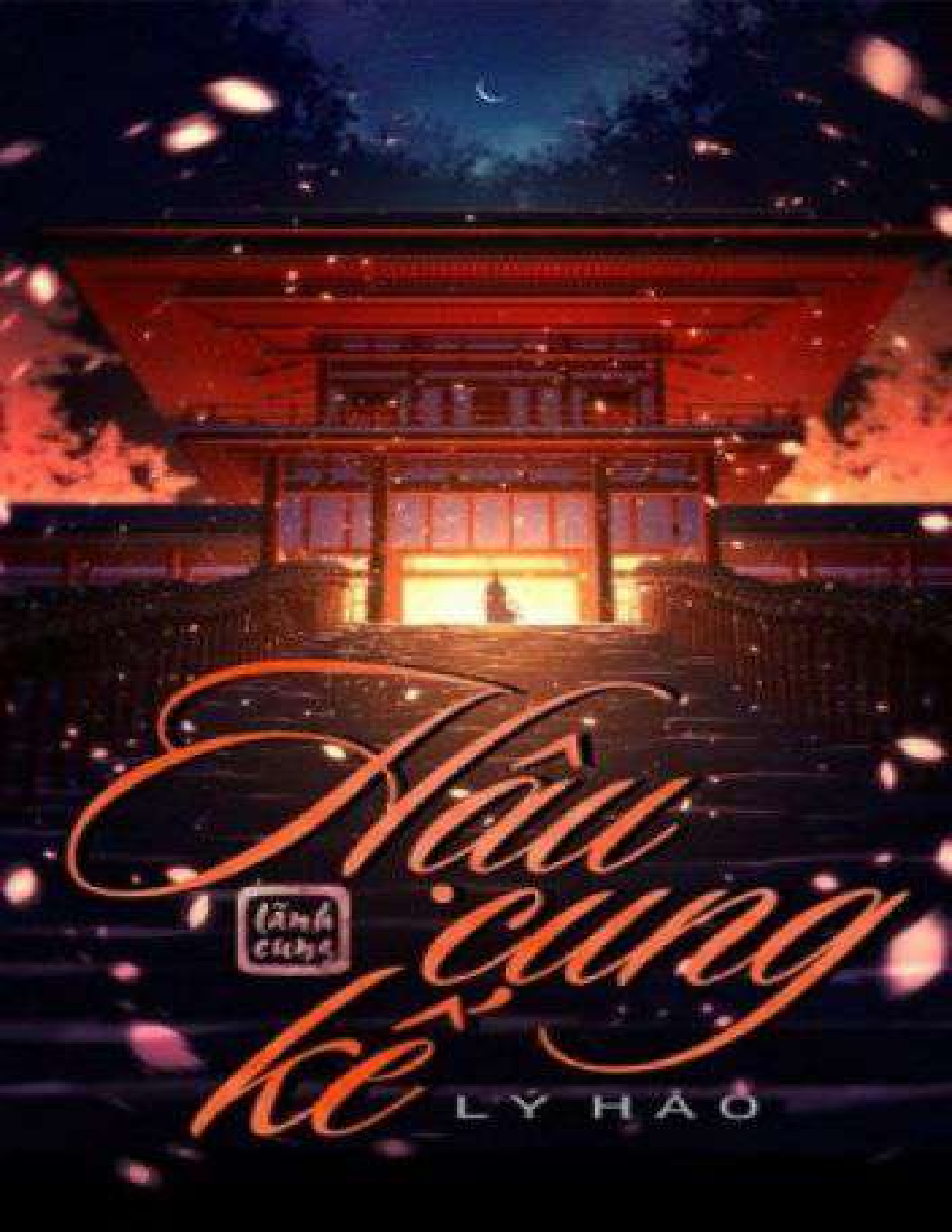

Hầu cung kết

LÝ HẠO

Mục lục

<u>Chương 1: Lý Già La</u>
<u>Chương 2: Thật Thật Già Già</u>
<u>Chương 3: Đoàn Tụ</u>
<u>Chương 4: Giao Phong</u>
<u>Chương 5: Tâm Tư</u>
<u>Chương 6: Ra Oai Phù Đầu</u>
<u>Chương 7: Tiểu Thiếp</u>
<u>Chương 8: Mẹ Chồng Nàng Dâu</u>
<u>Chương 9: Lung Lạc</u>
<u>Chương 10: Lấy Chết Uy Hiếp</u>
<u>Chương 11: Đại Kế</u>
<u>Chương 12: Tuyền Tú</u>
<u>Chương 13: Đòi Người</u>
<u>Chương 14: Cấm Túc</u>
<u>Chương 15: Bất Lực</u>
<u>Chương 16: Tú Nữ Trắc Châu</u>
<u>Chương 17: Gợn Sóng</u>
<u>Chương 18: Hắc Bạch</u>
<u>Chương 19: Chia Phòng</u>
<u>Chương 20: Chân Tướng</u>
<u>Chương 21: Sơ Tuyền</u>
<u>Chương 22: Đánh Nhau</u>
<u>Chương 23: Hối Thảm</u>
<u>Chương 24: Triệu Hoàng Hậu</u>
<u>Chương 25: Phục Tuyền</u>
<u>Chương 26: Vương Hiền Phi</u>
<u>Chương 27: Che Dấu</u>
<u>Chương 28: Chung Tuyền</u>
<u>Chương 29: Sắc Phong</u>

[Chương 30: Tình Người Ấm Lạnh](#)

[Chương 31: Biến Sắc](#)

[Chương 32: Thừa Sủng](#)

[Chương 33: Thái Hậu Cho Gọi](#)

[Chương 34: Lâm Nền](#)

[Chương 35: Nói Chuyện Phiếm](#)

[Chương 36: Được Sủng Ái](#)

[Chương 37: Thọ Lễ](#)

[Chương 38: Người Tới Ta Đi](#)

[Chương 39: Người Biến Mặt](#)

[Chương 40: Đại Công Chúa](#)

[Chương 41: Bại Lộ](#)

[Chương 42: Cách Chức Làm Thứ Nhân](#)

[Chương 43: Mặc Danh](#)

[Chương 44: Tham Gia Vào Chính Sự](#)

[Chương 45: Chuyện Vui Này](#)

[Chương 46: Thất Bại](#)

[Chương 47: Người Mới Người Cũ](#)

[Chương 48: Lỡ Lỡ](#)

[Chương 49: Năng Cao Đạp Thấp](#)

[Chương 50: Mạng Thai](#)

[Chương 51: Tiêu Tan](#)

[Chương 52: Mẫn Công Công](#)

[Chương 53: Đại Hoàng Tử](#)

[Chương 54: Quýt Vàng](#)

[Chương 55: Dụ Rắn Khỏi Hang](#)

[Chương 56: Độc Thủ Phía Sau Màn](#)

[Chương 57: Yêu Nguyệt Cung](#)

[Chương 58: Trương Phụ Nhân](#)

[Chương 59: Bản Tính](#)

[Chương 60: Buông Tha](#)

[Chương 61: Khả Nghi](#)

[Chương 62: Nhân Tâm](#)

[Chương 63: Đối Trá](#)

[Chương 64: Vương Minh Nhã](#)

[Chương 65: Nhân Quả Tuần Hoàn](#)

[Chương 66: Ban Thương](#)

[Chương 67: Mong Ngóng](#)

[Chương 68: Tối Nay](#)

[Chương 69: Phong Thương](#)

[Chương 70: Sợ Hải](#)

[Chương 71: Tâm Ba Ngày](#)

[Chương 72: Ôn Tân](#)

[Chương 73: Thu Sản](#)

[Chương 74: Thóa Đáng](#)

[Chương 75: Nghi Kị](#)

[Chương 76: Vả Miệng](#)

[Chương 77: Cưỡi Ngựa](#)

[Chương 78: Công Chúa Phò Mã](#)

[Chương 79: Tìm Nhà Chông](#)

[Chương 80: Nổi Giận](#)

[Chương 81: Dương Ngọc Dung](#)

[Chương 82: Nhu Phi](#)

[Chương 83: Tâm Ma](#)

[❖ Thông Báo Nho Nhó ❖](#)

[Chương 84: Tranh Đoạt](#)

[Chương 85: Lấy Hay Bỏ?](#)

[Chương 86: Gia Yến](#)

[Chương 87: Trượng Tử](#)

[Chương 88: Ra Oai Phủ Đầu](#)

[Chương 89: Trèo Cao](#)

[Chương 90: Mùi Hương Lạ](#)

[Chương 91: Kết Cục](#)

[Chương 92: Béo Phì](#)

[Chương 93: Con Đường Mới](#)

[Chương 94: Thục Phi](#)

[Chương 95: Nguyễn Rúa](#)

[Chương 96: Khoan Thử](#)

[Chương 97: Lợi Từ Mấy Phương](#)

[Chương 98: Cao Cao Tại Thượng](#)

[Chương 99: Nhóm Tú Nữ Mới](#)

[Chương 100: Nhớ Năm Đó](#)

[Chương 101: Trúng Phong](#)

[Chương 102: Hoàng Thượng Xuất Chiêu](#)

[Chương 103: Chung Tuyền](#)

[Chương 104: Ngựa Ô](#)

[Chương 105: Uy Hiếp](#)

[Chương 106: Kế Trong Kế](#)

[Chương 107: Nhờ](#)

[Chương 108: Thụ Thương](#)

[Chương 109: Như Nguyễn](#)

[Chương 110: Chân Tâm Giả Ý](#)

[Chương 111: Bị Phẫn](#)

[Chương 112: Hy Vọng Rồi Thất Vọng](#)

[Chương 113: Thanh Danh](#)

[Chương 114: Hòa Thuận Như Lúc Đầu](#)

[Chương 115: Nghi Ngờ](#)

[Chương 116: Công Chúa Bưư Hân](#)

[Chương 117: Nhân Sinh Bưư Hân](#)

[Chương 118: Nhắc Nhớ](#)

[Chương 119: Huyết Ân Anh Đào](#)

[Chương 120: Hào Tỳ Muội](#)

[Chương 121: Gối Gấm Sai Người](#)

[Chương 122: Bệnh Thủy Đậu](#)

[Chương 123: Chữa Bệnh](#)

[Chương 124: Bí Mật](#)

[Chương 125: Chúc Mừng](#)

[Chương 126: Dính Phức Khí](#)

[Chương 127: Quyên Thiện](#)

[Chương 128: Làm Ôn](#)

[Chương 129: Nơi Đầu Sóng Ngọn Gió](#)

[Chương 130: Rất Nhanh Thăng Chức](#)

[Chương 131: Triều Hạ](#)

[Chương 132: Ra Oai Phủ Đầu](#)

[Chương 133: Người Trung Tâm](#)

[Chương 134: Thư Nặc Danh](#)

[Chương 135: Tiếp Xúc](#)

[Chương 136: Nam Tuân](#)

[Chương 137: Minh Quân](#)

[Chương 138: Cái Trang](#)

[Chương 139: Xuống Ngựa](#)

[Chương 140: Hoa Si](#)

[Chương 141: Điều Kế](#)

[Chương 142: Giả Thân Giả Quý](#)

[Chương 143: Đã Có Phòng Bị](#)

[Chương 144: Nháo Chuyện](#)

[Chương 145: Giải Cục](#)

[Chương 146: Tìm Đường Lui](#)

[Chương 147: Đông Sản](#)

[Chương 148: Điều Hồ Ly Sơn](#)

[Chương 149: Phán Tính](#)

[Chương 150: Thiên Luân](#)

[Chương 151: Yếu Thế](#)

[Chương 152: Cứu Giá](#)

[Chương 153: Thằng Thân](#)

[Chương 154: Thịnh Sùng](#)

[Chương 155: Ngã Bài](#)

[Chương 156: Từ Vong](#)

[Chương 157: Mặt Đối Mặt](#)

[Chương 158: Thừa Kế](#)

[Chương 159: Lựa Chọn Của Nữ Nhân](#)

[Chương 160: Sư Đồ](#)

[Chương 161: Nhớ Thời Niên Thiếu](#)

[Chương 162: Mỗi Người Một Ngã](#)

[Chương 163: Kiếp Sau](#)

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Lý Già La

Beta: An Thực Phi

Một nữ quản sự ước chừng bốn mươi tuổi, mặc y phục xanh nhạt đi vào trong một gian phòng hảo hạng, nói với người bên trong: "Đại tiểu thư tỉnh chưa?"

Nha hoàn mặc y phục màu hồng nhạt lắc đầu, cùng với quản sự tay chân rón rén đi ra ngoài, thuận tiện đóng cửa lại. Sau đó hai người đi qua một gian phòng khác.

"Vân mù mù yên tâm, ta sai Tử Đằng ở trong phòng nhìn rồi sẽ không có chuyện gì đâu." Đại Mạo cười nói.

"Vậy thì tốt rồi làm xong việc này, trở về chúng ta đều có công lao." Vân mù mù nói: "Thà rằng trên đường vất vả một ít, cũng đừng để xảy ra sự cố."

Đại Mạo gật đầu, cười nói: "Mù mù, không nghĩ đến Đại tiểu thư lớn lên tại dân dã, dung mạo ngược lại không tầm thường. Chỉ là Đại Mạo nghĩ không ra, vì sao còn muốn đem theo tên tiểu tử kia về cùng? Như vậy không sợ khiến cho phu nhân không vui sao?"

Vân mù mù nói: "Người vẫn chưa có trải đời nhiều, hôm nay mù mù liền nói cho người nghe. Để người cũng thêm hiểu biết." Vân mù mù rất thích Đại Mạo bên cạnh phu nhân. Bà có con trai, tuổi cũng lớn, đã đến lúc thành gia lập thất, cho nên là có ý đó.

Đại Mạo vội vàng nói: "Kính xin mụ mụ chỉ giáo, cũng do Đại Mạo có phúc khí." Vân mụ mụ chính là tâm phúc bên cạnh phu nhân. Bình thường có chuyện gì, phu nhân đều cùng Vân mụ mụ thương lượng. Chỉ sợ lão gia cũng không có thân thiết như Vân mụ mụ đâu.

Vân mụ mụ ngồi xuống, tiếp nhận ly trà Đại Mạo đưa cho mình, chậm rãi nói: "Vị Đại tiểu thư này của chúng ta, từ nhỏ đã không ở chung một chỗ với phu nhân. Nay, nếu nàng ta là người trọng tình trọng nghĩa, không phải là bớt đi nhiều phiền toái sao?"

Đại Mạo cũng là người thông minh, lập tức nghe hiểu ý tứ trong lời nói của Vân mụ mụ. Vị Đại tiểu thư này, không phải là phu nhân bọn họ sinh ra, hơn nữa nói không chừng trong lòng còn có oán hận đối với phu nhân. Muốn làm cho nàng ta nghe lời, là phải nghĩ biện pháp, còn không phải đây sao? Biện pháp liền đưa tới cửa.

À, đây cũng không gọi là biện pháp, hẳn là uy hiếp, con người ta, một khi có uy hiếp, như vậy liền dễ dàng bị người khác khống chế, sẽ tương đối 'Nghe lời'.

Vị Đại tiểu thư này, tính tình mềm mềm nhược nhược, nói chuyện cũng không dám lớn tiếng nhưng khi bọn họ nói ra ý muốn đưa nàng ta trở về thì lại có điều kiện là nhất định phải đem theo vị tiểu biểu đệ kia của nàng ta. Nếu không, tuyệt đối sẽ không cùng bọn họ rời đi, hơn nữa còn ý là nếu bọn họ cưỡng ép nàng đi, lập tức sẽ liều mạng.

Vì một tiểu biểu đệ mà từ yếu đuối trở nên cường ngạnh, chứng tỏ vị tiểu biểu đệ này trong cảm nhận của nàng ta rất quan trọng.

Vì thế Vân mụ mụ biết thời biết thế, đáp ứng yêu cầu của vị Đại tiểu thư này. Chung quy, sau này Đại tiểu thư phải đi nơi tốt, vạn nhất có trở mình lớn gì, trở nên có quyền có thế thì làm thế nào?

Phu nhân chỉ là kế mẫu của Đại tiểu thư lại không có công ơn nuôi dưỡng. Chỉ có nắm giữ người mà nàng ta để ý, mới có thể làm cho nàng ta nhu thuận nghe lời, làm một nữ nhi ngoan.

Cho nên mang thêm một tiểu tử thì có thể nào? Chỉ là dưỡng thêm một kẻ rảnh rỗi, nhà bọn họ lại không phải tiểu hộ nghèo nàn mà nuôi không nổi.

"Mụ mụ quả nhiên cao minh. Đại Mạo đa tạ mụ mụ chỉ điểm!" Đại Mạo thầm nghĩ, quả nhiên gừng càng già càng cay, không phục cũng không được.

Trong chính phòng của khách điểm. Một tiểu nha hoàn đã gục xuống bàn ngủ đến không biết trời đất gì.

Người vốn nên đang ngủ say đã đứng ở bên cửa sổ, nghe được tiếng gõ hai mạnh một nhẹ thì nhẹ nhàng mở cửa sổ ra. Từ phía bên ngoài cửa sổ, một tiểu nam hài bảy tám tuổi trèo vào.

Nam hài này mặc quần áo tơ lụa phú quý, bộ dạng mi thanh mục tú. Có điều động tác lại cực kỳ linh hoạt, lập tức liền nhảy vào trong phòng mà không một tiếng động.

Tiểu nha hoàn kia đang ngủ không chút hay biết.

"Biểu tỷ, người thật sự nghĩ xong, muốn đi tới chỗ Võ gia đó sao?" Tiểu nam hài hỏi, dọc theo đường đi bởi vì có người nhìn, hai người bọn họ đều không thể nói chuyện riêng. Nay tại khách điểm mới có cơ hội này .

Về phần tiểu nha hoàn kia, còn phải ngủ say một thời gian. Hương trong lư còn chưa có đốt xong đâu.

Nữ tử kia cười nói: "Người không bằng lòng sao?"

"Biểu tỹ đi nơi nào, ta liền đi nơi đó, chỉ là Võ gia kia không phải thứ gì tốt. Ta sợ biểu tỹ đi sẽ bị người khi dễ." Vị Võ lão gia kia, ngại bần hàn ham phú quý. Năm đó thi đậu Tiến sĩ, vì vinh hoa phú quý liền từ bỏ thê tử Tào Khang, cưới nữ nhi của quan lớn. Từ đó về sau, tiền đồ làm quan một đường thuận lợi.

Đáng thương cho nguyên phối của hãn, người đã lo liệu cho hãn khi bần cùng, chăm sóc cha mẹ già cho hãn thì bị hãn bảo là "Khó sinh mà mất" rồi sắp xếp ở lại nông thôn.

Bởi vì sinh ra không phải nam hài mà là nữ nhi nên vị Võ lão gia này cũng không có coi trọng. Chẳng qua một năm cho người đưa chút ngân lượng, mấy năm nay cha con căn bản cũng chưa từng gặp mặt.

Có điều như thế lại dễ dàng cho Lý Già La làm việc.

Lý Già La nhìn thoáng qua lư hương, nói với tiểu nam hài: "Đi Võ phủ rồi, hai người chúng ta khẳng định là được chia nơi ra ở, chính người phải tự cần thận."

Tiểu nam hài gật đầu, nói: "Biểu tỹ, người cứ yên tâm đi. Dù sao, ta cũng là chất nhi của Võ lão gia kia!"

Tiểu nam hài lại tay chân rón rén từ cửa sổ đi ra ngoài. Lý Già La ngồi ở trên giường, giống vừa thức dậy, nha đầu kia tựa ở trên bàn ngủ cũng vừa vận tỉnh lại. Nàng ta nhìn thấy Đại tiểu thư hiện đã tự mặc quần áo xong, có chút sợ hãi, có điều lập tức lại nghĩ Đại tiểu thư này cũng chỉ là cái người nhát gan. Nàng ta cũng không dám nói mình vừa rồi đã ngủ, không cần để ý lời của nàng ta, cho nên có gì phải sợ?

Tuy nhiên mặt ngoài vẫn là làm dáng, nha hoàn Tử Đằng vội chạy đến đầu giường, có chút trách cứ nói: "Trời ơi, Đại tiểu thư, không phải đã nói với người rồi sao? Người muốn đứng dậy, bảo ta một tiếng thì tốt rồi.

Người là tiểu thư, là chủ tử, làm sao có thể tự mình mặc quần áo? Nếu như bị Vân mù mù biết , chẳng phải là ta sẽ bị quở trách ?"

Đại tiểu thư bận rộn cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Ta, ta ở nhà đều là tự mình mặc quần áo, vẫn chưa quen."

"Người không quen cũng phải quen, chính người không chú ý, liên lụy đến chúng ta có khi phải chịu phạt." Tử Đằng thấy Đại tiểu thư này bị nói lại cũng không dám nói chuyện, trong lòng thống khoái, hơi có chút ý tứ hãnh diện ở trong lòng.

Ở trong phủ, những chủ tử kia ai không phải cao cao tại thượng , bọn họ làm hạ nhân đều là ăn nói khép nép. Nay có một Đại tiểu thư ăn nói khép nép đến, xem ra cũng không tệ lắm.

Xem đại tiểu thư này, tuy rằng vóc người không tệ nhưng dáng vẻ lại quê mùa. Sao có thể so với các chủ tử trong phủ? Quả nhiên là nông dân không có kiến thức, cũng là phu nhân nhân từ, mới cho nàng ta trở về, không thì một đời ngốc ở nông thôn. Sau đó gả cho một nông phu, trở thành một hoàng kiếm bà (phu nhân nói nhiều, lắm điều).

Cho nên Đại tiểu thư này nếu không biết ơn, thì đó chính là bạch nhãn lang (kẻ vong ơn)!

Lý Già La nhìn vị Tử Đằng này mang theo bộ dáng tiểu thư đi ra ngoài, phỏng chừng trong chốc lát vị Vân mù mù kia sẽ lại đây.

Vị Vân mù mù này ngược lại là người thâm sâu, dọc theo đường đi, đối với mình cái người gọi là 'Đại tiểu thư' này cũng là tận hết chức trách, ôn nhu nhỏ nhẹ, so với Tử Đằng này thì hơn gấp trăm lần.

"Đại tiểu thư, bữa tối đã chuẩn bị xong. Mời tiểu thư đi dùng bữa, đều là thứ tiểu thư thích ăn ." Vân mù mù tự mình hầu hạ Lý Già La rửa mặt. Cũng may vị đại tiểu thư này mặc dù là sinh ở nông thôn, nhưng từ nhỏ biết

giữ gìn răng miệng, một hàm răng trắng chỉnh tề. Bằng không, nếu là một hàm răng vàng lại vào ba ra bảy thì cũng không có phúc khí đi theo trở về.

Nhìn vị Đại tiểu thư này vốn liếng thật sự rất tốt. Thời điểm Vân mụ mụ tới đây, còn có chút không quá hi vọng. Hiện tại xem ra, kết quả coi như là rất tốt.

Có điều, nếu phu nhân nhìn thấy vị Đại tiểu thư này, khẳng định là trong lòng không thoải mái.

Nghĩ tới phu nhân luôn ngầm oán giận, lão gia thường xuyên hoài niệm vị nguyên phối kia nên phu nhân rất không vui.

Trước kia Vân mụ mụ chỉ cảm thấy, vị phu nhân nguyên phối kia cùng lắm chỉ là một nông phụ, cũng bởi vì đã qua đời cho nên ở trong mắt người sống đó là trăm tốt nghìn tốt. Hiện tại thấy vị đại tiểu thư này, Vân mụ mụ biết vị phu nhân nguyên phối kia diện mạo khẳng định không tầm thường, tuyệt đối là một mỹ nhân !

Bất cứ việc gì có lợi liền có tệ vóc người tốt, mới hữu dụng. Hi vọng phu nhân không cần vì việc nhỏ làm lỡ đại sự.

Lời editor :

Phải viết mấy dòng này vì có nhiều bạn thắc mắc về tên nhân vật chính. Các bạn ấy bảo thấy kì, ko hay và muốn mình đổi lại.

OMG, trước khi nói điều đó các bạn nên tìm hiểu thế nào là truyện edit và truyện tự sáng tác, muốn đổi thì các bạn phải tìm tác giả ở bên Trung Quốc ấy ạ =]]] chứ mình chỉ là một editor nhỏ bé, ko đủ năng lực. (mà truyện tiếng Trung đã hoàn rồi nên chắc tác giả cũng ko chiều theo ý các bạn được đâu hihi).

Lúc đầu mình đọc truyện cũng khá sốc với tên của nữ chính và thấy quái quái y như các bạn á. Nhưng sau này mới nhận ra là do mình thiếu hiểu biết mà thôi. Các bạn có thể google cái tên : [Độc Cô Già La - Độc Cô hoàng hậu] để tìm hiểu thêm nhé ^^

Già La: là một loại trầm hương

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Thật Thật Giả Giả

Beta: Nga Dung hoa

"Tốt xấu gì đó cũng là Đại tiểu thư, sau này người nói chuyện nên chú ý một chút!" Đại Mạo giáo huấn Tử Đằng: "Đừng để đến lúc gây ra chuyện thì hối hận không kịp!"

Tử Đằng kéo cánh tay Đại Mạo làm nũng: "Đại Mạo tỷ tỷ, ta đây cũng chỉ trút giận giúp phu nhân mà thôi. Người xem Đại tiểu thư kia, ta khi dễ nàng, nàng dám phản bác sao? Chúng ta không nhân lúc ở trên đường đi đè khí thế của nàng ta xuống, đợi về đến trong phủ, chẳng phải phu nhân chúng ta càng vất vả hơn sao."

Phu nhân là kẻ thất, ở trước mặt đích trưởng nữ của nguyên phối này, cũng khó mà nói cái gì. Chủ tử không tiện làm, bọn họ làm hạ nhân, liền giúp chủ tử giải quyết khó khăn.

Cho vị Đại tiểu thư kia biết trời cao đất rộng, về sau sẽ không gây phiền toái cho phu nhân, cũng biết cặp đuôi mà làm người.

Ngay cả nha hoàn cũng dám đối với nàng ta như vậy, huống chi là phu nhân?

Về sau chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời mà thôi.

Đại Mạo nói: "Được rồi, đừng quá đáng. Dù sao đó vẫn là nữ nhi của lão gia chúng ta. Để lão gia biết được, chúng ta đều không có trái ngon mà ăn."

"Hừ, điều này cũng phải để lão gia biết mới được. Nàng ta vào quý phủ của chúng ta, có dám hé miệng nói nửa lời không? Trong phủ đều là của tỷ muội chúng ta, lại nói, lão gia cũng ít quan tâm chuyện ở hậu trạch. Cho nên Đại Mạo tỷ tỷ, người cứ yên tâm đi."

Tử Đằng trong lòng đặc ý, nàng đây chính là nghe lời Nhị tiểu thư nói, chuyên môn xả giận cho Nhị tiểu thư. Nếu vị Đại tiểu thư này không đến, Đại tiểu thư chính là đích trưởng nữ trong phủ. Kết quả vị này vừa đến, vị trí Đại tiểu thư liền bị vị này chiếm mất.

Nhị tiểu thư là nữ nhi ruột thịt của phu nhân, so với vị được gọi là Đại tiểu thư này sao không cao quý hơn chứ?

Đại tiểu thư này, chi phí ăn mặc còn không bằng bọn họ làm nha hoàn. Cũng khó trách bị người khác xem thường.

Nếu lão gia thật sự coi trọng, thì đã sớm đưa nàng ta đến bên người, chứ không phải vẫn để nàng ta ở nông thôn, nuôi dưỡng ở nhà cậu nàng ta. Thẳng đến khi cả nhà cậu nàng ta không còn ai thì mới đón về.

Tình cảnh như vậy, làm cho người ta tôn kính không nổi.

Sao Đại Mạo lại không biết Tử Đằng có tâm tư gì? Có điều vẫn phân phó Tử Đằng không được quá đáng, không thì phía Vân mụ mụ khó mà ăn nói.

Tử Đằng nói: "Ta hiểu được, đương nhiên phải chu toàn đưa người về. Dù sao, Đại tiểu thư này trở về, cũng không ở được bao lâu, rồi sẽ rời đi thôi."

Đại tiểu thư cũng đã mười lăm tuổi, sắp phải lập gia đình. Đây cũng là nguyên nhân mà phu nhân và lão gia muốn đón nàng ta về. Tóm lại vẫn là cốt nhục của lão gia, không thể cả hôn sự cũng không màng.

Gả ra ngoài rồi, tốt hay xấu cũng xem như đã xong việc. Cho nên đối với chủ tử như vậy, Tử Đằng cảm thấy không cần phải để tâm. Chẳng qua là một vị khách qua đường ở trong phủ. Dù gả cho người ta, không có huynh đệ và mẹ, thì cũng phải dựa vào phu nhân và lão gia. Người như vậy, Tử Đằng khinh thường, hoàn toàn không phải sợ gì.

Nói đến đây, Đại tiểu thư này thật không biết điều. Vốn có thể đón nàng ta về, chính là vận may trời cho nàng ta. Thế mà còn đem theo đứa con ghẻ kia về, không biết nuôi một người cần rất nhiều tiền sao.

Đặc biệt kẻ đó còn là cháu trai họ ngoại của nguyên phối kia. Để phu nhân thấy được, lại là một chuyện không tốt. Đúng là thứ không có mắt.

Cho nên Tử Đằng ở trên đường thường hay châm chọc khiêu khích Đại tiểu thư. Đương nhiên chỉ có những lúc nàng và Đại tiểu thư ở riêng mà thôi. Vân mù mù mà có đó, nàng ta tất nhiên không dám, tốt xấu gì cũng phải làm bộ một chút.

"Biểu tỹ, nữ nhân kia thật quá đáng, ta muốn giáo huấn nàng ta!" Tiền Tiểu Bảo hận Tử Đằng vô cùng, dọc theo đường đi luôn dám khi dễ biểu tỹ.

Ba năm trước, sau khi biểu tỹ đến nhà mình, Tiền Tiểu Bảo liền xem biểu tỹ như tỹ tỹ ruột của mình.

Nay biểu tỹ bị người khi dễ, Tiền Tiểu Bảo thật muốn cho nữ nhân kia vài cái bạt tay.

Một năm trước, cha mẹ, ca ca và tẩu tẩu của Tiền Tiểu Bảo gặp sạt lở, toàn bộ mai táng ở trong bùn đất, rời khỏi nhân thế. Hắc và biểu tỹ liền sống nương tựa lẫn nhau.

Trên đời này, người hắc thân cận nhất chính là biểu tỹ. Lúc nhỏ, hắc đã nghe cha mẹ mình nói qua, phụ thân của biểu tỹ không phải là người tốt, là kẻ có phú quý liền vong ân phụ nghĩa, nói cô cô mình thành người chết, sau

đó nhanh chóng cười lão bà hiện tại. Kẻ này đúng là mặt người dạ thú, chẳng thèm quan tâm đến cô và biểu tử.

Hiện tại lương tâm đột nhiên ăn năn mới là lạ. Cho nên Tiền Tiểu Bảo cảm thấy cái kẻ lang tâm cầu phước kia nhất định không có lòng tốt gì.

Chỉ là những người này cường ngạnh muốn đưa biểu tử đi. Người nọ lại là cha ruột của biểu tử, người trong thôn cũng chỉ nghe lời của bọn họ, vì vậy biểu tử không thể không đi.

Lại lo lắng hẳn chỉ có một mình, cũng dẫn hẳn đi theo.

Lý Già La nói: "Người đừng xúc động. Ta cũng không phải chịu thiệt thòi đâu. Dù gì cũng phải thích ứng trước một chút. Người nhớ kỹ, vạn sự chớ bị người ta kích một cái liền nổi nóng. Không thì ta sẽ giận đấy!"

"Chờ đến Võ gia, ta sẽ nghĩ biện pháp giúp người đến học đường đọc sách, hoặc là người muốn luyện võ cũng được."

"Biểu tử, nếu sư phụ của ta cũng đến thì tốt rồi, ta sẽ cùng sư phụ học võ. Như vậy, chúng ta không cần chịu khi dễ nữa." Tiền Tiểu Bảo nói.

Ba năm trước hẳn học chút công phu quyền cước từ một vị sư phụ, tay chân rất linh hoạt. Sư phụ nói hẳn có thiên phú luyện võ, cho nên rất chăm chú nghiêm túc dạy hẳn ba năm. Nay sư phụ có việc phải đi xa, bên này người Võ gia lại tìm tới cửa.

"Võ gia không thiếu cơm, người cứ yên tâm thoải mái mà ăn." Lý Già La mỉm cười nói.

Tin chắc rằng Võ gia vì muốn mình yên tâm làm "Đại tiểu thư", tuyệt đối sẽ không bạc đãi Tiểu Bảo.

Về phần Tử Đằng, Lý Già La cười nhàn nhạt...

"Sắp tới Trác Châu rồi, sao Tử Đằng đột nhiên lại không hợp khí hậu!" Vân mù mù nhìn Tử Đằng mệt lả, trong lòng có chút sốt ruột. Vì con bé kéo dài vài ngày là không thể. Phu nhân vẫn đang chờ mình nhanh chóng báo cáo kết quả.

Đại Mạo vội vàng nói: "Chuyện này cũng phải trách ta. Tử Đằng muốn ăn thịt kho tàu, ta không có ngăn lại nên nàng ta ăn nhiều, buổi tối lại lạnh bụng nên mới thế. Mụ mụ nếu không ta ở lại chăm sóc Tử Đằng. Ngài và Đại tiểu thư đi về trước?"

"Đại Mạo người là một nha đầu tốt bụng." Vân mù mù rất hài lòng. Con dâu của bà không cần thiết phải quá vô tâm: "Có điều bệnh của Tử Đằng cũng không phải nặng lắm, sao có thể làm lỡ hành trình của Đại tiểu thư? Ngày mừng thọ của lão thái thái sắp tới, chúng ta không thể làm lỡ. Để Tử Đằng ngồi trên xe ngựa, cùng nhau lên đường đi."

Vân mù mù đã quyết định, người khác sẽ không phản đối. Chẳng sợ Tử Đằng mệt dẫy không nổi, cũng phải lên đường...

Làm "Đại tiểu thư", Lý Già La rất lo lắng cho Tử Đằng, chỉ là nói một chút với Vân mù mù. Vân mù mù lại nói phải trở về cho kịp lễ mừng thọ lão thái thái, Lý Già La cũng khó mà nói cái gì.

Lần này nhi tử của Vân mù mù cũng đi theo, mang theo bảy tám gia đình, một đường hộ tống đám người Vân mù mù.

Triều đại này, nam nữ phân biệt cũng không đến mức quá biến thái. Có điều gia đình trong phủ không thể nhìn thẳng vào nữ chủ tử. Trước mặt nữ chủ tử đều phải cúi đầu đáp lời.

Có đôi khi, Lý Già La xuống xe ngựa, được yêu cầu phải mang theo mũ che. Cũng may Lý Già La tương đối nghe lời, Vân mù mù cũng giảm đi không ít việc phiền toái.

"Nương, sắp tới nơi rồi. Lần đi này của ngài, phu nhân khẳng định sẽ thưởng!" Nhi tử Phú Xuân của Vân mù mù cười hì hì nói.

"Đã lớn như vậy, còn không biết ỗn trọng! Ta hỏi người, người và Đại Mạo đã nói được mấy câu rồi?" Vân mù mù hỏi.

Phú Xuân đỏ mặt: "Nương, Đại Mạo tỷ tỷ luôn luôn ở bên cạnh ngài mà. Ta nói được gì?"

Thấy nhi tử đỏ mặt, Vân mù mù cười cười. Tiểu tử này, còn biết thẹn thùng. Ánh mắt mình không sai, nhi tử tuyệt đối thích Đại Mạo.

Vân mù mù sẽ chờ khi báo cáo việc lần này xong, sẽ nhắc tới chuyện của nhi tử với phu nhân. Nể mặt mũi của mình, phu nhân nhất định sẽ cho phép.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Đoàn Tụ

Beta: ThyAn89. SuTháiphi

Tuy rằng Trác Châu không phải kinh thành nhưng chỉ cách kinh thành vài trăm dặm. Có thể trở thành tri phủ Trác Châu, đường làm quan của Võ Chính Đạo cũng gọi là thông thuận .

Từ mười sáu năm trước đề tên bảng vàng, đến bây giờ trở thành Tri Phủ một châu. Võ Chính Đạo cũng đã từ một tiểu sinh anh tuấn biến thành mỹ đại thúc trung niên nhưng phong thái năm đó không hề giảm. Bằng không ngay lúc đó nữ nhi Vân thị của quan lớn cũng sẽ không nhìn trúng hắn, rồi gả cho hắn.

Chẳng qua là khi đó hắn đã có thê tử, hơn nữa thê tử còn có thai. Vì tiền đồ ở trước mặt, Võ Chính Đạo không có khả năng không động tâm, vì thế trực tiếp báo lên rằng nguyên phối khó sinh mà chết. Tiền thị lại sinh ra nữ nhi nên đối với Vân thị cũng không có uy hiếp gì.

Để Vân thị thêm an tâm, Võ Chính Đạo không đón nữ nhi về bên người, mà dưỡng tại quê nhà.

Đối với nguyên phối Tiền thị, Võ Chính Đạo ngầm viết thư nói cho nàng ấy biết. Vì thân phận địa vị của nữ nhi, nàng ấy chỉ có thể 'Bỏ mình'. Không thì bị Vân gia bức bách, hắn chỉ có thể hưu thê.

Có một mẫu thân bị hưu, làm nữ nhi sẽ không có thanh danh gì tốt, cho nên một người đang sống sờ sờ, lại bị xem là đã chết.

Tiền thị vì nữ nhi, chỉ có thể nén giận. Dân không cùng quan đầu, huống chi, nàng ấy còn có con gái của mình. Vì giữ thân phận đích trưởng nữ cho nữ nhi, Tiền thị còn thay đổi cả nơi ở, mai danh ẩn tích, ru rú trong nhà. Nữ nhi Võ Uyển Trinh càng thường xuyên ở nhà hơn, đến hơn mười tuổi nhưng số người gặp được là ít đến đáng thương.

Có điều, đại khái là xuất phát từ áy náy, Võ Chính Đạo cũng ngầm cho người của mình hàng năm đều đưa chút ngân lượng tới. Tốt xấu gì Võ Uyển Trinh cũng là của cốt nhục của hắn. Chỉ là ba năm trước Tiền thị thật sự bỏ mình, Đại nữ nhi của Võ Chính Đạo bị đưa đến nhà ca ca tẩu tử của Tiền thị.

Ba năm trước, Tiền thị lặng lẽ rời đi. Mấy năm nay ca ca tẩu tử vẫn đang tìm nàng ấy nhưng lại không tìm được. Mãi đến khi cháu gái được đưa tới, mới biết được muội muội của mình đã qua đời.

Nhìn ngọc bội gia truyền trên cổ cháu gái, ca ca Tiền thị không khỏi lệ rơi đầy mặt, trong lòng hận Võ Chính Đạo đến mức muốn giết hắn, quyết tâm nhất định phải hảo hảo nuôi lớn cháu gái. Tẩu tử Tiền thị cũng là người thiện tâm, cho nên Lý Già La được xem như Võ Uyển Trinh sống vài năm rất tốt ở Tiền gia.

Nhưng trời cũng có gió mưa thất thường, ai biết một nhà lại gặp phải sạt lở, rốt cuộc từ đó về sau không về được nữa?

Về phần Võ Chính Đạo, sau khi đường làm quan của phụ thân Vân thị không còn thông thuận, mới quyết định đưa Đại nữ nhi lưu lạc bên ngoài của mình trở về.

Vân thị nghe xong lời Võ Chính Đạo nói, ngược lại không phản đối, còn rất cao hứng tiếp nhận. Bà ta tự mình phái Vân mục mục đi đón người về.

Về phần trong lòng bà ta nghĩ như thế nào? Cũng chỉ có bà ta cùng Vân mục mục biết, ngay cả Võ Chính Đạo cũng không rõ ràng. Có điều Võ Chính

Đạo cũng không kiên nhẫn nghĩ xem tâm tư nữ nhân ở hậu trạch nghĩ cái gì?

Hiện tại sự tình này liên quan đến tiền đồ làm quan của hãn, không thể để cho chuyện này trở thành thóp cho người ta bắt được. Trước kia hãn là quan nhỏ, còn có Vân gia lão Thái Sơn làm núi dựa, người khác sẽ không đặt mọi chú ý lên trên người hãn nhưng bây giờ lão Thái Sơn đã bị bắt từ quan. Núi dựa đổ, hãn thì còn muốn tiến thêm một bước, tất nhiên sẽ trở thành đá chặn đường người khác. Nay đón Đại nữ nhi về, nuôi dưỡng một khoảng thời gian, nếu tư chất không tệ, gả nàng cho một mối tốt, đối với tiền đồ của Võ Chính Đạo cũng là một trợ lực.

Chỉ là hao chút bạc mà thôi, dầu gì cũng là nữ nhi của Võ Chính Đạo hãn, hãn cũng không tiếc.

Còn một nguyên nhân khác là, nay Võ Chính Đạo đối với Vân thị mà nói, ngược lại thành chỗ dựa cho bọn họ. Cho nên đón cốt nhục của mình về, Võ Chính Đạo có thừa năng lực.

"Đại tiểu thư, đã đến nhà: "Vân mù mù nhẹ giọng nói với Lý Già La.

Lý Già La gật đầu: "Làm phiền mù mù." Từ trong xe ngựa xuống dưới, Lý Già La ngồi lên kiệu ở phía trước, hỏi: "Biểu đệ ta đâu?"

Vân mù mù vội vàng nói: "Theo ở phía sau, Đại tiểu thư yên tâm, không lạc mất được."

"Mù mù, ta muốn nhìn qua biểu đệ ta một chút."

Vân mù mù thầm nghĩ, thật đúng là quan tâm, rất không yên lòng. Có điều như vậy mới càng tốt.

Vân mù mù cho người đưa Tiền Tiểu Bảo lại đây. Tiền Tiểu Bảo này thật sự gầy teo nho nhỏ, trực tiếp chạy đến trước mặt Lý Già La "Biểu tỷ!" lôi

tay áo của Lý Già La không buông.

Tử Đằng bệnh vừa mới khỏe một chút, nhìn thấy vậy muốn nói vài câu, bị Vân mù mù trường mắt mới thôi.

Tử Đằng này một chút ánh mắt cũng không có. Đã đến cổng lớn, còn dám phát giận với chủ tử, thật là gấp gáp muốn chịu phạt.

"Đại tiểu thư, nô tỳ cho người dẫn xe la tới, như vậy ngài cùng biểu thiếu gia có thể cùng đi. Ngài xem thế nào?"

"Làm phiền mù mù." Lý Già La thấp giọng nói.

Bây giờ mấy người Lý Già La sẽ không đi gặp các vị chủ tử Võ gia. Dù sao cũng phải trang điểm ăn mặc rồi mới có thể đi. Mang bộ dáng phong trần mệt mỏi cũng không hợp lý.

Hơn nữa đám người Vân mù mù còn phải đi trước phục mệnh, sau đó mới có thể tiến hành bước tiếp theo.

Lý Già La được dẫn tới khách viện, bọn hạ nhân đã chuẩn bị quần áo. Có người muốn hầu hạ Lý Già La đi rửa mặt, Lý Già La cự tuyệt.

Tiền Tiểu Bảo được dẫn đến gian phòng cách vách, kề bên phòng của Lý Già La.

Cuối cùng cũng đã tới cái gọi là Võ phủ, hết thấy đều là mới bắt đầu đây. Võ Uyển Trinh thật sự là không được người hoan nghênh. Làm đại tiểu thư trong phủ, mới trở về liền bị đưa đến khách viện, trở thành khách.

Lý Già La vì Võ Uyển Trinh mà cảm thấy bi ai, có lẽ nàng ấy chết trẻ, đối với nàng ấy mà nói cũng là một loại giải thoát đi. Không thì đến cái quý phủ này chỉ có thể là bị thương tổn thật sâu.

"Đại tiểu thư, nô tỳ Hồ Phách thỉnh an ngài !" Hồ Phách là đại nha hoàn bên cạnh Vân thị, phụng mệnh Vân thị tới đón Lý Già La đi gặp Vân thị .

Có điều Hồ Phách lại chỉ chỉ vào phòng trong, Lý Già La theo đi vào bên trong.

"Tiểu thư, người đã đến. Nô tỳ chờ ba năm rồi !" Hồ Phách kích động nói, quỳ dập đầu trước chủ tử.

"Thúy Vân, ngồi xuống rồi nói." Lý Già La cười nói: "Xem ra sau này ta phải gọi người là Hồ Phách tỷ tỷ ."

Đại nha hoàn bên cạnh chủ mẫu, tiểu chủ tử đúng là thật sự xứng hô một tiếng tỷ tỷ .

Hồ Phách vội vàng nói: "Tiểu thư lại trêu ghẹo nô tỳ."

Hồ Phách cũng chính là Thúy Vân, vốn là nha hoàn của Lý Già La. Ba năm trước, nàng ấy đi tới Võ phủ làm nha hoàn, hơn nữa thành công lợi dụng thời gian ba năm, thành đại nha hoàn bên cạnh Vân thị.

"Tiểu thư, Tiền thái thái thật sự đã qua đời?" Hồ Phách rất đau lòng. Lúc trước khi nàng rời đi, thân thể Tiền thị đã sụp đổ. Hiện tại đã cảnh còn người mất .

Lý Già La nói: "Từ khi Uyển Trinh muội muội bệnh qua đời, Tiền thẩm không trụ nổi nữa. Có điều như vậy cũng tốt, mẹ con bọn họ cũng có người bầu bạn. Người bên này, tình huống thế nào?"

Hồ Phách từ thương cảm hoàn hồn lại, nói với Lý Già La: "Sau khi nô tỳ vào Võ phủ, bởi vì biết chút ít phương thường, cho nên đối với dung mạo rất chú ý, so với người khác càng chú ý hơn. "

Vì thế nàng mới có thể dùng thời gian ba năm, trở thành đại nha hoàn bên cạnh Vân thị.

Mà tiểu thư cũng là sau ba năm, tới cái Võ phủ này, chủ tớ các nàng rất cuộc cũng đoàn tụ.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Giao Phong

Beta: Giang Hiền tần, Dương Tu dung

Vì Hồ Phách đến sớm, mà cũng chẳng ai quan tâm đến bên này nên không gây chú ý, hơn nữa nàng là nha hoàn bên cạnh phu nhân nên càng không có người ngó chừng. Hồ Phách thuật lại đơn giản một lần tình trạng hiện tại của mấy vị chủ tử Võ gia cho Lý Già La nghe.

Võ Chính Đạo - Võ đại lão gia, sau khi đậu Tiến sĩ nhận chức quan liền đón mẹ ruột lên. Cha của Võ đại lão gia đã qua đời từ lâu. Võ lão thái thái thì hiện vẫn còn rất khỏe mạnh.

Thê tử Vân thị là nữ nhi quan chủ khảo của Võ Chính Đạo. Lúc trước khi Võ Chính Đạo thi hội, quan chủ khảo coi trọng Võ Chính Đạo, muốn nhận hẳn làm con rể.

"Hắn là bây giờ Võ Chính Đạo đã có thiếp thất rồi." Lý Già La nói.

"Tiểu thư nói không sai, hiện nay Võ đại lão gia có hai thiếp thất, còn tương đối được sủng ái." Hồ Phách nói.

Võ Chính Đạo chính là nam nhân như vậy, khi đã đạt được vị trí mình muốn, tuyệt đối sẽ hưởng thụ một phen. Vân thị dung nhan bình thường, vì trước kia lão nhạc phụ còn có sức ảnh hưởng nên Võ Chính Đạo không dám nạp thiếp. Nay Vân gia như mặt trời lặn đằng tây, hắn có nạp thêm hai tiểu thiếp cũng chỉ là việc cực nhỏ bé.

Nghĩ đến chuyện đó, Vân thị kia dù hận đến mức muốn đánh giết thiếp thất cũng là không thể không tha thứ.

Như vậy hiện nay Lý Già La ngược lại rất an toàn, nàng sẽ không trở thành mâu thuẫn chính của Vân thị.

Ngoài việc một thê hai thiếp còn có việc nhà Nhị đệ của Võ Chính Đạo. Khi đã đứng vững vàng trên quan trường, Võ Chính Đạo liền đón cả nhà Nhị đệ tới, cùng nhau hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Ngược lại Võ Uyển Trinh là nữ nhi ruột của hãn, nhưng vì hãn ngại Vân thị và Vân gia nên không đón về.

Lý Già La hỏi: "Quan hệ của Vân thị và Nhị phòng thế nào?"

Hồ Phách cười nói: "Bên ngoài ngoài trông có vẻ hòa bình nhưng nội bộ lại đấu đá kịch liệt."

Vân thị tự cho mình là tiểu thư khuê các nên khinh thường các nữ nhi tài chủ ở nông thôn. Võ nhị thái thái Nguyễn thị đương nhiên cũng chướng mắt Vân thị suốt ngày chường ra bộ dáng cao cao tại thượng nên hai người mâu thuẫn rất nhiều.

"Xem ra, vị 'Mẫu thân' này của ta còn phải giải quyết rất nhiều việc đây!" Lý Già La nói: "Đi thôi, dẫn ta qua gặp 'Mẫu thân'."

Tiền Tiểu Bảo bên kia đã có người dẫn đi gặp nhà Võ nhị lão gia Võ Chính Nghĩa nên bên này Lý Già La cũng không lo lắng.

Đi từ khách viện bên này, phải qua một đoạn hành lang thật dài, đi qua một cái cửa nguyệt môn, đến một sân viện. Trên đường đi, nha hoàn nhìn thấy Hồ Phách đều chào hỏi, sau đó có chút tò mò liếc qua người xa lạ bên cạnh Hồ Phách, vì mọi người đều nghe tin đồn nên cũng biết vị này chính là đại tiểu thư của quý phủ.

Chắc chắn, vị đại tiểu thư này trước kia vẫn là điều cấm kỵ của phu nhân. Mọi người đều cho rằng cả đời này cũng không thấy được vị đại tiểu thư này. Ai mà ngờ được bây giờ phu nhân chính là người mời nàng về đây!

Đúng là ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây [1], vận mệnh đích thực là thứ không thể nói chính xác được.

[1] Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây: Ngạn ngữ Trung Quốc. Sông Hoàng Hà có chu kỳ 60 năm, cứ 30 năm đổi hướng một lần, nếu bên này là phía đông thì sau 30 năm nó sẽ đổi thành hướng đông. Ý nghĩa câu này là để chỉ sự đời thay đổi.

Có điều, vị đại tiểu thư này cũng ngoan ngoãn, trông có vẻ còn thật thà hơn với các tiểu thư khác trong phủ.

Bọn nha hoàn đều không thấy rõ diện mạo đại tiểu thư vì nàng vẫn luôn cúi đầu, chỉ thấy nàng mặc một thân áo cánh màu lam nhạt, trên đầu cũng vẫn một kiểu tóc đơn giản, dùng một cây trâm ngọc bình thường cố định lại, đi đường thì lặng yên không một tiếng động.

Có điều nhìn bóng dáng trông vô cùng thướt tha.

Mấy nha hoàn liếc nhau, nghĩ đến tin đồn truyền trong phủ không đúng. Phu nhân nguyên phối khẳng định là dễ nhìn hơn so với phu nhân bây giờ.

Võ đại phu nhân Vân thị đang ngồi trong chính sảnh, trên tay cầm một chiếc quạt tròn. Vừa rồi Vân mục mục đã hồi báo tin tức cho bà. Đại thể tình huống bà đã biết, nhưng khi nhìn vào nữ tử kia, Vân thị vẫn không nhận được mà nắm chặt tay! Tuy rằng vị tiểu thư này đáng vẻ xinh đẹp, như vậy lại càng hữu dụng với kế hoạch của mình, nhưng trong lòng Vân thị không thể không ghen ghét.

Đối với Tiền thị chưa từng gặp mặt kia bà càng hận nghiêng răng nghiêng lợi. Quả nhiên là có năng lực làm hồ ly tinh khiến lão gia nhớ mãi không

quên.

Tuy nhiên lúc Lý Già La hành lễ, Vân thị vẫn vội vàng tiến đến đỡ Lý Già La đứng lên, sau đó kéo tay nàng, thở dài: "Đại tiểu thư chịu ủy khuất rồi, đều do ta không phải. Ta cũng đã nói với lão gia, về sau đại tiểu thư cứ ở lại quý phủ. Nơi này mới là nhà của người."

"Aizz, vài năm nay ta quản gia vẫn vụng về, lão gia cũng không nói gì với ta hết, chuyện này vẫn là do ta trẻ nải khiến đại tiểu thư ở bên ngoài chịu không ít cực khổ. Người yên tâm, về sau ở trong nhà này, không còn có ai dám bắt nạt người."

Thật là nói trách nhiệm của mình từ nặng xuống nhẹ, hoàn toàn đều là lời nói suông.

"Phu nhân nói quá rồi." Lý Già La cúi thấp đầu nói.

"Aiz, đứa nhỏ này, giữa chúng ta không cần như vậy. Người đâu, đi học đường gọi các tiểu thư qua đây! Bảo là hôm nay đại tỷ tỷ các nàng trở về, không cần đi học." Vân thị phân phó.

Lại lôi kéo tay Lý Già La nói thực nhiều lời ấm lòng người.

"À, đúng rồi. Hôm nay là ngày lão thái thái trai giới, không gặp bất cứ ai. Đợi ngày mai ta mang người đi thỉnh an lão thái thái. Lão thái thái mỗi ngày đều nhắc người đó."

"Thân thể tổ mẫu có khỏe không? Ta nhớ hồi gặp tổ mẫu là lúc ta còn rất nhỏ." Lý Già La sợ hãi ngẩng đầu lên, đại khái là bị Vân thị mềm mỏng nhỏ nhẹ trấn an mới dám ngẩng đầu lên.

Vân thị vỗ vỗ tay nàng, cảm khái: "Người có tâm, lão thái thái thân mình xương cốt cường tráng, chỉ là vẫn nhớ người. Bây giờ người đã về, người sẽ tốt thôi."

Lý Già La cúi đầu không nói gì, chỉ thở dài nhẹ nhõm một hơi để Vân thị thấy được. Trong chốc lát, vài vị tiểu thư trong phủ đều đã tới. Còn chưa bước vào cửa đã có âm thanh lớn tiếng thanh thúy vọng vào: "Nương, ta về rồi! Không phải có khách đến sao? Thế nào, rốt cuộc là ai?"

Một hàng bốn cô nương tiến vào, từ cao xuống thấp, cùng mặc áo cánh tề ngực (cột nơ ngay ngực) nhưng màu sắc và chất vải không giống nhau.

Rõ ràng người đi phía trước mặc vải quý khí hơn một chút, trên đầu vẫn song loa kế, cổ đeo vòng Kỳ Lân. Nàng ta vừa tới đã tiến đến chỗ Vân thị làm nũng.

Vân thị cười mắng: "Lớn như vậy rồi còn không biết chừng mực. Lại đây, đây là đại tỷ tỷ người!"

Nhị tiểu thư Võ Uyển Đình liếc mắt nhìn Lý Già La, nói: "Có phải hay không còn chưa biết đâu. Ai biết có phải người từ đâu tới đây giả mạo hay không?"

"Nói gì đó?" Vân thị tuy rằng quở trách nhưng cũng không nói nặng lời, xin lỗi Lý Già La: "Đây là nhị muội muội người, bị ta nuông chiều đến hư rồi, nói chuyện không biết lớn nhỏ. Uyển Trinh, người đừng so đo với nàng. Đến đây, mấy người các người vẫn chưa đến bái kiến đại tỷ tỷ đúng không?"

Mấy vị tiểu thư còn lại không có khí thế như Võ Uyển Đình, có điều ai cũng rất tò mò về đại tiểu thư Võ Uyển Trinh trong truyền thuyết nên đều vụng trộm quan sát một chút. Mọi người tâm tư khác biệt, nhưng đều quy củ hành lễ với Lý Già La.

Bốn tiểu thư này, ngoại trừ nhị tiểu thư Võ Uyển Đình do Vân thị sinh ra, còn có đích nữ của Nhị phòng - tam tiểu thư Võ Uyển Nhu, thứ xuất của Nhị phòng - tứ tiểu thư Võ Uyển Hà, nhỏ nhất là ngũ tiểu thư, nhìn bộ dáng

có vẻ mới năm, sáu tuổi, bên cạnh còn có bà vú đi theo, tiếp theo là tiểu thư thứ xuất Võ Uyển Tình của Đại phòng.

"Ôiii, đại tẩu, đại chất nhi của ta trở về mà người cũng không thông báo cho nhị thẩm này biết. Thế này là không được đâu nha." Nhị thái thái Nguyễn thị không mời mà đến.

Vân thị thản nhiên nói: "Uyển Trinh vừa đường xá xa xôi tới đây còn mệt nhọc, cần phải nghỉ ngơi thật tốt. Chúng ta là trưởng bối thì nên thông cảm mới phải. Ta cũng định ngày mai đưa Uyển Trinh đi thỉnh an nhị đệ muội, người sẽ không để ý chứ."

"Không đâu, không đâu. Chỉ là ta đã từng thấy đại tẩu nguyên phối, phải nói là vô cùng xinh đẹp, Đại ca cũng tướng mạo đường đường, vì vậy ta nghĩ Đại chất nhi của ta do đại tẩu sinh ra hẳn là có tướng mạo không tầm thường. Con người ai mà không yêu thích cái đẹp, ta cũng vì vậy mà không thể đợi đến ngày mai được. Đến đây, đại chất nhi, đây là lễ gặp mặt nhị thẩm tặng người, người đừng có chê nhé!"

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Tâm Tư

Beta: ThyAn89. Su Thái phi

Nguyễn thị cho người bên cạnh cầm đến một cái hà bao, sau đó từ trong hà bao lấy ra một khối ngọc bài, là dương chi ngọc chánh tông: "Ta vừa nhìn thấy đại chất nhi đã thích ghê gớm. Về sau đại chất nhi cần phải thường xuyên qua thăm nhị thẩm nha."

Lý Già La muốn chối từ, Nguyễn thị nói: "Đại chất nhi, 'trưởng giả cho không dám chối'. Ta dầu gì cũng là nhị thẩm người. Người hãy nhận đi. Đừng sợ, không ai dám làm khó dễ người đâu." Xong cười nói với Vân thị: "Đại tẩu, ta nói đúng không?"

Vân thị cười : "Uyển Trinh, nhị thẩm người đưa cho người, người hãy nhận đi. Chờ một lát ta an bài nha hoàn cho người, để bọn họ cầm thay người."

Nhị tiểu thư Võ Uyển Đình lạnh giọng nói: "Còn chưa biết rõ thật giả. Nhị thẩm, người cũng quá vội vàng rồi."

Nguyễn thị vội quát lớn: "Người không phải đại tẩu tìm trở về sao? Chẳng lẽ đại tẩu vô dụng như vậy, còn tìm hàng giả đến?"

Ý nói, nếu là giả cũng là lỗi của Vân thị.

Khiến Võ Uyển Đình tức giận nhưng bị Vân thị liếc mắt nhìn, chỉ có thể bấu môi cố nén.

Nguyễn thị như một trận gió tới, sau đó dẫn theo hai tiểu thư trong phòng rồi đi. Vân thị sai Hồ Phách dẫn theo hai tiểu nha đầu, cùng Võ Uyển Trinh đi an bài viện cho nàng.

Ngũ tiểu thư Võ Uyển Tình cũng bị bà vú dẫn đi rồi. Võ Uyển Đình tức tối âm ức, hận không thể đập cái gì đó.

Có điều nơi này là sân viện của nương mình, nói không chừng một lát cha về tới.

"Nương, sao ngài lại cho thứ đã chúng kia trở về? Còn đưa Tứ Quý hiên cho nàng ta?" Tứ Quý hiên là một sân viện tốt nhất phủ. Bốn mùa đều có cảnh đẹp, cho nên mới gọi Tứ Quý hiên. Võ Uyển Đình vốn nghĩ là mình ở, ai biết nương lại an bài cho đã chúng kia !

"Làm càn, cái gì đã chúng với không đã chúng? Cho người đọc sách biết chữ, chính là để người nói mấy lời vô học thế này sao ?" Vân thị nói: "Bình thường đã quá dung túng người, để cho người không biết trời cao đất rộng. Người nhớ kỹ cho ta, đó là tỷ tỷ ruột của người, người phải biết ý. Đừng có như hôm nay, nói ra lời như vậy, để người ở Nhị phòng chế giễu!"

Không nghĩ đến nương luôn luôn nhỏ giọng nhỏ nhẹ với mình, thế nhưng lại phát giận. Võ Uyển Đình ủy khuất khóc. Vân thị mặc kệ, để cho Nhị tiểu thư này khóc đủ thì thôi. Nếu không nói nàng ta, về sau nàng ta còn nói tới cái gì?

Vân thị gả cho Võ Chính Đạo mười mấy năm, chỉ sinh một tiểu thư Võ Uyển Đình, tất nhiên là ngàn sủng vạn sủng .

Hơn nữa ban đầu Võ Chính Đạo cùng Vân thị cảm tình rất tốt, vẫn không cưới vợ bé, đối Võ Uyển Đình là thiên y bách thuận (trăm lời nghe theo). Võ Uyển Đình chính là thiên kim tiểu thư nói một thì không có hai trong Võ phủ này. Bọn hạ nhân đều nghe theo nàng ta, nên mới dưỡng thành loại tính tình này.

Nhưng vì sau khi Vân thị sinh Võ Uyển Đình vẫn luôn không có động tĩnh, lại không cho Võ Chính Đạo cưới vợ bé, Võ lão thái thái đối với đại nhi tức này rất bất mãn.

Mà Nhị phòng Nguyễn thị, sau khi sinh Võ Uyển Nhu, cách năm liền sinh một tiểu tử mập khiến Võ lão thái thái rất thích. Cho nên tâm liền thiên về Nguyễn thị. Sở dĩ Nguyễn thị dám cùng Vân thị ganh đua cao thấp, là bởi vì sau lưng bà ta có Võ lão thái thái đương gia làm chủ. Thêm Đại phòng vẫn không có sinh nhi tử, Nguyễn thị kia thật sự là xuân phong đắc ý.

Hơn nữa, Võ Chính Đạo vài năm trước say rượu không cẩn thận ngủ với một đứa nha hoàn, sau đó nha hoàn này châu thai ám kết (lãng lãng mang thai). Vân thị khi đó chịu không nổi, nháo loạn một phen. Võ Chính Đạo chờ nha hoàn kia sinh ra Ngũ tiểu thư Võ Uyển Tình rồi cho người khiến nha hoàn kia biến thành chết bệnh. Võ lão thái thái càng không thích Vân thị.

Có thể nói, hiện tại tình thế đối với Vân thị thật bất lợi, Võ Chính Đạo từ từ không để Vân thị vào mắt, lại còn nạp thiếp. Mặc dù là Võ lão thái thái chủ động nạp, nhưng trước kia hễ luôn luôn cự tuyệt, hiện tại lại thật nghe lời nạp thiếp. Vân thị vẫn không mang thai, thì một thiếp thất đã mang bầu. Tuy rằng nhi tử sinh ra thì mình là mẹ cả, nhưng muốn khiến thiếp thất kia biến mất thì không thể, cũng không đơn giản giống trước kia nữa.

Vân thị không thể không nghĩ biện pháp. Cho đón Võ Uyển Trinh về là một cái biện pháp trong đó, tốt xấu cũng có thể vãn hồi một ít tâm của Võ Chính Đạo.

Chính bà ta bộ dạng bình thường, sinh hạ nữ nhi bộ dạng cũng như mình, tất nhiên là dung mạo không được tốt lắm. Dù không muốn thừa nhận, nhưng sự thật chính là như thế.

Mặc dù nói cưới vợ chọn người hiền, nhưng là nam nhân ai không hi vọng thê tử vừa hiền lành lại xinh đẹp? Huống hồ, trong lòng Vân thị còn tính toán lớn hơn. Nếu thành công, như vậy địa vị bản thân ở trong lòng lão già đó chính là vững như bàn thạch, sau này dù có bao nhiêu tiểu thiếp, cũng không sợ.

Nhưng nếu như nữ nhi của mình, cùng Võ Uyển Trinh kia biến thành không hợp, đây không phải là để cho người khác chui chỗ trống sao?

Đến thời điểm mấu chốt, thật sự thành làm đồ cưới cho người khác.

Đây mới là tình huống Vân thị không muốn nhìn thấy.

Cũng may Võ Uyển Trinh này tính tình nhu nhược, dễ nắm trong tay. Hôm nay vừa thấy, quả nhiên, một chút ớn huệ nhỏ, nàng liền cảm động ghê gớm. Nghe Vân mục mục nói, mấy năm nay, nàng nhận hết thờ ơ của người khác, khó có được người đối tốt với nàng. Nàng lại không phải nhi tử, Vân thị tuy rằng trong lòng không thích Tiền thị, nhưng mà vẫn có thể chịu được.

Cho nên Vân thị nhắc nhở Võ Uyển Đình, nhất định phải cùng Võ Uyển Trinh chung sống hòa thuận, không thể bày tiểu tính tình, "Aizz, ta xem như tính toán nát óc, Uyển Đình nha đầu kia còn oán trách ta." Vân thị thật là thật bi ai, Vân mục mục khuyên nhủ: "Phu nhân, đợi về sau nhị tiểu thư sẽ hiểu được ngài khổ tâm."

"Có hiểu hay không, ta cũng không để ý. Chỉ là tính tình nha đầu kia, cũng không biết còn có thể sửa được hay không." Vài năm nay, tính tình Vân thị so trước kia trầm ổn hơn, cũng là do bị đả kích. Tình thế như vậy, bà không cúi đầu lại có thể làm gì? Ai bảo nhà mẹ đẻ không cố gắng, nếu không còn cường ngạnh như trước, vậy thua thiệt chính là mẹ con mình.

"Hồ di nương thân mình thế nào?" Vân thị hỏi.

Hồ di nương chính là vị tiểu thiếp hiện tại đang có thai kia.

"Phu nhân, ngài vẫn muốn tiếp tục kế hoạch?" Vân mù mù lo lắng hỏi.

Vân thị vẫy tay, "Không được, ta cũng suy nghĩ rõ rồi, nam nhân này là dựa vào không được." Lúc trước vì tình yêu, bà làm rất nhiều chuyện ngu xuẩn. Nay coi như là suy nghĩ minh bạch, "Nhị phòng như hổ rình mồi, xem chúng ta bên này không có nhi tử, liền đánh chủ ý cho làm con thừa tự. Để bọn họ mộng tưởng hảo huyền đi! Dem so sánh với Hồ di nương kia, vẫn là Nguyễn thị khó đối phó hơn một ít." Tiểu thiếp nha, nằm ở trong tay, còn không phải để chủ mẫu tùy tiện xoa nắn sao?

Thật sự nếu cho đứa nhỏ Nguyễn thị làm con thừa tự, về sau bà còn phải ở trong tay Nguyễn thị kiểm ăn.

So sánh như vậy, nên là Hồ di nương sinh con trai đi. Đến thời điểm Hồ di nương kia bà vẫn có thể tìm được cơ hội đối phó, cũng chỉ là cái di nương. Dù là giết, nhiều lắm ăn một tiếng măng, nhưng nếu là Nguyễn thị, vậy thì không thể nào.

Vốn Vân thị có chủ ý là muốn lợi dụng tay Võ Uyển Trinh khiến Hồ di nương sảy thai. Nhưng nhìn bộ dáng Võ Uyển Trinh, cùng biểu hiện hôm nay của Nguyễn thị, bà liền bỏ đi ý nghĩ này. Thật muốn nắm cái thóp này, nói không chừng Võ Uyển Trinh liền bị Nguyễn thị thu nạp qua. Như vậy một phen tâm huyết của bản thân coi như uổng phí!

Tứ Quý hiên là một nơi tốt. Có điều Lý Già La chỉ nhìn một cái, liền đi vào trong phòng. Trong viện này nhân thủ sẽ càng ngày càng nhiều. Vân thị cho Lý Già La 2 nha đầu, đây là dùng trước. Dựa theo quy định các tiểu thư trong phủ, bên này của nàng còn phải có một mù mù quản sự, 2 cái nha hoàn nhị đẳng, 4 nha hoàn tam đẳng, sau đó là một số nha hoàn thô sử. Ở cửa sân cũng phải có bà mù canh giữ.

"Người đi về trước, về sau có cơ hội lại nói tiếp. Ở lâu sẽ khiến người hoài nghi." Chung quy nàng là một đại tiểu thư căn cơ không ổn, đại nha hoàn bên cạnh phu nhân cũng chỉ là 'Qua loa cho xong' .

Hồ Phách gật gật đầu, nói với Lý Già La: "Biểu thiếu gia bên kia, cũng đã sắp xếp xong xuôi. Về sau mỗi sáng sớm thời điểm tỉnh an, tiểu thư có thể nhìn thấy." Chung quy nơi này là hậu trạch, không tiện để một nam hài tử ở bên cạnh tùy ý ra vào.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Ra Oai Phủ Đầu

Beta: An Thực Phi. Nam Thiên Vân

"Nường, sao ngài lại đem cái dương chi ngọc bài kia cho đại tỷ tỷ vậy? Ta muốn ngài cũng có cho ta đâu?" Tam tiểu thư Võ Uyển Nhu ở trước mặt mẹ ruột Nguyễn thị làm nũng nhất quyết không tha.

Cái ngọc bài kia nàng đã xin thật lâu, vậy mà hôm nay nường lại cho một cái đại tỷ tỷ mới đến chưa tới một ngày.

Nguyễn thị cười trấn an con gái của mình, nói: "Chỉ là cái ngọc bài, về sau nường sẽ cho người thứ tốt hơn. Uyển Nhu, người nghe lời của nường phải cùng đại tỷ tỷ ở chung cho tốt, sẽ có lợi cho người."

"Nường, nàng ta chỉ là cái thứ mẹ ruột cũng không có ở đây, chúng ta cần gì phải như vậy." Võ Uyển Nhu không hiểu ở cái phủ này, đại bá làm quan nhưng đối với bọn họ cũng tốt. Mặt khác còn có tổ mẫu, đối với Nhị phòng bọn họ cũng đặc biệt tốt, hơn nữa nàng còn có mấy người đệ đệ rất được tổ mẫu thương yêu, hoàn toàn không cần để ý tới đại tỷ tỷ mới đến này.

"Nường sao có thể làm hại người? Người nghe lời của nường đương nhiên là tốt!"

Vân thị muốn thông qua sự việc này, khiến Đại ca đối với bà ta tốt một chút. Có điều sự tình thực sự đơn giản như vậy thì tốt rồi.

Vân thị đoạt trượng phu người ta, bây giờ còn muốn bán cái nhân tình ở đâu có chuyện dễ dàng như vậy?

Không nói cái khác, lão thái thái bên kia, đối với Vân thị là rất không hài lòng nha. Thường xuyên lấy chuyện đại tiểu thư bày ra nói Vân thị ghen tị, không chấp nhận được cháu gái bà.

Nguyễn thị cũng biết, lão thái thái không có khả năng thật sự đau lòng vì đại tiểu thư này, bằng không cũng sẽ không mười mấy năm mặc kệ không quản.

Chỉ dùng Đại tiểu thư này để lấy cớ mà thôi nhưng đối với Nguyễn thị và nhị phòng mà nói, chỉ cần Vân thị không được lão thái thái thích thì tất cả đều được. Nhị phòng bọn họ mới có ngày lành đây.

Võ Chính Đạo hạ nha trở về (vua hạ triều còn quan là hạ nha, nha* trong nha môn), từ chỗ Vân thị biết đại nữ nhi Võ Uyển Trinh của mình đã đến.

"Lão gia, Đại tiểu thư ở tại Tứ Quý hiên, hôm nay ta nghĩ chắc chắn con bé cũng mệt mỏi rồi nên để ngày mai Đại tiểu thư đi gặp lão thái thái sau, thế nào?" Vân thị nói với Võ Chính Đạo.

Võ Chính Đạo nói: "Người an bài, ta có gì không yên lòng? Có điều nha đầu kia mới đến, có gì người chú ý nhiều một chút."

"Vâng, đều nghe lão gia ." Vân thị vốn cho rằng mình làm chuyện này, hôm nay lão gia sẽ lưu lại trong phòng mình, kết quả Võ Chính Đạo ăn xong cơm chiều thì rời đi.

Vân mù mù cho người hỏi thăm, đại lão gia trực tiếp đi thư phòng nghỉ ngơi. Vân mù mù nhìn sắc mặt Vân thị, khuyên: "Lão gia có công vụ bề bộn, về sau sẽ tốt rồi!"

Chỉ cần không đi chỗ hai di nương bên kia thì tốt rồi. Đặc biệt Hồ di nương đang có thai. Hiện tại Võ lão thái thái nâng niu Hồ di nương này thành cái rồi, nếu lão gia lại cứng chiều thêm, vậy còn có đường sống cho phu nhân sao?

Vân thị cười lạnh nói: "Trong lòng lão gia các người khẳng định trách ta không sớm đón nữ nhi của hãn về đây. Nay ta cũng chỉ là lấy công chuộc tội, có điều chẳng lẽ là ta không cho hãn đón nữ nhi của hãn về sao? Nay như vậy, giống như đều là lỗi của ta, cũng chỉ là một nha đầu, ta cần gì ghen ghét? Chỉ thêm một miệng cơm mà thôi."

Ân ái ngày xưa đều không còn đây, Vân thị thấy thật sự đáng buồn. Có điều bà biết, sau này vẫn nhờ vào trượng phu mình. Cho nên, chỉ có thể lấy lòng trượng phu, khiến trượng phu càng coi trọng mình.

Vân mụ mụ nghe Vân thị nói lời oán giận, vội khuyên nhủ: "Phu nhân, lão gia rất thương Nhị tiểu thư, lão gia khẳng định không có nghĩ như vậy. Phu nhân ngài quên rồi sao? Có một lần, phu nhân ngài tới quỳ thủ, bụng đau khó chịu. Lão gia còn tự xuống bếp nấu nước gừng pha đường cho ngài đây."

Đó cũng chỉ là thời điểm bắt đầu tân hôn, khi đó Võ Chính Đạo đối với Vân thị rất tốt, quả thực là ngoan ngoãn phục tùng lại nhỏ nhẹ ôn nhu. Vân mụ mụ nhìn mà cảm thấy phu nhân giả đúng người rồi. Tuy rằng chuyện hôn sự này có chút chỗ không được như ý muốn nhưng chỉ cần cô gia tốt, dù bị người ngầm nói vài lời thì có thể nào?

Nhưng thời gian lâu, các loại mâu thuẫn liền xảy ra.

Không nói cái khác, lão thái thái từ nông thôn đến, sợ con dâu xuất thân danh môn chướng mắt bà, cho nên từ ban đầu liền chèn ép. Lý do thì trăm loại kì quái, sau đó lại có người châm ngòi ly gián rồi thành tình huống như hiện tại.

Nói đến nói đi, phu nhân không có sinh nhi tử, cho nên không đủ trọng lượng, không thì lão thái thái cũng sẽ không quá phận như vậy.

Bởi vì không có nhi tử, dù Vân gia có cường thế cũng có chút không thể nào nói nổi cũng không thể khiến nhà người ta không có hương khói.

Hơn nữa Vân gia lại xuống dốc, lão gia cưới vợ bé, Vân gia cũng không dám nói gì. Chỉ hi vọng chuyện lần này có thể thành công, sau này lão gia đối với phu nhân càng coi trọng, cũng không uổng công phen này suy tính.

"Phu nhân, ngài suy nghĩ một chút. Chúng ta đón Đại tiểu thư về, Đại tiểu thư vóc dáng tốt, tính tình khá, nếu thật sự thành công quý phủ này ai dám bất kính với ngài?"

Vân thị nói: "Chỉ sợ tính tình nó quá mềm mỏng, đến thời điểm lại chịu thiệt."

"Xem phu nhân nói kìa, nguyên nhân vì nàng ấy tính tình như vậy, về sau mới có thể biết phu nhân ngài đối với nàng ấy tốt. Hiện tại chúng ta nên phòng bị Nhị thái thái bên nhị phòng kia."

Vân thị gật đầu, Nguyễn thị này không có ngày nào không chống đối mình! Thật là tức giận đến đau cả ruột gan. Ý vào sinh hai nhi tử, liền muốn đoạt quyền quản gia của mình. Nghĩ hay thật! Dù thế nào trong phủ này là do lão gia gây dựng, chẳng lẽ gia nghiệp lão gia tân tân khổ khổ dựng nên liền chấp tay nhượng cho nhị phòng, nằm mơ đi!

Võ Chính Đạo đến ngoại thư phòng, hẳn không nhớ được hình dáng Tiền thị trông thế nào? Nhiều năm trôi qua, đối với Tiền thị tâm tình Võ Chính Đạo rất là phức tạp. Thời niên thiếu cũng từng rất ân ái.

Có điều làm nam nhân, sao lại chỉ lo tư tình nhi nữ? Hẳn cũng đề nghị qua muốn để Tiền thị làm quý thiếp, sau đó Vân thị làm chính thê, chẳng

qua Vân gia cùng Tiền thị đều không đồng ý. Vậy nên hãn đành phải xem như Tiền thị 'Khó sinh mà chết' .

Cho nên đối với Đại nữ nhi Tiền thị sinh ra, hãn muốn gặp lại vừa không muốn gặp. Bởi vì thấy cái nữ nhi này, những chuyện cũ sẽ thời khắc nhắc nhở hãn. Chỉ là nay Đại nữ nhi cũng đến tuổi có thể kết hôn, không thể để con bé gả cho hán tử ở nông thôn. Đây là làm mất mặt hãn.

Hơn nữa Võ Chính Đạo biết mỗi hôn sự tốt, chính hãn không phải cũng là như vậy?

Một nữ nhi, chỉ trả giá một phần đồ cưới, chỗ tốt mang về không biết gặp mấy lần.

Hơn nữa hãn và Tiền thị, bộ dạng đều không tầm thường. Nữ nhi này tuyệt đối sẽ không khó coi được. Có phụ thân không tệ, còn có dung mạo tốt, lại là đích nữ, tìm mỗi hôn sự tốt, tuyệt đối không phải việc khó gì.

Hơn nữa, Võ Chính Đạo đã xem tốt một mối rồi, sẽ chờ đến thời điểm thích hợp. Hãn không cần trường kỳ đối mặt với Đại nữ nhi, sẽ không cảm thấy xấu hổ.

Võ gia mỗi người đều có mưu tính khác nhau, buổi tối Lý Già La ngược lại ngủ rất ngon. Vừa thức dậy, cảm thấy thật là thần thanh khí爽.

Hai nha hoàn ngày hôm qua đưa đến hầu hạ Lý Già La tắm rửa xong, nàng liền muốn đi thỉnh an Vân thị cùng Võ Chính Đạo. Hoặc là nói, gặp mặt mới đúng.

Buổi sáng, Võ Chính Đạo đến chỗ Vân thị hội hợp, sau đó cùng đi thỉnh an Võ lão thái thái.

Nhất là hôm nay, Đại tiểu thư Võ Uyển Trinh chính thức thể hiện thái độ. Đợi lúc Lý Già La đến chỗ Vân thị, người khác đều đã đến, chỉ còn sót lại

nàng là cuối cùng. Hai nha hoàn kia bị Lý Già La nhìn đến tuy có chút xin lỗi nhưng vẫn ngẩng đầu ưỡn ngực.

Chủ yếu là ngày hôm qua trước khi ngủ, Lý Già La còn nói nhờ bọn họ ngày mai gọi nàng dậy sớm chút, miễn cho đến muộn. Kết quả hiện tại nàng là người đến cuối cùng, có thể thấy được hai nha đầu này căn bản cũng không có để lời Đại tiểu thư này nói vào mắt, hoặc là trực tiếp hạ thể diện của Đại tiểu thư này.

Nhị tiểu thư Võ Uyển Đình châm chọc: "Có vài người, mặt mũi đúng là quá lớn. Để mọi người đều phải chờ mình! Quả nhiên là không có giáo dục!"

Tuyên editor nha~~~~

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Tiểu Thiếp

Beta: Nga Tiệp dư

Võ Uyển Đình rất đặc ý, ngày hôm qua nàng đã sai tiểu nha hoàn của mình đi chuyển lời cho hai nha đầu kia. Hiện tại, nhìn Võ Uyển Trinh này xấu mặt, nàng không biết có bao nhiêu vui vẻ!

Ai kêu Võ Uyển Trinh này vừa đến, nương liền quát lớn chính mình?

Cả cha cũng vậy, hôm nay còn đặc biệt chờ nàng ta, thể diện lớn ghê!

Khiến cho nàng ta ngủ nướng, ấn tượng của cha đối với nàng ta dĩ nhiên là kém!

Võ Chính Đạo trên mặt khó coi, Vân thị vội vàng nói: "Nói bậy cái gì? Đại tỷ người là đi đường mệt nhọc, cho nên mới dậy trễ!" Con bé Uyển Đình này, giờ chút thủ đoạn cũng không nên rõ rệt như vậy chứ. Gọi chủ tử rời giường, là trách nhiệm của bọn hạ nhân. Đại tiểu thư mới đến, cái gì cũng không hiểu, không biết. Dù dậy trễ, cũng là bọn hạ nhân không tận trách. Mà hai nha đầu này là Vân thị tự mình an bài. Vốn Võ Uyển Đình không nói, người khác cũng không thèm để ý, nhưng vừa nói ra, thì liền nghĩ đến ngay.

Đây không phải là chủ ý phá Vân thị sao? Vân thị cảm thấy muốn nôn ra một búng máu, cố nén tâm tư muốn giáo huấn Võ Uyển Đình, nói với Võ Chính Đạo: "Lão gia, người đã đến đông đủ, chi bằng chúng ta đi thỉnh an lão thái thái đi?"

Võ Chính Đạo gật đầu, nhưng vẫn nói: "Về sau an bài cho Uyên Trinh hạ nhân tốt một chút, đừng có qua loa!"

"Vâng, lão gia. Đều là ta sơ sót. Hai nha đầu này hành sự bất lực, lát nữa ta sẽ sắp xếp lại ổn thỏa nha hoàn cho Đại tiểu thư."

Võ Chính Đạo nhìn Lý Già La, vẫn rất hài lòng. Thật là vượt ra khỏi dự đoán của bản thân hẳn rất nhiều, đối với cửa hôn sự kia càng có phần nắm chắc.

Về phần Lý Già La, lớn lên không giống hẳn thì cũng sẽ giống Tiền thị thôi. Tóm lại nữ nhi của hẳn, làm sao không giống cho được?

Bản thân rốt cuộc có được một nữ nhi bộ dạng tốt!

Võ Chính Đạo dẫn đường ở phía trước, Vân thị vì bù lại sai lầm vừa rồi, vẫn đi sát Đại tiểu thư.

"Nhị muội người tính tình thẳng thẳng, thật ra không có ý xấu đâu. Uyên Trinh, người đừng giữ trong lòng nha, lát nữa ta sẽ nói con bé." Vân thị an ủi Đại tiểu thư.

Đại tiểu thư có chút khẩn trương hỏi: "Ta không cần dập đầu cho cha sao? Nương ta trước lúc lâm chung có nói, gặp được cha ta nhất định phải dập đầu. Có phải cha không thích ta hay không?"

Vân thị khựng lại, sau đó vỗ vỗ mu bàn tay Đại tiểu thư, nói: "Không cần, không cần. Lão gia đó mà, có nhiều lời đều giữ ở trong lòng, khó mà nói ra. Hai người là cha con, huyết mạch tương liên. Đến lúc người sẽ biết thôi."

"Dạ, ta đều nghe người." Đại tiểu thư nói.

Vân thị nhàn nhạt cười. Tiền thị, cũng may người không dạy cho con gái người cái gì gọi là thù hận, không thì tình cảnh hiện tại tuyệt đối sẽ không tốt.

Vân thị cũng từng nghe qua tính tình của Tiền thị. Cho dù có hận lão gia, cũng sẽ không ở trước mặt nữ nhi nói xấu lão gia. Ngược lại khiến hình tượng lão gia đặc biệt tốt. Nói trắng ra là một người luôn nén giận, dạy dỗ nữ nhi cũng giống như thế.

Chỉ sợ là bà ta cũng biết, con gái của mình về sau vẫn cần nhờ vào lão gia mới có thể sống những ngày lành, cho nên không có đem thù hận truyền sang cho Võ Uyển Trinh.

Đoàn người đi về hướng viện lão thái thái. Hai thiếp thất Hồ di nương và Lưu di nương không có tư cách đi thỉnh an lão thái thái. Các nàng chỉ đến chính phòng thỉnh an Vân thị cùng lão gia rồi tự mình trở về.

Hồ di nương là muốn an tâm dưỡng thai, có điều đối với việc hôm nay nhìn thấy Đại tiểu thư, nha hoàn bên cạnh nàng cũng không có thấy. Nói tới Hồ di nương, trước kia cũng là xuất thân nha hoàn. Chẳng qua sau này vận khí tốt, được Võ lão thái thái đưa cho Võ đại lão gia, bây giờ còn có thai. Cho nhiều đại phu nhìn, đều nói thai này là thai nam. Cho nên đãi ngộ của Hồ di nương lập tức tăng lên không ít.

Hồ di nương tất nhiên sợ Vân thị giở thủ đoạn, cho nên xin lão thái thái, cho phép biểu muội Xảo Nhi của mình tới bên người làm nha đầu tùy thân.

Xảo Nhi cũng hết sức tò mò về Đại tiểu thư mới tới. Thấy Hồ di nương trở lại, giúp Hồ di nương cởi áo choàng xong, liền vội vàng hỏi chuyện Đại tiểu thư.

"Di nương, ngày hôm qua có người nhìn thấy Đại tiểu thư đều nói bộ dạng hết sức dễ nhìn, có thật không?"

Đại tiểu thư này đúng là tác động đến tâm tư không ít người trong phủ, ngay cả các vị di nương cũng đều chú ý.

Dù có như thế nào, vị Đại tiểu thư này cũng là đích trường nữ của Võ phủ. Không chừng về sau còn có chỗ hữu dụng. Giống như Hồ di nương, có thể cùng Đại tiểu thư kết thiện duyên, cũng là rất tốt. Vì đứa nhỏ trong bụng, nàng ta cũng phải suy nghĩ mọi chuyện thật tốt mới được.

Lại nói, mặc dù Đại tiểu thư là do Vân thị phái người đón về. Nhưng ai chẳng biết đó là ý của Đại lão gia.

Đại lão gia muốn đón Đại tiểu thư về, vậy khẳng định là coi trọng nàng ta. Đối với những di nương này mà nói, ý của lão gia mới là quan trọng nhất, thuận theo tâm ý, như vậy mới được lão gia thích.

Hồ di nương nhẹ nhàng nâng bụng của mình, nói: "Diện mạo rất xuất chúng, mấy tiểu thư phủ chúng ta so ra đều kém."

"Nếu so với di nương ngài thì sao?" Xảo Nhi hỏi.

Hồ di nương cười mắng: "May là đang ở chỗ ta. Ta là một di nương, sao có thể so sánh với một chủ tử là Đại tiểu thư?"

Xảo Nhi bĩu môi nói: "Di nương, ta chỉ hỏi một chút. Người ta đều nói phu nhân nguyên phối bộ dạng đặc biệt tốt. Ta nghĩ nếu bộ dạng di nương so với Đại tiểu thư đẹp hơn, đó chính là so với phu nhân nguyên phối còn đẹp hơn, lão gia khẳng định càng thích ngài!"

"Hừ, dù cho bộ dạng tốt, nhưng không có một phụ thân tốt thì cũng vô dụng!" Còn không phải bị Vân thị chiếm hết ưu thế sao?

Nguyên phối cái gì, một chút phúc cũng không được hưởng liền chết như vậy!

Vân thì có cái gì? Bộ dạng bình thường như vậy, nếu không có một người phụ thân tốt, vị trí phu nhân cũng không đến lượt bà ta làm!

"Nhưng Đại tiểu thư có một phụ thân "tốt". Nàng ấy còn xinh đẹp nữa, đó không phải là so với các tiểu thư khác càng có tiền đồ hơn sao?" Xảo Nhi nói.

"Lời này đúng là không sai. Có điều phu nhân sẽ để Đại tiểu thư có tiền đồ tốt hơn các tiểu thư khác sao? Người cứ chờ đi, Đại tiểu thư về sau sẽ như thế nào đây? Đứa nhỏ không mẹ chỉ là cỏ dại, cho nên, ta nhất định phải sống thật tốt!" Hồ di nương nhẹ giọng nói.

Mà Lưu di nương vào phòng lại không nhịn được cười ha ha. Quả thực là quá buồn cười. Nhị tiểu thư lại còn phá phu nhân. Có cái tiểu thư ngu xuẩn như vậy, xem ra phu nhân cũng rất khó chịu. Không thấy lúc ấy bà ta nhăn đến muốn hộc máu sao?

Lão gia đã không hài lòng rồi đó. Ha ha, phu nhân chỉ có Nhị tiểu thư là khuê nữ ruột, về sau hẳn là phải vất vả thu thập lợn xộn cho Nhị tiểu thư rồi, ha ha!

Về phần chính mình, chỉ cần lấy lòng lão gia, sau đó sinh nhi tử, địa vị trong phủ sẽ vững vàng không đổi!

Nàng phải lên kế hoạch thật tỉ mỉ, không thôi để họ Hồ kia chiếm tiên cơ, sẽ không tốt. Trong khoảng thời gian này, họ Hồ kia càng ngày càng kiêu ngạo, mình và nàng cùng lúc trở thành tiểu thiếp của lão gia, kết quả nữ nhân này lại mang thai trước. So sánh ra, chính mình vẫn chưa có động tĩnh, liền bị văng vể. Mà họ Hồ kia so với bản thân mình thì càng giống như bảo bối vậy. Là nam hay nữ còn chưa biết được. Cứ thế, đến khi sinh ra cái nha đầu, coi nàng ta còn đặc ý được không!

"Di nương, bên Hồ di nương lại có hoa quả mới đưa đến! Chúng ta bên này một chút cũng không có!" Nha hoàn Thủy Cần của Lưu di nương rất

bất mãn: "Không phải chỉ mang thai thôi sao? Có gì đặc biệt hơn người? Đợi di nương ngài cũng mang thai, xem nàng ta còn kiêu ngạo thế nào được!"

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Mẹ Chồng Nàng Dâu

Beta: Nam Thiên Vân, Dương Tu dung

Chiếu theo quy củ, hoa quả của di nương cũng chỉ được phân phát từng đó nhưng Hồ di nương từ lúc mang bầu liên tục nói ăn không vào, lúc muốn ăn cái này, lúc lại muốn cái khác, lão thái thái bên kia vì kim tôn (đứa cháu bảo bối) nên muốn Vân thị tận lực thỏa mãn yêu cầu của Hồ di nương bên này.

Vân thị vô cùng nghiêm túc, Hồ di nương muốn cái gì là cho thứ đó.

Chỉ là Lưu di nương nhìn thấy cảnh này cảm thấy không thoải mái.

Lý Già La cùng đi gặp Võ lão thái thái. Võ lão thái thái mặc một bộ váy gấm màu nâu hoa văn chìm, trên đầu đeo một cái khăn bịt trán màu đen nạm vàng, xương gò má hơi nhô cao, cả người toát lên vẻ kham khổ.

Có điều lúc Lý Già La hành lễ, bà liền ôm lấy Lý Già La, lớn tiếng khóc.

Bà vừa khóc, cả phòng cũng rơi nước mắt theo. Võ lão thái thái khóc hu hu thương xót. Lý Già La bị Võ lão thái thái ôm vào trong ngực không nâng đầu dậy nổi.

Nguyễn thị thấy cũng đã khóc một hồi liền vội vàng đo đỏ mắt đi đến khuyên nhủ: "Nương, ngài xem, đại chất nhi cũng gặp được rồi, ngài đừng khóc để ảnh hưởng đến sức khỏe, nếu không đại chất nhi cũng sẽ buồn đó."

Võ lão thái thái thở dài nói: "Uyển Trinh là đứa cháu đầu tiên của ta, vậy mà bây giờ ta mới gặp được, ta có thể không khó chịu sao?" Nói xong bà còn hung hăng liếc mắt nhìn Vân thị, sau đó cẩn thận nhìn Lý Già La. Lý Già La cũng đã cụp mắt rưng rưng.

"Cháu ngoan, đừng khóc! Về sau nơi này chính là nhà của con. Ai cũng không dám ức hiếp con. Nếu ai đối với con không tốt thì cứ nói cho tổ mẫu, tổ mẫu làm chủ cho con!"

Lý Già La ghen ngào nói: "Không có ai bắt nạt con hết, phu nhân đối với con rất tốt."

Vân thị vội vàng tiến đến nói: "Nương, con đã an bài cho đại tiểu thư ở Tứ Quý hiên. Con bé cũng rất thích!" Vừa rồi nhị tiểu thư Võ Uyển Đình định tiếng liền bị Vân thị ngăm ngăm cản, nếu không hôm nay không dễ xong việc.

Võ lão thái thái chớp mắt, nói: "Sao ta nghe nói có nha hoàn không nghe lời, còn khi dễ tôn nữ của ta đây?"

Lão thái thái ngài biết tin tức cũng nhanh thật. Vân thị vội thỉnh tội: "Đều là do con dâu không phải. Con dâu đã phạt bọn chúng. Về sau sẽ không có chuyện như vậy nữa."

"Người có thể bảo đảm không? Ta thấy chuyện an bài nhân thủ này không cần người làm nữa. Bên này nha hoàn của ta cái khác không nói, ít ra việc kính trọng chủ tử cũng làm tốt hơn so với kẻ khác!"

"Sao có thể làm phiền lão thái thái từ bỏ nha hoàn yêu thích? Nha hoàn bên này của lão thái thái đều là nhất đẳng, còn phải hầu hạ lão thái thái đây. Con dâu đã nói với lão gia rồi, lão gia cũng đồng ý, nhân thủ đều đã sắp xếp xong xuôi!"

Lão thái thái nhìn về phía Võ đại lão gia Võ Chính Đạo bên kia. Võ đại lão gia nói: "Nương, chuyện nha hoàn cứ để cho Vân thị lo đi."

Võ lão thái thái trong lòng mất hứng, nhưng là phu tử tòng tử (chồng chết theo con), hiện tại bà có thể sống tốt như thế cũng là công lao của đại nhi tử này. Vì thế bà liền hỏi đại tiểu thư: "Uyển Trinh, con muốn nha hoàn của ai?"

Đại tiểu thư sợ tới mức không dám nói lời nào. Nhìn Nguyễn thị lại muốn xen vào, Vân thị lập tức giành nói trước: "Nương, như vậy chi bằng chúng ta đều tự tìm vài nha hoàn cho đại tiểu thư đi. Đại tiểu thư vừa trở về không hiểu rõ mọi chuyện. Coi như trưởng bối chúng ta thay nàng sắp xếp chu toàn."

Đại tiểu thư cảm kích liếc mắt nhìn Vân thị. Võ lão thái thái thấy nhi tử sắc mặt càng ngày càng khó coi, liền nói: "Cũng được. Uyển Trinh, nếu có nha hoàn nào không nghe lời, con cứ đến đây nói với ta. Con phải nhớ kỹ, con là hài tử của phụ thân con." Võ lão thái thái lại nói một hồi, cuối cùng mới cho các nam nhân rời đi. Sau đó các vị tiểu thư ngồi xuống, hai con dâu thì ở bên cạnh hầu hạ.

Nguyễn thị so với Vân thị rõ ràng là được lòng của Võ lão thái thái hơn. Võ lão thái thái đối với Nguyễn thị còn có vẻ mặt ôn hoà, nhưng đối với Vân thị thì sắc mặt không được tốt lắm. Có điều Vân thị cũng có thể nhịn. Võ lão thái thái bảo Lý Già La ngồi xuống bên cạnh mình, bên còn lại là Tam tiểu thư Võ Uyển Nhu của Nhị phòng. Nhị tiểu thư thì lui một bước, ngồi dưới Lý Già La.

Hai nam hài của Nhị phòng cùng Tiền Tiểu Bảo theo Võ nhị lão gia trở về. Tiền Tiểu Bảo vì không thể nói chuyện riêng với Lý Già La nên có chút khó chịu. Nhưng nghĩ lại, chờ tìm một cơ hội chạy tới Tứ Quý hiên là được.

Ở trên bàn cơm, Võ lão thái thái cũng không chú trọng quy củ ăn không nói ngủ không nói, trái lại còn nói tương đối nhiều, thường hỏi Lý Già La thích ăn gì, sau đó sai Vân thị gấp cho Lý Già La.

Lý Già La lập tức dừng lại. Đúng là chuyện đùa, nếu như là thân phận đệ muội (em gái chồng), để tẩu tử gấp thức ăn cho còn có thể bỏ qua, còn đây trên danh nghĩa là mẫu thân gấp đồ ăn cho thì quá kỳ cục rồi.

Quan hệ mẹ chồng con dâu ở Võ gia đúng là có chút nước sôi lửa bỏng.

Nguyễn thị lúc này lại phát huy sở trường, khuyên nhủ Võ lão thái thái một phen. Võ lão thái thái nói: "Vây thôi, các người đều lui xuống đi. Đứng ở đây, các nàng không được tự nhiên."

Vân thị và Nguyễn thị đều cáo lui. Võ Uyển Đình trừng mắt nhìn Lý Già La vài lần nhưng Lý Già La không nhìn về bên đó. Xem như nàng ta uống phí thời gian, vốn muốn đập Võ Uyển Trinh một cái thật mạnh dưới gầm bàn nhưng nghĩ đến đây là địa bàn của Võ lão thái thái, nàng ta lại cố kìm nén.

Sau khi Vân thị và Nguyễn thị rời đi, bữa cơm trôi qua trong gió êm sóng lặng. Vân thị đi rồi, Võ lão thái thái cũng không biểu hiện tấm lòng từ ái nữa, chẳng nói câu nào với Lý Già La.

Lý Già La cũng không để ý, nàng thật sự cũng không muốn quan tâm đến những người Võ gia. Chỉ là xem bọn họ diễn trò cũng khá thú vị.

Một hai ngày này, tình huống căn bản của Võ phủ, Lý Già La đã hiểu rõ. Cái nhà này khắp nơi đều có mâu thuẫn.

Có mâu thuẫn mới tốt, có mâu thuẫn mới có cơ hội nha.

Cảm tình của Võ lão thái thái đối với Võ Uyển Trinh cũng rất phức tạp. Thật ra là không muốn gặp lại nàng, chẳng qua vì không hợp với Vân thị

nên mới cố ý ở trước mặt Vân thị đối xử tốt với Võ Uyển Trinh.

Chỉ có mỗi việc an bài nha hoàn cũng không muốn để Vân thị được yên.

Quan hệ mẹ chồng con dâu kém như thế, Vân thị vốn đã chịu ầm ứ, hôm nay lại càng tức hơn, trở về uống vài cốc trà lạnh cũng không áp nổi lửa giận, "Cái bà già bất tử này, không có một ngày nào không chống đối ta!" Trước mặt Vân mù mù, Vân thị cũng không cố kỵ gì, trực tiếp mắng Võ lão thái thái là lão bất tử (già còn chưa chết).

Nếu không phải vì tiền đồ của lão gia, bà hận không thể lập tức khiến bà già bất tử kia xong đời!

Hơn nữa chuyện tiếp theo còn phải để lão bất tử kia sống sót, không thì lão gia có đại tang, không thể làm gì được.

"Xin phu nhân bớt giận! Ngài cứ coi như không khí là được! Đợi chúng ta lôi kéo được đại tiểu thư, sau này đại tiểu thư có tiền đồ rồi lão thái thái còn dám nói cái gì?"

Vân thị nói: "Ta không thể trông chờ con nha đầu kia một mực trung thành với ta được, chung quy cũng không phải là thịt trên người mình rút xuống. Chỉ cần lão gia đứng về phía ta là tốt rồi. Chuyện lần này nhất định phải làm xong!" Vân thị nghĩ, đợi hôm nay lão gia trở về, bà sẽ thương lượng chuyện này với ông ta.

Làm nhiều việc như vậy mà không để lão gia thấy mình khổ tâm thì chẳng phải uống phí sao?

"Phu nhân, lão gia chắc chắn cũng không hi vọng người của Nhị phòng chiếm lợi thế. Lão thái thái thiên vị như vậy, không chừng trong lòng lão gia cũng không thoải mái."

"Ý người là khiến lão gia có khúc mắc đối với nhị phòng và lão thái thái?" Vân thị vừa nghĩ, cười nói: "Kế này đúng là hay! Ta nên sớm nghĩ như vậy mới phải! Chỉ cần lão gia chán ghét nhị phòng bên kia, lão thái thái còn một lòng thiên vị nhị phòng, như vậy quan hệ này sẽ tự nhiên đổ bể!"

Vân mù mù nói: "Có khi phu nhân ngài còn phải chủ động vì lão gia mà nạp vài thiếp thất, sớm sinh tiểu thiếu gia, như vậy nhị phòng cũng không thể lớn lối nữa!"

Tự mình chủ động an bài thiếp thất? Trong lòng Vân thị cảm thấy khó chịu. Hai tiểu thiếp kia là do bà lão bắt tử an bài nên bà đành cam chịu. Nhưng bây giờ bà còn phải chủ động an bài sao?

"Phu nhân của ta, nếu đã có hai phòng rồi thì sao phải để ý chuyện có thêm mấy phòng nữa. Càng nhiều người, tranh chấp sẽ càng nhiều. Phu nhân tự mình an bài, kế ước bán thân của họ đều bị phu nhân nắm trong tay, muốn sống muốn chết còn không phải chỉ bằng mấy lời phu nhân nói là xong sao? Đến lúc sinh tiểu thiếu gia, phu nhân cứ trực tiếp bế về, dù sao so với mấy kẻ kế ước bán thân bên kia còn tốt hơn! Huống hồ, nhiều người mang thai cũng sẽ không còn quý giá. Các nàng còn muốn tranh giành ghi tên con dưới danh nghĩa phu nhân ngài nữa cơ." Đây đúng là chuyện tốt. Vân mù mù hi vọng phu nhân có thể thông suốt, đừng tiếp tục suy nghĩ trong lòng như vậy. Tiểu thiếp càng nhiều càng không đáng giá. Phải là là phu nhân chính phòng mới có thể đứng vững.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Lung Lạc

Beta: Thư Thực cơ. Nam Thiên Vân

Nha hoàn của Lý Già La rất nhanh đã đến đủ. Người của Võ lão thái thái cùng Vân thị mỗi bên chiếm một nửa nhân số, ngược lại cũng đầy đủ. Mặt khác Vân thị còn cho bên Lý Già La một quản sự mù mù là Quách mù mù.

Tiền Tiểu Bảo được an bài cùng hai tiểu công tử trong phủ đi học. Chẳng qua đối với việc đọc sách Tiền Tiểu Bảo không có hứng thú, ngược lại khi nghe hạ nhân nói một ít nhàn thoại, coi trời bằng vung, hắn liền dùng nắm tay trị người.

"Biểu tỷ, chúng ta vụng trộm rời đi thì tốt hơn. Người ở đây đều khi dễ người!" Bởi vì có người nói tới Lý Già La nên Tiền Tiểu Bảo mới động thủ.

Lý Già La xoa nhẹ rồi lại véo mặt Tiểu Bảo khiến hắn hơi đau, "Ai có thể khi dễ ta? Những người đó, chỉ là ta cố ý không phản ứng lại bọn họ. Về sau người đừng tùy tiện động thủ. Cứ ở trong phủ này sống cho tốt, không thì ta sẽ giận đấy."

"Biểu tỷ, ta nghe lời người là được. Nhưng người thật sự không bị khi dễ ư?" Tiền Tiểu Bảo không yên lòng.

"Đương nhiên là thật, người quên bản lĩnh của ta rồi sao? Chẳng qua chúng ta mới đến, trước hết nên yếu thế, người khác mới không xem người là người lợi hại mà đề phòng." Có chút lời cũng không tiện nói với Tiểu Bảo. Nhưng Tiểu Bảo ở đây rất an toàn. Người Võ gia sẽ không bạc đãi Tiểu Bảo. Hơn nữa lần này Tiểu Bảo động thủ đánh người, cũng làm cho

người ta biết hẳn không phải dễ chọc, hẳn lại không có xung đột lợi ích ở trong phủ, cho nên Lý Già La yên tâm về Tiểu Bảo.

Về phần nàng, vì có hai phe là Vân thị cùng Võ lão thái thái, cho nên người từ hai phe đều thay chủ tử đến lấy lòng phần mình, liên tiếp biểu hiện ở trước mặt Lý Già La. Cho nên hàng ngày Lý Già La cũng không có cái gì khổ sở. Về phần Tiểu Bảo nghe được người ta nói nàng 'gan nhỏ' nên bị người khi dễ, đó bất quá là ấn tượng nàng tạo cho Vân thị cùng Võ lão thái thái mà thôi.

Hai người này tiết chế lẫn nhau, nàng làm chủ tử mới có thể an tâm vô ưu (ngủ ngon không lo âu).

Thuật cân bằng từ trước đến giờ luôn hữu dụng. Nếu hai phe này mà bắt tay giảng hòa, Lý Già La lại còn phải phí công phu đi châm ngòi đây.

Có điều quan hệ mẹ chồng nàng dâu giữa hai người Võ lão thái thái cùng Vân thị đã không thể giảng hòa, không cần Lý Già La phí sức lực làm gì.

Cho nên 'gan nhỏ' cũng có chỗ tốt của 'gan nhỏ'. Vào lần đầu gặp mặt lão thái thái, nếu không phải là bởi vì 'gan nhỏ' không dám trả lời câu hỏi của Võ lão thái thái, không dám đắc tội hai phe thì hiện tại cũng sẽ không có nhân mã từ hai phe kiềm chế lẫn nhau như thế này.

Nhiều việc không bằng bớt việc? Mọi người đều biết đại tiểu thư là người không có chủ ý, đều nghĩ không cần bắt nàng quyết định.

"Hỗ Phách tử tử, ngài mang đồ đến cho đại tiểu thư sao!" Hỗ Phách có nhân duyên rất tốt, bất kể là người bên Võ lão thái thái, hay là bên Vân thị, đối với Hỗ Phách đều thật khách khí. Bởi vì mọi người đều biết, Hỗ Phách ở phương diện bảo dưỡng dung nhan chính là một người có tay nghề. Nhóm nha hoàn này, ai lại không thích đẹp, nên đều đi tìm Hỗ Phách hỏi chút ít bí quyết. Huống hồ, Quách mụ mụ lại là người của Vân thị, đối với Hỗ Phách tất nhiên là cho sắc mặt tốt.

"Phía thôn trang của thái thái đưa đến nho mới hái, sai ta đưa một chút đến cho đại tiểu thư. Đại tiểu thư đâu?" Hồ Phách hỏi.

"Ở trong phòng đọc sách." Vị đại tiểu thư này còn thật sự biết chữ. Nghe nói là vị phu nhân kia từ nhỏ đã bắt đầu dạy. Khiến cho suy đoán của mọi người về Tiền thị càng nhiều lên. Lại còn là người biết chữ, không phải nói là phụ nhân ở nông thôn sao?

Bởi vì đại tiểu thư đối với những nha đầu này đều thật khách khí, cho nên lúc nàng ở trong phòng, cũng không cần có nha hoàn bên người hầu hạ. Hồ Phách đi vào, cũng là một người đi vào. Mọi người đều thấy bình thường.

"Tiểu thư, đêm qua Võ đại lão gia cùng Vân thị nói chuyện cả nửa buổi. Nô tỳ nghe được chuyện tuyển tú, phía sau thì không nghe được." Hồ Phách tới để báo tin.

"Chuyện sớm hay muộn thôi, cứ đợi xem đi. Võ đại lão gia là kẻ 'vàng đỏ nhỏ lòng son'[1], Vân thị cũng tự cho rằng đại tiểu thư ta đây yếu đuối dễ lung lạc, rất nhanh sẽ có động tác bước tiếp theo." Nói thật, đối với những chuyện của Võ gia, Lý Già La có chút nhàm chán, xem cuộc vui cũng phải xem cái mới mẻ. Nếu mỗi ngày đều xem, cũng sẽ phiền. Đơn giản là tranh giành lợi ích giữa mẹ chồng nàng dâu, thê thiếp, chị em dâu, tỷ muội. Chính mình còn cùng diễn trò, bị bệnh một trận, diễn trò mẫu tử tử hiếu.

[1] vàng đỏ nhỏ lòng son: của cái vật chất khiến con người trỗi dậy lòng tham không giữ được lương tâm trong sáng.

"Tiểu thư, đến lúc đó nhớ phải dẫn nô tỳ theo cùng." Hồ Phách vốn chỉ tới nơi này đi tiên trạm trước, đến lúc tiểu thư muốn rời khỏi Võ gia, nàng cũng không muốn ở Võ gia gây người đâu.

"Tất nhiên là mang theo người cùng đi."

Nghe xong lời tiểu thư nói, Hồ Phách yên tâm. Tiểu thư đã nói thì chưa từng nuốt lời. Huống hồ, tiểu thư nói có thể mang chính mình đi, vậy tuyệt đối là có thể mang theo chính mình đi.

Sau khi Hồ Phách trở về, liền biểu đạt với Vân thị lòng cảm kích của đại tiểu thư.

Chung quy từ khi đại tiểu thư trở lại, mỗi ngày Vân thị đều cho không ít thứ tốt qua. Càng không cần nói là quần áo, trang sức, trên mặt đồ ăn Vân thị còn cầm vốn riêng của mình thêm cơm cho đại tiểu thư, bữa bữa đều là tốt.

Nhị tiểu thư mất hứng bao nhiêu lần, nhưng cũng không có cách nào. Trong đó đại tiểu thư còn sinh bệnh một lần, Vân thị càng là tự thân tự lực chăm sóc mãi cho đến khi đại tiểu thư hoàn toàn khỏi hẳn.

Dù đại tiểu thư thật sự có khúc mắc, thì sau lần sinh bệnh này cũng hoàn toàn không còn. Ngay cả Võ đại lão gia khi nhìn Vân thị đối đãi với đại nữ nhi của mình như vậy cũng bày tỏ sự vừa lòng, cho nên một đoạn thời gian dài đều nghỉ tại chính viện của Vân thị.

"Phi, nếu Vân thị thật sự đối tốt với nha đầu kia, ta cắt đầu bỏ. Bên trong này khẳng định có chuyện chúng ta không biết." Nguyễn thị không tin Vân thị có thể xem đứa nhỏ của nguyên phối trở thành thân sinh, so ra còn tốt hơn đối với nhị nha đầu, trong chuyện này tuyệt đối có điều mờ ám. Chỉ là bà hỏi thăm không ra.

Nguyễn thị nói: "Còn trùng hợp vậy, mới đến liền ngã bệnh. Ta xem là Vân thị phái người làm đi. Khiến một người sinh bệnh, biện pháp đâu ít? Lão gia, người nói coi trong hồ lô của Vân thị bán cái được gì?" (một cách nói của người TQ, tương đương: không biết có ý đồ gì)

Võ nhị lão gia Võ Chính Nghĩa nói: "Quản bà ta có thuốc gì! Đại ca đều không nói gì thêm, chúng ta quản làm cái gì?"

"Sao mặc kệ được, vạn nhất là vì đối phó với nhị phòng chúng ta thì làm thế nào? Còn không bằng trước tiên chuẩn bị?" Nguyễn thị cảm thấy Vân thị không có hảo tâm.

Nhân thủ của Nguyễn thị nằm vùng bên chỗ Vân thị mang đến tin tức đều không quan trọng. Nguyễn thị thật không thích loại cảm giác này.

Võ nhị lão gia không muốn nghe Nguyễn thị nói những thứ này nữa, cảm thấy bà rảnh rỗi tìm việc, làm sao có khả năng đối phó nhị phòng bọn họ, còn có nương cùng Đại ca ở đây. Nữ nhân gia chính là hay suy nghĩ nhiều, hẩn mặc kệ.

Lão thái thái bên kia, từ lúc Lý Già La đến, thấy Vân thị thường tặng đồ qua, mỗi ngày bà cũng gọi Lý Già La đi qua chỗ mình ngồi nói nói, liền nói đến trên người Tiền thị, khen Tiền thị đặc biệt tốt. Mục đích chính là muốn khiến Lý Già La chán ghét Vân thị, trung gian cũng ám chỉ Vân gia bá đạo cỡ nào, Vân thị đáng giận cỡ nào.

Lý Già La làm như nghe không hiểu, dù sao nàng cũng từ nông thôn đến, ám chỉ cái gì, đối với nàng đều không hiệu nghiệm.

Võ lão thái thái quản tiền tài rất chặt, sẽ không dễ dàng nhả ra, ngay cả lễ vật gặp mặt cho Lý Già La cũng miễn, nói đều là người một nhà, tổ mẫu cần gì cho cháu gái lễ gặp mặt.

Cho nên tại phương diện lung lạc lòng người, Võ lão thái thái rơi xuống thế hạ phong.

Có thể nói, trong tình trạng quan hệ mẹ chồng nàng dâu giữa Vân thị cùng Võ lão thái thái tệ như vậy mà Vân thị còn có thể chường gia (quản lý gia đình), đây chính một nguyên nhân quan trọng, Vân thị hào phóng. Nữ chủ tử hào phóng so nữ chủ tử keo kiệt càng được bọn hạ nhân thích.

Nguyễn thị ngược lại cũng muốn chưởng gia, đáng tiếc cái nhà này nói đến cùng là của đại phòng. Nhị phòng chỉ là dựa vào quan hệ.

Vì thế, Vân thị cao hơn một chút. Võ lão thái thái chỉ là muốn lợi dụng đại tiểu thư đến ghê tởm Vân thị, nhưng ngoại trừ trong lời nói châm ngòi, cái khác thì bà cũng không chịu tiến thêm một bước. Bởi vì đại tiểu thư này uy lực không lớn, chỉ là cái mềm yếu. Nhất là về sau Võ Uyển Trinh cùng Vân thị càng ngày càng thân cận, Võ lão thái thái dần dần cũng không thường xuyên gọi đại tiểu thư qua nữa, bỏ qua cái thủ đoạn này.

Em oi co nham c ko. C5 hck

Beta: ThyAn89

Nguyễn thị cho người bên cạnh cầm đến một cái hà bao, sau đó từ trong hà bao lấy ra một khối ngọc bài, là dương chi ngọc chánh tông, "Ta vừa nhìn thấy đại chất nhi, liền thích ghê gớm. Về sau đại chất nhi cần phải thường xuyên qua thăm nhị thẩm nha."

Lý Già La muốn chối từ, Nguyễn thị nói: "Đại chất nhi, 'trưởng giả cho không dám chối'. Ta đâu gì cũng là nhị thẩm người. Người a, hãy nhận đi. Đừng sợ, không ai dám làm khó dễ người đâu ." Xong cười nói với Vân thị : "Đại tẩu, ta nói đúng không?"

Vân thị cười : "Uyển Trinh, nhị thẩm người đưa cho người, người hãy nhận đi. Chờ một lát ta an bài nha hoàn cho người, để bọn họ cầm thay người."

Nhị tiểu thư Võ Uyển Đình lạnh giọng nói: "Còn chưa biết rõ thật giả. Nhị thẩm, người cũng quá vội vàng nha."

Nguyễn thị vội quát lớn: "Người không phải đại tẩu tìm trở về sao? Chẳng lẽ đại tẩu vô dụng như vậy, còn tìm hàng giả đến?"

Ý nói, nếu là giả, cũng là lỗi của Vân thị.

Khiến Võ Uyển Đình tức giận, nhưng bị Vân thị liếc mắt nhìn, chỉ có thể bĩu môi cố nén.

Nguyễn thị như một trận gió tới, sau đó mang theo 2 tiểu thư trong phòng rời đi. Vân thị sai Hồ Phách mang theo 2 tiểu nha đầu, cùng Võ Uyển Trinh đi an bài viện cho nàng.

Ngũ tiểu thư Võ Uyển Tình cũng bị bà vú mang đi rồi. Võ Uyển Đình tức tối ầm ức, hận không thể đập cái gì đó.

Có điều nơi này là sân viện của nương mình, nói không chừng một lát cha liền trở về tới.

"Nương, sao ngài lại đưa thứ đã chủng kia trở về? Còn đem Tứ Quý hiên cho nàng ta?" Tứ Quý hiên kia là một sân viện tốt nhất phủ. Bốn mùa đều có cảnh đẹp, cho nên mới gọi Tứ Quý hiên. Võ Uyển Đình vốn nghĩ là mình ở, ai biết nương lại an bài cho đã chủng kia !

"Làm càn, cái gì đã chủng không đã chủng? Cho người đọc sách biết chữ, chính là để người nói mấy lời vô học thế này sao?" Vân thị nói: "Đều là bình thường quá dung túng người, để cho người không biết trời cao đất rộng. Người nhớ kỹ cho ta, đó là tỷ tỷ ruột của người, người phải biết ý. Đừng có như hôm nay, nói ra lời như vậy, để người ở Nhị phòng chế giễu!"

Không nghĩ đến nương luôn luôn nhỏ giọng nhỏ nhẹ với mình, thế nhưng lại phát giận. Võ Uyển Đình ủy khuất khóc. Vân thị mặc kệ, để cho nhị tiểu thư này khóc đủ thì thôi. Nếu không nói nàng ta, về sau nàng ta còn nói tới cái gì?

Vân thị gả cho Võ Chính Đạo mười mấy năm, chỉ sinh một tiểu thư Võ Uyển Đình, tất nhiên là ngàn sủng vạn sủng .

Hơn nữa ban đầu Võ Chính Đạo cùng Vân thị cảm tình rất tốt, vẫn không có cưới vợ bé, đối Võ Uyển Đình cũng là thiên y bách thuận (trăm lời nghe theo). Võ Uyển Đình chính là thiên kim tiểu thư nói một thì không có hai trong Võ phủ này. Bọn hạ nhân đều nghe theo nàng ta, nên mới dưỡng thành loại tính tình này.

Nhưng vì sau khi Vân thị sinh Võ Uyển Đình vẫn luôn không có động tĩnh, lại không cho Võ Chính Đạo cưới vợ bé, Võ lão thái thái đối với đại nhi tức này là phi thường bất mãn.

Mà Nhị phòng Nguyễn thị, sau khi sinh Võ Uyển Nhu, cách năm liền sinh một tiểu tử mập khiến Võ lão thái thái rất thích. Cho nên tâm liền thiên về Nguyễn thị. Sở dĩ Nguyễn thị dám cùng Vân thị ganh đua cao thấp, là bởi vì sau lưng bà ta có Võ lão thái thái đương gia làm chủ. Thêm Đại phòng vẫn không có sinh nhi tử, Nguyễn thị kia thật sự là xuân phong đắc ý.

Hơn nữa, Võ Chính Đạo vài năm trước say rượu không cẩn thận ngủ với một đứa nha hoàn, sau đó nha hoàn này châu thai ám kết (lẳng lẳng mang thai). Vân thị khi đó chịu không nổi, nháo loạn một phen. Võ Chính Đạo chờ nha hoàn kia sinh ra Ngũ tiểu thư Võ Uyển Tình rồi cho người khiến nha hoàn kia biến thành chết bệnh. Võ lão thái thái càng không thích Vân thị.

Có thể nói, hiện tại tình thế đối với Vân thị thật bất lợi, Võ Chính Đạo từ từ không để Vân thị vào mắt, lại còn nạp thiếp. Mặc dù là Võ lão thái thái chủ động nạp, nhưng trước kia hễ luôn luôn cự tuyệt, hiện tại lại thật nghe lời nạp thiếp. Vân thị vẫn không mang thai, thì một thiếp thất đã mang bầu. Tuy rằng nhi tử sinh ra thì mình là mẹ cả, nhưng muốn khiến thiếp thất kia biến mất thì không thể, cũng không đơn giản giống trước kia nữa.

Vân thị không thể không nghĩ biện pháp. Cho đón Võ Uyển Trinh về là một cái biện pháp trong đó, tốt xấu cũng có thể vẫn hồi một ít tâm của Võ Chính Đạo.

Chính bà ta bộ dạng bình thường, sinh hạ nữ nhi bộ dạng cũng như mình, tất nhiên là dung mạo không được tốt lắm. Dù không muốn thừa nhận, nhưng sự thật chính là như thế.

Mặc dù nói cưới vợ chọn người hiền, nhưng là nam nhân ai không hi vọng thê tử vừa hiền lành lại xinh đẹp? Huống hồ, trong lòng Vân thị còn tính toán lớn hơn. Nếu thành công, như vậy địa vị bản thân ở trong lòng lão già đó chính là vững như bàn thạch, sau này dù có bao nhiêu tiểu thiếp, cũng không sợ.

Nhưng nếu như nữ nhi của mình, cùng Võ Uyển Trinh kia biến thành không hợp, đây không phải là để cho người khác chui chỗ trống sao?

Đến thời điểm mấu chốt, thật sự thành làm đồ cưới cho người khác.

Đây mới là tình huống Vân thị không muốn nhìn thấy.

Cũng may Võ Uyển Trinh này tính tình nhu nhược, dễ nắm trong tay. Hôm nay vừa thấy, quả nhiên, một chút ớn huệ nhỏ, nàng liền cảm động ghê gớm. Nghe Vân mục mục nói, mấy năm nay, nàng nhận hết thờ ơ của người khác, khó có được người đối tốt với nàng. Nàng lại không phải nữ tử, Vân thị tuy rằng trong lòng không thích Tiền thị, nhưng mà vẫn có thể chịu được.

Cho nên Vân thị nhắc nhở Võ Uyển Đình, nhất định phải cùng Võ Uyển Trinh chung sống hòa thuận, không thể bày tiểu tính tình, "Aizz, ta xem như tính toán nát óc, Uyển Đình nha đầu kia còn oán trách ta." Vân thị thật là thật bi ai, Vân mục mục khuyên nhủ: "Phu nhân, đợi về sau nhị tiểu thư sẽ hiểu được ngài khổ tâm."

"Có hiểu hay không, ta cũng không để ý. Chỉ là tính tình nha đầu kia, cũng không biết còn có thể sửa được hay không ." Vài năm nay, tính tình Vân thị so trước kia trầm ổn hơn, cũng là do bị đả kích. Tình thế như vậy, bà không cúi đầu lại có thể làm gì? Ai bảo nhà mẹ đẻ không cố gắng, nếu không còn cường ngạnh như trước, vậy thua thiệt chính là mẹ con mình.

"Hồ di nương thân mình thế nào ?" Vân thị hỏi.

Hồ di nương chính là vị tiểu thiếp hiện tại đang có thai kia.

"Phu nhân, ngài vẫn muốn tiếp tục kế hoạch?" Vân mù mù lo lắng hỏi.

Vân thị vẫy tay, "Không được, ta cũng suy nghĩ rõ rồi, nam nhân này là dựa vào không được." Lúc trước vì tình yêu, bà làm rất nhiều chuyện ngu xuẩn. Nay coi như là suy nghĩ minh bạch, "Nhị phòng như hổ rình mồi, xem chúng ta bên này không có nhi tử, liền đánh chủ ý cho làm con thừa tự. Để bọn họ mộng tưởng hảo huyền đi! Dem so sánh với Hồ di nương kia, vẫn là Nguyễn thị khó đối phó hơn một ít." Tiểu thiếp nha, nằm ở trong tay, còn không phải để chủ mẫu tùy tiện xoa nắn sao?

Thật sự nếu cho đứa nhỏ Nguyễn thị làm con thừa tự, về sau bà còn phải ở trong tay Nguyễn thị kiểm ăn.

So sánh như vậy, nên là Hồ di nương sinh con trai đi. Đến thời điểm Hồ di nương kia bà vẫn có thể tìm được cơ hội đối phó, cũng chỉ là cái di nương. Dù là giết, nhiều lắm ăn một tiếng mắng, nhưng nếu là Nguyễn thị, vậy thì không thể nào.

Vốn Vân thị có chủ ý là muốn lợi dụng tay Võ Uyển Trinh khiến Hồ di nương sảy thai. Nhưng nhìn bộ dáng Võ Uyển Trinh, cùng biểu hiện hôm nay của Nguyễn thị, bà liền bỏ đi ý nghĩ này. Thật muốn nắm cái thóp này, nói không chừng Võ Uyển Trinh liền bị Nguyễn thị thu nạp qua. Như vậy một phen tâm huyết của bản thân coi như uổng phí!

Tứ Quý hiên là một nơi tốt. Có điều Lý Già La chỉ nhìn một cái, liền đi vào trong phòng. Trong viện này nhân thủ sẽ càng ngày càng nhiều. Vân thị cho Lý Già La 2 nha đầu, đây là dùng trước. Dựa theo quy định các tiểu thư trong phủ, bên này của nàng còn phải có một mụ mụ quản sự, 2 cái nha hoàn nhị đẳng, 4 nha hoàn tam đẳng, sau đó là một số nha hoàn thô sử. Ở cửa sân cũng phải có bà mụ canh giữ.

"Người đi về trước, về sau có cơ hội lại nói tiếp. Ở lâu sẽ khiến người hoài nghi." Chung quy nàng là một đại tiểu thư căn cơ không ổn, đại nha hoàn bên cạnh phu nhân cũng chỉ là 'Qua loa cho xong' .

Hồ Phách gật gật đầu, nói với Lý Già La: "Biểu thiếu gia bên kia, cũng đã sắp xếp xong xuôi. Về sau mỗi sáng sớm thời điểm thỉnh an, tiểu thư có thể nhìn thấy." Chung quy nơi này là hậu trạch, không tiện để một nam hài tử ở bên cạnh tùy ý ra vào.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Lấy Chết Uy Hiếp

Beta: Thư Thực cơ. Nam Thiên Vân

Bà còn nói ngầm Võ Uyển Trinh là người thấy tiền sáng mắt, bị người dụ một cái liền đi. Cháu gái như vậy, sao bà có thể thích được? Có điều những người bà đặt ở bên cạnh Võ Uyển Trinh cũng không thu hồi lại, chẳng lẽ lại để cho Vân thị kia tiện nghi sao?

Vân thị thấy việc mình làm có hiệu quả, trong lòng rất đắc ý. Võ Uyển Trinh này từ bé chỉ là một hài tử ít được người khác quan tâm, một khi người khác đối tốt với nàng ta một chút, với tính tình của nàng ta, đương nhiên sẽ liền dựa vào.

Từ chỗ Vân thị thỉnh an trở về, Võ Uyển Đình từ phía sau hùnh hổ đuổi theo lại đây, "Người đứng lại đó cho ta!"

Thấy Võ Uyển Trinh không dừng lại, Võ Uyển Đình trực tiếp chạy đến phía trước, kéo Võ Uyển Trinh lại, "Ta gọi người đứng lại, người không có tai sao!"

"Ta còn tưởng rằng nhị muội muội đang nói chuyện với người khác cơ. Thì ra nhị muội muội đang gọi ta. Nhị muội muội có chuyện gì vậy?" Lý Già La hỏi.

"Quả nhiên người luôn luôn giả bộ, lúc này sao lại không biến thành bộ dáng nhát như chuột đi?" Võ Uyển Đình cảm thấy mình đã bắt được thóp Võ Uyển Trinh, để xem nàng ta còn giả bộ được nữa không.

"Sao Nhị muội muội lại nói vậy?" Đại tiểu thư chưa nói xong nước mắt đã rưng rưng, "Mẫu thân nói chúng ta là tỷ muội, có lời gì không thể nói? Mẫu thân muốn ta thoải mái một ít, ta như vậy cũng làm sai rồi sao?"

"Người!" Nhị cô nương nổi trận lôi đình, đang muốn nói cái gì, một thanh âm vang lên lại làm cho nàng ta cứng lại "Thì ra bình thường người đối với tỷ tỷ của mình như vậy! Tốt, rất tốt!"

Võ đại lão gia Võ Chính Đạo từ phía sau nhị tiểu thư đi lên, "Tỷ tỷ người nói chuyện với người, chẳng lẽ còn phải sợ người sao? Ta thật muốn hỏi một chút. Bình thường người được dạy như thế nào!"

Lại ôn nhu nói với đại tiểu thư: "Uyển Trinh, về sau người cứ thoải mái như vậy. Người là đích trưởng nữ của Võ Chính Đạo ta, ở trong nhà này, không cần sợ ai!"

"Kỳ thật nhị muội muội cũng không phải cố ý. Hôm nay tâm tình của nàng ấy không tốt. Cha, người có thể đừng trách nhị muội muội hay không? Không thì mẫu thân cũng sẽ khó chịu!"

"Quả nhiên là hiểu chuyện? Võ Chính Đạo thật vui mừng, "Người đi về trước đi. Nhị muội muội người bên này, không cần phải lo!"

Đại tiểu thư lo lắng nhìn nhị tiểu thư. Nhị tiểu thư vẫn là không phục lắm, chỉ là có đại lão gia ở đây, nàng ta chỉ có thể giấu một bụng tức tối ở trong lòng.

"Hừ, chủ tử các người như vậy, các người cũng khó thoát tội!" Võ Chính Đạo cho rằng chủ tử làm sai, đều là bọn hạ nhân xúi giục. Nhất là xúi giục tỷ muội bất hòa, càng là không thể tha thứ. Cho nên cuối cùng không chỉ phạt nhị tiểu thư Võ Uyển Đình sao chép nữ giới, còn phạt trượng bà vú của Võ Uyển Đình, nha đầu hầu hạ bên cạnh đều bị khấu trừ tiền tiêu vật hàng tháng. Hơn nữa nói lần sau còn có chuyện như vậy, trực tiếp liền bán đi!

Đại lão gia chưa bao giờ quản những chuyện này, thế nhưng bởi vì đại tiểu thư mà phạt nhị tiểu thư. Đại phu nhân cũng không nói gì. Địa vị đại tiểu thư lập tức liền tăng lên không ít. Trước kia còn có người ngầm khinh khi[2], hiện tại cũng không dám. Phải biết quý phủ này mặc dù nói lão thái thái bối phận cao nhất, nhưng là ai cũng biết, không có đại lão gia liền không có mọi thứ trong phủ này. Trước kia đại lão gia không tỏ thái độ, mọi người còn chưa có hiểu, hiện tại đại lão gia bởi vì đại cô nương mà phạt nhị tiểu thư luôn luôn được sủng ái, đây liền làm cho người ta không thể coi thường.

[2] khinh khi: coi thường, khinh rẻ

Vân thị đối với tính tình của Võ Uyển Đình, thật đúng là đau đầu muốn đòi mạng. Con gái của mình bị phạt, bà làm nương sao có thể không đau lòng?

Nhưng bây giờ cũng không thể bởi vì cái chuyện này mà đối với Võ Uyển Trinh tỏ vẻ bất mãn, như vậy mọi việc làm phía trước liền là công dã tràng mất.

"Thật là kỳ quái!" Nguyễn thị nói với nha hoàn tâm phúc của mình: "Vân thị kia, coi nữ nhi mình như bảo bối, hiện tại nhị nha đầu kia bởi vì đại tiểu thư mà bị ủy khuất. Sao Vân thị này ngược lại đối với đại tiểu thư của chúng ta còn tốt hơn đây? Còn có đại lão gia, khi nào thì hấn lại quản qua chuyện như vậy? Bây giờ nhìn rõ ràng là đang làm chỗ dựa cho đại tiểu thư." Nguyễn thị cảm thấy tất cả mọi thứ này đều không hợp với lẽ thường. Chẳng lẽ trên người đại tiểu thư này có bảo bối gì, đại lão gia cùng Vân thị đều muốn đồ cho nàng ta lấy ra?

Nguyễn thị càng nghĩ càng chắc, khẳng định chính là như vậy. Nhưng Tiền thị kia, gia đình cũng rất bình thường, căn bản cũng không có đồ cưới lớn gì. Vậy là bảo bối gì mà khiến hai người bên đại phòng bỏ công phu lớn như vậy?

Nha đầu tâm phúc của Nguyễn thị suy đoán : "Có phải là về chuyện tiền đồ của đại lão gia hay không?"

"Nhưng tiền đồ đại lão gia cùng đại tiểu thư thì có quan hệ gì? Ai nha, sẽ không phải là hai người đại phòng muốn đưa đại tiểu thư cho người khác, sau đó được cái lợi ích gì đó chứ. Này thật đúng là, chẳng lẽ là đưa cho cái hầu gia hoặc là quốc công gia nào làm thiếp? Không được, không được, nếu đại tiểu thư làm thiếp, mấy tiểu thư Võ gia chúng ta làm thế nào mà nghị thân." Tam nha đầu nhà mình cũng đến tuổi có thể nghị thân rồi, không thể để các người lão đại làm hỏng chuyện được.

Về phần đại tiểu thư, có làm thiếp hay không, bà cũng không để ý. Trước kia cảm thấy đúng là đại tiểu thư tốt, cũng muốn về sau hưởng xái, hiện tại nếu thật sự làm tiểu thiếp cho người ta, còn có gì hay mà hưởng!

Không được, Nguyễn thị trực tiếp làm ầm ĩ đến trước mặt Võ lão thái thái. Không biết Nguyễn thị nói như thế nào, dù sao Võ lão thái thái thật sinh khí, trực tiếp nổi giận, khiến hai người lão đại đến bên này của bà. Lúc Võ Chính Đạo cùng Vân thị tới đây, Võ Chính Nghĩa cùng Nguyễn thị cũng đều ở đây.

Người khác đều đi xuống, chỉ còn sót năm người này.

Võ lão thái thái vỗ vào ghế dựa, "Lão đại, nếu người còn xem là ta là nường, liền nói rõ cho ta! Võ gia chúng ta tuy rằng không phải nhà cao cửa rộng, nhưng cũng muốn có mặt mũi, tuyệt đối không cho phép tiểu thư Võ gia đi làm thiếp cho người khác!"

"Làm thiếp? Lời này là thế nào? Nường, người nghe cái này từ đâu ra? Cái gì mà làm thiếp? Ai muốn làm thiếp?" Võ đại lão gia còn không hiểu ra sao đây.

Vân thị nhìn hai người Nguyễn thị, cũng biết là bọn họ giở trò quý, chỉ là không nghĩ đến bọn họ trực tiếp nháo đến lão thái thái bên này! Chuyện đại

phòng, nhị phòng bọn họ quản cái gì, quả thực là đáng giận!

"Còn không nói thật cho ta, người muốn ta tức chết à. Tuy rằng Uyển Trinh nhiều năm không có ở bên cạnh người, nhưng cũng là khuê nữ ruột của người. Người đưa con bé cho người ta làm thiếp, người khiến người Võ gia chúng ta để mặt mũi vào đâu đây? Bọn muội muội phía dưới con bé nữa, có tỷ tỷ làm thiếp, về sau làm sao tìm được hôn sự a!"

Đối với Võ Uyển Trinh, bà không đau lòng gì. Nhưng tam tiểu thư Võ Uyển Nhu là bà thương yêu từ nhỏ đến lớn, hôm nay vừa nghe Nguyễn thị nói về mặt lợi hại của chuyện làm thiếp, Võ lão thái thái không ngồi yên được nữa. Sao có thể bởi vì cái này, liền hại những người khác đây?

"Nương, người nghe ai nói hươu nói vượn, ta muốn cho Uyển Trinh đi làm thiếp khi nào?" Võ đại lão gia hỏi.

Võ nhị lão gia nói: "Đại ca, người ăn ngay nói thật đi, bên này đều không có người ngoài, nếu thực sự có khó khăn, cả nhà chúng ta hảo hảo thương lượng, cũng có thể giải quyết. Người không nói rõ ràng, chúng ta chỉ biết đoán mò."

Nguyễn thị cũng nói: "Đúng vậy, đại ca, đại tẩu. Các người nói rõ ràng đi. Chẳng lẽ còn không yên lòng chúng ta, chúng ta khẳng định biết giữ miệng!"

Lần này nhất định phải ép đại phòng nói ra tính toán, nếu không mình không hưởng được chút lợi ích gì, vậy thì thiệt rồi!

Còn nói không có cái gì mờ ám. Từ khi đón Võ Uyển Trinh về đến, Nguyễn thị đã cảm thấy không thích hợp. Suy đoán một thời gian dài như vậy, vẫn không có cái nào chuẩn xác. Bà chỉ có thể mang ra loại thủ đoạn này. Dù sao có lợi thì trăm ngàn đừng quên bọn họ, không thì mọi người đều không chiếm được tốt.

Chính là nếu Võ Uyển Trinh thật sự có bảo bối, cũng là đại phòng và nhị phòng cùng nhau chia sẻ, mọi người đều cùng một nhà, đại phòng muốn độc chiếm, đó là không thể nào!

"Như thế nào, trước mặt nương cũng không nói? Là có người xúi giục người phải không? Không thể nói với ta sự thật. Ta biết, cười thê tử liền quên nương! Vốn cho rằng nhà ta không có chuyện như vậy, hiện tại xem ra, thật đúng là ứng nghiệm a. Sao mệnh ta lại khổ như vậy, ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn huynh đệ các người, hiện tại tiền đồ lớn, liền không thèm nhìn ta người làm nương này. Ta sống còn có cái ý nghĩa gì, còn không bằng chết đi."

Võ lão thái thái thực sự tỏ ý muốn lấy cái chết uy hiếp. Bà biết nếu thật sự bản thân có chuyện gì, chức quan này của lão đại cũng ngồi không yên ổn. Cho nên cũng không tin lão đại không nói ra tình hình thực tế. Cứ thần thần bí bí như vậy, chẳng lẽ là thật sự có lợi ích rất lớn, không muốn để cả nhà biết?

Đó là tuyệt đối không thể nào! Cho nên hôm nay không nói ra tình hình thực tế, liền tuyệt đối không thể đi. Giống như Nhị tức phụ (con dâu thứ hai) nói vậy, Vân thị này, làm sao có khả năng sẽ vì một người ngoài mà ủy khuất nữ nhi ruột của mình. Nếu không có lợi ích thật lớn, nàng ta tuyệt đối sẽ không làm như vậy. Đáng giận! Thế nhưng muốn giấu diếm mọi người!

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Đại Kế

Edit: HueKhanh92

Beta: Di Quý tần

Vân thị nhìn tình huống này, không nói ra thì không được, so với để lão gia nói, còn không bằng do mình nói ra. Dù sao vài người này khẳng định cũng chẳng có cảm tình tốt gì với mình. Bà nói, để lão gia không phải khó xử, còn có thể ở trong lòng tăng thêm hảo cảm với bà.

"Lão gia, hãy để cho ta nói." Vân thị ôn nhu nói với Võ đại lão gia.

Ngược lại khiến Võ lão thái thái bức bối, làm vậy có vẻ như nàng ta cùng nhi tử của mình là một phe, bà làm nương thì lại như đang ép buộc nhi tử.

Bây giờ Võ Đại lão gia rất hài lòng đối với Vân thị. Nếu không phải bà hiền kế, nói không chừng hẳn thật sự đưa Đại nữ nhi cho người ta làm thiếp.

Cũng là làm thiếp, vì sao không đi chỗ tốt nhất trên đời này mà làm thiếp?

Huống chi, phi tử của Hoàng Đế, đó cũng không phải có thể nói là làm thiếp. Từng người đều có phẩm chất, không phải thiếp thất bình thường! Phi tử được sủng ái, tiếng nói so với Hoàng Hậu còn có ích hơn.

Cho nên, Võ đại lão gia cũng biết mình suy nghĩ không cẩn thận, lại không nghĩ đến con đường này. Hẳn vốn là muốn đưa Võ Uyển Trinh cho

Tín vương làm quý thiếp, hoặc là còn có thể làm Trắc phi.

Tín vương là đường đệ của đương kim Hoàng Thượng, rất được Hoàng Thượng thích. Chỉ là người này phong lưu, thanh danh ở bên ngoài thích mỹ nhân.

Trước kia là bởi vì Võ Chính Đạo không có nữ nhi xinh đẹp để đưa qua. Hiện tại Võ Uyển Trinh đã có thể đưa qua, nếu cùng Tín vương có loại quan hệ này, bên Lại Bộ còn không xem trên mặt mũi của Tín vương mà để bụng hơn đến công sự của mình?

Nay mình đang mong ngóng lấy một chức quan ở kinh thành, rất cần loại quan hệ này, cho nên đối với việc đón Đại nữ nhi về, hắn cũng không phản đối. Hơn nữa nhìn thấy diện mạo Đại nữ nhi không tầm thường trong lòng càng có tự tin, chỉ là không nghĩ đến, Vân thị càng có tính toán. Khi Vân thị nói ra suy tính với hắn, tâm tư Võ đại lão gia cũng sôi trào. Đúng a, sao hắn lại quên còn có con đường tuyển tú này nhỉ?

Cũng không phải Võ Đại lão gia không có nghĩ đến hướng bên kia, Hoàng Thượng đã đăng cơ vài năm nay, vẫn chưa nhắc đến chuyện tuyển tú. Bởi vì ban đầu Hoàng Thượng nói muốn thủ hiếu cho Tiên hoàng. Ba năm trôi qua, tuyển tú tự nhiên không thành, sau lại bởi vì các loại nguyên nhân lại vài năm không có tuyển tú. Hiện nay, Hoàng Thượng chỉ có một đại hoàng tử bệnh tật, Thái Hậu bên kia khẳng định là ngồi không yên. Những điều này đều là Vân thị cùng Võ Đại lão gia phân tích, Vân thị biết được cái tin tức này cũng là từ tỷ muội bên nhà mẹ ở kinh thành của bà.

Máu nóng của Võ Đại lão gia có thể không sôi trào sao?

Nữ nhi mình vào cung, hơn nữa nếu có thể sinh hạ được một hoàng tử. Như vậy sau này ít nhất cũng là một vương gia, hắn chính là ngoại tổ phụ của vương gia, thân phận Võ gia lập tức tăng lên.

Lúc Đại nữ nhi chưa đến, hắc không nghĩ như vậy, sau khi gặp được Đại nữ nhi, hắc đã cảm thấy sự tình này rất là đáng tin. Không tiến cung, thật lãng phí nữ nhi xinh đẹp.

Về phần Võ Uyển Trinh có thích hợp tiến cung hay không? Đây cũng không phải là vấn đề Võ Đại lão gia suy tính. Nam nhân nha, đều là đồ háo sắc, một mỹ nhân như thế, kiểu gì cũng sẽ không thể làm như không thấy. Hơn nữa hiện tại hắc tốt xấu gì cũng là một Tri Phủ, chỉ cần được tuyển nữ nhi chắc chắn sẽ có danh phận. Cho dù là tài nhân, mỹ nhân chỉ cần được vào, chính là chuyện tốt.

Hơn nữa Thái Hậu bên kia vội vã mong tôn tử cũng khẳng định sẽ khiến Hoàng Thượng đi sủng hạnh phi tần mới tuyển vào. Cứ như vậy, Uyển Trinh có rất nhiều cơ hội, cho nên vì cơ hội này hắc liền đồng ý đề nghị của Vân thị.

Về phần đưa người cho Tín vương, vậy thì từ nay về sau cũng không cần nhắc lại. Bởi vì nguyên nhân này, bây giờ Võ Đại lão gia đối với Võ Uyển Trinh tốt hơn nhiều. Có quan hệ đến tiền đồ của hắc, hoặc là ngày lành của mấy đời con cháu về sau, hắc có thể không đối tốt với nàng được sao?

Mặc dù nói, hắc là phụ thân của Võ Uyển Trinh nhưng đến cùng là xa cách đã nhiều năm, cảm tình có chút mới lạ. Vì thế Võ Đại lão gia cũng giống như Vân thị, dần dần 'quan tâm' Võ Uyển Trinh. Cách làm như thế, ở trong mắt người khác không phù hợp với tính tình bọn họ, khó trách đám người Nguyễn thị cảm thấy bên trong có lợi ích lớn gì, muốn buộc Võ Đại lão gia nói ra tình hình thực tế.

Võ lão thái thái, Nguyễn thị, còn có Võ Nhị lão gia nghe xong hai người đại phòng nói ra tình hình thực tế, đều giật mình ghê gớm! Lập tức mừng như điên!

"Lão đại, thật sự có chuyện tốt như vậy? Uyển Trinh thật có thể tiến cung làm nương nương?" Đây chính là tiến cung nha, là chỗ tốt nhất trên đời này! Cháu gái bà sẽ làm nương nương ? !

Võ lão thái thái kích động không kiềm chế được. Ngay cả Nguyễn thị cũng sửa lại thái độ luôn đối nghịch trước kia với Vân thị, vội tươi cười đầy mặt nói với Vân thị. "Đại tẩu, chuyện tốt như vậy, các người lại gạt làm cái gì chứ. Sớm nói với chúng ta, chúng ta tuyệt đối sẽ phối hợp cùng các người đối với Uyển Trinh càng tốt hơn. Ta làm Nhị thẩm vẫn luôn thích Uyển Trinh, bộ dáng Uyển Trinh thật là vạn dặm mới tìm được một tuyệt đối có thể tuyển tiến cung ! Về sau, ta chính là Nhị thẩm của nương nương rồi!"

Hoàng cung là địa phương nào? Là nơi ở của Hoàng Thượng đấy, không nghĩ đến có một ngày người nhà mình sẽ có cơ hội đi vào.

Tuy rằng Võ Nhị lão gia cũng cao hứng, có điều vẫn hỏi lại. "Đại ca, chuyện tuyển tú này cũng chưa có tin tức gì. Đến thời điểm nếu vạn nhất không có chuyện này thì sao?"

"Phi phi phi!" Nguyễn thị không đồng tình với nghi ngờ của Võ nhị lão gia. "Đại ca cùng đại tẩu tin tức linh thông, nếu không có chuyện này, tuyệt đối sẽ không nói !"

Võ lão thái thái cũng nói. "Đúng, nhà mẹ đẻ Đại tẩu người còn có thật nhiều thân thích ở trong kinh thành, khẳng định tin tức là thật sự. Có phải không hả, Đại tẩu phụ (con dâu lớn)?"

Trước kia trực tiếp dạy dỗ Vân thị, hiện tại liên thân thiết gọi Vân thị Đại tẩu phụ, giống như mâu thuẫn trước kia không tồn tại.

Vân thị vội vàng nói. "Nương, ta cùng lão gia vốn muốn đợi sự tình được định xuống rồi nói, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, cho nên mới gạt các người. Không nghĩ đến Nhị đệ muội gấp gáp muốn biết như vậy !"

Muốn đem mọi chuyện trước kia coi như không, nơi nào có dễ dàng như vậy?

Võ Đại lão gia cũng nói. "Đúng, ta cùng Vân thị sợ mọi thứ còn chưa có định xuống lại có chuyện gì làm lỡ, cho nên mới không nói với nương, người đừng tức giận!"

"Không tức giận, không tức giận! Ta làm sao có khả năng giận các người. Đại tức phụ, người lần này làm đúng, là con dâu tốt của Võ gia chúng ta! Về sau chuyện này đều giao cho người, ta cũng không hỏi. Người chỉ bảo Uyển Trinh thật tốt, đến thời điểm nàng ta có tiền đồ, tự nhiên là một đám người chúng ta đều có vinh quang !"

Võ lão thái thái ở điểm này vẫn là tự biết thân biết phận, đối với việc chỉ bảo tiểu thư khuê các, bà không biết gì cả, cho nên vẫn là trông cậy vào Vân thị.

Lại oán trách Nguyễn thị. "Về sau đừng có lỗ mãng như vậy, Đại ca cùng đại tẩu người còn không biết chừng mực sao?"

Nguyễn thị da mặt dày, biết lão thái thái đây là muốn trốn tránh trách nhiệm. Chuyện ngày hôm nay đẩy lên người mình, có điều bà cũng không so đo. Về chuyện đưa Võ Uyển Trinh tiến cung bà không có bản lĩnh gì để tranh cùng Vân thị, đơn giản là về sau xây dựng mối quan hệ tốt với Võ Uyển Trinh. Dù sao Võ Uyển Trinh này đặc biệt dễ dàng bị người tác động, chỉ cần đối tốt với nàng ấy, về sau nàng ấy thành quý nhân, còn không có chỗ tốt cho mình sao?

Cho nên, bà hạ quyết tâm. Về sau ở phương diện này sẽ không tính toán chi li cùng Vân thị, chung quy Võ Uyển Trinh mà tốt, đối với đám người bọn họ đều tốt!

Thật ra nếu xé rách mặt cùng Vân thị, về sau chính mình cũng chẳng có chỗ tốt gì, tuy rằng Vân gia không được tốt lắm nhưng là người quen của

Vân thị tuyệt đối so với Nguyễn thị là nhiều hơn.

Vì đại kế này, bà nhin một chút thì có làm sao?

Võ Uyển Trinh còn có Tiền thị làm cái xương mắc ở đó. Về sau nếu Võ Uyển Trinh tốt, bà không ngại nhắc với Võ Uyển Trinh về những chuyện cũ này, khiến Vân thị 'giở trúc mức nước chẳng được' (không được lợi lộc gì). Võ gia trừ bỏ bà ta thì chỉ còn mình Nhị thẩm này, nàng ấy không có hảo cảm với Vân thị, như vậy thu lợi chính là Nguyễn thị mình.

Hiện tại nha, cứ để Vân thị phải bận rộn đi.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Tuyển Tú

Edit: Puta Ng

Beta: Nam Thiên Vân & Di Quý tần

Cả nhà chưa bao giờ thống nhất được ý kiến, lại tỏ vẻ vì cái đại sự này mà đồng lòng đồng sức, tuyệt đối sẽ không 'Quấy rối', bảo trì phối hợp cao độ.

Võ lão thái thái còn lo lắng hỏi Vân thị: "Chuyện này là thật sự chứ, sẽ không thay đổi chứ? "

Vân thị còn có thể nói cái gì. Bà đều đã nói rõ, vì không dám xác định cho nên ban đầu mới không nói cho bọn họ biết. Hiện tại lại hỏi như vậy, bà có thể nói gì, lão bà còn không tự biết sao?

Võ đại lão gia nói: "Hắn là đầu xuân sang năm sẽ tuyển tú. Nếu có tin tức, trong nha môn Trác Châu cũng sẽ có công văn. Đến thời điểm đó ta làm Tri phủ hắn sẽ là người đầu tiên biết, cho nên người đừng lo lắng."

"Như vậy con dâu cả à, về sau Uyển Trinh muốn ăn cái gì, muốn uống cái gì, người hãy cung ứng cho tốt, đừng có ủy khuất con bé."

Vân thị vội nói: "Nương, đó là đương nhiên. Hơn nữa, ta đã nhờ người tìm một ma ma trong cung tới, về sau sẽ dạy Uyển Trinh lễ nghi. Chúng ta tính toán trước so với người khác, về sau phần thắng cũng lớn hơn một chút so với người khác."

"Vây thì tốt, rất tốt. Ông trời phù hộ." Võ lão thái thái hai tay chấp lại.

Từ sau lần năm người mặt đàm này, đãi ngộ của Lý Già La càng lại càng tăng cao, quả thực là nhìn mà đỏ mắt.

Ngay cả Võ lão thái thái cũng đối xử từ ái với nàng như muốn đòi mạng, sủng nàng trong lòng bàn tay, giống như muốn bù đắp lại hết thảy mười mấy năm thua thiệt trước kia, nhiệt tình tới mức làm cho người ta không chống đỡ nổi.

Lý Già La biết, Võ gia đã xác định đưa nàng vào cung, như vậy cũng giúp nàng bớt đi chút phiền toái.

Trạch đấu Võ gia, nàng không thích can thiệp, nơi này chỉ là nơi nàng tạm cư trú, mượn một chút thân phận từ Võ gia.

Mỗi ngày, Tam tiểu thư cùng Tứ tiểu thư của nhị phòng đều tới Tứ Quý hiên một lần, mà Tam tiểu thư Võ Uyển Nhu đặc biệt nhiệt tình.

Phần lớn thời gian Lý Già La đều mỉm cười, nói chuyện cũng hòa khí, không nói đến mục đích khác. Dù sao Tam tiểu thư Võ Uyển Nhu vẫn rất thích tới Tứ Quý hiên này, bởi vì trước kia nàng cũng ngầm nghĩ tới chính mình có thể tới Tứ Quý hiên này ở.

Tứ tiểu thư Võ Uyển Hà theo chân Tam tiểu thư, nàng ta đi theo lại đây, cũng nói được vài câu.

Chẳng qua, hai vị này tới đây đều kể chút chuyện của Nhị tiểu thư Võ Uyển Đình cho Lý Già La. Ví dụ như mấy chuyện Võ Uyển Đình đã làm sai, hoặc là nổi giận, hay là tính cách trước kia của Nhị tiểu thư như thế nào? Hai vị tiểu thư này đại khái cho rằng Nhị tiểu thư đã đắc tội Võ Uyển Trinh, cho nên liều mạng ở trước mặt Đại tiểu thư chửi bới Nhị tiểu thư.

Đáng thương cho Nhị tiểu thư, có chuyện căn bản không phải là nàng ta làm, cũng bị đặt ở trên người nàng ta, không nhúc nhích được.

Từ khi Vân thị không biết từ nơi nào tìm ra một ma ma, bây giờ mỗi ngày Lý Già La đều theo vị ma ma này học các loại lễ nghi.

Mà việc tuyển tú đầu xuân sang năm cũng đã được định xuống. Phàm là nữ nhi quan ngũ phẩm, tuổi từ mười bốn đến mười tám, chưa định thân, đều có thể tham gia tuyển tú. Nói cách khác, chuyện này không bắt buộc, nhưng đây là tuyển phi tần cho Hoàng Thượng, ai không bằng lòng?

Có vài người còn hối hận đã sớm định thân cho nữ nhi mình, bỏ lỡ thời cơ tốt này đây.

Võ đại lão gia là Tri Phủ, chính tứ phẩm, nữ nhi hẳn tuyệt đối có tư cách tham gia tuyển tú. Hơn nữa nơi Trác Châu này còn là do hắn phụ trách. Trừ hắn ra, Trác Châu Đồng Tri vừa đúng là ngũ phẩm, trong nhà hắn cũng có nữ nhi độ tuổi phù hợp sẽ đi tuyển tú. Trác Châu Đồng Tri trong lòng sung sướng, mỗi ngày đều vui vẻ.

Nguyên nhân thì mọi người đều biết đây là chuyện tốt, cho nên rất nhiều người đều muốn đi, trừ bỏ Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư khẳng định cũng biết tin tức. Nhị tiểu thư cảm thấy chính mình cũng có tư cách tham gia. Đầu xuân sang năm nàng ta vừa tròn mười bốn tuổi, cha nàng là Tri Phủ, vì sao trong nhà không để cho nàng ta theo Uyển Trinh cùng vào cung.

Cho nên sau khi ở trước mặt Vân thị náo loạn mấy trận, Võ Uyển Đình cũng biết mẹ nàng vì sao đối đãi với Võ Uyển Trinh như vậy, vì Võ Uyển Trinh tuyển tú nên cho mời ma ma từ trong cung tới, mà đối với con gái ruột của chính mình lại chẳng quan tâm. Võ Uyển Đình thật không cam lòng. Nhưng dù gây náo loạn nữa thì Vân thị cũng không đáp ứng. Bởi vì không nói cái gì khác, dung mạo Nhị tiểu thư thật sự là quá bình thường.

Trong cung tuyển tú, đầu tiên chính là vẻ ngoài. Nếu nàng ta thực sự có dung mạo thì Vân thị cần gì ngàn dặm xa xôi đón Võ Uyển Trinh về đây?

Bà chẳng lẽ không muốn giúp con gái của mình tiến cung làm nương nương? Còn tốn công phí sức, làm nhiều việc như vậy để đưa một đứa không phải nữ nhi mình sinh ra vào cung?

Bởi vì trong lòng bà có tính toán, nữ nhi bà như vậy, khẳng định không được chọn.

Võ Uyển Đình ở bên cạnh Vân thị làm âm ỉ không có kết quả. Cuối cùng bất chấp mọi cách tìm đến trước mặt Võ lão thái thái. Nàng nói với Võ lão thái thái, thêm một người cũng là thêm một cơ hội, dù sao cũng không mất cái gì. Võ lão thái thái lại bị cháu gái thuyết phục. Đúng như Võ Uyển Đình nói, thật sự là thêm một người sẽ thêm một cơ hội, lỡ như người ta thích kiểu người như Uyển Đình?

Hơn nữa hai tỷ muội ở một chỗ còn có thể trợ giúp lẫn nhau, càng có lợi cho tuyển tiến cung.

Cho nên Võ lão thái thái liền tuyên bố Võ Uyển Đình cũng sẽ tham gia tuyển tú.

Võ Uyển Đình cực kì đắc ý, nàng ta biết, nàng ta có năng lực đi tuyển tú. Về phần Võ Uyển Trinh, chỉ là đến từ nông thôn quê mùa, dù có chút ngoại hình cũng vô dụng!

Đến lúc đó, để cho Võ Uyển Trinh thấy sự lợi hại của mình.

Có thể nói từ khi Võ Uyển Trinh tới, Nhị tiểu thư phải chịu không ít ủy khuất. Cha mẹ đều không thương mình, mỗi lần đều đặc biệt không hay ho, bị cấm túc, bị phạt chép sách, đều là bởi vì Võ Uyển Trinh. Nàng nhất định phải cho Võ Uyển Trinh thấy một chút sự lợi hại của mình.

Da mặt chẳng qua là tốt một chút, nhưng nàng từ nhỏ đã tiếp nhận phương diện giáo dục lễ nghi, không cần đến một đứa con hoang nửa đường xuất hiện.

Vì thế Võ Uyển Đình cũng theo ma ma trong cung học lễ nghi, Võ Uyển Đình muốn hạ thấp Võ Uyển Trinh.

Có điều Võ Uyển Trinh này làm sao có thể học tốt hơn mình? Điều đó không có khả năng! Lại một lần nữa bị ma ma phạt, Võ Uyển Đình không phục, chỉ vào Võ Uyển Trinh nói: "Dựa vào cái gì nàng ta có thể nghỉ ngơi, ta còn phải ở chỗ này bị phạt đứng? Ma ma, ta tuyệt đối làm tốt hơn so với nàng ta!"

Ma ma kia thần sắc như thường, nói với Nhị tiểu thư: "Dùng ngón tay chỉ vào người khác, đây là hành động không thể dùng trong cung Nhị tiểu thư về sau sửa đi!"

Vị ma ma này chẳng qua là nhận tiền của người, thay người làm việc. Vốn đang dạy một Đại tiểu thư thật tốt, lại thêm một Nhị tiểu thư ngang ngược như vậy, còn khoa tay múa chân, ma ma thật không vui. Một tiểu thư như vậy làm sao có thể tiến cung? Đến lúc đó thật sự chết không có chỗ chôn.

Nhị tiểu thư Võ Uyển Đình tức giận, nhưng nàng đã thề ở trước mặt Vân thị sẽ không gây náo loạn ở bên này, cho nên chỉ có thể oán hận đứng chịu phạt.

Ma ma trong lòng lắc lắc đầu. Vị tiểu thư này, hi vọng nàng ta chớ bị chọn, nếu không thật sự sẽ không toàn mạng.

Lý Già La ngâm mình ở trong thùng tắm. Hồ Phách lau chút mặt hoa do chính mình làm ở trên mặt nàng. Bởi vì muốn tuyển tú, Vân thị cũng hào

phóng đưa Hồ Phách tới Tứ Quý hiên cho Lý Già La dùng, hi vọng Hồ Phách có thể chăm sóc cho làn da của Đại tiểu thư tốt một chút.

Vân thị coi như là tận dụng mọi thứ.

"Tiểu thư, có phải người đã sớm biết Vân thị sẽ đưa nô tỳ lại đây cho tiểu thư không?" Hồ Phách cao hứng , có thể đến bên người tiểu thư hầu hạ so với đi theo Vân thị tốt hơn nhiều .

"Vậy thì phải xem xem, ở trong lòng Vân thị dung mạo của bà ta quan trọng, hay tìm cái tượng gỗ tiến cung để được vinh hoa phú quý quan trọng hơn. Kết quả thì giờ người cũng đã thấy đấy." Lý Già La nhẹ nhàng lên tiếng.

Nhân sinh có vô số lựa chọn, người ta thường thường sẽ lựa chọn cái có lợi nhất đối với mình.

Vân thị muốn dung mạo là vì để giữ được Võ Đại lão gia, chỉ là hiện tại tiểu thiếp nhiều như vậy, bà ta biết là cũng không có tác dụng. Giữ lại Hồ Phách hoàn toàn là vì để lòng mình thoải mái hơn một ít. Dù sao thì sờ trên mặt bóng loáng cũng có thể tự an ủi mình. Nhưng nếu có chỗ tốt hơn, chút cảm giác ấy liền không đáng kể, bởi vì có tiền thì bà ta vẫn còn có thể tìm nhiều 'Hồ Phách' hơn nữa.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Đòi Người

Edit: Puta Ng

Beta: Di Quý tần. Nam Thiên Vân

Mắt thấy danh sách vào kinh tuyển tú đã báo lên, Nhị tiểu thư Võ Uyển Đình biết chuyện này đã định, sẽ không thay đổi, cho nên lại đến bên Vân thị làm nũng.

Trong lòng nàng đương nhiên biết, mình là con gái của Vân thị, vì thế cho dù tức giận thế nào, nàng chỉ cần làm nũng, cuối cùng mẫu thân vẫn sẽ tha thứ cho mình.

Cho nên Võ Uyển Đình mỗi ngày đều tới đưa tặng Vân thị vài đồ vật mình tự làm, khiến Vân thị cảm thấy nữ nhi đã hiểu chuyện hơn, lại đối xử tốt với nàng như ban đầu.

"Nương, con thích nha đầu Hồ Phách kia của người, nương mang nàng ta cho con được không?" Võ Uyển Đình nói với Vân thị.

Vân thị nói: "Nha đầu Hồ Phách kia ta đã cho tỷ tỷ con, đến lúc đó ta lại tìm cho con một nha đầu tốt hơn."

"Nương, bây giờ làm sao có thể tìm được người dùng quen lại được việc? Nương, người xem con thế này, việc tuyển tú cũng đã định xuống rồi, người hãy giúp con một chút đi, so với Đại tỷ con càng cần Hồ Phách hơn."

Nhị tiểu thư không muốn phải thừa nhận rằng dung mạo không bằng Đại tiểu thư, nhưng Vân thị sao lại không hiểu con gái mình nói gì.

Đúng vậy, chuyện tuyển tú này đã không thể thay đổi, Vân thị cũng muốn đem thứ tốt nhất cho nữ nhi.

Nhưng nếu tặng Hồ Phách cho nàng, chẳng phải là phá hỏng tình cảm giữa bà và Đại tiểu thư sao? Mọi việc trước kia làm đều sẽ uổng phí!

"Nương sẽ mua cho con một người am hiểu phương diện kia, kế ước bán thân đều cho con, nàng ta nhất định sẽ không có lòng bất trung! Kế ước bán thân của Hồ Phách, nương đã cho Đại tỷ của con, bây giờ đòi lại thì không hay, Uyển Đình, con nghe nương một lần này được không?" Vân thị khuyên Võ Uyển Đình.

Trong lòng Võ Uyển Đình sao không cảm tức, Võ Uyển Trinh kia lớn lên vốn rất xinh đẹp, nương có thể cho nàng ta nha đầu Hồ Phách nhưng con gái ruột đến đòi thì nương lại không cho!

Trước kia nàng tìm nương đòi cái gì, nương đều sẽ cho, nay bởi vì Võ Uyển Trinh này, nàng liền thành cha không xót nương không yêu!

Võ Uyển Đình thề, nhất định phải đem Võ Uyển Trinh đạp dưới chân, khiến mọi người đều biết, chỉ có mình mới là tốt nhất!

"Vậy được rồi, nương, nếu như vậy đến lúc đó nương cho con ngân phiếu nhiều chút, ở trên đường con cũng thuận tiện hơn." Nếu không đòi được Hồ Phách vậy thì tìm nương đòi nhiều tiền, nghe nói trên đường đi cái gì cũng đều cần chú ý. Không có tiền là không được, yêu cầu ấy, nương nếu không đáp ứng, nàng liền không nhận người mẹ này!

"Tất nhiên là muốn đưa nhiều cho người, nương làm sao lại quên chuyện này? Uyển Đình hiểu chuyện!" Vân thị thật vui mừng, có thể nhường nhịn một bước, hai tỷ muội ở trên đường cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.

Ai, bà biết nếu không để khuê nữ đi một chuyến, e là nàng không cam lòng. Vân thị không lo lắng nhiều cho an nguy của Võ Uyển Đình, bởi vì bà biết, dựa vào dung mạo của con gái mình, tại vòng sơ tuyển đầu tiên cũng sẽ bị loại ra. Nếu không vào được cung những đấu tranh lục đục hậu cung cũng không đến lượt nàng. Mặt khác, diện mạo nàng ta thực ra lại an toàn một chút, sẽ không bị người hồ đồ tính kế.

Cho nên, cho nàng đi lần này, trong lòng bà cũng an tâm.

Về phần nữ nhi có thể trúng tuyển, Vân thị luôn luôn không nghĩ tới điều này, vậy nên trọng điểm là đặt trên người Võ Uyển Trinh. Ngoại trừ ma ma trong cung, bà ngay đến cả hoa khôi thanh lâu trước kia cũng mời, dạy nàng một ít chuyện phòng the, đàn ông ấy mà phương diện này vui vẻ, những thứ khác đều dễ nói.

Đương nhiên, phải là diện mạo trước tiên. Hơn nữa Võ Uyển Trinh vào cung là làm phi tử, không phải làm Hoàng Hậu, cho nên không cần đoan trang, chủ yếu là đoạt sủng.

Điểm này, Vân thị khi còn là thiếu nữ cũng từng biết, chẳng qua khi đó bà tự tin là con vợ cả, lại muốn làm chính thê, cho nên khinh thường phương diện này, cho rằng những thứ kia hàng ngũ thiếp thất mới cần.

Tuy hiện tại bà hiểu rõ điều ấy nhưng cũng chẳng thể thay đổi được gì, bà đã tuổi này căn bản là không có tác dụng .

Huống hồ, chính thê mà, chỉ cần khiến lão gia cảm thấy bà hữu dụng so với loại tiểu thiếp chỉ biết hưởng thụ kia là được, bà không còn thích hợp để tranh sủng .

Lúc còn trẻ, lão gia chỉ có mình bà cho nên bà cảm thấy mọi chuyện phải như thế. Nhưng vài năm nay Vân thị chịu đả kích không nhỏ, thanh xuân không còn, chỉ có thể từ phương diện này ra tay, không thì chỉ có thể biến thành một Võ đại thái thái trên danh nghĩa.

Lại nói Tam tiểu thư Võ Uyển Nhu, cùng Nhị tiểu thư Võ Uyển Đình bằng tuổi, cho nên Võ Uyển Nhu thấy Võ Uyển Đình có thể đi tuyển tú, mà bộ dạng mình so với võ Uyển Đình xinh còn đẹp hơn nhiều, thế nhưng không có tư cách này, thậm chí ảo não, đây chính là cơ hội một bước lên trời.

Nguyễn thị nói: "Xem bộ dạng Nhị nha đầu kia, người cứ chờ đi, nàng ta thật đúng là đang ảo tưởng, tuyệt đối không được vào cung!" Đúng là kẻ thô lỗ hay gây chuyện, người như vậy cũng dám đi tuyển tú, không thấy Nhị nha đầu có một cái mũi tẹt, chẳng đẹp mắt chút nào.

"Nương, nếu cha cũng là quan ngũ phẩm thì tốt rồi! Lúc ấy đáng ra nên cho cha mua một chức quan."

Trên đời này còn có chức quan nhàn tản là có thể quyền mua, tuy rằng không có thực quyền nhưng vẫn có phẩm cấp. Hiện giờ Võ nhị gia chỉ là mua một chức quan, cho nên Võ Uyển Nhu không có tư cách tham gia tuyển tú.

Nguyễn thị nói: "Cha của con chính là quan quyền, chẳng qua là nhập hàng ngũ quan, không thể nào là ngũ phẩm, trong kinh nhiều người như vậy, sẽ không có ai đem chức quan nhường cho cha của con. Uyển Nhu, nương biết con không cam lòng, nương cũng làm sao cam tâm? Con so với Nhị nha đầu phải tốt hơn nhưng không thể đi vẫn là không thể đi thôi, con cùng Đại tỷ tỷ con ở chung hoà hợp, về sau chắc chắn có chỗ tốt."

"Nương, con mỗi ngày đều đi gặp Đại tỷ tỷ, tính tình Đại tỷ ôn hòa dễ gần, đối xử với bọn con rất tốt. Chỉ là Võ Uyển Đình mỗi ngày đều thích chèn ép người khác, lần trước con còn nghe nói, nàng ta muốn đòi lại Hồ Phách đấy, chẳng qua đại bá mẫu không đồng ý."

"Hừ, đại bá mẫu của con thực ra tính tình đấy, làm sao có thể lật lọng? Nếu vậy những gì bà ta làm trước kia không phải đều uổng phí sao? Ta xem xem ả có thể làm được đến đâu?" Bất quá, Nhị nha đầu này nếu quấy rối,

Nguyễn thị cũng không đồng ý, chung quy bà cũng muốn dựa vào Võ Uyển Trinh để được thơm lây, nếu Võ Uyển Đình thật sự làm ra chuyện gì không đúng đắn, bà sẽ không tha cho nàng ta!

"Nhị thái thái, đại phòng bên kia có tin tức, Lưu di nương cũng mang thai!" Nha hoàn của Nguyễn thị đem tin tức có được nhanh chóng nói cho Nguyễn thị.

Nguyễn thị sai người ban thưởng, phất tay cho nha hoàn lui xuống, Lưu di nương cũng mang thai, lại thêm Hồ di nương, đại phòng liền có hai người mang thai trong này nói không chừng sẽ có một người có thể sinh con trai, như vậy chuyện nhận con thừa tự từ nhị phòng bọn họ sẽ không thể xảy ra.

Trong lòng Nguyễn thị vô cùng căm tức, Đại ca sao có thể không quan tâm, hắn sao có thể không canh chừng Vân thị cơ chứ?

Dù là làm cho cái thai của hai người kia biến mất, vẫn không có tác dụng, Đại ca tuổi còn chưa tính là lớn, vẫn có thể cưới vợ bé sinh con.

Cũng không thể khiến Đại ca thành thái giám, đây chính là muốn cũng không thể làm được, Nguyễn thị trong lòng thở dài một hơi, chỉ có thể bỏ ý niệm để con trai mình làm con thừa tự cho Đại ca, nghĩ sau này tính toán từng chút một vậy.

Cho nên càng có quan hệ tốt với Võ Uyển Trinh, về sau tiền đồ của bà cùng với mấy đứa con trai mới có hi vọng.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Cấm Túc

Edit: HueKhanh92

Beta: Nam Thiên Vân, An Thục phi

"Lưu di nương mang thai sao? Xem ra, sắp có chuyện náo nhiệt." Lý Già La cùng Hồ Phách đang chơi cờ, Hồ Phách cười nói: "Dù là náo nhiệt cũng không liên quan đến chúng ta."

Lý Già La lắc đầu: "Phiền toái không phải người nói không có thì sẽ không c."

"Tiểu thư, chẳng lẽ còn có người liên lụy chuyện di nương mang thai đến tiểu thư?" Chẳng lẽ muốn vu oan hãm hại?

Nhưng tiểu thư cùng hai di nương kia cũng không có chút liên quan gì.

Lý Già La nói: "Lưu di nương cùng Hồ di nương đều không phải là người dễ đối phó. Hai người này có thai, chỉ sợ đều muốn khiến đối phương không cẩn thận 'để non'. Nhưng là, bọn họ lại muốn thoát thân, cho nên sơn dương thể tội tất yếu phải tìm ra. Mà ta, sang năm muốn tham gia tuyển tú, dù có không cẩn thận đụng phải bọn họ sẽ được tha thứ."

"Đương nhiên, đây chỉ là một khả năng. Hoặc là Nhị tiểu thư, hoặc là Tứ tiểu thư, thậm chí ngay cả mấy người nhị phòng cũng sẽ bị nghi đến. Nhưng mấy hài tử ở đại phòng là lựa chọn ưu tiên của các nàng. Nhị phòng cách khá xa Nhị tiểu thư có Vân thị, Tứ tiểu thư là người vô hình, ta là Đại tiểu thư sẽ là lựa chọn tốt nhất."

Hồ Phách nói: " Lưu di nương và Hồ di nương đều tranh cường háo thắng, mà trong khoảng thời gian này toàn phủ trên dưới đối đãi với tiểu thư đều đặc biệt tốt, che đi hết nổi bật của Hồ di nương. Có đôi khi phòng bếp làm thuốc bổ cũng ưu tiên làm cho tiểu thư. Hồ di nương đã sớm mang một bụng bất mãn. Tiểu thư, chúng ta nên làm thế nào? Cũng không thể để mặc cho người ta tính kế."

"Bình đến tường chặn, nước đến đất ngăn. Dù có chuyện gì, sang năm ta sẽ tham gia tuyển tú, làm cái gì đều có thể được tha thứ. Có điều chúng ta không thể để cho người ta quá đắc ý. Cứ phải đề phòng cướp không bằng tiên phát chế nhân [1] !" Lý Già La nhỏ giọng dặn dò, Hồ Phách gật đầu.

[1] đi trước một bước

Không bao lâu, nha hoàn của Hồ di nương và nha hoàn của Lưu di nương bởi vì ở phòng bếp tranh đoạt bếp lò mà ra tay đấu đá. Hai nha hoàn đều không chịu thua kém, trực tiếp dẫn người lại đây, đập phá phòng bếp một lần. Sau khi trở về, nha hoàn hai bên vẫn to tiếng mắng chửi một lúc nữa. Phải đợi Vân thị phái người lại đây, mới dừng lại.

Chuyện này náo loạn thật lớn. Ngay cả Võ lão thái thái cũng biết, trực tiếp kêu Vân thị đến để mắng một trận. Vân thị thật ủy khuất, chuyện muốn hậu đãi hai di nương đều là lão thái thái nói. Bà chẳng lẽ có thể không nghe?

Võ lão thái thái nghĩ Vân thị tốt xấu còn đang làm đại sự, ngữ khí mềm mỏng lại: "Dù có mang thai cũng chỉ là di nương. Sao có thể lớn lối như vậy? Ở trong cái phủ này các nàng không phải chủ tử! Các nàng không an phận khiến trong phủ gà bay chó sủa, người cũng nên nghĩ biện pháp đi."

Vân thị chịu đựng ủy khuất hỏi: "Nương, ta cũng nói thật, nếu ta làm cái gì, mọi người lại tưởng rằng ta không chấp nhận được thiếp thất mang thai. Hơn nữa bọn họ mang thai cốt nhục của lão gia, sao có thể tùy tiện phạt?"

Võ lão thái thái nói: "Cho nên mới trở nên lớn lối như vậy! Thật sự nghĩ chính mình sẽ đắc đạo thăng thiên sao? Dù có sinh đứa nhỏ cũng gọi người là mẫu thân. Bọn họ tính là cái gì? Nếu người không quản được, vậy để ta quản. Từ giờ trở đi, cho đến khi hai người bọn họ sinh đều cấm túc cho ta, không cho bọn họ ra khỏi viện mộ bước, miễn cho đi ra ngoài gây chuyện thị phi. Ai có nhiều sức lực mà để ý tới bọn họ như vậy?." Trực tiếp giam lỏng sẽ không gây chuyện thị phi, còn có thể an ổn dưỡng thai. Tránh cho ý vào cái bụng, mỗi ngày náo loạn!

Cứ như vậy, Hồ di nương và Lưu di nương đều bị cấm túc. Võ lão thái còn phái người chuyên môn trông giữ các nàng, chưa sinh xong thì không thể đi ra.

Bởi vì là Võ lão thái thái lên tiếng, người khác không dám nói gì. Hồ di nương cùng Lưu di nương cờ yên trống lạng, về sau không còn đi ra ngoài gây chuyện.

Vân thị cười nói với Vân mù mù: "Vẫn là mù mù người có biện pháp hay, ta đang cảm thấy đau đầu nhức óc. Hai người các nàng cũng không phải kẻ ưa sống yên ổn, ta không tiện ra mặt quản, không thì còn tưởng rằng ta không chấp nhận được bọn họ. Lại sợ Nhị phòng bên kia giở trò quỷ quái làm hư đứa nhỏ, đến thời điểm đó còn nói là ta làm. Hiện tại có lão thái thái ra mặt, ta giảm đi được bao nhiêu phiền phức !"

Sau này dù hai người kia xảy ra chuyện, cũng không liên quan tới Vân thị. Chung quy, là người bên lão thái thái quản, xảy ra chuyện, chẳng lẽ nói là người lão thái thái phái đi vô dụng?

Nhờ có Vân mù mù, biết nha đầu hai bên ghen ghét nhau, lại lén nhả nhủ với bên phòng bếp để họ cố ý châm ngòi thổi gió khi hai nha đầu kia cùng tới. Trong khoảng thời gian này, Hồ di nương và Lưu di nương đều được nuông chiều, bao gồm cả nha hoàn bên người bọn họ. Cho nên ai có thể chịu nhường ai?

Quả nhiên náo loạn, sau đó Vân thị thuận lợi thoát khỏi chuyện này.

Vân mụ mụ cười nói: "Phu nhân đừng có khen lão nô, lão nô chỉ là nghe Đại Mạo trong lúc vô tình nói tới mới nghĩ đến có chuyện như vậy."

Có một lần cả nhà nói thời gian gần đây người bên cạnh Hồ di nương và Lưu di nương thật kiêu ngạo. Đại Mạo nói, nếu hai người này bị giam lại thì tốt rồi, vậy thì sẽ không có chuyện gì nữa. Sau đó Vân mụ mụ mới nghĩ đến biện pháp này.

Vân thị nghe xong lời Vân mụ mụ nói, cũng cười: "Đại Mạo luôn là đứa thông minh, quả nhiên không tệ. Không phải mụ mụ muốn Đại Mạo làm con dâu của người à? Sao đến bây giờ lại vẫn chưa đề cập đến với ta?"

Vân mụ mụ thở dài một hơi, ở trước mặt Vân thị cũng ăn ngay nói thật: "Cái nghiệp chướng kia của ta, hửn ... Haiz..."

"Mụ mụ ở trước mặt ta vẫn không thể nói sao?" Vân thị quan tâm hỏi.

"Ta vốn là muốn cho hửn cưới Đại Mạo. Có điều lúc hỏi hửn, hửn lại nói coi trọng Tử Đằng! Phu nhân, ngài nói xem hửn... ?"

Hạ nhân đều là của chủ tử, tùy tiện coi trọng một đứa nha hoàn là không nên. Nhưng Vân mụ mụ lại không thể không nói thật, không thì đợi phu nhân tự mình biết, hậu quả sẽ nghiêm trọng.

Vân thị cười: "Vẫn là tuổi trẻ, nếu coi trọng, ta làm chủ cho."

Chỉ là một nha hoàn, Vân thị ngược lại không thêm để ý.

Làm sao Tử Đằng có thể so cùng Đại Mạo? Nhưng tiểu tử chết bầm kia của nhà mình lại nằng nặc muốn vậy, chuyện này thật quá tức tối.

Vân mụ mụ không trách tiểu tử nhà mình, ngược lại trách Tử Đằng. Nha đầu kia vừa nhìn liền thấy không phải đứa tốt. Hiện tại dám xúi giục con

traí của mình cùng đối nghịch với mình, về sau còn không phải tiến thêm cả thước?

Được, chờ người làm vợ của con ta, ta cho người xem, đến cùng là ai lợi hại!

Con của bà không lo cưới không được vợ, từ bỏ người này còn có người khác.

Vân mù mù vội cảm kích nói: "Đa tạ phu nhân thành toàn, lão nô thay tiểu tử kia tạ chủ tử!"

"Khách khí cái gì? Đứa nhỏ đều là như vậy. Hiện tại không hiểu nỗi khổ tâm của người làm mẹ, về sau một ngày nào đó sẽ hiểu!." Vân thị không khỏi nghĩ tới con gái của mình, chỉ mong có một ngày nàng ta cũng sẽ hiểu cho bà.

Vân mù mù đi tìm Đại Mạo. Bà nhìn Đại Mạo, nhìn thế nào cũng vừa lòng, thật muốn nhi tử cưới về nhà làm con dâu. Kết quả lại như vậy, bà không oán con trai của mình liền oán nha đầu Tử Đằng kia, hồ mị bá đạo, câu dẫn tâm tư của con mình! Trên đường đi đón Đại tiểu thư sao bản thân lại không có phát hiện ra manh mối? Thật là thất sách !

"Đại Mạo chuyệן lần này mù mù đa tạ người !"

"Vân mù mù, ngài đừng có nói như vậy. Ta chỉ là nói bừa nếu không phải mù mù ngài suy nghĩ chu đáo, cũng sẽ không thuận lợi như vậy. Ta căn bản không nghĩ đến thật sự cấm túc được hai di nương. Nói ra, đều là công lao của mù mù!"

Đứa nhỏ tốt cỡ nào, đáng tiếc lại vô duyên với nhà mình! Vân mù mù tiếc nuối trong lòng.

Mà Đại Mạo, thì không có nói ra lời này là Hồ Phách nói. Bản thân Hồ Phách đã đủ xuất chúng, thiếu một sự kiện cũng sẽ không có tổn thất gì. Huống chi, đây đều là tỷ muội nói đùa trong lúc nhàn rỗi, nếu nàng trịnh trọng đi nói lời cảm tạ, thật đúng là không hiểu ra sao.

Bây giờ điều Đại Mạo đang muốn chính là trở thành nha hoàn tâm phúc bên cạnh phu nhân, đến thời điểm nào đó cũng có thể thả mình ra ngoài.

Về phần con dâu của Vân mù mù vẫn là thôi đi. Bản thân Vân mù mù tương đối cường thế, cho nên nhi tử đều thật yếu đuối. Nam nhân như vậy, theo cạnh Vân mù mù còn hoàn hảo. Bà không ở đây, thì hẳn cũng sẽ không có cái tiền đồ gì.

Nàng không muốn như vậy. Đại Mạo tin tưởng, Vân mù mù khẳng định sẽ ở trước mặt phu nhân nhắc tới mình. Lời Vân mù mù nói ở trước mặt phu nhân đặc biệt dùng được. Nàng có thể tiến thêm một bước, cho nên nàng coi như quên chuyện Hồ Phách nói lời đó.

Chính là bản thân nàng cũng có thể nghĩ đến chủ ý như vậy, có điều là bởi vì không nói ra mà thôi.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Bất Lực

Edit: Puta Ng

Beta: Nam Thiên Vân. Nga Tiệp dư

"Tiểu thư, thật sự đã làm cho hai di nương kia bị cấm túc! Vẫn là tiểu thư lợi hại nhất!" Ánh mắt Hồ Phách lấp lánh, tiểu thư thật là thông minh!

Chỉ phân phó nàng làm một việc nho nhỏ, thế mà đã thành công. Thật là cao siêu! Đã lâu không được hầu hạ bên cạnh tiểu thư, vẫn là ở bên cạnh tiểu thư thật vui.

"Không có Hồ Phách, tiểu thư ta cũng bó tay không có cách nào." Lý Già La cười nói, có Hồ Phách bên cạnh, ngày tháng trôi qua làm cho người ta rất thư thái.

"Ha ha." Hồ Phách cười cười xin lỗi, sau đó thấp giọng hỏi: "Tiểu thư, người làm sao biết Đại Mạo nhất định sẽ nói cho Vân mù mù, lỡ như nàng ta kể cả nô tỳ ra, không phải hỏng chuyện sao?"

Lý Già La đáp: "Trong mắt các nàng, người là người của phu nhân, ta chẳng qua chỉ mới tới đây, tình cảm với ta không sâu, mà người ở cùng Đại Mạo đã ba năm, vô tình trong lúc nói chuyện, chỉ cần vờ như lỡ lời, nhất định nàng ta sẽ nghe lọt." Trên đường đến đây, Lý Già La đã phát hiện ra Đại Mạo này là người có dã tâm.

Về chuyện Vân mù mù muốn Đại Mạo làm con dâu, lời đồn đãi này cũng không ít người biết, kết quả khi ở trên đường, Lý Già La phát hiện

con trai của Vân mù mù và Tử Đằng lén lút liếc mắt đưa tình, Tử Đằng này, nâng cao đạp thấp, ngoài mặt cùng Đại Mạo tử tử muội muội thân thiết, nàng ta dĩ nhiên biết tính toán của Vân mù mù, nhưng lại không từ chối sự tiếp cận của con trai Vân mù mù.

Đại Mạo kiêu căng tự mãn, đương nhiên muốn được Vân thị coi trọng, mà Vân mù mù là người thân cận nhất bên cạnh Vân thị, nay bởi vì chuyện với con trai Vân mù mù, Đại Mạo phải chịu thiệt, cho nên Đại Mạo dễ dàng nhận chuyện tốt này, cơ hội tốt như vậy nàng ta sẽ không bỏ qua, lại nói đây là chuyện tốt, không phải chịu trách nhiệm với người khác, Hồ Phách tùy ý nói một câu, đều đã tan thành mây khói.

Về phần cãi vã ở phòng bếp, là đương gia chủ mẫu, Vân thị hoàn thành một chuyện nhỏ như vậy, vẫn là dễ như trở bàn tay.

Võ lão thái thái bên kia, lại thích bày ra vẻ bề trên, thấy chuyện bất bình của Vân thị, bà tất nhiên muốn ra mặt, thể hiện bản thân cao hơn Vân thị một bậc, cũng tiện chèn ép Vân thị - người con dâu xuất thân giàu có này, đương nhiên, điều kiện tiên quyết trong chuyện đó là không tổn hại đến hai đứa cháu còn chưa chào đời của bà ta, cấm túc không phải là phương pháp tốt nhất sao?

Đây cũng là điều Vân thị muốn nhìn thấy, mà chắc chắn Vân thị cũng đã thu mua người bên cạnh Võ lão thái thái, ngầm nhắc nhở một chút, Võ lão thái thái liền đem chủ ý này chiếm làm của riêng.

Nguyễn thị nghe được hai di nương đại phòng bị cấm túc, còn cảm thấy đáng tiếc, sao không động thủ đánh nhau, tốt nhất là hai người đều sinh non đi.

Lão thái thái tuy rằng ưu ái nhị phòng, nhưng đến cùng vẫn hi vọng con trai lớn có đứa con trai của mình.

Nhị tiểu thư Võ Uyển Đình cảm thấy căm tức Lưu di nương và Hồ di nương vẫn còn thoải mái cho các nàng. Vốn nàng muốn tìm một cơ hội, làm cho bụng hai người xảy ra một chút vấn đề, tốt nhất có liên quan đến Võ Uyển Trinh, như vậy chính là một mũi tên trúng hai đích.

Nhưng bây giờ còn chưa có cơ hội, chỉ có thể oán giận Vân thị, lão thái thái bên kia quá nuông chiều bọn họ!

Trong lòng Võ Uyển Đình, hai người phụ nữ kia chẳng qua chỉ xuất thân nha hoàn thấp hèn, làm sao có tư cách sinh ra em trai mình? Hơn nữa hai người này ỷ vào có thai, lại dám lớn tiếng, thật là đáng ăn đòn!

Võ Uyển Đình cũng không có tình cảm tốt với ma ma từ trong cung tới kia, người phụ nữ kia mỗi ngày đều nhìn mình bằng ánh mắt khó chịu, đối với Võ Uyển Trinh lại vô cùng ân cần thân thiết, không biết Võ Uyển Trinh này nghèo rớt mồng tơi sao?

Bỏ tiền ra mời ma ma này là mẹ ruột của mình đấy, không phân biệt được chủ tớ sao!

Tóm lại, Võ Uyển Đình mọi mặt đều không hài lòng, nàng phải nhẫn, đợi đến khi tuyển tú nhất định phải bộc lộ tài năng, sau đó đè bẹp Võ Uyển Trinh dưới chân.

Người Võ gia cuối cùng cũng an tâm, rất nhanh đã đến cuối năm, tên của Võ Uyển Trinh trước đó đã được viết vào gia phả, cho nên không cần phải viết thêm lần nữa. Thật ra, Võ gia bắt đầu phát đạt từ Võ Chính Đạo, thực tế tổ tiên mấy đời đều đã mất, nói là gia phả nhưng thật sự là chỉ có vài tờ giấy, thế nhưng Võ Chính Đạo đã phải tốn rất nhiều thời gian mới viết thành, ở quê nhà hẳn cũng còn người nhà họ Võ, số đàn ông không nhiều, mãi đến thế hệ Võ Chính Đạo, mới có được hai người con trai, Võ Chính Đạo vất hết óc, mới viết ra được mấy đời lên trên sổ, căn bản không cần nhìn kỹ .

Ngay cả từ đường cũng không có, chung quy nơi này chỉ là nơi Võ Chính Đạo làm quan, vì thế Lý Già La không cần đi bái tổ tông, Võ lão thái thái còn bắt chước quy củ của nhà giàu, con gái không thể đi tế bái bài vị tổ tông, chỉ có con trai mới được, cho nên Võ Chính Đạo chỉ mang theo mấy người đàn ông nhị phòng vào trong căn phòng nhỏ có bày mấy bài vị quỳ lạy.

Lúc này, Nguyễn thị vô cùng vui sướng, bởi vì đám con trai đều là từ nhị phòng bọn họ.

Đêm trừ tịch, Võ lão thái thái không nỡ để Đại tiểu thư xa khỏi bà, trực tiếp mang theo bên mình nửa bước không rời, sau đó Nguyễn thị liền bắt đầu khen, nói Đại tiểu thư hành lễ thuần thực đến nhường nào, hàng ngày học vất vả ra sao, tóm lại, lời nói dễ nghe không mất tiền, muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Võ Uyển Đình nhìn cả nhà nhị phòng đều vây quanh Võ Uyển Trinh, trong lòng liền thấy khó chịu, nhưng qua một hồi, cũng chịu đựng không bộc phát ra.

Trong đêm trừ tịch, Lý Già La cảm thấy trừ tịch ở Võ gia tuy rằng có nhiều đồ ăn phong phú trên mặt bàn, nhưng vẫn không thể sánh bằng khi nàng ở cùng với thím Tiên trước kia, so ra còn kém trừ tịch trong nhà Tiểu Bảo, khi đó, tuy rằng chỉ có vài món ăn, nhưng mọi người đều thật lòng đối đãi với nhau, khuôn mặt tươi cười của mỗi người đều vô cùng chân thành, không giống gia đình này, kể cả khi cười cũng giống như mang theo mặt nạ, thật giả dối!

Khi bọn họ vui vẻ, chắc chắn sẽ không nghĩ là bọn họ đang làm trái lương tâm.

Thím Tiên tự mình hầu hạ một nhà già trẻ, để chồng mình đi thi, kết quả lại nhận về kết cục thảm như vậy, hai mẹ con đều bệnh chết, thế nhưng có

ai quan tâm mẹ con họ?

Nếu Võ gia này thật sự có chút quan tâm họ, thì sẽ không có chuyện không biết Võ Uyển Trinh thật lớn lên trông như thế nào.

Tuy rằng Lý Già La cũng là lợi dụng điểm này, nhưng trong lòng sao lại không cảm thấy tiếc nuối cho thím Tiên?

Tiểu Bảo lúc này đang học, hắn muốn giữ đạo hiếu, cho nên không đến, trong phủ lấy cho hắn một bàn đồ ăn, Lý Già La bình thường sai Hồ Phách đi qua nhìn Tiểu Bảo, Tiểu Bảo có đôi khi cũng nhân lúc không ai để ý, lặng lẽ chạy đến Tứ Quý hiên tìm Lý Già La.

Hắn biết Lý Già La muốn tham gia tuyển tú, Tiên Tiểu Bảo lúc ấy liền muốn mang Lý Già La lặng lẽ rời đi, hắn chỉ biết người Võ gia này không có lòng tốt, đón người về nhà, chẳng qua là có mục đích, nay còn muốn đưa biểu tỷ hắn vào cung, nói tiến cung trăm lợi ngàn lợi, nhưng nghe nói tiến cung, đến người thân cũng không được gặp, vậy cũng gọi là tốt sao?

Dù cho biểu tỷ nói rất nhiều với Tiên Tiểu Bảo, hắn chỉ biết, mình không khuyên được biểu tỷ .

Biểu tỷ nói với hắn, cho dù không tiến cung, người trong phủ này cũng sẽ đem nàng đi làm tiểu thiếp của người khác, đều là như vậy, còn không bằng cố gắng tiến cung, cho dù chỉ được ban cho cấp bậc thấp nhất, cũng là người trong cung, người Võ gia sẽ không dám bất kính với bài vị của mẹ nàng.

Tiên Tiểu Bảo biết trong lòng biểu tỷ coi trọng nhất là cô, lời này hắn chỉ giữ trong lòng.

"Giả như chúng ta ra ngoài, người Võ gia cũng có thể tìm đến, địa phận Trác Trâu này, là Võ Đại lão gia nắm quyền, chúng ta không có giấy thông hành, đến nơi nào cũng không được cho vào thành, giấy chứng minh thân

phận cũng không có, kể cả có chạy đến nông thôn, cũng không ai cho chúng ta chỗ dung thân, huống hồ, Võ gia bỏ ra bao nhiêu công sức như vậy, làm sao có khả năng cho phép chúng ta chạy trốn? Cho nên chúng ta không thể chạy thoát, thuận theo tự nhiên đi, người cẩn thận, mọi thứ đều sẽ ổn thôi." Tiền Tiểu Bảo lại một lần nữa cảm thấy mình còn quá nhỏ, nên đành bất lực

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Tú Nữ Trác Châu

Edit: HueKhanh92

Beta: Nam Thiên Vân. SuTháiphi

"Chờ người trưởng thành thì có thể ra ngoài sống một mình, khi đó, người có thể đi kinh thành. Ta nói với người Võ gia, bọn họ sẽ không bạc đãi người!." Lý Già La không có khả năng mang theo Tiểu Bảo cùng tiến kinh. Trước mắt xem ra, Võ gia ngược lại là nơi Tiểu Bảo có thể sống yên ổn.

Không thì một mình hăn lẻ loi, cũng không có nơi nào để đi.

Vì lung lạc Đại tiểu thư, bọn họ cũng sẽ đối đãi tốt với Tiểu Bảo .

Tiền Tiểu Bảo nhất định nghe lời biểu tỹ nói. Huống hồ, đối với trình độ hung ác trong cung, hăn cũng không hiểu biết chút nào.

Tiền Tiểu Bảo gật gật đầu, nói: "Biểu tỹ, ta sẽ chăm chỉ đọc sách !"

"Người thích tập võ, ta đã nói với đại lão gia, hăn sẽ tìm người dạy người. Mặt khác, nếu sư phụ của người thật sự tìm tới, nếu người nguyện ý đi cùng hăn, như vậy phải gửi thư cho ta, không thì ta lại lo lắng !"

"Ừ, biểu tỹ, ta sẽ không để người thất vọng ."

Hăn biết hăn tuổi còn nhỏ, nói cái gì cũng đều là vô ích, cho nên hăn muốn dùng hành động thực tế để bày tỏ mới được.

Nếu biểu tỹ không ở Võ gia, hãn cũng không có lý do để lưu lại Võ gia. Sư phụ đến, hãn tuyệt đối sẽ đi theo sư phó !

Nghĩ đến biểu tỹ nói bồ câu có thể truyền tin. Đến lúc đó hãn có đủ khả năng sẽ nuôi bồ câu đưa tin, sau đó tùy thời đều có thể truyền tin cho biểu tỹ nha?

Trong cái Võ phủ này, hai người Lý Già La để bụng chỉ có tiền Tiểu Bảo cùng Hồ Phách. Nay Hồ Phách đi theo bên người nàng, cũng chỉ còn lại Tiểu Bảo.

Nếu sư phụ Tiểu Bảo thật có thể tìm đến hãn, nàng cũng hi vọng Tiểu Bảo có thể đi theo, miễn cho ở lại Võ gia bị người lợi dụng.

Tân niên vừa qua, nha môn tri phủ Trác Châu náo nhiệt hãn lên, năm nay là kỳ tuyển tú ba năm một lần, diễn ra trên toàn quốc. Hai mươi mấy tỉnh phủ, đều có tú nữ đưa qua. Mà Trác Châu thuộc về phủ Ký Châu, vốn tú nữ Ký Châu đều phải tới Ký Châu hội hợp, có điều Trác Châu so với nha môn thủ phủ Ký Châu thì cách kinh thành gần hơn. Vì không ép buộc, hiện tại tú nữ Trác Châu bọn họ liền chờ ở Trác Châu, đợi đám tú nữ khác của Ký Châu đều đến bên này , sau đó sẽ cùng đi kinh thành.

Lần tuyển tú này, Lễ bộ, nội vụ phủ đều tham dự. Từng châu phủ đều phái quan sai, chuyên môn đưa những tú nữ đi kinh thành, quan viên ven đường cũng phải phối hợp vô điều kiện.

Trác Châu này, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, tổng cộng có năm tú nữ có điều kiện thích hợp. Trong đó ba người, thì hai người là nữ nhi của Tri phủ Võ Chính Đạo là Võ Uyển Trinh cùng Võ Uyển Đình. Nữ nhi của Trác Châu Đồng Tri là Tào Minh Lệ. Hai người còn lại, theo thứ tự là nữ nhi của nhà Tuyên phủ sử là Hồng Phương Nhi cùng nữ nhi của Tuyên Vũ tướng quân là Tần Sắt Sắt.

Đều là bộ dạng thiếu nữ thanh xuân tươi tắn. Ban đầu gặp mặt, mọi người còn có chút mất tự nhiên, có điều qua vài ngày đều quen thuộc, nói cũng bắt đầu nhiều hơn.

Bên này phụ thân có phẩm chất cao nhất là Tuyên Vũ tướng quân, chính tứ phẩm, có điều chỉ là tán quan, không có thực quyền gì. Tần Sắt Sắt vóc người nhỏ xinh khả ái, rất là đáng yêu.

Phụ thân Hồng Phương Nhi là Tuyên phủ sử, từ tứ phẩm. Bản thân nàng ta bộ dáng đoan trang đại khí, nói chuyện cũng hào phóng. Có điều đối với việc bản thân bị đặt tên là Phương Nhi, có chút chướng mắt, cảm thấy tên này quá keo kiệt. Mà trong số đó, phẩm cấp nhỏ nhất là phụ thân của Tào Minh Lệ, còn là cấp dưới của Võ Chính Đạo. Cha nàng ta vừa vặn là ngũ phẩm, Tào Minh Lệ còn là thứ xuất, Võ Uyển Đình rất chướng mắt.

Phỏng chừng là bởi vì Tào Minh Lệ người cũng như tên, lớn lên vừa tươi đẹp lại thanh tao, làm cho người ta nhìn liền cảm thấy mới mẻ.

Thêm vào Tào Minh Lệ khắp nơi đều thật cẩn thận, dựa theo cách nói của Võ Uyển Đình đó chính là người nịnh bợ. Còn là tiểu thiếp sinh ra, nàng ở cùng nàng ta cảm thấy hạ thấp thân phận.

Năm người bọn họ được cho phép, mỗi người mang theo một đứa nha hoàn từ nhà đi theo, cùng nhau ở phòng ốc mà Lễ bộ chuẩn bị.

Từ nay về sau không có quan hệ gì với ở nhà, cũng bởi vì bên này vẫn là Trác Châu cho nên Võ Chính Đạo còn có thể thay hai khuê nữ chuẩn bị một ít. Ba người còn lại cũng không có cách cha mẹ bao nhiêu, cho nên đãi ngộ vẫn rất tốt.

Hiện tại chủ yếu các nàng ở chỗ này là chờ người từ Ký Châu tới cùng nhau hội hợp nên người quản các nàng cũng không quá ước thúc. Chỉ cần bọn họ an an phận phận ở trong phòng ngây ngô là được.

Cho nên năm cô nương thật nhàm chán, lại hơi có chút hưng phấn, chung quy sẽ đi kinh thành tuyển tú. Sau đó trong lòng mỗi người cũng đo lường đối phương một phen, xem về sau là nên kết giao hay là không cần nói chuyện.

Hồ Phách cười nói: "Nô tỳ cảm thấy Tào tiểu thư là người tài ba, ở cùng ai cũng đều có thể nói chuyện được. Ban đầu Nhị tiểu thư còn tỏ ra khinh thường Tào tiểu thư. Lần trước Tào tiểu thư cầm hương cao (phấn) tự làm cho Nhị tiểu thư, sau đó quan hệ của hai người tốt lên."

Hơn nữa Tào cô nương còn khen Võ Uyển Đình diện mạo đại khái có khí chất, còn nói nàng ta mặc quần áo không tầm thường, Võ Uyển Đình liền cao hứng trong lòng.

Đang nói tới đây, Tào Minh Lệ đã tới, Hồ Phách lập tức ngậm miệng, Tào Minh Lệ mang theo nha hoàn Phẩm Hương đi tới.

"Võ tỷ tỷ tốt, lần trước ta đưa hương cao cho người. Người dùng thấy thế nào?" Tào Minh Lệ bình thường không có chuyện gì thích quan tâm mấy thứ này, hơn nữa nhìn khuôn mặt nàng ta, cũng đúng là trắng mịn như bông, làm cho người không ngừng hâm mộ.

"Đặc biệt tốt, đa tạ người!" Lý Già La cười nói.

"Không cần cảm tạ, Võ tỷ tỷ, người thích, ta mới cao hứng. Tự mình làm gì đó, có thể có người thưởng thức, đó mới là niềm vui. Sau này nếu người dùng hết rồi, ta sẽ đưa thêm mấy hộp cho người."

"Vậy ta không khách khí." Lý Già La gật đầu: "Chỉ là bên này ta không có gì hay để đáp lễ. Hồ Phách, lấy cái hà bao hồng cánh sen của ta đến."

Hồ Phách lấy hà bao đến, Lý Già La đưa cho Tào Minh Lệ: "Đây là ta cho người đi mua một đôi vòng tai, người cầm đi. Ta cảm thấy rất thích hợp người."

"Này, vậy làm sao được? Võ tỷ tỷ, ta không thể nhận." Tào Minh Lệ vội xua tay.

"Người đưa ta đồ, ta cũng đưa người đồ. Chúng ta tặng đồ qua lại, như vậy mới tốt, nếu người không nhận, về sau ta cũng không dám nhận đồ của người. Đây chỉ là chút đồ trang sức, đưa cho người thích hợp mang mới xem như có giá trị."

Tào Minh Lệ cảm kích nói: "Đa tạ Võ tỷ tỷ."

"Tại sao lại khách khí ? So sánh ra, hương cao của người mới là đồ tốt. Về sau ta sẽ mặt dày xin thêm ."

Đưa tiễn Tào Minh Lệ, Hồ Phách nhìn yên chi (son) trên tay: "Tiểu thư, phương diện này Tào tiểu thư đúng là có khả năng. Yên chi này làm tốt hơn so với trên thị trường! Hơn nữa nghe mùi hương, tương đối dễ ngửi hơn yên chi bình thường!"

"Nếu người thích, về sau tặng cho người dùng đi." Lý Già La cầm một quyển sách nhìn lại.

"Tiểu thư, có phải son này có vấn đề hay không?" Hồ Phách không phải cái người ngu ngốc. Lần này tiểu thư nhà mình tham gia tuyển tú, bản thân rất hung hiểm, trên đường khẳng định không thể thiếu bị người tính kế.

"Yên chi thì không có vấn đề, chỉ là nếu dùng xong hương cao rồi lại thoa yên chi, lúc này mới xảy ra vấn đề !"

"Cái họ Tào này, sao lại ác độc như vậy? Tiểu thư, nàng ta không sợ bị điều tra ra sao?" Hồ Phách hỏi.

"Hai thứ đồ này, phải dùng lâu dài mới có hiệu quả, hơn nữa nếu tách ra dùng, không có chút hiệu nào." Lý Già La thản nhiên nói.

Hồ Phách mắng: "Nàng đúng là mắt chó, cũng không biết tiểu thư người là từ nhỏ đã học gì, lại dám tính kế như vậy! Tiểu thư, hai thứ đồ này dùng chung sẽ thế nào?" Hồ Phách thật lo lắng.

"Trên mặt sẽ mẩn cảm, nổi lên hồng ban, lâu ngày mới có thể thấy."

"Họ Tào kia khẳng định là cảm thấy đồ đạc của mình tốt, tiểu thư dùng cảm thấy hiệu quả tốt, cho nên sẽ dùng lâu dài. Người này sao lại âm hiểm như vậy chứ?" Hồ Phách hận không thể lập tức đi vạch trần bộ mặt âm hiểm của Tào Minh Lệ. Chỉ là tiểu thư không ra lệnh, cũng biết là tiểu thư không muốn đả thảo kinh xà. Thật dễ dàng cho nàng ta!

Tào Minh Lệ trở về phòng của mình, nhìn trong gương đồng xinh đẹp, cười đắc ý.

Lần này Trác Châu có năm tú nữ, kỳ thật hẳn là có sáu người, trong đó một người là đích tỷ của nàng. Chẳng qua, năm trước trên mặt nàng ta mẩn cảm không thể tốt lên, liền bỏ lỡ cái cơ hội tốt này. Vận khí không tốt, có thể trách a

"Phẩm Hương, người nói là ta bộ dạng tốt hay là Võ gia đại tiểu thư bộ dạng tốt?" Tào Minh Lệ hỏi nha hoàn của mình.

Phẩm Hương cười nói: "Đương nhiên là tiểu thư người bộ dạng tốt!" Thân là nha hoàn tùy thân, nên nói như thế nào, Phẩm Hương rất có kinh nghiệm .

"Phải không? Vậy Võ gia Đại tiểu thư bộ dạng thế nào? Nói thật!"

"Võ gia Đại tiểu thư a, bộ dạng cũng được." Phẩm Hương cúi đầu nói.

"Người nói đúng, Võ gia Đại tiểu thư, đúng là trông rất đẹp, chẳng qua, có đôi khi con người cần nhờ vận khí. Vận khí không tốt, lớn lên trông thế nào cũng không thành sự được." Tào Minh Lệ cười nói.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Gợn Sóng

Edit: Puta Ng

Beta: Nam Thiên Vân, Dương Tu dung, Giang Hiền tần

"Tiểu thư, nô tỳ còn tưởng rằng người có quan hệ tốt với tiểu thư nhà họ Tân, thì ra quan hệ với Võ gia đại tiểu thư mới là tốt nhất. Người khác thì người chỉ cho đưa hương cao qua, chỉ riêng Võ gia đại tiểu thư người lại tặng thêm yên chi. Nô tỳ nhớ rõ tiểu thư thích yên chi nhất." Phẩm Hương thu lại đồng quần áo trên giường.

Ở đây có người chuyên giặt quần áo cho tú nữ, tắm xong chỉ việc cho người đem qua đó.

Tào Minh Lệ nói: "Lời này không được nói lung tung, nếu không người khác biết lại thêm oán giận ta thì sao? Chờ vài ngày nữa ta lại cho người đem tặng bọn họ."

"Ha ha, nô tỳ sẽ không nói đâu, nô tỳ không ngốc như vậy." Huống hồ, đây không phải chuyện gì lớn, tiểu thư muốn tặng ai thì tặng người đó.

Ngày hôm sau Tào Minh Lệ nhìn thấy Võ Uyển Trinh, quả nhiên nàng ta dùng tới phần nàng tặng, trong lòng nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Trong số những người này, chỉ có dung mạo của Võ Uyển Trinh có thể so sánh với nàng. Cha nàng ta lại là Tri phủ đại nhân, còn to hơn chức của cha nàng.

Võ Uyển Đình nhìn Võ Uyển Trinh đánh phấn lên càng xinh đẹp động lòng người, trong lòng thầm bực tức bèn nói lời khiêu khích: "Đại tỷ tỷ, tỷ trời sinh đã quyến rũ, cần gì phải thoa thêm phấn? Chẳng lẽ tỷ còn muốn đẹp hơn trời sao? Đáng tiếc, cũng chẳng ai nhìn đâu!"

Tào Minh Lệ vội vàng nói: "Võ muội muội, phấn này là ta tặng cho Võ tỷ tỷ, Võ tỷ tỷ dùng cũng là nể mặt ta, hôm qua ta thấy đã muộn nên mới không kịp đưa qua cho mọi người, lát nữa ta sai Phàm Hương mang cho Võ muội muội, Hồng tỷ tỷ và Tần tỷ tỷ cũng đều được tặng, đảm bảo mọi người dùng sẽ càng thêm xinh đẹp!"

Con gái có ai không thích xinh đẹp? Nhất là thấy Võ Uyển Trinh dùng có hiệu quả tốt như vậy.

"Tiểu thư, Tào Minh Lệ không phải muốn khiến tất cả bị dị ứng đấy chứ, đến lúc đó chỉ duy nhất nàng ta không sao, vừa nhìn đã biết có vấn đề."

Hồ Phách thấy Tào Minh Lệ hào phóng như vậy liền nghĩ hẳn là nàng ta không có ý tốt.

Lý Già La lắc đầu, nói: "Ta để ý bên Hồng Phương Nhi rồi, phấn của nàng ấy không có vấn đề. Theo ta thì mấy cái còn lại cũng không sao đâu!"

"Tào Minh Lệ này cũng thật quá đáng, tiểu thư với nàng ta không thù không oán, tại sao nàng ta lại muốn nhắm vào một mình người? May mà tiểu thư biết y thuật, không thì đã bị nàng ta tính kế rồi!"

"Hồ Phách, về sau hãy quên chuyện ta biết y thuật đi, biết chưa?"

"Nô tỳ biết rồi! Tuyệt đối sẽ không tiết lộ!" Nàng biết tiến cung rồi là vào nơi đầy nguy hiểm, nếu tiểu thư đi sai một bước chính là vạn kiếp bất phục. Nàng không thể gây trở ngại cho tiểu thư được.

Năm tú nữ xem ra quan hệ rất hoà hợp, vài ngày nữa, tú nữ Ký Châu sẽ đến Trác Châu tập hợp, khoảng hơn mười chiếc xe ngựa, ở đây nghỉ ngơi chỉnh đốn một ngày, ngày hôm sau sẽ xuất phát .

Năm vị tú nữ Trác Châu ngồi yên ổn trên một chiếc xe ngựa. Cũng không còn lạ nhau nữa.

Trác Châu cách kinh thành chỉ vài trăm dặm đường, một ngày xe ngựa có thể đi năm sáu mươi dặm nên còn phải mấy ngày nữa mới đến kinh thành.

Trên đường đều có bố trí chỗ nghỉ cho tú nữ, lúc ở trạm nghỉ chân đầu tiên, cả đoàn phân theo một xe ngựa ở một gian phòng, có vài người gặp mặt nhau, ngoài ra bữa tối cũng là đưa đến các gian phòng.

Vì vậy cơ hội nhìn thấy người khác cũng ít. Chỉ có những người có tên tuổi, ví dụ như cha có chức quan cao hoặc là ngoại hình đặc biệt xinh đẹp, danh tiếng truyền xa.

Tần Sắt Sắt đưa cho người bưng trà nước một hồng bao, nàng cũng nghe được một ít chuyện.

Mặc dù mọi người đều là cạnh tranh nhau, nhưng tuyển tú không phải cứ khiến người khác bị loại thì mình sẽ có thêm cơ hội, có đôi khi người được tuyển đến từ cùng một châu phủ, không chừng đến lúc đó còn có thể làm bạn bè.

Hơn nữa, mọi người còn có thể hỏi thăm tình huống lẫn nhau, nhất là có vài người có tin tức trong cung, ví dụ như Thái Hậu thích loại con gái như nào, thích màu sắc gì, còn có Hoàng Hậu trông ra sao, ai đang được sủng ái.

Nếu như có thể nịnh bợ sủng phi, về sau không chừng còn được nâng đỡ.

Tóm lại, những phi tử trong cung cũng muốn tìm tay sai để giúp đỡ tranh sủng của Hoàng Thượng.

"Cũng không biết Ký Châu chúng ta được tuyển mấy người, nghe nói trước kia có châu phủ không có ai được chọn, tất cả đều bị đưa về." Tần Sát Sát nói.

Hồng Phương Nhi đáp: "Trở về thì trở về, cũng chẳng có gì lạ."

Võ Uyển Đình trong lòng châm chọc, nếu đã hiểu rõ như vậy sao còn muốn ở đây tuyển tú? Nàng đã quyết định rồi, nhất định không thể bị đưa về, như vậy thật quá mất mặt!

Tào Minh Lệ đỏ mặt nói: "Mọi người đều nói Vương cô nương nhà Ký Châu Đô chỉ huy sứ vẻ ngoài quốc sắc thiên hương đó!"

Võ Uyển Đình lập tức nói: "Người còn chưa từng gặp mà đã nói hươu nói vượn." Cha nàng ta là chính nhị phẩm Đô chỉ huy sứ, đáng người nàng ta lại xinh đẹp, rốt cuộc có định để cho người khác sống không thể? "Nhưng ta nào có nói linh tinh, mọi người đều nói như vậy mà, họ còn bảo rằng Vương cô nương tiến cung nhất định sẽ được chọn, hơn nữa đến lúc phong hào chắc chắn tương đối cao."

Cũng đúng thôi, ai bảo cha nàng là Đô chỉ huy sứ, chức quan to như thế, hậu cung và triều đình luôn có mối liên hệ chặt chẽ, vì thế diện của Vương Đô chỉ huy sứ, Hoàng thượng sẽ không phong thấp.

Tần Sát Sát nói: "Lần này chúng ta đi, được chọn hay không còn nhờ vận may, không trúng tuyển trở về cũng chẳng có gì xấu hổ, vì vậy không cần lo lắng."

Nhiều người thế này, chắc chắn sẽ có rất nhiều người bị loại, vậy đành phải xem bản lĩnh cùng vận khí của mọi người.

Những người khác đều gật đầu, chỉ có Võ Uyển Đình cười lạnh vài tiếng. Mọi người ở cùng nhau đã lâu đều biết tình tình Võ Uyển Đình, loại người này, thứ nhất không vào được cung, không biết trời cao đất rộng lại còn trưng vẻ mặt đắc ý. Hồng Phương Nhi và Tần Sắt Sắt đều là nể mặt Võ Uyển Trinh nên không so đo cùng Võ Uyển Đình. Nàng ta cứ như thế này, về sau bị đưa về thì đừng có khóc lóc.

Vốn cho rằng trên đường đều bình an vô sự, kết quả buổi tối ngay trước hôm đến kinh thành lại xảy ra một chuyện lớn! Một trong số các tú nữ chết trong phòng!

Quan viên Lễ bộ nhìn thi thể được mang đến, tuy rằng đã gặp trước đó nhưng nhìn một thiếu nữ sang quý cứ thế mà mất mạng cũng là chuyện làm người ta vô cùng buồn bực.

Nhưng ngày tuyển tú đã đến ngay trước mắt, không thể bởi vì chuyện này mà bị chậm trễ, bên trên không thể chờ đợi.

Hơn nữa, tú nữ đã chết này chẳng qua chỉ là thứ nữ của một vị quan ngũ phẩm, ảnh hưởng quá nhỏ bé, cứ trực tiếp báo tử do bệnh đi.

Quan viên Lễ bộ phụ trách việc tuyển tú ở Ký Châu đang muốn kết án như vậy nhưng lại có người cố tình không để hẵn cho qua chuyện, hơn nữa người đang nói chuyện đây lai lịch không nhỏ, lại là con gái của Vương Đô chỉ huy sứ. Lần này theo lời trong cung, vị Vương tiểu thư này nhất định sẽ có một vị trí trong hậu cung, đến lúc đó lại thành quý nhân trong cung, hãn sao dám đắc tội?

Vương Vũ Lộ nói với vị quan viên đang hơi cúi người thi lễ này: "Đại nhân, Thanh Thanh bình thường không thù không oán với người khác, rốt cuộc là ai muốn hại nàng? Kính xin đại nhân làm chủ cho Thanh Thanh."

Quan viên kia lấy lòng nói: "Vương tiểu thư, bản quan đã mời đại phu, đại phu cũng nói vị Thường cô nương này bởi vì bị phong hàn nên mới suy

yếu mà chết. Vương tiểu thư, người xem, sắp đến kinh thành rồi, ngày tuyển tú trong cung cũng sắp tới, chúng ta phải theo đúng thời gian kia." Nếu chậm trễ, người sẽ không kịp tuyển tú đâu!

"Đại nhân, thân thể Thanh Thanh vốn rất tốt, sao có thể chết vì phong hàn? Chẳng lẽ Đại nhân nghĩ chúng ta không biết gì nên muốn lừa gạt chúng ta sao?"

Bà cô này muốn làm lớn chuyện sao? Như vậy đối với mọi người đều không có lợi.

"Vậy theo ý Vương tiểu thư, nên làm thế nào cho phải?"

"Đại nhân là người phụ trách tú nữ chúng ta, sao đại nhân lại hỏi ta? Chúng ta chỉ hi vọng có được câu trả lời thuyết phục, không thì, nếu thật sự là có kẻ gian hãm hại, đã có một người bị hại thì sẽ có thể có thêm người khác. Đến lúc đó, đại nhân à, phiền toái của ngài không chỉ có thế này thôi đâu."

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Hắc Bạch

Edit: HueKhanh92

Beta: Nam Thiên Vân, Thư Thực cơ.

Trán quan viên kia ứa mồ hôi: "Lý đại nhân, không phải nói hôm nay sẽ khởi hành sao? Như thế nào đợi đến bây giờ cũng không động đậy gì? Là muốn chúng ta thúc giục người đi sao?"

Lý đại nhân kia nghe thấy người đến, vội vàng khom người hành lễ nói: "Mẫn công công, hạ quan không dám. Nơi này thật sự có ít chuyện!"

Lý đại nhân nhỏ giọng nói vài câu bên tai Mẫn công công. Mẫn công công cúi đầu liếc mắt nhìn Vương Vũ Lộ, cười lạnh nói: "Là ý của chúng ta. Chúng ta nói là phong hàn chết, đó chính là phong hàn chết. Chúng ta mặc kệ cái Vương tiểu thư hay Hoàng tiểu thư gì. Làm trễ nãi hành trình, ai cũng không chịu nổi trách nhiệm! Người không muốn khởi hành thì cứ ở lại nơi này đi!"

Mẫn công công nói xong lời này, lập tức liền phất tay rời đi. Lý đại nhân cũng lập tức sai người chuẩn bị cho nhóm tú nữ rời đi. Khiến Vương Vũ Lộ tức tối: "Vương tử tử, chúng ta vẫn nên đi thôi."

Vương Vũ Lộ giận tím mặt nhưng mà dù nhịn không được, vẫn chỉ có thể đi thôi. Vốn cho rằng chuyện lần này, nàng có thể làm chỗ dựa cho mọi người, sau đó danh tiếng lớn hơn một chút. Nhưng ai ngờ, cái thứ bất nam bất nữ kia vừa tới lại thành ra như vậy. Hoàn toàn không để nàng vào mắt!

Trong mắt Vương Vũ Lộ mang theo hàn quang, sớm muộn gì có một ngày, nàng phải trả lại cục tức hôm nay.

Một cái mạng cứ như vậy, nói không có liền không có, còn không biết là nguyên nhân gì.

Rõ ràng một người sống, đảo mắt liền thành thi thể lạnh lẽo. Nhóm tú nữ thật sự là an tĩnh hơn rất nhiều.

Đám người Lý Già La ngồi trên xe ngựa, ngay từ đầu đều rất trầm mặc. Tuy rằng bình thường đều có tâm tư riêng của mình, nhưng cũng không có gan đến mức giết người.

Tần Sắt Sắt mở miệng trước: "Thường Thanh Thanh kia ta cũng đã gặp qua, còn cùng nàng nói qua vài câu. Không nghĩ đến đảo mắt cái người lại không còn. Có khi nào chúng ta cũng sẽ như vậy hay không?" Nàng thật sự rất sợ hãi. Dù nói tuyên tú tốt, không nghĩ đến thậm chí có chuyện đáng sợ như vậy. Còn rõ ràng đặt ở trước mắt bọn họ. Lúc Thường Thanh Thanh được mang ra, mấy người bọn họ đều nhìn đến, thật sự là nhìn thoáng qua, không muốn nhìn thêm lần thứ hai.

Tào Minh Lệ sợ hãi nói: "Tần tử tử người đừng nói nữa, ta rất sợ hãi! Ta thật nhớ nhà."

Võ Uyển Đình nói: "Người không làm chuyện đuối lý, người sợ cái gì? Ta xem Thường Thanh Thanh kia khẳng định là đắc tội với người ta, cho nên mới bị người ta hại! Bằng không cũng sẽ không như vậy."

"Uyển Đình, ăn nói cẩn thận! Chuyện chưa từng thấy qua, chớ nói nhảm!" Lý Già La nghiêm túc nói.

"Người quản được sao?" Võ Uyển Đình thấy Võ Uyển Trinh này giáo huấn chính mình liền không thoải mái.

Hồng Phương Nhi nhìn không được, lập tức nói: "Uyển Trinh nếu không phải xem người là muội muội thì nàng cũng lười nói với người. Chính người nói hươu nói vượn[1], đừng liên lụy chúng ta! Bên này khắp nơi đều có người, một câu nói này của người nói thật là thoải mái. Đến thời điểm bị lôi đi hỏi chuyện, người sẽ biết thế nào là hậu quả của việc người ăn nói lung tung! Thật là không biết tốt xấu!"

[1] nói hươu nói vượn: nói nhiều và nói khoác không đúng thực tế

Thường Thanh Thanh có đặc tội người khác hay không, một chút quan hệ với bọn họ cũng không có. Thật sự nghĩ những người đó không biết trong chuyện này có mờ ám sao? Nhưng người ta muốn nhân nhượng cho khỏi phiền, người còn lao đầu vào, là cảm thấy chính mình chết không đủ nhanh đi. Uyển Trinh rõ ràng có ý tốt, còn không cảm kích. Thật là làm cho người ta nhìn không nổi!

"Ta không biết tốt xấu?" Võ Uyển Đình lớn tiếng, giống như cùng Hồng Phương Nhi cãi nhau. Lý Già La nhàn nhạt lên tiếng: "Người muốn dẫn mấy người bên ngoài lại đây thì người cứ việc lớn tiếng hơn chút nữa!"

Võ Uyển Đình thấy bốn người khác trên xe cũng có chút bức bối, hơn nữa cũng sợ thật sự dẫn người tới nên chỉ có thể hàm hừ quay đầu không nhìn bốn người này. Nàng cảm thấy bọn họ đều là kẻ quá đáng, đều cùng đối đầu với mình.

"Võ muội muội, đừng nóng giận. Mọi người đều là muốn tốt cho người." Tào Minh Lệ cẩn thận đi kéo tay áo Võ Uyển Đình. Võ Uyển Đình giận dữ, liền hất tay Tào Minh Lệ ra. Tào Minh Lệ ngượng ngùng, cũng khó mà nói tiếp cái gì. Có điều Hồng Phương Nhi lại không để mình bị đẩy vòng vòng, nói: "Mặc kệ nàng ta, hảo tâm lại trở thành lòng lang dạ thú. Chính mình không biết tốt xấu, người khác ai quản được người. Về sau chớ liên lụy chúng ta là được rồi!"

Võ Uyển Đình này, càng ngày càng kỳ cục, thật là nhìn liền thấy phiền.

Làm sao thân tử muội lại chênh lệch như vậy. Võ gia nghĩ gì mà đưa người như vậy đến đây, là cảm thấy trong nhà mình còn thiếu tai họa sao?

Không khí trong xe liền không tốt, mọi người đều rất trầm mặc.

Qua một đoạn thời gian, Tào Minh Lệ mở miệng trước, hỏi: "Không biết Mẫn công công kia là người trong cung nào? Sao có vẻ so với Lý đại nhân kia còn có quyền hơn a?" Nói không để tra xét liền không để tra xét, Vương Vũ Lộ kia còn không dám lên tiếng.

"Ta biết." Tần Sắt Sắt nói: "Mẫn công công kia là thái giám trong cung Thái Hậu."

Trách không được đâu, Thái Hậu là mẹ ruột của Hoàng Thượng. Thái giám trong cung Thái Hậu, thật là không cần phải nói, quan viên bình thường đúng là không dám đối nghịch cùng hần. Nhất là chuyện tuyển tú này, nếu là Thái Hậu coi trọng ai, vậy thì một bước lên trời.

"Tần tử tử, làm sao ngươi biết vậy?" Tào Minh Lệ hỏi.

Võ Uyển Đình tuy rằng giận dữ, cũng dừng lỗ tai lên nghe.

Tần Sắt Sắt nói: "Ta tiến cung thăm cô cô đã gặp qua Thái Hậu, cho nên biết."

Tào Minh Lệ hâm mộ ghê gớm, có loại quan hệ này, vậy so với người khác không phải là tốt hơn nhiều sao? Đáng tiếc nàng lại không có được quan hệ như thế, chỉ có thể dựa vào bản lĩnh của mình.

Nếu có thể nói chuyện với Mẫn công công được mấy câu thì tốt rồi, tốt xấu có cái ấn tượng, về sau cũng có thể lọt vào mắt Thái Hậu.

Thật sự không ít người có cùng suy nghĩ với Tào Minh Lệ. Có điều Mẫn công công ngay cả mặt mũi Vương Vũ Lộ cũng không cho, người khác càng không cần nói. Mắt thấy đã sắp tới tới kinh thành, cũng không có thời gian cùng tình lực như vậy.

Mà ở trên một chiếc xe khác, mặt Vương Vũ Lộ vẫn là khoá chặt. Không nghĩ tới hôm nay bị thái giám hạ thấp mặt mũi, còn là trước mặt nhiều người như vậy, những người này khẳng định là chê cười chính mình đây

Vương Vũ Lộ càng hận Mẫn công công đến mức không chịu nổi. Nàng không thèm để ý mạng của Thường Thanh Thanh. Dù sao chết thì chết, nhưng bị người ta hạ thấp mặt mũi là đại sự. Cũng không thể cứ như vậy là xong !

Vương Vũ Lộ có dung mạo tuyệt sắc, lần này tiến cung, khẳng định có thành tựu. Cho nên dọc theo đường đi, mọi người đều ầm ầm lấy nàng làm chủ, sai đâu đánh đó.

Không nghĩ tới sắp đến kinh thành, lại bị một cái thái giám nho nhỏ bẻ gãy mặt mũi!

Trên xe, những người khác đều không dám nói chuyện cùng Vương Vũ Lộ, sợ chọc nàng lại gặp chuyện không hay.

Hơn nữa, đối với cái chết của Thường Thanh Thanh, vẫn là sợ hãi.

Nhất là Thường Thanh Thanh lại ở cách vách các nàng, chết cũng chết tại cách vách các nàng. Vừa nghĩ đến buổi tối ở cách vách có người chết, thật là làm cho người ta sờn tóc gáy.

Tuy rằng đối với chuyện Thường Thanh Thanh, cấp trên không tra xét nhưng tuyệt đối không ít người trong lòng suy nghĩ. Nghĩ xem rốt cuộc là ai hại Thường Thanh Thanh. Đối với lời nói là nhiễm phong hàn mà chết, không có ai tin tưởng. Các nàng cũng sợ hung phạm độc ác kia đến lúc nào

đó lại thò tay đến trên người các nàng, cho nên tính cảnh giác lập tức cao lên gấp mấy lần, sợ chính mình cũng bị hại.

Lý đại nhân đã viết xong văn thư báo cáo chuyện tú nữ sinh bệnh mà chết. Những cô nương này không phải nữ tử bình dân, đều là nữ nhi của quan viên. Không có khả năng một người lại cứ vậy mà không còn mà không đưa ra nguyên nhân.

Nếu Mẫn công công định sẵn là nhiễm phong hàn mà chết, vậy thì bớt đi được rất nhiều việc.

"Công công, nếu đúng là bị người khác hại chết. Nàng ta tiếp tục tác quái, vậy phải làm sao đây?" Lý đại nhân vẫn thật sự sợ lại gặp chuyện không may.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Chia Phòng

Edit: Puta Ng

Beta: HueKhanh92, Di Quý tần

"Gấp cái gì? Lúc này mà còn có lá gan đi hại người, chúng ta thật bội phục nàng ta, lần tuyển tú nào chẳng có vài người gặp chuyện. Lý đại nhân, người chắc cũng không muốn việc này truyền đi rồi bị nói rằng không có năng lực chứ?" Mẫn công công nhàn nhã nói.

"Không dám, không dám! Công công nói phải, cho tiền nàng ta cũng không có lá gan tiếp tục hại người." Hãn thật sự không quản được chuyện của người khác, kết quả như vậy không phải rất tốt sao? Về phần cuối cùng có tra được hung thủ hay không thì có liên quan gì đến hãn? Ở trên đầu sóng ngọn gió, ai chẳng muốn tránh đi mũi nhọn, hướng chi, đã gần tới kinh thành, chỉ cần báo cáo kết quả với cấp trên là mọi chuyện đều an ổn .

Chẳng qua, Mẫn công công đây không phải là biết rõ hung thủ, cho nên muốn che giấu người này chứ? Người có thể được Mẫn công công bảo vệ, địa vị thân phận khẳng định không thấp, phải vậy không?

Tim Lý đại nhân đập thành thịch, càng mong chờ sớm hoàn thành nhiệm vụ này, đây thật là nhiệm vụ gian nan.

Ngày càng gần Hoàng thành , đứng từ xa nhìn tường thành cao cao, dù là khuê tú trong gia đình lớn, cũng không đè nén được tâm trạng kích động cùng sung sướng. Mọi người đều nâng màn xe lên xem, rất nhiều người đều

là lần đầu tiên nhìn thấy hoàng thành. Bây giờ còn đi vào trong, cho nên liền nhìn kĩ một chút

Cũng chẳng thể phạt tất cả mọi người được. Đến khi vào kinh thành, ai cũng sẽ không dám vén rèm, cho nên chẳng ai buồn quản các nàng, khi đến trước cửa thành thì quát to một tiếng, mọi người lúc này mới đoan chính ngồi yên, không nói một câu nào.

Bởi vì là xe ngựa tuyển tú, cho nên đi qua cổng cung vô cùng thuận lợi.

Trong khoảng thời gian này xe ngựa tuyển tú của các châu lục tục đi tới. Cửa phía tây bên này mỗi ngày đều có thể bắt gặp xe ngựa như vậy, bởi vì là xe ngựa tuyển tú cho nên đều dễ dàng trực tiếp cho qua. Ai chẳng biết những cô nương trong xe này, về sau khả năng trở thành nương nương lớn ở trong cung? Cũng sẽ không có ai ngốc đến mức không để người ta đi qua.

Mọi người trong xe Lý Già La đều thật phấn khích, cuối cùng đã tới kinh thành, đến lúc đó cũng không biết sẽ đi đâu.

Chẳng qua, ngày tuyển tú chính thức còn chưa tới, phải chờ tới khi người của các châu phủ đến đông đủ mới bắt đầu tiến hành sơ tuyển. Ký Châu xem như là châu phủ khá gần kinh thành, đến nơi khá sớm, có nơi còn cách xa ngàn dặm, phải xuất phát trước đến hai tháng.

Bởi vì chưa đến ngày, cho nên vẫn chưa thể vào cung, trước tiên các tú nữ sẽ ở tại sân viện do Hộ bộ chuẩn bị, đến khi mọi người đều đến đông đủ, thì sẽ cùng nhau tiến cung sơ tuyển.

Chỉ là lần này sắp xếp bốn người một phòng, nhóm Lý Già La năm người, nhất định phải có một người bị chia ra ở với phòng khác. Ở cùng người khác, có khi còn bị người ta xa lánh, làm sao có thể tốt bằng ở cùng người quen?

Cho nên nghe được sự sắp đặt này, Võ Uyển Đình lập tức nói: "Ta nhỏ tuổi nhất, ta sẽ không tách ra!" Nàng ít tuổi nhất, mọi người hẳn là phải nhường nàng.

Tào Minh Lệ cũng sợ hãi nói: "Ta, ta cũng sợ hãi."

Hồng Phương Nhi không quen nhìn hai người này, còn chưa biết sẽ thế nào, trước hết là tìm cho mình chỗ ở tốt! Như thế người khác nên để các nàng ở cùng nhau. Tần Sắt Sắt cười nói: "Vậy ta ra ngoài, ta không sợ."

Tần Sắt Sắt lớn lên rất xinh xắn dễ thương, thật dễ dàng gây cảm tình cho người khác, ở phòng khác có vẻ cũng không có vấn đề gì lớn.

Hồng Phương Nhi nói: "Ai cũng không cần nhường nhịn ai, ta thấy tốt nhất là rút thăm. Như vậy, ai ra ngoài, đó chính là vận xui."

Lý Già La gật đầu, Võ Uyển Đình và Tào Minh Lệ cuối cùng cũng đồng ý.

Sau đó năm người rút thăm, bên kia còn đang chờ đăng ký, cho thời gian một nén nhang. Bởi vì là tú nữ, cho nên cho phép các nàng tự bàn bạc với nhau, đến lúc đó khỏi mâu thuẫn.

Kết quả là Lý Già La rút được cái thăm kia, Võ Uyển Đình đắc ý, Tào Minh Lệ thì nhếch khóe miệng. Trái lại Tần Sắt Sắt an ủi Lý Già La, Hồng Phương Nhi nói: "Ta và người cùng nhau chuyển ra ngoài, chẳng sao cả!"

Lý Già La vội vàng nói: "Không có gì, chỉ là đổi chỗ, không phải đi vào đầm rồng hang hổ, chỉ ở vài ngày. Ban ngày ta còn có thể tới tìm mọi người."

Nhiều người tới đều là cùng lúc bốn người một phòng. Lý Già La bảo Hồ Phách thu xếp cho mình, sau đó cùng cung nữ trong cung phái tới đi sang một gian phòng khác.

Trong phòng bên kia đã có một người, thấy Lý Già La đi vào, vội vàng cười chào hỏi. Trong phòng này bốn giường nhưng gian phòng khá lớn, không tính là chen chúc. Bên cạnh mỗi giường còn có một giường khác, đó là chuẩn bị cho nha hoàn bên người ngủ vào buổi tối.

Một lúc sau bốn người đến đông đủ. Trừ Lý Già La, còn có con gái một Tri Phủ Lâm Châu thuộc Ký Châu, Viên Thiến. Người ban này chào hỏi Lý Già La là con gái Bố Chính Sứ Nhạc Châu, Viên Thục Hoa. Cuối cùng là con gái một tướng quân đóng ở Bình Châu gần đất Vệ, Lâm Tuyết Mai. Đúng là trời Nam biển Bắc đều đủ cả.

Viên Thục Hoa có cha là Bố Chính Sứ cho nên nàng ta có thân phận cao nhất. Mà Lâm Tuyết Mai, cha nàng ta chẳng qua là một tướng quân. Tuy rằng cũng là chính ngũ phẩm nhưng là quan võ, luôn luôn bị người ta xem thường, làm sao được coi trọng như quan văn? Cho nên sau đó lúc nàng cùng Viên Thiến tranh giành giường, đương nhiên là Viên Thiến cướp được chỗ tốt hơn.

Chỉ là mọi người đối với chuyện Viên Thục Hoa cũng bị tách ra một mình có chút khó hiểu, bởi vì cha nàng ta là Bố Chính Sứ, quản lý một tỉnh. Đáng ra người xếp phòng sẽ không đến mức không cho nàng ta mặt mũi như vậy. Cả đất nước này, cũng chỉ có mười mấy tỉnh. Vị trí của cha nàng ta ai có thể tưởng tượng được.

Viên Thiến và Lý Già La cùng đến từ Ký Châu cho nên tự động làm thân với Lý Già La, muốn kết bè kết phái. Chẳng qua nàng ta vẫn rất quan tâm đến Viên Thục Hoa, có thứ gì tốt sẽ cho Viên Thục Hoa. Hơn nữa, Viên Thiến cảm thấy hai người đều họ Viên, quan hệ dĩ nhiên là thân thiết.

Thế nhưng Viên Thục Hoa lại không kiên nhẫn ứng đối với nàng ta. Có một lần Viên Thiến nói nhiều, Viên Thục Hoa cau mày, nói nàng ta đánh trống reo hò làm Viên Thiến trở nên lúng túng. Lâm Tuyết Mai nhin không

được cười ra tiếng, quan hệ của Viên Thiển cùng Lâm Tuyết Mai trở nên kém hơn.

Lâm Tuyết Mai mặc dù là con gái thủ thành, địa vị thấp nhất nhưng có chút không chịu thua kém người. Nếu không lúc đầu nàng ta sẽ không tranh giường với Viên Thiển, cứ ngoan ngoãn nhường cho Viên Thiển là xong.

Trong viện này có hoa viên, mọi người nếu hứng thú thì có thể đi dạo một chút.

Ở đây thật sự là nhàm chán, không thể ra khỏi viện này, cho nên mọi người nếu không có việc gì làm sẽ đi dạo trong hoa viên. Đi dạo thế này tự nhiên sẽ có chuyện xảy ra, nhiều nhất là cãi vã nhau chút thôi. Nhóm tú nữ ở nhà đều được nuông chiều, đi tới nơi này không ai chịu ai, trước khi cãi nhau đều không hỏi xem chức quan của cha người ta thế nào, cho nên mấy chuyện như vậy rất thường xảy ra.

Sau đó trong cung phái Hạ ma ma đến, đứng ra trách phạt những người làm sai, lúc này mới xem như ngoan ngoãn đi nhiều.

Hạ ma ma nói: "Ta mặc kệ thân phận trước kia ở nhà của các người, đến đây rồi đều là tú nữ. Nếu ai dám gây chuyện dựa theo quy củ để xử lý!" Hạ ma ma đại diện cho trong cung, kể cả cha người là chức quan cực to, cũng không được làm càn.

"Nghe nói các người là tú nữ Ký Châu, trên đường lên kinh còn có một người chết bệnh?" Viên Thục Hoa không thích đi dạo cùng Viên Thiển và Lâm Tuyết Mai, trái lại thích đi cùng Lý Già La. Mùa xuân đến, hoa trong hoa viên bắt đầu nở, nhất là hoa Nghênh Xuân, một vùng hoa lớn, vàng rực chói mắt.

Lý Già La nhìn bốn phía, nói: "Viên tỷ tỷ, chuyện này chúng ta vẫn là ít nói thôi, vì thật ra ta cũng không rõ lắm."

Viên Thục Hoa nói: "Có sao đâu? Dù sao cũng là bị phong hàn chết. Đâu phải chuyện gì lớn."

Lời nói này của Viên Thục Hoa làm Lý Già La xuất hiện vài suy nghĩ. Một là, nàng ta có thể biết được chết vì phong hàn, như vậy người của nàng ta rất nhiều. Hai là nàng ta nói không phải chuyện lớn, có vẻ ở Nhạc Châu của nàng ta, dọc đường đã gặp qua những chuyện này.

Như vậy tại sao nàng ta lại đem chuyện này tiết lộ cho Lý Già La? Bàn về thân phận bối cảnh, Võ Uyển Trinh kém hơn nhiều so với Viên Thục Hoa. Bàn về tướng mạo, Viên Thục Hoa cũng không kém. Chẳng lẽ, người này muốn thu phục mình? Cho nên cố ý thể hiện ra nàng ta có bản lĩnh lớn?

Lý Già La cảm thấy có chút buồn cười, hiện tại những tú nữ này đều bắt đầu chia bè kết phái. Ngoại hình đẹp, thân phận cao, đương nhiên có cơ hội tiến cung lớn. Xung quanh không thiếu người vây quanh lấy lòng, cũng muốn về sau nếu cùng được chọn vào cung thì còn có thể giúp đỡ lẫn nhau.

Trong cung không quen biết ai, cho nên có trợ giúp là rất quan trọng.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Chân Tướng

Edit: HueKhanh92

Beta: An Thực phi

Đáng tiếc, những tỷ muội cùng nhau giúp đỡ này, đến thời điểm nào đó thường sẽ trở mặt thành thù. Bởi vì ai cũng muốn được Hoàng Thượng sủng ái nhưng Hoàng Thượng lại chỉ có một. Người chiếm được, người khác sẽ không có cơ hội.

Thường thì cuối cùng chính là cục diện người chết ta sống.

"Tỷ tỷ hiểu biết thật nhiều!". Lý Già La bội phục nói: "Lúc ấy chúng ta đều bị hù chết, thì ra là bị phong hàn."

"Vậy thì có là gì? Mấy chuyện như vậy, chỉ cần có người không khó hỏi thăm ra. Ta cùng muội muội vừa gặp như đã quen, về sau hi vọng muội muội không xem ta như người xa lạ."

"Tỷ tỷ không cảm thấy ta phiền là được rồi." Lý Già La cười nói.

Nàng cũng không có chuyện gì muốn hỏi thăm. Lúc này động không bằng tĩnh, vẫn là an phận thủ thường thì tốt hơn.

Mỗi người đều mang theo một chiếc mặt nạ, thì có làm sao? Chỉ cần hữu dụng là được.

"Võ tỷ tỷ!." Tào Minh Lệ ở cách đó không xa nhìn thấy Lý Già La, vội vàng đi tới chào hỏi. Vốn là Tào Minh Lệ cùng Võ Uyển Đình đi dạo chơi,

bởi vì hương cao của Tào Minh Lệ dùng đặc biệt tốt, da mặt Võ Uyển Đình so với trước kia tốt hơn nhiều cho nên trong bốn người bọn họ, ngược lại Võ Uyển Đình có quan hệ không tệ với Tào Minh Lệ.

Tào Minh Lệ lôi kéo Võ Uyển Đình lại đây: "Võ tỷ tỷ, tại sao người không tới phòng bên kia tìm chúng ta?"

"Không thấy được người ta muốn leo cao à, sao còn có thể đi qua chỗ chúng ta?" Võ Uyển Đình âm dương quái khí nói.

"Không biết vị này là ai?" Viên Thục Hoa cười hỏi.

Tào Minh Lệ cũng cười nói: "Vị này là muội muội của Võ tỷ tỷ- Uyển Đình muội muội. Ta tên Tào Minh Lệ, lúc đến kinh thành thì ngồi cùng một chiếc xe ngựa với Võ tỷ tỷ, không biết tỷ tỷ là vị nào?"

"Muội muội? Ta còn tưởng rằng là kẻ thù đó, không biết lớn nhỏ, cư xử với tỷ tỷ của mình như vậy. Nếu là ở trong nhà ta đã bị vả miệng rồi !"

"Người!" Võ Uyển Đình tức điên lên.

"Võ muội muội, Võ muội muội, có người nhìn kia." Tào Minh Lệ dẫn Võ Uyển Đình, sợ Võ Uyển Đình này náo loạn gây chuyện.

Võ Uyển Đình cũng sợ Hạ ma ma cho nên phát tay áo, cất bước đi trước. Tào Minh Lệ lại không có đi theo, hỏi Võ Uyển Trinh: "Võ tỷ tỷ, yên chi ta đưa cho người, người đã dùng hết hay chưa? Nếu dùng hết rồi, ta sẽ đưa qua cho người thêm mấy hộp."

"Vẫn còn, ta thấy mọi người đều không dùng yên chi, cho nên chỉ dùng vài lần. Đợi dùng hết rồi, ta lại tìm người xin."

Ánh mắt Tào Minh Lệ chợt lóe lên chút thất vọng, nhanh chóng lướt qua liềm gương lên khuôn mặt tươi cười làm cho người ta không phát hiện

được: "Được, Võ tử tử, người có rảnh rồi nhất định phải đi tìm chúng ta nha. Mọi người đều rất nhớ người. Ta qua nhìn Võ muội muội xem sao, ta sợ nàng ấy xảy ra chuyện gì."

"Được, nàng ấy tương đối nghe lời người nói, người giúp ta nhìn nàng ấy chút đi." Lý Già La nói.

"Ký Châu các người còn rất nhiều mỹ nhân." Viên Thục Hoa nói.

"Viên tử tử sao không khen chính mình? Tử tử mới là đại mỹ nhân." Lý Già La nói.

Buổi tối, không gian yên tĩnh, đột nhiên một tiếng kêu thảm thiết vang lên, khiến mọi người đang mơ ngủ đều bị đánh thức.

"Dọa chết người, xảy ra chuyện gì?" Trong các phòng đều thắp đèn lên. Lý Già La mặc trung y trắng, Hồ Phách cũng bò lên, mặc quần áo thêm cho tiểu thư.

Lâm Tuyết Mai lá gan khá lớn, đã sớm mang theo nha hoàn của mình ra ngoài hỏi thăm tình huống. Viên Thiển vốn cũng muốn ra ngoài, có điều nhìn Lý Già La cùng Viên Thục Hoa không động đậy, cũng dừng cước bộ.

"Các tiểu thư an tâm một chút chớ nóng vội, chỉ là phòng ở không quét dọn sạch sẽ, có con chuột. Kính xin các tiểu thư ai về phòng nấy, không nên tùy ý đi lại." Hạ ma ma mang theo mấy cung nữ xách đèn lồng lại đây trấn an từng phòng, khiến mọi người đều đi ngủ. Lâm Tuyết Mai cũng bị ngăn cản không thể đi xa.

Có điều ai lại đi ngủ ? Lâm Tuyết Mai đi ra ngoài một chuyến, cũng không phải là không có thu hoạch. Thấy mọi người đều nhìn nàng, cảm thấy chính mình đi ra ngoài một chuyến cũng không uổng.

"Nghe nói là có người gặp quỷ nên nửa đêm mới hét to." Lâm Tuyết Mai hưng phấn nói.

Quỷ? Nói như thế nhưng chưa rõ là gì.

Hạ ma ma mang người đến phòng gặp chuyện không may kia, chỉ thấy một người trong đó tóc tai bù xù, miệng không ngừng nói có quỷ, có quỷ.

Hạ ma ma nháy mắt với người bên cạnh, lập tức liền có người tiến lên trói vị tiểu thư đang la lối kia lại, miệng cũng nhét vải, rốt cuộc nàng không còn lên tiếng được nữa. Chỉ là bộ dáng điên cuồng này, thật sự làm cho người ta có chút sợ hãi.

Ba vị tiểu thư còn lại, cũng bị gọi đi hỏi chuyện, chỉ là vừa rồi bọn họ bị người kia dọa sợ không nhẹ, nói chuyện đều run run.

"Chúng ta đang ngủ say sưa, ai biết Thường Ngọc Dung đột nhiên hét ầm lên, nói là nhìn thấy quỷ ! Ma ma, chúng ta thật không biết là chuyện gì xảy ra."

"Đúng, chính là như vậy, chúng ta cái gì cũng không biết."

"Được rồi, đều trở về nghỉ ngơi đi, chỉ là hoa mắt nhìn nhầm làm gì có quỷ? Nơi này là kinh thành, long khí dồi dào, quỷ quái sao dám ra đây quấy phá?" Hạ ma ma nói.

Trấn an những người này, Hạ ma ma hỏi cung nữ mình mang theo: "Có phát hiện gì trong phòng hay không?"

Cung nữ Ngọc Lan vội vàng nói: "Hồi bẩm ma ma, trong phòng không có gì. Chỉ là Thường Ngọc Dung này tinh thần không bình thường, vẻ mặt hoảng hốt."

Hạ ma ma hỏi: "Ở trên giường, trên quần áo nàng ta có tìm ra cái hương liệu hay gì đó tương tự không?"

"Ý ma ma là, ma quỷ lần này là có người cố ý? Sau đó dùng chút huân hương, khiến Thường Ngọc Dung tự cho là gặp quỷ?"

Hạ ma ma gật đầu: "Trên đời không có quỷ, chỉ là trong lòng có quỷ vì làm chuyện đui lý gì đó. Người đi thăm dò xem, tú nữ đi cùng Thường Ngọc Dung này, có ai gặp chuyện không may hay không? Ngày hôm nay đã trễ quá rồi, ngày mai đến nói cho ta! Trông kĩ Thường Ngọc Dung, mặt khác an bài cho nàng ta một gian phòng, sai người nhìn, miễn cho có người nào đó đi 'quấy rầy' !"

"Vâng, ma ma!"

"Võ Uyển Trinh, người là người Ký Châu. Người có biết người bên Ký Châu kia của các người xảy ra chuyện gì hay không?" Lâm Tuyết Mai thật sự trở thành mật thám, từ chuyện ma quỷ hai ngày qua, cũng không có động tĩnh gì, hiện tại lại gọn sóng.

Nguyên lai là bởi vì chuyện của Thường Thanh Thanh. Thường Ngọc Dung đại khái không chịu nổi khổ hình, khai báo Thường Thanh Thanh chết là do nàng ta ra tay, mà không phải như đã nói là bị phong hàn mà chết.

Thường Ngọc Dung ghen tị Thường Thanh Thanh, cho nên ngầm hạ độc Thường Thanh Thanh, khiến Thường Thanh Thanh tử vong.

Thường Ngọc Dung là đích nữ trong nhà, mà Thường Thanh Thanh là thứ xuất. Hai người cùng tuổi, chỉ khác tháng nhưng Thường Thanh Thanh so với Thường Ngọc Dung, bộ dạng lại xinh đẹp hơn nhiều.

Thường Thanh Thanh tính cách lại tốt, so với Thường Ngọc Dung càng được mọi người yêu thích. Thường Ngọc Dung ghi hận trong lòng, trực tiếp

hạ độc cho chết, căn bản cũng không phải là bị phong hàn gì mà chết.

Như vậy vị Lý đại nhân kia chỉ sợ không đảm đương nổi rồi. Bởi vì người báo trên văn thư là hãn! Về phần Mẫn công công, hãn là người của Thái Hậu sao có thể bị liên lụy?

Nhưng nếu Hạ ma ma cứ làm như vậy, chẳng phải là đánh vào mặt mũi Mẫn công công. Nghiêm trọng hơn một chút mà nói, chính là đánh vào mặt mũi Thái Hậu. Cái đó gọi là đánh chó phải ngó mặt chủ. Chẳng lẽ vị Mẫn công công này đã thất thế ?

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Sơ Tuyến

Edit: Puta Ng

Beta: HueKhanh92. Nga Tiệp dư

Viên Thiến cũng nhanh chóng bước đến, hỏi Lý Già La: "Lúc ấy các người có thấy chuyện kia không? Các người gặp Thường Thanh Thanh chưa? Thật đáng sợ, tỷ muội mà nàng ta cũng xuống tay, đúng là quá độc ác. Chỉ là bây giờ cho bắt người lại cũng tốt, miễn cho đến lúc chúng ta lỡ đắc tội Thường Ngọc Dung kia, lại bị nàng ta hạ độc. Nhưng thật kì lạ, nàng ta lấy đâu ra độc được? Giấu ở đâu?"

Viên Thục Hoa nói: "Ký Châu nhiều châu phủ như vậy, ai biết là ai? Người còn không biết hết nhau. Người cũng ở Ký Châu, người còn hỏi Uyển Trinh?"

Viên Thiến ngượng ngùng nói: "Lúc đó ta chưa nhìn thấy, còn tưởng rằng Uyển Trinh có thể đã thấy." Nàng có chút ngượng ngùng.

"Được rồi, chuyện này đừng ai nói nữa, miễn cho rước họa vào thân." Hạ ma ma tìm ra người rõ ràng là muốn giết gà dọa khỉ, nhắc nhở tất cả mọi người, đừng có ở dưới sự quản lý của bà mà gây họa. Nếu không, đôi mắt hoả nhãn kim tinh của bà đều có thể nhìn ra được.

Về phần Mẫn công công, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hạ ma ma sao lại mạo hiểm đắc tội Thái Hậu, mà đem chuyện này tiết lộ ra?

Ngoài ra, Thường Ngọc Dung thật sự bối rối vì hại chết người, cho nên trong lòng có quỷ mới nói ra chuyện buổi tối gặp ma sao?

Chuyện này nhất định không chỉ đơn giản như vậy. Viên Thục Hoa thấy Lý Già La bình tĩnh như thường, có chút khinh bỉ chính mình, còn không bằng con gái một Tri phủ, rất không được.

"Ma ma, chuyện này như vậy, có làm Thái Hậu không vui hay không?" Chuyện này vốn có thể xử lý lặng yên không tiếng động, nhưng Hạ ma ma lại đem sự tình công khai. Không chỉ Lý đại nhân kia gặp xui xẻo, cả Mẫn công công, bởi vì nói lời đó trước mặt nhiều người như vậy, hiện tại đoán rằng cũng sẽ bị phạt.

Hạ ma ma uống một ngụm trà nói: "Ngọc Lan, ma ma làm việc có quy củ của ma ma, nếu dám làm, sẽ không sợ gánh vác hậu quả. Mẫn công công, bản thân hẳn còn lo chưa xong, làm sao có thể quản chuyện của ma ma ta?"

Thì ra Mẫn công công sau khi trở về, liền bị đối thủ một mất một còn của mình là An công công đẩy đến một góc xó xỉnh. Thêm việc này, càng là họa vô đơn chí, muốn đứng lên là rất khó, hơn nữa đoán rằng về sau chuyện đã qua lâu như vậy, Hạ ma ma tin hẳn sẽ không tìm mình gây phiền toái.

Còn nữa, Hạ ma ma cũng không phải người dễ dàng buông tay chịu trôi, trước khi làm chuyện này, cũng đã nghĩ đến hậu quả.

Thường Ngọc Dung bối rối vì tâm địa độc ác bị đuổi ra ngoài, về phần cuối cùng nàng ta còn toàn mạng hay không, cũng không ai biết.

Loại chuyện đích nữ mưu hại thứ nữ này, nếu như ở trong nhà mình, như vậy khẳng định sẽ được lấp liếm cho qua. Dù sao cũng là việc xấu trong nhà, nhưng đây là chỗ ở của tú nữ.

Việc kiểu này, tuyệt đối không cho phép. Về phần trong nhà, vẫn là giải quyết riêng, những tú nữ này sẽ không đi nghe ngóng.

Dường như thiếu đi một người, liền ít đi một phần uy hiếp.

Những người thực sự có thể uy hiếp còn nhiều như vậy, nhất là tú nữ trong kinh đã tới. Thân phận của những tú nữ này lại cao, có con gái Hầu gia, có con gái Thượng Thư, vừa so ra, những tú nữ đến từ nơi khác đều kém hơn.

Cho nên tuyển tú, tú nữ kinh thành chiếm phần thiên thời và địa lợi, về phần nhân hòa, các cô nương tiến cung tuyển tú, nhà ai lại không có chút quan hệ với trong cung chứ?

Vì thế, bình thường đều là tú nữ trong kinh được chọn nhiều hơn, ngoài ra nơi khác có thể được chọn vài người cũng đã không tệ.

Cho nên đa số các tú nữ ở xa vẫn là không được chọn, đến một chuyến vô ích.

Đương nhiên, cũng có một số không phải tiến cung, mà sắp xếp ban cho hôn thê, hoặc là tứ hôn cho con của thần tử.

Có nhà có ý, nếu cô nương không được tuyển, sẽ thông qua quan hệ trong cung, cuối cùng giành lấy chuyện tứ hôn, được hôn sự như vậy cũng rất có thể diện.

Tú nữ kinh thành bởi vì nhà gần, cho nên trước sơ tuyển một ngày mới đến. Nhóm tú nữ này đến, những tú nữ đến từ nơi khác ngược lại càng an tĩnh hơn.

Rất nhiều người đều cảm thấy ép buộc cũng hoàn toàn không có ý nghĩa, uy hiếp thật sự lúc này mới đến.

Chỉ là các cô nương kinh thành chỉ ở lại một buổi tối, liền vào trong cung sơ tuyển, muốn thật sự hiểu biết, phải đợi sau khi sơ tuyển.

Bởi vì vượt qua sơ tuyển được cùng nhau ở tại Xuân Phương cung, sau đó lại tuyển chọn một lần nữa. Trong khoảng thời gian này, người trong cung cũng sẽ phái người đến kiểm tra tư chất của những tú nữ này.

Lần này có vài trăm tú nữ, nhưng tốc độ sơ tuyển cũng nhanh. Sơ tuyển chủ yếu là xem dung mạo, thân thể. Dung mạo có đoan chính không, trên thân thể có sẹo không, hoặc là tàn tật, mùi hôi nách vân vân.

Kiểm tra quan trọng là xem những tú nữ này có còn thân trong sạch không, sẽ có ma ma trong cung có kinh nghiệm tự mình kiểm tra. Nếu kiểm tra ra không còn trong trắng, như vậy ngay lập tức sẽ bị giết chết. Chung quy thân thể không sạch sẽ như vậy, còn dám tới tuyển tú, đó chính là coi rẻ hoàng tộc và triều đình, tội đáng chết! Gia tộc cũng sẽ bị liên lụy, cho nên bình thường rất ít người bị kiểm tra ra không phải thân trong trắng, chỉ là lúc kiểm tra, thái độ và động tác của ma ma có nhẹ nhàng hay không, đều cần đến tiền, không cho tiền, như vậy sẽ phải chịu khổ.

Về mặt này, Lý Già La không keo kiệt chút nào. Võ gia chắc chắn là Võ Uyển Trinh có thể được chọn, nên cũng cho không ít ngân phiếu.

Chỉ là bị người ta kiểm tra như vậy, trong lòng không được thoải mái.

Rất nhiều người bị kiểm tra xong, vành mắt đỏ cả lên.

Nhưng đây chỉ mới là kiểm tra ban đầu, những kiểm tra khác, điều kiện tiên quyết là thân thể trong sạch, mới có thể tiếp tục.

Xem dung mạo, những điều này đều do nội thị trong cung và ma ma làm. Có vài người hoàn toàn là vì nhìn tú nữ không vừa mắt, liền loại ra, nhưng là có vài người bộ dạng bình thường lại có thể vào vòng phục tuyển, vậy khẳng định có gian trá. Đương nhiên, trừ khi đối phương là con gái quan

lớn, dù bộ dạng bình thường, cũng có thể vượt qua. Có vài nhân vật quan trọng, những nội thị và ma ma này cũng đều có tính toán trong lòng, sẽ không để cho các nàng bị loại.

Lý Già La cùng một loạt người xếp hàng, sau đó liền có mấy người bị loại đưa đi ra. Nghe được tiếng khóc phía bên ngoài, lại rất nhanh không còn tiếng động. Xem ra là bị người quát bắt im miệng.

"Các vị tiểu thư cởi quần áo ra!" Một ma ma mặt nghiêm trang phân phó nói.

"Dựa vào cái gì?" Một người trong số tú nữ nhin không được. Các nàng đều là tiểu cô nương, đừng nói cởi quần áo, đến lộ cánh tay cũng là chuyện lớn. Cởi quần áo trước mặt những người này, làm sao chịu được?

Không biết rằng tiểu cô nương này mới mở miệng nói một câu như vậy, đã có người tiến lên lôi nàng đi rồi.

Những người còn lại còn có thể làm gì? Phản kháng liền bị đuổi ra, thật vất vả mới đến được đây, chỉ có thể giấu đi sự xấu hổ, cởi quần áo ra, chỉ mặc yếm và quần lót, để cho những ma ma này đánh giá.

Xem thân thể có toàn vẹn hay không, mặc quần áo vào không nhìn thấy, nhưng bỏ đi, kể cả nốt ruồi cũng có thể thấy rõ.

Mặt khác còn nhìn và ngửi, chính là xem thân thể có mùi lạ khó ngửi hay không. Về sau những người này có khả năng sẽ hầu hạ Hoàng Thượng. Nếu người như vậy được chọn, đó không phải là tự mình muốn chết sao?

Cho nên hôm qua, Hạ ma ma đã nhắc nhở các tú nữ, hôm nay không được bôi son thoa phấn, càng không được dùng hương liệu, phải để tự nhiên.

Lý Già La từ trong đi ra, những người này đến sợi tóc cũng không buông tha, vì thế một nhóm tú nữ nữa bị loại.

Những người vượt qua kiểm tra được dẫn đi Xuân Phương cung.

Lý Già La đi theo một cung nữ, được dẫn tới Xuân Phương cung, bên kia có người tiếp ứng, cúi người hành lễ với Lý Già La: "Mời tiểu thư đi theo nô tỳ."

Nàng được phân đến một phòng riêng, đãi ngộ này xem như đã tăng lên. Lý Già La tiện tay cho cung nữ này một cái hồng bao, sau đó hỏi: "Không biết tỷ tỷ tên gì? Ta có một nha hoàn, có chút bận tâm không biết nàng ấy ra sao."

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Đánh Nhau

Edit: HueKhanh92

Beta: Trần Thực Nghi

Cung nữ kia rất là sáng khoái nhận hồng bao, cười nói: "Tiểu thư có thể gọi ta là Bạch Lan. Hiện tại nha hoàn của tiểu thư được an bài chung ở một nơi, dạy quy củ trong cung. Đến thời điểm tiểu thư tự nhiên sẽ gặp mặt".

"Bạch Lan? Ta nhớ rõ bên cạnh Hạ ma ma có vị tỷ tỷ tên là Ngọc Lan".

Bạch Lan cười nói: "Ta và Ngọc Lan đều từ một nhóm cung nữ tiến cung, được đặt tên cùng lúc đó. Tiểu thư, về sau bên Xuân Phương cung này, sẽ có người được phân phó lại đây hầu hạ, xin tiểu thư yên tâm".

Bởi vì Bạch Lan còn muốn đi tiếp đón các tiểu thư khác, cho nên liền cáo từ.

Lý Già La đánh giá nơi mình ở, một gian phòng bị ngăn cách thành trước sau. Phía trước đoán chừng là chỗ ăn cơm, phía sau là chỗ ngủ.

Xuân Phương cung có rất nhiều phòng, để cho tất cả các nàng ở tuyệt đối sẽ đủ. Chỉ là không biết người quen trước kia không biết còn bao nhiêu người vào được nơi đây.

Lý Già La không phải người đầu tiên tiến vào. Trước đó, bên Xuân Phương cung này đã có mấy người đến.

Xuân Phương cung rất lớn, có thể tự đi loanh quanh. Bởi vì hiện tại còn chưa có tuyển xong, cho nên vẫn chưa cho những vị tiểu thư đã qua sơ tuyển này ra ngoài.

Nhưng đi qua lại chỗ của nhau vẫn có thể.

Lý Già La vừa đến, liền có mấy tiểu thư cũng lại bên này.

Đại khái là mới tới một nơi lạ, trong lòng cũng có chút khẩn trương, có thể tìm được bạn đó là không còn gì tốt hơn.

Bên này, Lý Già La đang chờ người ở Xuân Phương cung đến đông đủ. Một bên khác, những người bị loại trước hết được đưa đến nơi mà Hộ bộ đã an bài, đợi một ngày sau, sẽ có người đưa bọn họ về nhà.

Bởi vì tiểu thư của mình qua sơ tuyển cho nên bên này đã có người mang Hồ Phách tới nơi khác.

Võ Uyển Đình đã bị loại ngay vào lúc kiểm tra dung mạo. Nay đến nơi này, liền không nhịn được đau lòng khóc thành tiếng. Nàng không cam lòng. Vì sao lại như vậy, có vài người bộ dạng kém hơn cả mình, vì sao các nàng có thể trúng cử, còn mình lại không thể?

Trên người nàng cũng không có một chút vết sẹo nào, làn da lại tốt, dựa vào cái gì mà loại nàng ra?

"Tiểu thư, tiểu thư ngài đừng thương tâm". Nha hoàn Trân Châu của Võ Uyển Đình không biết khuyên như thế nào cho tốt, chỉ có thể tới tới lui lui nói vài câu như vậy.

Chung quy tiểu thư nhà mình bộ dạng thế nào, mọi người đều tự biết rõ. Nhưng tiểu thư điều khiển lão thái thái đáp ứng cho tới đây tuyển tú là không lại đây thì nàng ấy sẽ không chết tâm. Cho nên cứ đi một chuyến để tiểu thư hết hy vọng, đây cũng là ý của phu nhân.

Cũng may đại tiểu thư đã qua sơ tuyển, trở về cũng có cái để bầm báo.

Hiện tại Trân Châu không dám nói, cũng may có đại tiểu thư đã qua, vừa rồi có người gọi Hồ Phách đi rồi. Nàng biết chuyện này mà nói cho tiểu thư nhà mình nghe, còn không phải là lửa cháy còn đổ thêm dầu?

Võ Uyển Đình khóc trong chốc lát, ngẩng đầu lên, ánh mắt sưng đỏ, hỏi Trân Châu: "Có phải người kia được tuyển rồi phải không?".

Trân Châu ấp úng lại nghe: "Ta đang hỏi người. Chủ tử hỏi, người dám không nói thật?" Võ Uyển Đình rống to, lúc này không còn ai tới quản nàng ta nữa. Chung quy hiện tại nàng lạc tuyển (bị loại), ai còn sấp tới cái bếp lò lạnh này?

"Vâng, tiểu thư, đại tiểu thư đã vượt qua sơ tuyển. Hồ Phách đã bị gọi đi rồi! Tiểu thư, kỳ thật đại tiểu thư vượt qua sơ tuyển cũng rất tốt, sau này thân phận tiểu thư cũng có thể đề cao hơn một ít!".

Lời còn chưa nói xong, liền bị Võ Uyển Đình tát cho một bạt tay. Nàng hận nhất người khác nói mình dựa vào Võ Uyển Trinh kia. Trước kia lúc nương giảng đạo lý cho nàng, cũng nói chuyện này. Nhưng nàng hận Võ Uyển Trinh còn không kịp, sao có khả năng muốn mình được thơm lây chứ?

Vì thế mới tràn đầy tự tin, hùng hổ một hơi lại đây tuyển tú, nhưng lại thành cái dạng này!

Hiện tại nha hoàn của mình cũng nói như vậy, vậy có phải người trong phủ đều cho là như vậy không?

Đây là thứ Võ Uyển Đình không thể nhin được nhất. Một kẻ đến từ nông thôn quê mùa, thế nhưng còn mạnh hơn cả mình. Điều này sao có thể, điều này làm sao có thể?

"Tiểu thư, nô tỳ sai rồi, nô tỳ không bao giờ nói nữa!". Nhận một bạt tay, Trân Châu vẫn muốn trở về hầu việc, cho nên sao dám phản kháng lại Võ Uyển Đình?

"Ồn ào huyên náo cái gì? An phận chút đi! Nơi này không phải là sân viên nhà người!". Bởi vì bên này âm thanh khá lớn, nên có cung nữ lại đây răn dạy. Dù sao những người ở đây đều là người bị loại khỏi sơ tuyển, các nàng cũng không cần khách khí.

Trong lòng Võ Uyển Đình tức giận đến không nhịn được, nhưng không dám nói cái gì. Đều là mấy kẻ mắt chó nhìn người thấp. Mấy hôm trước còn cung kính với các nàng, nay thấy chính mình lạc tuyển, liền thay đổi sắc mặt!

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Vài ngày nay, Võ Uyển Đình cũng biết trong kinh thành khác với trong nhà, cho nên không biết trong bụng nàng ta đã nhẫn nhịn bao nhiêu tức giận.

Có điều khi nhìn thấy Tào Minh Lệ cũng bị loại xuống, nàng nhịn không được cười ha ha lên. Tào Minh Lệ này không phải luôn luôn cảm thấy bộ dạng của ả thật tốt sao. Mỗi lần nói chuyện đều tự khoe khoang ả làm hương cao có thể khiến màu da trở nên đẹp. Đó không phải ý muốn nói diện mạo bản thân không tầm thường sao?

Nhưng vì sao diện mạo của người không tầm thường cũng không qua được sơ tuyển?

"Chắc chắc, Tào tử tử, tử quốc sắc thiên hương như vậy mà cũng không được tuyển, thật là... !"

Tào Minh Lệ bị phần không chịu nổi, nàng ta khẳng định đã bị người tính kế. Sau khi cởi quần áo, trên người nàng ta liền nổi ban đỏ. Dĩ nhiên là không được thông qua. Dù cho nàng ta đã kêu lên oan uổng, nhưng người trong cung cũng mặc kệ, cho người kéo mình ra.

Vì sao lại như vậy? Nàng ta luôn luôn cẩn thận, sao lại bị người tính kế ?

Rốt cuộc là ai tính kế chính mình?

"Là người! Có phải người giở trò quỷ hay không?". Tào Minh Lệ nhìn Võ Uyển Đình bày ra bộ dáng sung sướng khi người gặp họa, tiến lên bắt lấy Võ Uyển Đình: "Khăng định là người! Người kẻ đơn ta có phải không? Nhất định là người!".

"Ta phi, chính mình không có bản lĩnh được tuyển, còn trách người khác". Biết diện mạo Tào Minh Lệ tốt nhưng cũng không được tuyển, trong lòng Võ Uyển Đình thấy cân bằng hơn. Cái này kêu là, nếu chỉ có một mình mình buồn, còn không bằng mọi người đều buồn theo, nhất là một người có tướng mạo còn tốt hơn cả mình. Võ Uyển Đình không chữa khỏi được buồn trong nháy mắt, nhưng tâm tình vui sướng lên không ít.

Tào Minh Lệ và Võ Uyển Đình đánh nhau, nhưng bên này không ai để ý tới. Phòng chường trước kia đã thấy chuyện như vậy nhiều rồi. Đối với chuyện như vậy, nháo thì nháo đi, dù sao chỉ cần không chết người là được.

Bếp lò lạnh không có ai muốn áp tới.

Trong chốc lát Hồng Phương Nhi cũng trở về, nhìn thấy đầu hai người kia sắp đánh thành óc heo, lập tức nói với nha hoàn các nàng: "Đứng đó làm gì? Còn không mau kéo các nàng ra! Còn có thể thống gì nữa?". Không phải là không được tuyển thôi sao? Phải khiến cho mất mặt như vậy mới chịu à? Bao nhiêu người lạc tuyển, cũng không giống các nàng, còn đánh loạn thành một cục. Quả thật là quá mất mặt người Ký Châu!

Phẩm Hương và Trân Châu vội vàng tự lôi kéo chủ tử nhà mình ra. Nhìn hai người giống như bà điên, búi tóc đều rối tung.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Hỏi Thăm

Edit: Puta Ng

Beta: Giang Hiền tần, Dương Tu dung

Hồng Phương Nhi nhìn bọn họ tranh nhau nói mình ủy khuất, nàng liền nói: "Một người châm chọc khiêu khích, một người nói bị đối phương hãm hại. Vậy ta hỏi các người, các người làm loạn như vậy ngoại trừ khiến người khác chê cười thì có ích lợi gì? Chẳng lẽ có thể khiến các người được vào cung được sao? Nếu không được chọn thì chỉ có cách trở về, như vậy ngoài việc làm cho người khác chế giễu, các người có làm được gì không?"

Võ Uyển Đình nói: "Là nàng khẳng khẳng nói ta hạ độc nàng, thật là oan uổng cho ta! Ta hạ độc nàng khi nào? Nếu nàng không đến trách móc ta, ta cũng đâu phải làm như vậy."

Tào Minh Lệ khóc nói: "Trên người ta mọc nốt đỏ, ta chưa bao giờ bị thế này. Chắc chắn là có người hại ta! Ta và các người khác nhau, ta là thứ nữ, không trúng tuyển, trở về chỉ có thể gả đến nơi không ra gì." Nàng đã dùng toàn bộ khả năng của mình trong đợt tuyển tú này, không ngờ lại thất bại trong gang tấc.

Chẳng lẽ là mẹ cả ra tay với mình? Nhớ tới đích tỷ lúc xuất phát, vì trên người phát bệnh sởi nên không thể tới đây. Khó nói không phải mẹ cả biết mình làm trò quỷ nên mới ra tay giống y như vậy.

Nghĩ tới điều này, tim Tào Minh Lệ cảm thấy lạnh buốt, nàng không làm loạn với Võ Uyển Đình nữa. Đúng như lời Hồng Phương Nhi, dù có tiếp

tục cãi vã cũng không thể vào cung, mất đi cơ hội này cả đời sẽ không có lần hai!

Hồng Phương Nhi? Hồng Phương Nhi! Cha nàng ta là tòng tứ phẩm Tuyên Phủ Sứ. Tào Minh Lệ quyết định trên đường về sẽ tạo quan hệ tốt với Hồng Phương Nhi.

Cuối cùng, các nàng biết Tần Sắt Sắt cũng được chọn, một xe năm người có hai người được chọn, đúng là không tệ.

Trái lại, Hồng Phương Nhi thật lòng mừng cho Võ Uyển Trinh. Thế nhưng trong cung hung hiểm, vận khí mỗi người lại không giống nhau, đây là chuyện không nói trước được.

Võ Uyển Đình không bằng lòng cũng chỉ có thể đóng gói về nhà. Có người chuyên đưa tú nữ trở về nên cũng không cần lo lắng vấn đề an toàn. Nàng nhìn ngân phiếu trong tay mình. Trước khi rời nhà tuyển tú, người trong nhà có dặn các nàng nếu người nào không trúng tuyển thì sẽ đem ngân phiếu còn lại cho người kia.

Nhưng Võ Uyển Đình thầm nghĩ, làm thế nào cũng không thể để Võ Uyển Trinh được lợi, cho nàng ngân phiếu thì tốt cho nàng quá. Tốt nhất là phục tuyển bị loại đi, như vậy mọi người đều như nhau! Hừ, cứ đợi đến lúc người không được tuyển vào cung đi, xem còn tài giỏi hơn ai! Bảo nương chọn cho người một hôn sự không hợp ý, một đời người cũng không góc đầu lên được.

Chỉ là Võ Uyển Đình không biết rằng chỉ cần qua sơ tuyển, dù phục tuyển bị loại, sau này trực xuất trở về, hôn sự tìm được cũng tốt hơn so với người khác. Chung quy sơ tuyển nghiêm khắc như vậy, người có thể thông qua sơ tuyển cũng là có tướng mạo xuất chúng, đương nhiên trừ những người đi cửa sau. Nhưng có thể khiến người trong cung cho đi cửa sau thì thân phận địa vị kia không cần nói cũng biết.

"Uyển Trinh, thật tốt quá! Chúng ta lại có thể ở cùng nhau rồi!" Tần Sắt Sắt mặt đầy vui vẻ đi đến, nói với Lý Già La.

"Cũng không biết Tiểu Ngải đi chỗ nào nữa!" Tiểu Ngải là nha hoàn của Tần Sắt Sắt.

Lý Già La nói: "Các nàng đi nơi khác dành cho cung nữ, vẫn chưa chúc mừng người."

"Ha ha, người cũng vậy, chúng ta cùng chung vui, về sau ta thường xuyên qua lại chỗ của người, người không được chê ta phiền toái đâu đấy!"

Ngoại trừ Tần Sắt Sắt, trong những người Lý Già La biết, còn có Viên Thục Hoa cũng trúng tuyển. Đây là điều đương nhiên. Viên Thục Hoa tướng mạo không tầm thường, mà cha nàng còn là một Bố Chính Sứ, mặc dù ở ngoài kinh thành nhưng cũng không thể bỏ qua.

"Ta còn tưởng rằng Tào Minh Lệ cũng có thể được chọn, không ngờ nàng lại lạc tuyển." Tần Sắt Sắt thở dài nói.

Tào Minh Lệ diện mạo xinh đẹp, chỉ là lần này tuyển tú có nhan sắc tốt thôi chưa đủ. Các nàng cũng không biết vì sao nàng ta bị loại ra.

Về phần Ký Châu, Vương Vũ Lộ cũng được tuyển. Nhan sắc Vương Vũ Lộ có thể so sánh với những tú nữ kinh thành này, coi như là đứng đầu.

Qua sơ tuyển, trong Xuân Phương cung trăm hoa đua nở. Cuối cùng, thậm chí có gần 100 người vượt qua sơ tuyển. Xuân Phương cung rất lớn, mái ngói tầng tầng lớp lớp, tuyệt đối có thể bảo đảm gần 100 người này mỗi người có riêng một gian phòng.

Trong Xuân Phương cung, ma ma phụ trách tú nữ các nàng có tới mấy người. Cung nữ càng không cần nói, nhiều không đếm xuể.

Thêm vào đó mỗi sáng sớm, trong cung đều chuẩn bị cho mỗi phòng các loại đồ dùng rửa mặt và nước ấm. Lúc này, hồng bao rất quan trọng, đãi ngộ nhận được khi cho hồng bao tốt hơn so với không cho hồng bao rất nhiều. Không thì có vài người muốn tự mình làm việc.

Đương nhiên, bởi vì còn một vòng phục tuyền, triều đình có chuyện khác phải làm, những người có quan hệ với người trong cung đều bắt đầu luôn cúi. Có khi có tú nữ bị gọi vào hậu cung đi gặp nương nương trong cung. Những người đó đều có thân phận bối cảnh cả. Trong những tú nữ này, không thiếu người có tỷ muội trong nhà hoặc là trưởng bối đang là chủ tử trong cung.

Một gia tộc muốn hưng vượng, trở thành nữ nhân của Hoàng Thượng là biện pháp đơn giản lại hữu hiệu nhất.

Nhất là bây giờ Hoàng Thượng chỉ có một đại hoàng tử thân thể ốm yếu. Nếu ai có thể sinh hạ một hoàng tử thì rất có khả năng sẽ một bước lên trời.

Tần Sắt Sắt rất được lòng người, hỏi thăm tin tức cũng nhanh chóng. Chuyện người trong cung biết mặt nàng ta, mọi người đều biết .

Đại hoàng tử là do cung nữ sinh ra. Vị kia đến bây giờ mới chỉ ở tần vị. Đây xem như là công lao nàng sinh đại hoàng tử mới phong cho.

Chỉ là vị Lý tần này lại không được nuôi đại hoàng tử. Bởi vì lúc ấy Lý tần chỉ là cửu phẩm canh y, căn bản là không có tư cách dưỡng dục hoàng tử nên đại hoàng tử bị mang đến nuôi trong cung Hiền phi.

Mà Hiền phi chính là cháu gái nhà mẹ đẻ của Thái Hậu. Hoàng tử duy nhất không để Hoàng Hậu nuôi lại cho cháu gái nhà mẹ đẻ Thái Hậu nuôi, thật làm người ta khó chịu.

Nghe nói lúc ấy Thái Hậu muốn đem cháu gái nhà mẹ đẻ mình gả cho đương kim hoàng thượng làm Thái Tử phi, thế nhưng tiên đế lại tự mình

làm chủ, đem đích nữ của Định quốc công Triệu gia hứa hôn với hoàng thượng lúc đó vẫn là Thái Tử.

Định quốc công thừa kế tước vị, đệ tử cũng chiếm cứ nhiều vị trí quan trọng trên triều đường. Địa vị của Triệu Hoàng Hậu sau khi sắc phong vẫn rất vững chắc, tiếc nuối duy nhất là không sinh hạ đích tử. Hiện tại dưới gối Triệu Hoàng Hậu chỉ có một công chúa.

Mà nhà mẹ đẻ Thái Hậu cũng không kém. Phụ thân Thái Hậu trước là Thái Sư, môn sinh khắp thiên hạ. Đứng đầu Nội Các hiện nay là học trò của Vương Thái Sư. Tuy rằng Vương Thái Sư đã qua đời nhiều năm nhưng Vương gia vẫn rất cường thế.

Thân phận nhà mẹ đẻ của các vị nương nương khác trên phi vị đều là số một số hai.

Mọi người tự hiểu, không dám tranh cùng các nàng, mà có tranh cũng không thắng được.

"Lần này còn có muội muội trong nhà Hoàng Hậu nương nương cũng tới tuyển tú, ở phòng cạnh chúng ta. Ta nghĩ nàng nhất định có thể vào cung."

Hoàng Hậu không có con trai. Nhà mẹ đẻ Hoàng Hậu cũng không thể ngồi yên mặc kệ, đưa cô nương trẻ tuổi xinh đẹp vào cung để sinh ra hoàng tử, có Hoàng Hậu nâng đỡ, như vậy về sau còn cần phải nói sao?

Quả nhiên lần này tuyển tú là ngoại hồ tàng long. Các nàng có thể được chọn đến vòng này đã thật là may mắn!

Mấy người Viên Thục Hoa nghe vậy mặt đều như đưa đám, bởi vì đối thủ cạnh tranh thật sự là quá mạnh.

Nàng nghĩ ít nhất được tuyển vào cung thì phải được phong một chức quý nhân, nếu không thì quá mất mặt.

Quý nhân là chính thất phẩm, dựa theo lệ thường tuyền tú trước đó, tuyền vào sắc phong đều sẽ không cao, cùng lắm là chính ngũ phẩm uyên nghi. Muốn cao hơn thì phải ở trong cung từ từ thăng lên, hoặc là sinh dục hoàng tự có công, hoặc là được Hoàng Thượng sủng ái, sau đó Hoàng Thượng sắc phong, không thì người cứ ở yên cấp bậc đó đi.

Khoa trường hơn là có người cả đời không gặp được mặt Hoàng Thượng, sau đó chết già trong hậu cung.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Triệu Hoàng Hậu

Edit: HueKhanh92

Beta: Nga Lê, Thư Thực cơ

Được tuyển đến từ Ký Châu chỉ có Lý Già La, Tần Sắt Sắt cùng Vương Vũ Lộ. Vương Vũ Lộ cũng lân la tới bên này của các nàng.

Tần Sắt Sắt thương lượng với người khác, đổi phòng ở bên cạnh Lý Già La. Lúc phân phòng, Viên Thục Hoa ở cách vách với Lý Già La. Cho nên ba người này thường xuyên ăn cơm nói chuyện phiếm cùng một chỗ.

Vương Vũ Lộ không thường lại đây, cha nàng ta là Đô Chỉ Huy Sứ, thuộc về võ tướng, cho nên nàng ta nói chuyện với nữ nhi của mấy nhà võ tướng thì hợp hơn.

"Đây thật là tức chết người mà! Ta muốn đi ra ngoài là phải cho hồng bao, không cho thì không cho ta ra ngoài. Người bên kia ra ngoài, những nội thị cùng ma ma kia lại hận không thể cúi xuống liếm chân!" Tần Sắt Sắt muốn đi dạo hoa viên, kết quả vừa ra tới cửa, lại phải chuẩn bị tiêu tiền. Mà một đám người đến sau nàng ta, cái gì cũng không cần nói, những nô tài kia liền gấp gáp muốn tới giới thiệu.

Thật là tức chết Tần Sắt Sắt." Mắt chó nhìn người thấp! Sớm muộn gì cũng làm cho các người biết sự lợi hại của ta!" Tần Sắt Sắt tức tối uống trà lạnh. Viên Thục Hoa lạnh lạnh nói: "Nếu không quen nhìn, làm gì phải ra ngoài để tự rước bực mình?" Người mà nhóm người kia vây quanh là nữ nhi của Uy Viễn hầu, bộ dạng xinh đẹp, làn da trắng trẻo mịn màng Uy

Viễn hầu là trọng thần của Hoàng Thượng, được Hoàng Thượng tín nhiệm. Hiện tại đưa nữ nhi đến tuyển tú nữ, kết quả không cần nói cũng biết. Hơn nữa nữ nhi của Uy Viễn hầu là mỹ nhân nổi tiếng gần xa trong kinh thành, tiến cung được sủng ái là điều hiển nhiên.

Mọi người tuyệt đối sẽ bu lại bếp lò nóng, mà không muốn tìm bếp lò lạnh. Chẳng phải là ai ai cũng giống vậy sao? Huống chi là bọn hạ nhân thường thấy vinh sủng ở trong cung này.

"Ta đây cứ phải ở mãi trong sân này ngây ngô, sắp buồn chết luôn rồi! Từ khi chúng ta tiến vào Xuân Phương cung này, mãi cho tới bây giờ đã lâu rồi mà vẫn không nói đến lúc nào sẽ diễn ra phục tuyển." Kỳ thật Tần Sắt Sắt cũng là vội ở trong lòng. Người khác đều có phương pháp, tìm quan hệ bắc nối mở rộng, rất nhiều người được nương nương trong cung triệu kiến. Các nàng thì sao, căn bản không có người hỏi thăm. Nếu đến phục tuyển lại bị loại ra thì thật là không chịu nổi. Lý Già La nói: "Hắn là sắp rồi, mùa xuân trong kinh thành có rất nhiều việc, nào là tế điền, nào là xuân canh, còn có các kỳ thi tổ chức vào mùa xuân và các loại công việc. Người cũng đừng có gấp, tận lực giảm bớt thời gian ra ngoài đi." Tần Sắt Sắt này có thói quen thích la cà, rất không tốt, dễ dàng trêu chọc thị phi. Là người cùng xuất phát từ Ký Châu, Lý Già La liền nói vài câu, về phần nàng ta có nghe hay không, vậy thì không phải chuyện của Lý Già La nàng.

Tần Sắt Sắt cũng tự hiểu trong lòng, nghĩ là ra ngoài, nói không chừng có thể vô tình gặp được quý nhân nào đó ở trong cung. Về phần quý nhân này là ai, vậy thì xem tâm tư Tần Sắt Sắt có bao nhiêu lớn. Chỉ là Hoàng Thượng khẳng định bận rộn rồi tinh rồi mù, tuyệt đối sẽ không còn tâm tư muốn vô tình gặp được mỹ nhân mới mẻ nào đó. Còn có biết bao nhiêu việc trên triều đang chờ hắn đi xử lý đây.

Muốn vô tình gặp được Hoàng Thượng, trừ phi là trong cung có người, có thể an bài xuống dưới. Còn phải xem lúc ấy tâm tình Hoàng Thượng có cao hứng hay không. Nếu cao hứng, coi trọng tú nữ, như vậy có thể bay lên

đầu cành. Nhưng nếu bắt gặp tâm tình không tốt, biết rõ vô tình gặp được này không phải vô tình gặp được, như vậy rất có khả năng liền biến thành bi kịch. Quả nhiên, từ sau khi Lý Già La nói những lời này, Tần Sắt Sắt an tĩnh đi rất nhiều, cũng không còn muốn đi ra ngoài. Phía trong cung cũng biết nhưng luôn mặc kệ những tú nữ này cũng không được, cho nên đưa kim chỉ từ Thượng y cục đến, nếu ai có hứng thú, liền có thể ngồi làm chút nữ hồng. Cũng có rất nhiều người yên lặng làm nữ hồng. Mọi người có việc bận tay, cơ hội ra ngoài náo loạn liền ít đi. Những người chân chính năm chắc có thể được tuyển thì sẽ không căng thẳng. Thực sự căng thẳng chính là những người sợ không được tuyển, cho nên muốn đi đường vòng lối tắt.

Triệu Hoàng Hậu là một nữ nhân hai mươi bảy gần hai mươi tám tuổi, đoan trang, uy nghi. Gần đây bận rộn việc tuyển tú, có chút ăn không tiêu, cho nên bảo Nhu phi cùng An phi lại đây hỗ trợ. Không nghĩ đến Thái Hậu bên kia vừa lên tiếng, Hiền phi cũng bị phái tới. Hiền phi đối với việc tuyển tú cũng rất để bụng.

Kỳ thật nữ nhân trong cung, xuất phát từ nội tâm là không bằng lòng có thêm nhiều nữ nhân tiến vào. Bởi vì Hoàng Thượng chỉ có một, nhưng nữ nhân sẽ càng ngày càng nhiều hơn. Nhưng tuyển tú là gia pháp tổ tông, hai lần trước đều đã bỏ lỡ, lần này vẫn là Thái Hậu tỏ thái độ cường ngạnh thì mới được tổ chức. Chung quy trong cung chỉ có một Hoàng Tử, cũng quá kỳ cục." Nương nương, nô tỳ xoa bóp đầu cho ngài." Triệu Hoàng Hậu mỗi ngày mệt nhọc, để cho cung nữ xoa bóp đầu, hiệu quả cũng không tệ lắm, nhất là Đại cung nữ Xuân Nhân thủ pháp rất tốt. Triệu Hoàng Hậu buông tay trên đầu ra, nói: "Cũng được."

Xuân Nhân thủ pháp thuần thực, Triệu Hoàng Hậu rất là thoải mái, "Quả nhiên thoải mái hơn!" Xuân Nhân cười một cái, không nói gì thêm, những thứ này là bổn phận của nàng.

Triệu Hoàng Hậu ngồi dậy từ trên tháp mềm, nhìn sách đồng sử[1] Kính sự phòng đưa đến. Mấy tháng gần đây Hoàng Thượng rất ít đặt chân vào

hậu cung, chủ yếu ở tại chỗ nàng cùng Hiền phi, còn có An phi. Có điều ba người các nàng đều là người có hoàng tự. Đường kim Hoàng Thượng chỉ có một Hoàng Tử, hai Công Chúa, con cái ít đến có chút đáng thương. Triệu Hoàng Hậu so với Hoàng Thượng lớn hơn 2 tuổi, lúc ấy là tiên đế ban hôn. Nay Triệu Hoàng Hậu cũng biết, chính mình đã qua tuổi xuân, trừ bỏ chức danh Hoàng Hậu, không cần ảo vọng trượng phu sung ái.

Chỉ là mỗi mồng một và mười lăm, Hoàng Thượng cũng sẽ cho nàng - vị Hoàng Hậu này mặt mũi, ngủ lại Khôn Ninh cung Triệu Hoàng Hậu cũng ngóng nhìn vận khí tốt, mong có thể lại hoài thai, như vậy lo âu trong lòng liền bớt đi nhiều.

"Triệu tiểu thư có lại đây cầu kiến không?" Triệu Hoàng Hậu hỏi Xuân Nhân. "Buổi sáng có đến, có điều nương nương ngài không ở đây, nô tỳ nói Triệu tiểu thư đi về trước." Xuân Nhân cẩn thận nói.

"Ha ha, bản cung còn tưởng rằng là người rất biết ổn trọng, hóa ra cũng không có gì hơn!" Triệu gia đã sớm muốn đưa người vào trong cung. Chỉ là nàng cùng Thái Hậu không đáp ứng. Thái Hậu không muốn để người Triệu gia tiến cung, mà chính mình bên này, cũng thấy được còn có thể sinh ra Hoàng Tử. Ai biết năm sáu năm qua đi, một chút động tĩnh cũng không có. Nàng càng lớn tuổi, trong lòng cũng càng vội. Vương Hiền phi bên kia còn có đại hoàng tử, nàng bên này cái gì cũng không có.

Vào năm trước mẫu thân tiến cung nói chuyện này, Triệu Hoàng Hậu liền gật đầu đáp ứng. Đầu xuân sẽ đưa người lại đây. Nếu là cái ngu xuẩn, vậy cũng tốt, dễ nắm trong tay, không ra hoa ra dạng gì. Triệu Hoàng Hậu chỉ là nương vào bụng của tộc muội sinh một đứa trẻ, đương nhiên không hi vọng tộc muội thông minh lanh lợi, như vậy địa vị của mình cũng sẽ bị uy hiếp. Cho nên tốt nhất là càng ngu xuẩn càng tốt.

"Vĩnh Hòa cung có nhiều người bái phỏng không?" Triệu Hoàng Hậu hỏi. "Mỗi ngày đều có." Đối với Vĩnh Hòa cung, Triệu Hoàng Hậu đương

nhiên có an bài người, "Đều là vài kẻ trong nhà bối cảnh không cao, nhưng diện mạo tốt."

Hiện tại Vương gia không có người thích hợp độ tuổi đưa vào cung, cho nên liền muốn ra tay từ những kẻ có thân phận bối cảnh không cao này. Khiến những người này giúp Vương Hiền phi cố sủng, hoặc là sinh ra thêm đứa nhỏ, như vậy liền càng có bảo đảm hơn một ít. Thật là nhiều tính toán! Chỉ là những tính toán này cũng đặc biệt hữu dụng.

Triệu Hoàng Hậu nghĩ đến Hoàng Thượng cố ý giao phó nữ nhi của Uy Viễn cho mình, muốn nàng chiếu cố một ít, cảm giác đầu lại bắt đầu đau. "Từ đêm qua nường nường bắt đầu đau đầu đến nay. Hiện tại mời thái y kiểm tra rồi, bảo là phải nghỉ tạm vài ngày. Nường nường sai nô tỳ lại đây nhắn nhủ, chuyện phục tuyền tú nữ liền kính nhờ ba vị nường nường !"

Hiền phi, Nhu phi cùng An phi đều khom người nghe Hoàng Hậu nường nường phân phó.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Phục Tuyển

Edit: Puta Ng

Beta: An Thực phi

Vương Hiền phi nghe xong, vui mừng đứng dậy, Hoàng Hậu không tham dự phục tuyển vậy thì mình chính là người đứng đầu.

Nhu Phi và An Phi chỉ là phi vị, căn bản không có cách nào so sánh cùng mình, một trong tứ phi Hiền Phi: Quý, Hiền, Thực, Đức. Tuy rằng Hoàng Thượng không sắc phong mình là Quý phi nhưng trong tứ phi trước mắt chỉ có một mình mình, cũng là phong vị cao nhất chỉ sau Hoàng Hậu.

Vương Hiền phi vừa trở về Vĩnh Hòa cung, còn chưa thay quần áo. Vương thái hậu ở Từ Ninh cung đã cho người gọi nàng qua.

Đến Từ Ninh cung, Vương Hiền phi hành lễ, Vương Thái hậu ngay lập tức hỏi: "Hoàng Hậu giao chuyện phục tuyển tú nữ cho người cùng Nhu Phi, An Phi?"

Vương Hiền phi gật đầu cười: "Đúng vậy, mẫu hậu, Hoàng Hậu đau đầu, không thể đi phục tuyển!"

Ở trong cung này, chỉ có Hoàng Thượng và Hoàng Hậu có thể gọi Vương Thái hậu là mẫu hậu. Nhưng vì Vương Hiền phi là cháu gái nhà mẹ đẻ Thái Hậu nên ngầm gọi mẫu hậu cũng không ai dám nói gì.

Vương Thái hậu nhìn cháu gái mình vẻ mặt đặc ý không biết phải nói sao.

Cô nương Vương gia độ tuổi thích hợp quá ít. Chỉ có một người chính là Vương Hiền phi nhưng Vương Hiền phi lại tầm thường, hỉ nộ ái ố đều hiện ra mặt, mấy năm nay cũng không thay đổi.

Hai lần không tuyển tú, nàng đều không nắm chắc cơ hội, không sinh nổi một đứa nhỏ, cũng may trước mắt nhận Đại hoàng tử làm con nuôi. Chỉ là con của người ta, đến cùng cũng không bằng con của mình. Hoàng tử phải do chính cô nương Vương gia sinh hạ mới được.

"Ai gia nhắc nhở người, đừng có ý nghĩ đem Triệu gia cô nương loại ra, còn không bằng nghĩ biện pháp khác đi." Vương Thái hậu sao không biết cháu gái mình nghĩ gì. Cho nên bà phải nhắc nhở trước.

"Vì sao? Mẫu hậu, Triệu gia cô nương nếu tiến cung thật sự sinh hoàng tử, chẳng phải là uy hiếp đối với chúng ta sao?" Vương Hiền phi rất không hài lòng với việc Triệu gia cho người tiến cung lần này, nhất là đại hoàng tử còn thường xuyên bệnh tật!

Trước kia nàng không tranh với Triệu Hoàng Hậu nhưng về sau nàng muốn tranh!

"Người cản trở được một người hay hai người? Nhớ kỹ, đừng làm ra mấy trò vặt vãnh ngớ ngẩn. Chọn nữ nhân tiến cung lần này chủ yếu để khai chi tán diệt. Về sau có thêm Hoàng tử sinh ra, ai gia sẽ lại ra mặt cho người nhận nuôi một hoàng tử khoẻ mạnh."

Ôm được nhiều cũng không phải là mình sinh nhưng Vương Hiền phi chỉ dám nghĩ trong đầu. Nếu nói ra những lời này, khẳng định Thái Hậu sẽ quở trách mình không cố gắng.

Nàng cũng hi vọng có thể sinh cho Hoàng Thượng một Hoàng tử nhưng bụng không có động tĩnh, nàng còn có cách nào. Thắp hương bái Phật, thậm chí thần y đều đã lạng lẽ mời nhưng một chút tác dụng cũng không có.

Lại nghĩ lần này có nhiều người tranh Hoàng Thượng cùng mình như vậy, trong lòng Vương Hiền phi càng không thoải mái!

Ngược lại An Phi và Nhu Phi không có hành động gì. Chung quy cũng biết tuyển tú là chuyện lớn ở hậu cung, không thể lộ liễu loại ra người ưu tú.

Có thể ngầm chiếu cố thân thích nhưng nếu ích kỷ tư lợi, loại người có thể được chọn ra thì đó chính là quá ngu xuẩn.

Các nàng không gốc như Vương Hiền phi cũng không có chỗ dựa lớn như nàng ta. Ai bảo nàng ta là biểu muội ruột của Hoàng Thượng, có quyền phạm sai lầm.

Tuy rằng như vậy nhưng từ hôm đó, An phi và Nhu Phi cũng lục tục nhận được rất nhiều lễ vật.

An Phi nhu hòa cười nói: "Những tú nữ này tin tức thật linh thông." Biết đến hồi lộ mình.

"Nương nương, những thứ này phải làm sao?"

"Nếu đưa đến thì hãy thu lại, không có vài người sẽ không an tâm."

Phục tuyển tú nữ, mấy người thành một nhóm hoặc là kiểm tra nữ hồng (may vá, thêu thùa,vv...), hoặc là thi cầm kỳ thư họa, hoặc là kiểm tra lễ nghi quy củ, đại loại là mấy hình thức như vậy.

Tại Xuân Phương cung đã biết Hoàng Hậu giao toàn quyền cho Vương Hiền phi, Nhu Phi và An Phi phụ trách chuyện phục tuyển tú nữ.

Mọi người đều biết trong cung, Vương Hiền phi rất được sủng ái, hơn nữa bởi vì trong tay có Hoàng tử, địa vị cao, Hoàng Hậu còn phải tránh đi mũi nhọn.

Lần này cho nàng đi phục tuyển, những tú nữ này cũng có chút lo lắng, sợ Vương Hiền phi ngang ngược, nhìn ai không vừa mắt sẽ loại ra.

Chung quy đều muốn tranh sủng, những người có dung mạo xinh đẹp càng đặc biệt lo lắng.

Hoàng Hậu không làm gì, phân phó một phen, mọi người càng khắc sâu sắc nhận thức đối với Hiền phi.

Lý Già La và Tần Sắt Sắt cùng nhóm, Tần Sắt Sắt hồi hộp lo lắng, vì có ba vị phi tử ở đây. Nếu được hai người đồng ý, như vậy sẽ vượt qua phục tuyển.

Nhưng nghe nói Vương Hiền phi rất ngang ngược, Nhu Phi và An Phi bình thường đều nghe lời nàng. Nếu Vương Hiền phi chướng mắt rất có khả năng liền loại người ra.

Cả Viên Thục Hoa cũng lo lắng, không ngờ Hoàng Hậu lại giao chuyện phục tuyển cho Vương Hiền phi. Nàng cùng Vương Hiền phi không phải đối thủ một mất một còn sao, giao cho ai cũng sẽ không giao cho Vương Hiền phi chứ. Nếu là Vương Hiền phi tuyển, rất có khả năng, sau này đứng về phe Vương Hiền phi.

Chẳng lẽ trong cung này thật sự chỉ có Vương Hiền phi, không có Hoàng Hậu?

Nhóm Lý Già La rút được cầm kỳ thi họa, chọn một trong bốn để thể hiện, sau thời gian một nén nhang, từng người một biểu diễn.

Lý Già La lựa chọn thi, chính là viết chữ, Viên Thục Hoa lựa chọn cầm. Ở Nhạc Châu danh tiếng của nàng cũng lớn, đối với tài đánh đàn của mình rất tự tin. Còn Tần Sắt Sắt lựa chọn họa.

Thời gian một nén nhang đã qua, trừ Viên Thục Hoa chọn cầm là biểu diễn tại chỗ, được ba vị nương nương gật đầu. Còn lại thi họa đều trình lên cho ba vị nương nương xem.

Ý của Vương Hiền phi là những người này đều không cho qua, bởi vì thi họa của Vương Hiền phi đều rất xuất sắc, có thể so sánh được với nàng thật không có mấy người.

"Vương Hiền phi tỷ tỷ, tốt xấu gì cũng nên nhìn một chút, chẳng lẽ không nhìn qua một chút?." Nhu Phi nhỏ giọng nói với Vương Hiền phi: "Muội muội đã nhìn cẩn thận rồi, nhóm tú nữ này thân phận đều không cao. Cùng là tuyển những người đó, không bằng lựa chọn loại này, đối với chúng ta cũng có lợi hơn một chút, tỷ nói có đúng không?"

Vương Hiền phi thể nhưng lại nghe lọt, nói: "Cũng đúng, để bản cung xem xem những người này đến cùng thể nào."

Cuối cùng Vương Hiền phi tuyển mấy người chữ viết bình thường. Nàng sẽ không tuyển những người viết tốt, không thì đến khi tiến cung, không phải là tạo thêm đối thủ cho mình sao?

Vì thế ngược lại những người thực sự viết đẹp lại bị Vương Hiền Phi loại đi. Dù sao những người này thân phận đều không cao, Vương Hiền phi cũng không có một chút áp lực.

Đến cùng Vương Hiền phi không dám quá làm càn bởi vì Thái Hậu bên kia đặc biệt phái người đến hỗ trợ Vương Hiền phi. Những người quan

trọng nhất định phải tuyển vào, sẽ nhắc nhở Vương Hiền phi, tránh làm hỏng chuyện của hoàng thượng.

"Thật tốt quá! Chúng ta đều được tuyển !" Tần Sắt Sắt phục tuyển trở về, Lý Già La, Viên Thục Hoa đều thông qua.

Lục tục đã có người trở lại, lần này phục tuyển, phải mất ba ngày. Cho nên sau khi phục tuyển xong được thông qua, đã có người tiến lại gần, muốn biết rốt cuộc phục tuyển như thế nào? Nhiều người vây quanh Tần Sắt Sắt nhất bởi nàng được lòng người nhất, lại được thông qua.

"Khi thi cầm kỳ thi họa, người thể hiện hết sức là được rồi." Tần Sắt Sắt nói như thế.

Lý Già La mỉm cười.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Vương Hiền Phi

Edit: HueKhanh92

Beta: An Thực phi

Sau Phục tuyển lại với bớt một nửa, chỉ còn lại chừng năm mươi người. Năm mươi người này vào chung tuyển, sẽ do Thái Hậu, Hoàng Thượng, Hoàng Hậu quyết định đi hay ở lại, cùng với phân vị.

Người không qua được phục tuyển, lập tức thu dọn đồ đạc, từ Xuân Phường cung chuyển ra ngoài. Những người này sau khi trở về, nhân duyên sẽ được người ta coi trọng hơn một ít, dù sao cũng đã thông qua sơ tuyển nhưng rất nhiều người vẫn rất uể oải cùng thương tâm. Đều đã đi đến một bước này rồi mà lại bị loại, thất bại trong gang tấc.

Năm mươi người còn lại này, một bộ phận sẽ được tuyển vào cung hầu hạ Hoàng Thượng, một nhóm khác sẽ được ban cho dòng họ tôn thất và sẽ có một nhóm nhỏ là bị trục xuất trở về. Có điều bị trục xuất trở về từ chung tuyển, có thể nhận được vật mà Thái Hậu và Hoàng Hậu ban thưởng cũng coi như là rạng rỡ gia tộc.

"Viên tỷ tỷ, người có người quen trong cung. Sao bây giờ mới cho chúng ta biết." Qua phục tuyển, có cung nữ ở hậu cung đến tìm Viên Thục Hoa, mời Viên Thục Hoa qua chỗ Lưu Tiệp dư một chuyến.

Viên Thục Hoa trang điểm chỉnh tề, nói: "Ta cũng không nhất định phải nói với người."

Khiến Tần Sắt Sắt đỏ cả mặt. Viên Thục Hoa đi rồi, Tần Sắt Sắt lôi kéo tay Lý Già La nói: "Uyển Trinh, ta cũng đâu nói gì khó nghe, Viên tỷ tỷ làm gì tức giận đến vậy. Nếu ta có tin tức gì, đều sẽ nói cho mọi người, hiện tại nàng ta có thân thích ở trong cung, cũng không nói với chúng ta, thật là làm cho người ta thấy lạnh tâm."

Lý Già La nói: "Được rồi, được rồi, cái này cũng không có gì, Thục Hoa luôn ở cùng chúng ta. Từ khi bắt đầu đều không có ai tìm, bên trong này cũng không biết là chuyện gì đâu, người chớ đoán mò."

Tần Sắt Sắt bĩu môi: "Được rồi, ta không tức giận. Tức giận dễ dàng có nếp nhăn."

Hai canh giờ sau Viên Thục Hoa mới trở về, sắc mặt bình tĩnh, khi đó Tần Sắt Sắt đã ra ngoài đi dạo. Vì đã qua phục tuyền, bên này quản càng dễ dàng hơn, chung quy những người này có khả năng trở thành chủ tử nương nương.

"Lưu Tiệp dư là một biểu tỷ của ta, trước kia không tìm ta. Bây giờ thấy ta thông qua phục tuyền, ngược lại là vội vã gọi ta đến !"

Viên Thục Hoa cười lạnh: "Chỉ là muốn khiến ta đồng tâm đồng sức với nàng ta nhưng còn phải chờ xem, ta có giá trị hay không cơ." Lúc Viên Thục Hoa đi qua chỗ Lưu Tiệp dư, nàng ta cứ sợ có rất nhiều người biết chuyện. Sợ Lưu Tiệp dư nàng bị người hữu tâm (người tính toán) nhớ kỹ, bất quá là lợi dụng mà thôi.

Chắc biết là trong cung có Vương Hiền phi làm khó dễ, Lưu Tiệp dư không dám đắc tội, cho nên mới không dám lộ mặt. Loại người này, Viên Thục Hoa rất là chướng mắt, Lý Già La cũng khó mà nói cái gì, loại sự tình này, nàng nói gì cũng không tốt.

Viên Thục Hoa nói nửa ngày, Lý Già La chỉ là nghe mà không nói gì thêm. Viên Thục Hoa nói: "Người tốt xấu gì cũng nói hai câu đi, không thì

ta cứ như một người đang lằm bằm lâu bầu một mình vậy."

Lý Già La nói: "Ta vẫn nghe đây, người cũng không phải cần ta an ủi có phải không? Người không liên quan, làm gì phải để ý như vậy?"

"Người nói ngược lại cũng đúng. Có điều hôm nay từ chỗ Lưu Tiệp dư, ta hỏi chút tình huống, nếu chúng ta thật sự được lưu lại trong cung, chỉ sợ phân vị đều không cao. Hơn nữa, ban đầu vẫn phải ở lại Xuân Phương cung này."

Người chưa thị tẩm phải ở tại Xuân Phương cung, nếu vẫn không được thị tẩm. Một năm sau sẽ được tùy tiện an trí trong một góc, đó chính là bi kịch. Cho nên không muốn gặp bi kịch, thì phải khiến Hoàng Thượng lật bài tử của người. Phương diện này Viên Thục Hoa ngược lại không cần lo lắng. Chung quy cha nàng là Bố Chính Sứ, nhìn vào mặt mũi của cha nàng sẽ không có khả năng bị vắng vẻ.

Nhưng Võ Uyển Trinh, cha nàng ta chỉ là một tri phủ nho nhỏ, trong cung lại không có thân thích nào, sau này khả năng bị vắng vẻ rất lớn. Mặc dù Võ Uyển Trinh đáng đáp không tệ nhưng trong cung này mỹ nhân còn thiếu sao?

Viên Thục Hoa chỉ có thể hơi chút nhắc nhở Võ Uyển Trinh một câu như vậy. Chung quy mà nói, các nàng đều là người muốn đoạt sủng. Võ Uyển Trinh diện mạo không tầm thường, nếu thật đối đầu với nàng, Viên Thục Hoa tất nhiên sẽ không có gì vui. Nàng nhắc nhở một câu này, cũng là hi vọng về sau có thể trở thành minh hữu. Võ Uyển Trinh có thể nhớ kỹ ý tốt của mình.

So sánh mà nói, Viên Thục Hoa vẫn cảm thấy Võ Uyển Trinh so với Tần Sắt Sắt thì tốt hơn nhiều. Tần Sắt Sắt này, nàng ta tự cho mình giấu thật sự kín nhưng Viên Thục Hoa vẫn bắt gặp được nàng ta tiếp xúc cùng người trong cung. Người như thế là âm hiểm nhất.

Về phần Võ Uyển Trinh, trước mắt xem ra vẫn là tốt. Mặc dù không biết có phải nàng ta diễn trò hay không nhưng có thể diễn trò đến trình độ này thì không phải người bình thường. Hơn nữa, nàng ta không làm chuyện gì thương tổn đối với người khác. Tìm một người giúp đỡ, Võ Uyển Trinh như vậy là không tệ. Trong cung này nhiều người, một mình thì làm sao có thể bình yên vô sự? Cho nên Viên Thục Hoa cần người giúp đỡ, giúp nàng tiến thêm một bước.

Về phần Lưu Tiệp dư, chẳng qua là cái gối thêu hoa, nhìn được mà không dùng được. Thất sủng đã lâu, ánh mắt lại thiện cận, Viên Thục Hoa trong lòng đã trăm chuyển ngàn hồi* . Tần Sắt Sắt nhanh chóng lại cùng Viên Thục Hoa quan hệ tốt trở lại, ít nhất ở mặt ngoài là như vậy.

* Trăm chuyển ngàn hồi: suy nghĩ nhiều lần, thấu đáo

"Ma ma, người làm cái gì vậy? Vì sao muốn lục soát phòng chúng ta?" Vừa sáng sớm, mọi người bị đánh thức, một ma ma mang theo mấy cung nữ, hùng hổ lại đây, muốn lục soát phòng ở.

Lẽ ra trong khoảng thời gian này, những ma ma và cung nữ trong cung này, đối với các nàng đều nên rất khách khí. Không nghĩ mới không bao lâu, đã gặp chuyện như vậy. Hơn nữa vị này ma ma kia nhìn không giống là người của Xuân Phương cung. Ma ma phụ trách Xuân Phương cung đi theo phía sau, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Một cung nữ trong đó liền cao giọng: "Vương Hiền phi nương nương mất một cái trâm Bát Bảo Khổng Tước. Gần đây chỉ có người Xuân Phương cung đi Vĩnh Hòa cung của nương nương, không soát các người thì soát ai?"

Lời vừa thốt ra, có mấy người không chịu nổi. Đây không phải đang hoài nghi các nàng là kẻ trộm sao? Mọi người đều muốn lên tiếng cãi lại!

"Làm cái gì? Làm cái gì? Các người chẳng lẽ muốn cãi lời Vương Hiền phi nương nương? Đó chính là dĩ hạ phạm thượng muốn bị đưa đến Thận Hình tư hải! Nếu cảm thấy mình vô tội, vậy thì để chúng ta lục soát đi. Mọi người cũng tránh khỏi hiềm nghi. Nói cách khác, đó chính là trong lòng có quỷ mới không chịu!"

Ma ma dẫn đầu kia càng lớn tiếng nói: "Hơn nữa, không phải là các người không cho thì không thể lục soát. Lục soát cho ta!" Ma ma đó ra lệnh một tiếng, lập tức nội thị cùng cung nữ đều xông vào!

Ở trong phòng của mọi người lật tung mọi thứ. Những tú nữ này đều được nuông chiều từ bé, bên người cũng không có ai giúp đỡ làm sao ngăn cản được? Vương Hiền phi nương nương có Thái Hậu làm chỗ dựa, chẳng lẽ muốn chọc giận nàng ta, sau đó bị đánh bằng roi?

Phải biết các nàng còn chưa được sắc phong, đặc tội Vương Hiền phi, chẳng khác nào đặc tội Thái Hậu. Vậy hi vọng tiến cung sẽ càng mong manh, cho nên chỉ có thể cố nén.

Cuối cùng không tìm ra được cái trâm Bát Bảo Khổng Tước gì gì kia. Có điều người của Vương Hiền phi vẫn là nghênh ngang mà đi. Xuân Phương cung bên này một đồng hỗn độn.

"Ha ha, Vương Hiền phi thật ngu xuẩn, đã đắc ý quá lâu! Hiện tại đều đắc tội với tất cả mấy tú nữ này! Về sau thì có quả ngon cho nàng ta ăn."

Trong Xuân Hoa điện, Tô Chiêu nghi tâm tình cực kì tốt. Vương Hiền phi này, nếu không có Thái Hậu chống lưng, hoàn toàn chỉ là một nữ nhân được nuông chiều hổng. Cũng không biết ai nói cho nàng ta biết, Hoàng Thượng vô tình gặp được tú nữ, cao hứng cười. Vị này không ngồi yên được, trực tiếp đi Xuân Phương cung, hạ mặt mũi của những tú nữ này.

Chỉ là muốn lời vu hãm trở thành sự thật, vì sao không đặt cây trâm Bát Bảo Khổng Tước kia ở trong phòng, như vậy không phải là có thể trừ bỏ

một tú nữ sao?Thật là ngu xuẩn đến không chịu nổi. Xem ra đời tiếp theo Vương gia không có ai rồi. Thái hậu dù khôn khéo, cũng là đỡ không nổi A Đầu (kẻ ngu ngốc) như vậy!

Tô Chiêu nghi có đầy đủ lý do hận Vương Hiền phi, bởi vì lúc ấy Vương Hiền phi bắt mình quỳ nửa ngày mới sanh non. Sau đó mất ân sủng, nay phải sống tịch mịch ở Xuân Hoa điện này.

Vương Thái hậu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Người thật có bản lĩnh! Ai bảo người đi Xuân Phương cung lục soát gì đó?" Vì trong phòng chỉ có bà cùng Vương Hiền phi, Vương thái hậu mắng không khách khí chút nào.

Vương Hiền phi ấp úng: "Mẫu hậu, chuyện này đã qua nửa ngày rồi, Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu không nói gì thêm, hẳn là không có chuyện gì !"

Vương Hiền phi không cho rằng mình làm sai, còn chưa trở thành nữ nhân trong cung mà đã muốn câu dẫn (dụ dỗ) Hoàng Thượng. Thật là cực kỳ không biết xấu hổ, nàng làm như vậy, là để hạ thể diện những này tú nữ một chút. Nói cho các nàng biết, ở trong cung này, nàng so với Hoàng Hậu còn có bản lĩnh hơn, về sau đừng có đứng sai đội. Chẳng phải nàng lục soát phòng ở của các nàng, cũng không có việc gì đó sao! Cho nên phải biết ở trong cung này, mình tuyệt đối có quyền quyết định sinh tử của các nàng.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Che Dấu

Edit: Puta Ng

Beta: Nam Thiên Vân

Có thêm nhiều cô gái tươi trẻ xinh đẹp vào cung nên Vương Hiền phi muốn thể hiện uy danh của mình, trong cung chính là như vậy, nếu người yếu thế, người khác sẽ cảm thấy người yếu đuối dễ bắt nạt, Vương Hiền phi chính là muốn cho những người này rõ ràng địa vị của nàng trong cung là thế nào! Đừng nói đến việc soát phòng, kể cả giết các nàng cũng không ai dám hai lời.

"Mà thôi, chuyện lần này coi như xong, về sau tuyệt đối không được có lần thứ hai!" Vương thái hậu thở dài.

"Đa tạ mẫu hậu, đa tạ cô cô! Có mẫu hậu làm chủ, con còn sợ gì nữa." Vương Hiền phi cười ha hả nói.

"Người đó, không nói chuyện khác, nhanh chóng sinh cho ta một đứa cháu mới là đúng đắn!" Vương thái hậu nói: "Ân sủng nhiều như vậy mà vẫn không sinh được một đứa."

"Vâng, mẫu hậu, nhi thần nhất định sẽ cố gắng!" Vương Hiền phi cái gì cũng đều đáp ứng.

Thế nên ngày hôm sau lấy danh nghĩa Vương Hiền phi, tặng cho mỗi tú nữ Phương Xuân cung một phần lễ vật, xem như đối với việc soát phòng hôm qua bồi thường và xin lỗi.

"Trâm Bát Bảo Khổng Tước kia là Hoàng Thượng tặng cho nương nương chúng ta , nương nương chúng ta yêu quý như trân bảo, cho nên vừa tìm không thấy mới lập tức hoảng hồn , mà trong khoảng thời gian này người Xuân Phương cung đi Vĩnh Hòa cung tương đối nhiều, nên mới như vậy, sau đó nương nương của chúng ta rất hối hận , cảm thấy không nên làm vậy, chỉ là nương nương thân phận cao nên đã sai bọn nô tỳ lại đây, tự mình giải thích với các vị tiểu thư, hi vọng các tiểu thư không tức giận." Sau một hồi nói như vậy, sự tức giận của mọi người gần như tiêu tan . Người ta là Hiền phi, có thể khiến người ta đến nhận lỗi, thật là không dễ dàng.

Hơn nữa trâm Bát Bảo Khổng Tước kia đúng là Hoàng Thượng ban cho nên phải đặc biệt quý trọng, tú nữ Xuân Phương cung đều tỏ vẻ các nàng không tức giận, nương nương thật khách khí, chỉ là trong lòng rốt cuộc thế nào, cũng không ai biết.

Có người hâm mộ, hi vọng về sau có thể được như Hiền phi, chung quy, chỉ có sủng phi mới có thể tâm cao khí ngạo ngang ngược như vậy, mà một chút cũng không lo lắng. Bằng không đổi lại là một người khác thử xem?

Đoán rằng trong lòng mọi người đều đang nghĩ đến một ngày được như Hiền Phi.

Nhưng cũng cũng có người khó chịu trong lòng, lúc soát phòng như sài lang hồ báo, sau đó tặng lễ vật gì đó là xem như qua chuyện? Thật quá coi thường người khác.

Chỉ là địa vị thân phận mình không được như người ta, cho nên ngoại trừ chấp nhận lời giải thích kia, còn có thể có cách nào?

Sự việc soát phòng tìm trâm có ảnh hưởng rất lớn đến tất cả tú nữ, mặc kệ ở nhà người được yêu quý chiều chuộng như nào, vào trong cung là phải

bắt đầu lại từ đầu, không tranh sủng để bò lên trên thì chỉ có thể bị người ta dè đầu cười cổ.

"Uyển Trinh, người cảm thấy chuyện này có kỳ quái không? Tại sao lại cố tình nghi ngờ chúng ta?" Tần Sắt Sắt nói với Võ Uyển Trinh.

"Gần đây nhiều người đến Vĩnh Hoà cung, Hiền phi nương nương hoài nghi đến bên này cũng không phải chuyện gì lạ lùng, Sắt Sắt, chuyện này chúng ta đừng nhiều lời, không thì họa là từ miệng mà ra." Lý Già La nói.

"Ừ, ta biết, vẫn là Uyển Trinh người cẩn thận! Về sau chúng ta còn phải giúp đỡ lẫn nhau đấy."

Giúp đỡ lẫn nhau, nhiều người nói với Lý Già La câu này. Bao gồm cả Vương Vũ Lộ kia, đại khái cảm thấy đều từ Ký Châu tuyển đến, cho nên ở trong cung muốn cùng hội cùng thuyền.

Bóng đêm bao phủ, có bóng đêm hỗ trợ có thể làm được bao nhiêu chuyện? Trong màn đêm, một bóng đen hướng về phía tây lục cung đi tới.

Chỗ này hoang vu, lại thêm là ban đêm càng không có người qua lại, người kia tay cầm bếp sưởi, "Tại sao người lại tới đây?"

Người nói chuyện là Tô chiêu nghi, Tô chiêu nghi là chính nhị phẩm chiêu nghi, vốn cũng là phân vị cao, nhưng cuối cùng mất sủng, ở tại xuân hoa điện này, vị trí xuân hoa điện hoang vu, bình thường có rất ít người qua lại, chỉ là người này lá gan quá lớn, sao lại dám đến nơi này?

"Ta không đến, người có phải sẽ không giúp ta?" Tần Sắt Sắt mất hứng nói: "Ta giúp người làm chuyện lớn như vậy, thế nhưng người một chút cũng không liên hệ với ta! Là định qua cầu rút ván sao?"

Tô chiêu nghi nói: "Giúp ta sao? Người là giúp chính mình? Chẳng lẽ không phải người muốn vô tình gặp gỡ Hoàng Thượng? Ta chẳng qua nói

cho người biết Hoàng Thượng có thể xuất hiện ở nơi nào, chẳng lẽ người không được lợi?"

"Vậy người cũng không thể nói cho Hiền phi chuyện này, người biết không, ta suýt chút nữa bị nàng ta bắt được!" Không sai, Tần Sắt Sắt chính là vị vô tình gặp được Hoàng Thượng, sau đó việc Hoàng Thượng mỉm cười với tú nữ kia chỉ là sự việc bí ẩn, mọi người đều không biết là ai, Tần Sắt Sắt đương nhiên cũng không muốn bị ai biết, nếu không sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, nhưng lại bị người tiết lộ cho Vương Hiền phi, sau đó Vương Hiền phi nổi điên, phát uy tại Xuân Phương, lúc ấy đúng là hủ chết nàng, sợ Vương Hiền phi biết là mình, sau đó sẽ bị đuổi ra khỏi cung.

Vương Hiền phi này vừa gây sự, cũng đủ đem Tần Sắt Sắt dọa sợ, ai biết vị Vương Hiền phi là bộ dáng này.

Tô chiêu nghi nói: "Sao người lại trách ta, trong cung này, mỗi người đều có tai mắt, người nên cảm thấy may mắn vì không có người nhìn thấy mặt người, người cũng nên thấy may mắn vì Hoàng Thượng không cho người lại gần, không thì người hôm nay vô tình gặp được Hoàng Thượng, hôm sau liền rất có khả năng trở thành một cái xác.

Người nói người giúp ta làm việc lớn? Tiểu cô nương, về sau lúc nói chuyện, đừng có vơ công lao vào người mình như thế? Còn nữa, đùa giỡn với người thông minh thường không có kết quả tốt đẹp đâu. Cái gì nên nói ta đều đã nói, về sau hai người chúng ta hãy làm như không quen biết, người cũng đừng tới tìm ta, nếu không bị phát hiện, hai chúng ta đều không có quả ngon để ăn đâu!"

Mẫu thân Tô chiêu nghi và mẫu thân Tần Sắt Sắt là bạn thân, chỉ là, ở trong cung này, chị em ruột đều có thể đâm nhau một đao, càng không cần nói đến loại quan hệ này.

Tô chiêu nghi muốn lôi kéo thêm cừu hận cho Vương Hiền phi, về phần chuyện nói với Tần Sắt Sắt chẳng qua chỉ là nể mặt mẫu thân nàng, nhắc nhở vị tiểu cô nương này một chút, như tính tình của Vương Hiền phi, không thích người khác tốt hơn nàng, không thì, chỉ bằng Tần Sắt Sắt, làm sao có khả năng vượt qua phục tuyền?

"Cũng tốt, vậy chúng ta về sau hãy xem như chưa bao giờ quen biết." Trong lòng nàng biết rõ chính Tô Chiêu nghi đã đập mình một cước, nhưng không có chứng cứ, chẳng lẽ cứ cãi vã với nàng ta? Nàng tuyệt đối tin tưởng là Tô chiêu nghi đem chuyện mình cùng Hoàng Thượng vô tình gặp gỡ tiết lộ cho Vương Hiền phi !

Người lợi dụng người khác đồng thời người khác cũng lợi dụng lại người! Nàng xem như đã nhìn thấu !

Chỉ là, nghĩ tới trong những tú nữ này chỉ có mình nhìn thấy Hoàng Thượng, Hoàng Thượng oai hùng phi phàm như vậy, tuần lãng như thần, Tần Sắt Sắt nghĩ tới liền đỏ mặt.

Chỉ một âm thanh đóng cửa rất nhẹ Lý Già La cũng nghe thấy , người phòng ở phía đông, chính là phòng Tần Sắt Sắt.

Ban đêm ra ngoài còn có thể thuận lợi trở về, Tần Sắt Sắt đúng là một nhân vật không thể xem thường.

Từ sau phục tuyền, gác cổng của Xuân Phương cung không còn nghiêm như trước, cho ít tiền là có thể ra ngoài, dù sao đều sắp thành nữ nhân của Hoàng Thượng , trong cung này ngoại trừ hoàng thượng là nam nhân, đều là thái giám, cũng không sợ không giữ được trong sạch.

Chỉ là, chẳng lẽ những người này không sợ xảy ra chuyện gì không may sao? Hay đây là ý tứ của người bên trên?

Trong cung hành động âm thầm lén lút nhiều, không cẩn thận sẽ bị phát hiện.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Chung Tuyền

Edit: HueKhanh92

Beta: Nga Lê. Di Quý tần

"Nường nường thật sự không cần cần thận tra xem những tú nữ kia là ai sao?" Trong Vĩnh Hòa cung, một cung nữ hỏi nhỏ Vương Hiền phi.

"Hừ, điều tra ra thì có ích lợi gì? Hiện tại làm cho các nàng biết bản cung lợi hại là được rồi. Đả thảo kinh xà, nếu ta còn chết không buông, Hoàng Thượng bên kia sẽ tức giận." Đối với Hoàng Thượng, Vương Hiền phi là thật lòng yêu nhưng Hoàng Thượng lại có nhiều nữ nhân.

Nay còn lại tuyển thêm nhiều nữ nhân như thế cho hãn, hãn cười với cái một tú nữ nho nhỏ thì có làm sao?

Hoàng Thượng giao cung vụ cho Hoàng Hậu quản, dù nàng muốn tìm ra "con rắn" kia, cũng không có nhiều nhân thủ như vậy. Chỉ là có thể nói cho mọi người, nàng đã biết sự việc này, về sau kiểm chế chút cho bản cung! Cũng nói cho các tú nữ khác, đừng có đùa giỡn trước mặt ta, không thì hậu quả là các người gánh vác không nổi!

Đã đến cuối xuân, trong Ngự Hoa viên thật là rục rờ. Tú nữ trong Xuân Phương cung lại không thể đi ngắm cảnh. Sắp tới chung tuyển, cũng bởi vì gần đây trong Xuân Phương cung có một tú nữ chết đuối tại Thái Dịch hồ ở ngự hoa viên.

Buổi tối không thấy người nhưng không có ai phát hiện, cho đến ngày thứ hai, có người đi tìm nàng ta, lại phát hiện nàng ta không ở trong phòng, sờ soạng chán mới thấy lạnh lẽo, rõ ràng là một đêm chưa về. Nàng kia hoảng hốt, vội vàng sai cung nữ đi bẩm báo quản sự ma ma của Xuân Phương cung.

Quản sự ma ma đang hỏi chuyện mấy người có liên quan tới tú nữ kia, kết quả bên Thái Dịch hồ trong ngự hoa viên trời lên một khối nữ thi (thi thể nữ nhân). Cuối cùng cho người đi nhận, tuy rằng người đã sưng phồng lên nhưng ăn mặc cùng trang sức chính là tú nữ kia. Sự tình nháo lớn, ngay cả Hoàng Hậu cũng bị kinh động. Hoàng Hậu kéo theo cơ thể đang bệnh sai người nhất định phải điều tra rõ sự tình.

Bên Xuân Phương cung, rất nhiều cung nhân bị xui xẻo vì bọn họ gác cổng không nghiêm. Cho nên buổi tối thường có người ra ngoài, đến rất muộn mới trở về, bọn họ chỉ cần để cửa là có thể.

Quản sự ma ma Xuân Phương cung cần lập công chuộc tội, tra cho ra chuyện này. Nhưng chuyện trong cung, chính là kỳ quái như vậy, người muốn tra, dù cố gắng cũng không tra được. Mắt thấy sắp tới chung tuyền, chỉ có thể lấy lí do là ban đêm một mình ra khỏi Xuân Phương cung, sau đó không cẩn thận rơi vào trong nước mà kết án.

Trong cung, hàng năm người chết không có nguyên nhân rõ ràng chẳng ít. Ngay cả những chủ tử cũng có thể, càng không cần nói đến chỉ là một tú nữ.

Bởi vì tú nữ này không có tiếng tăm, chẳng qua chỉ là nữ nhi của quan ngũ phẩm, thêm bản thân nàng ta không an phận, ban đêm đi ra ngoài, không còn tính mạng cũng là tự chuốc lấy. Đương nhiên, không thiếu được dùng vài cái mạng của mấy cung nhân đến bổ khuyết. Trong Hoàng cung này, mạng của cung nhân không đáng giá.

Thái Hậu biết chuyện này, gọi Triệu Hoàng Hậu đến hung hăng răn dạy một phen. Triệu Hoàng Hậu từ đầu tới đuôi không nói một câu biện giải, mặc Vương Thái hậu giáo huấn đủ, trở về đi chuẩn bị chuyện chung tuyền: "Hoàng Thượng lần đầu tuyển tú đã xảy ra chuyện chết người, ai gia cảm thấy thật không an lòng. Sợ ở giữa có kẻ muốn gây sóng tạo gió, nháo cho hậu cung không được sống yên ổn."

"Trong cung có Thái Hậu nương nương ngài làm Định Hải Thần Châm (trấn thủ), những người đó dù có muốn phá cũng phá không nổi đâu." Cung ma ma nói.

Cung ma ma là lão ma ma bên cạnh Thái Hậu, mặc dù là nô tỳ nhưng rất được người trong cung tôn kính: "Aiz, cũng là do Nhàn Nhã không cố gắng, không sinh hạ được một nam nửa nữ nào, không thì ai gia tội gì phải như vậy?" Nhàn Nhã là khuê danh của Vương Hiền phi. Hơn nữa cô cháu gái này cũng là người không thông minh, về sau chính mình không còn ở đây, biết làm sao cho tốt? Vương Thái hậu vì Vương gia mà cảm thấy lo lắng. Bao nhiêu lần bà muốn buông tay Vương Hiền phi, thật sự là bị nàng ta làm tức giận đến muốn chết.

"Nương nương, qua vài năm nữa Minh Nhã cô nương cũng trưởng thành, vừa lúc có thể bắt kịp kì tuyển tú tiếp theo." Cung ma ma sao không biết tâm tư Vương thái hậu? Nói đến Vương Minh Nhã, Vương thái hậu cười. Cô cháu gái này bộ dạng nhu thuận động lòng người, khó được nhất là rất thông minh. Nếu trong ba năm nữa, Nhàn Nhã vẫn không có động tĩnh, không có tiến bộ thì vì Vương gia, Vương thái hậu đành phải đưa Vương Minh Nhã vào trong cung. Chuyện này đương nhiên không có khả năng để Vương Hiền phi biết, không thì y theo cái tính tình kia của nàng ta, không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa.

"Sợ đến thời điểm đó, trong cung lại có vài hài tử rồi." Vương thái hậu thở dài.

"Dù nhiều, thân phận không tôn quý, cũng không có ích gì." Cung ma ma nói, Vương Thái hậu cười. Đúng vậy, còn không phải cái lý này.

Trước chung tuyền, Tần Sắt Sắt sinh bệnh một trận, thiếu chút nữa bị mang ra ngoài. Chỉ là nàng ta vận khí tốt, ngày thứ hai thì đỡ hẳn. Ánh mắt Tần Sắt Sắt đỏ bừng nói với Lý Già La: "Uyển Trinh, lần này cảm ơn người, cả đời này ta sẽ không quên được lòng tốt của người."

Lý Già La nói: "Ta cũng không có làm gì, là do thân thể người tốt."

"Không phải vậy, nếu không phải người giúp ta nấu thuốc, sao ta có thể khỏe nhanh được? Nếu vẫn bệnh, ta chắc chắn sẽ bị loại, nói không chừng cả đời sẽ bị bỏ lỡ." Tần Sắt Sắt xin lỗi.

"Lúc ta sinh bệnh, thích nói hươu nói vượn, chắc ta không nói chuyện kỳ quái gì chứ." Tần Sắt Sắt siết chặt tay mình.

"Sao không có nói? Người chút gọi cha, một chút lại gọi nương, ta và Thục Hoa cũng không biết làm thế nào cho tốt, lại sợ bị người nghe thấy. May mắn trong chốc lát cơn sốt của người đã hạ." Lý Già La nói.

"Hức, rời nhà đã lâu, ta có chút nhớ cha mẹ. Không nghĩ đến Thục Hoa còn chiếu cố ta, bình thường ta đối với nàng ấy thái độ cũng không tốt, nàng ấy không có trách ta, ngược lại tới chiếu cố ta. Ta đúng là quá không hiểu chuyện." Tần Sắt Sắt thật xấu hổ.

"Vậy thì nhanh khỏe lên, để mọi người không cần lo lắng." Tần Sắt Sắt gật gật đầu. May mắn, may mắn, tất cả đều qua!

Rốt cuộc cũng đến chung tuyền, đối với nhóm tú nữ đã trải qua hai vòng tuyển tú, lần này có ý nghĩa khác biệt rất lớn. Vì lần này có ba người thân phận cao nhất trong cung đến lựa chọn các nàng. Đương nhiên, còn có vài lão Thái phi cũng sẽ lại đây, các bà là vì con cháu nhà mình mà tuyển thê tử hoặc là trắc thất. Năm người đứng một hàng hoặc là hỏi một chút, hoặc là

trực tiếp quyết định loại hay lưu. Mọi người phải trang điểm như nhau, từng người khai báo tên họ và thân phận.

Mấy người Lý Già La còn đợi ở bên trong, phía trước đã có vài người đi vào, không khí khẩn trương ập tới. Rất nhiều người đi ra, đều nói ngay cả hình dáng Hoàng Thượng trông như thế nào cũng đều không biết. Mọi người quan tâm nhất đương nhiên là bộ dáng của Hoàng Thượng. Chung quy vị này rất có khả năng sẽ là phu quân sau này của các nàng.

"Nữ nhi của Tri phủ Trác Châu, Ký Châu - Võ Uyển Trinh thỉnh an Hoàng Thượng, Thái Hậu nương nương, Hoàng Hậu nương nương." Lý Già La hành lễ tiêu chuẩn, cúi đầu đứng ở phía dưới. Nhận lấy sự chú ý của những người này.

"Nghe thanh âm thấy là không tệ, ngẩng đầu lên!" Vương Thái hậu trầm giọng nói, Lý Già La chậm rãi ngẩng đầu.

Triệu Hoàng Hậu cũng nhìn qua bên này. Triệu Hoàng Hậu cười nói: "Mẫu hậu, vị cô nương này trông rất ôn hòa, nhìn có vẻ là người có phúc ." Bình thường Triệu Hoàng Hậu thích gì, Vương Thái hậu ngược lại không thích. Có điều lần này Vương Thái hậu ngược lại là gật đầu, nói: "Đúng là nhìn không tệ, Hoàng Thượng cảm thấy thế nào?"

Hoàng Thượng đối với việc Hoàng Hậu cùng Mẫu hậu của mình hiếm khi nhất trí bày tỏ một chút một kinh ngạc. Có điều chỉ tùy ý nhìn thoáng qua tú nữ trước mặt, cười nói: "Nếu Mẫu hậu cùng Hoàng Hậu đều nói không tệ, vậy thì ở lại đây đi." Ngược lại là không có hỏi Lý Già La cái gì nữa. Cứ như vậy, Lý Già La được lưu lại trong cung, chờ ban phân vị.

Một ngày này, tương lai của chừng năm mươi tú nữ đã được quyết định. Trong cung tuyển ba mươi người, vì là lần đầu tiên tuyển tú, cho nên dư lại chừng hai mươi người cũng không bị trục xuất trở về đều chỉ hôn cho dòng họ tôn thất. Hoặc làm chính thê hoặc là làm trắc thất. Người trong cung

tuyển ra, không thể nào làm di nương linh tinh gì đó, trắc thất tốt xấu gì cũng là có phẩm chất.

"Ta được tuyển, ta rất cuộc được tuyển!" Tần Sắt Sắt cao hứng muốn khóc lên: "Ba người chúng ta đều lưu lại trong cung, về sau cũng không cô đơn." Viên Thục Hoa cũng được tuyển, đây là theo dự liệu.

Chỉ là nhìn Tần Sắt Sắt bộ dạng không có tiền đồ, cảm thấy đặc biệt dọa người. Được tuyển là được tuyển nhưng phân vị thấp thì vẫn không được xuất đầu lộ diện. Lúc này có là cái gì đâu, tất cả chỉ mới khởi đầu, về sau đường còn rất dài.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Sắc Phong

Edit: Puta Ng

Beta: Nam Thiên Vân, Nga Tiệp Dư

Tuyển vào tất cả ba mươi người, rất nhanh đã có ý chỉ. Không ngoài dự đoán, con gái Uy Viễn hầu Dương Ngọc Dung được sắc phong làm trắc tứ phẩm Dung hoa. Viên Thục Hoa được sắc phong làm chính ngũ phẩm Uyển nghi, em gái Triệu Hoàng Hậu được sắc phong làm chính lục phẩm Lương nghi. Tần Sắt Sắt làm tòng thất phẩm Mỹ nhân, Vương Vũ Lộ sắc phong làm tòng tứ phẩm Tiệp dư, còn Lý Già La được phong làm chính thất phẩm Quý nhân.

Ngoài ra con gái Hộ bộ thị lang Tả Thanh được phong làm trắc tứ phẩm Dung hoa, vì con gái Tả Thanh là Tả Vận. Ở chung tuyển được Hoàng Thượng tán dương nên được phong làm Dung hoa.

Phong làm Quý nhân và Mỹ nhân rất nhiều. Mới đầu nhập cung, phẩm vị nhất định không cao. Trong chốc lát, tiếng chúc mừng không dứt, đều hướng Xuân Phương cung mà tới.

Tính ra, Vương Vũ Lộ có phong hào cao nhất trong đám tú nữ được tuyển lần này, vừa sắc phong mà đã là tòng tứ phẩm Tiệp dư, so với Dương Ngọc Dung là trắc tứ phẩm cao hơn một bậc. Nhưng Vương Vũ Lộ có bộ dáng quốc sắc thiên hương, luận về dung mạo không thua bất cứ một người nào.

Thêm nữa cha nàng là Đô Chỉ huy sứ một châu, nắm giữ mấy vạn binh mã, nói như vậy, Hoàng Thượng muốn lung lạc võ tướng sao?

Những chuyện này là chuyện triều thần cần cân nhắc. Đã được tấn phong phi tần, trong lòng chỉ có thể cao hứng thôi, có thể vào cung, bản thân chính là có bản lĩnh. Về phần phong hào cao hay thấp, đây chẳng qua chỉ mới bắt đầu, chuyện sau này, ai cũng không nói trước được.

"Tiểu thư!" Vì Lý Già La được phong làm Quý nhân nên có thể đem nha hoàn bên người tiến cung nhưng từ Quý nhân trở xuống thì không được.

Tần Sắt Sắt được phong làm Mỹ nhân, chỉ có thể sử dụng cung nhân trong cung điều đến.

Lý Già La cười gật đầu với Hồ Phách, đã hơn một tháng không gặp. Hồ Phách cũng không phải chịu vất vả gì, chỉ học quy củ trong cung, làm vài việc nhẹ nhàng, sau đó được đưa lại bên cạnh tiểu thư.

"Quý nhân, lát nữa sẽ có người đưa Quý nhân đến nơi đã bố trí sẵn, nếu Quý nhân cần thu xếp gì, thì lúc này hãy tranh thủ đi."

"Đa tạ!" Bởi vì nàng được phong Quý nhân, lần này tuyển tú quy củ được thay đổi. Không có tần phi mới tấn phong nào ở lại Xuân Phương cung mà trực tiếp đưa ba mươi người an bài tại các cung điện.

Dựa vào cấp bậc của các phi tử mà phân. Đương nhiên phi tử trong cung cũng không nhiều lắm, nên lục cung cũng không ở hết. Có vài người được phân ở một mình, tất nhiên chỉ được ở thiên điện, chính điện chỉ dành cho người đứng đầu một cung, mấy người các nàng không đủ tư cách.

Đối với những phi tần mới tiến cung mà nói, đại đa số đều hi vọng được phân đến trong điện của nương nương được sủng ái. Bởi vì như vậy cơ hội nhìn thấy Hoàng Thượng sẽ nhiều hơn, cơ hội được thị tẩm cũng cao hơn so với người khác.

Nhưng cũng có người không muốn dựa vào những phi tử phân vị cao này, tình nguyện một mình ở một điện, chẳng sợ không phải điện của chính mình, tránh cho trên đầu còn có cấp trên. Mỗi ngày ngoại trừ Hoàng Hậu ra còn phải thỉnh an vị cung chủ này.

Lý Già La được phân đến Phương Linh điện, vì Phương Linh điện không phải một cung, nên người có phân vị cao nhất ở đây là Lệ Thục viện. Lệ là phong hào của nàng ta, Lý Già La được người dẫn đi, mang theo Hồ Phách đi đến Phương Linh điện. Phương Linh điện ở phía tây Khôn Ninh cung, nhưng khoảng cách vẫn rất xa Khôn Ninh cung, vị trí cũng tương đối hẻo lánh.

Người dẫn đầu kia cười với Lý Già La nói: "Võ Quý nhân, chúng ta trực tiếp vào trong thu xếp một chút hay là đến bái kiến Lệ Thục viện trước?"

Lý Già La vội hỏi: "Không biết công công có gì chỉ giáo?" Sai Hồ Phách lặng lẽ đưa tới một cái hồng bao, nội thị kia bất động thanh sắc tiếp nhận, sau đó cười nói: "Nếu Quý nhân muốn bình yên chung sống, nô tài cảm thấy vẫn nên đi thỉnh an Lệ Thục viện trước cho thỏa đáng."

"Đa tạ công công chỉ điểm nhưng không biết Thục viện nương nương có điều gì kiêng kị không? Ta sợ không cẩn thận khiến nương nương không thoải mái, đó chính là lỗi của ta."

Nội thị kia vội vàng nói: "Lệ Thục viện nương nương hiền hòa thân thiện, cũng không có kiêng kị gì, Quý nhân cứ việc đi."

Lệ Thục viện không ở tại chính điện của Phương Linh điện. Vì chỉ có Chiêu nghi đứng đầu cửu tần và phi tần phẩm vị cao hơn mới có thể ở tại chính điện và làm chủ một cung, còn lại chỉ có thể ở thiên điện.

Cho nên Lệ Thục viện ở tại thiên điện của Phương Linh điện nhưng là thiên điện phía đông.

Lệ Thục viện vừa tròn hai mươi, nghe nói Võ Quý nhân mới đến tới bái phỏng, liền buông kim chỉ xuống. Sau đó cho người sửa sang lại quần áo, nói với cung nữ Đào Nhi bên cạnh: "Mời Võ Quý nhân vào đi."

"Thiếp thân Võ thị, bái kiến Lệ Thục viện nương nương! Nương nương vạn an!"

"Muội muội đừng đa lễ, về sau đều là tỷ muội một nhà, không cần khách khí như thế. Trước đây Phương Linh điện chỉ có một mình ta rất tịch mịch. Hiện tại có muội muội mỹ nhân thiên kiều bá mị vào ở, thật vinh hạnh cho kẻ hèn này. Đào Nhi, mau dâng trà! Không biết muội muội là người ở đâu? Năm nay bao nhiêu tuổi? Trong cung có gì không hiểu, cứ đến hỏi ta, dù sao ta ở trong cung mấy năm rồi, cũng quen thuộc hơn một chút so với muội muội."

Lý Già La cảm ơn Lệ Thục viện, sau đó trả lời từng vấn đề của nàng ta.

Lệ Thục viện cười nói: "Muội muội vừa tới, nhất định có rất nhiều việc cần làm, ta không giữ muội muội lại nữa, dù sao về sau chúng ta ở chung, có rất nhiều thời gian."

Lý Già La cáo từ, Đào Nhi không hiểu hỏi Lệ Thục viện: "Nương nương, sao người khách khí với Võ Quý nhân như vậy?" Nàng ta chỉ là Quý nhân thất phẩm thôi, hoàn toàn không so được với nương nương tòng nhị phẩm.

Lệ Thục viện thở dài: "Nhìn những cô nương trẻ trung này, ta mới nhận ra ta đã già đi!" Nàng không phải chủ một cung, cho nên không thể tự xưng bốn cung.

"Nương nương đâu có già đi? Nương nương còn rất trẻ!" Đào Nhi nói.

"Lời này của người, nếu do chính Hoàng Thượng nói ra ta nhất định sẽ rất vui!" Lệ Thục viện cũng từng được sủng ái nhưng thời gian không dài,

nay lại có thêm nhiều nữ nhân trẻ tuổi tiến cung, nàng càng không có ưu thế gì.

Vốn trong cung chỗ trống rất nhiều, nàng không ngờ lại phân đến bên này của mình một người, đúng là vận khí không tệ, còn thật sự phân đến Phương Linh điện.

Có người mới thì sẽ có cơ hội thị tẩm, Hoàng Thượng bên kia, nói không chừng mình có thể có cơ hội.

Khi Hoàng Thượng thị tẩm, sẽ cho gọi người đến Dưỡng Tâm điện hoặc là đến thẳng nơi phi tử ở.

Vừa rồi nhìn Võ Quý nhân dung mạo cũng thuộc dạng bậc nhất, nói không chừng sẽ được Hoàng Thượng sủng ái. Đến lúc đó có khả năng Hoàng Thượng sẽ đến Phương Linh điện, như vậy mình liền có cơ hội làm cho Hoàng Thượng lại chú ý đến mình.

Cho dù không phải như vậy, nếu Võ Quý nhân này may mắn, sinh được long thai. Phân vị của nàng ta không cao, sinh ra đứa nhỏ, còn không phải thuộc về Phương Linh điện sao? Chính Thực viện mình cũng có thể được chia một chén súp.

Đương nhiên, quan trọng nhất là có thể khiến Hoàng Thượng lần nữa chú ý đến mình. Nàng không cầu gì khác, chỉ cầu có thể sinh một đứa trẻ, chỉ cần sinh đứa nhỏ ra, chuyện thăng lên Phi vị sẽ ở ngay trước mắt.

"Đi xem bên chỗ Võ Quý nhân có gì cần giúp, cho người của chúng ta bên này qua nhìn một chút đi, đừng để những người đó nói ta ma cũ bắt nạt ma mới." Nếu muốn làm, vậy thì làm tốt một chút, lúc này không tranh thủ bán nhân tình, thì bán lúc nào chứ?

Lý Già La ở tại thiên điện phía tây của Phương Linh điện, phòng không lớn, người của Thượng Cung cục chuẩn bị cũng nhanh chóng, lát sau đã

đưa người tới cho Lý Già La chọn.

Vì Lý Già La mang theo nha hoàn hồi môn, nên sau này nàng ta sẽ là Đại cung nữ của nàng, cho nên ở đây cần chọn ra thêm bốn tiểu nội thị và bốn cung nữ nữa.

Người của Thượng cung cục còn phải mang hạ nhân đến cho các vị phi tần khác nên cũng không ở lại chỗ Lý Già La lâu.

Lý Già La nhìn tám người này, tuổi đều không lớn, vừa nhìn đã thấy là được dạy dỗ tốt. Trước khi tuyển tú nữ cũng đã tuyển chọn tốt những hạ nhân này, chỉ chờ đến ngày kết thúc việc tuyển tú sẽ đưa đến các cung hầu hạ chủ tử mới.

Lý Già La nhìn nhóm người mới đưa đến, bốn tiểu nội thị lần lượt gọi là Phùng An, Điền Lục, Lý Trạ, Trần Dừng. Bốn cung nữ gọi là Hồng Tuyến, Anh Đào, Thu Vân và Ngưng Hương.

Tên đều không phạm vào kiêng kị.

Lý Già La nói với những người này: "Về sau chuyện trong phòng ta đều do Hồ Phách lo liệu, chỉ cần tận tâm, ta sẽ cho các người an ổn. Tất nhiên, nếu phạm sai lầm, phải xử lý thế nào thì sẽ làm thế ấy. Trong cung có cung quy, ta cũng không nói nhiều, Hồ Phách, người sắp xếp công việc cho bọn họ đi."

Hồ Phách gật đầu, cung nữ Đào Nhi bên Lệ Thục viện cũng mang theo người đến hỗ trợ, rất nhanh đã sắp xếp xong mọi thứ.

Thu Vân và Ngưng Hương đi lấy cơm, mỗi người phân vị khác nhau, khẩu phần thức ăn cũng sẽ khác nhau nhưng ngày đầu tiên Ngự Trù phòng sẽ không dám tùy tiện làm càn, chung quy ai cũng không biết được những chủ tử mới tiến cung này sau đó sẽ ra sao. Nói không chừng sẽ được sủng ái.

"Chủ tử, hôm nay Tả Dung hoa thị tẩm." Hồng Tuyền nghe tin tức này ở bên ngoài, nhanh chóng bẩm báo lại với Lý Già La.

Lý Già La gật đầu cười nói: "Người có tâm, làm không sai." Nếu bọn hạ nhân muốn thể hiện, Lý Già La cũng không cần để ý.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Tình Người Ấm Lạnh

Edit : Puta Ng

Beta: Nga Lê, Nga Tiệp Dư

Mấy ngày kế tiếp, lục tục có người được thị tẩm. Sau khi Vương Vũ Lộ Vương Tiệp dư được thị tẩm, Hoàng Thượng ban cho nàng ta phong hào Minh. Tuy rằng phẩm cấp không đổi nhưng có phong hào và không có phong hào cũng khác biệt rất lớn. Trong nhất thời, Minh Tiệp dư nổi bật không ai sánh bằng. Người đến chỗ Minh Tiệp dư bái phỏng cũng nhiều lên. Nàng ta ở một mình tại Tường Hòa cung, thật là vô cùng nổi bật.

Vương Hiền phi tức giận, ở Vĩnh Hòa cung của mình đập phá rất nhiều đồ đạc. Hơn nữa thời điểm bái kiến Hoàng Hậu sau khi thị tẩm, Vương Hiền phi còn châm chọc khiêu khích Minh Tiệp dư một phen. Nhưng Minh Tiệp dư đều cung kính nghe lời, ngược lại Vương Hiền phi càng có vẻ không thú vị gì.

Những tần phi mới tấn phong, nếu không được thị tẩm, phẩm cấp lại thấp, thì không cần đến Khôn Ninh cung yết kiến Hoàng Hậu. Nữ nhân hậu cung nhiều như vậy nếu mỗi ngày đều đến thỉnh an Hoàng Hậu thì Hoàng Hậu phải ở trong cung đến ngốc mất. Cho nên trừ ngày sắc phong Lý Già La phải đến Khôn Ninh cung thì về sau nàng không cần đến nữa. Nhưng nếu nàng được Hoàng Thượng lâm hạnh, thì ngày hôm sau nhất định phải đến Khôn Ninh cung tạ ơn.

Được đến Khôn Ninh cung đôi khi cũng là một cơ hội tốt để nhìn thấy Hoàng Thượng. Cho nên lúc đi thỉnh an Hoàng Hậu, rất nhiều người đều

trang điểm xinh đẹp chỉ để vì được lọt vào mắt xanh của Hoàng Thượng.

Mấy hạ nhân bên cạnh Lý Già La không bởi vì chủ tử nhà mình không được thị tẩm mà thái độ thay đổi nhưng người Ngự Thiện phòng lại không giống vậy. Ngưng Hương trở về mấy lần, đều rất mất hứng. Bọn họ và người khác cùng đi lấy đồ ăn, kết quả là bị ép sang một bên, hơn nữa những thứ lấy được đều đã nguội lạnh. Tuy rằng đang là mùa hè nhưng ăn đồ ăn lạnh sẽ không tốt cho cơ thể. Thật giỏi nâng cao đập thấp!

Những người như bọn họ đều mới vào cung, thấy chủ tử cũng coi như hòa ái, đương nhiên hi vọng chủ tử được tốt: "Chủ tử, hoa ở Ngự Hoa viên vừa nở, chủ tử có muốn đi xem không?" Hồng Tuyến thấp thỏm hỏi.

Mấy ngày nay có không ít nương nương đến Ngự Hoa viên, đều hi vọng vô tình gặp được Hoàng Thượng. Lý Già La mỉm cười nói: "Thời tiết quá nóng, đi người sẽ ra đầy mồ hôi."

"Đã chạng vạng rồi ạ, chạng vạng cũng mát mẻ mà." Hồng Tuyến chưa từ bỏ ý định.

"Chạng vạng tuy rằng mát mẻ nhưng trong Ngự Hoa viên hoa cỏ nhiều, muỗi cũng nhiều." Lý Già La nói: "Nhất là Thái Dịch hồ, là nơi nhiều muỗi nhất." Hồng Tuyến bị đánh bại.

Chủ tử này thanh cao cũng không phải tốt đâu, không thấy trước kia Lệ Thục viện tươi cười đầy mặt nhưng sau khi nhìn chủ tử không có cơ hội thị tẩm, thì sắc mặt liền lập tức thay đổi sao? Trước kia thì muội muội này, muội muội nọ, nay gặp mặt tròn mắt hướng lên tận trời.

"Tỷ tỷ!" Tần Sắt Sắt mang theo cung nữ bước vào. Đây là lần đầu tiên nàng ta đến: "Nơi này của tỷ tỷ lớn hơn so với chỗ của ta đó."

"Mỹ nhân, mời uống trà." Lý Già La sai người dâng trà cho Tần Sắt Sắt, bản thân cũng cầm lên một tách. Tần Sắt Sắt làm theo, nhấp một miếng:

"Tỷ tỷ, tỷ đã đến chỗ Thục Hoa tỷ tỷ chưa? Chúng ta cùng đi đi. Nói mới nhớ, mấy người chúng ta thật lâu rồi không cùng nhau tụ họp."

Viên Thục Hoa bị phân đến Vĩnh Hòa cung, ở cùng một chỗ với Vương Hiền Phi. Không biết nên nói nàng ta may mắn hay không may mắn nữa.

Vương Hiền Phi là sủng phi nhưng vị sủng phi này tính ghen tị rất mạnh. Sau hôm Viên Thục Hoa được thị tẩm, còn khiến cho Viên Thục Hoa - Viên Uyển nghi phải hành lễ thỉnh an cả nửa ngày. Chuyện như vậy, Vương Hiền phi căn bản không cần che giấu, cho nên mọi người đều biết, nhất là những người trong cung này đều biết.

Lý Già La có chút do dự nói: "Thế này không ổn. Chúng ta không biết Viên tỷ tỷ có rảnh hay không, lỡ như có người bên kia thì làm sao?"

"Sao tỷ tỷ lại nghĩ vậy, chúng ta cứ tiếp tục thế này là không được, bị người khi dễ đến chết còn trăm trổ khen ngợi? Lại nói, chúng ta và Viên tỷ tỷ quan hệ vốn thân thiết, đi thăm Viên tỷ tỷ thì sao? Lại không có ai quy định chúng ta không thể đi."

Tần Sắt Sắt khuyên can mãi, cuối cùng thuyết phục được Lý Già La.

Đi Vĩnh Hòa cung, trước tiên nhất phải gặp mặt chủ vị Vĩnh Hòa cung - Hiền Phi nương nương. Nhưng thời điểm cho người thông báo, Vương Hiền Phi nương nương tỏ vẻ không rảnh để gặp bọn họ.

Trên mặt Tần Sắt Sắt biểu tình thất vọng chột lóe lên. Sau lại đến thiên điện của Viên Thục Hoa, thấy trên mặt Viên Thục Hoa hiện sự mệt mỏi, Tần Sắt Sắt lập tức hỏi: "Viên tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy? Ngủ không ngon sao?"

Viên Thục Hoa bình tĩnh nói: "Không có chuyện gì."

"Sao lại không có chuyện gì, đúng thế mà! Chúng ta đều nghe nói rồi, tỷ tỷ, tỷ không nên nhần nhịn thế, nên đến tìm Hoàng Thượng, nói rõ ràng với

Hoàng Thượng mới phải!" Tần Sắt Sắt nói.

Viên Thục Hoa lại cười lạnh: "Người thay ta tính toán thật khá. Có phải ta nên cho người hồng bao để cảm ơn người không?"

"Tỷ tỷ, đây là lòng tốt của muội, tỷ không cảm kích thì thôi, sao có thể nói muội như vậy. Thôi, không cảm kích thì không cảm kích, ta biết tỷ khinh thường ta, ta cũng không kiên nhẫn ở đây để người ta làm mặt lạnh với mình!" Tần Sắt Sắt trực tiếp phất tay áo đi.

Viên Thục Hoa không thềm liếc mắt nhìn, chỉ cười với Lý Già La rồi nói: "Người xem đi, nàng ta khẳng định là chạy qua bên kia. Thanh âm lớn như vậy, sợ người khác không nghe được!"

Quả nhiên Tần Sắt Sắt chạy đến chỗ của Vương Hiền Phi. Nàng ta bên này vừa lớn tiếng với Viên Thục Hoa xong, bên kia đã có người cho mời nàng vào phòng của Vương Hiền Phi.

"Viên tỷ tỷ, nếu không còn chuyện gì thì ta về trước." Lý Già La cười nói.

"Trở về gấp như vậy làm gì? Trước kia ta đã nói, ở trong cung chúng ta cần nâng đỡ lẫn nhau. Ta đã nói thì sẽ không quên." Viên Thục Hoa nói.

"Tỷ tỷ, ta thật sự không thể giúp gì cho tỷ cả." Nàng là một kẻ không được thị tẩm, nói những điều này ra thật đáng chê cười. Hơn nữa, trong cung này nâng đỡ lẫn nhau chính là một trò cười.

"Ta có thể giúp muội trước, về sau muội lại giúp ta." Ý của Viên Thục Hoa là nàng ta có thể giúp nàng được thị tẩm, sau đó đợi Lý Già La đứng lên, có thể giúp lại nàng ta.

"Đa tạ ý tốt của tỷ, chỉ là ta nghĩ nên để mọi chuyện thuận theo tự nhiên thì hơn. Nếu như không có chuyện gì khác, ta xin cáo từ trước."

Viên Thục Hoa không thuyết phục được Lý Già La nhưng cũng biết những chuyện này không phải nói miệng là có thể xong.

Hiện tại Vương Hiền Phi không vừa mắt nàng, lại đang phải ở Vĩnh Hòa cung, chịu sự quản lý của Vương Hiền Phi. Mỗi lần đều bắt mình bưng trà hành lễ nửa ngày, nói ra thì nàng chỉ được thị tẩm có một lần, mà đã bị đối đãi như vậy, đúng là người biến thái!

Vương Hiền phi còn ganh ghét cả Minh Tiệp dư nhưng vì Minh Tiệp dư ở một mình một cung, tương đối được sủng ái. Nhưng chẳng lẽ mình là người dễ ức hiếp lắm sao?

"Võ muội muội, buổi trưa hôm nay cùng nhau ăn cơm đi." Lệ Thục viện cười nói.

Nghe thì có vẻ khách khí nhưng chính là muốn Lý Già La phải cùng đi. Chung quy thì lời của nàng ta, một Quý nhân nho nhỏ không thể phản bác.

Nhưng vào lúc dùng cơm, Lệ Thục viện liền hỏi Lý Già La tình huống hôm nay đến Vĩnh Hòa cung thế nào.

"Đến mặt mũi Hiền Phi muội cũng không gặp được? Đúng là không tốt mà! Cơ hội tốt cỡ nào? Nếu có thể thông qua Hiền Phi nói với Thái Hậu, về sau còn có gì phải lo lắng nữa chứ?"

Vị này là muốn đi đường chỗ Thái Hậu đây mà. Chẳng qua Thái Hậu có một Vương Hiền Phi rồi, sẽ không dễ dàng tiếp nhận thêm nữ nhân nào ở hậu cung nữa.

"Ta cho muội biết, trong hoàng cung này nhiều nữ nhân như vậy. Đến thời điểm chọn người thị tẩm thì chỉ nhìn qua một tấm bài ghi tên, trông người lớn bé thế nào Hoàng Thượng cũng không biết. Muội vẫn nên tìm thái giám Kính Sự phòng đi, cho bọn họ chút bạc, bài tử của muội sẽ được

đặt ở chỗ dễ thấy nhất. Đừng nói tỷ tỷ không nhắc nhở muội, nếu bạc không đủ, tỷ tỷ cho muội mượn tạm."

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Biến Sắc

Edit: Puta Ng

Beta: Nam Thiên Vân, Dương Tu dung, Giang Hiền tần

"Đa tạ Thục viện tỷ tỷ nhắc nhở, ta vẫn không hiểu vì sao chỗ ta không có chút động tĩnh nào, thì ra là do ta không tìm cách." Lý Già La cảm kích nói.

Lệ Thục viện nói: "Ta cũng là vì sốt ruột thay người thôi. Người suy nghĩ một chút mà xem, ba năm nữa lại tuyển tú, đến lúc đó người vẫn chưa được thị tẩm thì sau này sẽ bị ghẻ lạnh cả đời. Tỷ tỷ cũng mong người được sủng ái. Nếu bạc không đủ thì cứ đến tìm ta."

Sau khi Lý Già La đi, Đào Nhi vội hỏi: "Nương nương, người thật sự muốn cho Võ Quý nhân bạc sao? Chúng ta cũng làm gì có nhiều bạc." Vì Lệ Thục viện không được sủng nên mỗi tháng không được phát nhiều bạc, ban thưởng lại càng không có.

Người trong cung đều là mắt chó nhìn người, chỗ nào không cho bạc thì sẽ không xong. Vì thế Lệ Thục viện cũng không dư dả gì.

"Xem ra nàng ta có thể sẽ đi Vĩnh Hòa cung, cứ mang đến cho nàng ta đi, nếu không sẽ không có cơ hội đâu." Lệ Thục viện đau lòng nói.

Ai bảo bên nàng được phân đến một quý nhân đến bây giờ vẫn chưa được thị tẩm cơ chứ, sao số nàng khổ như vậy?

Hồ Phách nhận ngân phiếu bên Lệ Thục viện đưa đến rồi nói với Lý Già La: "Tiểu thư, chúng ta sẽ dùng tiền của Lệ Thục viện thật sao?" Nàng vô cùng khinh thường Lệ Thục viện, nàng ta trở mặt quá nhanh, giây trước còn tươi cười, giây sau đã trừng mắt, nói nàng ta xoay như chong chóng cũng không quá.

"Nếu nàng ta đã đưa đến thì cứ cầm lấy, chút tiền ấy tiểu thư ta đây còn phải dùng đến." Lý Già La cười nói.

Vị Lệ Thục viện này cho Lý Già La tiền là muốn nàng giành sủng ái của nam nhân, mà nam nhân này chính là Hoàng Thượng. Vì thế Lý Già La căn bản là không đau lòng, Hoàng Thượng vốn cũng chính là nam nhân của Lệ Thục viện nương nương.

Về phần dùng tiền kia hồi lộ người của Kính sự phòng: "Không cần, mọi người ai cũng hồi lộ, chắc chắn mấy tấm bảng kia đều được đặt ở vị trí bắt mắt, chúng ta có hồi lộ cũng không có tác dụng gì." Quan trọng là ý muốn của Hoàng Thượng. Nếu Hoàng Thượng tìm người thị tẩm còn bị người của Kính sự phòng khống chế thì vị Hoàng Thượng này cũng thật đáng thương quá đi.

Xem quy luật chọn người thị tẩm tháng trước của vị Hoàng Thượng này, vốn dĩ là lão nhân trong cung, Hiền phi và Hoàng Hậu đều không thiếu được. Kế tiếp chính là tú nữ phân vị tương đối cao trong lần tuyển tú này, sau đó là một vài tần phi phân vị thấp hơn.

Hơn nữa, Hoàng Thượng còn phải xử lý chuyện tiền triều, không thể đêm nào cũng tìm người thị tẩm. Vì thế trong ba mươi người mới các nàng, những người chưa tới phiên cũng đã chiếm một nửa.

Thái Hậu có chút không hài lòng đối với chuyện Hoàng Thượng cho những người mới phân vị cao thị tẩm nên tìm Hoàng Hậu để nói chuyện.

"Các tú nữ được chọn vào Hoàng gia đều là những người đứng đầu. Nếu chúng ta chỉ cho con gái những vị quan chức cao nhận ân sủng thì các thần tử phía dưới không phải sẽ thất vọng sao? Dù là mấy người địa vị cao, nếu không phải nhờ những thần tử phẩm vị thấp hơn kia, giang sơn Đại Sở chúng ta nào được an ổn như vậy. Người là Hoàng Hậu, nhớ phải khuyên Hoàng Thượng nhiều một chút. Đừng vì điều này mà khiến người phía dưới nghị luận."

Triệu Hoàng Hậu cung kính đáp ứng, có điều nàng chỉ truyền đạt lại lời của Thái Hậu tới Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng nghe xong không nói gì, tuy vậy vài ngày sau cũng tìm người trong số những người mới có phân vị thấp đến thị tẩm.

Tộc muội của Hoàng Hậu Triệu Lương nghi bóp vai cho Triệu Hoàng Hậu: "Nương nương, Thái Hậu làm vậy là có ý gì? Chẳng lẽ bà ấy không quan tâm đến Hiền phi nương nương sao?" Tự nhiên Thái Hậu lại chủ động nói những lời này, thật là kỳ quái!

Triệu Hoàng Hậu nói: "Thế thì sao, Hoàng Thượng là con ruột của Thái Hậu, nối dõi tông đường mới là chuyện trọng yếu nhất. Người cũng phải cố gắng cho bốn cung, sớm ngày mang thai, có bản cung ở đây rồi, hài nhi của người nhất định sẽ vô cùng tôn quý!"

Triệu Lương nghi nghe xong cười tươi hơn, càng thêm thân thiết với Triệu Hoàng Hậu.

Triệu Hoàng Hậu thầm nghĩ, Hiền phi kia không sinh con được, Thái Hậu cũng không đợi được nữa. Về việc khuyên Hoàng Thượng thân mật hơn với phi tử phân vị thấp, đơn giản chỉ là tính toán cho sau này.

Nhưng như vậy cũng tốt, đối với bản thân Triệu Hoàng Hậu cũng có lợi. Nàng cũng không hi vọng những phi tử phân vị cao kia sẽ sinh con.

"Quý nhân, thật buồn cười, Đào Nhi bên kia bắt chúng ta nhanh chóng trả tiền." Hồ Phách chỉ biết Lệ Thục viện này là người thay đổi thất thường, thấy bên này vẫn không có động tĩnh gì nên sai cung nữ của mình qua đòi lại tiền đã cho mượn.

Lý Già La cũng thấy thật buồn cười. Trong cung này, còn có ai 'Biến sắc' nhanh như nàng ta không.

"Đem tiền trả lại cho nàng ta, còn nữa, nhớ cho thêm chút tiền lãi." Lý Già La cười nói.

Vậy là Lệ Thục viện đã hoàn toàn đắc tội người ta. Hoặc là ngay từ đầu đừng giúp đỡ, còn nếu đã giúp cũng đừng mới đi nửa đường đã qua cầu rút ván. Đây rõ ràng không phải càn làm cho người khác hận mình sao?

Đào Nhi cầm tiền rồi giao cho Lệ Thục viện, "Nương nương, chúng ta làm thế này không phải là hoàn toàn đắc tội với người ta sao?"

"Đắc tội thì đắc tội, ta thấy rõ ràng là nàng ta không có cái phúc khí kia. Người như vậy còn sợ đắc tội cái gì? Nàng ta cũng chỉ là một Quý nhân thôi! Sau này nàng ta ở Phương Linh điện này cũng không được yên ổn đâu!" Lệ Thục viện thấy Võ Quý nhân này vẫn chưa được thị tẩm, không còn kiên nhẫn nổi nữa.

Đã hai tháng trôi qua mà vẫn chưa đến phiên nàng ta. Thường thì lúc này, những người còn lại đều không có tiền đồ gì nên Lệ Thục viện cảm thấy không cần phải tiếp tục trông cậy vào Võ quý nhân này nữa. Tiền của nàng không phải tự dưng mà có, nếu bây giờ không đòi, về sau càng không có tiền để trả cho bên kia, tiền của nàng sẽ không đòi lại được nữa.

Nhưng Lệ Thục viện không ngờ nàng vừa mới trở mặt đòi tiền về thì người bên Kính sự phòng liền tới truyền khẩu dụ. Võ Quý nhân Phương Linh điện đêm nay thị tẩm.

Lệ Thục viện cảm thấy hối hận, thật muốn lại đem tiền cho nàng ta. Sau đó hỏi Đào Nhi, biết Đào Nhi nói rất nhiều lời khó nghe, hận không thể chặt một bàn tay Đào Nhi kia, đây là chuyện gì thế này.

Đám người Hồ Phách và Hồng Tuyền vô cùng hưng phấn, rốt cuộc cũng đợi được đến ngày này, sau này sẽ không bị người khác xem thường nữa.

Chỉ là trong lòng Hồ Phách có chút buồn rầu nhưng đã che giấu rất nhanh.

"Tiểu thư, đây là lần cuối cùng nô tỳ gọi người là tiểu thư. Sau này..."

"Hồ Phách, người muốn nói gì ta đều hiểu. Người sống trên đời này không phải chuyện gì cũng như ý, chỉ cần trong lòng không hối hận là được. Ít nhất bây giờ ta không hối hận." Chẳng qua chỉ là một túi da, nếu nàng để ý thì đã không lựa chọn tiến cung.

Lý Già La vỗ lên tay Hồ Phách, cười nói: "Hôm nay là ngày vui của tiểu thư người, đừng mặt mày ủ rũ như thế, người phải thay ta vui mừng mới đúng chứ!"

"Vâng, hôm nay tiểu thư rất đẹp! Nếu nô tỳ là nam nhân chắc chắn cũng sẽ thích người."

Chập tối, người của Kính sự phòng đến chỗ của Lý Già La, sắp xếp giúp nàng tắm rửa thay y phục, sau đó ngồi trên kiệu đã chuẩn bị sẵn.

Hôm nay nàng sẽ tới Dưỡng Tâm điện gặp đương kim Hoàng Đế Đại Sở Tiêu Cảnh.

Không có đêm động phòng hoa chúc, chỉ là một lần thị tẩm bình thường.

Lý Già La mỉm cười xuống kiệu, nàng được cung nữ Dưỡng Tâm điện dẫn đến bên long sàng, ở trên đã đổi lại chăn đệm mới. Trong phòng không

có một chút huân hương nào.

"Thỉnh Quý nhân an tâm chờ, Thánh Thượng còn có công việc, xử lý xong sẽ đến."

Lý Già La gật đầu. Trên đầu nàng chỉ vấn một búi tóc đơn giản, dùng một cây trâm bạch ngọc cố định lại. Trên tay cũng không đeo vòng. Lúc người của Kính sự phòng đến cũng đã nhắc nhở nàng tháo ra. Quần áo cũng là thuần trắng, chỉ mặc một chiếc áo choàng bên ngoài, cũng may thời tiết lúc này không lạnh.

Tuy Hoàng thượng thường dùng màu vàng sáng nhưng trên giường lại là một màu trắng trong thuần khiết, không phải là màu vàng chói mắt kia.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Thừa Sủng

Edit: Puta Ng

Beta: HueKhanh92, Dương Tu dung, Giang Hiền tần

"Hoàng Thượng giá lâm!" Một thanh âm sắc nhọn vang lên. Lý Già La vội vàng quỳ xuống nghênh đón Hoàng Thượng Tiêu Cảnh đến. "Đứng lên đi." Thanh âm Hoàng Thượng trầm thấp như không nhìn thấy Lý Già La, sau khi tiến vào thì hắt đi thẳng về hậu thất.

Qua chừng nửa canh giờ, Hoàng Thượng từ phía hậu thất đi ra, đã thay thường phục. Đối với việc thị tẩm này, Hoàng Thượng Tiêu Cảnh không quá để tâm. Chỉ là hôm nay trên tiên triều có tin tức tốt nên hiếm khi hấn hứng trí thế này.

Nhìn mỹ nhân im lặng ngồi kia, hắc nhỏ giọng hỏi: "Người là người nơi nào?"

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, tần thiếp là con gái Tri Phủ Trác Châu, nguyên quán là Hồ Châu." Lý Già La đứng lên trả lời.

"Trác Châu? Đó là một nơi tốt. Ngồi xuống nói chuyện đi. À, trầm nhớ ra người rồi. Thái Hậu và Hoàng Hậu đều khen người."

Thái giám tổng quản Lưu Vĩnh Toàn nghe thấy bên trong có tiếng nói chuyện không khỏi cảm thấy tò mò. Hoàng Thượng chưa bao giờ nói chuyện phiếm với người đến thị tẩm. Vị Võ quý nhân này lại có vận khí nói chuyện cùng Hoàng Thượng sao?

Nghe ngữ khí nói chuyện, dường như cuộc đối thoại cũng không tệ lắm, chắc do hôm nay trên triều đường Hoàng Thượng nhận được tin tức đề đập phía nam đã xây dựng thành công. Vị Võ quý nhân này vận khí thật không tệ, đến đúng thời điểm Hoàng Thượng đặc biệt cao hứng. Con người đôi khi vận khí vô cùng quan trọng. Cho dù bộ dạng người xinh đẹp nhưng gặp lúc Hoàng Thượng đang tức giận hoặc nhìn cái gì cũng không vừa mắt thì chính là bi kịch.

Kết quả Lưu Vĩnh Toàn nghe Hoàng Thượng cùng Võ quý nhân nói chuyện hơn nửa ngày. Tuy rằng nghe không rõ, nhưng thanh âm này, có thể cùng Hoàng Thượng trò chuyện lâu như vậy, Võ Quý nhân, Lưu Vĩnh Toàn đã nhớ kỹ trong lòng.

Lý Già La nhìn một cái vào trong nước. Sau khi thị tắm hoàn tất, nàng cũng bị người đưa về Phương Linh điện. Cho đến bây giờ, nữ nhân hậu cung có thể qua đêm ở Dưỡng Tâm điện chỉ có hai người là Hoàng Hậu và Vương Hiền phi.

Hoàng hậu thì tất nhiên không cần phải nói, danh chính ngôn thuận. Còn Vương Hiền phi là cháu gái Thái Hậu, lại được sủng ái nên ngủ lại Dưỡng Tâm điện cũng là điều dễ hiểu.

Hồ Phách nhìn trên người quý nhân nhà mình xanh tím, không một chỗ nào lành lặn, nàng không khỏi thở hắt ra một hơi. Hoàng Thượng chẳng lẽ là người cuồng bạo lực? Quý nhân nhà mình không phải là chịu khổ rồi sao?

"Quý nhân, người có đau không? Hoàng Thượng cũng ác quá." Hồ Phách đau lòng ghê gớm. "Không đau đâu, chỉ là trông hơi đáng sợ thôi. Chẳng lẽ người không biết trên người ta luôn để lưu lại vết sao, thật ra không đau chút nào hết."

Lý Già La cười nói: "Hỗ Phách, nhanh chóng rửa mặt cho ta. Ta phải nghỉ ngơi tử tế, ngày mai còn đi thỉnh an Hoàng Hậu nương nương."

Thực sự là người nàng không đau. Ngoại trừ ban đầu phía dưới đầu không chịu nổi ra, nàng cũng cắn răng kiên trì vượt qua những lúc đó nàng lại ôm lưng Hoàng Thượng, không chừng đã cào xước chảy máu.

Có điều như vậy lại càng khiến Hoàng Thượng ngược hừng phần nên thân thể Lý Già La mới biến thành như vậy.

Thực ra Hoàng Thượng Tiêu Cảnh lúc nằm ngủ còn cảm thấy phía sau lưng có cảm giác đau đớn. Tuy vậy, hẳn lại cảm thấy đêm qua là một đêm dạt dào xuân ý. Hoàng Đế Tiêu Cảnh từ lúc còn làm Thái Tử không có ai dám ngỗ nghịch với hắn. Ai ở trước mặt hắn đều tỏ ra cung kính, có lúc còn run rẩy. Lần này bị móng tay của quý nhân cào sau lưng, nàng cũng không sợ hãi, không quỳ lạy dập đầu, ngược lại càng khiến hắn ghi nhớ nàng. Loại cảm giác này quả thật không tệ.

Lý Già La ngủ một giấc rất ngon. Bởi vì buổi sáng nàng phải đi thỉnh an tạ ơn Hoàng Hậu nên đám người Hồng Tuyến dậy sớm hơn, lúc trời vừa tờ mờ sáng đã đánh thức nàng.

"Nương nương, người xem bộ quần áo này thế nào?" Anh Đào lấy ra một bộ quần áo màu tím, Lý Già La lắc đầu, nói: "Màu sắc không thích hợp." Đi thỉnh an Hoàng Hậu ăn mặc phô trương như vậy làm gì? Cho rằng người ta không biết đêm qua người thị tẩm hay sao? Tâm những nữ nhân này đều là ngâm trong dấm chua đó.

Nếu trang điểm xinh đẹp thì chẳng khác nào tự tìm phiền phức cho mình, chỉ cần bình thường là được rồi. Tính tình nàng cũng không phô trương vậy cần gì phải giả bộ phô trương? Người khác cũng sẽ không tin. Ngược lại tính tình càng phô trương, càng nhanh bị người khác hãm hại.

Không ngờ lúc Lý Già La ăn mặc xong, Lệ thực viện lại tự đến đây, thân thiết kéo cánh tay Lý Già La, muốn cùng Lý Già La đi Khôn Ninh cung.

"Nương nương, thiếp thân đi bộ là được rồi. Người vẫn nên ngồi kiệu đi trước thì hơn." Lý Già La chỉ là quý nhân, không xứng được ngồi cùng trên cỗ kiệu này. Bình thường Lệ thực viện đều cho người khiêng kiệu đi Khôn Ninh cung, hôm nay lại chủ động tới đây.

"Người nói vậy là sao? Cỗ kiệu của ta hai người ngồi cũng không chật chội. Người và ta ngồi cùng nhau đi." Nói rồi nàng ta định lôi kéo Lý Già La lên kiệu.

"Nương nương, thiếp thân thật sự không dám phạm quy củ. Nếu để người khác bắt gặp thân thiếp ngồi trên kiệu của nương nương không chừng người ta sẽ nói thiếp thân bừa bãi. Kính xin nương nương thứ lỗi."

Lệ thực viện thấy Lý Già La không chịu lên kiệu, cứ lôi kéo như vậy cũng không tốt, vì thế liền nói: "Cũng được, không ngồi thì thôi, ta cũng không bắt ép. Vậy hai chúng ta cùng đi bộ, còn có thể tán tán gẫu, thưởng thức phong cảnh một chút."

Trong lòng Hồ Phách quả thực muốn trợn mắt. Sao da mặt Lệ Thực viện dày thế nhỉ, thấy Quý nhân nhà mình được thị tẩm là cứ thế bám theo. Trước kia trở mặt không nhận người, chắc nàng ta chưa quên chứ?

Sao nàng ta có thể thẳng lên đến Nhị phẩm Thực viện được vậy? Quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Lệ Thực viện tự động đi bộ với Lý Già La, vẫn cùng Lý Già La tán gẫu. Đương nhiên nàng ta cũng nói bóng nói gió hỏi chút về tình huống thị tẩm ngày hôm qua. Lý Già La đỏ mặt, mười câu thì cả mười đều trả lời coi như không tệ.

Lệ Thục viện hơi nổi giận, sao nàng lại phải tự mình làm khổ mình thế này? Nhưng sau đó ý chí chiến đấu của Lệ Thục viện lại sục sôi. Nếu Lý Già La có thể được thị tẩm một lần, như vậy có thể được thị tẩm lần hai, về sau không chừng Hoàng Thượng sẽ đến Phương Linh điện. Đến lúc đó chắc hẳn nàng sẽ có cơ hội nhìn thấy Hoàng Thượng, cũng làm cho Hoàng Thượng nhớ lại chuyện cũ để nàng lại được hầu hạ Hoàng Thượng.

"Hoàng Hậu nương nương là người rất ôn hòa. Người không phải sợ. Bình thường sau khi phi tần thị tẩm, Hoàng Hậu nương nương đều sẽ ban thưởng. Aiz, nhớ năm đó ta cũng là như vậy, thời gian trôi nhanh quá." Lệ Thục viện nói với Lý Già La. Trên đường các nàng cũng gặp người đến Khôn Ninh cung thỉnh an, mọi người chào hỏi lẫn nhau.

Lý Già La phẩm cấp thấp nhất nên dọc theo đường đi phải hành lễ nhiều nhất.

Đến Khôn Ninh cung, vừa vào trong đã nghe thấy âm thanh có chút quen tai "Bản cung đã đến, sao Võ Quý nhân vẫn chưa đến?" Người đang nói chuyện là Hiền phi.

Hiền phi nghe nói hôm qua Hoàng Thượng lại chọn người mới thị tẩm nên không thoải mái. Nhất là đêm qua là ngày kỉ niệm nàng thị tẩm lần đầu tiên. Tuy rằng khi đó ở Đông cung, nhưng là lần đầu tiên làm nữ nhân nên Hiền phi vẫn nhớ rõ.

Nay nhiều người mới như vậy, số lần Hoàng Thượng đi Vĩnh Hòa cung ít đi nên Vương Hiền phi đến Khôn Ninh cung liền cảm thấy khó chịu.

Lệ Thục viện tự động cách xa Võ Quý nhân ra vài bước. Nàng cũng không muốn bị Vương Hiền phi để ý nên chỉ có một mình Võ Quý nhân lẻ loi ở bên dưới hành lễ tạ ơn Triệu Hoàng Hậu.

Triệu Hoàng Hậu cười nói: "Võ Quý nhân đứng lên đi. Mọi người đều là phi tần của Hoàng Thượng, về sau phải hòa thuận chung sống."

"Thần thiếp xin ghi nhớ lời nương nương dạy bảo." Lý Già La hành đại lễ, sau đó Hoàng Hậu lại nói thêm vài lời, trong khi đó Vương Hiền phi phóng ra ánh mắt lạnh buốt. Mọi người tán gẫu một lúc rồi Triệu Hoàng Hậu cho mọi người giải tán.

Lần này từ Khôn Ninh cung đi ra, có mấy người đến bắt chuyện cùng Lý Già La, còn mời Lý Già La đến chỗ các nàng ngồi tán gẫu một chút. Nhưng vẫn có người không dám dây vào phiền phức với Vương Hiền phi, sau khi Vương Hiền phi trở về Vĩnh Hòa cung mới dám lại đây nói vài câu với Lý Già La.

"Võ Quý nhân, Xuân Hoa điện và Phương Linh điện cách nhau cũng không xa, người có muốn qua đó ngồi một chút không?" Tô Chiêu nghi ngồi trên kiệu đi phía trước nói với Lý Già La, sau đó không đợi Lý Già La trả lời, cỗ kiệu đã đi xa.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Thái Hậu Cho Gọi

Edit: Puta Ng

Beta: Nam Thiên Vân, Thư Thực cơ

Sau khi Lý Già La trở lại Phương Linh điện, đồ Hoàng Thượng ban thưởng cũng tới. Đầu là chút đồ trang sức và lãng la tơ lụa.

Thêm Hoàng Hậu ban thưởng, cũng không ít đồ.

Lệ Thục viện nhìn thấy nóng mắt, cười nói với Lý Già La: "Tuy rằng không tấn vị nhưng có thể được Hoàng Thượng ban thưởng cũng không tệ." Nàng đã lâu không được Hoàng Thượng ban thưởng, thật sự rất lâu rồi.

Lý Già La cười nói: "Đồ bên nướng nướng tốt hơn chỗ thần thiếp nhiều."

Lệ Thục viện sắc mặt có chút khó coi, nói vài câu rồi rời đi.

Ngay lập tức Hồ Phách cũng nhìn ra được, Lệ Thục viện coi trọng đồ tốt bên này, muốn Lý Già La cho nàng ta một hai thứ. Bởi vì ban thưởng lần này không cần đăng ký trong danh sách, tương bạc trăm vàng các thứ.

Chỉ là vị Lệ Thục viện này cũng không muốn đi xin xỏ một quý nhân, đó không phải là đánh vào mặt Thục viện sao? Cho nên những thứ này, Lý Già La tuyệt đối không thể nói cho là cho. Lúc cho nàng ta cao hứng, nhưng sau đó sẽ cảm thấy Vô Quý nhân này khinh thường mình.

"Tỷ tỷ! Ta báo tin vui cho người!" Tần Sắt Sắt rất nhanh cũng lại đây, cười nói: "biết là tỷ tỷ có phúc khí mà, không phải đây sao, có thể hầu hạ

Hoàng Thượng!"

Đến bây giờ Tần Sắt Sắt còn chưa được hầu hạ Hoàng Thượng.

"Tỷ tỷ, Hoàng Thượng trông thế nào, đẹp không? Anh tuần oai hùng không?" Tần Sắt Sắt cười hì hì hỏi Lý Già La.

Lý Già La nghe xong mặt lập tức đỏ, nói: "Muội muội, người nói cái gì đó."

Thấy Lý Già La đỏ mặt, Tần Sắt Sắt nhất quyết không tha: "Tỷ tỷ, người nói cho ta biết đi, ta ngay cả Hoàng Thượng trông thế nào đều không biết." Về mặt Tần Sắt Sắt có chút cô đơn, "Còn tưởng rằng tiến cung là có thể nhìn thấy Hoàng Thượng, ai biết đến bây giờ Hoàng Thượng trông thế nào cũng không biết."

"Ta, ta lúc ấy không dám nhìn, muội muội hỏi ta, ta cũng không biết nói thế nào cho phải." Lý Già La đỏ mặt nói.

Đầu ngón tay Tần Sắt Sắt bấm vào lòng bàn tay, "Cũng không biết bao giờ ta mới có phúc khí này."

"Nhất định sẽ có, muội đừng lo lắng." Lý Già La nói.

"Có những lời này của tỷ, ta an tâm rồi. Tỷ tỷ, người không biết đâu, ta thân thiết với tỷ, những nội thị kia biết tỷ tỷ thị tẩm, thái độ đối với ta so với trước kia tốt hơn nhiều! Đều là mắt chó nhìn người! Lần này nhờ tỷ ta mới có thể tốt hơn một chút. Về sau ta thường xuyên đến tìm tỷ tỷ, bọn họ cũng không dám tùy tiện khinh thường ta!"

Lý Già La nói: "Đến lúc người được thị tẩm, còn sợ những người này đối với người không tốt?"

"Nói nửa ngày còn không chịu đi. Nếu không phải đến giờ ăn cơm, còn định ở lại nữa." Hồ Phách rất chướng mắt với Tần mỹ nhân này, nàng ta cũng không phải thứ gì tốt đẹp.

Nhưng lúc bọn hồng tuyến nói những lời này, Hồ Phách vẫn quát lớn các nàng. Chung quy lời này cũng có chút không hay.

Bị người ngoài nghe được sẽ rất phiền toái.

Hồ Phách cũng ở trước mặt chủ tử lải nhải.

Lý Già La cười nói: "Hồ Phách người yên tâm, ta sẽ không mềm lòng mà làm hỏng chuyện."

Mục đích của Tần Sắt Sắt rất rõ ràng. Chính là muốn nàng tiến cử nàng ta, đến lúc đó có thể ở trước mặt Hoàng Thượng nói tốt cho nàng ta, gây ấn tượng trước mặt Hoàng Thượng, như vậy sẽ có cơ hội thị tẩm.

Nhưng nàng ta cũng quá coi trọng Lý Già La , Hoàng Thượng muốn tìm ai thị tẩm, làm gì có chuyện nàng nói vài câu là được?

Nhưng mắt thấy hai tháng qua đi, nàng ta vẫn chưa lên được long sủng, trong lòng nóng nảy, quýnh lên tìm cách.

Vương Thái Hậu hỏi Vương Hiền phi, "Hai tháng đã qua, người tìm được người chưa?"

Vương Hiền phi không bằng lòng nói: "Mẫu hậu, nhất định muốn như vậy phải không? Đã không thể đợi được nữa? Nhi thần nhất định có thể sinh hạ hoàng tử !"

Vương Thái Hậu thở dài: "Đợi, phải đợi bao lâu? Người mới vào cung, chẳng lẽ phải chờ đứa nhỏ khác sinh ra?"

"Nhi thần không phải còn có đại hoàng tử sao?" Vương Hiền phi nói.

"A Mộc thân mình yếu ớt, không phải người đương gia tổ mẫu này ghét bỏ hẳn nhưng có thể sống đến trưởng thành cũng đã không tệ. Hoàng Thượng sẽ không chọn một hoàng tử như vậy kế thừa đại thống. Người phải hiểu chuyện, ai gia cũng là vì người tính toán về sau. Hiện tại tìm một người gia thế bối cảnh thấp, chỉ là mượn bụng sinh con, không cần để ý!" Chính là không nghĩ để mẹ đẻ kia tại thế, đến lúc đó sẽ dùng thủ đoạn làm cho người này biến mất. Trong cung chết một người, căn bản không tính là chuyện gì lớn.

"Nếu người chưa có chủ ý, ai gia sẽ quyết định thay người! Ai gia nhìn Vô Quý nhân kia không tệ. Chỉ là tại chung tuyền, Hoàng Hậu cũng khen nàng ta, sợ rằng nàng ta là người bên Hoàng Hậu. Ai gia còn chấm được vài người khác. Người cũng không thể chờ Hoàng Hậu sinh đứa nhỏ rồi đem cục diện đảo ngược. Ai gia lớn tuổi rồi, về sau chỉ có thể ở cùng người vài năm. Hưng thịnh của Vương gia còn cần người chống đỡ!"

Vương Hiền phi bị thuyết phục, nhưng cũng không muốn để Thái Hậu quyết định thay mình, liền nói: "Nhi thần chọn được một người, Tần mỹ nhân!" Một mỹ nhân, cũng không thể gây ra sóng gió gì.

"Tần mỹ nhân? Cha nàng ta làm gì?" Vương thái hậu hỏi.

"Chỉ là một chức quan võ nhàn tản, tuy là chính tứ phẩm tuyền Vũ tướng quân nhưng trong tay không có thực quyền. Mẫu hậu, nhi thần cảm thấy nàng ta cũng không tệ lắm. Không bằng chọn nàng ta đi." Vương Hiền phi thầm nghĩ, nếu muốn chọn một người, vậy thì chọn người mình nhìn thuận mắt. Tần mỹ nhân này bộ dạng bình thường, tuyệt đối không so được với mình.

Vương Thái Hậu gật đầu: "Nếu như vậy, người bảo Tần mỹ nhân kia lại đây gặp ai gia." Là tốt hay xấu, dựa vào mấy thập niên kinh nghiệm của Vương Thái Hậu này cũng có thể nhìn ra.

Sau khi Vương Hiền phi đi, Vương Thái Hậu phân phó tổng quản thái giám Từ Ninh cung Cao Trường Hưng: "Đi điều tra Tần mỹ nhân cho ta."

"Vâng." Cao Trường Hưng không nói nửa câu vô nghĩa. Về phần thăm dò thế nào, hẳn là tổng quản thái giám Từ Ninh Cung có thừa phương pháp và thủ đoạn.

"Vương Hiền phi nương nương muốn triệu kiến ta?" Tần Sắt Sắt trong lòng cao hứng, nhưng vẫn không dám tin. Nàng mới đi qua chỗ Vương Hiền phi một hai lần. Một lần là cùng Võ Uyển Trinh đến thăm Viên Uyển nghi. Sau này vị Vương Hiền phi nương nương kia liền quên lãng nàng, sao hôm nay lại nhớ tới?

Không phải vì nàng làm chuyện gì chọc giận Hiền phi nương nương chứ? Tần Sắt Sắt mang tâm tình thấp thỏm đi Vĩnh Hòa cung.

Vương Hiền phi thấy Tần Sắt Sắt, một câu vô nghĩa cũng không nói, liền phân phó: "Cùng bản cung đi Từ Ninh Cung một chuyến."

Tần Sắt Sắt kích động trong lòng không cần nói cũng biết, rốt cuộc có hiệu quả sao? Xem bộ dáng Vương Hiền phi không giống như là giận mình.

Còn dẫn mình đến Vĩnh Hòa cung? Như vậy không phải là cơ hội của mình tới rồi? Nghĩ tới điều này Tần Sắt Sắt đã cảm thấy lâng lâng muốn bay.

Đến Từ Ninh Cung, bái kiến Thái Hậu, Thái Hậu nói với Vương Hiền phi: "Người về trước đi, ai gia cùng Tần mỹ nhân trò chuyện."

Vương Hiền phi nhìn sắc mặt Thái Hậu, biết nên lui xuống. Tần Sắt Sắt cúi đầu, ngồi trên ghế, đó là Thái Hậu cho người ban thưởng.

"Tần mỹ nhân? Biết vì sao ai gia gọi người đến không?" Vương thái hậu thân nhiên nói.

Tần mỹ nhân vội vàng đứng dậy quỳ xuống, "Thần thiếp không biết."

"Buổi tối hai mươi lăm tháng ba, một tú nữ vô ý ngã xuống thái dịch hồ, cuối cùng mất mạng. Tần mỹ nhân, người nói ai gia nói đúng hay là sai?"

Cả người Tần mỹ nhân run lên, nàng cố gắng trấn định nói: "Thái Hậu nương nương, thần thiếp cũng đã nghe nói đến chuyện của tú nữ kia, lúc ấy còn bị dọa sợ hãi."

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Làm Nền

Edit: HueKhanh92

Beta: RineAnh, Thư Thực cơ

"Người nên biết sợ, Tần mỹ nhân, nữ nhân trong cung, đơn giản đều là một loại tâm tư. Vài thập niên này ai gia đã nhìn nhiều rồi, chút trò vật này người nên thu lại đi, nếu ai gia có thể kêu người đến đây, người nên biết, đến cùng là ai gia có rõ ràng hay không."

Tần mỹ nhân sợ tới mức lập tức đập đầu 'bang bang': "Thái Hậu nương nương tha mạng, thần thiếp không phải cố ý, là tú nữ kia muốn uy hiếp thần thiếp. Thần thiếp cùng nàng ta tranh chấp không xong, sau đó nàng ta liền té vào trong nước. Lúc ấy thần thiếp hoảng sợ, cũng lo bị người nhìn thấy cho nên lúc đó liền bỏ chạy. Thần thiếp thật sự không phải là cố ý, mong Thái Hậu nương nương tha mạng, Thái Hậu nương nương tha mạng!"

Vương Thái Hậu đợi đến khi Tần Mỹ nhân đập đầu nửa ngày rồi mới nói: "Được rồi! Người đứng lên đi, ai gia tìm người lại đây, là muốn nói cho người biết, chuyện trong cung này không có cái gì có thể giấu giếm ai gia. Người có chút thông minh vật nhưng đừng dùng trên người ai gia cùng Vương Hiền phi. Không thì ai gia khiến người chết không chỗ chôn thân! Người có nghe rõ không?"

"Vâng vâng vâng, thần thiếp nhớ kỹ!"

"Tốt. Sửa soạn lại cho nàng ta một chút, để cho nàng ta trở về. Nhớ kỹ, lời nói ngày hôm nay, ai gia không muốn có nửa câu lộ ra ngoài, chắc Tần

Mỹ nhân cũng không muốn."

"Nường nường, nô tài nhìn Tần Mỹ nhân này cũng không phải người thành thật, nường nường làm gì phải phí sức ở trên người nàng ta?" Cao Trường Hưng dậm chân cho Vương Thái Hậu.

Vương thái hậu thoải mái híp mắt, nói: "Trong cung này, có ai là thực sự thành thật? Người thành thật đều đã chết, Vương Hiền phi tính tình như thế, nếu nàng ta coi trọng cái Tần mỹ nhân này. Vậy thì thuận tâm ý của nàng ấy đi, chỉ là mỹ nhân lần này bị hoảng sợ, ai gia xem nàng ta cũng không dám động tay chân với Vương Hiền phi. Có chút thông minh vặt cũng tốt, lúc tìm người để dùng cũng không cần lo lắng không có người."

Cao Trường Hưng không xác định được, đây rốt cuộc là có để Tần Mỹ nhân sanh con hay là không? Nếu không để, sao còn phải bắt lại đây gõ một phen nhưng là nếu để thì loại người này sao có thể yên tâm, dù cho có nắm được thóp trong tay, cũng không thể làm cho người an tâm. Nhưng suy nghĩ một chút, trong cung này, đối phó với một mỹ nhân, đó không phải là chuyện quá dễ dàng sao? Cho dù sinh ra đứa nhỏ, muốn nàng ta chết lúc nào thì phải chết lúc ấy!

"Cao Trường Hưng, có người không có duyên với con cái, lần sau lúc Tần Mỹ nhân tới đây, người chuẩn bị một chút."

"Vâng, nô tài tuân mệnh!" Xem ra Tần Mỹ nhân này vô phúc tiếp nhận ân từ con cháu.

Tần Sắt Sắt run rẩy trở về viện của mình, có mấy phi tần ở chung trong cung, cho cung nhân lại đây hỏi thăm, đều bị nàng cho người 'mời' về. Tuy rằng người khác đều nói nàng trêu cao, xem thường người khác nhưng Tần Sắt Sắt một chút cũng nghe không lọt. Cả đầu óc chỉ có chuyện mình đã bị phát hiện, hơn nữa còn bị đả kích rất lớn bởi người phát hiện lại là Thái Hậu!

Hay cho một Thái Hậu, lại vì nàng - một mỹ nhân địa vị thấp mà tra ra được cả chuyện như vậy. Có điều không biết bà ta chỉ biết chuyện nàng đẩy người nọ vào trong nước, hay là ngay cả chuyện đêm hôm đó nàng đi chỗ Tô Chiêu nghi bà ta cũng đều rõ ràng?

Cứ cho rằng là chuyện tốt đến, không ngờ lại là 'chuyện tốt' như vậy!

Vương thái hậu thật đúng là vì Vương Hiền phi mà lo lắng đến cẩn thận. Ngay cả nữ nhi ruột cũng không được như vậy đâu.

Tần Sắt Sắt vừa tức lại vừa sợ, lúc ấy nàng thật sự không muốn hại chết người, ai bảo nàng ta đi theo nàng. Sau đó còn nói lời uy hiếp, là nàng ta không tranh lại nàng, cho nên mới té vào trong hồ nước.

Cũng tốt, nếu Thái Hậu đã biết nhưng lại chưa muốn mạng của nàng, như vậy đã nói lên nàng vẫn còn hữu dụng. Hành động đó còn không phải là muốn cảnh cáo nàng, làm cho nàng ngoan ngoãn nghe lời sao?

Đúng lúc nàng muốn làm người 'nghe lời', nay cũng là trăm sông đổ về một biển.

Không qua bao lâu, Tần Sắt Sắt được xếp đến ở Vĩnh Hòa cung. Sau đó cách một ngày, Tần Sắt Sắt được thị tẩm.

Mọi người đối với loại hành vi ôm đùi này của Tần mỹ nhân, ở mặt ngoài tỏ ra khinh thường nhưng trong nội tâm lại hâm mộ, ghen tị không biết bao nhiêu.

Vĩnh Hòa cung.

Vương Hiền phi tính tình không phải dễ hầu hạ, có thể từ nơi khác vào ở Vĩnh Hòa cung, còn ngay sau đó liền thị tẩm, đây không phải là tầm thường.

Đảo mắt, đến tháng sáu. Ngày sáu tháng sáu là sinh nhật Thái Hậu nương nương, tuy rằng rất nhiều tần phi mới đều không có tư cách nhìn thấy Thái Hậu nương nương nhưng cũng phải chuẩn bị thọ lễ cho ngài.

Người mới trong cung trên cơ bản đều đã hầu hạ Hoàng Thượng. So ra thì số lần Dương Dung hoa cùng Minh Tiệp dư thị tẩm nhiều nhất.

Nghe nói vào thọ yến của Thái Hậu, Hoàng Thượng sẽ lộ diện, vậy nếu như buổi tối có thể được gọi đến thị tẩm, tuyệt đối là cơ hội tốt để nổi bật.

Nếu đưa thọ lễ có thể khiến Thái Hậu thích thì chỉ có lợi chứ không có hại.

"Ta thấy chúng ta không có cơ hội gì, khẳng định là Vương Hiền phi nương nương nổi bật. Ta nhận cái hà bao là được." Các nàng đều đã hỏi thăm, hàng năm mừng thọ Thái Hậu, tuyệt đối là Vương Hiền phi nổi trội hơn người, người khác, bao gồm Hoàng Hậu, đều bị đè xuống.

Có Thái Hậu làm núi dựa, tuyệt đối là có trăm lợi mà vô hại.

"Cũng không nhất định, nói không chừng lại được Hoàng Thượng thích."

Minh Tiệp dư Vương Vũ Lộ chiêu đãi tỷ muội ở ngự hoa viên. Mọi người đối với việc mừng thọ của Thái Hậu, có vẻ đều rất chú ý. Đã có người hỏi rõ Tiệp dư: "Minh Tiệp dư, người có tính toán gì?"

Minh Tiệp dư nói: "Chỉ cần chúng ta có tâm, bất kể là thứ gì, Thái Hậu nương nương đều sẽ thích." Lời nói này tương đương như không nói, mọi người đều cảm thấy có chút mất hứng. Có điều ai bảo Minh Tiệp dư là người có phân vị cao nhất trong các nàng ở đây, còn được sủng ái nhất. Người ta mang vẻ cao hơn so với các nàng một tầng, hoàn toàn là một bộ dáng sủng phi.

Như các nàng, phân vị vẫn là cái phân vị kia, sau đó chỉ thị tấm qua một lần rồi bị bỏ quên trong góc.

Vương Vũ Lộ có chút không yên lòng, nhìn thoáng qua bên ngoài đình, sau đó bưng chén trà lên uống.

"Mau nhìn, Hoàng Thượng tới!" Có mấy mỹ nhân nhanh mắt, nhìn thấy màu áo mình hoàng cách đó không xa, biết là Hoàng Thượng tới, cảm thấy vận khí các nàng thật tốt, ở trong hoa viên lại có thể gặp Hoàng Thượng. Vội sửa sang lại quần áo cùng đầu tóc, sợ dung nhan không chỉnh tề, lưu lại ấn tượng xấu cho Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng quả nhiên như kỳ vọng của mọi người, nhìn đến bên này có mấy phi tần trang điểm xinh đẹp thì đi tới. Trong đình oanh oanh yến yến thảnh an, chỉ có Vương Vũ Lộ - Minh tiệp dư không chút hoang mang, thoải mái hào phóng hành lễ với Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng nói tiếng 'Miễn lễ', sau đó tự mình đỡ Minh Tiệp dư: "Ái phi đang chuẩn bị hoa yến sao."

Minh Tiệp dư mỉm cười đứng lên: "Thần thiếp thấy bên này phong cảnh tuyệt đẹp, gió thổi nhẹ nhẹ, nghĩ tới thời điểm trước kia còn chưa xuất giá, cùng bọn tỷ muội ngắm hoa uống rượu, cho nên mời bọn tỷ muội tới bên này."

"Rất tốt, cũng là thú vui lịch sự tao nhã, những điểm tâm này nhìn có vẻ mới lạ."

Minh tiệp dư vội đáp: "Đều là thần thiếp tự mình làm. Nếu Hoàng Thượng thích, lúc nào đó thần thiếp sẽ tự làm cho Hoàng Thượng."

Hoàng Thượng nghe xong cười ha ha, những phi tần kia muốn nói vài câu với Hoàng Thượng đều có sắc mặt khó coi. Còn tưởng rằng có thể gặp

được Hoàng Thượng, có thể khiến Hoàng Thượng chú ý đến mình, kết quả hoàn toàn bị vị Minh Tiệp dư này đoạt hết nổi bật, các nàng đều làm nền.

Nhất là vào lúc ban đêm Hoàng Thượng tuyên Minh Tiệp dư thị tẩm, mọi người càng là cẩn rằng nghiêng lợi một hồi.

Mọi người đều không phải người ngu, Minh Tiệp dư này khẳng định trước đó biết Hoàng Thượng sẽ đi lại đây, cho nên chuẩn bị mọi thứ bảo các nàng tới, chắc là nguy trang thôi. Không thì một mình nàng ta ở trong đình cũng kỳ cục.

Cái gì mà tự mình làm điểm tâm, hoàn toàn chính là có âm mưu. Những người này bị trở thành làm nền, trong lòng đều hận không thôi nhưng có thể có biện pháp gì? Ai bảo dung mạo của các không bằng Minh Tiệp dư? Tay chân bên dưới cũng không bằng Minh Tiệp dư? Thật là, kêu nhiều người các nàng tới chỉ là muốn để các nàng làm nổi bật Minh Tiệp dư mà thôi.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Nói Chuyện Phiếm

Edit: Puta Ng

Beta: Nam Thiên Vân

"Trước kia ta còn có chút nề phục nàng ta, nhưng nhìn nàng ta nửa đường diễn xuất như vậy, cũng không có gì hơn thế này." Viên thực hoa và Lý Già La uống trà trong phòng. Hai người thương lượng việc chuẩn bị thọ lễ cho Thái Hậu, nói nói, liền nói đến chuyện gần đây Minh tiệp dư chặn đường hoàng thượng ở ngự hoa viên.

Vốn nghe nói hôm đó Hoàng Thượng chuẩn bị tìm lão nhân trong cung thị tẩm, kết quả gặp Minh tiệp dư, sau đó liền chọn nàng ta.

Lẽ ra vị Minh tiệp dư này cũng không giống một người hấp tấp, nàng ta làm như vậy, không phải khiến những lão nhân kia hận nàng ta sao?

Nhưng trong cung này, không tranh cang bị người khi dễ. Chỉ cần Hoàng Thượng thích, bị người ghi hận thì có làm sao?

"Người chuẩn bị lễ vật gì?" Lý Già La hỏi.

Từ lúc chuyển đến Vĩnh Hòa cung, Tần Sắt Sắt và Lý Già La chưa qua lại lần nào, hoàn toàn không có vẻ tỷ muội thân thiết.

"Chỉ là tặng đại một cái gì đó. Thái Hậu tin phật, ta sẽ sao chép kinh Phật đưa qua đi."

Lý Già La cười nói: "Thật trùng hợp, ta cũng có ý này." Cái này đơn giản, tặng đồ vật, đồ ăn gì đó miễn đi, dễ bị người hạ thủ đoạn. Tuy rằng rõ ràng, nhưng càng đơn giản càng dễ dàng để kẻ khác đắc thủ.

Đoán rằng kinh Phật này đưa qua cũng để phủ bụi chứ chẳng dùng đến.

Từ Vĩnh Hòa cung trở về, Lý Già La nhận được ý chỉ buổi tối thị tẩm.

Tính từ lần đầu tiên nàng thị tẩm, trong khoảng thời gian này, cũng thỉnh thoảng có vài lần, không tính là rất được sủng, cũng không tính là bị vắng vẻ. Cho nên thái độ người trong cung đối nàng không đến mức bỏ đá xuống giếng, đồ ăn đưa đến cũng đúng lúc.

Nhưng mỗi lần Lý Già La thị tẩm xong, Hoàng Thượng đều cách mấy ngày mới lại tìm người thị tẩm.

Lý Già La nhìn móng tay của mình, nói với hồng tuyến: "mang cây kéo lên đây."

"Nương nương muốn cắt móng tay ạ? Để nô tỳ làm cho."

Lý Già La gật đầu. Hồng tuyến tỉ mỉ cắt đoạn móng tay mới mọc ra cho Lý Già La. trong cung không ít người thích để móng tay dài, vì thế, nội vụ phủ mua rất nhiều loại hộ giáp. Móng tay Lý Già La chỉ để dài một chút, sau đó liền cắt.

Mà mỗi lần thị tẩm, móng tay Lý Già La có lúc quệt phải làm sau lưng Hoàng Thượng lưu lại vài vết xước.

Lúc này, Lý Già La nhìn móng tay mình đã được cắt tỉa gọn gàng, nàng hơi chỉnh lại tư thế, an vị ngồi trên kiệu đi đến Dưỡng Tâm điện.

Tổng quản thái giám Dưỡng Tâm điện Lưu Vĩnh Toàn thấy Võ quý nhân, rất khách khí, mời Võ quý nhân vào trong phòng ngồi đợi. Sau đó

hắn sai thủ hạ đi mời Hoàng Thượng.

"Hoàng Thượng vạn phúc." Lý Già La đang cầm một quyển sách đọc thì Hoàng Thượng tới.

"Miễn lễ, ái phi đang xem sách gì vậy?" Hoàng Thượng cười hỏi.

"Thần thiếp không có việc gì làm, thấy quyển sơ lược du lịch tạp ký, nên mới xem qua ." Lý Già La nói: "Sách đó viết thực sự rất hay, đọc sách như thế được đi đến nơi đó."

Sách này có thể đặt ở đây, tuyệt đối không phải thứ gì cơ mật, nên Lý Già La không sợ bị Hoàng Thượng trách cứ.

Hoàng Thượng Tiêu Cảnh nói: "Viết hay, cũng không bằng tự mình đến xem, đáng tiếc, trẫm không có cơ hội này."

"Cho nên lấy lùi làm tiến, đọc sách cũng không sai. Không ngờ ái phi cũng thích xem loại sách như vậy?"

"Hoàng Thượng không trách tội thần thiếp tự tiện là tốt rồi."

"Lá gan người cũng có chút lớn, nhưng sách đặt ở đó chính là để cho người xem. Bây giờ xem đến đâu rồi ?" Hoàng Thượng hỏi.

"Chính là xem đến đoạn về Vĩnh Châu này, nói Vĩnh Châu có một huyện, sản xuất ra loại tơ tằm màu sắc rực rỡ, nhưng mỗi năm chỉ được không đến một cân. Thần thiếp nghĩ, một cân tằm ti này làm một bộ y phục cũng không đủ, người có thể sản xuất loại tơ tằm màu sắc rực rỡ chẳng phải là rất nguy hiểm?"

Tiêu Cảnh nghe xong, có chút ngoài ý muốn. Người khác nghe được chuyện này, đều cảm thấy, nếu có được loại tơ tằm này thì thật tốt; Võ quý nhân lại nghĩ tới nguy hiểm.

"Sao nói vậy?" Hoàng Thượng nghe Võ quý nhân nói liền cảm thấy hứng thú .

Lưu Vĩnh Toàn canh giữ bên ngoài trong lòng nghĩ mỗi lần vị Võ quý nhân này lại đây, Hoàng Thượng đều có thể nói chuyện vui vẻ một lúc với nàng. Xem ra vị Võ quý nhân này rất hợp ý Hoàng Thượng.

"Vật quý vì hiếm. Một năm chỉ làm ra được một cân tơ tằm màu sắc rực rỡ, nhất định giá cả rất đắt. Nếu không có năng lực che chở, tất nhiên bị người mơ ước. Trừ phi là mọi người đều dường được loại tằm này, không thì chỉ có thể là những người ngang ngược sẽ chiếm làm của riêng. Người có năng lực và có bản lĩnh mới có thể bảo vệ loại trân bảo hiếm có này. Thần thiếp xem những ghi chép này, là chuyện từ vài thập niên trước, hiện tại cũng không nghe nói có loại tơ tằm này. Thần thiếp nghĩ có khả năng loại tơ tằm màu sắc rực rỡ này đã tuyệt tích . Tất nhiên là tranh đoạt lẫn nhau, cuối cùng dù ai có được, cũng chỉ có thể mai danh ẩn tích ."

"Người nói có chút đạo lý. Nói như vậy, ái phi cũng thấy thứ này không nên tồn tại thì mới thỏa đáng?" Hoàng Thượng hỏi.

Lý Già La lắc đầu, nói: "Thần thiếp cảm thấy, nếu loại tằm này mọi người đều có thể nuôi thì tốt rồi. Mọi người đều thích thứ tốt, về sau tơ lụa cũng không cần nhuộm một lần nữa. Nhưng cái còn một điểm. Người sở hữu cách nuôi tằm này không muốn chia sẻ, ngược lại vì giành món lợi kếch sù, muốn chiếm làm của riêng, càng có thể gây ra họa loạn, hại lớn hơn lợi. Nếu thứ điều này trở thành ngọn nguồn tai họa thì không tồn tại còn tốt hơn." Lý Già La cười nói: "Đây chỉ là thần thiếp hồ ngôn loạn ngữ, mong Bệ Hạ không trách tội."

Hoàng Thượng nghe xong, cười ha ha, "Ái phi nói có lý. Cái hại nhiều hơn cái lợi, không tồn tại thì hơn."

Hoàng Thượng cao hứng, trên giường tự nhiên càng cao hứng. Chỉ là hôm nay phía sau lưng không bị xước, nhưng lại tê tê dại dại, làm cho người muốn ngừng mà không được.

Tóc Lý Già La xoa xuống trên lưng to lớn của Hoàng Thượng, nhẹ nhàng quát sát. Dưới thân là mỹ nhân như ngọc, Tiêu Cảnh vui sướng không thôi.

Lý Già La mềm mại đứng lên, một chút không chú ý, lại té ngã xuống giường. Hoàng thượng vừa mới tắm rửa xong trở về bật cười, đem Võ quý nhân cười đến mặt đỏ không tha.

"Người tới, hầu hạ Võ quý nhân tắm rửa, rồi đưa về đi." Tiêu Cảnh phân phó nói.

Tuy không nói lưu Lý Già La lại Dưỡng Tâm điện, nhưng đây đối với Lý Già La cũng không quan trọng.

Nàng tắm rửa xong, dĩ nhiên là Lưu Vĩnh Toàn tự mình đưa nàng trở về. Bên Phương Linh điện, Lệ thực viện cũng nghe thấy động tĩnh, sai Đào nhi đi nghe ngóng nên đã biết chuyện này.

Lệ thực viện vừa ghen tị lại cao hứng, "Thật sự là Lưu công công bên người hoàng thượng đưa người trở lại?"

"Phải không? Nương nương, Võ quý nhân này đúng là lọt vào mắt Hoàng Thượng. Lần này trở muện hơn so với những lần trước." Đào nhi nói.

"Điều này cũng đáng là gì. Năm ấy, ta so với Võ quý nhân còn được sủng ái hơn, nàng ta chưa là gì." Không được ngủ lại Dưỡng Tâm đều không coi là gì.

Trước mắt, vẫn chưa có người nào đánh vỡ quy củ này, đương nhiên, ngoại trừ Vương Hiền phi.

Thế nhưng Hoàng Thượng phái Lưu công công đưa Võ quý nhân về. Lệ thực viện không khỏi suy nghĩ nhiều. Bởi vì Lưu công công là tâm phúc của Hoàng Thượng, kể cả Hoàng Hậu cũng phải cho Lưu công công kia vài phần mặt mũi. Chẳng lẽ Hoàng Thượng thật sự đối với Võ quý nhân không giống bình thường?

Xem ra, sau này phải hỏi cho kĩ. Chỉ là Võ quý nhân kia hỏi gì cũng nói, thật làm người căm tức. Mà thôi không cần nghĩ nhiều, chỉ ngóng trông Võ quý nhân có thể khiến Hoàng Thượng tới đây, sau đó chính thực viện mình cũng có thể trông thấy Hoàng Thượng .

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Được Sủng Ái

Edit: HueKhanh92

Beta: RineAnh

Để Hồ Phách mát xa cho mình, Lý Già La thoải mái đến sắp ngủ thiếp đi.

Mà trong lòng Hồ Phách lại một lần nữa xem Hoàng Thượng như người có khuynh hướng bạo lực. Tiểu thư nhà mình thật sự một lần thì tắm là một lần khổ, xem trên người này, bao nhiêu dấu vết.

Hồ Phách thoa hương cao cho Lý Già La, Lý Già La thoải mái đến ngủ mất.

Ngày thứ hai tất nhiên là phải đến Khôn Ninh cung thỉnh an Hoàng Hậu, cũng như bình thường nhìn thấy một ít ánh mắt ghen tị. Loại chuyện này tất nhiên không thiếu được, có điều phân vị của nàng tương đối thấp, cho nên người khác mới không kiêng nể gì. Nếu phong đến phi vị, tất nhiên là không có loại lo lắng này, ngược lại còn có không ít kẻ nịnh hót.

Lý Già La vốn cho là mình có thể nghỉ ngơi vài ngày, dù sao theo thói quen Hoàng Thượng sẽ không gọi mình thì tắm nữa, không nghĩ đến ngày thứ hai vẫn là Lý Già La đến Dưỡng Tâm điện.

Thái độ của Lưu Vĩnh Toàn lại càng ôn hòa với Lý Già La hơn nữa, mà thái độ của Hoàng Thượng không cần phải nói, tâm tình cũng rất tốt, còn rất có hứng thú cho Lý Già La mấy quyển sách về phong cảnh sông núi.

Lần này đến Khôn Ninh cung thỉnh an, đã không có dễ dàng như trước kia. Bởi vì thời gian gần đây căn bản không có người được thị tẩm hai ngày liên tục, Lý Già La chính là người đầu tiên.

Triệu Hoàng Hậu từ ái như thường, nhìn các phi tử bên dưới nói lời mỉa mai nhau, nàng vững vàng ngồi trên cao làm 'ngư ông'.

Vương Hiền phi ngày hôm qua bị bệnh không tới, hôm nay lại đột nhiên 'hết bệnh', nhìn thấy Lý Già La, ánh mắt kia như hận không thể nuốt sống nàng.

Chỉ là Lý Già La ngoan ngoãn, nàng ta cũng không tiện phát tác tại nơi này của Triệu Hoàng Hậu. Mà sau khi Tần Mỹ nhân khuyên nhủ, Vương Hiền phi càng trấn tĩnh hơn, bởi vì thọ yển của Thái Hậu đã sắp tới, cần gì phải tranh cao thấp cùng những người này?

Tần Sắt Sắt là người có bản lĩnh. Ở Vĩnh Hòa cung của Hiền phi, đã nói những lời làm Hiền phi nghe rất lọt tai.

Mà mỗi ngày vào lúc ăn cơm, Tần Sắt Sắt đều ở bên cạnh hầu hạ Vương Hiền phi, buổi tối cũng sẽ gác đêm, y như nha đầu thông phòng trong các nhà giàu có, hết sức thỏa mãn tâm tư làm chủ mẫu của Vương Hiền phi. Cho nên Tần Sắt Sắt ở Vĩnh Hòa cung sống không tệ.

Đợi sau khi Lý Già La trở về, lập tức có rất nhiều người tặng đồ qua cho nàng, đủ loại cái gì cũng có.

Lý Già La phân phó: "Đều thu vào kho đi".

"Quý nhân, có phải mấy thứ này có vấn đề hay không?". Hồ Phách lo lắng.

"Đa phần thoát nhìn không có vấn đề, không có chuyện gì. Những thứ này chẳng đủ làm hại đến ta". Chẳng qua là bọn họ không muốn nàng có

thai, mà Lý Già La cũng không muốn mang thai.

"Hoàng Thượng đốt bản sổ sách kia rồi?". Thái Hậu nghe đến tin tức này, rất kinh ngạc.

Tuy rằng chuyện trên triều thì Hậu cung không được can thiệp, nhưng Thái Hậu tất nhiên có cách của Thái Hậu.

Trước đó không lâu, Thành quốc công phủ bị cuốn vào chuyện cho vay nặng lãi, bị người tố giác. Bởi vì chứng cứ vô cùng xác thực, cho nên Thành quốc công phủ bị kê biên tài sản.

Hoàng Thượng nhận được một thùng giấy vay nợ cho vay nặng lãi, bên trong đề cập đến rất nhiều công huân thế gia cùng triều thần.

Trong khoảng thời gian này, nhóm mệnh phụ đều tìm các loại phương pháp, muốn nhờ Thái Hậu cầu tình. Chung quy việc cho vay nặng lãi này không được luật pháp cho phép.

Thái Hậu cũng đang muốn nhân dịp mừng thọ của mình mà lựa lời nói với Hoàng Thượng chuyện này. Tốt xấu gì xem ở thể diện của bà, có thể miễn thì miễn. Không nghĩ đến Hoàng Thượng lại trực tiếp đốt sạch thùng giấy vay nợ kia ở ngọ môn, còn tỏ vẻ sẽ không so đo chuyện đã qua, hi vọng đám triều thần về sau tận tâm tận lực.

Thấy vậy đa số người đều thở dài nhẹ nhõm một hơi. Tuy rằng tổn thất không ít, nhưng dù sao so với việc bị điều tra xét nhà cũng tốt hơn nhiều.

Muốn nói Hoàng Đế Tiêu Cảnh không suy nghĩ xử lý mấy nhà kia đó là chuyện không thể nào. Nhưng ngày hôm đó, sau khi nói chuyện phiếm với Võ Quý nhân, nghĩ đến hại lớn hơn lợi. Chuyện vay nặng lãi liên lụy quá nhiều người, nếu như thật sự công bố thì người cần chịu phạt quá nhiều. Không bằng thừa cơ hội này, bán cái nhân tình cho những triều thần này, cũng làm cho bọn họ tâm phục khẩu phục.

Năm thóp đám triều thần này tất nhiên là tốt, nhưng khi đốt hết giấy cho vay đi, danh vọng của Hoàng Đế lập tức không chỉ như bây giờ.

Bên nào nặng, bên nào nhẹ, tất nhiên là vừa nhìn liền biết ngay.

Bởi vì được dẫn dắt từ lời nói của Võ Quý nhân mà ra quyết định, cảm quan của đám triều thần từ đó về sau đối với vị Hoàng Đế này càng tốt hơn trước kia. Cho nên Hoàng Thượng ngày thứ hai lại tiếp tục triệu Võ Quý nhân thị tẩm.

Thái Hậu cũng không cần tìm Hoàng Đế, dù sao cũng là chuyện trên triều đình, Hoàng Thượng tự mình chấp chính cũng mấy năm rồi, chuyện gì bà cũng đều nhúng tay thì không ra thể thống gì.

Lý Già La liên tục ba ngày đều được thị tẩm ở Dưỡng Tâm điện, khiến tất cả hậu phi như bình dấm chua. Thậm chí sau ngày thứ ba, Hoàng Thượng tuyệt bút vung lên, Lý Già La từ chính thất phẩm Quý nhân trực tiếp thăng làm chính lục phẩm Lương nghi. Cho người đi báo với Triệu Hoàng Hậu, Triệu Hoàng Hậu nhấn phượng ấn một cái, ý chỉ này liền thành.

Mấy người Phùng An, Hồ Phách làm hạ nhân của Lý Già La, đương nhiên là vui mừng. Chủ tử thăng phân vị, các nàng cũng giống như nước lên thì thuyền lên, ở trong cung lúc nói chuyện đi đường cũng uy phong hơn so với trước kia.

Có điều Lý Già La đã nhắc nhở bọn họ trước, không thể kiêu căng, cũng không thể ỷ thế hiếp người, càng không thể nói lời ngông cuồng, bằng không nàng cũng không giữ được bọn họ. Chỉ có nói chuyện liên quan đến tính mạng, mới có thể khiến tính cảnh giác của họ cao hơn một chút.

Vương Hiền phi ném đồ đầy phòng, Tần Sắt Sắt muốn khuyên, còn bị nàng tát cho một bàn tay.

"Cút! Đều cút hết cho ta!".

Tần Sắt Sắt che mặt bị đánh sưng, đi tới Phương Linh điện. Máy hàng xóm tốt bụng đến chúc mừng đều đã rời đi.

Tần Sắt Sắt ủy khuất nhìn Lý Già La: "Tỷ tỷ!".

"Mặt mũi người bị sao thế này?".

Tần Sắt Sắt ấp úng, Lý Già La thở dài: "Thu Vân, lấy thuốc mỡ tót cho Tần Mỹ nhân dùng".

Tần Sắt Sắt vội phát tay: "Vũ tỷ tỷ, không cần. Ta chỉ khó chịu trong lòng, trên mặt cũng đã thoa thuốc rồi. Vũ tỷ tỷ, tỷ nói mệnh chúng ta sao lại cứ không thuận như vậy? Người ngoài đều cảm thấy ta leo càn cao, nhưng mà xem thử những ngày ta đang sống như thế nào? Tỷ tỷ, trước kia ta vắng vẻ tỷ, là ta không đúng, tỷ có thể tha thứ cho ta không? Thật là lâu ngày thấy mới lòng người. Trong cung này, cũng chỉ có Vũ tỷ tỷ đối tốt với ta".

"Tỷ tỷ, không nói lời nào, có phải không tha thứ cho muội muội hay không?". Hốc mắt Tần Sắt Sắt đỏ hoe.

Lý Già La nói: "Muội muội, ta là người an phận. Vốn dĩ ta cũng không muốn xa lạ với người, chỉ là người ở tại Vĩnh Hòa cung, ta cũng không dễ đi tìm người".

"Được rồi, vậy sau này ta đến tìm tỷ!". Tần Sắt Sắt lập tức nói.

"Như vậy sao được? Hiền phi nương nương không nói gì sao?". Lý Già La hỏi.

"Ta cũng đã như vậy, bị người bạt cho một bàn tay, còn để ý cái gì? Bên kia không xem ta như người, ta cũng không cần phí tâm lấy lòng. Cùng lắm thì thêm một cái bạt tay nữa".

Mấy ngày sau, Tần Mỹ nhân thường xuyên đến tìm Lý Già La. Viên Thục Hoa - Viên Uyển nghi biết tin, nói với Lý Già La: "Người sẽ không mềm lòng lại để cho Tần Sắt Sắt lừa đi đấy chứ? Nàng ta không phải người tốt".

"Nàng ấy sừng mặt tới tìm ta, ta cũng không thể đuổi nàng ấy đi". Lý Già La nói.

"Người phải cẩn thận, ta luôn cảm thấy nàng ta không có hảo tâm đâu".

Thọ yến của Thái Hậu càng ngày càng gần. Mọi người biết, thọ lễ đưa lên cho Thái Hậu sẽ được mở ra ngay, vài năm nay vẫn là như vậy. Vì không muốn mất mặt, ai nấy đều vắt hết tâm tư. Tần Sắt Sắt cũng thường xuyên lại đây, xem Lý Già La làm giày.

"Tỷ tỷ thật sự muốn đưa giày cho Thái Hậu nương nương? Vậy cũng quá đơn giản đi".

"Tặng đồ là xem tâm ý, chỉ cần có tâm ý là tốt rồi. Ta thêu thùa chậm, tới ngày mừng thọ Thái Hậu miễn cưỡng có thể hoàn thành một đôi giày này, nhiều hơn ta thấy ta làm không được. Không cầu Thái Hậu thích, chỉ cầu Thái Hậu không ghét là được rồi".

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Thọ Lễ

Edit: Puta Ng

Beta: An Thực phi

"Muội muội muốn tặng Thái hậu nường nường cái gì?" Lý Già La hỏi.

"Ta hả, họa một bức họa. Hiền phi có người nhà chuẩn bị cho nàng ta, tuyệt đối là thứ tốt, ta không thể so được." Tần Sắt Sắt nói.

"Muội muội vẽ tranh đẹp, cái này làm thọ lễ quả không sai."

"Chỉ sợ Thái hậu lão nhân gia không nhìn đến." Tần Sắt Sắt tự giễu nói.

"Tóm lại chúng ta có tâm ý là được rồi." Lý Già La nói, Tần Sắt Sắt gật đầu.

Sinh thần Vương Thái hậu, nói đến đã đến. Buổi sáng, tiếp nhận ngoại mệnh phụ chúc mừng, đến buổi tối, chính là nội mệnh phụ chúc thọ Thái hậu.

Những nội mệnh phụ này, nói tới tới cũng đều là con dâu Thái Hậu và con gái hoặc là em gái chồng.

Lý Già La phân vị thấp, an vị ở phía sau, phía trước có tiếng nói cười với Vương Thái hậu.

Đợi chỉ còn lại người trong cung, Hoàng thượng cũng tới. Mọi người trong lòng kích động, nhìn những ca múa diễn tấu này cũng không còn

hứng thú, ngóng chờ lát nữa lúc dâng lên thọ lễ cho Thái hậu, có thể được Hoàng thượng liếc mắt nhìn.

Vương Hiền phi nhìn thoáng qua phía Lý Già La ở xa. Lý Già La đang nhỏ giọng nói chuyện cùng người bên cạnh.

Lại nhìn về phía Tần Sắt Sắt -Tần Mỹ nhân. Tần Mỹ nhân gật đầu với nàng ta, Vương Hiền phi cười đắc ý .

Cho người đánh nhạc đi xuống, hiện tại chính là lúc mọi người dâng thọ lễ cho Thái hậu. Sau khi Hoàng hậu dâng tặng một bộ quần áo tự may, nhóm cung phi bắt đầu từng người dâng lễ vật.

Vương Hiền phi là người thứ hai, nàng ta tặng hồng san hô cao tám thước.

So với Triệu Hoàng hậu tặng quần áo thì quý trọng hơn. Vương Hiền phi là có người Vương gia chuẩn bị. Thế nhưng Triệu Hoàng hậu không cảm thấy kích động. Nhất là miệng Vương Hiền phi lại rất ngọt, chúc Vương Thái hậu phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn.

Vương Thái hậu vui vẻ, bảo Hoàng thượng phải quan tâm Vương Hiền phi.

Hoàng thượng Tiêu Cảnh gật đầu mỉm cười. Bản thân hắn vốn rất anh tuấn, lúc này lơ đãng mỉm cười, làm tâm can những cung phi bên dưới đều rung động.

Chỉ là nghĩ đến hôm nay Vương Hiền phi nổi bật vượt trội, khẳng định đêm nay thị tẩm là Vương Hiền phi, không đến lượt các nàng, thật là đáng giận. Không ít người nhìn Vương Hiền phi ánh mắt đều là ghen tị đòi mạng, nhưng cũng không dám để người nhìn ra, cho nên đều cúi đầu.

Vương Hiền phi cười nói: "Ta và Hoàng hậu tỷ tỷ đều đã hiến thọ lễ xong, cho bọn muội muội bên dưới bắt đầu đi thôi."

Vương Thái hậu nhìn Triệu Hoàng hậu, Triệu Hoàng hậu cười nói: "Muội muội nói vậy, Hoàng thượng ngài xem?"

Hoàng thượng khẽ gật đầu, người phía dưới liên tiếp dâng tặng lễ vật.

Loại nào cũng có, cái nào cũng là tâm ý mười phần. Đến phiên Lý Già La, đã xong hơn phân nửa. Lý Già La là tần phi đầu tiên trong đám người mới được thăng phân vị, tất nhiên bị người chú ý tương đối nhiều.

"Mẫu hậu, vị này là Võ Lương nghi, Hoàng thượng vừa mới thăng phân vị cho nàng ta, có thể thấy được là Hoàng thượng yêu thích, cũng không biết nàng tặng lễ vật gì cho mẫu hậu. Nếu có thể được Hoàng thượng thích, đưa lễ nhất định không giống bình thường ." Vương Hiền phi nói những lời này, khiến ánh mắt của mọi người đều đặt tại trên người Võ Lương nghi.

Lý Già La làm tần phi, tất nhiên không tiện mở miệng nói chuyện, Vương Thái hậu cười nói: "Võ Lương nghi? Ai gia nhớ rõ, lúc trước ai gia nhìn đứa nhỏ này rất thuận mắt. Quả nhiên, coi như là hợp ý Hoàng thượng. Lễ vật không quan trọng, quan trọng là tâm ý, không thì ai gia chẳng phải là bốn phía thu lễ người ta?"

Lời này nói ra làm mọi người đều cười rộ lên. Nhóm tần phi địa vị cao đều đứng lên nịnh hót. Triệu Hoàng hậu nhìn Võ Lương nghi lẻ loi bên dưới, liền nói: "Võ Lương nghi, Thái hậu nương nương đã nói, tặng lễ chỉ cần tâm ý, người không cần khẩn trương."

"Vâng, Hoàng hậu nương nương. Tần thiếp chúc Thái hậu nương nương hàng tháng có hôm nay, hàng năm có ngày này." Đưa hộp lễ vật lên, tự nhiên có người bên cạnh Thái hậu nhận lấy, Vương Hiền phi cười nói: "Mẫu hậu, thần thiếp cũng muốn nhìn một chút, Võ Lương nghi đưa lễ vật gì, về sau thần thiếp cũng tham khảo một phen."

Vương Thái hậu cười nói: "Chỉ là chuyện nhỏ, Hiền phi muốn xem, đương nhiên có thể."

Bình thường phía tần phi phân vị thấp trực tiếp đưa lên đến là được rồi, căn bản không cần mở ra tại chỗ.

Trừ phi là người đặc biệt muốn khoe khoang, mới có thể không cần tráp đựng. Chung quy, tần phi phân vị thấp nhiều như vậy, xem hết một đám, chẳng phải là lãng phí thời gian sao?

Chỉ là hôm nay vị Vương Hiền phi này làm vẻ ta đây, trong lòng mọi người đều biết rõ, khẳng định là muốn tìm Võ Lương nghi gây sự.

Võ Lương nghi này không biết là may mắn hay xui xẻo đây, bị Vương Hiền phi để ý.

Nhưng đại bộ phận tần phi trong lòng vẫn cảm thấy cho dù bị Vương Hiền phi nhìn chăm chăm, chỉ cần có thể thăng phân vị, được Hoàng hượng sủng ái, cũng không tiếc.

Các nàng tiến cung vốn là vì tranh sủng, bị người ghen tị, so với người ta không thêm phản ứng còn tốt hơn.

Triệu Hoàng hậu khuyên nhủ: "Hiền phi muội muội, người xem phía dưới còn rất nhiều người, ta thấy không bằng thôi đi?"

Vương Hiền phi cũng cười nói: "Tỷ tỷ, tỷ xem tỷ này, chỉ là chuyện trong chốc lát. Muội muội xem thọ lễ, Thái hậu nương nương đã đáp ứng, cũng không thể không nghe lời Thái hậu nha."

Sắc mặt Triệu Hoàng hậu khẽ biến, nhưng xem bộ dáng Hoàng thượng cũng không thêm để ý, liền không nói cái gì nữa .

Vương Hiền phi dương dương tự đắc mở tráp Võ Lương nghi đưa lên, nhưng sau đó mặt lập tức cứng lại. Triệu Hoàng hậu cười nói: "Thì ra Võ Lương nghi đưa một bộ kinh Phật, mẫu hậu vừa lúc dùng."

Mọi người ai chẳng biết Vương Thái hậu tin Phật, đưa một bộ kinh Phật tự mình sao, bình thường và tương đối cứng nhắc, tuy rằng không đặc biệt, nhưng coi như là có tâm.

Vương Thái hậu tiếp nhận kinh Phật, cười nói: "Chữ viết của Võ Lương nghi không tệ, hào phóng lại khéo léo, ai gia thật thích lễ vật này." Nói rồi lệnh cho người thưởng Võ Lương nghi.

Những người kế tiếp dâng tặng lễ vật. Bởi vì Võ Lương nghi được Thái hậu ban thưởng, người chung quanh lại đây cùng Võ Lương nghi nói chuyện.

"Tần Mỹ nhân, đến phiên người dâng lễ ." Một Mỹ nhân khác bên cạnh huých nhẹ Tần Mỹ nhân không biết đang nghĩ gì, nàng ta mới phản ứng được.

Mãi cho đến lúc kết thúc bữa tiệc, mọi người mới trở về. Hoàng thượng theo Hoàng hậu đi Khôn Ninh cung, mọi người thấy vậy càng an tâm .

Trong Vĩnh Hòa cung truyền tới tiếng đồ sứ vỡ.

Ngày hôm sau Tần Mỹ nhân tỉnh dậy, ánh mắt sừng đỏ lợi hại. Lý Già La thì lại có một đêm ngủ ngon.

Sáng hôm sau, nàng nhìn Thu Vân quỳ dưới đất, một câu cũng không nói.

Cho người hầu hạ ăn điểm tâm, rồi luyện chữ một lúc.

Thu Vân dần trở nên run rẩy .

"Chủ tử, nô tỳ có tội!" Thu Vân đập đầu phát ra tiếng lớn.

Hồ Phách quát to: "Thu Vân, người muốn bức ép chủ tử sao?" Đập đầu như vậy làm gì?"

"Cho nàng ta tiếp tục đập đầu. Ta muốn nhìn xem là đầu của nàng ta cứng hay đất này cứng hơn!" Lý Già La thản nhiên nói.

Thu Vân vốn tưởng rằng vị Võ Lương nghi này là người mềm lòng, mình chỉ cần đập đầu mấy cái, thậm chí có thể đập đầu chảy máu. Võ Lương nghi vì không muốn để người ngoài nói nàng hà khắc với hạ nhân, tất nhiên sẽ cho nàng ta đứng lên. Ai biết thế nhưng Võ Lương nghi lại nói như vậy, sao nàng ta còn tiếp tục nữa?

Hồ Phách cũng đem một đôi giày đã bị rách ném tới trước mặt Thu Vân. Thu Vân sợ run người, ngẩng đầu nhìn Võ Lương nghi. Võ Lương nghi cười như không cười nhìn Thu Vân.

Thu Vân biết sự tình đã bại lộ.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Người Tới Ta Đi

Edit: HueKhanh92

Beta: RineAnh

Từ ngày hôm qua biết Võ Lương nghi không hề gặp chuyện không may thì trong lòng Thu Vân vẫn nơm nớp lo sợ. Hôm nay nàng chỉ không cẩn thận làm vỡ một cái chén, liền bị Hồ Phách phạt quỳ, thì ra người ta đều đã biết.

"Chủ tử, đôi giày này sao lại thành như vậy? Rốt cuộc là kẻ xấu xa nào đã làm nên chuyện này? Nô tỳ nhớ rõ là Ngưng Hương bảo quản thứ này. Bằng không chính là Lý Trụ, hẳn tìm tráp đựng, nói không chừng là hẳn giỏ trò quỷ ở giữa." Thu Vân vội nói.

"Đều xuất hiện đi." Lý Già La nói ra bên ngoài.

Một đám người hầu đều đi ra, ai nấy cũng mang vẻ mặt khác thường nhìn Thu Vân. Đặc biệt là Ngưng Hương và Lý Trụ, quả thực chính là ánh mắt thù hận.

"Thu Vân, bình thường ta đối với người như tỷ muội, vì sao người muốn hãm hại ta?" Ngưng Hương hận không thể nhào tới cắn Thu Vân một phát, nàng ta còn dám nói xấu mình!

Lý Trụ không có nói gì, nhưng cũng muốn đánh Thu Vân mấy bạt tai. Đến lúc này còn không quên vu cáo cho người khác, nếu không phải chủ tử

thông tuệ biết trước, nói không chừng cuối cùng bọn họ còn bị oan uổng! Thật sự không nghĩ đến, Thu Vân lại là một người như vậy.

Hồ Phách nói với Thu Vân: "Thu Vân, đã chết đến nơi rồi mà người còn mạnh miệng. Chủ tử, không bằng đưa nàng ta đến Thận Hình tư, làm hồng đồ của chủ tử vốn chính là phạm vào cung quy."

"Đừng, cầu xin chủ tử. Ta nói, cái gì ta cũng nói!" Thu Vân hoảng sợ vội lên tiếng. Chịu hình phạt ở Thận Hình tư xong, nàng còn có mệnh sống sót sao? Bình thường trừ phi là cung nhân chọc tức chủ tử, không thì cũng sẽ không mời Thận Hình tư ra mặt. Nếu những người đó biết nàng bị chủ tử chán ghét, khẳng định là như lang như hổ. Khi tính mạng ở trước mặt, những cái khác đều không coi vào đâu. Hơn nữa nhìn tình huống này, chủ tử đều đã biết. Nàng vô cùng hối hận, nếu ngay từ đầu liền thẳng thắn thì tốt biết bao?

"Là nô tỳ tham tiền, có người cho nô tỳ một trăm lượng, muốn nô tỳ nhân cơ hội phá đôi giày mà chủ tử làm cho Thái hậu nương nương vào trước ngày mừng thọ của Thái hậu. Nô tỳ biết lỗi, từ nay cũng không dám nữa!"

"Thu Vân, người quá hèn hạ. Chỉ vì một trăm lượng bạc, người liền hại chủ tử. Người có biết chủ tử thiếu chút nữa bị người hại chết hay không?" Hồ Phách hận không thể đánh người này mấy bạt tai.

"Nô tỳ... nô tỳ nghĩ thứ này đưa lên dù sao Thái hậu nương nương cũng sẽ không xem, cho nên mới... "

Nàng đâu có ngờ được sự việc lại như thế!

"Đừng nói nhảm, người nói có người đưa bạc, là ai làm?"

"Nô tỳ cũng không thấy rõ. Người đó tới vào lúc đêm khuya và trùm kín đầu, nô tỳ chỉ nhớ được giọng nói."

Lý Già La nói: "Dẫn nàng ta đi, nếu nàng ta đã phản chủ thì chỗ này của ta cũng không giữ nổi. Để cho nàng mắc bệnh, sau đó đưa ra ngoài đi thôi."

"Không, chủ tử!" Lời nói của Thu Vân lập tức bị ngăn chặn, ngay sau đó bị đám người Lý Trụ lôi ra ngoài. Theo quy củ trong cung, cung nhân sinh bệnh là không thể hầu hạ chủ tử, bọn họ đều có nơi chuyên để dưỡng bệnh. Có điều một cái cung nhân 'dưỡng bệnh' như vậy khẳng định là không có kết cục gì tốt.

Ở trong hoàng cung này, người không ác độc thì người chết chính là bản thân người!

Nếu lúc trước Lý Già La đưa đôi giày bị hỏng lên, mở ra trước mặt cho mọi người xem thì người chết không thể nghi ngờ chính là Lý Già La.

Một cung nữ chỉ vì một trăm lượng bạc mà có thể không quan tâm chủ tử sống chết ra sao, vậy thì sống chết của nàng ta cũng không phải điều Lý Già La phải lo nghĩ.

"Thu Vân này, thật sự không ngờ nàng ta là người như vậy!" Phản chủ là điều tuyệt đối không được. Mấy người bọn họ đã nghe chuyện phát sinh trên thọ yến hôm đó. Đây nhất định là có người lập bẫy để hại chủ tử. Nếu thật sự đưa đôi giày kia lên, phỏng chừng chủ tử sẽ lập tức bị bắt đi.

Giày bị phá hỏng cũng có thể gọi là 'Phá hài'. Vào ngày thọ yến của Thái hậu, đưa cho bà một đôi 'Phá hài', đây là ý gì? Không phải ý nói Thái hậu bất tri bất giác sao?

Cho dù Thái hậu không tức giận, thân là nhi tử, Hoàng thượng cũng sẽ giận dữ thay bà. Rõ ràng đối phương muốn một lần đập ngã chủ tử, một chút đường sống cũng không chừa lại.

Nghĩ đến thật hung hiểm!

Ngưng Hương lại càng tức giận đến không chịu nổi khi nghĩ tới bị Thu Vân nói xấu. Thật là ghê tởm đến đòi mạng. Bình thường tỷ tỷ muội muội gọi luôn miệng, phút cuối cùng liền thọc cho mình một dao. May mắn chủ tử nhìn rõ mọi việc, không thì nàng thật sự bị kéo vào, tính mạng cũng khó mà giữ được.

Thái giám và cung nữ trong cung Võ Lương nghi đều có suy nghĩ riêng. Lần cảnh cáo này phải nói là quá nặng, mọi người lại có một nhận thức mới đối với chủ tử của mình.

Sáng hôm sau, Tần Sắt Sắt đến tìm Lý Già La: "Tỷ tỷ, đêm qua ta lo lắng gần chết. Tính cách Hiền phi cứ luôn không buông tha người khác như vậy, ta sợ tỷ tỷ bị nàng ta tính kế. Nàng ta lại có Thái hậu nương nương làm chỗ dựa, ngay cả Hoàng hậu cũng tránh đối đầu trực tiếp với nàng ta. Đêm qua không biết vì sao lại kêu ta đến, mắng một hồi lâu, ta cũng là người được cha mẹ yêu chiều, từ nhỏ đến lớn đã bao giờ phải chịu khổ như vậy?" Nàng ta hai mắt sưng đỏ nói.

Lý Già La đáp: "Chờ người trở thành người đứng đầu một cung, lập tức có thể chuyển ra ngoài."

"Ôi, hiện tại ta mới chỉ là một Mỹ nhân, đợi đến lúc nào chứ. Nói không chừng cả đời đều không có cái cơ hội kia, chỉ có thể bị Hiền phi coi như nha đầu mà sai khiến thôi."

Lý Già La cười nói: "Chỉ cần muội muội sinh hạ long tử, cơ hội này sẽ rất lớn."

"Tỷ tỷ, ta cũng không sợ người chê cười. Hiền phi là người ghen tị, Hoàng thượng đến Vĩnh Hòa cung, ngay cả một góc long bào ta còn chưa bao giờ được thấy qua. Muốn sinh long tử, nào có dễ dàng như vậy chứ. Ngược lại là tỷ tỷ người, Hoàng thượng thích người, về sau tỷ tỷ có tiền đồ, có thể nhớ tới muội muội ta là được rồi."

Lý Già La vội hỏi: "Muội muội nói cái gì thế? Ta cũng chỉ là một Lương nghi, sao Hoàng thượng có thể thích? Nếu để lời này lọt ra ngoài, đó chính là cho người khác cười đến rụng răng."

"Tỷ tỷ, là ta nói sai." Tần Sắt Sắt bình phục tâm tình hơn không ít, xoa xoa đầu gối có chút đau. Ngày hôm qua Vương Hiền phi bắt Tần Sắt Sắt quỳ nửa ngày không cho dậy.

"Tỷ tỷ, không phải người đưa giày cho Thái hậu nương nương à? Sao sau này lại thành kinh Phật?" Tần Sắt Sắt nhin không được hỏi.

Lý Già La thở dài: "Đôi giày kia ta làm xong rồi, chỉ là hôm đó không cẩn thận bị nước trà làm ướt. Ta cũng không thể cầm đôi giày như vậy đưa qua. Tuy rằng Thái hậu nương nương không nhất định xem qua, nhưng tặng lễ vật thì phải cẩn chu. Nước trà bám lên, về sau chỗ đó nổi nấm mốc thì chính là ta phạm lỗi. Lúc đó ta cũng gấp vô cùng. Người cũng biết những ngày trước đó, mỗi ngày ta đều chỉ bận rộn làm giày, chẳng kịp làm thứ gì khác. May mắn ta biết Thái hậu nương nương thờ Phật, cũng học theo sao mấy quyển kinh Phật. Tốt hay không cũng có thể đưa đi cho qua. Thật là may mắn, không thì đêm hôm đó ta thật sự không biết xoay sở thế nào. Muội muội, may mắn trước kia người từng nhắc nhở ta là Thái hậu tin Phật đó. Chuyện này phải cảm tạ người rồi."

Tần Sắt Sắt vội vàng nói: "Tỷ tỷ khách khí, đó là việc ta nên làm thôi." Sắc mặt nàng mất tự nhiên, ngồi một lát liền đi về.

"Chủ tử, đối với Tần Mỹ nhân này, ngài rõ ràng đều thấy nàng ta làm ra cái chuyện tốt gì, lại vẫn còn lui tới với nàng ta sao?" Hồ Phách lo lắng hỏi.

"Không phải nàng ta thì cũng có người khác. Nếu chúng ta biết được nàng ta định làm trò quỷ gì để phòng bị, thì cũng không xảy ra được việc lớn gì. Huống chi, bây giờ mỗi ngày của nàng ta cũng không dễ chịu đâu."

Lý Già La nhấp một ngụm trà. Vừa rồi lời Tần Sắt Sắt oán giận Vương Hiền phi không hẳn đều là nói xạo.

Trèo lên cái cành cao Vương Hiền phi này, cũng không được thoải mái như vậy. Vương Hiền phi ghen tị bá đạo, có tâm tư chiếm hữu rất cao đối với Hoàng thượng. Chính vì vậy mới không vừa mắt bất kì ai được sủng ái, luôn nghĩ cách đối phó người khác.

Nói đến đây, Vương Hiền phi như vậy, ngược lại là giảm đi không ít việc cho Triệu Hoàng hậu. Cho nên thứ đáng ra Triệu Hoàng hậu phải xử lý, nàng ta đều khéo léo sắp đặt thành Vương Hiền phi đi làm, nàng ta thì ngồi một bên vui vẻ làm người tốt và xem cuộc vui.

Sau khi Tần Sắt Sắt trở về, Vương Hiền phi lập tức gọi nàng ta đến. Khi biết được là do một ly nước trà làm hỏng chuyện của mình, quả thực là Hiền phi không biết nên tức thành cái dạng gì. Có điều ánh mắt nhìn Tần Sắt Sắt so với trước đã tốt hơn.

Wương Hiền phi hỏi: "Tại sao nàng ta có thể đột nhiên chuẩn bị kinh Phật kia? Không phải là vẫn luôn đề phòng người đó chứ? Còn nữa, người mà người mua chuộc có gặp chuyện gì không may hay không?"

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Người Biến Mất

Edit: Puta Ng

Beta: Nam Thiên Vân

Tần Sắt Sắt vội hỏi: "Nương nương, Võ lương nghi bình thường chỉ biết Thái Hậu tin Phật. Nàng ta sao kinh Phật, không phải là muốn lấy lòng Thái Hậu nương nương sao. Đây cũng là đúng dịp, tần thiếp sợ bị nàng ta phát hiện nên đã ngầm đi tìm người, về phần tìm ai, tần thiếp không hỏi."

Cho dù Võ lương nghi phát hiện không thích hợp, cũng không có khả năng hoài nghi đến trên đầu chúng ta ." Hơn nữa kẻ kia, tần thiếp đã cho người ngầm xử lý , cho nên người không cần lo lắng.

"Hôm nay lúc tần thiếp đi Phương Linh điện, Võ lương nghi vẫn cùng tần thiếp vui vẻ trò chuyện. Nếu thật sự phát hiện là tần thiếp, nàng ta không có khả năng như vậy." Tần Sắt Sắt khẳng định nói.

"Được rồi, lần này bản cung không truy cứu. Nếu còn có lần sau, đừng trách bản cung không khách khí!" Thật là phế vật, một chút việc cũng làm không xong.

"Tần thiếp khẳng định sẽ làm việc chu toàn."

Nàng ta biết bên Võ lương nghi có một cung nữ ngã bệnh. Nhưng chỉ cần Võ lương nghi không phát hiện ra mình, vậy thì hết thảy vẫn dễ nói, không nói với Hiền phi là vì sợ Hiền phi cảm thấy nàng ta vô dụng.

Nàng ta trở về chỗ của mình, vỗ về bụng. Nếu thật có thể có thai thì tốt biết mấy?

Sau thọ yến Thái Hậu, ngày nóng đã đến. Trong kinh thành ngày càng nóng. Triệu Hoàng Hậu tìm Hoàng Thượng thương lượng, có đi hành cung nghỉ hè không? Chung quy long thể quan trọng.

Hoàng Thượng nói: "Năm nay không cần. Triều đình nhiều chuyện, đợi sang năm lại nói. Để mẫu hậu dẫn người đi thôi."

Đại Sở lấy hiếu đạo trị thiên hạ. Hoàng Thượng có thể ở trong kinh thành chịu đựng. Đương nhiên cái này cũng không tính, Hoàng Đế có thể chịu bao nhiêu khổ? Khăng định là điều kiện tốt nhất.

Nhưng khí trời nóng nực là sự thật. Trong phòng mát mẻ, nhưng bên ngoài rất nóng.

"Vậy để thần thiếp đi theo hầu hạ Thái Hậu." Hoàng Thượng không đi, khăng định rất nhiều người không muốn rời đi. Nhưng Thái Hậu muốn đi. Triệu Hoàng Hậu thân là con dâu, tự nhiên phải đi theo.

"Trong cung còn cần người quản, người không cần đi theo. Cứ để mẫu hậu tự mình an bài người đi theo." Hoàng Thượng đương nhiên biết tâm tư mẫu hậu mình. Chỉ là chút việc, không quan hệ đến đại sự, hãn mở một con mắt nhắm một con mắt.

Đối với Hoàng Hậu, hãn hài lòng, ít nhất chuyện hậu cung, xử lý rất công chính.

Thái Hậu muốn đi hành cung nghỉ hè, tìm người đi cùng, tin tức này lập tức truyền ra khắp hậu cung.

Chỉ là về sau biết Hoàng Thượng không đi, nhiệt tình liền tiêu tán rất nhiều.

Nhưng cũng có người muốn thừa cơ hội này, lấy lòng Thái Hậu, cho nên không phải không có người hỏi thăm.

Triệu Hoàng Hậu đang cùng Vương thái hậu thương lượng. Vương thái hậu nói: "Ai gia một bà già cô đơn, mang theo người bên cạnh đi được rồi. Các nàng cô nương trẻ tuổi, đều ở lại trong cung đi. Ai gia một lòng ngóng trông tôn tử đây."

"Mẫu hậu đừng nói vậy. Hiếu thuận với người vốn là chúng thần thiếp nên làm. Lại nói, ở hành cung đông ấm hè mát, là nơi dưỡng sinh tuyệt vời. Đi chính là hưởng phúc, còn có thể hầu hạ dưới gối mẫu hậu. Nếu không phải Hoàng Thượng nói, thần thiếp cũng muốn cùng đi." Triệu Hoàng Hậu cười nói.

"Cũng được. Không mang mấy người theo là không xong. Để cho bọn họ tự nguyện đi. Người không tình nguyện đi, ai gia cũng không muốn các nàng trong lòng mất hứng."

"Nếu người trên đời này đều như mẫu hậu thì tốt quá. Mẫu hậu cứ việc chọn người. Hoàng Thượng đã nói, ngài muốn ai đi thì chính là người đó đi."

Vương thái hậu tùy tay chỉ vài người. Mặt khác cũng gọi mấy vị công chúa đã xuất giá đi theo tùy giá. Cái khác không nói, hành cung đúng là nơi nghỉ hè lý tưởng, so với kinh thành mát mẻ hơn nhiều.

Vương thái hậu tùy tay chỉ vài người, đều là tần phi tuổi hơi lớn, lại không được sủng ái, ở trong cung cũng không có hi vọng gì. Vương thái hậu mang theo bọn họ đi, cũng không ảnh hưởng gì.

Vương thái hậu tự nhiên sẽ không làm ra cái gì để người bàn tán. Tuy rằng cưng chiều Vương Hiền phi, ở ngoài mặt cũng sẽ không cho Vương Hiền phi chỗ dựa, hoặc là giúp nàng ta chèn ép tần phi khác. Phải biết, những tần phi này đều là 'Con dâu' của bà.

Mặt khác lại gọi mấy lão thái phi. Các bà trước kia đâu không ít lần, hiện tại đều già đi, lão Hoàng Đế không còn tại thế, giữa mọi người cũng không có xung đột lợi ích, nên quan hệ ngược lại càng hòa hợp hơn.

Nghe mấy tin tức này, trong cung không ít phi tần đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, sợ Thái Hậu kêu mình đi theo. Nếu các nàng rời khỏi hoàng cung, đến lúc trở lại, chẳng phải Hoàng Thượng đã quên mất bộ dáng của nàng rồi sao ?

Cũng đừng nói đến cái gì mà lấy lòng Thái Hậu. Người đi tuy nói là thiếu, nhưng tính ra cũng nhiều, công chúa, thái phi, còn có tôn thất dòng họ. Đến thời điểm đem người an bài đến tận sâu ngóc ngách, căn bản là nghĩ không ra, thậm chí đến lúc hồi cung, đem người bỏ quên lại hành cung đi, vậy thì càng bi đát .

Đối với Vương Hiền phi mà nói, tốt nhất Thái Hậu đem những người tương đối được sủng đều mang đi mới tốt. Như vậy nàng ta mỗi ngày không cần tức giận .

Nhưng kết quả lại không phải như vậy. Thái Hậu chỉ dẫn theo những một chút cũng không được sủng, tuổi còn lớn.

Trong khoảng thời gian này, nàng ta bị Thái Hậu giáo huấn rất nhiều lần nên không dám lại đi tìm Thái Hậu nói .

"Nương nương, thật sự không an bài người ở lại bên cạnh Hiền phi nương nương?" Tổng quản thái giám Từ Ninh Cung Cao Trường Hưng hỏi.

Vương thái hậu nói: "Luôn che chở nó, nó không biết trời cao đất rộng. Đợi lúc gặp hạn té ngã , mới có thể học được."

Ý tứ lời Thái Hậu nương nương, chẳng lẽ là mặc kệ Hiền phi sao? Cao Trường Hưng không hỏi nhiều.

Trác Châu cách vài trăm dặm, từ sau khi biết Đại tiểu thư được chọn vào cung, cả nhà Võ Chính Đạo - Võ gia cả ngày cao hứng, ở bên ngoài còn không an phận, mỗi ngày đều là khuôn mặt tươi cười.

Nhị nữ nhi Võ Uyển Đình lạc tuyển về nhà, hẳn cũng không có gì mất hứng, đây vốn là trong dự đoán.

Đến khi nghe được nữ nhi của mình từ quý nhân thăng làm lương nghi, Võ Chính Đạo càng cảm thấy mỹ mãn.

Địa vị của Vân thị trong nhà lập tức trở nên rất cao, kể cả Võ lão thái thái cũng không hề làm khó dễ bà. Nhờ quyết định và phương pháp của bà, hiện tại bọn họ đã thành hoàng thân quốc thích. Ở Trác Châu này thật sự không có người dám đến chọc bọn họ.

Chính là Ký Châu bên kia, cũng có người đến lấy lòng. Võ Chính Đạo đi Ký Châu làm quan cũng càng được tôn kính so với người khác.

"Không xong, lão gia không xong!" Một tên hạ nhân vội vàng chạy tới.

"Hoảng cái gì? Nói cái gì không xong?" Võ Chính Đạo cảm thấy tên hạ nhân này không biết ăn nói, cái gì mà lão gia không xong!

Võ Chính Đạo hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Không thấy Tiền biểu thiếu gia!"

"Cái gì?" Võ Chính Đạo giật mình đứng lên, Tiền biểu thiếu gia biến mất! Võ Chính Đạo có chút hoảng, lập tức phân phó người nhanh chóng đi tìm, sau đó hỏi tên hạ nhân tình huống.

Nhưng phát động người toàn phủ đi tìm một ngày cũng không tìm được.

Vân thị nhanh chóng cho người rút về, "Lão gia, đi tìm như vậy, người bên ngoài đều biết. Vạn nhất bị Lương nghi nương nương biết thì phải làm

sao?"

Võ Chính Đạo có sợ đại nữ nhi trong cung biết không? Tiền Tiểu Bảo ở Vũ phủ, hắc đãi ngộ như nữ tử. Nếu để Uyển Trinh biết bọn họ làm biểu đệ nàng ấy biến mất, chuyện đó thật không dám tưởng tượng.

Võ Chính Đạo biết đại nữ nhi lúc này không giống ngày xưa. Nếu nàng biết chuyện này, nói không chừng...?

"Vậy như thế nào mới tốt?" Võ Chính Đạo sốt ruột .

"Không cần nhiều người đi tìm như vậy, ngầm phái người lặng lẽ tìm. Chuyện này bắt bọn họ đều ngậm miệng!"

"Vậy nếu nương nương bên kia gửi thư hoặc hỏi tới người đâu, chúng ta nên nói thế nào?" Hắc không lo lắng cái khác, chỉ sợ Võ Uyển Trinh biết chuyện này, tiền đồ của hắc đều sẽ hỏng hết.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Đại Công Chúa

Edit: HueKhanh92

Beta: RineAnh

"Nường nường ở tại thâm cung, nếu có hỏi tới cũng là hỏi chúng ta. Chúng ta liền nói đưa hân đi thư viện, mấy năm mới có thể về. Vài năm này chúng ta tìm thật kĩ. Nếu thật sự không tìm được... tiểu hài tử đều là trưởng thành thì trông khác với khi còn nhỏ. Chả lẽ vài năm còn tìm không được một người tương tự để thay thế?"

"Đúng đúng đúng! Vẫn là phu nhân anh minh! Cứ làm như vậy!" Võ Chính Đạo lập tức thấy không còn phiền não.

Nường nường ở tại trong cung, chuyện trong nhà này còn không phải do bọn họ định đoạt sao? Cho nên căn bản không cần phải gấp gáp!

Về phần Tiền Tiểu Bảo thì là thống khoái theo sư phụ của mình rời đi, còn ngằm để lại thư cho biểu tỷ. Cuối cùng hân nhìn thoáng qua Trác Châu này thêm lần nữa.

"Tiểu tử ngốc, còn nhìn cái gì vậy, mau đi!" Sư phụ hân hét lớn một tiếng.

"Đến đây!" Tiền Tiểu Bảo cảm thấy trong lòng vui sướng. Võ phủ chán chết này, biến ngay!

Vương thái hậu đi ra hành cung cách vài trăm dặm để nghỉ hè, Triệu Hoàng Hậu cùng Vương Hiền phi đều không đi theo. Không ít người nghĩ thầm trong lòng, không phải Vương Hiền phi luôn luôn hiếu thuận với Thái Hậu nương nương à? Tại sao lần này nàng ta lại không đi theo? Quả nhiên nói hiếu thuận gì đó chính là giả.

Có điều những lời này cũng chỉ là nói ở trong lòng, cũng không ai dám nói ra. Đấu đá tranh sủng nơi hậu cung, vô cùng náo nhiệt.

Triệu Hoàng Hậu nghe được cung nhân bẩm báo, không khỏi sắc mặt trầm xuống. Người nhà mẹ đẻ nàng đưa tới, thật là gỗ mục không thể dựng nhà. Mới chưa đến nửa năm, liền vội vã đi lấy lòng Hiền phi. Khác nào mạnh mẽ đánh thẳng vào mặt mình! Triệu Hoàng Hậu đối với nhà mẹ đẻ có chút oán thâm.

Đại công chúa lại đây, thấy mẫu hậu sắc mặt không tốt, tưởng trong cung đã xảy ra chuyện gì.

"Mẫu hậu, có kẻ nào chọc giận người sao? Để ta đi tìm phụ hoàng!" Thân là đích công chúa, tuy rằng nàng còn chưa có phong hào, nhưng Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu đều thật sủng nàng. Chính là Thái Hậu, cũng rất thích nàng.

Chỉ là Đại công chúa không thích đi Từ Ninh Cung. Bởi vì mỗi lần đi Từ Ninh Cung, đều nhìn thấy Hiền phi ở bên kia làm bộ làm tịch, còn thích chèn ép mẫu hậu mình. Nay Đại công chúa thấy mẫu hậu mất hứng, còn tưởng rằng lại là Vương Hiền phi lại gây chuyện.

Hiện tại Thái Hậu không ở đây, nếu Vương Hiền phi thật sự không an ổn, nàng tuyệt đối có thể khiến Vương Hiền phi kia phải chịu đau khổ!

"Mẫu hậu không có việc gì. Phụ hoàng người mỗi ngày bận rộn chuyện triều chính, đừng dùng chuyện nhỏ nhặt đi quấy rầy hân." Triệu Hoàng Hậu

cười nói: "Nay người cũng đã lớn rồi, mẫu hậu muốn tìm mấy cái thư đồng cho người, người muốn dạng thư đồng gì?"

Công chúa có thể có bốn thư đồng, Đại công chúa cũng bảy tuổi, đã sớm nên có thư đồng. Có điều bắt đầu từ năm trước liền vội vàng chuyện tuyển tú, trong cung thể cục không rõ, Triệu Hoàng Hậu cũng không vội vã tuyển thư đồng cho Đại công chúa. Nay trong cung người mới cũng đều xem như an ổn, Triệu Hoàng Hậu liền muốn tìm thư đồng cho nàng.

"Mẫu hậu, có thể không lấy người Triệu gia không?" Đại công chúa bĩu môi nói.

"A? Vì sao?" Triệu Hoàng Hậu rất là giật mình, đứa nhỏ này là thế nào? Không thích người từ nhà mẹ đẻ? Cái này thì biết làm sao cho phải? Nàng còn đang muốn đợi Đại công chúa trưởng thành, tuyển phò mã cũng là tìm đến từ Triệu gia đây. Nếu vậy, nàng bên này cũng yên tâm, nhà mẹ đẻ bên kia gắn với công chúa, cũng có thể được một phần vinh sủng.

Là chuyện hai bên cùng có lợi. Sao nữ nhi lại không thích người Triệu gia rồi?

Đại công chúa nói: "Mẫu hậu, người Triệu gia biết rõ mẫu hậu khó chịu trong lòng, còn tổng một người lại đây, ta rất không thích bọn họ!"

Nói đến chính là Triệu lương nghi kia. Triệu lương nghi vừa đến, Triệu Hoàng Hậu liền phân nàng ta đến một viện trong Khôn Ninh cung. Mỗi lần thấy Triệu lương nghi này Đại công chúa liền không thích. Nhà người ta còn chưa tính, Triệu gia là nhà mẹ đẻ của mẫu hậu, còn đưa người tiến vào, thật là quá mức ghê tởm!

Đại công chúa đối với Triệu gia có khúc mắc. Cảm thấy Triệu gia đặt lợi ích lên trên hết, không để ý chút nào đến mẫu hậu ở trong cung có vui vẻ hay không!

Triệu Hoàng Hậu đã biết mấu chốt ở đâu, liền nói: "Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, mẫu hậu không thể sinh đẻ đẻ cho người nên luôn muốn tìm một người về sau có thể chăm sóc người! Người cũng đừng oán ngoại tổ gia của người. Chúng ta cùng ngoại tổ gia là nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn (phúc họa cùng hưởng). Hơn nữa chuyện ở hậu cung, người còn quá nhỏ nên không cần suy nghĩ những cái này. Tất cả đều có mẫu hậu."

Nữ nhi của nàng là thiên chi kiều nữ. Sao phải cần kinh nghiệm về những chuyện dơ bẩn này. Dù là về sau gả cho người ta, chỉ cần phụ hoàng của con bé còn sống, nó có thể an ổn sống qua ngày. Mà chính mình, chỉ cần tìm một cái đẻ đẻ có thể làm chỗ dựa cho nàng, về sau nàng tự nhiên là một đời vô ưu (không phải lo nghĩ).

Tất cả chuyện mờ ám này, Triệu Hoàng Hậu không muốn để nữ nhi biết.

Về phần Triệu lương nghi, có thể an phận là tốt nhất. Nếu không, nàng có rất nhiều biện pháp làm cho nàng ta trở nên 'an phận'.

Mỗi lần mẫu hậu đều nói mình còn nhỏ, nhưng Đại công chúa cảm thấy chính mình không coi là nhỏ nữa. Nàng nghe xong lời mẫu hậu nói, sau đó liền đi ra bên ngoài giải sầu. Kết quả lại đụng tới Triệu lương nghi đang cúi đầu đi về phía này, trong lòng thấy chán ghét.

"Đứng lại!" Đại công chúa gọi Triệu lương nghi lại, khiến Triệu lương nghi hoảng sợ. Nhìn thấy là Đại công chúa, vội vàng cười nói: "Đại công chúa mạnh khỏe, thiếp thân thỉnh an Đại công chúa. Công chúa, ngài ở trong này làm gì đó?"

"Bản công chúa muốn làm gì, còn phải nói với người sao? Người chỉ là một cái lương nghi nhỏ bé, nhìn thấy bản công chúa, cũng không biết quỳ xuống hành lễ sao?" Đại công chúa đem toàn bộ bức tức vừa rồi trút lên người Triệu lương nghi.

Nhũ mẫu của Đại công chúa vội thấp giọng khuyên nhủ: "Công chúa, nơi này cách Khôn Ninh cung không xa, nếu Hoàng Hậu nương nương biết, sẽ không vui đâu. Ngài xem, hay là bỏ qua đi."

Ai biết Đại công chúa nhìn ánh mắt khiêu khích của Triệu lương nghi, lập tức hỏa khí liền càng lớn hơn, hất tay nhũ mẫu ra: "Bỏ cái gì mà bỏ? Dựa theo quy củ, nàng ta chỉ là cái lương nghi nho nhỏ, thấy bản công chúa liền phải quỳ xuống! Triệu lương nghi, người dám không quỳ sao?" Nàng hôm nay sẽ xả giận thay mẫu hậu. Mẫu hậu không tiện ra mặt, nàng làm nữ nhi, nhất định phải trút giận thay cho người. Nhất là còn nghe người khác nói, vị Triệu lương nghi này còn vụng trộm đi tìm Vương Hiền phi.

Mẫu hậu không nói cho chính mình, nàng sẽ không biết hỏi thăm sao? Lúc đi ra từ Khôn Ninh cung, nàng liền lặng lẽ nghe chuyện từ người bên cạnh mẫu hậu. Thì ra là nữ nhân này gây chuyện!

Dù sao nàng còn nhỏ, cùng lắm là bị quở trách một phen. Hôm nay không trút cái cơn tức này là không thể!

"Cái gì? Triệu lương nghi sảy thai? Có liên quan với Đại công chúa?" Lý Già La dừng bút trong tay lại.

Phùng An vội vàng nói: "Nô tài nghe được Đại công chúa cùng Triệu lương nghi xảy ra tranh chấp. Trong lúc xô đẩy Triệu lương nghi bị ngã xuống. Sau đó liền thấy máu, mời thái y lại đây, cũng không có giữ được hài tử!"

"Triệu lương nghi chẳng lẽ không biết chính mình mang thai sao? Sao lại còn xung đột với người khác?" Lý Già La hỏi.

"Theo tin tức nghe được, bản thân Triệu lương nghi cũng không biết chính mình hoài thai. Hiện tại tỉnh lại biết được thì rất thương tâm!"

"Người đi xuống đi, cũng không cần đi ra ngoài tìm hiểu tin tức gì nữa."
Lý Già La nói.

"Vâng!" Phùng An lui xuống, Lý Già La cũng không tiếp tục viết chữ.

Chuyện lần này có một chút không tầm thường. Nếu là người khác thì còn nói được nhưng Triệu lương nghi là tộc muội (muội muội cùng dòng tộc) của Triệu Hoàng Hậu, được đưa vào cung với dụng ý gì không cần nói cũng biết. Nay nàng ta lại sảy thai, lập tức liền lộ ra kỳ quái.

Nữ nhân trong cung tất nhiên đại bộ phận đều là vui sướng.

Lẽ ra Triệu Hoàng Hậu là người đang rất ngóng trông hài tử sẽ không có khả năng cho người động thủ. Nhưng một đứa nhỏ như Đại công chúa, sao lại cùng Triệu lương nghi xô xát đến mức đó? Có phải là Hoàng Thượng bên kia ra tay hay không? Chung quy thế lực Triệu gia lớn, Hoàng Thượng không muốn người Triệu gia sinh hoàng tử, điều này cũng dễ hiểu.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Bại Lộ

Edit: Puta Ng

Beta: Nam Thiên Vân, Giang Hiền tần, Dương Tu dung

"Bảo mọi người cảnh giác một chút, khoảng thời gian này tốt nhất đừng tùy tiện ra ngoài." Lý Già La phân phó.

Từ sau chuyện Thu Vân, đám cung nhân này so với trước kia ngoan ngoãn hơn nhiều. Thượng cung cục lại bổ sung thêm một cung nhân qua đây. Bởi vì Lý Già La tương đối được sủng ái nên Thượng cung cục cũng không dám đưa người không tử tế đến chỗ nàng.

Lý Già La thờ ơ lạnh nhạt. Cung nữ này tên là Bích Hà, là người tính tình an tĩnh.

Triệu Hoàng Hậu đau đầu nhức óc. Đại công chúa dù bị dọa nhưng vẫn nói với mẫu hậu: "Mẫu hậu, nhi thần thật sự không đụng tới nàng ta. Là nàng ta tự ngã xuống đất rồi kêu đau, nhi thần thực sự không biết gì cả!"

"Được rồi, có mẫu hậu ở đây, chuyện này không liên quan gì đến con hết!" Triệu Hoàng Hậu an ủi Đại công chúa.

Triệu lương nghi dám ra tay với con gái mình, thật là đáng giận!

Nhưng nàng cũng đã thỉnh thái y tới, đúng là đã sảy thai. Nàng ta bây giờ cũng vô cùng suy yếu.

Cho dù con gái của mình chạm vào nàng ta thì sao? Triệu Hoàng Hậu rất bao che khuyết điểm cho con gái mình. Mà nghe nguyên nhân sự việc vẫn là do nữ nhi vì bảo hộ mình nên mới muốn hạ uy Triệu lương nghi.

Đối với Triệu Hoàng Hậu, thai nhi chưa thành hình kia còn không biết là nam hay nữ thì làm sao có thể so sánh với con gái mình?

Nhưng ở trước mặt Hoàng Thượng nàng sẽ không nói như vậy. Hoàng Thượng đã sang thăm Triệu lương nghi đang khóc lê hoa đài vũ. Triệu Hoàng Hậu cũng hai mắt đỏ bừng, quỳ xuống trước mặt Hoàng Thượng.

"Hoàng Thượng, chuyện này đều do thần thiếp không biết quản nhi tử của mình, không dạy dỗ tốt Bình An nên mới gây ra tai họa hôm nay! Từ đầu đến cuối đều là lỗi của thần thiếp, thỉnh Hoàng Thượng trách phạt!"

Hoàng Thượng nói: "Nâng Hoàng Hậu dậy! Chuyện này sao có thể trách Hoàng Hậu. Bình An bây giờ còn nhỏ, hưởng chi nó cũng chỉ là tiểu hài tử, tất cả đều là chuyện ngoài ý muốn!"

"Vừa rồi Trẫm cũng hỏi Triệu lương nghi. Nàng ấy nói là nàng ấy không cẩn thận nên mới trượt ngã, không oán trách người khác, chỉ tiếc là đứa bé kia không có duyên với chúng ta".

Hoàng Thượng đã giải quyết ổn thỏa. Chung quy chuyện này không chỉ dính đến một phi tử mà còn liên quan đến Hoàng Hậu và một công chúa, đành để chuyện lớn hóa thành chuyện nhỏ.

"Hoàng Thượng, Triệu lương nghi mất đi một đứa con, còn gặp nạn lớn như vậy, thần thiếp nghĩ có nên tấn vị cho nàng ấy không?" Triệu Hoàng Hậu hỏi.

"Cũng tốt, vậy thì thăng làm tần đi."

"Thần thiếp thay Triệu tần tạ Hoàng Thượng ân điển!" Triệu lương nghi không có phong hào nhưng bày lại ngang phân vị với mẹ đẻ của đại hoàng tử là Lý tần. Triệu tần biết mình được thăng phân vị, tuy không biểu đạt gì nhiều nhưng trong lòng lại âm thầm vui vẻ.

Hoàng Thượng cũng hạ lệnh cấm không cho người trong cung nhắc đến sự việc này. Đại công chúa là nữ nhi của hãn, hãn cũng không hi vọng người khác cảm thấy con bé ác độc.

"Nường nường, người của Triệu tần lạng lẽ mang một đôi giày đi chôn, nô tỳ tìm được, chỉ khâu giày đều đã bị cắt đứt." Triệu Hoàng Hậu cũng thấy được có ẩn ý bên trong nên cho người theo dõi bên Triệu tần, quả nhiên không lâu sau đã biết được sự tình.

Cắt đứt chỉ khâu! Triệu Hoàng Hậu lập tức hiểu chuyện này là thế nào! Triệu tần người được lắm, lại dám tính kế sau lưng nàng! Cái khác nàng có thể nhẫn nhưng chuyện liên quan đến con gái mình, Triệu Hoàng Hậu không thể tha thứ cho nàng ta được.

Bởi vì Triệu lương nghi thăng lên tần vị nên mọi người đều đi chúc mừng. Lý Già La cũng qua một lần. Khi đó vừa vặn không có người khác, Triệu lương nghi vừa được thăng lên tần vị cao hơn so với phân vị của Võ lương nghi nên ở trước mặt Võ lương nghi luôn có cảm giác ưu việt hơn người.

Trên cổ tay Triệu tần đeo một chiếc vòng ngọc chói lọi nên đương nhiên Lý Già La nhìn thấy.

"Tỷ tỷ có chiếc vòng tay thật xinh đẹp, giá trị của nó chắc cũng không tầm thường!"

Triệu tần có chút đắc ý, nói: "Đây là vòng ngọc Hoàng Thượng ban thưởng cho ta, người nói ta đeo rất đẹp mắt nên ta vẫn luôn mang theo bên người."

Lý Già La lại gần xem, dùng tay sờ sờ: "Thật đúng là vậy, đây là hình vẽ gì?"

"Là Long Phượng Trình Tường. Vòng tay này là dùng ngọc Miến Điện làm thành, nghe nói trên thị trường có giá hơn một ngàn lượng bạc. Còn nữa xem đồ bên trong này, có vẻ còn tinh tế hơn? Muội muội có vòng tay như vậy không?"

Lý Già La lắc đầu, "Muội muội đương nhiên không có đồ tốt như tỷ tỷ. Tỷ tỷ nghỉ ngơi cho tốt, lần khác muội muội lại đến!"

Triệu tần cũng sợ Hoàng Thượng tới, nhìn thấy Võ lương nghi lại bị câu đi. Bây giờ nàng không thể hầu hạ Hoàng Thượng nên ước gì Võ lương nghi đi mau.

"Chủ tử, người đang suy nghĩ gì đấy?" Hồ Phách thấy chủ tử rơi vào trầm tư.

Lý Già La hỏi: "Hồ Phách, người nói ta có nên làm việc tốt hay không?"

Hồ Phách đáp: "Chuyện tốt mà không có lợi đương nhiên là không nên làm. Nếu chuyện tốt có lợi với mình thì hãy làm."

"Cũng đúng, sao ta lại mềm lòng nhỉ? Nói không chừng người ta đã có cách rồi." Vì thế Lý Già La lại an tâm, trong lòng mình biết là được.

Triệu Hoàng Hậu mời Hoàng Thượng đến, sau đó đem chuyện người của mình phát hiện trong cung Triệu tần nói cho Hoàng Thượng: "Hoàng Thượng, đôi giày này chính là đôi giày Triệu tần mang. Đế giày có vết cắt chỉ ngay ngắn chỉnh tề. Hoàng Thượng, nếu là chuyện khác thần thiếp cũng không nói gì, nhưng đây là thứ đã hãm hại Bình An. Thần thiếp không thể tha thứ!"

Hoàng Thượng nghe xong cũng quát lớn: "Người đâu, gọi Triệu thị lại đây cho trẫm!"

Triệu tần biết Hoàng Thượng tới, trong lòng tràn đầy vui vẻ vì mỗi lần Hoàng Thượng đến đây đều sẽ sang thăm nàng, nàng có thể làm nũng với Hoàng Thượng. Lần này thấy người của Hoàng Thượng qua đây, đang định chào hỏi, không ngờ lập tức bị mấy hung thần ác nhân lôi đi.

Triệu tần hét ầm lên nhưng không may vừa định la đã lập tức bị người bịt miệng.

Triệu tần bị áp giải tới trước mặt Hoàng Thượng và Hoàng Hậu. Một đôi giày bị ném ra trước mặt nàng. Triệu tần sợ muốn nhảy dựng lên!

Tại sao có thể như vậy, không phải nàng đã cho người tìm một nơi vắng vẻ để chôn rồi sao? Nàng cũng muốn đốt, nhưng đốt sẽ có khói gây chú ý, hơn nữa nàng cảm thấy chuyện của mình chắc chắn sẽ không ai biết nên mới to gan đem đồ vật giao cho người khác xử lí, không ngờ lại bại sự trên đôi giày này.

"Triệu thị! Người còn lời gì để nói?" Triệu tần vừa tiếp xúc với ánh mắt lạnh như băng của Hoàng Thượng liền không dám nhìn lần thứ hai. Hoàng Hậu cũng ngồi bên cạnh, nếu nàng ta không có chứng cứ trong tay thì tuyệt đối sẽ không nói với Hoàng Thượng. Trong nháy mắt, Triệu tần cảm thấy trời đất tăm tối.

"Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, thần thiếp có tội!" Triệu tần vừa được bỏ miếng giẻ bịt miệng ra lập tức nhào tới bên chân Hoàng Thượng, muốn ôm đùi Hoàng Thượng nhưng lại sợ bị đá.

"Người có tội gì?" Hoàng Thượng lạnh lùng hỏi.

"Thần thiếp, thần thiếp..." nàng nghĩ mình cũng không vu oan Đại công chúa. Lúc ấy nói là mình không cẩn thận ngã sắp xuống, nhưng cái sự

không cần thận này lại ở đôi giày trước mặt, thật sự là không chịu nổi một đòn!

"Thần thiếp có tội! Xin Hoàng Thượng nể tình hài tử của thần thiếp mà tha cho thần thiếp lần này. Thần thiếp cũng không muốn như vậy, thần thiếp vừa phát hiện mình có bầu nhưng có lần lại thấy máu."

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Cách Chức Làm Thứ Nhân

Edit: HueKhanh92

Beta: RineAnh, Giang Hiền tần, Dương Tu dung

"Vì thế nên người liền bắt lấy cơ hội? Đứa trẻ đã không giữ được nên chỉ bằng lợi dụng nó một lần đúng không? Hoàng Thượng nể tình người mất đi hài tử mà thương tiếc, vì bồi thường mà thăng phân vị cho người. Nhưng người ngàn vạn lần không nên tính kế với Bình An. Con bé mới bao nhiêu tuổi kia chứ? Người cố ý khiêu khích nó, sau đó trong hỗn loạn, đôi giày đã qua xử lí của người sẽ có tác dụng. Một cơ hội tốt bị người giữ trong tay như vậy. Triệu tần, sao bản cung lại không biết người có năng lực như vậy?"

Hoàng Thượng thấy đã tra ra manh mối sự việc, cũng không có hứng thú nghe chuyện dơ bẩn giữa những nữ nhân này nên để Hoàng Hậu tự mình xử lý.

Hoàng Thượng đi rồi, Triệu tần cũng không còn cố kỵ như trước. Nàng biết một là tính mạng khó giữ được hoặc là biếm lãnh cung. "Hoàng Hậu nương nương là kim chi ngọc diệp, chúng ta chỉ là nhánh nhỏ trong tộc thì nên để cho các người đạp lên sao? Ta cũng là bảo bối của phụ mẫu nhưng bây giờ vào cung liền thành công cụ sinh con cho người. Ta cũng là người, không phải công cụ! Nương nương, ngài đừng nói đường hoàng như vậy. Sự thật là chờ ta sinh con xong cũng là thời điểm ta khó giữ được cái mạng này! Nương nương cũng chẳng mềm lòng đâu."

Triệu Hoàng Hậu cười nói: "Triệu gia ta chưa bao giờ bức bách ai. Người tiến cung, phụ mẫu của người cũng được lợi lộc. Làm gì đến lượt người nói vô tư như vậy? Nếu được lợi lộc thì trả giá là đương nhiên. Người nói đúng, mệnh của bản cung chính là trời sinh quý giá hơn người! Trước kia là vậy, bây giờ là vậy, về sau cũng là vậy! Nếu người không phục thì vào trong lãnh cung suy nghĩ cẩn thận một chút đi thôi. Nể tình đều là người Triệu gia, bản cung sẽ không lấy tính mạng của người. Người cần phải sống thật khỏe để xem bản cung sống như ý ra sao. Triệu gia bớt đi người cũng không thiếu, người muốn tiến cung đầy rẫy. Bản cung việc gì phải lãng phí tinh lực giúp đỡ một kẻ phản đồ như người?"

Triệu tần trong lòng cả kinh, nàng ta biết, nàng ta biết tất cả!

"Người tính kế ta! Chắc chắn cái gì người cũng biết nên người cũng không nói gì, cứ như vậy mà nhìn ta. Người thật nhẫn tâm, ngay cả con gái mình mà cũng tính kế được."

Lời còn chưa dứt, Triệu Hoàng hậu đã cho nàng ta một cái tát: "Bản cung vẫn chưa ác độc như người, ngay cả cốt nhục cũng muốn lợi dụng. Người đâu, đưa Triệu tần đi!"

Triệu tần bị biếm lãnh cung, hơn nữa bị cách chức làm thứ nhân. Nguyên nhân trong đó mọi người đều biết, nghĩ đến Triệu Hoàng Hậu trước kia cùng Triệu thứ nhân quan hệ tốt như vậy nhưng kết quả không phải vẫn là tính kế qua lại hay sao?

Hơn nữa ở Triệu thứ nhân này ngược lại cũng là nhân vật không kém, thiếu chút nữa mọi người đều bị nàng ta lừa. Thậm chí ngay cả sảy thai đều có thể lên kế hoạch như vậy. Trong cung này đúng là không ai đơn giản cả!

"Triệu thứ nhân đúng là đồ phế vật!" Vương Hiền phi vốn tưởng rằng dựa vào lúc này đây dù không thể quật ngã Triệu Hoàng Hậu cũng có thể khiến Hoàng Thượng chán ghét Đại công chúa. Hoàng Hậu không phải là

dựa vào việc sinh Đại công chúa nên mới khiến Hoàng Thượng tôn trọng nàng ta sao?

Có một nữ nhi hại hoàng tự, xem Triệu Hoàng Hậu còn có mặt mũi nào thống lĩnh hậu cung. Chỉ là vì sao đến cuối cùng lại thất bại trong gang tấc?

"Nường nường bớt giận! Chuyện này không liên quan đến chúng ta. Nường nường hãy coi như không có chuyện này đi!" Tần mỹ nhân khuyên nhủ: "Tốt xấu gì đứa trẻ trong bụng Triệu thứ nhân đã không còn, cũng không phải là không có thu hoạch."

Triệu thứ nhân vốn muốn lấy chuyện này để lập công, đầu quân vào phe Vương Hiến phi nhưng chưa được bao lâu đã bị tổng vào lãnh cung.

Cuối cùng Vương Hiến phi cảm thấy trong lòng thư thái hơn một ít. Nếu nàng không sinh con thì người khác cũng đừng nghĩ đến chuyện sinh ra một đứa trẻ lành lặn. Lần này là Triệu thứ nhân kia có số tốt, thân thể không ổn nên không giữ được đứa nhỏ, chứ nếu nàng ta thật sự mang bầu, không chừng nàng còn phải nghĩ biện pháp trừ khử.

"Người mau nghĩ kế khác để ta có thể lật đổ Triệu thị kia đi!" Làm Hoàng Hậu là giấc mộng của Vương Hiến phi, nhưng mỗi lần đều thiếu một bước như vậy.

Triệu thứ nhân thật vất vả mới thăng lên làm tần nhưng không ngồi được mấy ngày đã bị cách chức làm thứ nhân, hơn nữa còn đắc tội với Hoàng Hậu, phỏng chừng về sau nàng ta còn phải ở lại lãnh cung lâu dài.

Những người mới trong cung đều run rẩy một hồi, làm gì cũng thật cẩn thận.

Chỉ là có người cảm thấy Triệu thứ nhân là tự làm tự chịu. Đang có thai tốt đẹp nhưng lại không yên phận tính kế Đại công chúa? Nữ nhân này tâm

kế quá sâu, ngay cả cốt nhục của mình cũng dám lợi dụng! Về sau còn có cái gì khiến nàng ta luyện tiếc đây?

Vì thế ngay lập tức tổng nàng ta vào lãnh cung, miễn về sau đi ra gây tai họa!

Ngày hôm ấy, hoàng đế từ Khôn Ninh cung đi ra, cảm thấy trong lòng đặc biệt khó chịu. Hắn cũng biết chuyện nữ nhân trong cung tranh đấu nhưng luôn mặc kệ. Nay lại còn dính tới con cái!

Nghĩ Đại hoàng tử của mình thân thể cũng không tốt, đến nay cũng không có một người hoàng tử khỏe mạnh, Hoàng Thượng không sốt ruột mới lạ. Nhưng Hoàng Thượng cũng có suy xét riêng.

"Hoàng Thượng vạn phúc!" Tiêu Cảnh đang đi thì thấy có một nữ nhân đến bên cạnh. Tiêu Cảnh quát lớn: "Cả đám ngự tiền đều là ăn cơm trắng (vô dụng) à? Sao có thể để cho người khác tùy tiện tới gần?"

Hắn không thích lúc mình đang suy nghĩ thì có người quấy rầy. Người bên cạnh hắn cũng biết quy củ này nên đều đi theo từ rất xa. Ai biết vị chủ tử này là ai, cũng chẳng có mắt nhìn. Nàng ta thấy bên người Hoàng thượng không có ai liền trực tiếp lại đây thỉnh an.

Hoàng Thượng vui vẻ, vậy tự nhiên là vô tình gặp được. Còn nếu không, người cố tình gặp gáp, đó chính là bi kịch!

Thái giám tổng quản Lưu Vĩnh Toàn không đi tới mà để đồ đệ của hắn Tiểu Lục Tử tới đây. Nhìn thấy Hoàng Thượng nổi giận, hắn 'phù phù' liền quỳ xuống, dập đầu thỉnh tội: "Hoàng Thượng thứ tội, đều là lỗi của Tiểu Lục Tử." Lúc này hắn cũng không thể tìm cái cớ gì được, đã có bài học từ Triệu thứ nhân kia, nàng ta bởi vì không thành thật, cứ cố chấp không nhận tội nên mới chọc tức Hoàng Thượng, vì vậy Tiểu Lục Tử cũng không dám chối cãi gì cả.

Mà người vừa thỉnh an Hoàng Thượng là một Mỹ nhân vừa tiến cung. Đã lâu rồi nàng không nhìn thấy Hoàng Thượng, không ngờ hôm nay vận khí tốt, gặp Hoàng Thượng một mình đi trên đường thì còn tưởng rằng bản thân gặp thời cơ tốt. Nàng cố ý đem hết mặt đẹp nhất của mình bày ra cho Hoàng Thượng xem khi hành lễ. Ai biết lại chỉ nhận được kết quả như vậy.

Trương mỹ nhân vừa then lại vừa sợ, không biết làm thế nào cho đúng. Đây là nữ nhân có phong hào trong cung, không phải cung nhân thái giám, rốt cuộc cũng chỉ là va chạm Hoàng Thượng. Hoàng Thượng sai Tiểu Lục Tử dựa theo cung quy xử trí.

Kết quả là Trương mỹ nhân bị phạt quỳ dưới đất một canh giờ. Dưới thời tiết nóng nực như vậy, cuối cùng vị Trương mỹ nhân say nắng đến hôn mê, nhưng chẳng có ai đồng tình với nàng ta, ngược lại còn chê cười nàng ta trộm gà không được còn mất năm gạo.

Xảy ra chuyện này, Hoàng Thượng Tiêu Cảnh tâm tình càng không tốt. Vốn định đi thăm Vương Hiên phi bên kia một chút nhưng giờ lại không đi nữa, quay đầu trở về Càn Thanh cung.

Nếu hậu cung không thuận vậy nên lấy tấu chương ra phê cho hết.

Có điều hấn tức tối như vậy, phê tấu chương cũng mang theo bực dọc. Xem qua thêm mấy bản thì có khi lại giận chó đánh mèo trút lên người khác, đối với các thần tử cũng không công bằng.

Làm Hoàng Thượng cũng không dễ dàng: "Lưu Vĩnh Toàn!"

"Nô tài có mặt!" Từ trong miệng Tiểu Lục Tử, Lưu Vĩnh Toàn biết hôm nay tâm tình Hoàng Thượng không được tốt nên nói chuyện cũng phải cẩn thận hơn một chút. Người hầu hạ ngự tiền đều sợ lại chọc giận Hoàng Thượng, ai nấy đều cẩn thận hơn so với thường ngày.

"Đi Phương Linh điện thỉnh Võ lương nghỉ lại đây." Hoàng Thượng nhìn nhìn một bản du ký ở trên bàn.

"Hoàng Thượng, là mời đến Càn Thanh cung hay là Dưỡng Tâm điện?" Lưu Vĩnh Toàn hỏi.

"Đến Càn Thanh cung!" Làm Hoàng Thượng cũng không thể tùy tâm sở dục, chỉ là muốn mời Võ lương nghỉ lại đây đọc du ký cho mình nghe nhưng cũng phải suy xét các loại.

Xem sắc mặt Hoàng Thượng không tốt, Lưu Vĩnh Toàn không dám nói thêm gì, vội vàng tự mình đi mời.

Trong lòng ông nghĩ, trước kia Hoàng Thượng không cho tần phi nào đến Càn Thanh cung. Vị Võ lương nghỉ này có tài đức gì mà lại lọt vào mắt Hoàng Thượng đến mức được đến Càn Thanh cung đây? Thôi đừng suy nghĩ nữa, vẫn là nhanh chóng xử lý công sự đi.

Lúc Lưu Vĩnh Toàn đến Phương Linh điện, ông nói với Võ lương nghỉ rất khách khí. Lý Già La nghĩ, sao lúc này Hoàng Thượng lại tuyên gọi mình? Vẫn chưa tới thời điểm mà.

Bình thường đi Dưỡng Tâm điện đều là buổi tối, chưa từng có lần nào đi vào ban ngày.

Quan hệ của hai người, ngoại trừ có thể nói vài câu, trên cơ bản đều là trải qua trên giường.

Không đợi được Lý Già La nghĩ nhiều, Lưu Vĩnh Toàn đã tự mình đến mời, Lý Già La chuẩn bị một lúc sau đó nhanh chân theo Lưu Vĩnh Toàn. Nhưng đường đi này không giống như đi Dưỡng Tâm điện.

"Lưu công công, tâm trạng Hoàng Thượng bây giờ thế nào?" Không hỏi đã xảy ra chuyện gì mà trực tiếp hỏi Hoàng Thượng tâm tình thế nào. Vị

Võ lương nghi này cũng là một đại nhân vật (không kém).

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Mạc Danh

Edit: Puta Ng

Beta: Nam Thiên Vân, Nga Tiệp Dư

"Nường nường, người đi theo hầu hạ Hoàng Thượng là được rồi." Lưu Vĩnh Toàn nhắc nhở nói, cái khác hẳn cũng không thể nói.

Xem ra tâm tình Hoàng Thượng không tốt. Nhưng tâm tình không tốt gọi mình đến làm gì?

Chẳng lẽ thành nơi trút giận? Lý Già La không nghĩ ra tại sao, hơn nữa còn là đến Càn Thanh cung.

Đó không phải là nơi bình thường Hoàng Thượng phê duyệt tấu sớ sao?

Trong lòng Lý Già La cảm thấy mình thật xui xẻo, nói không chừng bị Ngự Sử theo dõi, dâng tấu vạch tội cũng nên. Chỉ là mệnh lệnh của Hoàng Thượng, ai dám không nghe?

Nếu nàng dám giả bệnh, tuyệt đối sẽ chọc tức Hoàng Thượng. Ngự Sử và Hoàng Thượng, đương nhiên vẫn là nghe lời Hoàng Thượng thì hơn.

"Tần thiếp tham kiến Hoàng Thượng."

"Miễn lễ." Tiêu Cảnh nhìn Võ Lương nghi trang điểm nhẹ nhàng khoan khoái, trên mặt cũng không thoa son bôi phấn, tâm tình tốt lên một chút.

Tiêu Cảnh chỉ vào quyển sách bên kia, nói với Lý Già La: "Đọc quyển sách này đi." Nói xong cũng không ngẩng đầu lên, bắt đầu phê tấu chương.

Gọi nàng đến chỉ để đọc sách. Thời điểm vị này tâm tình không tốt, thật đúng là cổ quái. Nhưng Lý Già La cũng không chần chờ, cầm lấy quyển sách kia, bắt đầu đọc lên.

Đọc nửa canh giờ, cổ họng Lý Già La có chút không thoải mái .

"Hoàng Thượng, người xem, canh giờ cũng không còn sớm, hay là người nghỉ một lát?" Vẫn là Lưu Vĩnh Toàn lại đây nói chuyện, không hổ là Ngự tiền tổng quản. Lý Già La cảm kích gật đầu với Lưu Vĩnh Toàn.

"Ừ." Hoàng Thượng như mới đột nhiên nhìn đến Lý Già La, lại hỏi canh giờ, nói với Lưu Vĩnh Toàn: "Phái người đưa Võ Lương nghỉ trở về." Nửa canh giờ, tâm tình hãn cũng bình phục, tiếp theo còn có rất nhiều công sự phải làm.

"Đem mấy bản du ký này và nghiên mực lần trước Mịch La tiến cống cho Võ Lương nghỉ."

Hoàng Thượng không phải người keo kiệt. Nếu bắt Võ Lương nghỉ đọc sách nửa canh giờ tất nhiên sẽ có thưởng.

Hồ Phách còn tưởng rằng chủ tử nhà mình hôm nay nhất định trời tối không trở lại, không ngờ canh giờ này đã trở về, đằng sau còn có người cầm đồ ban thưởng gì đó.

"Chủ tử, Hoàng Thượng gọi người đến có chuyện gì vậy?" Sao nhanh như vậy đã trở lại?

"Đọc sách!" Lý Già La khẽ hé môi đỏ mọng. Thật sự là đọc sách, chuyện gì khác cũng không có. Chỉ là về sau thế nào, không phải nàng có thể khống chế được!

Đọc sách? Đây là chuyện gì vậy, bên người Hoàng Thượng chẳng lẽ không có người đọc sách? Hồ Phách thật không hiểu, Hoàng Thượng rốt cuộc muốn làm gì, gọi chủ tử nhà mình qua chỉ vì đọc sách?

Nói Hồ Phách không tin, kể cả nữ nhân trong cung cũng không tin, chỉ biết là Hoàng Thượng gọi Võ Lương nghi đến Càn Thanh cung. Người khác chỉ có thể ghen tị đỏ mắt.

Vương Hiền phi vừa nghe, nào chịu được? Cho nên Hoàng Thượng hoàn toàn là tìm thêm cừu hận cho Lý Già La!

Vương Hiền phi còn chưa được vào trong Càn Thanh cung, lại bị một Võ Lương nghi nho nhỏ chiếm trước, thật là buồn cười!

"Tỷ tỷ, Càn Thanh cung chính là chỗ Hoàng Thượng làm việc. Võ Lương nghi sao có thể một chút quy củ cũng không hiểu, mà đến đó? Chẳng phải làm cho người khác nói Hoàng Thượng công tư không phân minh sao? Tỷ tỷ, chuyện này người phải quản!" Nghe xong lời của Tần Mỹ nhân, Vương Hiền phi liền đi tìm Triệu Hoàng Hậu.

Dù sao nữ nhân trong cung, Triệu Hoàng Hậu quản cũng là trách nhiệm của nàng ta.

Triệu Hoàng Hậu nói: "Điều này cũng không có gì. Bốn cung đã hỏi Lưu Vĩnh Toàn, Võ Lương nghi vào thiên điện, không phải nơi Hoàng Thượng làm việc. Cũng không làm chuyện gì khác, chẳng qua là cho Võ Lương nghi đọc mấy quyển tạp văn, không có gì."

"Bây giờ có thể vào thiên điện, về sau có thể tiến vào chính điện. Tỷ tỷ, chuyện thế này, không thể nhắm mắt cho qua. Đều nói hậu cung không được tham gia vào chính sự, Võ Lương nghi không tuân thủ lễ pháp và quy củ. Không phạt nàng ta, về sau ai cũng có thể tiến vào Càn Thanh cung, như thế không phải rối loạn à?"

Triệu Hoàng Hậu nói: "Mặc dù có quy củ nhưng nữ nhân hậu cung đều là hầu hạ Hoàng Thượng, vẫn là theo ý tứ Hoàng Thượng mà làm thôi!"

Xem sắc mặt Vương Hiền phi không tốt, Triệu Hoàng Hậu nói: "Người về trước đi. Nếu Võ Lương nghi tự ý đến Càn Thanh cung, bốn cung đương nhiên sẽ phạt nàng. Nhưng lần này là Hoàng Thượng bảo nàng ta đi, chẳng lẽ có thể kháng chỉ không tuân? Không thấy bốn cung đã phái người đến Phương Linh điện, bắt Võ Lương nghi chép nữ giới rồi sao. Chỉ là phía Hoàng Thượng, còn cần Hiền phi muội muội đi khuyên giải."

Vương Hiền phi đương nhiên muốn khuyên giải Hoàng Thượng, nói với Triệu Hoàng Hậu: "Vậy muội muội liền đến chỗ Hoàng Thượng."

Triệu Hoàng Hậu lắc đầu. Vương Hiền phi này, thật là một chút đầu óc cũng không có.

Cảm thấy chính mình cùng Hoàng Thượng tình cảm sâu đậm, đến vị Hoàng Hậu nàng đây cũng phải đứng sang một bên. Khuyên can Hoàng Thượng, cũng không đến lượt nàng ta. Đáng tiếc, nàng ta không ý thức được.

Bên phía Phương Linh điện của Lý Già La, mọi người đều cảm thấy oan ức. Vốn là Hoàng Thượng cho gọi chủ tử nhà mình, sao đi xong trở lại, còn bị phạt?

Lý Già La cười nói: "Các người cũng đừng rầu rĩ. Hiện tại phạt cũng tốt, không về sau còn nghiêm trọng hơn."

Hồ Phách nói: "Chủ tử, chuyện này sao có thể trách người? Vốn người một chút cũng không sai."

Thoạt nhìn là vinh sủng vô hạn, ai biết còn có quá nhiều chuyện phía sau. Cả Hoàng Hậu cũng muốn phạt chủ tử.

Lý Già La nói: "Ở trong cung, chỉ một chút oan ức đã chịu không nổi, thì làm sao có tiền đồ? Chẳng qua là chép mấy lần nữ giới, vừa lúc luyện chữ luân. Hoàng Thượng không phải còn thưởng đồ cho ta sao? Dù sao, ta cũng không bị thiệt."

Về phần Hoàng Hậu, nàng ta phải làm đúng chức trách mà cũng không được phạt nặng, chỉ là chép nữ giới mấy lần.

Ở trong cung, thiệt thòi như thế đã chịu không nổi, thì còn làm nổi chuyện gì?

Chỉ cần Hoàng Thượng không nói cái gì, nàng đã có thu hoạch.

Vương Hiền phi đến cầu kiến Hoàng Thượng, không biết đã nói gì với Hoàng Thượng. Lúc đi ra trên mặt Vương Hiền phi còn mang theo lệ.

"Hoàng Thượng đã thay đổi, không còn giống trước kia. Bốn cung nói vậy cũng là vì tốt cho hăn. Vì sao hăn lại nói bốn cung không đúng?" Nói cái gì mà nàng quá phận, chẳng lẽ nàng vì hăn cũng là sai sao?

Tần Mỹ nhân vội hỏi: "Nương nương, xảy ra chuyện gì?"

"Còn không phải là tiện nhân Võ Lương nghi kia sao. Hoàng Thượng vì nàng ta, nói bốn cung không đúng! Bốn cung thấy Hoàng Thượng đã bị hồ ly tinh kia mê hoặc rồi! Càn Thanh cung vốn không cho nữ nhân hậu cung ra vào, tiện nhân này hôm nay còn đi vào. Bốn cung nói với Hoàng Thượng, thế nhưng Hoàng Thượng lại quở trách bốn cung!"

Tần Mỹ nhân nghe xong kinh hãi, bây giờ Võ Uyển Trinh lại được sủng ái đến mức này sao? Càn Thanh cung cũng có thể đi vào?

Nay đến cả lời nói của Vương Hiền phi cũng không có tác dụng?

Tần Mỹ nhân biết lời Vương Hiền phi nói phần lớn đều có lợi với mình, chỉ là nay?

"Nường nường, Võ Lương nghi thật sự vào Càn Thanh cung?" Tần Mỹ nhân hỏi.

"Bốn cung nói còn là giả được sao? Hậu cung không được tham gia vào chính sự, quy củ này chẳng lẽ để trang trí. Hoàng Thượng còn muốn bảo vệ nàng ta, thật là tức chết bốn cung!"

"Nường nường, chuyện như vậy, đương nhiên là không ra thể thống gì. Nếu có Ngự Sử buộc tội thì tốt rồi." Tần Mỹ nhân giống như lơ đãng nói.

Mắt Vương Hiền phi sáng lên, cho Tần Mỹ nhân trở về.

Tần Mỹ nhân quay đầu nhìn thoáng qua Vương Hiền phi đang hưng phấn, khẽ cười.

"Ngự Sử đài những người này, sinh sự từ việc không đâu! Nhìn chăm chăm chuyện của Trầm không tha!" Hoàng Thượng nhìn một chồng tấu sớ khuyển can mình, không khỏi cười lạnh.

Tín Vương cười nói: "Đây chỉ là chuyện nhỏ. Hoàng Thượng còn có thể phiền não vì cái này? Chỉ là không biết vị tiểu tấu tử nào gặp phải tai ương." Tín Vương là người thương hương tiếc ngọc, quan hệ với Hoàng Thượng không tệ, cũng dễ nói chuyện, liền không kiêng kỵ.

Hoàng Thượng thấy vậy cũng cảm tức. Chỉ cho Võ Lương nghi đọc sách trong chốc lát thôi, đã thành không có quy củ!

Hậu cung không được tham gia vào chính sự, nàng đọc sách liền thành tham gia vào chính sự. Thân làm Hoàng Đế, đến tự do này cũng không có. Tiêu Cảnh nghĩ những người viết tấu sớ này, quả nhiên là đều làm to chuyện!

Xem ra có vài người vẫn không cam lòng. Hăn hơi thử một chút, đã lộ ra.

Đối với Vương gia nhà mẹ đẻ của Thái Hậu, Hoàng Thượng ngày càng không hài lòng! Không để ý là vì hăn nể mặt Thái Hậu, cho các người vài phần mặt mũi, các người liền nghĩ tiến thêm cả thước?

Hoàng Thượng tuyệt bút vung lên, đối với đám người khuyên can mình này tỏ vẻ tán thưởng, thậm chí còn thăng chức quan của vài người.

Về phía Vương gia, Thừa Ân công nén tức giận vỗ bàn: "Ngu xuẩn, ngu xuẩn! Ai bảo người cho người dưng tấu can gián?"

Trước mặt hăn Vương gia Nhị lão gia Vương Húc nơm nớp lo sợ nói: "Đại ca, Hoàng Thượng cũng không nói gì thêm, còn thăng quan cho bọn họ."

"Thăng cái gì mà thăng? Có thực quyền và không có thực quyền, có thể giống nhau sao?" Bề ngoài thăng chức nhưng bên trong ngấm hạ chức mà cũng không biết. Nhị đệ này của hăn ngu xuẩn có thừa. Nếu không phải có đứa con gái ở trong cung làm nương nương, Thừa Ân công chỉ hận không thể lập tức đá hăn tới tận chân trời!

Lúc trước không nên đưa Nhàn Nhã vào trong cung. Mấy năm nay ngay cả Hoàng tử cũng không sinh hạ được, còn luôn gây chuyện.

Vì tranh giành cảm tình, lại còn bảo cha mình cho người dưng tấu buộc tội. Kết quả đám người dưới tay Vương gia, mấy người trở thành không có thực quyền.

Hơn nữa càng làm cho người buồn bực là, Hoàng Thượng người ta là tán thưởng, trên mặt mũi đều làm rất tốt, bọn họ vẫn không thể nói cái gì.

Phải biết ở kinh thành này, một chức quan có thực quyền là rất khó có được. Muốn tìm trở về, vậy thì vô cùng gian nan.

Cho nên Thừa Ân công hận không thể đánh Nhị đệ này của mình một trận, còn dám giấu mình làm mấy chuyện này. Hoàng Thượng còn đang lo tìm không ra cái cớ, Nhị đệ của mình lại cứ vậy dâng lên!

"Nhưng là, Hiền phi nương nương bên kia, cũng không thể mặc kệ." Vương Húc kiên trì nói. Đây chính là nữ nhi của hắn, ở trong cung sắp bị người ta xem thường vượt mặt. Hắn làm cha, sao có thể làm như không thấy?

"Hậu cung tranh sủng, từ trước đến nay đều vậy. Trong cung có Thái Hậu nương nương, có thể để Hiền phi nương nương chịu thiệt sao? Chỉ là một Lương nghi nho nhỏ. Chuyện có bao nhiêu lớn mà lại dâng tấu sớ? Hậu cung của Hoàng Thượng bị người khác nhìn chăm chăm. Người cảm thấy Hoàng Thượng sẽ vui được à?"

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Tham Gia Vào Chính Sự

Edit : HueKhanh92

Beta: RineAnh, Nga Tiệp Dư

Nói không chừng là Hoàng Thượng muốn lợi dụng chuyện này để bày ra cục diện đó. Chẳng qua hẳn chỉ tổn thất một vị Lương nghi, nhưng có thể lấy lại được rất nhiều chỗ tốt.

Hậu cung không được tham gia vào chính sự, nhưng cũng không nói là không thể bước vào Càn Thanh cung.

Về sau nếu Hiền phi cũng đi vào Càn Thanh cung, đây chẳng phải là tự tát vào mặt mình sao? Có còn dám dâng tấu chương hay không? Không bắt được chứng cứ thực tế, có thể làm cái gì cơ chứ?

Sự tình quả nhiên giống như Vương Thừa Ân công phỏng đoán. Đầu tiên Hoàng Thượng gọi Hoàng Hậu đến Càn Thanh cung, sau đó dựa theo phân vị, gọi Vương Hiền phi đi Càn Thanh cung. Lúc gọi Vương Hiền phi đi Càn Thanh cung, Thừa Ân công còn đang ở tại Càn Thanh cung thương nghị sự tình với Hoàng Thượng, còn có mấy vị đại thần khác.

Hoàng Thượng sai người đưa Vương Hiền phi qua thiên điện ở một bên. Trên mặt Vương Thừa Ân công xanh trắng luân phiên, không biết nói cái gì cho phải.

Chẳng lẽ lúc ấy liền quỳ xuống trước mặt Hoàng Thượng, tỏ vẻ gia môn bất hạnh sao?

Nhưng Hiền phi đã là người trong cung, cũng không đến lượt hấn quản. Nếu Vương Hiền phi thề sống chết không đến Càn Thanh cung, vậy hẳn cũng có thể có cái mà nói chuyện. Nhưng rõ ràng Vương Hiền phi vô cùng vui vẻ, phấn chấn đi tới đây. Mặc dù bọn họ ở bên trong hậu thất tránh gặp, nhưng có thể nghe được khi Vương Hiền phi thỉnh an Hoàng Thượng, giọng nói đúng là rất vui vẻ.

Thực sự khiến Thừa Ân công không biết giấu mặt đi đâu. Bởi vì vài người đi cùng đều làm như vô tình nhìn về hướng Thừa Ân công, ý tứ thật rõ ràng.

Cái này còn chưa tính là gì. Qua vài ngày, Hoàng Thượng lại gọi những hậu phi có thân thích với các quan viên đã dâng tấu chương đến Càn Thanh cung. Hoàng Thượng làm như vậy, rõ ràng là muốn mĩa mai bọn họ, phụ thân của những hậu phi kia.

Ý Hoàng Thượng muốn nói, không phải người dâng tấu chương nói nữ nhân hậu cung không thể tới Càn Thanh cung sao? Được thôi, như vậy, chính nữ nhi của người cũng tới Càn Thanh cung hơn nữa còn là thật vui mừng đi đến, xem xem rốt cuộc là người có cái suy nghĩ gì.

Chuyện quan viên dâng tấu chương vẫn chưa truyền đến tai những phi tử nơi hậu cung, cho nên căn bản là không ai biết, thân thích của các nàng đã đào hố cho các nàng nhảy vào.

Vì vậy tới nay các nàng vẫn xem việc đến Càn Thanh cung gặp Hoàng Thượng là vinh dự.

"Trẫm tự nhận vẫn là một minh quân, chẳng lẽ ở trong lòng chư vị ái khanh Trẫm chính là loại người không phân rõ thị phi, bị hậu phi năm mũi dắt đi hay sao? Trẫm chính là loại hôn quân hoang dâm vô đạo kia hay sao?" Hoàng Thượng cầm quyền cũng đã mấy năm, chưa bao giờ phát hỏa lớn như vậy.

Những người này đứng lên buộc tội, chẳng lẽ là tin rằng Hoàng Thượng sẽ gây ra việc không nên làm? Hậu cung không được tham gia vào chính sự, là bởi vì sợ hậu cung liên lụy đến chính vụ. Nữ nhân kiến thức nông cạn, sẽ hỏng việc quốc gia đại sự. Nhưng Hoàng Thượng sẽ cho phép sao?

Cho nên căn bản những kẻ này chính là không tín nhiệm Hoàng Thượng, khó trách Hoàng Thượng nổi giận như vậy.

"Có điều, xét thấy bọn họ đều là một lòng vì nước, Trẫm nên thưởng cũng sẽ thưởng. Vị trí hiện tại của bọn họ, trẫm sẽ không bởi vì chuyện này mà hạ xuống."

Hoàng Thượng, ngài vẫn nên đưa bọn thần về vị trí cũ đi, bọn thần sai rồi mà!

Mấy vị thần tử đứng ở đó, trong lòng còn đặng hơn ăn hoàng liên (một vị thuốc bắc, rất đắng) nhưng cũng không thể nói Hoàng Thượng một câu không đúng. Người ta thăng quan cho người, người còn có thể nói cái gì? Ngoài việc khấu tạ long ân, còn có khả năng làm cái gì?

Đây gọi là ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ mà không nói nên lời.

Tín Vương không khỏi cười ha ha. Thật là quá mắc cười. Những kẻ nguy quân tử ra vẻ đạo mạo này, cũng có ngày nếm thử loại đau khổ không nói nên lời như vậy!

Tín Vương cũng hay bị những người này buộc tội rất nhiều lần. Mỗi lần cũng chỉ là chuyện lông gà vỏ tỏi (nhỏ nhặt). Tuy rằng không nghiêm trọng, nhưng bọn họ cứ như ruồi bọ vậy, ong ong ong, thật là làm cho người ta chán ghét.

Nay Hoàng Thượng giáo huấn bọn họ một phen, xem về sau còn dám coi người khác như tấm ván hay không.

Bên trong hậu cung, ngoại trừ ban đầu phải sao chép mấy lần nữ giới ra, sau đó Lý Già La cũng không bị trừng phạt thêm gì. Bởi vì có thêm tới mấy vị cung phi đều đến Càn Thanh cung. Trước kia chỉ có mình Lý Già La, người khác còn đỏ mắt (ghen tị), nhưng hiện tại đã có mấy người, nếu chỉ phạt mình Lý Già La là không thể xem được.

Ngay cả Hoàng Hậu qua đi còn tổng mấy thứ ban thưởng cho Lý Già La.

Mà sau đó, không biết Hoàng Thượng là vì bồi thường Lý Già La lúc trước bị oan ức, hay là vì cái gì khác, Lý Già La từ chính lục phẩm Lương nghi thăng làm tòng ngũ phẩm Tường Tần.

Đối với Hoàng Thượng mà nói, dùng sự việc này, để cho hãn nhĩ vài người, trong lòng hãn thoải mái. Huống chi, đúng là Võ Lương nghi bị oan ức. Làm Hoàng Thượng, nên thưởng phạt rõ ràng. Không thì không đủ để mọi người nể phục.

Triệu Hoàng Hậu nói: "Đúng là phải làm như thế!" Triệu Hoàng Hậu không chỉ đi Càn Thanh cung, mà còn ngủ lại Càn Thanh cung. Làm Hoàng Hậu, điều này cũng không tính là vượt quy củ.

Chỉ là làm người đứng đầu hậu cung, nàng còn từng phạt Võ Lương nghi, nay vì bồi thường, nàng cũng sẽ không tính toán chi ly. Huống chi dù có lòng tính toán chi ly, Hoàng Thượng đã lên tiếng, nàng làm Hoàng Hậu còn có thể nói cái gì?

"Chúc mừng Tường tần nương nương, chúc mừng Tường Tần nương nương!" Lại đây chúc mừng đều là mấy người phân vị thấp như Tài nhân, Mỹ nhân... Lúc Lý Già La bị phạt, những người này đều tránh né rất xa. Bây giờ nhìn thấy Lý Già La thăng phân vị thì lập tức như ong vỡ tổ bay lại đây chúc mừng.

Trong cung luôn luôn là như thế!

Buổi tối Hoàng Thượng tuyên Trường Tần thị tẩm. Sau khi mây mưa tan đi, Lý Già La ghé vào trên ngực Hoàng Thượng. Hoàng Thượng vuốt ve bờ lưng trắng nõn của Lý Già La, lại không để cho người hầu hạ tắm rửa.

"Lần này ái phi phải chịu oan ức rồi." Hoàng Thượng lười biếng nói.

Lý Già La dùng ngón tay nhẹ nhàng vẽ vẽ trên ngực Hoàng Thượng: "Không phải Hoàng Thượng đã đền cho tần thiếp rồi à?"

"Sao vậy, ái phi không vui?" Hoàng Thượng dùng ngón tay nâng cằm của Lý Già La lên, trêu đùa.

"Đúng vậy, chính là thấy uất ức. Thì có làm sao?" Lúc này nam nhân kia nghe lời gì đều cảm thấy là lời hay, nhất là khi hân tâm tình đặc biệt tốt.

Lý Già La đương nhiên biết Hoàng Thượng tâm tình rất tốt, cũng không phải lần đầu tiên thị tẩm, tâm tình hân tốt hay không nàng vẫn có thể phát giác được.

Đương nhiên, điều này không có nghĩa Hoàng Thượng là người vui mừng lộ rõ trên nét mặt. Thật ra là tương phản, đa phần hân đều rất thâm trầm.

Như bây giờ, hân trêu đùa Lý Già La, cũng không phải không mang theo mặt nạ.

Bộ dáng mỹ nhân giận dữ cũng dễ nhìn, Tiêu Cảnh cười nói: "Sao Trầm biết được, để cho phi tử của mình đến đọc sách, liền thành có tội."

Người không biết mới là lạ! Có lẽ người thật sự có một phần tâm tư cho mình đi đọc sách, nhưng đại bộ phận đều là có mục đích. Có điều vừa vặn nàng thoát nhìn còn tương đối được sủng ái, làm cho người ta nghe vào tai không thấy giả.

Nhưng hồi hận chưa bao giờ là tính cách của Lý Già La, không phải nàng cũng nhận được lợi ích đó sao?

"Nếu ái phi còn chưa hết giận, cứ tùy tiện phạt Trầm là được." Hoàng Thượng cười nói.

"Thật sao? Phạt như thế nào Hoàng Thượng cũng chịu?" Lý Già La hỏi.

"Tất nhiên." Tiêu Cảnh có cái tự tin đó.

Lý Già La cắn một cái lên ngực Hoàng Thượng, sau đó ngẩng đầu lên, cười mỉa hoặc: "Hoàng Thượng, đây chính là trừng phạt."

Ánh mắt Tiêu Cảnh tối sầm lại, dục vọng vừa đi xuống nay lại trỗi dậy. Hắn lật người ép Lý Già La xuống.

Lưu Vĩnh Toàn nghe động tĩnh trong phòng, khiến người chuẩn bị đều đi xuống.

Phòng chùng lại phải giăng co thêm nửa ngày!

"Đến Phương Linh điện bên kia thông báo một tiếng, hôm nay nương nương trở về muộn, để cho các nàng sau đó lại chuẩn bị một chút!" Lưu Vĩnh Toàn phân phó.

Vào thời điểm mùa hạ nóng bức sắp kết thúc, trong cung có tin vui, Tả Dung hoa Tả Vận có thai.

Bất đồng với Triệu Thứ nhân còn chưa biết gì đã đẻ non, Tả Dung hoa là đột nhiên té xỉu tại Vạn Thọ chương của Hoàng Thượng, sau đó phát hiện ra có thai.

Sau khi Hoàng Thượng biết, mặt rồng đại duyệt, ngoài việc ban thưởng cho Tả Dung hoa rất nhiều thứ ra, còn tăng phân vị của Tả Dung hoa từ trắc tử phẩm Dung hoa lên thành tông tử phẩm Tiệp dư. Như vậy cho thấy, nếu

sau này Tả Tiệp dư bất luận sinh nam hay sinh nữ, đều có thể được nâng lên thêm một bậc phân vị.

Mà phụ thân của Vương Vũ Lộ - Vương Đô chỉ huy sứ mang theo quân đánh tan trăm năm người Hồ náo loạn biên cảnh khiến Thánh Thượng khen ngợi không ngừng. Ngoại trừ phái người ban thưởng cho Vương Đô chỉ huy sứ ra, còn thăng phân vị cho nữ nhi của Vương Đô chỉ huy sứ là Minh Tiệp dư lên làm trắc tam phẩm Quý tần! Đây chính là tử bằng phụ quý (con quý nhờ cha).

Nhà mẹ đẻ có một người cha tốt, cũng ban ơn cho đến cho nữ nhi trong cung.

Nổi bật lúc trước của Lý Già La đều không coi vào đâu. Chung quy phân vị của Lý Già La không tính là cao, tuy rằng thăng hai lần, so ra vẫn kém phân vị ban đầu của người ta. Hiện tại người ta cũng đều thăng, so ra lại càng kém.

Đương nhiên, mọi người đều chú ý đến thân mình của Tả Tiệp dư, đây chính là người duy nhất có thai ở trong cung. Nếu sinh ra là Hoàng tử, nói không chừng về sau chính là Thái Tử! Vì thế chỗ của Tả Tiệp dư ở Trọng Hoa cung, có không ít người lui tới.

"Người đưa cái gì qua đó?" Viên Thục Hoa đến tìm Lý Già La, thương lượng về lễ vật đưa qua cho Tả Tiệp dư.

Muốn tránh mấy thứ phạm huý kiêng kị, miễn cho về sau trêu chọc phiền toái, sau này lại hối hận không kịp.

Nếu để các nàng nói, tốt nhất là thứ gì cũng không đưa qua, như vậy cho khỏe. Nhưng người khác đều tặng đồ, chỉ cần người không tặng, ở trong mắt người khác thì có phải là người muốn kết oán với Tả Tiệp dư hay không?

"Đồ ăn tất nhiên là không thể đưa, nhưng đưa cái gì mà để lâu cũng không khỏi có người giở trò quỷ." Lý Già La nghĩ nghĩ nói.

"Người cũng để ý quá rồi. Mọi người đều đưa, đưa gì đó cũng đều có đăng ký, ai sẽ trực tiếp đưa thóp qua mà không sợ bị phát hiện đây?"

Đừng có lầm, người như vậy thực sự có đấy, coi như đánh cuộc người khác không phát hiện được, dù sao cũng đã hại được người.

"Ta vẫn sợ, không thể không cẩn thận." Lý Già La nói.

Viên Thục Hoa cười nói: "Cũng phải. Thời gian trước đây dù sao người cũng là "sủng phi", không thể không cẩn thận nha."

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Chuyện Vui Nay

Edit: Puta Ng

Edit: An Thực phi

Làm sủng phi cũng không phải dễ như vậy, nhất là khi phân vị không đủ cao, dễ dàng trở thành bia ngắm cho người ta.

"Người chớ giấu cợt ta. Ta tính là sủng phi gì chứ? Người tặng cái gì?"
Lý Già La hỏi.

"Ta cho rằng hai người chúng ta cùng nhau tặng đồ qua. Như vậy, nếu có người hãm hại, cũng sẽ không dễ dàng." Viên Thực Hoa tự nhiên có suy xét của mình.

Hãm hại một người, tất nhiên đơn giản hơn hãm hại hai người. Cùng nhau tặng đồ chính là hợp lại cùng nhau chống đỡ.

Phải biết rằng, hiện tại Lý Già La nguy hiểm hơn so với Viên Thực Hoa nhiều. Nàng ta như vậy, Lý Già La nói: "Nói không chừng ta sẽ liên lụy người."

"Ta nói rồi, chúng ta ở trong cung phải giúp đỡ lẫn nhau, lời này không phải nói đùa. Ta tự nhận không phải người lương thiện. Về sau ta thật sự gặp nguy hiểm, người có thể giúp đỡ thì tốt rồi." Viên Thực Hoa nói rất chân thành.

Viên Thục Hoa không hi vọng được lời cam đoan gì từ Lý Già La. Lý Già La cũng sẽ không nói, ta về sau nhất định sẽ thế này thế kia. Trong hậu cung này, ai giúp ai còn chưa biết được.

Bây giờ nhìn vinh quang, về sau không chừng lại thê thảm. Mà bây giờ nhìn không tốt, không nhất định về sau sẽ không tốt!

Mà bây giờ nhìn thấp kém cùng cực, nói không chừng liền một bước lên mây trở thành phượng hoàng.

Hai người thương nghị một chút, cảm thấy vẫn là tặng một bộ Kim Tỏa bằng vàng tương đối quý giá.

Bởi vì cái này phải chờ tới sau khi đứa nhỏ sinh ra mới có thể dùng. Lúc này Tả Tiệp dư tuyệt đối sẽ không lấy ra dùng.

Hơn nữa đứa nhỏ sinh ra, nàng ta nhất định sẽ không dám dùng đồ người khác tặng. Cho nên dù về sau Tả Tiệp dư không sinh được đứa nhỏ, cũng không liên quan tới các nàng.

Ước định thời gian, Lý Già La và Viên Thục Hoa cùng đi Trọng Hoa cung. Trong Trọng Hoa cung đã có vài người tới. Nhìn thấy hai người các nàng tới, mấy tần phi phân vị thấp đều đứng lên hành lễ, các nàng hoàn lễ, lại hành lễ với người phân vị cao hơn.

Sau đó tiến lên chúc mừng Tả Tiệp dư.

Tả Tiệp dư dung mạo cũng không xuất sắc, mặt tròn tròn, nhìn thật ngây thơ khả ái. Thấy Lý Già La và Viên Thục Hoa cùng hành lễ, vội cho người ngăn cản.

"Bọn muội muội sang đây thăm ta, ta đã rất vui rồi, không cần đa lễ như vậy." Tả Tiệp dư cười nói: "Mau dâng trà!"

Hai người tặng đồ đương nhiên sẽ không để trước mặt mọi người, đều cho các cung nữ thu lấy.

"Chúng ta đều rất hâm mộ Tả Tiệp dư. Nếu nói trong cung ai có phúc khí, chính là Tả Tiệp dư! Có vài người không có cái phúc khí kia, rõ ràng hầu hạ Hoàng Thượng nhiều lần như vậy, nhưng không có hoài thai."

Sau khi mọi người ngồi vài chỗ của mình, người này mới chậm rãi nói, thanh âm không lớn, nhưng mọi người đều nghe thấy.

Tuy rằng không chỉ rõ ra, nhưng mọi người đều biết trong đám người này, hầu hạ Hoàng Thượng nhiều nhất là ai.

Cho nên có người liền vụng trộm nhìn Lý Già La.

Lý Già La nhìn nàng ta một cái, thì ra là lão nhân trong cung - Tĩnh Tần.

Tĩnh Tần nhin nhiều năm như vậy mới được phân vị Tần, không ngờ bị người mới lập tức bắt kịp, trong lòng nào có dễ chịu? Hơn nữa nàng và Vương Hiến phi đi lại gần gũi, Vương Hiến phi chán ghét Lý Già La, đương nhiên nàng phải tận sức tận lực đối nghịch cùng Lý Già La!

Xì! Viên Thục Hoa bật cười. Mọi người đều nhìn nàng ta, không biết nàng ta vì sao cười.

Viên Thục Hoa nhin cười, nói: "Ta nghe lời của Tĩnh Tần tỷ tỷ lại thấy cái lý này. Chúng ta mới tiến cung, sao có thể so với người tiến cung đã năm sáu năm, đương nhiên là không hầu hạ Hoàng Thượng nhiều ngày bằng."

Đem số lần biến thành ngày, ý tứ này chính là nói, chúng ta tiến cung không đến một năm, lão nhân đã hầu hạ Hoàng Thượng năm sáu năm, ai mới là kẻ mãi không hoài thai?

"Người, người!" Tĩnh Tần tức giận không được, chỉ vào Viên Thục Hoa nói không ra lời.

Lý Già La cũng cười nói: "Viên Uyển nghi nói là bàn về số ngày hầu hạ Hoàng Thượng, chúng ta không bằng Tĩnh Tần tỷ tỷ."

Người bị dễ tới cửa còn không phản kích, đó là ngu ngốc. Lý Già La không ngu ngốc, người càng yếu đuối, người ta càng cảm thấy người dễ bắt nạt, đúng tâm ý bọn họ, bọn họ có thể tha cho người?

Vẫn tiếp tục hăm hại người như thường. Huống chi, nàng không sợ vị Tĩnh Tần này chút nào.

Mặt Tĩnh Tần lúc đỏ lúc trắng "Bọn muội muội nói cái gì mà cao hứng như vậy?" Thanh âm Vương Hiến phi từ bên ngoài truyền đến. Tĩnh Tần như tìm được cọng rơm cứu mạng, trực tiếp muốn tìm Vương Hiến phi để tố tử thân.

Chỉ là lúc này, Tả Tiệp dư đột nhiên kêu lên một tiếng "Các vị tỷ tỷ muội muội, bụng ta có chút đau, thật sự là không thể tiếp đãi mọi người!" Có thể ồn ào nhưng đừng đến Trọng Hoa cung của mình làm ồn chứ. Vương Hiến phi vừa đến, sự tình khẳng định lại càng loạn. Nếu không cẩn thận, mình cũng bị lôi vào, đến lúc đó hối hận cũng không kịp.

"Tả Tiệp dư, chúng ta xin phép cáo từ." Lý Già La và Viên Thục Hoa nói, người khác cũng theo, lần lượt cáo từ.

Mặc dù mọi người đều muốn xem trò hay, nhưng trò hay này cũng không dễ xem như vậy, không cẩn thận sẽ gây tai họa cho bản thân. Vì an toàn của mình, vẫn là cẩn thận thì hơn.

Ra khỏi Trọng Hoa cung, mọi người lặng lẽ tản đi. Vương Hiến phi nói: "Vô Tường Tần, bản cung mời người qua Vĩnh Hòa cung ngồi một chút. Người không từ chối chứ!"

"Nường nường cho mời, tần thiếp sao dám chối từ?" Lý Già La nói.

Viên Thục Hoa lộ ra một ánh mắt không tán thành, đang định nói thì Vương Hiền phi lên tiếng: "Viên Uyển nghi, người cũng là người Vĩnh Hòa cung, sao còn không mau đi? Còn muốn bản cung mời người à?"

Nói xong, đi trước, Tần Mỹ nhân và Tĩnh Tần theo sát phía sau.

Tần Mỹ nhân có chút bận tâm liếc nhìn Lý Già La, nhưng vẫn nhanh chóng đi theo Vương Hiền phi.

Lui về phía sau vài bước, Viên Thục Hoa nói: "Sao người lại đáp ứng? Nàng ta tâm tình bất định, hơn nữa thủ đoạn độc ác, người không phải là đi vào hang sói sao?"

Lý Già La nói: "Hôm nay không đi, ngày mai cũng sẽ bắt ta đi, chuyện này tránh không thoát. Chung quy nàng ta phân vị cao hơn ta, phân phó một câu, cũng có thể đem ta từ Phương Linh điện kêu đến."

Viên Thục Hoa thở dài một hơi, không phải như vậy chứ? Làm thế nào cũng tránh không thoát.

"Vương Hiền phi này có đôi khi ngay cả mặt mũi đều sẽ không cố kị, kể cả Tần Sắt Sắt còn bị ăn vài cái tát. Nếu thật sự muốn đối phó người, người cũng không có cách nào."

"Lát nữa người chớ có qua, miễn cho hai chúng ta cùng bị tai họa." Lý Già La nói.

Viên Thục Hoa gật đầu, nghĩ, tốt xấu gì cũng là giữa ban ngày, Vương Hiền phi không thể cứ như vậy muốn đánh muốn giết.

Vương Hiền phi ngược lại không muốn đánh muốn giết, chẳng qua là ở trước mặt Lý Già La bắt Tần Sắt Sắt quỳ xuống.

Lý Già La vội vàng nói: "Hiền phi nương nương, Tần Mỹ nhân tốt xấu cũng là tần phi trong cung, không phạm sai lầm. Bất cứ tần phi nào cũng không thể một mình xử trí người khác! Người bắt nạt ta quỳ xuống, đây là không đúng cung quy!"

Vương Hiền phi ngắm nhìn bộ móng tay của mình, chậm rãi nói: "Cung quy? Tại Vĩnh Hòa cung này, bản cung chính là cung quy. Bản cung nói nàng ta làm sai chuyện, nàng ta chính là đã làm sai chuyện! Chân ngoài dài hơn chân trong gì đó! Đừng tưởng rằng bản cung không biết, từ trên xuống dưới, còn chưa có sự tình gì qua mắt được bản cung! Tường Tần, bản cung dạy người một đạo lý. Đối phó với loại người tự cho mình là đúng này phải ra tay dứt khoát, trăm ngàn lần đừng nương tay, không thì nàng ta liền nhân cơ hội cần ngược lại người một phát, người nói có phải không?"

"Nếu nương nương tìm tần thiếp để xem ngài xử phạt người Vĩnh Hòa cung thế nào, vậy bây giờ tần thiếp cũng nhìn thấy rồi. Xin hỏi nương nương, tần thiếp có thể đi chưa?" Lý Già La nói.

"Bản cung nói muốn người đi sao? Thế nào? Vĩnh Hòa cung của bản cung có quý sao?" Vương Hiền phi nói: "Đến nơi này của bản cung rồi thì tốt xấu cũng uống hớp trà mới phải! Người đâu, dâng trà cho Tường Tần!"

Một ly trà ngon đã đặt tại mặt Lý Già La "Đây chính là cực phẩm Đại Hồng Bào, toàn bộ Đại Sở một năm chỉ có mấy cân. Chỗ này là Hoàng Thượng thưởng cho bản cung đây. Nếu muội muội được Hoàng Thượng sủng ái, đương nhiên là muốn đưa đồ tốt nhất đến cho muội muội uống."

Lý Già La từ chối nói: "Nương nương quá khách khí, tần thiếp không thích uống Đại Hồng Bào."

"Không thích ư? Không thể nào! Người tới, 'mời' Tường Tần uống trà!" Vương Hiền phi nói ra, lập tức 2 ma ma tráng kiện đến bên người Lý Già

La, muốn bắt ép Lý Già La 'Uống trà'. Vương Hiền phi này thật không phải ường ngạch bình thường.

Ly trà này không có vấn đề mới là lạ! Tuy rằng Lý Già La không sợ mấy thứ bình thường này, nhưng ai vui vẻ khi bị người đối đãi như vậy?

Mắt thấy hai bà mụ này muốn lại đây lôi kéo Lý Già La, Lý Già La một cước liền đá một ma ma. Ma ma kia ai nha một tiếng rồi ngã xuống đất, một người khác sững sốt. Lý Già La lập tức chạy ra bên ngoài!

"Bắt lấy nàng ta!" Vương Hiền phi lớn tiếng kêu lên!

Trong lúc người truy ta đuổi, bàn ghế ở Vĩnh Hòa cung đều đổ ngã tán loạn, còn rất nhiều đồ vật bị đánh nát, thật vất vả mới bắt được Lý Già La. Vài người áp chế Lý Già La. Vương Hiền phi dương dương tự đắc bưng cốc trà kia lên, muốn đổ vào miệng Lý Già La. Trong lúc Lý Già La giãy dụa, đầu đụng phải chén trà kia, làm nước trà bắn tung tóe lên người Vương Hiền phi.

"Hoàng Thượng giá lâm!" Vương Hiền phi vừa nghe thanh âm này, lập tức đem trà đưa cho cung nhân bên cạnh, sau đó khóc lóc cáo trạng với Hoàng Thượng: "Hoàng Thượng, thần thiếp có lòng tốt mời Tường Tần muội muội uống trà. Trà kia là Hoàng Thượng ban thưởng cho thần thiếp. Nào ngờ Tường Tần muội muội không chỉ không cảm kích, còn biến Vĩnh Hòa cung thành như vậy, ngọc như ý Hoàng Thượng thưởng cho thần thiếp cũng làm hỏng rồi. Người xem xem, Hoàng Thượng, người phải làm chủ cho thần thiếp!" Vừa nói vừa khóc.

"Hoàng Thượng, Hiền phi nương nương muốn hại thần thiếp. Thần thiếp không phản kháng, bây giờ đã là một khối tử thi rồi!" Lý Già La cũng quỳ một bên, khóc lê hoa đá vũ.

Cái thứ ngu xuẩn này, Vương Hiền phi thầm nghĩ. Lần này không để người chết khó coi, nàng sẽ không phải Hiền phi! Còn dám cáo trạng trước

mặt Hoàng Thượng!

Vương Hiền phi lập tức nói: "Oan uống! Thần thiếp oan uống! Thần thiếp thật sự có ý tốt. Biết Hoàng Thượng thích muối muối, cho nên mới lấy cực phẩm Đại Hồng Bào kia ra, mời muối muối uống. Nếu dựa theo lời của muối muối, chẳng lẽ Hoàng Thượng đưa cho thần thiếp trà có độc? Người thật to gan!"

"Nếu như vậy, tại sao Hiền phi nương nương phải cho người trói chặt thần thiếp, ép buộc thần thiếp uống?" Lý Già La nói.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Thất Bại

Edit: HueKhanh92

Beta: An Thực phi

"Hoàng thượng, thần thiếp thật sự bị oan uổng. Thần thiếp bức Tường Tần uống trà khi nào? Là Tường Tần chính mình nghi thần nghi quỷ, cho rằng thần thiếp làm hại nàng ta, đây là nàng ta lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử. Thần thiếp dù có ngu đi nữa, cũng không có khả năng hạ được nàng ta trong cung của chính mình! Nàng ta cứ như phát điên vậy, không chỉ đá người của thần thiếp, còn phá nát không ít đồ trong phòng này. Đúng là thần thiếp có lòng tốt mà bị báo oán. Hoàng thượng, hôm nay chẳng qua thần thiếp chỉ trừng phạt một chút tỷ muội tốt của nàng ta là Tần Mỹ nhân, Tường Tần liền muốn vu hãm thần thiếp. Thần thiếp thỉnh Hoàng thượng làm chủ cho thần thiếp!"

Không biết Tĩnh Tần tới vào lúc nào, nàng luôn đứng ở một bên, không tạo cảm giác lớn về sự tồn tại nhưng lúc này cũng lại đây nói chuyện: "Hoàng thượng, Tường Tần tự cho là được Hoàng Thượng sủng ái, ngay cả chúng ta - những lão nhân ở trong cung đều không để vào mắt. Vừa rồi lúc ở Trọng Hoa cung chỗ Tả Tiệp dư, nàng ta còn buông lời vũ nhục thần thiếp, kính xin Hoàng thượng làm chủ!"

Lý Già La biện giải: "Hoàng thượng, vừa rồi ở Trọng Hoa cung, Tĩnh Tần ra lời vũ nhục trước, thần thiếp chỉ nói mấy lời sự thật, căn bản không phải giống như Tĩnh Tần nói. Lúc đó ở Trọng Hoa cung không phải chỉ có hai người thần thiếp, Hoàng thượng có thể mời những người khác đến làm

chứng. Về phần chuyện ngày hôm nay, Hoàng thượng có thể hỏi Tần Mỹ nhân một chút, nàng ấy cũng nhìn thấy."

"Tần Mỹ nhân là tỷ muội tốt của người tất nhiên gần gũi với người, lời nói sao có thể là thật?" Vương Hiền phi lập tức nói.

"Tần Mỹ nhân, người nói một chút xem chuyện này là sao?" Hoàng thượng lập tức hỏi Tần Sắt Sắt.

Vương Hiền phi nắm chặt bàn tay phía dưới tay áo. Tình thế hôm nay nhất định phải kéo ngã Tường Tần này. Để xem Hoàng thượng che chở tiện nhân này thế nào? Biết rõ mọi người đều nói Tần Mỹ nhân là giao hảo tốt với Tường tần mà còn muốn hỏi.

Chỉ tiếc Tần Mỹ nhân này lại đáp: "Hồi bẩm Hoàng thượng, tần thiếp... tần thiếp nhìn thấy là Hiền phi nương nương mời Tường Tần uống trà. Nhưng Tường Tần lại nói năng lỗ mãng, nói Hiền phi nương nương sớm đã thất sủng, còn đập mấy thứ đồ trong phòng này. Hiền phi nương nương vì muốn cản lại nên mới sai người ngăn giữ Tường Tần. Tần thiếp tuy rằng giao hảo với Tường tần, nhưng ở trước mặt Hoàng thượng, là vạn vạn không dám nói láo. Tường Tần tỷ tỷ, người ngầm nói bậy về Hiền phi nương nương cũng thôi đi, nhưng ở trước mặt Hoàng thượng, tại sao người có thể nói dối được? Muội muội thật không dám tưởng tượng, tỷ tỷ sao lại biến thành người như vậy." Lời nói mang theo ngôn từ chính nghĩa, lòng đầy căm phẫn!

Vương Hiền phi nói với Hoàng thượng: "Hoàng thượng, ngài xem, Tần Mỹ nhân chính là tỷ muội tốt với Tường Tần mà còn nói như vậy. Có thể thấy được tần thiếp không có oan uổng nàng ta. Nàng ta không coi ai ra gì như vậy, sớm muộn gì cũng có một ngày khuấy động cho cái hậu cung này long trời lở đất. Hoàng thượng, ngài phải làm chủ cho mọi người."

Nói xong Vương Hiền phi quỳ xuống, Tĩnh Tần cũng quỳ theo. Tần Mỹ nhân lại nói: "Hoàng thượng, mặc dù thần thiếp đã kể ra sự thật nhưng vẫn hi vọng Hoàng thượng có thể xử lý khoan dung. Chung quy tỷ tỷ cũng là bị chiều hư rồi. Chứ bản tâm nàng ấy không có xấu như vậy."

Vương Hiền phi nói: "Tần Mỹ nhân, người cảm miệng cho bản cung! Người đối tốt với nàng ta, nàng ta lại không cảm kích. Sao bản cung lại nuôi một kẻ chân ngoài dài hơn chân trong như người cơ chứ? Hoàng Thượng, thần thiếp thấy Tường Tần còn không phục, không bằng mời thái y lại đây, xem coi bên trong chén trà nhỏ này đến cùng có bị hạ độc hay không. Miễn cho nàng ta oan uổng thần thiếp!"

Tĩnh Tần cũng thấy được chủ ý này rất hay, dù sao nàng cũng biết, nếu trà này là Hiền phi chuẩn bị, vậy khẳng định là không có vấn đề. Có lẽ là sai người ép buộc Tường Tần uống khiến Tường Tần khả nghi, cuối cùng phản kháng, sau đó mời Hoàng thượng đến, chứng kiến một màn này. Lần này, Tường Tần không chết cũng bị lột một lớp da.

Hoàng thượng nhìn mọi người, sau đó hỏi Lý Già La: "Tường Tần, người có lời gì muốn nói hay không?"

Lý Già La ngay thẳng đáp: "Thần thiếp chính trực không sợ gian tà, kính xin Hoàng thượng truyền Thái y đến, trả cho thần thiếp sự trong sạch."

Hừ, người muốn tìm chết, thần tiên cũng ngăn không được! Tường Tần này khẳng định là các nàng hại nàng ta, vậy thì cứ để cho nàng ta nhìn thấy quan tài đi.

"Hoàng thượng, nếu Tường Tần cũng muốn thỉnh thái y tới, vì trong sạch của mọi người, vậy thì xin Hoàng thượng tuyên thái y lại đây đi." Vương Hiền phi nói: "Miễn cho có người nói thần thiếp oan uổng nàng ta."

"Tuyên thái y!" Hoàng thượng nhìn thoáng qua Tường Tần, nói.

Thái y đến rất nhanh, cốc trà kia vẫn đặt tại trước mắt mọi người, đương nhiên không có khả năng bị người động tay chân.

Sau khi Thái y lại đây, Lưu Vĩnh Toàn đã nói rõ tình huống với hần. Vị thái y này biết, đây nhất định là ân oán của các chủ tử trong cung. Dù sao chỉ là sai hần xem có độc hay không, hần liền ăn ngay nói thật là tốt rồi, đã có Hoàng thượng ở đây.

Vương Hiền phi thấy chỉ có một thái y, liền nói với Hoàng rượng: "Hoàng thượng, chỉ có một thái y, nói không chừng Tường Tần muội muội còn tưởng rằng thần thiếp mua chuộc vị thái y này. Không bằng mời thêm mấy vị nữa, như vậy sẽ biết ai đúng ai sai."

Hoàng thượng gật đầu, trong chốc lát lại thêm vài vị thái y tới đây. Hoàng thượng hỏi: "Kết quả thế nào?"

"Hồi bẩm Hoàng thượng, ly trà này... ly trà này..."

"Ly trà này như thế nào?" Vương Hiền phi gấp gáp hỏi.

"Có gì cứ việc nói thẳng!" Hoàng thượng quát lớn.

"Hồi bẩm Hoàng thượng, trong trà này bị hạ thuốc tuyệt dục (tránh thai)! Chẳng qua không phải ở trong trà, mà là ở trên chén trà."

"Không có khả năng!" Vương Hiền phi vừa nghe thái y nói, lập tức liền phản bác.

Mấy thái y đều nói như nhau, Vương Hiền phi cũng không thể nói những thái y này bị Tường Tần mua chuộc được. Trước đó căn bản nàng ta không biết chuyện này. Nhưng vì sao sẽ như vậy, chẳng lẽ là Hoàng thượng sai khiến những thái y này nói như vậy. Hần cứ bảo hộ nữ nhân này như vậy sao?

"Hoàng thượng, thần thiếp oan uổng. Thần thiếp không có hạ được trong trà." Vương Hiền phi thấy thần sắc Hoàng thượng cũng thay đổi, vội vàng nói. Mà Tĩnh Tần thì là nơm nớp lo sợ, trong lòng suy nghĩ, đến lúc này rồi sao Hiền phi còn mạnh miệng như vậy? Còn không mau mau xin tha thứ, lại cứ nói oan uổng cái gì?

Nhiều thái y đều tra ra như vậy, chẳng lẽ lại là người khác đang oan uổng người sao? Tĩnh Tần đối với Vương Hiền phi lúc này là lòng mang oán niệm. Lúc trước nói hay lắm, cái gì mà chính nàng ta tự chủ trương, bây giờ thì ở bên trong trà bị hạ thuốc rồi đó. Làm cho các nàng đều trở tay không kịp, tiền đồ về sau còn chưa biết sao đây. Người có vị cô cô làm Thái hậu, tất nhiên không có nguy hiểm gì lớn. Nhưng các nàng thì sao, các nàng không phải bị ban chết, chính là biếm lãnh cung.

Tĩnh Tần nghĩ tới đây liền ném ánh mắt oán độc về phía Vương Hiền phi.

Mà cũng trong lúc đó, Tần Mỹ nhân cũng lạnh hết cả người. Tại sao có thể như vậy, rõ ràng không phải như thế.

Có phải Vĩnh Hòa cung này có gian tế hay không? Sau đó bị Võ Uyển Trinh mua chuộc? Đúng, nhất định là như vậy, nhất định là như vậy. Lần này lựa chọn xé rách mặt nạ (ý nói vai diễn tử muội tốt) để kéo Võ Uyển Trinh xuống, ai biết kết quả cuối cùng là như thế này?

Nàng không cam lòng: "Hoàng thượng, khẳng định là người ở Vĩnh Hòa cung ngầm làm, oan uổng Hiền phi nương nương. Hiền phi nương nương tuyệt đối không có tâm tư muốn kê đơn hại người. Bình thường nương nương đối với người khác hơi nghiêm khắc nên có vài người liền ghi hận trong lòng, cho nên mượn cơ hội này, vu hãm nương nương."

Vương Hiền phi cũng bắt đến cọng rơm cứu mạng, vội vàng nói: "Đúng, chính là như vậy. Những nô tài này ngầm hại thần thiếp. Kính xin Hoàng

thượng làm chủ cho thần thiếp."

Lý Già La không nói gì. Lúc này, nàng cũng không cần thiết phải nói cái gì. Nói thêm chính là bỏ đá xuống giếng. Hoàng thượng tự có phán đoán của bản thân, nếu như người khác nói vài câu có thể thuyết phục thì đó lại không phải là Hoàng thượng.

Mấy người Vương Hiền phi rõ ràng là muốn bỏ xe giữ tướng, muốn trút hết trách nhiệm lên các cung nhân. Cho dù lần này nàng ta thành công, các nô tài từ trên xuống dưới của Vĩnh Hòa cung đối với chủ tử như nàng ta cũng sẽ không tận tâm nữa.

Trừ phi lúc này có người chủ động đứng ra thừa nhận mọi việc là hăn làm thì mới có xoay chuyển tình huống. Còn không thì dù có lấy một kẻ chết thay, về sau cũng hậu hoạn vô cùng.

Nhưng cho tới bây giờ, cũng không có nào cung nhân chủ động tới nhận tội, có thể thấy được không có ai muốn làm cái kẻ chết thay này.

"Cái gì? Vĩnh Hòa cung Hiền phi bị giáng xuống làm Chiêu dung? Còn bị cấm túc nửa năm?" Triệu Hoàng hậu nghe xong lời Lưu Vĩnh Toàn bên cạnh Hoàng thượng truyền lại, không thể nào tránh được kinh hãi.

Hoàng thượng còn sai Lưu Vĩnh Toàn tự truyền lời, có thể thấy được sự tình khẳng định rất nghiêm trọng. Bởi vì lúc Lưu Vĩnh Toàn truyền lời cách thời điểm sự tình phát sinh rất gần, Triệu Hoàng hậu còn chưa kịp tra hỏi xem là chuyện gì xảy ra.

Nhưng sự tình liên quan đến Vương Hiền phi, nàng không thể không lập tức hỏi rõ ràng.

"Lưu công công, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Triệu Hoàng hậu trực tiếp hỏi Lưu Vĩnh Toàn.

Lưu công công châm chúc một hồi rồi nói đại khái một lần mọi chuyện. Dù sao không bao lâu nữa mọi người đều sẽ biết, bây giờ nói, cũng là cho Hoàng hậu một nhân tình.

"Lưu công công cực khổ." Triệu Hoàng hậu nói.

Lưu Vĩnh Toàn nói: "Lần này Hoàng thượng rất tức giận, chuyện trong cung, kính xin nương nương cẩn thận nhiều hơn."

Sau khi Lưu Vĩnh Toàn rời đi, Triệu Hoàng hậu trầm tư một chút, nói: "Xuân Nhân, nếu Hoàng thượng đã truyền khẩu dụ, lấy phượng ấn của bản cung đến đây."

Đối với việc Vương Hiền phi gặp nạn lần này, khẳng định Triệu Hoàng hậu rất vui vẻ. Có điều xem ý tứ Hoàng thượng, ít nhiều vẫn cố kỵ thể diện Vương gia, không có tống vào lãnh cung. Chỉ giảm phân vị cùng cấm túc. Võ Tường Tần này, rốt cuộc là vận khí tốt hay là đã cài người tại Vĩnh Hòa cung? Nếu thật là vế sau, tâm tư nàng ta thật đủ sâu.

Có điều, từ mở đầu cho đến kết thúc, Võ Tường tần đều là bị động. Chẳng lẽ là trong Vĩnh Hòa cung thật sự có người bất mãn với Vương Hiền phi? Đây cũng là chuyện nói không chừng. Vương Hiền phi này, ương ngạnh vô cùng, nói không chừng thật sự có cung nhân nhân cơ hội này đến vận ngã nàng ta.

Mà thôi, suy nghĩ nhiều như vậy làm cái gì? Hoàng thượng sẽ không truy cứu bên trong này có cái nhân quả gì. Vương Hiền phi được xác định là hãm hại phi tần hậu cung. Người thắng làm vua người thua làm giặc, nàng ta thất bại chính là thất bại.

"Nương nương, Tĩnh Tần cùng Tân Mỹ nhân, hai người các nàng?" Người sáng suốt vừa nhìn liền biết hai người này chính là đồng lõa.

Xuân Nhân đặc biệt chú ý mắt Tần Mỹ nhân này, ở mặt ngoài cùng Võ Tường Tần tỷ tỷ muội muội. Không nghĩ đến thời khắc mấu chốt liền đâm người ta một đao. So với Tĩnh Tần kia không biết đáng giận gấp bao nhiêu lần.

Mà Triệu Hoàng hậu thì có quyền xử trí những phi tần có phân vị thấp này.

"Tĩnh Tần cách chức làm Mỹ nhân, Tần Mỹ nhân trực tiếp xuống làm Thứ nhân. Từ Vĩnh Hòa cung chuyển đến Yêu Nguyệt cung." Nơi đó chính là một góc thuộc về lãnh cung. Tần Mỹ nhân... À không, Tần Thứ nhân này, về sau khó có ngày nổi danh.

Võ Tường Tần đã chịu hãm hại cùng thiết thòi thì sao, đến cùng là nên trấn an như thế nào? Ở trong cung, để trấn an người thì trừ bỏ ban thưởng, chính là thăng phân vị.

Cho nên Lý Già La từ Từ ngũ phẩm Tường Tần thăng thành Chính ngũ phẩm Uyển nghi. Đối với người có thể kéo Vương Hiền phi từ vị trí Hiền phi xuống dưới, nữ nhân trong cung sẽ không bao giờ có thể xem thường giống như trước nữa.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Người Mới Người Cũ

Edit: Puta Ng

Beta: Nam Thiên Vân

Nếu đổi lại là người khác bị ủy khuất, chắc chắn sẽ không dễ dàng thăng phân vị như vậy. Nhưng lần này liên quan đến Vương Hiền phi, nội tình bên trong này, không nói cũng biết.

Lần này mọi người cũng không dám qua chúc mừng Lý Già La. Bởi vì Thái Hậu nương nương vẫn chưa về, ai biết cuối cùng sẽ thế nào?

Lần này Võ uyển nghi và Vương chiêu nghi đến cùng thế nào, thật là không nói trước được.

Nhưng đối với việc Vương chiêu nghi bị cấm túc và giảm phân vị, trong lòng mọi người đa số vẫn là vui vẻ .

Mặc dù nói không dám chúc mừng, nhưng những người ngầm đưa lễ vật cũng không ít. Những tần phi phân vị thấp kia dù sao cũng không ai nhìn chăm chăm, cho nên đến Phương Linh điện tương đối nhiều lần.

Lệ thực viện trực tiếp đem cửa bên mình đóng lại, nhắm mắt làm ngơ. Ở Phương Linh điện luận phân vị, vẫn là nàng lớn nhất. Kết quả là những người này không nhìn thấy nàng, đi thẳng đến phía tây.

Đến bây giờ Hoàng Thượng cũng chưa tới Phương Linh điện một lần. Nàng cơ hội một chút cũng không có. Chỉ là hiện tại nàng không dám bắt

ép gì Võ uyển nghi. Võ uyển nghi cũng không còn là tiểu quý nhân mới tiến cung, không phải nàng có thể tùy tiện chỉ điểm .

Vương Hiền phi biến thành Vương chiêu nghi. Tuy rằng vẫn ở tại Vĩnh Hòa cung, nhưng tình thế lúc này so với trước kia đúng là không giống nhau.

Bởi vì nguyên nhân cấm túc, Triệu Hoàng Hậu cho Viên uyển nghi cùng ở tại Vĩnh Hòa cung đi ra, chuyển đến Tường Hòa cung, ở cùng Vương Vũ Lộ- Vương quý tần.

Nếu không phải Phương Linh điện không lớn, nhất định có rất nhiều người muốn ở tại Phương Linh điện. Bây giờ Phương Linh điện đã từ bếp lò lạnh lẽo biến thành bếp lò ấm áp. Chỉ là trước mắt Phương Linh điện không thiếu phi tần phân vị thấp, chỉ thiếu một phi tần chủ vị. Nhưng bình thường không có phi tần chủ vị, đều là người ở thiên điện chậm rãi trèo lên rồi chuyển qua.

Hoặc từ chỗ khác trong cung thăng lên, không có chỗ an trí.

Lý Già La biết những người lại đây bá kiến mình đều có ý nghĩ chuyển qua đây ở cùng mình. Nhưng chuyện này chưa nói Lý Già La không đồng ý, kể cả nàng đồng ý, cũng là do Hoàng Hậu làm chủ.

Về phần bảo mình đề xuất với Hoàng Thượng, nàng còn chưa có lòng tốt như vậy.

Có bản lĩnh thì tự các nàng có thể chuyển đến nơi này, nàng cũng sẽ không nói nửa chữ.

"Nường nường vạn phúc." Triệu Hoàng Hậu mời Võ uyển nghi đến Khôn Ninh cung.

"Võ uyển nghi mời ngồi." Triệu Hoàng Hậu cười nói: "Bản cung mời người lại đây là muốn hỏi người một chút. Ở tại Phương Linh điện thế nào? Nếu không thích hợp thì trong cung có mấy nơi còn trống."

"Thưa nương nương, tần thiếp ở Phương Linh điện không có gì bất tiện. Tạ nương nương quan tâm." Lý Già La nói.

"Cũng được, nếu muốn chuyển ra ngoài, cứ đến tìm bản cung, không cần ngượng ngùng." Triệu Hoàng Hậu nói.

Xuân Nhân tiến Võ uyển nghi đi rồi, liền hỏi Triệu Hoàng Hậu "Nương nương, không phải người muốn Võ uyển nghi chuyển đến Khôn Ninh cung ở sao, sao cuối cùng lại không nói?"

"Bản cung đang suy nghĩ, rốt cuộc Võ uyển nghi này vận khí tốt hay thật sự là sâu không lường được. Hai dạng người này đối bản cung mà nói đều không phải là chuyện tốt."

Một dạng là vận khí tốt. Như vậy đến thời điểm song phương có xung đột, xui xẻo là chính mình.

Mà nếu nàng ta sâu không lường được. Như vậy thì còn khó đối phó hơn. Nàng ta là người nghe lời hoặc là người vụng về một chút, người như vậy mới dễ nắm giữ.

Cho nên sau khi tính toán Triệu Hoàng Hậu quyết định không nói ra. Vốn muốn cho Võ uyển nghi chuyển đến chỗ mình. Dựa vào sủng ái của Hoàng Thượng đối nàng ta, chỉ cần thân thể không có vấn đề, sinh con là chuyện sớm muộn. Đến lúc đó, nàng dùng tình cảm và lý lẽ để đả động. Nếu là con trai, liền nuôi dưới danh nghĩa của mình, trở thành đích tử. Như vậy về sau tiền đồ của đứa nhỏ này không cần phải nói. Nhưng lỡ như bị cản ngược một cái. Triệu Hoàng Hậu không thể mạo hiểm như vậy.

Vẫn là thôi đi, nữ nhân trong cung nhiều như vậy, cần gì phải dùng một người không biết nông sâu thế nào? Huống chi, ở Khôn Ninh cung của nàng cũng nhiều cung nữ tư sắc không tẻ, dùng một cung nữ sinh con an toàn hơn so với những tần phi này.

Vương chiêu nghi bị cấm túc hơn nữa bị hạ phần vị. Người Vương gia phản đối không được, cũng sầu không được, nhanh chóng cho người đến hành cung nghi hề báo cho Vương thái hậu.

Vương thái hậu nhận được tin, không biết là thở dài nhẹ nhõm một hơi hay là thở dài buồn bã một hơi.

Quả nhiên vẫn xảy ra chuyện "Nha đầu Nhàn Nhã kia, chính là quá mù quáng!" Một dạ tâm ý đặt trên người Hoàng Thượng, cho nên không chịu được Hoàng Thượng sủng ái nữ nhân khác. Chỉ là một tần vị nho nhỏ cũng khiến nàng hành động liều lĩnh như vậy. Giờ thì hay rồi, ăn trộm gà không được còn mất năm gạo, tự mình nhận lấy xui xẻo.

Nữ nhân trong cung nhiều như vậy. Thời điểm người khác không phạm đến người, án binh bất động mới là phương pháp tốt nhất.

Đáng tiếc bà nói nhiều lần như vậy, Nhàn Nhã là một lần cũng không nghe lọt. Nhất định muốn đánh Võ uyển nghi rớt xuống, giờ hay rồi, ngược lại tự làm mình rớt xuống!

Chỉ là Võ uyển nghi này thật sự vô tội sao? Hay là bản thân nàng ta thâm trầm khó đoán?

"Cung ma ma, chuyện này người thấy thế nào?" Vương thái hậu hỏi Cung ma ma.

Cung ma ma nói: "Hoàng Thượng hiếu thuận, đã hạ thủ lưu tình với chiêu nghi nương nương!"

Đúng vậy. Nếu là người khác làm ra sự tình loại này, khẳng định không chỉ giảm phân vị đơn giản như vậy, biếm lãnh cung đã là nhẹ .

"Võ uyển nghi đâu?" Vương thái hậu hỏi.

Cung ma ma châm chọc nói: "Ngược lại lão nô cảm thấy Võ uyển nghi này không có vấn đề gì. Chung quy ở Vĩnh Hòa cung cũng có người của Thái Hậu lưu lại, nàng ta không có khả năng ra tay. Quan trọng nhất là nàng ta không thể biết sẽ phát sinh chuyện gì. Lão nô suy đoán, rất có khả năng là có nội gián hoặc có người khác trong cung đục nước béo cò."

Nếu lời thề son sắt trước kia của Vương chiêu nghi nói nước trà kia không có vấn đề, như vậy khẳng định là ở trên đường đưa trà bị người động tay chân. Lúc ấy trong Vĩnh Hòa cung, Võ uyển nghi chỉ có một người, còn bị bắt giữ, nàng không có khả năng gian lận. Trong cung rất nhiều kẻ hận Vương chiêu nghi, có vài người khẳng định sẽ thừa cơ gây chuyện. Trong cung người có căn cơ không ít, so với Võ uyển nghi, người mới tiến cung không đến một năm, phải mạnh hơn.

Có lẽ thật sự là Vương chiêu nghi tự mình bày ra? Cung ma ma nghĩ với tính tình của Vương chiêu nghi, không chừng nàng ta sẽ làm vậy.

"Mà thôi, ai gia nói rồi, cũng nên cho nàng một bài học, cho nàng biết trời cao đất rộng." Vương thái hậu nói: "Ai gia cũng nên trở về trước Trung thu thôi."

Hành cung nghỉ hè dù có tốt, cũng không phải nhà của bà. Nhà của bà là ở trong cung, cả đời đều không ra được.

Tin tức Thái Hậu muốn trở về từ hành cung truyền khắp lục cung. Ánh mắt mọi người nhìn Lý Già La có chút bộ dáng xem kịch vui.

Chung quy ai chẳng biết, Thái Hậu đặc biệt coi trọng Vương Hiền phi, thân thiết như con gái ruột. Lần này Võ uyển nghi xui xẻo biến thành

Vương chiêu nghi, Thái Hậu nương nương sẽ đối đãi thế nào với vị Võ uyển nghi này đây?

Mặc dù phần lớn mọi người đều biết là Vương chiêu nghi hãm hại Võ uyển nghi. Nhưng lòng người ta chính là thấy người khác xui xẻo, không tốt bằng mình, trong lòng mới dễ chịu một chút.

Nhất lại là Võ uyển nghi được sủng ái này.

Trong suy nghĩ của các nàng, Thái Hậu nương nương chỉ cần dùng một đầu ngón tay đã có thể hạ gục Võ uyển nghi.

Vương Vũ Lộ lắc đầu, nói với Đại cung nữ của mình, Bạch Cúc: "Cái này không chắc chắn. Có Hoàng Thượng làm chỗ dựa, đối với Thái Hậu mà nói Hoàng Thượng mới là quan trọng nhất. Huống chi, lần này Vương chiêu nghi đúng là làm sai, ở ngoài mặt sẽ không khó để Võ uyển nghi. Thái Hậu nhúng tay vào chuyện hậu cung, xử trí bất công, làm Hoàng Thượng không vui. Vậy thì mất nhiều hơn được."

Chủ tử, phía trên không khó để nhưng ngấm ra tay thì sao?" Bạch Cúc hỏi.

Vương Vũ Lộ cười nói: "Cái này ta cũng không biết, ai biết được Thái Hậu nương nương muốn thế nào? Chuyện không liên quan chính mình. Chúng ta làm gì cũng đều vô dụng, hãy xem đi."

Sau khi chuyển đến Tường Hòa cung, Viên Thục Hoa là thật sự quan tâm đến Lý Già La.

Ban đầu, nàng đối Lý Già La vẫn còn giữ lại đề phòng. Chỉ là biết lúc Tĩnh tần Vĩnh Hòa cung khiêu khích, Lý Già La không nói ra mình, dưới loại tình huống này còn không muốn liên lụy đến mình. Đối Viên Thục Hoa mà nói, trong cung này, tính tình Lý Già La tốt hơn nhiều so với người khác.

Ít nhất nàng ấy sẽ không chủ động đi hại người. Người như vậy ở trong thâm cung thật hiếm có.

Về phần cuối cùng Vương chiêu nghi không có kết quả tốt, đó là ông trời có mắt. Nàng ta đáng phải nhận!

Cũng tại nàng ta đắc tội với quá nhiều người. Nào biết trong cung này ai tới làm bộ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau đây?

"Thái Hậu muốn trở về, người định ứng đối thế nào?" Viên Thục Hoa tới Phương Linh điện tìm Lý Già La, thấy Lý Già La vẫn nhàn nhã như vậy, thật là sốt ruột thay nàng.

Chẳng lẽ đây chính là cái gọi là Hoàng Đế không vội thái giám đã gấp?

"Thái Hậu nường nường từ ái khoan hậu, ta có gì phải ứng đối?" Lý Già La cười nói.

"Người đó, ta nói người sao còn ung dung vậy? người không biết người trong cung đều nói gì? Nay mọi người đều chờ xem người bị Thái Hậu xử trí thế nào đấy." Viên Thục Hoa nói.

"Người trong cung đều biết chuyện, chẳng lẽ Thái Hậu nường không biết? Ta không sao đâu.

Huống chi, chuyện lần này ta không làm gì sai." Lý Già La nói. Thái Hậu có thể trở thành Thái Hậu, tuyệt đối không có khả năng làm gây chú ý như vậy. Nói không chừng ngược lại sẽ trấn an mình một phen, thể hiện bà công tư phân minh.

Huống chi, bây giờ, nữ nhân hậu cung là dưới quyền quản lý của Hoàng Hậu. Thái Hậu lướt qua Hoàng Hậu xử lý cung phi, hoặc lướt qua Hoàng Thượng xử lý cung phi, đối Thái Hậu mà nói, cũng không phải chuyện gì tốt.

Thái Hậu bây giờ chỉ có tu thân dưỡng tính, hưởng thụ hạnh phúc gia đình.

Cuối cùng Viên Thục Hoa nói: "Ta cũng nhắc nhở người một chút. Phương diện khác ta không giúp được người, tự người cẩn thận một chút đi. Trong cung sâu tựa biển, vận khí của người không phải lần nào cũng tốt như vậy. Ta xem người a, tốt nhất là có thể nhanh chóng sinh một hoàng tử. Có lẽ Thái Hậu sẽ đối xử khác với người."

"Đa tạ Viên tỷ tỷ, ta nhớ kỹ ." Lý Già La nói: "Tỷ tỷ cũng tự mình coi chừng một chút."

Mười lăm tháng tám Vương Thái Hậu trở về. Sau khi tiến cung, Hoàng Thượng và Hoàng Hậu qua thỉnh an, An phi cũng mang theo Nhị công chúa tới thăm.

Vương thái hậu không quan tâm gì khác, chỉ quan tâm tới đại hoàng tử, hỏi Triệu Hoàng Hậu, "Vương chiêu nghi đã bị cấm túc, hiện tại ai chăm sóc đại hoàng tử?"

Triệu Hoàng Hậu nói: "Hồi bẩm mẫu hậu, thần thiếp an bài Lý tần tại Vĩnh Hòa cung, giúp chiếu cố đại hoàng tử."

Lý tần là mẹ đẻ đại hoàng tử, để nàng chăm sóc tự nhiên an tâm hơn người khác.

Vương thái hậu gật đầu "Người làm việc, ai gia luôn yên tâm. Trong cung cũng có việc vui, ai gia thấy, có phải nên thăng phân vị cho Lý tần hay không?"

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Lỡ Lời

Edit: HueKhanh92

Beta: RineAnh

"Một cái cung phi mang thai cũng thăng phân vị, hiện tại Lý tần đang chăm sóc hoàng tử duy nhất của Hoàng Đế, có phải cũng nên ban thưởng hay không?"

Triệu Hoàng Hậu cười nói: "Vẫn là mẫu hậu suy tính chu toàn. Quả thật cũng nên thăng phân vị cho Lý tần. Chỉ là chuyện này, có phải nên báo một tiếng với bên phía Hoàng Thượng hay không?"

Vương thái hậu liền nói: "Chuyện hậu cung, người làm hoàng hậu chẳng lẽ lại không thể làm chủ? Người đó, cũng hiền lành quá mức. Hoàng Thượng có cái chỗ nào không đúng, người làm thê tử cũng nên khuyên nhủ mới phải. Đừng bởi vì sợ Hoàng Thượng mà cái gì cũng không dám nói."

"Mẫu hậu nói phải, thần thiếp nhớ kỹ." Triệu Hoàng Hậu vội vàng khom người nói.

Nhưng đến cuối cùng Triệu Hoàng Hậu cũng không dám tự mình làm chủ chuyện tăng phân vị cho Lý tần, tuy nói hậu cung là Hoàng Hậu làm chủ, nhưng nếu không phải Hoàng Thượng đề xuất, nàng cũng không làm chủ được.

Thái Hậu thấy Triệu Hoàng Hậu không có tiếp lời, liền nói: "Liền thăng Lý tần làm dung hoa đi. Chuyện này ai gia sẽ nói với Hoàng Thượng. "

"Vâng, mẫu hậu ban ân điển, nghĩ đến Lý dung hoa sẽ rất cảm kích. Thần thiếp trước hết thay Lý dung hoa tạ ơn mẫu hậu." Triệu Hoàng Hậu vui vẻ nói.

Mẹ đẻ của Đại hoàng tử được thăng làm dung hoa, điều này làm cho Lý dung hoa một lần nữa tiến vào tầm mắt của mọi người. Có điều hành động này của Thái Hậu rốt cuộc là có ý gì?

Nếu như muốn khiến Vương chiêu nghi đi ra, tiếp tục nuôi Đại hoàng tử, vậy không có khả năng thăng phân vị cho mẹ đẻ của Đại hoàng tử mà là vẫn nên đề nặng. Bởi vì chỉ có như vậy, Lý dung hoa mới không có cơ hội được nuôi dưỡng Đại hoàng tử.

Nhưng Thái Hậu lại đề xuất tăng phân vị cho mẹ đẻ của Đại hoàng tử. Chẳng lẽ Thái Hậu là đã thất vọng về Vương chiêu nghi rồi?

Hoặc là Hoàng Thượng nói gì đó với Thái Hậu, Thái Hậu nghe theo lời Hoàng Thượng nói?

Mà Lý Già La và Triệu Hoàng Hậu là biết rõ ý tứ của Vương thái hậu.

Lý Già La hôm nay là uyển nghi chính ngũ phẩm. Mà Lý dung hoa là trắc tứ phẩm, vừa vặn cao hơn Lý Già La một cấp.

Đây chính là muốn nói với Lý Già La, nữ nhân ở hậu cung, bà ta muốn thăng phân vị cho ai đều là chuyện dễ dàng. Tùy tiện đề một cái cũng có thể đề trên đầu một uyển nghi nho nhỏ. Mà Hoàng Thượng cũng không có nói cái gì. Bởi vì Lý dung hoa sinh dục có công, bà ta muốn ban thưởng, đó cũng là thuận theo quy củ.

Đối với người bởi vì bị thiệt thòi mà thăng phân vị như Lý Già La, bà cũng có chút chương mắt. Nếu không nhiều năm như vậy Lý dung hoa đều không có nhích lên được bậc nào, cố tình lại thăng vào lúc này, trong đó mang theo nhiều ý tứ nha.

Đa số người nhìn vào không hiểu, nhưng Lý Già La lại hiểu. Chỉ là cho dù nàng hiểu, cũng chỉ có thể làm bộ như không hiểu. Không thì bên chỗ Thái Hậu càng sẽ dè chừng chính mình.

Nếu nói về việc chinh Vương chiêu nghi, nàng không hề hối hận. Lý Già La không hối hận một chút nào. Đối với loại người muốn đẩy mình vào chỗ chết, nàng không có chút thương xót nào cả. Người không phạm ta ta không phạm người. Dao đã kề tới trên cổ, chẳng lẽ muốn dâng mạng cho người ta chém?

Bắt đầu từ khi dâng quà chúc thọ, Vương chiêu nghi xuất chiêu đều muốn mạng người. Nàng chỉ là đáp lễ một lần nho nhỏ, mấy cái khác còn chưa tới đâu.

Có điều, từ lần hành động lần này của Thái Hậu, Lý Già La phỏng đoán ra tâm tư của Thái Hậu. Thái Hậu đối với Vương chiêu nghi không có để ý như trước kia. Cũng phải, một chất nữ như nàng ta vậy, vừa không thể sanh con, lại luôn gây phiền hà cho mình. Thái Hậu cứ phải thu thập cục diện rồi rảnh cho nàng ta liên tục vài năm cũng sẽ phiền chán, cũng sẽ cảm thấy bùn nhão nâng không thành tường. Bà đến cùng sẽ thấy mệt mỏi.

Cho nên Thái Hậu cũng chưa từng phái người đi Vĩnh Hòa cung xem Vương chiêu nghi ra sao.

Wương chiêu nghi tuy rằng bị cấm túc, nhưng lại không có lệnh nói người khác không thể đi thăm nàng ta. Đáng tiếc Vương chiêu nghi kia còn luôn trông chờ Thái Hậu trở về, có thể cứu nàng ta ra khỏi bể khổ.

Không biết bây giờ tâm trạng Vương chiêu nghi thế nào? Nếu biết Thái Hậu không chỉ không cứu nàng ta ra khỏi vũng nước, ngược lại còn thăng phân vị cho mẹ đẻ của Đại hoàng tử, nàng ta sẽ có tâm tình gì đây?

"Cô cô tặng phân vị cho Lý tần - cái tiện nhân kia, người nói thật?" Vương chiêu nghi biết được tin tức này, càng hung hăng đập phá đồ trong

phòng. Nếu nói Vương chiêu nghi hận Võ uyển nghi hiện tại được Hoàng Thượng sủng ái, như vậy đối với Lý tần sinh đứa nhỏ của Hoàng Thượng, Vương chiêu nghi càng là hận nghiêng răng nghiêng lợi. Chính nàng còn chưa có sinh con cho Hoàng Thượng, cái Lý tần xuất thân cung nữ kia, dựa vào cái gì có mệnh tốt như thế?

Lúc trước bởi vì là cung nữ, cho nên không thêm để ý, không nghĩ đến chính vì không thêm để ý, cũng làm cho nữ nhân này có cơ hội sinh ra đứa nhỏ.

Cũng may cuối cùng nàng đem nhi tử mà cung nữ kia sinh lại đây, nhưng bởi vì rất chán ghét đôi mẫu tử này, Vương chiêu nghi trên cơ bản đều không quản Đại hoàng tử.

Nay Thái Hậu cô cô lại đề bạt hai mẹ con đó, đây không phải rõ ràng là đánh vào mặt mình sao?

Vương chiêu nghi nhất thời cảm thấy tất cả mọi người đều cùng đối địch với chính mình, tất cả mọi người đều có lỗi với chính mình. Vì sao sẽ như vậy? Nàng cũng muốn biết vì sao sẽ như vậy. Rõ ràng là kế sách không một kẻ hở, tại sao đã đến cuối cùng thành kết quả như vậy?

Vốn cho rằng Thái Hậu vừa trở về, nàng sẽ lập tức được giải trừ cấm túc, nàng lại có thể thăng lên phi vị. Nhưng nhìn hiện tại, hết thảy đều không có khả năng rồi.

Mà đại cung nữ Thúy Anh lặng lẽ hỏi tin tức từ phía Vương gia đã trở lại. Vương chiêu nghi vừa nhìn Thúy Anh từ bên ngoài trở lại, vội hỏi: "Thế nào? Phụ thân ta nói như thế nào?"

Thúy Anh cùng một cấm vệ ở cửa cung là họ hàng xa, nhờ hần đi Vương gia hỏi tin tức cũng rất tiện. Thúy Anh nghe xong tin từ Vương gia, thật sự vì chủ tử nhà mình mà chạnh lòng.

"Nhị lão gia nói, đại phòng bên kia đã bắt đầu chuẩn bị vài ma ma từ trong cung đến cho Minh Nhã cô nương rồi." Thúy Anh nói.

Ý tứ này Vương chiêu nghi nghe không hiểu mới là lạ. Trách không được, trách không được! Thái Hậu mặc kệ mình, thì ra là bởi vì có người mới, chính mình nơi này liền thành chốt thí (quân cờ bị bỏ). Qua hai năm nữa lại là tuyển tú, chính mình là người cũ không sinh được nhi tử, nên sẽ cho người mới tiến vào.

Wương chiêu nghi chưa từng tuyệt vọng như bây giờ.

Mười lăm tháng tám, đối với người trong cung cũng là một cái quốc gia đại sự.

Toàn bộ dòng họ hoàng thất sẽ vào trong hoàng cung đoàn viên, chẳng qua lần này cũng không phải là tất cả phi tử đều tham gia yến hội. Hoàng Hậu tất nhiên là có mặt, những ai sinh dưỡng hoàng tử cũng sẽ được tới, còn có một số người tương đối được sủng ái.

Đương nhiên, còn có người mang thai là Tả tiếp dư ở Trọng Hoa cung.

Một đoạn thời gian trước đó, Tả tiếp dư thân thể không thoải mái liền tạo nên động tĩnh rất lớn. Mấy thái giám trong cung đều bị sai phái đi làm khổ dịch.

Ba mươi người mới tiến cung, trừ bỏ Triệu thứ nhân mới sinh non, cũng chỉ có Tả tiếp dư này mang thai, không coi trọng là không được.

Hoàng Thượng triệu Lý Già La thị tẩm. Sau khi mây mưa xong, Hoàng Thượng vuốt ve bụng của Lý Già La, nói: "Ái phi cũng không nên chịu thua kém, phải sinh cho trăm một tiểu hoàng tử mới được."

Lý Già La nói: "Trong cung nhiều người như vậy, đều có thể sinh hài tử cho Hoàng Thượng, cũng không quá cần tần thiếp."

Hoàng Thượng cười nói: "Ái phi là đang ghen tị? Nhiều người có thể sinh con như vậy, nhưng trầm lại ngóng trông người sinh."

Miệng nam nhân đó mà, lời ngon tiếng ngọt quả nhiên không thể tin, loại lời này, phỏng chừng Hoàng Thượng cũng đã nói với phi tần khác.

Lý Già La đương nhiên sẽ không tin, nếu ngây thơ cho là thật thì liền xong đời.

Vị Hoàng Thượng này luôn biết lợi dụng tần phi của mình, một chút cũng sẽ không nường tay.

Có điều Lý Già La biểu hiện thật cao hứng, nói: "Tần thiếp cũng muốn sinh hài tử cho Hoàng Thượng, từ nhỏ nường tần thiếp nường liền đối xử với tần thiếp rất tốt, có cái gì ăn ngon đều là nhường cho tần thiếp trước. Nhớ rõ có một năm, quê nhà tần thiếp xuất hiện khó khăn, tần thiếp cùng nường hai người không có đủ ăn, nhưng tần thiếp chưa từng phải đói bụng. Nường luôn nói bà đã ăn trước rồi, sau này nường ngã bệnh, tần thiếp mới biết được, mỗi lần nường đều chỉ uống chút nước canh, để cho thần thiếp ăn no, đều là lừa tần thiếp. Cuối cùng, nếu không phải nường đói đến hôn mê, tần thiếp đều không biết chuyện."

Hoàng Thượng nghe xong như có đăm chiêu, Lý Già La tiếp tục nói: "Lúc ấy tần thiếp vừa áy náy vừa thương tâm, cảm thấy đều là tần thiếp hại nường thành như vậy. Nếu không phải bởi vì có tần thiếp, nường tuyệt đối sẽ không cả cơm đều ăn không đủ no, sau này để lại mầm bệnh, mới qua đời sớm như vậy. Tần thiếp nghe người ta nói, làm nường, thà rằng chính mình đói chết, cũng sẽ không để cho cốt nhục của mình chịu một chút khổ. Tần thiếp thật sự là thấy được điều này từ trên người nường tần thiếp."

"Làm nường, thà rằng chính mình đói chết cũng sẽ không để cốt nhục của mình chịu một chút ủy khuất? Ái phi, lời này không hẳn là vậy. Vẫn còn có một số phụ mẫu không phải như thế." Hoàng Thượng cười nói.

"Nhưng khẳng định là hài tử quan trọng hơn, năm cái ngón tay còn có dài có ngắn nhưng là làm nương, tuyệt đối sẽ không vào lúc nguy hiểm trước mặt còn muốn để hài tử của mình chắn ở phía trước. Như vậy, trừ phi không phải là hài tử của mình! Đó là thiên tính của người làm nương. Nếu là tần thiếp, nếu có đứa nhỏ, đứa nhỏ có nguy hiểm hoặc là gặp phải cạm bẫy, tần thiếp tuyệt đối thà rằng tự mình đi chịu khổ, vứt bỏ tính mạng bản thân, cũng sẽ không để cho đứa nhỏ chịu một chút uất ức." Lý Già La kiên định nói.

"Ha ha, ái phi về sau có hoàng nhi, hoàng nhi của chúng ta nhất định thật hạnh phúc." Hoàng Thượng cười nói: "Có điều, sao trầm lại nghe nói, mẹ đẻ của ái phi là khó sinh mà chết?" Hoàng Thượng Tiêu Cảnh lập tức liền thay đổi thần thái, khí thế trầm lại.

Lý Già La cũng lập tức dừng lại, hồi lâu không nói gì.

Trong phòng yên lặng đến liên cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy. Tiêu Cảnh đợi thật lâu, vẫn không nghe thấy Lý Già La nói chuyện, không khỏi giận: "Ái phi đây là thế nào? Trầm đang hỏi người đấy."

"Hoàng Thượng, tần thiếp không có gì có thể nói."

"Được, rất tốt, người thật sự rất tốt. Người tới, đưa Võ uyển nghi hồi cung."

Lưu Vĩnh Toàn xoa xoa mồ hôi trên trán, đây rốt cuộc là làm sao? Không phải đang rất tốt sao? Sao Võ uyển nghi có thể chọc Hoàng Thượng thịnh nộ?

"Sư phụ, làm thế nào?" Tiểu Lục Tử hỏi.

"Còn có thể làm sao? Nhanh chóng đưa Võ uyển nghi hồi cung." Không biết vị Võ uyển nghi này làm sao khiến Hoàng Thượng nổi giận. Chẳng lẽ mình nhìn lầm rồi? Vị Võ uyển nghi này không phải rất có ánh mắt sao?

Lý Già La ăn mặc xong, sau đó hành lễ với Hoàng Thượng, liền bị người đưa trở về.

Ngày hôm sau, trong cung biết được tin lúc Võ uyển nghi thị tẩm đã chộc giận Hoàng Thượng, trực tiếp bị đưa trở về. Mọi người thật vui mừng. Võ uyển nghi này một đường đi lên liên tục khiến người khác ghen tị đỏ mắt, vận khí cũng tốt, ngay cả Vương chiêu nghi đều có thể đánh bại. Hiện tại tốt rồi, còn không phải chộc Hoàng Thượng mất hứng sao? Ngồi chờ xem nàng ta xuống dốc thôi.

Về phần vị Võ uyển nghi này là bởi vì cái gì mà chộc giận Hoàng Thượng, không ít người hỏi thăm. Nhưng ở Ngự tiền là những người nào? Kia đều là nhân tinh*, sao có thể để chuyện lộ ra. Nhất là loại chuyện trên giường chiếu thế này, nếu là ai truyền ra, vậy thì chờ rơi đầu đi.

*nhân tinh: người tinh quái, lanh lợi, thức thời

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Nâng Cao Đạp Thấp

Edit: Puta Ng

Beta: NAM THIÊN VÂN, Giang Hiền tần, Dương Tu dung

Huống chi, thời điểm Hoàng thượng và Võ Uyển nghi ở trong phòng không cho người hầu hạ.

Bọn họ dù có can đảm cũng không dám bàn luận gì.

Chỉ là mọi người đều biết lần này Võ Uyển nghi nhất định sẽ thất sủng. Nhưng mà cũng đến lúc rồi, đâu ai có thể đặc ý mãi?

Lại có người suy đoán, có phải bởi vì nguyên nhân do Thái hậu nên Hoàng thượng mới chán ghét Võ Uyển nghi không? Mọi người đều chờ Võ Uyển nghi bị biếm lãnh cung hoặc là giảm phân vị.

Lệ Thục viện Phương Linh điện sung sướng khi người khác gặp họa. Trước kia, nàng ta còn trông cậy vào vị Võ Uyển nghi này có thể giúp mình gặp Hoàng thượng một lần nhưng hơn nửa năm nay, cơ hội gặp một lần cũng không có. Nàng ta không phải loại người có tính nhẫn nại. Nhất là khi bên Võ Uyển nghi đông như trẩy hội mà cửa bên mình vắng vẻ đến nỗi có thể giăng lưới bắt chim được luôn rồi. Trong lòng thấy chênh lệch to lớn, nàng ta tức đến đỏ mắt.

Hồng Tuyến nói với Hồ Phách: "Chắc là người bên Lệ Thục viện truyền đi. Buổi tối chủ tử nhà chúng ta trở về, ngoại trừ nàng ta ra còn ai có thể

biết được? Sao lại có loại người này cơ chứ?" Miệng dài như vậy! Thật là đáng ghét!

Tin tức chủ tử chộc tức Hoàng thượng chắc chắn là do Lệ Thục viện Phương Linh điện phái người truyền ra, nếu không sẽ không lan nhanh như vậy.

Lệ Thục viện này nhìn không vừa mắt chủ tử sao? Trước kia mỗi ngày không phải đều lại đây một câu muội muội hai câu muội muội sao? Thế mà bây giờ lại bỏ đá xuống giếng.

Hồ Phách nói: "Những lời này chỉ được nói ở chỗ chúng ta thôi, trăm ngàn lần đừng ra bên ngoài nói, miễn cho cho chủ tử chúng ta gặp phiền phức! Bảo mấy người bọn họ đều cẩn thận chút. Ta thấy, chúng ta nhất định sẽ phải chịu chút ủy khuất, trong cung loại người này rất nhiều. Chúng ta không được hoảng sợ. Hoàng thượng cũng không nói gì thêm. Những người bên ngoài đó, chúng ta chỉ cần coi như các nàng nói hươu nói vượn là được."

Hoàng thượng không nói giảm phân vị chủ tử nhà mình, cũng không bảo muốn phạt chủ tử mình. Bây giờ những người này chỉ bằng những lời đồn mà nói chủ tử nhà mình thất sủng, thật là quá vô căn cứ!

"Ta hiểu, bọn Phùng An cũng đều biết. Tuyệt đối sẽ không gây trở ngại cho chủ tử."

Người trong cung xem náo nhiệt, xem cuối cùng Võ Uyển nghi có bị biếm lãnh cung không.

Chung quy là chộc tức Hoàng thượng. Mà Hoàng thượng là ai? Là người tôn quý nhất trong cung.

Nhưng Hoàng thượng cũng không truyền chỉ, cũng không giáng phân vị khiến mọi người đều không hiểu ra sao, đến cùng Võ Uyển nghi có đắc tội

Hoàng thượng không?

Chẳng qua, những ngày này, Hoàng thượng không gọi Võ Uyển nghi thị tẩm. Xem ra đúng thật là đã đắc tội Hoàng thượng.

Nhưng Hoàng thượng không phạt, có thể đó chỉ là chuyện nhỏ, là Hoàng thượng chán ghét Võ Uyển nghi rồi mà thôi.

Như vậy cũng tốt. Võ Uyển nghi bị đẩy xuống, người khác sẽ có cơ hội. Trong cung, nữ nhân thất sủng cũng không nhất thiết đều bị đưa vào lãnh cung hay giảm phân vị. Xem xem, trong cung nhiều phi tần như vậy, không phải rất nhiều người đều thất sủng sao?

Sau đó sẽ ngây ngô ở vị trí đó, có lẽ là cả đời!

Hoàng thượng sủng ái mấy vị mỹ nhân, có vẻ như đã quên luôn Võ Uyển nghi.

"Thật là tức chết mà! Ta đi Ngự Thiện phòng lấy đồ ăn cho chủ tử, lại bị người bên Tôn Mỹ nhân đoạt trước! Còn chèn ép ta một phen! Trước kia người Ngự Thiện phòng đối xử với chúng ta như tổ tông. Hiện tại thấy chúng ta thì tỏ ra xa cách, cho chúng ta toàn đồ không tốt. Đúng là mắt chó nhìn người!"

Ở Ngự Thiện phòng Anh Đào bị một bụng tức giận. Người Ngự Thiện phòng trở mặt cũng quá nhanh đi. Trước kia thì tỷ tỷ này tỷ tỷ nọ, không những vậy còn cho thêm chút đồ ăn. Hiện tại đi lấy đồ ăn, về mặt họ đều tỏ ra xa cách, lạnh lùng, đồ ăn cũng không phải đồ mới nấu.

Thế nào? Chủ tử còn chưa bị hạ phân vị mà đã vội trở mặt rồi sao?

Hồng Tuyến nói: "Bớt tranh cãi đi, người trong cung không phải đều như vậy hay sao. Biết chủ tử chúng ta chọc giận Hoàng thượng, bọn họ làm như vậy cũng dễ hiểu. Nhịn một chút đi."

Người trong cung có thể nhận nhện mới có thể sống lâu dài.

Hồ Phách cũng không hỏi chủ tử rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra khiến Hoàng thượng tức giận như vậy.

Hơn nữa chủ tử nhà mình cũng không ảo não. Mỗi ngày đều viết chữ, sau đó đọc sách, chẳng có gì khác với ngày thường.

Nhưng Hồng Tuyền cảm thấy chủ tử không có bộ dáng giống như bị ủy khuất. Loại bộ dáng thờ ơ này cũng lây nhiễm Hồng Tuyền. Nàng cảm thấy chủ tử nhà mình nhất định sẽ phục sủng.

Tôn Mỹ nhân gần đây hầu hạ Hoàng thượng vài lần đã tỏ ra bộ dáng được sủng ái.

Loại người này nổi lên nhanh, về sau cũng sẽ biến mất nhanh!

Không chừng chính là như vậy. Ngược lại Viên Uyển nghi còn sang đây thăm chủ tử vài lần. Cái gọi là hoạn nạn mới thấy chân tình có lẽ chính là đây.

Gia yến ngày mười lăm tháng tám, Hoàng hậu truyền ý chỉ, phạm là phi tần trên phi vị thì có thể tham dự gia yến.

Mặt khác, thêm một Tả Tiệp dư đang mang thai, một mẹ đẻ của hoàng tử, Lý Dung hoa.

Kể cả quý tần Vương Vũ Lộ và con gái Uy Viễn Hầu Dương Dung hoa cũng không có tư cách tham gia. Nhưng Hoàng hậu cho Dương Dung hoa ân điển, cho nàng ta có thể gặp Uy Viễn Hầu phu nhân trước gia yến Trung thu. Đó chính là một vinh sủng cực lớn.

Trong cung mỗi tháng phi tần đều có cơ hội cho người nhà vào yết kiến. Nhưng phi tần phân vị cao mới có tư cách đó, hoặc là chính Hoàng thượng

và Hoàng hậu ân điển.

Tuy rằng rất nhiều người đều muốn đi tham gia gia yến Trung thu nhưng không có tư cách đi vẫn là không có tư cách đi.

Vương Chiêu nghi đang bị cấm túc cũng không có cơ hội đi. Mọi người đều tự ở lại trong cung trải qua đêm Trung thu thôi.

Bởi vì là ngày mười lăm tháng tám nên sau khi gia yến kết thúc, Hoàng thượng nhất định sẽ đi Khôn Ninh cung của Hoàng hậu.

Vốn ở Phương Linh điện có phân vị cao nhất, Lệ Thục viện muốn triệu tập người Phương Linh điện cùng nhau đón Trung thu. Chỉ là nàng ngại hiện tại Võ Uyển nghi xui xẻo nên không nói.

Lý Già La nói với mấy cung nhân: "Hổ Phách, lấy chút bạc, các người chơi cho thỏa."

Người trong cung đội cao thấp nhưng nếu có bạc thì không thành vấn đề. Bỏ ra thêm ít bạc, có thể thu mua được cả lòng người.

Từ trước đến giờ Lý Già La chưa từng keo kiệt với người của mình. Mọi người đều cách xa quê hương, cách xa gia đình, có thể làm chủ tớ đó chính là duyên phận.

Hổ Phách nói với Lý Già La: "Chủ tử, nô tỳ vẫn cảm thấy nếu người có một đứa trẻ là tốt nhất. Không nói gì khác, ít nhất có người để bầu bạn." Từ nhỏ đã theo chủ tử, Hổ Phách cũng biết chủ tử là người thông minh nhạy bén. Cho nên mặc kệ chủ tử làm gì, sai nàng làm gì, nàng đều phục tùng vô điều kiện. Chủ tử muốn vào cung, nàng không nói hai lời, chỉ cần có thể theo chủ tử. Cho dù chủ tử muốn xuất cung, nàng cũng tuyệt đối sẽ giúp chủ tử.

Nhưng nàng cảm thấy chủ tử rất cô đơn. Trên đời này, người cùng chung huyết mạch mới là quan trọng nhất. Chủ tử là một người cô đơn lâu lắm rồi. Nếu có một tiểu chủ tử, tuyệt đối sẽ vui vẻ hơn hiện tại rất nhiều.

Đương nhiên, nếu chủ tử có một đứa con, phân vị chắc chắn sẽ thăng lên rất nhiều. Như vậy, nếu thăng lên, người khác cũng sẽ không dám khi dễ bọn họ.

Nhìn lần thu yến này, Lý Dung hoa kia có tư cách tham dự gia yến còn không phải là bởi vì nàng ta sinh đại hoàng tử sao?

Lý Già La nghe xong, gật đầu, nói: "Tâm tư Hồ Phách ta hiểu được."

"Chủ tử muốn sinh con sao?" Hồ Phách cao hứng hỏi.

"Ta chưa từng nói sẽ không sinh con." Lý Già La cười nói.

"Nhưng không phải người vẫn...?" Hồ Phách hỏi.

"Trước kia ta không suy nghĩ cẩn thận, hiện tại đã suy nghĩ rõ ràng." Lý Già La nói: "Một cô nương như người lại nói chuyện sinh con với chủ tử ta. Có phải muốn gả cho người khác rồi hay không?"

Hồ Phách đỏ bừng mặt, "Chủ tử, nô tỳ nói thật, sao người lại trêu ghẹo nô tỳ. Nô tỳ muốn theo chủ tử cả đời, chủ tử ở đâu thì nô tỳ ở đó."

"Được rồi, bản chủ tử không trêu ghẹo Hồ Phách cô nương của chúng ta nữa. Chỉ là chừng nào người muốn gả đi, hãy nói với ta một tiếng. Ta sẽ không giữ người không buông đâu."

"Không nói chuyện với chủ tử người nữa, càng nói càng không yên lòng." Hồ Phách cảm thấy thật phí tâm. Chủ tử nhà mình có tính toán cả rồi. Nàng vẫn nên đi ngắm trăng cùng mọi người thôi.

Mười lăm tháng tám đêm Trung thu, gia yến hoàng gia vẫn như thường, vô cùng náo nhiệt.

Vương Thái hậu nhìn đám con cháu này thì rất cao hứng, không hề vì chuyện của Vương Chiêu nghi mà tỏ ra phiền lòng chút nào.

Đương nhiên, đối với tôn thất, người sinh dục có công bà cũng thưởng cho vài thứ. Hoàng gia nên khai chi tán diệp. Nhưng lúc này, Vương Thái hậu cũng sẽ không mất hứng, bà nói về chuyện con nối dõi của Hoàng thượng rồi ban thưởng Tả Tiệp dư đang mang thai. Nhất thời, Tả Tiệp dư nổi bật không ai sánh kịp.

Vương Thái hậu cũng thông cảm Tả Tiệp dư mang thai vất vả nên một lát sau khi yến hội tan liền cho người đưa Tả Tiệp dư trở về.

Lý Dung hoa xuất thân thấp hèn, nhưng nàng ta sinh đại hoàng tử. Đương nhiên Thái hậu và Hoàng hậu đều thưởng Đại hoàng tử hiếm khi thân thể khá chút, hầu hạ dưới gối Vương Thái hậu.

Cuối cùng gia yến tan, Hoàng thượng đương nhiên là cùng Hoàng hậu đi Khôn Ninh cung. Triệu Hoàng hậu đã sớm cho người chuẩn bị xong nước ấm. Tự nàng cũng đi sang một phòng khác rửa mặt. Nhìn thân thể mình, Triệu Hoàng hậu thở dài, rõ ràng còn rất tốt, nhưng nay so với những người kia thì đã già rồi.

Chỉ có thể nắm chặt lấy vị trí Hoàng hậu, cái khác nàng cũng không quan tâm.

Hoàng thượng đến Khôn Ninh cung chỉ đơn thuần là ngủ.

"Hoàng thượng, hay là thần thiếp gọi Xuân Nhân đến hầu hạ người." Triệu Hoàng hậu cười nói.

"Không cần!" Hoàng thượng sai bước vào phòng ngủ, rất nhanh đã nằm xuống. Triệu Hoàng hậu nằm bên cạnh một lúc lâu vẫn không ngủ được. Chung chăn gối nhiều năm như vậy, nàng biết hôm nay Hoàng thượng không vui. Nàng chắc chắn Hoàng thượng không phải ở Khôn Ninh cung bị chọc giận. Như vậy rốt cuộc là chuyện gì khiến Hoàng thượng mất hứng?

Làm Hoàng hậu, không có con trai, đây tuyệt đối là điều tiếc nuối. Triệu Hoàng hậu đã nghĩ xong, muốn cho cung nữ trong cung mình sinh, đến lúc đó ôm đến bên mình chăm sóc. Như vậy, đối mọi người đều có lợi. Nàng có thể cho đứa nhỏ một tiền đồ tốt đẹp. Cung nữ kia cũng có thể một bước lên trời. Nhưng vừa rồi nàng vừa đề nghị Hoàng thượng đã từ chối ngay lập tức. Thật sự không giống với trước kia. Hôm nay gia yến, Hoàng thượng vẫn bình thường. Tại sao vừa đến chỗ mình liền mất hứng? Chẳng lẽ vừa rồi lúc tắm rửa có kẻ làm chuyện xấu?

Triệu Hoàng hậu cảm thấy ngày mai nhất định phải hỏi một chút mới được. Không thì khiến Hoàng thượng không thoải mái trong lòng, chính là nàng thất trách.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Mang Thai

Edit: HueKhanh92

Beta: RineAnh, Giang Hiền tần, Dương Tu dung

Hoàng hậu xử phạt mấy cung nhân trong cung là một chuyện vô cùng bình thường, chẳng mấy ai để tâm.

"Lưu công công, sao ngài lại tự mình đến Ngự Thiện phòng? Có gì muốn ăn ngài cứ việc sai người nói cho chúng ta biết, chúng ta làm cho ngài. Cần gì ngài phải tự mình lại đây chứ." Quản sự Ngự Thiện phòng Trương Phú Quý vội buông công sự trong tay, chạy đến bên cạnh Lưu Vĩnh Toàn.

Lưu Vĩnh Toàn là người của Hoàng thượng, chính là lão đại trong số những thái giám trong cung, là người mà bọn họ không thể qua loa.

Chỉ là Hoàng thượng bên kia đã có phòng bếp nhỏ rồi, sao vị này còn chạy đến Ngự Thiện phòng này làm gì?

À, biết rồi, là do Lưu công công muốn ăn gì đó thôi. Trương Phú Quý tự nghĩ, vì thế liền a dua nói: "Lưu công công muốn ăn cái gì chỉ cần phân phó. Ngự Thiện phòng không có món gì mà chúng ta không làm được!"

Lưu Vĩnh Toàn nói: "Tiểu tử ngươi, nói bậy gì đó, ta hỏi ngươi, gần đây có phải các ngươi lại chọc ghẹo người nào không? Biết là đám các ngươi ưa nịnh cao đạp thấp nhưng làm người không thể chỉ nhìn trước mắt được, cẩn thận kéo lật thuyền trong mương."

Trương phú quý nghe lời này cảm thấy không bình thường, vội lôi kéo Lưu công công đến phòng mình, nhỏ giọng nói: "Lưu công công, lão ngài có thể lại đây, khẳng định là muốn nhắc nhở chúng ta. Ngài nói cho chúng tiểu nhân biết với, rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Còn làm phiền lão ngài tự thân tới đây?"

Trong cung này không phải đều là làm như thế sao? Chẳng lẽ bọn họ thật sự hiểu lầm cái gì?

Lưu công công nói: "Nể tình tiểu tử người trước kia từng hầu hạ ta một thời gian, ta cảnh tỉnh cho người."

Trước khi Trương Phú Quý tới Ngự Thiện phòng, đúng là có một khoảng thời gian đi theo Lưu công công. Hẳn đối với Lưu công công còn thân hơn cả phụ thân.

"Được rồi, ta nói cho người biết. Ngự Thiện phòng các người cũng quá kỳ cục rồi, tại sao có thể mắt chó nhìn người thấp? Ta chỉ có thể nói vậy, còn lại người tự ngẫm đi, ta còn có chuyện, mau chuẩn bị một tô canh cá, ta muốn mang đi."

"Vâng vâng, đây chỉ là chút chuyện nhỏ." Trương Phú Quý nhanh chóng đi chuẩn bị một tô canh cá, tự mình bưng tới cho Lưu công công sau đó cung kính tiễn hẳn rời đi.

Người trong Ngự Thiện phòng vội vàng như ong vỡ tổ vây lại đây, hỏi Trương Phú Quý: "Quản sự, Lưu công công lại đây là có chuyện gì?"

Trương Phú Quý còn đang suy nghĩ lời Lưu Vĩnh Toàn nói, nhìn thấy nhiều người vây quanh nói: "Tất cả làm việc cẩn thận cho ta, bu lại đây làm loạn cái gì?"

Đang nói chuyện, cung nữ của Võ Uyển nghi - Phương Linh điện lại đây lấy đồ ăn. Mọi người vẫn hờ hững như trước, trực tiếp lấy chút cơm thừa

đồ ăn dư cho cung nữ của Võ Uyển nghi. Trương Phú Quý đột nhiên nghĩ tới lời Lưu Vĩnh Toàn nói, lập tức tiến lên quở trách người trong phòng bếp của mình một trận, nói: "Đồ chó chết, sao người có thể mắt chó nhìn khinh người như vậy? Nhanh chóng chuẩn bị lại cho ta. Cô nương, người chờ một chút nhé, tiểu tử này không có mắt, hẳn cầm nhầm đồ thôi."

Từ Ngự thiện phòng trở về, Ngưng Hương vẻ mặt khó hiểu. Anh Đào thấy Ngưng Hương xách hộp đồ ăn, nói: "Chắc lại là cơm thừa đồ ăn dư chứ gì, đúng là một đám mắt chó nhìn người thấp!"

Chỉ là khi các nàng lấy thức ăn từ trong hộp đựng bày ra, Anh Đào giật mình nói: "Sao đột nhiên lại thay đổi tốt hơn? Có đồ ăn tốt như vậy? Chẳng lẽ Ngự Thiện phòng đổi người rồi sao?"

Ngưng Hương cũng nói: "Ta cũng đang cảm thấy kỳ quái đây, Trương Phú Quý kia ở Ngự Thiện phòng còn đích thân đưa đồ ăn cho ta khiến ta cứ thấy không được tự nhiên." Trước kia khi chủ tử được sủng ái cũng làm gì có loại đãi ngộ này. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì rồi?

Dạo này chủ tử nhà nàng không được thị tẩm, theo lý mà nói không có khả năng phục sủng nhưng thái độ của người bên Ngự Thiện phòng đột nhiên thay đổi.

Anh Đào nói: "Không được, ta phải nói với Hồ Phách tỷ tỷ."

Tất nhiên Hồ Phách biết, Lý Già La cũng biết.

"Chủ tử, không phải là có người có âm mưu gì chứ?" Thật sự là không có chuyện tốt vô duyên vô cớ, không phải trong đồ ăn này bị hạ độc chứ?

Lý Già La xem bộ dạng của Hồ Phách, trực tiếp bật cười: "Đoán chừng là có người nói tốt cho chúng ta. Không có chuyện gì, trong đồ ăn kia không có độc, làm gì mà dễ dàng hạ độc như vậy? Yên tâm ăn đi."

Lưu Vĩnh Toàn ăn tô canh cá, trong lòng thấy vô cùng tự tại. Hắn nghe người dưới gầm nói, thấy cung nữ của Võ Uyển nghi - Phương Linh điện bị người của Ngự Thiện phòng làm khó dễ. Bởi vì Võ Uyển nghi chộc Hoàng thượng tức giận nên mấy kẻ dưới trướng hắn cũng chú ý hơn chút.

Hắn cố ý đi một chuyến đến Ngự thiện phòng trước khi cung nữ của Võ Uyển nghi đi lấy đồ ăn. Tốt xấu gì Trương Phú Quý cũng từng làm việc dưới tay mình, đối với mấy chuyện ở Ngự Thiện phòng, hắn cũng biết rõ một chút.

Nhắc nhở Trương Phú Quý một chút, coi như bán cái nhân tình cho Võ Uyển nghi. Đương nhiên, hắn không phải muốn Võ Uyển nghi cảm tạ mình, chỉ coi như là kết cái thiện duyên, nói không chừng vào lúc nào đó lại có ích.

Ở trong cung không dễ dàng, Lưu Vĩnh Toàn làm thái giám tổng quản của Hoàng thượng, tuy không dám nói là hiểu rõ Hoàng thượng nhưng nếu Hoàng thượng thật sự chán ghét ai đó hay là giả chán ghét ai đó, hắn vẫn biết được.

Đến cùng là Hoàng thượng và Võ Uyển nghi bởi vì chuyện gì mà thành như bây giờ, chỉ sợ trừ hai người bọn họ ra, người khác đều không biết. Hoàng thượng lại không nói gì, cũng không nói muốn giảm phân vị của Võ Uyển nghi, cứ để mặc như thế.

Mà nghe nói Võ Uyển nghi ở Phương Linh điện mỗi ngày đều viết chữ, đọc sách, hiếm khi ra ngoài. Không giống các phi tần khác chút nào, luôn nghĩ mọi biện pháp để được Hoàng thượng sủng ái.

Không thể không nói, Lưu Vĩnh Toàn có chút bội phục Võ Uyển nghi, chỉ với tính cách trầm tĩnh này cũng khiến cho người ta không thể xem nhẹ.

Đương nhiên, nàng ta càng trầm tĩnh, chắc chắn Hoàng thượng bên này càng tức giận. Người Kính Sự phòng đưa khay lục đầu bài tới. Lưu Vĩnh

Toàn thấy ánh mắt Hoàng thượng dạo một vòng qua thẻ bài của Võ Uyển nghi, lại tùy tiện tìm một người khác thị tẩm.

Hơn nữa, người Kính Sự phòng thấy Võ Uyển nghi đã một tháng không được thị tẩm, không biết thu lợi từ ai mà trực tiếp rút thẻ bài của Võ Uyển nghi xuống. Ai biết làm vậy chọc Hoàng thượng giận dữ, cho người lôi kẻ rút thẻ bài kia xuống, đánh đến hấp hối.

Sau đó Kính Sự phòng còn bị xử lí qua một lần nữa. Để Lưu Vĩnh Toàn nói, người bên Kính Sự phòng cũng nên biết điều, bình thường luôn thu bạc từ phi tần hậu cung, tự cho là mình thông minh, không ngờ lần này tự đá phải thiết bản.

Phòng chừng bọn họ còn không biết Hoàng thượng tức giận vì điều gì. Người ở hậu cung đều cảm thấy Võ Uyển nghi thất sủng nhưng Lưu Vĩnh Toàn lại không cho là như vậy, sớm hay muộn Võ Uyển nghi lại sẽ phục sủng. Chỉ nhìn một cách đơn thuần cục diện trước mắt, đoán chừng Hoàng thượng là vì sĩ diện nên không có khả năng chủ động tìm Võ Uyển nghi nhưng nhìn tính tình kia của Võ Uyển nghi sao cũng quật cường như vậy chứ?

Người lấy cớ đến tìm Hoàng thượng thì có làm sao? Không thấy những Mỹ nhân, quý nhân kia đều là muốn lao đến bên người Hoàng thượng à. Hoàng thượng có nhiều nữ nhân như vậy, hẳn chắc chắn sẽ không chủ động dỗ một người nữ nhân đâu. Xem ra, chuyện này còn phải lâu dài.

Chỉ là không biết còn bao lâu nữa mới có thể phá vỡ cục diện bế tắc trước mắt đây?

Tất nhiên Lưu Vĩnh Toàn sẽ không chủ động đi giúp Võ Uyển nghi, với hắn mà nói, trước hết hắn là người của Hoàng thượng, chân ngoài dài hơn chân trong là không được.

Cử thủ chi lao* thì có thể, nhưng nếu thật sự giúp đỡ tần phi trong cung thì vị trí đại tổng quản này hẳn cũng không cần ngồi nữa.

*Cử thủ chi lao: nhắc tay có thể làm được, việc dễ như trở bàn tay, tiện tay giúp đỡ.

Lưu tổng quản đang buồn rầu, Tiểu Lục Tử vội vàng chạy tới: "Sư phụ, sư phụ, không xong rồi. Võ Uyển nghi bị Tôn Mỹ nhân làm cho tức xỉu ở Ngự hoa viên."

Sư phụ bảo hẳn chú ý tình huống của Võ Uyển nghi nhiều hơn chút nên Tiểu Lục Tử nghe được tin tức thì lập tức chạy tới. "Cái gì?" Lưu Vĩnh Toàn lắp bắp kinh hãi: "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Tiểu tử người nói rõ cho ta. Nhỏ tiếng một chút, Hoàng thượng còn đang ngủ trưa."

"Ai da, sư phụ. Ta cũng không rõ lắm, chỉ biết là Võ Uyển nghi ngắt xỉu, nghe nói là do Tôn Mỹ nhân gây nên. Hiện tại đang truyền Thái y đến xem."

Đã truyền Thái y, sự việc này nghiêm trọng, có nên nói với Hoàng thượng hay không?

Phi tử trong cung xảy ra chuyện, Hoàng thượng tất nhiên cần biết. Lưu Vĩnh Toàn lập tức đi vào, nhìn sa lậu*, đúng lúc thời điểm Hoàng thượng rời giường.

*Sa lậu: Dụng cụ lọc nước bằng cát, cho nước nhỏ từng giọt qua cát, dùng để tính thời gian.

"Hoàng thượng, Hoàng thượng, ngài nên dậy!" Lưu Vĩnh Toàn nhỏ giọng kêu Hoàng thượng.

Không ngờ Hoàng thượng đã sớm bị giọng Tiểu Lục Tử đánh thức: "Bên ngoài sao lại ồn như vậy? Đã xảy ra chuyện gì?"

Lưu Vĩnh Toàn quỳ xuống thỉnh tội: "Hồi bẩm Hoàng thượng, Võ Uyển nghi ngất xỉu, phải thỉnh thái y."

Hoàng thượng bật dậy: "Chuyện xảy ra khi nào? Sao bây giờ mới lại đây bẩm báo?"

Hoàng thượng ngài đang ngủ trưa, ta dám lại đây bẩm sao? Huống chi, không phải ngài đang giận Võ Uyển nghi sao? Hơn nữa hắn cũng vừa mới nhận được tin tức thôi mà.

"Hoàng thượng, có cần nô tài phái người đến hỏi thăm một chút hay không?" Lưu Vĩnh Toàn nói ẩn ý.

"Đi đi." Hoàng thượng xoa xoa mày: "Gọi thái y kia lại đây trả lời."

Đúng là Hoàng thượng đối với vị Võ Uyển nghi này có chút khác biệt nha. Lưu Vĩnh Toàn vì đoán đúng tâm tư Hoàng thượng mà trong lòng vui vẻ. Có điều nghĩ tới nếu Võ Uyển nghi xảy ra chuyện gì, vậy biết làm sao đây? Mới vừa rồi hắn không có nói là do Tôn Mỹ nhân gây nên cho Hoàng thượng nghe, bởi vì căn bản là không cần thiết. Hoàng thượng muốn biết, tuyệt đối sẽ biết được.

Hơn nữa nếu nói ra Tôn Mỹ nhân, không phải là thiên vị giúp Võ Uyển nghi sao? Làm đại tổng quản, loại sự tình này là không thể làm.

Phương Linh điện bên này từ nôn nóng biến thành vui sướng mà Đường Tâm điện bên kia cũng phái người qua đây hỏi thăm, càng khiến các nàng cảm thấy tình thế sắp xoay chuyển rồi.

Thái y đi theo người của Đường Tâm điện. Hồ Phách mang theo mọi người chúc mừng Võ Uyển nghi: "Chúc mừng nương nương!" Nương nương có hỉ mạch, đây chính là chuyện cực kì tốt. Chỉ bằng chuyện này thôi, xem còn ai dám coi thường các nàng nữa. Tôn Mỹ nhân kia thật quá

đáng, dám chỉ vào mũi nường nường nhà mình mà mắng, nói lời khó nghe vô cùng.

Ngự hoa viên cũng không phải của riêng nàng ta, dựa vào cái gì mà muốn chủ tử phải tránh nàng ta? Chỉ là một Mỹ nhân mà kiêu ngạo như vậy. Nếu thật sự để cho nàng ta tiến lên trên không biết còn càn rỡ tới mức nào nữa?

Tôn Mỹ nhân này đoán chừng là cho rằng chủ tử nhà mình đặc tội Hoàng thượng không thể xoay mình nên nói chuyện mới không cố kỵ như vậy. Không ngờ chủ tử nhà mình còn có thai, xem nàng ta về sau còn kiêu ngạo kiểu gì?

"Võ Uyển nghi có thai?" Hoàng thượng Tiêu Cảnh nghe xong lời thái y nói, vội hỏi: "Võ Uyển nghi còn ngắt xiu, đối với thai nhi có ảnh hưởng hay không?"

"Hồi bẩm Hoàng thượng, Võ Uyển nghi thân thể tốt, lần này là bởi vì tức giận cho nên mới bị ngắt. Thần đã kê một phương thuốc, dùng xong rồi thì không cần phải uống thuốc khác nữa." Là được đều có ba phần độc, vẫn nên lấy điều dưỡng làm chủ.

Hoàng thượng gật đầu, cho người đưa tiễn thái y. Lưu Vĩnh Toàn chạy nhanh qua quỳ xuống, chúc mừng Hoàng thượng.

Hoàng thượng tâm tình tốt, nữ nhân trong cung mang thai sẽ có thêm nhiều cơ hội sinh hạ Hoàng tử. Đối với việc Võ Uyển nghi mang thai, Hoàng thượng lại càng vui mừng hơn một ít nhưng lại pha lẫn một chút cảm xúc phức tạp. Nghĩ tới đêm hôm đó, Võ Uyển nghi nói tới thiên tính làm mẹ mà bây giờ nàng ấy lại mang thai, chẳng lẽ đây chính là thiên ý?

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Tiêu Tan

Edit: Thảo Hoàng Quý Phi

Beta: Nga Tiệp Dư

Võ Uyển nghi là đích trưởng nữ của Tri phủ Trác Châu - Võ Chính Đạo. Muốn điều tra chuyện trong nhà nàng cũng không khó khăn gì. Hoàng Thượng nghĩ đêm hôm đó Võ Uyển nghi một câu cũng không nói, rốt cuộc tâm tình nàng thế nào?

Chỉ là hiện tại những điều này cũng không nói trước được. Hoàng Thượng nói với Lưu Vĩnh Toàn: "Bãi giá Phương Linh điện!"

Lưu Vĩnh Toàn lập tức hô lớn: "Hoàng Thượng bãi giá Phương Linh điện!"

"Hoàng Thượng vạn an!" Rốt cuộc Lệ Thục viện lần nữa được nhìn thấy Hoàng Thượng ở Phương Linh điện, trong lòng không thể ngừng kích động.

Nàng đã nói mà, Võ Uyển nghi này là người có phúc khí. Xem xem, đây không phải phúc khí vô cùng lớn sao?

Chỉ là Hoàng Thượng không nhìn đến Lệ Thục viện, sai bước đi đến chỗ Võ Uyển nghi. Lệ Thục viện đi theo sát phía sau.

Trong lòng nàng vừa hâm mộ lại vừa ghen ghét Võ Uyển nghi. Nàng ở trong cung mấy năm rồi, còn không có được phúc khí kia.

Biết Hoàng Thượng tới, Lý Già La vội vàng từ trên giường đi xuống. Nhưng Hoàng Thượng lại bước lên một bước, cười nói với Lý Già La: "Thái y nói ái phi cần tĩnh dưỡng. Nàng không cần rời giường."

Lưu Vĩnh Toàn nháy mắt cho đám cung nhân đều lui xuống. Lý Già La ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Hoàng Thượng, sau đó cúi đầu nói: "Hoàng Thượng, tần thiếp còn tưởng Hoàng Thượng sẽ không bao giờ quan tâm đến tần thiếp nữa."

Làm ngôi cửu ngũ, tất nhiên không có khả năng cúi đầu nhận sai. Lý Già La mở miệng nói lời này trước, cũng là đưa thang cho hãm bước xuống. Tốt xấu cũng là Hoàng Thượng tự mình đến thăm nàng, như vậy đã rất hiếm thấy.

Hoàng Thượng nói: "Nếu không quan tâm nàng, hôm nay Trẫm tới đây làm gì? Chẳng qua đôi khi ái phi quá quật cường. Đối lại là người khác, trẫm sẽ không dễ tính vậy đâu."

Nghe Lý Già La nói như vậy, khẩu khí Hoàng Thượng cũng mềm nhũn. Thêm nữa, Lý Già La còn mang thai đứa nhỏ, không thể lại tức giận, lời nói của Hoàng Thượng trở nên rất hòa hoãn.

"Hoàng Thượng, trong khoảng thời gian này tần thiếp cũng suy nghĩ rất nhiều. Hoàng thượng là trời của tần thiếp. Tần thiếp không phải không muốn nói thật với Hoàng Thượng. Chỉ là có vài lời, tần thiếp không biết nên nói thế nào. Hoàng Thượng khoan dung với tần thiếp như vậy, tần thiếp thật sự hổ thẹn với người." Lý Già La rơi lệ nói.

"Được rồi, không muốn nói thì không cần nói. Trẫm sẽ không bức nàng, thân mình nàng mới là quan trọng. Đừng nghĩ những chuyện không thoải mái kia. Trẫm cũng sẽ không hỏi."

Chỉ là đến cùng trong lòng không thoải mái mà thôi. Như thế mình là một người không được tín nhiệm, hoặc nữ nhân của mình không thẳng

thần, thành khẩn.

Loại cảm giác này đối với một Hoàng Đế mà nói, còn rõ ràng ở ngay trước mắt. Tiêu Cảnh tự nhận là nữ nhân trong cung, người nào không phải là mình muốn hỏi gì sẽ hỏi được cái đó? Các phi tử lấy lòng khắp nơi, chỉ cần mình nói một câu, lập tức rất nhiều lời sẽ nói ra.

Nhưng Võ Uyển nghi, có chết cũng không chịu nói ra, thật đúng là người một chút thành thật cũng không có.

Lá gan của nàng thật lớn, không sợ đắc tội mình, rồi bị chém đầu hoặc là biếm lãnh cung sao?

Nghĩ như vậy, bởi vì không khí hài hòa, Hoàng Thượng cười hỏi, hỏi nàng chẳng lẽ không sợ hấn dưới cơn nóng giận sẽ xử trí nàng sao?

"Hoàng Thượng, không phải người đã biết chút gì rồi chứ?" Lý Già La thận trọng hỏi.

Hoàng Thượng như cười như không nhìn Lý Già La: "Biết thì thế nào, không biết thì thế nào?"

"Hoàng Thượng, tần thiếp không phải người không biết tốt xấu. Hoàng Thượng đối tốt với tần thiếp như vậy, còn cho tần thiếp một đứa nhỏ, tần thiếp, tần thiếp..." Lý Già La có vẻ như đã hạ quyết tâm, có chút ý tứ thấy chết không sờn.

"Người là phụ thân hài tử của tần thiếp. Mẹ tần thiếp nói, sau này sẽ là người thân cận nhất của tần thiếp. tần thiếp sẽ nói cho người!" Lý Già La nói: "Xin Hoàng Thượng đừng trách tội người nhà tần thiếp!"

"Trẫm không phải bạo quân, sao hờ một chút lại muốn mạng người ta? Nàng nói thử xem!" Tiêu Cảnh có chút hứng thú, xem Võ Uyển nghi nói thế nào.

"Từ trong lòng tần thiếp không muốn có một người phụ thân như vậy!" Lý Già La kiên định nói: "Mặc dù nói con không được chê trách cha, nhưng tần thiếp lại vì có người phụ thân như vậy mà lấy làm hổ thẹn!"

Không ngờ lời đại nghịch bất đạo như vậy lại từ miệng Lý Già La nói ra. Hoàng Thượng lại cảm thấy rất ngạc nhiên.

Lý Già La thấy Hoàng Thượng không có phản ứng gì thì tiếp tục nói: "Mẹ ruột tần thiếp và phụ thân tần thiếp là phu thê kết tóc. Phụ thân tần thiếp xuất thân hàn môn, bởi vì học giỏi, nên người trong nhà chỉ để ông ấy đọc sách. Sau khi nương tần thiếp gả qua, nương tần thiếp phụng dưỡng song thân, may vá thêu thùa, kiếm tiền nuôi phụ quân mình đọc sách.

Chỉ là không ngờ, đến khi phụ quân đọc sách có tiền đồ tốt. Thì trong mắt phụ thân, nương tần thiếp đã không xứng với ông. Khi đó nương tần thiếp còn đang mang thai tần thiếp. Nhưng lại bị người mang tới một phong thư đả kích. Thư là phụ thân tần thiếp viết, muốn hưu nương tần thiếp, hoặc là nương tần thiếp hãy "Khó sinh mà chết". Nương tần thiếp vốn là người phụ nữ đức hạnh, cho nên lựa chọn cái sau. Bề ngoài là "Khó sinh mà chết", nhưng thực tế lại mang theo đứa nhỏ sống qua ngày, huynh đệ nhà mẹ đẻ cũng không biết đi nơi nào.

Lúc trước tần thiếp nói những lời này bởi vì từ nhỏ cùng nương sống qua ngày. Nương tần thiếp gian nan sống sót, đến cuối cùng sinh bệnh mà chết. Tần thiếp lại sống cùng gia đình cữu cữu.

Mãi đến ba năm trước, mới được phụ thân tần thiếp tìm về. Cuối cùng bởi vì tuyển tú nên được đưa vào trong cung. Chuyện sau đó, Hoàng Thượng đều biết. Lúc trước tần thiếp không nói, là bởi vì tần thiếp vừa nói chuyện với Hoàng Thượng về những chuyện vui vẻ hồi nhỏ. Nhưng tần thiếp cứ nghĩ đến tần thiếp có một người cha như vậy, tần thiếp sợ Hoàng Thượng biết, sẽ trách tội cha tần thiếp. Nương của tần thiếp nói với tần

thiếp, không nên oán hận cha, bởi vì không có ông ấy sẽ không có tần thiếp. Làm Hoàng Thượng mất hứng đều là lỗi của tần thiếp."

"Nàng có gì sai? Là con gái tuy rằng nên hiếu thuận, nhưng cha mẹ cũng không phải hoàn toàn đúng. Nàng có một tấm lòng son là tốt."

Quan viên trong tay hăn có phẩm hạnh như vậy, quả thực là không xứng làm quan!

Vì vinh hoa phú quý mà từ bỏ người vợ thuở hàn vi. Loại đức hạnh này sao đáng làm người?

"Thật ra tần thiếp có thể được tiến cung, trong lòng rất hạnh phúc. Bởi vì tần thiếp có thể cách xa bọn họ, cũng rất tốt."

Bởi vì tháo gỡ khúc mắc lần trước, quan hệ của Hoàng Thượng và Võ Uyển nghi càng hòa hợp. Buổi trưa, hăn dùng bữa tại Phương Linh điện, rồi mới rời đi.

Hoàng Thượng đích thân tới Phương Linh điện thăm Võ Uyển nghi, mọi người đều biết. Lần này Võ Uyển nghi hoàn toàn xoay người. Mà Tôn Mỹ nhân chọc tức Võ Uyển nghi, mọi người đều chờ xem nàng ta có kết cục gì.

Không biết trời cao đất rộng, một Mỹ nhân cũng dám nói lời ngông cuồng với Uyển nghi, còn làm người ta tức đến ngất xỉu!

Loại người này, nếu ở ngôi cao, còn không phải sẽ chèn ép người khác đến chết sao?

Hoàng Hậu phái người đến răn dạy Tôn Mỹ nhân, cho Thận Hình tư pháp quản sự ma ma và miệng Tôn Mỹ nhân, lại cấm túc Tôn Mỹ nhân.

Tuy rằng không phải Hoàng Thượng làm chủ, nhưng nếu không có Hoàng Thượng cho phép, Hoàng Hậu cũng sẽ không làm như vậy.

Về sau Tôn Mỹ nhân bị Hoàng Thượng chán ghét, nên cũng không gây nổi sóng gió gì. Nhưng trong khoảng thời gian này, bởi vì Tôn Mỹ nhân được sủng ái, mà chen ép người khác. Vì thế sau này không có ai là không ngầm vỗ tay khen ngợi.

Đối với những người thờ ơ, vô cầu, không quan tâm ai được sủng ái, dù sao cũng không liên lụy đến các nàng. Nhưng tốt xấu gì Võ Uyển nghi người ta được sủng ái, không đặc thế càn rỡ. So với Tôn Mỹ nhân được sủng thì tốt hơn nhiều?

Cho nên những người này thà rằng Võ Uyển nghi được sủng, cũng không hi vọng Tôn Mỹ nhân được sủng.

Con người ta có so sánh mới biết được tốt xấu.

"Chủ tử, người thật sự nói với Hoàng Thượng về chuyện Võ gia?" Hồ Phách biết chuyện vẫn rất lo lắng.

"Ta không nói, Hoàng Thượng cũng sẽ điều tra ra. Đều như nhau cả, không bằng tự ta nói ra." Đêm hôm đó, cố ý buột miệng nói ra, biểu hiện chân tình, một mẹ một con sống nương tựa lẫn nhau. Nghĩ tới mẹ ruột, kìm lòng không được mà nói ra, đó không phải rất bình thường sao?

Về phần Hoàng Thượng hỏi, ai bảo cái người vô liêm sỉ kia là "cha ruột" của Võ Uyển nghi? Con không chê cha, nhưng đã lỡ miệng nói ra. Nếu thừa cơ nói xấu cha thì nhân phẩm người này rất có vấn đề. Trong mắt thế nhân, dù cho thân phụ giết người, người cũng không thể nói hấn.

Cho nên thà rằng chấp nhận vắng vẻ, cũng không nói ra, thậm chí bị người khi dễ.

Sau này bởi vì Hoàng Thượng chủ động tới thăm nàng, trong lòng nàng cảm động, lại có đứa nhỏ, một người có huyết mạch tương liên, đối phương

là trượng phu của mình, lời nói giấu trong lòng này không nói với hân, còn nói với ai?

Đoán rằng, từ nay về sau Võ Chính Đạo kia cho dù lên chức, cũng không được vị trí gì tốt, vị trí tốt căn bản không đến lượt hân.

Hơn nữa Hoàng Thượng sẽ càng yên tâm với mình. Bởi vì đế vương nào cũng không thích ngoại thích lớn mạnh, hoặc nữ nhân trong cung cùng nhà mẹ đẻ của mình thông đồng.

Nàng có mâu thuẫn với người nhà mẹ đẻ, sẽ không hướng về nhà mẹ đẻ, về sau chỉ một lòng nghĩ cho đứa nhỏ và trượng phu.

Cho nên, bị vắng vẻ hơn một tháng thì có làm sao, được nhiều hơn mất.

Lưu công công tự mình đến truyền chỉ. Bởi vì Võ Uyển nghi mang thai hoàng tử có công, nên được sắc phong làm chính tứ phẩm Thục tần, trực tiếp vượt qua Dung hoa và Tiệp dư, trở thành chính tứ phẩm Thục tần!

Đồ ban thưởng nối dài theo sau Lưu công công.

Lưu Vĩnh Toàn cười nói với Lý Già La: "Thục tần nường nường, những thứ này đều là Hoàng Thượng ban thưởng. Người muốn ăn cái gì cứ việc nói, trong cung này thứ gì cũng có."

Lý Già La cảm kích nói: "Tạ Hoàng Thượng ân điển. Lưu công công, cũng cảm ơn ngài đã chiếu cố ta. Chỉ là hiện tại cũng chỉ có thể dùng những vàng bạc này để bày tỏ lòng cảm tạ."

"Nường nường quá khách khí." Lưu công công thầm nghĩ, vị Thục tần nường nường này quả nhiên là người hiểu chuyện. Không mượn sức mình, không gọi mình vào ngồi nói chuyện, hơn nữa ở trước mặt mình, cũng không xưng bốn cung, mà xưng "ta", đây chính là tôn trọng mình. Không giống mấy vị nường nường trong cung kia, hờ một cái liền xưng bốn cung

trước mặt mình, còn chưa tới Phi vị cũng xưng bốn cung. Ngoài mặt thì nịnh bợ mình là Ngự tiền Đại thái giám, kỳ thật hết sức xem thường mình, loại người nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ.

Sau khi Lưu công công đi, Khôn Ninh cung và Từ Ninh cung đều có ban thưởng. Nhất thời, Phương Linh điện trở thành địa phương náo nhiệt nhất trong cung. Vẫn là Hoàng Hậu và Hoàng Thượng đề nghị, Phương Linh điện kẻ ra người vào, không tốt cho Thực tần dưỡng thai, mới hạ lệnh không có chuyện gì thì không được đến Phương Linh điện quấy rầy Võ Thực tần.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Mẫn Công Công

Edit: Huệ Hoàng Hậu

Beta: Nga Tiệp Dư

Lý Già La dưỡng thai ở Phương Linh điện, Hoàng Thượng hạ triều sẽ lại đây thăm nàng. Đương nhiên, hẳn cũng ghé Trọng Hoa cung thăm Tả Tiệp dư không ít lần.

Trước mắt trong cung chỉ có hai người các nàng mang thai, tất nhiên là quan trọng nhất. Ngay cả Hoàng Hậu cũng phân phó xuống trong cung có cái gì được thượng cống, hai người đều có một phần.

Mỗi lần Lệ Thục viện sang đây thăm Lý Già La, cùng Lý Già La nói chuyện, thấy Hoàng Thượng tới, mắt nàng ta đều sáng lên. Nghĩ rằng cơ hội đang ở trước mắt nên khi nàng ta lại đây đều trang điểm đặc biệt đẹp.

Tuy rằng Hoàng Thượng có nói chuyện với nàng ta nhưng lại không đi qua chỗ nàng ta nghỉ ngơi, ngay cả đi qua nhìn mặt một chút cũng không.

Lệ Thục viện nhìn mình trong gương, khuôn mặt của mình vẫn rất xinh đẹp, vì sao không thể dụ được Hoàng Thượng đến? Chẳng lẽ mình già thật rồi?

Lý Già La mang thai, dĩ nhiên là không thể thị tẩm, ngược lại là Tường Hòa cung Vương Quý tần và Viên Uyển nghi được thị tẩm nhiều hơn. Thêm nữ nhi của Uy Viễn hầu - Dương Dung hoa, ba người hình thành thế chân vạc(ba chân cân bằng).

Vì Viên Uyển nghi được thăng làm trắc tử phẩm Dung hoa nên cùng một phẩm cấp với Dương Dung hoa.

"Quý tần nương nương cát tường!" Vương Vũ Lộ đang ở bên này ngắm hoa cúc, một tên thái giám đang chăm sóc hoa trong vườn thính an nàng.

Wương Vũ Lộ thản nhiên nói: "Đứng lên đi, hoa cúc này được chăm sóc không tệ. Người đâu, ban thưởng."

Đối với mấy loại ân điển như vậy, Vương Vũ Lộ cũng không keo kiệt.

Nàng đến liếc mắt cũng không liếc qua tên thái giám kia một cái, bởi vì loại người này không đáng để nàng tự mình đi xem.

"Nương nương quả nhiên hồng phúc tề thiên, nay đã là Quý tần. Trong số những tú nữ mới tiến cung, nương nương chính là người đầu tiên. Nô tài chúc mừng nương nương!" Thái giám kia không có lui xuống, ngược lại nhỏ giọng nói những lời này với Vương Vũ Lộ. Vương Vũ Lộ nghe xong dừng bước.

"Trước kia bốn cung có biết người sao?" Vương Vũ Lộ hỏi.

Lúc này thái giám kia mới ngẩng đầu lên, Vương Vũ Lộ nhìn qua hắn. Thấy trên mặt người này có vài vết sẹo, Đại cung nữ Bạch Cúc quát lớn: "Nô tài to gan, ai cho người nhìn thẳng nương nương? Mau kéo hắn đi xuống."

"Khoan đã, các người đều lui xuống. Lúc vừa mới tiến cung, bốn cung có quen biết hắn. Bốn cung có lời muốn nói với hắn." Vương Vũ Lộ nói với người của mình.

Bạch Cúc không yên lòng: "Nương nương, chuyện này... ?"

"Người lui xuống đi, đứng ở nơi không xa canh chừng, bốn cung bên này sẽ không có gì nguy hiểm." Vương Vũ Lộ bình tĩnh nói.

Bạch Cúc không cam nguyện rời đi, đứng ở nơi cách đó không xa nhìn qua. Vương Vũ Lộ nói: "Người đứng lên đi, có lời gì cứ nói thẳng, Mẫn công công."

Nguyên lai người mặt đầy vết sẹo này chính là Mẫn công công, cũng là người lúc trước dẫn đám tú nữ Ký Châu các nàng tiến cung.

"Nường nường quả nhiên không phải vật trong ao(người tầm thường), nay càng khiến người ta nhìn với cặp mắt khác xưa." Mẫn công công cười nói.

Wương Vũ Lộ hỏi: "Mẫn công công, sao người lại đến Cúc Uyển? Không phải người đi theo Thái Hậu nường nường sao?"

Mẫn công công nói: "Bị tiểu nhân ám toán, tốt xấu gì cũng giữ lại được một mạng. Có điều hôm nay gặp được Quý tần nường nường, cũng là tạo hóa của nô tài."

Wương Vũ Lộ thầm nghĩ, người này có ý tứ gì? Chẳng lẽ còn muốn mình đề bạt hẳn?

Thật là buồn cười, dựa vào đâu mà nàng phải đề bạt hẳn? Nàng và Mẫn công công này có thể nói là không có giao tình gì cả.

Nói cái gì mà bị tiểu nhân ám toán, hẳn là bị Thái Hậu chán ghét mới đúng. Người như vậy, ai dám dính vào? Nàng lại không ngốc, vì một tên thái giám mà đắc tội Thái Hậu nường nường.

Wương Vũ Lộ cười nói: "Bốn cung chỉ là Quý tần, ngay cả đứng đầu cửu Tần còn chưa tới, cũng không có sức lực gì giúp Mẫn công công. Có điều

bốn cung có thể cho người đưa chút ngân lượng lại đây, tin tưởng là về sau Mẫn công công sẽ sống tốt hơn một chút."

Mẫn công công cười nói: "Quý tần nương nương, nếu nô tài dám nói lời này, tất nhiên là đủ tư cách. Nương nương, ngài chính là tú nữ ở Ký Châu. Lúc ấy, nô tài nhớ rõ trong số các tú nữ Ký Châu, ở trên đường tiến cung có một người đã chết. Tú nữ ấy tên là gì nhỉ? Hình như tên là Thường Thanh Thanh. Đáng tiếc, một tú nữ xinh đẹp liền chết đi như vậy. Lúc ấy nếu không phải nhờ nô tài, chỉ sợ rằng nương nương không dễ dàng thoát tội như vậy, còn có thể vào trong cung mà trở thành nương nương."

Vương Vũ Lộ nghe xong trong lòng khiếp sợ, có điều trên mặt vẫn thật bình tĩnh, cười nói: "Không biết Mẫn công công đang muốn nói cái gì, người nói tú nữ kia chết là do bị người hại. Nhưng đó là bởi vì đích tỷ của nàng ta ghen tị, ngầm hại chết nàng ta. Đích tỷ của nàng ta cũng vì lương tâm bất an, buổi tối cảm giác như thấy quỷ, cho nên mới phát điên. Vụ án đã sớm kết thúc. Mẫn công công lại lấy chuyện này ra muốn vu hãm bốn cung? Hơn nữa chỉ cần bốn cung nói một tiếng, Mẫn công công liền chết không có chỗ chôn."

"Nương nương, người khôn không nói chuyện mập mờ. Thi thể vị tú nữ kia nô tài cũng đã tiếp xúc qua. Thật trùng hợp là nô tài tìm được một viên ngọc Mai Hoa trong lòng bàn tay nàng ta. Sở dĩ nô tài không nói ra chính là vì thấy nương nương là người có tiền đồ rất tốt, muốn bán một cái nhân tình cho nương nương. Nương nương ngài xem, có phải nô tài vẫn chưa hề nói chuyện này với ai đúng không? Ngọc Mai Hoa kia, lúc ấy không ít người biết, nương nương cũng mặc bộ quần áo kia vài lần. Tuy rằng sau chuyện của Thường Thanh Thanh, ngài rất ít mặc nhưng nếu hỏi những người ở chung phòng với ngài lúc ấy, khẳng định có một người có thể nói thật."

Chỉ cần có một người nói thật, nương nương ngài cảm thấy ngài sẽ không có chuyện gì sao? Về phần đích tỷ của Thường Thanh Thanh, nghĩ

đến chắc cũng có liên quan với nương nương. Nếu người nhà các nàng biết chuyện này, có thể yêu cầu tra án lại hay không? Nương nương ngài là ngọc quý, bị người khác liên lụy sẽ không tốt."

Thật đáng giận! Vương Vũ Lộ biết Mẫn công công này không lừa mình. Vương Vũ Lộ có một người thanh mai trúc mã, nhưng từ nhỏ nàng đã lập chí muốn trèo cao. Có điều tình cảm của con người, đôi khi thật sự là không khống chế được, Vương Vũ Lộ cùng vị thanh mai trúc mã kia có lui tới vài lần. Một lần cuối cùng chính là lúc xuất phát rời khỏi nhà. Lúc đó hai người gặp tại nơi tú nữ tập trung trước khi tiến cung. Nàng chỉ nghĩ đến gặp một lần cuối, sau đó thì chấm dứt, ai ngờ lại bị Thường Thanh Thanh phát hiện.

Nếu để cho Thường Thanh Thanh đến thời điểm nào đó nói lung tung, khẳng định nàng sẽ không được vào cung. Hơn nữa Thường Thanh Thanh kia cũng như có như không ám chỉ với nàng, muốn chinh nàng. Sao nàng có thể tha thứ cho việc này được?

Vì thế nàng nghĩ đến kế mượn đao giết người, khiến Thường Thanh Thanh cùng đích tử Thường Ngọc Dung đấu đá, sau đó Thường Ngọc Dung sơ ý bóp ngạt Thường Thanh Thanh. Bởi vì hai người các nàng thường xuyên khắc khẩu, cho nên mọi người nghe được động tĩnh cũng không cảm thấy có gì lạ, chỉ coi như việc thường xảy ra.

Vương Vũ Lộ chính là bước vào ngay lúc đó, Thường Ngọc Dung đã hoảng sợ cực kỳ, nhìn thấy Vương Vũ Lộ càng sợ tới mức muốn chết, hoàn toàn hoảng loạn. Mà Vương Vũ Lộ dò xét hơi thở của Thường Thanh Thanh, chỉ cần nói cho Thường Ngọc Dung là Thường Thanh Thanh tắt thở rồi thì có thể hù dọa Thường Ngọc Dung đến thất sắc.

Tất nhiên Thường Ngọc Dung sợ hãi, xin Vương Vũ Lộ hỗ trợ, hứa rất nhiều lợi lộc. Bên cạnh đó, bình thường Vương Vũ Lộ đều rất có phong

phạm người chỉ huy, Vương Vũ Lộ nói cho Thường Ngọc Dung, nàng có thể giúp Thường Ngọc Dung, nhưng chuyện này phải được bảo mật.

Thường Ngọc Dung ước gì không ai biết đến, tất nhiên là liên tục đồng ý. Cho nên kế tiếp chính là Vương Vũ Lộ tự mình xử lý. Thường Ngọc Dung bỏ chạy, Vương Vũ Lộ nhấn đầu Thường Thanh Thanh vào trong chậu nước, bức nàng ta chết đuối.

Cuối cùng biến thành chết bất đắc kỳ tử. Ai ngờ qua một thời gian, nàng mới phát hiện y phục mình mặc lúc ấy thiếu đi một viên ngọc Mai Hoa. Nàng sai Bạch Cúc tìm cũng không tìm được, còn tưởng rằng làm rơi trên đường. Không nghĩ đến là bị Thường Thanh Thanh giật ra nằm trong tay, bây giờ lại là bị Mẫn công công phát hiện.

Mà Thường Ngọc Dung kia thì dễ giải quyết, nàng ta vốn cho rằng mình giết Thường Thanh Thanh, cho nên hơi chút giả thần giả quỷ một lần, tinh thần nàng ta liền hoảng hốt. Nay Mẫn công công nay lại lấy chuyện này ra áp chế mình.

Wong Vũ Lộ cười nói: "Công công, người muốn gì?"

Mẫn công công nói: "Nô tài chỉ muốn ở bên cạnh một chủ tử anh minh. Nô tài thấy nương nương chính là chủ tử như vậy. Không biết có thể có cái vinh hạnh này hay không?"

"Không phải ta không bằng lòng nhận người. Có điều người dù sao cũng đã chọc giận Thái Hậu, ta khó mà nói giúp được." Không xưng bốn cung, trực tiếp dùng "ta".

"Nương nương, lúc ấy nô tài cũng không phải là đắc tội Thái Hậu. Bên cạnh Thái Hậu nhiều thái giám, nô tài và An công công nhìn nhau không vừa mắt. An công công lại có quan hệ với người bên cạnh Vương Hiền phi cho nên nô tài mới có thể bị đánh bại. Nô tài cam đoan, sẽ không bởi vì nô tài mà khiến Thái Hậu nương nương có thành kiến với ngài." Mẫn công

công nói: "Nô tài cũng có người quen bên Phương Linh điện. Nường nường, đây là viên ngọc kia của ngài, nô tài vẫn luôn muốn trả lại, hiện tại nô tài liền giao nó cho ngài, hi vọng nường nường có thể cho nô tài một nơi để đi."

Vị hàng xóm tốt bụng bên kia? (ý nói Lý Già La) Vương Vũ Lộ hí mắt, nhìn Mẫn công công đưa viên ngọc Mai Hoa qua, sau đó cười nói: "Được, nếu Mẫn công công đã nói vậy, bốn cung sẽ nghĩ biện pháp đưa công công tới bên cạnh. Chẳng qua, bốn cung không thích nô tài chân ngoài dài hơn chân trong, người phải nhớ kỹ."

"Nô tài nhớ kỹ! Nường nường ngài đi thông thả." Mẫn công công cung kính đưa tiễn Vương Vũ Lộ - Vương Quý tần.

Wang Vũ Lộ nắm thật chặt viên ngọc kia, trong lòng bàn tay cũng nóng hổi, bước chân cũng nhanh hơn. Mẫn công công này, giống như rắn độc nhìn nàng chăm chăm. Phải chăng hắn còn có hậu chiêu? Vương Vũ Lộ không dám xem thường.

Động, liền sợ chọc người nóng nảy, sau đó đem toàn bộ sự tình kia của nàng nói ra ngoài.

Không phải nàng không nghĩ tới giết Mẫn công công này. Chung quy để người như vậy tồn tại, khiến Vương Vũ Lộ về sau sẽ ăn không ngon ngủ không yên.

Nếu đã như thế, vậy thì không ngại thu làm người của mình mà dùng. Để bên cạnh mình tự theo dõi, ngược lại sẽ tốt hơn so với việc để hắn ở bên ngoài.

Nhưng nếu như là người khác phái tới bên người thì sao? Vương Vũ Lộ trầm nghĩ, cuối cùng hắn nói đến có người bên Phương Linh điện, là muốn lập công đầu?

Nhưng loại người có thể nhìn ra tâm tư của mình, Vương Vũ Lộ không thích một chút nào.

Chỉ là tình thế trước mắt không phải do mình thích hay không thích. Nếu là rắn độc, trước hết để cho hắn cắn chết người khác đã rồi tính tiếp.

Chuyện sau đó, đi một bước tính một bước, nàng không tin mình tìm không được biện pháp giải quyết.

Vương Vũ Lộ nói với Bạch Cúc: "Khâu viên ngọc này lên lại cho bốn cung."

Bạch Cúc nhìn viên ngọc Mai Hoa, vui mừng nói: "Nương nương, ngài tìm thấy rồi? Tìm được ở nơi nào?"

Vương Vũ Lộ nói: "Người vừa mới gặp ban nãy là Mẫn công công, người còn nhớ rõ không? Chính là vị công công hộ tống tú nữ Ký Châu chúng ta tiến cung. Hắn nhặt được ở dưới đất, sau này mới biết được là bốn cung làm rớt, cho nên vừa rồi đã đưa lại cho bốn cung. Chỉ là nhìn Mẫn công công hiện tại, trong lòng bốn cung cũng có chút thương tiếc, đang nghĩ xem có thể đưa hắn tới bên cạnh bốn cung hay không. Tốt xấu gì trước kia hắn cũng rất chiều cổ chúng ta."

Bạch Cúc cảm thấy chủ tử mình quá lương thiện: "Có phải Mẫn công công kia phạm vào tội gì cho nên mới bị phạt đến Cúc Uyển chăm hoa cỏ hay không? Người như vậy nếu đưa hắn lại đây đó chính là đặc tội với người khác. Chủ tử, nô tỳ thấy hay là thôi đi."

Vương Vũ Lộ nói: "Cũng không phải chuyện lớn gì, bốn cung đã nghĩ rồi, dệt hoa trên gấm dễ dàng, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết mới khó, coi như là kết cái thiện duyên đi."

Vương Vũ Lộ cũng đã nghe chuyện của Mẫn công công, biết bên chỗ Thái Hậu không có vấn đề gì cho nên liền suy nghĩ biện pháp, đưa Mẫn

công công từ Cúc Uyển đến đây. Bên này của nàng vốn đang thiếu nhân lực, cho nên muốn một tên thái giám cũng không phải chuyện gì to tát.

Thái giám Mẫn công công này, sợ là không có mấy ai nhận ra hần. Mẫn công công thuận lợi đến Tường Hòa cung, dập đầu tạ ơn Vương Vũ Lộ: "Đa tạ ân điển của chủ tử!"

Vương Vũ Lộ nói: "Người mới đến, trước mắt xem qua nhân lực bên này của bốn cung đi." Về phần hàng xóm tốt bụng bên kia nàng không vội, còn nhiều thời gian.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Đại Hoàng Tử

Edit: Puta Ng

Beta: Nam Thiên Vân, Su Thái phi

"Thế nào? Bệnh tình Đại hoàng tử thế nào?" Hoàng thượng hạ triều, đi đến Khôn Ninh cung thỉnh an Thái hậu. Sau đó lúc chuẩn bị đi Phương Linh điện thăm Võ Thực tần thì Đại hoàng tử ngã bệnh.

Thân thể Đại hoàng tử đúng là không tốt. Đặc biệt khi vào mùa đông, thường xuyên phát bệnh.

Có một lần còn nghiêm trọng đến mức thiếu chút nữa cho rằng không cứu được nhưng bây giờ bệnh tật cũng không nguy hiểm như vậy .

"Thân thể Đại hoàng tử yếu ớt, không chịu được lạnh, hiện tại hơi sốt nhẹ, vì thần kê đã một phương thuốc hạ sốt. Trước tiên uống một thang, nếu hạ sốt, cần tĩnh dưỡng thêm." Thái y đã xem qua bệnh tình của Đại hoàng tử không ít lần. Thân thể Đại hoàng tử vốn ốm yếu nhưng hư nhược không dùng được đồ quá bổ, chỉ có thể từ từ điều dưỡng.

Lý Dung hoa quỳ thỉnh tội trước mặt Hoàng thượng. Nàng không chăm sóc tốt Đại hoàng tử, khiến Đại hoàng tử chịu khổ.

"Chăm sóc thật tốt cho Đại hoàng tử. Nếu Đại hoàng tử cần tĩnh dưỡng, kêu Hoàng hậu an bài một chút, tìm nơi thích hợp nuôi dưỡng cẩn thận." Vĩnh Hòa cung không thích hợp tĩnh dưỡng.

Thấy Hoàng thượng đến liếc mắt nhìn mình cũng không, trong lòng Lý Dung hoa càng nguội lạnh. Nếu Đại hoàng tử có chuyện, nàng ta ở trong cung này, còn có hi vọng gì?

Mấy năm nay Đại hoàng tử đều do người của Vương chiêu nghi chăm sóc, không để cho mình chạm đến. Ai biết thân mình Đại hoàng tử lại như vậy ?

Nghĩ đến đây, Lý Dung hoa nhìn thoáng qua phòng ở cách đó không xa, Vương chiêu nghi ở trong phòng đó. Ánh mắt Lý Dung hoa lập tức trở nên lạnh lẽo.

"Hoàng thượng tới rồi sao? Hoàng thượng thật sự đã tới! Thật tốt quá, thật tốt quá! Nhanh rửa mặt chải đầu cho ta, bộ quần áo Lam Khổng Tước của ta đâu đâu? Còn có huân hươu Hoàng thượng thích nhất, đốt lên cho bản cung!" Vương chiêu nghi luống cuống tay chân, sai người trang điểm lộng lẫy cho mình, để gây cho Hoàng thượng một cảm giác mới mẻ.

Chỉ là sau khi nàng trang điểm hoàn tất, cung nhân nói cho nàng biết Hoàng thượng đã đi rồi.

Đây chính là nói, căn bản Hoàng thượng sang đây không phải để thăm nàng !

Vương chiêu nghi nhổ kim châm Bát Bảo trên đầu, đây là lúc trước Hoàng thượng ban cho nàng.

Vương Chiêu nghi hung hăng ném châm vàng xuống mặt đất, chỉ là châm vàng không nên dễ gãy.

Vương chiêu nghi như điên dại, lúc khóc lúc cười.

"Hoàng thượng, A Mộc bệnh, thần thiếp cũng đã đi thăm. Có phải người muốn chuyển nó đến cung khác?" Triệu Hoàng hậu nói với Hoàng thượng.

"Phải, nên chuyển chỗ khác." Hoàng thượng có hơi đau đầu. Đẳng cơ vài năm nay, hắc mới chỉ có một Hoàng tử, nay lại bệnh tật, nên càng coi trọng đứa nhỏ trong bụng Tả Tiệp dư và Thục Tần.

"Mẫu hậu nói, chỗ bà mùa đông ấm áp. Thần thiếp nghĩ cho A Mộc đến chỗ bà đi, Hoàng thượng người thấy sao?"

"Mẫu hậu đã lớn tuổi rồi, để bà chăm sóc A Mộc cũng kỳ cục. Người tìm một nơi thanh tĩnh, thích hợp nuôi dưỡng đi." Hoàng thượng nói.

"Vâng, thần thiếp hiểu." Triệu Hoàng hậu nuốt xuống lời định nói.

Triệu gia có một Triệu thứ nhân. Trước mắt Hoàng thượng cũng không cần cung nữ trong cung mình hầu hạ. Mẹ nàng muốn đem Đại hoàng tử đến nuôi dưỡng bên người nàng. Chỉ là xem ý tứ của Hoàng thượng, nếu đã không muốn để Thái hậu nuôi, khẳng định cũng không hi vọng Hoàng hậu là mình nuôi.

Nàng đâu ngu ngốc mà nói ra lời này? Huống chi, thân mình Đại hoàng tử kém như vậy, dưỡng tốt thì tốt nhưng nếu dưỡng không tốt, đến lúc đó mình lại bị phiền toái.

Huống chi, mẹ đẻ Đại hoàng tử còn ở đây, Triệu Hoàng hậu cảm thấy không hứng thú với việc nuôi Đại hoàng tử.

Lại đến thời điểm người thân có thể vào cung, nhà mẹ đẻ Hoàng hậu đã sớm đưa bài tử. Triệu Hoàng hậu gặp được mẫu thân mình, Triệu phu nhân.

"Nương nương vạn phúc!" Quy củ vẫn phải có. Đối với nữ nhi này của mình, Triệu phu nhân cảm thấy vô cùng kiêu ngạo. Có thể dưỡng ra một nữ nhi thành mẫu nghi thiên hạ, thử hỏi thiên hạ này có mấy người?

Lúc sinh đứa con gái này, có một cao nhân đoán mệnh, nói nàng có mệnh Phượng Vũ Cửu Thiên. Sau khi lớn lên gả cho người, quả nhiên ứng với lời

tiên đoán kia.

Chỉ là không được hoàn mỹ, đến bây giờ chưa sinh hạ được một Hoàng tử. Về phần Đại công chúa, về sau gả ra ngoài, không tính.

Cho hạ nhân lui ra, hai mẹ con nói chuyện thân mật. Triệu phu nhân nói: "Hai mẹ con ta đã mấy tháng không gặp mặt. Từ lúc tộc muội người xảy ra chuyện, ta và cha người ở Triệu gia cũng không dễ chịu."

Triệu Hoàng hậu cười lạnh nói: "Nương nói cho bọn họ biết, nếu về sau đưa người vào thì đưa người thông minh chút, đừng đưa những người tự cho mình thông minh, không bản lĩnh còn ngông cuồng. Nếu không phải nàng ta họ Triệu, hiện tại đã sớm thành đồng xương rồi! Tính kế ai không tính lại dám tính kế bản cung và nữ nhi của bản cung. Bản cung có thể tha nàng ta một cái mạng đã là thiện tâm lắm rồi."

Nói đến Triệu thứ nhân, Triệu Hoàng hậu đầy tức giận. Xem ý tứ này, người trong tộc Triệu gia còn thăm oán trách mình.

Thế nào? Cho nàng ta tính kế mình, còn không cho mình phản kích? Cái gì mà đồng tâm hiệp lực, người này muốn tìm càn cao. Nàng còn giữ lại cái tai họa này làm gì?

Ở trước mặt mẫu thân mình, Triệu Hoàng hậu cũng không đè nén cảm xúc. Ở trong cung mỗi ngày đều phải ôn hòa, phải ra dáng mẫu nghi thiên hạ. Trước mặt mẫu thân mình nàng còn ngụy trang làm gì?

Triệu phu nhân chẳng qua chỉ oán giận một câu, chung quy bởi vì chuyện của Triệu thứ nhân, khiến tộc trưởng Triệu gia trách móc nhà mình. Suy nghĩ một chút cũng thấy, nếu trong bụng Triệu thứ nhân còn đứa nhỏ, nói không chừng chính là một Hoàng tử. Vậy sau này Triệu gia còn lo lắng gì?

Chỉ là sao bỗng nhiên lại đẻ non? Chẳng lẽ thật sự là do nữ nhi mình làm cho đẻ non. Triệu thứ nhân khó chịu, mới vu oan Đại công chúa?

Nhưng làm như vậy, đối với nữ nhi mình hoàn toàn không có lợi. Bởi vì nàng cần một đứa nhỏ, không thì cũng sẽ không để Triệu thứ nhân tiến cung.

Con gái của mình rõ ràng không phải người không để ý cục diện nhưng bà không nghĩ ra, vì sao sự tình lại thành ra như vậy ?

"Mẫu thân, người nói đi, lần này trong tộc lại có chủ ý gì?" Triệu Hoàng hậu biết mỗi lần mẫu thân vào cung thăm nàng, chính là có việc. Lần này tuyệt đối cũng không ngoại lệ.

Triệu phu nhân nói: "Trong tộc tuyển ra mấy tiểu cô nương muốn đưa vào hầu hạ người. Người là đương kim Hoàng hậu, giữ người ở lại trong cung vài ngày, cũng là có thể."

"Mẫu thân!" Triệu Hoàng Hậu tức giận cũng không xong: "Người cho rằng trong cung này là của Triệu gia? Muốn cho người vào là tiến vào? Nơi này là hậu cung, cho tiểu cô nương vào ở, truyền ra ngoài còn ra thể thống gì nữa? Trong cung có Thái hậu và Hoàng thượng, không đến lượt bản cung làm chủ! Chuyện như vậy, về sau đừng nhắc nữa!"

Trong tộc tính toán như vậy, Triệu Hoàng hậu lập tức hiểu, mục đích đơn giản là đưa người vào trong cung! Vừa mới tuyển tú còn chưa tới một năm, nếu mình lại tìm người cho Hoàng thượng, ngôi vị Hoàng hậu này cũng không cần làm nữa. Nước miếng của nữ nhân hậu cung cũng có thể dìm chết nàng!

"Này, đây cũng vì muốn tốt cho người. Nếu người có con trai, người trong tộc cũng sẽ không như vậy !" Triệu phu nhân thấy nữ nhi tức giận, cũng không dám nói nữa, chung quy đứa nhỏ này tuy là con gái bà nhưng cũng là Hoàng hậu, quân thần khác biệt.

Triệu Hoàng Hậu nói: "Tuyển tú mới qua bao lâu? Triệu gia liền có một nữ nhân hậu cung xảy ra chuyện. Cho người nữa tiến cung, các người có thể bảo đảm không xảy ra chuyện? Nếu thật sự xảy ra chuyện, các người có thể gánh vác nổi không? Dù cho muốn đưa người vào, đợi ba năm sau tuyển tú, bản cung cũng sẽ không cản. Hoàng thượng còn đang độ sung mãn, ba năm sau cũng chưa muộn."

Triệu phu nhân thở dài: "Biết người sẽ không đồng ý, chỉ là người xem trong cung này, đã lục tục có người mang thai. Về sau người làm thế nào? Cho dù người là Hoàng hậu nhưng đứa nhỏ sẽ thân thiết với mẹ ruột nó. Trong lịch sử, Hoàng đế không phải Thái hậu thân sinh, đến cuối cùng đều không hòa hợp."

"Đúng vậy, không phải thân sinh là không phải thân sinh. Dù cho nữ nhân Triệu gia sinh, cũng không không phải thân sinh?" Triệu Hoàng hậu trào phúng nói, đơn giản bởi vì là người Triệu gia.

"Nhưng hai cái này không giống nhau!" Triệu phu nhân nói.

"Có gì không giống! Bản cung còn có các huynh đệ tỷ muội cùng cha khác mẹ đấy. Nương, người nói trong lòng người, giống nhau sao?" Triệu Hoàng Hậu cười nói.

Triệu phu nhân á khẩu không trả lời được: "Thế, người cứ mặc kệ cho người khác thượng vị?"

Hoàng hậu không có Hoàng tử, về sau cũng không có kết cục gì tốt. Người ta sinh Hoàng tử, lập Thái Tử, tự nhiên muốn bảo tọa Hoàng hậu này. Không kéo Hoàng hậu bây giờ xuống, sao có thể lên làm Hoàng hậu?

"Vị trí của bản cung, trừ phi bản cung chết, không thì ai cũng không đoạt được. Nương, người đừng bận tâm chuyện này, ở nhà hưởng phúc là được, chỉ cần bản cung còn tại vị một ngày, người trong tộc sẽ không dám khi dễ người, đừng dính líu vào những chuyện này. Về sau, nếu nhớ bản cung thì

tiến cung thăm, đừng vì chuyện trong tộc mà tới tìm bản cung nữa, không thì đừng vào cung !"

Mẹ nàng coi gia tộc họ Triệu quá mức quan trọng, cho nên mỗi lần đều bị người trong tộc Triệu gia lợi dụng. Triệu Hoàng hậu rất chán ghét chuyện như vậy.

Từ sau chuyện của Triệu thứ nhân, ấn tượng của Triệu Hoàng hậu đối với người trong tộc Triệu gia càng không còn. Bây giờ còn nghĩ đưa tiểu cô nương lại đây hầu hạ mình, liền vội vã như vậy?

Trong cung này muốn nuôi một đứa nhỏ còn rất nhiều người muốn cho mình nuôi. Thân phận Hoàng hậu này của nàng cũng không phải để trang trí.

Chỉ là, nàng rõ ràng mới hai mươi mấy tuổi, tại sao không thể sinh? Nếu như mình có thể sinh một đứa, tất cả chuyện phiền lòng sẽ bay biến hết.

Tại thời điểm gần hết năm, trong cung lại có một vị Trương Mỹ nhân có bầu. Vị Trương Mỹ nhân này vận khí không tệ, mới thị tẩm một lần, thế nhưng lại mang bầu. Sau đó được sắc phong làm Quý nhân.

Đối với Lý Già La mà nói, lúc này càng nhiều người mang thai, đối với mình lại càng an toàn. Bởi vì lực chú ý bị phân tán sẽ không tập trung trên người mình.

Chỉ sợ Tả Tiệp dư cũng có ý tưởng như vậy. Chung quy hai tay khó địch bốn chân, nữ nhân trong cung rất nhiều, không thiếu người hi vọng các nàng không sinh được.

Mà Vương Chiêu nghi bị cấm túc nửa năm cũng đã đến lúc giải trừ lệnh cấm .

Thời điểm đi Khôn Ninh cung thỉnh an, nàng ta đã không còn ngang ngược như trước đây, cũng ít nói đi nhiều, người gây một vòng lớn.

Hiện tại Lý Già La đã có tư cách đi thỉnh an Hoàng hậu, chỉ là Hoàng hậu đã miễn thỉnh an cho mấy người các nàng. Chung quy thời tiết lạnh lên, còn bụng lớn, thật sự xảy ra chuyện, đó chính là Hoàng hậu nàng không phải.

Nhưng tuy Hoàng hậu miễn thỉnh an nhưng các nàng cũng cách vài ngày đi một lần, không thì lại thành không coi Hoàng hậu ra gì.

Cũng may hiện tại đều dùng kiệu, cũng không phải quá khó khăn.

"Vương Chiêu nghi được ra ngoài. Ta thấy thần thái của nàng ta không thích hợp, người cẩn thận chút." Viên Thục hoa thăng làm Dung Hoa, cũng có tư cách đi thỉnh an Hoàng hậu, nhìn thần tình Vương Chiêu nghi quả thật không thích hợp. Con người ta khi tuyệt vọng thường có thể làm ra chuyện kinh thiên động địa. Nhất là nàng có ngày hôm nay, không thể thiếu liên hệ tới Thục Tần.

Nay Thục Tần không chỉ thăng phân vị, còn có bầu, tự nhiên là càng làm cho Vương Chiêu nghi thù hận. Lỡ như không cẩn thận, đến lúc đó hối hận cũng không kịp.

"Ta hiểu rõ, sẽ chú ý nàng ta." Vương Chiêu nghi hăm hại mình lại bị mình vặn ngoảnh. Đó là bản lĩnh nàng ta không đủ cao thâm, không trách được người khác. Lý Già La lại không phải người cứ mặc cho người ta tấn công, đương nhiên sẽ phản kích.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Quýt Vàng

Edit: HueKhanh92

Beta: Thư Thực cơ, Dương Hiền dung, Giang Hiền tần

Có điều bây giờ Lý Già La cũng chán ghét cảm giác bị người tâm địa như rắn theo dõi. Vị Vương Chiêu nghi này mỗi lần xuất chiêu, chiêu nào cũng muốn lấy mạng nàng.

Đáng tiếc nàng ta không thành công nhưng bây giờ bị rơi vào kết cục này mà vẫn không tỉnh ngộ, ngược lại còn cho là do nàng hại nàng ta. Chẳng lẽ nàng ta chỉ cho phép mình bày mưu bày kế, còn nàng phải cam chịu nhận lấy sao?

Lý Già La cảm thấy buồn cười nhưng dù sao loại người này trên đời có rất nhiều, cũng không có gì kì lạ.

Vương Chiêu nghi quỳ nửa ngày bên ngoài Từ Ninh cung của Thái hậu, rốt cuộc cũng được Thái hậu gọi vào.

Vương Thái hậu nhìn Vương Chiêu nghi trở nên gầy yếu, nói: "Chịu thiệt cũng tốt, để cho người biết trời cao đất rộng. Nữ nhân trong cung nhiều như vậy, người đều muốn tính kế, có thể tính kế hết sao? Một Võ thị đi rồi thì còn có Trương thị, Tiền thị, Lý thị, chẳng lẽ người đều muốn tính kế tất cả?"

Vương Chiêu nghi khóc nói: "Cô cô, ta biết sai rồi. Ta bị lòng ghen tuông che mờ mắt, khi đó Hoàng thượng đối xử với Võ thị đặc biệt tốt nên

ta liền tức tối, lại thêm Tần thị ở bên cạnh khuyên nhủ nên ta mới làm chuyện đó nhưng ta không hạ độc trong cốc trà kia. Ta nói thật đó! Cô cô, người phải tin tưởng ta."

"Được rồi, chuyện này đã qua hơn nửa năm, cũng không nên nhắc lại nữa. Nhắc tới trong lòng mọi người cũng không thoải mái. Nay Võ thị đã mang thai con của Hoàng thượng, ai gia hi vọng các người có thể biến chiến tranh thành tơ lụa. Đều là hầu hạ Hoàng thượng, đừng phân rõ ràng như vậy. Người đó, nay mọi thứ đều không thiếu, chỉ còn thiếu một đứa con thôi. Chú ý dưỡng thân thể cho tốt, ai gia vẫn hi vọng người có thể sinh Hoàng tử cho Hoàng thượng."

Vương Chiêu nghi nói: "Mẫu hậu, ta cũng muốn sinh nhưng với tình hiện tại của ta, chắc hẳn Hoàng thượng đã chán ghét ta rồi. Làm sao ta còn có cơ hội, chi bằng ta đi Hoàng Giác tự xuất gia, vì mẫu hậu cùng Hoàng thượng mà ăn chay niệm Phật thôi."

Vương Chiêu nghi ghen ngào nói.

Vương Thái hậu thở dài: "Hoàng thượng là người niệm tình cũ, chẳng qua bây giờ người vẫn chưa hết giận thôi. Người yên tâm, ai gia sẽ nói với Hoàng thượng, ý niệm muốn xuất gia này của người vạn vạn lần đừng nghĩ tới nữa. Trong cung này có ai gia ở đây, vẫn chưa có người nào dám bắt nạt người."

Tiền Vương Chiêu nghi khóc sụt sùi rồi đi, sắc mặt Vương Thái hậu không dễ chịu.

Cung ma ma thấy không còn sớm nữa, hỏi: "Nương nương, người đã muốn dùng bữa hay chưa?"

"A Cung, Nhàn Nhã đang trách móc ai gia." Vương thái hậu nói.

Cung ma ma đáp lại: "Tính tình Chiêu nghi nương nương như trẻ nhỏ, như vậy cũng dễ hiểu."

"Ha ha, nếu là tính tình con nít thôi thì cũng tốt rồi, hiện tại là nó hận ai gia, cảm thấy lúc ai gia hồi cung không nói giúp nó, không tìm người đi thăm nó. Bao nhiêu năm chăm sóc, nuôi chiều nó, một ngày đối với nó không tốt, tất cả tốt đẹp trước đây đều xem như bọt nước. Người cũng đừng nói giúp nó nữa, từ khi nó tiến cung, ai gia đã gánh chịu bao nhiêu việc thay nó rồi? Vài năm nay, nếu nó là người được việc, ai gia sẽ không ngại tiếp tục thay nó gánh vác. Nhưng với tính tình này, nếu cứ tiếp tục dung túng, về sau còn có thể gây ra họa lớn hơn. Đến lúc liên lụy cả Vương gia thì mất nhiều hơn được. Nay nó gặp nạn ngã xuống, lại còn dám giở trò vật đùa giỡn trước mặt ai gia."

Quả nhiên là tình thân mỏng như tờ giấy. Cũng đúng, bản thân Vương Thái hậu đã có chút cảm giác muốn buông tay đối với cô cháu gái này, nay vừa đúng lúc, bà cũng không cần cảm thấy khổ sở trong lòng. Nữ nhân ở trong cung, tâm địa cứng rắn mới có thể sống đến cuối cùng.

Trên mặt Vương Chiêu nghi đã sớm không còn nước mắt, coi như nàng đã nhìn thấu. Cô cô hay mẫu hậu cái gì cũng đều là giả. Ở trong mắt Thái hậu, bởi vì nàng có nhân tuyển tốt hơn nên mới trở thành chốt thí [1], đơn giản là giữ cho Vương gia một cái chỗ ngồi, sau đó đợi có người lên đây, nàng sẽ phải thoái vị nhường lại.

[1] chốt thí: quân cờ bị bỏ rơi.

Nhưng muốn nàng ngồi chờ chết thì tuyệt đối không có khả năng. Bà ta đã như vậy, nàng còn có cái gì để luyện tiếc?

Rốt cuộc một trận đại tuyết rơi xuống bắt đầu cho mùa đông năm nay, khắp nơi đều phủ tuyết trắng xóa. Sáng sớm đám cung nhân thức dậy liền

dọn sạch đường đi. Cái thời tiết này, Lý Già La càng không muốn ra ngoài. Nay nàng cũng đã có thai bốn tháng, cả người đều lười biếng.

Trong phòng ấm áp như xuân, bên trong căn bản cũng không cần mặc áo bông. Nội vụ phủ đưa đến vài bồn cảnh[1] mùa đông, còn có quýt vàng, đặt ở trong phòng nhìn vô cùng vui mắt.

[1] bồn cảnh: hoa cỏ.

Trong phòng ấm áp, quả nhiên thứ gì cũng có thể ra hoa quả.

"Thực tần muội muội, vẫn là nơi này của người thoải mái. A, đây là quýt vàng à? Lần đầu ta thấy đó." Lệ Thục viện khoa trương nhìn mấy bồn quýt vàng kia, hâm mộ ghê gớm.

Lý Già La nói với Lệ Thục viện: "Nếu tỷ tỷ thích thì cứ lấy hai bồn cây này đi."

Lệ Thục viện vội vẫy tay, nói: "Thôi thôi, trong phòng ta cũng không có địa long[1], đến bên đó không khéo vài ngày sẽ chết, vẫn là đặt tại nơi này của người cho tốt. Mỗi ngày ta cũng có thể tới xem một chút."

[1] địa long: dùng để sưởi ấm gian phòng.

Đang nói chuyện, bên ngoài vang lên thanh âm: "Hoàng thượng giá lâm."

Nghe tới đây, mắt Lệ Thục viện sáng lên. Dùng tay vuốt ve búi tóc một chút, Hoàng thượng đã sải bước đi vào.

"Thỉnh an Hoàng thượng." Lý Già La cùng Lệ Thục viện đều khom người hành lễ.

"Không phải đã cho người miễn lễ sao? Thân thể người nặng nề, những cấp bậc lễ nghĩa này không cần để ý như vậy." Hoàng thượng nâng Lý Già

La dậy, liếc mắt nhìn Lê Thục viện, nói: "Lê Thục viện cũng đứng lên đi."

Trong lòng Lê Thục viện vui vẻ, rốt cuộc Hoàng thượng cũng nói chuyện với mình. Có vẻ nàng có rất nhiều lời muốn nói với Hoàng thượng, nhưng nhìn ánh Hoàng thượng nàng vẫn hiểu được ý tứ, trước hết xin cáo từ, nhưng nàng vẫn lặng lẽ nhìn thoáng qua hai bồn quýt vàng kia.

"Tại sao nơi này của ái phi không có mấy bồn hoa? Trong nhà ẩm trồng được nhiều loại hoa. Người thích hoa gì? Trẫm sai Lưu Vĩnh Toàn đích thân đi lấy mấy bồn."

Lý Già La cười: "Hoàng thượng, hiện tại tần thiếp ngửi mấy mùi hoa kia đều cảm thấy trong người không thoải mái, ngài xem ngay cả hương phấn tần thiếp cũng không dùng, rồi trong lư hương cũng không đốt huân hương. Tần thiếp sợ hoa đưa tới cũng không chịu được, vẫn là ngửi hương quả thoải mái hơn một ít."

"Nếu như vậy, lát nữa sai người phía dưới đưa thêm chút quả tươi mới qua." Hoàng thượng kéo tay Lý Già La ngồi xuống: "Trẫm thấy chỗ này hơi nhỏ, về sau đợi Hoàng nhi của chúng sinh ra sẽ không đủ để ở. Trẫm thấy người nên đổi chỗ khác rồi."

Lý Già La oán trách: "Hoàng thượng, ngài nói Hoàng nhi, nếu tần thiếp sinh là một vị Công chúa thì làm thế nào?"

"Dân gian không phải có câu trước nở hoa sau kết trái sao? Sinh Công chúa cũng không tệ, trẫm cũng sẽ không ghét bỏ." Hoàng thượng cười nói, có điều trong nội tâm hẳn đương nhiên hi vọng nữ nhân mang thai ở hậu cung đều có thể sinh Hoàng tử cho hắn. Hiện tại hắn quá cần một cái Hoàng tử, một Hoàng tử khỏe mạnh.

Cho nên mặc kệ lần này là ai sinh Hoàng tử hẳn đều sẽ phong thưởng lớn. Bởi vì sinh ra Hoàng tử chính là đại công thần. Có Hoàng tử khỏe mạnh, có thể ổn định thế cục triều đình. Hắn có một Hoàng tử nhưng là đứa

nhỏ kia thân thể quá yếu, không biết đến thời điểm nào bệnh tình sẽ trở nên nghiêm trọng. Hoàng tử như vậy, không thể để cho đám triều thần yên tâm.

Hoàng thượng ở trong này dùng cơm. Phân lệ của Hoàng thượng tất nhiên tốt hơn rất nhiều so với Lý Già La. Trong khoảng thời gian này, nàng được ăn theo hẩm không ít.

Có điều bây giờ nàng đặc biệt ăn nhiều. Bình thường chỉ ăn một chén, bây giờ có thể ăn hai chén, thậm chí ba chén. Cơm nước xong, nàng liếc nhìn Hoàng thượng có chút xin lỗi.

Hoàng thượng chỉ cười: "Về sau lại thêm vài món thức ăn cho Thục tần." Có thể ăn nhiều mới tốt, đứa nhỏ trong bụng mới có thể càng khỏe mạnh.

Hoàng thượng mang theo tươi cười rời đi. Lý Già La đối với Phùng An và Điền Lục nói: "Hai người các người, đào hai bồn quýt vàng lên."

Phùng An và Điền Lục không chút do dự làm theo, đối với lời nói của chủ tử nhà mình không bao giờ nghi ngờ.

"Chủ tử, bên trong có cái gì sao?" Phùng An nhìn cái túi giấy kia, sẽ không phải là cái gì đó hại người chứ? Chủ tử nhà mình có thai, ngộ nhờ đây là thứ gây xảy thai thì sao?

"Chủ tử, ngài nhanh chóng vào trong phòng đi, chỉ sợ thứ này gây nguy hiểm!" Phùng An và Điền Lục sợ chủ tử xảy ra chuyện gì, đến thời điểm đó không chỉ chủ tử xong đời, bọn họ cũng chết theo.

"Hỗ Phách, người đi xem xem." Lý Già La phân phó. Hỗ Phách đi theo mình cũng nhiều năm như vậy, bình thường cũng có thể nhìn ra được được vật.

"Chủ tử, cái này, đây là bột phấn xạ hương." Thứ này rốt cuộc là do ai đặt vào? Thật quá ác độc. Xạ hương là thứ có thể khiến người ta sảy thai,

lại còn được bọc nhiều như vậy chôn trong bồn hoa. Nếu chủ tử ngủ lâu dài, nói không chừng liền...

Dùng mùi quýt vàng để che dấu, các nàng có thể nghĩ ra cũng thật tài giỏi. Đất trong bồn cây vừa nhỏ lại không thâm, dù có người nhìn qua cũng không phát hiện, cứ như vậy bất tri bất giác[2] liền trúng chiêu.

[2] bất tri bất giác: không cảm thấy gì.

"Phùng An, làm bể bồn quýt vàng đi! Coi như là không cần thận đụng bể." Lý Già La trấn định phân phó.

Phùng An lập tức hiểu ý chủ tử, giơ bồn cây kia lên ném xuống đất. Bởi vì bồn cây đã bị đào lên nên không thể khôi phục lại nguyên trạng, vì vậy phải giả vờ biến thành lơ đãng đụng phải, sau đó mới vô tình phát hiện nơi này có giấu gì đó.

"Lưu công công, nô tỳ có chuyện quan trọng cầu kiến Hoàng thượng." Hồ Phách vội vàng chạy tới Dưỡng Tâm điện.

Lưu Vĩnh Toàn vừa nhìn đại cung nữ của Thục Tần tới, còn là bộ dáng vội vàng, chẳng lẽ Thục Tần đã xảy ra chuyện gì sao? Chuyện hệ trọng! Lưu Vĩnh Toàn cũng bất chấp Hoàng thượng còn đang nghỉ ngơi, lập tức đánh thức hân dật.

Hoàng thượng vừa nghe Võ Thục tần xảy ra chuyện liền nhanh chóng thức dậy.

"Rốt cục đã xảy ra chuyện gì, Thục tần có khỏe không?" Hoàng thượng vừa hỏi vừa đi ra ngoài.

Hồ Phách nói: "Lúc đó nương nương đang nghỉ trưa, người nói quýt vàng rất đẹp, cũng cho phép chúng nô tỳ có thể xem qua. Ai ngờ Phùng An không cần thận đụng phải bồn quýt vàng khiến nó rơi xuống đất, đột nhiên

từ trong đất lộ ra một cái túi giấy. Thứ đó chúng nô tỳ không dám động vào nên đã mời thái y qua xem, thái y kiểm tra qua thì nói là xạ hương."

Xạ hương! Xạ hương nguy hại tới việc mang thai! Hoàng thượng nghe xong liền đi nhanh hơn.

Lưu Vĩnh Toàn chạy theo phía sau, còn không quên hỏi Hồ Phách: "Nương nương thế nào, có thấy không thoải mái hay không?"

Hồ Phách nói: "Nương nương vẫn chưa nhìn kỹ bồn quýt vàng kia. Mới đưa đến một ngày, nương nương nói chờ người ngủ trưa dậy mới ngắm kỹ."

Lưu Vĩnh Toàn thầm nghĩ, may mắn là không có ngắm kỹ, không thì sợ là xảy ra chuyện, lúc đó không biết Hoàng thượng sẽ nổi giận đến thế nào?

Cũng may là Thục Tần nương nương đối với cung nhân của mình thật thiện tâm, cho đám cung nhân ngắm nghía trước, không thì thật sự xảy ra chuyện, hậu quả vừa nghĩ đúng là không chịu nổi.

"Nương nương, Hoàng thượng lại tới chỗ Võ Thục tần nữa." Đào Nhi nói với Lệ Thục viện.

"Hoàng thượng tới? Tại sao lại tới? Không phải là Thục tần kia giờ trò đùa hoặc gì chứ. Bụng đã lớn vậy còn muốn chiếm Hoàng thượng!" Lệ Thục viện đối với chuyện này rất không vui.

Bà con cô bác ơiiii, mại dô mại dô

Like đi nào! Comment đi nào!

Đủ like, đủ cmt là có quà nhaaaaa ^^

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Dụ Rắn Khởi Hang

Edit: Puta Ng

Beta: Nam Thiên Vân

Mỗi lần Hoàng Thượng đều làm như không thấy nàng. Dù cho nàng đối với Thục tần này cực kỳ tốt, Thục tần cũng không nói giúp mình một lời.

"Hoàng Thượng!" Lý Già La có chút ủy khuất, gọi một tiếng.

Hoàng Thượng nói: "Không cần lo lắng, mọi chuyện đã có thái y và trẫm. Thân thể Thục tần có vấn đề gì không?"

Thái y nói: "Bồn quýt vàng này đưa tới đây thời gian chưa lâu, mà xạ hương lại chôn ở dưới đất. Thần cũng đã hỏi Thục tần nướng nướng, nàng không tiếp xúc gần gũi với hai bồn quýt vàng này, cho nên thân thể không có vấn đề. Chỉ là nếu đặt chúng ở trong phòng lâu dài, lại có địa long, mùi xạ hương kia sẽ tỏa ra không khí, rất dễ gây ra đẻ non. Dù cho miễn cưỡng giữ được, thân mình xương cốt đứa nhỏ cũng bị hủy."

Thái y vì bán cho Thục tần một cái nhân tình, nên nói rõ ràng thấu đáo hết mọi nguy hại của việc này.

"Hoàng Thượng!" Lý Già La nghe xong lời thái y nói, sắc mặt hơi trắng bệch.

Hoàng Thượng tức giận có thể tưởng tượng được "Tra, tra rõ cho trẫm!" Đứa nhỏ trong bụng phi tần cũng là cốt nhục của hãn. Hiện tại có người

nghe ra loại biện pháp này để hại người. Không bắt lấy kẻ hạ độc thủ phía sau màn này, tuyệt đối không thể bình ổn lửa giận của Hoàng Thượng.

Lý Già La nhẹ nhàng giật giật tay áo Hoàng Thượng. Hoàng Thượng an ủi Lý Già La nói: "Đừng sợ, trăm nhất định cho người một cái công đạo!"

"Hoàng Thượng, thần thiếp nghĩ là, cho người đến chỗ Tả tiếp dư và Trương quý nhân xem xem."

Hoàng Thượng lập tức hiểu ý Lý Già La, phân phó người đến chỗ Tả tiếp dư và Trương quý nhân tra xét.

Trong chốc lát Triệu Hoàng Hậu cũng tới. Trên đường đến nàng đã biết phát sinh chuyện gì, sau khi nhìn thấy Hoàng Thượng thì trực tiếp thỉnh tội. Chung quy trong cung xảy ra loại sự tình mưu hại hoàng tử, nàng là Hoàng Hậu, trách nhiệm không nhỏ.

"Hoàng Thượng, hậu cung xuất hiện người ác độc như thế, không điều tra ra, về sau khẳng định còn có thể làm loạn hậu cung. Đều là thần thiếp quản lý không chu toàn, mới để chuyện như vậy xảy ra. Xin Hoàng Thượng giáng tội."

Sự vụ hậu cung quá nhiều, sao có thể chuyện gì cũng trách tội lên đầu Hoàng Hậu?

Hoàng Thượng nói: "Việc này không liên quan đến người. Trẫm đã an bài người đi tra xét. Chỉ là trong cung này, nên cẩn thận chỉnh đốn lại một phen!"

Triệu Hoàng Hậu nghe xong, không biết trong lòng là cảm xúc gì. Đây là ngay cả mình Hoàng Thượng cũng không tin sao?

Cũng phải. Tần phi mang thai, nàng là Hoàng Hậu, ở trong mắt người khác, cũng có thể là kẻ ra tay.

Nếu như vậy, nghi ngờ cứ nghi ngờ, Hoàng Thượng muốn nhúng tay thì cứ nhúng tay đi. Chuyện hậu cung cũng không phải có thể dễ dàng tra được như vậy.

Một lúc sau, người đến chỗ Tả tiếp dư và Trương quý nhân trở về, bẩm báo với Hoàng Thượng bên đó không có vấn đề.

Triệu Hoàng Hậu thầm nghĩ, tâm tư kín đáo như vậy không thể nào là một đại nam nhân như Hoàng Thượng nghĩ ra được, chẳng lẽ là Thục tần?

Thục tần sẽ quan tâm đến bụng của hai người kia sao? Thật là không ngờ đấy!

"Hoàng Thượng, theo ý của thần thiếp, Phương Linh điện này thật sự là hơi nhỏ. Dựa theo quy củ, Võ thực tần cũng nên có thêm vài người nữa. Không bằng đổi một nơi lớn hơn để ở, người thấy thế nào?"

Xem ý của Hoàng Thượng, đợi sau khi Thục tần sinh, khẳng định vẫn muốn thăng phân vị.

Phương Linh điện đúng là không thể ở, còn ở lại đây, người muốn xuống tay cũng dễ dàng.

Hoàng Thượng gật đầu "Hoàng Hậu nói rất đúng. Trẫm thấy Trường Xuân cung không tệ, an trí Thục tần tại Trường Xuân cung đi."

Triệu Hoàng Hậu sửng sốt, sau đó mỉm cười nói: "Trường Xuân cung rất tốt, rộng rãi. Về sau Thục tần sinh thêm mấy hoàng tử cũng có thể ở đó."

Hoàng Thượng nghe xong cũng cười, Lý Già La xin lỗi cúi đầu.

Tuy rằng Hoàng Thượng nói hấn đã an bài người đi tra, nhưng Hoàng Hậu cũng không thể nhàn rỗi. Chung quy trong cung xảy ra chuyện này, nàng không quan tâm cũng không được.

Quýt vàng là do nội vụ phủ tiến cống. Nhưng người nội vụ phủ cũng nhập từ hoàng thương chuyên cung ứng hoa và cây cảnh. Chỉ là hoàng thương cung ứng hoa và cây cảnh có mấy ngàn mấy vạn bồn, duy chỉ có hai bồn này có vấn đề. Như vậy khẳng định là có người trong cung gian trá.

Bởi vì muốn tra chuyện này, cho nên tin tức bị phong tỏa nghiêm ngặt. Trừ bỏ những người lúc đó có mặt tại Phương Linh điện, còn có Hoàng Thượng và Hoàng Hậu biết ra, cũng không có mấy người biết.

Thái giám đưa quýt vàng tới đây cũng đã bí mật thăm vấn, nhưng hắn ta lại không biết phát sinh chuyện gì.

Qua thời gian dài như vậy, Hoàng Thượng vẫn chưa điều tra ra, khiến hắn cả ngày tâm tình không tốt.

Bởi vì gần cuối năm, cho nên Lý Già La nghĩ, vẫn là nên đợi sang năm sau mới chuyển đến Trường Xuân cung. Lúc này chuyển đi, dễ đánh rần động cỏ.

"Có phải bởi vì cuối năm chính vụ bận rộn, cho nên Hoàng Thượng mới phiền não như vậy?" Hiện tại Lý Già La không thể uống trà, nhưng trà nàng pha, Hoàng Thượng rất thích uống .

"Không liên quan đến chính sự. Không tra ra kẻ hạ độc thủ, trong lòng trăm bất an. Ái phi, để người chịu ủy khuất rồi!" Hoàng Thượng nói.

Hắn cam đoan là phải đem chuyện này tra manh mối. Xử lý chính vụ, hắn thuận buồm xuôi gió.

Nhưng trong chuyện hậu cung, hắn cũng có chút không quen tay.

Mắt thấy sắp sang năm mới, còn chưa tìm ra kẻ hạ độc phía sau màn. Lỡ như lại phát sinh chuyện gì, chẳng phải là năm mới cũng bất an sao?

"Hoàng Thượng, về chuyện này, tần thiếp đã cẩn thận nghĩ. Nếu có thể thuận lợi đưa đến chỗ tần thiếp, vậy khẳng định kẻ đó biết tần thiếp không thích hoa, mà thích những thứ như bồn quất này."

"Ý người nói bên cạnh người có nội gián?" Hoàng Thượng hỏi.

"Hoàng Thượng, tần thiếp không dám cam đoan bọn họ đều trung thành và tận tâm. Nhưng hạ nhân dưới tay tần thiếp khẳng định cũng không hi vọng thần thiếp gặp chuyện không may. Bởi vì một khi tần thiếp xảy ra chuyện, bọn họ cũng trốn không thoát."

"Người quá thiện tâm. Trên đời này có rất nhiều người không để ý mạng của mình, cũng muốn hãm hại người khác, hoặc có người hứa cho hản chỗ tốt, hoặc người nhà của hản bị uy hiếp ! Nhưng lời ái phi vừa nói, ngược lại cho trăm một phương hướng. Trẫm thấy nên thăm vấn tất cả hạ nhân Phương Linh điện."

Trước kia hản chỉ nghĩ theo hướng ra ngoài thăm dò. Nhưng Thục tần nói như vậy, hản lại không để mắt đến điểm này. Chung quy cũng chỉ người thân cận mới biết Thục tần thích gì. Hơn nữa có thể thuận lợi tiến vào Phương Linh điện này, khẳng định là có nội ứng.

Chỉ là trước mắt Hoàng Thượng cười, nói với Lý Già La: "Ái phi, trẫm thấy một chiêu dụ rắn khỏi hang này không tệ."

Lúc phái người qua bên Tả tiếp dư và Trương quý nhân, đều lấy lý do thoái thác, chỉ là cho người đi xem xem trong phòng các nàng có gì xung khắc không, đương nhiên không thể liên hệ tới Phương Linh điện. Mà tất cả đều được yêu cầu bảo mật. Người của Tả tiếp dư và Trương quý nhân đã được dặn dò, tự nhiên sẽ không lảm mồm.

Không biết vì sao Thục tần Phương Linh điện đột nhiên đau bụng, sau khi thái y sang thăm khám, vẫn không rời đi. Hoàng Thượng tức giận, muốn thái y nhất định phải bảo trụ đứa nhỏ của Thục tần.

Bên Phương Linh điện loạn cả lên, Mà người cùng ở tại Phương Linh điện là Lệ thực viện, sau khi biết tin tức này lại đóng chặt cửa phòng, sợ dính dáng đến mình.

"Lưu công công, đã bắt được người!" Tiểu Lục Tử thật hưng phấn, cuối cùng cũng không uổng công!

Trong Phương Linh điện, quýt vàng đã héo rũ, cho người mang đi. Mà bình thường những cây hoa và bồn cảnh đã héo đều sẽ thống nhất đưa đến một chỗ cùng xử lý.

Tiểu Lục Tử mang theo người canh chừng, rốt cuộc bắt được tên tiểu thái giám đang chuẩn bị đào bới hai bồn quýt vàng này!

Tiểu thái giám kia không nghĩ đến còn có người canh chừng. Mùa đông khắc nghiệt, cái chỗ này hoang tàn vắng vẻ. Nhưng lại có người ôm cây đợi thỏ.

"Chuyện không liên quan đến tiểu nhân. Là có người cho tiểu nhân tiền, sai tiểu nhân tới đây làm việc này. Hắn nói, hắn vụng trộm cất giấu tiền trong bồn quýt vàng này. Hắn không thể tự mình đi đào, nên cho tiểu nhân tiền để tiểu nhân giúp hắn đào. Sau đó cho tiểu nhân nửa số tiền coi như bồi thường."

Bởi vì trong cung, quýt vàng héo chỉ có ở Phương Linh điện, cho nên hắn ta rất nhanh đã tìm ra hai bồn quýt vàng này.

Vì để mang được tiền từ trong cung ra ngoài, nhóm nội thị trong cung chính là biện pháp gì cũng nghĩ ra được. Có khi thậm chí tự mình nuốt vào, sau đó đi ra ngoài lại phun ra.

"Bịa chuyện hay lắm! Dùng lời này để lừa ông đây. Người còn non lắm! Bắt hắn ta lại, nếu người này mạnh miệng, trước tiên cho hắn nếm thử chút

đau khổ!" Trong cung có thừa thủ đoạn tra tấn người. Hãn không tin xương cốt người này có thể cứng rắn như vậy.

Cái gì mà giúp người. Những người ra vào nơi đó, hãn đều phải người nhìn chăm chăm. Căn bản cũng không có những chuyện kia. Huống chi, cho dù thật sự như lời hãn ta nói, cũng phải cho hãn ta đi nhận diện là kẻ nào!

Mẹ nó, hãn cũng không muốn bận rộn tới bận rộn lui, cuối cùng là công dã tràng. Người sau lưng này thật là giáo hoạt. Thái giám bị tóm kia đúng là quân hoa cỏ tại ngự hoa viên. Chẳng lẽ lời hãn nói là sự thật?

Thái giám này sống chết nói là hãn ta giúp người, dụng hình hãn cũng không thay đổi khẩu cung. Tiểu Lục Tử cho người ngừng tay, hỏi: "Người nói có người bảo người qua. Người kia bộ dáng, giọng nói thế nào, còn nhớ rõ không?"

Người nọ suy yếu nói: "Tiểu nhân không thấy rõ. Nhưng người đó nói, nếu tiểu nhân đào được đồ gì dưới hai bồn cây đó, trực tiếp mang tới ngự hoa viên, chôn xuống đất là được rồi. Hãn bên kia cũng sẽ trả thù lao cho tiểu nhân." Bởi vì chịu một lần hình, người này rất sợ hãi, đem những gì mình biết nói ra hết!

"Tiểu tử người sao không sớm nói? Thiếu chút nữa hỏng đại sự!" Tiểu Lục Tử nói: "Hiện tại có một cơ hội lập công chuộc tội, không biết tiểu tử người muốn hay không?"

Không muốn có thể được sao? Không muốn thì mạng nhỏ cũng không còn!

Lệ thực viện đi đi lại lại trong phòng mình. Tại sao Tiểu Quý Tử đi lâu như vậy vẫn chưa về?

Cũng không biết hẳn đã đem vật kia tiêu hủy chưa! Ôi, nàng không nên có tật giết mình, tại sao lại cho người đi thủ tiêu vật đó kia chứ? Dù cho không lấy lại, hai bồn quýt vàng kia đã héo rũ, sẽ chẳng ai hoài nghi đến trên đầu mình.

Chỉ là bồn cây quýt vàng đang yên đang lành đột nhiên héo rũ. Đến lúc bên kia nhớ tới cái này, đi tra xét, tìm lại hai bồn cây quýt đã héo này. Vậy biết phải làm sao?

Chỗ kia cứ mười ngày lại dọn đám cây cảnh héo đi một lần. Lỡ như trong mười ngày này, có người nghĩ tới, lấy hai bồn cây kia trở về, đó không phải là toi đời sao?

Cho nên Lệ thực viện cảm thấy mình phái người đi lấy thứ đó về không có sai. Nhân lúc người khác còn chưa chú ý, bên Võ Thực tần còn đang rồi ren, liền ra tay lặng yên không một tiếng động.

Chỉ là, nàng không đợi được Tiểu Quý Tử trở về, ngược lại chờ được đến lúc Hoàng Hậu phái người tới, trực tiếp mời nàng đến Khôn Ninh cung một chuyến.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Độc Thủ Phía Sau Màn

Edit: HueKhanh92

Đọc theo đường đi, Lệ thực viện còn muốn hỏi công công truyền lời xem gọi mình đi Khôn Ninh cung làm cái gì?

Nhưng thái giám kia đặc biệt chặt miệng, nàng cũng không hỏi ra được chút gì. Lệ thực viện vốn là trong lòng có quỷ, cho nên càng thấp thỏm bất an. Sau khi đi vào Khôn Ninh cung, thấy bên này cực kì im ắng, an tĩnh khiến trong lòng nàng càng run sợ.

"Lệ thực viện, người có biết tội của người không?" Giọng Triệu Hoàng Hậu vang lên, Hoàng Thượng nói chuyện hậu cung sẽ để cho nàng - vị hoàng hậu này giải quyết, trực tiếp đưa người đến chỗ mình. Thật sự không nghĩ đến, Lệ thực viện này còn có lá gan lớn đến vậy !

Lệ thực viện run run nói: "Nương nương, tần thiếp, tần thiếp đã làm sai chuyện gì?"

Triệu Hoàng Hậu cho người đẩy Tiểu Quý Tử ra. Lệ thực viện vừa thấy Tiểu Quý Tử liền biết sự tình hỏng bét. Nhưng mà vẫn hy vọng là Tiểu Quý Tử không nói gì.

"Tiểu Quý Tử, sao Tiểu Quý Tử ở chỗ này của nương nương?" Lệ thực viện khẩn trương hỏi.

"Nô tài này trong cung người đã khai hết rồi. Bản cung cảm thấy, người vẫn nên ăn ngay nói thật đi. Không nghĩ cho chính người, cũng phải suy

nghe một chút cho người nhà của mình. Mưu hại hoàng tử, mạng của một mình người làm sao đủ? Lệ thực viện, đạo lý này người cũng hiểu !"

Vải chặn miệng của Tiểu Quý Tử đã bị lấy ra, hần khóc nói với Lệ thực viện: "Nương nương, ngài mau khai hết đi, ngài cũng là bị người ép mà."

Cả người Lệ thực viện không còn chút sức lực, lập tức sụp xuống đất. Mà lúc này, Võ Thục tần từ trong phòng đi ra, thì ra cái gọi là sắp đẻ non chỉ là nguyệt trang mà thôi!

Đáng tiếc nàng còn vội vàng hoang mang muốn xử lý vật chứng. Ai ngờ đầu đây chính là cái bẫy, chờ nàng tự nhảy vào.

Nếu nàng bình tĩnh hơn một ít, có phải sẽ không có chuyện ngày hôm nay hay không ?

Nhưng trên đời không có thuốc hồi hận, Lệ thực viện không có hồi hận việc kê đơn hại người, ngược lại cảm thấy nên làm cho hoàn mỹ hơn, không nên để người bắt được. Có thể thấy được tâm tính này chính là vấn đề.

Lệ thực viện sắc mặt như tro, nàng quỳ xuống mà nói: "Hoàng Hậu nương nương, thần thiếp có tội! Thần thiếp chỉ có một thỉnh cầu, thần thiếp muốn gặp Hoàng Thượng!"

Triệu Hoàng Hậu nói: "Hoàng Thượng đã giao sự tình này cho bản cung, chuyện gì bản cung cũng có thể làm chủ!"

Lệ thực viện cười ha ha: "Hoàng Hậu nương nương, nếu sự tình liên quan đến Vương chiêu nghi thì sao? Nương nương cũng có thể làm chủ?" Nếu chính mình đã không yên ổn, như vậy khiến cho người khác cũng không yên ổn. Huống chi sở dĩ lần này nàng ra tay cũng là bởi vì Vương chiêu nghi!

Vương chiêu nghi là cháu gái ruột của Thái Hậu nương nương. Nàng ta là đầu sỏ, Thái Hậu nương nương còn có thể bảo hộ, dựa vào cái gì mà trợ thủ sẽ bị ban chết hoặc là sống cả đời ở lãnh cung?

Vương chiêu nghi? Triệu Hoàng Hậu cùng Võ Thục tần đưa mắt nhìn nhau, Triệu Hoàng Hậu nói: "Nếu như vậy, trước mắt cứ giam Lệ thực viện lại. Xuân Nhân, người đi mời Hoàng Thượng lại đây."

Sự tình liên quan đến Vương chiêu nghi, ở giữa còn liên lụy đến Vương thái hậu, Triệu Hoàng Hậu cũng không tiện làm chủ. Lệ thực viện cười lạnh một tiếng, quả nhiên chính là như vậy. Vừa nói đến Vương chiêu nghi, ngay cả Triệu Hoàng Hậu cũng không dám làm chủ !

"Lệ thực viện muốn gặp trẫm?" Hoàng Thượng Tiêu Cảnh nói: "Không phải để Hoàng Hậu làm chủ sao? Sự tình đã rõ, nhanh chóng còn để Thục tần trở về, hôm nay trời rất lạnh."

Lưu Vĩnh Toàn nói nhỏ bên tai Hoàng Thượng trong chốc lát, ánh mắt Hoàng Thượng liền trở nên rất khó coi.

Nhưng cũng không chậm trễ, liền mang theo người đi Khôn Ninh cung.

"Hoàng Thượng, thần thiếp đã cho người giữ Lệ thực viện lại, ngài xem?" Triệu Hoàng Hậu hỏi.

"Cho nàng ta đi ra đây, trẫm cũng muốn nhìn xem nàng ta có thể nói ra cái gì!" Rồi nói với Lý Già La: "Người có muốn đi về trước hay không?"

Lý Già La lắc đầu, nói: "Hoàng Thượng, thần thiếp muốn ở chỗ này nghe."

Hoàng Thượng biết Võ Thục tần đối với chuyện này rất có cổ chấp, muốn biết rõ chân tướng sự tình, cũng không có gì đáng trách. Vì thế hăn gật gật đầu.

Lệ thực viện gặp được Hoàng Thượng, hận không thể nhào tới ôm lấy đùi Hoàng Thượng. Nhưng nàng cũng biết chính mình có thể sống được hay không liền xem hôm nay mình nói như thế nào.

"Hoàng Thượng, thần thiếp có tội! Chỉ là thần thiếp bị ép buộc!" Lệ thực viện khóc lóc.

"À? Bị ép buộc?" Hoàng Thượng nói: "Người nói một chút xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Lệ thực viện nhìn biểu tình của Hoàng Thượng cảm thấy khó hiểu, nhưng dù sao so với việc hãm phát giận muốn mạng của mình thì tốt hơn rồi. Nàng chỉ hi vọng không bị biếm lãnh cung, không bị ban chết, chính là làm một cái canh y cũng được, ít nhất vẫn là nữ nhân của Hoàng Thượng.

Vì thế triệt để khai toàn bộ.

"Hoàng Thượng, vốn dĩ thần thiếp với Võ Thục tần quan hệ rất tốt, chỉ là bởi vì ở tại Phương Linh điện, liền bị Vương chiêu nghi theo dõi. Vương chiêu nghi thăm hận Võ Thục tần làm hại nàng ta giảm phần vị, còn bị cấm túc, vừa ra ngoài lại nghe nói Võ Thục tần còn mang thai, càng hận điên cuồng! Phụ thân thần thiếp bị phụ thân của Vương chiêu nghi năm thóp. Nàng ta liền truyền tin cho thần thiếp, sai thần thiếp viết cho nàng những thứ bình thường Võ Thục tần yêu thích. Thần thiếp bởi vì lo lắng cho phụ thân, nên bất đắc dĩ mới nói cho Vương chiêu nghi. Ai ngờ Vương chiêu nghi có cả người ở bên trong Nội vụ phủ, dễ dàng chôn cái thứ làm cho người ta sảy thai ở dưới bồn quýt vàng. Vài lần thần thiếp đi Phương Linh điện muốn nói với Võ Thục tần chuyện bồn quýt vàng. Có điều sợ nói ra lại bị người hoài nghi, thần thiếp gan nhỏ, vẫn không dám nói.

Sau này, Vương chiêu nghi nghe nói cây quýt vàng kia đã héo rũ, sợ đồ vật bên trong bị đào ra gây phiền phức, cho nên truyền tin cho thần thiếp, sai thần thiếp nhanh chóng xử lý. Thần thiếp không có cách nào, đành phải phái người đi."

Lệ thực viện nói lời này, khiến trách nhiệm của mình giảm đi bảy tám phần. Giống như tất cả đều là bất đắc dĩ, tất cả đều là bị Vương chiêu nghi ép. Bởi vì Vương gia thế lớn, áp chế phụ thân của nàng, nàng là hiếu nữ (nữ nhi hiếu thuận) cho nên không thể không đáp ứng Vương chiêu nghi.

Hơn nữa ngay cả việc đi xử lý đồ sau này cũng là bị Vương chiêu nghi chỉ điểm, căn bản là nàng không bằng lòng. Nàng đều làm mọi thứ trong sự bất đắc dĩ.

Hơn nữa cái thứ khiến cho người ta sảy thai kia là Vương chiêu nghi cho người lén vùi vào bồn quýt vàng, không có một chút liên quan nào tới nàng.

Nàng đáng để người khác đồng tình, cho nên tội không đáng chết.

Lý Già La lắc lắc đầu trong lòng. Lệ thực viện này là cái tính tình gì, nàng ở tại Phương Linh điện vẫn luôn biết rất rõ. Nói nàng ta không muốn trừ bỏ đứa nhỏ trong bụng mình đó là không thể nào Chẳng qua là thuận tay đẩy thuyền mà thôi. Nếu nói nàng ta muốn nhắc nhở chính mình, vậy càng không thể. Hôm đó nàng ta còn liên tục khen đáng bồn quýt vàng đẹp, nói là lúc rảnh rồi bản thân cũng có thể nhìn ngắm nhiều một chút cho vui mắt, vui lòng.

Thật là giỏi nói xạo, coi mọi người đều là kẻ ngốc sao?

Hoàng Thượng nghe xong nói: "Đây chẳng qua là lời nói của một mình người, trăm sẽ không tin !"

"Hoàng Thượng, phụ thân Vương chiêu nghi có áp chế phụ thân thần thiếp hay không, Hoàng Thượng có thể điều tra ra. Còn bên Nội vụ phủ, thần thiếp xuất thân là người bình thường, sao có thể cấm người vào đó được đây? Hơn nữa hoa và cây cảnh tiến cống là từ đường đệ của một thị tì bên cạnh mẫu thân Vương chiêu nghi, những điều này đều là dấu vết có thể tra. Nếu Hoàng Thượng không tin, thần thiếp có thể làm môi, dụ Vương

chiêu nghi xuất hiện. Xem Vương chiêu nghi có phải là độc thủ phía sau màn hay không!

"Đúng rồi, cái ngày đưa bồn quýt cho Võ Thục tần, Hoàng Thượng có thể cho người đi tra xét lại xem có phải có người của Vương chiêu nghi đi vào phòng chăm hoa và cây cảnh hay không. Mỗi lần Vương chiêu nghi đều sai người lại đây truyền lời cho thần thiếp, cho nên thần thiếp không có giữ lại được tờ giấy gì. Nhưng thần thiếp biết người đến truyền lời cho thần thiếp truyền là ai. Hoàng Thượng có thể phái người bắt hãm lại, tra hỏi liền rõ!"

"Phụ thân người có cái thóp gì bị nằm ở trong tay phụ thân Vương chiêu nghi?" Hoàng Thượng hỏi.

Lệ thực viện ấp úng không dám nói, Hoàng Thượng cười lạnh: "Trẫm khuyên người vẫn nên nói rõ ràng ra, bằng không đợi trẫm tự tra ra được, kết cục lại càng tệ hơn!"

Phụ thân Lệ thực viện cũng là triều thần, tất nhiên Hoàng Thượng cũng quan tâm đến phương diện này.

Lệ thực viện vì muốn gia tăng độ tin cậy của sự việc, hơn nữa nàng còn khó giữ được tánh mạng, cho nên nói ra cũng chẳng là gì "Phụ thân, phụ thân thần thiếp nhận hiếu kính của người khác!"

"Ra là tham ô." Hoàng Thượng cười lạnh nói.

Lệ thực viện cúi thấp đầu đến không thể thấp hơn được nữa. Hoàng Thượng trào phúng nói: "Không nghĩ đến các thần tử của trẫm còn có tâm tư như vậy, vì mưu hại hoàng tự mà suy tính thật cẩn thận. Tốt, tốt, thật là rất tốt!"

Tạm thời Lệ thực viện bị dẫn đi. Triệu Hoàng Hậu nói với Hoàng Thượng: "Hoàng Thượng, lời Lệ thực viện nói, có thể là nói dối hay

không?"

Hoàng Thượng cười lạnh nói: "Làm sao có khả năng? Ngay cả chuyện phụ thân nàng ta tham ô cũng nói hết ra, chuyện khác cũng là sự thật thôi! Trẫm luôn vì Vương gia, vì Thái Hậu mà nhường nhịn nàng ta (Vương chiêu nghi) thật nhiều, không nghĩ đến nàng ta càng ngày càng nghiêm trọng hơn. Không những không hối cải, ngược lại nàng ta còn dám mưu hại đến hoàng tử của trẫm! Nếu lần này còn tha cho nàng ta, trẫm còn có mặt mũi nào nhìn con cái của trẫm?"

Lần này Hoàng Thượng thật sự thất vọng đến cực điểm về Vương chiêu nghi! Tình cảm xưa kia đều bị xóa sạch!

Vương chiêu nghi bị cấm túc nửa năm, chẳng những không có tình ngộ, ngược lại đi ra còn lên kế hoạch như vậy. Điều này cho thấy là nàng ta không coi con cái của Hoàng Thượng ra gì !

Tuy rằng trong lòng Triệu Hoàng Hậu vui vẻ nhưng vẫn không thể biểu hiện ra. Còn Lý Già La, nàng đã biết đại khái mọi chuyện nên không còn chuyện gì của nàng, cũng đi về Phương Linh điện trước. Về phần Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu xử trí những người này như thế nào, đó không phải là việc của nàng.

Nghĩ đến, lần này Vương chiêu nghi không chỉ đơn giản là bị giáng phân vị như trước.

"Người còn có lời gì để nói?" Hoàng Thượng đã đem tất cả chứng cứ ném tới trước mặt Vương chiêu nghi ở Vĩnh Hòa cung.

Vương chiêu nghi vốn nghe được Hoàng Thượng tới, còn đặc biệt vui mừng, không ngờ kết quả lại là chuyện này.

Nàng cố gắng trấn định, nói: "Hoàng Thượng, ngài nói cái gì vậy, thần thiếp nghe căn bản không hiểu nổi!"

Tiêu Cảnh nói: "Trẫm cũng không muốn nói lần thứ hai, nếu Vương chiêu nghi không hiểu, như vậy về sau cũng không cần nghe hiểu. Người tới, Vương chiêu nghi phẩm hạnh không tốt, âm mưu tính kế hoàng tự, tội ác tày trời, tước phân vị chiêu nghi xuống làm thứ nhân, lập tức biếm lãnh cung!"

Vương chiêu nghi lập tức mê mang, vì sao lại như vậy. "Hoàng Thượng!" Vương chiêu nghi hô to một tiếng, "Hoàng Thượng, tình cảm sáu bảy năm này ngài đều quên hết rồi sao? Là ai khi còn nhỏ đã nói với thần thiếp, trưởng thành muốn cưới thần thiếp làm thê tử? Nhưng vì sao cuối cùng thần thiếp chỉ là một tần phi? Hoàng Thượng, ngài lừa dối thần thiếp sao?"

Hoàng Thượng nói: "Lời nói khi còn nhỏ làm sao coi là thật? Trẫm nhớ rõ khi còn nhỏ đúng là trẫm từng nói lời này, nhưng người không có đáp ứng. Lúc này lấy ra nói, trẫm cảm thấy thật buồn cười!"

"Vậy còn Thái Hậu nương nương, ngài muốn biếm thần thiếp vào lãnh cung, ngài không để ý Thái Hậu nương nương sao? Thái Hậu nương nương cũng họ Vương!"

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Yêu Nguyệt Cung

Edit: Puta Ng

Beta: Nam Thiên Vân

"Chính là bởi vì trẫm quá nhiều lần bận tâm mẫu hậu, cho nên mới lần nữa dung túng người, làm người thành như bây giờ!"

"Ha ha, ha ha, " Vương chiêu nghi cười nói: "Quả nhiên là như vậy! Lúc được người sủng ái, tất cả đều tốt. Đến lúc không được sủng, tùy tiện nói một câu cũng là tội ác ngập trời ! Hoàng Thượng ơ, Hoàng Thượng, cả đời này chuyện thần thiếp làm sai nhất, chính là thích Hoàng Thượng ! Đáng ra thần thiếp nên nghe lời của người nhà mình, không nên thích Hoàng Thượng. Nhưng thần thiếp lại cứ một lòng thích người. Tất cả đều là thần thiếp xứng đáng!"

Wương chiêu nghi như cười như không. Thái Hậu đã sớm từ bỏ nàng. Nay Hoàng Thượng cũng muốn dày nàng đến lãnh cung, thế giới này thật đáng cười!

Hoàng Thượng lại không cảm thấy có gì mềm lòng. Nếu mỗi người đều giống như nàng ta, bởi vì thích mình, đều muốn ra tay ác độc như vậy. Vậy thì trong hậu cung này còn người nào có thể tồn tại?

Bình thường tần phi tranh giành tình cảm còn chưa tính, hăn mở một con mắt nhắm một con mắt. Nhưng hiện tại lại dám mưu hại hoàng tử của mình. Đây là ngàn vạn lần không thể !

Lặp đi lặp lại nhiều lần làm hân đã không còn nhẫn nại!

"Người đâu! Đưa Vương thứ nhân đến lãnh cung!"Hoàng Thượng phân phó nói.

"Khoan đã!" Thanh âm của Vương thái hậu vọng tới. Trước mắt Vương chiêu nghi sáng lên.

Chẳng qua lời nói phía sau của Vương thái hậu, lần nữa làm nàng thất vọng!

"Hoàng Đế, ai gia cũng không định cầu tình. Sự tình ai gia đã hỏi rõ ràng từ Lưu Vĩnh Toàn. Nhân Nhã là cháu gái của ai gia, nhưng người cũng là con trai của ai gia. Trong bụng Võ Thục tần là cháu ruột của ai gia. Dám can đảm mưu hại tôn tử của ai gia, tội này tuyệt đối không thể tha! Chỉ là Hoàng Thượng à, Vương gia không thể có phi tử bị biếm lãnh cung. Người hãy nể tình ai gia, chừa lại cho Vương gia chút mặt mũi đi."

Không thể biếm lãnh cung? Đó chính là làm cho Vương chiêu nghi biến mất? Vương chiêu nghi biết mình là tốt thí. Nhưng không nghĩ đến Vương thái hậu ác như vậy, lại muốn nàng chết!

Cái gì mà vì mặt mũi Vương gia, là vì để Vương Minh Nhã được thanh danh tốt đi.

Ha ha, ha ha, Vương chiêu nghi nhin không được lại lớn tiếng cười rộ lên. "Các người thật là đáng cười, rất đáng cười, vô cùng đáng cười. Thái Hậu nương nương, cô ruột, không phải người nói, ta như nữ nhi của người sao? Hiện tại người đối đãi với nữ nhi của người như vậy sao? Không còn tác dụng liên vút bỏ như rác? Thái Hậu nương nương, chuyện lần này, Thái Hậu nương nương cũng tham dự đó. Bà chính là không muốn ai sinh hạ hài tử cho Hoàng Thượng ngoại trừ cô nương Vương gia!"

"Nàng ta điên rồi!" Vương Thái Hậu lập tức cho người chặn miệng Vương chiêu "Từ lúc cấm túc đi ra liền điên điên khùng khùng , xem người thành bộ dạng gì rồi? Ai gia là mẹ ruột của Hoàng Thượng. Mặc kệ ai sinh hoàng tử, đều là cháu ruột của ai gia. Hồ dữ còn không ăn thịt con, ai gia không như nữ nhân hậu cung kia, không phải mình sinh thì không thích, liền ra tay sát hại! Hoàng Thượng, cho nàng ta chết bệnh đi, tốt xấu gì cũng chữa cho ai gia và Vương gia chút thể diện!"

Hoàng Thượng gật đầu, không muốn nhìn bộ dáng này của Vương chiêu, không quay đầu lại, rời đi.

Vương chiêu nghi giấy dựa không ngừng. Dù chết nàng cũng muốn kêu lên, nàng còn có lời muốn nói với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng người không thể đi! Không thể đi!

Vương chiêu nghi phần hận nhìn Vương thái hậu, Vương thái hậu thở dài: "Vốn ai gia còn muốn lưu cho người một cái mạng, nghĩ cho người già chết, sau đó xuất cung, từ nay về sau tiêu dao tự tại! Chỉ là hiện tại xem ra, cái kia không cần thiết. Người lên đường đi, ai gia sẽ cho người được hạ táng trong vinh quang! Về sau nhớ kỹ , kiếp sau ngàn vạn lần chớ vào cung, trong cung này không thích hợp với người! Còn có một câu nữa, không nên nghe thì không cần nghe. Dù nghe được, cũng phải một đời chôn trong lòng, ngàn vạn đừng nói ra. Bằng không, người còn chưa nói ra, người cũng đã chẳng còn tính mạng. Chờ kiếp sau đầu thai, làm cho tốt!"

Vương Thái Hậu nói với Cao Trường Hưng: "Hầu hạ Vương chiêu nghi dùng thuốc! Nhớ kỹ, sang năm mới, người chết xui xẻo, tốt xấu gì cũng đợi qua đầu năm!"

Từ đó Vương chiêu nghi liền bệnh ở trên giường, kể cả tân niên ngày 30 trong cung tổ chức gia yến cũng không xuất hiện.

Mà Lệ thực viện Phương Linh diện thì là bị trực tiếp đưa vào lãnh cung. Tuy rằng nàng ta không phải chủ mưu, nhưng cũng tham dự .

Lãnh cung của Đại Sở kỳ thật cũng có tên, gọi là Yêu Nguyệt cung. Tên cung thì tốt đẹp, nhưng là ai tưởng đương cái kia bị đưa đến Yêu Nguyệt cung kia!

Lệ thực viện thân mang tội, bị ma ma Yêu Nguyệt cung giữ chặt, đưa vào Yêu Nguyệt cung. Mùa đông vốn là hoang vắng, Yêu Nguyệt cung này càng hoang vắng hơn, một chút sinh khí cũng không có.

"Vào đến Yêu Nguyệt cung này, không quan tâm trước kia người thân phận gì, cũng phải nghe lời ta quản thúc!" Ma ma Yêu Nguyệt cung vốn đối với việc bị phân đến lãnh cung, quản những phi tử thất sủng này, trong lòng không dễ chịu, cho nên căn bản cũng không có sắc mặt tốt. Cứ mãi ở nơi này, bà đang muốn tìm cách để từ địa phương quý quá này điều đi nơi khác, sao có thể bình tĩnh nói chuyện với những phi tử thất sủng này.

Bà muốn nói, những phi tử nơi này chẳng khác gì phượng hoàng rút từ cành cao xuống. Mặc kệ trước kia cao quý thế nào, đến nơi này, còn không bằng cung nữ như bà!

Lệ thực viện bị đẩy mạnh, thiếu chút nữa té ngã. Nàng nhìn nơi này an tĩnh làm cho người sợ hãi, không biết mình có thể đi ra hay không. Nàng không muốn chết, nàng thật sự không muốn chết! Nếu Hoàng Thượng không dùng một ly rượu độc ban chết cho nàng, nàng còn có cơ hội, nàng khẳng định còn có cơ hội!

Đúng vậy! Nàng chỉ là bị bắt ép. Nếu nàng có cơ hội, nhất định phải tìm đến Võ Thực tần, nói chuyện tử tế với nàng ta, nhờ nàng ta cầu tình. Về sau nàng nhất định theo nàng ta làm chủ, sai đâu đánh đó, nhất định!

Không nghĩ đến trong phòng còn có người. Người nọ biết có người tới, đầu cũng không ngẩng lên, ngày này qua ngày khác, nàng ta đã trở nên im

lặng rồi!

Nhưng Lệ thực viện thấy người này, quả thực là không nhận ra, đây là Tần mỹ nhân? Tần mỹ nhân còn nhỏ hơn mình vài tuổi. Trước bởi vì Tần mỹ nhân này và Võ Thục tần quan hệ tốt, thường xuyên đến Phương Linh điện, nàng cũng biết. Khi đó Tần mỹ nhân ngọt ngào khả ái cỡ nào, tràn đầy tinh thần phấn chấn. Nhưng bây giờ người ở trong phòng này thật sự là Tần mỹ nhân sao?

Hoàn toàn là một người phụ nữ gần trung niên! "Người là Tần mỹ nhân?" Tim Lệ thực viện đập thành thịch.

"Ha ha, rốt cuộc có người còn nhớ rõ ta ! Nhưng vì sao lại là người? Tại sao là người? Người là ai? Vì sao người vào đây?" Mặt Tần Sắt Sắt không chút thay đổi nói.

"Ta biết, người là Lệ thực viện. Chỉ là bây giờ người chắc cũng như ta, là thứ nhân ! Ha ha, thật tốt quá! Mỗi lần thấy có người tiến vào, ta đều rất cao hứng, bởi vì lại thêm một người theo bước ta!" Tần Sắt Sắt cười nói.

"Người dám cười nhạo bản cung sao?" Lệ thực viện nhìn cái mỹ nhân nho nhỏ này còn dám nói lời như vậy, khí nóng bốc lên.

Tần mỹ nhân cười lạnh nói: "Vì sao ta không dám? Người cho rằng bây giờ người là ai? Cùng lắm chúng ta đều là thứ nhân! Biết thứ nhân là gì không? Chính là người đê tiện! Chúng ta có gì khác nhau? Cho dù trước kia người là Hoàng Hậu, thành thứ nhân thì đều như nhau thôi! Trước kia người là lão nhân, nhưng đến nơi này, người còn ngang ngược cái gì? Nói một chút coi, tại sao người vào đây? Triệu thứ nhân, mau tới đây, kể ta nghe một chút!"

Triệu thứ nhân! Đó không phải là tộc muội của Hoàng Hậu nương nương sao? Lệ thực viện cảm thấy mình muốn điên rồi, lại gặp được một nữ nhân như gần trung niên, vẻ mặt tiêu tụy. Về sau có phải mình cũng thành như

vậy không? Không không không, nàng không thể biến thành như vậy, nàng thà chết , cũng không muốn trở nên người không người quỷ không ra quỷ !

Ở Yêu Nguyệt cung này, đều là người thất bại trong cung, Lệ thực viện còn có thể có gì tốt? Nhất là ở trong cung này, đồ ăn còn không bằng cho heo, còn phải tranh đoạt cơm với người khác, không chú ý một cái, sẽ không có cơm ăn!

Lệ thực viện cũng không chịu được nữa , mỗi ngày đều kêu, "Ta muốn gặp Võ Thục tần, ta muốn gặp Võ Thục tần! Mau thả ta ra ngoài, thả ta ra ngoài!"

Mọi người đều quen với việc này rồi. Từng người đến Yêu Nguyệt cung đều sẽ có một khoảng thời gian như vậy, bị mấy ma ma này đánh mấy gậy, lại cũng không dám nói gì nữa!

Những thứ nhân trong Yêu Nguyệt cung đều chế giễu nhìn Lệ thực viện cuối cùng trở nên điên cuồng!

"Ha ha, thì ra người cũng bại dưới tay Võ Uyển Trinh." Tần Sắt Sắt cười nhạo nhìn Lệ thực viện bị đánh chảy máu "Võ Uyển Trinh này quả nhiên là người có năng lực ! Ta muốn xem xem đến cùng có mấy người bị nàng ta đưa vào Yêu Nguyệt cung này! Ta chỉ là một mỹ nhân nho nhỏ, đưa vào thì đưa vào. Người một thực viện, ở Phương Linh điện quản nàng ta, tại sao cũng bị nàng ta đẩy tới đây?"

Cũng không biết Tần Sắt Sắt là có lòng tốt hay là muốn chê cười mình, Lệ thực viện lau máu.

Lệ thực viện thất thần nói: "Ta bị ép buộc, ta bị ép buộc! Đều là tại Vương Nhân Nhã kia, đều do nàng ta làm hại ta! Nếu không phải nàng ta buộc ta làm việc, ta cũng sẽ không đi hại đứa nhỏ của Võ Thục tần. Hết thảy đều là lỗi của Vương Nhân Nhã kia! Nàng ta chính là người điên! Khẳng định nàng ta vẫn vô sự, còn tiêu dao tự tại đấy. Tất cả sai đều là của

người khác, không phải nàng ta ý vào là cháu gái nhà mẹ đẻ Thái Hậu sao?"

"Thảo nào, thì ra người cũng bị Vương Nhàn Nhã kia hại !" Tần Sắt Sắt nói: "Lúc trước xảy ra chuyện, trách nhiệm đều đẩy hết lên người ta. Vương Nhàn Nhã nàng ta thì tốt rồi, chẳng qua chỉ bị cấm túc, sau đó lại phong quang đắc ý ! Đúng rồi, vừa rồi ta nghe người nói, Võ Uyển Trinh mang thai? Nàng thành Thục tần?" Bởi vì ở Yêu Nguyệt cung, không có gì hối lộ những người trông giữ các nàng, cho nên tin tức phía ngoài một chút nàng cũng không rõ ràng.

Lệ thực viện nói: "Người không biết gì sao? Ta nói còn nói dối người? Hiện tại ta hối hận muốn chết, vì sao phải nghe theo Vương Nhàn Nhã. Nàng ta có Thái Hậu làm chỗ dựa, cho nên cái gì cũng không sợ. Đến cuối cùng xui xẻo chính là những người chúng ta! Nếu trên đời có thuốc hối hận, ta nhất định sẽ không đối kháng với Võ thực tần. Nhưng bây giờ nói lời này có ích lợi gì?"

Một đời nàng chỉ có thể ngây ngô ở trong này, sau đó già đi, nhăn nhoe xấu xí, rồi chết!

Suy nghĩ một chút khiến cho người ta sợ hãi! Làm cho người ta phát điên!

Tần Sắt Sắt không để ý tới Lệ thực viện, thì thảo tự nói. Nàng muốn đi ra ngoài, nàng liều mạng muốn đi ra ngoài. Ở trong này, nàng đã điên cuồng không còn ra bộ dạng gì nữa rồi. Không có lúc nào là nàng không nghĩ cách! Hơn nữa, bây giờ nghe tin tức Lệ thực viện mang đến, nàng càng ghen tị đến đòi mạng!

Dựa vào cái gì Võ Uyển Trinh kia vận khí tốt như vậy! Tại sao nàng ta không chết đi? Hoặc là đến Yêu Nguyệt cung này! Nhưng xem tình thế

trước mắt này, Võ Uyển Trinh càng ngày càng tốt, còn mang thai nữa! Nàng nên làm cái gì bây giờ? Nàng không muốn bị giam hãm tại nơi này.

Chỉ là ở trong này, nàng cho người truyền tin tức đến cũng rất khó khăn.

Lệ thực viện vào tới, nàng nhìn hoa tai trên lỗ tai Lệ thực viện, nói với Lệ thực viện: "Muốn ra ngoài không?"

"Người có cách sao?" Tinh thần Lệ thực viện lập tức tỉnh táo. Tiếp tục ở trong này, nàng thật sự muốn nổi điên .

"Nếu người có cách thì đã sớm đi ra ngoài, cần gì chờ tới bây giờ?" Lệ thực viện cũng thấy mình ngốc rồi. Tần mỹ nhân này làm sao có khả năng có biện pháp?

"Trước kia không có, nhưng người vào tới, dĩ nhiên là có ! Lấy hoa tai của người xuống!" Tần Sắt Sắt phân phó nói.

"Người muốn hoa tai này làm gì?"

"Kêu người lấy xuống thì người lấy xuống! Nói nhảm nhiều như vậy làm gì?" Tần Sắt Sắt không nhịn được!

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Trương Phu Nhân

Edit: HueKhanh92

Beta: RineAnh

"Người cho rằng dựa vào một đôi hoa tai, những kẻ kia có thể nhả lời ra ngoài giùm người sao?" Triệu thứ nhân không biết xuất hiện lúc nào, âm u nói. Nàng là người đến Yêu Nguyệt cung này sớm nhất, nay khuôn mặt kiều mỹ sớm đã không còn.

Tần Sắt Sắt nói: "Dù sao so với ngồi chờ chết cũng tốt hơn. Chờ ta đi ra ngoài, nể tình chúng ta từng ở chung, ta sẽ sai người để ý chăm sóc các người."

Nghe được Tần Sắt Sắt nói có thể ra ngoài, Triệu thứ nhân cũng lấy lại tinh thần, chỉ là nàng vừa nghĩ lại, đến lãnh cung này, làm sao có cơ hội ra ngoài đây?

Khăng định Hoàng Thượng không trở lại chỗ các nàng. Dù có đến, nay các nàng mang bộ dáng này, Hoàng Thượng thấy được còn ngán. Trong cung này, có thể từ lãnh cung ra ngoài không có mấy người, vô cùng ít ỏi. Đại bộ phận chính là chết hoặc là chết già ở trong này, sống cũng không qua được mấy năm, cho nên mọi người đều sợ bị biếm lãnh cung.

Nếu là hoàng thượng nhất thời tức giận, biếm người vào lãnh cung thì còn may, nhưng nếu thật sự đã định tội, muốn xoay người liền trăm khó ngàn khó.

Nhìn Tần Sắt Sắt như vậy, có thể có cái kết quả gì?

Tại Phương Linh điện hiện tại chỉ có mình Lý Già La là chủ tử, nàng đương nhiên mừng rỡ tự tại. Tuy rằng Hoàng Thượng nói muốn đem Trường Xuân cung cho nàng, nhưng điều này cũng phải chờ qua năm mới. Sắp sang năm mới, chuyển nhà cũng không nên.

Trong cung có sáu cục, cho dù là Hoàng Hậu, cũng chỉ ra quyết định rồi phân phó mọi người. Lý Già La thì càng không cần nói. Làm phi tần, căn bản cũng không có chuyện gì, huống chi là phi tần mang thai.

Đám cung nhân ở Phương Linh điện hiện tại ai nấy đều vui vẻ. Nay bọn họ đi lĩnh gì đó, tuyệt đối sẽ không phải chịu uất ức, ngược lại là luôn được ưu tiên. Chung quy ai nấy đều biết Thực tần nương nương được sủng ái lại có thai, về sau tiền đồ cẩm tú, còn không nhanh chóng nịnh bợ nàng?

Mà Vương chiêu nghi đang bị bệnh thì bị mọi người quên đi, ở tại góc hẻo lánh.

Nhưng cũng không ai dám đi khiêu khích cái gì. Bởi vì Vương thái hậu có an bài người ở tại Vĩnh Hòa cung chăm sóc nàng ta. Hơn nữa, tuy rằng mọi người đều suy đoán Vương chiêu nghi đã gây ra chuyện gì đó, nhưng cụ thể là gì thì không ai biết, cũng không có lá gan đi hỏi thăm.

Nếu nói ngã bệnh, cần tĩnh dưỡng, như vậy mọi người liền dừng đi quấy rầy nàng ta.

Tới gần năm mới, người ở hậu cung gặp nhà mẹ đẻ cũng nhiều lên.

"Trương phu nhân?" Lý Già La nhíu mày nghiêng đầu. Hồ Phách vội vàng nói: "Trương phu nhân là đường tỷ của Vân thị, gả ở kinh thành, bình thường quan hệ với Vân thị cũng không tệ lắm. Lần này biết trước chuyện tuyển tú và nói cho Vân thị chính là vị Trương phu nhân này."

Hồ Phách là đại nha hoàn bên cạnh Vân thị, lại được Vân thị yêu thích, cho nên đối với chuyện này là rất rõ ràng. Phu quân của Trương phu nhân chỉ là tán quan tứ phẩm, chính là chức quan có phẩm vị nhưng không có việc. Loại quan này ở trong kinh thành có rất nhiều, chủ yếu là trong nhà có quý nhân hoặc là lấy tiền đổi được.

Trương phu nhân không phải nhà mẹ đẻ của Võ Uyển Trinh, nhưng nếu bên này Thục tần có thể gật đầu đáp ứng gặp mặt, cũng là có thể xem xét. Bình thường ở phương diện này người trong cung vẫn là rất hiếu nhân tình.

Cho nên Trương phu nhân sai người nhắn lời đến chỗ Lý Già La, nàng nghe chỉ cười nhạt. Xem ra, chính mình ở Võ gia đóng giả bộ dáng thành thật, luôn nghe lời rất thâm nhập lòng người. Trương phu nhân còn cảm thấy mình là một cô nương rất nghe lời đây.

"Chủ tử, ngài có gặp Trương phu nhân này không?" Hồ Phách hỏi.

"Năm trước trong cung rồi ren, vẫn là không nên gặp."

Hồ Phách lập tức đi tìm người phân phó. Cái Trương phu nhân này, trước kia đều không có lộ đầu ra, bây giờ nhìn chủ tử nhà mình tốt lên, liền nhanh chóng muốn bò lên, thật là không biết trời cao đất rộng.

Trương phu nhân là nhờ Trần phu nhân - mẫu thân của An phi tiện thể nhắn giùm. An phi sinh Nhị công chúa, hiện tại tuy rằng không được sủng nhưng là người trong cung cũng không dám coi thường nàng. Bởi vì có một công chúa, Hoàng Thượng cũng ít con cái, đối với Nhị công chúa cũng không tệ, thường thường cũng sẽ đi xem Nhị công chúa.

Nữ nhân trong cung, nhờ vào số lần Hoàng Thượng đến mới không bị vắng vẻ.

Mà Trần phu nhân cùng Trương phu nhân thì có dính dáng đến quan hệ thông gia. Chắt nữ (cháu gái) của Trần phu nhân gả cho chắt tử (cháu trai)

của Trương phu nhân.

Liền bởi vì cái quan hệ này, Trần phu nhân thấy Trương phu nhân muốn gặp Võ Thục tần, bà liền nhẫn giùm.

Mà khi An phi nhận được hồi đáp của Võ Thục tần, vội vàng gọi người chuyển lời qua cho mẫu thân.

Trần phu nhân nhận được lời đáp từ trong cung, Trần lão gia cũng biết, liền hỏi: "Không phải chuyện của nương nương (An phi) à? Sao lại nói đến Thục tần nương nương?"

Trần phu nhân vội vàng nói: "Là Trương gia Trương phu nhân, nhờ ta tiện thể chuyển lời giùm. Tốt xấu gì cũng là quan hệ thông gia, chuyển một câu nói cũng không kỳ cục." Chết nữ bên nhà mẹ đẻ của bà vẫn là con dâu của đệ đệ Trương phu nhân, loại quan hệ thân thích này cũng không xé rách được.

Trần lão gia nói: "Chuyện Trương gia, về sau người bớt dính líu. Loại người như bọn họ, chuyện không có lợi sẽ không làm, bây giờ còn liên lạc vào trong cung, càng là đừng dính đến, tránh cho kéo cả nương nương vào."

Trần phu nhân nói: "Nương nương của chúng ta có Nhị công chúa, làm sao sẽ không tốt? Chuyện này ta cũng đã suy xét qua, nếu Trương gia kia có quan hệ cùng Thục tần nương nương, hiện tại Thục tần nương nương lại được sủng ái, đến thời điểm cũng tiện trợ giúp nương nương nhà mình, ở trong cung mới có thể không bị người ám toán."

"Lời này người cũng tin? Thật là tóc dài kiến thức ngắn. Thục tần kia có thể trong thời gian chưa đến một năm đi từ một cái Quý nhân thăng lên làm Thục tần, lại còn mang thai, dĩ nhiên nàng ta sẽ không phải người đơn giản. Người đừng có coi thường người khác, tránh đến thời điểm hối hận cũng không kịp."

"Biết rồi! Ta chỉ nhả một câu, lão gia người cứ nói nhiều, về sau ta không nhả giùm nữa không được sao?" Trần phu nhân không cho là đúng, tuy rằng đường muội của Trương phu nhân là kế mẫu của Võ Thục tần, nhưng kế mẫu cũng là mẫu thân. Đại Sở là lấy hiếu đạo trị thiên hạ, Võ Thục tần chính là dù có tiền đồ, cũng không thể mặc kệ người nhà mẹ đẻ. Lại nói, ở trong cung muốn có tiền đồ, nhà mẹ đẻ không ra gì cũng không có khả năng.

Bên cạnh đó, Trần phu nhân làm vậy cũng là vì chất nữ nhà mình. Trương phu nhân này và đệ muội (em dâu) bà ta quan hệ rất tốt, nếu thật sự không nhả giùm Trương phu nhân, vậy chất nữ Trần phu nhân nói không chừng sẽ phải chịu thiệt thòi (quan hệ mẹ chồng nàng dâu).

Trương phu nhân đã sớm nhận được tin tức do đường muội Vân thị đưa tới, nói là đưa Võ Uyển Trinh lại đây tuyển tú. Chỉ là ban đầu bà không có ôm hi vọng gì. Dù là được tuyển, dựa vào chức quan của Võ muội phu (em rể), cũng không thể lập tức được cái địa vị cao.

Huống chi, trong cung có Vương Hiền phi cầm giữ, ngay cả Hoàng Hậu đều phải nhường bộ lui binh, một cái tú nữ nho nhỏ có thể có bao nhiêu tiền đồ đây?

Cho nên Trương phu nhân chưa từng lộ diện, cho dù nàng có quan hệ như vậy với Trần phu nhân nhưng cũng không có nói kính nhờ người ta chiếu cố một chút.

Thẳng đến khi Võ Uyển Trinh thật sự nổi danh, bây giờ còn mang thai long chủng, nghe nói ngay cả Vương Hiền phi đều là bởi vì nàng ta mà bị Hoàng Thượng trách phạt, Trương phu nhân nghĩ cũng nên gặp một lần.

Nương nường ở trong cung muốn tiến thêm một bước lên trên, như vậy sau lưng phải có núi dựa vững chắc. Nói không chừng Trương gia các nàng có thể cho Võ Thục tần một nơi dựa vào.

Có người ở kinh thành dễ làm việc, so với việc nàng ta đơn độc đấu đá thì tốt hơn nhiều.

Cho nên Trương phu nhân thỉnh Trần phu nhân tiện thể nhắc giùm.

Trương gia cũng biết kể nữ của đường muội Trương phu nhân có tiền đồ, địa vị của Trương phu nhân tại Trương gia đều lập tức tăng lên. Người ninh bộ bà ta cũng nhiều hơn.

Trương phu nhân này, luôn luôn là không có lợi không dậy sớm (không có lợi không làm), bà ta nói cho đường muội Vân thị chuyện tuyển tú chẳng qua là vì Trương gia không chọn được người thích hợp, hay nói trắng ra là bà ta không có nữ nhi thích hợp. Nữ nhi duy nhất thì đã gả cho người ta, còn lại thứ nữ tuổi lại quá nhỏ, còn chưa đủ tư cách, vậy nên mới nói tin tức này cho Vân thị.

Chẳng qua là một câu nói thôi, Vân thị có thể làm thành tất nhiên là tốt, làm không được, bà cũng không tổn thất gì.

"Cái gì? Không gặp?" Trương phu nhân nhận được một câu nói như vậy, quả thực tức muốn chết, cảm thấy Võ Thục tần kia là kẻ vong ân phụ nghĩa. Nếu không phải nhờ bà, nàng có thể có ngày lành như bây giờ? Thế nhưng còn không gặp bà.

Chính mình ở trước mặt người nhà cũng khoe khoang chắc nịch, nói là nhất định có thể gặp Võ Thục tần. Nhưng bây giờ Võ Thục tần này lại không muốn gặp mình, quả thực là buồn cười.

Bà lại không thể đến trong cung để chất vấn Võ Thục tần, bà còn chưa có lá gan đó.

"Quả nhiên là cánh cứng cáp liền không nhận người quen." Trương phu nhân cười lạnh nói: "Cũng không tin nàng về sau không cần nhờ đến chúng ta."

[Ed: Trên đời lắm kẻ ảo tưởng sức mạnh =_=]

Trương phu nhân bởi vì chuyện này cảm thấy rất mất mặt, tìm từ ngữ nghiêm khắc viết một phong thư cho Vân thị ở Trác Châu. Nội dung ngầm có ý nói Võ Uyển Trinh qua sông đoạn cầu, vong ân phụ nghĩa.

Chuyện này không biết như thế nào bị Võ lão thái thái biết, Võ lão thái thái mắng: "Cái gì vong ân phụ nghĩa, qua sông đoạn cầu? Chuyện của Võ gia chúng ta, cùng Trương gia nàng ta có quan hệ gì? Không phải là nói chuyện tuyển tú thôi sao? Không có Trương gia, chúng ta vẫn có thể biết được chuyện tuyển tú. Hôm nay đều là tôn nữ của ta xuất chúng, được Hoàng Thượng yêu thích, liên quan gì Trương gia bọn hăn? Còn dám châm chọc nường nường, chờ đến kinh thành, ta gặp nường nường, thế nào cũng phải cáo trạng nàng ta."

Võ lão thái thái hiện nay chính là đặc ý vô cùng. Trưởng tôn nữ của bà tiến cung làm nường nường, nay còn mang thai long tử, về sau nói không chừng chính là Thái Tử. Dù không phải Thái Tử, cũng ít nhất là một vương gia, bà chính là tăng ngoại tổ mẫu (bà cố ngoại) của vương gia.

"Đại tẩu, không phải ta có ý nói gì nhưng Trương phu nhân cũng quá lên mặt, nhà chúng ta tuy rằng không bằng nhà các nàng, nhưng nường nường là người nàng ta có thể tùy tiện nói sao? Nói những lời này thì nên vả miệng. Huống chi nường nường còn mang long tử đây? Nếu là Hoàng Thượng nghe xong còn không nổi trận lôi đình sao. Giúp một chút việc liên muốn biến thành đại ân nhân của Võ gia chúng ta. Thật là không biết điều." Nhị thái thái Nguyễn thị nói chuyện, không chứa một chút tình cảm nào.

Hơn nữa, Trương phu nhân kia tính là cái gì, cũng dám nói tới nường nường, thật là quá đáng. Vinh hoa phú quý nhà mình còn phải dựa vào nường nường đây.

Vân thị nghe xong nói: "Đều là ta không phải. Đây là đường tử của ta, từ nhỏ ở nhà mẹ đẻ tính tình liền như vậy, chỉ có người khác cho nàng, không có nàng cho người khác. Dù đã gả cho người cũng giống như vậy. Nhiều năm như vậy vẫn là không thay đổi cái tính tình này. Chỉ là ta nghĩ, lão gia sang năm liền muốn vào kinh báo cáo công tác, ở trong kinh tốt xấu cũng phải có người quen mới tốt. Trương gia tuy rằng không tốt, nhưng lại ở kinh thành, chung quy so với chúng ta quen biết nhiều người hơn. Mẫu thân ngài xem, có phải nên uyển chuyển một chút hay không?"

Võ lão thái thái nói: "Tôn nữ của ta chính là nương nương. Sao còn phải dựa vào Trương gia? Vậy không phải là trò cười sao? Nàng ta còn dám viết thư đến chất vấn, người cũng đừng khách khí với nàng ta."

Vân thị nghe xong nói: "Không bằng để con dâu hỏi một chút ý của lão gia xem nói thế nào?"

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Bàn Tính

Edit: Puta Ng

Beta: Nam Thiên Vân

Võ Chính Đạo - Võ đại lão gia đương nhiên không muốn mất đi quan hệ thông gia và trợ lực từ Trương gia, nói với Vân thị: "Uyển Trinh ở trong cung, cũng cần có người giúp, một mình con bé sao được? Dù là sinh hoàng tử, muốn lập Thái Tử, cũng cần đám triều thần đến thương nghị."

Quan hệ thông gia của Trương gia cũng nhiều, đến lúc đó nói không chừng có thể hỗ trợ.

Chỉ là, Trương phu nhân nói nữ nhi mình, Võ đại lão gia vẫn còn có chút tức giận. Chung quy bây giờ nữ nhi của hãn là nương nương. Người - một ngoại mệnh phụ cũng dám nói nương nương, người quả thực không để nương nương vào mắt.

"Nói chuyện nhẹ nhàng một chút, đồ dành đường tử người. Tất cả đợi chúng ta hồi kinh lại nói." Võ Chính Đạo nói.

Lần này trở lại trong kinh, hãn chuẩn bị để lưu lại kinh thành. Dựa vào thân phận của nữ nhi mình, ở lại trong kinh không thành vấn đề. Nếu nương nương sinh được con trai, như vậy về sau nói không chừng mình chính là ngoại tổ phụ của Thái Tử, kém nhất cũng là ngoại tổ phụ của vương gia.

Quả nhiên đưa nữ nhi tiến cung là đúng, hãn đi bước cờ này đúng rồi!

Đêm 30, k4rLý Già La cũng được mời đến Từ Ninh Cung, ở Từ Ninh Cung cùng Vương thái hậu đón giao thừa.

Mặt khác, dòng họ hoàng thất cũng căn cứ vào phẩm cấp và quan hệ xa gần mà theo thứ tự ngồi ở bên dưới.

Từ Ninh Cung có hai tầng lầu biểu diễn. Trong cung mời người hát hí khúc tới, tuyệt đối là người tốt nhất, giỏi nhất. Ngồi trong phòng cũng không cảm thấy lạnh chút nào.

Vương thái hậu còn cho Lý Già La ngồi ngay bên dưới Triệu Hoàng Hậu, có vẻ rất thân thiết với Lý Già La.

Vương Thái Hậu nói chuyện với một vài thái phi lớn tuổi bối phận cao và lão vương phi, đơn giản là chút chuyện nhà, con cháu.

Năm nay là năm tuyển tú, rất nhiều con cháu dòng họ vương thất cũng được tứ hôn.

Chỉ là Lý Già La ngồi gần phía trước, những người kia đều là dòng họ tôn thất, cũng không nhìn thấy rõ.

Triệu Hoàng Hậu cười nói với Vương Thái Hậu: "Mẫu hậu, Tả tiếp dư các nàng có thai, không thích hợp ngồi đây lâu. Hay là cho các nàng đi về trước?"

Vương Thái Hậu nghe xong tán thưởng gật đầu, nói: "Vẫn là người suy tính chu toàn, phải thêm vài người đưa các nàng về."

Sau khi đưa ba người mang thai bọn Lý Già La đi, có mấy lão thái phi khen ngợi Triệu Hoàng Hậu. Vương thái hậu cũng nói theo: "Đứa con dâu này của ai gia đương nhiên là tốt, làm việc cũng thỏa đáng, xử sự cũng công bằng. Trong cung này, nếu không có đứa con dâu này của ai gia, thật

không biết loạn thành cái dạng gì. Đêm trừ tịch năm nay cũng xử lý tốt, ai gia rất thích!"

Triệu Hoàng Hậu được khen, ngược lại không mặt đỏ, cũng nói theo: "Đều là mẫu hậu người chỉ bảo tận tình. Trong cung này, nếu không có người trấn giữ, con dâu cũng không dám yên tâm làm việc to gan như vậy."

Mọi người nghe xong đều nở nụ cười. Bên này rất hòa thuận vui vẻ.

Bọn Lý Già La được vây quanh đưa trở về. Tả tiếp dư cách đây gần nhất, cáo từ tại khúc ngoặt trước mặt. Nàng ta nhiều tháng nhất, bụng cũng đã rất lớn. Tả tiếp dư khẽ gật đầu với Lý Già La và Trương quý nhân, rồi mang theo người của mình rời đi.

Mà Lý Già La ở Phương Linh điện cách Từ Ninh Cung rất xa. Về phần Trương quý nhân, Trương quý nhân ở Xuân Hoa điện, cùng điện với Tô chiêu nghi.

"Võ tử tử, hiện tại người ăn uống thế nào? Hiện tại muối thật là cái gì cũng đều ăn vào, người mập lên một vòng." Trương quý nhân tìm đề tài chung để nói.

Lý Già La cười nói: "Ta thì không được. Trước đó một thời gian, ăn cái gì ói cái đó, người còn gầy đi, hiện tại đã tốt hơn nhiều."

Mắt thấy đã đến Phương Linh điện, Lý Già La nói: " Hai người chúng ta thân mình đều không tiện, ta sẽ không mời muối đi vào. Về sớm một chút, nghỉ ngơi sớm, ngày mai còn phải chúc tết Thái Hậu và Hoàng Hậu."

Trong lòng Trương quý nhân tràn đầy lời nói không nói ra khỏi miệng, chỉ có thể rời đi.

Hai người cũng không có giao tình gì, huống chi đều có bầu. Đến lúc thật sự xảy ra chuyện gì thì rất phiền toái.

Lý Già La đương nhiên không hi vọng có thêm phiến toái. Nàng đến đây chưa tới một năm mà phiến toái đến thân đã đủ nhiều .

Trương quý nhân trở về Xuân Hoa điện, Tô chiêu nghi vẫn chưa về. Đối với Tô chiêu nghi, Trương quý nhân không hiểu biết chút gì. Mặc dù nàng ta là chủ vị Xuân Hoa điện nhưng cũng không bắt các nàng, những phi tần phân vị thấp ở tại Xuân Hoa điện mỗi ngày đi thỉnh an nàng ta.

Giống như đối với các nàng luôn luôn là một bộ dạng không quan tâm. Cho dù là Trương quý nhân mang thai, nàng ta cũng không tỏ ra vui mừng.

Bởi vì phân vị Trương quý nhân thấp, nếu dựa theo quy củ, sinh ra đứa nhỏ sẽ phải giao cho Tô chiêu nghi nuôi. Đương nhiên, đây là nếu không có phi tử phân vị cao khác cầu Hoàng Thượng, được Hoàng Thượng và Hoàng Hậu đồng ý cho nhận về nuôi.

Chỉ là, Trương quý nhân nghĩ, hiện tại trong cung, ba người mang thai thì mình phân vị thấp nhất.

Dù cho sinh hoàng tử, có thể thăng lên một chút, nhưng thúc ngựa cũng không đuổi kịp hai vị kia.

Chẳng lẽ đứa nhỏ của mình thật sự vừa sinh ra đã kém hơn người khác? Trương quý nhân lắc đầu, tuyệt đối không thể!

Đầu năm, sáng sớm mồng một phải đi triều bái Hoàng Hậu. Nội mệnh phụ và ngoại mệnh phụ đều vào cung. Tuy rằng trong cung có Thái Hậu, nhưng Hoàng Hậu mới là đứng đầu hậu cung, Thái Hậu lui về sau. Một ngày này, trước tiên đi chỗ Hoàng Hậu, đại lễ triều bái xong sau đó dòng họ hoàng thất lại đi chúc tết Thái Hậu.

Mà ba người Lý Già La sau khi bái lạy Triệu Hoàng Hậu, Thái Hậu cho người truyền lời. Hôm nay chỗ bà nhiều người, các nàng đang mang thai, không cần qua, cũng là sợ va chạm, sẽ không tốt.

Thái Hậu săn sóc, các nàng đành phải hướng về phía Từ Ninh Cung bái lạy ba bái, rồi ai nấy trở lại cung của mình.

Thời điểm năm mới, bận rộn nhất hẳn là Hoàng Đế và Hoàng Hậu, phải tế thiên, tế tổ, còn phải dự yến cùng nhóm triều thần, mệnh phụ. Mặt khác, còn có sứ giả các tiểu quốc chư hầu cần tiếp kiến, thật là bận rộn đến mức không thở nổi.

Liên tục chừng mười ngày, Hoàng Thượng đều không đến hậu cung.

Nữ tử hậu cung cũng không thể ra cung đi chúc tết các thân thích. Cho nên năm mới đối với những cô gái này mà nói, thật đúng là rất không thú vị.

Lý Già La cũng chỉ xem cung nữ, thái giám trong cung mình đùa giỡn, đánh bạc, hoặc là có người cung khác tới cùng tán gẫu.

Viên Thục Hoa thường xuyên qua chỗ Lý Già La, có đôi khi chơi cờ, hoặc là nghe Viên Thục Hoa đánh đàn, cũng rất hưởng thụ.

Trong cung, nhóm cung phi đều sợ nhàm chán. Cục phục trách âm nhạc cũng chuẩn bị rất nhiều tiết mục. Mọi người có thể gọi đến cung mình, lựa chọn tiết mục mình thích xem.

Triệu Hoàng Hậu cũng phân phó , bởi vì trong cung có phi tần mang thai, cho nên những tiết mục này đều phải đảm bảo an toàn. Có một lần Lý Già La còn chọn một tiết mục thổi tiêu, gọi là khúc mục đồng. Nghe thanh âm của tiêu, phảng phất như thật sự gặp được một mục đồng cười trâu, đang thổi tiêu trên lưng trâu.

Đương nhiên, trong đó còn có các tiết mục biểu diễn ca múa, chỉ là Lý Già La không thích xem.

Biểu diễn tạp kỹ cũng đã xem qua hai lần, đều là mấy cung phi cùng nhau xem .

Cứ như vậy, đến mười một tháng giêng, Hoàng Thượng vào hậu cung, đương nhiên là đi Khôn Ninh cung của Triệu Hoàng Hậu trước tiên, sau đó lại lựa chọn đi cung khác.

Hoàng Thượng tới chỗ Lý Già La đều là ban ngày, nàng có thai, đương nhiên không thể thị tẩm.

Chỉ là hai người lại có thể cùng nhau nghe khúc mục đồng kia. Hoàng Thượng nghe xong cảm thấy rất hay, sau đó liền thưởng người thổi tiêu.

Hoàng Thượng cười nói: "Mùng hai tháng hai, trăm phải đi dự lễ xuân canh (lễ để bắt đầu vụ canh tác mùa xuân ý^^). Chỉ là không nghĩ đến khúc tiêu mục đồng này lại có ý cảnh như vậy. Đợi hoàng nhi của chúng ta trưởng thành, trăm cũng mang theo nó cùng thưởng thức cảnh mục đồng."

Tựa hồ như nghe thấy thanh âm của Hoàng Thượng, bụng Lý Già La đột nhiên động một chút. Tay Hoàng Thượng đang đặt trên bụng Lý Già La, cho nên tay của hắn cũng cảm thấy.

Hoàng Thượng cười nói: "Trong bụng ái phi nhất định là một tiểu tử nghịch ngợm. Nghe trăm đáp ứng chuyện này nên vui vẻ đến mức khoa chân múa tay sao?"

Lý Già La dờ khóc dờ cười, "Hoàng Thượng, nó mới nhỏ như vậy, làm sao nghe hiểu được ?"

"Hoàng tử của trăm đương nhiên là thông minh vô cùng, nhất định có thể nghe hiểu được!" Hoàng Thượng rất là tự tin.

Lúc ấy Đại hoàng tử là cung nữ mang thai. Hắn cũng không quá coi trọng. Sau này Vương Hiền phi nói muốn đem cung nữ này về bên cạnh

mình chăm sóc, hẳn cảm thấy không phải đại sự gì nên đáp ứng.

Đến lúc sinh ra là một hoàng tử, lúc ấy hẳn thật cao hứng, cũng phong mẹ đẻ của Đại hoàng tử làm tần, coi như bù đắp cho nàng ta.

Chỉ là đại hoàng tử sinh ra liền ốm yếu nhiều bệnh, mỗi lần hẳn đi nhìn nó đều là thái y đang xem bệnh cho nó. Đối với một đế vương mà nói, một hoàng tử thân thể ốm yếu căn bản không thể đáp ứng được kỳ vọng của hẳn.

Cũng may hẳn còn trẻ, còn có thể có hoàng tử khác sinh ra. Chỉ là phải đợi tận vài năm.

Nay có ba phi tử mang thai, dù chỉ có một người sinh hạ hoàng tử, Tiêu Cảnh vẫn sẽ thật cao hứng

Đương nhiên, trong tư tâm, hẳn hi vọng Thục tần bên này sinh hoàng tử. Trừ nguyên nhân mình yêu thích Thục tần ra, nguyên nhân nhà mẹ đẻ Thục tần không nổi trội mới là trọng yếu nhất .

Trương quý nhân sinh nam sinh nữ đối với Hoàng Thượng đều không có ảnh hưởng gì. Nhưng vì nguyên nhân nhà mẹ đẻ Trương quý nhân kém hơn, phân vị cũng thấp, nàng ta sinh hoàng tử, rất có thể phải để người khác nhận nuôi.

Về phần Tả tiếp dư, cha nàng ta là Hộ bộ Thị lang, khó đảm bảo nếu có cháu ngoại là hoàng tử sẽ không có ý tưởng khác.

Thục tần và nhà mẹ đẻ quan hệ không tốt, thậm chí có thể nói là có thù. Như vậy tới nay, Thục tần không có khả năng sẽ làm cho nhà mẹ đẻ càng ngày càng hiền hách.

Đương nhiên, đây là ý nghĩ của hẳn, sinh nam sinh nữ, cũng không phải hẳn có thể quyết định. Tất cả đều sinh con trai cũng tốt, nhiều hoàng tử, về

sau thế cục mới có thể vững hơn.

Tết Nguyên Tiêu mười lăm tháng giêng, Hoàng Thượng và Hoàng Hậu phải lên Chính Dương môn, lộ diện trước mặt dân chúng kinh thành, cũng thể hiện ý tứ đồng lòng với nhân dân.

Đương nhiên, vẫn là có thể mang các phi tử cùng đi. Mặc dù là đứng gần cuối, nhưng có thể lên Chính Dương môn cũng là một loại vinh hạnh.

Triệu Hoàng Hậu hỏi Hoàng Thượng mang những ai theo. Đến lúc đó bọn họ phải mặc triều phục, xuất hiện cùng Hoàng Đế và Hoàng Hậu.

Hoàng Thượng trực tiếp vẽ vài vòng lên danh sách "Những người này đi thôi."

Triệu Hoàng Hậu cười nói: "Thần thiếp vốn còn muốn mang theo bọn Võ Thực tần đi lên xem một chút. Chỉ là các nàng tháng càng lúc càng lớn, không cẩn thận va chạm sẽ không tốt. Hiện tại xem ra, ý của Hoàng Thượng và thần thiếp giống nhau." Những phi tử mang thai đều không mang theo.

Hơn nữa tham gia đều là mấy phi tử phân vị cao, bao gồm An phi và Nhu phi. Về phần Vương chiêu nghi, Triệu Hoàng Hậu viết cũng không viết lên. Nay thời thế của nàng ta đã qua rồi.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Buông Tha

Edit: HueKhanh92

Beta: RineAnh

Tuy rằng không biết vì sao ngay cả Thái Hậu cũng bỏ rơi Vương chiêu nghi, nhưng cũng chẳng có lí do gì để nàng phải suy nghĩ. Chỉ cần Vương chiêu nghi không tốt, nàng cảm thấy rất vui mừng.

Mấy năm nay không biết đã bị Vương chiêu nghi chọc tức bao nhiêu. Nhưng thật sự bất lực, nhìn kẻ thù lại không thể báo thù, loại cảm giác này thật là khó chịu.

Người đứng càng cao, lúc ngã xuống lại càng đau. Đạo lý này, chỉ sợ hiện tại Vương chiêu nghi đã hiểu rất rõ.

Tô chiêu nghi chính mình niệm kinh Tam chú, cầu nguyện vì đứa nhỏ đáng thương không thể xuất thế của mình.

Hiện nay, kẻ đầu sỏ gây nên cũng đã ngã, nàng hi vọng tốt nhất Vương chiêu nghi kia về châu trời, đền mạng cho hài tử của nàng.

Một năm kia, cũng là cái ngày này, lúc nàng vừa vặn dự cảm được bản thân có thai, thời điểm đang muốn mời thái y, bởi vì nàng vô tình làm dơ y phục của Vương chiêu nghi, nàng ta liền phạt nàng quỳ trong thời tiết lạnh buốt. Nàng có lòng muốn nói ra chuyện bản thân mang thai, nhưng làm gì có cơ hội này?

Cuối cùng chỉ có thể chịu kết cục mất đi hài tử. Hoàng Thượng vì bồi thường cho nàng, thăng lên làm chiêu nghi. Nhưng nàng thà rằng không cần cái phân vị chiêu nghi này, cũng muốn con của mình.

Nàng đã khóc, cũng đã nháo, nhưng có ích lợi gì? Hoàng Thượng cũng không có khả năng vì mình mà đối nghịch cùng Vương gia.

Về sau đã không còn được sủng ái, cơ hội khóc nháo cũng không có.

Cho nên, đối với Võ thực tần có thể đấu ngã Vương chiêu nghi, Tô chiêu nghi phảng phất có cảm giác bội phục cùng cảm kích.

Thân mình của nàng từ sau lần sảy thai trước cũng đã hỏng rồi, không sinh được nữa. Trong hậu cung này, trên cơ bản nàng đã thuộc về nhóm thất sủng, đợi đến khi già đi chỉ có hai kết quả, hoặc là về trời trước lúc Hoàng Thượng băng hà sau đó được chôn ở lăng mộ tần phi trong hoàng lăng, hoặc là sống đến sau khi Hoàng Thượng băng hà và trở thành thái phi.

Nếu nói nàng ban đầu không có dã tâm, đó là không thể nào, nàng cũng từng muốn một bước bay lên trời. Nhưng nay đường lui của nàng đều đã bị chặt đứt, cũng không còn nhiều ý nghĩ như vậy. Mong muốn duy nhất chính là muốn nhìn Vương chiêu nghi ngã xuống, hoặc nghiêm trọng hơn một chút là kể cả Vương thái hậu. Nếu như không có Vương thái hậu, Vương chiêu nghi dám lớn lối như vậy sao? Nhưng Vương thái hậu là mẹ ruột của Hoàng Thượng, nàng không biết làm cách nào để đấu với bà ta.

Tô chiêu nghi đang nghĩ, một cung nữ tiến vào báo: "Nương nương, có người thả một phong thư ở cửa cung của chúng ta."

"Có nhìn thấy là người nào đến không?" Tô chiêu nghi hỏi.

"Nô tỳ nhìn một vòng, cũng không có phát hiện ai, phỏng chừng đã sớm rời đi."

Cung nữ đưa phong thư qua, Tô chiêu nghi nói: "Người mở ra xem xem." Đây là cung nữ tâm phúc của Tô chiêu nghi, rất nhiều việc nàng ta đều biết, nay các nàng coi như là sống nương tựa lẫn nhau.

"Nương nương, ngài xem." Đại cung nữ Oanh Nhi đưa thư cho Tô chiêu nghi. Trên đó viết: Gặp tại Yêu Nguyệt cung, có chuyện quan trọng, Tần.

Yêu Nguyệt cung? Tô chiêu nghi hỏi: "Trong cung có cái chỗ này sao?" Sao nàng lại không biết?

Oanh Nhi cười nói: "Nương nương đương nhiên không biết cái Yêu Nguyệt cung này, kỳ thật Yêu Nguyệt cung chính là tên của lãnh cung."

Tô chiêu nghi cũng cười: "Tên này đặt ngược lại là rất khác biệt. Bản cung đã biết là người nào." Không phải là cái Tần Sắt Sắt kia sao, vào lãnh cung còn không yên ổn như vậy, muốn đi ra sao? Vậy cũng phải xem xem có bản lãnh này hay không.

Về phần chuyện quan trọng này, nếu nàng ta có chuyện quan trọng thật thì đã sớm nói ra để bảo trụ địa vị của mình, làm sao có khả năng im lặng lâu như vậy, lại còn tìm đến nàng?

Cái Tần Sắt Sắt này, ngoài mặt giả dạng cả người lẫn vật vô hại, cùng người tử tử muội muội, sau đó ở sau lưng thì ngầm hung hăng đâm người một đao, nay có kết cục này, cũng là trừng phạt đúng tội.

"Vậy nương nương có đi gặp vị này không?" Oanh Nhi hỏi.

"Không gặp, bản cung ở trong cung này đã tâm như nước chảy, còn có cái gì đáng sợ?" Tần Sắt Sắt đơn giản chính là uy hiếp cùng dụ lợi, nhưng chính mình có gì mà sợ đâu? Chỉ là một cái tội nhân bị nhốt trong lãnh cung, nàng dùng chút thủ đoạn cũng có thể làm cho nàng ta sống không bằng chết.

Bây giờ còn dám đến tìm nàng, quả thực là tìm chết!

Về phần chuyện quan trọng nàng ta nói, đơn giản nàng ta tự nhận là lợi thế, đáng tiếc, nàng không có chút hứng thú nào.

Tần Sắt Sắt trông ngóng Tô chiêu nghi bên kia có thể cho người đến tìm nàng, nhưng nhiều ngày như vậy rồi cũng không có ai đến đây.

Lệ thực viện lạnh lùng nói: "Còn tưởng rằng người thật sự có bản lĩnh, thì ra cũng không có gì hơn cái này, ta sớm nên nghĩ đến mới phải, người có thể bị đưa đến lãnh cung thì có cái tiền đồ gì đây, thế nhưng ta còn tin người, có đôi vòng tai đó tốt xấu gì ta còn có thể đổi một phần cơm nóng để ăn, hiện tại thì hay rồi, đều như bát nước đổ đi."

Thật sự không nên ôm hy vọng đối với Tần Sắt Sắt này, nay trên người mình chẳng còn thứ đáng giá gì nữa.

Tần Sắt Sắt không có phản ứng lại Lệ thực viện, trong lòng nghĩ có phải do mình không có nói rõ ràng, cho nên Tô chiêu nghi không đến hay không?

Lúc trước cũng là sợ bị người khác nhìn thấy viết cái nội dung gì, cho nên mới không có nói rõ. Xem ra, không nói chút sự thật, Tô chiêu nghi thật sự sẽ không tới, cả đời này nàng sẽ ở trong lãnh cung.

"Ma ma, xin ngài lại mang tin đi cho Tô chiêu nghi, ta thật sự có quan hệ thân thích với Tô chiêu nghi. Ngài mang tin đi, đến lúc đó khẳng định Tô chiêu nghi sẽ thưởng cho ngài." Tần Sắt Sắt cầu xin.

"Đi đi đi! Lão nương làm gì có thời gian rảnh rỗi? Chớ nằm mộng giữa ban ngày nữa, nếu thật sự có quan hệ, hiện tại cũng trốn người không kịp." Nữ nhân trong lãnh cung đều muốn ra ngoài, nhưng thật sự có thể ra ngoài thì chưa có một ai.

"Ma ma, ta đập đầu cầu ngài, ngài đã giúp ta đưa tin một lần, nói là chuyện đưa nhỏ, Tô chiêu nghi khẳng định có thể hiểu. Nếu không, ta viết cho ngài cái giấy mượn đồ, đến thời điểm khẳng định có phần của ngài."

Tần Sắt Sắt khuyên can mãi, mới để cho ma ma này đáp ứng. Có điều cũng phải viết giấy mượn đồ, ước chừng hai mươi lượng bạc, trên đó còn có ấn dấu tay.

Ma ma kia nghĩ là, dù sao cũng chỉ bỏ công mang tin đi, có thể được đến hai mươi lượng bạc, cho dù không gọi được Tô chiêu nghi lại đây, chính mình sẽ móc ra từ phân lệ ăn uống của Tần thứ nhân này.

Ba người trong đây, cũng chỉ có Tần thứ nhân này thích vọng tưởng, để xem nàng ta có thể vọng tưởng ra cái dạng gì? Trong cung này, người càng thích vọng tưởng thì càng đoán mệnh.

Tô chiêu nghi không nghĩ đến Tần Sắt Sắt không chịu lùi bước, ngược lại trực tiếp cho người lại đây nhả lời.

Chuyện đưa nhỏ? Chuyện đưa nhỏ! Ha ha, cái Tần Sắt Sắt này thật đúng là hiểu mình, nàng đối với chuyện khác không để ý, chỉ để ý duy nhất đến đưa nhỏ vô duyên gặp mặt kia của mình. Nghĩ cái Tần Sắt Sắt này cùng Vương chiêu nghi trước kia ở cùng một chỗ, Tần Sắt Sắt vẫn là chó săn của Vương chiêu nghi, chẳng lẽ bên trong này có cái gì mà nàng không biết?

Tô chiêu nghi nói với ma ma kia: "Nếu Tần thứ nhân muốn gặp bản cung - cái thân thích này như vậy, người lạng lẽ nói cho nàng ta biết, ta đồng ý gặp nàng ta. Có điều chuyện an bài này lại phải xin ma ma phí tâm. Bản cung không muốn khiến người không liên quan biết được."

"Nường nường yên tâm, trong Yêu Nguyệt cung bình thường ngay cả con chim còn không rơi xuống, căn bản cũng không có người đi qua. Nô tỳ nhất định sắp xếp mọi việc xong xuôi, cam đoan nường nường vừa lòng."

Yêu Nguyệt cung lớn như vậy, lại còn hoang vắng, bà là quản sự ma ma, muốn an bài cái gì cũng đều dễ dàng.

Nghĩ đến cái giấy thiếu nợ kia cũng có thể thực hiện, quản sự ma ma này vui vẻ cực kỳ.

Hơn nữa Tô chiêu nghi cũng sai người ban thưởng cho nàng, thật là phát tài rồi.

Tần Sắt Sắt ngầm biết tin Tô chiêu nghi muốn gặp mình, mặt ngoài tỏ vẻ thật bình tĩnh, nhưng trong lòng lại là kích động không thôi. Nàng có ra ngoài được hay không, liền dựa vào chuyện lần này. Tất nhiên, việc này, nàng không thể để cho Lệ thực viện cùng Triệu thứ nhân biết.

Thời điểm đến gặp mặt, Tần Sắt Sắt bị người dẫn tới một cái phòng kê bên, chờ mãi đến đêm khuya mới có người lại đây. Tô chiêu nghi mang theo áo choàng phủ đầu, cả người và mặt đều giấu bên trong.

Đến trong phòng, trừ bỏ hai người các nàng, còn có một đại cung nữ bên cạnh Tô chiêu nghi.

Tô chiêu nghi đi thẳng vào vấn đề: "Bản cung thời gian eo hẹp, không muốn nghe lời vô nghĩa, người có lời gì thì nói nhanh lên, bỏ lỡ cơ hội lần này, người vĩnh viễn cũng sẽ không có cơ hội nữa."

"Nương nương, có thể cho cung nữ lui ra hay không?" Tần Sắt Sắt nói.

"Không cần, chuyện của bản cung không có cái gì giấu diếm nàng ta, người nói thẳng đi."

Tần Sắt Sắt nói: "Vậy chiêu nghi nương nương, ngài phải đáp ứng đưa ta ra khỏi Yêu Nguyệt cung này."

"Tần thứ nhân, người cảm thấy người còn có quyền lợi nói điều kiện sao? Không muốn nói thì thôi vậy, Oanh Nhi chúng ta đi!" Tô chiêu nghi xoay người liền muốn rời đi.

"Đừng đừng đừng, ta nói, ta nói." Vì bắt lấy cọng rơm cứu mạng này, Tần Sắt Sắt cũng bất chấp. Chung quy nàng bị rơi vào thế yếu, nếu cố chấp nói điều kiện với Tô chiêu nghi, nàng sợ cơ hội liền lướt qua.

"Trước kia ta đi theo Vương Hiền phi, Vương Hiền phi có một lần đặc ý nói với ta, nữ nhân trong cung muốn sinh con không phải là dễ dàng như vậy. Chỉ cần cô cô nàng ta còn, liền sinh không nổi. Chẳng sợ lỡ may sinh ra, cũng là sống không lâu."

"Làm càn! Người dám nói xấu Thái Hậu nương nương!" Tô chiêu nghi quát lớn.

"Thật sự, ta không có nói dối. Vương Hiền phi còn nói, trừ phi là nàng sinh đứa nhỏ mới được. Còn cảnh cáo ta, ngàn vạn lần đừng có tham vọng, nếu là sinh con trước nàng ta, tuyệt đối không có kết cục tốt."

"Bản cung không nghe người nói hươu nói vượn, bản cung còn tưởng rằng có thể nghe được cái nội dung tin tức gì. Ai ngờ là cái này, Oanh Nhi, chúng ta đi." Tô chiêu nghi cũng không quay đầu lại, đi thẳng ra ngoài.

Tần Sắt Sắt vội đuổi theo nói: "Tô chiêu nghi, ta không có nói sai, thật sự là nàng ta nói như vậy. Sau đó ta ở bên cạnh liền nhớ đến, nương nương ngài cũng từng sảy thai, có phải có nguyên nhân khác hay không?"

Tô chiêu nghi mạnh mẽ quay đầu, cười lạnh nói: "Tần Sắt Sắt, chó cùng rứt giậu cũng không cần phải nói đến chuyện này, bản cung khuyên người vẫn cứ nên ngây ngô ở nơi này đi. Nếu không ra ngoài, có lẽ người còn có thể sống lâu dài."

Tô chiêu nghi đi ra, quân sự ma ma kia lẻo đẻo đi theo Tô chiêu nghi. Tô chiêu nghi nói: "Tần thứ nhân điên cuồng, bệnh như vậy chỉ biết nói hươu nói vượn, đến thời điểm nói ra cái lời gì không nên nói, chỉ sợ tất cả các người đều không giữ được tính mạng."

-----/-/-----

Like và cmt đi nào các nàng êyyyyy

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Khả Nghi

Edit: Puta Ng

Beta: RineAnh. Su Thái phi

Quản sự ma ma kia vừa nghe Tô chiêu nghi nói, trong lòng chột động. Những lời lúc trước Tần thứ nhân kia nói thật khó lường, bà biết nên làm sao cho tốt đây? Trong cung này chuyện dơ bẩn quá nhiều, các bà biết, tuyệt đối sẽ bị diệt khẩu.

Chỉ là nếu như vậy, trong lãnh cung chết một người cũng không có gì ngạc nhiên. Ai sẽ để ý chuyện ở Yêu Nguyệt cung này? Đại bộ phận đều chẳng thêm quan tâm đến.

"Nương nương, Tần thứ nhân trong Yêu Nguyệt cung bị bệnh đã qua đời, quản sự ma ma Yêu Nguyệt cung lại đây chuyển lời." Xuân Oanh nói với Triệu Hoàng hậu. Trong cung có người chết, vẫn là tần phi, dù sao cũng nên đến chỗ Hoàng hậu báo một tiếng.

"Người đã chết, dựa theo quy củ phát tang là được." Triệu Hoàng hậu không nhớ rõ Tần thứ nhân này. Yêu Nguyệt cung là lãnh cung, hàng năm cũng đều có thể chết vài người.

Huống chi, cũng đã là thứ nhân, chẳng qua chỉ là dùng ít bạc phát tang mà thôi.

Trong cung sự tình nhiều như vậy, Triệu Hoàng hậu nào sẽ để ý đến cái chuyện nho nhỏ này?

Thái Y viện bên kia đưa đến kết luận chẩn mạch. Bệnh tình Vương chiêu nghi càng ngày càng nghiêm trọng, chỉ sợ không qua nổi mùa xuân này.

Đối với Triệu Hoàng hậu mà nói, vài năm nay ân ân oán oán với Vương chiêu nghi, thật sự là nhiều đến không đếm được. Nay thấy Vương chiêu nghi rơi vào tình trạng như thế, Triệu Hoàng hậu tuyệt đối là vui sướng.

Chỉ là nàng có chút không rõ, tại sao đột nhiên Vương thái hậu lại mặc kệ sống chết của Vương chiêu nghi? Nhớ năm đó, dù là Vương chiêu nghi làm cho tần phi khác sinh non, Vương Thái Hậu cũng đứng về phía Vương chiêu nghi.

"Chẳng lẽ Vương gia có người mới?" Triệu Hoàng hậu thấp giọng nói, rất có thể là khả năng này. Dựa vào tính cách người Vương gia, tuyệt đối là muốn có một Hoàng tử sinh ra từ bụng cô nương Vương gia.

Như vậy Thái hậu đã không còn muốn nâng đỡ Vương chiêu nghi nữa?

Triệu Hoàng hậu lắc đầu. Nếu Thái hậu bên kia đã quyết định nhẫn tâm, nàng kể cả muốn giúp một tay cũng không giúp được, dù sao cũng là ý Thái hậu. Huống chi, thật sự bảo nàng giúp Vương chiêu nghi, trong lòng Triệu Hoàng hậu cũng không thoải mái.

Ngày mười lăm tháng giêng, lúc Hoàng thượng và Hoàng hậu đi lên Chính Dương môn, cũng là lúc Vương chiêu nghi ở Vĩnh Hòa cung tận mạng.

Từ Ninh Cung bên này nhận được tin tức, phật châu trong tay Vương Thái Hậu lần chuyển nhanh hơn.

Bà thở dài một hơi, nói với ma ma bên dưới: "Tốt xấu gì cũng để cho nàng ta ra đi có thể diện một chút."

Tiêu Cảnh từ Chính Dương môn trở về, biết tin Vương chiêu nghi qua đời, hân đi tới Từ Ninh Cung. Thần sắc Vương Thái hậu rất ảm đạm.

"Mẫu hậu." Tiêu Cảnh nói.

"Hoàng thượng, ai gia nghĩ, người chết như đèn tắt nhưng ai gia đã nhìn Nhân Nhã lớn lên. Cho nàng ta ra đi trong thể diện đi." Vương Thái hậu thương cảm nói.

"Mẫu hậu yên tâm, trăm tì mẫu hậu cũng là đang có ý này."

Nay Vương Nhân Nhã bị giáng xuống Chiêu nghi, muốn ra đi trong thể diện thì phải thăng phân vị. Về sau tổ chức tang lễ cũng có thể dựa theo quy cách của phi vị để làm.

Chỉ là Vương thái hậu cũng biết chuyện Vương Nhân Nhã làm ra, dù là ban chết cũng là không có gì quá phận.

Vì thể diện Vương gia, Vương Thái hậu chỉ có thể mở miệng khẩn cầu Hoàng Thượng.

Mà cuối cùng, Vương Nhân Nhã khôi phục phong hào Hiền phi, lấy thân phận Hiền phi, cử hành lễ tang.

Lễ bộ, phủ nội vụ công việc đều bận rộn hân lên. Quy cách lễ tang của tứ phi có quy định nghiêm chỉnh. Trừ Hoàng hậu và Hoàng Quý phi, các tần phi khác phải đi túc trực bên linh cữu Vương Hiền phi.

Mà Triệu Hoàng Hậu lại hạ ý chỉ, cho phép mấy người Lý Già La, ba phi tử đang mang thai, vào lúc bắt đầu tang lễ qua tế bái một phen, những cái khác đều được miễn.

Những người còn lại thay nhau túc trực bên linh cữu, lại thêm ngoại mệnh phụ, nhìn lại thật sự là rất nhiều người.

Thời điểm Lý Già La lại đây tế bái, thần sắc rất bình tĩnh. Mặc dù cũng có người nhìn nàng, muốn xem xem Vương Hiền phi chết nàng có đặc biệt vui sướng không, chỉ là làm cho các nàng thất vọng rồi.

Mẫu thân Vương Hiền phi, Vương nhị thái thái, ruột gan như đứt từng khúc. Tuy rằng con gái lại được khôi phục phân vị Hiền phi nhưng cũng đã không còn ở đây. Tuy rằng Thái hậu đã nói Vương Hiền phi vì sinh bệnh nên qua đời nhưng ai biết có phải do nữ nhân trong cung này làm con bé bị bệnh không?

Vương nhị thái thái cố nén bi thương trong lòng. Lúc trước, vào thời gian Hiền phi sinh bệnh, bà cũng đã tiến cung gặp qua con gái. Con gái đã nói cho bà biết, chính người chị chồng đương kim Thái hậu kia của bà, vì muốn nâng đỡ Minh Nhã ở đại phòng, cho nên đã bỏ qua con gái mình. Nếu không phải bà ta bỏ qua con gái mình, tại sao con gái mình có thể có kết cục này?

Về phần Võ thị tranh sủng với nữ nhi mình, trong lòng Vương nhị thái thái tràn ngập thù hận nhưng cũng không bằng nổi hận dành cho Vương Minh Nhã và Thái hậu.

Bởi vì Võ thị là người ngoài, tranh sủng trong cung, cái này coi như cho qua nhưng người nhà thân thích, thế nhưng có thể làm ra chuyện như vậy. Trong lòng Vương nhị thái thái, trước tiên tuyệt đối là đặt cừu hận lên người trong nhà.

Bởi vì tang sự Vương Hiền phi là vào mùa xuân, cho nên không thể để xác ở lâu trong cung.

Mùa xuân, Hoàng thượng phải đi Xuân Canh, khuyến khích canh nông. Hoàng hậu phải đích thân làm mẫu nuôi tằm. Còn có, năm nay lại tổ chức kỳ thi mùa xuân ba năm một lần, chuyện cần làm thật sự quá nhiều.

Cho nên mới qua tám ngày, quan tài Vương Hiền phi đã được đưa đến từ đường của Hoàng gia ở vùng ngoại thành cách đó một trăm dặm, chờ đến giờ lành, táng nhập lăng tẩm Hoàng thất dành cho tần phi.

Nàng ta chỉ là Hiền phi, đương nhiên về sau không thể hợp táng cùng Hoàng Thượng. Có thể hợp táng cùng Hoàng Thượng cũng chỉ có Hoàng Hậu, hoặc là còn có Thái Hậu tương lai.

Mùng hai tháng hai, ngày rằm ngẩng đầu, Hoàng Thượng đang ở chỗ Lý Già La chơi cờ với nàng, đột nhiên có nội thị lại đây, bẩm báo Tả Tiệp dư đã bắt đầu muốn sinh.

"Chuyện gì xảy ra, không phải nói là cuối tháng tư sao? Sao lại sinh trước nhiều ngày như vậy?" Hoàng thượng nhíu mày, rốt cuộc chỉ là quan tâm đứa nhỏ trong bụng Tả Tiệp dư.

Lý Già La vội vàng cầm áo choàng, tự mình mặc áo cho Hoàng thượng, nói với hắn: "Hoàng thượng, người nhanh chóng đi xem đi, thần thiếp qua cũng chỉ thêm phiền."

"Ừ, ngoan ngoãn ở trong phòng mình, trầm qua xem xem."

Tả Tiệp dư hắn là phải đến tháng tư tháng năm mới sinh, sao đột nhiên lại sinh trước nhiều ngày như vậy đây?

Chỉ là, mùng hai tháng hai là ngày rằm ngẩng đầu. Rằm ngẩng đầu, xem ra ngay từ đầu Tả gia đã nghĩ trước cho tương lai.

Nhưng mà chuyện sinh con này có quá nhiều biến hóa, nhất là thai đầu tiên, có khi vào phòng sinh rồi vài ngày sau mới sinh xong.

Nếu Tiêu Cảnh bảo Lý Già La ngoan ngoãn ở trong phòng, nàng cũng sẽ không đi qua đó.

Đợi đến lúc Tiêu Cảnh đến Trọng Hoa cung, Triệu Hoàng hậu đã sớm tới, còn có vài phi tần nghe được tin tức chạy tới. Nhìn thấy Hoàng thượng, mọi người đều bày tỏ một bụng quan tâm tới Tả Tiệp dư.

Triệu Hoàng hậu quát lớn: "Còn ra thể thống gì nữa? Đều quay trở về cho bản cung, các người ở đây chỉ có gây thêm rắc rối thôi."

Nhóm tần phi đều nhìn Hoàng thượng. Tiêu Cảnh nói: "Có nghe thấy lời hoàng Hậu nói không? Đều trở về cho trẫm!"

Bị Hoàng thượng quát lớn, trừ Hoàng hậu, tất cả đều nhanh chóng rời đi.

"Tình huống bên trong thế nào? Sao đột nhiên lại sinh non?" Hoàng thượng hỏi Triệu Hoàng hậu.

Triệu Hoàng hậu nói: "Bà đỡ đã vào trong nhưng bởi vì là thai đầu, cho nên thời gian sinh không chuẩn. Tả Tiệp dư đột nhiên sinh sớm, thần thiếp cũng đã hỏi bà đỡ và Thái y. Tả Tiệp dư tuổi còn trẻ, lại là thai đầu, tình huống sinh non cũng không tính là kì lạ. Hoàng thượng yên tâm, thần thiếp sẽ canh chừng ở đây."

Hoàng thượng gật đầu, nói: "Trẫm còn có chút tẩu sớ phải xử lý nên đi về trước, có tin tức thì lập tức phái người đến báo cho trẫm."

Làm Hoàng thượng, hẳn không thể ở mãi một nơi chờ phi tần sinh con.

Mà Tả Tiệp dư đang ở bên trong chờ sinh, nghe nói Hoàng thượng tới, lòng tràn đầy vui vẻ, cả người cũng tràn đầy phấn chấn nhưng Hoàng thượng chỉ hỏi một chút sự tình rồi lại rời đi. Trong lòng nàng nói không thất vọng là không thể nào.

Chỉ là sau đó cơn đau kéo tới, khiến Tả Tiệp dư không có hơi sức đâu mà nghĩ đến những thứ này.

Ông trời phù hộ, cái thai này của nàng nhất định phải là Hoàng tử.

Tả Tiệp dư bắt đầu muốn sinh từ mừng hai tháng hai, trải qua một ngày một đêm cũng chưa sinh ra. Tả Tiệp dư đã quên mất lúc này là giờ nào, nàng ta có muốn sinh nhanh cũng không được.

Cho đến tối mừng ba tháng hai, đứa nhỏ mới sinh ra nhưng tốt xấu gì cũng là một Hoàng tử, điều này khiến trên dưới Trọng Hoa cung đều vui mừng.

Mà sau khi Hoàng Thượng biết Tả Tiệp dư sinh ra một Hoàng tử, vô cùng vui sướng, lập tức sắc phong Tả Tiệp dư làm Tĩnh Phi, chỉ còn chờ thời điểm trăng tròn, lại cử hành đại lễ sắc phong.

Chỉ là Nhị hoàng tử này vừa sinh ra mới hai ngày đã bị bệnh. Thái y chẩn đoán là bởi vì sinh non, cho nên thể trạng yếu ớt. Vốn sinh ra đã kém cỏi, chỉ có thể từ từ điều dưỡng. Nghe được chuyện này, tâm tình Hoàng thượng đang vui vẻ cũng trùng xuống.

Hiện tại hẳn cần một Hoàng tử khỏe mạnh, chứ không cần một cái ảm sắc thuốc.

Đại hoàng tử bệnh tật. Hiện tại từ khi Nhị hoàng tử từ sinh ra đến bây giờ, không có lúc nào ngừng uống thuốc.

Thân mình xương cốt Tả Tĩnh phi vẫn luôn rất tốt, sao đột nhiên lại sinh non?

Hoàng hậu nói chuyện này là bình thường nhưng Hoàng thượng vẫn có chút hoài nghi.

Vốn tần phi sinh con, Hoàng hậu có thể vào phòng sinh nhìn nhưng lần này Hoàng hậu lại không vào, quả thực hơi có chút đáng ngờ ở đây.

"Đi Thái Y viện, mời Thái y bình thường chịu trách nhiệm chẩn mạch cho Tả Tiệp dư đến đây." Hoàng thượng phân phó xuống.

"Lưu Vĩnh Toàn, bí mật nghe ngóng điều tra cung nhân Trọng Hoa cung cho trẫm."

Trong cung này, nếu Hoàng thượng thực sự muốn điều tra chuyện gì thì tuyệt đối có thể điều tra ra. Chỉ là kết quả điều tra làm cho người ta rất khó chấp nhận.

Rất nhiều chứng cứ đều cho thấy Tả Tiệp dư sinh non có quan hệ đến Triệu Hoàng hậu.

Sau đó Hoàng Thượng liền đi Khôn Ninh cung của Triệu Hoàng hậu. Lúc này Triệu Hoàng hậu thấy Hoàng Thượng lại đây, có hơi kinh ngạc. Bởi vì hôm nay không phải mừng một cũng không phải mười lăm, sao Hoàng thượng lại tới?

"Hoàng hậu, trẫm hỏi người, chuyện Tả Tiệp dư sinh non, thật sự chỉ đơn giản như vậy sao?" Là phu thê với Triệu Hoàng hậu mười mấy năm, Hoàng thượng biết Hoàng hậu có thể lý giải tâm tư của mình, vậy nên hẳn cũng không cần quanh co lòng vòng.

Triệu Hoàng hậu thở dài: "Thần thiếp biết Hoàng Thượng sẽ nghi ngờ. Hoàng thượng, đúng là thần thiếp lừa người, chỉ là xin Hoàng Thượng cho thần thiếp giải thích."

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Nhẫn Tâm

Edit: HueKhanh92

Beta: RineAnh,

"Thần thiếp cũng thấy được lần này Tả Tiệp dư sinh non có chút khác thường, chỉ là khi đó nàng ấy đang ở trong phòng sinh sản, thần thiếp không muốn nói ra, mắc công lại khiến Hoàng thượng tức giận. Tả Tiệp dư vẫn luôn ngóng trông Hoàng thượng ghé qua, nếu Hoàng thượng nổi giận dùng dùng bỏ đi, đối với việc sinh sản của nàng ấy cũng sẽ gây bất lợi".

Hoàng Thượng bèn hỏi: "Nói như vậy, người cũng biết trong này có chuyện gì sao?".

"Hôm đó ngày hai tháng hai, thần thiếp vừa nghe cung nhân bên cạnh Tả Tiệp dư thông báo liền nhanh chóng dẫn người qua xem, chỉ là ngay lúc tiến vào phòng sinh, Tả Tiệp dư thỉnh thần thiếp chờ ở bên ngoài."

Nói chờ như vậy, ý là không muốn để Hoàng hậu đi vào, phi tần hậu cung đề phòng người khác cũng là chuyện thường. Triệu Hoàng hậu không cảm thấy có cái gì, cho nên liền ở bên ngoài đợi, cũng là vì tránh bị tị hiềm.

"Bởi vì thần thiếp lo lắng nên liền gọi thái y xem mạch cho Tả Tiệp dư lại hỏi thăm tình huống. Dù sao Tả Tiệp dư lâm bồn sớm hơn hai tháng, thần thiếp cũng sợ sẽ gặp chuyện không may. Thời điểm Trương thái y kia nói chuyện với thần thiếp, thần sắc có chút không đúng. Thần thiếp còn tưởng rằng bởi vì Tả Tiệp dư sinh non, cho nên Trương thái y lo lắng tính mạng khó giữ được, mới vội vàng vàng như vậy!"

Ai biết nhà Trương thái y này ở gần nhà mẹ đẻ của An Phi. Lúc An Phi mang theo Nhị công chúa lại đây thỉnh an thần thiếp có kể rằng nhìn thấy Trương thái y nói chuyện với Nhị hoàng tử cho thần thiếp nghe. Khi nói chuyện với thần thiếp, An Phi nói cả nhà Trương thái y đều đã chuyển về quê. Thời điểm đó lại không phải lúc hồi hương tế tổ, thần thiếp đã cảm thấy có vấn đề. Sau đó thần thiếp cho người đi tra xét, cả nhà Trương thái y ngoại trừ Trương thái y còn ở lại kinh thành thì tất cả đều không ở đây. Người bên Thái Y viện nói Trương thái y tuổi tác đã cao, năm trước cũng đã thượng tấu muốn cáo lão hồi hương, tuy rằng có chút hợp lý nhưng thần thiếp vẫn cảm thấy có không ít điểm đáng ngờ. Sau này, lại là vị Trương thái y này tự mình lại đây nói với thần thiếp chuyện Tả Tiệp dư bên kia, cái thai này của Tả Tiệp dư bởi vì bị hạ thuốc trợ sản cho nên mới sinh sớm".

Triệu Hoàng Hậu cảm giác như bản thân đang đi cáo trạng. Có điều chuyện này mà không nói ra, nói không chừng Hoàng Thượng còn hoài nghi mình có ác ý, đã vậy cần gì phải giấu chứ?

"Thuốc trợ sản! Rất tốt, thật sự rất tốt!". Hoàng thượng cười lạnh nói: "Các phi tử của trẫm, thật là một người càng có bản lĩnh hơn một người. Mang cốt nhục của trẫm ra để dựng tiền đồ, kêu Trương thái y đến, trẫm muốn đích thân thăm vấn".

Tiêu Cảnh không hỏi Trương thái y ở nơi nào, Triệu Hoàng hậu có thể nói chi tiết như vậy, khẳng định đã sắp xếp cho Trương thái y tốt rồi. Mà sở dĩ cuối cùng Trương thái y nói cho Triệu Hoàng hậu mọi chuyện, tuyệt đối là do có chuyện gì uy hiếp hãm, cho nên hãm chỉ có thể tìm tới Triệu Hoàng hậu để nàng ta bảo hộ hãm. Tất cả việc này khiến Tiêu Cảnh cảm thấy thật là một màn chê cười.

Bình thường Tả Tiệp dư kia luôn tỏ vẻ dịu ngoan, hiện tại đã lộ ra bộ mặt thật.

Rất nhanh Trương thái y đã đến, gặp được Hoàng thượng, bên cạnh còn có Hoàng hậu, đến thời điểm này Trương thái y còn có cái gì để giấu diếm chứ?

"Trẫm chỉ hỏi người, Tả Tiệp dư có dùng thuốc trợ sản hay không?". Tiêu Cảnh hỏi.

Những lời này tuy rằng nghe vào tai thật bình thản nhưng Trương thái y nghe vào lại cả người phát run: "Hồi... hồi Hoàng thượng, Tả Tiệp dư có dùng thuốc trợ sản, thần có tội!". Trương thái y cũng không biện giải cho bản thân.

"Thuốc trợ sản, ngày hai tháng hai, rồng ngẩng đầu! Thật là tốt!". Tiêu Cảnh giận dữ mà cười, nữ nhân như vậy, thật là ngoan độc lại đáng cười.

"Người cũng không cần ở lại Thái Y viện nữa. Lần này trẫm tha cho người, người tự giải quyết cho tốt". Hoàng thượng nói.

"Tạ Hoàng thượng ân điển, tạ Hoàng thượng ân điển!". Hoàng thượng có thể tha mạng cho mình đó chính là vạn hạnh. Hắn cũng là bị buộc bất đắc dĩ, nay người nhà của hắn đều ở trong tay Tả gia, bọn họ nói là đợi chuyện này trôi qua bình yên, mới có thể thả người.

Nay Tả Tiệp dư không sinh con vào ngày hai tháng hai - ngày rồng ngẩng đầu, tính mạng cả nhà hắn làm sao còn có thể bảo trụ được. Cho nên hắn đành phải nói.

Hoàng thượng đi rồi, Xuân Nhân hỏi Triệu Hoàng hậu: "Nương nương, sao Hoàng thượng lại dễ dàng tha mạng cho Trương thái y như vậy?".

"Chung quy đối với loại chuyện này, còn có thể làm như thế nào đây? Dù sao không phải tạo ra chuyện gì gây mất mạng người, thật sự ồn ào lên thì cũng chỉ mất thể diện Hoàng gia thêm. Huống chi, Tả Tiệp dư cũng bị trừng phạt, nàng ta nghĩ lợi dụng ngày hai tháng hai này để mọi người cảm

thấy con trai của nàng ta là thiên mệnh. Đáng tiếc, trời không chiều lòng người, cố tình vào tối mùng ba tháng hai mới sinh ra. Một phen tính toán của Tả gia hoàn toàn trở thành vô ích. Tả Tiệp dư sinh ra nhi tử nhưng xem cái dạng này cũng là thân thể suy nhược. Thực sự là ăn trộm gà không thành ngược lại mất năm gạo, vốn dĩ, nếu Tả gia các nàng không có dã tâm lớn như vậy, chỉ cần sinh sản bình thường, nói không chừng thật sự có khả năng nhưng mà cố tình muốn vào ngày lành, liền mạnh mẽ dùng thuốc trợ sản. Trên thực tế, phụ nữ sinh sản làm gì có chuẩn xác, Tả gia và Tả Tiệp dư quá tự cho là đúng".

Xem đi, Hoàng thượng đã biết, dù không vạch mặt nhưng tiền đồ của Tả gia thật là khó khăn rồi. Có một ngoại thích (nhà ngoại) muốn mơ ước đến ngai vàng, Hoàng đế nào cũng sẽ cảm thấy không thoải mái.

Mà Tả Tiệp dư luôn luôn ra vẻ dịu ngoan, chỉ sợ là nàng ta cảm thấy mình mang sinh mệnh ra để sinh sản, thì người khác cũng sẽ không hoài nghi gì về việc sinh nở có vấn đề.

Theo lẽ thường, ai sẽ lấy tính mạng của mình và an toàn của cốt nhục ra để mạo hiểm đây?

Nhưng là, chỉ cần một khi bị phát hiện, người này ở trong lòng Hoàng thượng cũng đã là vạn kiếp bất phục!

Về phần Trương thái y, nghĩ đến Hoàng thượng còn không muốn hắt chết ngay bây giờ, chẳng qua là thái độ mặc kệ. Đương nhiên, cũng có thể là muốn xem đến cùng Tả gia có thể ác tới trình độ nào? Nếu quả như thật sự muốn giết người diệt khẩu, như vậy phỏng chừng thời gian Tả gia cách cái chết cũng không xa.

Tả Thanh chỉ là một Hộ bộ thị lang, lại dám lên kế hoạch như vậy, Triệu Hoàng hậu thật muốn nhìn xem Hoàng thượng sẽ đối phó với loại người này như thế nào.

"Hoàng thượng, ngài xem xem, một ít quần áo tần thiếp đưa cho Nhị hoàng tử như thế nào? Tần thiếp nữ hồng bình thường, có điều loại vải bông này sờ lên đặc biệt mềm mại, tiểu hài tử mặc hẳn là rất thoải mái. Tần thiếp nghĩ, đến thời điểm đứa nhỏ của tần thiếp được sinh ra cũng cho nó mặc quần áo như thế". Lý Già La nói với Hoàng thượng.

Bởi vì Nhị hoàng tử sinh ra, những phi tần như các nàng vì chúc mừng, đều sẽ đưa qua vài thứ lễ vật.

Nhị hoàng tử từ lúc sinh ra vẫn luôn mang bệnh, ngay cả tiệc tắm ba ngày cũng không có. Mà Hoàng thượng và Hoàng hậu bận bịu lễ Xuân Canh cùng lễ nuôi tắm. Nhoáng một cái, đã sắp tới tiệc đầy tháng của Nhị hoàng tử. Nhưng thân thể Nhị hoàng tử lại không chuyển biến tốt chút nào, mọi người đều lo lắng đứa nhỏ này có phải sẽ chết non hay không.

Hoàng thượng và Hoàng hậu cũng không tính tổ chức tiệc đầy tháng cho Nhị hoàng tử, bởi vì sợ phúc khí quá lớn, hẳn không chịu nổi.

Tiêu Cảnh nhìn thoáng qua những bộ tiểu y phục này, nói: "Nhiều như vậy, người bắt đầu làm từ khi nào vậy?".

Lý Già La trả lời: "Mỗi ngày tần thiếp không có việc gì, tất nhiên là có thời gian rảnh rồi làm những thứ này. Vốn là làm cho cả nam hài lẫn nữ hài, hiện tại biết là nam hài, y phục của nữ hài không dùng được. Có điều nói không chừng tần thiếp có thể cho đứa nhỏ của mình dùng đấy".

"Không, người không dùng được!". Hoàng Thượng nói: "Thai này của người nhất định là một Hoàng nhi!". Hơn nữa còn là một Hoàng tử khỏe mạnh.

"Tạ Hoàng thượng chúc lành! Có điều, Hoàng thượng, nếu thật là công chúa, Hoàng thượng ngài không thích con bé sao?". Lý Già La thật cẩn thận hỏi.

"Nếu là công chúa, về sau chúng ta sinh thêm là được. Có điều trăm hi vọng cái thai này của người là một nam hài nhi". Hoàng thượng ở trước mặt phi tử của mình chưa bao giờ cảm thấy nói chuyện phải kiêng dè gì. Hẳn hi vọng phi tử sinh Hoàng tử cho hẳn, hơn nữa còn là Hoàng tử khỏe mạnh.

"Cho dù là nam hài hay nữ hài, tần thiếp đều rất thích. Đó là đứa trẻ tần thiếp mười tháng mang thai sinh ra, đều là bảo bối của tần thiếp".

"Tựa như mẫu thân của tần thiếp, cũng không vì tần thiếp là một nữ hài mà ghét bỏ tần thiếp. Sau khi lớn lên, tần thiếp hiểu chuyện hơn, trong lòng cũng biết, nếu tần thiếp là một nam hài thì phụ thân đã sớm mang tần thiếp đến bên cạnh. Vì tần thiếp là một nữ hài cho nên từ nhỏ đến lớn, đều chưa từng thấy qua phụ thân, về sau cảm tình cũng thật đơn bạc, nhưng vì mẫu thân luôn thương yêu tần thiếp cho nên tần thiếp mới có thể có ngày lành như hôm nay. Tần thiếp chỉ mong rằng hài nhi của mình có thể khỏe mạnh, cũng không còn gì nuối tiếc".

Hoàng thượng nghe xong nói: "Được, chỉ cần khỏe mạnh, là trăm có chút vui vàng. Nói như vậy, đợi hài nhi của trăm sinh ra, địa vị của trăm ở trong lòng ái phi sẽ bị giảm xuống rồi đây". Tâm tình Hoàng Thượng đột nhiên chuyển biến tốt, còn trêu đùa Lý Già La.

Lý Già La nghiêm túc nói: "Hoàng thượng, ngài và đứa nhỏ, tất nhiên ở thứ hạng đầu. Khi hài tử còn nhỏ, chúng ta có trách nhiệm nuôi nấng và chỉ bảo nó nhưng chờ nó trưởng thành, đó là lúc nó tự sống cuộc đời của chính nó. Đến khi đó tần thiếp cũng già đi, tất nhiên là làm bạn bên cạnh phụ quân của mình".

Dùng cách nói tránh đi để bày tỏ, Lý Già La cũng không muốn tự tìm phiền phức. Chung quy, nàng chỉ là một phi tần, thê tử của Hoàng thượng là Hoàng hậu. Đó mới là người sống ngủ cùng giường, chết chôn cùng huyệt với hẳn.

Hoàng thượng vốn bởi vì chuyện Tả Tiệp dư cùng Nhị hoàng tử mà tâm tình thật buồn bực, có điều ở nơi này của Thục Tần, tâm tình dần dần lắng xuống.

Người với người tất nhiên sẽ có điểm khác biệt, như Hoàng hậu bên kia, đối với Đại công chúa chính là một tấm lòng từ mẫu.

Nhìn sang Tả Tiệp dư, nàng ta lại có thể lợi dụng đứa nhỏ trong bụng mình mà không để ý đến sống chết của nó, người giống như vậy cũng là số ít.

Cũng không đúng, Tả Tiệp dư không phải không để ý sống chết của đứa nhỏ trong bụng, đây chính là lợi thế về sau của nàng ta, làm sao có thể không để ý? Chỉ là khi ích lợi đặt ở trước mắt, thì đó cũng không là cái gì. Cho nên dù có mạo hiểm hơn nữa, nàng ta cũng dám làm, thậm chí căn bản không cần suy xét xem làm như vậy sẽ có hậu quả gì.

"Hoàng thượng, cả nhà Trương thái y bị giết sạch trên đường hồi hương". Thế Xuyên - thống lĩnh thân vệ của Tiêu Cảnh báo cáo kết quả điều tra. Hần nhận được mệnh lệnh, nhìn chăm chăm cả nhà Trương thái y. Trương thái y sau khi rời khỏi Thái Y viện, liền mang theo cả nhà già trẻ đi về quê, chỉ là trên đường hồi hương lại gặp được một nhóm cường đạo, cả nhà bị giết sạch.

"Rất tốt, Tả gia này không chỉ riêng quan văn, ngay cả cường đạo cũng có thể tìm ra, trăm thật là coi thường bọn họ, cũng coi thường Tả Thanh. Thế Xuyên, trăm muốn Tả Thanh yên lặng biến mất, người tự biết làm như thế nào chứ?". Hoàng Thượng nói.

"Thần hiểu rõ! Tất nhiên sẽ khiến Tả Thanh biến mất không một tiếng động".

Tả Thanh là Hộ bộ Thị lang, chức quan này rất trọng yếu. Có điều hộ bộ có rất nhiều người nhìn chăm chăm chức vị này của hắn, một "cái" Tả

Thanh rơi xuống, còn có rất nhiều người có thể đi lên, người có tư lịch ở Hộ Bộ không thiếu.

Trải qua chuyện Tả Tiệp dư lần này, Hoàng thượng không còn chút tín nhiệm nào đối với Tả Thanh. Thừa dịp hiện tại thế lực Tả gia không lớn, khiến cho Tả Thanh là người có tiền đồ nhất của Tả gia biến mất, như vậy Tả gia cũng không tạo thành được sóng gió gì.

Tả gia không ra gì, muốn đến nâng đỡ Nhị hoàng tử, vậy cũng phải có bản lĩnh này mới được.

Đối với Nhị nhi tử của chính mình, Hoàng thượng Tiêu Cảnh có tâm tình khá phức tạp. Nếu không phải mẫu thân và ngoại tổ gia của nó lòng tham không đáy, có lẽ nó chính là một nam hài khỏe mạnh, chỉ là bởi vì những tham niệm này nên thân thể nó liền biến thành như vậy, cả đời đều không thể khỏe mạnh.

Nếu là báo ứng, nhưng vì sao lại báo ứng lên cốt nhục của mình? Nhị hoàng tử vô tội biết bao nhiêu? Muốn oán chỉ có thể oán nó có một mẫu thân dã tâm bừng bừng, mới làm hại nó thành như thế.

Tác giả có lời muốn nói: Tả gia dã tâm bừng bừng, đáng tiếc bị Hoàng thượng phát hiện. Đương nhiên, ở giữa cũng có Hoàng hậu lửa cháy thêm dầu. Một phi tử có dã tâm không đáng sợ, nhưng một phi tử có dã tâm đến mức ngay cả sống chết của đứa nhỏ đều không để ý là Hoàng hậu không bằng lòng nhìn thấy.

Trong lịch sử có Võ Hậu bóp chết con gái của mình, sau đó hãm hại Vương Hoàng hậu.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Đối Trá

Edit: Puta Ng

Beta: Nam Thien Van

Hoàng Thượng rất cứng rắn cho nên cũng không rối rắm nhiều.

"Hoàng Thượng, đại diện phong phi Tả tiếp dư còn cần phải làm nữa không ạ?" Triệu Hoàng Hậu hỏi. Bởi vì chuyện này Triệu Hoàng Hậu cũng không xác định được Hoàng Thượng còn muốn sắc phong Tả tiếp dư nữa không.

"Làm chứ, sao lại không làm? Tổ chức vào tháng ba đi, không cần làm lớn. Năm nay còn có kỳ thi mùa xuân, lại thêm Hiền phi qua đời, không thích hợp quá long trọng." Hoàng Thượng nói.

Triệu Hoàng Hậu hiểu rõ ý tứ của Hoàng Thượng, vì thế an bài người làm theo.

Mà Tả tiếp dư, hiện tại có thể gọi là Tả Tĩnh phi, cảm xúc của nàng không biết là hối hận hay ảo não.

Vốn tưởng rằng tất cả kế hoạch kín đáo không một kẻ hở, phát hiện mình mang thai vào lễ vạn thọ của Hoàng Thượng, sau đó lại sinh hạ đứa nhỏ vào ngày rỗng ngỗng đầu. Bất kể là nam là nữ, khẳng định đều được sủng ái. Tốt nhất là một hoàng tử, như vậy về sau, đại sự coi như xong một nửa.

Nào ngờ sinh ra hoàng tử, nhưng mình lại kéo dài thời gian sinh nở như vậy, chậm mất một ngày. Hơn nữa đứa nhỏ sinh ra gần như mỗi ngày đều bệnh tật triền miên.

Tả tiếp dư tràn ngập nhiệt tình, bị nước lạnh dội đến, hiện tại trở nên lạnh lẽo.

Bởi vì Nhị hoàng tử thường xuyên sinh bệnh, thân thể nàng bởi vì sinh sản, cũng rất suy yếu. Cho nên nàng chỉ mới thấy mặt đứa nhỏ được vài lần.

Mà vì đứa nhỏ ốm yếu nhiều bệnh, nên lễ tắm ba ngày và lễ đầy tháng cũng không cử hành, khiến Tả tiếp dư mất hết mặt mũi. Cảm giác của nàng đối với con trai của mình rất phức tạp.

Nhưng tốt xấu gì cũng là hoàng tử, so với sinh công chúa thì tốt hơn nhiều, chậm rãi điều dưỡng, nói không chừng về sau có thể trở nên khỏe mạnh .

Nàng và người trong nhà còn có thể lập kế hoạch. Hơn nữa nói không chừng về sau mình còn có thể sinh một hoàng tử khỏe mạnh.

Tả tiếp dư nghĩ thông suốt những điều này, cũng an tâm ở cữ. Bởi vì chờ thời gian ở cữ qua đi, nàng sẽ chính thức được sắc phong làm Tĩnh phi, trở thành phi vị, đứng đầu một cung.

Từ trên xuống dưới Trọng Hoa cung đã sớm xưng hô nàng là Tĩnh phi nương nương.

Mà được người trong nhà truyền tin đến, cả nhà Trương thái y kia đã thần không biết quỷ không hay bị giải quyết rồi, nàng càng an tâm .

Tuy rằng sự tình không thành, nhưng giữ lại cái tai hoạ ngầm Trương thái y kia cũng là một vấn đề. Lỡ như thật sự phản bội, không biết nàng sẽ

có hậu quả gì.

Cho người lạng lễ giải quyết cả nhà Trương thái y, như vậy là xong chuyện.

Sự tình còn chưa hỏng hết như vậy. Nàng đã có hoàng tử dưới gối, trở thành Tĩnh phi. Hoàng Thượng cũng thường xuyên sang đây xem mình và hoàng nhi, nay nàng nổi bật cả hậu cung.

Những tần phi sang đây bái kiến mình ở ngoài mặt nói chúc mừng, kỳ thật trong nội tâm hận không thể khiến mình và hoàng nhi đều chết đi.

Chẳng qua đáng tiếc, không như ý nguyện của các nàng.

Ngày 6 tháng 3 là ngày sắc phong Tả Tĩnh phi. Hoàng Hậu chủ trì, trao cho Tĩnh phi kim sách phi vị. Sau đó Tả Tĩnh phi hành đại lễ, dập đầu với Hoàng Hậu, nghi lễ coi như hoàn thành. Các tần phi bên dưới đều vây quanh Tĩnh phi, liên tiếp chúc mừng.

Bởi vì Nhị hoàng tử thân thể yếu ớt, không được ra gió, cho nên hôm nay không được ôm ra.

Tĩnh phi nường nường làm lễ xong, còn phải đi dập đầu hành lễ với Thái Hậu.

Vương Thái Hậu nhìn Tả Tĩnh phi, cười nói: "Được, đưa nhỏ ngoan sinh con nối dõi cho Tiêu gia chúng ta. Ai gia muốn cảm ơn người, về sau lại cố gắng một chút, sinh càng nhiều con càng tốt." Vương Thái Hậu nhận hạ lễ của Tả Tĩnh phi, sau đó còn có ban thưởng. Bất cứ việc phong phi, nường nường, sau khi làm lễ sắc phong thì có thể tuyên người nhà mẹ đẻ mình vào yết kiến.

Tả Tĩnh phi rất nóng lòng. Đã lâu nàng không gặp người nhà mẹ đẻ. Hôm nay gọi người vào, chỉ chờ đến canh giờ gặp người nhà.

Chỉ là Tả Tĩnh phi trở lại Trọng Hoa cung, lại được cho biết người nhà nàng còn chưa tới.

"Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Không phải sáng sớm đã cho người đi đón sao?" Hơn nữa hôm nay là ngày nàng được sắc phong phi vị, người nhà mẹ đẻ đều biết, tuyệt đối không có chuyện đến muộn.

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?

"Lại phái người đi mời đi!" Tả Tĩnh phi nói.

"Nường nường, nường nường, không xong! Không xong!" Một thái giám trong cung Tả Tĩnh phi hoang mang rối loạn chạy vào.

"Cái gì không xong? Làm càn!" Làm Tĩnh phi quả nhiên khí thế không giống trước kia, răn dạy người khác cũng uy nghiêm như vậy.

"Nường nường, tiểu nhân đáng chết! Chỉ là ngoài cung xảy ra chuyện! Nường nường, Tả thị lang đột ngột phát bệnh, đã qua đời!"

"Cái gì? Người nói cái gì?" Tả Tĩnh phi còn tưởng rằng mình nghe lầm, suýt chút nữa té ngã trên ghế, "Người lặp lại lần nữa cho bản cung!"

"Nường nường, Tả thị lang đột nhiên phát bệnh, đã qua đời! Sáng sớm hôm nay tiểu nhân đến mời Tả phu nhân tiến cung, vốn tất cả đều ổn. Trước khi đi Tả phu nhân còn muốn nói chuyện với Tả thị lang. Chỉ là lúc này mới phát hiện Tả thị lang đã, đã đi!"

Lời nói của thái giám đã đủ rõ ràng, nhưng Tả Tĩnh phi không tin. Hôm nay là, ngày vui của nàng, sao phụ thân của nàng lại qua đời?

"Là ai làm hại phụ thân như vậy? Người nói đi!" Tả Tĩnh phi nghĩ, thân thể phụ thân vẫn rất tốt, đột nhiên cứ như vậy ra đi, thật làm cho người ta không thể tin được. Trước mắt Tả Tĩnh phi xám xịt. Phụ thân của nàng là

trụ cột của gia tộc, hi vọng của Tả gia đều đặt trên người ông. Hiện tại ông mất, chẳng phải Tả gia sẽ như rã mất đầu sao?

Vì sao lại như vậy? Tả Tĩnh phi không khỏi nghĩ rằng có âm mưu. Lễ nào là Triệu Hoàng Hậu bảo người Triệu gia ra tay. Chung quy lúc trước nàng có làm chút chuyện quan hệ đến Triệu Hoàng Hậu. Nhưng lập tức lại nghĩ, nàng làm kín đáo như vậy, Triệu Hoàng Hậu không thể phát giác được,. Trương thái y đã mất mạng, hoàn toàn không ai có thể tìm ra.

Cho nên phụ thân mình thật sự là số không may, cứ như vậy bệnh chết?

"Tối qua Tả thị lang uống một chút rượu, cho nên mới chết vì bệnh cao huyết áp phát tác. Hiện tại Tả phu nhân không thể vào cung. " Hiện tại Tả gia đang báo tang khắp nơi, sao có thể sang đây thăm Tĩnh phi nàng?

Cao huyết áp? Phụ thân có bệnh này, mà bệnh này thật sự phát tác ra đúng là muốn mạng người ta. Nhất là không thể uống nhiều rượu, nhưng tối qua phụ thân lại uống .

Đây là bởi vì mình được phong phi, cho nên ông vui vẻ, vì thế mới uống ?

Tĩnh phi khóc không ra nước mắt. Nàng thật sự không nghĩ đến sẽ có một kết quả như vậy. Nàng dù có kế hoạch tốt cũng đã không ra tay nổi nữa!

Phụ thân không còn, Tả gia liền sụp đổ. Không có Tả thị lang, nàng ở hậu cung cũng không còn chỗ dựa. Hiện tại bên người nàng là một hoàng tử bệnh tật.

Không, nàng còn có sủng ái của Hoàng Thượng. Hoàng Thượng đối với mình rất tốt, mình sinh con trai, lập tức phong phi cho mình. Cho nên nàng không cũng chưa phải tuyệt lộ, nàng còn có đường đi.

Về phần phụ thân, người chết như đèn tắt, người sống vẫn phải tiếp tục sống, làm thế nào để lợi dụng việc phụ thân chết khiến Hoàng Thượng càng yêu thương mình mới là trọng yếu!

"Hoàng Thượng, Tĩnh phi nương nương nghe nói Tả thị lang đã qua đời, lập tức hôn mê bất tỉnh. Người Trọng Hoa cung đến mời Hoàng Thượng đến." Lưu Vĩnh Toàn nói.

"Trẫm không phải thái y, ngã bệnh thì mời thái y đến xem. Nếu không thì tìm Hoàng Hậu đi, thời gian của trẫm eo hẹp, bảo bọn họ không có chuyện không được đến tìm trẫm!" Hoàng Thượng nói.

Lưu Vĩnh Toàn thầm nghĩ, đây là có chuyện mới tới. Nhóm phi tần đâu dám không có chuyện mà tới, đó không phải là tự chuốc họa vào thân sao?

Lưu Vĩnh Toàn nói cho người Trọng Hoa cung. Người Trọng Hoa cung trở về bẩm báo, mặt Tĩnh phi lập tức cứng đờ.

"Người không nói Nhị hoàng tử cũng ngã bệnh sao?" Tả Tĩnh phi hỏi.

"Nô tài còn không kịp nói đã bị đuổi đi ."

Đuổi đi? Chẳng lẽ tâm tình Hoàng Thượng không tốt? Phụ thân mình là hộ bộ Tả thị lang, đột nhiên bệnh qua đời, việc an bài người thay thế vị trí đó cũng là một vấn đề.

Có lẽ Hoàng Thượng đang đau đầu vì chuyện này.

Nghĩ thông suốt cái này, Tĩnh phi cũng không gấp gáp như vậy nữa.

Có thể thấy được vị trí của phụ thân mình là quan trọng cỡ nào. Nhưng hiện tại lại chẳng có chút tác dụng nào!

"Vào ngày Tĩnh phi được phong phi, phụ thân nàng ta qua đời vì cao huyết áp?" Lý Già La hỏi.

Hồ Phách nói: "Hiện nay trong cung đều đồn đại như vậy. Còn có người nói bát tự Tả Tĩnh phi không đủ tôn quý, cho nên không nhận nổi phần phúc khí này, trực tiếp khắc chết phụ thân mình."

Lý Già La cười nói: "Đây đều là tin vô căn cứ."

"Nhưng chuyện này quá trùng hợp phải không ạ? Mọi người đều nói bởi vì hôm trước ngày Tĩnh phi phong phi, cha nàng ta quá vui sướng, cho nên uống thêm hai ly. Bình thường người cao huyết áp không thể uống nhiều rượu, như vậy rất nguy hiểm. Mọi người đều nói nếu không phải bởi vì chuyện Tĩnh phi phong phi, bây giờ cha nàng ta vẫn còn sống."

"Tả thị lang không phải hộ bộ thị lang sao? Tự chủ của hần hần là rất tốt, sao có thể lấy tánh mạng của mình ra làm trò đùa?" Lý Già La hỏi ra điểm đáng ngờ.

"Kể cả người tự chủ gặp chuyện vui to lớn này, sung sướng trong lòng, cũng không khống chế được. Đều tại ông ta cho rằng uống thêm hai ly cũng không có chuyện. Kỳ thật cuối cùng bởi vì hai ly này mới xảy ra chuyện." Hồ Phách nghiêm trang nói.

Lý Già La nói: "Bây giờ Hồ Phách nói chuyện càng ngày càng có căn cứ, rất chính xác." Nếu Hồ Phách cho là như vậy, vậy thì cho là như vậy đi. Chuyện của Tả Tĩnh phi thật trùng hợp, phát hiện có bầu tại lễ vạn thọ của Hoàng Thượng. Lần này nói không chừng sinh sản cũng muốn tạo một sự trùng hợp, cuối cùng lại không thành. Nhưng kế tiếp lại có một sự châm chọc đầy hàm xúc này xảy ra. Lý Già La cảm thấy phải có người đứng sau kế hoạch này. Người này khẳng định là thích đùa dai. Hoặc gọi là gậy ông đập lưng ông, vừa nhanh vừa chuẩn!

Tốt nhất Tả Tĩnh phi nên cầu nguyện nàng ta thật sự không nảy sinh cái tâm tư kia, không thì về sau tiền đồ của nàng ta chính là một mảnh âm đạm.

Ba ngày sau Tả Tĩnh phi mới nhìn thấy Hoàng Thượng. Vừa thấy Hoàng Thượng, nàng ta khóc lê hoa đái vũ, khóc vì phụ thân mình.

"Thân thể phụ thân thần thiếp vẫn rất tốt, sao lại đột nhiên ra đi? Phụ thân đối với thần thiếp tốt nhất. Khi còn nhỏ, nếu có đồ tốt đều cho thần thiếp đầu tiên. Ai biết được nay đã vĩnh viễn cách biệt. Công dưỡng dục thần thiếp còn chưa kịp báo đáp, Hoàng Thượng, thần thiếp rất hối hận! Vì sao trước kia luôn làm phụ thân tức giận, còn cảm thấy mình có lý. Phụ thân cả đời thận trọng, thường nói với chúng thần thiếp làm quan phải làm xứng đáng với lương tâm của mình. Thần thiếp thật sự không nghĩ đến ngay lập tức ông lại rời bỏ thần thiếp, còn chưa xem mặt hoàng nhi một lần."

Hoàng Thượng nói: "Tả Thanh là vị quan tốt. Trẫm còn định trọng dụng hẳn, không ngờ lại ra đi đột ngột như vậy. Trong tộc Tả gia có nhân tài không? Trẫm muốn dùng một hai người."

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Vương Minh Nhã

Edit: HueKhanh92

Beta: RineAnh

Tả Tĩnh phi vội hỏi: "Cái này thần thiếp không rõ. Từ lúc thần thiếp tiến cung chỉ gặp qua mẫu thân vài lần. Chỉ là khi còn nhỏ thường nghe phụ thân thần thiếp nói trường tử của tam thúc về sau sẽ có tiền đồ lớn."

"Nhưng đây chỉ là phụ thân và người trong nhà nói giỡn, cũng không coi là chuẩn được." Tả Tĩnh phi cười nói.

Hoàng Thượng gật gù đầu, ngược lại không nói gì thêm, nhìn xem Nhị hoàng tử một lát sau đó rời khỏi Trọng Hoa cung.

Tả Tĩnh phi cảm thấy thất vọng, nàng hiện tại đã hết ở cữ, lẽ ra có thể thị tẩm. Tuy rằng phụ thân đã qua đời, nhưng phi tần trong cung không chú trọng thủ hiếu. Chung quy từng cái phi tần ai nấy trong nhà cũng đều có nhiều người thân như vậy, nếu thật sự muốn thủ hiếu cho từng người, vốn cơ hội gặp Hoàng Thượng đã ít, nay khẳng định là càng ít hơn, thậm chí ngay cả mặt Hoàng Thượng cũng không gặp được.

Bởi vì phụ thân mất, Hoàng Thượng đến thăm chính mình, nếu hôm nay ở lại cũng coi như an ủi mình một chút. Nhưng sao Hoàng Thượng lại đi mất rồi?

Chẳng lẽ là bởi vì chính mình sinh nở xong trở nên khó coi? Trong cung lại không thiếu phi tần trẻ tuổi chưa từng sinh nở. Tĩnh phi trong lòng thở

dài một hơi, cũng may trong tay mình còn có hoàng tử, so với những kẻ không có mang thai kia vẫn tốt hơn.

Từ Ninh Cung - Vương thái hậu bên này bởi vì Vương Hiền phi mất mà thân thể khi khỏe khi yếu.

Bởi vì Thái Hậu bệnh, trong khoảng thời gian này Hoàng Thượng liền không gọi người thị tẩm.

Ngay cả khi Lý Già La chuyển sang Trường Xuân cung cũng không có động tĩnh gì lớn. Chỉ là Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu ban thưởng một ít đồ, sau đó các phi tần khác cũng sai cung nhân đưa chút hạ lễ qua.

Lý Già La nay đã có thai bảy tháng, phỏng chừng sẽ lâm bồn vào tháng sáu. Thời điểm đó lại chính là lúc nóng nhất trong năm. Nội vụ phủ bên kia phải bảo đảm Trường Xuân cung bên này có đủ băng đá để dùng.

Mà ngày lâm bồn của Trương quý nhân so Lý Già La thì chậm hơn một tháng. Trương quý nhân ở tại Cảnh Hòa cung, nơi đó Nhu phi là chủ vị, vậy cũng coi như có người chú ý chăm sóc.

Lý Già La chuyển đến Trường Xuân cung, ngược lại là một người làm chủ. Chung quy Trường Xuân cung này mới sửa sang lại một lần, trước kia cũng chưa có ai vào ở.

Hậu cung của Hoàng Thượng ít phi vị. Nhu phi, An phi đều có một cung riêng, nhưng đều không phải ở Trường Xuân cung.

Từ khi Vương Hiền phi mất, Vĩnh Hòa cung hiện tại đã không có người ở. Cũng không sao, phỏng chừng về sau lại có người tấn đến chủ vị một cung, vậy sẽ phải sử dụng đến Vĩnh Hòa cung này.

Bệnh của Vương thái hậu vẫn khi nặng khi nhẹ. Cuối cùng Hoàng Thượng tuyên người của Vương gia sang đây thăm. Thừa Ân công phu

nhân Trần thị tiến cung đến thăm cô thái thái, đương nhiên, bà còn mang theo tiểu nữ nhi Vương Minh Nhã của mình.

Vương thái hậu gặp Thừa Ân công phu nhân và cháu gái xong, tâm tình tốt hơn rất nhiều, nhân tiện liền giữ Vương gia tiểu cô nương ở lại trong cung mấy ngày cùng cô thái thái.

Vương Minh Nhã mới chỉ mười ba, mười bốn tuổi bề ngoài đã rất xinh đẹp. Vương thái hậu đặc biệt thích cô cháu gái này, chính bà không có công chúa, cho nên đối với cháu gái nhà mẹ đẻ liền xem như nữ nhi của mình.

Hơn nữa bởi vì Vương Hiền phi qua đời nên bà mới sinh bệnh, cho nên đối với cô cháu gái nhỏ này, quả thực là bà yêu chiều đến vô cùng.

Ngày mười lăm mỗi tháng là ngày cố định thỉnh an Vương thái hậu. Trước kia Lý Già La không có tư cách này, có điều bây giờ bởi vì nàng có thai, nên đặc biệt được cho phép.

Dù bụng nàng lớn, nhưng là thỉnh an Thái Hậu thì ắt không thể thiếu. Cũng may bây giờ nàng có thể ngồi kiệu mềm, cũng không tính là vất vả.

Đến Từ Ninh Cung, hành lễ thỉnh an Thái Hậu xong, Lý Già La dựa theo phân vị ngồi xuống tại vị trí của mình.

Nàng hơi liếc mắt nhìn bên trên. Bên cạnh Vương thái hậu có một tiểu cô nương khoảng mười ba, mười bốn tuổi đang cùng nói chuyện phiếm với bà.

Triệu Hoàng Hậu cũng ở bên cạnh góp chuyện. Vương thái hậu nói: "Nhìn thấy các người, tâm tình ai gia liền tốt hơn nhiều. Sao hôm nay Tĩnh phi lại không đến? Cũng mấy ngày rồi ai gia không có nhìn thấy Nhị hoàng tử."

Triệu Hoàng Hậu vội vàng nói: "Hồi bẩm mẫu hậu, hôm nay Nhị hoàng tử sốt nhẹ, đang thỉnh Thái y qua xem. Tĩnh phi đã báo trước cho nhi thần,

nhi thần đã cho phép nàng ấy nghỉ."

Vương thái hậu nghe xong, tâm tình liền không tốt, nói: "Người bên Thái Y viện đang làm gì vậy? Ngay cả một đứa nhỏ cũng trị không hết."

Rồi nói với Lý Già La: "Bình thường Thục tần cũng chú ý nhiều hơn chút. Cần ăn cái gì, cứ việc nói cùng Hoàng Hậu, không cần cảm thấy ngại. Chỉ cần sinh một tôn nhi (đứa cháu) khỏe mạnh cho ai gia, so với mọi thứ đều quan trọng hơn. Ai gia thấy bụng của người cũng lớn rồi, về sau thỉnh an ở chỗ ai gia liền miễn đi, lấy hoàng tự làm trọng."

Triệu Hoàng Hậu nghe xong, nói: "Mẫu hậu thông cảm, nhi thần cũng đã nói với Thục tần không cần đi thỉnh an bên chỗ nhi thần. Có điều Thục tần là người hiếu quy củ, chỗ mẫu hậu nàng là nhất định phải tự mình tới đây."

Vương thái hậu nghe xong, cũng cười, nói: "Ai gia biết các người đều hiếu thuận, nhưng vẫn nên lấy hoàng tự làm trọng."

Vương thái hậu cũng không nói nhiều lời vô nghĩa, bà còn có chuyện bản thân muốn làm, cho nên để nhóm phi tần ra về ngay sau đó.

Vương thái hậu nói với Vương Minh Nhã: "Hôm nay nhìn thấy Thục tần, người cảm giác thế nào?"

Vương Minh Nhã cười nói: "Cô cô, Thục tần bộ dạng xinh đẹp, Minh Nhã rất là hâm mộ."

"Người cũng không thể kém nàng ta, ai gia hi vọng về sau có thể giữ người bên mình, như vậy ai gia ở trong cung này cũng đỡ tịch mịch." Vương thái hậu vỗ nhẹ mu bàn tay Vương Minh Nhã.

"Đường tử của người tự nhìn không thấu, chỉ biết nghĩ đến tư tình nhi nữ, cho nên cuối cùng chỉ có thể rơi vào kết cục kia. Ai gia mong người có

thể không giống như đường tỷ người. Vương gia có thể tiếp tục hưng thịnh vài thập niên nữa hay không, liền đặt ở trên người người."

Vương Minh Nhã cười nói: "Chỉ cần có thể ở cùng cô cô, khiến cô vui vẻ, cái gì Minh Nhã cũng nguyện ý."

"Hài tử ngoan, ai gia biết người là người hiểu chuyện, trăm ngàn lần chó cô phụ kỳ vọng của ai gia." Vương thái hậu nói.

"Chủ tử có nhìn thấy vị Vương gia cô nương kia không?" Hồ Phách thấy Lý Già La trở lại, vội hỏi.

Bởi vì đây là lần đầu tiên chủ tử nhà mình nhìn thấy Vương cô nương này, không cần phải nói các nàng, chính là người trong cung đều đang suy đoán, vị Vương cô nương này có phải sẽ vào cung hay không.

Tuy rằng hiện tại bình thường đều là tuyển tú nhập cung, nhưng bởi vì có quan hệ với Thái Hậu, trực tiếp đưa vào cung cũng không phải không thể.

"Thấy rồi." Lý Già La ngồi xuống, hiện tại đi ra ngoài một chuyến thật không dễ dàng. May mắn chân nàng không có bị phù thũng, nếu không thì thật là khó chịu.

"Chủ tử, Vương cô nương kia bộ dạng đẹp mắt không?" Hồ Phách hỏi.

"Tất nhiên là đẹp." Nếu khó coi cũng sẽ không được đến trong cung ở cùng Thái Hậu.

"Vương gia này cứ xem trong cung như sân viện nhà họ, đi mất một người, lại muốn đưa một người, không đưa đi liền không ai thèm lấy sao?" Hồ Phách rất tức giận. Chủ tử đều sắp sinh rồi, Vương gia còn muốn tặng người vào, thật là quá không biết xấu hổ.

Vương gia cô nương vừa tiến đến liền có Thái Hậu làm chỗ dựa, nói không chừng lại là trực tiếp phong phi, khiến mọi vất vả nỗ lực của người khác đều biến thành mảnh vụn. Hơn nữa về sau nàng ta sinh con, tiểu chủ tử nhà mình còn có cái gì địa vị?

Lý Già La nghe xong bật cười: "Hỗ Phách, đừng kích động như vậy. Trong cung này sẽ còn không ít người vào. Người xem người, nghe thấy liền tức giận như vậy. Những người khác trong cung này, chẳng lẽ lại không tức giận? Chẳng lẽ họ không biết Vương gia cô nương tiến cung chính là uy hiếp các nàng? Bị đập ngay trên đầu, còn không đến lượt chúng ta. Hơn nữa, vị Vương gia cô nương này tuổi tác còn chưa tới. Ta xem cũng phải chờ tới lần tuyển tú sau. Hơn hai năm nữa, bất cứ chuyện gì cũng có khả năng phát sinh. Chúng ta tự lo lắng trước khiến cho mình khó chịu làm cái gì?"

Trên thực tế quả thật là như thế. Nay chủ ý của Vương thái hậu bất chỉ là muốn cho Vương gia cô nương kia cùng Hoàng Thượng gặp mặt một lần. Mỗi ngày Hoàng Thượng cũng phải đi Từ Ninh Cung, tự nhiên có thể thấy được nàng ta.

Về phần Hoàng Thượng có thấy chướng mắt hay không, tin tưởng có Vương thái hậu ở đó, khẳng định cũng không có vấn đề gì.

Hơn nữa theo như Vương thái hậu nghĩ, đến thời điểm Hoàng Thượng vui vẻ, bà tuyệt đối sẽ nói cho Vương gia cô nương biết. Hơn nữa, bà còn có thể nói cho nàng ta tình hình hiện tại trong hậu cung, đại khái tính tình của mỗi người ra sao. Vương gia cô nương chiếm được hết thiên thời địa lợi, nếu không phải ngu xuẩn như Vương Hiền phi, tuyệt đối có thể giành được một cái tiền đồ tốt.

Chỉ là Vương thái hậu làm như vậy, một lòng muốn nâng đỡ Vương gia, Hoàng Thượng sẽ vui vẻ sao? Hoàng Hậu sẽ vui vẻ sao?

Nhất là Hoàng Hậu, phía trước mới đi mất một cái Vương Hiền phi, nay vỏ xe phòng hờ cũng đã đưa đến. Địa vị một lần nữa bị uy hiếp, Hoàng Hậu sao có thể không nóng nảy?

Một Vương Hiền phi không thể sinh con, chính là ương ngạnh một ít, cũng không có cái gì. Dù sao về sau cũng không có tương lai gì. Nhưng một nữ nhân có thể sinh con như Vương gia cô nương, tuyệt đối có thể khiến Hoàng Hậu hoàn toàn nâng cao cảnh giác để bảo trì địa vị của mình.

Trong lịch sử, Hoàng Hậu bị phế chưa từng có cái kết cục tốt. Thử nghĩ xem, nếu Vương gia cô nương thật sự tiến cung, còn sinh ra hoàng tử, như vậy có thể muốn tiến thêm một bước hay không, để cho đứa nhỏ của nàng ta được danh chính ngôn thuận?

Lại có một Vương thái hậu làm núi dựa, còn có Vương gia, bảo tọa kia của Hoàng Hậu tuyệt đối sẽ bị chiếm mất.

Cho nên, Vương gia cô nương này, hiện tại chưa tiến cung sinh hạ hoàng tử thì không có uy hiếp gì với Lý Già La. Về phần sau này thì còn phải xem cái thai của Lý Già La có thể sinh hạ ra hoàng tử hay không. Nếu như là một vị công chúa, vậy thì không có gì uy hiếp đối với Vương gia. Còn nếu như là một vị hoàng tử, vậy sẽ được quyết định bởi việc Vương gia cô nương có thể tự mình sinh ra một vị hoàng tử hay không.

Đương nhiên, ở giữa cũng liên lụy đến vấn đề tranh sủng. Chỉ cần Vương gia cô nương không xem trọng tư tình nhi nữ giống Vương Hiền phi thì sẽ không có ý cố chấp đối phó với phi tần được sủng ái khác. Như vậy chẳng phải là Vương gia cô nương này tự hạ thấp mình?

Tin tưởng Vương thái hậu cũng sẽ nói cho vị Vương gia cô nương này cái gì mới là trọng yếu. Tranh sủng cũng chỉ là việc của tiểu phi tần phân vị thấp, thân phận kia của nàng ta căn bản không cần tranh sủng thì Hoàng Thượng cũng sẽ đến nhìn nàng ta bởi vì mặt mũi của Vương gia.

Vương Hiền phi chính là nhìn không rõ điểm này, cho nên mới phạm vào chút sai lầm như vậy, cuối cùng khiến bản thân rơi đài.

Vết xe đổ ở đó, nếu Vương gia cô nương được tuyển tiến cung, sao Vương thái hậu có thể không nói cho nàng đạo lý này?

Chỉ là không biết đến cùng Vương gia còn có tiểu cô nương nhỏ hơn nữa được bồi dưỡng hay không, đến thời điểm người này không thành công, lại đưa vào tiếp.

Hoàng Thượng đang ở tuổi tráng niên, ít nhất còn phải mạnh khỏe vài chục năm nữa. Thực sự nhìn tới lâu dài thì vài thập niên sau mới có thể nảy sinh cuộc chiến tranh trử vị (ngôi vị Thái tử).

Có điều trước hết là người phải sống qua vài thập niên này mới có thể tiếp tục nói những chuyện kia.

******Tác giả có lời muốn nói: Vương gia cô nương tiến cung, kỳ thật bị uy hiếp lớn nhất hẳn là chỗ Triệu Hoàng Hậu, mưa gió chốn hậu cung không ngừng thay đổi.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Nhân Quả Tuần Hoàn

Edit: Puta Ng

Beta: Mây

Bởi vì năm nay có 2 phi tần sắp sinh nở, còn có một Tĩnh phi tuy rằng đã sinh, nhưng thân thể Nhị hoàng tử vẫn không tốt.

Hoàng Thượng quyết định không đi hành cung nghỉ hè, mà Thái Hậu cũng không đi. Bà cũng muốn nhìn hoàng tôn của mình sinh ra. Tuy rằng không cần bà động thủ, nhưng cũng không thể cứ tiêu dao tự tại đi nghỉ hè như vậy.

Vương gia cô nương Vương Minh Nhã ở trong cung Thái Hậu một thời gian, trở về Vương gia, không tiếp tục ở lại Từ Ninh cung nữa.

Thời điểm bước vào tháng 5, bụng Lý Già La càng lúc càng lớn, hành động cũng khó khăn.

Như thường lệ, sau khi hạ triều, Hoàng Thượng đến thăm Lý Già La. Đương nhiên, chủ yếu là đến xem đứa nhỏ trong bụng Lý Già La. Hiện tại nàng thường xuyên máy thai. Hoàng Thượng rất vui vẻ, bởi vì cảm thấy thai này nhất định sẽ khỏe mạnh. Không thì cũng sẽ không động cựa có lực như vậy. Từ sau khi sinh Nhị hoàng tử, một con ma ốm, số lần Hoàng Thượng đến chỗ Tĩnh phi ít đi rất nhiều.

Ngược lại đi bên Lý Già La và Trương quý nhân nhiều lần hơn.

Trương quý nhân thỉnh an Triệu Hoàng Hậu, lại lần nữa biểu đạt muốn đem con nuôi dưới danh nghĩa của Triệu Hoàng Hậu.

"Nương nương, người thật sự muốn nuôi dưỡng đứa nhỏ của Trương quý nhân ạ?" Xuân Oanh cảm thấy Trương quý nhân này đã tâm bừa bừa. Còn không biết là nam hay nữ đã bắt đầu quyết định.

"Xuân Nhân, nói thật, bản cung có hơi động tâm. Trong hậu cung này, có đã tâm cũng không phải cái gì tội ác tày trời.

Trương quý nhân chỉ là muốn cho con của mình có tiền đồ tốt nhất có thể, vậy cũng là bình thường."

"Mấy năm nay bản cung đã mời nhiều thái y, cũng tìm không ít phương thuốc. Đáng tiếc, thân thể sụp đổ chính là sụp đổ. Tuổi càng lúc càng lớn, cơ hội bản cung sinh hạ đứa nhỏ càng ngày càng ít. Cứ như vậy, nhận nuôi một đứa nhỏ dưới danh nghĩa của mình có gì không nên?

Thân phận Trương quý nhân không cao. Nàng ta sinh hạ hoàng tử, cũng không có khả năng tự mình nuôi. Sớm muộn gì mình cũng phải nhận nuôi một đứa nhỏ, như vậy không phải vừa đúng lúc? Huống chi, Thái Hậu đang âm thầm chờ thời cơ để mang cháu gái nhà mẹ đẻ vào cung sao? Nếu để cho nữ nhân Vương gia này sinh hoàng tử, còn bản cung một hoàng tử cũng không có. Như vậy địa vị của bản cung sẽ bị đe dọa! Cho nên nếu Trương quý nhân có thể sinh hạ hoàng tử, bản cung muốn ôm đến nuôi. Nuôi đứa nhỏ từ bé đến lớn thế nào cũng sẽ có cảm tình ."

Xuân Nhân biết Hoàng Hậu bị nữ nhân Vương gia kích thích. Nhưng Trương quý nhân cũng không thể cam đoan là sinh nam hay sinh nữ, nên khó mà nói trước được.

Nếu Hoàng Hậu nương nương có thể tự mình sinh một hoàng tử, tất cả vấn đề đều được giải quyết dễ dàng.

Nhưng tình hình thực tế lại là Hoàng Hậu nương nương không sinh được hoàng tử.

"Nương nương, nô tỳ cảm thấy nói gì thì lúc này cũng còn hơi sớm. Không chừng về sau còn những hoàng tử có mẹ đẻ mất sớm. Đến lúc đó nương nương thu dưỡng cũng không tính là muộn."

Triệu Hoàng Hậu cười nói: "Phải, Xuân Nhân nói rất đúng. Bản cung có hơi hoảng loạn. Hiện tại không cần phải gấp, sự tình còn chưa tới bước cuối cùng kia."

Trong cung thiếu gì người muốn đem đứa nhỏ của mình nuôi dưới danh nghĩa Hoàng Hậu. Nàng thật là hồ đồ.

Nay ai biết được đứa nhỏ của Trương quý nhân là nam hay nữ?

Hơn nữa vị tử Vương gia còn chưa tiến cung đâu. Kể cả tiến cung nàng cũng sẽ không dễ dàng nhường vị trí Hoàng Hậu cho nàng ta.

Cuối cùng Võ Chính Đạo từ Trác Châu đi tới kinh thành. Trong cửa hồi môn của Võ đại thái thái Vân thị có một viện tử ở kinh thành. Trước tiên phái người qua quét tước, sau đó người Võ gia mới trùng trùng điệp điệp từ Trác Châu đến. Võ Chính Đạo đợi tân tri phủ mới nhậm chức, sau khi bàn giao công sự mới xuất phát .

Trác Châu cách kinh thành không xa, cũng là vài ngày đường.

Một năm nay ở kinh thành, các loại chuyện đều có, nhất là kỳ thi mùa xuân. Cho nên lúc này Võ Chính Đạo trở về cũng không tính là muộn.

Chỉ là đối với Võ gia mà nói, lần này vào kinh không giống với trước kia. Lần này thật hãnh diện, bởi vì Võ gia có một Thục tần nương nương, mắt thấy đã sắp sinh. Nói không chừng về sau sẽ giống như Tĩnh phi, lập tức được phong phi !

Tốt nhất là sinh con trai, đó chính là xứng đáng phi vị.

Vì thế, Võ lão thái thái chi cho chùa chiền ở Trác Châu rất nhiều tiền nhang đèn, phù hộ cháu gái nhà mình có thể sinh được con trai.

Rất nhanh, thời gian hôm nay đã trôi qua. Võ nhị thái thái Nguyễn thị nhìn tòa nhà này, cười nói: "Vẫn là đại tẩu tốt nhất, đồ cưới nhiều. Nếu không có tòa nhà này của đại tẩu, mấy người chúng ta còn không biết đang ở nơi nào đâu."

Võ lão thái thái nghe xong trong lòng mất hứng. Bởi vì ai vui vẻ nổi khi dùng đồ cưới của con dâu, nghĩ đến liền chán ghét.

Vân thị vội vàng cười nói: "Cái gì mà đồ cưới của ta. Ta gả đến Võ gia, chính là người Võ gia, lấy Võ gia làm đầu. Tòa nhà này đương nhiên cũng là của Võ gia !"

Võ lão thái thái nghe xong sắc mặt trở nên dễ nhìn.

Đợi sắp xếp xong, ở trong đại sảnh, cả nhà bàn chuyện. Võ lão thái thái muốn tiến cung gặp Thục tần, cháu gái lớn của bà một lần, cũng đã lâu không gặp.

Võ Chính Đạo nói: "Nương, tiến cung không phải chuyện dễ dàng như vậy. Đầu tiên là trong cung phải người lại đây, chúng ta mới có thể đi vào."

Võ lão thái thái lập tức nói: "Chúng ta đã vào kinh , chẳng lẽ Uyển Trinh không biết? Đương nhiên nàng sẽ phái người mời chúng ta vào cung !"

Vân thị vội vàng nói: "Mẫu thân, nay Thục tần nương nương có thai. Trong cung từ trên xuống dưới đều khẩn trương. Chúng ta tiến cung, đoán rằng cũng phải đợi sau khi Thục tần nương nương sinh nở." Trong cung này không phải cô nãi nãi xuất giá, không phải tùy tiện gửi bái thiệp là

xong. Đây chính là hậu cung, quân thần khác biệt. Nếu lão thái thái còn cảm thấy đại cô nương chỉ là cháu gái của bà, điều đó là không thể.

Nguyễn thị cũng khuyên nói: "Mẫu thân, con thấy không bằng nghỉ vài ngày lại nói. Chúng ta mới đến, trước tiên phải hỏi thăm tình huống, hoặc là tìm người đi thăm dò. Nương nương mang thai hoàng tử, nếu có gì sơ xuất, vậy chúng ta tiến cung, chẳng phải là lỗi của chúng ta sao ?"

"Thôi đi! Nói bậy bạ gì đó? Cái gì sơ xuất? Người nói thêm câu nữa, cẩn thận ta dụng gia pháp!" Võ lão thái thái cảm tức. Cái đứa con dâu thứ hai này sao lại nói không đúng mực như vậy? Lại nói bụng Thục tần nương nương có sơ xuất sao? Đây chính là chỗ để về sau Võ gia trông cậy vào. Nói không chừng về sau còn có thể lên làm Hoàng Đế đấy.

Nguyễn thị bị răn dạy một hồi, khó mà nói thêm gì. Lời này nói sai, bà thật sự không phải cố ý, nói thuận miệng, mới thành ra một câu như vậy. Bà cũng không muốn bụng Thục tần nương nương có vấn đề.

Thật vất vả mới khuyên được Võ lão thái thái. Tiến cung cái gì không phải các nàng có thể quyết định, phải xem Thục tần nương nương người ta có lòng này không.

Mà Vân thị có hơi bận tâm, bởi vì nàng sợ Thục tần hỏi chuyện Tiễn Tiểu Bảo. Nhưng Tiễn Tiểu Bảo đã sớm không ở chỗ bọn họ, đến bây giờ cũng không tìm được.

Lỡ như Thục tần biết, vậy khẳng định sẽ trở mặt với người nhà mẹ đẻ này. Đây cũng không phải chuyện tốt.

Võ Chính Đạo cũng vì chuyện này mà lo lắng. Hai người thương lượng nửa ngày, cuối cùng quyết định gạt Thục tần nương nương. Chung quy, nàng sắp sinh đứa nhỏ , nghe xong tin tức này lỡ có cái không tốt, vậy thì rất nguy hiểm.

Huống chi, Thục tần cũng không thể ra cung. Dù là phái người lại đây cũng là địa bàn của bọn họ. Đến lúc đó tìm một cái cớ là có thể ứng phó qua loa.

Tiền Tiểu Bảo là ngoại nam, không được tiến cung. Trừ phi là Thục tần về nhà mẹ đẻ thăm viếng. Nhưng có thể trở về nhà mẹ đẻ thăm viếng, người đó phải vừa được sủng ái, lại phải vừa có địa vị cao.

Thời gian dài như vậy, đến thời lúc đó tìm một người bộ dáng giống Tiền Tiểu Bảo là che mắt được Thục tần.

Hai người thương lượng hoàn tất. Võ Chính Đạo đi đến thư phòng nghỉ ngơi. Hai thiếp thất của Võ Chính Đạo cũng sinh con, chỉ là sinh đều sinh nữ nhi. Trong lòng Võ Chính Đạo đầy lo lắng. Không có nhi tử, về sau gia nghiệp này của hắn nên giao cho ai? Lỡ như đến lúc đại nữ nhi của hắn được phân vị cao, hắn còn có thể có tước vị. Tước vị này cho ai đây? Không có người nối dõi khiến Võ Chính Đạo thật là có chút đứng ngồi không yên.

Từ sau khi hồi kinh, lòng dạ Võ Uyển Đình càng khó chịu. Bởi vì Võ Uyển Trinh kia ở trong hậu cung càng ngày càng tốt. Mà nàng là tú nữ lạc tuyển, nay hôn nhân đại sự còn phải dựa vào tên tuổi của nữ nhân đến từ nông thôn kia mới có thể được chỗ tốt.

Vừa mới chạm mặt Võ Uyển Nhu, Võ Uyển Nhu nói những lời này, khiến Võ Uyển Đình không nhịn được, thiếu chút nữa cho nàng ta một bạt tai.

May nhờ nha hoàn của các nàng ngăn cản mới không đánh nhau.

Nhưng Võ Uyển Nhu lại không phải người tốt, châm chọc khiêu khích Võ Uyển Đình một phen. Cái gì mà "Người còn lâu mới so sánh được với Thục tần nương nương", cái gì mà "Có bản lĩnh thì đừng dựa vào danh tiếng của nương nương. Đã sớm nhìn người không vừa mắt, trước kia cũng khi

dễ nường nường. Nay nường nường thăng tiến, xem người còn mặt mũi nào' .

Võ Uyển Đình vô cùng tức giận, đi thỉnh an Vân thị, cũng không yên lòng.

Vân thị nhìn thấy con gái như vậy, không biết nói gì cho phải. Con gái của mình tự mình biết, tranh cường háo thắng, chưa từng coi trọng Võ Uyển Trinh.

Nay Võ Uyển Trinh thành nường nường, nàng vẫn còn phải nhờ đó để được thơm lây, trong lòng không thoải mái, đó là chắc chắn.

"Uyển Đình, kinh thành không giống nơi khác. Người chớ giống như trước đây, phải khắc chế tính tình của mình. Chờ thêm một thời gian, nường mang người tiến cung gặp nường nường." Vân thị an ủi nói.

"Con không đi! Đi chẳng phải để cho nữ nhân kia chế giễu sao? Nường, người rốt cuộc có phải mẹ con không? Cứ như vậy khiến con chịu nhục?" Võ Uyển Đình khó chịu nói.

"Cái gì mà chịu nhục? Người đã lớn, phải hiểu chuyện. Cho dù người không thích nường nường, nhưng nàng đâu có gây trở ngại gì đến người. Về sau người muốn một nhà chồng tốt, còn phải nhờ nường nường giúp đỡ. Đừng có ngu như vậy. Nường làm tất cả những điều này cũng là vì người, người hiểu không?"

"Chẳng lẽ không có Võ Uyển Trinh, con không tìm được một nhà chồng tốt sao? Nường, con không muốn nhờ vào danh tiếng của Võ Uyển Trinh! Nàng ta dựa vào cái gì có thể vào cung làm nường nường. Nàng ta chỉ là đứa con gái từ nông thôn tới. Luận lễ nghi, luận khí độ, một điểm nàng ta cũng không so được với con. Chẳng qua sinh ra có một bộ da tốt, nhưng con có lỗi gì? Vì sao sinh con ra trông như vậy? Đây đều là lỗi của các người! Đây đều là sai của các người!"

Võ Uyển Đình oán trách mẫu thân của mình. Nếu không phải bộ dạng mẫu thân bình thường như vậy, nếu mẫu thân xinh đẹp một chút, như vậy chắc hẳn nàng có thể được tuyển vào cung.

Mà không phải bị đưa về nhà như thế này!

Vân thị nghe xong, tức giận đến suýt té xỉu. Bà cảm thấy tất cả tâm huyết của mình đều uổng phí. Bởi vì diện mạo bình thường, cho nên gả cho Võ Chính Đạo. Bà cũng đã nghĩ mọi cách giúp Võ Chính Đạo, sợ hãi ghét bỏ bộ dạng khó coi của mình. Nay, ngay cả con gái mình cũng ghét bỏ bộ dạng mình khó coi !

Nhưng bà nên trách ai đây? Vân thị cố nén giận nói: "Lỗi của ta? Tốt lắm, đều là lỗi của ta! Lúc ấy ta không nên sinh người ra. Lúc ấy đáng ra nên bóp chết người, miễn cho mười mấy năm qua bị con gái của mình ghét bỏ, vì nó làm tất cả mọi chuyện, cuối cùng nhận lấy kết cục này! Chính người tự giải quyết cho tốt. Nếu nương làm người mất thể diện, vậy nương sẽ không ở đây khiến người khó chịu nữa!" Vân thị buông tay rời đi. Võ Uyển Đình tức giận, đập tất cả đồ đạc trong phòng mình.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Ban Thường

Edit: HueKhanh92

Beta: RineAnh

Lưu Vĩnh Toàn thân là đại tổng quản, ở bên ngoài cũng có tòa nhà của chính mình. Trong đại nội, thái giám có nhà riêng ở kinh thành cũng không phải chỉ có mình hắn. Ví dụ như Từ Ninh Cung - Cao Trường Hưng cũng có một tòa nhà lớn trong kinh thành.

Hôm nay, hắn xuất cung, đến tòa nhà trong kinh thành, hỏi quản gia của mình về bái thiếp (thiếp mời) mấy ngày nay.

Quản gia nói: "Đều là những người bình thường có đi lại. Chỉ có một nhà là mới tới. Nô tài không biết ý của ngài, cho nên không tiện xử lý."

Dựa theo thời cục, những người này đều sẽ đưa bái thiếp đến. Có điều Lưu Vĩnh Toàn cũng biết, có vài người có thể gặp, có vài người không thể gặp. Có ít thứ có thể thu, mà có ít thứ lại không thể thu. Không biết một nhà mới đến này là muốn tìm hiểu tin tức trước khi hành động hay vẫn là có ý gì khác.

Phụ thân Võ Thục tần? Tất nhiên Lưu Vĩnh Toàn biết hiện tại ở trong cung Võ Thục tần là nổi bật vô cùng. Hoàng Thượng cũng rất thích Võ Thục tần, đặc biệt là đứa nhỏ trong bụng.

Hoàng Thượng đều sắp ba mươi tuổi, tuy rằng đã có hai hoàng tử, nhưng xem tình hình trước mắt, thân thể đều không được tốt lắm. Nay liền nhìn

chăm chăm bụng Võ Thục tần cùng Trương quý nhân. Hai người các nàng, ai có thể sinh một hoàng tử khỏe mạnh, về sau tuyệt đối là hồng nhân ở trong cung.

Mà Thục tần phân vị lại cao hơn so với Trương quý nhân.

Chỉ là Võ Chính Đạo này sao lại chạy đến bên này tìm mình đây?

Lưu Vĩnh Toàn hỏi: "Có nói là chuyện gì không?" Tới bên này, trừ bỏ bái thiếp, còn có khả năng là có việc nhờ vả.

"Chỉ nói là mới tới kinh thành, cho nên tới bái phỏng lão gia ngài." Quản gia nói.

Mới tới kinh thành? Nhìn việc này có lẽ Võ Chính Đạo là muốn thông qua Lưu Vĩnh Toàn để báo cho Thục tần ở trong cung biết hẳn - người phụ thân này đã đến kinh thành. Cốt nhục chí thân là có thể gặp mặt.

Xem ra, người Võ gia rất vội vã muốn gặp Thục tần nương nương đây. Chỉ là nay thân mình Thục tần nương nương cũng không thích hợp gặp người. Người Võ gia lại không biết điều này sao?

Dù là Võ Chính Đạo một đại nam nhân không biết, không phải Võ gia còn có phụ nhân, lão thái thái sao? Các nàng cũng từng sinh nở, tự nhiên sẽ biết, bây giờ Thục tần căn bản là cần tĩnh dưỡng mới phải.

Lưu Vĩnh Toàn cảm thấy kỳ quái, bất quá cũng nghĩ có lẽ Võ gia chỉ muốn Thục tần biết cả nhà đã đến kinh thành.

Hắn truyền cái tin này cũng không có chút áp lực nào, chỉ là chuyện thuận tay. Chỉ nói cho Thục tần là cha nàng đã đến kinh thành là được.

Có điều trước đó hắn muốn báo một chút cho Hoàng Thượng biết. Hoàng Thượng nhìn trúng Võ Thục tần như thế, nói không chừng còn có

tính toán khác.

Hơn nữa, đầu tiên hẳn là nô tài của Hoàng Thượng, hẳn là nên nói chuyện này với Hoàng Thượng trước.

Cho nên Lưu Vĩnh Toàn thừa dịp lúc Hoàng Thượng nghỉ ngơi, bẩm báo chuyện Võ Chính Đạo đưa bá thiếp đến nhà mình cho Hoàng Thượng.

Chung quy Võ Thục tần mang hài tử, nếu là bởi vì cái này mà xảy ra chuyện gì thì sao, hẳn cũng gánh không nổi a.

"Hoàng Thượng, Võ Chính Đạo - Võ đại nhân đưa bá thiếp đến cho nô tài. Nô tài còn chưa có trả lời." Lưu Vĩnh Toàn nói.

Hoàng Thượng biết rõ việc Lưu Vĩnh Toàn có tòa nhà ở kinh thành, mà cũng biết có rất nhiều người đến nịnh bợ Lưu Vĩnh Toàn.

Có điều Hoàng Thượng cũng không tức giận. Chung quy Lưu Vĩnh Toàn theo mình đã nhiều năm, làm việc vẫn luôn có chừng mực, biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm. Có đôi khi, Lưu Vĩnh Toàn cũng có thể giúp Hoàng Thượng tản ra một ít tin tức, cũng dễ cho Hoàng Thượng làm việc.

"Võ Chính Đạo?" Hoàng Thượng chưa từng nghe nói qua cái tên này.

"Là phụ thân của Thục tần nương nương." Cái này Lưu Vĩnh Toàn đã điều tra, nay vừa mới hồi kinh.

"Hừ!" Tiêu Cảnh hừ lạnh một tiếng, đối với Võ Chính Đạo này, Hoàng Thượng Tiêu Cảnh không có một chút ấn tượng tốt nào. Bội tình bạc nghĩa, vì quyền thế, vứt bỏ thê tử kết tóc đồng cam cộng khổ. Ngay cả cốt nhục đều bỏ mặc không để ý. Người như vậy, dù có bản lĩnh, hẳn cũng không muốn trọng dụng.

Huống chi, Võ Chính Đạo này mấy năm nay công trạng bình bình, nay mới đến kinh thành, ngược lại là mau chóng luồn cúi.

"Người đi nói với Thục tần, khiến Thục tần sai người chuẩn bị chút đồ ban thưởng cho người Võ gia là được. Về phần gặp mặt thì không cần." Hoàng Thượng nói.

"Vâng! Nô tài tuân chỉ." Lưu Vĩnh Toàn lập tức phái Tiểu Lục Tử đi Trường Xuân cung.

"Tiểu Lục Tử, sao ngươi lại đến vào lúc này?" Mấy người Hồng Tuyền cùng Tiểu Lục Tử quan hệ cũng không tệ. Lúc này không phải buổi tối, chẳng lẽ là Hoàng Thượng bên kia có việc truyền chủ tử nhà mình?

Tiểu Lục Tử nói: "Là có việc, Hoàng Thượng sai ta lại đây truyền lời cho nương nương."

"Nô tài đa tạ nương nương thưởng." Tiểu Lục Tử cười hì hì nói. Đối với những tiền thưởng kia, Tiểu Lục Tử cũng không để ý. Thục tần chỉ ban hoa quả, chứng tỏ là xem bọn họ như người thân cận.

Huống chi, bạch đào này mỗi trái đều to như hai nắm tay, quả thật là mọng nước ngon ngọt. Trong cung cũng không có bao nhiêu trái, trừ bỏ Thái Hậu, Hoàng Hậu, cũng chỉ là nơi này của Thục tần mới có. Có thể được một phần, đến thời điểm còn có thể khoe mẽ.

Phùng An đưa Tiểu Lục Tử ra một đoạn đường, trên cơ bản đã nắm rõ tình huống.

Có một số việc, chủ tử không tiện hỏi, bọn họ làm nô tài mới dễ hỏi.

Huống chi chuyện này lại không phải không nói được. Tiểu Lục Tử tất nhiên là tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẩn.*

(biết sẽ không giấu, nói sẽ nói hết)

Phùng An biết rõ mọi việc, cũng báo lại cho chủ tử Lý Già La của mình.

Lý Già La nói: "Nếu Hoàng Thượng đã lên tiếng. Phùng An, người liền đi một chuyến đến Võ gia. Hồng Tuyền, người chọn một ít thứ từ kho phòng cho Phùng An đưa qua. Cái khác thì không cần nói nhiều."

Hai người đều vội đáp 'Vâng'. Ai nấy tự đi làm việc của mình.

Có điều Hồng Tuyền không biết người Võ gia rốt cuộc là như thế nào, không tránh khỏi tò mò muốn thỉnh giáo Hồ Phách. Chung quy Hồ Phách là người chủ tử mang đến từ nhà mẹ đẻ.

Hồ Phách nghe xong nói: "Cứ chọn như bình thường là được. Nói với Phùng An, đối với người Võ gia không cần khách khí như thế. Nếu bọn họ xin cái gì, cũng đừng đáp ứng."

Hồng Tuyền vừa nghe liền hiểu, quan hệ của chủ tử nhà mình cùng nhà mẹ đẻ cũng không tốt cho lắm.

Đương nhiên, Hồng Tuyền sẽ đứng bên phía chủ tử nhà mình. Cứ thế chọn mấy thứ bình thường đưa đi, không làm mất mặt chủ tử là được.

Dù sao bên trong kho phòng này của các nàng, cho dù là thứ bình thường cũng là cực tốt.

Hồng Tuyền chọn đồ vật xong, sau đó nói với Phùng An lời Hồ Phách giao phó: "Người đi Võ gia, đừng có nói nhiều với người Võ gia. Khẳng định bọn họ muốn hỏi thăm tình huống của nương nương, người liền nói nay nương nương mang thai, Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu đều không cho đi ra gặp người. Tóm lại, người nắm chắc mức độ chút. Còn có, tiền của Võ gia người cũng đừng có cầm. Chúng ta theo chủ tử, chủ tử cho chúng ta mới là thứ chúng ta nên nhận." Hồng Tuyền cũng biết, có một số

nội thị đi tới nhà mẹ đẻ phi tần truyền lời nhắn, hoặc là đưa đồ, những người đó đều sẽ thưởng cho những nội thị này, hoặc là đưa ngân phiếu.

Nhưng chủ tử cùng nhà mẹ đẻ quan hệ cũng không tốt, cho nên vẫn nên tránh. Miễn cho có chuyện gì, đến thời điểm lại hỏng việc.

Phùng An vỗ ngực nói: "Hồng Tuyền người yên tâm đi, ta biết phải làm sao."

Trước khi Phùng An đưa đồ đi, Lý Già La gọi hắt lại đây, nói với hắt: "Đi hỏi giúp ta, nói là ta muốn biết tình trạng của biểu đệ mình. Nếu có thể, mời biểu đệ ta viết một phong thư cho ta, cái khác không cần hỏi."

"Nô tài hiểu rõ!"

Đây là lần đầu tiên Phùng An xuất cung xử lý chuyện, tất nhiên là cố gắng làm nhiệm vụ thật viên mãn.

Nơi ở của Võ gia là nơi phồn hoa. Phùng An mang theo nhóm tiểu nội thị đi nửa canh giờ mới đến.

Đi vào cửa Võ gia, người trông cửa còn không biết làm sao, đợi nghe được là người trong cung đến, lập tức cửa cũng không canh, chạy nhanh như chớp vào bên trong báo tin.

Võ Chính Đạo cùng Vân thị nghe được người trong cung đến, đều mừng rỡ không thôi. Võ lão thái thái miệng lái nhai nhắc: "Có phải cháu gái lớn của ta đã tới? Ở nơi nào đâu, nhanh để ta nhìn xem."

Lúc này, Võ Uyển Trinh làm sao có khả năng xuất hiện đâu. Không nói tới nàng là phi tử trong cung không thể dễ dàng xuất cung, chính là hiện tại bụng nàng còn rất to, càng không có khả năng ra khỏi cung.

Võ lão thái thái nói chuyện như vậy, trong lòng Vân thị nhin không được liền muốn trào phúng. Quả nhiên là từ nông thôn đến, một chút quy củ cũng không hiểu.

Chính là hiện tại gọi cháu gái lớn cũng không hợp quy củ.

Đợi nhìn thấy Phùng An, mới biết là Võ Uyển Trinh phái người tặng đồ cho bọn hắn.

Võ lão thái thái nước mắt đều rơi xuống: "Quả nhiên là cháu gái lớn của ta tốt. Mới vừa trở về, liền nhớ kỹ chúng ta, đưa những thứ tốt như vậy tới cho chúng ta. Đồ trong cung đúng là khác biệt, vừa nhìn liền biết tốt hơn hẳn. Vị công công này, không biết cháu gái lớn của ta tính toán tới khi nào mới gặp chúng ta đây?"

Phùng An ngẫm nói trong lòng, vừa gặp mặt đã nói nhiều lời như thế, nhưng không có một câu nào là quan tâm đến chủ tử, trách không được quan hệ của chủ tử cùng nhà mẹ đẻ không được tốt lắm.

Có điều Phùng An không có lộ ra biểu tình không hài lòng, cười nói: "Hồi bẩm lão thái thái, chủ tử chúng ta thân mình nặng nề. Hoàng Thượng cùng Thái Hậu cũng đã phân phó, không để người khác đi quấy rầy."

Cho nên gặp mặt cái gì, cũng đừng có bàn nữa.

Võ lão thái thái nghe xong rất là thất vọng, còn muốn đi vào cung một chuyến đây, kết quả là không có cơ hội này.

Đại nhi tử của mình công sự còn chưa định, nếu định xuống mà bị điều ra ngoại thành thì biết làm sao được? Đó chính là không còn cơ hội tiến cung?

Vân thị thấy lão thái thái như vậy, liền sợ bà nói cái lời không thích hợp gì đó, truyền đến trong cung thì không xong.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Mong Ngóng

Edit: Puta Ng

Beta: Mây, SuTháiphi

"Nường, lão gia muốn chiêu đãi vị công công này, người xem trước tiên chúng ta lấy chút đồ của nường nường để thưởng cho hần?" Vừa nghe đến ban thưởng, lực chú ý của Võ lão thái thái đã chuyển dời. Nhưng đây đều là đồ cháu gái bà cho, phải giữ trong nhà mình.

Phùng An cười, nói với người Võ gia: "Nường nường sai nô tài vấn an các vị. Nường nường muốn biết tình hình của Tiên gia biểu thiếu gia, có thể mời biểu thiếu gia trở về không để tiểu nhân phải trở về bẩm báo với nường nường?"

Quả nhiên sẽ hỏi đến! Vân thị và Võ Chính Đạo liếc nhau, đang nghĩ gì đó. Võ lão thái thái cũng ngừng tay, nghĩ nghĩ, không nói gì, dù sao có con trai ở đây, sợ cái gì?

Vân thị vội cười làm lành nói: "Vị công công này, Tiểu Bảo hần có việc đi ra ngoài, hôm nay chỉ sợ không kịp trở lại gặp công công, ngài xem?"

"Cũng được, chủ tử nói nếu hôm nay không gặp được người, có thể bảo biểu thiếu gia viết phong thư cho nường nường, đợi lần sau tiểu nhân ra cung nhận cũng được!" Phùng An nghĩ thầm, chủ tử đoán đúng như thần. Tại sao có thể đoán được biểu thiếu gia không ở đây?

Vân thị vội gật đầu: "Đó là đương nhiên. Đợi Tiểu Bảo trở về, chúng ta sẽ nói cho hắn biết, nhất định hắn sẽ rất vui mừng!" Phùng An mang đồ vật đến và chuyển lời xong, lập tức trở về.

Võ Chính Đạo còn vụng trộm cho hắn ngân phiếu nhưng Phùng An không hề muốn nhận, ngoài miệng nói: "Ngài là phụ thân của chủ tử chúng ta. Chúng ta là nô tài, sao có thể nhận tiền của ngài, trăm ngàn lần không được. Nếu không chủ tử biết, chúng ta sẽ bị phạt !"

Sống chết không nhận, Võ Chính Đạo cảm thấy con gái mình ở trong cung rất có thể diện. Bọn hạ nhân nghe lời của nàng, nhìn điều này là đủ biết.

Chỉ là trước mắt chuyện cần bận tâm là chuyện Tiền Tiểu Bảo. Đến lúc đó, nếu trong cung lại cho người tới. Vậy phải trả lời thế nào, không thể mỗi lần đều nói người không ở đây.

"Người nhanh chóng tìm một người tương tự. Đến lúc đó dạy hắn nói đôi lời, tốt xấu cũng lấp liếm cho qua chuyện." Võ Chính Đạo nói với Vân thị.

Vân thị nói: "Lão gia, chuyện tìm người, ta là nữ nhân sao có thể đi tìm. Ngài xem, ta và Tiền Tiểu Bảo kia cũng không quen thuộc. Ngài tìm người sành sỏi, sai bọn họ tuyển, lạng lẽ làm, được không?"

"Thái giám trong cung chưa từng thấy qua Tiền Tiểu Bảo. Thực tần nương nương cũng không thể lại đây tự nhìn. Chúng ta tìm một người gần giống, sau đó đến lúc đấy lấy cớ, nói hắn đang đi thư viện, như thế không được sao?" Vân thị đề nghị.

"Cũng được, trước hết làm như vậy đi." Bởi vì chuyện này, trong lòng Võ Chính Đạo chột dạ, không dám ám chỉ mình có chuyện muốn nói với thái giám kia. Vốn nghĩ, có thể cho nương nương biết, sau đó thổi gió bên gối Hoàng thượng. Đến lúc đó không phải chuyện tốt lập tức sẽ đến sao?

Nào ngờ con gái lớn của mình không hỏi người khác, chỉ hỏi Tiền Tiểu Bảo!

Đáng giận là sao lại không thấy tắm hơi Tiền Tiểu Bảo đâu?

Nếu bây giờ hăn còn ở nhà mình thì tốt biết mất? Chỉ là nuôi tiểu tử này ăn uống cũng không cần nhiều tiền, nhà bọn họ cũng không thiếu số tiền kia.

Nay không thấy người còn phải phí tâm gắng sức suy nghĩ biện pháp.

Sao người nhà ruột thịt, đại nữ nhi của mình không quan tâm, lại cố tình quan tâm một biểu đệ. Quả thực là khiến trong lòng Võ Chính Đạo, người làm cha này khó chịu.

Nhưng ông và đứa con gái này ít tiếp xúc, còn chưa tới mấy tháng liền nhập cung tuyển tú. Nay, ông và con gái quân thần khác biệt, càng không thể nói năng cái gì. Về sau gặp mặt, người làm cha là hăn còn phải dập đầu hành lễ với nữ nhi.

Nhưng hăn chỉ mới tới tìm Lưu công công chưa đến hai ngày, thế nhưng có thể khiến trong cung mang đồ tới, có thể thấy được ở trong cung con gái mình rất được sủng .

Ngoài ra, người tới cửa báỉ phòng cũng nhiều lên. Võ Chính Đạo biết đây đều là phúc khí của con gái ở trong cung mang đến.

Đường tử của Vân thị là Trương phu nhân lại đây, khí thế bức người, nhìn thấy Vân thị liền mắng người Võ gia một trận.

Trương phu nhân còn canh cánh chuyện Võ Thục tần kia không cho mình vào cung. Ở trước mặt Vân thị cũng không giấu giếm sự tức giận.

"Ta thấy một phen công phu người bỏ ra xem như mất trắng. Hiện tại kế nữ kia của người bay lên cành cao làm phượng hoàng, không để mẹ kế là người vào mắt. Về sau nghĩ tới thù của mẹ nàng ta, nói không chừng còn muốn trả thù người."

Vân thị nói: "Nàng ta là phi tần ở trong cung, không có nhà mẹ đẻ cũng làm không lên trò trống gì. Chúng ta và nàng hỗ trợ lẫn nhau. Nha đầu kia chỉ cần hơi thông minh, tự nhiên sẽ không làm loại chuyện mổ gà lấy trứng này. Đại đường tử, người không cần phải lo lắng. Nếu không có biện pháp kiềm chế nàng, ta tuyệt đối sẽ không đưa nàng vào cung."

Trương phu nhân nói: "Người nói thì dễ dàng. Đến lúc nàng ta thăng phi vị, chẳng lẽ còn muốn chịu sự kiềm chế của người? Người đó, lúc trước đã chọn sai rồi, Võ Chính Đạo kia có bản lĩnh gì chứ?"

Đơn giản là bộ dạng đẹp mặt một chút. Nhưng diện mạo này nhìn lâu, còn không phải cũng đều như vậy cả? Nhà hản xuất thân hàn môn. Mười mấy năm nay người cũng nhận đủ rồi phải không? Mẹ hản ta là người không phân rõ phải trái. Thấy đồ cưới người nhiều, trong lòng bà ta mất hứng, dùng đồ cưới của người còn cảm thấy mình đang ban ân. Nói không chừng, bà còn muốn chia đều đồ cưới chia của người cho đứa con thứ hai của bà ta. Nếu lúc ấy người tìm một nhà môn đăng hộ đối, người nói xem tốt hơn biết bao? Bây giờ có phải phiền lòng như vậy không?"

Vân thị nói: "Ta chỉ mong Uyển Đình tìm được nhà chồng tốt. Hiện tại mặc kệ kế nữ kia tốt với ta hay là hận ta, chỉ cần nàng ta là nương nương, có cái danh này, nữ nhi của ta có thể gả một người tốt. Những cái khác ta không quan tâm."

"Vậy nếu nàng ta muốn thay mẹ báo thù, làm cho cha nàng bỏ người, người làm thế nào? Người lại không sinh con trai, dựa vào điểm đó đã có thể bỏ người! Nhà mẹ đẻ chúng ta bây giờ càng ngày càng sa sút. Ta thì ổn

rồi, con trai ta đều đã sinh cháu nhưng còn người, đến lúc đó người làm thế nào?" Trương phu nhân hỏi.

Vân thị nói: "Thật sự đến bước kia, cùng lắm là cá chết lưới rách. Nha đầu kia còn chưa nhẫn tâm như vậy, thêm nữa hừ thê cũng không phải chuyện vinh quang gì, dễ để người ta bắt thóp. Nói ra đều là cha nàng không phải, đến lúc đó cha nàng nàng mang tiếng xấu, nàng có thể vui vẻ sao? Trong cung không giống như trong phủ chúng ta, một chút không cảnh giác, chính là tan xương nát thịt. Có rất nhiều người muốn đổi phỏ nàng, cho nên bà việc gì phải sợ?

Về phần nói bà không sinh con trai, dù không phải con mình sinh nhưng bà không để ý chút nào, dù sao có rất nhiều nha đầu, mấy lượng bạc một người. Bà không tin không mua được một nha hoàn sinh được con trai.

Trương phu nhân nghe xong lời của Vân thị, cảm thấy mình lo lắng vô ích.

Vân thị nói: "Nương nương trong cung thân mình ngày càng lớn. Hoàng thượng cũng đã lên tiếng, không để người đến quấy rầy. Ta thấy chúng ta vẫn nên đợi một thời gian đi. Sớm muộn gì cũng được gặp! Chờ nàng sinh Hoàng tử, chúng ta đi vào, chẳng phải là càng vinh dự sao?"

Trương phu nhân gật đầu, nói: "Vậy theo ý người, bảo ta không gặp thì ta không gặp. Nàng ta còn chưa thành Hoàng hậu nương nương, cái thai này còn chưa chắc đã được sinh ra đâu. Chỉ là chức quan của lão gia nhà người, có gì khó khăn? Ta sẽ xem nhà chúng ta có thể giúp đỡ một chút hay không."

"Vậy thì đa tạ Đường tử ! Kỳ thật ý của lão gia chúng ta là muốn có thể vào lục bộ, tốt nhất là chức quan có thực quyền."

Loại chức quan không có thực quyền thà không có còn hơn.

Trương phu nhân thầm nghĩ chức quan như vậy lão gia nhà ta cũng muốn, nào đến phiên các người?

Nhưng xem Thục tần kia nổi bật ở hậu cung, không thiếu người đi nịnh bợ nàng ta.

Võ Chính Đạo lại là cha ruột Thục tần, thật sự muốn vào lục bộ cũng không phải chuyện không thể.

Trên thực tế cũng quả thật là như thế. Mấy ngày nay Võ Chính Đạo về nhà đều cao hứng, bởi vì trước kia hần đi Lại bộ, không có ai quan tâm hần nhưng lần này đi Lại bộ, những người đó thật sự là rất nhiệt tình, còn có người gọi quốc trượng. Tuy rằng hần khiêm tốn tỏ vẻ mình không phải là quốc trượng, nhưng trong lòng không thể nhịn được sung sướng khi người khác nịnh nọt.

Võ Chính Đạo vốn là Tri Phủ tứ phẩm ngoài kinh thành. Đến kinh thành, nếu vẫn là chức quan tứ phẩm cũng tốt hơn so với nơi khác nhiều.

Rất nhiều vị trí đang chờ hần, chỉ còn chờ sắp xếp xong xuôi là có thể nhậm chức.

Mọi người đều biết vị này có nữ nhi là nương nương được sủng ái trong cung, hơn nữa sắp sinh Hoàng tử. Nếu quả như thật sinh Hoàng tử, không phải Võ Chính Đạo kia một bước lên trời sao?

Đạo này, sinh nữ nhi có khi còn tốt hơn nhiều sinh con trai. Chỉ là vài ngày sau liền có Ngự Sử buộc tội Võ Chính Đạo với Hoàng thượng, nói hần giả mạo quốc trượng, xưng huynh gọi đệ, ăn nói ngông cuồng, nói cái gì mà nữ nhi của hần tuyệt đối có thể sinh long tử, bàn luận chuyện hậu cung.

Trên án kỷ của Hoàng thượng chất đầy một đồng tấu chương như vậy.

Là do Võ Chính Đạo làm việc không cẩn trọng, được người nịnh bợ thì bay lên tận trời.

Hoàng thượng đương nhiên có cách của mình, vừa tra đã biết là chuyện gì xảy ra.

Nghĩ Thục tần không nhận được điều tốt nào từ người làm cha Võ Chính Đạo này, ngược lại còn bị hắt hủi làm cho liên lụy. Người như vậy nếu cho hắt hủi chút lợi ích, không biết hắt hủi sẽ làm ra chuyện gì.

"Tuyên Lại bộ Thượng Thư tiến cung." Hoàng thượng nói.

Hoàng thượng và Lại bộ thượng thư bàn bạc, người khác đều không biết. Nhưng chức quan của Võ Chính Đạo vẫn chưa định xuống.

Đồng thời, Hoàng thượng lại hạ vài ý chỉ, ban cho phụ thân Lý Dung hoa, người sinh Đại hoàng tử, một tước vị huyện công.

Ban cho phụ thân Tĩnh Phi đã qua đời, Tả Thanh Phong một tước vị quận công. Bởi vì hắt hủi đã chết, cho nên giảm một bậc, cho trưởng tử của hắt hủi nhận tước vị huyện công.

Nhiếp thúc của Hoàng hậu cũng được phong một tước vị quận công. Sau đó là phụ thân An Phi cũng là tước vị quận công.

Bốn ý chỉ này ban ra cùng lúc, mọi người vừa nhìn đã hiểu. Bốn vị này đều là người sinh con cho Hoàng gia, ban ơn cho người nhà họ, người khác cũng không thể nói được gì.

Tuy rằng những quận công và huyện công này đều là chức suông, nhưng là có thể được phong thưởng, đó chính là vinh hạnh.

Hoàng hậu đó, phụ thân người ta đã là Thừa Ân Hầu, không cần một tước vị quận công dệt hoa trên gấm, cho nên mới ban ơn đến Nhiếp thúc của

Hoàng hậu.

An Phi sinh Nhị công chúa, bản thân phân vị lại cao, cho nên phong cha nàng làm một quận công cũng là thích hợp .

Bên Võ gia càng nhiều người tìm đến cửa, cả Vân thị cũng bất ngờ. Rất nhiều người đều hỏi thăm con gái Vân gia, mong ngóng có quan hệ thông gia với Võ Thục tần.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Tối Nay

Edit: ThatLac

Beta: HueKhanh92, SuTháiphí

Về phần người nhà của Trương Quý nhân không ở trong kinh thành, cho nên mọi người đều không biết tình huống thế nào. Chỉ là nghĩ đến khi biết được tin tức này, khẳng định cũng sẽ có nhiều người tới cửa báỉ phòng.

Võ Chính Đạo thấy công việc của mình vẫn chưa được định, còn muốn hối thúc một hồi nhưng không ngờ lại có một chuyện tốt như vậy đến.

Nói như vậy, nếu như nữ nhi của mình sinh Hoàng tử, như vậy mình ít nhất cũng là quận công !

Nếu như có được một chức quan có thực quyền, như vậy càng mỹ mãn, cho nên hẳn ngược lại không có nóng nảy đi thúc giục.

Bởi vì Võ Chính Đạo cũng biết, đứa nhỏ trong bụng của Thục tần liên quan đến sự nghiệp của mình. Nếu như là Hoàng tử, vậy thì không cần phải nói, sự nghiệp của chính mình cũng có thể như ý.

Nếu như sinh công chúa cũng không sợ, không phải Hoàng thượng còn có phong thưởng sao ?

Hơn nữa, có người tiết lộ vài lời với hắn, có Ngự Sử buộc tội hắn, chỉ là bị Hoàng thượng đề xuống nên không có truyền ra ngoài, nếu không thì có khả năng hắn phải tự biện hộ.

Những Ngự Sử này, cả ngày ăn no không có chuyện gì làm, chỉ lo nhìn chăm chăm người khác. Mọi chuyện lớn nhỏ, đều có thể dâng tấu chương buộc tội.

Có điều, hắn thật sự sợ nếu không khiêm tốn lại, bị Hoàng thượng theo dõi, về sau tiền đồ của hắn liền không xong.

Hơn nữa, Võ Chính Đạo cũng hiểu rõ, chuyện này nếu để cho Thục tần nương nương biết, nàng nghe xong tức giận, khiến Hoàng tử trong bụng bị chọc tức, vậy thì phải làm sao ?

Việc này Võ gia bọn họ cam đoan, lúc này, tuyệt đối không thể làm việc gì khác người.

Lý Già La bên này, bởi vì không có người nói với nàng, nàng cũng không biết Võ Chính Đạo bị người buộc tội rất thảm, Hoàng thượng bên này đều giấu người của Trường Xuân cung.

Khi thời điểm sinh sản của Thục tần càng ngày càng gần, bà đỡ cùng thái y đều đã chuẩn bị xong. Trước kia thì mỗi ngày để cho thái y xem qua một lần, bây giờ thì buổi sáng và chạng vạng tối đều xem qua một lần, cũng không phải là một thái y, mà là vài thái y thay phiên nhau xem.

Chỉ là bọn họ đều nói, thân mình của Thục tần nương nương tốt, xương cốt rắn chắc, đứa nhỏ trong bụng cũng không có vấn đề gì.

Hoàng thượng nghe xong, đương nhiên là vui mừng.

Mà Triệu Hoàng hậu bên này, đưa đến bốn bà vú, đều là chuẩn bị cho tiểu Hoàng tử khi sinh ra liền trực tiếp dùng được.

Bình thường lúc đầu Hoàng tử có tổng cộng bốn bà vú, thay phiên nhau cho bú, cũng là vì để cho bọn họ giám sát ý tứ lẫn nhau.

Nếu chỉ có một bà vú, sợ sẽ xảy ra bất trắc, nếu có bốn bà vú thì sẽ dễ dàng hơn.

Bốn bà vú đến bái kiến Thục tần, Thục tần ban thưởng cho bọn họ, tỏ vẻ chỉ cần bọn họ làm việc thật tốt, nàng tuyệt đối sẽ không bạc đãi bọn họ.

Những bà vú này, đều được Nội vụ phủ tỉ mỉ chọn lựa, cũng là mới sinh mấy tháng, càng gần ngày tiểu Hoàng tử sinh ra càng tốt.

Hổ Phách tự mình an bài chỗ ở cho bốn bà vú, cũng sai Anh Đào cho người ngầm chú ý những người này, miễn cho trong lòng bọn họ có ý đồ xấu.

Tóm lại, sau này bốn người bọn họ là bà vú của tiểu Hoàng tử, nếu thật sự làm ra chuyện gì, đến lúc phát hiện cũng đã chậm.

Chỉ là bây giờ bởi vì tiểu Hoàng tử còn chưa sinh, cho nên đều rất quy củ.

Từ khi tiết đoan ngo qua đi, thái y cũng đã nói, có bầu chín tháng cũng rất có khả năng sinh sớm vài ngày, cho nên Trường Xuân cung từ trên xuống dưới đều luôn khẩn trương.

Hầu như mỗi ngày Triệu Hoàng hậu đều phái người đến xem tình huống.

Có điều đến tận tháng năm, bụng của Lý Già La còn chưa có động tĩnh, mọi người đều nghĩ, lần này Thục tần hẳn là mang thai mười tháng.

Vậy là sinh như bình thường, bọn họ đều thở dài nhẹ nhõm một hơi. Thật sự là lúc ấy Tĩnh Phi mới bảy tám tháng liền sinh. Sinh ra tiểu Hoàng tử thân thể không tốt, đến tận bây giờ Hoàng Thượng vừa nghĩ đến cái này, đều cảm thấy trong lòng không thoải mái.

Cho nên Thục tần bên này cần phải chăm sóc thật tốt.

Mọi người đều biết lúc này là thời kỳ nhạy cảm, cho nên phi tần trong cung cũng không có ai đến cửa tìm phiền toái. Dù nhìn Hoàng thượng mỗi ngày đều tới Trường Xuân cung, cũng không đỏ mắt ghen tị.

Bởi vì nếu các nàng đi Trường Xuân cung, nhờ Thục tần có cái gì sơ xuất, thì không phải các nàng thành người gánh tội sao?

Đạo lý đơn giản như vậy mọi người đều hiểu, cho nên Trường Xuân cung bên này thật sự là rất im lặng.

"Mẫn công công, bản cung tín nhiệm người, cho nên bất kể hiềm khích lúc trước đem người tới nơi này của bản cung, còn cho người làm quản sự. Nhưng nay chuyện gì người cũng không hoàn thành. Thật là khiến bản cung hoài nghi ánh mắt của mình !" Vương Vũ Lộ thật sự nóng nảy.

Nàng tự nhận mình so với bộ dạng của Võ Thục tần thì tốt hơn nhưng bây giờ rõ ràng Võ Thục tần lại được sủng ái hơn mình. Nay bên kia đã sắp đến thời cơ chín muồi, Mẫn công công hẳn lại một chuyện cũng không thành.

"Nương nương, còn nhiều thời gian, nay người của Trường Xuân cung nhìn chăm chăm, còn có người của Hoàng thượng, người của chúng ta đưa vào thật không dùng được. Chỉ là, Thục tần sau khi sinh có biết bao nhiêu việc không thể xử lý? Một đứa bé muốn lớn lên, cũng không phải dễ dàng."

Lúc trước dùng người của Phương Linh điện, khiến Lệ Thục viện động thủ, Lệ Thục viện cũng không ngu ngốc, biết cùng Vương Hiến phi hợp tác, đáng tiếc cuối cùng lại thất bại trong gang tấc.

Chuyện lần đó cũng đã đánh rã động cơ, thời gian còn lại, hẳn cũng không dám manh động.

Vốn kế hoạch tốt cỡ nào, có thể lặng yên không một tiếng động khiến cho Võ Thục tần đẻ non, ai ngờ lại có kết quả như vậy.

"Nường nường, việc cấp bách là nhanh chóng sinh một tiểu Hoàng tử, như vậy mới có thể tăng phân vị của mình lên một bậc." Mẫn công công nói.

Vương Vũ Lộ nói: "Được rồi, tạm thời không nói đến cái này. Phụ thân của bản cung sẽ mang đến tin tức tốt."

Cho dù hiện tại nàng không có Hoàng tử nhưng nàng có một người cha tốt. Người phụ thân này vẫn là được Hoàng thượng coi trọng, chờ đến mùa đông, phụ thân nàng lại lập công, khi đó không cần phải nói, nàng cũng có thể thăng lên một bậc.

Về phần Mẫn công công này, làm việc không tốt, trong lòng nàng cũng không thể nào tín nhiệm hẳn. Nếu không phải bị hấn năm thóp, nàng cũng sẽ không trọng dụng hẳn. Trong lòng nàng, vẫn cảm thấy mọi chuyện đều là tự mình mới có thể tin tưởng được.

Tuy rằng hiện tại Vương Hiền phi sụp đổ nhưng không phải Vương gia còn muốn tiếp tục cho người vào sao?

Đến thời điểm đó nói không chừng lại là một Vương Hiền phi khác. Vốn vị trí tứ phi có mấy cái, còn có người đi cửa sau, khiến Vương Vũ Lộ rất là không vui.

Vương Vũ Lộ không thỏa mãn với phân vị Quý tần, còn chưa tới cửu tần đứng đầu chiêu nghi, không coi là cái gì.

Nàng đẹp hơn Vương Hiền phi, thông minh hơn Vương Hiền phi, Vương Vũ Lộ cười tự tin.

Hiện tại để Thục tần sinh nở thật tốt, nay Hoàng thượng trẻ trung, khỏe mạnh, cho dù là nàng ta sinh một Hoàng tử khỏe mạnh, chờ thêm hai mươi năm, xem lúc đó Hoàng thượng có còn thích hoàng tử trẻ tuổi, nhìn chăm chăm vị trí của hẳn nữa hay không.

Cho nên nàng tính bốn năm sau lại sinh con cũng không sao, Hoàng tử càng nhỏ uy hiếp càng ít, ngược lại thì càng được Hoàng thượng thích.

Nàng không vội, nàng gấp cái gì?

Mẫn công công rất tin tưởng chính mình có thể trừ bỏ đứa nhỏ trong bụng Thục tần, vậy thì để cho hắc cho là vậy đi. Chỉ cần hắc có bản lĩnh, cứ việc làm, nếu có thể xóa sổ được đứa nhỏ trong bụng Thục tần thì quá tốt. Nếu không làm được, nàng cũng sẽ không tiếc nuôi.

Đối với Mẫn công công - người luôn áp chế mình,

Vương Vũ Lộ sẽ không tin nhiệm hắc.

Cái nóng bức của tháng sáu đã đến, Lý Già La vẫn ăn ngon ngủ ngon nhưng đứa nhỏ trong bụng thì vẫn không vội đi ra.

Ngược lại khiến Hoàng thượng sốt ruột, mỗi ngày đều hỏi thái y đứa bé có khỏe hay không.

Hoàng thượng thấy thân thể của hai hoàng tử không tốt khiến hắc có chút sợ, sợ đứa thứ ba cũng giống như vậy. Ở trong lòng hắc đã nhận định đứa bé trong bụng Thục tần là một Hoàng tử.

Thái y cũng nói tất cả đều mạnh khỏe nhưng không có động tĩnh vẫn là không có động tĩnh.

Bước vào tháng sáu, Hoàng thượng không ở Dưỡng Tâm điện, trực tiếp ngủ tại Trường Xuân cung, do hắc tự mình nhìn, miễn cho có chút thủ đoạn tiểu xảo gì đó xảy ra.

Như vậy mãi cho đến cuối tháng sáu, vẫn không có động tĩnh. Nếu tính, đứa nhỏ trong bụng Thục tần đã sắp được mười một tháng.

Trong cung, ngoài cung mọi người đều nhìn nhưng đứa nhỏ thì không chịu ra, người khác cũng không có cách nào.

Hoàng thượng nói đùa: "Chờ nó được sinh ra, trăm nhất định phải đánh cái mông của nó, làm cho phụ hoàng cùng mẫu phi của nó chờ đến nóng lòng, hăn ngược lại một chút cũng không nóng nảy. Có điều tính tình này tốt, trăm ổn!"

Lý Già La cười nói: "Hoàng thượng, trách không được mọi người đều nói, đứa nhỏ nhà mình đương nhiên là tốt. Thì ra Hoàng thượng cũng không ngoại lệ."

Ngay cả lâu như vậy cũng không chịu ra, đó là bởi vì tính tình trăm ổn cơ đấy!

Hoàng thượng cũng không cảm thấy mình nói sai chút nào, hài tử của hăn, trăm ổn là phải. Đối với đứa nhỏ này, hăn thật sự rất là chờ đợi.

Có một vài người nói linh tinh vô căn cứ, Hoàng thượng Tiêu Cảnh cũng nghe được một ít. Bọn họ nói thân thể hăn có vấn đề, cho nên Hoàng tử sinh ra đều suy nhược. Loại lời nói này, mặc dù là lời nói vô căn cứ nhưng đến cuối cùng vẫn làm cho người nghe không thoải mái, nhưng hăn cũng không muốn đem những việc Tĩnh phi đã làm nói ra nói cho mọi người biết, tốt khoe xấu che.

Nhưng đối với Tĩnh Phi, trong lòng Hoàng thượng càng chán ghét. Nhất là từ khi Nhị hoàng tử được sinh ra, mỗi lần Tĩnh Phi đều thích dùng cơ Nhị hoàng tử sinh bệnh, sai người gọi hăn đến.

"Hoàng thượng, thần thiếp đau bụng quá, giống như giống như, là muốn sinh !" Lý Già La đau nhứ mày.

Hoàng thượng lập tức hô: "Người đâu, gọi bà đỡ cùng thái y đến !"

"A di đà Phật, Thục tần rốt cuộc có động tĩnh ?" Nhận được tin tức, Vương thái hậu đang lễ Phật, bà hướng phía tượng Quan Âm nói: "Bồ Tát phù hộ, phù hộ Thục tần có thể bình an sinh con. Bất kể là nam hay nữ, đều là huyết mạch của Hoàng thượng, là công thần của Đại Sở."

Trên mặt Quan Âm lộ vẻ nhân từ, phảng phất trên đời này tất cả mọi chuyện khó khăn đều không ở trong mắt của bà.

"Phái người đi Trường Xuân cung nhìn xem, sau khi Thục tần sinh xong, lập tức báo cho ai gia! Nếu Hoàng thượng đang ở tại Trường Xuân cung, thì khuyên hẩn nhanh về nghỉ đi. Mỗi ngày hẩn đều rất bận rộn, thời gian nghỉ không đủ, làm sao có thể ở đó?" Thời gian khi sinh của thai đầu bình thường đều rất dài, Vương Thái hậu cũng vì nhi tử của mình mà suy nghĩ.

Cũng là tránh cho bị va chạm, vua của một nước - tầm quan trọng không cần nói cũng biết. Không thì hối hận cũng không kịp.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Phong Thưởng

Edit: Puta Ng

Beta: SuTháiphì

Hoàng thượng luôn rất quan tâm đến cái thai trong bụng Thục tần. Cái thai này nói không chừng có thể ổn định triều cục, dập tắt tâm tư của những người bụng dạ khó lường kia. Cho nên dù người của Thái hậu truyền lời đến, Hoàng thượng vẫn không rời đi.

Cứ như vậy, đợi từ ban ngày đến buổi tối, đèn trong Trường Xuân cung đã thắp lên, sáng rõ như ban ngày.

"Hoàng thượng, người ăn chút gì đó trước đi ạ." Triệu Hoàng hậu cũng đợi ở đây, mới vừa rồi còn vào phòng sinh xem. Chỉ là Thục tần vẫn chưa sinh, thai đầu lòng này đúng là gian nan.

Về phần Triệu Hoàng hậu hy vọng Võ Thục tần sinh Hoàng tử. Nay nàng không sinh được, cũng không có con trai ruột thịt. Cho nên ai sinh cũng đều như nhau, phi tần sinh Hoàng tử càng nhiều, đối với nàng càng có lợi.

Hoàng thượng nghe xong lời Triệu Hoàng hậu khuyên, đang định ngồi xuống ăn cơm. Bên trong phòng sinh đột nhiên có một người lao ra, vội vã quỳ trước mặt Hoàng thượng và Hoàng hậu, miệng cười không khép lại được: "Chúc mừng Hoàng thượng và Hoàng hậu! Thục tần nương nương sinh rồi ạ!"

Hoàng thượng lập tức đứng lên hỏi: "Sinh nam hay nữ? Thân thể thế nào? Thục tần đâu?"

Người nọ là một bà đỡ, vội vàng nói: "Hồi bẩm Hoàng thượng, Thục tần nương nương sinh một tiểu Hoàng tử, nay mẫu tử bình an!"

"Tốt! Có thưởng! Tất cả đều có thưởng!" Hoàng Thượng thở ra một hơi, vui mừng phấn khởi.

Hắn còn để thái y cẩn thận nhìn qua tiểu Hoàng tử một cái. Thái y thăm khám xong, xác định thân thể tiểu Hoàng tử khỏe mạnh, chỉ cần nuôi dưỡng tốt, về sau tuyệt đối sẽ không có vấn đề thân thể suy yếu.

Hoàng thượng cũng trọng thưởng cho thái y. Người từ trên xuống dưới Trường Xuân cung đều có thưởng!

Toàn bộ Trường Xuân cung đều vui sướng.

Triệu Hoàng hậu cũng cười chúc mừng Hoàng thượng. Hoàng thượng cười nói: "Là Hoàng tử của trẫm, cũng là con của Hoàng hậu người. Trẫm vui mừng, Hoàng Hậu cũng như vậy, có thêm một đứa con."

Triệu Hoàng hậu gật đầu: "Hoàng thượng nói phải. Thần thiếp cũng muốn ban thưởng cho tất cả mọi người, chỉ là Hoàng thượng à, người nên được thưởng nhất là Thục tần. Nàng ấy mang thai lâu như vậy, cũng đủ vất vả, sinh cho Hoàng thượng một Hoàng tử khỏe mạnh. Nàng chính là công thần của Đại Sở ta!"

Hoàng Thượng nói: "Thục tần quả thật nên thưởng!" Hơn nữa phải ban thưởng thật hậu! Kể cả Tĩnh Phi cũng có thể được phi vị. Thục tần như vậy, không có tâm tư xấu xa gì, lại sinh cho hắn một Hoàng tử khỏe mạnh, quả thật nên ban thưởng thật xứng đáng.

"Vậy thì phong Thục tần làm Thục Phi đi." Hoàng Thượng nói.

Triệu Hoàng Hậu nói: "Hoàng thượng, tuy thần thiếp không phản đối tấn phong Thục tần làm Thục Phi. Phi tần trong cung hầu hạ Hoàng thượng chu đáo, khai chi tán diệp cho hoàng thất là quan trọng nhất. Nhưng Thục Phi rốt cuộc là một trong tứ phi, có phải nên hỏi ý kiến mẫu hậu hay không ạ?"

Triệu Hoàng Hậu thầm nghĩ, Thái hậu nương nương này còn mong muốn cháu bà ngồi vào một trong tứ phi, cho nên hiện tại để Thục tần chiếm một chỗ, trong lòng bà ta tuyệt đối không thể nào vui vẻ .

Mà lần này không bằng lòng, trong lòng Hoàng thượng nhất định không thoải mái. Lại thêm vài lần không bằng lòng, tình mẹ con giữa Hoàng thượng và Thái hậu chỉ sợ sẽ dần dần nhạt đi.

Hoàng thượng nghe xong gật đầu, nói: "Cũng phải. Trẫm vào trong xem một chút, sau đó sẽ đi chỗ mẫu hậu nói chuyện này." Trong lòng Hoàng thượng, hẳn là Hoàng thượng, phong phi chỉ là một chuyện rất bình thường, nhất là có công sinh dục Hoàng tử. Cho nên vào xem Thục tần một lát, thấy Thục tần đã ngủ, hẳn lại đi xem Tam hoàng tử. Mắt Tam hoàng tử còn chưa mở nhưng vừa được cho ăn, nay cũng ngủ đang ngủ ngon lành.

Hoàng thượng phân phó người chăm sóc thật tốt cho Thục tần và Tam hoàng tử, lại để Lưu Vĩnh Toàn lưu lại, giúp đỡ mắt Trường Xuân cung.

Còn hẳn thì đi đến Từ Ninh cung. Nay hẳn có một Hoàng tử khỏe mạnh, báo một tiếng cho Thái Hậu là rất quan trọng. Tuy rằng Thái hậu đã sớm biết nhưng chính miệng nói tốt hơn nhiều so với người khác nói.

Huống chi, hẳn còn muốn nói với Thái hậu chuyện phong phi cho Thục tần.

Bên Thái hậu đã biết tin tức. Thấy Hoàng thượng tới, Cung ma ma cũng vội vàng chúc mừng Hoàng T

Thượng.

"Hoàng thượng đến rồi! Tiểu Hoàng tử thế nào?" Thái Hậu cười hỏi: "Vốn ai gia định tới xem. Chỉ là ai gia vừa tới, bên Trường Xuân cung sẽ e dè ai gia. Vẫn nên đợi qua vài ngày rồi nói sau."

"Thân thể Tam hoàng tử vô cùng tốt, ăn cũng rất tốt." Hoàng thượng cười nói: "Mẫu hậu muốn nhìn, nhi thần sẽ cho người ôm nó tới."

"Cũng không thể như vậy, đứa nhỏ vừa ra đời, thân thể còn yếu. Ai gia không thể bởi vì vội vã muốn xem cháu trai mà làm như vậy. Đó không phải làm khổ đứa nhỏ sao? Vẫn nên đợi qua vài ngày, ai gia tự mình qua xem."

Hoàng Thượng cười nói: "Mẫu hậu thương yêu tôn nhi, đây là phúc khí của Tam hoàng tử."

"Mẫu hậu, nhi thần qua đây là muốn nói với Thái hậu một tiếng. Thực tần sinh cho trẫm một Hoàng tử, nhi thần muốn sắc phong nàng làm Thục Phi."

"Thục Phi?" Vương Thái Hậu nói: "Hoàng Thượng, Thục Phi có phải quá cao hay không? Tĩnh Phi cũng sinh nhị hoàng tử, được phong phi. Nếu lướt qua Tĩnh Phi, phong Thục tần làm một trong tứ phi, đến lúc đó nói không chừng còn khiến Thục tần và Tam hoàng tử thêm phiền toái. Ai gia nghĩ, không bằng cũng phong phi, về sau đợi tam hoàng tử lớn thêm, lại tấn phong, như vậy người khác cũng không thể nói gì hơn."

Hoàng Thượng nghe xong gật đầu, nói: "Vậy thì theo lời mẫu hậu, phong Thục tần làm Huệ Phi đi."

Trong lòng Hoàng Thượng âm thầm vui vẻ nhưng không thể hiện ra bên ngoài. Bởi vì Hoàng tử sinh ra, rất nhiều việc phải làm, bao gồm đặt tên cho Hoàng tử.

Đại hoàng tử tên gọi Tiêu Mộc, Nhị hoàng tử tên gọi Tiêu Thanh. Tên cho Tam hoàng tử hẳn đã nghĩ ra vài cái. Lần này trở lại Ngự Thư phòng mới cần thận lựa chọn một cái. Đến lúc đó ban tên cùng lúc tấn phong Huệ Phi luôn.

Trong lòng Hoàng thượng đúng là muốn phong Thục tần làm Thục Phi, lúc ấy phong Thục tần là có tính toán về sau.

Nhưng mới vừa rồi bị Thái hậu nói như vậy, hẳn chỉ phong Huệ Phi.

Thái Hậu nói tới Tĩnh Phi, làm trong lòng Hoàng thượng rất không vui. Tĩnh Phi kia tính tình ác độc, có thể so với Thục tần sao?

Nếu không phải nể mặt mũi Nhị hoàng tử, hẳn muốn lập tức giáng phân vị Tĩnh Phi này.

Trong lòng Hoàng thượng âm thầm có chút không hài lòng đối với Thái hậu. Lúc trước Hiền Phi, ngay cả một công chúa cũng chưa từng sinh, lại được phong Hiền Phi, khi đó Thái hậu không nói câu nào.

Hiện tại hẳn chỉ sắc phong cho người sinh Hoàng tử, Thục tần, thành Thục Phi, Thái Hậu liền không bằng lòng .

Nói mang đến phiền toái cho Thục tần và Tam hoàng tử, chẳng lẽ không phải phân vị càng cao, người khác càng không dám trêu chọc sao?

Một mỹ nhân và một Thục Phi, ai có quyền lợi lớn hơn? Cái này không cần hỏi cũng biết.

Hoàng thượng nghĩ tới vị cô nương Vương gia tiến cung trước đó không lâu. Vương gia có tâm tư tính toán thật hay, chỉ là hẳn cũng không để họ dễ dàng bài bố như vậy.

Có đôi khi, Hoàng thượng tự hỏi thầm trong lòng hoặc là hỏi Thái hậu, rốt cuộc hẳn, đứa con ruột này quan trọng hay nhà mẹ đẻ của bà quan trọng?

Chẳng lẽ có hẳn, có nhi tử làm Hoàng đế, bà còn cảm thấy không an toàn sao? Nhất định muốn nâng đỡ Vương gia, thậm chí có thời điểm còn bỏ qua người làm con này.

Nghĩ tới Vương gia, Hoàng Thượng lại nhớ đến Tĩnh Phi. Tĩnh Phi cũng như vậy, biến con trai của mình thành công cụ để bò lên, nhà mẹ đẻ của mình mới là quan trọng nhất .

Cho nên bây giờ Hoàng thượng càng ngày càng chán ghét Tĩnh Phi. Tĩnh Phi còn không tự biết.

Vẫn là Thục tần bên này tốt hơn, ít nhất nàng có tâm địa của người làm mẹ. Có lẽ nguyên nhân là từ bé đã sống với mẹ, mẹ đẻ nàng thật sự đã giáo dục nàng rất tốt.

Hoàng thượng nghĩ, nếu không thể phong Thục tần thành một trong tứ phi, vậy sao hẳn không đổi ân điển này thành ân điển cho mẹ đẻ của Thục tần?

Nếu không phải có một mẫu thân như vậy, nói không chừng con trai của hẳn lại thành công cụ để mẫu thân mình thượng vị.

Cho nên Hoàng thượng vung tuyệt bút lên, sai Tiểu Lục Tử đi Võ gia tuyên chỉ.

Người Võ gia nghe nói trong cung cho người đến, còn là tuyên thánh chỉ, đều nghĩ Võ Chính Đạo được phong làm quận công .

Chỉ là không phải Thục tần nương nương còn chưa sinh hạ Hoàng tử sao? Chẳng lẽ đã sinh?

Vậy khẳng định là sinh Hoàng tử, không thì sao thánh chỉ lại đến nhanh như vậy?

Võ gia bọn họ phát đạt rồi! Về sau tiền đồ tươi đẹp như gấm!

Võ Chính Đạo mặc quan phục đi ra. Ngay cả Vân thị cũng một thân quần áo nghiêm trang, Võ lão thái thái được người dìu đỡ, bước nhanh đi ra. Đến chính sảnh, dưới hương án, tất cả người Võ gia quỳ xuống tiếp chỉ.

Người trong cung đến truyền chỉ đọc thánh chỉ xong, thấy người Võ gia không có chút phản ứng, đây là chuyện gì xảy ra? Đây không phải chuyện tốt sao? Sao tất cả đều ngây dại? Chẳng lẽ là vui vẻ đến choáng váng?

"Võ đại nhân, mời tiếp chỉ."

Nể mặt Thục tần nương nương, thái giám truyền chỉ này nhắc nhở một câu.

Võ Chính Đạo vội vàng cười, đứng lên, hàn huyên cùng vị công công này, sau đó đưa hồng bao ra, hỏi: "Vị công công này, sao đột nhiên lại truyền cho chúng ta một ý chỉ như vậy? Hiện tại nương nương của chúng ta ở trong cung thế nào?"

"A a, phải chúc mừng Võ đại nhân. Thục tần nương nương, không đúng, hẳn phải gọi là Huệ Phi nương nương, đêm qua đã sinh ra một vị tiểu Hoàng tử. Hoàng thượng vô cùng vui mừng, lập tức phong phi cho nương nương, sau đó Hoàng thượng nhân tiện ban cho mẫu thân nương nương một cáo mệnh. Võ đại nhân à, đây chính là chuyện vô cùng tốt đó. Các nương nương trong cung, trừ bỏ Triệu gia và Vương gia, cũng chỉ có nhà Võ đại nhân thôi! Được rồi, hôm nay chúng ta nói quá nhiều. Chúng ta còn có việc, còn phải trở về phục chỉ, Võ đại nhân, ngài chờ ngày tiến cung tạ ơn đi."

Võ Chính Đạo vội vàng phục hồi lại, nói: "Hay là công công ở lại tề xá ăn bữa cơm đi?"

Thái giám kia nói: "Không được, Hoàng thượng và Huệ Phi nương nương vẫn đang chờ tin tức. Chúng ta phải nhanh chóng trở về."

"Tại sao có thể như vậy? Tại sao lại là phong cáo mệnh cho nữ nhân kia? Muốn phong cũng là nên phong cho ta, người làm tổ mẫu này chứ. Sao có thể phong cho tiện nhân kia?" Võ lão thái thái không chấp nhận được. Cháu gái của mình sinh Hoàng tử, tại sao có thể phong cáo mệnh cho người phụ nữ kia? Rất không được, bà còn là trưởng bối đây!

Võ Chính Đạo vội vàng nói: "Nương, chớ nói lung tung! Đó là mẹ đẻ của nương nương!" Cái gì mà tiện nhân, bị người khác nghe được, truyền đến tai nương nương, vậy thì càng không ổn. Nay nương nương đã không phải người bọn họ có thể khống chế!

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Sợ Hãi

Edit: ThatLac

Beta: HueKhanh92

"Đại tẩu, người bị làm sao vậy ?" Võ lão thái thái Nguyễn thị nhìn Vân thị ngã xuống, vô cùng ngạc nhiên.

Nhìn thấy một trận luống cuống tay chân, sau đó Vân thị được đưa về phòng. Võ lão thái thái còn không dám tin, vì sao trên thánh chỉ này không hề nhắc tới bà, ngược lại chỉ nhắc đến Tiên thị kia!

Đối với mẹ của Lý Già La, thái độ của Võ lão thái thái cũng tầm thường. Tiên thị tính tình cũng tốt, nhưng rất lâu cũng không có mang thai, khiến Võ lão thái thái nhìn rất không vừa mắt, ở ngoài mặt nói rất nhiều lời khó nghe.

Sau đó con trai bà đậu Tiến sĩ , phát đạt, bà càng chú ý mắt Tiên thị .

Cho nên việc nhi tử muốn cưới tiểu thư khuê các, Võ lão thái thái rất tán thành, dù sao cũng chỉ là một người phụ nữ ở nông thôn, muốn quăng liên quăng, còn có thể làm sao? Không để cho nàng ta bị hưu là tốt rồi! Ai biết khi đó nàng ta lại có bầu, khiến Võ lão thái thái cảm thấy nàng ta cố ý, tưởng là ỷ vào có bầu thì có thể ở bên nhi tử của bà.

Cho nên về sau Võ Chính Đạo làm việc gì, Võ lão thái thái đều không phản đối, ngược lại còn giúp đỡ.

Nói Tiền thị chết thì chết. Dù sao nàng ta cũng không dám cáo trạng.

Sau này sinh ra một nữ nhi, Võ lão thái thái lại càng không muốn gặp, ném ở nông thôn, bà theo nhi tử đi hưởng phúc.

Mặc dù Võ Uyển Trinh là cháu gái ruột của bà nhưng bởi vì do Tiền thị sinh, Võ Uyển Trinh cũng chẳng giúp ích được gì cho tiền đồ của con trai bà, nên đối với Võ Uyển Trinh, bà cũng không thích. Mười mấy năm, dù chỉ một chút cũng chưa từng gặp qua.

Nhưng sau này Võ Uyển Trinh có chút tác dụng, có thể để nàng giúp cho tiền đồ của Võ gia, bà mới 'Đau' cháu gái này .

Trên thực tế, cháu gái này quả thật không chịu thua kém, bộ dạng cũng tốt, bây giờ còn sinh con trai cho Hoàng Thượng. Bà vốn cho rằng về sau Võ gia mình càng tiền đồ tươi sáng. Lại hông nghĩ đến trực tiếp đánh bà một bạt tay, cháu gái này trả cho mẹ đẻ một chức cáo mệnh.

Trong lòng Võ lão thái thái nghĩ, cảm thấy là do Lý Già La cầu cho mẹ đẻ của nàng một chức cáo mệnh, không thì Hoàng Thượng cũng không có khả năng hạ chỉ.

Nhưng trên thực tế, đúng là Hoàng Thượng tự mình nghĩ .

Võ lão thái thái nghĩ nên dựa theo bối phận, cũng nên phong cho bà trước, chứ không phải Tiền thị quý quá kia.

"Mệnh của ta sao lại khổ như vậy, thân tôn nữ (cháu gái ruột) cũng không thích ta, không xem ta ra gì! Ta đây bị uất ức biết tỏ nơi nào đây? Lão đại, người sinh nữ nhi tốt quá, một lòng chỉ nghĩ đến mẹ ruột ma quý kia của nàng ta, ngay cả người cha là người nàng ta cũng không để vào mắt. Nàng ta cũng không nghĩ, nếu như không có người, làm sao nàng ta có thể có mặt trên đời này. Để ta nói, lúc ấy nên bóp chết nàng ta, cũng tốt hơn hiện tại bị nàng ta ghi hận."

Võ lão thái thái càn quấy nói bậy như mấy phụ nhân lắm chuyện. Trong lòng bà thật sợ hãi, bà cũng biết lúc ấy mình đối với mẹ con hai người này có bao nhiêu quá đáng. Hiện tại Võ Uyển Trinh đã phát lên cao, người khác cũng không nói đến, đầu tiên là sắc phong cho Tiền thị ma quỷ kia.

Điều này cho thấy cái gì? Cho thấy trong lòng nàng ta chỉ có người mẹ đẻ kia, về sau còn muốn báo thù cho mẹ đẻ của nàng ta !

Trong lòng Võ lão thái thái kinh hãi. Nay Võ Uyển Trinh đã thành phi tử, còn sinh nhi tử cho hoàng thượng , như vậy về sau các nàng có còn trái ngon để ăn không ?

Cứ cho bà là tổ mẫu của nàng ta, nhưng bây giờ người ta là nương nương, không phải luôn nói quân thần khác biệt sao?

Nếu muốn đối phó bà thì chỉ là chuyện nhỏ như ngón tay út, cảm giác bị người khống chế trong tay như này thật là quá dọa người !

Võ lão thái thái nghĩ tới Tiền thị, lúc trước Tiền thị cũng là tình trạng như mình hiện tại. Khi đó Tiền thị kia còn không phải là bị bọn họ khống chế ở trong lòng bàn tay sao? Cho nên mới có thể muốn thế nào thì làm thế ấy?

Loại sợ hãi vô hình này khiến Võ lão thái thái sắp nổi điên.

"Lão đại, chúng ta đi nha môn cáo trạng đi thôi, để cho nàng ta không yên ổn làm nương nương! Cứ làm như vậy đi!"

"Nương, an tâm một chút chờ nóng! Sự tình đâu có đến mức đó ? Chỉ là trả thù lao cho mẹ đẻ của nàng ấy một chức cáo mệnh, lại không phải là chuyện lớn. Nương nương niệm tình thân, ta tốt xấu gì cũng là thân phụ (cha ruột) của nương nương, nàng ấy tuyệt đối sẽ không bạc đãi ta ! Ngai cũng là thân tổ mẫu của nương nương, nàng ấy làm sao có thể đối phó ngài? Ngài hãy yên tâm! Chúng ta không thể tự làm loạn đầu trận tuyến. Về

sau những lời nói không thích hợp kia, ngàn vạn lần đừng nói nữa, không thì có lúc sẽ bị chém đầu !"

"Vậy để Tiên thị kia ngồi trên đầu ta sao?" Nay phẩm cấp Tiên thị cao hơn nhiều so với Võ lão thái thái, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến bà khó chịu.

"Tiên thị có ở đây sao? Đây chỉ là cái hư danh, người sống chúng ta mới là quan trọng nhất, người lo lắng cái gì?" Võ Chính Đạo nói: "Ta đi trước xem Vân thị, nương, sẽ không có chuyện gì đâu!"

Nói đến Vân thị, Võ lão thái thái liền có đối tượng để nổi giận, "Đều là do quái nhân Vân thị kia. Nếu không phải năm đó do nàng ta chết sống không biết xấu hổ muốn gả cho người, chúng ta cũng sẽ không để Tiên thị ở nông thôn, Uyển Trinh cũng theo chân chúng ta cùng nhau sinh sống, tất nhiên cảm tình cũng sẽ thân với chúng ta hơn một chút, đến thời điểm nàng ta thành nương nương, cũng sẽ không chỉ nghĩ đến mẹ ruột của nàng ta !" Võ lão thái thái đem tất cả oán hận đổ lên đầu Vân thị, mắng Vân thị đến nỗi không đáng một đồng.

Mà đúng lúc Võ Uyển Đình thay mẹ nàng tìm phụ thân qua, chợt nghe thấy tổ mẫu nàng nói những lời này.

Nàng làm sao nhịn được? Lão bà đáng chết này, đối với nàng không tốt cũng mặc, còn nói những lời khó nghe này. Nàng cũng nghe được chuyện của cha mẹ từ ngoại tổ mẫu của mình, cảm thấy Võ lão thái thái rất rất rất đáng giận. Rõ ràng là chính bà ham phú quý cùng quyền thế của nhà ngoại tổ mẫu, bây giờ lại còn nói đều là lỗi của mẹ nàng.

Võ lão thái thái tức giận, trực tiếp chỉ vào mũi của Võ Uyển Đình, "Lão đại, lão đại, đây chính là nữ nhi tốt của người, lại nói chuyện với trưởng bối như vậy. Đều là do Vân thị xúi giục, ngay cả thân tổ mẫu đều nói thành bà

già. Lão đại, người phải làm chủ cho ta, không thì ta không sống được nữa!"

Võ Chính Đạo đau đầu, có điều nhị nữ nói như vậy quả thật không nên, hăn quát lớn Võ Uyển Đình, nói: "Câm miệng cho ta! Tại sao lại nói chuyện với tổ mẫu người như vậy, hiếu đạo của người để ở đâu ? Trở về quỳ cho ta, hiện tại giải thích cho tổ mẫu của người!"

"Dựa vào cái gì muốn ta giải thích với bà ấy, chẳng lẽ bà ta không có làm sai sao? Ăn uống đều là nhờ mẹ của ta, còn không hài lòng với mẹ ta, lấy đồ của chính thất đi cho nhị phòng. Cũng chính là người nhẫn tâm, ta không phải dễ chọc đâu. Không phải trong nhà có một nương nương sao? Có gì đặc biệt hơn người chứ ? Người ta hiện tại không đoái hoài đến người, người cứ tự mình ở đó mà cào xé tim gan đi thôi."

Võ lão thái thái nghe xong, tức giận đến mức muốn té xỉu, nhưng dù thế choáng nào cũng không ngã.

"Lão đại, người sinh ra nghiệp chướng, muốn tức chết ta. Ta sống còn ý nghĩa gì, còn không bằng chết đi. Chết rồi không cần bị người vũ nhục như vậy !" Võ lão thái thái tê tâm liệt phế!

Võ Chính Đạo tát Võ Uyển Đình một bạt tay "Người tới, kéo nhị tiểu thư xuống cho ta, nhốt trong phòng không cho phép ra ngoài!"

Lúc này Võ lão thái thái mới không có nháo nữa, chỉ là đối với nhị cháu gái này, trong lòng rất hận, lại dám nói bà như vậy!

"Nương, người hôm nay cũng mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút đi." Võ Chính Đạo làm chủ gia đình, hiện tại cũng rất mệt mỏi, cả nhà ầm ầm lên, thật là làm cho hăn cảm thấy ghen ghét.

Một cái thánh chỉ, lại đưa tới nhiều chuyện như vậy, chẳng lẽ Uyển Trinh thật sự muốn trả thù người của Võ gia?

Vậy biết làm sao cho tốt đây? Nếu không thì cùng người khác hợp tác ? Vậy cũng không được, còn chưa tới tình trạng này, Võ Chính Đạo quyết định qua một thời gian nữa rồi nói.

Hôm nay Nguyễn thị rất là vui vẻ, nhìn Vân thị bị tức đến té xỉu, thật là vui vẻ, rất vui vẻ !

Dù sao chức cáo mệnh này cũng không đến phiên mình. Cho Tiên thị kia vẫn tốt hơn so với cho Vân thị. Hiện tại Vân thị bị bẽ mặt như vậy, sau này trong phủ cũng không có địa vị gì..

Về phần lão thái thái bên kia, Nguyễn thị cảm thấy không cần phải làm âm ỉ. Mặc kệ có hay không có chức cáo mệnh, bà đều là thân tổ mẫu của nương nương không phải sao ?

Ở ngoài, người khác vẫn sẽ kính trọng bà, nàng cũng là nhị thẩm của Huệ phi nương nương, địa vị cũng tăng lên.

Ha ha, nhưng không dễ chịu nhất chính là Vân thị. Bởi vì năm đó là do Vân thị không tuân thủ nữ tắc, coi trọng đàn ông có vợ, biến mẹ con hai người ta thành thê thảm như vậy.

Thiếu nợ trả tiền, là chuyện bình thường. Chẳng lẽ họ cho rằng tất cả đều xem như không có sao ?

Nếu Vân thị đã nhận người về, nên biết hậu quả này.

Hừ, cứ tưởng là ý kiến hay, cho rằng đưa người vào trong cung thì người ta sẽ thân với người như mẹ con sao ? Tuyệt đối không có khả năng, người là đầu sỏ gây nên, nếu không chịu nhận tội, làm sao được?

Ngược lại là nhị phòng các nàng, ân oán với Huệ phi nương nương không lớn, về sau sẽ tốt hơn bây giờ.

Dù sao nhân lúc Huệ phi ở Võ gia, nàng cũng đối xử với Huệ phi rất tốt, lại cho nữ nhi của mình giữ quan hệ tốt với Huệ phi. Nay mai, sẽ có phúc báo.

Bên này Lý Già La sinh đứa nhỏ, đến nửa đêm thì tỉnh lại, uống một chén canh gà, sau đó bắt đầu ở cữ.

Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu đều muốn làm lễ tắm ba ngày cho Tam hoàng tử, đây cũng là một chuyện vui. Tuy rằng thời tiết rất nóng, có điều ai bảo Tam hoàng tử lại ra đời vào lúc này?

Người của Khôn Ninh cung lại đây, hành lễ với Lý Già La, sau đó bẩm báo: "Huệ phi nương nương, Hoàng Hậu nương nương sai nô tỳ tới hỏi một chút. Ngày mai là lễ tắm ba ngày của Tam hoàng tử, nương nương có muốn người nhà đến không?"

Trong cung này, ngày lễ tắm ba ngày của hoàng tử có thể mời người nhà phi tử đến, cũng có thể không mời.

Lý Già La đã biết chuyện Tiên thị được phong là Cáo mệnh phu nhân, vì thế liền cười nói: "Cám ơn Hoàng hậu nương nương quan tâm, nhà mẹ đẻ bản cung, nếu xét đến nữ quyến, tổ mẫu tuổi lớn, thôi thì mời chủ mẫu cùng nhị thẩm đi."

Người của Khôn Ninh cung gật đầu, tỏ vẻ hiểu. Sau đó tự mình đi chuẩn bị. Bởi vì Lý Già La ở cữ, Hoàng Hậu thân là đứng đầu hậu cung, vẫn nên vì tiểu hoàng tử mà tổ chức lễ tắm ba ngày nên đương nhiên là phải đích thân bận tâm.

Trọng Hoa cung bên này, Tĩnh phi biết bây giờ Hoàng Hậu tự mình xử lý lễ tắm ba ngày của Tam hoàng tử, trong lòng cũng có chút không thoải mái, "Người nói thử xem, Hoàng Hậu đây là có ý gì? Chẳng lẽ muốn đem Tam hoàng tử để dưới danh nghĩa của Hoàng Hậu làm con thừa tự?" Nếu là như vậy thì quá tệ rồi!

Nhớ like và comment để nhận quà cuối tuần nhen các bạn 🙌

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Tắm Ba Ngày

Edit: Puta Ng

Beta: Sutháiphi

San Hô, đại cung nữ của Tĩnh Phi nói: "Nô tỳ cảm thấy không thể, người bên kia nay đã là Huệ phi, phân vị thấp hơn Hoàng hậu không bao nhiêu. Hoàng hậu muốn nhận con nuôi cũng không phải chuyện dễ dàng, nô tỳ cảm thấy dù cho muốn nhận con nuôi cũng nên nhận của Trương Quý nhân bên kia. Chung quy phân vị Trương Quý nhân tương đối thấp, đến lúc đó Hoàng hậu cũng dễ nói chuyện."

Trong cung không phải chỉ có một Hoàng tử, cho nên Hoàng hậu có rất nhiều lựa chọn.

Huệ phi phong quang vô hạn, sao có thể dễ dàng đưa đứa nhỏ ra? Nàng lại không cần đưa đứa nhỏ ra để bảo trụ địa vị. Có đứa nhỏ bên người, Hoàng thượng có thể thường xuyên đến thăm, chuyện tốt như vậy không có lý nào lại bỏ qua.

"Nói cũng phải, là bản cung nghĩ nhầm." Tĩnh Phi nói.

Hỏi Tĩnh Phi hồi hận hay không, đương nhiên là có chút hồi hận. Nếu không phải muốn sinh vào ngày đẹp, nàng ta sẽ không dùng thuốc trợ sản, thân thể nhi tử của nàng cũng sẽ không kém như vậy.

Nếu sức khỏe không kém thì con trai mình mới là Hoàng tử được Hoàng thượng sủng ái nhất. Đại hoàng tử bản thân đã là một con ma ốm, không

thể thành đại sự gì. Mà mình lại là người hoài thai trước, rõ ràng là chiếm tiên cơ. Có đích lập đích, không đích lập trưởng, nhi tử của nàng ta vốn chính là trưởng tử, lớn hơn Tam hoàng tử. Dù sao vẫn là Hoàng tử, sao lúc đó nàng ta lại không nghĩ ra?

Đáng giận! Chỉ là trên đời không có thuốc hồi hận, bây giờ nói điều này có ích lợi gì?

Huống chi, nàng ta biết, kẻ cuối cùng thắng cuộc còn chưa biết được. Cũng may nàng ta còn có một Hoàng tử ở trong tay, tốt xấu gì cũng mạnh hơn người khác.

Hoàng hậu phái người tới Võ gia. Võ gia vừa nghe người trong cung đến, thần kinh cũng có hơi khẩn trương, sợ xảy ra chuyện gì. Chẳng qua lần này là khẫu dụ, tuyên Võ đại thái thái và Võ nhị thái thái vào cung tham gia lễ tắm ba ngày của Tam hoàng tử.

Lúc này Võ Chính Đạo mới thở dài một hơi nhẹ nhõm, hẳn cũng biết, tính tình đại nữ nhi của hắn không phải loại bạo ngược, làm sao có thể trả thù nhà mẹ đẻ của mình?

Không có người nhà mẹ đẻ, nàng ở trong cung cũng không thể tốt được, cho nên hoàn toàn là do bọn hắn suy nghĩ nhiều. Mặc kệ Tiền thị có cáo mệnh hay không, Huệ phi đều là tiểu thư đi ra từ Võ gia. Tính tình, sao có thể nói thay đổi là lập tức thay đổi được?

Cho nên Võ Chính Đạo và Vân thị cẩn thận bàn bạc, ngày mai vào trong cung, thấy nương nương thì nên nói như thế nào và chớ nói gì lung tung. Tốt nhất là ngầm nói với nương nương chuyện chức quan của hắn, bảo nương nương thổi gió bên gối.

Vân thị nghe nói ngày mai tắm ba ngày bà còn được vào cung, bệnh liền đỡ nhiều. Lúc trước, thời điểm nghe được thánh chỉ kia, bà hận không tìm được một cái lỗ để chui vào, không có biện pháp, chỉ có thể 'ngất xiu'.

Xem ra, đều là bọn họ suy nghĩ nhiều, Huệ phi căn bản cũng không có ý tứ trả thù. Bà nghĩ tính tình của kẻ nữ này là một người khoan dung rộng lượng, sao có thể thay đổi?

Cho nên tinh thần bà tốt lên rất nhiều, lại biết con gái của mình Uyển Đình bị cấm túc, còn nghe nói bị lão gia vả miệng, trong lòng Vân thị lại cảm thấy đau lòng. Chỉ là đây không phải lúc đi bận tâm chuyện này, chờ bà ra cung, cầm đồ nường nường ban thưởng cho Uyển Đình, dĩ nhiên là có thể giải trừ cấm túc.

Nguyễn thị nghe nói cũng được vào cung tham gia lễ tắm ba ngày của Tam hoàng tử thì bắt đầu khẩn trương. Bà ta tìm rất nhiều bộ quần áo nhưng đều cảm thấy bộ này không thích hợp, bộ kia cũng không thích hợp, hận không thể lập tức may một bộ.

Võ Nhị lão gia thấy vậy, không khỏi lắc đầu, nói. "Chỉ là tiến cung, người vất vả thế làm gì? Ai thèm nhìn người?"

Nguyễn thị lập tức nói: "Ông biết cái gì? Chúng ta là người nhà mẹ đẻ của Huệ phi nường nường, đương nhiên phải giành vinh quang cho Huệ phi nường nường. Nếu ta mặc như một kẻ nhà quê, người ta đều sẽ chê cười nường nường! Không được, bây giờ ta phải khẩn trương, đến lúc đó nếu bêu xấu, vậy biết phải làm sao? Ai nha, nói mới thấy, nường nường của chúng ta thật có lương tâm, không quên ta người Nhị thẩm này, cũng không biết bây giờ nường nường thế nào? Nường nường lòng dạ rộng rãi nhưng có vài người còn muốn nhiều hơn, còn ngất xỉu. Thật là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử!"

Ý nói Vân thị nghe thánh chỉ tuyên Tiên thị được phong làm cáo mệnh xong thì té xỉu. Nường nường người ta còn cho bà ta vào cung, căn bản cũng không có ý đó.

"Thời điểm ở Trác Châu, ta chỉ biết nương nương là một người tốt. Chỉ là có người nào đó, chính tâm tư của mình dơ bẩn, cho nên mới nghĩ nương nương cũng như vậy."

Võ Nhị lão gia nói: "Được rồi, nói cái này làm gì?" Ấn tượng đối với đại tẩu Tiên thị cũng đã nhạt, hẳn cũng không có ý kiến gì đối với đại tẩu Vân thị hiện tại.

Dù sao chỉ cần chung sống hòa hợp với nhau là được rồi.

"Thời điểm tiến cung, nói ít đi, miễn cho có sai lầm!"

Nguyễn thị nói: "Còn cần ông nói, ta đương nhiên biết. Không được, ta phải đi xem xem vị kia mặc thế nào, không thể để thua kém bà ta!" Nguyễn thị nghĩ ngày mai sẽ phải tiến cung, trong lòng liền kích động.

Ngày hôm sau, trong cung còn đặc biệt phái người tới đón hai người, vốn Nguyễn thị còn muốn mang theo con gái mình đến, may mà được mọi người khuyên ngăn. Trong cung không phải một gia đình bình thường, thật sự xảy ra chuyện gì không hay thì rất nghiêm trọng.

Vân thị và Nguyễn thị cứ như vậy được nâng vào cung. Đến hoàng cung, không thể tiếp tục ngồi kiệu, cho nên xuống dưới đi bộ, lại không biết đi qua bao nhiêu con đường thì đến một cửa cung điện, trên bảng hiệu viết ba chữ 'Trường Xuân cung'.

Đây chính là nơi ở của Huệ phi nương nương, trong lòng Nguyễn thị kinh ngạc, cái cung điện này thật là lớn, so với viện tử của bọn họ thì lớn hơn rất nhiều. Huệ phi nương nương thật đúng là được sủng ái!

Vân thị và Nguyễn thị đến nơi, đầu tiên là gặp Triệu Hoàng hậu, dập đầu hành lễ với Triệu Hoàng hậu. Triệu Hoàng hậu cười nói: "Hai vị đi vào thăm Huệ phi trước. Từ buổi sáng nàng ấy vẫn chờ hai vị, chỉ là nàng ấy ở cũ, không thể nhiều lời, kính xin hai vị thứ lỗi."

Hoàng hậu nương nương khách khí, làm cho các bà thụ sủng nhược kinh.

Trong Trường Xuân cung, dưới sự hướng dẫn của cung nữ, các bà vào phòng ở của Huệ phi. Bên trong không biết đốt hương gì, mùi hương nhẹ nhàng, làm cho người ta thần thanh khí爽. Chỉ là Nguyễn thị cũng không dám ngẩng đầu lên, thật sự là bị uy nghiêm của hoàng gia làm cho kinh hãi.

"Nương nương, Vô đại thái thái và Vô nhị thái thái đến thăm người."

"Mời hai người họ tiến vào." Một giọng nói như gió xuân vang lên. Vân thị hơi hoảng hốt, đây là tiếng nói của kẻ nữ mình sao? Nghe là biết, chỉ là khí thế không giống trước kia.

"Không được không được. Bây giờ người là cung nữ của nương nương, sao có thể hành lễ với chúng ta?" Nguyễn thị vội vàng nói.

Lý Già La cười nói: "Nàng ta là người từ phủ chúng ta, hành lễ với hai vị cũng là nên làm, không biết người trong nhà có khỏe không? Ta ở trong cung, chuyện bên ngoài đều không biết."

Nguyễn thị cướp lời: "Hồi bẩm nương nương, trong nhà tất cả đều tốt, người đừng lo lắng. Chỉ là tìm nhà chồng cho mấy muội muội của người, hiện tại không biết làm thế nào cho tốt."

Nguyễn thị đi thẳng vào vấn đề, ai biết được lần sau tiến cung là bao giờ, không bằng nói với Huệ phi luôn, sau đó để nàng tìm gia đình tốt cho.

Vân thị vội vàng nói: "Nhị thẩm người quá khẩn trương nên không biết mình nói gì. Nương nương chớ trách."

Sao có chuyện vừa tiến cung gặp mặt đã đưa ra yêu cầu, đây cũng quá kỳ cục. Vị này không còn là cháu gái trước kia của người nữa đâu, là người đứng đầu một cung, là Huệ phi nương nương.

Nguyễn thị không dám cãi nhau với Vân thị ở trong cung, đành phải ngậm miệng lại.

Lý Già La nói: "Người bên ngoài ta cũng không biết rõ ràng. Nếu các người có người thích hợp thì nói với ta, tốt nhất là môn đăng hộ đối, như vậy về sau cũng dễ dàng chung sống."

"Nương nương nói phải: "Vân thị vội vàng nói, miễn cho Nguyễn thị còn nói lời không thích hợp."

Bởi vì tám ba ngày, rất nhiều người đến bái kiến, Vân thị thấy Huệ phi có chút mệt mỏi, nhanh chóng lôi kéo Nguyễn thị cáo từ, có thể nói vài lời với Huệ phi cũng đã không tệ. Đợi lát nữa nếu phi tần phân vị cao tới, cũng muốn nói chuyện với nương nương, các bà ở trong này cũng vương chân vương tay. Đợi lát nữa bên ngoài còn có dòng họ hoàng thất đến dự lễ tám ba ngày cho Tam hoàng tử, không bằng quen biết thêm vài người, về sau còn có thể nhờ vả.

Tám ba ngày vốn là chuyện của nữ nhân nhưng Hoàng thượng đã sớm tìm vài người tới chăm sóc Tam hoàng tử của hân, miễn cho thằng bé ở đây khóc nháo, mọi người đều không thoải mái.

Hồ Phách và Hồng Tuyền cùng mấy bà vú ôm Tam hoàng tử ra ngoài. Hoàng hậu tiếp nhận bế trong tay, sau đó giao cho bà đỡ. Lập tức tiếng khóc của Tam hoàng tử vang lên, tám ba ngày này, tiếng khóc của đứa bé càng vang dội càng tốt.

Những người đến tham gia tám ba ngày này ánh mắt đều bừng sáng, thấy Tam hoàng tử khóc thật vang dội, nói một tràng lời nói dễ nghe, dù sao cũng không mất tiền.

Lần tám ba ngày này, để mọi người được gặp Tam hoàng tử, biết Tam hoàng tử là một đứa nhỏ khỏe mạnh, miễn cho có người tâm tư không ngay thẳng.

Trong dòng họ hoàng thất không thiếu người có loại ý tưởng kia. Nhìn hai vị Hoàng tử của Hoàng thượng đều thân thể không tốt thì hoài nghi Hoàng thượng không thể khiến phi tử sinh ra một Hoàng tử khỏe mạnh. Có người còn liên tưởng đến việc khi còn nhỏ Hoàng thượng đã sinh một trận bệnh, nên gây ra tai họa ngầm ngày nay.

Nếu như vậy, đến thời điểm Hoàng thượng không có một người thân thể tốt để thừa kế, bọn họ những người hoàng thất này có thể sẽ có cơ hội?

Nhưng Tam hoàng tử sinh ra đã phá vỡ những suy nghĩ chủ quan này, thì thân thể Hoàng thượng vẫn tốt. Thân thể Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử không tốt, khẳng định nguyên nhân là ở tần phi, hoặc là do tranh đấu ở hậu cung.

Cho nên những người này yên tĩnh lại, thân thể Hoàng thượng khỏe mạnh có thể sinh hạ một Tam hoàng tử khỏe mạnh. Như vậy cũng có thể tiếp tục sinh một Hoàng tử khỏe mạnh khác, đây là không thể nghi ngờ. Nếu không thì còn có Tam hoàng tử đây, nói gì cũng không đến lượt bọn họ.

Chẳng trách Hoàng thượng ưu ái Tam hoàng tử, bên trong này có nhiều nguyên nhân đây.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Ôn Tần

Edit: ThatLac

Beta: HueKhanh92

Qua một tháng ở cử của Lý Già La, sau đó là tiệc đầy tháng của Tam hoàng tử Tiêu Lạc cũng trôi qua, thánh chỉ sắc phong Võ Chính Đạo là quận công rốt cuộc cũng đến.

Trên dưới Võ gia đều rất vui vẻ, Võ Chính Đạo càng yên tâm, chờ Lại Bộ đưa công việc cho hẳn.

Phải biết rằng con gái của hẳn ở trong hậu cung được sủng ái, hẳn còn có một hoàng tử là cháu ngoại, công việc chắc chắn là sẽ tốt, nói không chừng còn có thể thăng lên một cấp, trở thành quan tam phẩm.

Chỉ là từ sau khi hẳn được sắc phong quận không, công việc vẫn chưa được đưa tới, bất vô âm tín. Đi tới Lại Bộ hỏi thăm, Lại Bộ Thượng Thư thấy hẳn, cũng chỉ nói cho hẳn biết trước mắt chưa có công sự nào trống, chỉ có thể tiếp tục đợi.

Sau đó Lại Bộ Thượng Thư cùng hẳn tâm sự. "Chính Đạo huynh, nay người đã là ngoại thích, tước vị quận công đã thỏa đáng rồi. Còn về công sự thì không vội, không vội."

Sau khi trở về, Võ Chính Đạo cảm thấy không bình thường, ý tứ trong lời nói kia là? Không vội, không vội, ý tứ chính là nói, không có công sự của hẳn, còn nhắc tới tước vị quận công, sau đó lại nói đến ngoại thích.

Vậy không phải là nói rằng không có phần công việc nào cho hần sao ? Làm ngoại thích cùng quận công thì tốt rồi, cái khác thì không cần nghĩ !

Cái này làm sao có thể được? Trước vị quận công vốn chẳng có thực quyền, nghe thì dễ nghe nhưng là không được việc gì hết.

Có được một công việc tốt, thêm thân phận ngoại thích của hần, như vậy còn không phải như cá gặp nước sao?

Võ Chính Đạo rất không dễ chịu, chẳng lẽ ý hoàng thượng là không trọng dụng ngoại thích? Nhưng phụ thân của Triệu Hoàng Hậu, còn có người của Vương gia đều ở địa vị cao, tại sao hần không có những cái đó?

Không tính những cái khác, cũng phải vì Tam hoàng tử mà suy nghĩ, nếu không có một ngoại thích vững mạnh, về sau làm sao tốt cho hần được ?

Chẳng lẽ Hoàng Thượng hoàn toàn không tính lập Tam hoàng tử làm Thái Tử, cho nên không có ý cho mình một chỗ tốt ?

Ý thức được điểm này, Võ Chính Đạo thấy thật bất lực.

Trước kia đại nữ nhi chưa sinh hoàng tử, hần chỉ ngóng trông đại nữ nhi ở trong cung được sủng ái. Sau khi được sủng ái hần lại ngóng trông nàng sinh hoàng tử, sinh hoàng tử rồi lại ngóng Tam hoàng tử có thể là Thái tử.

Nếu tất cả đều không có, trong lòng hần đương nhiên mất mát, hơn nữa những lời này, hần còn không thể nói cùng người khác. Lại Bộ Thượng Thư cũng không có nói rõ là không cho hần công việc. Đây tất cả đều là suy đoán của hần.

Hần cũng mất mười năm học tập gian khổ mới thi đậu Tiến Sĩ , cứ như vậy liền chặn đứt con đường làm quan của hần, Võ Chính Đạo thật không cam lòng.

Còn nghĩ có thể nghĩ ra phương pháp gì hay hay không. Dù sao thân phận của hãn bây giờ, cũng rất có thể ra tay. Những người khác đều đáp ứng giúp hãn xem thử, nhưng cuối cùng đều không có kết quả.

Võ Chính Đạo rất buồn bực, mắt thấy thê tử của hãn có thể vào cung, liền nói cùng Vân thị công việc của mình, để cho nàng nói với Huệ phi một câu, không vì cái gì khác, cũng phải vì Tam hoàng tử suy nghĩ có phải không? Có một ngoại tổ cường lực, con đường về sau của Tam hoàng tử mới thuận lợi.

Vào ngày đầy tháng của Tam hoàng tử, Lý Già La nhận kim sách và được sắc phong Huệ Phi. Từ nay về sau, nàng đứng đầu một cung, ngụ tại chủ điện Trường Xuân điện.

Bởi vì có Tam hoàng tử, mà phi tần trong cung cũng không coi là nhiều, cho nên trước mắt Trường Xuân cung chỉ có nàng ở.

Xong một tháng ở cử, Hoàng Thượng liền giá lâm Trường Xuân cung, hai người hơi có chút cảm giác tân hôn.

Hoàng Thượng còn nói đùa, nếu nàng sinh nhiều đứa nhỏ, Trường Xuân cung bên này cũng sẽ không an bài người khác vào ở.

Lý Già La nghe xong, nói. "Hoàng Thượng, ở trong cung Hoàng Hậu là người quyết định an bài người vào ở, Hoàng Thượng không nên nhúng tay."

Hoàng Thượng cười nói. "Chẳng lẽ ngươi không muốn mình có thể một mình ở một cung?"

Huệ phi có thể sinh ra hoàng tử khỏe mạnh, vậy cũng có thể nói thân thể nàng khỏe mạnh, hơn nữa có thể bảo vệ con của mình.

Đứa nhỏ có một từ mẫu, mặt khác nhà mẹ đẻ của nàng xuất thân nghèo khó, phụ thân nàng cũng không có bản lĩnh gì lớn, điểm này làm cho hãn thật yên tâm. Cho dù về sau có sai lầm nhưng cũng sẽ không quá lớn.

Võ Chính Đạo này bản lĩnh không cao, nói về nhẩn tâm, nếu đối lập hãn là người cao chức trọng hơn, hãn tuyệt đối không dám cao giọng nói chuyện.

Ngoại thích như vậy mới để cho người thả tâm (không lo lắng). Hãn không ngại để Huệ phi sinh thêm mấy đứa nhỏ nữa.

Đại hoàng tử là do cung nữ sinh ra, từ lúc vừa sinh ra vẫn bệnh tật, dựa vào dược liệu mới có thể nuôi sống. Hãn là hoàng đế một nước nhìn thấy nhi tử như vậy, cũng thật sự là không có biện pháp vực dậy.

Mà Nhị hoàng tử được sinh ra, cũng bởi vì Tĩnh phi tự cho mình thông minh, để bây giờ Hoàng Thượng đối với Nhị hoàng tử có chút thương xót, chỉ có thể có một chút xiu tấm lòng người cha.

Cho nên Tam hoàng tử khỏe mạnh mới để cho hãn hưởng thụ cảm giác phụ thân mong chờ hài tử. Có một hoàng tử như vậy, liền nghĩ có thể sinh thêm vài đứa. Đối với Huệ phi, Hoàng Thượng tuyệt đối hài lòng.

Về phần bụng Trương quý nhân, hãn ngược lại không có bao nhiêu chờ đợi. Có điều qua vài ngày sau khi kỳ ở cữ của Lý Già La, Trương quý nhân cũng có động tĩnh .

Hoàng Thượng nghe cung nhân bẩm báo, sau đó nói một tiếng 'Biết ', cũng không có đi qua nhìn.

Một quý nhân nho nhỏ sinh nở, không đến mức Hoàng Thượng đích thân tới. Tin tức này được Tĩnh phi biết, trong lòng thăng bằng hơn chút, tốt xấu gì thời điểm nàng sinh, Hoàng Thượng còn đích thân qua, so với Trương quý nhân vẫn tốt hơn.

Chỉ là, Tĩnh phi ngóng nhìn Trương quý nhân tốt nhất sinh ra một nữ nhi, không thì chẳng phải là con trai mình lại nhiều thêm một uy hiếp?

Thai này của Trương quý nhân giăng co khoảng một ngày một đêm. Vào mùng bảy tháng tám, sinh ra một vị tiểu công chúa.

Trương quý nhân biết chính mình sinh tiểu công chúa, lòng tràn đầy thất vọng.

Nàng đã nói đến mức khiến Hoàng Hậu động tâm, chỉ còn chờ bản thân mình sinh nhi tử, nói không chừng sẽ ôm đến Khôn Ninh cung nuôi .

Nhưng nay sinh ra nữ nhi, cũng không có khả năng đó.

Nàng biết lần này mang thai hoàn toàn là vận khí tốt, nhưng vận khí tốt như vậy, thật sự rất khó có nữa.

Trong cung mỹ nhân còn rất nhiều, phần vị mình lại không cao, bình thường cũng không được sủng. Tuổi càng lúc càng lớn, về sau cơ hội mang thai là quá thấp.

Cho nên kỳ vọng của Trương quý nhân đối với cái thai, tuyệt đối là đặc biệt nhiều. Trong lòng suy nghĩ, chỉ cần sinh nhi tử, về sau chẳng sợ Hoàng Thượng không lại đây, nàng cũng có hi vọng nhưng vì sao, lại là một nữ nhi ?

Nữ nhi có ích lợi gì? Về sau là gả ra ngoài. Trương quý nhân nghĩ đến đây, trong lòng liền khó chịu, ba người đều mang thai, chỉ có mình nàng sinh nữ nhi, phân vị của nàng vẫn thấp nhất.

Thăng cũng thăng không hơn bao nhiêu. Nếu không phải có nhiều người, Trương quý nhân thật sự muốn tìm một chỗ khóc lớn một trận.

Tam công chúa được sinh ra, Hoàng Thượng cũng chưa qua thăm, cuối cùng vẫn là gặp mặt tại thời điểm đầy tháng.

Hoàng Thượng không thiếu nữ nhi, hẳn còn có Đại công chúa mà Hoàng Hậu sinh. Đó là đích trưởng công chúa, so với Tam công chúa Trương quý nhân sinh còn quý hơn.

Đây cũng là lý do nhóm phi tần vẫn không muốn sinh công chúa, tóm lại mặc kệ ai sinh công chúa, cũng không thể so với Đại công chúa, trừ phi chính người là Hoàng Hậu. Nhưng loại sự tình này cũng là nghĩ trong lòng thế mà thôi, hãy nhìn Vương Hiền phi không phải cũng muốn làm Hoàng Hậu, cuối cùng cả mệnh cũng không còn sao?

Vị kia còn có Thái Hậu chống lưng, các nàng thân phận cùng chỗ dựa đều không bằng Vương Hiền Phi, cho nên thật đúng là không có mệnh đó.

Lý Già La cũng đi tham gia lễ tắm ba ngày của Tam công chúa. Vì Hoàng Hậu muốn đi, các nàng những đều phải đi theo. Mặc kệ nói như thế nào, Tam công chúa cũng là cốt nhục của Hoàng Thượng. Chỉ là đến bây giờ phần vị của Trương quý nhân cũng chưa có sửa đổi.

Trương quý nhân biết Hoàng Hậu đã tới, sau đó An phi, Nhu phi, Tĩnh phi, cùng Huệ phi cũng đều đã tới. Nàng bất mãn nói. "Tĩnh phi cùng Huệ phi tới đây làm gì? Không phải đến chê cười ta chứ." Vì nàng sinh nữ nhi.

Cung nữ của Trương quý nhân cảm thấy Trương quý nhân thật là suy nghĩ nhiều, Huệ phi các nàng không có chuyện gì qua xem để chê cười ? Thật là rảnh rỗi quá.

Cho nên nói, phen đến một chủ tử rất thật sự rất quan trọng, Trương quý nhân có dã tâm nhưng lại thích giận chó đánh mèo, thật là hầu hạ không nổi.

Thẳng đến thời điểm đầy tháng Tam công chúa, Triệu Hoàng Hậu mới hỏi Hoàng Thượng về chuyện Trương quý nhân tấn vị. Bởi vì Tam công chúa sinh ra không bao lâu, trong cung lại là thu yến mười lăm tháng tám. Năm nay trong cung có thêm hai vị hoàng tử và một công chúa, cho nên thu yến năm nay là đặc biệt long trọng và náo nhiệt.

Mọi người đều biết tâm tình Hoàng Thượng rất tốt.

Triệu Hoàng Hậu hết sức bận rộn, cho nên làm gì còn có tâm tư đi hỏi chuyện Trương quý nhân tấn vị? Huống chi, nếu Hoàng Thượng có tâm tự nhiên sẽ cho sắc phong. Nhưng đến nay đều không có nói gì, vậy cũng không để ý lắm.

Mặc dù Triệu Hoàng Hậu có chức trách nhắc nhở Hoàng Thượng nhưng tăng phân vị cho một quý nhân cũng không phải là đại sự gì. Cho nên tại thời điểm đầy tháng của Tam công chúa, Triệu Hoàng Hậu liền hỏi Hoàng Thượng chuyện phân vị của Trương quý nhân.

Hoàng Thượng nghe xong, lúc này mới như là nghĩ tới chuyện này. "Thiếu chút nữa trẫm quên mất, nếu Trương quý nhân sinh Tam công chúa, vậy thì sắc phong làm Ôn tần đi."

Ôn tần là từ ngũ phẩm, từ chính thất phẩm quý nhân, lên tới từ ngũ phẩm Ôn tần, coi như là rất tốt. Chẳng qua là tần vị cũng không có kim sách, cho nên chỉ cần Hoàng Hậu hạ kim ấn lên ý chỉ là xong. Cứ như vậy, Trương quý nhân biến thành Trương Ôn tần, được sắc phong tại bữa tiệc đầy tháng của Tam công chúa.

Tác giả có lời muốn nói: công việc của Võ đại lão gia sẽ không bao giờ có !

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Thu Săn

Edit: Puta Ng

Beta: Sutháiphi

Hoàng thượng muốn dẫn người đi bãi săn Hoàng gia. Tin tức này vừa truyền ra, người trong hậu cung lại sôi trào .

Quanh năm suốt tháng mọi người đều ở trong hoàng cung, rất ít có cơ hội ra ngoài, không phải nói là rất ít mà hoàn toàn không được ra ngoài. Trừ bỏ năm trước Thái hậu dẫn theo mấy lão nhân trong cung, đi hành cung nghỉ hè, thì mấy người các nàng căn bản luôn luôn phải ở trong hoàng cung.

Đối với việc có thể ra ngoài xem thế giới bên ngoài kia, mọi người đều mong muốn. Hơn nữa, có thể theo Hoàng thượng đi thu săn thì rất có cơ hội được sủng ái.

Trong khoảng thời gian này, Khôn Ninh cung của Hoàng hậu càng náo nhiệt. Mọi người đều muốn Hoàng hậu thêm tên mình vào danh sách đi thu săn.

Hoàng hậu quả thật có quyền quyết định, chỉ là cuối cùng cũng phải nhìn tâm ý của Hoàng thượng. Những người không được sủng, nàng không thêm vào cũng không sao nhưng người được sủng ái, nếu không ở trong danh sách, Hoàng thượng hỏi tới, khẳng định không có gì tốt lành.

Ngay cả người vừa sinh xong, Trương Ôn tần cũng muốn đi thu săn.

Về phần Vương Thái hậu. Nàng suy nghĩ, vẫn là không thích hợp với mấy chuyện náo nhiệt, miễn cho mọi người đều không thoải mái.

Mà thu săn là chuyện không riêng gì trong hoàng cung. Hoàng thất, thế gia danh môn, còn có đám triều thần may mắn được đi cùng cũng là một loại vinh dự.

Cho nên nay các thế gia trong kinh thành đều nghĩ biện pháp có tên trong danh sách tham gia thu săn.

Vương gia đương nhiên không cần phải nói, là nhà mẹ đẻ của Thái hậu, nhà bọn họ không có chuyện không được. Lần này Thái hậu tự mình nói với Triệu Hoàng hậu, bảo Triệu Hoàng hậu giúp đề ý Vương Minh Nhã một chút: "Đứa nhỏ này còn nhỏ tuổi, trước kia còn chưa tham gia bao giờ, nhờ Hoàng hậu người quan tâm."

Triệu Hoàng hậu cười: "Mẫu hậu yên tâm, không bằng cho Vương cô nương ở cùng lều trại của thần thiếp đi."

Đi thu săn, các phi tử đều một mình một lều trại, bên trong bài trí cũng rất tốt, một chút cũng không kém phòng ở. Nhất là lều trại của Hoàng hậu, đây tuyệt đối là tốt nhất trong đám nữ quyến.

Vương Thái hậu nói: "Nàng là một ngoại nữ, sao có thể ở trong lều của Hoàng hậu? Cho nàng ta ở cùng Thừa Ân công phu nhân đi."

Triệu Hoàng hậu gật đầu, sau đó đi chuẩn bị những chuyện khác.

Bên Lý Già La, Vân thị cũng tiến cung bái kiến Lý Già La, muốn mang theo cô nương trong nhà cùng đi. Tốt xấu các nàng cũng là người nhà mẹ đẻ của Huệ phi, cũng có tư cách này.

Hơn nữa, lần này người được đi phần lớn đều là người có thân phận, có gia thế. Nếu như có thể cho con gái và cháu gái mình giành được cửa hôn

sự tốt cũng không uống công mình xin Huệ phi lần này.

Lý Già La nghe xong lời Vân thị, nói: "Phụ thân đã có tước vị quận công, hẳn là có thể cùng đi. Mẫu thân muốn mang các nàng đi thì cứ việc mang đi, chỉ là lần này đi không giống như ở nhà. Bình thường bọn tỷ muội có mâu thuẫn gì, ở nhà cãi nhau, không quan trọng nhưng ở bên ngoài không như vậy. Mẫu thân nên quản các nàng nghiêm ngặt hơn!"

Vân thị nghe xong vội vàng nói: "Nường nường nói có lý. Sau khi trở về, thần phụ sẽ cẩn thận chỉ bảo các nàng, tuyệt đối không làm cho nường nường mất mặt."

Huệ phi cười nói: "Mặt mũi của bản cung không sao, chỉ là đừng làm mất mặt Võ gia."

Vân thị biết mình nói sai, nay dưới tay Huệ phi có Tam hoàng tử. Dù là em gái nhà mẹ đẻ không cố gắng, làm mất mặt ở trong cung này hoặc là ngoài cung, ai dám lên mặt nói nàng?

Kể cả nói cũng là nói thầm sau lưng, sẽ không ai có lá gan nói trực tiếp trước mặt nàng.

Nếu bọn Uyển Đình thật sự làm ra mấy chuyện dọa người, cũng là tự hủy đi tiền đồ của các nàng, Vân thị lại nhớ tới chuyện lão gia bảo mình hỏi. Đến bây giờ chức quan của lão gia vẫn không có tin tức, dù là có cái tước vị quận công, nghe thì dễ nghe, chỉ là trong lòng lão gia không thật sự thoải mái, cho nên bảo Vân thị tới hỏi Huệ phi một chút.

Không ngờ Huệ phi nghe xong, liền nói: "Hậu cung không được tham gia vào chính sự, bản cung ở trong cung cũng không làm chủ được. Nếu ý vào tình cảm của Hoàng thượng đối với bản cung, muốn Hoàng thượng cho phụ thân một chức quan, vậy thì bản cung cũng quá không biết lượng sức. Mẫu thân cũng nên khuyên phụ thân một câu, không có chức quan thì không có chức quan. Trong nhà, chi phí sinh hoạt cũng không thiếu, yên ổn

ở lại kinh thành, đợi lúc triều đình cần ông ấy thì tự nhiên sẽ cho ông ấy một chức quan. Sau này loại chuyện bảo bản cung cầu chức quan, kính xin mẫu thân ngàn vạn lần đừng nói. Trong cung nhiều người, mẫu thân đừng thấy bản cung được sủng ái, kỳ thật bao nhiêu người ngóng trông bản cung phạm sai lầm? Tin tưởng Võ gia cũng không hi vọng bản cung gặp xui xẻo như vậy chứ." Lý Già La hỏi.

Vân thị nghe được ý tứ của Huệ phi, vội vàng lắc đầu nói: "Mọi người đều mong nương nương càng ngày càng tốt. Đã khiến nương nương phiền lòng, thần phụ đã biết trở về nên nói thế nào."

Vân thị cũng không phải người ngốc, nay nghe ý tứ của Huệ phi, biết căn bản Hoàng thượng cũng không có ý cho lão gia một chức quan. Nếu còn làm khó Huệ phi, đến thời điểm khiến hậu cung châm chọc Huệ phi, vậy thì mất nhiều hơn được.

Chẳng qua là cảm thấy, trong cung này thật sự có thể làm thay đổi một người, kể nữ này đã trở nên uy nghi không còn là người ở trong phủ lúc trước, cô nương chỉ biết cúi đầu.

Nhưng điều này không phải Vân thị đã sớm dự liệu được sao? Chẳng lẽ bà còn có thể hối hận?

Chung quy kế nữ này không nói gì đến việc báo thù cho mẹ đẻ mình, cũng đem vinh quang về cho Võ gia. Nếu không có Huệ phi nương nương, lão gia cũng không thể được phong làm quận công, mình cũng không thành quận công phu nhân, ở bên ngoài được mọi người xem trọng. Các mối quan hệ cũng thay đổi, người lui tới đều nhà cao cửa rộng.

Đối tượng làm mai cho Uyển Đình cũng cao lên không biết bao nhiêu lần. Cho nên nếu bà còn không hài lòng thì thật sự quá không nên.

Sau khi Vân thị đi, Hồ Phách tiến vào: "Chủ tử, người không nói với Vân thị, người không định đi thu sẵn."

Tam hoàng tử Tiêu Lạc còn nhỏ tuổi, mới hơn hai tháng. Lý Già La có chút không yên lòng, cho nên cũng tính toán không đi.

Lý Già La cười: "Nếu ta nói với bà ta, bà ta sẽ lại bắt đầu khuyên nhủ ta. Cần gì chứ, đến lúc đó khắc biết."

Hoàng thượng Tiêu Cảnh từ chỗ Hoàng hậu lại đây, hẩn nhìn danh sách người đi theo, thấy không có Huệ phi, liền tới Trường Xuân cung.

"Trẫm xem danh sách không có tên người. Hiếm khi được đi ra ngoài một chuyến, sao lại không muốn đi?" Hoàng thượng hỏi.

Lý Già La đáp: "Hoàng thượng, Lạc nhi tuổi còn nhỏ, để nó ở trong cung, thần thiếp rời xa nó, trong lòng không yên tâm chơi cũng không vui được. Còn không bằng đợi Lạc nhi lớn hơn, thần thiếp mới đi cho thoải mái."

"Lạc nhi tuy là trẻ nhỏ, lại không phải đại cô nương. Bên người có nhiều người hầu hạ, có gì mà không yên lòng? Trẫm cũng sẽ an bài nhân thủ. Trong cung đa số người đều sẽ cùng đi, còn có mẫu hậu ở lại trong cung, sẽ không có chuyện gì đâu. Cứ quyết định như vậy, người đi trẫm, trẫm cam đoan Lạc Nhi sẽ không có vấn đề gì."

"Hiếm khi được đi ra ngoài một chuyến, hãy chơi cho vui vẻ. Tĩnh Phi và Ôn Tần cũng cùng đi cho nên không cần lo lắng."

Đối với Hoàng tử duy nhất khỏe mạnh này, hẩn tuyệt đối cẩn thận, đã sắp xếp xong xuôi người bên cạnh Tam hoàng tử.

Chỉ là Lý Già La vẫn lo lắng. Hoàng Thượng lại nói: "Sao? Không tin trẫm?"

"Không phải vậy ạ. Thần thiếp sợ mười ngày này Lạc nhi không thấy thần thiếp sẽ khóc nháo."

"Đây là người quá chiều nó, sao nam nhi có thể nuông chiều như vậy? Vậy đi, trăm phái cấm vệ quân canh giữ bên ngoài Trường Xuân cung, không để người ngoài tiến vào. Người cứ hoàn toàn yên tâm đi."

"Hoàng thượng, bên Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử đều an bài như vậy đi." Lý Già La nói.

"Cũng tốt, cứ quyết định như vậy đi." Hoàng thượng cảm thấy không thể nặng bên này nhẹ bên kia, không thì làm cho người ghen tỵ sẽ không tốt.

Nếu Hoàng thượng đã nói như vậy, tính toán lúc trước Lý Già La coi như bỏ qua, vội vàng cho người nhanh chóng thu thập quần áo.

Lần này ra ngoài, khẳng định phải cười ngựa. Lý Già La coi như có thể cười ngựa nhưng đến lúc đó, nàng nói một câu cơ thể mệt mỏi là có thể tránh thoát. Chỉ là đến cùng có thể đi ra ngoài một chuyến, trong lòng vẫn có chút chờ đợi .

"Chủ tử, nô tỳ sẽ lưu lại chăm sóc Tam hoàng tử!" Hồ Phách biết chủ tử muốn đi theo, cảm thấy mình nên lưu lại chăm sóc tiểu chủ tử, miễn cho bị những kẻ đui mù kia làm hại.

Lý Già La nói: "Được, chờ lần sau ta lại mang người ra ngoài, Hoàng thượng an bài người ở đây, ta không lo lắng. Trong cung còn có Thái hậu, Thái hậu bà cũng không hi vọng cháu mình xảy ra chuyện dưới sự quản lý của mình, bình thường không có chuyện thì không cần ra ngoài. Người luôn luôn thông minh, mọi chuyện hành sự tùy theo hoàn cảnh, ta đưa cho người mấy viên thuốc, có nó thì không sợ những độc dược bình thường."

"Tiểu thư, người lại chế đan dược?" Hồ Phách cực kỳ đau lòng. Những viên dược này phải dùng máu của tiểu thư làm thuốc dẫn, làm nhiều thế này, phải phí bao nhiêu là máu. Hồ Phách quỳnh lên, dùng cách xưng hô như trước kia.

"Không cần lo lắng. Ta đã xem một bản sách cổ, nói rằng, nếu như có thể định kỳ lấy ra một lượng máu thì có lợi cho thân thể. Huống chi đây chỉ là một chút máu, không coi là gì. Tổ phụ cho ta máu như vậy, ta lại cho cốt nhục của mình máu, cũng là đáng giá."

Đáng tiếc tổ phụ sớm đã không ở đây, bây giờ còn có ai nhớ danh hiệu thần y của ông?

"Hoàng thượng, người bên Tĩnh Phi nương nương ở Trọng Hoa cung đến, nói là Nhị hoàng tử không chịu uống thuốc! Mời Hoàng thượng qua xem." Lưu Vĩnh Toàn kiên trì nói. Không phải hẳn muốn nói những chuyện này quan hệ đến thân thể của Hoàng tử. Không nói, đến lúc làm chậm trễ chuyên, vậy thì thành mình gây tội.

"Trẫm không phải thái y. Trẫm đi, bệnh của Nhị hoàng tử có thể khá hơn sao? Nói cho Tĩnh Phi, ngã bệnh thì trực tiếp đi mời thái y đến, cẩn thận thăm khám lại dám tùy tiện đến Dưỡng Tâm điện. Nàng ta không cần đi thu sẵn nữa!" Hoàng thượng tức giận lên cũng rất đáng sợ.

Lưu Vĩnh Toàn chỉ biết kết quả như thế này. Từ sau khi sinh Nhị hoàng tử, Tĩnh Phi này lại không được sủng ái như trước kia. Sau đó luôn nương vào việc Nhị hoàng tử ngã bệnh, mời Hoàng thượng đến, thường xuyên qua lại như vậy, Hoàng thượng cũng phiền chán, không thích Tĩnh Phi chút nào. Chỉ là vị Tĩnh Phi này còn chưa tự mình nhận ra.

Dùng đứa nhỏ để lôi kéo Hoàng thượng qua. Thật là, không biết Hoàng thượng rất chán ghét như vậy sao?

Hoàng thượng đúng là rất không vừa lòng với Tĩnh Phi, một lần hai lần còn được nhưng chẳng lẽ coi Hoàng thượng như đứa ngốc sao? Hoàng thượng không ngốc. Lợi dụng sự lo lắng của một người cha đối với con mình, loại người này ai sẽ thích? Nhất là mỗi lần qua, Tĩnh Phi đều sẽ đưa ra vài yêu cầu.

Thân thể Nhị hoàng tử cũng là do Tĩnh Phi làm ra, càng làm cho Hoàng thượng không thích Tĩnh Phi. Vì lần này có thể cùng đi thu săn, sao Tĩnh Phi không chủ động nói không đi, muốn ở lại chăm sóc Nhị hoàng tử?

Còn có Trương Ôn tần kia, rõ ràng mới ra tháng. Lúc mình đi thăm Tam công chúa, cũng xin mình muốn đi thu săn, nữ nhân như vậy, làm cho Hoàng thượng không vừa mắt. Quá ích kỉ.

Nếu so sánh Huệ phi cùng các nàng, lập tức nhận ra cao thấp.

Người của Tĩnh Phi bị đuổi đi rồi, sau khi Tĩnh Phi biết lời nói của Hoàng thượng, cũng không dám nói gì. Trên thực tế, đúng là nàng muốn dùng nước cờ đưa nhỏ sinh bệnh, khiến Hoàng thượng qua bên này. Nữ nhân hậu cung nếu như không có sự sủng ái của Hoàng thượng, cuộc sống sẽ không dễ chịu. Huống chi, nàng còn muốn sinh một Hoàng tử khỏe mạnh, lần này nàng đã hối hận muốn chết. Nếu lại mang thai, nàng tuyệt đối sẽ không tự chủ trương, nhất định sẽ sinh con ra một cách tự nhiên.

Dù cho Nhị hoàng tử chết non, nàng cũng không phải sợ.

Nhưng từ sau khi mình có thể thị tẩm, Hoàng thượng đến cũng chưa từng qua đêm tại Trọng Hoa cung của mình. Nàng là chủ vị một cung có thể giữ Hoàng Thượng ở lại qua đêm. Nàng còn tưởng rằng, phụ nữ sau khi sinh sẽ không được Hoàng Thượng thích nhưng nàng cho người trong cung mình đi kình sự phòng nghe tin tức, biết Hoàng thượng chờ Huệ phi ra tháng, lập tức đi tìm Huệ phi thị tẩm .

Điều này thật là làm cho người ta khó có thể tiếp thu. Ở phương diện này, lại một lần nữa nàng bại bởi Huệ phi.

Sau khi sinh, người ta vẫn có sủng nhưng nàng lại không có. Thật sự là thất sủng .

Nàng không biết chuyện gì xảy ra. Trước kia Hoàng thượng rất thích nàng, nói nàng có phúc tướng. Thêm phụ thân mình ở trong triều đình cũng có thực quyền, có thể nói là Tĩnh Phi tiền đồ rộng mở. Tại sao sau khi sinh Nhị hoàng tử, đột nhiên Hoàng thượng lại lạnh nhạt với nàng như vậy?

Trong lòng Hoàng thượng có chút giận dữ Tĩnh Phi, nương vào thân thể con trai mình để gọi hản đến. Nhớ năm đó, Vương Hiền phi kia cũng không phải một lần nương vào lý do Đại hoàng tử sinh bệnh, gọi Hoàng thượng đến?

Vương Hiền phi vẫn được sủng ái, không thể không có công của Đại hoàng tử.

Nhưng đã đến lượt Tĩnh Phi, Hoàng thượng lại không còn nhẫn nại nữa. Tĩnh Phi vẫn sợ lần này không được đi bãi săn, cho nên cũng không dám làm loạn nữa, mấy ngày trước hôm xuất phát đều yên lặng. Dù không hề mời thái y xem bệnh cho Nhị hoàng tử nhưng có vẻ đã tốt hơn nhiều.

Từ Ninh cung, Vương thái hậu gọi Hoàng thượng đến: "Ai gia nghỉ, các người đều đi ra ngoài, ai gia chuyển bọn Đại hoàng tử đến Từ Ninh cung chăm sóc. Hoàng thượng cảm thấy thế nào?"

Hoàng thượng nghe xong, cười: "Mẫu hậu, chỉ là ra ngoài chừng mười ngày chuyển chỗ ở cũng phiền toái. Bọn chúng còn nhỏ, mỗi ngày đều làm phiền mẫu hậu, đó chính là nhi tử bất hiếu. Bên mấy đứa nhỏ, trẫm đều đã sắp xếp xong xuôi, lại có bà vú và thái giám. Trẫm còn cho Lưu Vĩnh Toàn lưu lại, không bằng mẫu hậu theo chúng nhi thần đi săn bắn, dù sao cũng có thể ra ngoài hoạt động một chút."

Vương thái hậu vội vàng nói: "Xương cốt ai gia đều đã già yếu rồi, đi ra ngoài cũng không tốt. Có ai gia ở đây, bọn họ đều sẽ không dám có ý đồ xấu xa, ai gia nên ở lại Từ Ninh cung đi." Vương thái hậu có vẻ rất cô đơn.

Hoàng thượng lại nói: "Không bằng cho Đại công chúa và Nhị công chúa đến chỗ mẫu hậu? Các nàng tuổi cũng đã lớn, còn có thể trò chuyện cùng mẫu hậu."

"Mà thôi, cho các nàng lại đây thỉnh an mỗi ngày là được, ai gia còn có thể nói chuyện cùng mấy Thái phi."

Đại công chúa biết mình không thể cùng đi săn bắn, còn phải mỗi ngày đến Từ Ninh cung thỉnh an Thái hậu thì không bằng lòng, xin xỏ Triệu Hoàng hậu: "Mẫu hậu, người năn nỉ phụ hoàng một chút, để nhi thần cùng đi đi. Mỗi ngày đều ở trong cung, nhi thần sẽ buồn chết mất!"

Nàng không muốn ở lại cùng Thái hậu chút nào Thái hậu cũng không thích nàng.

Triệu Hoàng hậu vội vàng khuyên nhủ: "Không phải mẫu hậu không muốn xin cho người. Bây giờ người còn nhỏ, cưỡi ngựa cũng chưa thành thạo, chờ người cưỡi ngựa tốt, mẫu hậu nhất định sẽ cho người đi."

"Vậy được rồi, không đi thì không đi nhưng nhi thần có thể không cần đi Từ Ninh cung mỗi ngày không? Hoàng tổ mẫu không thích nhi thần!"

"Người đây là thay phụ hoàng và mẫu hậu làm tròn đạo hiếu. Phụ hoàng người thấy người làm tốt, trong lòng sẽ vui vẻ. Đứa bé ngoan, nghe lời, mỗi ngày người có thể đi cùng Nhị muội người. Người phải chăm sóc thật tốt cho Nhị muội, biết không?"

Triệu Hoàng hậu cũng nghe nói Thái Hậu muốn đưa mấy Hoàng tử đến Từ Ninh cung, chỉ là Hoàng thượng không đáp ứng. Xem ra, Hoàng thượng cũng không thể nào yên tâm với Thái hậu.

Về phần công chúa, Thái hậu lão nhân gia bà tỏ ra là một tổ mẫu từ ái, sao có thể đối xử không tốt với cháu gái mình? Cho nên Triệu Hoàng hậu

vẫn yên tâm cho con gái của mình đi Từ Ninh cung. Lại nói, Hoàng thượng cũng đã phân phó, không đi cũng phải đi.

Có đôi khi Triệu Hoàng hậu cảm thấy, Thái hậu lão nhân gia bà trong mắt chỉ có Vương gia, Hoàng thượng cũng vút sang một bên. Mục đích chủ yếu của bà là muốn đoạt Tam hoàng tử về tay mình, chung quy, chỉ có mình Tam hoàng tử là khỏe mạnh. Chẳng lẽ lại muốn nuôi dưỡng bên người, sau đó đợi cô nương Vương gia tiến cung, lại cho cô nương Vương gia nuôi?

Lần này Hoàng thượng nâng những người sinh hoàng tử đến phi vị cũng là có chút đề phòng cái này. Trừ phi sau này cô nương Vương gia có thể lên làm một trong tứ phi, hoặc nghiêm trọng hơn là lên làm Hoàng Quý phi, như vậy mới có tư cách nuôi đứa nhỏ của một phi tử. Hoặc là mẹ ruột của đứa nhỏ này không còn! Mẹ ruột đứa nhỏ không còn? Triệu Hoàng hậu giật mình, chẳng lẽ lần này? Vương gia nên sẽ không làm chuyện lỗ mãng như vậy chứ.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Thỏa Đáng

Edit: ThatLac

Beta: SuTháiphi

Triệu Hoàng Hậu trầm tư, suy nghĩ xem lần thu săn này sẽ xảy ra chuyện gì?

Nếu quả thật xảy ra chuyện, như vậy, không phải nàng ta liền có cơ hội nuôi dưỡng Tam hoàng tử sao?

Trong lòng Triệu Hoàng Hậu có chút hỗn loạn nhưng lập tức bình tĩnh trở lại.

Tháng chín là lúc cuối thu, thời tiết mát mẻ cũng là thời điểm có nhiều con mồi hoạt động. Bãi săn hoàng gia cách kinh thành khoảng hai trăm dặm, nơi này đã trở thành khu vực săn bắn của hoàng gia từ tiền triều. Nay đến Đại Sở, Thái tổ Đại Sở đề xuất tiết kiệm, có rất nhiều nơi cũ đều được sử dụng đến hiện tại, cho nên bãi săn Hoàng gia vẫn tiếng tăm lừng lẫy.

Chỉ là, không phải hàng năm Hoàng thượng đều tới đây săn bắn, như vậy quá lãng phí quốc khố. Việc này Hộ Bộ Thượng Thư và Nội Vụ phủ đã cùng Hoàng thượng bàn bạc qua.

Lý Già La được ngồi xe ngựa trên đường, vì vậy tình trạng rất tốt. Nàng để lại Hồ Phách, Hồng Tuyến, Phùng An, Hòa Điền ở tại Trường Xuân cung, mang mấy cung nhân tâm phúc khác theo.

Bởi vì mọi người được xuất cung, cho nên có vẻ thật cao hứng. Lý Già La ngồi xe ngựa rất thoải mái, không có chút xóc nảy nào. Lúc này thời tiết cũng không nóng, trên đường, vài người thay nhau ra ngoài ngồi trước xe ngắm phong cảnh, tâm tình vô cùng tốt.

Chỉ là, mỗi ngày trong cung hoàn cảnh đều rất khẩn trương, nay thật vất vả mới có cơ hội ra ngoài một chuyến, được thả lỏng tâm trạng, sao có thể không cao hứng?

Đội ngũ này thật sự rất dài, trong lúc khởi hành còn có thời gian nghỉ ngơi chốc lát. Tiểu Lục tử ở bên cạnh Hoàng thượng đi về phía Lý Già La, đem đến một ít điểm tâm Hoàng thượng thưởng cho nàng.

Một lát sau, Hoàng hậu bên kia cũng phái người tới ban thưởng, đều là chút thức ăn. Lý Già La nếm thử, sau đó cho cung nhân phân phát xuống. Các nàng cũng không dễ dàng gì, trước phải hầu hạ chủ tử thật tốt, sau đó mới có thể thay phiên nhau đi ăn cơm.

"Khởi bẩm Huệ phi nương nương, hôm nay chúng ta sẽ ở nơi này cắm trại, bên kia Hoàng thượng đã an trí tốt, mời nương nương đi qua." Tiểu nội thị bên người Hoàng thượng đến mời Lý Già La.

Huệ phi nương nương chính là hồng nhân trong cung, còn có Tam hoàng tử lại được sủng ái. Có thể đến truyền khẩu dụ cho Huệ phi, nội thị rất cao hứng.

Lý Già La hỏi: "Hoàng Thượng đã an trí xong? Hoàng hậu nương nương đâu?"

"Là Huệ phi đến sao? Mau vào đi." Hoàng thượng từ bên trong nói vọng ra.

Thời điểm Lý Già La đi vào, thấy trên bàn còn chưa kịp thu thập chén trà. Xem ra lúc này là cùng các đại thần thương thảo nghị sự, làm Hoàng đế

cũng thật không dễ dàng.

Hoàng thượng đưa cho Lý Già La một tờ giấy, nói: "Đây là tin tức trong cung truyền đến, tình huống Lạc nhi tất cả đều bình thường."

Thì ra Hoàng thượng kêu Huệ phi đến, chính là để Huệ phi không cần lo lắng Tam hoàng tử ở trong cung. Hẳn đều an bài tốt, mỗi ngày cũng sẽ có người truyền tin lại đây.

"Hoàng Thượng, là thần thiếp đã quá lo lắng."

"Nói điều này làm cái gì? Lạc nhi cũng chỉ là đứa nhỏ, trẫm đương nhiên cũng lo lắng cho nó, giữa trưa nàng chỉ ăn một chút, lát nữa ở bên cạnh ăn nhiều hơn đi." Hoàng thượng nói.

"Hoàng hậu nương nương bên kia thì sao?" Lý Già La hỏi.

"Trẫm sẽ thưởng vài món ăn, hôm nay nàng ấy còn phải gặp một ít mệnh phụ, không có thời gian đến bên này của trẫm."

Trong chốc lát đồ ăn được bày một lượt trên bàn, Lý Già La thật sự rất đói bụng, cũng không khách khí, liền ăn hai chén.

"Hoàng thượng, chúng ta săn bắn là muốn làm gì vậy? Thần thiếp cũng sẽ không săn thú, tránh đến thời điểm mất thể diện." Lý Già La ngượng ngùng nói.

"Không sao, các người là nữ quyến chỉ cần ngồi xem. Trẫm còn phải đi xuống săn chút dã vật, đến thời điểm ái phi cho trẫm chút khuyến khích là tốt rồi."

"Hoàng thượng phải phân con mồi cho thần thiếp một phần, nếu không thì thần thiếp cũng sẽ không cố vũ người."

"Ha ha, con mồi của trẫm là phải thưởng cho thần tử có công, hoặc là dũng sĩ, thứ này muốn cũng không dễ. Chỉ là ái phi đã sinh cho trẫm Lạc nhi, cũng là thần tử có công, trẫm phân phần thưởng kia cho ái phi."

"Hoàng thượng quá hẹp hòi, cũng không thể chỉ một mình thần thiếp một phần? Thần thiếp nghe nói, nếu có thể săn được hồ ly, còn có thể sử dụng da hồ ly làm quần áo."

"Da của hồ ly rất ít, nếu thật muốn làm thành quần áo, chẳng phải cần đến mấy chục con sao? Trẫm xem ái phi là muốn trẫm thưởng này nọ, cũng được, chỉ cần người nghe lời trẫm, đừng nói là da hồ ly, ngay cả da của chồn tía cũng được."

"Hoàng thượng người không được nói dối." Lý Già La cười nói: "Người là muốn thần thiếp nghe lời chuyện kia sao?"

Hoàng thượng thấp giọng bên tai Lý Già La nói vài câu, Lý Già La mặt lập tức liền đỏ, oán trách nói. "Hoàng thượng!"

Hoàng thượng cười ha ha, tâm tình cực tốt: "Ái phi là nghe hay không nghe?"

"Hoàng thượng, sao còn nói được, thật là mắc cỡ chết người!" Lý Già La yếu ớt nói.

"Có cái gì mắc cỡ? Vốn là chuyện đứng đắn, ái phi không nói lời nào, trẫm đương nhiên cho là nàng đồng ý."

Hoàng thượng đùa giỡn Lý Già La một phen, bên kia đến bẩm báo lều trại của Huệ phi cũng đã làm xong. Hoàng thượng có ý muốn giữ Huệ phi lại, chẳng qua đang trên đường, có chút không tiện, chờ đến bãi săn rồi nói sau.

Chỗ Triệu Hoàng hậu bên này cũng rất náo nhiệt, rất nhiều mệnh phụ đều đến đây bái kiến Hoàng hậu, Hoàng hậu triệu kiến tới hơn một canh giờ, cuối cùng chỉ còn lại mẹ nàng và vài người.

Có mẫu thân của Triệu Hoàng hậu, tẩu tẩu cùng đệ muội của nàng, vài cô nương Triệu gia, cũng chính là cháu gái nàng, hiện tại đều lưu lại.

Bình thường ở trong cung đều phải chú ý các loại quy củ, cũng không tiện. Nay đi săn bắn, quy củ có chút buông lỏng, Triệu gia lại là hậu tộc, người có thể tới đây cũng nhiều.

Thêm nhị thúc Triệu Hoàng hậu cũng được phong tước vị quận công, lần này cũng mang theo tới rất nhiều nhị phòng và nữ quyến.

Tẩu tẩu cùng đệ muội của Triệu Hoàng hậu đều nháy mắt với Triệu lão thái thái, Triệu lão thái thái nhìn nàng hỏi: "Hoàng hậu nương nương, ngài xem vừa rồi mấy người biểu muội thế nào?" Lần này Triệu gia không chỉ đem cô nương đến, còn mang đến tẩu tẩu cùng đệ muội của nàng.

"Người quá nhiều, bản cung cũng chỉ nhìn qua, làm sao nhớ rõ ràng được? Ý tứ của mẫu thân, là để bản cung tứ hôn? Nếu được, ngược lại bản cung cũng không ngại cho các nàng thế diện."

Triệu đại thái thái cùng Triệu nhị thái thái đều nóng nảy, Triệu đại thái thái vội vàng nói: "Hoàng hậu nương nương vừa rồi có người nói, Hoàng thượng kêu Huệ phi tới lều của người, còn ở lại vài canh giờ. Hoàng thượng lúc này mới vừa dựng xong lều, không có nói gọi nương nương qua, ngược lại kêu Huệ phi, làm sao có thể?"

"Đúng vậy nương nương, cứ thế mãi Huệ phi kia không phải sẽ trở thành họa lớn sao? Nàng còn sinh Hoàng tử, về sau nói không chừng sẽ động tâm tư không nên có, khi đó nương nương nên làm cái gì bây giờ?"

Triệu lão thái thái cũng nói: "Đúng vậy, nàng làm như thế, có để Hoàng hậu người để vào mắt không?"

Triệu Hoàng hậu cười lạnh: "Theo ý các người, bản cung nên làm cái gì bây giờ?"

"Không bằng tuyển cô nương trẻ tuổi tiến cung, sinh Hoàng tử, dưỡng ở danh nghĩa Hoàng hậu nương nương, Huệ phi kia dù có tài giỏi hơn cũng không còn cách nào."

Triệu nhị thái thái vội vội vàng vàng nói: "Thần phụ không phải khoe khoang, di muội này của thần phụ, từ nhỏ đã có bộ dạng động lòng người, càng lớn càng xinh đẹp vô cùng. Ai nấy đều nói nàng có tướng mạo đại phú đại quý, hơn nữa còn là nghi nam tướng, nếu như nương nương thu nàng ta đến bên người, sau này tuyệt đối có thể phân ưu giúp nương nương."

Triệu đại thái thái sợ muội tử nhà mẹ đẻ của mình bị di muội muội của Triệu nhị thái thái đoạt cơ hội, cũng nói: "Hoàng hậu nương nương, biểu muội thần phụ cũng rất tốt, bên cạnh ngài có thêm vài người, còn sợ đấu không lại kẻ khác sao?"

Triệu Hoàng hậu nói: "Các người nói xong chưa? Nếu nói xong thì có thể đi xuống!"

Đây là có ý gì? Ba người quay mặt nhìn nhau nhưng Hoàng hậu đã lên tiếng. Triệu đại thái thái cùng Triệu nhị thái thái dù cho không bằng lòng thì cũng chỉ có thể lui ra, ngược lại mẫu thân Triệu Hoàng hậu vẫn lưu lại, tận tình khuyên bảo: "Nương nương, thần phụ biết người bị chuyện của Triệu thứ nhân làm thương tâm nhưng trên đời này cũng không phải ai nấy đều như Triệu thứ dân vong ân phụ nghĩa. Máy người này đều không phải là người của Triệu gia, dù sao nữ nhân muốn vào cung rất nhiều, tại sao người không tìm thêm mấy người giúp đỡ, cũng tốt hơn khiến Huệ phi càng ngày càng kiêu ngạo, ngay cả người đều không để vào mắt."

"Mẫu thân từ nơi nào nghe nói Huệ phi không để bản cung vào mắt? Mẫu thân đừng có nghe người khác châm ngòi ly gián, nghe cái gì đều tin. Người cũng biết, nữ nhân trong cung nhiều, Hoàng thượng chưa hẳn đều thị tẩm qua, hơn nữa, người cần nữ nhân, cũng không phải việc bản cung có thể làm chủ. Chính là Triệu thứ nhân trước kia, là thông qua tuyển tú mới vào cung. Từ lúc Hoàng thượng đăng cơ đến bây giờ, mẫu thân đã thấy qua Hoàng thượng tùy tiện muốn giữ một nữ nhân bên người không? Nhiều năm như vậy, ngay cả Vương gia, cũng chỉ là dựa vào mặt mũi của Thái hậu, một Vương Hiên phi. Nếu giống như người nói vậy, người người đều đưa vào trong cung, như thế ngôi vị Hoàng hậu này của bản cung cũng không cần làm. Kính xin mẫu thân trở về suy nghĩ kỹ một chút, có phải là đạo lý này không? Nếu những biểu muội kia thật sự muốn vào cung, cũng không phải là không có biện pháp. Năm sau không phải tuyển tú sao, chỉ cần điều kiện phù hợp, cứ việc đến tuyển tú. Bản cung sẽ sai người chiêu cố các nàng, chỉ là đến thời điểm có tuyển được hay không, bản cung cũng không dám bảo đảm. Tóm lại, mỗi một lần tuyển tú, quy tắc của vòng chung tuyển đều không giống nhau.

Lần này phải có sự đồng ý của bản cung, Thái hậu cùng Hoàng thượng mới có thể tiến cung nhưng năm tiếp theo, ai biết có phải là để phi vị tuyển người hay không? Bản cung dù địa vị cao, cũng chỉ là một người, còn có Hoàng thượng bên kia. Mẫu thân thật sự cho rằng, chỉ cần là người bản cung đề cử, Hoàng thượng sẽ muốn? Sẽ không bị chê cười?

Bản cung biết ý nghĩ của các người, so với người ngoài cung, sao lại không giúp người trong nhà? Chỉ là các người nghĩ quá đơn giản, nếu mẫu thân còn thương ta, về sau không cần lại dính líu tới sự tình này. Chỉ cần bản cung vẫn là Hoàng hậu, địa vị của người tại Triệu gia sẽ sừng sững không ngã. Mà bản cung cũng tuyệt đối không cho phép ai kéo bản cung từ vị trí Hoàng hậu xuống dưới."

Ở nửa đường nghỉ ngơi cả một đêm, ngày thứ hai đoàn người lại tiếp tục xuất phát. Vì mang theo nữ quyến tương đối nhiều, cho nên đội ngũ này đi khá chậm. Tuy vậy buổi tối cũng không phải nghỉ lại ngoài trời, quân lính đốt đuốc, đoàn người đi thẳng đến bãi săn bên kia.

Ở khu vực săn bắn của Hoàng gia

Lều trại đều đã sắp xếp tốt, sau khi Lý Già La xuống xe, đi tới lều trại của nàng. Quả nhiên là so với cái lều dựng trong lúc nghỉ trên đường tốt hơn. Nơi này hình như là một mảnh đất bằng phẳng, nghe nói cách đó không xa còn có một con sông.

Bên ngoài bãi săn có binh lính canh gác, dân chúng bình thường tuyệt đối không có khả năng tiến vào.

Trong lều trại, dưới đất được phủ thảm lông thật dày, đập ở bên trên không phát ra một chút thanh âm nào. Bích Hà các nàng đã sai người chuẩn bị nước ấm xong, Lý Già La cũng cảm giác cả người mệt mỏi nhanh chóng đi tắm nước nóng.

Ngưng Hương búi tóc cho Lý Già La, sau đó mặc vào cho nàng một cái áo lông. Lý Già La dựa vào trên ghế mềm, có cung nữ khác xoa bóp cho nàng.

Cảm giác rất thư thái khiến cho Lý Già La có chút buồn ngủ. Miễn cưỡng mở mắt, bên ngoài lại có người đến đưa thức ăn, Ngưng Hương cho bưng vào. Có đồ ăn có canh, Lý Già La ăn không hết, nói với vài cung nhân: "Phân ra một phần, mấy người các người cũng ăn đi, ngày mai còn có nhiều việc hơn, ăn nhiều chút mới có sức lực".

Mọi người biết tính tình chủ tử mình, nói cho bọn họ ăn, đó chính là thật sự, cho nên cũng không có khách khí. Huệ phi nương nương bình thường không để các nàng gấp đồ ăn hầu hạ, cho nên mấy người đều ngồi ở bàn thấp ăn.

Buổi sáng ngày thứ hai, Lý Già La tỉnh dậy rất sớm, rửa mặt chải đầu xong, ra ngoài nhìn một lát. Lều trại màu trắng dựng trên bãi cỏ xanh um, xung quanh có rất nhiều lều trại khác. Nghe nói ngày đầu tiên đã bắt đầu săn thú, Hoàng thượng cũng muốn đi săn.

Lý Già La ngược lại rất hào hứng. Hoàng thượng nói ngựa đã được chuẩn bị xong, là một con ngựa cái thật ngoan. Vóc dáng cũng không cao, làm Lý Già La rất chờ mong.

Sáng sớm, không có người đến bái kiến. Lý Già La rửa mặt chải đầu xong, trực tiếp đi qua lều trại của Hoàng hậu. Tuy rằng đang ở bên ngoài nhưng lễ nghi không thể bỏ, nên thỉnh an vẫn phải thỉnh an.

"Huệ phi nương nương đến!" Xuân Oanh cười hành lễ với Lý Già La: "Nương nương tới thật sớm."

Lý Già La cười: "Vì lần đầu tiên lại đây, cho nên trong lòng tương đối kích động, rồi ngủ không được."

"Nương nương thật hài hước." Xuân Oanh cười nói: "Mời nương nương cùng nô tỳ vào."

Triệu Hoàng hậu thấy Huệ phi đến, cũng cười nói: "Sao lại tới sớm như thế? Có phải lạ chỗ nên ngủ không được phải không?"

Lý Già La nói: "Hồi nương nương, có chút ngủ không được, cũng may rất nhanh đã có thể hồi cung."

"Người lo lắng cho Tam hoàng tử sao? Không cần quá để ý, bên cạnh Tam hoàng tử có rất nhiều người chiếu cố nhưng mà bản cung cũng hiểu được, nhớ năm đó, bản cung cũng không yên lòng Đại công chúa, mỗi ngày đều muốn trở về."

"Tiểu hài tử lớn rất nhanh, vừa mới đầy đã trưởng thành rồi. Bản cung vẫn nhớ rõ bộ dáng Đại công chúa khi còn nhỏ, không nghĩ đến nháy mắt con bé đã trưởng thành."

Triệu Hoàng hậu lại hỏi: "Có phải còn chưa dùng đồ ăn sáng không? Hôm nay ở lại chỗ bản cung dùng đi, cho người đem đồ ăn sáng của Huệ phi đưa đến nơi này."

"Nương nương, như vậy có quá phiền toái không, một lát nữa còn có tỷ muội khác đến đây." Lý Già La hỏi.

"Không sao, bản cung gọi Tĩnh Phi, An Phi, Nhu Phi một lát đều lại đây cùng nhau dùng bữa." Triệu Hoàng hậu đã nói đến mấy người ở phi vị, Lý Già La cũng không từ chối nữa.

Quả nhiên không qua bao lâu sau, hậu cung tần phi đều đã tới, mọi người đều thỉnh an với Hoàng hậu. Hoàng hậu giữ lại mấy vị phi tử cùng nhau dùng đồ ăn sáng. Triệu Hoàng hậu nói: "Hôm nay Hoàng thượng muốn cùng đi săn bắn với các tướng sĩ, chúng ta ở trên đài cao nhìn là được. Ngày mai, các người ai cảm thấy hứng thú cũng có thể đi xuống bãi săn, chẳng qua phải dẫn theo nhiều người, không thể đi một mình."

"Vâng! Xin nghe Hoàng Hậu nương nương dạy bảo." Mấy vị phi tử cùng lên tiếng nói.

Lá cờ được treo lên bay phất phơ, Hoàng thượng cao giọng nói những lời khích lệ lòng người. Đương nhiên sẽ không nói lời vô ích, chỉ là hôm nay ai săn được nhiều nhất thì có thể nhận được bảo kiếm tùy thân của Hoàng thượng. Phần thưởng này đối với tướng sĩ Đại Sở mà nói, tuyệt đối đáng giá để liều mạng đổi.

Hoàng thượng ở trong đám người vây quanh, leo lên ngựa, đi về phía bãi săn bắn.

Quy định thời gian là hai canh giờ, tại trên đài cao có người nhớ kỹ, những nữ quyền này cũng đều bắt đầu kích động. Chỉ là đoàn người ngựa này đều tiến vào trong rừng, không thể nhìn thấy nữa, mọi người bắt đầu mở miệng nói chuyện.

Triệu Hoàng hậu chỉ cười, có mệnh phụ đi lên nói chuyện, nàng cũng đáp lại vài câu. Ngay cả Lý Già La bên này, mới một lát cũng đã có thật nhiều người vây quanh.

Kỳ thật rất nhiều người đều chưa gặp qua Huệ phi ở khoảng cách gần như vậy nhưng đối với tên của nàng quả thật như sấm đánh bên tai. Tiến cung hơn một năm, từ một Quý nhân nho nhỏ, lập tức lên tới Huệ phi, sinh cho Hoàng thượng một Hoàng tử. Công trạng như vậy, không thể không khiến người khác coi trọng.

Người ta cũng không có chỗ dựa gì, nghe nói lúc trước từng cùng Vương Hiến phi có chút tranh chấp, kết quả Vương Hiến phi giờ không biết ở nơi nào. Vị Huệ phi nương nương này còn vững vàng ngồi ở đây, nhận lấy ánh mắt hâm mộ cùng ghen tị của mọi người.

"Thiếp thất chính là thiếp thất, dù thế nào cũng lên trên không được."

Bên này Vương gia, không biết là ai nói thầm một câu, tuy rằng nhỏ tiếng nhưng cũng có thể nghe thấy.

Lý Già La không chút để ý, trong cung này, trừ bỏ Hoàng hậu nương nương, ai mà không phải thiếp thất? Chỉ là các nàng, những thiếp thất này là thiếp thất cao quý nhất trên đời, phẩm chất so với bọn họ đều cao hơn. Nếu thật sự coi các nàng như tiểu thiếp của người thường, vậy thật đáng buồn cười.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Nghi Kị

Edit: Puta Ng

Beta: SuTháiphi

Quả nhiên, lời vừa thốt ra, trừ Hoàng hậu, những nữ nhân hậu cung này sắc mặt đều không tốt. Kể cả những người có quan hệ với cung phi cũng có chút cảm tức.

Có người trong lòng hừ lạnh nói. Vậy Vương gia người tính là gì, Vương Hiền phi vào cung chẳng lẽ không phải thiếp thất? Nói như thế người nhà người không phải thiếp thất. Nay Vương Hiền phi không ở đây, lại mở miệng nói tới, đến lúc đó nhà các người sẽ không cho người tiến cung?

Nhưng mọi người đều biết, Vương thái hậu cho gọi một cô nương Vương gia vào cung ở một thời gian là có ý gì.

Thừa Ân công phu nhân cũng rất cảm tức, ai không có đầu óc như vậy, nói lời này đắc tội mọi người, hơn nữa là đắc tội tần phi trong cung.

Xem sắc mặt các nàng đều khó coi, chỉ là hiện tại bà cũng không thể mắng người này trước mặt nhiều người như vậy. Không thì chính là nói cho mọi người biết người Vương gia chúng ta nói lời kia?

"Xem ra, trong nhà Vương gia cũng không yên bình." Đây là điều bình thường trong thế gia danh môn.

Nói ra những lời này là muốn khiến cô nương Vương gia tiến cung không dễ chịu, không thì thật đúng là người không hiểu lý lẽ?

Mọi người không nói tiếp chuyện này. Trên thực tế chuyện này cũng không phải chuyện hay ho để nói, ai nhắc đến, người đó chính là loại tiểu thiếp bí mật.

Phi tần trong cung cũng có chút để bụng, âm thầm ghi nhớ trong lòng.

Đợi qua hai canh giờ, người đi săn thú đã lục tục trở lại. Hoàng Thượng cũng săn được rất nhiều thú vật trở về nhưng cuối cùng hãn ban thưởng hết xuống.

Thế tử Uy Viễn Hầu Dương Phấn bởi vì săn được nhiều con mồi nhất, cho nên giành được bội kiếm của Hoàng Thượng. Dương dung hoa có chút tự hào, cả người đều vui vẻ, người đến nịnh hót cũng không ít.

Săn bắn không phải chuyện chỉ một ngày, còn có mấy ngày nữa. Ngày đầu tiên chỉ là mở đầu, đây cũng là cơ hội cho Hoàng Thượng gián tiếp chọn lựa võ tướng hữu dụng.

Sau khi trở về, trong lòng Thừa Ân công Vương phu nhân ghen đầy lửa giận. Vương Minh Nhã vội vàng bưng cho bà một ly trà xanh: "Nương, người bớt giận."

"Thật là gia môn bất hạnh, nghe hôm nay có chuyện gì chưa?"

"Trường hợp này mà bà ta cũng có thể nói ra, đây là bà ta muốn chặt đứt đường lui của người." Vương phu nhân thực sự vô cùng đau đớn.

Vương Minh Nhã nói: "Nương, người đừng lo lắng, chỉ là người không hiểu chuyện nói lời không thích hợp thôi. Sẽ không ai vin vào lời này, đến khua môi múa mép trước mặt chúng ta."

"Trong cung còn có Thái Hậu nương nương, các nàng phải kiêng dè." Vương Minh Nhã nói: "Có người nói sau lưng hay không? Chúng ta cũng không ngăn cản được."

"Nói thì nói vậy nhưng bà ta là người Vương gia chúng ta. Tại sao có thể gây bất lợi cho người nhà chồng mình như vậy?"

Người không cần thận nói ra lời kia là một người trong Vương gia, lần này cũng theo tới. Bà ta không phải dòng chính, chỉ là có quan hệ gần gũi với dòng chính, nhất là quan hệ rất tốt với Nhị thái thái nhị phòng. Bản thân bà ta cũng không có con gái, càng không có cô nương vừa độ tuổi tiến cung, cho nên nói chuyện không chút khách khí.

"Nay nhị thẩm người càng ngày càng thay đổi, luôn luôn nhắm vào chúng ta. Lúc trước thời điểm cho Nhân Nhã tiến cung, ta nói gì sao? Như thường cái gì tốt đều cho Nhân Nhã, Thái Hậu nương nương cũng đối tốt với nàng ta như vậy. Không thì chỉ bằng nàng ta có thể lên làm Hiền phi sao? Nay lại quay lại trách chúng ta, cảm thấy chúng ta qua cầu rút ván, cả ngày nói cái gì mà không nên tiến cung, làm thiệp thất không tốt. Cũng may là nói trong nhà mình, không để người trong cung nghe được, không thì đó chính là đắc tội lớn. Nay lại để cho người bên ngoài nói lời này, bà ta đúng là bị ma quỷ ám rồi."

Vương phu nhân suy đoán người hôm nay nói lời kia là do nhị đệ muội mình xúi giục .

Từ khi Hiền phi trong cung qua đời, nhị đệ muội này càng ngày càng không bình thường, quả thực là không thể nói lý.

Đặc biệt hôm nay, trước mặt nhiều người lại cho người nói lời như vậy. Bà ta có ý muốn đâm chọc nhà mình.

Lần này Vương thái hậu không tới, bà nhìn ánh mắt người khác nhìn nhà mình, cảm thấy thật mất thể diện.

Hơn nữa sau này con gái mình phải vào cung, bà ta không phải là gây thù hằn cho con gái mình sao?

Vương Minh Nhã an ủi Vương phu nhân: "Nương, ở trong cung, chỉ cần được sủng, người khác ai dám nói gì? Vương gia chúng ta cũng không ai dám khi dễ, con gái của người cũng sẽ không bị người ủy khuất, họ cũng sẽ không nói gì, người yên tâm. Nếu con thân là nữ nhi Vương gia, nhất định sẽ không để mọi người thất vọng."

Một người như đường tỷ của mình có thể ở hậu cung thời gian dài như vậy, tuyệt đối không thể thiếu sự giúp đỡ của Thái Hậu cô cô. Mà chính mình, không cần Thái Hậu cô cô giúp, nhất định còn làm tốt hơn so với đường tỷ kia. Điểm này, nàng rất tự tin.

Nàng đã gặp mặt Hoàng Thượng, tuyệt đối anh tuấn, nhưng nàng sẽ không giống đường tỷ, ngây ngốc yêu thương hần, vậy chính là vận kiếp bất phục.

Chuyện lần này cũng tốt, khiến các phi tử trong cung đều cảm thấy mình nguy cơ tứ phía. Như vậy sẽ giảm bớt đề phòng của người khác với mình, có sao mà không làm?

Ngược lại, có người nhà mẹ đẻ Vương phu nhân lại đây hỏi tình huống, ai không hiểu chuyện như vậy, nói lời này rõ ràng đắc tội với người khác, làm cho bọn họ đều cảm thấy rất mất mặt.

Vương phu nhân đành phải nói: "Đó là một người trong tộc, tiểu thiếp trong nhà làm loạn, nàng ta lại quản không tốt, cho nên mới nói ra như vậy. Thật sự là không có ý tứ gì khác. Đợi khi trở về, ta sẽ nhắc nhở nàng ta."

"Người cẩn thận nhắc nhở nàng ta, loại người này nếu không quản cho tốt, sớm muộn cũng gây ra chuyện. Chúng ta ở trong phủ, nói xấu thiếp di nương cũng không quan hệ gì, nhưng nơi này là địa phương nào? Đó là Thiên gia đó. Nàng ta nói lời này là có ý ngầm ngầm hại người sao? Bên

trong này đa số người đều ít nhiều có quan hệ với trong cung. Chúng ta không thể bởi vì trong cung có Thái Hậu nương nương làm chỗ dựa mà không biết trời cao đất rộng."

Mọi người đều có con gái vừa độ tuổi, sau này lại tuyển tú, khẳng định là muốn đưa vào trong cung nhưng trong cung Hoàng Hậu chỉ có một. Lời nàng ta nói hôm nay khác nào bảo mọi người không cần đưa con họ vào cung. Đó không phải là chặt đứt tiền đồ tươi đẹp của mọi người sao?

Đây tuyệt đối là không được.

Vương phu nhân ôn tồn giải thích nửa ngày, rốt cuộc bọn họ cũng đi về, bà mệt mỏi ghé gối. Trong lòng suy nghĩ, đây đang ở bãi săn bà sẽ không so đo cùng Nhị đệ muội, đợi trở về rồi nói!

Buổi tối hôm nay, Hoàng thượng triệu Dương Dung hoa thị tẩm, chung quy hôm nay ở bãi săn ca ca Dương dung hoa đứng đầu, khiến cho nàng ta cũng được thơm lây.

Tuy rằng trong lòng nhóm tần phi chua chát nhưng mọi người đều biết Hoàng thượng không chỉ có một mình các nàng. Ngay cả Hoàng hậu cũng không nói gì thêm, các nàng có tư cách gì so đo?

Lý Già La cũng không làm những chuyện như vậy. Vào cung, nàng đã có chuẩn bị, hơn nữa nàng chỉ là một phi tử, chuyện ghen cũng nên là chuyện của chính thê, Hoàng hậu. Mà bản thân Hoàng hậu còn phải đoan trang hiền lành, cho nên càng không phải nói gì.

Ngày thứ hai, chính là lúc các nữ quyến bắt đầu vào bãi săn, đi săn thú. Mỗi người đều mặc trang phục cưỡi ngựa kiêu dáng mới mẻ độc đáo, toát lên anh khí, hiên ngang. Trong nhóm nữ quyến này, Vương Vũ Lộ săn bắn thuần thực nhất. Cha nàng ta là Đô Chỉ Huy Sứ, một thành viên võ tướng. Từ nhỏ nàng ta đã theo phụ thân, cưỡi ngựa bắn tên đều luyện qua, tuy rằng

so ra kém hơn những binh lính lên chiến trường giết địch, nhưng phải mạnh hơn so với nữ nhân bình thường.

Mọi người cũng đều biết, nếu lần này biểu hiện tốt, càng có khả năng lọt vào mắt Hoàng Thượng, sau đó có cơ hội thị tẩm.

Rất nhiều tần phi đã vài tháng rồi không được hầu hạ Hoàng Thượng. Hiếm khi có một cơ hội như vậy, còn không liều mạng biểu hiện? Bản thân Vương Vũ Lộ đã có bộ dáng đặc biệt xinh đẹp, mặc kỹ trang vào càng tăng thêm một phần oai hùng chí khí.

"Huệ Phi, người không đi xuống thử sức sao?" Triệu Hoàng Hậu thấy Huệ Phi không chuẩn bị, liền hỏi.

Lý Già La ngượng ngùng nói: "Hồi bẩm nương nương, thần thiếp chưa từng đi sẵn, đoán chắc cung cũng kéo không ra."

Triệu Hoàng hậu cười: "Điều này cũng không có gì. Trong số đó, cũng có rất nhiều người đều đi lần đầu, xuống chỉ là tham gia náo nhiệt thôi."

"Nếu không phải bản cung lớn tuổi, bản cung cũng muốn đi xuống xem một chút."

"Nương nương vẫn đang độ thanh xuân, sao lại lớn tuổi?" Lý Già La nói.

Triệu Hoàng hậu nghe xong, cười: "Mượn lời chúc lành của người. Nhìn kỹ bản cung rồi hãy nói." Có thể nói, nàng ta làm nữ chủ tử, cái gì cũng muốn xen vào. Lý Già La cũng chỉ là đáp lời Hoàng Hậu.

Trong chốc lát Tiểu Lục Tử đến, dẫn theo ngựa Hoàng thượng ban cho Lý Già La. Ngựa này không quá cao.

Triệu Hoàng hậu nói: "Huệ Phi xuống xem ngay đi. Mang theo nhiều người như vậy, sẽ không có chuyện gì." Bao nhiêu người dựa vào bản lãnh

thật sự săn thú ? Còn không phải đều có giúp đỡ. Ở phương diện này không biết Huệ Phi có phải quá thành thật hay không, cả Trương Quý nhân cũng không cam tâm yếu thế đi xuống .

Hoàng hậu đã lên tiếng. Lý Già La không tiện chối từ, lên ngựa, dưới sự hướng dẫn của thái giám và thị vệ, đi săn thú .

"Nương nương, Hoàng thượng nói người không cần sợ không săn được con mồi, đến lúc đó Hoàng thượng sẽ chia đôi cho người một nửa."Tiểu Lục Tử cười nói.

"Hiện tại Hoàng thượng ở đâu?"Lý Già La hỏi.

"Đang cùng săn thú với mấy vị quốc công ạ. Hoàng thượng sai tiểu nhân theo nương nương, sau nửa canh giờ, gặp nhau tại chỗ cây thông già."

Cây thông già là cây cổ thụ ở bãi săn Hoàng gia, ước chừng phải đến bốn năm trăm tuổi thân cây to lớn khổng lồ, được đắp rào chắn bảo vệ xung quanh.

Bãi săn có hơn mười gốc thông cổ thụ như vậy, đều được bảo vệ cẩn thận.

Lý Già La cưỡi ngựa, đi chậm rì vào rừng cây. Ở bãi săn này, trừ bỏ khu vực hạ trại là một vùng thảo nguyên trống trải, còn lại đều là rừng cây dày đặc.

Lập tức, bọn thị vệ phát hiện tỏ hoang, một người trong đó kéo cung bắn tới. Sau đó nhặt lên, đã thành con mồi của Lý Già La.

Nhóm thị vệ kia càng khiến Lý Già La yên tâm. Nhiệm vụ của bọn họ không chỉ có bảo vệ Huệ Phi nương nương, còn giúp nương nương dẫn đầu về số lượng con mồi, tốt nhất có thể bắn những con mồi lớn một chút.

Lý Già La nghe xong, nói: "Dẫn đầu thì không cần. Khả năng của bản cung là thế nào, mọi người đều biết, cần gì phải bịt tai trộm chuông? Bắt mấy con thỏ và gà rừng là được."

Nếu thật sự là người săn được nhiều nhất, chính nàng cũng cảm thấy xấu hổ. Đó không phải rõ ràng là gian lận sao?

Thị vệ dẫn đầu vừa nghe đã hiểu ý tứ của Huệ Phi nương nương, còn tưởng rằng những nương nương trong cung này đều liều mạng muốn thắng, không ngờ vị Huệ Phi nương nương này vẫn là một người thành thật. Tiểu Lục Tử cũng cười một mình một ngựa, đi theo phía sau Huệ Phi, sau đó từ từ đi về phía cây thông kia.

Chờ đến thời điểm bọn họ đi đến gốc thông chỗ hẹn với Hoàng thượng, phát hiện vẫn chưa có người nào lại đây. Tiểu Lục Tử vội vàng xuống ngựa, ân cần hỏi. "Nương nương có khát không? nô tài mang nước lại đây." Hơn nữa dưới đất đã đặt một chiếc ghế nhỏ có lót đệm bên trên.

Quả nhiên là người hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng, cách hầu hạ khiến người khác không cách nào so sánh được.

Lý Già La lắc đầu nói: "Ta không khát, bao giờ Hoàng thượng đến?"

Tiểu Lục Tử nói. "Nô tài đoán chắc sắp đến rồi ạ."

Lý Già La đợi không bao lâu thì thấy cách đó không xa có người đến. Nhìn thấy là Huệ phi, thị vệ kia liền bấm báo Huệ phi, nói Hoàng Thượng lập tức sẽ tới.

Thời điểm Lý Già La phát hiện Hoàng thượng tới, người bên cạnh cũng không nhiều, cảm giác còn không nhiều bằng người bên cạnh nàng.

"Hoàng thượng, sao bên cạnh người mang theo ít thị vệ như vậy?" Lý Già La lo lắng hỏi.

Hoàng thượng cười: "Đừng nhìn ít người. Người bên cạnh trăm một người địch mười người khác, cho nên không coi là ít. Trăm xem xem, ái phi sẵn được bao nhiêu con mồi rồi?"

Lý Già La nhỏ giọng nói với Hoàng Thượng: "Thần thiếp cảm thấy thật là mất mặt. Một con thần thiếp cũng không sẵn được, cả cung cũng không kéo ra được, đều là những này thị vệ làm giúp thần thiếp."

"Ha ha, cái này thì có gì mất mặt. Ái phi thật sự quá thành thật, trăm còn định đưa người một nửa chiến lợi phẩm đây."

"Hoàng thượng đừng làm thế, như vậy vừa nhìn đã biết giả. Thần thiếp là trình độ gì, ai chẳng biết."

"Trăm không nói gì, ai dám lăm miêng?"

"Làm vậy, trong lòng thần thiếp cũng không thoải mái. Thần thiếp phải làm gương cho Lạc nhi, nên thực lực thế nào chính là thế đó, không có bản lĩnh thì không cần lừa gạt người khác."

Hoàng thượng nghe xong, cũng không kiên trì nữa, nói: "Lạc nhi có một mẫu phi như người là phúc khí của nó."

Lý Già La cười: "Hoàng Thượng người khen ngợi làm thần thiếp ngưỡng mộ. Trong cung này, cũng không riêng thần thiếp như vậy. Hoàng hậu nương nương đối với Đại công chúa còn tốt hơn thần thiếp, vả lại, còn có Thái hậu nương nương là tấm gương của chúng thần thiếp."

Hoàng thượng nghe xong, không phụ họa, chỉ nói: "Hoàng hậu đối Đại công chúa đúng là rất tốt."

Về phần Thái hậu, hẳn không nói. Có lẽ trước mặt phi tử, nói xấu mẫu thân mình có hơi không thỏa đáng.

Sau đó, hai người lại đi dạo một lát Hoàng thượng còn có hứng thú với việc dạy Lý Già La săn thú, vừa vắn nhìn thấy một con hươu. Hẳn cho người vây quanh con hươu, tay cầm tay Lý Già La giương cung bắn tới. Con hươu bị bắn trúng, Lý Già La hưng phấn, hận không thể nhảy căng lên.

Hoàng thượng lại không buông tay, nhẹ giọng nói bên tai Lý Già La: "Tối nay ái phi phải bồi thường trăm, trăm nhớ rõ chuyện ái phi đã đáp ứng trăm đấy."

Lý Già La cũng nhỏ giọng nói: "Bây giờ Hoàng thượng còn thiếu người hầu hạ sao? Còn rất nhiều người xếp hàng." Nói xong liếc mắt nhìn Hoàng thượng. Một cái liếc mắt kia thật mỉa mai hoặc lòng người.

Sau khi Lý Già La sinh, cả người càng đầy đặn hơn so với trước kia, bộ ngực nổi lên, eo lưng cũng rất nhanh đã khôi phục như trước. Chỉ là bộ ngực đồ sộ hơn nên trông eo càng nhỏ nhắn hơn so với trước. Cả người như trái mật đào mọng nước, tản ra hương vị mê người.

Nhất bộ dáng hờn dỗi lúc này, càng khiến Hoàng thượng ngứa ngáy tâm can. Hoàng thượng nhẹ nắm lấy cằm Lý Già La: "Trăm không thiếu người hầu hạ, chỉ là trăm cứ thích ái phi người hầu hạ."

Trình độ của Hoàng thượng cũng là một cao thủ. Lý Già La thức thời, nếu nơi này là lầu của Hoàng thượng, nói không chừng lập tức sẽ có một phen cá nước thân mật. Nhưng nơi này có nhiều người vây quanh như vậy, Hoàng thượng đành phải cố nén.

"Hoàng thượng, chúng ta trở về đi. Rất nhiều người đang chờ phần thưởng của Hoàng thượng đấy." Lý Già La nói.

Thỉnh thoảng ăn chút dấm chua cũng là phương pháp tốt để gia tăng tình thú. Hoàng thượng ăn cũng vô cùng thích thú.

"Yên tâm, phần thưởng của các nàng có tốt thế nào, cũng không tốt bằng phần thưởng của ái phi." Hoàng thượng cười nói.

Hắn nói phần thưởng chính là Hoàng thượng. Ánh mắt Lý Già La chứa đựng nhu tình nhìn Hoàng thượng, nhưng thời điểm đi đến khán đài, Lý Già La thỉnh cầu tách ra: "Hoàng thượng, mọi người vừa nhìn thấy chúng ta sẽ đoán được là Hoàng thượng giúp thần thiếp săn thú. Thế thì thần thiếp có thắng cũng không vinh quang. Trước hết thần thiếp với Hoàng thượng tách ra đi?"

Hoàng thượng nghe xong cười nói: "Ha ha, trầm hiểu. Vậy trầm đi trước, miễn cho ái phi bị người nói ăn gian."

Hoàng thượng cảm thấy lúc này Huệ Phi hơi giống tiểu hài tử tức giận nhưng mà cũng rất đáng yêu.

Hoàng thượng đi trước một bước, Lý Già La lại chậm rãi dừng lại ở đó một lát, gặp Vương Vũ Lộ Vương Quý tần cũng đang trở về.

Đoàn người Vương Quý tần thấy Lý Già La đều phải xuống ngựa hành lễ. Chung quy hiện tại Lý Già La là Huệ Phi, phân vị cao hơn Vương Quý tần.

"Miễn lễ!" Lý Già La nói: "Quý tần cũng đang trở về sao?"

Wang Vũ Lộ gật đầu: "Huệ Phi nương nương, người săn được những gì?"

Lý Già La nói: "Chỉ là mấy con thỏ nhỏ, không có gì đáng kể."

Wang Vũ Lộ săn được không ít chiến lợi phẩm, vừa nhìn đã thấy nhiều hơn Lý Già La. Người hầu hạ bên cạnh nàng ta cũng cảm thấy rất có mặt mũi, chỉ là ở trước mặt Huệ Phi nên không dám nói gì. Chung quy Huệ Phi săn được ít, nói ra không phải làm Huệ Phi mất mặt sao?

Lý Già La và Vương Vũ Lộ không có gì để nói, thấy bộ dáng Vương Vũ Lộ cũng không muốn nói chuyện cùng nàng. Nàng gật đầu với Vương Vũ Lộ, rồi tự mình rời đi trước.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Vả Miệng

Editor: Vi

Beta: Puta Ng

" Nường nường, vừa rồi Huệ phi và Hoàng thượng ở cùng nhau! " Mẫn công công nhỏ giọng nói với Vương Vũ Lộ.

" Sao người biết?" Vương Vũ Lộ hỏi.

" Vừa rồi nô tài theo nường nường, đứng gần Huệ phi, thì ngửi thấy mùi Long Tiên Hương. Mà trong cung sử dụng Long Tiên Hương thì chỉ có thể là Hoàng thượng". Mẫn công công nói ra phán đoán của mình.

Trên người Huệ phi có thể ngửi được mùi Long Tiên Hương, thì Huệ phi và Hoàng thượng có bao nhiêu gần gũi. Trong lòng Vương Vũ Lộ cảm tức, Hoàng thượng thật đúng là bị Huệ phi mê hoặc rồi.

Vào thời điểm săn thú, Hoàng thượng và Huệ phi đều ở cùng nhau. Lúc trở về Hoàng Thượng về trước là không để người khác lại ghen tỵ với nàng ta chẳng, Hoàng Thượng thật đúng là thương hoa tiếc ngọc. Đáng giận là nàng ta sinh được hoàng tử, nếu là công chúa thì Vương Vũ Lộ nàng đã không cần khó chịu như vậy.

Nàng tự nhận mình tốt hơn so với nàng ta. Từ nhỏ xem bói, ai cũng nói nàng có mệnh phượng hoàng, suốt đời hưởng phú quý giàu sang.

Cho nên, dù đến tuổi định thân thì nhà nàng cũng không tìm đối tượng, vẫn luôn đợi tin tức tuyển tú trong cung để đưa nàng đi báo danh. Từ nhỏ học lễ nghi đều mời ma ma từ trong cung ra, so với Triệu hoàng hậu thì lễ nghi của nàng không thua kém, gia thế tốt, bắt đầu vào cung đã được sủng ái, Hoàng thượng lật bài tử của nàng cũng nhiều lần.

Chính là từ lúc nào mà nàng bị một Võ thị vượt mặt? Lúc đầu nàng ta là một quý nhân nhưng lúc này nàng ta đã là Huệ phi. Mình thấy nàng ta còn phải cúi đầu hành lễ.

Vương Vũ Lộ nhàn nhạt nói với Mẫn công công. "Chỉ là Hoàng thượng thấy nàng ta thú vị, dựa vào nàng ta thì có cái gì. Nhanh trở về đi!"

Mẫn công công cười, cũng không nói gì.

Trong cung, phi tử sẵn thú tất nhiên sẽ phân cao thấp. Vương Vũ Lộ bắt được nhiều nhất, được Hoàng thượng ban thưởng chủy thủ* bằng bảo thạch.

* Dao găm làm bằng bảo thạch.

Lý Già La cũng bình thường, nếu không nhờ con hươu kia thì nàng cũng không có gì. Lý Già La nhìn về phía Hoàng Thượng, phát hiện hắn cũng nhìn mình, trong ánh mắt ẩn sâu một tầng hàm xúc. Lý Già La cười, nhìn ra nơi khác.

Buổi tối, những con mồi săn bắt được đưa cho đầu bếp trong cung làm thành món ăn mỹ vị. Hoàng thượng và các đại thần ăn uống no say đến tận hứng.

Những năm trước đều không săn bắt nên phải quý trọng thời điểm có thể ngồi ăn uống với Hoàng Thượng như thế này. Kỳ thật, thời điểm săn bắn không chỉ có thể thoải mái trốn tài mà cũng là thời điểm lôi kéo quan hệ.

Các phu nhân đại thần bắt đầu tìm một mối lương duyên cho tiểu thư công tử nhà mình. Nếu hai nhà xem hợp mắt, khi trở lại kinh thành cũng có thể xin cưới.

" Nường nường, hôm nay Hoàng thượng triệu Huệ phi!" Đại cung nữ Bạch Cúc nói với Vương quý tần - Vương Vũ Lộ.

Tưởng rằng Hoàng thượng sẽ triệu chủ tử nhà mình thị tẩm đêm nay. Ai ngờ, lại triệu Huệ phi.

Nàng ta đang sợ chủ tử tức giận thì Vương Vũ Lộ nói. " Hoàng Thượng thích ai thì kêu người đó, có gì đâu mà kỳ lạ! "

" Không phải ngày đầu tiên gọi Dương dung hoa sao ạ?" Bạch Cúc cảm thấy không hiểu rõ ý của chủ tử nhà mình.

Wong Vũ Lộ nói. " Dương dung hoa là nhờ huynh trưởng của mình, nếu không thì nàng ta nào có cơ hội." Vương Vũ Lộ khinh thường Dương dung hoa, thân là tiểu thư Uy Viễn Hầu mà cũng không giữ nổi cho mình sự sủng ái. Hiện tại, nhờ tiền đồ của huynh trưởng nàng ta, Hoàng thượng mới liếc mắt một cái, cũng chỉ là một đêm mà thôi.

Hôm nay, Hoàng Thượng và Huệ phi liếc mắt đưa tình, trong lòng nàng cũng biết hẳn sẽ không gọi nàng đêm nay.

" Mẫn công công đâu? " Vương Vũ Lộ hỏi

" Hẳn đang đứng bên ngoài ạ! " Bạch Cúc nói.

" Cho hẳn đi vào. " Vương Vũ Lộ nói.

Mẫn công công tiến vào, hành lễ trước Vương Vũ Lộ. " Nường nường gọi nô tài có chuyện gì cản dận ạ?"

" Quỳ xuống! " Vương Vũ Lộ lạnh giọng, nói. "Rốt cuộc ngươi là người của ai? "

" Nương nương, nô tài tất nhiên là người của nương nương. Lúc nô tài theo nương nương mặc dù không thể giúp gì nhưng đó cũng chỉ là bất đắc dĩ. Từ lúc tuyển tú, nô tài thấy người thì đã nhận định sống chết theo người!
" Mẫn công công nói quả quyết*

* Nguyên tác : trăm đình tiệt thiết.

Vương Vũ Lộ nói. " Phải không? Bản cung vẫn luôn cảm thấy ngươi luôn ám chỉ bản cung cái gì đó. Nhất là Huệ phi, ngươi luôn muốn bản cung đi đối phó với nàng ta nhưng mỗi lần đều không thành công. Bản cung không thể không hoài nghi, hay là mặt ngoài là theo bản cung nhưng thật ra là người của nàng ta?"

" Nương nương, thật oan uổng. Nô tài làm sao có khả năng là người của Huệ phi? Là chủ tử đều sẽ không tha thứ cho nô tài như vậy, cho dù là diễn kịch. Chẳng phải nương nương trong cung đều coi cốt nhục của mình làm chỗ dựa về sau, sao lại lấy cốt nhục của mình ra để đùa?"

Vương Vũ Lộ nói. " Ngươi nói đúng, ngươi không phải người của Huệ phi. Nhưng bản cung biết, sau lưng ngươi có người khác, nhất định là không muốn Huệ phi thoải mái nên mới lợi dụng bản cung để loại bỏ nàng ta. Thật là thủ đoạn cao minh, bản cung lại bị các ngươi che mắt! "

Mẫn công công nhanh chóng biện giải. "Nương nương, nô tài không biết ai nói gì bên tai ngươi nhưng lúc nương nương đến đây, không có người phân phó thì nô tài nào dám qua lại các nơi khác, quan hệ gì với ai. Sở dĩ nô tài nói chuyện Huệ phi với nương nương là vì thấy nàng ta được sủng ái. Nương nương vẫn muốn tin nô tài có người phía sau thì nô tài không còn gì để nói, bởi vì nô tài không thể chứng minh. Người không tín nhiệm nô tài thì hãy đuổi nô tài đi, nô tài không một câu oán trách!"

Vương Vũ Lộ nghe xong, nói. "Được, bản cung mặc kệ người nói đúng hay không nhưng bản cung nói người biết, tạm thời sẽ không đối phó với Huệ phi. Vì bản cung cảm thấy trước mắt nên có một đứa con bên mình, không có đứa nhỏ thì lời nói như gió thoảng qua tai, còn rất nhiều người muốn đối phó với nàng ta. Sau này người cũng nên suy nghĩ kỹ trước khi nói, không thì bản cung sẽ nghi ngờ người! "

Mẫn công công nói. " Nương nương, nô tài vẫn có lời muốn nói. Người có thể phân cao thấp với người trong cung này chỉ có thể Huệ phi. Hiện tại nàng ta lại có Tam hoàng tử bên người, tạm thời hơn nương nương, nhưng người so với nàng ta cũng không thua kém. Hoàng thượng cũng chỉ vì Tam hoàng tử nên có phần sủng ái đối với Huệ phi, nương nương muốn sinh con, chẳng lẽ Huệ phi không biết? Một người luôn luôn có sự uy hiếp đối với người, nương nương phải nhanh chóng xóa bỏ cái uy hiếp này nếu không nàng ta sẽ xuống tay trước. Đến lúc người muốn sinh con, chỉ sợ sủng ái cũng không có, chỉ nói trước mặt thôi, hôm nay người đáng lẽ được thị tẩm nhưng đêm nay lại là Huệ phi. Chẳng lẽ nàng ta không biết điều đấy. Nàng ta biết mới âm thầm tìm Hoàng thượng, dùng chút thủ đoạn đoạt được cơ hội của nương nương. Có một lần thì sẽ có lần hai, lần ba, đến lúc đó người có cơ hội sinh được đứa con là ai? Nương nương vẫn muốn nhượng bộ thì mong người như chưa từng nghe nô tài nói gì. Về sau nô tài cũng không nói gì khiến người khó chịu! "

Vương Vũ Lộ nghe xong trầm mặc hồi lâu, nói. "Người đi xuống trước đi, bản cung nói chuyện với người sau! "

Mẫn công công cười không nói gì thêm. Bạch Cúc nói với Vương Vũ Lộ. " Nương nương, chẳng lẽ sau lưng Mẫn công công có người khác?"

"Vừa rồi bản cung cũng chỉ thử hấn, nhưng hấn nói cũng có đạo lý. Nay bản cung không tranh có thể bình yên nhất thời mà thôi, người không tranh thì chỉ có thể bị người khác đạp lên người người". Nhưng nàng cũng không

có ngu như vậy, hiện giờ nếu đối phó với Huệ phi thì sẽ bị người khác nắm thóp, nói nàng bất mãn với nàng ta.

Hôm nay nhiều người biết nàng không được thị tẩm, chắc mọi người đều đang cười thầm nàng. Người sau lưng Mẫn công công muốn nàng đối phó với Huệ phi, nàng lại không ngu, làm cho người ta nắm thóp nhưng lợi dụng người đứng sau hãm đối phó với Huệ phi, đối với nàng mà nói là một mũi tên trúng hai con nhạn.

Kỳ săn đã trôi qua bốn ngày, các đại thần đều thoải mái. Lý Già La bớt chút thời gian gặp Vân thị, Võ Uyển Đình, Võ Uyển Nhu.

Hai cô nương này cũng đã đến tuổi định thân.

Vân thị mang theo hai đứa nhỏ hành lễ với Lý Già La. Cả người Võ Uyển Đình không tự nhiên, ánh mắt đầy bất mãn, vừa nhìn liền thấy rõ.

"Lớn mật, ai cho người dùng loại ánh mắt này nhìn nương nương!" Lý Trụ thấy ánh mắt phẫn hận của cô nương Võ gia nhìn chủ tử nhà mình, vội vàng quát lớn không chút khách khí.

"Cầu nô tài, người có tư cách gì nói với ta?" Võ Uyển Đình bị một hạ nhân mắng, không cam lòng. Nếu nàng vào cung làm nương nương thì đâu tới phiên một thái giám la mắng mình.

Nói không chừng nàng còn tốt hơn so với Võ Uyển Trinh, được ngồi trong tứ phi!

Vân thị vừa nghe liền thấy xấu, nhanh chóng lôi kéo Võ Uyển Đình quỳ xuống, nói. "Nương nương, Uyển Đình còn nhỏ không hiểu chuyện, kính xin nương nương không cùng so đo với nó!"

Lý Già La cầm ly trà nhẹ lay động, thản nhiên nói. "Đã không còn nhỏ. Tiếp tục như vậy, đến khi gả, người ta lại nói Võ gia, gia giáo không

ngghiêm!"

Võ Uyển Đình thấy bộ dáng nhàn nhã của Võ Uyển Trinh, trong lòng tức giận, bây giờ còn giáo huấn mình. Hận không thể mắng nữ nhân giả dối này, nàng ta dựa vào cái gì mà nói mình? Nhà mình gia giáo không tốt, lấy cái gì mà dạy nàng ta?

Vân thị gắt gao kéo nữ nhi lại, quỳ dập đầu nói. " Nường nường nói phải, đều do thần phụ, nường nường lượng thứ. Uyển Đình người im lặng được không? Đây không phải là nhà người! "

Võ Uyển Nhu cũng nói. "Nhị tỷ, sao người có thể thất lễ ở trước mặt nường nường? Không có nường nường, chúng ta liệu có được ở đây? "

Không thể nghi ngờ là lửa cháy đổ thêm dầu. Võ Uyển Đình tránh khỏi mẩu thân, đứng lên nói với Võ Uyển Trinh. "Ta không cần người giả mù sa mưa, ai vui vẻ dính tới người? Người bỏ cái tác phong đáng khinh kia đi. Nếu không phải chúng ta đem người từ nông thôn lên, người có ngày hôm nay sao? Hiện tại người đắc ý, đứng vững liền vong ơn vụ nghĩa, chức quan của cha người cũng không chịu giúp, người là đang báo thù chúng ta sao? Ta cho người biết, ta không sợ người, trước kia làm bộ làm tịch, không phải chỉ là cái bụng không chịu thua kém sao? Nhưng chẳng lẽ chỉ mình người biết sinh? Ta chống mắt lên xem người đắc ý tới bao giờ. Đến thời điểm đó đừng liên lụy chúng ta".

Vân thị hận không thể ngắt đi, nữ nhi vì ganh tị mà vô lễ với Huệ phi. Con bé chẳng lẽ không biết nàng ta đâu còn như xưa, có tư cách gì quở trách nàng ta.

" Hoàng thượng giá lâm!" Âm thanh bên ngoài truyền đến. Hoàng thượng sai bước vào tới, bọn Vân thị quỳ xuống hành lễ, các nàng biết hiện nay Huệ phi được sủng ái, chỉ là không ngờ lúc này hân đến. Liệu Hoàng thượng có nghe được những lời lúc nãy?

Trong lòng Vân thị thấp thỏm, chỉ mong Hoàng thượng không nghe thấy, nếu nghe được thì mong Huệ phi có thể giúp, loại sự tình này nói ra dọa người. Bà thật hối hận khi dẫn nữ nhi tới gặp Huệ phi !

Vì thế, cầu nguyện Hoàng thượng không nghe thấy!

Mà khi Võ Uyển Đình nghe Hoàng thượng tới, đồng thời quỳ xuống, to gan ngẩng đầu liếc nhìn Hoàng thượng tim đập rộn lên. Đây chính là Hoàng thượng sao? Bộ dáng tuấn mỹ oai hùng, thiếu chút nữa trở thành trượng phu nàng! Võ Uyển Đình si ngốc nhìn hấn.

Đáng tiếc, Hoàng thượng không thèm liếc mắt nhìn tới nàng ta, mặc kệ các nàng quỳ. Hoàng thượng lôi kéo Huệ phi, ôn nhu cười nói. "Vừa rồi trong cung gửi thư, nói thân thể Lạc nhi tốt, ăn khỏe. Người không cần lo lắng! "

Huệ phi cũng cười nói. "Có Hoàng thượng, thần thiếp cần gì lo lắng". Lời nói mật ngọt qua lại, một cái liếc cũng không cho ba người kia.

Trong lòng Vân thị âm thầm kêu không xong, Hoàng thượng như không thấy, cố ý cho các nàng quỳ.

Đắc tội Hoàng thượng thì có gì tốt?

Hai người nói trong chốc lát, Hoàng thượng tựa như nhìn thấy ba người đang quỳ. "Ái phi, sao có ba người quỳ nơi đây? "

Lý Già La định trả lời thì Võ Uyển Đình đã mở miệng. "Khởi bẩm Hoàng thượng, thần nữ là muội muội Huệ phi. Thần nữ bái kiến Hoàng Thượng"

"Người tới, vả miệng!". Hoàng thượng lạnh giọng nói.

Võ Uyển Đình còn không biết làm sao đã bị thái giám giơ tay lên ăn liên hoàn tát. Thanh âm ba ba kia như đánh vào trong lòng Vân thị.

"Hoàng thượng, nương nương, xin tha cho tiểu nữ. Nương nương, xin người nể tình là muội muội mà tha thứ!" Nhìn thấy Võ Uyển Đình bị đánh đến sưng, Vân thị không đành lòng nhìn được liền xin tha thứ.

Lý Già La giật tay áo Hoàng Thượng. "Hoàng thượng, coi như xong đi!" Hắn nhìn Vân thị tức giận, Huệ phi cũng mềm lòng. Hắn giơ tay lên, thái giám liền lui xuống.

Võ Uyển Nhu nhìn không được mà sợ hãi, đầu cũng không dám ngẩng lên, hận Võ Uyển Đình đến mức không nhìn được. Xem đi người làm cái gì rồi?

Người còn cho rằng đại đường tử còn như ở nông thôn mới về sao? Người ta có chỗ dựa là Hoàng thượng, giờ mà xem trực tiếp thành mặt heo!!

"Huệ phi định đoạt đi, trăm xem như chỗ dựa cho nàng. Lần này chỉ bị đánh, nếu như có lần sau sẽ không đơn giản như vậy, trăm sẽ làm cho các người biết hậu quả bất kính với mẫu phi của hoàng tử, là người các người có thể tùy tiện nói sao? Trăm mặc kệ trước kia các người như thế nào. Hiện tại đều nhớ kỹ cho trăm, tôn kính với Huệ phi nếu không trăm cũng không ngại lấy thế dè người! Hiểu chưa? "

Vân thị nơm nớp lo sợ nói. "Thần phụ hiểu. Thần phụ chắc chắn sẽ chỉ bảo lại cho nữ nhi! "

" Tiểu Lục Tử, sắp xếp cho những người này, đừng để người khác thấy! " Hoàng thượng phân phó nói. Mặt của Võ Uyển Đình như thế này chỉ sợ truyền ra lời không hay, không tốt đối với Huệ phi.

Tiểu Lục Tử nhẹ nhàng đáp ứng, Võ nhị cô nương thật đúng là ngu ngốc, còn dám bắt kính với Huệ phi, cũng không xem lại đức hạnh của mình, lộ ra bộ dáng kia cho Hoàng thượng xem. Thật đúng là muốn chết mà!

Ai, cùng một phụ thân thế nào mà lại khác biệt lớn như vậy.

Vân thị và Võ Uyển Nhu đều lui xuống sau đó thông báo với bên ngoài Võ Uyển Đình bị bệnh. Huệ phi phái thái y qua xem, thái y tỏ vẻ muốn Võ Uyển Đình tỉnh dưỡng cho nên đến khi trở về, Võ Uyển Đình cũng không xuất hiện.

Hoàng thượng nói với Lý Già La. "Đối với loại người này, về sau đừng khách khí. Nếu người không nỡ xuống tay, thì kêu Tiểu Lục Tử xuống tay!"

Tiểu Lục Tử tỏ vẻ mình cực kỳ lương thiện.

Lý Già La nói. " Tính tình tiểu muội thần thiếp vẫn luôn vậy, nói nàng ta thẳng thắn, nàng ta nói lời nào cũng ghen ghét chết người. Mặc kệ như thế nào, nàng ta vẫn là muội muội ruột. Thần thiếp nghĩ có phải nên gả nàng ta đi, sinh đứa nhỏ thì sẽ tốt hơn? "

Hoàng Thượng không khách khí nói. "Loại tính tình này gả đến nhà ai, người đó đều không chịu được!" Kết thân không thành, ngược lại kết thành thù. Cần gì chứ?

Nhưng không kết thân cũng không được. "Hoàng thượng, người nghe thần thiếp nói, có thể tìm một nhà quý tộc nghiêm ngặt không. Gả nàng qua tốt xấu gì nàng ta cũng học được ít quy củ, biết nặng nhẹ, sau này nói chuyện sẽ không giống như vậy. Thần thiếp hi vọng các nàng an phận, ít nhất không gây rối, nếu tìm người bình thường gả qua, người ta thấy đó là muội muội của thiếp nhất định sẽ nhường nhịn. Tiếp tục như vậy, các nàng sẽ càng ngày không tốt, có thể gây ra rắc rối lớn hơn."

" Ý của người là tìm một nhà gia quy nghiêm ngặt?

Đón xem preview chương tiếp theo trên page nè

FB: LÃNH CUNG (truyencungdau)

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Cưới Ngựa

Edit: Puta Ng

Beta: Sutháiphi

"Vâng, gia đình này sẽ không vì e ngại thần thiếp mà không dám quản giáo nàng ấy nghiêm ngặt. Sau này nàng ta mới có thể càng ngày càng ngoan ngoãn, hiếu chuyện. Chỉ là thần thiếp cũng sợ nếu gia đình này cưới nhị muội của thần thiếp về, có phải cũng là hại người ta không?" Lý Già La lo lắng nói.

"Ha ha, ái phi đúng là thành thật, nếu gia đình này thật sự đáp ứng hôn sự, sao có thể sợ này sợ kia? Đến lúc đó để trẫm xem xem, nàng ta sẽ bị uốn nắn vào quy củ thế nào."

Đối với Vân thị và Võ Uyển Đình mà nói, sự giáo huấn lần này đủ thâm sâu.

Thẳng đến khi săn bắn kết thúc, Võ Uyển Đình cũng không xuất hiện ở trước mặt mọi người, nói với bên ngoài là ngã bệnh, sợ lây bệnh cho mọi người.

Trong lần săn bắn này, Lý Già La biết thêm không ít hoàng thất, quý tộc. Tuy rằng trước kia cũng gặp mặt ở trong cung nhưng phần lớn thời gian là ngày yến hội, mọi người quy quy củ củ ngồi tại chỗ của mình, không trò chuyện cùng nhau.

Ra bên ngoài lại không giống vậy. Đường như mọi người đã bỏ đi nhiều gò bó, câu lệ, có thể dễ dàng nói chuyện với nhau. Đường nhiên, trong này cũng không thiếu người tới để tạo quan hệ với Lý Già La nhưng Lý Già La không chút để ý. Người đời là như vậy chỉ khi người đứng ở trên cao, người khác mới bỏ công phu đến nịnh bợ người, muốn lợi dụng người hoặc kiếm được chỗ tốt từ người.

Lý Già La không đến mức thật sự giao hoàn toàn chuyện tìm đối tượng kết hôn của Võ Uyển Đình cho Hoàng Thượng. Hoàng Thượng nói, đó là bởi vì thích mình và Tam hoàng tử, hoặc là còn có nguyên nhân khác. Nhưng Lý Già La vẫn phải biết mình biết người, cho nên lộ ra phong thanh gì vẫn xử lý được.

Dù sao những người muốn kết thông gia với Võ gia cũng không ít. Lý Già La nói với bên ngoài là muốn tìm một phủ đệ quản giáo nghiêm ngặt, tính tình Nhị muội muội của mình có hơi ngay thẳng. Những người này đương nhiên nghe được là có ý gì. Ngay thẳng cũng có thể là rất nhiều loại ý tứ nhưng thêm bốn chữ quản giáo nghiêm ngặt này, hiệu quả lập tức khác đi.

Huống chi, không thể không nói đến quan hệ kế mẫu và kế nữ, cũng khiến người ta nghĩ thầm trong lòng. Võ Uyển Đình có phải củ khoai lang nóng bỏng tay hay không, mọi người đều không biết. Nhưng nếu thực sự có ý đồ kết thân kia thì tuyệt đối sẽ không sợ củ khoai lang bỏng tay này.

Lý Già La truyền lời này ra bên ngoài, để xem xem có người tìm tới cửa hay không.

Hôm nay, Lý Già La đang muốn mang người ra ngoài, cùng đi còn có mấy mỹ nhân và quý nhân phân vị thấp. Trừ bỏ lần đầu tiên ra ngoài, Lý Già La có thể ra ngoài một mình, còn lại, mỗi lần ra ngoài đều có mấy tần phi lại đây, mọi người cùng nhau ra ngoài. Lần này còn tăng thêm mấy con cháu hoàng thất, quận chúa và huyện chủ.

Mọi người chỉ là cô nương mười mấy tuổi, không phải ở trong cung, lời nói sắc bén cũng giảm đi không ít. Trong đó có Trường Ninh huyện chủ, là con gái Vĩnh Xương trưởng công chúa. Vĩnh Xương trưởng công chúa là tỷ tỷ của Hoàng Thượng, chỉ là ở thời tiên đế, vị Vĩnh Xương trưởng công chúa này không được sủng ái, quan hệ với Thái Hậu cũng bình thường, sau đó được gả cho người, trôi qua bình thường.

Nhưng nàng sinh vị Trường Ninh huyện chủ này lại là một người biết ăn nói. Mỗi lần tiến cung, vị huyện chủ này đều có thể nói vài câu với Thái Hậu, quan hệ cũng không tệ. Bởi vì thế nên mới sớm được phong huyện chủ, giỏi hơn mẹ ruột của nàng ta.

Nay vị Trường Ninh huyện chủ này thường đến chỗ Lý Già La, theo Lý Già La đi săn thú, cùng Lý Già La nói những chuyện thú vị trong phủ, có đôi khi cũng có thể chọc cho Lý Già La cười rộ lên.

Làm mấy quận chúa và huyện chủ bên cạnh đều ghen tỵ đỏ mắt.

Phi tần bên cạnh thấy Huệ phi và vị Trường Ninh huyện chủ này rất hòa thuận, sau đó cũng đều đối xử ôn tồn nhỏ nhẹ với Trường Ninh huyện chủ.

"Nương nương, hôm nay người trông thật xinh đẹp!" Trường Ninh huyện chủ thấy hôm nay Huệ phi mặc một bộ quần áo cưỡi ngựa màu đen, càng có vẻ thuần khiết như ngọc.

"Hôm nay Trường Ninh cũng không tệ, một bộ đỏ như lửa." Trường Ninh huyện chủ mặc một bộ trang phục cưỡi ngựa màu đỏ, cùng với con ngựa màu trắng, tựa như ngọn lửa bốc cháy.

"Lời nương nương nói đương nhiên là thật. Trường Ninh nghe xong trong lòng rất vui sướng." Trường Ninh huyện chủ nói.

Mấy vị mỹ nhân cười rộ lên, nói. "Da mặt huyện chủ thật là dày nha." Mọi người đều quen thuộc nhau, đùa giỡn vui vẻ cũng không phải cái gì

không thể .

Lý Già La cũng mỉm cười. Trường Ninh huyện chủ nói tiếp. "Đúng rồi, da mặt tiểu nữ đến mẫu thân tiểu nữ cũng nói dày, biết làm cách nào. Huệ phi nương nương, người xem tiểu nữ đây một thân kị trang là màu đỏ, cùng với con ngựa của người thật xứng đôi. Có thể để tiểu nữ cười thử một lần được không?"

Ngựa của Lý Già La là một con ngựa màu đỏ mận.

Có vài người đã cảm thấy Trường Ninh huyện chủ này không biết tốt xấu, làm sao có thể muốn ngựa của Huệ phi nương nương? Nhưng mọi người đều biết vị Trường Ninh huyện chủ là người thân thiện, lại không có xung đột lợi ích với mọi người. Đương nhiên, chủ yếu là Trường Ninh lại là tiểu bối so với phi tần trong cung.

Lý Già La cười nói. "Có gì không thể? Chỉ là không thể cười quá lâu."

"Tạ nương nương!" Trường Ninh cao hứng vì mượn được ngựa của Lý Già La. "Cuối cùng cũng có thể thỏa nguyện rồi!"

Nguyện vọng này cũng không đáng gì, nhưng hậu quả của việc thỏa nguyện này lại không đơn giản như vậy. Vốn tất cả đều ổn thỏa. Nào ngờ trên đường Trường Ninh huyện chủ cười ngựa, không biết vì sao con ngựa kia đột nhiên nổi cơn điên, lập tức quăng Trường Ninh huyện chủ từ trên ngựa xuống đất.

Mọi người đều kinh hãi, ngựa này vốn là Huệ phi nương nương cười, nếu không phải Trường Ninh huyện chủ đột nhiên muốn đổi ngựa, vậy người hiện tại bị ngã xuống sẽ là Huệ phi nương nương !

Hoàng Thượng vào trong lều của Huệ phi nương nương liền nhìn thấy Huệ phi sắc mặt trắng bệch.

"Hoàng Thượng!" Lý Già La như tìm được chỗ dựa, nhào vào trong ngực Hoàng Thượng.

"Được rồi, đừng lo lắng, trăm nhất định sẽ điều tra rõ sự tình."

"Hoàng Thượng, thần thiếp lo lắng Trường Ninh nàng vẫn chưa tỉnh lại. Vốn người đó là thần thiếp, Trường Ninh chịu thay thần thiếp "

Lời còn chưa nói xong, Hoàng Thượng liền nói. "Nàng ta có thể thay người lần này, cũng là phúc khí của nàng ta. Người cũng đừng nghĩ nhiều, bao nhiêu người muốn phúc khí này cũng không được."

Con cháu hoàng thất có thể phồn vinh ba đời đều không dễ dàng, huống chi là con gái của công chúa. Sau này muốn sống tốt không có chút công trạng, sao có chuyện dễ dàng như vậy? Nhưng con gái của một công chúa, giành được công trạng nói dễ hơn làm. Hiện tại gặp chuyện này, bất kể nàng ta tỉnh lại hay không tỉnh lại, về sau tiền đồ cũng sẽ không quá kém. Nàng ta không được, còn có thể ban ơn cho người nhà nàng ta, tin rằng người nhà nàng ta cũng vui vẻ đón nhận.

"Hôm nay người bị kinh hãi rồi, ở trong này nghỉ ngơi cho tốt, mọi chuyện đã có trăm."

Hắn cũng nên tra cẩn thận một chút xem người bày mưu tính kế này rốt cuộc là ai, lại dám làm ra những chuyện này ở bãi săn của mình.

Sau khi Triệu Hoàng Hậu biết chuyện, lập tức phái người lại đây sắp xếp cho Trường Ninh huyện chủ, còn có thái y đi theo.

Mặt khác Triệu Hoàng Hậu còn cho thái y đến thỉnh mạch cho Huệ phi, sợ nàng bị hoảng sợ làm thất kinh bạt vía.

Nhất thời, những quý tộc có mặt lúc đó đều không dám tùy ý hành động. Tuy rằng phong tỏa tin tức nhưng mà mọi người đều biết Trường Ninh từ

trên ngựa té xuống, đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại. Hơn nữa nghe nói, Trường Ninh huyện chủ vốn không phải cưỡi con ngựa kia, là chính nàng ta thích con ngựa của Huệ phi nương nương, cho nên xin cưỡi. Nào ngờ con ngựa kia phát cuồng, sau đó hất nàng ta xuống.

Chắc chắn, đây nhất định là có người trong cung muốn đối phó Huệ phi, không ngờ Trường Ninh huyện chủ gặp phải xui xẻo, cản cho Huệ phi một kiếp.

Lúc này, tốt nhất không cần tán loạn, miễn cho vô tội mà bị liên lụy. Triệu Hoàng Hậu cho người tra sự việc này. Ngựa đều có người chuyên trách trông giữ, mà thái giám trông giữ ngựa của Huệ phi lại không tìm thấy, đã mất tích .

Cho người kiểm tra ngựa nên người chăm sóc ngựa cũng được tìm tới đây, phát hiện con ngựa của Huệ phi bị người hạ độc được. Từ khi hạ được đến khi phát tác, đại khái cần một canh giờ, sau một canh giờ, Huệ phi nhất định đang ở trên ngựa .

Người sau lưng này tính toán rất chuẩn. Mà trọng yếu nhất là người trông giữ ngựa lại mất tích .

Lúc Hoàng Thượng lại đây hỏi, Triệu Hoàng Hậu chỉ có thể gọi tổng quản trông giữ ngựa lại đây.

Đáng tiếc tổng quản trông giữ ngựa cũng thấy mình oan uổng. Nhưng hãn là tổng quản, người trên tay xảy ra chuyện, hãn nhất định có trách nhiệm .

"Hoàng Thượng tha tội! Hoàng Hậu tha tội! Nô tài thật sự không biết gì. Nô tài không ngờ Hoàng Thiên Phúc lại mất tích !"

Hoàng Thiên Phúc chính là thái giám mất tích kia, cũng là người trông giữ con ngựa của Huệ phi.

Hoàng Thượng hỏi: "Trong khoảng thời gian này Hoàng Thiên Phúc có gì dị thường không?"

Tổng quản kia nói: "Hồi bẩm Hoàng Thượng, Hoàng Thiên Phúc người này quản ngựa rất tốt, cho nên nô tài mới để hãn quân ngựa của Huệ phi nương nương. Nào ngờ hãn lại!"

Hãn thật sự không biết Hoàng Thiên Phúc này lại có lá gan lớn như vậy. Vừa rồi lục soát chăn đệm của hãn ta, phát hiện hãn ta có rất nhiều đồ trang sức. Đây rõ ràng là bị người ta thu mua.

Hoàng Thượng nói với Hoàng Hậu: "Lần này tổng quản ngựa cũng có sai. Chúc tổng quản này cũng không cần làm nữa, trực tiếp đánh hai mươi đại bản, cách chức làm thái giám hạ đẳng."

"Hoàng Thượng tha mạng, Hoàng Thượng tha mạng!" Thái giám hạ đẳng. Hãn từ tổng quản xuống thái giám hạ đẳng càng không dễ chịu. Rất nhiều người sẽ nhân cơ hội này trả thù hãn, ngày trôi qua sống còn không bằng chết. Sao hãn có thể không cầu tha mạng?

Nhưng Hoàng Thượng cũng không để ý, cho người trực tiếp lôi xuống .

Hoàng Thượng nói với Hoàng Hậu: "Chuyện lần này, trăm cho người Đại Lý tự đi tra xét. Hoàng Hậu tạm thời dừng tay, để ý thật kỹ nhóm cung phi, đừng để các nàng gây chuyện thị phi."

Triệu Hoàng Hậu lên tiếng trả lời vâng. Chuyện lần này đã vượt ra khỏi phạm trù trong cung. Huống chi, nàng còn phải ứng đối với những phu nhân thế gia này, bên Hoàng Thượng có người. Lại nói, nàng cũng bị nghi ngờ. Chung quy sự tình liên quan đến Huệ phi, mọi người đều không tránh được hiềm nghi.

Cho nên Hoàng Thượng muốn tiếp nhận thì cứ tiếp nhận đi. Triệu Hoàng Hậu tra xét bước đầu , Hoàng Thượng phái người Đại Lý tự tiếp tục điều

tra nghe ngóng.

Chỉ là đợi vài ngày qua đi, Hoàng Thượng chỉ xử lý một vài thái giám và cung nữ, sau đó tra được một vị từ nhị phẩm thực nghi Trần Thục nghi.

Vị Trần Thục nghi này có quan hệ với Hoàng Thiên Phúc đã mất tích kia. Hơn nữa tại thời điểm bị hỏi, trải qua một thời gian chống cự, mới thừa nhận mình có quan hệ cùng Hoàng Thiên Phúc mất tích.

"Hoàng Thiên Phúc bị nô tài bóp cổ chết , bởi vì sợ đến lúc đó hắn ta khai ra nô tài ." Vị thái giám này đã thụ hình, thật sự không kiên trì nổi. Thêm bản thân hắn cũng không phải người kín miệng, sau khi bị tra tấn là nói hết ra .

"Thi thể Hoàng Thiên Phúc ở nơi nào?" Quan viên Đại Lý tự hỏi. Bởi vì là bí mật thâm vãn, cũng không mang theo nhiều người. Hơn nữa người ngoài cũng không biết Hoàng Thượng cho người Đại Lý tự dính líu vào. Chung quy đây là chuyện trong cung, dính đến bí mật cung đình.

"Dưới gốc cây thông cổ thụ, nô tài đào một cái hố, đem chôn xuống ." Thái giám này nói.

Người Đại Lý tự cho người đến đào, quả nhiên ở nơi đó tìm được thi thể của Hoàng Thiên Phúc. Xem ra Hoàng Thiên Phúc quả nhiên là bị Trần Thục nghi cho người giết chết .

Nếu đã xác định là Trần Thục nghi sai người xử lý, người sau lưng này đương nhiên có quan hệ với Trần Thục nghi. Tiểu Lục Tử đi đến lều của Trần Thục nghi, muốn gọi Trần Thục nghi đến. Kết quả phát hiện Trần Thục nghi đã nuốt vàng tự sát .

"Hoàng Thượng, Trần Thục nghi nuốt vàng tự sát ." Tiểu Lục Tử nói cho Hoàng Thượng. Mà Hoàng Thượng mới vừa từ miệng thái giám của Trần Thục nghi biết Trần Thục nghi phái người mua chuộc Hoàng Thiên Phúc.

Sau đó Hoàng Thiên Phúc đã hạ độc được với con ngựa đỏ mận kia. Sợ sự việc bị phát hiện, kết quả hạ sát Hoàng Thiên Phúc, vờ như hấn đã bỏ trốn mất tích .

Về phần tại sao lại muốn hại Huệ phi, bởi vì Huệ phi nổi bật. Nữ nhân trong cung, ai không muốn đẩy nàng xuống, Trần Thục nghi chỉ là một trong số đó mà thôi. Chỉ khác là nàng ta ra tay hành động, sau đó lại hại nhầm người, không hại được Huệ phi.

Lý Già La nghe xong chuyện đã xảy ra, biết sự tình đến Trần Thục nghi là đã kết thúc.

Điều tra xuống sâu hơn đoán rằng toàn bộ hậu cung đều bị chấn động.

Nếu Hoàng Thượng nói là Trần Thục nghi làm , vậy chính là Trần Thục nghi làm. Lý Già La cũng không có gì oán giận .

Nàng đi tới lều của Trường Ninh huyện chủ. Trường Ninh huyện chủ đã tỉnh. Là công thần cứu Lý Già La một mạng, Lý Già La phải nhìn thật kĩ vị huyện chủ này.

"Đều đi trước đi, bản cung có lời muốn trò chuyện riêng với huyện chủ." Lý Già La nói với người chung quanh "Huyện chủ, cho người bên dưới lui xuống đi.."

Trường Ninh huyện chủ gật đầu với bọn nha hoàn của mình, trong phòng chỉ còn lại hai người Lý Già La và Trường Ninh huyện chủ.

Lý Già La nâng cầm Trường Ninh huyện chủ lên, thản nhiên nói: "Bản cung nên báo đáp ân tình của huyện chủ lần này như thế nào đây?"

Trường Ninh huyện chủ vội vàng nói: "Nương nương nói gì vậy? Chuyện này là tự Trường Ninh nhất định muốn đổi ngựa với nương nương. Tất cả đều là do Trường Ninh, tại sao có thể xem như có ân đối với nương

nường. Nường nường trăm ngàn lần đừng tìm Trường Ninh nói như vậy. Trường Ninh thật sự then trong lòng."

"Nói rất đúng! Là người chủ động muốn đổi với bản cung." Lý Già La gật đầu "Trường Ninh, người muốn được cái gì từ chỗ bản cung? Bản cung thích nói chuyện cùng người hào sảng. Bản cung cũng chỉ cho người một cơ hội. Người suy nghĩ cho kỹ, bỏ lỡ cơ hội lần này, người lại cũng sẽ không có lần sau đâu!"

Trường Ninh nhìn vào mắt Huệ phi, phảng phất như nội tâm của mình đều bị nàng ấy nhìn thấu. Nếu mình lại dối trá nói lời khách sáo, chỉ sợ sẽ thật như lời Huệ phi nói, không bao giờ cho nàng cơ hội.

Như vậy nàng nên nói, hay không nói?

Đương nhiên là muốn nói ra, nàng liều mạng như vậy để làm gì? Còn không phải là bởi vì thấy Huệ phi là người có tiền đồ, cuộc sống ngày sau của mình cũng tốt hơn?

Nay thật vất vả mới được cơ hội này, thật sự muốn nắm chặt.

Trường Ninh cúi đầu "Nường nường, không phải Trường Ninh có ý gạt người. Trường Ninh chỉ có thể nói với người là ở trong cung Trường Ninh nghe được có người muốn ám hại người, cho nên mới chủ động đổi ngựa với nường nường. Về phần là ai, Trường Ninh không thể nói, kính xin nường nường thứ lỗi."

Lý Già La nói: "Người liều mạng như vậy, đến cùng muốn được gì từ bản cung? Thế cho nên người có thể không để ý mạng của mình? Nếu mạng của mình cũng có thể bất chấp, còn không dám nói ra người trong cung kia. Bản cung đoán người trong cung kia, khẳng định là quyền cao chức trọng, trước mắt bản cung cũng không thể trêu vào đi."

Trường Ninh có chút giật mình nhìn Huệ phi, sau đó lại bình thường trở lại. Trong thời gian hơn một năm, Huệ phi có thể từ một quý nhân trở thành Huệ phi, đương nhiên là thông minh. Có thể đưa ra kết luận từ chỉ vài câu chữ của mình, quả nhiên là không thể xem thường.

Trường Ninh cười nói: "Nương nương, tiểu nữ có thể nói tiểu nữ bội phục nương nương mười phần không? Cho nên vì sự bội phục này, Trường Ninh thấy việc mình làm lần này đáng giá. Yêu cầu của Trường Ninh cũng không thấp, muốn được Huệ phi nương nương che chở."

Không nói thời gian bao lâu, chỉ nói muốn được Huệ phi nương nương che chở.

Nếu Huệ phi vẫn vinh sủng, như vậy nàng cũng nước lên thì thuyền lên. Mà nếu Huệ phi không như ý, nàng cũng không có chỗ nào tổn hại.

Trường Ninh này thật giỏi tính toán. Lý Già La cười nói: "Bản cung đã nói với Hoàng Thượng, ít ngày nữa Trường Ninh huyện chủ sẽ trở thành Trường Ninh quận chúa. Quận chúa chờ tiếp chỉ đi." Lý Già La nói xong, cười rồi rời đi, không dừng lại chút nào.

Trường Ninh huyện chủ biết nhất định là Huệ phi muốn dùng một phong hào quận chúa, trả nợ ân tình này. Xem ra, mình làm vẫn chưa đủ, còn chưa đủ động đến tâm của vị Huệ phi nương nương này.

Cũng phải, Trường Ninh huyện chủ nghĩ lại chính mình. Mặc dù nói một ít, nhưng lại cũng không nói gì, phảng phất như Huệ phi nàng đã biết tất cả.

Vì page vừa mở đã dc 100 bạn qua ủng hộ nên team cảm ơn bằng việc up 2 chương để cảm ơn 100bạn đó nè. 🤗 🤗 🤗

Các bạn khác cũng qua like page ủng hộ tinh thần cho team mình đi vì chúng tớ làm việc phi lợi nhuận, chỉ có sự quan tâm của các bạn là động lực thôi 🙏

Vì truyện sẽ được up rất trễ nên hãy...

Đón xem preview chương tiếp theo trên page nè 💕

FB: LÃNH CUNG (truyencungdau)

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Công Chúa Phò Mã

Edit: MaiHuynh

Beta: Puta Ng

Trường Ninh huyện chủ hưng phấn, Huệ phi nương nương quả nhiên là người đáng giá để mình mạo hiểm lớn như vậy.

Mẫu thân Trường Ninh huyện chủ chỉ là công chúa bình thường, không được sủng ái, giữa hoàng tộc này không có một chút sức ảnh hưởng nào. Trường Ninh huyện chủ là nữ nhi duy nhất, nàng ta không nghĩ mình và mẫu thân cứ như vậy trở nên tầm thường.

Là người nên có mục đích để theo đuổi, hơn nữa nhìn người phải chuẩn. Trường Ninh huyện chủ sờ sờ sau lưng của mình, tuy rằng đến bây giờ còn đau nhưng tất cả đều đáng giá.

Chỉ là hành động lần này của nàng không minh bạch, chẳng lẽ mình thật sự là người nhiều chuyện, người ta cũng biết đây là âm mưu rồi? Vậy chẳng phải lúc này mình phí công vô ích sao?

Cũng không tính là phí công, ít nhất cũng khiến Huệ phi nương nương sang đây nhìn mình, còn tặng không ít thuốc bổ. Về sau cho dù tiến cung, cũng có thể dựa vào chuyện này đi Trường Xuân cung tìm Huệ phi nương nương .

Đương nhiên, cũng đánh răn động cỏ, nói cái gì mà Trần Thục nghi gây chuyện, lời này chỉ lừa được người bên ngoài mà thôi. Trần Thục nghi có lẽ

cũng nhúng tay vào nhưng tuyệt đối không phải chủ mưu. Nếu nàng ta thực sự có bản lĩnh này, mua chuộc được người khác, hiện tại cũng sẽ không lúng ta lúng túng.

Chẳng qua, chỉ cần khiến người ngoài cung tin tưởng chuyện này là được, chỉ cần một câu trả lời với người bên ngoài.

Lần này Huệ phi nương nương chỉ có thể chịu ủy khuất, hung thủ thật sự sẽ không xuất hiện trước mặt nàng, hung thủ chỉ có một, đó chính là Trần Thục nghi.

Viên thực hoa đến thăm Lý Già La, "Lần này người không bị gì, may mắn không phải người gặp chuyện không may." Từ trên ngựa ngã xuống dưới, gãy cổ hoặc bị thương chỗ nào cũng không biết được.

Lý Già La nói. "Cũng không có chuyện gì. Trái lại là Trường Ninh huyện chủ bị thương, cũng may không thương tổn đến xương cốt."

Chuyện này trong lòng mọi người cũng biết rõ ràng, chết một Trần Thục nghi. Lý Già La nói. "Trong cung nhiều nữ nhân, Trần Thục nghi này, trước kia cũng chỉ thấy qua vài lần. Thế nhưng nàng ta lại bỏ ra công phu lớn như vậy để đối phó ta, ta cảm thấy thật vinh hạnh."

Viên thực hoa nói. "Người sinh Tam hoàng tử."

Lời này cũng đúng. Bản thân mình sinh hoàng tử, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Tam hoàng tử còn nhỏ, có rất nhiều người muốn tranh giành. Chẳng qua phân vị của Trần Thục nghi thấp hơn so với nàng, Hoàng Thượng sẽ không để Tam hoàng tử cho nàng ta nuôi dưỡng.

Nhưng bất cứ việc gì cũng tra rõ căn nguyên, đặc biệt ở trong cung, thì không phải là con đường sinh tồn đúng đắn. Lý Già La cũng không định tra rõ, bây giờ đối với nàng mà nói, rất nhiều người đều hận sao nàng không thể lập tức chết đi. Nay nàng không khóc cũng không làm khó, ngược lại

thông cảm hiểu chuyện, khiến Hoàng Thượng bồi thường cho nàng nhiều hơn.

Ở trong cung, tất cả mọi thứ đều là hư ảo chỉ có Hoàng Thượng mới là chúa tể duy nhất, bao gồm cả Hoàng Hậu. Hoàng Thượng cho nàng mặt mũi, Hoàng Hậu cũng sẽ nể mặt nàng. Nếu Hoàng Thượng không cho, nàng không có đơn giản như vậy.

Về phần Thái Hậu, Lý Già La nói với Viên thực hoa. "Cây to đón gió, đây là chuyện không có cách nào tránh được nhưng vận khí của ta cũng không tệ lắm, thoát được một kiếp này. Mọi người đều nói, đại nạn không chết tất có phúc về sau ta đành chờ nó đến vậy."

"Người đó, bây giờ còn cười được. Hiện tại ta biết được vì sao trong cung này ta lại không bằng người rồi, đổi lại là ta, ta đã sớm lật tung sự việc lên để tìm chủ mưu, tuyệt đối sẽ không như người bây giờ." Viên thực hoa cảm thán.

Lý Già La nói. "Tốt xấu gì thì hiện tại ta cũng có đứa nhỏ, dù là không vì mình suy nghĩ, thì cũng phải vì đứa nhỏ mà suy nghĩ. Có đôi khi, chuyện nhìn thật phức tạp, kỳ thật rất đơn giản, mà chuyện nhìn rất đơn giản, trên thực tế lại rất phức tạp. Trong cung này nếu muốn bình an, mỗi một bước đi đều phải thật cẩn thận."

Sau Viên thực hoa, cũng lục tục có người đến vấn an Lý Già La, sau đó thuận tiện tỏ thái độ chán ghét và căm phẫn với hành động tự sát của Trần Thục nghi. Chuyện bỏ đá xuống giếng này một số người làm rất quen tay.

Trong cung Trần Thục nghi làm ra loại chuyện thương thiên hại lý này, Trần gia đương nhiên cũng không có kết cục tốt. Các chức quan toàn bộ đều bị bãi nhiệm, ngay cả An phi cũng bị tố cáo. An phi cũng họ Trần, coi như là người đồng tộc với Trần thực nghi, mặc dù quan hệ không được thân thiết.

Trần phu nhân biết Trần Thục nghi xảy ra chuyện, nghĩ biện pháp tìm gặp nữ nhi. An phi. "Hay cho một chuyến săn bắn mùa thu, ai ngờ sẽ xảy ra chuyện này. Lúc trước ta chướng mắt người bên kia tặng người tiến cung ta nói, các nàng còn cảm thấy ta ghen tị. Hiện tại tốt rồi, xảy ra chuyện, lại tới tìm ta khóc lóc kể lể nhưng ta có biện pháp nào đâu? Người cũng chết rồi, chẳng lẽ ta đến gặp Hoàng Thượng xin giải oan?"

An phi khuyên nhủ. "Mẫu thân, dù người có ý tốt nhưng hiện tại ai dính vào chuyện này đều không có chỗ tốt. Hoàng Thượng cực kì tức giận, nhất là lúc này những nơi khác đều không có chuyện gì, chỉ riêng hậu cung chúng ta xảy ra chuyện, đến Hoàng Hậu còn bị răn dạy ta thì tính là gì chứ. Nếu còn có người đến tìm mẫu thân, người cứ cáo ốm đi."

An phi vì chuyện Trần Thục nghi mà bị phạt bổng lộc, may mắn nàng không bị hiềm nghi, không thì hiện tại không biết có hậu quả gì. An phi suy đoán, chuyện này có quan hệ với Trần Thục nghi nhưng hiện tại người đã chết, thật không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

Cũng do nàng sinh hạ Nhị công chúa, cho nên mới không bị xử lý, nếu không, tuyệt đối không phải chỉ là phạt bổng lộc. Sự việc trong cung thay đổi bất ngờ, mỗi bước đều không thể đi sai.

Trần phu nhân thở dài. "Người nói nàng ta là vì cái gì? Thiếu đi một Huệ phi, chẳng lẽ sẽ không có nữ nhân khác tranh sủng sao?"

"Trước mắt Huệ phi được Hoàng Thượng thích, nhiều người ghen tị. Trần Thục nghi tự mình nghĩ không muốn thua kém, có thể có cách nào?"

Đạo lý mọi người đều biết, biết là biết, nhưng ai có thể có lý trí, đặc biệt ở trong cung.

Tự cảm thấy có thể vấp ngã một hòn đá chặn đường, như vậy đường mình đi có thể thông thuận.

Không hay biết, vặn ngã một cái, phía trước còn có vô số cái.

"Nương, chuyện này người trở về không cần nói gì. Do Trần Thục nghi tự mình tìm chết không trách được người khác, chúng ta cũng không thể bị nhà các nàng liên lụy !" An phi nói tiếp. "Ta chỉ muốn cùng Nhị công chúa sống thật tốt những cái khác, cái gì cũng không quan tâm ."

"Người, người không thể nghĩ như vậy được, người còn có thể sinh hoàng tử. Sinh hoàng tử nửa đời sau mới có chỗ dựa vào." Trần phu nhân lập tức nói.

Nhìn xem, lòng người đều là như thế này, nói tới người khác, rất dễ dàng, cũng nhìn thấu. Nhưng nói tới bản thân người trong cuộc lại nhìn không thấu chút nào.

An phi nhìn Trần phu nhân nói. "Mẫu thân, ta biết rồi người về trước đi."

Tuy xảy ra chuyện này nhưng cuộc săn mùa thu vẫn được tiến hành. Chung quy đây là chuyện triều đình đại sự, không thể chỉ vì chuyện này mà không làm.

Ngược lại, sau đó Hoàng Thượng thường xuyên đến chỗ Lý Già La.

Hôm nay, sau khi nghỉ ngơi Hoàng Thượng ôm Lý Già La nói. "Ái phi, lần này ủy khuất nàng rồi ."

"Hoàng Thượng, thần thiếp không có chuyện gì, chỉ là Trường Ninh bị làm cho kinh sợ." Lý Già La nói.

"Trường Ninh bên kia trầm sẽ bồi thường. Riêng nàng, trầm sẽ nâng phân vị cho nàng."

"Hoàng Thượng, không cần nâng phân vị của thần thiếp. Việc này vốn không thích hợp, thần thiếp vừa mới thăng Huệ phi lại tăng phân vị. Sao

mọi người sẽ không chú ý đây? Hoàng Thượng muốn thưởng, tốt nhất thưởng cho thần thiếp chút ngân lượng thần thiếp dùng là tốt rồi."

Hoàng Thượng nghe xong cười. "Không ngờ ái phi là người tham tiền. Đợi trở về trẫm sẽ thưởng nàng nhiều hơn, nàng nói cũng đúng, như vậy phân vị không thăng miễn cho lại có người không có mắt, vươn tay đến chỗ nàng."

Hai người tâm sự hồi lâu, thẳng đến khi Lý Già La ngủ Tiêu Cảnh vẫn chưa ngủ nhìn chăm chăm vào đỉnh màn.

Qua vài ngày, săn bắn chấm dứt mọi người đều xuất phát hồi kinh. Lý Già La nhìn trời xanh thăm, nghĩ, cũng không biết đến khi nào mới có thể ra khỏi hậu cung như thế này lần nữa.

Hồ Phách lại nói. "Không ra được thì không ra, đi ra thiếu chút nữa xảy ra chuyện lớn như vậy. Trong cung tuy rằng có nhiều quy củ nhưng đến cùng chúng ta ở Trường Xuân cung vẫn được an toàn."

Đi ra liền bị người ta tính kế, thiếu chút nữa bị té chết, ra ngoài như vậy vẫn nên từ bỏ thì hơn.

Sau khi Trường Ninh huyện chủ trở về, khi đang tỉnh dưỡng thì nhận được thánh chỉ sắc phong làm Trường Ninh quận chúa.

Vĩnh Xương trưởng công chúa và phò mã cùng nhau tiếp chỉ, vì Trường Ninh huyện chủ còn đang dưỡng bệnh, không dậy nổi. Người tuyên chỉ cũng cố ý phân phó, Trường Ninh huyện chủ có thể không cần đứng lên.

Phu quân Vĩnh Xương trưởng công chúa nhận được ý chỉ, đầy mặt đều là nét cười. Sau khi tiễn thái giám truyền chỉ, hẩn nhìn Vĩnh Xương trưởng công chúa cười nói. "Vẫn là Trường Ninh của chúng ta có bản lĩnh, chỉ là té ngã đã được phong tước vị quận chúa."

Vĩnh Xương trưởng công chúa không nói gì, loại người này, có nói cũng vô ích.

"Ta đi xem Trường Ninh."

"Cùng đi đi, ta cũng muốn gặp con gái ngoan của ta." Nói rồi hai người cùng nhau đi vào nội thất của Trường Ninh.

Nhìn thấy Trường Ninh, Vĩnh Xương trưởng công chúa còn chưa nói gì, trái lại phò mã gia nói trước. "Nữ nhi ngoan của ta, con thật là lợi hại hiện tại đã là quận chúa ! Nhà chúng ta đều nhờ con mà được vinh hạnh. Về sau nên tạo quan hệ cùng Huệ phi, thật là tốt quá! Ha ha."

Trường Ninh nói. "Ta tạo quan hệ với Huệ phi, mắc mớ gì tới người?"

Vĩnh Xương trưởng công chúa nháy mắt với Trường Ninh. Đối phương dù sao cũng là phụ thân của Trường Ninh, không khách khí như vậy cũng không tốt.

"Người nói gì đó? Đừng tưởng bây giờ người là quận chúa thì có thể vô lễ với phụ thân như vậy!"

"Ha ha, phụ thân, người phụ thân này, ngài có tư cách gì ở trước mặt ta thuyết giảng đạo lý. Không phải có người nói, ta là loại nữ nhi không cần cũng được, không phải ngài chỉ cần nhĩ tử và nữ nhi hiếu kính kia thôi sao? Lại nói ta vô lễ, ngài có tin hay không , hiện tại ta cho người giải quyết đôi bảo bối của ngài?"

Vĩnh Xương trưởng công chúa chỉ sinh được Trường Ninh. Mặc dù phò mã không được cưới vợ bé, nhưng công chúa dù không nguyện ý, cũng phải để nữ nhân khác sinh con cho hấn, chỉ là không thể tính thân phận thiếp thất.

Vị Vĩnh Xương phò mã gia chính là như vậy, thấy Vĩnh Xương trưởng công chúa không được sủng, tính tình tương đối yếu đuối, lại thấy Vĩnh Xương trưởng công chúa chỉ sinh được một nữ nhi nên đã tìm nữ nhân khác sinh nhi tử và nữ nhi. Đối với nữ nhi Trường Ninh này, hẳn không quan tâm chút nào.

Lại thêm Trường Ninh là huyết mạch hoàng thất, được phong huyện chủ. Hẳn càng cảm thấy con con gái kia của mình đáng thương. Cùng một phụ thân, một người thân phận cao quý, người còn lại thân phận thấp đến không thể thấp hơn nữa. Hẳn không có cách nào, chỉ có thể đem tình thương của mình dồn cho nữ nhi kia.

Vì sao Trường Ninh huyện chủ lại phải làm như vậy, còn không phải do bị ép buộc sao? Nếu nàng không dựa vào chính mình, mẹ con các nàng sẽ bị người khác khi dễ đến chết .

Cũng đừng nói công chúa hay không công chúa, công chúa Hoàng gia nhiều vô cùng, có người được sủng ái, có người như không tồn tại. Ngay đến phủ Trưởng công chúa cũng như bếp lò lạnh.

Từ lúc Trường Ninh huyện chủ đi thỉnh an Thái Hậu, phò mã gia không còn lớn lối và quá phận như trước kia, trái lại có chút thích nữ nhi này .

Chỉ là hiện tại vị phò mã gia này bị tức đến đỏ mặt tía tai, không ngờ con gái của mình lại nói chuyện như thế với mình. Hẳn còn chưa có tính toán khác, không thể dùng biện pháp cứng rắn với nữ nhi này. Nàng tạo quan hệ với vị Huệ phi trong cung, Huệ phi lại sinh được Tam hoàng tử.

Hắn cố nén lửa giận trong lòng, nói. "Con nói gì vậy, đó cũng là đệ đệ muội muội của con. Nếu con không thích bọn họ, cũng không cần làm như vậy. Tục ngữ nói đúng, ra trận phụ tử bình, đánh hổ thân huynh đệ(Tạm dịch nghĩa: cha con cùng ra trận sẽ giành chiến thắng,huynh đệ chung sức thì sẽ đấu lại hổ), có người giúp đỡ so với một người thì tốt hơn. Trường

Ninh à, trong lòng phụ thân thích nhất chính là con, đối tốt với các nàng cũng giống như thích chó thích mèo mà thôi. Sao có thể so sánh với con được?"

Trường Ninh quận chúa cười nói. "Nếu phụ thân nói như vậy, ta gọi đệ đệ và muội muội đến. Phụ thân nói trước mặt đệ đệ, muội muội, ta mới tin."

Phò mã gia lại nói. "Bọn chúng hiện không ở đây ta sao có thể nói. Trường Ninh à, bây giờ con là quận chúa, về sau nhiều cơ hội tiến cung. Cha cũng nói rồi, ra trận phụ tử binh, đánh hổ thân huynh đệ. Lúc ấy con mang muội muội của con đi theo, tốt xấu gì cũng làm cho nàng trông thấy quen mắt, không thì đi ra ngoài cái gì cũng không biết, cũng làm cho con mất mặt".

"Muốn ta đi nói tốt cho nàng ta hay không, xin cho nàng cái danh huyện chủ?" Trường Ninh nói.

"Được, được, Trường Ninh là tỷ tỷ tốt. Nếu muội muội của con có thể được phong làm huyện chủ, đây tuyệt đối là chuyện tốt!" Vị phò mã lập tức nói.

"Hừ! Cũng không nhìn một chút nàng ta có đức hạnh gì, ngay cả cái thân phận thứ nữ cũng không phải, còn muốn làm huyện chủ cho rằng chính mình là cái gì? Chỉ là cái loại ti tiện. Hyết mạch hoàng gia chúng ta sao có thể chứa loại ti tiện này, làm bẩn danh Hoàng gia? Phụ thân đừng cho rằng có thể gọi mẫu thân ta một tiếng mẫu thân, nàng ta sẽ thật sự là huyết mạch Tiêu gia. Vĩnh viễn không phải, loại ti tiện như vậy, làm cho biến mất cũng có thể. Còn huyện chủ, đó là mộng đẹp của nàng ta, ta cho phụ thân ngài biết, về sau đừng nằm mơ như vậy nữa, đến khi tỉnh mộng không có gì cả lại thất vọng. Bên kia nhiên chuyện rất cần phụ thân, hay là phụ thân đi xem xem bảo bối nữ nhi của ngài đi, miễn cho bị ta khi dễ sẽ không tốt."

Thấy phu quân bức tức bỏ đi, Vĩnh Xương trưởng công chúa thở dài. "Trường Ninh, cần gì làm như vậy, mẫu thân đã sớm không cần!"

"Mẫu thân, người không để ý, người ta mới thấy người yếu đuối có thể lấn lướt. Người xem ta, các nàng dám khi dễ sao? Người đừng quên, người là công chúa ngay cả từ bỏ phụ thân, người cũng là có thể. Vì sao chuyện gì cũng muốn giấu diếm thay hân?"

Vĩnh Xương trưởng công chúa nói. "Mặc dù ta là công chúa, có một huynh đệ hiện tại làm Hoàng Đế nhưng vị huynh đệ này gần như không có giao tình với ta. Tuy nói là công chúa nhưng cũng chỉ có cái danh công chúa không tính là gì. Và lại, con là nữ nhi của phụ thân nếu ta và phụ thân con thật sự vỡ lở ra, thanh danh của con cũng sẽ chịu ảnh hưởng. Người đời chỉ nhìn gia tộc của phụ thân con, ta không thể để mình cảm thấy thoải mái mà mặc kệ sống chết của con."

"Vậy chúng ta cứ như hiện tại là được rồi, bây giờ ta đã không cần thiết phải dựa vào gia tộc của phụ thân."

Trường Ninh quận chúa nói. "Trên người phụ thân có nhiều nữ nhân, chẳng lẽ mẫu thân không cảm thấy ghê tởm sao? Chung sống với người như vậy, nhìn cả nhà bọn họ hòa hoà thuận thuận, trái lại chúng ta trở thành người ngoài. Nếu không phải hân cưới mẫu thân, sao có được ngày tháng tốt đẹp như bây giờ? Chính mình ỷ vào người để được như hôm nay, không nói cảm ơn người ngược lại còn tìm nữ nhân khác, cùng nữ nhân khác sống ngày tháng tốt đẹp. Mẫu thân, nói thật ra ta cảm thấy uất ức thay người, cũng uất ức thay cho hoàng thất Tiêu gia."

Nàng không để ý có phụ thân hay không, phụ thân như vậy chi bằng không cần. Cũng không nhìn cặp trai gái kia của hân có đức hạnh gì, dùng thân phận gì để cùng ngồi ăn với mình, có tư cách không?

Hôm nay nàng đi đến bước này đều là do công sức của bản thân bỏ ra, chính lúc này đây cũng là đem mạng của mình ra đánh cược. Dựa vào cái gì hần nói hai câu nhẹ bằng, nàng phải cho thứ muội kia chỗ tốt? Quả thực là nằm mơ!

Về chuyện lần này, nàng cũng đã nghĩ xong. Nàng hoàn toàn là bởi vì thích Huệ phi, cho nên mới không biết trời cao đất rộng, muốn thay ngựa của Huệ phi đi, nào ngờ giữa chừng lại xảy ra chuyện như vậy, nàng thật sự là gặp tai bay vạ gió. Dù ai cũng không nghĩ ra mình cố ý thay ngựa với Huệ phi. Dù sao cũng là cầm mạng của mình đi đổi.

Đương nhiên, ngoại trừ Huệ phi, trước kia Trường Ninh đối với Huệ phi còn do dự, chỉ bằng nàng ấy có thể nhìn thấu mình, Trường Ninh cảm thấy mình làm đúng rồi, không uổng công mình mạo hiểm như vậy. Huệ phi là nhân tài có năng lực khiến Trường Ninh quận chúa bội phục, chỉ là trong nội tâm Trường Ninh mơ hồ có chút sợ hãi. Có phải Huệ phi đã sớm nhìn ra tọa kỵ của mình có vấn đề hay không, cho nên mới yên lặng, chờ đợi người kia ra tay?

Sau đó do mình là người ngoài làm sự tình lộ ra. Nàng chuyện gì cũng không có quan hệ nhưng lại là người bị hại. Nếu quả thật là như vậy, Trường Ninh càng hưng phấn, mắt nhìn người của nàng thật không sai.

Lại đến mùa đông, năm nay mùa đông tựa hồ đến sớm hơn .

Từ khu vực săn bắn Hoàng gia trở về, vẫn chưa tới nửa tháng, có một trận tuyết rơi nhỏ. Tam hoàng tử biến thành trái cầu bông, được mẫu thân ôm vào trong lòng.

Hiện tại nó được bốn tháng rồi, so với ba tháng ăn ngủ ngủ ăn đã hoạt bát hơn. Trong phòng của Trường Xuân cung ấm áp như mùa xuân, tiểu gia hỏa này lại thích ra bên ngoài đi xem cảnh tuyết, nhìn tuyết trắng trắng, nó rất hưng phấn.

Mỗi ngày đều được mặc quần áo dày cộm, cho người ôm ra ngoài sợ gió
lùa, không ôm ra ngoài lại không được, cũng không biết từ khi nào trở
thành thói quen.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Tìm Nhà Chồng

Edit: Puta Ng

Beta: Sutháiphi

Hoàng Thượng nói bé trai và bé gái không giống nhau, bé trai thích ra ngoài hơn. Có đôi khi đến Trường Xuân cung, Hoàng Thượng cũng tự mình ôm lấy Tam hoàng tử, ra ngoài đi một vòng. Mặc dù nói ôm cháu không ôm con nhưng Hoàng Thượng lại không có quy củ này.

Từ lần trước xảy ra chuyện ở bãi săn Hoàng gia, Hoàng Thượng cũng ngầm bố trí nhân thủ tại Trường Xuân cung. Trước khi đi bãi săn, người bố trí bảo vệ Tam hoàng tử cũng không thu hồi lại.

Đương nhiên, bên Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử cũng tăng thêm nhân thủ. Đều là cốt nhục của hãn, hãn không thể bất công.

Lại đến trừ tịch, Vương thái hậu cũng ra ngoài cười nói với mọi người. "Nay trong cung lại thêm ba đứa nhỏ, các người phải tiếp tục cố gắng, ai gia ngóng nhìn con cháu đầy đàn."

Nói xong mọi người đều cười, có nhóm thái phi ngang hàng cùng Vương thái hậu cũng hòa theo nịnh hót. Bên cạnh Lý Già La càng vây quanh không ít người. Tam hoàng tử chỉ đến, lộ mặt một cái liền được ôm trở về. Ở đây ồn ào người lại nhiều, Hoàng Thượng cho mấy hoàng tử trở về chỗ ở của mình.

Ca múa biểu diễn đặc sắc hơn năm ngoái một chút. Thời điểm tốt nhất, Lý Già La chỉ nhìn một lát, vì có thai nên bị đưa trở về nghỉ ngơi .

Triệu Hoàng Hậu thấy mọi người đang vui vẻ, liền cười nói. "Năm trước, Huệ phi mang thai, cũng không ngồi lại lâu. Năm nay bản cung thấy mọi người có mặt đầy đủ, bản cung làm chủ chúng ta tổ chức sinh nhật cho Huệ phi, thế nào?"

Thật ra hôm nay là sinh nhật Võ Uyển Trinh, vừa vặn đúng ngày hôm nay ba mươi tháng chạp.

Vương thái hậu nghe xong cười nói. "Hiếm khi Hoàng Hậu có hứng trí như vậy, ai gia cũng hiểu phần nào. Huệ phi có công sinh dục chỉ bằng điều này, chúc thọ cho nàng cũng đáng giá. Về sau các người ai sinh tôn tử tôn nữ cho ai gia, đều là công thần ai gia đều rất vui mừng."

Vương thái hậu nói xong, người khác cũng phụ họa theo. Lý Già La đứng lên cười nói. "Thần thiếp có thể được chúc mừng sinh nhật cũng là phúc khí. Thần thiếp đa tạ ân điển của Thái Hậu nương nương và Hoàng Hậu nương nương."

Lúc này, nếu chối từ đó chính là không biết điều.

Vương thái hậu lập tức cho người cầm một bộ diêu lại đây, nói. "Đây là lúc ai gia còn trẻ, tiên đế gia thưởng cho ai gia. Nay ai gia đã lớn tuổi, không thể mang được bộ diêu lông lầy như vậy nữa rồi, cho người trẻ tuổi như các người dùng mới thích hợp."

Mọi người đều vội vàng nói. "Thái Hậu nương nương đâu đã lớn tuổi. Ở cùng một chỗ với chúng thần thiếp, người ta đều nói chúng ta bằng tuổi đấy."

Vương thái hậu rất vui vẻ, có Vương thái hậu mở đầu mọi người đều chuẩn bị thọ lễ cho Huệ phi. Cuối cùng lúc giải tán, Vương thái hậu nói.

"Đêm ba mươi, ai gia đều lễ Phật. Nếu hôm nay là ngày lành của Huệ phi vậy cũng theo ai gia đi lễ Phật, để về sau Phật tổ đều sẽ phù hộ người."

Có thể theo Vương thái hậu đi lễ Phật, trong mắt đại đa số tần phi, đều là chuyện tốt tranh đoạt cũng không được. Huệ phi thật có phúc khí ! Nếu mình có một ngày như vậy thì tốt biết bao.

Lý Già La vội vàng lên tiếng. "Thần thiếp tạ Thái Hậu nương nương ân điển."

Tối nay Hoàng Thượng đến chỗ Hoàng Hậu, không có chuyện của phi tần khác.

Lý Già La theo Vương thái hậu trở về Từ Ninh Cung. Vương thái hậu cho Lý Già La ngồi xuống, lúc Cung ma ma dâng lên điểm tâm và trà, Vương thái hậu đã ngồi xuống, nói. "Trên yến hội, bình thường ai gia đều không ăn được no. Cho nên trước đó ai gia sẽ ăn một ít điểm tâm, miễn cho đến lúc đó thấy hương vị không chịu đựng nổi."

Huệ phi nghe xong cũng nói. "Nương nương nói phải. Lúc thần thiếp ở nhà mẹ đẻ, mỗi lần mẫu thân thần thiếp mang thần thiếp ra ngoài cũng cho thần thiếp và muội muội ăn trước gì đó ở nhà. Miễn cho đến lúc đó ở nhà người ta ăn nhiều bị người chê cười."

"Ha ha, mọi người đều không khác mấy. Chỉ là bản cung cảm thấy để giữ ý tứ, điều này cũng khó trách." Vương thái hậu hỏi. "Từ nhỏ Huệ phi sống ở đâu?"

Lý Già La đáp. "Hồi bẩm thái hậu nương nương, bởi vì thân thể thần thiếp không tốt, cho nên nuôi dưỡng ở quê nhà. Vài năm trước bệnh dưỡng khôi nên được phụ thân và mẫu thân đón về."

Vương thái hậu gật đầu, nói. "Thì ra là như thế. Cung ma ma, dẫn Huệ phi đi lễ Phật đi thôi, ai gia cũng phải đi."

Chỗ hai người lễ Phật cũng không phải xa, vì Thái Hậu thích lễ Phật, cho nên trong Từ Ninh Cung có một Phật đường rất lớn. Bên trong còn chia thành vài Phật đường nhỏ, nếu nhiều người lễ Phật thì mỗi người một Phật đường nhỏ.

Lý Già La được dẫn vào, Cung ma ma ôn tồn nhỏ nhẹ giảng giải cho Lý Già La. Lý Già La cảm tạ Cung ma ma, sau đó bắt đầu quỳ lạy tượng Phật.

Sương khói lượn lờ, Lý Già La không biết từ bao giờ bắt đầu hơi chóng mặt, cuối cùng ghé vào Phật đường phía trước, có vẻ đã thiếp ngủ .

Vương thái hậu nhắm mắt lại, Cung ma ma nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Vương thái hậu, lắc đầu với Vương thái hậu.

Vương thái hậu thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói. "Không phải thì tốt, người nọ cũng đã nói, không phải hoàn toàn chắc chắn. Huệ phi này vận khí thật tốt."

Cung ma ma nói. "Nương nương, nô tỳ cảm thấy như vậy cũng tốt, ít nhất không để nhiều người nghi ngờ."

Vương thái hậu nghe xong dừng một lát, sau đó gật đầu. "Người nói phải. Mà thôi, ai gia cũng thuận theo tự nhiên một lần đi."

Lý Già La buồn ngủ được Cung ma ma đánh thức. Lý Già La có chút mông lung buồn ngủ, nhìn thấy Cung ma ma, sợ tới mức lập tức tỉnh táo lại, khẩn trương nói với Cung ma ma. "Ma ma, ta cũng không biết mình vì sao lại ngủ thiếp đi. Người yên tâm, ta cam đoan sẽ niệm xong kinh thư còn lại."

Cung ma ma cười nói. "Nương nương không cần lo lắng, Thái Hậu nương nương thường lễ Phật. Phật hương hơi đặc biệt một chút người không quen dùng thời gian dài đầu có thể như vậy. Thái Hậu nương nương sẽ không trách móc ."

Lý Già La nghe xong mặt càng đỏ hơn, vội vàng quy củ niệm kinh Phật, cho đến khi Thái Hậu an bài nàng trở về.

Sau khi Lý Già La trở về, nàng cho Hồng Tuyền chuẩn bị nước ấm, tẩy rửa toàn thân một lần. Phật hương Từ Ninh Cung Phật thật sự quá nồng làm cho người ta cảm thấy buồn nôn.

"Chủ tử, sao Vương thái hậu lại muốn người đi theo niệm Phật?" Hồ Phách hỏi.

"Thái Hậu nương nương cảm thấy hứng thú đối với cuộc sống của ta khi còn nhỏ, cho nên hỏi một chút. Vả lại, dính Phật khí, đối với bản thân ta cũng rất tốt." Lý Già La nói.

Hồ Phách vội vàng hỏi. "Chủ tử, có phải bà ta nhìn ra cái gì hay không? Hoài nghi chủ tử không phải con gái Võ gia sao?"

Lý Già La nói. "Đúng vậy, có chút hoài nghi, chỉ là bây giờ không hoài nghi nữa rồi."

Mồng một đầu năm.

Sau khi hành đại lễ với Triệu Hoàng Hậu, mọi người lại cùng đi Từ Ninh Cung của Thái Hậu. Vương thái hậu nhìn thấy Huệ phi, cười nói. "Người trẻ tuổi có tinh lực dồi dào. Ngày hôm qua quỳ nửa buổi lễ Phật, hiện tại tinh thần vẫn tốt như thường, ai gia thì không được vậy."

Lý Già La cười nói. "Thái Hậu nương nương đừng nhìn thần thiếp như bây giờ, đó đều là cố làm ra vẻ thôi. Thần thiếp vẫn cảm thấy so với Thái Hậu nương nương, thần thiếp mới quỳ một lần đã có chút đau lưng đau eo. Thần thiếp cũng cảm thấy thật kỳ quái, thần thiếp quỳ đau cũng là đau đầu gối, sao phía sau lưng cũng đau. Cung nữ trong cung thần thiếp nói với thần thiếp là buổi tối ngủ, thần thiếp không cẩn thận lăn xuống dưới giường, té ngã, cho nên phía sau lưng mới đau. Lúc ấy thần thiếp liền cảm

thấy, tại sao có thể oan uổng Thái Hậu nương nương, đều là thần thiếp không phải."

Vương thái hậu nghe xong càng cười. "Người đưa nhỏ này, lại còn dám oán ai gia, ai gia vì mặt mũi của người vẫn không nói ra. Nếu như vậy, Cung ma ma, người đừng giữ mặt mũi cho Huệ phi, nói một chút coi ngày hôm qua rốt cuộc chuyện gì xảy ra?"

Cung ma ma vội hỏi. "Thái Hậu nương nương, không phải chúng ta nói chừa mặt mũi cho Huệ phi nương nương sao. Bây giờ lại nói ra, đó không phải là lật lọng sao? Để năm mới của Huệ phi nương nương trôi qua tốt lành, nô tỳ sẽ không nói. Đợi một ngày nào đó năm qua đi, nô tỳ lại ngầm nói với Huệ phi nương nương."

Người khác nghe xong đều thuận theo, cười nói Cung ma ma bất công, khiến mọi người tò mò rồi lại không nói ra. Nhưng Cung ma ma mặc kệ người khác nói như thế nào cũng không nói ra.

Vương thái hậu cười nói. "Chỉ là thời điểm ai gia vào xem Huệ phi khiến nàng hoảng sợ, đụng phải vật gì đó phía sau, cho nên phía sau lưng mới bị đau. Các người đó, lại nghĩ đi đâu?"

Vương thái hậu nói ra đáp án, mọi người cảm thấy không có gì thú vị. Bên trong này không thiếu một số người muốn xem Huệ phi bị chê cười.

Nào ngờ chỉ bình thường như vậy, còn chưa đáng cười bằng việc Huệ phi từ trên giường lăn xuống đất. Nhưng hiện tại ai dám đem chuyện này ra làm trò vui, Huệ phi ngủ không đẹp, còn có thể lăn xuống đất, bọn họ cũng chỉ có thể cười thầm trong lòng một phen thôi.

Về phần lời nói của Thái Hậu, rõ ràng là nói dối, nhưng ai có thể nói gì đây? Dù là đối với Lý Già La, nàng cũng không thể giải thích.

Trong cung đón năm mới vẫn tẻ nhạt như trước kia, Hoàng Thượng và Hoàng Hậu bận rộn như thường, đám triều thần cũng bận rộn, hoàng thất cũng bận rộn, các loại tế bái, còn phải các loại chúc tết. Nữ nhân trong cung không có trai gái nên càng nhàm chán.

May Lý Già La còn có Tam hoàng tử còn có thể chơi đùa cùng nhau. Tiểu tử đã được nửa tuổi, bắt đầu mọc răng, nước miếng cũng nhiều lên, lăn lê, bò trên thảm trải dưới sàn. Trẻ con tinh lực tràn đầy, chỉ là có một thói quen rất không tốt, ban ngày ngủ, trời vừa tối lại tỉnh táo. Nhóm bà vú dỗ dành nó đều cảm thấy mệt mỏi quá chừng, một giờ đêm nó cũng chưa chịu ngủ, rất ầm ĩ.

Lý Già La cảm thấy thói quen này của nó rất không tốt, muốn dạy dỗ nó. Nào ngờ Hoàng Thượng lại không cho phép, nói trẻ con tinh lực tràn đầy mới đáng khen, nhóm bà vú không chịu được, đó chính là bà vú thất trách, lại đối một đám, không thì bổ sung thêm vài người. Nó là hoàng tử trong cung, còn thiếu người hầu hạ sao?

Dù sao là thế nào, cũng không thể ủy khuất con trai của mình, cho nên Tam hoàng tử qua một thời gian quấy nhiễu, cuối cùng không biết là một ngày nào lại khôi phục bình thường Lý Già La cũng không nhớ rõ .

Có thể thấy được trẻ con quả nhiên là một ngày một khác.

Năm mới, người Võ gia cũng tiến cung đến bái kiến Lý Già La, lần này Võ lão thái thái cũng tới.

Lần đầu tiên Võ lão thái thái tiến cung, tâm tình rất kích động. Vốn bà còn bất mãn với đứa cháu gái Võ Uyển Trinh này, chung quy đến bây giờ bà còn chưa có phong hào.

Nhưng cuối cùng nghe nói, từ ngày con trai lớn của bà được phong quận công, bà chính là quận công thái phu nhân, không cần thánh chỉ đặc biệt sắc phong, Lễ bộ sẽ an bài ổn thỏa.

Tuy rằng Võ lão thái thái hơi mất mát, nhưng cũng biết là trứng chọi đá. Đến mặt cháu gái còn không gặp thì có cách nào để nói? Lần này thật vất vả mới được đến trong cung, chuẩn bị nhiều lời đề nói với cháu gái.

Nhìn thấy Trường Xuân cung lớn, chỉ có mình cháu gái mình ở, còn có nhiều thái giám và cung nữ. Lòng hư vinh của Võ lão thái thái được thỏa mãn.

Sau đó gặp được cháu gái lớn Võ Uyển Trinh, cháu gái mặc một thân hoa phục, quả thực không nhận ra. Nói như thế nào đây, cái khí thế bức người kia, so với thời điểm trước kia trong phủ bộ dáng cẩn thận, khúm núm, hoàn toàn là hai loại .

Võ lão thái thái phải hành quốc lễ, chung quy người ta là Huệ phi nương nương. Sau đó thời điểm Huệ phi nương nương muốn hành gia lễ với bọn họ, Võ nhị thái thái Nguyễn thị và Võ đại thái thái Vân thị đều ngăn lại. Nói đùa, ở trong cung bắt nương nương hành gia lễ, đó không phải tự tìm phiền toái sao. Không chừng đúng lúc đó, Hoàng Thượng tới.

Trong lòng Võ lão thái thái mất hứng, lòng hư vinh không được thỏa mãn. Nhưng ở dưới mái hiên nhà người ta không thể không cúi đầu.

Vân thị đã sớm lĩnh giáo sự lợi hại trong cung. Đến bây giờ Uyển Đình nhà bà còn bị nhốt trong nhà đây Hoàng Thượng cho Huệ phi nương nương chỗ dựa, bà cũng không dám lại bất cần.

Nhìn Võ lão thái thái bộ dạng kìm nén, Vân thị thầm nghĩ, dù sao bà cũng sẽ không mở miệng nói trước, để cho người mẹ chồng này tự nói. Sau khi Võ lão thái thái ngồi xuống, liền khẩn cấp nói. "Uyển Trinh, người ở trong cung chịu khổ rồi!"

Lời này nói ra, Phùng An lập tức ra mặt nói. "Lớn mật, ai cũng có thể gọi tục danh của nương nương sao?"

Võ lão thái thái bị hoảng sợ, Vân thị không ngờ bà ta ngu xuẩn như vậy, mới bắt đầu đã phạm phải kiêng kị cũng bất chấp bị nàng chê cười, vội vàng nói với Võ Uyển Trinh. "Nường nường, lão thái thái lần đầu tiên cung, không hiểu quy củ, kính xin nường nường thứ lỗi."

Nguyễn thị cũng nhanh chóng nói. "Đúng vậy, nường nường, người đừng nóng giận. Bà ấy ở nông thôn ra, có chút không hiểu quy củ."

Lời này chọc giận Võ lão thái thái, hiện tại đến con dâu thứ hai cũng nói mình là từ nông thôn đến, nàng ta còn không phải con gái kẻ giàu xổi ở nông thôn? Chỉ là đến cùng biết đây là trong cung, vội vàng ngậm miệng.

Huệ phi cười nói. "Không sao. Tổ mẫu là thân cận với ta nên nói vậy, sau này sửa lại là được."

Võ lão thái thái nghe xong, vội vàng nói. "Đúng vậy, đúng vậy, ta và Uyển Trinh. Ta và nường nường là bà cháu ruột, tình cảm đương nhiên không phải bình thường. Chúng ta có quan hệ huyết thống, nường nường nào sẽ trách móc?"

Nói Vân thị và Nguyễn thị đều không có quan hệ huyết thống với Huệ phi, mình bà có. Tuy rằng đây là sự thật nhưng sao nghe lại làm cho người ta khó chịu và mất tự nhiên như vậy?

Huệ phi đã cho người dâng trà và điểm tâm, Vân thị càng cẩn thận từng li từng tí, ngược lại Nguyễn thị có hơi lơ đãng. Võ lão thái thái ăn điểm tâm, thấy hương vị rất ngon.

Huệ phi cười nói. "Nếu tổ mẫu cảm thấy không tệ, về sau ta cho người đưa đến quý phủ một ít. Những món này đều là sai ngự trù phòng đặc biệt làm."

Phi tử trong cung bình thường cũng có thói quen ban thưởng điểm tâm cho nhà mẹ đẻ, hoặc phân cho thứ tốt. Cung phi có quan hệ tốt với nhà mẹ

để ngày lễ tết, thường thường cũng sẽ sai nội thị ra cung đưa đi.

Võ lão thái thái nghe xong, vội gật đầu, nói. "Huệ phi nương nương thật tốt, không quên ta người làm tổ mẫu này." Không có tổ mẫu ta, sao có nương nương nàng? Cũng thế, không có bà, nương nương cũng sinh không hạ Tam hoàng tử, cho nên tất cả đều là công lao của bà.

Nương nương hiếu kính bà cũng là nên làm .

Vân thị thật không muốn nghe mẹ chồng mình nói chuyện, thật là xấu hổ, Nguyễn thị cũng cảm thấy ngượng ngùng. Hôm nay đáng ra không nên dẫn bà ta tiến cung.

Huệ phi nói. "Mẫu thân, Nhị thẩm, lần trước các người nói muốn tìm hôn sự cho Nhị muội muội và Tam muội muội, hiện tại thế nào rồi?"

Tiến cung cũng không thể không có chuyện, chuyện hai vị này quan tâm là chuyện con gái mình. Hai người đó cũng đã đến tuổi nên tìm hôn sự.

Võ Uyển Trinh cũng đã quá vài tuổi, so với người bằng tuổi, họ cũng đã sinh đứa nhỏ.

Nguyễn thị cũng từ con gái của mình Võ Uyển Nhu biết lần trước Võ Uyển Đình phạm vào kiêng kị, vừa vạ bị Hoàng Thượng thấy được cho nên bị chinh thật thảm. Bà ta hiểu rõ năng lực của Huệ phi nương nương, thấy Huệ phi nương nương hỏi như vậy, vội vàng nói. "Nương nương, chúng ta đã tìm một số nhà, chờ nương nương đưa ra quyết định."

Huệ phi vội vàng nói. "Hôn nhân đại sự là lệnh của cha mẹ, các người làm cha mẹ, đương nhiên hi vọng con mình được tốt. Nếu nhìn trúng nhà nào, ta nhìn xem có thể xin Hoàng Hậu nương nương ban ân điển hay không, cho các người một ý chỉ."

Mới là ý chỉ, không nói đến thánh chỉ. Vân thị cùng Nguyễn thị cũng có chút thất vọng, nhưng có thể được ý chỉ cũng là rất tốt rồi.

Võ lão thái thái còn muốn chen vào nói, bị hai con dâu người một câu ta một câu, liền không nói được. Vân thị nói. "Nương nương, bên Uyển Đình, người xem Ngự Sử Liên đại nhân thế nào?"

Nhà Liên đại nhân? Liên đại nhân này, Lý Già La nghe Hoàng Thượng cũng nói qua là người cứng rắn. Có đôi khi Hoàng Thượng cũng bị hấn làm cho tức giận.

Người này cương trực, không chút đưa đẩy, làm Ngự Sử đó là không thể tốt hơn nhưng cũng đắc tội nhiều người.

"Tình huống trong nhà hấn thế nào?" Lý Già La hỏi.

Nguyễn thị vội vàng nói. "Nương nương, cái này ta biết rõ. Nhà bọn không nhiều của cải nhưng bên này đại tâu có nhiều của hồi môn cho Uyển Đình. Cũng không quan trọng, quan trọng nhất là Liên gia quy định, nam tử bốn mươi tuổi không con mới có thể cưới vợ bé. Quy định này, đoán chừng đại tâu muốn tìm cho Uyển Đình người không cưới vợ bé."

Loại gia đình này thanh danh dễ nghe nhưng khẳng định quy củ cũng nghiêm ngặt. Thật không biết đại tâu này nghĩ thế nào.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Nổi Giận

Edit: Puta Ng

Beta: Nam Thiên Vân

Huệ phi hỏi. "Điều này không sai." Vân thị thật đúng là một lòng quyết định vì Võ Uyển Đình. "Có điều phẩm hạnh của con trai nhà họ thế nào?"

Đối với Võ Uyển Đình, Lý Già La cảm thấy ai cưới nàng ta chính là nhận lấy tai họa nhưng xem tình hình này, Liên gia vẫn chủ động tới cửa? Điều này có chút kỳ quái, chẳng lẽ là Hoàng Thượng an bài?

Vân thị mỉm cười nói. "Trước đó không lâu đến Liên gia, uống trà cùng Liên gia thái thái có gặp qua đứa bé kia. Bộ dáng rất đoan chính, nói chuyện cũng rất ôn hòa thần phụ thấy đúng là rất tốt."

Lý Già La lại hỏi. "Phụ thân có đồng ý hay không?"

Nói đến cái này, Vân thị cũng hơi do dự. Võ lão thái thái nhịn không được, lập tức nói. "Liên gia này nghèo như vậy, gả Uyển Đình qua người làm mẹ như người không cảm thấy đuối lý sao? Lão gia nhà người tìm những vị kia đều rất tốt, vương công quý tộc. Nói đến cũng cho nương nương chúng ta nở mày nở mặt. Người thì hay rồi, một người cũng không ư, không phải chỉ là có thêm mấy thiếp thất thôi sao? Hiện tại nhà ai không có mấy người thiếp thất? Chỉ cần hãnh không sủng thiếp diệt thê là được, những cái khác sợ gì? Không phải có nương nương chúng ta ở trong cung sao? Đoán rằng các nàng cũng không dám quá phận!"

Thì ra Võ Chính Đạo tìm cho con gái của mình loại người người hình thức như thế kia, nhìn được mà không dùng được. Vân thị nhất định không đồng ý.

Lý Già La nói. "Ta lại cảm thấy mẫu thân nói không sai."

Mắt Vân thị sáng lên, sau khi trở về đã có thể nói lại với Võ đại lão gia. Võ lão thái thái nghe xong rất là thất vọng nhưng hôm nay các bà tiến cung vì chuyện này, Võ đại lão gia cũng muốn để nương nương đưa ra chủ ý.

Vân thị cảm thấy mỹ mãn, kế tiếp chính là Nguyễn thị. Nguyễn thị lại yêu cầu rất cao nói ra vài người, đến con trai Vĩnh Xương trưởng công chúa cũng nói ra.

Lý Già La hỏi. "Vĩnh Xương trưởng công chúa? Không phải nàng ấy chỉ có một Trường Ninh quận chúa sao? Thế nào lại có thêm một đứa con trai?"

Vân thị lộ ra thần sắc trào phúng, Nguyễn thị trên mặt không tự tại, ấp úng nói. "Là con trai của phò mã Vĩnh Xương trưởng công chúa. Vĩnh Xương trưởng công chúa chỉ sinh một nữ nhi, cho nên phò mã tìm một thông phòng, sinh ra nhi tử. Kỳ thật coi như là nhi tử của Vĩnh Xương trưởng công chúa."

Thấy sắc mặt Huệ phi càng ngày càng không tốt, Nguyễn thị không dám nói tiếp nữa. Võ lão thái thái lại không nhìn thấy, trực tiếp nói. "Ta cảm thấy cũng rất tốt, bên kia là quý phủ công chúa, nếu bình thường, nào đến phiên nhà chúng ta?"

"Mẫu thân, chớ nói chuyện." Vân thị vội vàng ngăn cản nói.

"Vì sao không thể nói, nơi này lại không có người ngoài." Võ lão thái thái còn muốn lại nói tiếp chỗ tốt của mỗi hôn sự này.

Mặt Huệ phi không chút thay đổi, nói. "Nhị thẩm người biết không, thân phận như vậy đến gia phả cũng không được ghi tên vào. Vĩnh Xương trưởng công chúa là con gái Hoàng gia, cho dù không được sủng, vị phò mã này cũng phải nể mặt. Phò mã như vậy, người xác định người muốn gả con gái của mình qua đó?"

Nguyễn thị cúi đầu nói. "Không phải Trường Ninh quận chúa vẫn quan hệ tốt với nương nương người sao?"

"Nhị thẩm nói như vậy, mỗi hôn sự này còn là tốt cho bản cung ! Nếu như vậy, bản cung cũng không còn gì để nói, Nhị thẩm cứ việc định ra mỗi hôn sự này. Chỉ là về sau cũng đừng nói Tam đường muội là đường muội của bản cung, bản cung cảm thấy xấu mặt đấy."

Nguyễn thị vừa thấy Huệ phi nổi giận thì không dám nói gì nữa. Võ lão thái thái lại không phát hiện không khí không đúng, muốn khuyên Võ Uyển Trinh. "Nương nương, người không biết Nhị thúc và Nhị thẩm người khó xử thế nào đâu, hiện tại bọn họ ngay cả một nửa chức quan cũng không có. Mặc dù có nương nương người ở trong cung nhưng Nhị thúc người vẫn là một thường dân, chúng ta cũng muốn tìm cho nhị thúc người một chức quan. Nhưng là quyên quan (nộp tiền cho triều đình để được một chức quan), nhiều lắm chỉ là một chức quan thất phẩm, người khác cũng khinh thường"

Đây chính là muốn đến xin chức quan cho Võ Nhị lão gia mà, Lý Già La cười lạnh. Như vậy mà cũng mở miệng được.

Võ lão thái thái cảm thấy yêu cầu của bản thân thật bình thường. Người ta là nhà mẹ đẻ Hoàng Hậu nương nương không phải đến nhị thúc nàng ta cũng được phong quận công sao? Các bà yêu cầu không cao, chỉ phong Nhị nhi tử của mình một tước vị huyện công là được rồi. Tôn nữ của mình sinh Tam hoàng tử, công lao lớn như vậy, Hoàng Hậu nương nương còn chưa sinh được một hoàng tử đâu.

Huệ phi thân nhiên nói. "Không có chức quan thì không có chức quan. Bản cung thấy như vậy cũng rất tốt, nếu nhất định muốn gả Tam đường muội đến bên kia, bản cung cũng không xen vào. Nhưng mẫu thân, người có thể trở về nói với phụ thân, bảo hắn sắp xếp chuyện tách ra ở riêng."

Lời này vừa nói ra, Vân thị vui vẻ, Võ lão thái thái và Nguyễn thị kinh hãi, sao lại thành như vậy ? Không phải đang nói về hôn sự của Uyển Nhu sao, sao đột nhiên lại nhảy đến chuyện phân nhà?

"Ta tưởng bối này còn ở đây, sao lại phân nhà? Đây không phải là dọa người sao?"

"Xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử. Tổ phụ đã sớm mất, khi đó đã có thể phân nhà. Phụ thân tất nhiên sẽ nuôi tổ mẫu, mẫu thân, bản cung nói đúng hay không?"

Vân thị vội nói. "Nương nương nói phải. Chúng ta một phòng này là đại phòng, nuôi mẫu thân là chuyện đương nhiên phải làm. Dù là phân nhà ra ở riêng, mẫu thân cũng nên theo chân chúng ta ."

Có nương nương làm chỗ dựa, chỉ cần Nhị phòng này kiên trì muốn gả Uyển Nhu, vậy thì dọn ra ở riêng. Như vậy không còn gì tốt hơn .

Phu tử tòng tử, điểm này lại khiến mọi người không có lời nào để nói. Bởi vì một nhà, đương gia đứng đầu là nam nhân, gia chủ đời trước đã chết, như vậy gia chủ đời sau đổi thành Võ Chính Đạo.

Võ Chính Đạo nói phân nhà, đó tuyệt đối không có vấn đề gì. Nếu phụ thân Võ Chính Đạo còn sống, bọn họ nói phân nhà, đó chính là bất hiếu.

Nguyễn thị làm sao có thể đồng ý phân nhà? Đại phòng phát triển không ngừng, trong cung có con gái càng ngày càng được sủng ái, về sau nói không chừng có thể tiến thêm một bước. Dù là vài chục năm nữa cũng không buông mới phải, làm sao có thể dễ dàng để cho họ phân ra đây?

Phân ra rồi, bọn họ là dân chúng bình thường! Hôm nay chỉ là nương vào cái cố này đến ám chỉ nương nương, cho trượng phu mình một tước vị nào đó. Cũng là Nhị thúc ruột của nàng cũng không phải người ngoài, thế nhưng nào ngờ lại nếm mùi thất bại.

Vị Huệ phi này không còn là tiểu cô nương khúm núm mới đến Võ gia nữa rồi. Lúc trước con gái của mình nói chuyện Võ Uyển Đình, bà còn không dám tin tưởng, hiện tại bà xem như tin. Nếu không như ý nàng ta, nàng ta nhất định sẽ lập tức trở mặt.

Vốn tưởng rằng Trường Ninh quận chúa cứu mạng vị Huệ phi nương nương này, nàng sẽ tán đồng cuộc hôn nhân với nhà Vĩnh Xương trưởng công chúa, thế nhưng không ngờ nàng không đồng ý. Tình thế bị người ép buộc, Nguyễn thị vội vàng cam đoan, tuyệt đối sẽ không kết thân với vị phò mã gia này.

Võ lão thái thái càng chẳng thay đổi được gì, còn có thể nói gì nữa?

Huệ phi nương nương hỏi. "Sao Nhị thẩm lại nghĩ đến cửa hôn sự này?"

Nương nương có lời muốn hỏi, Nguyễn thị không dám không nói.

"Là vị phò mã gia kia đưa bái thiếp đến lão gia chúng ta. Sau đó lão gia chúng ta nghĩ tới Trường Ninh quận chúa vì thế liền lui tới, sau đó nói đến chuyện hôn sự của nữ nhi, liền thành như vậy ." Kỳ thật bà cũng thật ghen ghét, vị kia căn bản đến thứ tử cũng không phải. Nhưng nghĩ có thể kết thành thân gia cùng trưởng công chúa, việc đó thật không tệ, dầu gì cũng là hoàng thân quốc thích .

Nói tới, nếu vị nương nương này có thể mở miệng, con gái của mình có khi làm vương phi cũng được. Đáng tiếc nàng không mở miệng, lại cho bọn họ tự mình cân nhắc, hiện tại không xong lại không hài lòng với bọn họ.

"Đi về đi, bảo phụ thân nói rõ ràng chuyện phò mã gia cho nhị thúc, cũng cho hẳn có tính toán. Kết thân không phải kết thù, các người suy nghĩ cẩn thận một chút."

Cho người này lui ra ngoài, Lý Già La xoa xoa mày. Có đôi khi, nàng tình nguyện đi đối phó những người giao hoạt kia, cũng không muốn nói chuyện với những người ngu xuẩn này. Thật là làm cho người ta không biết nói gì cho phải. Rõ ràng là cái hồ to, lại cảm thấy là một chuyện tốt, một bước muốn nhảy xuống.

Hoàng Thượng lại đây, Lý Già La liền hỏi Hoàng Thượng về chuyện Liên Ngự Sử. Hoàng Thượng gật đầu nói. "Là trăm đề nghị. Trăm không nói thẳng với Liên ngự sử mà cho Tín vương đi nói với ông ta, trăm nghĩ, cảm thấy hoàn cảnh của Liên gia như vậy, rất thích hợp với vị muội muội kia của người. "

Trong nhà Liên gia, quyền gia quy của họ đầy thế này. Con dâu mới vào cửa, trước tiên những cái khác không nói, phải thuộc lòng quyền gia quy kia. Học không xong thì không thể ghi tên vào gia phả, hơn nữa nhà họ không sợ cường quyền. Bằng không cũng sẽ không có một người như Liên Ngự Sử.

Người ngay thẳng cương trực ai cũng không có cách nào lôi kéo. Hoàng Thượng rất yên tâm với Liên Ngự Sử.

Lý Già La nghe xong chỉ chặc lưỡi. Liên gia này thật đúng là 'Người trong sạch'. Võ Uyển Đình gả xong, đoán rằng nhất định là sẽ bị uốn nắn gắt gao.

Nàng ta là loại người chỉ có người khác nghe nàng ta, nàng ta nghe người khác thì nằm mơ đi. Nhưng Liên gia lại đặt nặng nhất quy củ, một cô con dâu mới làm sao có khả năng khiến mọi người nghe lời người? Như

vậy, đoán rằng Võ Uyển Đình gả qua, trong một thời gian rất dài sẽ không ra ngoài nổi.

Lý Già La cười thiếu phúc hậu. Quản chặt Võ Uyển Đình sau này nàng ta sẽ không gây họa. Nàng cũng không muốn đi theo thu thập cục diện rồi rắc cho nàng ta.

"Hoàng Thượng, người thật tốt!" Nàng nhắc đến chuyện đó, hẳn liền giải quyết xong.

Hoàng Thượng nói: "Vậy người tạ ơn trăm thế nào?"

Nhưng Hoàng Thượng lại chỉ nghe được từ Huệ phi về chuyện Liên gia và Võ gia. Chuyện Nhị phòng Võ gia rách nát, một chút cũng không làm phiền đến Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng nghĩ Huệ phi như vậy, biết đúng mực, không được một bước lại tiến thêm cả thước, không uống công mình sung nàng. Phi tử khác chỉ cần mình hơi có chút sắc mặt tốt đối với các nàng, không phải muốn cái này thì lại muốn cái kia, lại lấy chuyện nhà mẹ đẻ ra xin xỏ mình. Không phải cầu quan thì cầu tài, hoặc là cầu xin tha thứ. Hoàng Thượng đã thật phiền chán với loại người này.

Huệ phi chưa từng cầu quan cho nhà mẹ đẻ mình, sau đó những chuyện phiền lòng này cũng không nói với hắn, duy nhất chuyện kia. Hay là bởi vì mình bắt gặp kế muội kia của nàng vô lễ với nàng, sau đó mới xin mình tìm cho nàng ta một nhà quy củ.

Đến kế muội kia đối xử với nàng như vậy, nàng cũng không có ý nghĩ trả thù, tìm một nhà không tốt cho nàng ta, trái lại sợ hãi tính tình của kế muội sẽ khiến nhà người ta xấu hổ. Nàng cũng chỉ mong kế muội của mình được nhà chồng uốn nắn cho tốt.

Cho nên Hoàng Thượng vui vẻ để chuyện này trong lòng, chủ động hoàn thành giúp nàng. Về phần tần phi khác xin xử lý, hẳn lại cảm thấy rất phiền chán.

Ba nữ nhân Võ gia từ trong cung trở về, Võ Chính Đạo và Võ Chính Nghĩa đều ở nhà chờ, nhìn thấy ba người trở lại, đều vội vã hỏi tình hình. Chỉ là Vân thị là một khuôn mặt tươi cười, mà Nguyễn thị là khuôn mặt rầu rĩ, Võ lão thái thái là có vẻ hơi tức giận .

Thời điểm ở trong cung, Võ lão thái thái không dám nói, trở về, nhìn thấy hai con trai, tự nhiên có dựa vào, liền nói. "Làm nương nương liên vong ân phụ nghĩa, quên đi ai mới là trưởng bối của nàng!"

Võ Chính Đạo vội vàng nói. "Nương, lời này của người là có ý gì? Người muốn Võ gia ta đều rơi vào tình cảnh nguy hiểm sao?"

Võ Chính Nghĩa cũng nói. "Nương, về sau đừng nói như vậy. Nương nương là người chúng ta có thể nói sao?"

Võ lão thái thái nói. "Các người, cả hai người đều sợ nàng ta. Chẳng lẽ nàng còn có thể giết hết chúng ta? Trừ phi nàng ta bất hiếu!"

Chinh một người không phải cứ giết là xong. Đến lúc đó làm cho người có khổ mà không nói nên lời, trên mặt còn phải mang ơn, đây không phải rất bình thường?

Võ Chính Đạo trực tiếp hỏi Vân thị, "Trong cung gặp nương nương, phát sinh chuyện gì?"

Nghe mẫu thân mình oán giận, một chút tác dụng cũng không có. Vân thị kể lại tóm tắt chuyện trong cung một lần. Trên thực tế, hôn sự của nữ nhi bà có thể được giải quyết viên mãn, bà rất vui mừng.

Người Nhị phòng tự tiện chủ trương, không trách được người khác, nếu có thể tách ra ở riêng thì tốt rồi, lại không cần nuôi sống cả nhà Nhị phòng này.

Đáng tiếc Vân thị biết, loại ý nghĩ này cũng chỉ là ý muốn mà thôi. Nhị phòng như con đĩa hút máu, sao có thể dễ dàng buông ra, tự sống đơn độc một phòng bọn họ?

Ngay cả lão thái thái cũng không đồng ý.

Võ Chính Đạo nghe xong, không nhìn người khác, chỉ nhìn đệ đệ mình, Võ Chính Nghĩa. Võ Chính Nghĩa bị nhìn từ chân đến đầu.

Võ Chính Đạo nói. "Nhị đệ, sao ngươi lại kết giao với vị kia? Người trong kinh thành đều biết Vĩnh Xương trưởng công chúa và vị phò mã kia bất hòa. Sao ngươi còn muốn gả Uyển Nhu cho con hăn? Nhi tử của hăn là thân phận gì? Ngươi cho rằng người Hoàng gia sẽ thừa nhận người như vậy là huyết mạch Hoàng gia sao? Dù Vĩnh Xương trưởng công chúa không được sủng ái đến thế nào nhưng rốt cuộc nàng ta là công chúa Hoàng gia. Người Hoàng gia sẽ chấp nhận loại người này là con cháu Hoàng gia sao? Ngươi thật là ngu ngốc. Về sau lại có chuyện như vậy, đừng nói nương nương bảo chúng ta phân nhà, tự ta cũng sẽ không ở cùng Nhị đệ ngươi nữa."

Nhị đệ này thật là giỏi gây chuyện.

Võ Chính Nghĩa vội vàng nói. "Đại ca, chuyện này thật ra không phải ta chủ động. Là Vĩnh Xương phò mã gia kia tìm tới ta, nói với ta còn nói là Trường Ninh quận chúa nghe được từ chỗ nương nương. Hăn nói nương nương có ý kết thân với phủ Vĩnh Xương công chúa, lúc ấy đầu ta nóng lên, mới làm ra chuyện như vậy. Đệ đệ cam đoan với người, về sau tuyệt đối sẽ không như vậy, ta không quen thuộc với kinh thành này nên bị phò

mã gia kia lừa gạt. Ai biết tên tiểu tử kia đến gia phủ cũng không được vào, ta có gốc thế nào, cũng sẽ không lấy con gái của mình ra làm trò đùa."

Võ Chính Nghĩa vô cùng đau đớn, trong lòng thầm mắng vị phò mã gia kia.

"Đại ca, bên phía nương nương, người bảo đại tâu tìm một cơ hội nói với nương nương ta thật sự không cố ý ." Hẳn sợ đắc tội cháu gái mình, vậy sau này còn không phải xong đời sao?

Võ lão thái thái cũng nói. "Nói đi nói lại vẫn là nương nương không phải. Sao lại không tìm cho nhị thúc nàng một chức quan? Lão nhị cũng là bị người lừa mà thôi."

"Nương, nương nương không phải chỗ nào? Người không nên nói chuyện lung tung." Nhị lão gia Võ Chính Nghĩa hận không thể chặn miệng của mẹ mình. Sao có thể nói nương nương không phải chứ? Dù nương nương có sai, cũng không thể nói nàng, đều là lỗi của bọn hắn.

Võ Chính Đạo thấy nhị đệ cũng thành tâm nhận sai, liền nói. "Cái này dễ nói thôi. Hôn sự của Uyển Nhu thật sự không được thì tìm một nhà trong số đồng liêu của ta, xem xem có thích hợp hay không. Đến lúc đó cũng là thiếu phu nhân nhà quan, không cần lấy hôn sự của Uyển Nhu ra phiền toái nương nương ."

Tuy rằng trong lòng Nhuyễn thị không phục nhưng bởi vì hôm nay ở trong cung bị dọa sợ, không dám lên tiếng nữa, không thì lại phải tách ra ở riêng.

Hiện tại lời Võ lão thái thái nói trên cơ bản huynh đệ hai người đều không nghe. Bởi vì lời nói của bà thật sự là quá vô nghĩa .

Vân thị đợi người Nhị phòng đi rồi, nói với Võ Chính Đạo. "Người Nhị phòng cảm thấy trong lòng không thoải mái, thấy lão gia được tước quận

công, cũng muốn một tước vị đây mà."

Võ Chính Đạo nói. "Đợi nường nường tiến thêm một bước cũng không phải là không thể được. Lão nhị cũng quá nóng vội, chọc giận nường nường có chỗ nào tốt? Chậm rãi chờ đi. Sớm muộn gì cũng có một ngày như vậy."

Hắn cảm thấy con gái của mình rất có phúc khí, chính là vận khí rất tốt. Xem xem, lần trước tại bãi săn, nguy hiểm như vậy cũng được người cản thay, hôm nay đại nạn không chết tất có phúc về sau. Phúc khí to lớn này là cái gì? Còn không phải cái kia?

Cho nên hiện tại Võ Chính Đạo không nóng nảy chút nào, cái gì hắn cũng không làm. Nữ nhi trong cung đều thay hắn làm tốt rồi, hắn sẽ chờ hưởng phúc thôi.

Thật sự không nghĩ đến, sự mềm lòng năm đó của mình lại khiến Tiền thị sinh ra nữ nhi này, thậm chí có phúc khí lớn như vậy. Võ Chính Đạo cảm thấy đây là ông trời hồi báo với sự mềm lòng lúc trước của mình.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Dương Ngọc Dung

Edit: Puta Ng

Beta: Nam Thiên Vân

Lễ xuân canh qua đi, trong cung lại có tin tức tốt, Dương dung hoa mang thai.

Bản thân Dương dung hoa là con gái Uy Viễn hầu. Sau khi thu sản ca ca của nàng Dương Phấn được phong làm ngự tiền thị vệ, trở thành người ứng tuyển con rể ưu tú hàng đầu trong kinh thành.

Không sai, tuy rằng Dương Phấn đã hơn hai mươi tuổi nhưng vẫn chưa thành thân. Nghe nói bởi vì lúc Dương Phấn còn nhỏ, thân thể không tốt, sau đó tìm đại sư đoán mệnh. Đại sư nhắc nhở cha mẹ Dương Phấn không được cho hắn kết hôn sớm, cho nên đến bây giờ vẫn chưa định thân.

Nữ nhân trong cung có gia thế tốt, đúng là khởi điểm cao hơn so với người khác. Ví dụ như sau khi tuyển tú, phong phân vị lại ví dụ như về sau có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, cũng có thể khiến Hoàng Thượng liếc mắt nhìn lâu thêm chút.

Sau khi kỳ thu sản qua đi, Dương dung hoa được hầu hạ Hoàng Thượng một đoạn thời gian rất dài. So với Lý Già La thì nổi bật không kém. Nhưng khi đó, nàng ta chưa có thai, cho nên không ai cảm thấy nàng ta có thể áp đảo Huệ phi.

Nhưng hiện tại sang năm mới, Dương dung hoa lại mang thai. Gia thế Dương dung hoa tốt hơn nhiều so với Huệ phi, phụ thân là hầu gia, hôm nay ca ca là cận thần của Hoàng Thượng. Hai người này đều đủ để cho mọi người ghen tỵ.

Sau khi Hoàng Thượng biết tin tức Dương dung hoa mang thai, vui mừng, lập tức phong Dương dung hoa làm tam phẩm sung viện, mặt khác còn ban phong hào 'Đức', trở thành Đức sung viện.

Đều là sung viện, bình thường có phong hào luôn cao hơn không có phong hào một bậc, tuy rằng phẩm cấp giống nhau.

Như vậy tới nay, trái lại ánh mắt tập trung về phía Lý Già La sẽ giảm bớt. Lý Già La cũng vui vẻ, tự tại, có người hấp dẫn ánh mắt của nữ nhân trong cung, chung quy tốt hơn nhìn chăm chăm một mình mình.

Sau sự kiện ngã ngựa ở thu săn, Lý Già La không thăng phần vị, chỉ là được thưởng rất nhiều kỳ trân dị bảo. Hiện tại khố phòng Trường Xuân cung đều đã chất đầy đồ.

Có đôi khi Lý Già La ôm Tam hoàng tử nói đùa với nó, nói là ngay cả tiền cưới cho nó một cô con dâu cũng đủ.

Đức sung viện lập tức vùng lên, trực tiếp nói cho nữ nhân trong cung, ai cũng có thể được sủng ái, không có người cả đời được sủng ái, cho nên nhanh chóng sinh con đi. Chỉ có đứa nhỏ mới là trọng yếu nhất, sinh đứa nhỏ có thể nâng phần vị, cái này là sự thật.

Nếu may mắn có thể sinh hạ hoàng tử, vậy nửa đời sau cũng có chỗ để dựa vào. Xem Tĩnh phi, xem Huệ phi đi, lại xem Lý dung hoa cho kỹ. Dù Lý dung hoa xuất thân cung nữ nhưng bởi vì sinh hạ đại hoàng tử, nay cũng là phân vị dung hoa, người trong nhà cũng lập tức một bước lên mây.

Nghe nói người nhà Lý dung hoa vốn làm ruộng ở nông thôn. Nay ở quê nhà họ, ai còn dám coi khinh.

Đức sung viện Minh Hoa cung, nay lại thành địa phương náo nhiệt nhất trong cung. Đến cả Thái Hậu cũng tự mình qua xem, đây chính là đái ngộ chỉ thời điểm Triệu Hoàng Hậu mang thai mới có.

Vương thái hậu làm trưởng bối, bình thường đều là người khác đến Từ Ninh Cung gặp bà, rất hiếm khi bà đi gặp những phi tử này. Có thể thấy được trình độ được sủng ái của Đức sung viện. Mọi người cũng rất ít nhớ tới Huệ phi nương nương bởi vì thời điểm Huệ phi mang thai, Thái hậu căn bản cũng không đến Trường Xuân cung.

Chỉ cần Đức sung viện sinh hoàng tử, như vậy một ghế trong tứ phi nhất định có nàng ta. Nói không chừng chính là Đức phi, không thì, vì sao Hoàng Thượng lại ban phong hào 'Đức' ?

Vì hiện tại phân vị Lý Già La cao hơn Đức sung viện, cho nên chỉ đưa hạ lễ, cũng không cần tự mình đi đến, cho người qua đưa là được. Vương thái hậu lại làm một hành động như vậy, nếu mọi người chỉ cho cung nhân đến tặng đồ thì thật không phải.

Nhưng Triệu Hoàng Hậu lại cho người phân phó, Đức sung viện mang thai là thời điểm cần tĩnh dưỡng, cho nên mọi người không nên đi quấy rầy. Chủ yếu là phi tần phân vị cao hơn Đức sung viện, Đức sung viện còn phải đứng dậy hành lễ, như vậy cũng không tốt đối với thân thể nàng ta.

Triệu Hoàng Hậu suy xét đến điểm này, cho nên mới thương lượng với Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng nghe xong, dĩ nhiên là đáp ứng. Tuy rằng bên ngoài nói Huệ phi thất sủng nhưng trên thực tế, mỗi ngày Hoàng Thượng đều đến Trường Xuân cung thăm Tam hoàng tử, sau đó một tháng cũng có mấy ngày ngủ lại.

Lý Già La lại không thèm để ý đến điều này, nữ nhân trong cung vốn nhiều, đáng tiếc Hoàng Thượng chỉ có một. Có đôi khi trong lòng nàng còn cảm thấy mệt mỏi thay vị Hoàng Thượng này, phải ứng phó nhiều nữ nhân như vậy. Mà nàng đây, chỉ cần ứng phó một nam nhân là hẵn là được, về phần nữ nhân, bọn họ tung ra các loại thủ đoạn.

Từ sau sự kiện bồn quýt vàng, Hoàng Thượng không để lại bồn hoa gì ở bên này. Chủ yếu là sợ Tam hoàng tử bị người ám toán mà không hay biết.

Mỗi ngày bắt mạch bình an, không bao giờ sót bên Trường Xuân cung.

Hoàng Thượng không hỏi Lý Già La có ghen hay không. Điều này cũng giống với tính tình của hắn, làm Hoàng Đế, nữ nhân trong cung đều là của hắn, hắn có quyền lợi hưởng thụ.

Đối với Lý Già La, hắn thích hơn người khác một chút. Nhưng cũng chỉ là thích hơn, hoàn toàn không thể nói là yêu. Nói chuyện yêu đương với một Hoàng Thượng, chuyện này đơn giản là chuyện cười. Hắn chỉ làm điều hắn cảm thấy hắn phải làm.

Bên phía Đức sung viện, Dương Phấn là một nhân tài hữu dụng, Uy Viễn hầu cũng có công với xã tắc. Thăng phân vị Đức sung viện cũng là hợp tình hợp lý.

Đối với Đức sung viện, bên trong này pha rất nhiều quan hệ ích lợi, đối với Huệ phi lại rất ít. Tóm lại, ở Trường Xuân cung hắn cảm thấy thoải mái hơn ở nơi khác, không cần căng thẳng thần kinh, cũng không cần lo lắng Huệ phi nảy sinh tâm tư xin phúc lợi cho nhà mẹ đẻ. Càng không cần lo lắng Huệ phi sẽ gây xích mích ly gián để đối phó cung phi.

Lại nói đến sự kiện ngựa điên lần trước, hắn ban thưởng cho Huệ phi vẫn là quá ít. Vốn sinh Lạc nhi đã muốn thăng nàng làm Thục phi, chỉ là sau này mẫu hậu không đồng ý. Khi đó, hắn cũng không muốn vì chuyện này mà xích mích gay gắt với mẫu hậu, cho nên mới đổi thành Huệ phi.

Sự kiện ngựa phát cuồng lần này chỉ tra được Trần Thục nghi, hẳn biết chắc chắn không đơn thuần là Trần Thục nghi. Nhưng để bình ổn chuyện này, hẳn phải công bố ra ngoài như vậy. Vì thế hẳn muốn bồi thường nàng cái khác.

Huệ phi lại chủ động từ chối, nghĩ tới nữ nhân khác nếu bị ủy khuất nhất định là muốn nhân cơ hội này nghĩ cách làm nũng trước mặt hẳn để đòi chỗ tốt. Đương nhiên, hẳn cũng không nói Huệ phi không làm nũng nhưng chỉ làm nũng vừa đủ.

Chưa bao giờ làm cho mình khó xử, cho nên ở Trường Xuân cung hẳn thật thoải mái, cũng không có ý định an bài thêm người vào ở Trường Xuân cung. Đó cũng là một chút tư tâm của hẳn.

Hôm nay, Hoàng Thượng ở Trường Xuân cung với tam hoàng tử, hưởng thụ một chút niềm hạnh phúc gia đình, lại chơi một ván cờ cùng Huệ phi. Hẳn đang định bố trí bữa trưa tại Trường Xuân thì nhìn thấy Lưu Vĩnh Toàn lại đây bẩm báo .

Đầu Hoàng Thượng cũng không ngẩng lên, trực tiếp nói. "Bên ngoài có chuyện gì?"

Có vài tần phi, nếu có được sủng ái như Huệ phi nường nường, nghe xong tin tức này nhất định là mất hứng, nói không chừng còn muốn nói Đức sung viện nói bậy, giả bệnh tranh sủng .

Người của Đức sung viện trực tiếp đến Trường Xuân cung gọi người, thế này có khác gì hồ ly tinh. Người bình thường, vì cục tức kia cũng sẽ không đồng ý thả Hoàng Thượng đi như vậy.

Hoàng Thượng nói. "Trẫm đi qua xem trước, sau đó sẽ tới đây dùng bữa."

Huệ phi vội vàng nói. "Hoàng Thượng, Đức sung viện không thoải mái. Tốt hơn là Hoàng Thượng nên ở với nàng, bữa trưa cũng ở bên kia ăn cùng nàng đi. Thần thiếp đã sớm đói bụng, người còn muốn thần thiếp đợi thời gian dài như vậy."

Hoàng Thượng nghe xong cười. "Ý ái phi là muốn đuổi trẫm đi sao? Trẫm lại cố tình muốn dùng bữa ở chỗ ái phi đây."

Hai người đấu khẩu một lúc, cuối cùng tiễn Hoàng Thượng đi. Lý Già La nhanh chóng cho người dọn cơm, vừa rồi nàng thật sự không nói dối, buổi sáng ăn không bao nhiêu, thật sự đã sớm đói bụng.

Hoàng Thượng ở bên cạnh ăn cơm, nàng tốt xấu cũng bị mất tự nhiên sao có thể thoải mái như ăn cơm một mình? Cho nên, Đức sung viện muốn Hoàng Thượng qua, vậy thì qua nhanh đi thôi, nàng cầu còn không được.

Hồ Phách cười nói. "Trong cung này, cũng chỉ có chủ tử ước Hoàng Thượng rời đi sớm."

Lý Già La cười gật đầu. "Người nói đúng, hiện tại chủ tử người đến đưa nhỏ cũng có rồi. Hoàng Thượng tới hay không, có quan hệ gì đâu."

Mặc dù là nói đùa nhưng lại không phải tùy tiện mà nói vậy, về phần muốn tình yêu của Hoàng Thượng, vậy thì giống Vương Hiền phi, là một đại ngốc .

Hoàng Thượng đi tới Minh Hoa cung. Thái y đã khám cho Đức sung viện, nói là động thai khí, về sau phải chăm sóc cẩn thận.

Hoàng Thượng hỏi người Minh Hoa cung phát sinh chuyện gì, thế mới biết, thì ra là Đức sung viện ngửi được mùi huân hương trên người một vị mỹ nhân, lúc ấy cảm thấy có chút không thoải mái.

Hoàng Thượng nói. "Bảo Hoàng Hậu xử lý sự việc này cho tốt ."

Chỉ là một mỹ nhân, nữ nhân trong cung thường sử dụng huân hương lên quần áo, người không thoải mái cũng có nên nhắc nhở mỹ nhân này một trận lần là được. Chung quy ai cũng sẽ không ngốc đến mức dùng loại huân hương có độc sang đây thăm Đức sung viện .

Đức sung viện nhìn thấy Hoàng Thượng, cũng có chút xấu hổ đỏ mặt. "Hoàng Thượng là thần thiếp không tốt, thiếu chút nữa thần thiếp đã hại cốt nhục của mình."

Hoàng Thượng nói. "Lần này là chuyện ngoài ý muốn, về sau cẩn thận chút là được. Người điều dưỡng cho tốt, không khiến trẫm lo lắng mới phải."

"Vâng, thần thiếp nhớ kỹ. Hoàng Thượng, Huệ phi nương nương sẽ không trách thần thiếp chứ?" Đức sung viện hỏi thật cẩn thận.

Hoàng Thượng nói. "Nàng ấy trách người làm gì?"

"Hoàng Thượng vốn đang vui ở chỗ Huệ phi nương nương, thần thiếp không hiểu chuyện, cho người gọi Hoàng Thượng tới. Huệ phi nương nương cũng thích Hoàng Thượng cho rằng thần thiếp cố ý? Thần thiếp thật sự không phải cố ý, là thật sự không thoải mái ." Đức sung viện nói, nước mắt rơi xuống. "Thần thiếp sợ hãi."

Hoàng Thượng lập tức nói. "Ái phi không phải sợ, chuyện lần này chỉ là việc ngoài ý muốn. Về sau trẫm sẽ cho Hoàng Hậu thông báo với bọn họ, không có chuyện gì thì đừng tới đây. Người dưỡng thai cho tốt, trẫm cũng sẽ sang đây xem người ."

"Hoàng Thượng đối xử thần thiếp thật tốt. Lần sau người gặp Huệ phi nương nương, nói với nàng ấy, thần thiếp thật sự không cố ý kêu Hoàng Thượng đến. Nếu Huệ phi tức giận, đợi thần thiếp sinh đứa nhỏ sẽ đích thân giải thích với nàng ấy."

Đức sung viện nói, đôi mắt lại đỏ, Hoàng Thượng không nói gì thêm, chỉ sai người của Đức sung viện cẩn thận chăm sóc chủ tử của mình, lại dùng bữa trưa cùng Đức sung viện, sau đó đi Càn Thanh cung xử lý chính vụ.

Mỗi lần Lưu Vĩnh Toàn tới Minh Hoa cung này, trong lòng đều không được tự nhiên. Thật sự là, tính tình Đức sung viện này như vậy làm cho người ta chẳng biết nói sao? Giống như nước mắt vô cùng nhiều. Không sai, chính là như vậy.

Vì sao ban đầu khi tuyển tú, Hoàng Thượng rất thích vị Đức sung viện này, sau đó dần dần không còn sủng hạnh nhiều như trước kia nữa. Chính là bởi vì vị Đức sung viện này là người thích chảy nước mắt.

Trước kia Hoàng Thượng không biết, nhưng trải qua một thời gian, làm sao có thể không biết, dần dần số lần đến chỗ Đức sung viện ít đi. Tiến cung vốn là một chuyện tốt, người này hờ một cái lại bày ra bộ dáng khóc lóc, thật sự là không tốt lành. Nếu không phải nàng ta là con gái Uy Viễn hầu, chắc Hoàng Thượng cũng chẳng thêm cho nàng ta mặt mũi.

Trên triều, Hoàng Thượng đã đủ các loại phiền lòng rồi, đi tới hậu cung để thả lỏng, kết quả là nước mắt người rớt nhiều như vậy. Ban đầu Hoàng Thượng còn cảm thấy mới mẻ, dễ dàng người, đó cũng là tình thú. Nhưng thời gian dài, dù là ai cũng sẽ không nhịn được.

Đám cung nhân Minh Hoa cung đều biết tính tình Đức sung viện nhưng mà là hạ nhân, sao có thể nói chủ tử mình không đúng? Hơn nữa, nữ nhân ôn nhu yếu ớt, ở bên ngoài xem ra cũng có thể khiến người ta thương hương tiếc ngọc. Hoàng Thượng nhìn thấy, không phải sẽ dễ? Lại không phát hiện Hoàng Thượng rất ít đến Minh Hoa cung .

Vốn Lưu Vĩnh Toàn còn tưởng rằng trong đoạn thời gian bị vắng vẻ, Đức sung viện đã suy nghĩ minh bạch, không còn giống như trước đây,

nước mắt rơi như mưa. Nào ngờ bây giờ mang thai, Hoàng Thượng đối tốt với nàng ta hơn, nàng ta lại bắt đầu .

Chỉ là vị Đức sung viện này học được kiểu quanh co lòng vòng ám chỉ người khác. Nếu lúc ấy Huệ phi thật sự mất hứng nàng ta nói ra lời này, không phải khiến Hoàng Thượng có ấn tượng không tốt với Huệ phi sao?

Bình tĩnh mà xem xét, Lưu Vĩnh Toàn cảm thấy tính tình Huệ phi nường nường tốt hơn vị Đức sung viện này.

Dù hiện tại hẳn không tính là đàn ông nhưng cũng có thể đứng ở góc độ nam nhân phân tích sự tình. Là người đàn ông, trừ phi là loại công tử đặc biệt ôn nhu và ôn tồn mới dễ dàng được vị Đức sung viện yếu đuối này. Nhưng Hoàng thượng là người thế nào? Lưu Vĩnh Toàn theo Hoàng Thượng đã lâu ngày. Hoàng Thượng căn bản không phải loại công tử kia.

Lưu Vĩnh Toàn cảm thấy mình vẫn nên câm miệng thì hơn, hẳn không cần phải đi nhắc nhở vị Đức sung viện này, có lẽ tự mình nói ra, nàng ta còn tưởng rằng mình không muốn nàng ta được tốt.

Ở Minh Hoa cung, Đức sung viện hỏi cung nữ Hương Vu của mình. "Bên Triệu mỹ nhân, Hoàng Hậu nường nường biết tin tức chưa?"

Triệu mỹ nhân chính là vị mỹ nhân hôm nay dùng huân hương trên người làm mình động thai khí. Đức sung viện không tin vị Triệu mỹ nhân này vô tình, nhất định là chính trong lòng có âm mưu, muốn làm sảy đứa nhỏ của mình. Không phải nàng ta cũng là người khác mượn tay nàng ta, muốn làm cho đứa nhỏ biến mất.

Ở nhà, Đức sung viện là đích nữ ngàn kiều vạn sủng, bên trên có một Thế tử ca ca có năng lực, nàng lại là con gái duy nhất. Trong nhà cha mẹ quan hệ hòa hợp, có hai di nương nhưng lại không sinh hạ thứ tử, thứ nữ. Ở hậu trạch, mẫu thân của nàng nói một thì không có hai, phu thê ân ái, hậu trạch không có nhiều chuyện dơ bẩn nên không trải qua nhiều chuyện thị phi.

Vốn mẫu thân nàng muốn tìm cho nàng một người môn đương hộ đối, gả nàng qua. Dựa vào gia thế nhà nàng người bình thường không dám khi dễ nàng. Thêm đồ cưới của nàng rất nhiều, tuyệt đối khi gả qua nhà chồng có thể trải qua cuộc sống an ổn, hạnh phúc.

Chỉ là Đức sung viện lại bắt gặp Hoàng Thượng cải trang đến tìm phụ thân mình. Kể từ thời điểm đó, tâm của nàng đều đặt trên người Hoàng Thượng, người khác ai cũng không lọt mắt.

Tại thời điểm có thể định thân không chịu gặt đầu nhà nào, mãi đến khi hạ chỉ tuyển tú, nàng rốt cuộc đạt được ước muốn có thể đi tuyển tú. Thuyết phục mẫu thân, sau đó bảo mẫu thân khuyên phụ thân, Đức sung viện Dương Ngọc Dung liền thuận lợi tham gia tuyển tú, trở thành một tú nữ.

Dựa vào gia thế và dung mạo của nàng, nàng rất nhanh đã được tuyển vào cung, hơn nữa phân vị cũng không thấp, trực tiếp trở thành trắc tử phẩm dung hoa. Trừ bỏ Vương Vũ Lộ là tiếp dư cao hơn nàng một bậc, Tả Thanh Hòa cao bằng nàng, còn lại ai cũng không có phẩm vị cao như nàng.

Hơn nữa, Hoàng Thượng gọi tú nữ mới tấn phong hầu hạ, người đầu tiên thị tẩm cũng là nàng. Khi đó, nàng cảm thấy mình tiến cung thật sự là quá đúng, Hoàng Thượng sớm muộn gì cũng sẽ thích nàng, đây chỉ là vấn đề thời gian. Nhưng sau đó, nữ nhân của Hoàng Thượng nhiều như vậy, chỉ riêng nhóm tú nữ đã có ba mươi. Số lần nàng hầu hạ Hoàng Thượng dần dần giảm bớt, đến cuối cùng một tháng một lần cũng không có.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Nhu Phi

Editor : Vi

Beta : Vy

Dương Ngọc Dung nước mắt ngày càng nhiều, nàng vẫn nhớ những lời chỉ bảo của mẫu thân. Khi đó nàng quá thất vọng, quá hận đám người Vương hiền phi, Triệu Hoàng Hậu, cuối cùng hận nhiều đến nỗi không đếm hết được. Nàng biết nếu cứ tiếp tục như thế, nàng chỉ có thể bị lãng quên trong một góc.

Cũng may người nhà biết tình huống trong cung của nàng, ca ca liền không chịu thua kém. Tại mùa săn được Hoàng Thượng coi trọng.

Sau đó, quả nhiên nàng được Hoàng Thượng sủng hạnh. Nay nàng có thai, so với Huệ phi càng được sủng ái, nhà mẹ đẻ nàng ta không có cố gắng, đến nay lại không có công sự gì được an bài. Có thể thấy Hoàng Thượng một chút cũng không muốn trọng dụng Võ gia.

Mà nhà mẹ đẻ nàng lại rất có bản lĩnh. Chỉ bằng điểm này, nàng so với Huệ phi mạnh hơn rất nhiều. Đợi nàng sinh được hoàng tử, lúc đó đến Hoàng Hậu cũng phải nhường nàng một phần.

Gia thế nàng không kém so với Hoàng Hậu, nếu sinh hoàng tử, thì chắc chắn không chỉ đứng ở một chỗ. Nói không chừng Thái Hậu nhường nhường còn tự đến vấn an nàng đấy chứ?

Aiz, đáng tiếc. Hoàng Thượng lại có quá nhiều nữ nhân, mỗi ngày không thể ở cùng nàng nhưng bây giờ hẳn đối với nàng tốt lắm rồi. Đợi về sau, khi sinh hoàng tử Hoàng Thượng chắc chắn sẽ đối với nàng tốt hơn nữa.

Còn bên Triệu Hoàng Hậu, Hoàng Thượng đã bắt nàng ta đi điều tra vụ huân hương.

Triệu mỹ nhân thì sớm sợ đến choáng váng, vào cùng một đợt tuyển tú nhưng nàng ta lại không được sủng ái. Hơn hai năm qua, Hoàng thượng chắc hẳn đã không còn nhớ nàng ta là ai nữa rồi.

Lần này Đức sung viện có thai, mọi người đều muốn tới chúc mừng. Triệu mỹ nhân nếu có muốn đi thì cũng không có vật gì tốt để làm quà nhưng nếu để Đức sung viện biết nàng ta không đi vấn an, thì sau này cuộc sống trong cung đã khó càng thêm khó.

Triệu mỹ nhân không được ban thưởng đã lâu, chỉ nhận được lần ban thưởng khi thị tẩm lần đầu. Đến bây giờ đã dùng hết. Trong cung, nữ nhân không được sủng ái, phân vị lại thấp, thật dễ dàng bị người ta khi dễ.

Vào thời gian dùng bữa, nàng ta cũng chỉ nhận được đồ ăn đã nguội lạnh từ Ngự Thiện Phòng. Tuy rằng, mỗi tháng nàng ta đều được phân bạc nhưng không đủ dùng.

Trong cung, nữ nhân nhiều thì tất nhiên mỗi tháng sinh nhật cũng không ít. Nếu không tặng quà thì nàng ta sẽ bị nói là keo kiệt, cho nên Triệu mỹ nhân luôn phải mượn bạc, chờ đến ngày phân bạc thì trả lại. Cứ như vậy, Triệu mỹ nhân thiếu bạc không ít. Nếu có người trợ giúp, nàng ta chắc chắn không từ chối.

"Triệu mỹ nhân nói, huân hương này là do Nhu phi nương nương tặng, cho nên nàng ta liền lấy dùng."

Xuân Oanh nói kết quả cho Triệu Hoàng Hậu. Thái y đã kiểm tra qua, quần áo trên người Triệu mỹ nhân có mùi huân hương không bình thường, cái không bình thường ở đây là có thêm được vật dễ sảy thai.

Triệu Hoàng Hậu đau đầu, mỗi lần người trong cung có thai liền có người giở trò quỷ. Tuy rất cao hứng khi chuyện này không liên quan đến mình nhưng thân là Hoàng Hậu không thể không quản. Nếu ngày nào đó, Hoàng Thượng không cho nàng truy xét thì vị trí Hoàng Hậu này nàng cũng không cần làm nữa.

May mắn chuyện trong cung không giống chuyện nội trạch bình thường, chủ mẫu tra không được cũng không tính là thất trách. Nữ nhân trong cung đều cho rằng Hoàng Hậu phải quản lý mọi chuyện trong cung nhưng không có nghĩa sẽ quản được hết tất cả. Hoàng Thượng đương nhiên không đến mức trách nàng vô năng, quản cung loạn thất bát táo.

Từ khi hoàng cung được xây dựng, tranh đấu trong cung không phút nào ngừng. Cho nên không thể nói Hoàng Hậu vô năng quản người trong cung không tốt mà liền phế đi vị trí Hoàng Hậu của nàng.

Triệu mỹ nhân trên người không có gì, huân hương là do nội phủ phát cho cho các phi tần có địa vị tốt. Chính nàng ta được Nhu phi nương nương đưa qua thứ tốt, tất nhiên là muốn dùng tới để ra ngoài miễn bị xem thường.

Triệu Hoàng Hậu nói. "Tại sao lại có liên quan đến Nhu phi?"

Nhu phi sống đã lâu trong Đông cung, tuy rằng không có hài tử nhưng tính tình dịu hiền, lại là một người lâu năm nên được thăng làm Nhu phi nương nương.

Xuân Oanh nói. "Triệu mỹ nhân ở cùng cung với Nhu phi nương nương ạ."

Triệu mỹ nhân ở trong cung do Nhu phi quản lý. Nàng ta không được sủng ái, cho nên Nhu phi thân là chủ cung thì tặng đồ cho người trong cung của mình cũng là chuyện bình thường

Chỉ là Triệu hoàng hậu thấy không chỉ đơn giản như vậy. Huân hương đã qua tay nhiều người, đầu tiên là phủ nội vụ. Rồi mới tới người trong cung Nhu phi và người trong điện Triệu Mỹ nhân.

Triệu Hoàng Hậu nói. "Thỉnh Nhu phi lại đây một chuyến." Chuyện này vẫn nên nói cho rõ ràng. Triệu Hoàng Hậu cũng không muốn oan uổng người vô tội, hơn nữa hai người này cũng không uy hiếp gì đến vị trí hoàng hậu.

Nhu phi là một mỹ nhân dịu dàng, nhìn thấy Hoàng Hậu liền hành lễ. Nàng đã biết qua sự tình nên khi bị gọi đến cũng không hoảng hốt, chung quy là một người lâu năm.

"Hồi bẩm Hoàng Hậu nương nương, thần thiếp đúng là có đưa cho Triệu mỹ nhân một hộp huân hương."

Nhu phi ngược lại cũng dứt khoát thẳng thẳng thừa nhận. "Thần thiếp cũng đang dùng còn chưa dùng xong, thỉnh nương nương phái người đến lấy, đưa thái y xem có vấn đề gì không?"

Triệu Hoàng Hậu nói. "Như vậy cũng tốt, người tới đến nơi ở của Nhu phi và Triệu mỹ nhân đem huân hương tới đây. Rồi mời thái y xem có vấn đề hay không."

Triệu mỹ nhân bên kia còn quỳ, Triệu hoàng hậu nói. "Triệu mỹ nhân đứng lên đi." Sự việc còn chưa hiểu rõ nên chưa thể xác định gì cả.

Huân hương đưa tới được Thái y kiểm tra qua. Kiểm tra xong thái y nói hai hộp này đều có vấn đề có pha thêm bột hoa hồng và xạ hương. Nếu dùng lâu dài sẽ dẫn đến khả năng vô sinh.

Nghe xong Triệu mỹ nhân sợ ngây người, Nhu phi thì như người mất hồn, hướng hoàng hậu nói. "Nương nương, thần thiếp dùng loại huân hương này nhiều năm như thế. Đến nay vẫn chưa có con có phải là do cái này? Rốt cuộc ai lại ác độc đến vậy, khiến thần thiếp mất đi quyền làm mẹ?"

Triệu Hoàng Hậu an ủi. "Nhu phi đừng hoảng, chuyện còn chưa điều tra rõ, vẫn là nên để thái y bắt mạch."

Nhu phi cười thê lương. "Trước kia thần thiếp được chẩn đoán không dễ thụ thai, hiện tại bắt mạch thì không phải như cũ sao? Thần thiếp chỉ nghĩ thân thể mình yếu ớt, nào ngờ lại có người hãm hại."

Chuyện lần này nháo lớn, Hoàng Thượng biết tin liền cho người đi các cung lục soát nhưng không tra ra vật tương tự. Những huân hương trong cung khác đều hết thấy bình thường.

"Hoàng Thượng, thần thiếp thấy không phải do phủ nội vụ không cẩn thận. Phủ nội vụ khi làm đều kiểm tra kỹ càng, nếu có vấn đề chẳng lẽ không phát hiện? Thần thiếp nghĩ có thể là người trong cung làm thôi."

Triệu Hoàng Hậu phân tích một phen, Hoàng Thượng hỏi. "Người trong cung làm? Rốt cuộc là ai?"

"Hoàng Thượng cho thần thiếp vài ngày, thần thiếp cam đoan sẽ cho Hoàng Thượng một cái công đạo."

Hoàng Thượng nói. "Dù sao cũng là những người này, Hoàng hậu không cần cho trăm công đạo. Trăm chỉ cần kết quả." Việc trên triều hẵn đã đủ phiền quay lại hậu cung lại còn phiền hơn.

Vốn lo lắng sẽ có nhiều người liên quan nhưng khi điều tra ra thì chỉ có Nhu phi và Triệu mỹ nhân. Dù thế, thái giám và cung nữ trong cung cũng phải giám sát lại.

Về phần Nhu phi, trước kia có người ám hại khiến nàng ta không thể mang thai. Nếu chỉ dựa vào huân hương cũng không thể kết luận được. Hơn nữa lúc trước không nghe gì bây giờ mới xảy ra chuyện thật là không đủ để tin.

"Nường nường, cung nữ Phẩm Hương bên cạnh Nhu phi cầu kiến." Xuân Oanh tiến lại bẩm báo.

Hoàng Hậu nhìn Hoàng Thượng, Hoàng Thượng nói. "Việc hậu cung người cứ làm chủ, trẫm vẫn nói câu kia. Kết quả. "

Hoàng Thượng nói xong liền đi, Triệu Hoàng Hậu quay sang bảo Xuân Oanh. "Cho Phẩm Hương vào đây."

Phẩm Hương gặp hoàng hậu trực tiếp quỳ xuống. "Hoàng Hậu nương nương, nô tỳ tới nhận tội."

Triệu Hoàng Hậu thân nhiên nói: "Nhận tội? Người có tội gì?"

Phẩm Hương không chút hoảng hốt. "Huân hương của Nhu phi nương nương là nô tỳ hạ, của Triệu mỹ nhân cũng là do nô tỳ làm."

"Người biết người nói như vậy sẽ có kết cục gì không? Bản cung không muốn nghe lời nói dối."

"Hoàng Hậu nương nương, việc nô tỳ làm không muốn người khác thế tội. Nếu không phải lần này Triệu mỹ nhân thích khoe khoang, thiếu chút nữa làm mất đứa con trong bụng của Đức sung viện. Nô tỳ cũng không cần đến chỗ Hoàng hậu nương nương nhận tội, nếu đã tra ra được người trong cung làm thì cần gì vì nô tỳ mà liên lụy đến người khác?"

Triệu Hoàng Hậu. "Người ngược lại có can đảm, chẳng qua ý của người là nếu không phát hiện thì người sẽ tiếp tục? "

Phạm Hương gật đầu. "Vâng, nô tỳ còn muốn tiếp tục."

"Lớn mật, là ai sai người làm? Nhanh chóng khai ra."

Phẩm Hương nhàn nhạt. "Hoàng Hậu nương nương, nô tỳ chỉ là một cung nữ, không có nhiều tâm tư đến thế. Hơn nữa cũng không có bất cứ ai sai khiến nô tỳ, loại sự tình này, đối với người khác sẽ có chút khó khăn nhưng nô tỳ là cung nữ bên cạnh Nhu phi để xử lý chuyện như vậy, rất dễ dàng. Còn có nô tỳ trong cung vài năm nay, muốn có chút thuốc này đương nhiên không khó cho nên, làm gì có người sai khiến?"

Triệu Hoàng Hậu. "Nói như vậy, người có thù oán với Nhu phi sao?"

"Hoàng Hậu nương nương thánh minh, nô tỳ đúng là có thù với Nhu phi!"

Phẩm Hương thừa nhận triệt để. Hôm nay nàng tới không tính sống sót trở về, đến chết còn không sợ thì còn điều gì làm nàng sợ? Hơn nữa trước khi chết, vạch trần gương mặt giả dối của Nhu phi, nàng cũng rất cao hứng.

Chỉ đáng tiếc, Hoàng Thượng lại không ở đây.

"Cái dạng thù gì đáng giá để người làm như vậy? Người cũng biết kẻ đơn hại phi tần sẽ liên lụy đến người nhà của mình. Bản cung nhớ rõ người là cung nữ hồi môn của Nhu phi, gia đình người vẫn còn ở nhà mẹ đẻ nàng ta mà."

Vì sao đại cung nữ của các phi tử đều mang từ nhà mẹ đẻ đến, đó là do người nhà của các cung nữ kia đều ở trong phủ của bọn họ nên sẽ dễ dàng khống chế hơn.

Triệu Hoàng Hậu ngược lại cảm thấy kỳ quái, Nhu phi đến tột cùng làm ra chuyện gì, khiến Phẩm Hương hạ thủ chính chủ tử của mình như vậy.

"Hiện tại người nhà nô tỳ toàn bộ đều mất, một người cũng không còn nhưng Nhu phi nương nương lại nói với nô tỳ, các nàng bây giờ đều rất tốt. Nếu bọn họ sinh bệnh mà qua đời, nô tỳ cũng không nói gì nhưng đây là bởi vì ca ca Nhu phi nương nương coi trọng tấu tử của nô tỳ, cường đoạt không thành rồi hại chết ca ca nô tỳ, tấu tử nô tỳ bởi vì không muốn chịu nhục, biết mình có thai cũng chịu chết trước mặt ca ca Nhu phi. Cha mẹ nô tỳ không chịu được con trai độc nhất và con dâu còn có tôn tử đều mất, liền bệnh nặng. Thế nhưng người nhà Nhu phi vẫn không buông tha cho cha mẹ nô tỳ, trực tiếp đem bọn họ ném ra ngoài, vào trời đông hàn nên đông lạnh mà chết. Nô tỳ có nên hận Nhu phi hay không?"

Triệu Hoàng Hậu nghe xong nói. "Những chuyện này cùng Nhu phi không có quan hệ, cuộc sống của gia đình người chính là hạ nhân."

"Nô tỳ biết nương nương sẽ nói thế, cũng đúng, nô tỳ và gia đình thân là hạ nhân, sinh tử đều do chủ tử quyết định không thể có phản kháng nào. Dù biết người nhà mình bị thảm như thế nhưng nô tỳ cũng chỉ có thể chôn lại trong lòng. Sau đó vẫn tiếp tục hầu hạ tốt chủ tử nhưng nô tỳ dù là hạ nhân, thì cũng là người, cũng có cảm xúc cũng là do cha mẹ sinh ra nuôi dưỡng, không phải được làm bằng đá. Huống hồ, những chuyện này Nhu phi mới là đầu sỏ, nàng ta muốn nô tỳ cả đời một lòng hầu hạ nàng ta nên trước khi vào cung, nàng ta cố ý nói với ca ca nàng ta rằng tấu tử nô tỳ là một mỹ nhân, cho nên mới xảy ra những chuyện này. Nô tỳ chẳng lẽ không nên hận Nhu phi?"

Vì muốn giữ lại một nha hoàn trung tâm mà hại chết gia đình người ta, còn không nói thật lại nói dối bọn họ đều bị ôn dịch chết. Loại chủ tử này, chẳng lẽ nô tỳ không nên phản kháng?

"Nô tỳ không ngờ nàng ta ác độc như vậy, nếu đã giết không được vậy nô tỳ sẽ khiến nàng ta vĩnh viễn không sinh được hài tử. Cũng tốt, nàng ta giết cháu nô tỳ cho nên bị như vậy cũng là đáng. Nhu phi nương nương bình thường dịu dàng ôn hòa cỡ nào nhưng đến khi nàng ta sinh khí, đều lời

đám cung nhân không đánh thì cũng mắng. Không nói đến ai khác, chính nô tỳ đây trên cánh tay bị nàng ta hành hạ, vĩnh viễn trở thành vết sẹo."

Phẩm Hương vén áo lên, trên cánh tay hiện lên những vết xanh tím không có chỗ nào lành lặn.

Xuân Oanh chỉ nhìn mà đã thấy đau, thật không nghĩ đến Nhu phi là người như vậy. Nàng cũng là nô tỳ, nếu có một chủ tử đối đãi với nàng ác độc, nàng tuyệt đối sẽ phản kháng. Càng không cần nói đến đó lại là người đã giết cả gia đình nàng.

"Còn Triệu mỹ nhân, nàng ta cũng đối xử với nô tỳ của mình rất hung dữ. Không đánh thì mắng, nô tỳ nhìn không vừa mắt, nên cho nàng ta một cái huân hương. Không thì về sau nàng ta được sủng ái, nói không chừng sẽ còn làm hại nhiều người. Nô tỳ nói những điều này, trong lòng cũng không mong được sống, chỉ mong cho kiếp sau không làm hạ nhân, cho dù thiếu ăn thiếu mặc, cũng nhất quyết không làm hạ nhân."

Phẩm Hương nói, khoe miệng liền chảy máu, Triệu Hoàng Hậu thấy hồng lét, liền hô. "Nhanh đi gọi thái y."

Đã chậm, trước khi đến Phẩm Hương đã ăn độc. Nàng nói ra những chuyện này là muốn Nhu phi không được sống yên ổn. Khiến mọi người đều biết con người giả dối của nàng ta. Triệu Hoàng Hậu còn chưa hỏi, tỷ như Phẩm Hương từ nơi nào biết người nhà mình bị Nhu phi hại chết. Chỉ bằng một cái cung nữ, làm sao có thể dễ dàng biết được nội tình? Tuyệt đối là có người giúp nàng một phen.

Nhưng hiện tại Phẩm Hương chết, tất cả mọi việc đều bị chặt đứt. Phẩm Hương không còn gì vướng bận nên đã nói hết tất cả nhưng Nhu phi ở trong nội thất mặt không còn chút máu.

Trên thực tế, Phẩm Hương khi đến đây, Triệu Hoàng Hậu giữ lại Nhu phi và Triệu mỹ nhân, muốn mọi người cùng nhau nghe. Hoàng Thượng thì để

Tiểu Lục Tử ở lại.

Tiểu Lục Tử nghe xong không có hảo cảm với Nhu phi. Hắn cũng là hạ nhân, tất nhiên sẽ đồng tình với nô tỳ Phẩm Hương kia.

"Hoàng Hậu nương nương nô tài kia nói dối, nàng muốn hãm hại thần thiếp, thần thiếp căn bản không có."

Phẩm Hương đáng chết này, không nghĩ đến lại là ả. Cư nhiên hại nàng thành như vậy, uống phí trước đây tín nhiệm ả.

Nay Hoàng Hậu đã biết sau này nàng sống trong cung như thế nào đây? Nếu Hoàng Thượng biết, không được, Hoàng Thượng không thể biết. Nàng đã thành người bị hại nhưng... Hoàng Thượng muốn biết, nàng có thể ngăn sao?

Đương nhiên là ngăn không được. Bây giờ Nhu phi cảm thấy mình giống như bị người khác lột sạch quần áo. Đang bị mọi người vây xem, nàng hận không thể lập tức đem đầu chôn vào.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Tâm Ma

Editor : Vi

Beta : Vy

Tất nhiên là Hoàng Thượng biết chuyện, Tiểu Lục Tử sẽ không vì loại người này mà giấu diếm. Kết quả, Nhu phi bị giáng xuống làm tiệp dư, đang là chủ một cung cứ thế chuyển ra ngoài, hơn nữa còn bị cấm túc một năm.

Nếu không phải nàng cũng là người bị hại, chắc Hoàng Thượng còn trừng phạt nặng hơn nữa. Những cung nhân ở cung Nhu phi, thương thế đều ở những chỗ khác nhau. Đặc biệt là cung nữ, nếu Nhu phi không hài lòng không mắng thì cũng néo. Nhìn qua tưởng là nữ nhân nhu tình như nước, thật ra ở sau lưng lại là người biến thái ác độc, thích ngược đãi.

Từ nay trở đi vị tiệp dư này rất khó lại được Hoàng Thượng sủng hạnh. Thêm chuyện trước kia nàng ta đối xử với hạ nhân không tốt, sống trong cung, chỉ sợ sẽ càng không xong. Bởi vì người hầu hạ nàng ta, là hạ nhân.

Chuyện của Nhu phi ở trong cung không phải là bí mật gì, Hoàng Thượng cũng không vì nữ nhân này mà giấu diếm. Để mọi người đều biết chuyện, những cung nhân còn có thể truyền ý tứ.

Nếu dám đắc tội đám nội thị cung nữ, nhất là đại bộ phận cung nhân thì nhất định sẽ không dễ sống. Vị Nhu phi này, thật là khiến nhiều người tức giận.

Đức sung viện nói. "Thật không nghĩ đến, nàng ta là một nữ nhân giả dối, thiếu chút thì vì nàng ta mà bản cung bị họa lây."

Đức sung viện cũng không thích cung nữ Phẩm Hương, nàng ta hại người thiếu chút nữa lại hại đến đứa nhỏ trong bụng nàng, nàng ta đáng tội.

Đức sung viện cảm thấy bối rối, trước kia ở trong cung này, Nhu phi cùng nàng tính tình giống nhau. Không nghĩ tới bây giờ lộ bộ mặt thật sự, Nhu phi chính kẻ tiểu nhân đội lốt quân tử.

Viên Thục Hoa trở lại Trường Xuân cung, nhìn Lý Già La nói. "Đám cung nhân bên cung kia đều được phân tán, có một người đến chỗ chúng ta, là một người đáng thương, nghe Bạch Lan nói sau lưng người kia đều có vết bỏng. Là do dùng nến, người nói xem, sao nàng ta có thể hạ thủ độc ác đến vậy. "

Lý Già La trầm nghĩ, đây chính là lời tố phụ nói, tâm có vấn đề. Thông qua ngược đãi người khác để có thể giải tỏa. Kỳ thật, trong cung này có không ít người giống Nhu phi, chẳng qua bọn họ không nghiêm trọng như Nhu phi mà thôi.

Chủ tử trừng phạt nô tài, có người thích tự mình động thủ, nghe nói đám hạ nhân kia cũng lấy tư cách là người cũ mà khi dễ người mới, trừng phạt người đa dạng đủ loại. So với hình phạt của Hình Bộ còn nhiều hơn.

Nhưng thân là phi tử, đối đãi với nô tỳ như vậy, thật là làm cho lòng người chán ghét. Lý Già La nghĩ tới có lần mình dạy Ngự Hoa viên nhìn thấy một cung nữ ở trong góc vụng trộm khóc, chắc đó chính là cung nữ Phẩm Hương.

Lập tức Lý Già La cảm thấy buồn cười, nàng sao lại có thể đồng tình. Tất cả xem như đều kết thúc, Phẩm Hương thông qua thủ đoạn của mình để trả thù chủ tử, tuy rằng kết cục của nàng ta thảm thiết nhưng cuối cùng cũng khiến Nhu phi chịu không ít báo ứng.

...

Vương Vũ Lộ ở Tường Hòa cung.

Vương quý tần nhìn Mẫn công công quỳ trên mặt đất, nói. "Mẫn công công, người thật lớn mật. Ai bảo người làm việc này?"

Bất quá chỉ là một Nhu phi, hiện tại nàng ta bị đánh cho rớt đài. Dù sao sau này Nhu phi không được sủng, lại không thể sinh con, còn có ích lợi gì?

Lần này Mẫn công công lừa nàng, làm ra chuyện này, khiến Vương Vũ Lộ rất tức giận.

Năm trước, nàng vốn cho rằng phụ thân mình có thể lập công, sau đó phân vị của mình cũng có thể thăng. Kết quả bên phụ thân không có động tĩnh, bên này nhiều năm qua Dương Ngọc Dung lại được sủng ái. Bây giờ nàng ta còn có thai, chiếm hết nổi bật của người khác.

Quả thực làm cho lòng người khó có thể chịu đựng được.

Mẫn công công quỳ nói. "Nương nương, nô tài làm những việc này cũng là vì nương nương, nương nương không liên quan. Ngài xem Đức sung viện có phải động thai hay không?"

"Chẳng qua chỉ là động thai khí, có cái gì lớn lao? Bản cung cảm thấy người luôn lợi dụng bản cung, đặt mục đích cho chủ tử sau lưng người, người quả thực là làm càn."

"Nương nương, nô tài nói rất nhiều lần, sau lưng nô tài không có chủ tử. Nếu có, nô tài làm sao có khả năng suy nghĩ cái biện pháp như vậy? Nương nương người xem, cho dù tra cũng sẽ không tra được nương nương."

"Đừng nói những điều này với bản cung. Bản cung nhắc nhở người, nếu còn có lần sau, bản cung mặc kệ trong tay người có năm điểm yếu bản cung hay không. Bản cung sẽ đuổi người đi, cùng lắm thì bản cung không làm quý tần nữa."

Mẫn công công lập tức nói. "Nô tài đều nghe nương nương, lần này nếu bị người tra được, nô tài sẽ một mình gánh chịu, tuyệt đối không làm liên lụy nương nương. Nô tài đã tính toán tốt cả rồi, nếu nô tài bị tra ra nô tài sẽ nói chủ tử nô tài là người khác, muốn hãm hại nương nương."

"Tốt, không nói chuyện này nữa. Về sau người không nên lừa gạt mà không báo với bản cung. Bản cung hỏi người, người làm thế nào liên hệ được với Phẩm Hương, làm sao người biết Phẩm Hương có thù với Nhu phi?"

"Nương nương quên rồi sao? Trước kia nô tài là người của Từ Ninh Cung. Trước kia ở Từ Ninh Cung, Vương Hiền phi hay lui tới. Lúc đó nô tài thấy người của Vương Hiền phi cùng Phẩm Hương tiếp xúc. Khi đó Nhu phi đang rất được sủng ái, Vương Hiền phi hận Nhu phi đến tận xương tủy. Tuy Vương Hiền phi không đủ thông minh, nhưng kế hại người của nàng ta lại không thua ai. Nàng ta tra được người nhà của Phẩm Hương có vấn đề rồi tìm cơ hội nói cho Phẩm Hương biết. Phẩm Hương vốn chờ đợi người nhà mình thoát tịch, nàng sẽ không còn vướng bận mà hầu hạ tốt Nhu phi. Vì thế khi biết được sự thật nàng ta ghi hận Nhu phi, khi đó liền hạ độc trong huân hương của Nhu phi. Vương Hiền phi sợ dĩ không tìm Nhu phi, bởi vì biết sau này Nhu phi không sinh được hài tử. Lần này do Phẩm Hương thấy Triệu mỹ nhân ngược đãi hạ nhân, nàng ta nhất thời tức giận nên nghĩ biện pháp để Nhu phi đưa huân hương tới cho Triệu mỹ nhân. Triệu mỹ nhân không được sủng ái, thấy có thứ tốt tất nhiên sẽ không tha. Lại nghĩ Hoàng Thượng đang sủng ái Nhu phi liền ôm tâm tư hi vọng bản thân có thể được như vậy. Ai biết nàng ta dùng, Đức sung viện thân thể lại yếu ớt mới hít một lần đã động thai khí. Kỳ thật, nếu Triệu mỹ nhân sử

dụng ít một chút có thể khiến Đức sung viện thần không biết quý không hay mà bị sảy thai. Đáng tiếc, thật đáng tiếc! Còn Nhu phi do đã dùng trong thời gian dài mới dần dần không thể thụ thai."

Mẫn công công miệng nói đáng tiếc, nhưng là trong lòng một chút cũng không phải ý đó.

Vương Vũ Lộ nói. "Người không sợ Phẩm Hương sẽ khai ra người sao?"

Mẫn công công thưa. "Nô tài đã tính tốt, nếu Phẩm Hương đã giúp cung nhân bên đấy xả giận, tất nhiên là người nghĩa khí nô tài giúp nàng ta, nàng tự nhiên sẽ không bán đứng nô tài. Huống hồ, Phẩm Hương căn bản không biết nô tài đang giúp nàng ta, nô tài chỉ là cho một nội thị cùng nàng liên hệ. Với tính cách Phẩm hương, nếu đã quyết định nói ra sẽ không cho mình đường lui, trên thực tế, Phẩm Hương đã làm như vậy."

"Bản cung hỏi người, độc dược của Phẩm Hương có phải do người chuẩn bị không?"

"Nương nương, cái này không phải nô tài chuẩn bị, bất quá Phẩm Hương mất hết hy vọng đã sớm chuẩn bị. Nô tài chẳng qua là chiếu cố giúp nàng."

Vương Vũ Lộ nghe xong, đối với năng lực của Mẫn công công liền tin tưởng, chỉ là một người như vậy nếu căn ngược lại mình một ngụm, cũng sẽ rất đau.

Những người càn như vậy lại giống như một cây đao, càn thuận tay. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là thanh đao này phải nghe lời.

Vương Vũ Lộ nói. "Mẫn công công, bản cung thừa nhận năng lực của người, chỉ là lần này đối với bản cung một chút lợi cũng không có. Còn rất nhiều người muốn đối phó với Đức sung viện, cần gì người phải nhúng tay vào?"

"Nường nường, trong hậu cung nếu ai cũng suy nghĩ như nường nường. Vậy sẽ không có phiền não rồi, bởi vì mọi người đều sẽ nghĩ còn rất nhiều người hạ thủ, ta cần gì phải làm, chỉ cần làm ngư ông đắc lợi. Nô tài lại cảm thấy, chủ động ra tay so với ngồi chờ tốt hơn. Nô tài xem nường nường là người như vậy, cho nên rất khâm phục nhưng thay vì ngồi chờ người khác, không bằng chính mình nắm giữ cuộc sống người khác ở trong tay. Đây mới là người có thủ đoạn, hơn nữa loại thủ đoạn này chỉ biết xúc phạm tới người khác, sẽ không làm thương tổn đến chính mình, còn có thể họa thủy đông dẫn."

"Họa thủy đông dẫn? Ý người là gì?" Vương Vũ Lộ hỏi.

"Nường nường, trong cung ai là người hi vọng Đức sung viện không sinh được hoàng tử?" Mẫn công công hỏi.

"Tất nhiên là người cũng có hoàng tử!" Vương Vũ Lộ không chút do dự trả lời.

"Vậy là được rồi, nường nường trong cung có ba người sinh được hoàng tử. Người thứ nhất là Lý Dung Hoa, mẹ đẻ của Đại hoàng tử. Bất quá chỉ do một cung nữ sinh ra, Đại hoàng tử thân thể lại không tốt, Hoàng Thượng đương nhiên không coi trọng. Người thứ hai là Tĩnh phi, mẹ đẻ của Nhị hoàng tử. Nàng ta cũng được sủng ái, chỉ là sau này không biết vì sao Hoàng Thượng lại không thích nữa, thêm Nhị hoàng tử vừa sinh ra lại uống thuốc không dứt. Duy nhất thân thể khỏe mạnh, mẫu phi lại được sủng ái, chính là Huệ phi mẹ đẻ của Tam hoàng tử.

Cho nên hiện tại người lo lắng Đức sung viện sinh hạ Hoàng tử nhất đó chính là Huệ phi. Đức sung viện một khi có cái gì, nàng ta trước hết sẽ hoài nghi Huệ phi đầu tiên, hơn nữa nhà mẹ đẻ của Đức sung viện hiển hách, Huệ phi thì lại có Tam hoàng tử. Khiến hai người họ đối chọi nhau không phải giảm đi rất nhiều việc sao? Tuy rằng lần này không thành, người té ngã là Nhu phi nhưng số lần hai người này hạ thủ đoạn đối phương cũng

không ít. Còn nường nường người, chỉ cần cho người sau lưng đẩy một cái, khiến cho các nường chết. Loại cảm giác này mới là tuyệt đỉnh, cho dù làm Hoàng Hậu cũng chưa chắc có được loại cảm giác này!"

Không thể không nói, Mẫn công công thật có tài kích động lòng người, Vương Vũ Lộ bị hấn nói đến động lòng. Nhưng cảm giác bị người khác khống chế, thật khiến Vương Vũ Lộ không thích. Tuy rằng biết rõ Mẫn công công có vấn đề nhưng không thể không nghe theo hấn. Trừ khi mình nắm được thóp của hấn, trọng yếu hơn là, Mẫn công công làm những chuyện này hoàn toàn dựa vào tâm tư Vương Vũ Lộ. Nên Vương Vũ Lộ tạm thời không nghĩ ra người đứng sau hấn là ai?

Nếu Mẫn công công phản bội nường, nường nhất định không buông tha cho hấn. Chỉ là tới bây giờ, Mẫn công công chưa làm hại đến nường. Ngược còn suy nghĩ đến lợi ích của nường.

Wương Vũ Lộ cho Mẫn công công lui xuống. Bạch Cúc đi vào, thấy chủ tử đang trầm mặt liền biết điều đứng ở một bên, không nói gì.

"Bạch Cúc, người như Mẫn công công thì thích cái gì?" Vương Vũ Lộ hỏi.

Bạch Cúc nghĩ nghĩ, cũng không biết được Mẫn công công thích cái gì.

"Người cũng không biết sao? Một người làm sao có thể không cầu thứ gì, trừ khi hấn không phải là người. Bản cung muốn cho Mẫn công công tìm bạn đời, người nghĩ xem ai thích hợp?"

Bạch Cúc vừa nghe liền bối rối, tìm bạn đời là ý tứ gì, nường nghe có thể hiểu được. Trong cung này thái giám tìm bạn đời để có thể tự an ủi.

Chủ tử hỏi nường ai thích hợp, chẳng lẽ muốn nói nường sao? Không, tuyệt đối không được. Mẫn công công tuổi đã cao, tâm lại ngoan độc. Nường thật sự không muốn.

"Chủ tử nói người nào thích hợp thì chính là người đó. Nô tỳ là người của chủ tử, tất cả đều nghe theo người." Bạch Cúc nói.

"Thôi, bản cung vẫn là không muốn tạo nghiệt. Bản cung cùng Nhu phi kia không giống nhau, chưa bao giờ buộc hạ nhân làm chuyện mình không bằng lòng. Đợi Mẫn công công tự mình nói, bản cung sẽ cho hần làm chủ. Nói không chừng, bản cung tự chọn hần cũng không thích."

Bạch Cúc thở phào nhẹ nhõm, kế tiếp lại thở dài. Cung nữ Mẫn công công thấy nhiều nhất là mình, vạn nhất hần coi trọng mình, nói với chủ tử, đến lúc đó phải làm sao?

Bạch Cúc nghĩ về sau nên ít tiếp xúc, miễn cho bị hần coi trọng bản thân thì cả đời đều hủy.

...

"Hoàng Thượng, Đức sung viện thân mình không không thoải mái, thỉnh Hoàng Thượng qua một chuyến." Hoàng Thượng cùng Lý Già La bên này đang dùng bữa, Minh Hoa cung bên kia thỉnh hần qua đấy.

Chuyện như vậy đã nhiều lần, Lý Già La luôn khuyên Hoàng Thượng qua đấy, chưa từng làm khó hần.

Bên kia, Đức sung viện cho rằng Hoàng thượng bỏ lại Huệ phi trực tiếp đến Minh Hoa cung. Chứng tỏ bản thân được sủng không ít, bằng không sao có thể bỏ lại Huệ phi mà đi đến đây.

Nữ nhân trong cung thấy có chút gió đổi, liền ít đi Trường Xuân cung. Cảm thấy vị Huệ phi này đâu không lại Đức sung viện, không thì sao Hoàng Thượng một lần lại một lần mà chạy tới Đức sung viện.

Lý Già La khuyên Hoàng Thượng đi qua, hần vẫn ngồi yên không động, nhìn Lưu Vĩnh Toàn nói. "Tìm thái y bắt mạch cho Đức sung viện, xem là

bị làm sao? Thái y viện làm cái gì mà đến giờ vẫn không trị hết bệnh cho nàng ta? Thế thì tồn tại có ích gì!"

Hoàng Thượng thấy tình huống này, một hai lần còn coi là tình thú, nhiều lần liền cảm thấy phiền phức. Hắn đối với Dương Phấn là trọng dụng nhưng Đức sung viện thời gian này vẫn giả bệnh làm cho hắn qua đây. Nhất là khi hắn ở chỗ Huệ phi.

Coi như nể mặt Dương Phấn và Uy Viễn Hầu, hắn sẽ giữ mặt mũi cho Đức sung viện. Nói thái y chữa trị không tốt nàng ta, hi vọng nàng ta hiểu ý tứ của hắn.

Hắn là hoàng thượng, Đức sung viện không phải là nữ nhân duy nhất. Cho nàng ta một đứa con đối với Uy Viễn Hầu phủ coi như là đủ rồi.

"Hoàng Thượng."

Lý Già La vừa muốn nói, Hoàng Thượng liền cắt đứt lời Lý Già La.

"Hôm nay trẫm không qua, người cũng đừng khuyên trẫm, nhanh chóng dùng bữa! Hiền lành là chuyện của Hoàng Hậu người không cần phải như vậy!"

Hoàng Thượng nói đến thế thì Lý Già La còn có thể nói gì? Tất nhiên là ngồi xuống ngoan ngoãn dùng bữa. Không có chút nào bộ dáng sầu mi, thần sắc bất thường, tâm không yên.

Hoàng Thượng nhìn Lý Già La, tâm tình liền tốt hơn. Đây mới là chỗ khiến người ta thả lỏng, nào giống như Minh Hoa cung, ánh mắt lúc nào cũng trào nước, còn muốn đổ. Hắn nào có kiên nhẫn?

Xem ra, phải cùng Dương Phấn nói chuyện một phen, cho mẫu thân hắn tiến cung 'khai đạo' cho Đức sung viện. Hắn là Thiên Tử, đồ dành? Đó

không phải chuyên môn của hắn. Nể mặt Uy Viễn Hầu nếu không hắn sẽ khóa tay mặc kệ.

Đức sung viện nghe lời truyền của Lưu Vĩnh Toàn. Liền ngồi khóc một trận, Hương Vu dỗ hồi lâu khuyên người nín khóc.

Đức sung viện hỏi Hương Vu: "Có phải giống như trước kia, Hoàng Thượng không thích ta?"

Hương Vu khuyên nhủ. "Nường nường yên tâm, Hoàng Thượng chỉ tức giận với thái y không chữa trị tốt cho người. Hiện tại người hãy chuyên tâm sinh ra tiểu hoàng tử, cam đoan Hoàng thượng càng thêm thích." Aiiiz, chủ tử quá nhạy cảm, lúc trước Hầu gia không đồng ý để người vào cung nhưng chủ tử nhất quyết muốn vào.

Trong hậu cung này nơi nào là đơn thuần? Chủ tử lại không tiếp nhận hiện thực, sau này phải làm sao?

Hy vọng, Hầu gia với Thế tử có thể tiến thêm một bước. Sau này trong cung, chủ tử mới không bị khi dễ.

"Nhưng vì sao Hoàng Thượng không đến xem ta? Trước kia đều đến mà." Đức sung viện lại muốn khóc.

Hương Vu cũng muốn khóc. "Hoàng Thượng chỉ là có việc gấp, nếu không nhất định sẽ qua xem nường nường cùng tiểu chủ tử."

Chủ tử thật quá ngây thơ rồi, Hoàng Thượng nào thích người. Aiiiz, đáng tiếc chủ tử đã quá mê muội, toàn tâm toàn ý tiến cung mong được Hoàng Thượng chú ý. Chỉ là kết quả làm người ta thất vọng.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

📌 Thông Báo Nho Nhỏ 📌

Các huynh đệ tỷ muội thân mến, nhà chúng tớ đã có page chính thức trên facebook rồi nha.

Link đây ạ:

<https://www.facebook.com/truyencungdau/>

(có dẫn link trên tường wattpad)

Hoặc đơn giản là search LÃNH CUNG để tìm thấy chúng mình nhen.

'Lãnh cung' nhưng không 'lãnh', đó sẽ là một góc nhỏ tươi vui và đầy màu sắc của team chúng tớ - những cô nàng ham (cung) đấu.

Mọi người like page để cập nhật truyện nhanh hơn và đặc biệt là giao lưu nhiều hơn với team mình nhé!

Mỗi like của các bạn chính là động lực để chúng tớ tiếp tục cố gắng edit nhanh hơn và chất lượng hơn đây ạ!

Nên là like đi, like đi các bạn 💖

(có vẻ câu like hơi trắng trợn^^)

Đón đọc preview về chương tiếp theo trên page nha. 😊

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Tranh Đoạt

Editor: MaiHuynh.

Beta: Giabi-shine.

Mùng bốn tháng ba, Nhu phi rời khỏi phân vị phi, trùng hợp hôm ấy lại là tiệc đầy tuổi của Nhị hoàng tử.

Triệu Hoàng Hậu sắp xếp cho Nhị hoàng tử chọn đồ vật đoán tương lai, Tĩnh phi ôm Nhị hoàng tử xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Tuy rằng Nhị hoàng tử đã được một tuổi nhưng thoát nhìn không được lớn như Tam hoàng tử, sắc mặt vàng như nến, do không đủ dinh dưỡng mà ra.

Vương thái hậu cũng tới, nhìn Nhị hoàng tử rồi bế một lúc, nói. " Thật đáng thương, từ nhỏ đã mang bệnh."

Tĩnh phi nghe xong cũng muốn rơi nước mắt, nói. "Có phúc khí của Thái Hậu nương nương bảo bọc Thanh nhi, hẳn nhất định có thể khỏe mạnh."

Một năm nay, nàng cho người trong nhà đi tìm thần y ở khắp nơi, chỉ khi nào trị hết bệnh cho Nhị hoàng tử, mới có thể tính chuyện về sau.

Nhưng không ai có thể nắm chắc trị hết bệnh cho Nhị hoàng tử. Do hãn sinh không đủ tháng nên bị tổn hại căn cốt, chỉ có thể chậm rãi nuôi dưỡng.

Hiện tại Hoàng Thượng trừ lúc đến thăm Nhị hoàng tử, không hề nghỉ lại chỗ của nàng, muốn sinh thêm một lần nữa, nàng cũng không có cơ hội.

Khó trách trước kia khi chưa tiến cung, mọi người đều nói nữ nhân trong cung, một năm đầu phải nắm chắc cơ hội, nếu không qua đi, không được sủng nữa sẽ rơi vào quên lãng.

Đến nay cũng đã hai năm trôi qua, lại bắt đầu tuyển tú, cô nương mới tiến cung, ánh mắt Hoàng Thượng rơi trên người những tiểu cô nương kia, các nàng sao còn có ngày nổi danh?

Không có cơ hội mang thai lần nữa, Tĩnh phi chỉ có thể đem hết tâm tư đặt trên người Nhị hoàng tử, hi vọng có thể tẩm bổ, chữa trị cho thân thể hẳn tốt hơn.

Nàng không giống mẹ đẻ của Đại hoàng tử, có xuất thân từ cung nữ, bên ngoài lại không có gia tộc, không thể bảo vệ được con trai của mình.

Mẫu thân nàng vì cha đột nhiên qua đời, tình trạng trong nhà ngày càng sa sút, nên bà rất coi trọng đứa con đã tiến cung này, tất nhiên cũng hi vọng ngoại tôn của mình là Nhị hoàng tử có thể bình an khôn lớn, về sau có năng lực bảo vệ gia tộc mình.

Nên đối với việc tìm thần y này, so với người khác bà luôn quan tâm hơn.

Khi Tả phu nhân tiến cung, nhìn Tĩnh phi cảm khái: "Nếu Hoàng Thượng có thể hạ chỉ tìm thần y trong dân gian thì tốt rồi, so với chúng ta tìm người thì càng hiệu quả hơn nhiều."

Tĩnh phi nghĩ, đúng rồi, không phải là không có khả năng này, nếu như Hoàng Thượng hạ chỉ, chắc chắn rất nhanh thôi sẽ có thần y tìm tới. Như vậy đối với Nhị hoàng tử là việc cực kì tốt.

Nhân dịp Hoàng Thượng đến thăm Nhị hoàng tử, Tĩnh phi nhìn thân thể suy yếu của Nhị hoàng tử tỏ ra rất đau lòng, sau đó nàng nói đến việc tìm thần y trong dân gian.

Hoàng Thượng nghe xong, nói: "Như thế nào, Thái y trong Thái Y viện của Trẫm y thuật không được cao minh sao?"

Tĩnh phi vội nói: "Hoàng Thượng, thần thiếp không có ý này, Thái y của Thái Y viện tất nhiên là y thuật cao minh. Chỉ là đại phu dân gian cũng có người cao tay, nói không chừng có thể trị bệnh cho Thanh nhi. Hoàng Thượng, ngài xem có được không?"

Hoàng thượng nhàn nhạt nhìn nàng, nói: "Tĩnh phi, Thánh chỉ không phải chỉ vì một người mà hạ xuống, nàng biết rõ đạo lý này. Chỉ cần trẫm hạ đạo thánh chỉ xuống, sẽ lãng phí bao nhiêu nhân lực vật lực? Hơn nữa, Trẫm sẽ nói với người Thái Y viện như thế nào? Thanh nhi chỉ là thân thể hư nhược mà thôi, Trẫm chưa từng nghe nói qua có thể tìm được thần y, thiên hạ to lớn như vậy chẳng lẽ chỉ là đất của ta. Nếu như Trẫm có thể tìm thần y, hiện tại Mộc nhi cũng không phải chịu cảnh bệnh tật như bây giờ!"

Hoàng Thượng nói xong những lời này thì không đến chỗ Tĩnh phi nữa.

Tĩnh phi nhớ đến chuyện Đại hoàng tử, thầm nghĩ, Nhị hoàng tử của bản cung, sao có thể đem so sánh với Đại hoàng tử do cung nữ sinh ra!

Nhưng cũng không dám yêu cầu Hoàng thượng hạ chỉ tìm thần y lần nữa, Tả phu nhân biết chuyện này, nói: " Con gái của ta, con thật sự nói chuyện này với Hoàng Thượng? Nếu để Hoàng Hậu và Thái Hậu nói với Hoàng Thượng thì tốt hơn."

Tĩnh phi nói: "Mẫu thân, ta cũng có suy xét, nếu Hoàng Thượng thật sự hạ chỉ tìm thần y, như vậy trong mắt mọi người, Hoàng thượng coi trọng Nhị hoàng tử. Huống chi, Nhị hoàng tử cũng là cốt nhục của Hoàng Thượng."

" Nữ nhi ngốc, nếu Hoàng Thượng quả thật hạ chỉ, Ngự Sử chắc chắn sẽ phản đối. Hoàng thượng là người vì bách tính, không thể chỉ vì chuyện này

mà hạ chỉ. Hẳn có thể cho người ngằm đi tìm, nhưng sẽ không giống trống khua chiêng."

"Nếu Hoàng Thượng hạ đạo ý chỉ kia, Nhị hoàng tử không phải bị các nữ nhân trong cung nhìn chăm chăm sao? Con đó, về sau đừng nghe gió mà tưởng là mưa. Trước tiên cứ yên ổn nuôi Nhị hoàng tử, chỉ là đứa trẻ, khi còn nhỏ thì thân thể hư nhược, nhưng trưởng thành tự nhiên cũng sẽ tốt hơn thôi."

Được Tả phu nhân khuyên giải, Tĩnh phi cũng suy nghĩ thông suốt, sau đó không nhắc lại chuyện này nữa. Nhưng đối với việc Nhị hoàng tử chọn đồ vật đoán tương lai, nàng vẫn có chút chờ mong.

Chọn đồ vật đoán tương lai bình thường đều là đưa ra đồ tốt, có chút đặc biệt cho đứa nhỏ đoán bắt. Mọi người đều có thể đưa ra vài thứ.

Trước khi chọn đồ vật đoán tương lai, Tĩnh phi đã ngầm dạy Nhị hoàng tử nên bắt những gì. Khi Hoàng Hậu nói bắt đầu, Nhị hoàng tử nhìn một bàn đầy đồ vật, đột nhiên khóc, chỉ là tiếng khóc giống như tiếng mèo kêu, Tĩnh phi cảm thấy mọi người đều nhìn nàng chê cười.

Vương thái hậu nói: "Nhị hoàng tử của chúng ta đang thẹn thùng, nào, ai gia xem xem, làm sao lại khóc? Ủy khuất như vậy? Bà vú đâu rồi?" Hôm nay bốn bà vú đến hai người, lập tức đi ra, sau đó xin Thái Hậu thứ tội, Vương thái hậu nói: "Cái này khoan nói, đem hoàng tôn của ai gia giỡn. Ai gia sẽ thưởng cho các người."

Một bà vú tiến lên, phát hiện Nhị hoàng tử tiểu tiện, bởi vì không thoải mái nên mới khóc. Vội vàng đưa Nhị hoàng tử đi thay quần áo, sau đó ẵm đến một lần nữa. Vương thái hậu cười nói: "Đứa nhỏ Thanh nhi này, xem ra là người thẳng thắn, một chút như vậy cũng mắc cỡ." Như vậy trước mặt nhiều người nói hăn hiếu chuyện.

Sau đó Vương thái hậu thả một cái ngọc bội vào bàn đồ vật, cho nhị hoàng tử đoán bắt.

Trog lòng Tĩnh phi mừng như điên, nàng biết cái ngọc bội này, Vương thái hậu thường xuyên treo tại góc áo. Hôm nay Thái Hậu lại cho cầm tới, chỉ cần nhị tử mình bắt được, thì đây chính là chuyện tốt rồi.

Ở trong cung, được Thái Hậu ưu ái, chính là một sự bảo đảm an toàn.

Không biết vì sao, vận tốt tự nhiên đến với Tĩnh phi cùng Nhị hoàng tử. Quả nhiên như nàng mong muốn, Nhị hoàng tử bắt được ngọc bội của Vương thái hậu.

Vương thái hậu cười, nói: "Đứa nhỏ này thật không sai. Tĩnh phi, người có đứa nhỏ tốt, về sau thường xuyên mang Thanh nhi đến tìm ai gia, ai gia già rồi, cũng thích nhiều tôn tử đến chơi."

"Dạ, Thái Hậu nương nương, thần thiếp nhất định sẽ như thế!" Tĩnh phi vô cùng kích động. Lần này thật tốt quá, vận tốt của nàng đã đến .

Ba Hoàng tử, Thái Hậu chỉ gọi mình Nhị hoàng tử đến, chứng minh cái gì? Chứng minh Thái Hậu lão nhân gia bà thích nhất chính là Nhị hoàng tử.

Tĩnh phi dường như cảm thấy một tia ánh sáng chiếu vào trong lòng mình.

Không được Hoàng Thượng thích, không phải còn có Thái Hậu sao? Hoàng Thượng là người con có hiếu, lời nói của Thái Hậu nương nương, nhất định Hoàng Thượng sẽ nghe theo.

Đại hoàng tử cùng Tam hoàng tử tuy tốt, không phải Thái Hậu một câu cũng không nhắc đến?

Từ sau chọn đồ vật đoán tương lai, Tĩnh phi thường xuyên mang theo Nhị hoàng tử đi Từ Ninh Cung. Mà sau khi mùa săn bắn qua đi, Tô chiêu nghi thường xuyên đi Từ Ninh Cung cùng Thái Hậu tụng kinh, ngược lại liền nhượng bộ lui binh .

Tô chiêu nghi không biết bắt đầu từ lúc nào, mỗi ngày đến chỗ Vương thái hậu thỉnh an, sao chép kinh thư, Vương thái hậu cũng chậm rãi cho phép nàng ở lại Từ Ninh Cung.

Tô chiêu nghi trở về Xuân Hoa điện, hôm nay nàng ở Từ Ninh Cung một lúc, Tĩnh phi mang theo Nhị hoàng tử đi qua.

Nàng không muốn ở cùng một chỗ với Tĩnh phi, cho nên liền trở về sớm.

"Nương nương, Tĩnh phi rốt cuộc muốn làm cái gì, còn dám tranh cùng nương nương." Đại cung nữ Đỗ Quyên nhìn Tĩnh phi tích cực chủ động như vậy, tranh giành với chủ tử của mình.

"Không có chuyện gì, Thái Hậu càn cao này ai cũng muốn bám vào, nàng ta chỉ là một trong số đó thôi." Tô chiêu nghi cười nói.

"Nương nương không phải đã nói, có người không muốn bám vào sao? Giống như Hoàng Hậu nương nương, còn có Huệ phi nương nương." Đỗ quyên không hiểu hỏi.

"Hoàng Hậu nương nương, chỉ cần người của Vương gia một ngày chưa từ bỏ ý định, Hoàng Hậu nương nương không có khả năng quan hệ hòa hợp với Thái Hậu nương nương." Hiện tại chỉ là nể mặt mũi của Thái Hậu mà thôi.

"Mà Huệ phi này, bản cung nhìn không ra, Thái Hậu nương nương dường như có ý tứ đối với Huệ phi." Cái gọi là kẻ trong cuộc thì u mê, Tô chiêu nghi chính mình thờ ơ lạnh nhạt, phát hiện vị Vương thái hậu này

không thích Huệ phi, có lúc nhìn như rất quan tâm Huệ phi, nhưng chỉ là mặt ngoài.

Như chuyện Nhị hoàng tử chọn đồ vật đoán tương lai, Vương thái hậu rõ ràng có thể mang theo Tam hoàng tử, chẳng qua là một câu ý tứ, nhưng bà lại không có.

Ngược lại khiến các phi tần khác âm thầm biết, Vương thái hậu bà không thích Huệ phi.

Với tâm tư này, nữ nhân trong cung đưa ra rất nhiều suy đoán, chỉ cần người có ý xấu một chút, như vậy sẽ gây bất lợi cho Huệ phi, hoặc là Tam hoàng tử.

Đương nhiên, còn có Đức sung viện cùng đứa nhỏ trong bụng nàng, Vương thái hậu cũng không thích.

Tô chiêu nghi nhớ câu nói sau cùng Tần Sắt Sắt ở Yêu Nguyệt cung nói với mình, Thái Hậu, người rốt cuộc là có ý tứ gì?

Chẳng lẽ chỉ có cô nương của Vương gia người sinh đứa nhỏ, mới là con Hoàng Thượng sao?

Tô chiêu nghi nhớ tới đứa nhỏ cùng mình vô duyên kia, hung thủ là Vương Hiền phi, nhưng Thái Hậu này, bà ta có động tay vào hay không?

Vương gia, Vương thái hậu, "Đỗ quyên, đem kinh Kim Cương lấy tới cho ta. Hôm nay việc học còn chưa hoàn thành."

Không thành tâm lễ Phật, sao có thể cùng Thái Hậu nói chuyện đây? Chung quy cũng vì Thái Hậu nương nương là người tôn thờ Phật giáo.

Đối với việc Vương thái hậu coi trọng Tĩnh phi cùng Nhị hoàng tử, Lý Già La cũng không có cảm giác gì. Mặc kệ nàng làm cái gì, Vương thái hậu

cũng không thể thích nàng, bởi vì ở giữa còn có một Vương Hiền phi.

Đương nhiên, khẳng định còn có nguyên nhân khác, chỉ là không ai đi truy cứu. Tam hoàng tử mọc hai răng cửa, có thể ăn chút cháo, hoa quả. Một ngày một quả táo cũng không đủ hăn ăn.

Người ngược lại càng lớn càng béo, Lý Già La cười nói: "Bộ dạng mập như vậy, đến mùa hè làm sao chịu được?"

Bà vú liền cười nói: "Lúc này còn nhỏ, bộ dạng béo là phải thôi, nường nường người đừng lo lắng, khi tiểu hoàng tử trưởng thành, dĩ nhiên sẽ không như vậy."

Đảo mắt liền đến tháng tư, ở ngự hoa viên nhiều loài hoa tranh nhau nở rộ, từ lúc Lý Già La mang theo Tam hoàng tử đi xem hoa một lần, hăn mỗi ngày đều muốn đi ra ngoài xem.

Hoàng Thượng nói: "Chuyện này có đáng gì, hiện tại chúng ta cùng đi xem hoa."

Đứa trẻ này có tính hiếu động, hăn cũng không muốn Tam hoàng tử mỗi ngày đều ở trong phòng, như vậy không tốt.

Vì thế Hoàng Thượng mang theo Huệ phi cùng Tam hoàng tử, một đoàn người trùng trùng điệp điệp đi ngự hoa viên.

Lúc này, hoa mẫu đơn ở Nam Uyển đã nở, Hoàng Thượng liền mang hai mẹ con đi xem mẫu đơn. Hoàng Thượng cảm thấy, Tam hoàng tử của mình hăn là thích mẫu đơn mới đúng, chung quy mẫu đơn là vua của các loài hoa.

Bởi vì là đi dạo, nên không cho người đi thông báo, trên đường đám cung nhân nhìn thấy đoàn người cũng biết tự giác tránh qua một bên. Những phi tần tinh ý đương nhiên sẽ không qua giúp vui, mọi người đều

biết, nếu Hoàng Thượng không thích, người còn đi qua, Hoàng Thượng nhất định sẽ mất hứng.

Chỉ là bọn họ hâm mộ cùng ghen tị đối với Huệ phi, xem xem người ta, có hoàng tử tự nhiên sẽ không giống với người khác. Không biết Hoàng Hậu nương nương nhìn thấy sẽ có cảm giác gì, ba người họ giống như một nhà ra ngoài du ngoạn.

Mà có người đi báo tin cho Đức sung viện, cũng bởi người bên đó hiện đang được sủng ái, các nàng có người dựa vào Đức sung viện, đem chuyện này nói cho nàng ấy biết, coi như là lập công.

Đương nhiên, lòng cũng có chút tâm tư, muốn xem Đức sung viện sau khi biết chuyện này, có thể té xỉu hay không.

Hoặc là trực tiếp tới nơi này cùng Huệ phi tranh đoạt Hoàng Thượng, khi đó, trong hậu cung bắt đầu có chuyện để nói.

Mẫu đơn ở Nam Uyển, bởi vì được chăm sóc cẩn thận cho nên nở đặc biệt đẹp. Tam hoàng tử vừa thấy được những hoa này, liền muốn bắt lấy.

Huệ phi không cho, Hoàng Thượng nói: "Hoa nở, chính là để cho người xem, các người đi, đem hoa Tam hoàng tử thích ngắt lại đây."

"Hoàng Thượng, hoa kia đặt ở chỗ đó, còn có thể nở được nhiều ngày, người khác cũng có thể đến xem, cho Lạc nhi, hãnh cầm trong tay, chẳng khác gì phá hỏng chúng."

Hoàng Thượng nghe xong không cho là đúng, nói: "Người khác thì thế nào, có chuyện gì quan trọng hơn nhã hứng của Lạc nhi? Huệ phi, việc nhỏ này nàng không cần nghiêm khắc với Lạc nhi. Chờ con trưởng thành, sẽ không được tự ý như vậy."

Tam hoàng tử mới hơn chín tháng, hiện tại không biết phụ hoàng cùng mẫu phi mình nói cái gì. Có điều một tiểu thái giám đưa hoa mẫu đơn cho Tam hoàng tử, hắn lập tức hoa chân múa tay, cầm đóa mẫu đơn màu tím không buông tay, sau đó hoa trong tay nhiều hơn, hắn giữ không được, trực tiếp đưa cho phụ hoàng cùng mẫu phi mấy đóa.

Huệ phi có chút dở khóc dở cười, nhìn hoa trong tay Hoàng Thượng, cười rộ lên.

Một đại nam nhân, trong tay đang cầm hoa, thật buồn cười.

"Ái phi thật sự chê cười trẫm sao? Lại đây, trẫm xem đóa hoa này có nơi để đặt hay không." Hoàng Thượng tự mình chọn một đóa mẫu đơn hồng nhạt, cài lên tóc Lý Già La.

Sau đó tỉ mỉ nhìn một phen, cười nói: "Quả nhiên không sai, đóa hoa này có thể cài lên tóc ái phi, là vinh hạnh của nó."

Rất xa, Đức sung viện nhận được tin tức đi đến Nam Uyển, vừa lúc nhìn thấy Hoàng Thượng cài hoa cho Huệ phi, hơn nữa, nhìn hình ảnh kia, trong lòng Đức sung viện cảm thấy chua chát, Hoàng Thượng sao có thể có ánh mắt ôn nhu như vậy, ánh mắt này không phải dành cho mình sao?

Hoàng Thượng nhất định là gặp dịp thì chơi, Đại cung nữ Hương Vu thấy thần sắc Đức sung viện không tốt, nhìn phía trước, liền muốn ngăn cản chủ tử của mình.

"Nương nương, chúng ta đi về trước đi."

Như vậy thật sự rất lỗ mãng, rất kỳ cục.

Đức sung viện mắt diếc tai ngơ, đi thẳng đến phía trước, cung nhân Trường Xuân cung nhìn thấy Đức sung viện, cúi người hành lễ.

Tất nhiên, Hoàng Thượng cùng Huệ phi cũng nghe được.

"Hoàng Thượng, đi xem một chút đi." Lý Già La nói, người đã ở trước mặt.

"Cho nàng vào đi, hôm nay trẫm muốn nhìn xem nàng ta có chuyện gì." Hoàng Thượng nói.

Đức sung viện được phép đi đến, nàng nhìn thấy Hoàng Thượng, tự nhiên trở nên vui vẻ, Hoàng Thượng cho nàng tiến vào, chứng minh trong lòng hẳn có nàng.

Có điều Huệ phi này, nàng ta nếu không ở đây thì tốt rồi. Tam hoàng tử được Lưu Vĩnh Toàn ôm, đột nhiên nhìn thấy có người lạ đến, liền tò mò nhìn chăm chăm người này.

Đức sung viện tránh khỏi ánh mắt Tam hoàng tử, đoan chính cúi người, "Thần thiếp bái kiến Hoàng Thượng, Huệ phi nương nương."

"Đứng lên đi, không phải ta đã nói, nàng có bầu, nên ở trong phòng tĩnh dưỡng sao, ra ngoài làm gì?" Hoàng Thượng nói.

Đức sung viện thấy Hoàng Thượng quan tâm mình, trong lòng vui sướng không thôi, vừa vui mừng, nước mắt lại muốn rơi xuống, nói: "Hoàng Thượng, thái y nói, thần thiếp đi dạo một chút, sẽ tốt hơn cho thần thiếp và đứa nhỏ."

Huệ phi nói: "Hoàng Thượng, xem canh giờ cũng không còn sớm, Tam hoàng tử ra ngoài đã lâu, thần thiếp mang Tam hoàng tử trở về."

Đức sung viện chờ đợi nhìn Hoàng Thượng, Huệ phi này vẫn là biết nhìn, biết mau đi khỏi đây, chẳng qua nàng cũng sẽ không cảm kích nàng ta.

Hoàng Thượng nói: "Gấp cái gì? Đức sung viện, nàng trở về đi, về sau không được tùy ý đi ra ngoài, trời càng ngày càng nóng, nếu không nghĩ cho bản thân mình, cũng phải vì đứa nhỏ của trẫm."

Hiện tại nàng ta đang có thai, Hoàng Thượng cảm thấy mình đã nhường nhịn đủ, nhưng hẳn không thích bị người khác đeo bám. Xem ra Đức sung viện này, phải cho người Dương gia tiến cung một chuyến.

Hoàng Thượng thế nhưng lại cho mình trở về? Đức sung viện không thể tin được, hay là đang ở trước mặt Huệ phi. "Còn không nhanh chóng hầu hạ chủ tử các người trở về? Về sau chăm sóc tốt cho chủ tử các người, không nên tùy tiện đi lại bên ngoài!" Hoàng Thượng nhìn đám người bên cạnh Đức sung viện nói.

Tác giả có lời muốn nói: Hoàng Thượng đối với nữ nhân từ trước đến giờ là không có tính nhẫn nại, Đức sung viện lại khiêu chiến tính nhẫn nại của Hoàng Thượng.

★ Edit khó lắm, phải đầu chuyện đùa!

Like page FB cổ vũ cho các b edit thêm động lực đi các tỷ muội. :-)))

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Lấy Hay Bỏ?

Editor: MaiHuynh.

Beta: Giabi-shine.

Hương Vu đành phải kiên trì khuyên Đức sung viện đi về, trên đường về Đức sung viện bật khóc, Hương Vu đau đầu muốn chết.

"Hoàng thượng có phải không thích ta hay không?" Đức sung viện luôn miệng hỏi. Hương Vu khuyên nhiều lần, cuối cùng nàng mệt nhọc, cần nghỉ ngơi, nên cũng yên ổn mà ngủ.

Dương phu nhân đã sớm muốn đến thăm nữ nhi, nhưng trước đây nữ nhi phẩm vị không đủ, còn chưa đủ tư cách, hiện tại được như ý, nhanh chóng chuẩn bị đồ đạc đi hoàng cung.

Đến Minh Hoa cung, nhìn thấy nữ nhi, trong lòng Dương phu nhân không rõ là cảm giác gì.

Nữ nhi này của mình, từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu khổ, có thể nói là từ nhỏ đến lớn, muốn cái gì có cái đó. Người trong nhà đều tốt với nàng, vốn cho rằng trưởng thành, tìm cho nàng nhà phu quân tương đối đơn giản, lúc đó dựa vào địa vị Uy Viễn hầu, trải qua một đời tốt đẹp.

Ai biết nàng không chịu an bài hôn sự, sống chết không nguyện ý định thân, sau này có ý chỉ tuyển tú, bọn họ cũng có biện pháp khiến nàng không nằm trong danh sách tú nữ, nhưng nữ nhi lại nhất định muốn vào cung tuyển tú.

Cuối cùng không có cách nào, chỉ có thể thuận theo ý của nàng, bởi vì nàng nói, không cho nàng vào cung, nàng thà rằng một đời làm ni cô.

Mỗi ngày Dương phu nhân đều lo lắng, đầu tiên biết nàng tiến cung liền được sủng ái, sau đó lại có người được sủng ái hơn. Dương phu nhân nghĩ, hiện tại nếu không được sủng ái nữa, dựa vào thế lực của Dương gia, nữ nhi nhà mình lại không có tính thích gây chuyện, cứ như vậy an phận sống trong cung cũng tốt.

Ai biết nữ nhi làm bữa cho người mang thư về nhà, ca ca của nàng lại thương muội muội, nay con gái của mình ở nơi đầu sóng ngọn gió như vậy.

Trong cung thâm độc hiểm ác, nàng lại không có kinh nghiệm, Dương phu nhân so với trước kia càng lo lắng hơn. Tuy rằng trong nội tâm bà cũng hi vọng nữ nhi có thể sinh một đứa trẻ, sau này dù không được sủng ái, cũng còn có đứa con bầu bạn. Nhưng bà vẫn cảm thấy không an lòng.

Lần này đến Minh Hoa cung, gặp được nữ nhi, thấy được nàng mập hơn trước kia, bụng cũng hơi phồng lên, chỉ là nhớ đến lời nói của con trai mình, bà nghĩ, nếu lúc trước cố gắng ngăn cản không cho nàng vào cung thì tốt rồi.

Hiện tại Hoàng Thượng nể mặt mũi Dương gia, có thể cho nữ nhi một chút sủng ái, nhưng Hoàng Thượng chính là Hoàng Thượng, hẳn không có khả năng cho một gia tộc mặt mũi mãi được. Nếu nữ nhi lại không hiểu chuyện, như vậy mặt mũi này cũng không còn nữa.

"Nương, ngài rốt cuộc cũng đến thăm con." Đức sung viện nhìn thấy mẫu thân, giống như lúc chưa vào cung mà ôm eo mẫu thân.

"Nữ nhi sắp làm mẫu thân, nương, người có vui hay không?"

Dương phu nhân nói: " Vui, rất vui, ta cũng sắp thành ngoại tổ mẫu, Ngọc Dung, con ở trong cung mọi việc đều tốt chứ?"

Đức sung viện nói: "Hiện tại so với trước kia tốt hơn nhiều, Hoàng Thượng đối với con đặc biệt tốt, con muốn cái gì, người đều mang đến cho con, nường, Hoàng Thượng thật là tốt."

"Hoàng Thượng tốt với con, ta cũng an tâm, chỉ là trong cung bà bên ngoài chung quy không giống nhau, con không nên có dã tâm lớn, chú trọng mọi việc trong cung mình, đề phòng có nội gian."

Dương phu nhân cảm thấy hối hận, trước đây bà dạy nữ nhi đơn thuần như vậy, chuyện gì cũng không hiểu. Nay bà phải thay nường lo lắng, sợ nường bị người hại, nhất là nường đang có thai, nữ nhân trong cung này, ai mà không ngóng trông nường gặp chuyện không may?

"Không đâu, Hoàng Thượng rất tốt với con, các nường không dám bất trung với con. Nường, trước khi tiến cung, không phải người nói với con, trong cung, những cái khác đều là thứ yếu, chủ yếu chính là khiến Hoàng Thượng thích mình sao? Chỉ cần Hoàng Thượng có thể làm chủ cho con, con sẽ không phải sợ người khác."

Dương phu nhân thở dài: "Nường có nói những lời này, nhưng người trong cung không đơn giản như vậy. Có vài kẻ khi đối phó con, đều là từ sau lưng, làm cho con khó lòng phòng bị, về sau thức ăn của con không thể sơ ý, ta dày công đào tạo Hương Vu, con nên nghe ý kiến của nường ta."

"Hương Vu giống như lão ma ma, đôi khi cũng rất phiền. Nường, chỉ cần Hoàng Thượng vẫn tốt với con, con một chút cũng không sợ." Đức sung viện nói.

"Hoàng Thượng sẽ luôn đối tốt với con sao? Nữ nhi ngốc, Hoàng Thượng không phải chỉ có mình con. Trong cung nhiều nữ nhân như vậy, sao có khả năng chỉ đối tốt với một người?"

Vì muốn tốt cho nữ nhi, Dương phu nhân chỉ có thể nhẫn tâm nói lời thật, chỉ sợ nữ nhi thương tâm, nhưng thương tâm vẫn tốt hơn không còn

mạng.

"Nói vậy, con nhất định sẽ tốt với người gấp bội. Con so với những kẻ khác đều thích Hoàng Thượng hơn. Nương, người nói với ca ca, cho ca ca giúp con, có được hay không?"

Nghe xong Dương phu nhân lắc đầu, "Con muốn ca ca giúp con như thế nào? Trong cung nhiều nữ nhân như vậy, chẳng lẽ con muốn tất cả các nàng đều không ở đây? Điều này Hoàng Hậu cũng làm không được. Về sau, mỗi ba năm lại có đợt tuyển tú, chẳng lẽ con đều muốn ngăn cản, đây tuyệt đối là chuyện không thể. Còn nữa, ca ca con chẳng qua chỉ là thần tử của Hoàng Thượng, hãn không thể thay Hoàng Thượng quyết định cái gì, con đừng nghĩ nhiều như vậy, an phận sinh con ra, về sau con có đứa nhỏ này ở cùng, chúng ta cũng an tâm hơn."

"Không, nương, ta không để ý Hoàng Thượng có bao nhiêu nữ nhân, chỉ cần Hoàng thượng thích một mình con là tốt rồi. Hoàng Thượng không thích Hoàng Hậu, điều này con có thể khẳng định. Chỉ là đối với Hoàng Hậu kính trọng mà thôi, còn nữ nhân khác, chẳng qua chỉ là bài trí, cho nên con sẽ không thương tâm. Nương, chỉ có một người, người nói ca ca giúp con, nhất định phải giúp con. Hoàng Thượng đối tốt với người kia, con nhìn không thoải mái, con không muốn nhìn thấy nàng ta nữa !" Đức sung viện nắm chặt tay mẫu thân mình, giống như nắm lấy cọng rơm cứu mạng.

(Lời editor: vị này ảo tưởng sức mạnh kinh khủng.) T__T

Tần phi khác, tính là cái gì chứ? Trong mắt Hoàng Thượng không có tình yêu, nàng yêu Hoàng Thượng như vậy, tự nhiên chàng nhìn ra được. Nhưng lần đó tại ngự hoa viên, nàng đứng xa xa nhìn Hoàng Thượng cài hoa cho Huệ phi, trong mắt Hoàng Thượng tràn đầy nhu tình, một khắc đó, Đức sung viện cảm thấy hoảng hốt. Ánh mắt đó của Hoàng Thượng phải dành cho mình mới đúng.

Dương phu nhân thấp giọng nói: " Con đang nói cái gì vậy? Ngọc Dung, đừng nghĩ những chuyện này nữa, chúng ta trong cung nên an phận. Người Hoàng Thượng sủng ái là ai?" Bà không thể tin được, con gái của mình trở nên cố chấp như vậy, muốn ca ca giúp mình hại người.

Chuyện đó không thể được, tuy rằng đau lòng nữ nhi, nhưng con trai của mình mới là quan trọng nhất. Nếu nữ tử thật sự tham dự chuyện mưu hại cung phi, vậy Dương gia bọn họ toàn bộ đều xong, loại sự tình này, Dương phu nhân làm sao có khả năng đáp ứng?

"Nếu Huệ phi kia còn tồn tại một ngày, con đều cảm thấy không thoải mái. Con cả đêm nghĩ, cả đêm đều ngủ không yên, sớm hay muộn sẽ có ngày vì Huệ phi mà điên mất! Nương, con cầu xin người, mọi người ở bên ngoài quen biết nhiều, con yêu cầu không cao, chỉ cần khiến Huệ phi bị hủy dung, chỉ cần nàng ta trở nên xấu xí, Hoàng Thượng sẽ không thích nàng ta. Con có nghe, nhà mẹ đẻ của Huệ phi không có quyền thế, cha nàng ta trước kia chỉ là Tri Phủ, hiện tại không có tước vị. Nếu như trong lúc thần không biết quỷ không hay hủy đi dung nhan của nàng ta, khẳng định không ảnh hưởng đến chúng ta. Như vậy, nếu được như vậy...Hoàng Thượng sẽ không thích nàng ta nữa!"

(Lời Beta: tui phần nộ, rất phần nộ với thím này. Ác vừa thôi, vừa hoang tưởng lại độc ác. Hừm >...<)

Huệ phi! Mẹ đẻ của Tam hoàng tử! Dương phu nhân biết vị Huệ phi này, hiện tại trong kinh thành ai chẳng biết Huệ phi? Có thể đấu với nữ nhi Vương gia, ngay cả Hoàng Hậu cũng không làm được.

Một nữ nhân lợi hại như vậy, nếu muốn hại nàng, sao dễ dàng làm được đây?

Không được, không thể nghe nữ nhi, Dương phu nhân hỏi: "Trừ việc Hoàng Thượng thích Huệ phi, nàng ta có làm chuyện bất lợi với con

không?"

"Tại sao không có? Nàng ta ngăn cản Hoàng Thượng, không để Hoàng Thượng qua đây thăm con. Rõ ràng là sợ con được sủng ái, tranh sủng với nàng ta." Dương Ngọc Dung nói.

"Trước kia nếu không phải vì nàng ta, con sẽ không bị chèn ép, hiện tại nàng ta thành Huệ phi, con còn phải hành lễ. Nương, người hãy giúp con lần này đi, con cũng không cần mạng của nàng ta. Người suy nghĩ một chút, sớm muộn gì con cũng sinh hạ hoàng tử, về sau cùng hoàng tử của Huệ phi tranh đấu, không bằng bắt đầu từ bây giờ, làm cho nàng ta vĩnh viễn không có cơ hội!"

Ai nói Đức sung viện đơn thuần, kỳ thật khi đã muốn hại người, chỉ là chuyện trong nháy mắt. Đặc biệt là lúc đối phó với người mà mình ghét nhất, bao nhiêu phương pháp cũng đều có thể nghĩ ra.

"Chuyện này, ta không thể làm chủ, ta trở về thương lượng cùng phụ thân và ca ca con, bây giờ con không được hành động thiếu suy nghĩ, biết không?" Dương phu nhân khuyên.

Bà biết tính tình nữ nhi mình, nếu không đáp ứng nàng, khẳng định nàng sẽ nghĩ đến biện pháp khác, không bằng tạm thời đáp ứng, sau đó trở về thương lượng cùng trượng phu và nhi tử, tránh đi cái họa này.

Thấy mẫu thân không cự tuyệt, Đức sung viện rất vui mừng, vội vàng nói: "Con nghe nương."

Dương phu nhân tìm Hương Vu, hỏi tình hình của Đức sung viện, Dương phu nhân nhắc nhở Hương Vu, canh chừng tốt chủ tử của mình, đừng để nàng làm chuyện điên rồ gì.

Dương phu nhân trở về, chờ đến khi thấy trượng phu cùng nhi tử, Dương phu nhân hận không thể khóc ra thành tiếng, "Ta biết, ta không nên mềm

lòng, lúc ấy dù cho nàng xuất gia cũng không thể để cho nàng tiến cung, hiện tại tốt rồi, tất cả đều đã quá muộn." Nữ nhi làm như vậy, không chỉ hại chính nàng, còn liên lụy đến cả Dương gia.

Dương phu nhân sao có thể không lo lắng?

Trình độ nữ nhi như vậy, nếu có người nhắm vào nàng, nàng không sống được đến bây giờ, bà hối hận muốn chết, chỉ hối hận có lợi ích gì? Chẳng lẽ có thể đem nữ nhi trở về sao?

Dương phu nhân đau lòng thay nữ nhi, đứa con này của bà không thích hợp sống trong cung, vì bà nhất thời mềm lòng, để sự việc trở thành như bây giờ, Dương phu nhân không biết nên làm gì. Còn sợ nữ nhi đợi không kịp, lại đi làm điều xằng bậy, lúc đó ảnh hưởng chính nàng, cũng liên lụy đến Dương gia.

Dương Phấn nghe xong, nói: "Nương, là nhi tử sai lầm, nhi tử không nên náo động tại cuộc săn bắn mùa thu."

Nghĩ đến muội muội trong cung sống không vui vẻ gì, hắn nghĩ nếu chính mình thể hiện, sau đó được Hoàng Thượng coi trọng, như vậy muội muội hắn cũng sẽ được Hoàng Thượng coi trọng.

Ai biết bây giờ lại có kết quả như vậy. Hoàng Thượng dùng lời nói ám chỉ mình, hiện tại hắn đã hiểu là có ý gì. Hoàng Thượng đối với muội muội đã không nhin được, nếu không phải cho mình chút mặt mũi, Hoàng Thượng sao có khả năng cùng một thần tử nói những lời này?

Hoàng Thượng cho Dương gia mặt mũi, người Dương gia không thể không cho Hoàng Thượng mặt mũi.

Nhưng vấn đề của muội muội thật sự rất lớn, nàng muốn hại Huệ phi, Hoàng Thượng thật sự không tra được sao? Có lẽ có người Dương gia hỗ trợ, không tra được, nhưng làm vậy thì có ích lợi gì? Hoàng Thượng chắc

chấn sẽ càng nhớ kỹ Huệ phi, đối với Tam hoàng tử càng tốt hơn. Nếu có người mới tiến đến, chẳng lẽ muội muội mỗi một người đều muốn hại? Đều muốn hủy dung?

"Cha, nương, không thể tiếp tục như vậy!" Dương Phấn nói: "Nhi tử tiến cung xin Hoàng Thượng cho từ chức! Nhi tử không làm ngự tiền thị vệ nữa!"

Hắn cho rằng mình được Hoàng Thượng coi trọng, cho nên muội muội mới sinh ra những tâm tư này, nếu Dương gia không được Hoàng Thượng coi trọng, như vậy muội muội cảm thấy không có chỗ dựa, sẽ không có gan lớn như vậy.

"Con nói không muốn làm thì không làm?" Uy Viễn hầu lên tiếng, "Hoàng Thượng thật sự nhìn ra bản lãnh của con, cho nên mới đề bạt con? Mặt mũi của con thật lớn!"

Uy Viễn hầu không chút khách khí, "Ta cũng đã sớm nói, chúng ta chỉ lấy lòng Hoàng Thượng, không thể có quan hệ với hậu cung, nhưng là các người, các người gạt ta, đem Ngọc Dung đưa vào cung. Khi ta trở lại, mọi chuyện đã rồi." Thời gian Dương Ngọc Dung tham gia tuyển tú, Uy Viễn hầu không có ở kinh thành, sau khi từ bên ngoài trở về, nữ nhi đã tuyển vào cung.

Liên lụy hậu cung, hắn ở giữa, cảm thấy có chút khó xử, ngược lại hắn ngóng trông con gái của mình lần này sinh ra công chúa, không cần sinh hoàng tử, về sau sẽ không liên lụy vào việc tranh quyền đoạt vị. Đối với bọn họ, những gia tộc kế thừa tước vị, trong tương lai, có tước vị, cái gì cũng không thiếu, chỉ cần lấy lòng Hoàng Thượng, mọi chuyện đều tốt đẹp. Trở thành ngoại thích, trong lòng Hoàng Thượng sẽ có một tầng phòng bị, nhất là có hoàng tử ngoại thích. Hoàng Thượng muốn trọng dụng người, lại sợ người ẩn chứa ác ý, vì có cùng quan hệ huyết thống với hoàng tử mà đến tranh đoạt.

"Hầu gia, bây giờ phải làm sao?" Dương phu nhân hoang mang lo sợ, nàng vừa lo lắng cho nữ nhi, lại lo lắng nữ nhi tự tiện chủ trương, cả Dương gia đều bị đánh đổ.

"Hỏi ý ta? Ta muốn thí xe giữ tướng. Các người đồng ý không?" Ý của Uy Viễn hầu, là muốn buông tay con gái của mình.

"Việc này, làm sao có thể, hầu gia, đó là Ngọc Dung của chúng ta, nữ nhi của chúng ta mà, ngài muốn buông tay nàng, ngài bỏ được sao?" Nữ nhi là Dương phu nhân sinh, bà thật sự không muốn như vậy, bà sẽ điên mất.

"Phấn nhi, con nghĩ như thế nào?" Uy Viễn hầu nói: "Dương gia không phải chỉ có một người, con nghĩ kĩ, rồi hãy nói, đừng làm vi phụ thất vọng!"

Dương Phấn nói: "Phụ thân, không có biện pháp khác sao?"

"Con nói xem có biện pháp nào? Vì một người, đem toàn tộc Dương gia từ trên xuống dưới lôi vào, con thấy đáng giá không? Hay là, con muốn về sau trở thành viên đại tướng đoạt vị? Con có biết Hoàng Thượng vì cái gì muốn trọng dụng con? Nếu như ngay cả điểm này con còn không rõ, tốt lắm, ta cũng mặc kệ, các người muốn thế nào thì sẽ như vậy. Dù sao con là thế tử mà còn không rõ ràng, ta lãng phí thời gian làm gì, đành chờ đến ngày bị xét nhà diệt tộc."

Dương phu nhân nói: "Lão gia, ngài nói quá nghiêm trọng, làm gì có chuyện như vậy?"

"Phụ thân, Hoàng Thượng sở dĩ cất nhắc ta, là bởi vì Vương gia và Triệu gia."

"Còn không phải sao, " Uy Viễn hầu nói: "Vương gia nắm giữ triều chính nhiều năm như vậy, vẫn không buông tay, các người cho rằng Hoàng Thượng vì sao khoan dung Vương gia như vậy, thật sự vì Vương gia là nhà

ngoại của Hoàng Thượng sao? Từ xưa đến nay, Hoàng Thượng chính là cô gia quả nhân, ngoại gia cản đường hăn, hăn sẽ không chùn tay.

Triệu gia là võ tướng, cũng chiếm vị trí trọng yếu, Hoàng Hậu trước mắt không có hoàng tử, nói không chừng là chuyện tốt. Nhà chúng ta, con vừa vặn nổi bật, Hoàng Thượng lấy con tới cân bằng một chút, cũng là đạo làm vua. Đương nhiên, nếu cảm thấy chúng ta không dùng được nữa, trong tay Hoàng Thượng còn rất nhiều người, Ký Châu Đô Chỉ Huy Sứ cũng có nữ nhi trong cung, Hoàng Thượng có thể đem Ký Châu Đô Chỉ Huy Sứ điều qua đây, sau đó dùng hăn để cân bằng. Đừng tưởng rằng Hoàng Thượng chỉ có một cái lựa chọn là con, chộc Hoàng Thượng tức giận, hăn sẽ không cùng con nói đạo lý.

Uy Viễn Hầu phủ chúng ta muốn xuất đầu, đầu tiên phải tận tâm với Hoàng Thượng, con nói, nếu con tham dự đến việc tranh đấu nơi hậu cung, Hoàng Thượng có còn coi trọng con không? Nếu con thật nghe lời muội muội, thì phụ thân như ta, coi như là nuôi không đứa con trai này."

Dương Phấn nghe xong, nói: "Phụ thân, nhi tử hiểu ý của ngài. Nhi tử sẽ không có quan hệ với hậu cung. Về sau nhi tử chỉ nghe lời nói của Hoàng Thượng!"

"Đây mới là nhi tử tốt của ta, chúng ta đã đủ phú quý, sao còn muốn chộc người khác. Thử nghĩ, đương kim Hoàng Thượng kiêng kị ngoại thích, muội tử con nếu thật sự có phúc khí sinh ra hoàng tử, sau đó chúng ta thay hăn tranh ngôi vị hoàng đế, hăn có kiêng kị chúng ta hay không? Đến lúc đó, nói không chừng cũng như Hoàng Thượng bây giờ, đối với Dương gia phòng bị, làm sao có thể thoái mái, tự do tự tại?"

Nhà chúng ta nếu tiến thêm một bước, cũng chỉ là quốc công, chẳng lẽ người bởi vì cái tước vị quốc công, mạo hiểm lớn như vậy? Nam nhi tốt là phải dựa vào bản lĩnh của mình kiến công lập nghiệp, còn dùng những màn đấu đá hậu trạch, nếu thành công, trong lòng con có thoải mái không?"

Dương Phấn nghe được gật đầu, phụ thân nói rất đúng.

"Nhưng Ngọc Dung phải làm thế nào? Chúng ta cũng không thể mặc kệ nàng như vậy. " Dương phu nhân nói.

Dương phu nhân còn sợ trong cung không biết được tin tức, sau đó nàng tự ý hành động, như vậy liền xong đời, làm liên lụy đến Dương gia. Nhớ đến Trần Thục nghi, không phải bởi vì Trần Thục nghi lên kế hoạch sự việc ngựa điên kia, toàn bộ Trần gia liền trắng tay, sau đó bị đuổi ra khỏi kinh thành?

Nhà mẹ đẻ của An phi cũng chịu liên lụy.

"Thuận theo tự nhiên, nàng về sau đừng vào cung nữa." Uy Viễn hầu nói, không phải hấn lòng dạ ác độc, mà hấn biết con gái của mình, vì tình yêu nhi nữ, tâm trí sẽ không tỉnh táo.

"Nếu như con bị người khác lợi dụng, thì phải làm sao đây?" Dương phu nhân lo lắng chính là điều này.

"Ta nghĩ, Hoàng Thượng ám chỉ cho Phấn nhi, chính là muốn nhìn biểu hiện của chúng ta, nếu chúng ta biểu hiện tốt, Hoàng Thượng sẽ đảm bảo cho Ngọc Dung không có chuyện gì." Hoàng Thượng đối với toàn gia chúng ta, không chỉ thử một lần. Nếu biểu hiện tốt, hấn tự nhiên sẽ khiến Ngọc Dung bình an, nếu biểu hiện không tốt, như vậy, kết quả không biết được.

Hoàng Thượng không cần một thần tử cản trở, con trai của mình cũng nên hiểu điều này.

Sau đó Uy Viễn hầu nói riêng với Dương Phấn những gì, Dương phu nhân không biết. Bà bất chấp, vì Dương gia từ trên xuống dưới nhiều người như vậy, bà không thể mềm lòng! Con gái của mình tự mình biết, nếu người trong nhà không giúp nàng, nàng cũng không có cách nào. Ngọc

Dung, không phải nương không giúp con, mà thật sự nương cũng có lập trường của mình, con trăm ngàn lần đừng làm chuyện điên rồ.

Hai năm qua, Hoàng Thượng không đi nghỉ hè ở hành cung, năm nay ngược lại có tin tức, mọi người đều muốn đi hành cung nghỉ hè. Đường nhiên, Đức sung viện đang mang thai, thân thể có chút không tiện, nên muốn lưu lại trong cung.

Tác giả có lời muốn nói: Uy Viễn hầu là người hiểu chuyện, chỉ là lúc giáo dưỡng nữ nhi phạm vào một cái sai lầm lớn, mà nữ nhi của hắn đối với Hoàng Thượng nhất kiến chung tình, sau đó thành bi kịch!

_____###_____

Tiểu mục: trò truyện cùng reader. 🍷

Cớ chi mà yêu đương mù quáng vậy cho khổ thân, tính kế ng ta mà hoá ra lại hại mình. Chắc các nàng k ai đồng cảm với Đức sung viện đâu nhỉ?

Đối với nam nhân, nếu họ yêu b thật sự thì k cần b tính kế gì họ cũng tự động đối xử tốt với b thôi. Cái gì của mình sẽ mãi là của mình, đã không phải của mình rồi hà tất phải cưỡng cầu? Khổ cái thân!

Các nàng thấy ta nói đúng k? Đúng thì vote cái nào, ai muốn trao đổi thảo luận gì thêm mời sang page. ^a^

Nhà mình đang cần truyện Cung Đấu hay (chưa được edit) cho dự án sắp tới, hiện tại team mình chưa có sự chọn lựa nào cả 😊😊😊

Các nàng hãy inbox vào Facebook của team để đề cử truyện các nàng muốn nhà mình edit nhé 😊, bên đó sẽ có nhiều bạn trực Page và tổng hợp

tất cả đề cử rồi lọc truyện. Các bạn mà cmt bên này sẽ bị sót vì ko ai trực ở wattpad cả, chúng mình chỉ up truyện ở đây thôi.

Bật mí: sắp tới trên Page sẽ tổ chức minigame trao giải thưởng cực lớn, đảm bảo "chất" 🤖 nên nhớ like Page để ko bỏ sót phần thưởng (có tham gia là có quà nha 😊)

facebook/truyencungdau

Page: LÃNH CUNG

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Gia Yến

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: Vân Chiêu dung

Lần này bởi vì thời tiết ấm áp, thêm Hoàng Thượng cũng muốn cho tam hoàng tử đi nghỉ hè ở hành cung, cho nên Trường Xuân cung các nàng chuẩn bị mất bốn năm ngày, hòm xiểng quần áo cũng bảy tám cái.

Đây là lần đầu tiên nàng đi nghỉ hè ở hành cung, không biết bên kia là tình huống cụ thể thế nào.

Huống chi, lần này ra khỏi kinh thành, Hoàng Thượng để lại một số nhân thủ hữu dụng, đảm bảo nha môn vận hành bình thường. Mặt khác bao gồm quan viên lục bộ cũng đi theo nghỉ hè ở hành cung.

Tại xung quanh hành cung nghỉ hè, nhóm quan lại kinh thành đều biệt viện của riêng mình.

Đến thời điểm các nam nhân làm công sự, các nữ nhân cũng có thể ở trong biệt viện nghỉ hè.

Hoặc là đi đến hành cung bái kiến nhóm nương nương trong cung, chỉ là ở đây tâm tình tốt hơn so với ở trong kinh thành.

Nói trắng ra là giống như cùng nhau đi du lịch, không có áp lực như trong kinh thành.

Đức sung viện không đi cùng. Nhưng Hoàng Thượng để ca ca Đức sung viện, ngự tiền thị vệ Dương Phấn lưu lại kinh thành.

Người trong cung biết, đều nói Đức sung viện này có phúc khí, Hoàng Thượng đi rồi vẫn không yên tâm, cho ca ca Đức sung viện ở lại bảo vệ nàng ta.

Hành cung nghỉ hè ở phía bắc kinh thành. Ở đây có núi có sông, còn có bãi cỏ, mát mẻ hơn so với kinh thành, phong cảnh tú lệ. Toàn bộ hành cung không trang nghiêm bằng hoàng cung, nhưng lại có vẻ ẩn chứa vẻ đẹp yêu kiều, thanh lệ.

Đương nhiên, phòng ở tuyệt đối là tốt nhất. Lúc những cung phi các nàng đến nơi, đám cung nhân trong hành cung đã sắp xếp, thu dọn phòng ốc và chỗ ở xong.

Hoàng Thượng ở tại nơi trước đây hắc ở Đạm Bạc cư, Hoàng Hậu ở Yên Tĩnh trai, Thái Hậu vẫn quy củ cũ, ở tại Tùng Hạc trai. Mặt khác nhóm tần phi cứ dựa theo phân vị mà lựa chọn chỗ ở của mình.

Hành cung nghỉ hè cũng có tiền triều, Hoàng Thượng đến nơi này, cũng phải tiếp tục xử lý chính sự cùng các thần tử. Đương nhiên, nhiều thời gian nhàn hạ hơn, hắc sẽ cưỡi ngựa săn thú. Bởi vì hành cung nghỉ hè há lớn, thảo nguyên có, núi rừng có, ao hồ cũng có.

Phong cảnh càng là tuyệt đẹp, còn không nóng, không thì cũng sẽ không gọi là hành cung nghỉ hè.

Bởi vì Lý Già La mang theo tam hoàng tử, cho nên chọn một chỗ khá lớn Vạn An hiên. Bên trong Vạn An hiên không có hồ nước, nhưng bên trong lại rất thanh u, viện tử có vài cây tùng cổ thụ mấy trăm năm. Ở đây ngày hè, bọn Hồng Tuyền đều thích nghỉ ngơi dưới bóng cây tùng.

Nơi ở của phi tần khác rất nhiều chỗ có ao nước, xây nhà thủy tạ, càng là cảnh đẹp ý vui.

Chẳng qua Lý Già La nghĩ đến nhi tử nghịch ngợm nhà mình, nếu có nước, còn không phải mỗi ngày đều muốn chơi. Quan trọng nhất là còn sợ xảy ra vấn đề gì, cho nên nàng không chọn những nơi như vậy.

Chỗ ở đã sớm thu thập xong. Đám cung nhân ở nơi này, mấy năm rồi không nhìn thấy Hoàng Thượng và hậu phi lại đây. Vì thế lần này bọn họ rất cố gắng, muốn biểu hiện một phen.

Lần đó Thái Hậu đến không tính, bởi vì Thái Hậu đến, nhiều lắm là lễ Phật. Hơn nữa người bên cạnh Thái Hậu cũng đều là những thứ kia, Thái Hậu cũng sẽ không cần thêm người.

Rồi sau đó cung tần phi thì khác. Được chủ tử nhìn trúng, về sau rất có khả năng có thể thoát khỏi cái hành cung không ai để ý này.

Phải biết, hầu việc trong hoàng cung và hầu việc ở hành cung trong, hai nơi tuyệt đối không phải cùng một dải ngộ.

Trong hành cung, nói không chừng một đời cứ như vậy nhạt nhẽo vô vị, hơn nữa lợi lộc cũng không nhiều bằng trong hoàng cung.

Lúc ấy vận khí của bọn họ không tốt, bị tuyển đến hành cung hầu việc. Hiện tại có cơ hội, phàm là người có chí hướng đều muốn thừa cơ hội này, có thể rời khỏi nơi quỷ quái này.

Cung nữ có chút tư sắc càng nghĩ có thể lợi dụng cơ hội lần này, được Hoàng Thượng sủng ái, sau đó trở thành chủ tử, từ nay về sau hưởng thụ cuộc sống, bề trên.

Đối với lần này chủ tử tới, người hành cung đều thông qua các loại phương pháp nghe ngóng một hai. Bởi vì trong hành cung, mỗi tháng cũng

có người lại đây đưa đồ, đảm bảo không thiếu đồ ăn cho người trong hành cung. Đương nhiên, cũng có đầu sỏ chuyên quản hành cung. Những đầu sỏ này đương nhiên biết một ít tình huống trong cung, tỷ như ai được sủng ái, ai là bếp lò lạnh.

Sau đó Hoàng Thượng thích gì, Hoàng Hậu thích gì, sủng phi thích gì, mỗi người một kiểu.

Chỉ là những người người bị phái đến hành cung này khẳng định là không có quyền thế gì, cho nên tin tức có được thường thường là không chuẩn xác .

Hồng Tuyến nói: "Ta nghe người ta nói, những người trong hành cung này để có được chuyện tốt, tổng không biết bao nhiêu thứ tốt cho những đầu lĩnh an bài công sự kia. Chắc chắn, thật là náo nhiệt."

Ngưng Hương nói: "Chẳng lẽ các nàng không biết, nếu các chủ tử muốn lại đây thì đều mang theo người của chính mình sao, làm sao có khả năng dễ dàng dùng các nàng?"

Hồng Tuyến nói: "Phàm là người có chút hi vọng, đều nghĩ có thể thành sự. Không thì ở hành cung này một đời, cho đến chết già, người vui vẻ sao? Dù là ở cạnh chủ tử làm nha hoàn vẩy nước quét sân, cũng tốt hơn so với cả năm không thấy mặt chủ tử. Chỉ là chủ tử tùy tiện vung tay ban thưởng một chút, cũng đủ các nàng ăn no mặc ấm mấy năm ."

Không riêng gì muốn có cơ hội tiến hoàng cung, nếu không có cơ hội kia, vậy đến chỗ phi tần được sủng, dù sao đồ được ban thưởng cũng sẽ nhiều hơn bình thường.

Lời này cũng là một đạo lý. Ngưng Hương biết chủ tử nhà mình là người hào phóng. Nếu nàng chỉ có tiền tiêu vặt hàng tháng, nhất định chỉ có một ít. Nhưng chủ tử thường thưởng đồ trang sức, nhiều hơn không biết bao

nhieu lần so với tiền tiêu vật hàng tháng kia. Quan trọng nhất là theo chủ tử rất có mặt mũi.

Hiện tại trong cung từ trên xuống dưới, vừa nghe người Trường Xuân cung, ai không nể mặt?

Ngưng Hương nói: "Xem ra, những người này là muốn cướp bát cơm của chúng ta. Khó trách mấy ngày nay, nhìn thấy ta liền tỷ tỷ dài tỷ tỷ ngắn."

Hồng Tuyến nói: "Những người này vẫn là thứ yếu. Người để tâm hơn chút, chớ bị người khác lợi dụng vì những chuyện này. Phải biết, chúng ta theo chủ tử, chủ tử tốt, chúng ta mới có thể tốt. Chủ tử không tốt, chúng ta có thể tốt sao?"

"Hong Tuyến người nói đúng, ta rõ ràng. Lúc trước chủ tử chỉ là bị Hoàng Thượng vắng vẻ vài ngày, những người đó lập tức mũi không phải mũi, ánh mắt không phải ánh mắt. Đến cả người Ngự Thiện phòng cũng đem cơm lạnh đồ ăn lạnh đến cho chúng ta. Chúng ta đi nơi nào, đều phải thấp hơn người một bậc. Huống hồ, sau khi xảy ra chuyện Thu Vân, ta còn không sợ hãi đến tình người sao, đó thật là choáng váng."

Vận mệnh của mình và chủ tử liên hệ chặt chẽ với nhau. Trước kia Thu Vân chính là nghĩ không ra, cho nên mới bị mê hoặc, liên hợp với người ngoài tính kế chủ tử, cuối cùng, bị đưa đi 'Dưỡng bệnh. Cuối cùng bây giờ không biết ở góc hẻo lánh nào, nhưng khả năng lớn là không còn ở nhân thế.

Như vậy phản bội chủ nhân, dù là đến dưới đáy, người khác cũng sẽ không thích. Nhận đúng chủ tử là nhận đúng số mệnh cả đời, hướng chi, chủ tử nhà mình lại không phải người vô năng. Hơn nữa, trong lòng thiện lương hơn các chủ tử khác.

"Huệ phi nương nương, Hoàng Thượng mời người tới dùng bữa. Hoàng Thượng nói mang theo cả Tam hoàng tử." Tiểu Lục Tử cười tủm tỉm lại đây, truyền đạt khẩu dụ của Hoàng Thượng. Sư phó hắc Lưu Vĩnh Toàn nói ở trước mặt Huệ phi nương nương phải khách khí một chút, đừng ý là thái giám bên Hoàng Thượng mà được thể làm càn.

Tiểu Lục Tử đương nhiên biết, huống chi, hắc và người bên Huệ phi nương nương cũng quen thuộc, quan hệ không tệ.

"Làm phiền người, một lát nữa ta sẽ mang theo tam hoàng tử qua." Lý Già La cười nói.

Nàng thay đổi một bộ quần áo nhẹ nhàng khoan khoái, trên đầu cũng không mang nhiều trang sức. Hoàng Thượng thưởng rất nhiều, cái nào cũng đẹp mắt, quý giá, đội ở trên đầu, bất tri bất giác tăng thêm vẻ trang trọng.

Chỉ là phi tử cần gì phải trang trọng như vậy? Đó là Hoàng Hậu mới có .

Tam hoàng tử cũng thay đổi một bộ quần áo. Vốn ở trong phòng, nàng cho tam hoàng tử mặc một cái yếm nhỏ. Dù sao cũng không có người khác, lại nói tam hoàng tử còn nhỏ, người khác nhìn thấy cũng sẽ không nói gì.

Chỉ là rốt cuộc là đi chỗ Hoàng Thượng, thay cho tiểu tử này một bộ quần áo.

Hơn một tháng nữa Tam hoàng tử sẽ đầy tuổi. Hoàng Thượng và Hoàng Hậu đều nói tổ chức lễ chọn đồ vật đoán tương lai cho Tam hoàng tử ở hành cung.

Đợi đến lúc Lý Già La ôm tam hoàng tử đi vào Đạm Bạc cư, Hoàng Hậu cũng đã tới. Lý Già La nhìn thấy An phi và Nhị công chúa, Đại công chúa cũng ở đây. Sau đó là Lý dung hoa mang theo Đại hoàng tử cúi đầu ở bên kia, thấy Lý Già La, vội vàng lại đây hành lễ, rất khiêm tốn.

Triệu Hoàng Hậu cười nói: "Là bản cung nói với Hoàng Thượng gọi bọn Mộc nhi lại đây, cùng nhau dùng bữa cơm với phụ hoàng. Về sau mấy tháng đều ở đây trong hành cung, bọn nhỏ thừa dịp lúc này chơi chung nhiều một chút. Đều là huynh đệ tỷ muội một nhà, không xa lạ."

Lý Già La cười nói: "Nường nường suy nghĩ chu toàn."

Triệu Hoàng Hậu nói: "Cũng không có gì, sao Huệ phi lại ôm Lạc nhi tới?"

Lý Già La nói: "Đứa nhỏ này nhất định muốn thần thiếp ôm. Thần thiếp sợ chậm trễ thời gian, cho nên mới tự mình ôm tới. Bây giờ nó càng ngày càng nặng, phỏng chừng một thời gian nữa, thần thiếp không ôm nổi nữa."

Triệu Hoàng Hậu cũng thích đứa nhỏ bộ dạng khoẻ mạnh kháu khỉnh. Chính nàng không có hoàng tử, cho nên không tồn tại ghen ghét linh tinh, sợ hoàng tử khác đoạt vị trí của con trai mình, đối xử với ba hoàng tử cũng không tệ.

Thấy Tam hoàng tử bộ dạng mập mạp, tròng một đôi mắt tròn vo đen láy nhìn nàng, trong lòng Triệu Hoàng Hậu vô cùng yêu thích "Bản cung thử xem, xem Tam hoàng tử của chúng ta nặng thế nào."

Đại công chúa ở một bên thấy vậy, cũng chạy tới, cười nói với mẫu hậu mình: "Mẫu hậu, người xem Tam đệ, cánh tay như ngó sen, từng đoạn từng đoạn, nhìn là muốn cắn một phát."

Bộ dạng tiểu hài tử đáng yêu, chỉ cần không có ý xấu thì đều sẽ thích.

Đại công chúa nhất định muốn tranh ôm Tam hoàng tử với Triệu Hoàng Hậu. Tam hoàng tử lại một chút cũng không sợ người lạ, ở trong ngực Triệu Hoàng Hậu còn quay tròn, nhìn ngó. Triệu Hoàng Hậu càng thích, nói đứa nhỏ này gan lớn, cũng không sợ người lạ.

An phi cũng lại đây góp vui. Nhị công chúa cẩn thận nhéo nhéo tay mập mập của Tam hoàng tử, thật sự rất muốn cắn một cái.

Tam hoàng tử bị nhiều người vây quanh như vậy, có chút không nhịn được, tựa như ngóng tìm mẫu phi của mình.

Lý dung hoa đầu thấp hơn, Đại hoàng tử cũng cúi đầu, không nhìn về bên này.

Trong chốc lát Tĩnh phi cũng mang theo Nhị hoàng tử tới. Nhưng Nhị hoàng tử được bà vú ôm, nhìn cái dạng kia, cân nặng còn chưa bằng Tam hoàng tử, bộ dạng cũng nhỏ gầy.

Tĩnh phi nhìn mọi người vây quanh Tam hoàng tử, ánh mắt trầm xuống, nhưng lập tức cười nói: "Hoàng Hậu vạn an, Nhị hoàng tử cũng sang đây xem nhìn mẫu hậu. Thanh nhi, mau gọi mẫu hậu."

Nhị hoàng tử bắt đầu nói chuyện. Mỗi ngày Tĩnh phi đều dạy Nhị hoàng tử gọi phụ hoàng và mẫu hậu.

Lý dung hoa lại lại đây hành lễ với Tĩnh phi. Trong cung, phi tần có đứa cũng chính là Lý dung hoa phân vị thấp nhất. Không đúng, còn có Ôn tần, phân vị Ôn tần thấp hơn nàng ta một chút.

Tĩnh phi cười nói: "Lý dung hoa miễn lễ. Đại hoàng tử là ca ca của Nhị hoàng tử, về sau Nhị hoàng tử của chúng ta còn muốn đại hoàng tử người ca ca này dẫn dắt đấy."

Lý dung hoa vội nói không dám. Nhị hoàng tử bị Tĩnh phi thúc giục gọi mẫu hậu. Nhưng Nhị hoàng tử vừa nhìn thấy nhiều người như vậy, lập tức khóc lên. Tĩnh phi cảm tức trong lòng, không dễ dàng gì Nhị hoàng tử, lập tức mắng bà vú của Nhị hoàng tử một trận, nói bà không chăm sóc tốt Nhị hoàng tử.

Triệu Hoàng Hậu nói: "Được rồi, chỉ là tiểu hài tử khóc, Tĩnh phi người làm cái gì vậy? Dọa Thanh nhi sợ, người có thể gánh vác nổi không?"

Hoàng tử của Hoàng Thượng không phải người một phi tử có thể tùy tiện nói là nói đâu.

Tĩnh phi ủy khuất nói: "Hoàng Hậu nương nương, bình thường Thanh nhi đều vô cùng tốt, cái gì cũng có thể gọi. Chính là hôm nay, bà vú này không có chăm sóc tốt, cho nên nó mới không thoải mái."

Triệu Hoàng Hậu nói: "Điều này cũng không đáng gì. Đều ngồi xuống chỗ của mình đi, một lát nữa Hoàng Thượng sẽ rồi. Đúng rồi, xem xem Ôn tần sao còn không chưa đến?"

Ôn tần sinh Tam công chúa, cho nên cũng có tư cách lại đây.

Tam công chúa có bộ dáng cũng trắng trẻo mập mập, chỉ là rốt cuộc là vị công chúa, trong lòng Ôn tần tuyệt đối rất tiếc nuối.

Sau khi Tĩnh phi ngồi xuống, thấy vị trí của mình và Huệ phi ngang nhau, trong lòng mới hơi cân bằng lại một chút. Nhìn những người đã tới, vắng mặt Thái Hậu, nàng hỏi: "Hoàng Hậu nương nương, tại sao Thái Hậu nương nương không lại đây?"

Từ sau thời điểm chọn đồ vật đoán tương lai, Thái Hậu biểu hiện yêu thích Nhị hoàng tử, Tĩnh phi và Thái Hậu đi lại rất gần gũi.

Vương Thái hậu cũng cho Nhị hoàng tử rất nhiều thứ tốt. Lúc này, Tĩnh phi nói đến Vương thái hậu, ý kia không cần nói cũng biết.

Đoán chừng là vừa rồi nhìn thấy mọi người đều vây quanh Tam hoàng tử, trong lòng không vui đây mà.

Lý dung hoa nhìn thoáng qua Huệ phi bên này, thấy Huệ phi thần sắc như thường, một chút cũng không thay đổi, lại cúi đầu xuống.

Triệu Hoàng Hậu nói: "Thái Hậu nương nương có thói quen ngủ trưa, sao, Tĩnh phi không biết sao?"

Tĩnh phi nghe xong vội vàng ngượng ngùng cười , nói: "À, đúng vậy, Thái Hậu nương nương có thói quen này. Xem đầu óc thần thiếp này, có chút hồ đồ , đều là chăm sóc Thanh nhi nên có hơi mệt mỏi."

Trong lòng An phi cười một tiếng, Tĩnh phi này thật không biết nói cái gì cho phải . Nhị công chúa nói khẽ với mẫu phi mình: "Mẫu phi, Tĩnh phi nương nương nói là chăm sóc Nhị hoàng đệ nên không thoải mái sao?"

An phi bật cười nhỏ giọng quát lớn: "Chớ có nói hươu nói vượn, lát nữa phụ hoàng ngài sẽ đến đây!"

"Vốn chính là như vậy mà, là chính Tĩnh phi nói vậy." Nhị công chúa quệt mồm, có chút không phục.

Hai mẹ nói qua lại vài câu. Ôn tần mang theo Tam công chúa cũng đã tới. Phân vị Ôn tần thấp nhất, cho nên đều phải hành lễ với mọi người. Tam công chúa lại nhỏ hơn Tam hoàng tử mấy tháng, cũng là cho bà vú ôm. Nhưng Ôn tần không muốn giống Tĩnh phi, vừa tới đã khoe khoang.

Nàng ta tìm một góc ngồi xuống, bà vú ôm Tam công chúa đứng ở bên cạnh.

Triệu Hoàng Hậu thấy Huệ phi đã đặt Tam hoàng tử ở bên cạnh. Các nàng mỗi người một cái bàn, trên bàn đặt hoa quả ướp lạnh.

Tam hoàng tử ở bên cạnh, tay không ngừng hoạt động, lúc muốn bắt cái này, lúc lại muốn bắt cái kia, làm cho Huệ phi bật cười không thôi. Tam

hoàng tử còn tưởng rằng mẫu thân và mình chơi trò chơi, cười ha ha, càng hăng say.

Tĩnh phi nghe được thanh âm, nhìn thấy hai mẹ con này, trong lòng khinh thường một chút. Thật là không hiểu quy củ, làm mẫu phi phải đoan trang một chút, cho đứa nhỏ biết mẫu thân uy nghiêm. Nào có thể như vậy, vẫn chơi đùa cùng con mình? Quả thực là!

Cũng không biết Hoàng Thượng thích Huệ phi điểm gì. Còn có Tam hoàng tử này mập mạp, nhờ lớn lên vẫn mập mạp như vậy thì làm sao? Còn không bằng con trai của mình, vừa vặn như vậy mới tốt.

"Mẫu phi, mẫu phi, người mau nhìn Tam hoàng đệ bên kia." Nhị công chúa có chút nóng mắt. Tam hoàng đệ thật là đáng yêu, thật muốn nhéo nhéo cái mặt bụ bẫm của Tam hoàng đệ.

Hoàng Thượng vừa tiến đến Đạm Bạc cư thì nhìn thấy nhóm thê thiếp và con cái của mình, toàn bộ ở trong phòng. Âm thanh Tam hoàng tử cười khanh khách lọt vào tai vô cùng dễ nghe.

Mọi người thấy Hoàng Thượng tới, đều vội vàng đứng lên hành lễ. Huệ phi ôm Tam hoàng tử, hành lễ với Hoàng Thượng. Kết quả tay Tam hoàng cầm không chắc, một quả táo lộc cộc rớt xuống, trực tiếp lăn đến bên chân Hoàng Thượng.

Trong lòng Tĩnh phi vui sướng, cái dạng này, Hoàng Thượng không tức giận mới là lạ. Một hoàng tử mà một chút quy củ cũng không có.

Nào ngờ Hoàng Thượng không chỉ không tức giận, còn nhặt quả táo trên mặt đất lên, cười cười đưa cho Tam hoàng tử.

"Của Lạc nhi này." Hoàng Thượng mỉm cười nói.

Tam hoàng tử đương nhiên nhận biết phụ hoàng mình, nhìn thấy phụ hoàng vội vàng lấy quả táo phụ hoàng vừa đưa cho mình, lại đưa lại cho phụ hoàng.

Hoàng Thượng nhận lấy táo, khước miệng đều nhếch lên. Đại công chúa với phụ hoàng mình quan hệ luôn rất tốt, nhìn thấy màn này, liền cười nói: "Phụ hoàng, Tam hoàng đệ nhỏ như vậy đã biết hiếu thuận phụ hoàng, về sau khẳng định cũng sẽ càng hiếu thuận phụ hoàng."

Hoàng Thượng cũng rất thương yêu đích trưởng nữ này, bởi vì là công chúa, không có bất khoản khác. Nghe xong lời nói của đại nữ nhi, hắn nói: "Sao, người còn ăn dấm chua với đệ đệ người?"

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Trượng Tử

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: Vân Chiêu dung

"Tam hoàng đệ đáng yêu như thế, sao nhi thần lại ăn dấm chua với hân đây. Phụ hoàng, nhi thần thích Tam hoàng đệ, về sau nhi thần có thể đi tìm Tam hoàng đệ chơi không?" Đại công chúa hỏi.

Hoàng Thượng nói: "Các người là tỷ đệ, tất nhiên là có thể. Các đệ đệ muội muội của người, người đều có thể đi tìm bọn họ chơi."

"Có những lời này của phụ hoàng, nhi thần an tâm. Mẫu hậu, người nghe rồi đó, về sau người cũng đừng cản nhi thần."

Triệu Hoàng Hậu cười nói: "Người nghịch ngợm như vậy, chớ chọc mấy hoàng đệ của người khóc."

"Sao lại như vậy, nhi thần là trưởng tỷ, tất nhiên phải chăm sóc bọn chúng. Không tin người hỏi Nhị hoàng muội đi."

Nhị công chúa lập tức gật đầu "Đại hoàng tỷ đối với nhi thần rất tốt. Ở lớp học có người khi dễ nhi thần, chính là đại hoàng tỷ làm chỗ dựa cho nhi thần."

2 công chúa đã đến tuổi có thể nhập học. Hoàng gia đương nhiên có nơi chuyên dành cho con cháu hoàng thất đọc sách.

Hoàng Hậu nương nương cảm thấy trong cung ít đứa nhỏ, cho nên cũng gọi vài đứa nhỏ trong hoàng tộc đến học cùng. Con cháu hoàng tộc cũng đều là thiên chi kiêu tử, tính tình kiêu ngạo, thêm nữa đều là trẻ con, cãi nhau đánh nhau cũng không thể tránh được.

Có mấy quận chúa còn hơi có chút khí thế không sợ trời không sợ đất, có một lần xích mích cùng Nhị công chúa, còn đẩy ngã Nhị công chúa xuống đất. Đại công chúa biết, không nói hai lời, lập tức lại đây hỗ trợ, mạnh mẽ đẩy ngã vị quận chúa kia.

Kỳ thật những đứa bé này đánh nhau cãi nhau cũng không phải chuyện gì lớn. Tâm tư của một đứa trẻ đơn giản, không có tình cảnh cậy thế thân phận cha mình. Cho nên lần này đánh nhau, Hoàng Thượng và Hoàng Hậu đều không tìm người tính toán gì.

Nói cho cùng đều là thân thích, chỉ là từ đó về sau, tình cảm giữa Đại công chúa và Nhị công chúa thân thiết hơn một bậc.

Triệu Hoàng Hậu thấy con gái như vậy, liền cười nói: "Từ nhỏ, nhóm ma ma đã dạy dỗ người phép tắc. Sao còn dạy các người thành một lũ khi nhỏ thế này, còn nghịch ngợm hơn con trai."

An phi cũng gật đầu, nói: "Thần thiếp cũng nghĩ như vậy, chỉ sợ về sau ở lớp học sẽ trở nên vô pháp vô thiên."

Hoàng Thượng nói: "Công chúa của trẫm nên như vậy, không thể để cho người bắt nạt. Chỉ là các người nhớ kỹ, không thể vô duyên vô cớ bắt nạt người khác, trở nên ương ngạnh trẫm cũng không thích."

Đại công chúa và Nhị công chúa vội vàng thưa vâng.

Ôn tần nhìn Đại công chúa và Nhị công chúa, trong lòng càng phiền muộn. Hoàng Thượng cũng không thiếu công chúa, có Đại công chúa ở đây, công chúa khác vô luận thế nào cũng kém hơn con bé. Thêm nữa còn

có Nhị công chúa, Tam công chúa của mình muốn được sủng ái, thật là khó càng thêm khó.

Ngược lại là hoàng tử này, Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử đều có vẻ bệnh tật, nhìn đã không thấy tốt lành rồi, cũng chỉ một Tam hoàng tử coi như bình thường. Hoàng Thượng nhất định còn muốn hoàng tử, nếu mình có cơ hội lại sinh một đứa thì tốt rồi.

Trong chốc lát thức ăn được mang lên. Hoàng Thượng bắt đầu ăn, mọi người cũng mới động đũa.

Nhị hoàng tử, Tam hoàng tử và Tam công chúa vì còn nhỏ, cho nên được nhóm bà vú đưa đến một nơi khác cho ăn.

Đại công chúa và Nhị công chúa nhanh chóng cơm nước xong, xin cáo lui với phụ hoàng mẫu hậu. 2 nàng đi bên kia xem mấy đệ đệ muội muội. Đương nhiên, chủ yếu là chơi cùng Tam hoàng tử. Các nàng đều cảm thấy Tam hoàng tử vô cùng đáng yêu.

Đại hoàng tử có chút hâm mộ nhìn Đại công chúa và Nhị công chúa rời đi.

Lý dung hoa nhanh chóng kéo tay áo Đại hoàng tử. Đại hoàng tử lại cúi đầu.

"Mộc nhi cũng đi xem đệ đệ muội muội đi, đừng trầm nặng như vậy, cũng không giống một đứa trẻ."

Lý dung hoa nghe Hoàng Thượng nói chuyện, sợ không thôi "Hoàng Thượng, thân thể Đại hoàng tử không tốt, không thể vận động nhiều."

Hoàng Thượng nói: "Làm càn! Mà thôi, không đi thì không đi thôi." Hoàng Thượng vốn chuẩn bị quở trách Lý dung hoa một phen, nhưng nghĩ

nàng ta là mẫu phi đại hoàng tử, vẫn nên cho Đại hoàng tử mặt mũi, hăn lại không nói.

Vốn muốn cho mấy huynh đệ tỷ muội thân cận một chút, Đại hoàng tử tiếp xúc với bọn họ không nhiều, hiếm khi có cơ hội. Nhưng Lý dung hoa này lại chẳng biết suy nghĩ gì, hăn là có ý tốt. Mà thôi, mỗi người có suy tính của riêng mình, Hoàng Thượng không nói nhiều thêm.

Vừa cơm nước xong, bên kia truyền đến tiếng đứa nhỏ khóc, làm mọi người giật nảy mình. Dưới sự hướng dẫn của Hoàng Thượng, dù là mấy người làm mẹ này gấp gáp trong lòng, nhưng cũng không dám trực tiếp chạy qua.

Trong phòng mấy đứa nhỏ cùng nhau khóc, Hoàng Thượng khiển trách: "Bà vú đứng đó làm gì? Ngay cả mấy đứa nhỏ cũng chăm sóc không xong!"

Mấy bà vú đều vội vàng quỳ xuống đất.

Trong phòng khóc là ba đứa trẻ nhỏ. Đại công chúa thật tức giận. Ba mẫu phi của ba đứa nhỏ cũng đều đau lòng. Nhị công chúa có chút bối rối. Hoàng Thượng trực tiếp hỏi Đại công chúa "Người là tỷ tỷ, sao mấy đệ đệ muội muội đều khóc thế này?"

Đại công chúa lập tức nói: "Phụ hoàng, là bà vú của nhị hoàng đệ! Bà ta giúp nhị hoàng đệ đoạt đồ của tam hoàng đệ!"

Hoàng Thượng vừa nghe, lập tức giận dữ. Tĩnh phi vội vàng nói: "Đại công chúa, người nói lời này sai rồi. Nhị hoàng tử thân thể gầy yếu, còn không khỏe bằng tam hoàng tử, sao có thể đoạt đồ của tam hoàng tử?"

Có thể ăn bậy, nhưng không thể nói lung tung, Tĩnh phi cảm thấy Đại công chúa đang nói hươu nói vượn.

Đại công chúa nói: "Bản công chúa còn phải nói dối sao? Bên này trừ bỏ chúng ta, còn có nhiều người như vậy, chẳng lẽ đều là người mù hết sao? Phụ hoàng, nhị hoàng đệ nhìn thấy ngọc bội trên cổ tam hoàng đệ, lập tức muốn cướp lấy. Tam hoàng đệ trốn tránh không chịu. Bà vú của nhị hoàng đệ liền tiến lên đoạt lấy giúp nhị hoàng đệ, lôi kéo cổ Tam hoàng đệ. Các người xem các người xem, tam hoàng đệ nhất định là đau cho nên mới khóc. Nhị hoàng đệ và tam hoàng muội cũng khóc khóc theo."

Lý Già La bước lên phía trước xem con trai của mình. Quả nhiên trên cổ có một vết hồng hồng. Hoàng Thượng lập tức nổi giận " Nô tài to gan! Người đâu, mang xuống đập chết cho trảm!"

Bà vú kia sợ tới mức kêu gào , Tĩnh phi quỳ xuống đi cầu tình nói: "Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, xin tha cho bà ta đi. Bà vú này là Thái Hậu nương nương cho thần thiếp . Bởi vì nhìn nhị hoàng tử của thần thiếp quá yếu ớt, cho nên Thái Hậu mới đặc biệt cho thần thiếp. Thái Hậu nương nương nói, để bà ta chăm sóc thật tốt cho nhị hoàng tử. Lần này bà ta cũng không phải có ý. Thanh nhi nó chẳng qua là cảm thấy tò mò, cho nên mới muốn nhìn ngọc bội của tam hoàng tử một chút. Một đứa bé như nó nào có biết chuyện gì, nó mới hơn một tuổi một chút. Xin hoàng thượng thứ tội!"

Lý Già La nói: "Hoàng Thượng, thần thiếp mang Lạc nhi trở về bồi thuốc trước ." Nàng mặc kệ chuyện hỗn loạn nơi này, trên cổ con trai của mình còn có dấu hồng đây.

Hoàng Thượng nhẹ nhàng nói: "Đến chỗ trảm bồi thuốc, Lưu Vĩnh Toàn, người dẫn tam hoàng tử đi bồi thuốc đi, lấy thuốc tốt nhất ra."

Lưu Vĩnh Toàn mang theo Huệ phi và tam hoàng tử đi rồi, Ôn tần cũng mang Tam công chúa đang khóc lớn rời đi. Đại công chúa sống chết không đi, nàng là nhân chứng.

Hoàng thượng nói: "Thái Hậu là mẫu hậu của trẫm, bà cho người không phải để thương tổn cốt nhục của trẫm! Tĩnh phi, ý của người là nói, trẫm xử trí một hạ nhân cũng không được sao? Người thật to gan! Cậy là người của Thái Hậu, tiểu hài tử đánh nhau vốn không phải chuyện lớn. Bà ta một hạ nhân, thế nhưng còn dám nhúng tay hỗ trợ. Nô tài như vậy còn giữ làm cái gì? Người đâu, lôi người xuống cho trẫm, trực tiếp đánh 50 đại bản cho trẫm!"

50 đại bản đánh xuống sẽ không còn mạng! Tĩnh phi ngậy người, chẳng lẽ Hoàng Thượng đến Thái Hậu nương nương cũng không nể mặt sao?

Người nọ đích thật là người Thái Hậu cho mình, chính là nghĩ đến lúc đó làm chỗ dựa cho mình và nhị hoàng tử.

Không ngờ nhanh như vậy đã mất đi!

Tĩnh phi khóc không kèm chế được. Hoàng Thượng nói: "Hay lắm, một cái gia yến bị biến thành như vậy!"

Triệu Hoàng Hậu nói: "Hoàng Thượng bớt giận." Kỳ thật Triệu Hoàng Hậu cũng thấy Tĩnh phi này không ra thể thống gì cả.

Vốn mấy đứa nhỏ đều còn nhỏ như vậy, người cào ta một cái, ta đẩy người một chút, căn bản cũng không có chuyện lớn gì. Nào ngờ nàng ta để cho một người như vậy chăm sóc hoàng tử, còn tiến lên động thủ, đoạt đồ cùng một đứa trẻ. Thật đúng là nói ra đã cảm thấy không biết xấu hổ.

Sao Thái Hậu lại cho Tĩnh phi một người như vậy? Chẳng lẽ đây chính là cái gọi là lòng trung thành?

Nhưng bên kia là Thái Hậu, là mẫu thân của Hoàng Thượng, bên này cũng là nhi tử của Hoàng Thượng. Người đoạt đồ của con trai Hoàng Thượng, còn gây ra vết hồng như vậy. Người là tìm chết hay là không muốn sống đây.

Ý là có Thái Hậu làm chỗ dựa, cho nên cái gì cũng không để ý sao?

Triệu Hoàng Hậu dẫn Đại công chúa trở về Yên Tĩnh trai, Đại công chúa còn tức giận bất bình, nói: "Mẫu hậu, cái bà vú kia cũng quá kỳ cục, tranh đoạt với tam đệ, đây coi là cái gì? Một phen giành giật lôi kéo Tam hoàng đệ. Tiểu hài tử nhiều thịt kia một lát liền ửng đỏ lên." Nàng còn chưa kịp ngăn cản, ngọc bội đã bị người đoạt đi. Sau đó mấy đứa nhỏ đều khóc.

Triệu Hoàng Hậu nói: "Tính tình này của người cũng quá xúc động. Quên chuyện Triệu thứ nhân lúc trước rồi? Sẽ không sợ lại bị người hăm hại sao?"

Đại công chúa nói: "Phụ hoàng nói nhi thần là đích trưởng nữ, nên có sao nói vậy, không cần che đậy. Nếu như ngay cả loại thân phận của nhi thần đây cũng phải chịu ghen ghét, vậy trên đời còn ai có thể tùy ý. Lời phụ hoàng nói, nhi thần minh bạch. Mẫu hậu, người cũng hiểu rõ đúng không."

Triệu Hoàng Hậu thở dài: "Trước kia, mẫu hậu còn thở dài vì không sinh được cho người một huynh đệ ruột thịt. Nhưng bây giờ, mẫu hậu lại cảm thấy may mắn, vì như vậy, phụ hoàng người mới có thể không e dè gì, sủng người thương người."

Nếu thật sự có huynh đệ ruột, Hoàng Thượng chỉ biết đề phòng mình, khiến cho nữ nhi cũng sẽ bị dè chừng, sợ nữ nhi ý vào được sủng ái, làm ra chuyện không thể nói lý.

"Mẫu hậu, tại sao lại nói cái này? Kỳ thật, nhi thần cảm thấy hiện tại chúng ta sống như vậy cũng rất tốt. Người khác ít bận tâm, chúng ta cũng có thể sống lâu thêm vài năm."

Nếu thực sự có một thân huynh đệ, mẫu hậu nhất định sẽ vì đảm bảo cho đệ đệ mình lên làm Thái Tử, mà trở nên hoàn toàn thay đổi. Nay như vậy, có thể bớt đi bao nhiêu chuyện? Chủ yếu Đại công chúa chán ghét người

Triệu gia. Triệu gia đã tâm bưng bưng, mỗi lần đều muốn mẫu hậu làm cái này làm cái kia, nhất định muốn người Triệu gia sinh ra một hoàng tử. Hừ, không biết thế nào là đủ.

"Mẫu hậu cũng không có yêu cầu khác, chỉ mong về sau người có thể có tiền đồ tốt. Nhớ kỹ, ngàn vạn lần chớ tự cho mình thông minh. Thân phận của người dễ bị người lợi dụng nhất.

Mẫu hậu thấy hôm nay người sao lại đối tốt với tam đệ người như vậy?"
Còn nói giúp tam hoàng tử.

Đại công chúa nói: "Mẫu hậu, nhi thần thấy tam hoàng đệ rất đáng yêu. Nhị hoàng tử gây giống như con khỉ. Xem chuyện hôm nay, khẳng định về sau nó là người không tốt, đồ gì cũng đoạt. Có thể thấy được bình thường Tĩnh phi dạy dỗ nó không tốt."

Chủ yếu là Tĩnh phi theo phe Thái Hậu, Đại công chúa rất không thích. Mẫu hậu và Thái Hậu, quan hệ ngoài mặt thì là hòa hợp. Thời thời khắc khắc Thái Hậu đều muốn lôi mẫu hậu mình xuống ngựa, sao nàng có thể thích?

Tĩnh phi người này nếu thật sự con nàng ta được lập làm Thái Tử, còn để mẫu hậu mình sống yên ổn sao?

"Huệ phi kia, người cảm thấy nàng tốt sao?" Nữ nhân trong cung có người nào đơn giản? Rất nhiều người đều là thâm tàng bất lộ.

Đại công chúa nói: "Ít nhất nhi thần cảm thấy nàng ấy thật lòng thương yêu tam đệ, không giống những người đó, giả mù sa mưa. Mẫu hậu, một người trong lòng có đứa nhỏ, giống như mẫu hậu thì sao có thể là người độc ác, trừ phi ai đó làm hại hài tử của nàng ấy."

Triệu Hoàng Hậu nghe xong, thở dài: "Người trưởng thành rồi!" Hiếu chuyện.

"Trưởng thành còn không tốt sao? Mẫu hậu, về sau người có chuyện gì phiền lòng cứ nói với nhi thần, nhi thần không thể giải quyết, nhưng cũng có thể nghe. Hơn nữa, nhi thần tuyệt đối sẽ không nói ra !"

Mẫu hậu mình đối tốt với mình, nàng hiểu. Mẫu hậu không thể sinh hoàng tử, trong cung này bao nhiêu người muốn thay thế vị trí mẫu hậu mình. Nhưng nàng tuyệt đối không cho phép! Như vậy, còn không bằng bọn họ tìm một đồng minh tốt, đến lúc đó liên hợp với nhau.

Đại công chúa chọn đi chọn lại, cảm thấy Huệ phi là tốt nhất, có hoàng tử, hơn nữa giống mẫu hậu, là thật lòng xót con của mình. Chỉ bằng điểm này, nàng cũng có chút yên tâm.

Đương nhiên, Đại công chúa cũng sợ về sau vị Huệ phi này đã tâm bừa bừa, muốn thay thế vị trí mẫu hậu mình.

Nhưng trong cung này, muốn thay thế hậu vị, không phải còn rất nhiều người? Lợi hại nhất chính tổ mẫu tốt của mình, không phải là một vị sao? Dem ra so sánh, Vương gia mới là uy hiếp lớn nhất.

Nhà mẹ đẻ Huệ phi không nổi trội, hiện tại xem ra, cũng không có dã tâm lớn như vậy. Đại công chúa muốn liên hợp với Huệ phi cũng hợp tình hợp lý.

Cho nên trong cung này, đứa nhỏ nhìn đơn thuần, kỳ thật nào có người đơn thuần? Đều là người có đầu óc tính kế.

Lý dung hoa trở về từ Đạm Bạc cư, thở dài nhẹ nhõm một hơi. May mắn mình không để cho Đại hoàng tử qua đó, không thì cũng sẽ dính vào rắc rối với hai bên.

Nàng không thể so với mấy vị kia, thân phận thấp. Nếu Hoàng Thượng phát tác, người đầu tiên chính là mình. Cho nên chẳng sợ trong lòng Hoàng Thượng mất hứng, nàng cũng muốn nói ra.

"Mộc nhi, người nhất định phải thận trọng. Người là hy vọng duy nhất của nương." Lý dung hoa thở dài.

Có thể từ một cung nữ bỏ đến vị trí dung hoa, cái nàng có chính là một chữ 'Nhân' này. Đều nói chữ nhân như một cây đao trên đầu, nhưng đối với Lý dung hoa mà nói, thanh đao này lại giúp chính mình .

Những người đó thích đấu, cứ từng bước từng bước đấu đi, ai chẳng biết tên bắn chim đầu đàn. Nàng tốt xấu gì cũng có đại hoàng tử. Đều nói thân thể đại hoàng tử không tốt, nhưng nhiều năm điều dưỡng vậy, nó cũng đã lớn lên như thường.

Sự tình sau này ai nói trước được đâu. Lý dung hoa nhớ tới mình khi còn nhỏ đi miếu ở quê, có hòa thượng kia đoán mệnh cho mình, nói mình có mệnh đại phú đại quý. Lúc ấy mấy cô gái cùng đi với mình đều chê cười mình. Bởi vì nhà nàng nghèo đến quần áo cũng là mấy tỷ muội mặc chung. Đại phú đại quý quả thực chính là nằm mơ!

Nhưng bây giờ thì sao, nhà nàng ở quê hương còn ai dám chê cười? Lý gia bọn họ đã thành nhà giàu số một trong vùng!

Cho nên, người khác chê cười là cái gì? Cười đến cuối cùng mới là người chiến thắng.

Vương thái hậu bên này cũng đã nghe nói chuyện xảy ra ở Đạm Bạc cư. Vương thái hậu nói với Cung ma ma: "Người nói lần này Hoàng Thượng cho ai gia lão thái bà này một hạ mã uy phải không?"

Cung ma ma nói: "Nương nương, Hoàng Thượng hiếu thảo, tuyệt đối sẽ không làm chuyện không tốt nương nương. nô tỳ cảm thấy là Tĩnh phi nương nương hiếu lắm ý của nương nương. Nghe nói bà vú kia bóp cổ tam hoàng tử đến in lại dấu hồng. Hoàng Thượng cũng vì đau lòng nhi tử, cho nên mới giận dữ như vậy! Không phải vậy sao, Hoàng Thượng lập tức đến thỉnh tội với người."

Vương Thái Hậu nói: "Cũng phải. Chỉ là một nô tài, nào có quan trọng bằng tôn tử của có ai gia? Tĩnh phi, cũng là người không làm nổi trò chống gì. Người hữu dụng giao đến trong tay nàng ta liền thành bộ dáng kia. Người tự mình đi chỗ Hoàng Thượng một chuyến, nói rõ ràng sự tình, sau đó tặng đồ qua bên Huệ phi. Dù sao cũng là người từ trong tay ai gia đưa đến, không biết phân biệt chủ tớ thì nên giáo huấn cẩn thận một phen!"

"Nhị thái thái, muội muội nô tỳ bị đánh chết rồi!" Thị tỳ của Vương gia nhị thái thái Chu quản gia lệ đầy mặt đến, báo tin cho chủ tử.

"Cái gì? Sao lại bị đánh chết?" Vương nhị thái thái Tôn thị giật mình hỏi "Không phải thông qua Vương phủ, đưa đến trong cung sao?"

Em gái của Chu quản gia thoát tịch, gả ra bên ngoài. Chỉ là ra bên ngoài, gia cảnh khó khăn, sinh đứa nhỏ, mắt thấy không thể nuôi sống cả nhà, liền thông qua Chu quản gia, tiến cung làm bà vú.

Nào ngờ đi vào cung có một thời gian ngắn lại bị đánh chết! Chu quản gia khó chịu là có thể hiểu được.

"Người cẩn thận nói với ta, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Lần này lại đây nghỉ hè, người Vương gia cũng tới. Người Vương gia đương nhiên là gần đó có biệt viện nghỉ hè của mình.

Chu quản gia nói: "Muội tử nô tỳ là bà vú cho nhị hoàng tử, nghe nói là do Thái Hậu nương nương đưa qua. Nào ngờ lúc này mới đến hành cung liền bị đánh chết. Nhị thái thái, nô tỳ làm sao cho tốt đây."

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Ra Oai Phủ Đầu

Editor : Vi sung nghi

Beta : Vy tu nghi

"Người nói là Thái Hậu đưa cho Tĩnh phi?" Vương nhị thái thái hỏi.

"Đúng ạ, đáng lẽ không chọn đến nàng, phải đưa trở về. Sau này, Thái Hậu nương nương chọn nàng đưa cho Tĩnh phi nương nương. Cả nhà nô tỳ nghĩ muội tử sau này sẽ khá hơn, ai ngờ... nàng ấy thật đoan mệnh! Đáng thương đứa nhỏ của nàng, thật đúng là đáng thương!"

"Được rồi, chuyện này ta sẽ điều tra rõ, còn muội tử bên kia của người hiện ta chưa có biện pháp nào tốt cả. Bên này có hai mươi lượng bạc, người đưa cho người nhà nàng ta, tốt xấu cũng có đoạn ngày lành!"

Wong nhị thái thái cho nhà Chu quản gia về, trong lòng bà một trận lạnh lẽo. Thái Hậu nương nương, thật là Thái Hậu tốt!

Bà ta tuyệt đối là cố ý! Dùng muội tử nhà Chu quản gia, cho bà một hạ mĩ uy*. Muốn cho bà không được đánh chủ ý gì về việc đưa Vương Minh Nhã tiến cung!

*Uy quyền

Haha, thật buồn cười! Thái hậu thật có năng lực. Chỉ là, vị đại tẩu này của bà có cũng không ít công lao trong đây.

"Nhị thái thái, đại thái thái đến !" Có hạ nhân bẩm báo.

"Đến rồi? Thật đúng lúc! Ta còn đang muốn nói chuyện cùng bà ta đây." Vương nhị thái thái cười lạnh nói.

"Nhị đệ muội, sắc mặt người thoát nhìn không tốt chút nào cả." Vương đại thái thái nhìn đệ muội, sau đó nói.

Wong nhị thái thái: "Vậ à, cũng không còn cách nào. Sắp đến sinh thần Hiền phi nương nương, sao ta có thể cao hứng được?"

Wong đại thái thái: "Nhị đệ muội, hôm nay ta đến đây là muốn cho người biết, chúng ta đều là con dâu nhà họ Vương, đừng vì chút chuyện làm hỏng chuyện lớn."

"Ha ha, người nói lời này thật khách khí. Cho nên mới cho ta một bài học đúng không, động không được người của ta, liền động thủ với thân thích tâm phúc bên cạnh? Đại tẩu người thực sự có năng lực, có thể làm Thái Hậu nương nương tất cả đều nghe theo người. Vì người và đưa con gái người mà hại chết muội muội người ta!"

"Người nói cái gì? Ta biết người người nói. Đó là do nàng ta ngu xuẩn, cũng không thể trách. Tĩnh phi hứa hẹn với nàng ta nhiều điều, nên nàng ta mới dám vô lễ với Tam hoàng tử. Người đánh chết nàng ta là Hoàng Thượng, chẳng lẽ người đang oán trách người?"

"Chớ nói với ta những thứ vô dụng này! Người có dám nói, Thái Hậu không liên quan đến chuyện này không? Giờ nghĩ lại, vì sao bà ta lại đột nhiên đối xử tốt với Tĩnh phi như vậy, thì ra là để đối phó ta. Ngay cả cháu gái ruột của mình bà ta cũng đối phó, thì nô tài có là cái gì! "

"Sao người có thể nói điều xằng bậy như vậy? Vài năm nay, Hiền phi nương nương được Thái Hậu nương nương đối tốt như thế nào, chẳng lẽ người không biết? Ta cũng đã sớm nói, Hiền phi không thích hợp tiến cung. Nhưng người và lão nhị đều nói ta và đại ca người bất công. Các người đã

nói lời này, ta và đại ca người liền đưa Nhàn Nhã tiến cung, nhiều năm như vậy Thái Hậu chẳng lẽ đối xử với nàng không tốt sao?

Cuối cùng phát sinh chuyện gì, không ai dự liệu trước được cả, muốn trách, cũng là trách Triệu hoàng hậu cùng Huệ phi. Nếu không phải do các nàng, sao Hiền phi lại có thể hưởng tiêu ngọc vẫn*? Chúng ta đưa Minh Nhã tiến cung là muốn báo thù cho Nhàn Nhã, nhưng còn người, người đã làm cái gì? Ở thu sẵn sẵn, người xúi giục người khác nói bậy, mặt mũi nhà họ Vương đặt ở đâu đây?"

* Ý là chết khi còn trẻ tuổi.

Ở trong phủ, cái gì người cũng không vừa ý, ta có so đo với người sao? Đã vậy, người còn không hiểu chuyện, đưa em gái của tâm phúc mình vào cung, người nói xem, người đang làm gì? Nhà họ Vương có chuyện, lúc đó người được lợi gì? Hủy toàn bộ nhà họ Vương thì người mới vừa lòng sao?"

Vương nhị thái thái nghe xong, cười ha ha: "Đại tẩu, thật là đại tẩu tốt, quả nhiên dạng người nào thì tâm tư đấy, nói so với hát còn dễ nghe hơn. Đưa muội tử Chu Dĩnh gia đến trong cung, căn bản là vì kế sinh nhai của cả nhà họ, kết quả ở trong mắt đại tẩu lại thành âm mưu quỷ kế. Vì cái này, không tiếc một mạng người!"

Lúc trước ta đã tính xong chuyện hôn nhân cho Nhàn Nhã. Kết quả chính các người nói cái gì mà bên kia Thái Hậu không có người chăm sóc, nói cái gì muốn con gái ta làm Hoàng hậu, nói ngọt nói ngào như vậy! Qua nhiều năm lại nói ta ép con gái tiến cung, đại tẩu nói thật hay, đổi trắng thay đen mọi chuyện. Ta xấu hổ thay cho các người!

Ta biết người Vương gia chỉ có hai loại. Một là có giá trị lợi dụng, còn lại là vô dụng. Khi Nhàn Nhã của ta không còn giá trị gì nữa, liền đến ngày chết của nàng! Các người cũng biết rõ tính tình Nhàn Nhã như thế nào,

nhưng cũng mặc kệ, đưa con bé vào cung là hại chết nó. Khi nữ nhi người trưởng thành, có thể tiến cung, liền muốn nữ nhi ta nhường đường. Bởi vì, nhà họ Vương không thể có 2 phi vị! Cho nên con gái ta mới không có đường sống. Cái tốt mà các người nói tới đều dành cho đại phòng các người. Nhị phòng ta chỉ có thể làm nền, người nói cùng nhau làm là làm cái gì chứ? "

"Người nói cái gì? Nhị đệ và nhị đệ muội yêu cầu phân gia?" Thừa Ân công giật mình nói.

Vương đại thái thái gật đầu: "Dạ, nói đi nói lại bà ấy đều không nghe. Cho rằng chúng ta đem Minh Nhã đưa vào cung chính là không đúng. Còn nói vì đưa Minh Nhã vào cung, cho nên mới làm cho Nhàn Nhã nhường chỗ. Dù sao ta cũng nghe không nổi nữa, lão gia, người xem làm sao bây giờ, Nhị đệ muội mỗi ngày làm ầm ĩ, cái nhà này, ta nào còn có thể quản?"

"Không phải đã yên tĩnh rồi ư, sao đột nhiên lại như thế?" Thừa Ân công khó hiểu hỏi, sang năm chính là tuyển tú, Vương gia tuyệt đối không thể xuất hiện sai lầm.

"Chỉ là một cái muội tử của tâm phúc chết, bà ta liền nhất quyết không tha." Bà nên tiến cung nói chuyện với Thái Hậu nương nương, người em dâu này quả thực là đòi mạng.

Thừa Ân công nghe xong, mới biết được, thì ra Thái Hậu nương nương nhìn Nhị đệ muội làm ầm ĩ, cho nên mới cho bà ta một hạ mã uy, kết quả sự tình càng ghê gớm .

Thừa Ân công nói: "Phân gia là không thể được, Vương gia và Thái Hậu nương nương đâu thể vì người này mà xuất hiện sai lầm. Sang năm Minh Nhã còn tuyển tú, nếu phân gia, sẽ bất lợi với nàng."

Vương đại thái thái: "Nhưng không phân gia, bà ta và nhị đệ đều làm âm ỉ, như thế nào cũng không chịu nói rõ."

"Phụ thân, mẫu thân, sao không tìm một chức quan cho nhị thúc, đưa người ra bên ngoài đi, không phải là được rồi sao?" Vương Minh Nhã tiến vào nói.

Vương đại thái thái vừa nghe, liền cười: "Vẫn là con ta thông minh. Lão gia, ta cảm thấy biện pháp này không tồi. Ở mặt ngoài không phân gia, nhưng cũng sẽ không làm cho bọn họ làm loạn ở trước mặt chúng ta."

Thừa Ân Công cũng gật gật đầu: "Biện pháp cũng được, chỉ là nhị thúc người không có bản lĩnh gì. Người cũng biết, ta sợ hấn ở bên ngoài gây rắc rối, đến lúc đó đối với người, đối với Vương gia chúng ta đều bất lợi."

Vương Minh Nhã: "Phụ thân, chỉ cho nhị thúc tìm cái chức phó chủ, tính tình của nhị thúc cũng không có bản lĩnh tranh quyền đoạt lợi với người khác. Mọi người cũng đều nể mặt mũi Vương gia, nên sẽ cho hấn một phần tôn trọng. Chờ ở bên ngoài quá vài năm, nhị thúc và nhị thẩm muốn phân gia, khi đó liền không có gì để nói nữa."

Cứ ở bên ngoài mãi thì phân gia hay không phân gia cũng có khác gì nhau.

Lúc đó thời gian đã dài, nhị thúc và nhị thẩm hồi kinh phân phủ sống một mình cũng không có vấn đề gì. Chung quy ở bên ngoài đơn độc đã thành thói quen, sự tình liền hợp lý.

Thừa Ân công và Vương đại thái thái đều thật vui mừng, nữ nhi quả nhiên là trí tuệ, về sau tiến cung cũng không sợ bị thua thiệt.

Thừa Ân công nghĩ, nên tìm cho nhị đệ dạng công sự gì. Ở triều đình, đồ đệ của tổ phụ hấn có rất nhiều, Nội Các thủ phụ do Âu Dương đại nhân

chấp trưởng, chính là đồ đệ của tổ phụ hần, cho nên tìm chức quan cho nhị đệ cũng không khó.

Vương thái hậu biết chuyện nhà mẹ đẻ, vui mừng nói: "Quả nhiên ai gia không nhìn lầm người. Có Minh Nhã, ở trong cung này ai gia cũng không cô đơn."

Cung ma ma: "Chỉ là nhị lão gia hần có thể cam tâm tình nguyện đi nhận chức sao?"

Vương Thái Hậu cười lạnh: "Đến lúc đó Lại bộ công văn hạ lệnh, hần không đi cũng phải đi. Từ nhỏ hần đã không có bản lĩnh lại còn ghen tị đại ca của mình. Nếu hần có bản lĩnh, ai gia cũng không nói gì, nhưng hần không có bản lĩnh, còn oán ai gia bất công. Hần và thê tử của mình đều giống nhau, cái gì cũng oán đến trên người người khác. Bây giờ lại còn muốn hủy hoại thanh danh Vương gia, nếu không phải bởi vì Minh Nhã sắp tuyển tú nên không thể để tang, thì ai gia há có thể để bà ta sống đến tận hôm nay?"

Còn dám tính kế Minh Nhã, thật là chán sống mà! Không cho bà ta chút dạy dỗ, bà không phải là Vương thái hậu.

Hiện tại chỉ là chết một bà vú, nếu Vương Nhị thái thái lại không thành thật, Vương thái hậu thầm nghĩ, người chết chính là bản thân cô em dâu này. Bà không ngại trong tay mình nhiều hơn một mạng người. Nhiều năm như vậy, trong tay bà người chết vô số kể. Thêm một người còn chẳng phải là người thân ruột thịt thì có là gì? Đến Nhàn Nhã bà còn hạ thủ được, huống chi là em dâu.

Tĩnh phi biết Thái Hậu bên kia không chỉ không trừng phạt Huệ phi, lại còn tặng đồ cho Huệ phi và Tam hoàng tử, thật tức muốn chết mà!

Lẽ ra chuyện Hoàng Thượng đánh chết bà vú kia. Thái hậu biết tin, không tiện trút giận lên Hoàng thượng thì cũng trút lên Huệ phi và Tam

hoàng tử. Làm mẹ chồng không ai thích con trai vì bảo vệ nữ nhân của mình mà chống lại mẹ.

Ai ngờ Thái hậu thế nhưng không tức giận, ngược lại còn trấn an nàng ta, thật uổng phí một mảng chỉ điểm của nàng.

Bà vú kia cũng thật ngu ngốc, chỉ cần cho bà ta đầy đủ đồ vật, bảo làm cái gì bà ta cũng làm. Khiến bà ta đối với Nhị hoàng tử đều tận tâm trung thành, không phải đây sao, còn dám đoạt đồ của tam hoàng tử. Cho dù Hoàng Thượng trách tội, cũng sẽ nể mặt Thái hậu vì người là do bà đưa.

Ít nhất sẽ không trách tội chính mình, bởi vì người là do Thái hậu đưa, nàng chỉ có thể cung kính nhận. Tuyệt đối không dám một lời nói nặng.

Huống hồ, lúc ấy nàng cũng xin tha cho bà vú kia, Thái Hậu cho dù biết cũng sẽ không trách tội đến trên đầu nàng, ngược lại sẽ càng thân cận nàng.

Tĩnh phi cho rằng chính mình thông minh mà không hay biết nàng mới là người bị lợi dụng. Vương thái hậu đã sớm lợi dụng nàng ta, cho em dâu mình một đòn phủ đầu.

...

Võ gia đi hành cung tránh nóng ở phụ cận không có biệt viện, Võ Chính Đạo đến bây giờ vẫn chưa có công sự nghiêm chỉnh, cho nên lần này đi hành cung, liền không có chuyện gì cho Võ gia.

Lý Già La cũng ung dung tự tại. Nghe nói Võ gia đã định thân cho cho Võ Uyển Đình cùng Liên gia. Chờ thời tiết mát mẻ sẽ thành thân.

Võ Uyển Đình tuổi cũng không coi là nhỏ, hai bên vừa thương lượng, liền định vào mùa thu thành thân.

Nghe nói Võ Uyển Đình còn náo loạn một phen, nhưng không thành công.

Lần này Vân thị hạ quyết tâm, muốn quản giáo nữ nhi này. Từ góc độ người ngoài cuộc mà nói, nhân phẩm Vân thị có lẽ có vấn đề, nhưng đối với con gái của mình ngược lại quản giáo thật là khá .

Vân thị cũng là biết tính khí nữ nhi nhà mình, sau khi kết hôn dự là sẽ đắc tội với nhà chồng. Còn không bằng bắt đầu dạy quy củ nghiêm cho con gái.

Chính nàng quản không tốt, liền giao cho nhà chồng con gái quản tốt, cuộc sống sau này liền thuận lợi.

Đương nhiên, dòng dõi Liên gia cũng không tính thấp, đây cũng là điều kiện mà bà chấp nhận.

Trên cổ Tam hoàng tử, vết hồng tiêu dần nhạt màu. Bên kia Hoàng Thượng đã đánh chết bà vú. Lý Già La cũng không cảm thấy tội nghiệp, con người có thể nhẫn tâm đối đãi với một đứa trẻ như vậy, chết cũng chính là chết.

May mắn Tam hoàng không để lại bóng ma, khóc xong, liền chơi đùa.

Khi Hoàng Thượng tới đây, thì hắc đang ôm một quả cam lớn chơi đùa. Hoàng Thượng hỏi Lý Già La:

"Thỉnh thái y sang xem không có vấn đề gì chứ?" Hắc cũng sợ nhi tử của mình bị kinh trứ. Đột nhiên bị người cướp đi đồ vật, bị làm đau, lại còn nhỏ tuổi như vậy. Sau này sợ người thì làm thế nào?

Lý Già La nói: "Mời rồi, Thái Hậu nói đứa nhỏ này không có chuyện gì. Hoàng Thượng cho thuốc mỡ kia nên hong ắn rất nhanh sẽ tan biến. Người

xem, hiện tại không phải nó đang chơi rất vui sao? Chính là một tiểu tử ngốc a."

"Hoàng tử của trẫm sao lại là đứa ngốc được? Tất nhiên là thông minh! Máy bà vú kia, về sau dạy dỗ bọn họ tốt một chút, đừng để bị người khi dễ tới cửa còn đứng yên không động. Người như vậy còn có tác dụng gì?"

"Hoàng Thượng, chỉ là chuyện của đám hài tử. Nếu thật sự người lớn cũng động thủ, thì không hay. Thần thiếp không có huynh đệ ruột, khi còn nhỏ hi vọng có huynh đệ ruột chăm sóc thần thiếp. Đánh nhau cũng có người giúp đỡ, cho nên ngược lại hi vọng bọn chúng đều hòa thuận."

Hơn nữa, chính thần thiếp cũng biết, thân thể Lạc Nhi tốt hơn Nhị hoàng tử. Nếu thật sự động thủ, Lạc nhi nào có thể chịu thiệt, cho nên mới..."

"Ha ha, ái phi đây cái gì cũng đều đã nghĩ tới, cho nên không sợ hãi."

Hoàng Thượng nghe xong cảm thấy buồn cười, thì ra là cảm thấy con trai mình vũ lực đủ mạnh, cho nên không sợ Thanh nhi kia.

"Hoàng Thượng, tâm tư nhỏ của thần thiếp người đều biết, cũng không nên nói với người khác."

"Được rồi, không nói, không nói. Trẫm cũng không bắt công, huynh đệ bọn chúng đánh nhau cũng là chuyện bình thường. Chỉ là lần này, bà vú kia thật sự đáng tội! Việc nhỏ cũng bị bà ta biến thành việc lớn!"

"Hoàng Thượng đừng tức giận, nàng ta cũng là trung thành với chủ."

"Hừ, trung thành với chủ cũng phải xem tình huống. Hai đứa nhỏ mới một tuổi có thể làm gì, lại có thể nhẫn tâm như vậy!" Hoàng Thượng nhắc tới liền giận sôi máu.

Ỗ vào Thái Hậu đưa tới đây nên không cố kỵ gì.

Hoàng Thượng tức giận một lát, tâm lại bình phục. Ở bên này của Huệ phi tức giận, cũng nghĩ không ra, hà tất khiến Huệ phi cũng tức giận theo?

Mà Lý Già La lại không đề cập một chữ tới Thái Hậu, miễn bị cho là châm ngòi ly gián. Coi như là người Thái Hậu đưa, bị Tĩnh phi cho chút đồ liền choáng váng.

"Đến đây, để phụ hoàng xem cổ đã khỏi chưa?" Tam hoàng tử đang chơi với quả cam, bị phụ hoàng bế lên. Hiện tại nó mặc một cái yếm nhỏ đỏ rực, cánh tay và chân đều ở bên ngoài, lộ ra thân mình núc ních nhìn là muốn cắn một phát.

"Tiểu tử ngốc, tại sao lại cho trẫm cái này?"

Nhìn Tam hoàng tử đưa qua quả cam, Hoàng Thượng dở khóc dở cười, "Người nào lại đây người cũng cho hăn đồ vật sao?"

Bà vú bên cạnh nịnh nọt nói: "Hoàng Thượng, Tam hoàng tử của chúng ta rất thông minh, trừ bỏ Hoàng Thượng và nương nương, hoàng tử chưa bao giờ cho người khác thứ gì."

Hoàng Thượng nghe xong quả nhiên cao hứng cười: "Đây mới là nhi tử của trẫm. Lạc nhi người nhớ kỹ, đồ đạc của mình tuyệt đối không cần cho người khác. Nếu cho người khác, cũng là vì thứ đó vô dụng đối với người."

"Hoàng Thượng, người dạy Lạc nhi như vậy, về sau nó trở thành người keo kiệt thì làm thế nào?" Lý Già La lo lắng.

"Bình thường thứ gì Lạc nhi cũng chớ mắt, nó tuyệt đối sẽ không keo kiệt. Trẫm dạy hăn đồ vật của mình thì nên xử lý như thế nào. Tuy nói chịu thiệt là phúc, trẫm không hi vọng hoàng tử của trẫm chịu thiệt, muốn cũng là khiến cho người khác chịu thiệt."

Hoàng Thượng đi hành cung nghỉ hè, so với trong cung thì thoải mái hơn rất nhiều. Đương nhiên cũng phải làm việc, toàn bộ triều đình đều phải làm việc, không có khả năng dừng lại mấy tháng.

Cũng may các đại thần đều ở đây, một chút khó khăn cũng không có.

Trong hành cung có hồ nước lớn, đặt thuyền hoa trong hành cung ở trong nước, nên có thể chèo thuyền ở ao hồ.

Ngồi trên thuyền có thể thưởng thức phong cảnh, nơi xa là núi rừng, mơ hồ có thể nhìn thấy một vài chùa miếu. Bởi vì trong hoàng thất đều có người tin phật, chùa miếu này hương khói không ngừng .

Vương thái hậu đến sau, liền đi xung quanh Đại Bi Tự lễ Phật vài ngày.

Gia quyến của đại thần đương nhiên cũng muốn đi chùa miếu xung quanh dâng hương. Mọi người đều tương đối tự do.

Thời điểm Vương thái hậu đi Đại Bi Tự, chính là mang theo các gia quyến của Vương gia. Ngược lại các phi tử trong cung đều tránh lui một bên.

Triệu Hoàng Hậu một chút cũng không ngại, mọi người cũng biết trong lòng Vương thái hậu người được chọn vẫn luôn là cô nương nhà họ Vương, trong lòng mọi người đều biết rõ chuyện này.

Uy hiếp duy nhất của Triệu Hoàng Hậu là không sinh hạ đích hoàng tử. Nhưng Hoàng Thượng không ngại thì chẳng có chuyện gì.

Cũng có đại thần dân sơ nói Hoàng Hậu không sinh con trai. Đối với giang sơn xã tắc chung quy phải có đích hoàng tử. Sau này Thái Tử lập xuống, tần phi khác cũng không thể nói gì, không có đích hoàng tử, về sau những hoàng tử khẳng định sẽ vì vị trí Thái Tử mà tranh đến đầu rơi máu chảy.

Nhưng Hoàng Thượng thấy cũng không nói gì, ngược lại còn quở trách đám người này một phen.

Trên thực tế, trong lịch sử con vợ cả kế vị không nhiều. Rất nhiều Hoàng Đế đều có mẫu phi không phải là Hoàng Hậu. Nhưng người cuối cùng kế thừa Đại Thống cho nên chuyện hoàng gia này không nên cứng nhắc. Nếu quá cứng nhắc tuyệt đối hại nhiều hơn lợi.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Trèo Cao

Editor : Vi sung nghi.

Beta : Vy tu nghi.

Chỉ cần Triệu hoàng hậu giữ khuôn phép, hậu vị của nàng sẽ vững vàng.

Sinh nhật Tam hoàng tử là mừng hai tháng bảy. Cuối tháng sáu, Triệu hoàng hậu đã cho người chuẩn bị. Hoàng Hậu thương lượng với Lý Già La, đến lúc đó tổ chức tại Vạn An Hiên.

Trong cung, tần phi đều tặng những món đồ đại biểu cho sự an lành, may mắn. Ngoài cung, các nhóm thần quyền* cũng thông qua đủ loại phương thức mà tặng quà.

* Phu nhân của các đại thần.

Cuối tháng sáu, bên Vạn An Hiên đã thu được rất nhiều các món đồ.

Đương nhiên, cũng không đặt toàn bộ đồ vật đoán tương lai lên bàn. Chọn lựa một phen, cuối cùng mới quyết định. Lý Già La tự mình chọn, cho Hồ Phách chỉnh lý tốt.

Tĩnh phi mang theo nhị hoàng tử đến chỗ Lý dung hoa. Lý dung hoa không biết sao nàng ta lại đến. Trong lòng Tĩnh phi thì khinh thường, quả nhiên là xuất thân từ cung nữ, xem bộ dáng lo sợ của nàng ta kìa. Sinh hoàng tử cũng không có bao nhiêu chỗ dùng.

"Lần này sinh nhật Tam hoàng tử, không biết Hoàng Thượng có cho đồ vật gì trong lần chọn này không nữa. Lúc trước, Nhị hoàng tử chọn đồ vật đoán tương lai, người cũng không cho gì. Nhưng Thái Hậu nường nường cho ngọc bội, coi như không tệ. Lý dung hoa, vào thời điểm Đại hoàng tử chọn đồ vật, Hoàng thượng có cho gì đó hay không? "

Lý dung hoa lắc đầu nói: "Tần thiếp không biết, khi đó Đại hoàng tử ở chỗ Vương Hiền phi."

Do lúc trước, phân vị của Lý dung hoa quá thấp không thể tự nuôi nấng nhi tử mình, đến sinh nhật cũng không thể đến dự.

"Thôi, bản cung nói cái này với người làm gì? Nói người cũng không hiểu." Tĩnh phi đột nhiên cảm thấy nói những lời này với Lý dung hoa, có chút hạ thấp mặt mũi.

Vốn đang tưởng Lý dung hoa ở bên này 'nói nói'. Trong lòng Lý dung hoa có chút ngạc nhiên, xem cái dạng này của nàng ta, có thể yên ổn sống ở trong hậu cung đã không tồi, nào có bản lĩnh kia?

Thấy Hoàng Thượng yêu thích Tam hoàng tử, trong mắt Tĩnh phi liền không thoải mái.

Tĩnh phi lại một lần nữa hối hận, lúc đó vì sao nàng lại uống thuốc trợ sản* kia chứ. Bằng không sinh ra hài tử, sao Hoàng Thượng có thể không thích? Lại sinh ra trước, so với Tam hoàng tử còn có tư cách hơn.

* Thuốc cho thai phụ sinh nhanh.

Mùng hai tháng bảy là lễ Tam hoàng tử chọn đồ vật đoán tương lai. Lúc ấy, Vương thái hậu xuất hiện, xong liền cáo từ đi ngay. Bởi vì bà còn đang trai giới*, nên cần tĩnh tu. Nếu không phải Tam hoàng tử chọn đồ vật đón tương lai, bà cũng sẽ không xuất hiện.

* Theo mình hiểu là người đang cúng phật.

Tĩnh phi vô cùng khó chịu, lễ chọn đồ vật của Nhị hoàng tử so với lễ chọn đồ vật đoán tương lai của Tam hoàng tử, đãi ngộ không giống nhau. Nàng nghĩ Vương thái hậu thích Nhị hoàng tử. Nhất định nàng phải gặp Thái hậu nhờ người giúp tìm thần y, dưỡng thân thể Nhị hoàng tử thật tốt.

Hoàng Thượng tất nhiên là xuất hiện. Tam hoàng tử Tiêu Lạc nắm một thanh kiếm vàng nhỏ, sau đó, lại nắm lấy một cuốn sách cổ nên được mọi người khen là văn võ song toàn.

Hoàng Thượng vô cùng cao hứng, nhưng không giống như Thái hậu, hẳn thưởng ngọc bội.

Lễ chọn đồ vật vô cùng náo nhiệt trôi qua, thời tiết ngày càng nóng. Lý Già La cũng không muốn ra ngoài đi dạo. Phần lớn thời gian ban ngày đều ở tại Vạn An Hiên ngây ngô.

"Huệ phi nương nương, Hoàng Thượng cho mời." Tiểu Lục Tử vừa cười vừa lại đây.

"Hoàng Thượng chỉ bảo bản cung, không gọi Tam hoàng tử sao?"

Tiểu Lục Tử cười nói: "Hoàng Thượng nói, thời tiết nóng Tam hoàng tử nhất định đang ngủ trưa, không cần ôm qua, cứ để tam hoàng tử ngủ yên."

Chẳng lẽ hẳn cho rằng nàng không nóng. Quả nhiên, nam nhân vẫn luôn coi trọng cốt nhục của mình. Lý Già La có chút buồn cười: "Lục công công mời dẫn đường." Nàng vừa thay quần áo, cũng không cần thay bộ khác.

Hoàng Thượng đang ở trước Đạm Bạc cư, hẳn đang xem sổ sách. Lý Già La cười nói: "Hoàng Thượng gọi thần thiếp lại đây, chẳng lẽ là có thứ tốt cho thần thiếp?"

Hoàng Thượng nghe xong liền cười: "Không có thứ tốt thì không thể gọi ái phi sao? Kêu nàng đến là muốn nàng quạt cho trầm. Còn không mau nhanh lên?"

"Thì ra là gọi thần thiếp đến để làm chân sai vặt, mệnh thần thiếp thật là khổ. Lúc tối quạt cho nhi tử, ban ngày, còn phải quạt cho Hoàng Thượng."

Hoàng Thượng nghe xong, khước miệng nhếch lên: "Làm khó ái phi rồi. Yên tâm, trầm sẽ không bạc đãi người. Lại đây ngồi đi."

Lý Già La có chút chần chờ, "Hoàng Thượng, vẫn nên để thần thiếp đợi người xử lý xong lại đến đi." Dù sao cũng là sổ sách, nàng là hậu phi sao có thể nhìn dù là một chút. Không phải nói, hậu phi không được tham gia vào chính sự sao?

"Cho người ngồi thì người cứ ngồi. Những sổ sách này, trầm nhìn còn choáng váng, viết lại dài dòng, thật là lãng phí giấy!"

Lý Già La cầm lấy cung phiến* bên cạnh, nhẹ nhàng quạt cho Hoàng Thượng, cười nói: "Các thần tử của Hoàng Thượng đều tài trí hơn người. Nhất định là văn chương cầm tú mới có thể xuất hiện trước mặt Hoàng Thượng."

*quạt tròn

"Có ích lợi gì sao? Trầm đã nói nhiều lần để cho bọn họ viết ngắn lại. Kết quả vẫn như vậy, nhìn thấy trầm liền phiền lòng. Vốn là một chuyện rất đơn giản, lại nghiền ngẫm từng chữ một, sợ người khác không biết hần học vấn cao sao? Lãng phí thời gian của trầm. Chính là võ tướng này, chính mình không biết viết gì, nhưng cũng làm theo người ta, khiến cho trầm đau đầu."

Lý Già La nghĩ nghĩ: "Hoàng Thượng, khi thần thiếp tiến cung, thần thiếp được phân cho đám cung nhân. Lúc đầu họ đều không biết thần thiếp

thích hay không thích cái gì. Nhưng không đến nửa tháng, bọn họ đều biết. Hoàng thượng người đoán xem tại sao thế nhỉ?"

Hoàng Thượng nói: "Bọn họ hỏi cung nữ hồi môn của người nên biết." Hẳn biết Huệ phi có mang cung nữ từ trong nhà ra.

Lý Già La lắc đầu, nói: "Hoàng Thượng, nếu như vậy đám cung nhân này đều không có lòng cầu tiến. Ngài xem, chuyện gì cũng hỏi cung nữ của thần thiếp thì sau này họ cũng chỉ ở sau người khác mà thôi. Nếu chủ tử tiến cung, họ phải làm cho chủ tử tín nhiệm, chứ không phải thông qua người khác. Thần thiếp làm kỳ thật cũng đơn giản, chỉ cần thần thiếp biểu hiện ra thích thứ gì, cần thứ gì, các nàng đều sẽ tự hiểu. Cho nên, không đến nửa tháng bọn họ đều sẽ nghe thần thiếp mà không tự bản thân đưa ra chủ ý gì."

Hoàng thượng là người thông minh, chỉ cần Lý Già La nói một câu hẳn liền biết nên làm như thế nào.

Ở trong cung, dựa vào mỹ mạo mà muốn Hoàng thượng dành cho người một góc trong lòng? Nằm mơ à, tỉnh đi nhé! Trong cung nữ nhân xinh đẹp còn rất nhiều, mỗi người đều không kém nhau.

Khiến Hoàng Thượng nói với người, dẫn dắt người, ghi nhớ chuyện của người, hơn nữa đều là chuyện nhỏ nhất sinh hoạt hàng ngày.

"Chuyện này chỉ đơn giản như vậy thì tốt rồi. Nếu trẫm để nhóm thần tử dựa theo ý thích mình mà làm, thì sau này đều không có một cái thần tử công chính!" Lời Hoàng Thượng nói tuy nhất ngôn cửu đỉnh nhưng có rất nhiều cố kỵ. Không thể làm việc mà dựa vào tâm tình được, bằng không chính là sai lầm lớn.

"Hoàng Thượng" Lý Già La vẽ mặt kính ngưỡng "Thần dân Đại Sở có được Hoàng Thượng như ngài chính phúc khí của bọn họ." Một cái Hoàng Thượng biết khắc chế tuyệt đối là một Hoàng Thượng tốt.

"Hoàng Thượng có thể nói như vậy, thần thiếp một chút cũng không lo lắng Hoàng Thượng sẽ làm chuyện gì không tốt. Cho nên Hoàng Thượng yêu thích tuyệt đối cũng là có lợi cho thần dân Đại Sở."

Bản thân có thể khắc chế, còn có thể nghĩ đến sở thích của mình có nguy hại đối với dân chúng. Một Hoàng Đế như vậy, thì hẳn chính là Hoàng Đế tốt!

Hoàng Thượng nghe lời ái phi nói liền cười: "Miệng ái phi từ lúc nào trở nên ngọt như vậy? Trẫm nghe xong cũng có chút lâng lâng."

"Lời thần thiếp nói là thật, tuyệt đối không phải đùa. Hoàng Thượng, không phải người nói người xem đến choáng váng sao? Thần thiếp xoa trán giúp ngài, người thấy thế nào?" Lý Già La nói.

Lưu Vĩnh Toàn tự mình cầm những sổ sách đi, thấy một cung nữ đang bưng một chén trà, muốn đi vào.

Lưu Vĩnh Toàn cất xong sổ sách, đang muốn ra ngoài, nhìn thấy cung nữ này lập tức nhỏ giọng quát nói : "Làm cái gì? Ai bảo người đi vào ?"

Cung nữ kia lập tức thấp giọng nói: "Mỗi ngày vào lúc này Hoàng thượng đều muốn uống trà, không phải là công công ngài nói sao? Không thể chậm trễ."

"Người không có mắt sao? Hôm nay giống như mọi khi à? Nhanh chóng đi xuống!" Lưu Vĩnh Toàn tự mình giữ cửa.

Lý Già La đắp cho hắn một cái chăn mỏng, chính mình ở một bên canh giữ.

Hoàng Thượng ngủ được nửa canh giờ. Lúc tỉnh lại phát hiện Huệ phi ghé vào một bên đang ngủ .

Hắn nhẹ nhàng đứng lên, vốn muốn bế nàng đến trên tháp, Lý Già La tỉnh, sau đó cười nói: "Hoàng Thượng, người ngủ ngon chứ?"

Hoàng Thượng gật đầu, trong lòng lại kỳ quái. Tại sao hắn có thể thả lỏng mà ngủ. Ở trước mặt Huệ phi hắn thật sự là quá buông lỏng. Một chút phòng bị cũng không có, đây rốt cuộc là tốt hay không tốt.

Làm Hoàng Thượng đều có bệnh đa nghi, hắn cũng không ngoại lệ. Mỗi lần ngủ, tuyệt đối chính mình có thể khống chế trong phạm vi, mới có thể an tâm ngủ.

Thế nhưng có Huệ phi bên cạnh hắn một chút phòng bị cũng không có, cứ thế ngủ.

"Hoàng Thượng, người làm sao vậy? Có phải người mệt mỏi hay không?" Nhìn Hoàng Thượng nửa ngày không nói gì, Lý Già La hỏi.

Hoàng Thượng cười: "Không có gì. Thủ pháp mát xa của ái phi không tồi, thật sự đầu trầm một chút cũng không mệt mỏi."

"Đó là Hoàng thượng muốn ngủ, thân thiếp nào có công lao? Thần thiếp cảm thấy người là quá vất vả."

"Vậy sau này, trầm lại phải làm phiền ái phi rồi." Hoàng thượng nói: "Trước kia người hay làm cho nường sao?"

"Đúng vậy, bởi vì mẫu thân thần thiếp phải theo thừa may vá nuôi sống thần thiếp, cho nên đôi mắt người thường xuyên không thoải mái. Thần thiếp học mát xa, có đôi khi lại xem bệnh cho nường, cũng hỏi đại phu, đại phu nói thần thiếp thực hiện đúng. Từ nhỏ đến lớn, thần thiếp mát xa nường đã hơn mười năm, thủ pháp đương nhiên thuần thục. Chỉ là bây giờ không còn người, thần thiếp muốn mát xa cho bà cũng không được." Lý Già La phiền muộn trong chốc lát, sau đó liền nói: "Xem kìa, thần thiếp nói những cái này làm gì? Nếu Hoàng Thượng không chê, về sau Hoàng Thượng cần,

thần thiếp sẽ lại đây. Kỳ thật nếu Hoàng Thượng tìm tới những đại phu chuyên về huyết đạo, hiệu quả sẽ càng tốt."

Hoàng Thượng nghe xong cười nói: "Những cái đó tốt nhưng cũng không có cảm tình. Bọn họ chỉ đem việc này trở thành nhiệm vụ, ở trước mặt trẫm còn run rẩy, sợ trẫm không thoải mái tức giận, không bằng không để bọn họ lại đây. Ái phi như vậy đã rất tốt." Hoàng Thượng vì mình đa nghi tự giấu một chút, Huệ phi sinh con cho hắn, cả đời vinh nhục đều ký thác vào trên người hắn, nàng làm sao có khả năng hại hắn?

Nhưng điều này cũng không thể trách hắn, đa nghi chính nó nhảy ra ngoài, bất cứ việc gì đều phải nghĩ kỹ, thật là không có biện pháp. "Ái phi, pha cho trẫm ly trà đi, trẫm cảm thấy hơi khát nước."

Lý Già La gật đầu, phân phó người lấy trà cụ tới. Hoàng Thượng bên này ngồi đợi hồi lâu, Lý Già La mới trở về.

Lưu Vĩnh Toàn cười, hộ tống Lý Già La trở về. Hắn cảm thấy ánh mắt của mình đúng là không sai lầm, Hoàng Thượng đối với Huệ phi quả nhiên là không giống bình thường .

Nhưng nghĩ tới cung nữ đưa trà kia, ánh mắt Lưu Vĩnh Toàn biến đổi.

"Có tra ra được không?" Lưu Vĩnh Toàn hỏi Tiểu Lục Tử " Sao hôm nay người đưa trà lại thay đổi, người đưa trà mọi khi đâu?"

Tiểu Lục Tử: "Sư phụ, Ngọc Anh ăn thứ gì hỏng rồi bị tiêu chảy, cho nên hôm nay Đại Mạo đưa trà đến. Đại Mạo hầu việc tại Đạm Bạc cư bên này."

Hóa ra Đại Mạo là cung nữ trong hành cung, Tiểu Lục Tử vỗ đùi, nói: "Sư phụ, chẳng lẽ nàng ta muốn trèo cao?"

Bằng không sao lúc này Ngọc Anh lại bị tiêu chảy. Hắn vừa mới nhìn một chút, bộ dạng thật không tồi. Có thể làm việc tại Đạm Bạc cư, sao nàng

ta lại không có ý đồ với Hoàng Thượng được?

Lưu Vĩnh Toàn: "Tốt lắm, người không làm phụ lòng sư phụ! Tra cho ta, rốt cuộc ai an bài Đại Mạo tại Đạm Bạc cư, loại người này sao có thể ngự tiền."

Thật ra hãn không ghét các cung nữ biến thành chủ tử. Chỉ là điều kiện tiên quyết là phải do Hoàng Thượng tự mình nhìn trúng, không thể là thủ đoạn biến thành, mà nàng ta lại dám làm dưới mí mắt hãn.

Trên tay Lưu Vĩnh Toàn hãn rất nhiều việc, an bài người ở các nơi. Ai biết thuộc hạ này muốn đục nước béo cò.

Muốn lấy lòng, cũng phải chọn thời điểm tốt. Nhìn thấy Huệ phi đến còn gấp gáp như vậy. Người còn muốn tranh sủng với Huệ phi sao? Quả thực là không biết tự lượng sức mình.

Hơn nữa những chuyện này, vẫn không thể để Hoàng Thượng biết, không thì hãn sẽ bị Hoàng thượng nói rằng bản thân thất trách.

Đại Mạo vốn chỉ giúp đỡ cung nữ Ngọc Anh, chờ bọn hãn hồi cung, Đại Mạo vẫn phải tiếp tục ở Đạm Bạc cư.

Vốn dĩ người an bài ở Đạm Bạc cư đều là người nổi trội, nhưng người này tâm tính quá cao, sẽ không tốt.

Tiểu Lục Tử nhanh chóng đi thăm dò, mà cung nữ Đại Mạo đã bị trông giữ, cách Đạm Bạc cư rất xa.

Từ khi Đại Mạo bị giam ở nơi này, trong lòng bất ổn, nàng cảm thấy chính mình không làm ra chuyện gì quá phận. Chỉ là Ngọc Anh tỷ tỷ tiêu chảy, nàng thay thế Ngọc Anh tỷ tỷ một lúc, không coi là đại sự gì đi.

Bằng không thật sự khiến Hoàng Thượng chờ uống không được trà, đây chẳng phải là tất cả mọi người đều gặp xui xẻo sao?

Đó, chính là như vậy, chuyện này chỉ có vậy, cái gì khác đều không có.

Cửa đột nhiên mở, Đại Mạo nhìn thấy Tiểu Lục Tử công công được vài người vây lấy đi vài. Sau đó ở bên trong có người thả một chiếc ghế dựa, cung kính thỉnh Tiểu Lục Tử công công ngồi xuống.

Tiểu Lục Tử hứng thú nhìn Đại Mạo, không nói câu nào.

Trong lòng Đại Mạo càng luống cuống, ấp úng nói: "Lục công công, ngài, ngài vì sao đem nhốt ta ở đây. Ta phạm sai lầm sao? "

Tiểu Lục Tử mỉm cười: "Người phạm vào chuyện gì, bản thân lại không biết? Chính người thành thành thật thật nói ra, hay để cho ta dùng hình phạt đối với người, người mới nói ra?"

"Lừa công công, ngài nói cái gì? Đại Mạo nghe không hiểu."

"Xem ra, người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ , người tới trước cho nàng thanh thanh khẩu."

Cái gọi là thanh thanh khẩu, chính là đổ nước vào miệng người khác đến khi không chịu nổi nữa.

Mới không đến một bình nước, Đại Mạo đã không chịu nổi, Tiểu Lục Tử nói: "Muốn nói? Nếu không muốn nói, đổ tiếp nhưng không phải nước!"

"Ta nói, ta nói, Ngọc Anh tỷ tỷ là ta kê đơn làm cho nàng tiêu chảy. Ta muốn lộ mặt trước mặt Hoàng Thượng. Nếu ta làm được, người có thể sẽ mang ta về trong cung. Trong hành cung này, mọi người đều nói, sống ở chỗ này một đời, người hoàn toàn bị hủy. Ta không muốn bị hủy hoại, chỉ

có thể nghĩ ra biện pháp này. Lục công công, ngài tha cho ta đi, ta không dám nữa!"

"Người lấy được từ nơi nào?" Tiểu Lục Tử hỏi.

"Là ta cho Lý tổng quản một ít bạc, hãnh cho người từ bên ngoài mang về, thật sự chỉ là thuốc xổ!" Đại Mạo nói.

Lý tổng quản? Chính là tổng quản hành cung, Tiểu Lục Tử cười lạnh, quả nhiên là trong núi không có lão hổ, hầu tử thành đại vương.

Tên họ lý thật có bản lãnh, hôm nay có thể mang thuốc xổ, ngày mai có thể mang độc dược!

Lá gan thật không nhỏ: "Nếu người nói dối dù chỉ là một câu, bản công công sẽ khiến người không thấy được mặt trời ngày mai." Tiểu Lục Tử ác độc lên tiếng nói.

"Vâng, tuyệt đối là thật, trước mặt công công ta không dám nói dối! Nếu ngài không tin, có thể đi tìm Lý công công tra đi, bọn họ từ khi biết Hoàng Thượng đến đây liền bắt đầu tìm chúng ta để kiếm bạc. Mọi người vì muốn chỗ tốt, đều liều mạng gom góp bạc đưa cho Lý tổng quản."

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Mùi Hương Lạ

Editor: Mai Thái phi. (MaiHuynh)

Beta: Thiên phi. (Giabi-shine)

"Nô tì vì mua thuốc xổ kia, phải trực tiếp bỏ ra hai mươi lượng bạc. Đúng rồi, còn có một việc này nữa." Vì lấy công chuộc tội, Đại Mạo cũng đành liêu mạng "Lý tổng quản nghe nói Huệ phi nương nương được sủng ái, mang đồ tốt nhất trong hành cung an bài tại Vạn An hiên. Biết được Huệ phi nương nương thích viết chữ, còn lấy mực Huy Châu tốt nhất của mình đưa đến thư phòng của Vạn An hiên. Nghe nói mực Huy Châu có mùi hương khác thường, chỉ cần mài mực, cả phòng đều có mùi hương."

Tiểu Lục Tử nghi hoặc : "Làm sao người biết rõ ràng như thế? Người chỉ là một cung nữ, sao Lý tổng quản có thể nói những điều này với người?"

Đại Mạo: "Nô tỳ có một tỷ muội đồng hương, cũng đang là cung nữ trong hành cung, nàng là cung nữ đối thực * của Lý công công. Một lần nàng nói với nô tỳ, khi Lý công công say rượu, nói cho nàng biết. Nếu được Huệ phi nương nương thích, về sau không chừng hẳn có thể được điều đến trong hoàng cung, còn muốn nghĩ biện pháp đem tỷ muội tốt của nô tỳ vào cung."

"Quả thật nói thế sao?" Tiểu Lục Tử theo sát hỏi.

"Vâng, là nàng ta nói vậy, nô tì còn xin nàng mang theo nô tỳ vào cung, nhưng nàng ta nói, nô tỳ hầu việc tại Đạm Bạc cư, có sẵn cơ hội, cho nên nô tỳ liền... "

"Được rồi, trước tiên trông chừng nàng ta cho kỹ, không thể để lộ ra ngoài." Tiểu Lục Tử phân phó.

"Sư phụ, ngài xem, bên trong này có vấn đề gì không?" Tiểu Lục Tử đem sự việc vừa hỏi được, toàn bộ nói với Lưu Vĩnh Toàn.

Lưu Vĩnh Toàn nói: "Người chờ đi, ta phải bẩm báo với Hoàng Thượng."

"Sư phụ, có phải mực kia thật sự có vấn đề?" trong lòng Tiểu Lục Tử căng thẳng.

"Tốt nhất là không có vấn đề, nhưng nếu có vấn đề sợ là đã trễ! Người suy nghĩ một chút, sự kiện quýt vàng lần trước!"

Lưu Vĩnh Toàn không dám chậm trễ, lập tức đi nói với Hoàng Thượng.

Lý Già La thấy Hoàng Thượng mang theo một đám người đến, chưa kịp hành lễ, Hoàng Thượng đã nói: "Thư phòng của nàng, mau dẫn trẫm qua xem xem!"

"Hoàng Thượng sao vậy?" Lý Già La bước đi vội vàng, hỏi.

Hoàng Thượng đầu không quay đầu lại, nói: "Loại mực nàng hiện tại dùng là mực gì?"

Lý Già La trả lời: "Đều là mực của thượng cung, Hoàng Thượng, có phải có vấn đề gì hay không?"

"Mực thượng cung ở đây, nàng có dùng hay không?"

"Mực thượng cung ở đây? Ý Hoàng thượng nói là trong hành cung?" Lý Già La hỏi.

"Đúng, " Hoàng thượng vừa nói vừa đi đến thư phòng.

Lý Già La nói: "Mực ở đây, thần thiếp đều để ở một bên, còn chưa kịp dùng. Thần thiếp đã cho người thu lại."

Hoàng Thượng thở phào nhẹ nhõm, sau đó đến thư phòng. Gọi người của Lý Già La đem mực đến, có rất nhiều loại, Hoàng Thượng lệnh mang hết đi.

Thái y xem xét rất kỹ, cho người nghiền nát hết số mực đang có, mới có thể phân biệt.

"Khởi bẩm Hoàng Thượng, có hai thanh mực có vấn đề!" Thái y nói: "Bên trong mực này chứa Huyền trí dược. Nếu dùng mực này để viết chữ, mặc dù có dị hương, nhưng sẽ khiến cho tinh thần uể oải không phấn chấn. Nếu sử dụng loại mực này trong thời gian dài sẽ ngủ không đủ giấc, xuất hiện ảo giác, sau đó tinh thần bất ổn, cuối cùng nổi điên."

"Hoàng Thượng!" Lý Già La run run, "Nếu không dùng thì có vấn đề gì hay không?" Đây là Hoàng Thượng hỏi.

Thái y nói: "Thuốc này tan trong nước mới có thể phát tán dược lực, hiện tại nướng nướng không dùng, sẽ không có vấn đề."

"Vậy đối với tiểu hài tử thì sao?" Thân thể của Tiểu hài tử luôn yếu hơn.

"Chỉ cần không dùng loại mực này, sẽ không có vấn đề gì."

Lý Già La thở ra nhẹ nhõm, "Tốt rồi, tốt rồi, Hoàng Thượng, thần thiếp một chút cũng không dùng, cũng không mang Lạc nhi đến thư phòng!"

Thái y mang hai thanh mực kia đi, Hoàng Thượng cho người lục soát thư phòng, không có phát hiện thêm cái gì.

"Hoàng Thượng, sao ngài lại biết việc này?" Lý Già La hỏi.

"Trước tiên đừng hỏi cái này, nàng nghe lời trẫm, về sau, trước khi dùng cái gì đều phải kiểm tra lại, đừng tùy tiện dùng đồ không rõ nguồn gốc."

"Dạ, thần thiếp đã biết! Sau này thần thiếp sẽ cẩn thận hơn! Chỉ là lần đầu tiên thần thiếp đến hành cung, khác không có oán thù với người nào, ai lại hãm hại thần thiếp như vậy?" Lý Già La nói, "Hại thần thiếp cũng không sao, chỉ cần không hại Lạc nhi là được."

"Nàng nói hừ nói vượn cái gì vậy, nàng là mẫu phi, Lạc nhi còn nhỏ như vậy, nàng phải sống thật tốt. Chuyện này, trẫm sẽ làm chủ cho nàng!"

Cuối cùng, Hoàng Thượng cho Lưu Vĩnh Toàn nói toàn bộ sự tình với Lý Già La, Lý Già La vội vàng nói: "Đa tạ Lưu công công, nếu không phải có Lưu công công, ta còn không biết mình bị người ta hại. Lại nói, cũng là ta không phải, nếu không phải ta thích viết chữ, mọi người sẽ không đưa mực qua cho ta, sau đó làm cho người có chỗ trống để chui vào."

"Nương nương, ngài đừng nghĩ nhiều, người trong cung này, kẻ có ý định hại người còn rất nhiều. Bọn họ ganh tị việc Hoàng Thượng đối tốt với nương nương, huống chi, nương nương cát nhân thiên tướng, bọn họ tính kế, kết quả chỉ là công dã tràng." Lưu Vĩnh Toàn nói, "Lời của nô tài không phải là lời nói suông, nương nương chỉ cần chăm sóc tốt Tam hoàng tử, Hoàng Thượng sẽ an tâm."

Đây là lần đầu tiên Lưu Vĩnh Toàn công khai 'nhắc nhở' Huệ phi nương nương.

Lý Già La nói: "Ý tốt của công công, ta ghi tạc trong lòng."

Nàng ra ngoài nói chuyện cùng Hoàng Thượng, "Hoàng Thượng, ngài đừng lo lắng, những gì Lạc nhi dùng, thần thiếp chưa bao giờ dám khinh xuất. Như mực này, thần thiếp cũng là thu lại chứ chưa dùng."

Hoàng Thượng gật đầu, có rất nhiều người đối phó với Huệ phi, nhưng chưa lần nào thành công, nói không chừng nàng thật là có phúc khí . Mọi việc đều có thể hóa nguy thành an (ý là có thể vượt qua nguy hiểm).

Hắn cần một người mẫu thân có thể bảo vệ được đứa nhỏ của mình, chứ không phải người cái gì cũng không hiểu, cần người khác bảo hộ.

Lần này sự cẩn thận của Huệ phi đã có tác dụng.

"Nường nường, nường nường, ở bên Huệ phi, nghe nói Hoàng Thượng mang theo một đội nhân mã vây quanh !" Đại cung nữ San Hô của Tĩnh phi vội vàng bẩm báo.

"Người nói là sự thật? Thật sự bao vây lại?" Thật tốt quá, Huệ phi phạm lỗi, như vậy mới có lợi cho mình.

Tĩnh phi nghĩ, lần này chỉ cần Huệ phi phạm lỗi lớn, nói không chừng có thể bị biếm lãnh cung, hoặc là bị lưu tại hành cung, không có cơ hội trở lại hoàng cung. Như vậy đối với mình không phải rất có lợi sao?

"Người âm thầm đi hỏi thăm, xem cụ thể là xảy ra chuyện gì." Tĩnh phi nói: "Không phải sợ tiêu tiền, được tin tức hữu dụng, mau trở về bẩm báo!"

Triệu Hoàng Hậu tại An Tịch trai cũng biết tin này, "Cái gì? Hoàng Thượng giận dữ dẫn người đi Vạn An hiền? Điều đó không có khả năng."

Hoàng Thượng là thật sự thích Huệ phi, từ thái độ đối với Tam hoàng tử, không giống như tức giận Huệ phi, chẳng lẽ phát sinh chuyện gì?

Nói tới đây, sủng phi trong cung không phải dễ làm như vậy, vị Huệ phi này gặp rất nhiều chuyện. Đại công chúa nghe xong nói: "Mẫu hậu, ngài nhanh chóng đi xem một chút đi, ngài là người đứng đầu hậu cung, xảy ra chuyện, ngài đi qua giải quyết, nói không chừng sẽ không có chuyện gì."

Triệu Hoàng Hậu nói: "Phụ hoàng con không truyền mẫu hậu, nếu mẫu hậu qua đó, sẽ có người e ngại. Nếu Huệ phi xảy ra chuyện, Tam hoàng đệ của con sẽ được đem qua đây, chẳng phải là càng tốt?"

Đại công chúa lắc đầu nói: "Mẫu hậu, nhi thần cảm thấy việc này không thỏa đáng. Khi Tam hoàng đệ trưởng thành, nói không chừng còn tưởng rằng mẫu hậu hại mẫu phi của hần, bị người xúi giục, ngầm xung đột với mẫu hậu, việc này có gì tốt? Chúng ta phải làm cho mẫu phi hần sống thật khỏe mạnh, chỉ cần chúng ta đồng tâm hiệp lực, lâu ngày lấy được lòng người, như vậy không phải tốt hơn sao? Nhi thần cảm thấy, vị Huệ phi này, không giống loại người thiếu hiểu biết. Chỉ cần chúng ta yêu cầu không cao, tin tưởng có thể có mối quan hệ tốt với Huệ phi."

Đại công chúa rất chán ghét Triệu gia, nếu mẫu phi Tam hoàng đệ không còn, mẫu hậu lại nuôi dưỡng Tam hoàng đệ, sau này Triệu gia không phải là dùng sức châm ngòi ly gián sao?

Dù sao, nàng chỉ cần mình và mẫu hậu đều tốt, bọn người Triệu gia, nàng không quản sống chết của bọn họ!

"Sợ là Huệ phi có dã tâm lớn, mẫu hậu không cho nổi." Nữ nhân trong cung, ai không muốn làm Hoàng Hậu? Huệ phi có hoàng tử, lại được Hoàng Thượng thích, nếu thật sự muốn kéo mình xuống, nói không chừng có thể thành.

Một Hoàng Hậu bị phế, có kết cục gì tốt?

"Mẫu hậu, ngài chẳng lẽ không biết, nhà mẹ đẻ của Huệ phi, không được hiển hách, nếu nàng ta thật sự muốn, e là cũng không có cách nào. Mẫu hậu, nhi thần cảm thấy chuyện gì cũng đều phải mạo hiểm, vì sao không đi thử một lần?"

"Được, Bình An, con còn nhỏ có một số việc không rõ, mẫu hậu cam đoan với con, chỉ cần người khác không khiêu chiến địa vị của mẫu hậu,

mẫu hậu sẽ không làm gì các nàng." Nhưng nếu ai dám đem mình kéo xuống, trước khi mình chết, sẽ không để cho người khác dễ chịu.

Chỉ là, Hoàng Hậu rất nhanh cũng bị Hoàng Thượng kêu qua.

Vạn An hiên xảy ra chuyện, nhóm tần phi trong hành cung, nội tâm đều rất kích động. Nhưng hỏi thăm tin tức, lại không hỏi được gì, không có tin tức gì truyền ra, ngược lại Triệu Hoàng Hậu bị gọi qua.

Triệu Hoàng Hậu nghe xong chuyện xảy ra, cảm thấy Huệ phi cũng rất xui xẻo. Nàng nghĩ có nên khuyên Hoàng Thượng, nên quan tâm đến những phi tần khác, tránh mọi người đều đem oán khí trút lên người Huệ phi.

Xảy ra chuyện như vậy, đương nhiên là phải bắt Lý tổng quản lại, may mắn phát hiện sớm, vẫn chưa có người nào bị giết.

Cung nữ đối thực của Lý tổng quản, cũng chính là đồng hương của Đại Mạo, đang muốn dùng độc dược tự sát, kết quả bị đoạt độc dược, người cũng cho bắt lại. Người này tên gọi là Tuệ Phương, khoảng hai mươi tuổi, bị bắt cũng không nói một lời.

Nhưng bởi vì nàng đang muốn nuốt độc dược, chuyện này liền có điều kỳ quái.

Mà Lý tổng quản lại cảm thấy mình bị oan uổng, hẳn chỉ là muốn nịnh bợ Huệ phi nường nường, căn bản không có ý khác.

Mực Hương kia, thật sự là cố gắng, do mình vụng trộm dấu lại, biết Huệ phi nường nường thích viết chữ, cho nên cố ý lưu trữ tiến cống cho Huệ phi nường nường.

"Lưu công công, là Tuệ Phương nàng hại nô tài, nô tài căn bản không biết mực kia có vấn đề. Có cho nô tài một trăm lá gan, nô tài cũng sẽ không

lấy vật có vấn đề gì đó đưa Huệ phi nương nương. Xin Lưu công công tha cho nô tài, nô tài vô tội!"

Lưu Vĩnh Toàn lắc đầu, nói với Lý công công: "Chỉ dựa vào lời nói của người, không có chứng cứ, mực là người đưa lên, không phải người thì là ai?"

"Khẳng định là tiểu tiện nhân Tuệ Phương kia, là ả hại nô tài! Ắ ta lúc ấy không bằng lòng cùng nô tài đối thực, chỉ muốn thoát khỏi nô tài, ả muốn hại chết nô tài, tự mình tiêu dao tự tại! Lưu công công, ngài nhất định phải trả lại trong sạch cho nô tài!"

Lưu Vĩnh Toàn trầm nghĩ, người còn có cái gì trong sạch. Trong hành cung, Lý tổng quản người lấy tay che trời, ngay cả việc mua thuốc cho cung nữ người cũng có thể làm, người làm thật tốt. Không biết có bao nhiêu người như vậy, Tuệ Phương chỉ là một trong số đó.

Một người không có nam căn, không thể làm nam nhân, muốn nhiều đối thực như vậy làm cái gì? Hoàn toàn là hại đến người khác.

Hiện tại tiêu ít tiền, có thể cho người mang thuốc xỏ, nếu dùng nhiều tiền, có phải độc dược đều có thể mang vào? Loại người này, có chết cũng không cảm thấy đáng tiếc.

Cho nên mặc kệ Lý công công gào khóc kêu oan khuất, hẳn định là chết chắc rồi, chỉ là không biết sớm hay muộn mà thôi.

"Hoàng Thượng, theo nô tài thấy, Lý tổng quản này có thể hoàn toàn không biết gì, bị người khác lợi dụng. Chỉ là, trong hành cung hẳn làm nhiều việc ác, bức bách rất nhiều người làm việc cho hắn. Cung nữ Tuệ Phương kia, đã thụ hình, nhưng không khai ra chữ nào." Là một người cứng rắn.

Hoàng Thượng nói: "Lưu Vĩnh Toàn, trẫm không muốn nghe cái này, trẫm chỉ muốn biết kết quả. Lần này nếu trẫm không cho Huệ phi một cái công đạo, trẫm không biết ăn nói với nàng thế nào."

Lưu Vĩnh Toàn thưa: "Hoàng Thượng, nô tài sẽ hết sức cố gắng."

Nhưng Tuệ Phương này, chịu các loại nhục hình như vậy, ngất đi nhiều lần, nhưng một câu cũng không nói. Đại Mạo nói người nhà nàng ta đều chết sạch. Vì tính mạng người nhà bị uy hiếp cho nên nàng ta mới làm ra sự tình này.

Hơn nữa từ trong phòng Tuệ Phương, không tìm ra kim ngân châu báu dư thừa nào, điều này cho thấy, nàng ta không phải bị người thu mua.

Chẳng lẽ Tuệ Phương có thù oán với Huệ phi nương nương?

Mất thấy mấy ngày đã qua, Lưu Vĩnh Toàn gấp đến muốn bốc hỏa, cái cung nữ này, thật đúng là cái xương cứng. Ai hỏi hay nói gì đều không lên tiếng.

Hoàng Thượng muốn mình cho ngài một câu trả lời. Lưu Vĩnh Toàn đầu tiên là hỏi lại Đại Mạo, bởi vì Đại Mạo nói các nàng là đồng hương, xem xem Đại Mạo có nhớ thêm chuyện gì hay không.

May mắn lúc ấy không có xử trí Đại Mạo, Đại Mạo cũng bị dọa hôn mê, nói: "Ta và Tuệ Phương chỉ là đến cùng một châu phủ, không phải cùng một huyện, cho nên không biết. Tuệ Phương nói nàng từ khi mười tuổi, bị bán đi. Sau này nàng ta vào cung, được phân đến hành cung. Nàng ta hẳn chưa từng thấy Huệ phi nương nương."

Xem ra Đại Mạo này cũng không biết rõ ràng. Lưu Vĩnh Toàn cho người trông chừng thật kỹ mấy người này, không cho người khác tới giết người diệt khẩu.

Hắn đành phải đi tìm Huệ phi nương nương, không thì khi Hoàng Thượng nổi giận, sẽ không dễ chịu gì.

Huệ phi nương nương nghe xong, nói: "Tuệ Phương? Tên này ta chưa từng nghe nói qua. Trước kia, ta cũng ít tiếp xúc với người khác."

Cũng đúng, một bên là tiểu thư thế gia, một bên là nha đầu ở nông thôn, làm sao có khả năng cùng xuất hiện? Hắn thật là hồ đồ.

"Hỗ Phách theo ta thời gian lâu một chút, Lưu công công, không bằng cho nàng đi xem thử, nói không chừng có thể nhận ra."

"Đa tạ Huệ phi nương nương." Lưu Vĩnh Toàn vội vàng nói.

Hỗ Phách đi theo, cũng không biết người này, nàng trở lại nói với Lý Già La: "Người này, nô tỳ từ đầu tới đuôi đều chưa từng thấy qua. Nô tỳ cảm thấy, nàng ta khẳng định là bị người ta chỉ điểm. Chỉ là nàng ta một câu cũng không nói, cũng không biết có phải nàng ta bị Lý Phú Quý kia lợi dụng hay không, bị người ta đổ oan. Nhưng nếu nàng ta bị oan, sao lại muốn dùng độc tự sát? Điều này không thể nào hiểu nổi!"

"Hỗ Phách, người nói, nàng ta có phải thay người gánh tội hay không?" Lý Già La nói.

"Ý của chủ tử là, nàng ta cố ý trước mặt mọi người muốn dùng độc, khiến mọi người cho rằng chuyện này là nàng làm, vì bảo vệ hung thủ thật sự?"

"Cũng không phải là không có khả năng này! Nàng ta một câu cũng không nói, hoặc là kiên quyết chịu chết, hoặc là không muốn nhiều lời, lộ ra chân tướng, tính tình người này, thật là không nhìn ra!"

Có vài người, vì người mà mình để ý, cái gì cũng có thể vứt bỏ.

"Ý của chủ tử, nô tỳ đi nói với Lưu công công?"

"Đi đi, chỉ là để nhắc nhở Lưu công công, hỏi người trong hành cung này, xem Tuệ Phương có từng gặp người khác ở một nơi không bị chú ý hay không, có lẽ thật sự có người nhìn thấy. Không phải có câu nói, trên đời không bức tường nào không thể thông gió, nghề cung nữ này có lúc nào mà không có náo nhiệt. Có một số việc, vô tình nhìn thấy, nói không chừng chính là manh mối. Chuyện này, nói đến cùng, cũng là việc của ta, giúp Lưu công công một lần, cũng là giúp bản thân ta."

"Bây giờ nô tỳ liền đi nói với Lưu công công."

"Không cần gấp gáp như vậy, người không phải chưa ăn cơm sao? Ăn cơm trước rồi đi." Lý Già La cười.

Lưu công công nghe Hồ Phách nói xong, liền nghĩ, đúng rồi, quả nhiên mình không phải nữ nhân, nên không cần thận, cũng không nghĩ tới điều này. Tuệ Phương rất có khả năng là thay người khác gánh tội. Hắn muốn tra, phải tra thật kĩ. Hắn không tin những người này còn có thể chạy!

"Dẫn Đại Mạo tới cho ta!" Lưu Vĩnh Toàn cảm thấy mình bị người đùa bỡn, thật là dọa người!

Đại Mạo bị người mang đến, đang quỳ trên mặt đất, "Lưu công công, ngài làm cái gì vậy? Nô tỳ không phải đã nói hết rồi sao?"

"Đều nói hết rồi, giới cho một Đại Mạo, người tốt thật, dám lừa bản công công! Bản công công biết Tuệ Phương là cái xương cứng, cũng không biết người có phải xương cứng hay không. Người đâu, hành hình cho ta!"

* đối thực: quan hệ "góp gạo thổi cơm chung" giữa thái giám và cung nữ.

Chúng mình đang tìm kiếm các bộ truyện để tiếp tục edit sau bộ này.

Các bạn có truyện nào muốn đề cử thì inbox page "LÃNH CUNG" nghen. Lưu ý là truyện chưa edit, cung đấu và sủng nha~~~

Ngoài ra, trên page đang tổ chức minigame "bạn là reviewer", thể lệ tham gia đơn giản và lại còn có thưởng nữa ạ 😊

Page có nhiều điều hay ho lắm ạ nên ai chưa like page "LÃNH CUNG" thì like ngay nha 🙏

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Kết Cục

Editor: Mai Thái phi.

Beta: Thiên phi.

Thì ra bọn họ từ miệng một tiểu cung nữ biết Đại Mạo với Tuệ Phương có quan hệ không bình thường.

Lưu Vĩnh Toàn là người kiến thức rộng rãi, vừa nghe tiểu cung nữ nói, âm thầm để ý, cũng biết đã có chuyện gì xảy ra, hai cô gái này, dĩ nhiên là có tư tình.

Chỉ là Đại Mạo cùng Tuệ Phương rất cẩn thận. Nếu không phải vào một buổi tối, một tiểu cung nữ vô tình nhìn thấy, người khác căn bản là không phát hiện được, còn tưởng rằng hai người này vì là đồng hương, quan hệ tốt, nên tương đối thân mật mà thôi.

Đại Mạo biết Lưu công công đã phát hiện quan hệ của nàng và Tuệ Phương, ngược lại không giả vờ nhu nhược nữa.

Sự tình đến trình độ này, dù là gạt, cũng không có ý nghĩa gì.

Lưu Vĩnh Toàn muốn biết, người đứng sau Đại Mạo là ai, mà Đại Mạo nghĩ Tuệ Phương một chút chỗ dùng cũng không có, sao không sớm chết đi, cũng dễ làm kẻ chết thay.

Đã bị người khác phát hiện, nàng ta còn chưa nuốt được độc được.

Mặc dù về sau có chết cũng không nói lời nào, nhưng bây giờ không phải đã tra đến nàng rồi sao?

"Ta không có gì để nói, cũng không có ai đứng sau lưng, do ta muốn vào cung mà thôi. Mọi người đều nói, chỉ cần còn có Huệ phi, chúng ta muốn hầu hạ Hoàng Thượng, sẽ không có ngày nổi danh. Ta ngu ngốc tại hành cung đã lâu, tuổi xuân tươi đẹp, đã sắp lãng phí trong hành cung, trong lòng ta không phục!"

Lưu Vĩnh Toàn tuyệt đối không tin lời nói của nữ nhân này, loại độc dược kia, nếu không có người sau lưng, một cung nữ tuyệt đối không có khả năng làm ra.

Đại Mạo lại cười nói: "Lưu công công, ngài chẳng lẽ không tra thân phận của ta, trước kia cha ta là chuyên gia chế độc. Mà dược liệu, ta nếu có thể từ Lý tổng quản mua thuốc xỏ, những loại dược khác, tiêu ít tiền, cũng không phải không mua được. Điều chế thêm một lần nữa, lại mua thêm gì đó, điểm này, ta đã nhìn từ nhỏ đến lớn. Cho nên, Lưu công công, ngài đừng phí tâm suy nghĩ nữa."

Nghĩ đến Lý tổng quản ghê tởm như vậy, Đại Mạo cảm thấy mình cho hăn thêm một đao, cũng không đủ.

Coi như là vì Tuệ Phương báo thù đi.

Sau chuyện này, các nàng đều không thể sống được, Lý tổng quản cũng dừng hòng chạy.

"Hoàng Thượng, sự tình tra được như vậy, trước mắt đều là do người tại hành cung."

Hoàng Thượng nói: "Lưu Vĩnh Toàn, người ấ a ấ ứng, còn có cái gì không thể nói ?"

Lưu Vĩnh Toàn : "Nô tài còn tra được một chút, người trong cung đến hành cung trước, có người nhìn thấy người Vương gia, chỉ là lời đồn, cũng không biết thật giả."

"Người của Vương gia?"Hoàng Thượng ánh mắt nhú lại.

"Nói là người Vương gia trước tiên đến biệt viện của họ, sau đó có tiếp xúc với người của hành cung."

Hoàng Thượng gật đầu, tỏ vẻ mình đã biết. Huệ phi ngụ tại Vạn An hiên, đây là việc trước khi đến vài ngày mới biết được, không nghĩ đến người của Vương gia, nếu như muốn biết cũng không phải là việc khó.

Người của Vương gia! Thật vô liêm sỉ!

"Phủ Nội vụ thường xuyên có sai sót, lần này tổng quản của phủ Nội vụ cũng nên đổi người đi!"Hoàng Thượng nói.

Tổng quản phủ Nội vụ hiện tại là người của Vương gia, hơn nữa còn là thúc thúc của Thừa Ân công. Nay ông ta tuổi tác đã lớn nhưng bởi vì phủ Nội vụ nhiều lợi lộc, cho nên vẫn luôn giữ vị trí này. Mấy năm nay, nể mặt mũi của Thái Hậu, Hoàng Thượng đã tha thứ cho người Vương gia, chỉ là họ không biết đủ, cố tình muốn nhúng tay vào việc của hậu cung. Hết lần này đến lần khác, Hoàng Thượng đều cho ép xuống, không nghĩ đến lại không biết thu liễm.

Phu nhân Thừa Ân công Vương đại thái thái tham kiến Thái hậu tại Tùng Hạc trai. Vương gia bọn họ, vẫn thuận buồm xuôi gió, ai biết Hoàng Thượng hạ một đạo ý chỉ cách chức tổng quản phủ Nội vụ. Tuy rằng không phải người của phòng bọn họ, nhưng Vương gia ai cũng được thơm lây. Phủ Nội vụ lợi lộc nhiều ghê gớm, đối với Vương gia mà nói, là một khối thịt mỡ lớn, bây giờ lại không có, sau này tiền thu từ đây chẳng phải cũng bị mất luôn sao ?

Còn có những thương gia, vì có được mỗi làm ăn trong cung, hàng năm đều hiếu kính cho Vương gia, sau này khẳng định cũng sẽ không có. Việc này khiến cho Thừa Ân công phu nhân sốt ruột, bà chủ trì việc bếp núc của Vương gia, những khoản tiêu dùng của Vương gia, trong lòng bà rành mạch, thiếu đi một khoản lớn như vậy, về sau có chút khó khăn.

"Thái Hậu nương nương, thật sự không biết Hoàng Thượng sao lại đột nhiên cách chức Tam thúc, mười mấy năm nay hắn làm vô cùng tốt mà đột nhiên...", "

Vương thái hậu nghe xong nói: "Ai gia đã sớm nói với các người, muốn chưởng quản phủ Nội vụ, đừng nhúng tay vào tranh đấu hậu cung. Nhân Nhã trước kia dùng đến quan hệ phủ Nội vụ, lần đó Hoàng Thượng biết, cũng không nói gì thêm. Hiện tại các người còn không biết thu liễm, thế nhưng lại vươn tay tới hành cung!"

Bởi vì sự kiện hương mực có độc kia, không có truyền ra ngoài, cho nên Vương phu nhân còn không rõ lắm, nhưng Vương Thái hậu lại biết rõ ràng. Bởi vì bà có cơ sở ngầm.

Vương phu nhân nghe xong, giật mình nói: "Cái gì hương độc? Thần phụ cho người hỏi Tam thúc, bọn họ tuyệt đối không nhúng tay vào chuyện hậu cung. Nương nương ngài thử nghĩ xem, Minh Nhã sắp tham gia tuyển tú, lúc này, không thể gây ra nhiều loạn, bọn họ chẳng lẽ không biết nặng nhẹ?"

Vương thái hậu hỏi: "Thật sự không liên quan đến Vương gia? Người có thể xác định?"

Vương phu nhân cũng có chút do dự, không biết tam thúc bọn họ, thu được chỗ tốt từ nhà người ta, có thật dính líu đến hay không?

"Người xem, người cũng không thể xác định đúng không? Tam thúc kia của người là người thích tài vật, trong một lần nhận tiến cống gì đó, xuất

hiện sai lệch, Hoàng Thượng nói hăn thất trách cũng không có nói sai. Mà thôi, mấy năm nay hăn cũng đã kiếm đủ cũng nên lui về, sau này ai gia cũng không cần lo lắng bọn họ lại gây nhiều loạn. Làm người nên thấy đủ, đừng nghĩ mang tiền tài khắp thiên hạ bỏ vào trong túi. Ai gia nói thế nào đi nữa cũng là mẫu hậu của Hoàng Thượng, đương nhiên phải đứng về phía con trai mình.

Vương phu nhân cũng không nói gì, sau đó nghĩ tới Vương nhị thái thái, "Thái Hậu nương nương, thần phụ hoài nghi có phải nhị đệ muội giờ trò quỷ hay không."

Thật có khả năng này, khiến Hoàng Thượng có ấn tượng không tốt đối với Vương, sau này Minh Nhã tiến cung sẽ gặp khó khăn.

Vương thái hậu nói: "Nếu là bà ta, tức phụ như vậy, Vương gia cũng không cần, chỉ là Vương gia chúng ta tuyệt đối không hưu tức phụ, chỉ có tức phụ phát bệnh mà chết!"

Vương phu nhân nghe liền hiểu, Thái Hậu đã có ý nghĩ muốn giết người, điều này cũng hợp ý Vương phu nhân, miễn cho nhị đệ muội hết lần này đến lần khác gây khó khăn cho nữ nhi mình.

Chỉ là trước khi tuyển tú chấm dứt, bà ta không thể chết được, không thì Minh Nhã trên người mang tang, không tốt cho việc tuyển tú.

Bên Vương nhị thái thái, nghe nói Tam thúc bị giáng chức trong lòng toại nguyện, dù sao tiền tài Tam thúc kiếm được, đều vào túi chi đích tôn, phòng bọn họ không hưởng được chút lợi nào. Cho nên mất cũng tốt, bà cùng trượng phu muốn ra ngoài nhậm chức, đến lúc đó hai bên không có quan hệ gì.

"Nhị thái thái, không xong, xảy ra chuyện!" Tâm phúc của Vương nhị thái thái Chu quân gia hoang mang rối loạn đến.

"Gấp cái gì? Xảy ra chuyện?" Vương nhị thái thái ngược lại trấn định, bà cùng đại phòng đã xé rách mặt nhau, cũng không sợ cái gì.

"Cung nữ ở Đạm Bạc cư xảy ra chuyện!" Chu quản gia nhỏ giọng nói.

Vương nhị thái thái nói: "Xảy ra chuyện? Thật là đúng lúc." Ha ha, Người Vương gia liên lụy càng sâu, xem Vương Minh Nhã còn có thể tiến cung không, cho dù tiến cung cũng sẽ không có chuyện nào tốt.

"Vậy nếu liên lụy đến chúng ta, biết làm sao được?" Chu quản gia nói, từ sau khi muội tử nàng bị hại chết, Chu quản gia càng hận đại phòng.

"Sợ cái gì? Người mà cung nữ kia tiếp xúc, là của đại phòng cùng chúng ta có quan hệ gì? Nếu điều tra ra, cũng tra người đại phòng." Lúc trước bà tốn nhiều công sức, mới mượn được sức của người ở đại phòng, hơn nữa sự tình qua lâu như vậy, người khác chỉ biết là người Vương gia. Mà người đứng đầu Vương gia, chính là Thừa Ân công.

Trong cung không phải có Vương thái hậu sao, có Thái hậu, Vương gia chỉ cần không phạm vào tội phản nghịch, trên cơ bản sẽ không có chuyện gì. Nhưng có câu nước chảy đá mòn, sự tình ngày một nhiều, không tin Hoàng Thượng không chán ghét Vương gia, một khi đã chán ghét Vương gia, Vương Minh Nhã sao có thể có chỗ tốt?

Bà hận không thể ngay lập tức thoát khỏi Vương gia. Đều là thứ gì! Vương nhị thái thái chỉ có một nữ nhi là Vương Nhàn Nhã, đáng tiếc, lại bị người Vương gia hại chết. Bà không báo thù mới là lạ!

Cốt nhục của mình không còn, bà sao còn quản sống chết của người khác? Những thứ xuất kia làm cho mình khó chịu, bà một người có thể đối nhiều người như vậy, sao lại không làm!

Về phần nhà mẹ đẻ, họ sẽ không quản sống chết của mình. Trong Vương gia, bà chỉ là một nữ nhân, khả năng có hạn nhưng cho dù có hạn, bà cũng

phải làm. Không thì xuống Hoàng Tuyền cũng thấy tiếc nuối.

Vương nhị thái thái có chút điên cuồng, thu mua cung nữ kia, vốn cũng không trông cậy vào nàng ta có thể được việc. Nhưng bây giờ việc thành ngay cả ông trời cũng giúp mình, là Nhân Nhã che chở cho mình.

Sau khi Vương phu nhân trở lại biệt viện, gặp được Thừa Ân công, nói việc Vương thái hậu giao phó.

Thừa Ân công nói: " Sao lại để lâu như vậy, loại người không vì gia tộc, còn giữ làm gì? Nói với bên ngoài sinh bệnh đưa đến thôn trang, đến khi Minh Nhã tiến cung ,qua mấy tháng thì chết bệnh."

Ý của Thừa Ân công là không muốn lưu lại đệ muội kia, chỉ biết làm hỏng chuyện của Vương gia. Vương gia từ trên xuống dưới mấy trăm người, không thể bởi vì một người, mà toàn bộ phải chôn cùng.

"Nhưng mà lão gia, thiếp thân chỉ là suy đoán, tra không ra, lỡ như không phải bà ta giở trò quỷ, đây chẳng phải là oan uổng sao?"

"Lòng dạ đàn bà! Chẳng lẽ muốn giữ bà ta lại, đến khi Minh Nhã thật sự bị hại, người mới phát giác, khi đó mới động thủ ?" Ý tứ của Thừa Ân công là, cho dù không phải bà ta, cũng không thể lưu lại.Trên phương diện này, quả không hổ danh là huynh muội với Vương thái hậu, đối với thân nhân đủ ác.

"Hiện tại Thái Hậu cũng lên tiếng, người cảm thấy Thái Hậu có ý lưu lại bà ta?Thái Hậu nếu đã nói như thế, vậy thì chuyện này tám phần là có quan hệ tới bà ta. Loại nữ nhân này không lo việc nhà chồng, cảm thấy người khác đều thiếu nợ mình, đã sớm không thích hợp làm dâu Vương gia chúng ta!"

"Nhưng nhị đệ đối với nàng..." Vương phu nhân nói, Vương nhị lão gia là người dễ mềm lòng, nghe Vương nhị thái thái xúi giục, đối với đại phòng

cũng không hài lòng.

"Người cũng biết hăn là người dễ mềm lòng, nếu như vậy về sau tìm tức phụ tốt thưởng cho hăn, qua một đoạn thời gian hăn sẽ quên."

Lần này công việc ở phủ Nội vụ mất, khiến Thừa Ân công cực kỳ đau lòng, hận không thể lập tức khiến cho Vương nhị thái thái chết đi.

Vương nhị thái thái thấy Vương đại thái thái tự mình đến đây, còn bưng một chén thuốc, bên người đều là người xa lạ.

Vương đại thái thái thân nhiên nói: "Nhị đệ muội nếu ngã bệnh, hãy uống thuốc thật tốt, uống thuốc mới có thể tốt lên, người nói có phải không?"

"Chu quản gia đâu, lão gia nhà ta đâu, các người đều đi ra ngoài cho ta!" Loại tình huống này, sao bà lại không biết, đây chính là đang hại mình.

"Chu quản gia nha, người rất nhanh sẽ nhìn thấy, về phần Nhị lão gia, hăn không đành lòng nhìn thấy người như bây giờ, cho nên trốn đi ra ngoài. Nhưng người yên tâm, về sau không có người, ta sẽ tìm thiếu nữ xinh đẹp cho Nhị lão gia, nhất định sẽ hầu hạ tốt cho hăn. Người muốn làm dâu Vương gia chúng ta, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu."

Nhị đệ muội, khi làm việc gì, đều không nghĩ tới hậu quả, nơi nào có chuyện đơn giản như vậy?

"Được, rất tốt ta chỉ biết, đuôi hồ ly của các người lộ ra, người Vương gia không có một người tốt. Khi có lợi, tốt với người ta đến tận trời, không có lợi khiến cho người ta đi tìm chết! Đáng thương Nhàn Nhã của ta, chính là bị các người hại chết!"

"Chắc chắc, Nhị đệ muội sao người cứ suy nghĩ luẩn quẩn như vậy? Hiền phi nương nương rõ ràng là bị cung nữ trong cung hại chết, nói bao

nhiều lần người cũng không nhớ được. Chẳng qua bây giờ cũng không cần người nhớ kỹ, bởi vì một người chết, nhớ nhiều như vậy làm cái gì?"

Vương nhị thái thái thấy tình cảnh này, cũng biết mình không trốn khỏi cái chết, liền cười lạnh nói: "Nói thật dễ nghe, nếu không phải Nhân Nhã mang thư đến cho ta, ta còn tin lời các người nói là thật. Các người cho rằng trông chừng Nhân Nhã nàng không thể truyền tin cho ta, Nhân Nhã đáng thương, bị chính cô cô ruột hại chết, ha ha...Đại tẩu, người chớ đặc ý chờ Minh Nhã của người vào cung, nếu không hợp tâm ý Vương thái hậu, thì cũng sẽ có kết cục này!"

"Minh Nhã của ta so với nữ nhi ngu xuẩn của người phải mạnh hơn! Nói thật cho người biết, người tự cho là cao minh, dùng người của ta tiếp xúc với người trong hành cung, muốn đem bát nước bắn hất lên người ta. Kỳ thật Minh Nhã đã sớm biết, chỉ là biết thời biết thế, nếu không phải như vậy, tại sao có thể khiến Thái Hậu nương nương quyết định trừ bỏ người? Không có người, về sau Minh Nhã của ta cũng không cần lo lắng, khắp nơi bị người ở nhà tính kế!"

"Hơn nữa, cho dù là sự tình không bị vạch trần, chúng ta cũng sẽ khiến nó tự động bại lộ ra, bằng không sao lại trùng hợp như vậy, cung nữ người an bài đều xảy ra chuyện?"

Người nha, vẫn là quá non tay. Thái Hậu nương nương trong cung nhiều năm như vậy, đối phó nhiều người, người tự cho là kín đáo hoặc là cảm thấy chúng ta đều bị người tính kế, kỳ thật không biết là người bị tính kế? Chúng ta chỉ là tương kế tựu kế mà thôi. Huệ phi kia bây giờ còn không phải thời điểm trừ bỏ, người khẳng định cảm thấy chúng ta sẽ cùng suy nghĩ với người. Dù sao cũng là tính kế Huệ phi cho nên tuyệt đối sẽ không vạch trần, nhưng từ khi người trở thành kẻ thù của chúng ta, người đã không có hy vọng sống sót. Có phải người suy nghĩ khiến Huệ phi thật sự điên rồi, sau đó Hoàng Thượng giận dữ, người cho người vạch trần, Minh Nhã không có cơ hội tiến cung? Chỉ là nước cờ của Minh Nhã cao hơn."

"Ha ha, ta còn nghĩ sao sự tình phát tác nhanh như vậy, thì ra là do người nhân lúc lửa cháy thêm dầu." Vương nhị thái thái cười lạnh nói.

"Điều này cũng chỉ có thể trách người, là người tính kế Minh Nhã của ta. Ta tự hỏi tâu tử này đối với người không tệ, nhưng người đối với Minh Nhã nhất quyết không tha, ta nhìn người lâu như vậy cũng đủ rồi. Hiện tại, người còn có gì muốn nói, không nói về sau liền không còn kịp rồi!"

Vương nhị thái thái cười ha ha, "Ta không có gì muốn nói, chẳng qua đừng tưởng rằng Minh Nhã của người là người thông minh. Trên đời này người thông minh hơn còn rất nhiều, ta ở dưới tuổi vàng nhìn xem Minh Nhã của người có cái kết cục tốt gì!"

Ha ha, người cho rằng Minh Nhã thông minh, đáng tiếc đáng tiếc, nó đã sớm chặt đứt đường của mình. Chỉ là cái này bà tuyệt đối sẽ không nói cho bọn họ biết. Trước khi chết còn ghen những lời này, thật là khó xử! Có thể đi gặp con gái của mình, bà còn có cái gì để sợ hãi ? Nên báo thù.

Vương gia, bà muốn tới âm tào địa phủ chờ xem xem Vương gia về sau sẽ như thế nào.

Hoàng Thượng miễn chức tổng quản Nội vụ phủ, Vương thái hậu tìm Hoàng Thượng, chỉ là không phải vấn tội, mà thở dài. " Cữu cữu kia của con có chút quá đáng, trong cung liên tiếp gặp chuyện không may đều do hần quản lý không xong, làm cho người ta có chỗ trống chui vào. Ai gia chỉ mong Hoàng Thượng có thể nể mặt mũi ai gia, tốt xấu gì cũng lưu lại cái mạng cho cữu cữu người."

"Mẫu hậu đừng lo lắng, trăm đối với việc Nội vụ phủ luôn có sai lầm, có chút bất mãn mà thôi cũng không có muốn mạng của hần. Mẫu hậu yên tâm, Vương gia là ngoại thích của trăm, trăm đương nhiên sẽ cho bọn họ mặt mũi."Hoàng Thượng thần nhiên nói.

Sau khi Hoàng Thượng đi, phật châu trong tay Vương thái hậu chuyển động nhanh hơn.

"Nói với Thừa Ân công, ai gia không hi vọng Vương gia xuất hiện bất cứ sai lầm nào." Vương thái hậu phân phó nói.

Lần này Hoàng Thượng hung hăng tát cho Vương gia một cái, khiến trong lòng Vương thái hậu không biết có cái tư vị gì. Chẳng qua bà ngây người trong cung nhiều năm như vậy, cũng không phải kẻ ngốc. Hoàng thượng đã không hài lòng Vương gia, đứa con trai này đã có chủ trương của mình .

"Trường Hưng, ai gia có phải đã già rồi hay không?" Vương thái hậu hỏi Cao Trường Hưng.

Cao Trường Hưng xoa bả vai Vương thái hậu. "Thái Hậu sao lại già? Trong cung, nhiều người không trẻ được như Thái Hậu đâu."

"Không, bản cung nay đã già, không thể không nhanh chóng tìm đường lui cho Vương gia, Ai gia cũng là bất đắc dĩ. Phần lớn thời gian ai gia chỉ là lừa mình dối người mà thôi, không phải của người thì sẽ không phải của người, sớm hay muộn đều phải hoàn trả. Nếu Nhân Nhã lúc trước không chịu thua kém, sinh một đứa cháu cho ai gia nay ai gia cũng sẽ không phải lấy trứng chọi đá, đều là do trời định. Trước đây chỉ có Nhân Nhã ở độ tuổi thích hợp, khi đó Minh Nhã vẫn còn là một đứa trẻ. Lúc đó nếu ai gia có con trai thì tốt rồi. Đáng tiếc, chỉ có thể làm như vậy."

.....

Tác giả có lời muốn nói: Vương nhị thái thái đã sớm biết con gái của mình bị Vương thái hậu giết chết, cho nên mới hận Vương gia như vậy.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Béo Phì

Edit: Nhã Hiền phi

Beta: Huệ Hoàng hậu

Những ngày sau đó Huệ Phi tất cả đều bình thường, những ai hy vọng nàng chết đều thất vọng. Có điều cung nhân của Đạm Bạc Cư lại phải sàng lọc lần nữa, kể cả người ở hành cung cũng đều bị chỉnh đốn sạch sẽ một phen.

Đương nhiên tổng quản hành cung Lí công công không còn nữa, cũng không ai thèm để ý hăn biến đi nơi nào.

Lúc Lý Già La biết đại thần Nội Vụ Phủ bị thay đổi, trong lòng rất vui vẻ. Xem ra bất mãn của Hoàng Thượng đối với Vương gia đã tích góp đến một mức nhất định, hiện tại đang bắt đầu phát tác.

Nàng không biết Vương thái hậu có phải cũng bị 'rút dây động rừng' hay không, nhưng dù sao vẫn nên như vậy.

[rút dây động rừng: nghĩa là một người trong tập thể bị mất quyền lợi, những người còn lại cũng sẽ bị ảnh hưởng]

Một phần tiền thu được của Vương gia đã mất, về sau hi vọng sẽ không tiếp tục tái diễn.

Thật ra nếu Vương gia sáng suốt hơn, không dính đến chuyện này của Nội Vụ Phủ, chỉ sợ Hoàng Thượng cũng không có cách nào trị tội. Cơ hội

tốt như vậy bày ra trước mắt Hoàng Thượng, sao hẳn có thể không lợi dụng?

Tháng bảy nóng nực đã đi qua, Hoàng Thượng định sẽ trở về trước Tết Trung Thu. Dù sao có rất nhiều đại thần đi theo, bọn họ vẫn còn gia quyến ở kinh thành, không thể để tất cả đều phải ở bên ngoài vào dịp trung thu. Một bộ phận người đã từ hành cung đi về trước.

Chuyện cung nữ bỏ độc ở Đạm Bạc Cư đã giải quyết xong, Hoàng Thượng liền ra mệnh lệnh rõ ràng, về sau lúc hẵn ở hành cung, chỉ cần nội thị trông giữ Đạm Bạc Cư, không cần cung nữ.

Đối với chuyện cung nữ bỏ lên giường này, nếu là thời điểm lúc hẵn còn trẻ, có lẽ sẽ cảm thấy tình thú. Chỉ là hiện tại tâm tính đã thay đổi, không còn tuổi tùy tiện nên ngược lại, đối với những việc này có chút phản cảm. Lý Già La cũng không vì chuyện mực viết lần này mà từ bỏ việc học chữ, vậy thì quả thực thiếu ý chí. Hoàng Thượng cảm thấy Huệ Phi tâm tính rất tốt, có vài người bị dọa một lần, sau đó liền bỏ đi sở thích của riêng mình.

Lý Già La cười nói. "Thần thiếp tin chuyện lần này cũng làm những người có tâm tư không dám hành động. Hơn nữa lần này được giáo huấn, về sau người ở Trường Xuân Cung của thần thiếp càng thêm cẩn thận. Nói sao vẫn là chuyện tốt."

Hiện tại cung nữ kia có lẽ đã không còn sống, Lý Già La nghe nói người sai khiến cung nữ này làm việc xằng bậy có địa vị rất cao. Đương nhiên lần này còn có quan hệ với Vương gia, Hoàng Thượng không nói không có nghĩa là nàng không biết.

Chỉ là nàng cũng không muốn nhắc chuyện trước mặt Hoàng Thượng, nếu có quan hệ với Vương gia, rốt cuộc ngài còn muốn để cô nương Vương gia tiến cung hay không đây? Câu hỏi này rõ ràng vô nghĩa, có Vương thái hậu ở đó, cô nương của Vương gia tuyệt đối sẽ vào cung.

Hoàng Thượng cũng bắt đắ dĩ lấy hiếu trị thiên hạ, vì vậy đối với mẫu hậu của mình thì những việc nhỏ đều phải nghe theo. Huống hồ đây chỉ là chuyện mẫu thân quan tâm nhi tử, giới thiệu cháu gái ruột của nhà mẹ đẻ cho nhi tử, tất cả là vì muốn tốt cho con mình.

Cho nên nhận nữ nhân do mẫu thân đưa đến, chuyện đơn giản như vậy cũng không làm được thì thật không đúng với đạo làm con. Người Vương gia đã dùng quá nhiều kẻ thế tội, một ngày nào đó cũng sẽ phản tác dụng.

Hiện tại không phải đã bắt đầu phản rồi hay sao?

Có điều giá trị của Vương gia rất cao, bị triệt hạ một chương quản Nội Vụ Phủ cũng sẽ còn những chiêu khác. Mười mấy năm xuôi chèo mát mái, nàng không tin bọn họ có thể ngoan ngoãn để yên mọi thứ. Nhưng lần này Nội Vụ Phủ trực tiếp liên can đến hoàng cung, Âu Dương đại nhân tuyệt đối sẽ không làm lớn chuyện.

Quản sự Nội Vụ Phủ được thay bằng tâm phúc của Hoàng Thượng. Đối với Lý Già La mà nói đây cũng là chuyện tốt, đỡ lặp lại việc như việc bồn quýt vàng lần đó, tuy rằng không tạo nhiều ảnh hưởng nhưng khiến nàng phải suy nghĩ tìm cách bắt được người hạ thủ quả thực rất phiền toái.

Đến đầu tháng tám, Lý Già La cho người thu dọn đồ đạc.

Đi trước là Hoàng Thượng và các đại thần, ngay sau đó là Lý Già La và Tam hoàng tử, còn lại là những phi tần cấp thấp. Các nàng là nhóm đi cuối cùng, cũng sợ bị lưu lại hành cung, cả đời cũng không được trở về.

Trên thực tế, nếu lúc ấy Lý Già La trúng chiêu, trở nên điên điên khùng khùng, chỉ sợ sẽ thật sự bị lưu lại. Dù sao trong cung không cho phép có người điên khùng như vậy tồn tại, trừ phi là lãnh cung.

Có điều nàng sinh được hoàng tử, lại không phạm sai lầm, không có khả năng bị đưa vào lãnh cung. Biện pháp tốt nhất chính là tu dưỡng tại hành

cung.

Vương gia, thật sự là Vương gia sao? Cũng không hẳn. Lý Già La thâm nghĩ, có phải mình cũng nên cảnh cáo một chút để người khác khỏi thấy mình yếu đuối mà khinh thường? Đã lâu không động não, bây giờ cũng đến lúc rồi.

Đồ đạc đương nhiên là do các cung nhân thu thập, Lý Già La dẫn theo Tam hoàng tử, hai người quay về cùng Hoàng Thượng, trên đường cũng không có trở ngại gì.

Đã lâu mới trở lại Trường Xuân Cung, Lý Già La đột nhiên sinh ra một loại cảm giác như được về nhà. Chẳng lẽ là theo thói quen đã biến nơi này trở thành nhà thật sao?

Trường Xuân Cung có mấy cung nhân đang làm việc, thấy chủ tử đã trở lại đều tương đối kích động. Cũng phải, rời đi hai ba tháng coi như là khoảng thời gian thật dài.

Trong cung không có Hoàng Thượng nên không phát sinh nhiều chuyện, không có Hoàng Thượng, nên không có tranh đấu. Nếu mọi người còn muốn làm chuyện xấu, thì cũng phải có người chọc tức mới có thể làm.

"Nường nường, hiện tại Đức Sung Viện thay đổi rất nhiều, ngày mai nường nường đi Khôn Ninh Cung sẽ thấy, đừng nên giết mình." Cung nữ Anh Đào nói với Lý Già La.

"Thay đổi? Biến thành cái dạng gì?" Không phải nàng ta có thai sao?

"Chính là... chính là trở nên béo một chút, ngày mai nường nường thấy sẽ biết." Anh Đào cũng không dám hình dung, đại khái là rất béo. Tuy đã nghe qua lời của Anh Đào, nhưng nhìn tận mắt vẫn thấy kích động.

Ngày hôm sau, lúc Lý Già La đi Khôn Ninh Cung thỉnh an Hoàng Hậu, nhìn thấy Đức Sung Viện cũng vừa tới thỉnh an, trong lòng hoảng sợ, có điều trên mặt vẫn cực kỳ bình tĩnh.

Trong Khôn Ninh Cung, không ít người lén thở ra một hơi. Cái này, cái này cũng quá béo đi, hoàn toàn thay đổi thành một người khác.

Ba tháng trước, Đức Sung Viện có chút mập ra, nhưng thoát nhìn vẫn là mỹ nhân. Còn hiện tại đã béo thành như vậy, hơn nữa bụng của nàng rất giống một quả cầu lớn.

Hoàng Hậu đã sớm biết, nghe nói ba tháng gần đây, Đức Sung Viện trở nên thích ăn một cách bất ngờ. Thân thể cũng hấp thụ tốt, rất nhanh trở thành như bây giờ, không chỉ có bụng lớn, những nơi khác trên thân thể cũng nhiều thịt hẳn lên. Nàng nghĩ, về sau nếu mình mang thai cũng béo như vậy, thì biết làm sao được?

"Đức Sung Viện mau ngồi đi, người có thai, sau này không cần tới thỉnh an bốn cung, bốn cung sẽ không trách người."

Đức Sung Viện thở dốc, đứng lên nói. "Đa tạ Hoàng Hậu nương nương săn sóc, nhưng hôm nay là lần đầu tiên thỉnh an sau khi Hoàng Hậu nương nương trở về, tần thiếp tất nhiên phải tới."

Thật ra Đức Sung Viện không cảm thấy bản thân mình khó nhìn. Nàng nghe người ta nói khi mang thai, rất nhiều người đều trở nên béo phì, chờ sinh hài tử rồi, từ từ sẽ trở lại về như cũ.

Chưa nói đến chuyện béo như nàng, tất cả mọi người đều nghĩ khả năng mang con trai nhiều hơn một chút. Nếu có thể sinh hoàng tử, thì béo thêm nữa cũng có sao đâu?

Dù sao hiện tại nàng cũng không được hầu hạ Hoàng Thượng, quan trọng là sinh ra hoàng tử, về sau không cần sợ Hoàng Thượng không tới

thăm mình.

Chỉ là thấy bộ dáng thon thả kia của Huệ Phi, trong lòng Đức Sung Viện cực kỳ khó chịu. Lúc trước Huệ Phi mang thai không bị béo phì, hiện tại vẫn eo ra eo, mỡ ra mỡ rất cân đối.

Trương Ôn Tần nhìn một hồi, cuối cùng bật cười. "Đức Sung Viện sao lại biến thành bộ dạng này? Rất giống một con heo!" Trương Ôn Tần vui sướng khi người khác gặp họa, những người khác lúc mang thai cũng không béo như vậy, sao đến lượt Đức Sung Viện lại thế kia?

Hoàng Thượng nhìn thấy nàng ta, có lẽ cơm cũng ăn không nổi. Thật là! Một chút cũng không biết giữ ý. Nàng nghĩ Đức Sung Viện sinh con xong, chưa chắc đã trở về hình dáng ban đầu.

Đại cung nữ Phẩm Hương bên cạnh Trương ôn tần khẽ cười: "Nghe nói Đức Sung Viện đặc biệt thích ăn, một ngày ăn sáu bảy lần, có khi buổi tối đói bụng cũng muốn ăn, thành như bây giờ cũng không lạ?"

"Nàng ta không thấy xấu hổ là vì khoảng thời gian này không hầu hạ Hoàng Thượng, nếu không thì cũng sẽ không đến mức này." Trương ôn tần cười nhạo nói.

Đừng tưởng rằng mọi người không biết ý nghĩ của nàng ta. Dựa vào gia thế mạnh, muốn chiếm giữ Hoàng Thượng, nàng ta cho rằng Hoàng Thượng là của một mình nàng ta hay sao?

Hiện giờ xem nàng ta còn có tư cách gì độc chiếm Hoàng Thượng. Đợi đến lúc nàng ta sinh tiểu công chúa, không, là lúc sinh không thuận lợi, tốt nhất một thi hai mệnh* mới là tốt nhất.

*một xác hai mạng

Đối với người có gia thế tốt hơn mình, Trương Ôn Tần không thể thấy thiện cảm.

"Chủ tử, thế nào, Đức Sung Viện có phải biến đổi rất lớn hay không ?" Hồng Tuyến cũng hỏi, nàng theo Lý Già La đến hành cung, không nhìn thấy bộ dáng của Đức Sung Viện. Hôm qua nghe Anh Đào nói, trong lòng rất tò mò, chỉ là không có cơ hội.

Lý Già La nói. "Thôi, về sau đừng tùy tiện nghị luận các chủ tử trong cung, chuyện này lộ ra không tốt cho các người."

Hồng Tuyến gật đầu nhưng sau đó liền âm thầm hỏi Hồ Phách, bởi vì Hồ Phách đi theo chủ tử đến Khôn Ninh Cung, đương nhiên thấy được Đức Sung Viện.

Hồ Phách nói. "Có phải không trả lời thì người sẽ hỏi đến cùng hay không?"

Hồng Tuyến nói: "Anh Đào miêu tả làm ta tò mò, các người không nói, lòng hiếu kỳ của ta càng lớn."

Hồ Phách đáp: "Được thôi, ta nói, có điều người cũng đừng quá ngạc nhiên. Đúng là so trước kia béo hơn một chút, khoảng gấp đôi thân thể người."

Hả? Gấp đôi nàng, đó là cái bộ dáng gì nữa? Hồng Tuyến sợ ngây người miệng vẫn há hốc.

Hồ Phách đi tìm Anh Đào, hỏi: "Có phải Đức Sung Viện tìm người Trường Xuân Cung chúng ta để gây phiền toái hay không?"

Trong núi không có hổ, con khỉ xưng Đại vương. Anh Đào nói Đức Sung Viện thành như vậy, khẳng định có chút mâu thuẫn.

Anh Đào nói: "Ừ, bắt bọn ta quỳ nửa ngày ở ngoài sân, sau đó Tô Chiêu nghi thấy được mới gọi bọn ta đứng lên. "

"Bắt các người quỳ? Vì cái gì?" Hồ Phách hỏi.

"Đức Sung Viện tản bộ, đi đến Trường Xuân Cung, một hai đòi vào xem xét. Đây chính là nơi của chủ tử và tiểu chủ tử, nàng ta muốn đến thì đến sao được? Sao có thể đơn giản như vậy? Cho nên bọn ta liền ngăn lại, ai biết trong lòng nàng ta bực tức. Hôm sau lúc bọn ta đi lãnh cơm liền cho người chặn, nói bọn ta va chạm nàng ấy, còn muốn kéo bọn ta xuống đánh. Chẳng qua người trong cung thấy bọn ta là người Trường Xuân Cung, liền khuyên Đức Sung Viện, Hoàng Thượng không ở đây, không thể tùy ý đánh cung nhân, lỡ đâu để lại sẹo, đến lúc đó cáo trạng thì không ổn. Cuối cùng bắt bọn ta quỳ ngoài trời, lúc Tô Chiêu nghi thấy, đi đến hỏi lý do rồi cho bọn ta quay về."

"Chỉ có cung nhân của Trường Xuân cung bị phạt sao?" Hồ Phách hỏi.

"Không phải, còn có người của Trọng Hoa Cung, Tường Hòa cung, Vương Quý tần, tất cả đều bị phạt. Cuối cùng ma ma trong Khôn Ninh Cung ra mặt mới khiến Đức Sung Viện chịu để yên."

Hồ Phách thầm nghĩ, với thân thế của Đức Sung Viện mà còn dám bắt nạt người khác, lại còn muốn đứng trong tứ phi, thật đúng là hài hước. Hoàng Hậu chỉ đi tránh nóng ở hành cung một chuyến, nàng ta đã muốn thay thế giáo huấn người trong cung, nực cười.

"Đã biết, lần này các người chịu khổ, về sau sẽ không như thế nữa. Ta vào bẩm báo, các người đều trở về đi." Hồ Phách nói.

"Được, đây là chính miện Hồ Phách tỷ tỷ nói, ta liền trở về." Anh Đào vui mừng.

Hồ Phách kể lại cho Lý Già La: "Chủ tử, ngài nói xem, Đức Sung Viện biến thành như vậy, là bên Thái Hậu giở trò quỷ, hay là bên Hoàng Hậu giở trò quỷ?"

Lý Già La nói: "Hoàng Thượng cố ý giữ ca ca của Đức Sung Viện lại trong cung, điều đó có nghĩa là Đức Sung viện ở hoàng cung vẫn được Dương gia bảo vệ. Loại chuyện xấu này nếu là do người khác sai khiến, vậy thì người của Dương gia ở đây có ích gì, còn mang tiếng ngu ngốc thêm."

"Ý của chủ tử là chuyện này do chính người của Dương gia làm? Nhưng vì cái gì? Việc này đối với Dương gia đâu hề tốt đẹp? Chẳng lẽ thể chất của Đức Sung Viện thật sự dễ béo lên như vậy?" Hồ Phách nghĩ không ra.

Có lẽ thật Đức Sung Viện mang thai sẽ thật sự béo phì, bằng không người của Dương gia làm sao có thể hại cô nương của nhà mình được.

"Người của Dương gia sẽ không hại cô nương của nhà mình, người nói rất đúng, cho nên bộ dáng lúc này của Đức Sung Viện, không có gì không tốt." Lý Già La trong lòng âm thầm bội phục Dương gia.

Chỉ sợ phần lớn mọi người đều sẽ cảm thấy Dương gia xui xẻo. Rõ ràng Hoàng Thượng sủng ái cô nương Dương gia, đáng lẽ phải lợi dụng để bước lên một bước, kết quả nàng ta không biết tự cố gắng, để bản thân biến thành nữ nhân mập mạp.

Hoàng Thượng suy nghĩ đến tâm lý và thân thể của mình, sẽ không sủng ái nàng ta nữa, có điều sẽ càng coi trọng Dương gia.

Nói như vậy, Đức Sung Viện tiến cung, không phải là ý muốn của Dương gia.

Không phải do Dương gia, nhưng Đức Sung Viện vẫn vào cung, chẳng lẽ trong quá trình tuyển tú xảy ra sai lầm gì?

Cũng không phải, ở ngưỡng cuối cùng khi vào cung còn có Hoàng Thượng chọn lọc. Hoàng Thượng không đáp ứng, người Dương gia dù muốn tiến cung cũng sẽ không dễ dàng như vậy, cô nương Vương gia là một ví dụ. Chẳng lẽ là Dương gia có hai luồng ý kiến, một bộ phận hy vọng Dương gia cô nương tiến cung, một bộ phận lại phản đối? Chỉ là trong nhà không có ai vừa tuổi để thay thế, cho nên xuất hiện kết quả này?

Cũng có thể là ban đầu Dương gia mong muốn như vậy, nhưng sau lại hối hận, hiện giờ đang suy nghĩ biện pháp.

Bỏ đi, Lý Già La trên cơ bản là có thể xác định, Dương gia và Hoàng Thượng ngồi cùng một con thuyền, nếu không cũng sẽ không khiến Đức Sung Viện trở thành thành người béo như vậy.

Hoàng Thượng miễn cưỡng ở chỗ Đức Sung Viện một lát, nàng ta còn muốn giữ Hoàng Thượng ở lại ăn cơm. Đã rất lâu không nhìn thấy Hoàng Thượng, những người theo hắc đi hành cung, so với mình sẽ được gặp hắc nhiều hơn.

"Hoàng Thượng, ngài không ở lại dùng bữa? Thần thiếp đã cho người chuẩn bị tốt." Đức Sung Viện nhu nhược nói.

"Không được, trăm còn có việc, người nghỉ ngơi cho khỏe đi." Hoàng Thượng nói xong liền rời đi. Đức Sung Viện chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng lưng Hoàng Thượng, vành mắt lại đỏ.

Chỉ là không có người ăn cùng nàng.

"Hương Vu, có phải Hoàng Thượng chán ghét ta hay không? Vì cái gì mà cơ hội ăn bữa cơm cũng không cho ta?"

Hương Vu khuyên nhủ: "Chủ tử, ngài đừng nghĩ nhiều. Ngài xem, Hoàng Thượng vừa từ hành cung trở về liền gọi công tử đến hỏi chuyện, có

thể thấy Hoàng thượng rất coi trọng công tử, nếu chán ghét người thì sao có thể coi trọng Dương gia như thế được?"

"Đúng, người nói rất đúng, Hoàng Thượng vẫn tôn trọng ca ca ta, cho nên Hoàng Thượng vẫn thích ta, chờ ta sinh ra Tứ hoàng tử thì tốt rồi!" Nàng cực kỳ tin tưởng trong bụng mình nhất định là hoàng tử, đến lúc đó Hoàng Thượng chắc chắn sẽ thích đứa bé.

Hoàng Thượng quả thật cho gọi Dương Phấn, hỏi hẩn chuyện phòng vệ bảo hộ. Chỉ có điều đối với Dương gia, trung thành thật tâm là có, nhưng lại tự ra tay với nữ nhi của nhà mình thì phải hiểu thế nào?

Hoàng Thượng trầm nghĩ, chuyện này hẩn mặc kệ, thứ hẩn yêu cầu là sự trung thành. Nếu Dương gia cứ muốn nữ nhi trèo cao không buông, lúc đó mới thật đáng lo ngại.

Về sau, chờ Đức Sung Viện sinh hạ hài tử xong, để cho nàng ở trong cung an phận đi. Hẩn đã hiểu ý tứ của Dương gia, không cần Đức Sung Viện được sủng ái, chỉ cần nàng có thể bình an sống tại hậu cung. Mất đi hình dáng của một cung phi mỹ mạo, uy hiếp nhỏ lại rất nhiều, cũng sẽ không trở thành đối tượng cho người khác ra tay.

Chúng mình đang tìm kiếm các bộ truyện để tiếp tục edit sau bộ này.

Các bạn có truyện nào muốn đề cử thì inbox page "LÃNH CUNG" nghen. Lưu ý là truyện chưa edit, cung đấu và sủng nha~~~

Ngoài ra, trên page đang tổ chức minigame "bạn là reviewer", thể lệ tham gia đơn giản và lại còn có thưởng nữa ạ 😊

Page có nhiều điều hay ho lắm ạ nên ai chưa like page "LÃNH CUNG" thì like ngay nha 🙏

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Con Đường Mới

Edit: Huệ Hoàng Hậu

Beta: Rine Đức Phi

Vào tháng đầu đông, Đức Sung viện trải qua hai ngày đêm giã gạo, sinh ra một vị công chúa, là Tứ công chúa. Đức Sung viện được sắc phong làm chính nhị phẩm Chiêu dung, không có phong hào.

Cả đám người trong hậu cung đều thở phào một hơi nhẹ nhõm. Chung quy gia thế Dương Ngọc Dung cũng không tầm thường, nếu thật sự sinh hoàng tử, nói không chừng đứng hàng tứ phi, đây là chuyện rất nhiều người không muốn.

Từ hành cung trở về, Lý Già La biết Tô Chiêu nghi có trợ giúp người trong cung mình, cho nên sai người mang chút đồ qua tỏ vẻ cảm tạ. Có điều Tô Chiêu nghi thần sắc rất lạnh lùng, không chút thân thiện.

Chẳng qua Lý Già La muốn biểu đạt lòng biết ơn, nếu Tô Chiêu nghi rõ ràng là không muốn kết giao chặt chẽ với mình, nàng sẽ không đi lại nhiều.

Vương Thái Hậu đối với Tô Chiêu nghi tốt hơn so với trước kia. Bởi vì Tô Chiêu nghi mỗi ngày đều kiên trì cùng Thái Hậu đi tụng kinh, gần một năm qua, trước nay không gián đoạn.

Ngay cả khi Vương Thái Hậu đi nghỉ hè ở hành cung, mỗi ngày Tô Chiêu nghi vẫn ở trong cung viết kinh Phật, đợi Vương Thái Hậu trở lại thì giao cho bà.

Tô Chiêu nghi cùng Vương Thái Hậu quan hệ hòa hợp, người trong cũng không có đặc biệt quan tâm. Bởi vì một là Tô Chiêu nghi cũng lớn tuổi rồi, dù được sủng ái, cũng sủng ái không đến đâu. Hai là, mọi người đều biết trước kia Tô Chiêu nghi từng sảy thai, cũng không thể mang thai được nữa. Một phi tử không thể mang thai sinh con, dù được sủng ái thì có thể thế nào?

Hãy nhìn Vương Hiền phi trước kia xem là cháu gái ruột của Thái Hậu nương nương không phải cuối cùng cũng bị 'bệnh chết'?

Tô Chiêu nghi không có uy hiếp lớn, nàng muốn đi lên con đường 'Thái Hậu' thì đi đi. Dù sao đầu xuân năm sau cô nương Vương gia đến, cũng chẳng biết là tình huống gì đâu.

Vừa qua khỏi yến tiệc đầy tháng Tứ công chúa cũng là lúc sắp sang năm mới. Triệu Hoàng Hậu bị nhiễm phong hàn, những công việc đón năm mới chỉ có thể để người khác giúp đỡ.

Vốn Triệu Hoàng Hậu có ý để Huệ phi giúp đỡ một chút, chẳng qua Huệ phi lấy lý do phải chăm sóc Tam hoàng tử để từ chối.

Nữ nhân trong cung, nếu tham gia quản lý cung vụ thì tuyệt đối có lợi cho bản thân nhưng Huệ phi không bằng lòng nhúng tay, Triệu Hoàng Hậu cũng không miễn cưỡng.

Cuối cùng Hoàng Hậu nhờ An phi và Tĩnh phi cùng quản lý cung vụ, cùng tiến hành các công tác chuẩn bị cho năm mới.

Tĩnh phi được cái may mắn này, cả người như bay lên. Làm một cung phi, ai lại không mong trong tay có chút quyền lợi? Ai lại chỉ biết ngồi im chờ được phân cho, hơn nữa Tĩnh phi là người có dã tâm. Nàng nghĩ hiện tại quản tốt thì về sau có chuyện gì cũng đều tiện hơn. Đối với chuyện Huệ phi từ chối, trong lòng nàng tuyệt đối là vui vẻ.

An phi sao, chỉ sinh Nhị công chúa lại cùng là phi vị, đến thời điểm nói không chừng còn phải nghe theo mình. Nếu có Huệ phi, cục diện khó nói trước được.

Dù không muốn thừa nhận, nhưng Tĩnh phi cũng biết, bây giờ Hoàng Thượng đối với Huệ phi tốt hơn đối với mình. Nếu có Huệ phi nói không chừng các nô tài trong cung này muốn nịnh nọt nàng ta, không để lời của mình ở trong lòng.

Có điều khi làm việc cùng An phi, nàng phát hiện An phi cũng không phải là dễ nói chuyện như trong tưởng tượng. Dù sao An phi cũng từng giúp Triệu Hoàng Hậu xử lý qua cung vụ, người trong cung nghe lời An phi cũng nhiều hơn.

Tĩnh phi thích đứng đầu với tính tình này thì không được lòng bằng An phi hòa nhã. Cho nên sau vài lần nếm thử, Tĩnh phi cũng không dám làm lớn chuyện. Sự tình lớn hơn sẽ bị Hoàng Thượng biết, nàng cũng không được gì tốt.

Có điều quản lý cung vụ có một chỗ rất tốt đó chính là những thứ phân xuống đều có thể lấy cho cho Trọng Hoa cung một phần đầu tiên.

Xử lý cung vụ một thời gian, nhóm cung nữ cùng thái giám trong cung đều cung kính với mình hơn trước kia. Khó trách mỗi người đều thích quyền lợi, cảm giác trong tay có chút quyền lợi thật không tệ.

Triệu Hoàng Hậu nhìn tin báo trên tay, cười với Xuân Oanh: "Như vậy ngược lại cũng không tệ."

"Nương nương, Tĩnh phi như vậy, ngài không xử trí?" Xuân Oanh hỏi.

"Chỉ là tham lam một ít lụa thượng cống, nếu muốn tính toán chi ly, sự tình lại trở thành phức tạp. Cứ như vậy đi." Triệu Hoàng Hậu cũng không so đo. Chuyện Tĩnh phi làm nàng đều biết, chuyện nàng ta hơn thua với An

phi nàng cũng đều biết. Có hơn thua thì tốt, nếu hai người đồng tâm đồng sức, Triệu Hoàng Hậu mới phải lo lắng. Nghĩ tới sang năm bắt đầu tuyển tú, trong cung lại sắp sửa có thêm người mới.

Bởi vì mọi người đều biết sang năm muốn tuyển tú, cho nên thời điểm cuối năm này mỗi người đều có cảm xúc riêng. Người có hài tử rồi thì tốt xấu gì ba năm này không có để lại tiếc nuối, sau này cũng có nơi dựa vào.

Người không có hài tử nhưng được sủng ái thì muốn nhanh chóng thừa dịp lúc này, có thể được thị tẩm, được Hoàng Thượng thích, sau đó sinh một đứa trẻ. Có đứa nhỏ rồi cũng không sợ Hoàng Thượng quên mình.

Mà những người không có hài tử lại không được sủng ái thì chỉ có thể ở trong góc cảm khái vận mệnh mình không tốt. Có lẽ cũng đang nghĩ biện pháp để có thể được sủng ái.

Tóm lại, tuy tâm tư khác nhau, nhưng đều chung cảm giác không thoải mái vui vẻ như năm rồi.

Nhất là nghĩ tới sang năm còn có cháu gái của Vương Thái Hậu tiến cung. Trước kia Vương Hiền phi ở trong cung ương ngạnh tới cỡ nào, lần này lại có thêm một người nữa tiến cung, các nàng còn có đường sống sao?

Ai nấy đều ngóng trông vị Vương cô nương này nhanh chóng gặp chuyện không may, không vào được trong cung mới tốt.

Đương nhiên, cũng có người trao đổi với nhà mẹ đẻ mình, nếu có thể đưa thêm người vào đây, cũng có thể giúp mình giữ lấy ân sủng. Lần tuyển tú này thật sự như một hòn đá quăng xuống hồ, gợi lên những tầng sóng.

Có điều những lão nhân (người cũ) như An phi thì đều đã trải qua nhiều rồi, cho nên căn bản đã thành thói quen.

Người không có kinh nghiệm chính là những ai mới vào qua lần tuyển tú trước. Ba năm này ở trong cung, các nàng đều tranh giành nhau có người đi lên, có người đi xuống, còn có người mất cả mạng. Trong lãnh cung cũng còn có mấy người, nghĩ tới các nàng không bị đẩy vào lãnh cung coi như là không tệ.

Ba năm này, Tĩnh phi cùng Huệ phi xem như là tốt nhất, không chỉ lên tới phi vị còn sinh hoàng tử, bọn họ chính là người thắng lớn.

Nếu về sau không có cách khác, có lẽ còn phải dựa vào hai vị này mà sống.

Về phần Lý dung hoa kia, các nàng thật sự không có để ý tới. Những người này đều xuất thân từ tuyển tú, đều là tiểu thư nhà quan, đối với người có xuất thân từ cung nữ, vốn có chút không thêm để mắt, cho dù nàng sinh ra Đại hoàng tử đi nữa. Muốn các nàng dựa vào một người như vậy, đây tuyệt đối là làm không được.

Đầu năm, Vân thị cùng Nguyễn thị tiến cung đến thăm Lý Già La.

Võ Chính Đạo đã dặn dò trước khi đi rồi, hiện tại hắn cũng biết ý bề trên, cho nên không luôn cúi nữa. Ngược lại hắn nạp thêm mấy vị thiếp, nay toàn tâm toàn ý muốn sinh nhi tử, không thì cái tước vị quận công này của hắn chính là quặng cho người ngoài.

Nay Vân thị đã triệt để thất vọng về Võ Chính Đạo, tình cảm thời niên thiếu không còn sót lại chút gì, bà mặc kệ hắn nạp thiếp sinh con. Vân thị chỉ muốn làm tốt quan hệ với Huệ phi nương nương, về sau cũng có thể được nương nương bảo hộ, cũng tiện cho nữ nhi Võ Uyển Đình của bà có một chỗ dựa vào.

Cuối thu, Võ Uyển Đình gả đến Liên gia, trừ bỏ ngày thứ ba lại mặt có trở về thăm, còn lại nàng luôn luôn phải ở trong nhà chồng.

Nghe nói là đang học quy củ Liên gia, học không tốt không cho ra ngoài.

Vân thị nghe xong cũng hết cách, nữ nhi đã gả ra ngoài như bát nước đổ đi. Trong lòng bà cũng có chút hi vọng con gái của mình có thể sửa đổi cái tính tình kia, được uốn nắn tốt hơn, miễn cho về sau gặp rắc rối. Lần trước bị người của hoàng thượng vả miệng thật là hù chết Vân thị, nếu lại thêm một lần nữa, nói không chừng cái mạng nhỏ cũng không giữ được.

Mạng sống và quy củ đương nhiên mạng sống quan trọng hơn, cho nên Vân thị cố nén không xuất đầu nói hộ nữ nhi.

Nguyễn thị cười nói: "Tam hoàng tử điện hạ của chúng ta càng lớn càng oai hùng, thật đáng yêu."

Hài tử nhỏ như vậy mà có thể nhìn ra oai hùng, Nguyễn thị này đúng là ưa nịnh bợ.

Có điều Tam hoàng tử đã bắt đầu học nói, mặc dù chỉ là một hai chữ. Gọi nhiều nhất đương nhiên là 'mẫu phi' cùng 'phụ hoàng'. Đây là tất cả mọi người cùng dạy hăn, số lần nghe nhiều nhất nên dĩ nhiên là nhớ kỹ.

Lý Già La lại hi vọng Tam hoàng tử có thể gọi mình là nương, nhưng tiểu hài tử còn nhỏ, hơn nữa ở trong cung vẫn nên dựa theo quy củ, tránh cho bị người nói chút lời không hay. Gọi mẫu phi thì mẫu phi đi, chờ hăn trưởng thành hiểu chuyện, tới đó bảo hăn gọi nương cũng được, không có gì phải vội.

Nay Tam hoàng tử đã chập chững bước đi, chỉ là vẫn chưa thể rời người dìu được. Nếu để cho hăn một mình tự đi thì chỉ có thể đi hai ba bước, sau đó liền nhanh chóng lao tới trong ngực người lớn. Như vậy cũng là rất tốt rồi.

Nghe nói Nhị hoàng tử bên kia rất yếu ớt, bây giờ vẫn còn phải bế, đừng nói đi bộ ngay cả bò cũng lười. Rõ ràng so với Tam hoàng tử thì nhỏ gầy và

thụ động hơn nhiều.

Có điều nghe nói Nhị hoàng tử đặc biệt thông minh, mỗi lần Tĩnh phi đọc sách cho hắn nghe, hắn đều có thể giống như nghe hiểu, tập trung không hề chớp mắt.

Chỉ là người khác cũng chưa từng thấy qua, đều là nghe cung nhân bên Tĩnh phi nói như vậy. Thật sự có thể tin tưởng thì không biết có mấy phần.

Lý Già La hỏi: "Tổ mẫu có khỏe không? Phụ thân thế nào, Nhị thúc bọn họ cũng khỏe chứ?"

Những lời này là tất yếu phải hỏi, ai bảo bây giờ nàng là Võ Uyển Trinh đây.

Vân thị vội vàng nói: "Mẫu thân rất tốt, chỉ là có chút nhớ nhung nương nương. Bà ấy luôn nói, nếu nương nương có thể về thăm thì tốt rồi. Chẳng qua chúng ta đều khuyên nhủ là về thăm nhà phải được Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu đồng ý, như vậy chẳng phải là tìm phiền toái cho nương nương sao? Đến cuối cùng may mà khuyên được, bà ấy không còn nói chuyện này nữa. Lão gia cùng Nhị lão gia bọn họ đều ổn, bây giờ còn mập hơn một ít."

"Sao bản cung nghe nói hiện tại phụ thân lại nạp thêm vài thiếp thất? Nhắc phụ thân cẩn thận chút, đừng để cho Ngự Sử theo dõi. Những Ngự Sử thích nhất chính là nhìn chăm chăm hoàng thân quốc thích, nếu bị người ta dâng lên một bản tấu sớ, cũng xấu mặt."

Vân thị vội vàng nói: "Đa tạ nương nương nhắc nhở, cũng là thần phụ không cố gắng, không có sinh con trai cho lão gia. Lão gia suy nghĩ chuyện con nối dõi mới bất đắc dĩ làm vậy, cũng là muốn cho nương nương có thêm huynh đệ."

"Đúng rồi, Tiểu Bảo biểu đệ có đưa thư tới không? Hẳn hồi hương mà cũng không nói cho bản cung biết trước, cứ như vậy đi về. Nói ra thì cũng ba năm rồi bản cung không có gặp hẳn, thật không biết hẳn như thế nào."

Vân thị cùng Nguyễn thị trong lòng giật mình, Vân thị nói: "Thật sự là có người mang thư tới cho Tiểu Bảo, nói là phần mộ của phụ mẫu hẳn bởi vì trời mưa to mà có chút sụp hơn nửa ngày giỗ của phụ mẫu cũng tới nên hẳn muốn trở về thăm viếng. Tiểu Bảo nói hẳn trưởng thành rồi, không thể luôn dựa vào nhà thân thích, muốn trở về canh chừng nhà tổ của mình. Lúc hẳn đi chúng ta đều chuẩn bị đồ cho hẳn, trở về đó tự mình sống cũng không thành vấn đề. Ngay cả ở nơi đó, chúng ta cũng cho người mang thư tới an bài một chút. Hẳn là một nam nhi trưởng thành, có cốt khí của bản thân, chúng ta cũng không tiện ngăn cản."

Đối với chuyện Tiền Tiểu Bảo, các nàng thương lượng lại thương lượng, vốn là chuẩn bị là tìm một người đóng thế, nhưng vì địa vị của Huệ phi càng ngày càng cao, các nàng sợ chuyện này bị lộ. Hơn nữa người thay thế cũng không phải dễ tìm như vậy, cho nên liền chọn biện pháp này. Hiện tại ba năm hiếu kỳ cũng đã qua, Tiền Tiểu Bảo cũng trưởng thành rồi, Võ gia bên này không có Võ Uyển Trinh vị biểu tỷ này, hẳn cũng không muốn ở Võ gia tiếp tục cuộc sống ăn nhờ ở đậu, là nam nhi liền muốn tự mình làm chủ, cho nên liền nói Tiền Tiểu Bảo về nhà ở quê rồi.

Tốt xấu gì là người Tiền gia, sống ở nhà tổ của mình, như vậy mới xem như bình thường. Hơn nữa bọn họ còn giúp đỡ Tiền Tiểu Bảo, như vậy liền càng dễ ăn nói.

Cho dù nương nương hỏi lại, các nàng cũng có thể đúng lý hợp tình mà đáp. Hơn nữa nhà tổ Tiền gia cách xa kinh thành vạn dặm, nương nương còn có thể đi tìm sao?

Về sau Tiền Tiểu Bảo là người đã ra khỏi Võ gia, không liên quan tới Võ gia, nương nương muốn hỏi, cũng sẽ không hỏi Võ gia, miễn cho mỗi lần

đều lo lắng đề phòng.

Nguyễn thị cũng ở một bên phụ họa. Trong lòng suy nghĩ, Tiền Tiểu Bảo này nếu thật sự là trở về quê nhà thì tốt rồi, nếu về sau chính hẳn quay lại đây, đến lúc đó biết làm sao?

Lại thầm oán hai người lão đại, tại sao không có quân người cho tốt, để người chạy mất. Nếu lúc ấy trực tiếp nói rõ ra, cùng lắm thì nương nường có chút tức giận, cũng không thể mặc kệ Võ gia. Kết quả hai người lão đại là hay làm chuyện xấu nên tâm lo sợ, sợ bị nương nường trách tội, trong hoảng hốt bịa ra một lời nói dối. Nếu về sau nương nường biết chân tướng, chỉ sợ mức độ nổi giận sẽ kinh khủng hơn nhiều so với ban đầu ăn ngay nói thật.

Bà thật không dám nghĩ đến, nếu Huệ phi nương nường biết ba năm trước Tiền Tiểu Bảo đã mất tích sẽ là tình cảnh gì. Nay bà cũng chỉ biết giúp giấu diếm, trong lòng lại không ngừng mắng phu thê lão đại, đây là kéo Nhị phòng các bà cùng xuống nước theo mà.

"Nói như vậy, cả thư cũng không có? Tới bây giờ mà tiểu biểu đệ của bản cung vẫn không thèm viết cho bản cung một chữ nào?" Lý Già La trầm giọng nói.

"Cũng đúng, vốn dĩ hẳn họ Tiền, đều không có quan hệ gì với các người. Hẳn muốn đi thì đi, các người cũng ngăn không được."

Giọng nói như vậy, khẳng định là Huệ phi tức giận rồi. Vân thị cùng Nguyễn thị lập tức quỳ xuống trước mặt Lý Già La. Lý Già La nói. "Mẫu thân và nhị thẩm quỳ xuống làm gì? Chẳng lẽ là các người giấu bản cung chuyện gì hay là thấy bản cung tính tình bạo ngược, không chịu được người khác nói lời không vừa lòng? Bản cung có tức giận thì cũng là đối với Tiểu Bảo, một tiếng cáo từ cũng không nói, cứ như vậy mà rời đi? Điều này cũng thật sự là quá kỳ cục. Nếu như vậy, về sau bản cung sẽ phái người đi

quê nhà Tiểu Bảo tìm hẩn, sau này các người không cần phải để ý đến hẩn nữa. Nói đến cùng thì Tiểu Bảo và bản cung mới là biểu tỷ đệ, không có quan hệ gì cùng các người. Mà thôi, các người đi về trước đi."

Lý Già La biểu hiện rất mệt mỏi, hai người này cũng thấy được, trong lòng nơm nớp lo sợ.

Nguyễn thị lên xe ngựa, liền nói với Vân thị. "Đại tẩu, không phải ta nói người, lúc trước người nên ăn ngay nói thật với nương nương. Tính tình nương nương rất tốt, chẳng lẽ lại trách tội người. Đúng là do tiểu tử họ Tiền kia tự đi mất, cũng không phải do chúng ta cố ý. Bây giờ biến thành cái dạng này, mỗi ngày nơm nớp lo sợ thì tốt sao?"

Liên lụy đến bà vừa rồi phải đổ một trận mồ hôi lạnh. Chuyện như vậy, nếu là thêm vài lần, thế nào cũng phải hù chết mình.

Vân thị còn đang run run tay, vừa rồi bà cũng sợ vô cùng. Bây giờ khí thế của Huệ phi càng lúc càng lớn, nếu thật sự biết chân tướng, chẳng phải là...

Vốn dĩ còn muốn dùng Tiền Tiểu Bảo làm lợi thế để khiến nương nương có điểm cố kỵ, nhưng bây giờ thì sao, lợi thế không có trong tay ngược lại còn bị nương nương nói cho một trận. Về sau muốn yêu cầu cái gì cũng không có lá gan dám lên tiếng, bây giờ biết làm sao cho phải. Bà còn muốn về sau nếu Uyển Đình tại nhà chồng sống không như ý sẽ nhờ Huệ phi nương nương mở miệng nói chuyện đây, dù sao cũng tốt hơn so với Võ gia các bà mở miệng, hiệu quả cũng càng tốt.

Nhưng là, bây giờ bởi vì Tiền Tiểu Bảo này rốt cuộc không nắm được Huệ phi. Vì sao hiện tại lại thành như vậy chứ?

"Nương nương, thế này xem Vân thị kia còn có mặt mũi yêu cầu này nọ hay không?" Hồ Phách nói. "Mỗi lần lại đây đều ám chỉ cái này, ám chỉ cái

kia, quả thực làm cho người ta chán ghét. Bây giờ còn muốn đòi nường nường trở về thăm hỏi."

Nếu không phải các nàng đã sớm biết Tiểu Bảo không ở Võ gia thì đã giận thật rồi, những người này cũng quá đáng ghét.

Lý Già La nói: "Chuyện thăm hỏi, thật ra có lẽ không phải Vân thị yêu cầu, hơn phân nửa là Võ Chính Đạo cùng Võ lão thái thái yêu cầu. Vân thị chỉ là người truyền lời mà thôi. Hiện tại bà ta quan tâm nhất chỉ có nữ nhi của bà ta."

Có điều bản thân Lý Già La muốn Võ Uyển Đình học quy củ cho tốt, tránh cho nơi nơi gặp rắc rối, làm sao có khả năng về sau sẽ giúp Võ Uyển Đình?

Nhắc chuyện Tiểu Bảo với bọn họ cũng là tránh cho bọn họ luôn lấy Tiểu Bảo ra làm lợi thế, muốn đưa ra yêu cầu gì liền đưa ra yêu cầu đó. Nay chính mình tức giận, khẳng định họ không dám bày ra tâm tư đưa thêm người Võ gia tiến cung để giúp mình giữ sủng ái.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Thục Phi

Edit: Huệ Hoàng Hậu

Beta: Rine Đức Phi

Võ Chính Đạo làm người như vậy, nói không chừng đúng là có cái ý nghĩ này. Cũng không nhất định là tiểu thư Võ gia mà còn có thể là nữ nhi nhà khác, lấy danh nghĩa là giúp mình cố sủng, sau đó bảo mình ở trong cung giúp đỡ một chút. Hiện tại Lý Già La liền chặn đầu trước, đợi tới đầu xuân tuyển tú thì có thể bớt đi bao nhiêu việc.

Võ Chính Đạo loại người này, khẳng định không có khả năng cứ như vậy cam tâm chỉ làm quận công. Hoặc là hẳn không đủ tự tin đối với đại nữ nhi của mình, nghĩ rằng nam nhân chỉ thích cô nương trẻ trung xinh đẹp, hoặc là hẳn có lòng tốt, muốn tìm người giúp đỡ nữ nhi mình. Nhưng dù thế nào vẫn là hẳn có lợi.

Suy nghĩ của nam nhân cũng thật kỳ quái, ở trong cung này, làm sao có thể có hảo tử muội? Nếu không phải Võ gia không có người thích hợp, phỏng chừng hiện tại hẳn cũng đã cho người tiến cung mở lời rồi.

Lý Già La cố tình không để hẳn như ý, phá vỡ kế hoạch muốn lấy Tiểu Bảo để uy hiếp mình của bọn họ.

Đối với Võ gia, nàng cảm thấy đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, nếu còn không an phận, như vậy nàng cũng sẽ không khách khí.

Đầu năm, công văn tuyển tú đều đã phát xuống các địa phương, chỉ còn chờ nhóm tú nữ đến kinh thành tuyển tú. Lễ bộ cùng nội vụ phủ cũng bắt đầu bận rộn.

Xuân Phương cung cũng cho người quét dọn sạch sẽ, chờ sơ tuyển kết thúc thì nhóm tú nữ sẽ vào ở.

Nhóm tú nữ kinh thành có ưu thế hơn hẳn. Còn không phải sao, vừa đầu xuân, bất kì ai có quan hệ gì với trong cung đều trước sau bắt đầu đưa bái thiếp vào.

Ngay cả lão Thái phi trong cung cũng không ngoại lệ mà nhận được bái thiếp. Mọi người ai cũng muốn có một chỗ dựa dù là nhỏ nhoi.

Bên này Lý Già La cũng nhận vài cái bái thiếp, đều là người trước đây không biết hoặc có thể nói là không hề lui tới.

Lý Già La cũng không muốn tìm người giúp đỡ cố sủng, cứ dựa theo mọi người nói, hiện tại nàng vừa có nhi tử vừa có sủng. Cho dù thất sủng, Hoàng Thượng cũng nể tình Tam hoàng tử, sẽ không để người khác bạc đãi mình. Huống chi, hiện tại Tam hoàng tử còn nhỏ, không thể liên quan gì đến chuyện đoạt vị. Cho nên cần gì phải nhúng mình vào vũng nước đục, vậy thì mất nhiều hơn được.

Sau khi Vân thị cùng Nguyễn thị trở về, Võ gia liền không dám tiến cung nữa. Vì sợ Huệ phi nương nương lại hỏi Tiền Tiểu Bảo, hơn nữa cũng sợ nương nương phái người đi về quê nhà hỏi thăm tình huống của Tiền Tiểu Bảo. Nếu nương nương biết hẳn không có ở quê nhà, vậy hậu quả liền rất nghiêm trọng, cho nên bọn họ đang suy nghĩ biện pháp khiến chuyện này êm xuôi.

Mà đạo trước thì Võ Chính Đạo rất mạnh miệng với đồng đạo của mình, bảo là chờ cô nương nhà người ta vào cung sẽ bảo nữ nhi mình chú ý giúp

đờ một chút. Tốt nhất là thân như tỷ muội, miễn cho Hoàng Thượng quên mất Huệ phi nương nương.

Võ Chính Đạo là nam nhân, đương nhiên biết nam nhân đều thích tiểu cô nương trẻ tuổi. Hoàng Thượng chẳng phải nam nhân sao, có người giúp nữ nhi mình cố sủng, đó không phải là rất tốt à?

Ai biết cuối cùng lại xảy ra chuyện này đâu. Nghe Vân thị kể lại, hẳn thật sự không dám bảo bà lại tiến cung nói thêm cái gì, nếu không Huệ phi thật sự tìm bọn họ tính sổ, vậy thì hỏng bét.

Nghe một ít thái giám nói ở ngoài cung, các nhóm tú nữ đã lục tục đến. Lý Già La đang nắm bàn tay nhỏ của nhi tử đi trên đường. Bây giờ Tam hoàng tử đã có thể đi một đoạn đường, có điều hẳn thích có người nắm tay đi cùng hẳn, đặc biệt thích đến hoa viên trong Trường Xuân cung. Như hôm nay khí trời nóng nực, bọn Hồng Tuyến cũng bắt đầu chơi đùa. Có lẽ đối với Tam hoàng tử mà nói, đùa đối với hẳn là cái gì đó rất hiếm lạ, vừa nhìn đã cảm thấy vui mừng.

Cứ cách ba ngày Thái y đều sẽ bắt mạch bình an cho chủ tử các cung. Ngày hôm nay vừa đúng là ngày Lý Già La được bắt mạch bình an, Lý Già La đã tự tính toán trong lòng, ngược lại cũng không sợ cái gì.

Vị Thái y này vừa bắt mạch cho Huệ phi nương nương xong, trong lòng cũng có chút vui vẻ. Chủ yếu là loại mạch này nói ra khiến Hoàng Thượng thích, nương nương cũng thích.

"Huệ phi nương nương, đây là hỉ mạch, thần xin chúc mừng nương nương trước." Thái y kia chấp tay cười nói.

Đám Hồ Phách nghe xong, vui mừng không thôi, Tam hoàng tử cũng sắp hai tuổi, trong cung lại chuẩn bị tuyển tú, lúc này nương nương có thai, vậy không phải là chuyện rất tốt sao.

Hoàng Thượng đến Trường Xuân cung cũng nhiều, cũng sớm nên có tin tức rồi.

Phùng An chạy đến Dưỡng Tâm điện báo tin vui cho Hoàng Thượng.

Không bao lâu, Hoàng Thượng liền mang theo người đi tới, trên mặt cười như đón gió xuân.

Phi tử có thể sinh, hẳn đương nhiên rất thích, con cái càng nhiều càng tốt.

"Ái phi có công, lần này cảm giác thế nào?" Hoàng Thượng cười hỏi.

Tam hoàng tử nay có thể nói, có thể đi, còn lớn lên khả ái như vậy, tất nhiên Hoàng Thượng càng thích sinh thêm mấy hoàng tử khỏe mạnh như vậy.

Lý Già La cười nói: "Nếu không phải Thái y lại đây thỉnh mạch bình an thì một chút cảm giác cũng không có, làm gì có không thoải mái, đều rất tốt."

"Không giống nhau, trước kia là không biết, hiện tại đã biết, khẳng định phải càng cẩn thận, muốn ăn cái gì, liền ăn cái đó. Nếu không có, trẫm cho người nghĩ biện pháp." Nơi này là hoàng cung, muốn ăn cái gì liền có cái đó. Hoàng thượng thật vui vẻ, lần này không giống khi mang thai Tam hoàng tử, dù hy vọng là một nam hài nhi, nhưng nếu là nữ hài nhi cũng không tệ. Dù sao Huệ phi có thể sinh hoàng tử khỏe mạnh, về sau không phải còn có cơ hội sao?

Cho nên hẳn không vội.

Mà Vương Thái Hậu cùng Triệu Hoàng Hậu cũng đã biết. Triệu Hoàng Hậu thật cao hứng, còn tự thân đi qua Trường Xuân cung một chuyến, thường rất nhiều thuốc bổ, mặt khác cũng nói một vài chuyện: "Vốn dĩ lần

này phục tuyền muốn để Huệ phi người qua trấn áp, chỉ là hiện tại thân thể người thể này, bản cung cũng không tìm người nữa. Người dưỡng thai cho tốt, đến thời điểm lại sinh thêm hoàng tử cho Hoàng Thượng, đó mới là phúc khí của Đại Sở chúng ta. Bản cung cũng rất thích Tam hoàng tử, người dưỡng rất tốt."

Nếu nói Triệu Hoàng Hậu không lo lắng Huệ phi sẽ sinh thêm hoàng tử, uy hiếp địa vị của mình, đó là không thể nào. Có điều người Võ gia chẳng có ai thành sự gì được, mà Hoàng Thượng cũng không có ý trọng dụng người Võ gia. Cho nên thật ra Triệu Hoàng hậu có thể thả lỏng một nửa tâm.

Hơn nữa, Huệ phi không hề có ham muốn tham dự cung vụ, có thể thấy rõ qua phản ứng không quan tâm của Huệ phi đối với việc trong cung. Nếu như vậy, vị trí Hoàng Hậu này lại thành trách nhiệm nặng nề, nhưng Triệu Hoàng Hậu cũng không hề xem thường nàng ta.

Mấu chốt là ý tứ của Hoàng Thượng. Nếu Hoàng Thượng có ý đó, như vậy nàng phải bắt đầu chuẩn bị ngay.

Có điều trước mắt xem ra Hoàng Thượng không có ý đó. Cũng không hề tỏ vẻ bất mãn gì đối với nàng - vị Hoàng Hậu này. Cho nên hiện tại nàng không mấy lo lắng.

Có đôi khi không làm gì, ngược lại so với lo nghĩ tính kế đối phương vẫn hơn tốt một ít.

Bao nhiêu vị Hoàng Hậu chính là bởi vì sợ mất đi hậu vị, sau đó làm ra bao nhiêu chuyện mới bị Hoàng Thượng chán ghét.

Triệu Hoàng Hậu có nguyên tắc là Huệ phi không nhắm vào mình, như vậy bản thân liền an bình bất động, nhìn rồi tính sau.

Ngược lại, nếu Huệ phi thật sự có tính kế gì mình, như vậy thực xin lỗi, nàng cũng sẽ không mềm yếu mà ngồi chờ chết.

Chỉ là lần này Huệ phi lại mang thai, xem ra tứ phi đứng đầu sẽ có một vị trí dành cho nàng ta.

Vương Thái Hậu cũng biết Huệ phi lại mang thai, tay niệm Phật châu chuyển càng lúc càng nhanh, ngoài miệng nói: "Xem ra Huệ phi thật sự là một người có phúc khí, thật hi vọng nàng ta có thể sinh thêm hoàng tử."

Cung ma ma nói: "Nương nương, nô tỳ thấy Hoàng Thượng nhiều lần lâm hạnh Trường Xuân cung, đây cũng là chuyện sớm hay muộn thôi. Có lẽ thân thể Huệ phi dễ mang thai. Nương nương, đáng tiếc Lý thần y không ở đây, không thì sẽ không phải là cục diện như thế."

"Lý thần y có ở đây thì cũng sẽ không nghe ai gia sai khiến. Nếu không phải như thế, thì ai gia cũng sẽ không xuống tay tàn ác. Chỉ tiếc, vì Vương gia nên rốt cuộc ai gia đã mềm lòng một ít, tạo thành cục diện này."

Chỉ vì muốn Vương gia có thể sinh ra hoàng tử, bà thật sự mềm lòng.

"Nếu như lúc ấy còn có hoàng tử khác được dưỡng ở bên người, ai gia cũng sẽ không mâu thuẫn như vậy. Aizz, rốt cuộc là dưỡng từ nhỏ tới lớn nên có cảm tình, chỉ là nay hắn đã cứng cáp rồi nên không để ai gia - vị mẫu hậu này vào mắt nữa." Vương Thái Hậu nói: "Tạm thời không cần sinh sự, đợi Minh Nhã tiến cung, xem xét tình huống rồi lại nói. Các hoàng tử khác dù có nhiều thì cũng không có quý giá bằng đứa nhỏ của Vương gia. Chỉ cần Minh Nhã sinh hoàng tử, ai gia cũng không sợ cái gì nữa."

Cung ma ma nói: "Minh Nhã cô nương nhất định có thể sinh hạ hoàng tử. Nương nương yên tâm, người an bài cho Minh Nhã cô nương đều đã sắp xếp xong xuôi, bao gồm người chuyên môn lo vấn đề ăn uống cũng là tuyển người tốt nhất."

Vương Thái Hậu gật gật đầu, nói: "Lần này Hoàng Đế sẽ muốn phong Huệ phi lên tứ phi, cũng không biết vị con dâu kia của ai gia nghĩ thế nào."

Một Hoàng Hậu không sinh được hoàng tử, bị một phi tử lại sắp sinh thêm hài tử đuổi theo sát phía sau, cảm giác này chẳng dễ chịu gì. Cũng tốt, đến thời điểm để người con dâu này đối phó Huệ phi, cũng bớt phí sức của bà.

Vì thế khi Hoàng Thượng đến tìm Vương Thái Hậu, nói với Vương Thái Hậu, hẳn muốn sắc phong Huệ phi làm Thục phi, Vương thái hậu gật đầu nói: "Lần trước nên thăng rồi, chỉ là nghĩ về sau đứa nhỏ này còn có tạo hóa lớn hơn, cho nên lần này liền thăng phân vị của nàng lên phi vị đi. Phi tử hậu cung có thể sinh hoàng tử cho Hoàng Đế đó chính là đại công thần. Có điều, ai gia nghĩ, An phi cũng hầu hạ người nhiều năm như vậy rồi, lại vẫn luôn nằm ở phi vị, Nhị công chúa cũng trưởng thành rồi, không bằng cũng thăng An phi lên một cấp?"

Vương Thái Hậu nói cũng hợp lý, trừ việc lần trước An phi bị Trần Thục nghi liên lụy ra, ở tại trong cung cũng giúp Hoàng Hậu xử lý không ít cung vụ, hơn nữa xem ở thể diện của Nhị công chúa, điều này cũng nên làm.

Hoàng Thượng nói: "Mẫu hậu nói rất đúng, vậy thì sắc phong An phi làm Đức phi đi, việc này còn phải nói một câu với Hoàng Hậu."

"Đúng, người con dâu này của ai gia, trước giờ ai gia luôn hài lòng. Mấy năm nay nàng ấy cũng cực khổ, các người là phu thê kết tóc, tuy rằng Hoàng Hậu không có sinh hoàng tử cho Hoàng thượng, nhưng về phương diện khác nàng ấy không có bất cứ sai lầm nào. Cho nên đừng bao giờ Hoàng thượng nổi lên cái tâm phế hậu đấy."

"Mẫu hậu yên tâm, Hoàng Hậu không có sai, mấy năm nay lo liệu hậu cung, trăm điều ghi tạc trong lòng, tuyệt đối không có tâm tư phế hậu."

Triệu Hoàng Hậu nghe xong lời Hoàng Thượng nói, gật đầu đáp: "Hoàng Thượng nói phải. Huệ phi đứng vào hàng tứ phi, thần thiếp cũng thấy nên như vậy. Mấy năm nay An phi giúp thần thiếp không ít, nàng ấy làm Đức phi là danh chính ngôn thuận."

Cho nên sau khi biết tin Huệ phi mang thai, hai ý chỉ này liền được ban xuống. Huệ phi được sắc phong Thục phi, An phi được sắc phong Đức phi. Tứ phi thì đã có hai chỗ, còn dư hai chỗ, sẽ là ai đây?

Sau khi Tĩnh phi biết, đập gần hết đồ đạc trong phòng. Nếu nói bởi vì Huệ phi lại mang thai cho nên được sắc phong thì còn nghe ổn. Nhưng dựa vào cái gì An phi lại được sắc phong Đức phi?

Muốn phong cũng chỉ có thể là mình, tốt xấu gì mình sinh Nhị hoàng tử, cũng là phi vị. An phi kia lại chỉ sinh một công chúa, làm sao có tư cách?

Tĩnh phi tức giận không thôi, vài ngày đều không có sắc mặt tốt.

Nhưng dù nàng tức giận thì cũng không có cách nào, cũng không thể chạy đến trước mặt Hoàng Thượng đi đòi phân vị này được.

Thứ phân vị này, trừ bỏ Hoàng Thượng cho người thì bản thân đành bất lực. Muốn đòi cũng không được, còn vô duyên vô cớ bị người xem thường, bị Hoàng Thượng chán ghét.

Chỉ là nàng bất bình trong lòng, cảm thấy nếu có sắc phong, cũng nên sắc phong chính mình. Huệ phi có thai, tốt xấu còn có lý do, An phi thì vì cái gì mà cũng được phong, quả thực là kì quái nha.

Chẳng lẽ Nhị hoàng tử so ra kém Nhị công chúa?

Tĩnh phi cảm thấy mọi người đều chê cười mình.

Nhìn Huệ phi cùng An phi đều đứng hàng tứ phi, còn có kim sách, tốt hơn so với mình chỉ đơn thuần là phi vị, Tĩnh phi cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Hoàng Hậu nói với Thục phi cùng Đức phi: "Hai vị muội muội, về sau bản cung liền có chuyện muốn giao cho hai người phụ giúp. Đương nhiên, hiện tại Thục phi chủ yếu là dưỡng thai, bản cung cũng sẽ không quấy rầy người. Đức phi, lần này tuyển tú nhiều hơn mọi lần, đến thời điểm phục tuyển, người cần phải có mặt."

Đức phi cười nói: "Chỉ cần nương nương không ghét bỏ, tất nhiên thần thiếp sẽ cống hiến sức lực."

Ba năm trước, nàng cũng đi phục tuyển, khi đó có nàng, có Nhu phi, có Hiền phi, hiện tại chỉ còn lại mình.

Lý Già La thành Thục phi, đãi ngộ liền nâng cao một bậc. Đương nhiên, nàng vẫn là ở tại Trường Xuân cung không có đổi. Có điều vì trở thành một trong tứ phi nên Hoàng Hậu cũng có thể gọi nàng là muội muội.

Hơn nữa, bên này của nàng cũng có thể có riêng một thái giám tổng quản. Không biết Lưu Vĩnh Toàn nói thế nào với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng liền phái đồ đệ Tiểu Lục Tử của Lưu Vĩnh Toàn đến Trường Xuân cung.

Lưu Vĩnh Toàn cũng nhiều đồ đệ, không chỉ mình Tiểu Lục Tử, nhưng Tiểu Lục Tử khá quen thuộc với Trường Xuân cung, quan hệ cũng tốt, phái đến nơi này cũng thích hợp.

Lưu Vĩnh Toàn nói với Tiểu Lục Tử: "Tiểu tử, phái người đi cũng là vì tốt cho người. Người ở bên cạnh ta cũng đủ lâu rồi, nhân lực cũng tạm đủ dùng. Ta là sư phụ cũng không thể để người đến nơi bị vắng vẻ. Tốt xấu gì ta vẫn sẽ ở bên Hoàng Thượng mười mấy năm nữa, thậm chí có thể lâu hơn, cho nên ở bên cạnh Hoàng Thượng thì người không có cơ hội. Đi theo

Thục phi nương nương, quân tốt cung cho Thục phi nương nương, về sau người sẽ có tiền đồ tốt."

Tiểu Lục Tử cười nói: "Sư phụ luôn rất tốt với ta, sao ta có thể không biết tốt xấu? Sư phụ, ngài nói xem hoàng thượng có ý lập Tam hoàng tử làm Thái Tử hay không?"

"Người mau ngâm miệng cho ta, về sau không được nhắc lại với bất kì ai. Hoàng Thượng đang tuổi tráng niên, sao lại cần lập Thái Tử? Về sau Hoàng Thượng càng có nhiều hoàng tử hơn, Tam hoàng tử cũng còn quá nhỏ. Nhớ kỹ, không được nói tới vấn đề ngu xuẩn này với ai hết, hiểu chưa?"

"Đây cũng là ở trước mặt sư phụ, đồ đệ ta mới hỏi. Ngài yên tâm, về sau ta sẽ không nói, toàn tâm toàn ý hầu hạ tốt Thục phi nương nương cùng Tam hoàng tử."

"Vậy là đúng rồi. Nhớ kỹ, người thành người Trường Xuân cung thì chỗ sư phụ ta đây liền không thể cho người tiện lợi gì nữa, miễn cho hai bên bất tiện, hiểu không?"

Tiểu Lục Tử tỏ vẻ minh bạch. Có điều sư phụ nói là như vậy, nhưng đến thời điểm vẫn sẽ lộ ra chút gì cho mình thôi, đây gọi là có người quen thân vẫn tốt hơn.

Lưu Vĩnh Toàn dặn dò kĩ lưỡng xong, cảm thấy không còn vấn đề, lúc này mới để Tiểu Lục Tử đi.

Thục phi bên kia là một nơi dừng chân tốt, dù sao Tiểu Lục Tử đi theo hần gọi sư phụ nhiều năm như vậy, coi như là hần làm một cái chuyện tốt đi.

Tiểu Lục Tử đến Trường Xuân cung, lại có quan hệ như vậy với hần, nói không có gì dính dáng là không thể. Nhưng Hoàng Thượng cũng đã nói

Tiểu Lục Tử thích hợp, hắn cũng không còn gì để nói.

Lý Già La để Tiểu Lục Tử gặp mặt tất cả mọi người trong Trường Xuân cung, xem như lần đầu tiên chính thức ra mắt, dù bọn họ đã sớm quen biết.

"Về sau Tiểu Lục Tử sẽ quản mấy người các người, đừng có bởi vì Tiểu Lục Tử mới đến mà không nghe lời hắn, như vậy bản cung sẽ không tha."

Trừ bỏ bốn người Phùng An, Điền Lục, Lý Trụ, Trần Hữu đi theo cạnh bên mình, Trường Xuân cung có hơn mười thái giám khác, nàng không nhớ nổi hết tên, cũng nên có người quản mới tốt. Đương nhiên, Tiểu Lục Tử cũng có thể quản cung nữ, có điều bọn Hồ Phách cùng Hồng Tuyến đều là người quen nên Tiểu Lục Tử cũng sẽ không cố ý nói mấy thứ linh tinh không phù hợp.

Lý Già La muốn để Tiểu Lục Tử loại bỏ hết thảy những nơi không an toàn. Hiện tại nàng lại mang thai, còn có một tiểu nhi tử, sức lực có hạn, không thể tự lo mọi chuyện, cần một cái tổng quản giúp mình giải quyết.

Tiểu Lục Tử cũng biết trách nhiệm trọng đại, có điều hắn không có cảm thấy vất vả, muốn đặt vững chân ở trong cung thì tìn được một chủ tử tốt là quan trọng nhất. Trước mắt xem ra, người chủ tử này của hắn tuyệt đối là một lựa chọn tốt. Tiếp theo ngóng nhìn chủ tử có thể sinh thêm hoàng tử, như vậy ở trong hậu cung này còn có cái gì đáng sợ đâu?

"Thái giám bên cạnh Vương quý tần là ai?" Tản bộ trong ngự hoa viên xong, Lý Già La hỏi Tiểu Lục Tử.

Chúng mình đang tìm kiếm các bộ truyện để tiếp tục edit sau bộ này.

Các bạn có truyện nào muốn đề cử thì inbox page ngen. Lưu ý là truyện chưa edit, cung đầu và sủng nha~~~

Ngoài ra, trên page đang tổ chức minigame "bạn là reviewer", thể lệ tham gia đơn giản và lại còn có thưởng nữa 😊

Page có nhiều điều hay ho lắm ạ nên ai chưa like page "LÃNH CUNG" thì like ngay nha 😊

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Nguyên Rửa

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: Vân Chiêu dung

Tiểu Lục Tử vội vàng nói: "Người kia là Mẫn Hoài An Mẫn công công. Vốn là người bên cạnh Thái Hậu nương nương, cuối cùng bởi vì phạm sai lầm nên bị đ黜 tới Ngự Hoa viên. Sau này Vương quý tần coi trọng vị này, mang theo bên người."

Trong phương diện tình báo, có thể nói Tiểu Lục Tử làm rất nghiêm túc.

"Thì ra là hẩn!" Lý Già La nói: "Lúc trước, thời điểm chúng ta tuyển tú, chính là vị Mẫn công công này. Chỉ là hiện tại tướng mạo hẩn biến thành như vậy, bản cung lại không nhận ra được."

"Mẫn Hoài An và An công công trong cung Thái Hậu có hiềm khích. Học trò của An công công xả giận cho An công công, cho nên mới biến Mẫn Hoài An thành như vậy." Tiểu Lục Tử nói.

"Hiện tại vị An công công kia thế nào?" Lý Già La hỏi.

"Bởi vì An công công lớn tuổi, sức khỏe yếu, đã được Cao công công trong cung Thái Hậu cho về quê dưỡng lão."

Thì ra là như thế này. Lý Già La không nói gì thêm.

Tiểu Lục Tử hỏi: "Nương nương, có phải Mẫn Hoài An này có cái gì không thích hợp?"

"Bản cung chẳng qua cảm thấy không thích ánh mắt hắt nhìn mà thôi. Nhưng hiện tại bản cung hiểu. Tiểu Lục Tử, người theo bản cung, bản cung tuyệt đối tín nhiệm người, cho nên bản cung không có ý thử người. Người không cần suy nghĩ nhiều, về sau chuyện bản cung cho người làm còn rất nhiều."

Tiểu Lục Tử cười nói: "Nô tài đều nghe nường nường."

Theo chủ tử, chủ tử tốt, bọn họ mới có thể tốt.

"Chủ tử, hôm nay người hỏi Mẫn công công kia, có phải Mẫn công công có gì không thích hợp?" Hồ Phách hỏi.

"Đúng vậy, không thích hợp. Như vậy nói với người đi, bản cung cảm thấy hắt là người của Vương thái hậu." Lý Già La nói.

"Không phải hắt bị Vương thái hậu đuổi đi sao Ạ? Chẳng lẽ là Vương Thái Hậu cho hắt tiến hành khổ nhục kế?" Hồ Phách vừa nghĩ đã hiểu.

"Vị An công công có mâu thuẫn với Mẫn công công đã cáo lão hồi hương đi. Bản cung không tin có chuyện trùng hợp như thế. Lần đó xem ánh mắt Mẫn công công nhìn người, ẩn giấu bi thương. Học trò của An công công còn phá hỏng tướng mạo của hắt vị. Vị An công công này còn sống hay không, bản cung cũng cảm thấy hi vọng xa vời. Nhưng thái giám trong cung chỉ cần ra cung, trên danh nghĩa vẫn là áo gấm hồi hương, ai còn để ý một thái giám về quê? Hoặc đi trên đường sinh bệnh mà chết, hoặc là bởi vì nguyên nhân khác. Tóm lại, người khác sẽ không đi thăm dò. Trước kia không chú ý Mẫn Hoài An này, về sau chúng ta phải cẩn thận hơn. Nói không chừng rất nhiều chuyện trước kia đều có bút tích của hắt."

Hồ Phách gật đầu, nói: "Chủ tử, nếu hắt nguy hiểm như vậy, sao chủ tử không nghĩ biện pháp xử lý hắt?" Hiện tại chủ tử có thai, nếu thật sự Mẫn Hoài An này là người xấu, chẳng phải sẽ lại đề ra chủ ý xấu xa sao?

"Biện pháp ta đang suy nghĩ, chỉ là thiếu một cơ hội." Lý Già La không nghĩ tự mình động thủ, chỉ nghĩ đến lợi dụng Vương Vũ Lộ, trừ bỏ Mẫn Hoài An.

Mẫn Hoài An có thể đến bên người Vương Vũ Lộ, nói không chừng là Vương Vũ Lộ có thóp nhéo nào đó rơi vào tay Mẫn công công.

Trong lòng Vương Vũ Lộ, tư vị bị người uy hiếp khẳng định không dễ chịu.

Nếu Mẫn Hoài An thật sự là người của Vương thái hậu, như vậy nói không chừng Vương Vũ Lộ cũng muốn dùng tay Mẫn Hoài An để đối phó mình.

"Nường nường, cũng không cần suy nghĩ nhiều. Hoàng Thượng cũng phải nhân thủ tới bên này, mạnh hơn nhiều so với chúng ta ban đầu." Hồ Phách không muốn chủ tử của mình nghĩ quá nhiều, như vậy không tốt đối với thân thể.

Lý Già La nói: "Hồ Phách, ta sẽ nói đạo lý này với người. Vĩnh viễn không cần ký thác hi vọng trên người người khác, chỉ có tự mình nắm trong tay mới là kiên định nhất. Đương nhiên, nếu người khác không có ý xấu, nhưng nếu người khác có ý xấu đối với người, vậy thì ngàn vạn lần đừng khách khí. Tối thiểu phải ăn miếng trả miếng, làm cho nàng ta về sau cũng không dám nảy ra ý xấu với người."

Chủ tử các cung đều hỏi thăm tình huống nhóm tú nữ lần này. Nhưng trước mắt bọn họ còn chưa nhập cung. Trừ bỏ cô nương Vương gia Vương Minh Nhã tương đối xuất chúng ra, còn có mấy người đứng đầu.

Viên Thục Hoa và Vương Vũ Lộ ở tại Tường Hòa cung. Hôm nay, Viên thục hoa đang muốn ra ngoài, lại đụng phải Vương Vũ Lộ.

Viên Thục Hoa hành lễ với Vương Vũ Lộ, Vương Vũ Lộ cười nói: "Viên muội muội, lúc này cảnh xuân phơi phới, không bằng chúng ta cùng đi xem?"

Viên Thục Hoa biết phải nghe lời, nói: "Vương tỷ tỷ, mời đi trước."

"Viên muội muội ở trong cung này, giống như chỉ thân thiết với Thục phi nương nương. Nói đi cũng phải nói lại, chúng ta đều là tú nữ, cùng khóa, tỷ tỷ ta và người quan hệ càng thân thiết mới phải."

Viên Thục Hoa thản nhiên nói: "Ý của Vương tỷ tỷ là ta hẳn nên thân thiết với người một chút, không nên thân thiết với Thục phi nương nương sao?"

"Nào có phải ý tứ này. Ý tỷ tỷ là có phải Viên muội muội ghét ta hay không? Bằng không sao chúng ta ở cùng một chỗ, lại là cùng một khóa tú nữ, tại sao muội muội người và ta lại chẳng có lời gì để nói?"

Viên Thục Hoa nói: "Giữa người với người ở chung, muốn thuận theo tự nhiên, Vương tỷ tỷ cần gì mọi chuyện đều muốn tốt nhất? Mọi người yên ổn vô sự, như vậy đã là rất tốt rồi. Vương tỷ tỷ, nếu như không có chuyện khác, muội muội cáo từ."

Vương Vũ Lộ thở dài: "Nếu như vậy, tính ta nói nhiều, kỳ thật có đôi khi, ta rất hâm mộ tình cảm giữa muội muội và Thục phi nương nương. Đáng tiếc, từ khi bắt đầu đến hiện tại, ta đều chưa bao giờ gặp tỷ muội tốt như vậy. Muội muội, chẳng lẽ người thật sự một chút cũng không ghen tị Thục phi được sủng, mà người lại tụt xa phía sau nàng ấy? Phải biết, muội muội gia thế tốt hơn Thục phi."

"Vương tỷ tỷ nói cẩn thận. Nếu mỗi người đều ghen tị, trong cung này sẽ không ở nổi nữa. Vào cung trước tiên phải quên đi gia thế của mình, bởi vì mọi người đều là người của Hoàng Thượng. Phân vị của người mới là 'Gia thế' của người bây giờ."

Viên Thục Hoa nghe lời nói của Vương Vũ Lộ rõ ràng đang châm ngòi ly gián, rất là khó chịu. Nàng gọi mình lại là vì cái này sao?

Nàng ta nhất định thất vọng rồi, thứ bọn họ muốn không giống nhau.

"Hi vọng về sau muội muội có đứa nhỏ, còn có thể nghĩ như vậy mới phải." Vương Vũ Lộ thở dài.

Nhìn Viên Thục Hoa đi xa , Vương Vũ Lộ cười, nói với Bạch Cúc: "Đi thôi, chúng ta đi dạo. Nay cảnh xuân vừa lúc, há có thể cô phụ cảnh xuân tươi đẹp này?"

"Nường nường, vừa rồi vì sao người nói như vậy với Viên dung hoa, chẳng phải nàng sẽ ghi tạc trong lòng sao?" Bạch Cúc hỏi.

Wương Vũ Lộ nói: "Ghi tạc trong lòng thì càng tốt. Lúc nào cũng suy nghĩ một chút, trong lòng sẽ không vui vẻ, sau đó nhìn một người không bằng chính mình, lại luôn luôn cao hơn mình một bậc. Trong lòng sẽ dễ chịu sao?"

Nàng không muốn nhìn thấy bộ dáng tỷ muội thâm tình của Viên Thục Hoa và Võ Uyển Trinh. Ở trong cung này, nào có tỷ muội tình thâm gì? Đơn giản là lợi dụng lẫn nhau mà thôi.

Cắm một cái đinh trong lòng Viên Thục Hoa, nói không chừng đến lúc nào đó có thể sẽ có tác dụng.

Như vậy chỉ cần động miệng, có khả năng sẽ thành sự, có sao mà nàng không làm chứ?

"Tú nữ Ký Châu chúng ta đều đến kinh thành rồi chứ?" Vương Vũ Lộ hỏi.

Bạch Cúc nói: "Đã đến rồi, nương nương. Tú nữ lần này bộ dạng đều rất tốt, nhưng so với nương nương so sánh thì vẫn kém xa."

Vương Vũ Lộ cười nói: "Có thể trúng tuyển, nhan sắc đáng dấp đều không tệ. Nhưng vào cung thì còn phải xem tạo hóa của các nàng. Người cảm thấy bản cung so sánh với Thục phi, ai đẹp hơn?"

"Đương nhiên là bộ dáng của nương nương đẹp hơn một chút."

"Nhưng hiện tại ta gặp nàng ta còn phải hành lễ với nàng ta. Lúc trước phân vị bản cung cao hơn nàng ta mấy cấp. Người ta nhanh như vậy đã bắt kịp, sau đó còn vượt qua bản cung, điều này nói lên cái gì? Chứng tỏ Hoàng Thượng cũng không phải là người chỉ nhìn vào tướng mạo."

Bạch Cúc nói: "Nương nương, nô tỳ cảm thấy sợ hãi Thục phi có địa vị như hôm nay là bởi vì nàng sinh hoàng tử. Bằng không, nàng ta nào so được với nương nương?"

"Không phục cũng không có cách nào, ai bảo nàng có thể sinh. Bản cung không sinh được, chỉ có thể nhìn " Không cần xinh đẹp, nhưng đối với Hoàng Thượng mà nói, ai có thể sinh nhi tử cho hắn, người đó mới là quan trọng.

Bạch Cúc đối với vấn đề này cũng không có cách nào. Chung quy chuyện sinh con này, nàng cũng không biết.

Lẽ ra chủ tử cũng sẽ không bị Hoàng Thượng vắng vẻ, tại sao lại sinh không được đây?

Đến cả Trương Ôn tần kia cũng sinh một công chúa. Chủ tử ít cũng phải sinh một công chúa mới phải.

"Qua bên kia ngồi một chút." Vương Vũ Lộ chỉ lưng đĩnh cách đó không xa. Ở bên kia nhìn ngợ hoa viên, cảnh sắc đang ở trước mắt.

Lần này Mẫn công công không đi theo, Vương Vũ Lộ cảm thấy cả người đều thư thả hơn rất nhiều.

Mỗi lần Mẫn công công theo, Vương Vũ Lộ đều vô cùng phiền lòng, nhưng vẫn phải cẩn thận ứng phó.

Vương Vũ Lộ và Bạch Cúc ngồi trong lương đình một lát, Bạch Cúc nói: "Nương nương, bây giờ khí trời còn hơi lạnh, ngồi lâu cũng không tốt đối với thân thể. Không bằng chúng ta đi về trước đi."

Vương Vũ Lộ gật đầu, nhưng nhìn đến một thái giám lén lút lại đây, nàng vội vàng ám chỉ Bạch Cúc. Hai người ở trong đình hóng mát quan sát. Vương Vũ Lộ nhìn ra bên ngoài, xuyên qua rào chắn. Chỉ thấy thái giám kia nhìn hai bên một chút, đại khái không thấy người nào, liền dừng lại dưới cây liễu cách lương đình không xa, sau đó đứng lên, vỗ vỗ tay, lại nhìn chung quanh, lúc này mới lặng lẽ rời đi.

Bạch Cúc đang định đi xuống xem, Vương Vũ Lộ nhỏ giọng nói: "Đợi lát nữa rồi đi."

Quả nhiên không lâu sau, thái giám kia lại quay lại, lại nhìn một vòng quanh bốn phía, thấy không có người, lúc này mới rời đi.

"Nương nương, chúng ta có thể đi chưa?"

"Ừ, có thể đi ra." Vương Vũ Lộ nói.

Bạch Cúc thầm nghĩ, may chủ tử thông minh, thiếu chút nữa bị người kia quay lại bắt gặp.

"Chủ tử, lúc này không có người, chúng ta mau chóng về đi thôi." Nhìn chủ tử đi hướng về phía cây liễu to kia, trong lòng Bạch Cúc phù phù phù.

"Bạch Cúc, người đi xem xem, bên dưới này chôn cái gì." Vương Vũ Lộ phân phó nói.

Bạch Cúc kiên trì đi dùng tay đào ra may mắn vừa mới đào được một lúc, còn không dám chắc chắn. Ở dưới cây liễu Bạch Cúc đào ra một cái bao bố.

"Mở ra xem xem." Vương Vũ Lộ nói.

Bạch Cúc nghe lời mở ra, vừa nhìn không khỏi hít một hơi, đây là? Bạch Cúc sợ tới mức ném đồ vật kia đi.

Vương Vũ Lộ cúi người xuống, nhặt vật kia trong tay, nhìn búp bê vải này, trên bụng cắm đầy châm. Mà búp bê này bụng nhồi vải nên nhô lên như mang thai.

"Gói kỹ bao bố này lại, chôn xuống, vùi sâu một chút. Vừa rồi có thấy rõ thái giám kia là người nào không?" Vương Vũ Lộ hỏi.

Bạch Cúc run rẩy nói: "Nô tỳ không thấy rõ, nương nương, hay là chúng ta hủy búp bê vải này đi."

"Hủy? Vì sao phải hủy ? Đây cũng không phải bản cung làm. Bản cung coi như chưa hề nhìn thấy, người cũng quên việc này." Vương Vũ Lộ nói.

Đây rõ ràng cho thấy nữ nhân khác trong cung có lòng bất mãn đối với Thục phi mang thai, sau đó làm búp bê vải để nguyên rửa. Xem châm này cắm trên bụng, có thể thấy được là hận không thể khiến khối thịt trong bụng lập tức biến mất.

Nếu đã có người không thích Thục phi như vậy, vì cái gì nàng phải hảo tâm đi giúp chuyện này? Lại không có chỗ tốt gì.

Chỗ tốt? Vương Vũ Lộ đột nhiên thông minh "Chậm đã, đừng chôn vào vội, bản cung đã nghĩ ra chỗ hữu dụng!"

Vương Vũ Lộ thần sắc ngưng trọng đi tới Đường Tâm điện, muốn gặp Hoàng Thượng.

Sau khi Lưu Vĩnh Toàn đi vào bẩm báo, Hoàng Thượng cho Vương Vũ Lộ vào. Vương Vũ Lộ vừa tiến vào, liền quỳ xuống "Hoàng Thượng, thần thiếp có chuyện quan trọng bẩm báo!"

Hoàng Thượng thấy Vương quý tần gấp gáp như vậy, nói: "Chuyện gì?"

"Ban đầu thần thiếp và Viên dung hoa cùng nhau đi dạo trong Ngự Hoa viên. Sau đó Viên dung hoa có việc đi về trước, thần thiếp còn chưa đi dạo đủ, đã theo hướng Đông Bắc, tới lương đình ở Thái Dịch hồ nghỉ ngơi trong chốc lát. Sau đó đang muốn rời đi khi thì nhìn thấy một thái giám lén lút đi tới. Thần thiếp thấy hắn lén lút, sợ hắn làm chuyện gì không tốt, cho nên mới núp ở một bên. Nào ngờ hắn thế nhưng lại chôn một vật gì đó dưới cây liễu cách lương đình không xa. Thần thiếp đợi người đi rồi, sợ hắn chôn tang vật gì, cho nên cho cung nữ của thần thiếp đi đào lên. Thần thiếp sợ thiếu chút nữa té xỉu, thứ đó không ngờ lại là một búp bê vải để nguyên rủa!"

Vương Vũ Lộ nói xong sự tình, sau đó trình lên Hoàng Thượng búp bê vải bị cấm kim.

Hoàng Thượng vừa nhìn thấy búp bê vải này, lập tức quát "Làm càn! Vương quý tần, người nói là thật sự, không có nửa câu nói dối chứ?"

"Thần thiếp lấy tính mạng đảm bảo, chuyện lớn như vậy thần thiếp sao có thể nói dối. Nếu thần thiếp nói dối thì sẽ không mang đồ vật đến, mà trực tiếp hủy đi. Thật sự là sự tình trọng đại, trong cung lại xuất hiện chuyện như vậy. Thần thiếp không dám tự tiện làm chủ, mới lập tức đến tìm Hoàng Thượng!"

"Lưu Vĩnh Toàn, người mang người, theo cung nữ của Vương quý tần đi chỗ kia, đi xem một chút."

Đây là muốn nghiệm chứng cây liễu kia.

Vương Vũ Lộ thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nàng chính là cước, cước Hoàng Thượng coi trọng hoàng tự. Đây là một cơ hội đối với nàng. Nàng không phải một lòng suy nghĩ vì Thục phi kia, chỉ người làm chuyện này thật là một kẻ ngốc. Nếu lời nguyên thật sự có tác dụng, tùy tiện như vậy, người nào chỉ cần hận đối phương, có thể làm búp bê vãi .

Cho nên nàng quyết định thật nhanh, lại đây trực tiếp bẩm báo Hoàng Thượng, tỏ vẻ chính mình một lòng trung thành.

Có công bảo vệ hoàng tự của Hoàng Thượng, Hoàng Thượng tuyệt đối sẽ không thiếu đi chỗ tốt cho mình.

Lưu Vĩnh Toàn mang người ra ngoài trở về, tỉ mỉ nói với Hoàng Thượng. Quả nhiên có dấu vết mới đào bới dưới cây liễu đó, lại tìm Viên Thục Hoa, hỏi hôm nay có phải ở cùng một chỗ với Vương Vũ Lộ không, nhận được trả lời khẳng định.

Xem ra, thật sự là Vương quý tần phát hiện trong lúc vô ý, chỉ là rốt cuộc là người nào?

Vương quý tần nói: "Thần thiếp từ xa nhìn thái giám kia, nhớ mang máng bộ dáng người nọ. Thần thiếp có thể thử vẽ ra."

Nếu đi tới một bước này, nàng không thể không xen vào vạch trần người sau lưng kia. Nghĩ đến, người làm ra loại thủ đoạn này, đầu óc cũng không thể nào thông minh, bắt được cũng không quan trọng.

Hoàng Thượng gật đầu, hẳn rất phản cảm với loại này chuyện, hơn nữa rất chán ghét. Nếu như có thể tìm ra kẻ sai người đi chôn tang vật là tốt

nhất.

Lưu Vĩnh Toàn cũng phân phó mọi người không cần tiết lộ việc này ra ngoài, miễn cho người sau lưng kia giết người diệt khẩu.

Vương Vũ Lộ mất hơn một canh giờ vẽ ra bức họa kia. Hoàng Thượng cho Vương Vũ Lộ đi về trước.

"Hoàng Thượng yên tâm, thần thiếp biết việc này tầm quan trọng, tuyệt đối sẽ không nói ra ." Vương Vũ Lộ đi phía trước, cam đoan nói.

"Lưu Vĩnh Toàn, mặc kệ người này chết hay sống cũng phải tìm ra cho trẫm. Mặt khác, người ngầm phái người nhìn Vương quý tần."

Lưu Vĩnh Toàn vội vàng xác nhận. Hoàng Thượng cũng hoài nghi chuyện này có thể là Vương quý tần tự biên tự diễn, nhưng cũng không phải không có khả năng này. Để bò lên trên, thủ đoạn gì không thể nghĩ ra?

Nói không chừng chính là Vương quý tần này dựng lên, sau đó đến tố giác lập công, có thể được Hoàng Thượng ban thưởng.

Chỉ mong không phải như vậy, không thì này Vương quý tần nhất định chết rất thảm.

Nhưng sự tình này dễ dàng hơn dự liệu, dựa vào hình vẽ, rất nhanh đã tìm được thái giám kia. Bị đưa đến Thận Hình tư, vừa mới định tra tấn, hắn đã khai ra.

Thì ra người này chỉ là nhận tiền tài của người khác, sau đó thay người làm việc. Mà người này lại là thái giám trong Minh Hoa cung của Dương chiêu dung.

"Trước tiên trông giữ Minh Hoa cung!" Hoàng Thượng phân phó nói.

Dương chiêu dung vẫn đợi chuyện này có hiệu quả, tốt nhất là khiến đứa nhỏ trong bụng Thực phi lập tức bị đẻ non.

Tặng các nàng 1chap trong đoản mà nhà ta up trên Page đọc chơi nè hí hí

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Khoan Thứ

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: Vân Chiêu Dung

Từ sau khi sinh Tứ công chúa, cân nặng của nàng vẫn không giảm xuống. Hoàng Thượng ngẫu nhiên đến vài lần cũng chỉ là xem Tứ công chúa, không còn triệu nàng thị tẩm, thì ra ân ái không còn tồn tại.

Mắt nàng rơi lệ cũng đã nhanh chóng cạn khô, nhưng Hoàng Thượng không đến chính là không đến.

Nàng chỉ có thể mỗi ngày u buồn.

Nào ngờ đầu xuân này, thế nhưng lại truyền tới tin tức Huệ phi kia mang thai. Điều này khiến Dương chiêu dung bị đả kích.

Hoàng Thượng lại thích người khác, khiến Dương chiêu dung khó có thể chịu đựng.

Nàng yêu Hoàng Thượng, đối với việc Huệ phi mang thai, nàng không oán Hoàng Thượng, chỉ là trong lòng hận Huệ phi, bây giờ là Thục phi. Cho nên nàng mới nghĩ mọi biện pháp, muốn cho Thục phi này không dễ chịu.

"Các người làm cái gì vậy? Dựa vào cái gì bao vây Minh Hoa cung của chúng ta?" Đại cung nữ Hương Vu vừa biết các nàng đều không ra được, sợ hãi sinh ra nóng nảy.

Lẽ ra, trong khoảng thời gian này, chủ tử của mình cũng không làm gì, vì sao còn bị vây đây?

Dương chiêu dung cũng đi ra, nhìn thấy người bên cạnh Hoàng Thượng là Lưu Vĩnh Toàn, ánh mắt sáng lên "Lưu công công, có phải Hoàng Thượng tới hay không?"

Lưu Vĩnh Toàn không đáp lại vấn đề này, nói thẳng khẩu dụ của Hoàng Thượng chính là bao vây đám người Minh Hoa cung, lại bắt một thái giám trong số đó. Dương chiêu dung vừa nhìn thấy thái giám này, mặt lập tức trắng bệch, thân thể đều phát run.

"Chiêu dung nương nương, chúng ta khuyên người ngoan ngoãn ở trong Minh Hoa cung, ngàn vạn lần đừng làm ra chuyện không thích hợp, bằng không hậu quả người chịu không nổi."

"Nương nương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ạ?" Hương Vu nghe lời Lưu Vĩnh Toàn nói, sao còn không biết đã xảy ra chuyện. Nhưng Hương Vu là Đại cung nữ của chủ tử mình, trong khoảng thời gian này chủ tử đâu có làm ra chuyện gì.

Trước kia còn muốn sai người Dương gia lấy cho chút dược. Chỉ là sau này mọi người đi nghỉ hè hành cung, chủ tử hành động cũng không tiện, chuyện này cứ như vậy bị bỏ qua.

Vì sao hiện tại Tứ công chúa đã sinh ra, lại xảy ra chuyện?

"Hương Vu, Hương Vu, làm thế nào, làm thế nào đây? Ta muốn chết, ta muốn chết !" Dương chiêu dung miệng không ngừng nói, nàng cực hoảng sợ. Từ khi thái giám kia bị bắt đi, nàng chỉ biết mình xong đời rồi.

Bản thân Dương chiêu dung không phải người thông minh. Làm búp bê vải kia chỉ là dựa vào hận ý, cảm thấy sẽ không bị ai phát hiện, nào ngờ bây giờ lại bị người khác phát hiện. Ánh mắt Lưu Vĩnh Toàn trước khi đi khiến

Dương chiêu dung sợ không thôi. Có phải nàng nàng sẽ bị biếm lãnh cung không?

Có phải nàng sẽ bị ban chết không? Nàng không muốn chết, nàng thật sự không muốn chết. Nếu biết việc sẽ thành ra như thế này, nàng nhất định không làm như vậy, nàng nhất định sẽ giữ khuôn phép, không bao giờ ghen tỵ.

"Nường nường, người bình tĩnh nói với nô tỳ, rốt cuộc phát sinh chuyện gì? Người không nói, nô tỳ không biết, sẽ không biết nên làm gì bây giờ."

"Đúng đúng, Hương Vu, chỉ có người có thể giúp ta. Người nhanh chóng đi tìm cha ta và ca ca ta, bảo bọn họ nghĩ biện pháp cứu ta." Dương chiêu dung nói năng lộn xộn.

"Nường nường, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!" Hương Vu lớn tiếng hỏi.

Dương chiêu dung bị quát, vẻ mặt hơi buông lỏng chút, nắm chặt tay Hương Vu, nói chuyện gần đây mình đã làm cho Hương Vu.

"Hương Vu, hiện tại ta hối hận muốn chết. Ta không nên bị quỷ mê hồn, làm búp bê vải kia. Thật sự là hối hận muốn chết."

Hương Vu vừa nghe, cũng như rơi vào hầm băng. Tại sao có thể như vậy, vì sao sẽ như vậy?

Chủ tử nàng, thế nhưng gạt mình, vụng trộm làm búp bê vải Thực phi, sau đó làm chuyện nguyên rửa người khác.

Đây chính là chuyện tà trời. Nếu Hoàng Thượng truy cứu xuống dưới, kia không chỉ có nường nường, chính là Dương gia cũng sẽ bị xét nhà! Đây là tai họa ngập đầu!

Hương Vu hận không thể gạt hai bàn tay của chủ tử ra. Tại sao lại như vậy chứ? Tại sao có thể nhất thời xúc động, làm ra chuyện như vậy?

Việc thi hành vu thuật nguyên rửa trong lịch sử tiêu biểu có Vương hoàng hậu tiền triều. Bởi vì nguyên rửa người khác, toàn tộc đều bị liên lụy, bà ta cũng bị phế đi. Chủ tử đây là chính mình muốn chết không xong, còn muốn liên lụy đến người trong nhà!

Hương Vu hận không thể tự mình lập tức đi tìm chết, sau đó cũng không muốn đối mặt với chuyện như vậy.

Dương chiêu dung còn đang khóc lóc "Ta là vì trong lòng ghen tị. Hoàng Thượng vốn nên thích ta, tại sao có thể thích một người như vậy, thân phận và địa vị đều không cao. Hoàng Thượng không chỉ làm cho nàng ta mang thai, lại còn mang thai lần nữa. Ta không phục, ta muốn làm cho đứa nhỏ của nàng ta xảy, làm cho nàng ta cũng thương tâm khổ sở, về sau không còn tranh với ta. Ta thật sự không có ý khác."

Hương Vu lau một giọt nước mắt "Nương nương, người có biết hay không, người làm chuyện này, sẽ liên lụy đến toàn gia. Nói không chừng hầu gia và phu nhân, bao gồm thế tử đều sẽ bị xử tử! Người nghĩ tới những điều này chưa?"

"Ta, sẽ không nghiêm trọng như thế chứ! Không phải Thục phi cũng không có chuyện gì sao?" Dương chiêu dung nói.

"Người xem chúng ta đều bị bao vây. Thục phi làm sao có khả năng không có chuyện gì?" Hương Vu không biết nên dùng biểu tình gì để nói.

Dương chiêu dung vừa nghe Thục phi xảy ra chuyện, biểu tình trên mặt cũng có chút cao hứng. Hương Vu tất nhiên thấy được, lập tức tuyệt vọng.

Đến bây giờ, chủ tử của mình cũng còn chưa cảm thấy mình làm chuyện sai lầm, một chút cũng không lo lắng cho người nhà của mình, hoàn toàn

chính là bộ dáng vô tâm vô phế.

Hầu gia và phu nhân, các người thật sự thương yêu lắm người, bây giờ còn hại các người.

"Hương Vu, hiện tại đừng nói gì khác, người nhanh chóng nghĩ biện pháp truyền tin tức cho phụ thân và ca ca ta, cho bọn họ nghĩ biện pháp cứu ta. Ta không muốn vào lãnh cung đâu, ta cũng không muốn chết. Ta còn có Tứ công chúa, nếu ta vào lãnh cung, mặt mũi Dương gia cũng không còn."

Hương Vu nói: "Nương nương, Minh Hoa cung đều bị bao vây, nô tỳ có thể có biện pháp gì?" Nàng chết chắc rồi, chính là lo lắng hầu gia và phu nhân bọn họ, thật sự bị người chủ tử này liên lụy hại chết. Nàng thật là thẹn với bọn họ, không để ý chủ tử cho tốt, để nàng ấy làm ra chuyện như vậy.

Thái giám Minh Hoa cung bị mang đi, đối với chuyện mình làm, thú nhận không chút e dè. Vốn Dương chiêu dung làm không mấy cẩn thận, mà cũng không nghĩ đến sẽ bị người phát hiện.

Đối với đám cung nhân Minh Hoa cung mà nói, uy vũ không khuất phục là chuyện không tồn tại.

Lời khai chấp nhận tội trạng, Lưu Vĩnh Toàn cầm tờ viết lời khai, giao cho Hoàng Thượng, cũng không dám nhìn sắc mặt của Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng rất trọng dụng nhà Uy Viễn hầu, nhưng này Dương chiêu dung làm ra chuyện như vậy, quả thực là liên lụy cả nhà Uy Viễn hầu bọn họ.

Hắn cũng không dám hỏi Hoàng Thượng nên làm gì bây giờ. Đây không phải là điều người làm nô tài như hắn nên hỏi.

Thục phi nương nương bên kia, có phải nên lộ ra tin tức này cho nương nương biết, để nương nương cầu tình cho Uy Viễn hầu. Nói không chừng,

về sau có lợi cho nường nường.

Hoàng Thượng triệu Dương Phấn ngự tiền thị vệ đến Dưỡng Tâm điện, cũng không nhiều lời, ném lời khai kia cho Dương Phấn. Dương Phấn nhặt lên vừa nhìn, lập tức quỳ xuống, cũng không xin thứ tội. Tội lớn như vậy, hắn còn lời gì để nói?

Khiến muội muội trở nên béo phì, vốn cho rằng không có chuyện gì. Nào ngờ thế nhưng muội muội còn có thể làm ra chuyện ngu xuẩn như thế.

"Hoàng Thượng, thần nhận tội, đều là thần không có để ý dạy bảo cẩn thận muội muội mình, làm cho nàng thành như bây giờ. Chỉ là chuyện này không có bất cứ quan hệ nào với cha mẹ thần. Đều là lỗi của một mình thần. Xin Hoàng Thượng tha cho cha mẹ thần!"

Dưới tình huống như vậy, hắn chỉ có thể cầu tình cho cha mẹ. Muội muội bên kia, hắn không thể cầu. Trước kia còn muốn giúp muội muội, không nghĩ tới bây giờ nảnh lại hại cả nhà.

Hoàng Thượng nói: "Hừ, một mình người gánh vác, người gánh vác nổi sao? Trong bụng Thực phi là hoàng tử của trẫm, xảy ra vấn đề, giết người cứu được người sao?"

"Vâng, Hoàng Thượng nói rất đúng, thần không còn lời nào để nói. Chỉ cầu có thể lưu cái mạng cho cha mẹ thần."

Dương Phấn vô tri vô giác đi trở về Uy Viễn Hầu phủ.

Uy Viễn hầu và Dương phu nhân thấy vậy, lắp bắp kinh hãi, đợi nghe xong lời của Dương Phấn, Dương phu nhân lập tức té xỉu.

Một trận rối ren, Dương phu nhân mơ hồ tỉnh dậy, nhìn thấy trượng phu và nhi tử của mình, khóc nói:

"Đều là lỗi của ta, nếu không phải ta cưỡng chiều nàng từ nhỏ, nàng cũng sẽ không biến thành như vậy. Nếu không phải lúc ấy ta không ngăn cản nàng tiến cung, cả nhà chúng ta cũng sẽ không ở chỗ này chờ chết."

Con gái của mình làm chuyện nhường này, bà trừ bỏ khóc thật đúng là không có cách nào. Hiện tại như cá nằm trên thớt, chỉ chờ dao chém xuống.

Uy Viễn hầu còn chống đỡ được, hỏi Dương Phấn, "Tình huống trong cung thế nào?"

Dương Phấn nói: "Minh Hoa cung đã bị bao vây. Hoàng Thượng nể mặt phụ thân, không lập tức hạ ý chỉ với Dương gia chúng ta."

Uy Viễn hầu nói: "Nếu như vậy, chúng ta chỉ có xin Thục phi nương nương tha thứ. Có lẽ còn có thể cứu vãn."

Dương Phấn nói: "Phụ thân còn yêu cầu Thục phi nương nương? Là muốn cứu muội muội sao?"

Uy Viễn hầu nói: "Lúc này còn có thể cứu sao? Cứu để cho con bé gây họa càng lớn? Ta thà rằng để con bé chết, đổi lấy bao nhiêu mạng người Dương gia. Ta đã sớm nói, tính tình nàng không thích hợp tiến cung, các người không tin. Hiện tại hay rồi, mắt thấy gây tai họa cho toàn tộc! Ta thực có lỗi với liệt tổ liệt tông Dương gia!"

"Hầu gia, người đừng nói như vậy. Là ta, người làm mẹ này không tốt. Ta thực xin lỗi liệt tổ liệt tông Dương gia!" Dương phu nhân nói: "Ta còn có mặt mũi nào sống trên cõi đời này? Cho dù khiến ta chết, có thể đổi mạng của phụ tử các người, ta cũng cam tâm tình nguyện. Ta đây sẽ đi tìm Thục phi nương nương, cầu nàng đại nhân đại lượng, tha thứ cho chúng ta!"

"Nương, chỉ sợ hiện tại người không thể đi. Hoàng Thượng sợ Thục phi động thai khí, chuyện này không nói với Thục phi nương nương. Dù người

tiến cung, phỏng chừng cũng không gặp được Thục phi nương nương." Dương Phấn nói.

Vậy bọn họ chỉ có chờ chết?

Dương phu nhân giùng giăng đứng lên "Ta đi Vương gia, ta tìm Thừa Ân công phu nhân giúp đỡ, cầu Thái Hậu nương nương, có thể giúp chúng ta lần này."

"Không được!" Uy Viễn hầu nói: "Nay Hoàng Thượng đặc biệt kiêng kỵ Vương gia. Nếu chúng ta cũng đầu phục Vương gia, chỉ sợ chết càng nhanh, người không thể đi. Hoàng Thượng không lập tức phát tác với chúng ta, nói không chừng chính là xem chúng ta làm thế nào. Hiện tại, chúng ta chỉ có thể đợi, cũng không cần cầu ai hết. Như vậy còn có một đường hi vọng."

Ba người đều yên lặng không nói gì, trong lòng bi thương như thế nào cũng không che dấu được. Uy Viễn hầu hỏi: "Người và nhà người ta đều có lui tới. Mọi người nói tới Thục phi nương nương là người thế nào?"

Dương phu nhân nói: "Mọi người đều nói Thục phi nương nương là người hiền hậu, còn nói nàng là người phúc khí. Ở trên cung yến, ta đã thấy, ngược lại không phải loại hồ ly tinh mê hoặc người."

Dương Phấn giật mình, nói: "Phụ thân, người nghĩ tự Thục phi nương nương sẽ nói giúp chúng ta?"

"Bây giờ chúng ta cũng chỉ có thể gửi hy vọng vào điểm này ." Uy Viễn hầu thở dài "Chỉ mong Thục phi nương nương có thể nhân từ một chút."

Dương phu nhân nói: "Ngọc Dung làm như vậy với nàng , nàng sẽ cầu tình giúp chúng ta sao?" Dương phu nhân không ôm hi vọng.

Nếu đối đãi như vậy với hài tử của bà, nhất định bà sẽ liều mạng với người đó.

Cho nên phải chờ đợi vào điều này, Dương phu nhân tuyệt vọng.

Trên thực tế, Lý Già La đã biết chuyện như vậy, muốn nói không tức giận thì không có khả năng. Chỉ là bản thân nàng hiểu y thuật, đối với việc dùng búp bê vải này muốn làm cho người khác chết, nàng cảm thấy vô cùng đáng cười. Nhưng người này dụng tâm lại thật ác độc.

Dương Ngọc Dung ước gì nàng và đứa nhỏ trong bụng mình chết đi, nàng cầu tình cho nàng ta? Đó tuyệt đối không thể nào.

Chỉ là Dương Ngọc Dung là Dương Ngọc Dung, Dương gia là Dương gia. Nếu Hoàng Thượng không lập tức xử trí Dương gia, chứng tỏ còn muốn dùng Dương gia. Lúc này, nàng hẳn nên làm một nữ nhân rộng lượng, hiểu biết.

Cho nên lúc Hoàng Thượng đến Trường Xuân cung, Lý Già La đề cập đến việc này.

Hoàng Thượng cau mày, quát lớn Lưu Vĩnh Toàn: "Không phải bảo người đừng nói cho Thục phi nghe sao? Tại sao quân không được miệng mình?"

"Hoàng Thượng, việc này không phải Lưu công công nói cho thần thiếp, là thần thiếp nghe nói Minh Hoa cung bị bao vây, sau đó hỏi thăm. Người không nên trách Lưu công công."

Hoàng Thượng không thật sự tức giận, nói với Lý Già La: "Chỉ là kỹ xảo quỷ mị, người không cần sợ. Hoàng tự của trẫm đều có long khí che chở, sẽ không xảy ra vấn đề gì."

"Thần thiếp cũng thấy như thế. Xem hiện tại thần thiếp ăn ngon, ngủ tốt, tinh thần cũng tốt, cũng không có một chút ảnh hưởng đối với thần thiếp. Ngài không cần lo lắng."

"Người đó, chuyện bên ngoài không cần quản, chờ ngày sinh con cho trẫm là được."

"Nhưng hiện tại trong lòng Hoàng Thượng không vui, thần thiếp không thể mặc kệ. Hoàng Thượng, thần thiếp nghĩ, chuyện này thần thiếp nói ra mới là thích hợp nhất. Một nhà Uy Viễn hầu không có gì sai lầm, thần thiếp thỉnh Hoàng Thượng tha cho cả nhà Uy Viễn hầu."

Hoàng Thượng nghe xong nói: "Người một chút cũng không oán hận Dương chiêu dung?"

"Dương chiêu dung là Dương chiêu dung, phủ Uy Viễn Hầu là phủ Uy Viễn Hầu. Thần thiếp thị phi rõ ràng, không muốn khiến Hoàng Thượng khó xử. Thần thiếp biết, Hoàng Thượng muốn cho thần thiếp nói ra lời này. Nhưng Uy Viễn hầu lại là một trung thần. Nếu bởi vì chuyện này, khiến Hoàng Thượng mất đi một lương thần thì lỗi của thần thiếp rất lớn. Nếu không, phật Dương gia ngầm đi chùa miếu cầu phúc cho thần thiếp, như vậy thần thiếp sẽ có thêm phúc khí. Hơn nữa việc này một khi vạch trần ra, vậy thì là chuyện tày đình. Vì một mình thần thiếp mà làm ra trận thế lớn như vậy, trong lòng thần thiếp cũng bất an."

"Sao có thể tự mình khen mình rõ ràng thị phi?" Hoàng Thượng nghe xong trong lòng thoả đáng, cười nói một câu.

"Hoàng Thượng, để thần thiếp khoe khoang một chút nha, thần thiếp đã cảm thấy thần thiếp biết rõ thị phi." Lý Già La cười nói.

"Thật sự muốn thả Uy Viễn Hầu phủ?" Hoàng Thượng hỏi lần nữa.

"Thần thiếp cầu tâm an lành, cũng là vì thần thiếp suy nghĩ cho đứa nhỏ của Hoàng Thượng. Không muốn sát sinh quá nhiều." Lý Già La nói.

Lưu Vĩnh Toàn trầm nghĩ, xem lời Thục phi nương nương nói vừa rồi, Hoàng Thượng không sủng nằng ấy thì sủng ai?

Dương Phấn trở về Uy Viễn Hầu phủ, mang nét cười nhàn nhạt trên mặt. Uy Viễn hầu hỏi: "Thế nào, Hoàng Thượng xử trí chúng ta thế nào?"

Hôm nay Hoàng Thượng đột nhiên cho gọi Dương Phấn vào trong cung. Uy Viễn hầu và Dương phu nhân đều nóng vội không thôi.

"Hoàng Thượng nói, việc này không can hệ đến Uy Viễn Hầu phủ. Phụ thân và mẫu thân yên tâm đi. Chúng ta Uy Viễn Hầu phủ an toàn."

Dương phu nhân lắc nhai khẩn, a di đà Phật. Không có chuyện gì, không có chuyện gì rồi.

Uy Viễn hầu hỏi: "Sao Hoàng Thượng đột nhiên quyết định như vậy?"

Sắc mặt Dương Phấn trầm trọng, nói: "Là Thục phi nương nương biết chuyện này, sau đó khuyên Hoàng Thượng. Hoàng Thượng nghe xong lời Thục phi nương nương khuyên, không truy cứu trách nhiệm của quý phủ chúng ta. Chỉ là Hoàng Thượng nói, Dương phủ chúng ta phải âm thầm đến các chùa miếu công đức, cũng để xua đi cái sát khí này!"

"Đây là việc phải làm!" Dương phu nhân nói: "Ta đây sẽ đi an bài." Buông tha người phủ bọn họ, bà chính là coi Thục phi trở thành Bồ Tát, đều sẽ đáp ứng.

Uy Viễn hầu hỏi: "Chiêu dung nương nương bên kia xử trí như thế nào?" Chỉ sợ là lành ít dữ nhiều.

Trong lòng Dương phu nhân một trận đau đớn. Dù thâm oán nàng, nhưng đó cũng là con gái của mình. Hiện tại suy nghĩ một chút, đều là cảm thấy khó chịu được. Nhưng chính nàng làm ra chuyện này, còn có thể như thế nào đây?

Dương Phấn nói: "Hoàng Thượng nói, bất tự chiêu dung nương nương xung khắc với Thái Hậu nương nương, không thích hợp ở lại trong cung, phải đưa đến Hoàng Giác tự thanh tu."

"Như vậy thì hảo, như vậy thì hảo" Dương phu nhân nói: "Có thể lưu một cái mạng, thật tốt quá thật tốt quá." Hoàng Giác tự là một địa phương rất kham khổ, phỏng chừng một đời cũng không ra được. Nhưng chỉ cần còn sống là tốt rồi. Nàng ấy cũng không thích hợp ở trong cung, không thì còn có thể gặp rắc rối. Có thể có kết quả này đều là kết quả tốt nhất rồi.

"Là nhờ Thục phi nương nương cầu tình." Uy Viễn hầu nói: "Xem ra chúng ta đã thiếu nợ Thục phi nương nương."

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Lợi Từ Mấy Phương

Editor : Lục sung nghi

Beta : Vy Tu Nghi

Dương Phấn nói: "Chỉ sợ Hoàng thượng cũng hi vọng kết quả như vậy. Phụ thân, chúng ta đứng bên phía Hoàng thượng, người có ý tứ gì thì chúng ta có ý tứ đấy. Lần này thiếu chút nữa mà uất ức toi mạng, con cảm thấy kết quả trước mắt là tốt nhất."

Uy Viễn hầu gật đầu, nói: "Bên Thục phi, chúng ta cứ làm như không biết đi. Biểu hiện quá nhiệt tình, đối với mọi người đều không có lợi."

"Cái này con biết, mẫu thân chuyện của muội muội từ nay về sau người không cần hỏi tới." Dương Phấn nhìn mẫu thân nói.

Dương phu nhân gật đầu "Ta biết, nhưng về sau Tứ công chúa được ai dưỡng?"

"Hiện tại còn chưa rõ, Tứ công chúa là công chúa của Hoàng Thượng, người sẽ an bài tốt."

Dù Tứ công chúa là cháu gái Dương gia, nhưng trước mắt bọn họ thân còn mang tội. Sao còn có thể yêu cầu hoặc là thỉnh cầu Hoàng Thượng được?

Dương chiêu dung bị đưa đi Hoàng Giác tự, nghe nói là bởi vì không hợp bát tự với Vương thái hậu. Loại nguyên nhân này, cũng chỉ là người

phía trên đưa ra mà thôi, ai cũng sẽ không tin, nhưng cho dù có người ngầm tìm hiểu, cũng không tìm ra nguyên nhân gì được.

Hơn nữa mất đi một đối thủ, đối với các nàng mà nói, cũng là chuyện có lợi.

Người nuôi dưỡng Tứ công chúa lại thành một vấn đề.

Lý Già La sẽ không dưỡng, bản thân nàng còn tam hoàng tử, hơn nữa trong bụng còn có một đứa. Mặc dù nói chiều cổ đứa nhỏ, đều có hạ nhân hết. Nhưng sau chuyện Dương chiêu dung, tuy rằng cảm nhẹ để nhẹ, Lý Già La cũng không muốn tiếp nhận phiền toái này.

Trong cung nhiều tần phi, chọn một người quy củ nuôi, cũng chưa chắc không thể.

Chung quy trong cung rất nhiều người không có con, mặc dù chỉ là công chúa, nhưng nếu có thể nuôi lớn, cũng có một phần gửi gắm.

Hoàng Thượng nghĩ, chọn Hoàng Hậu hoặc là An phi, tốt xấu hai người đều có công chúa, qua đó cũng có một người bạn.

Nhưng trong cung Triệu Hoàng Hậu có nhiều chuyện bận rộn, An phi thì cũng không có tỏ thái độ muốn nhận.

Ngược lại là Vương thái hậu đem Hoàng Thượng kêu qua, cho bà ta đề cử một người.

"Ôi chiêu nghi?"

Vương thái hậu gật đầu: "Ai gia nghĩ qua, những cung phi trong cung, nói không chừng đều có cơ hội hoài thai đứa nhỏ chính mình. Nữ nhân một khi có con của mình, làm sao mà chịu để ý con người khác.

Trước kia Tô chiêu nghi đẻ non, về sau cũng không thể hoài thai được nữa. Không bằng đem Tứ công chúa giao cho nàng ta, tất nhiên là sẽ đổi đời tốt với Tứ công chúa ."

Tô chiêu nghi này, Hoàng Thượng cũng không có ấn tượng gì. Nếu Thái Hậu nương nương đã nói vậy, bình thường chỉ cần không phải chuyện gì lớn, Hoàng Thượng đều sẽ thỏa mãn yêu cầu của Thái Hậu.

Cho nên liền gật đầu: "Nghe theo mẫu hậu."

"Tô chiêu nghi sẽ nuôi Tứ công chúa, ai gia cảm thấy nên nâng phân vị của nàng ta lên, người xem thế nào?" Vương thái hậu hỏi.

"Vậy thì phong làm Ninh phi đi."

Ở điểm này Hoàng Thượng không chút keo kiệt, Tô chiêu nghi tốt xấu cũng sẽ chiếu cố Tứ công chúa. Mà cũng là người lâu năm trong cung, trước kia còn bị đẻ non.

Vương thái hậu hài lòng gật gật đầu.

Tô chiêu nghi được phong làm Ninh phi, hơn nữa Tứ công chúa về sau cũng được nàng nuôi nấng. Trong cung tần phi khác không nói, trong lòng vẫn cảm thấy Tô chiêu nghi chắc chắn nịnh bợ Thái Hậu, xem xem, nếu không sao có chuyện tốt như vậy rơi trên đầu nàng ta ?

Nếu nàng ta không nịnh bợ Thái Hậu, chỉ bằng tình trạng hiện tại, sao có thể được tăng phân vị? Tuy rằng chỉ thăng một cấp, nhưng vẫn là phi vị.

Vì thế, người đi Từ Ninh Cung thỉnh an mỗi ngày càng nhiều , đều hy vọng có thể được Vương thái hậu để mắt.

Một tin tức khác, cũng ngoài dự đoán của mọi người. Vương quý tần ở Tường Hòa cung được phong làm từ tam phẩm sung nghi. Đồng dạng, Viên

dung hoa ở Tường Hòa cung cũng được thăng một cấp, phong làm từ tứ phẩm tiệp dư.

Chẳng lẽ phong thủy ở tường hòa cung tốt đến vậy? Bằng không như thế nào đều thăng phân vị?

Bất quá, Hoàng Thượng đã lên tiếng nói thăng, người khác chẳng lẽ còn có thể dị nghị? Các nàng nếu muốn thăng phân vị, một là sanh con, hai là được Hoàng Thượng sủng ái.

Lúc này hâm mộ người khác, còn không bằng tự mình cố gắng một chút.

Viên tiệp dư tất nhiên là biết vì chuyện gì, nhưng nàng không cần để ý. Hiện tại được thăng lên cũng không ai khi dễ nàng.

Đồng thời Tường Hòa cung, Vương quý tần, à, hiện tại nên gọi là Vương sung nghi. Sau khi nhận hạ chỉ sắc phong. Mẫn công công thấy người đều đi hết, liền hướng Vương Sung nghi nói: "Nương nương, ngài lần này quá lỗ mãng, hành động cũng không nói một tiếng với nô tài?"

Wương Sung nghi thản nhiên: "Chỉ là ngẫu nhiên gặp được, chẳng lẽ người muốn bản cung phái người đi tìm người? Mẫn công công, người đừng quên, bản cung là chủ tử người, bản cung cũng có quyền làn chủ, không phải do người sai khiến bản cung nên làm cái gì thì làm cái đấy."

Mẫn công công càng ngày càng kỳ cục, còn muốn làm cho nàng đều nghe hẳn, Vương Vũ Lộ không thể nhịn được.

"Nương nương chẳng lẽ ngài không nghĩ đến, chuyện này đơn giản như vậy sao? Vừa lúc nương nương đi ngự hoa viên, lại đụng phải? Sao lại có chuyện trùng hợp đến vậy?" Mẫn công công nói.

"Ý của người là, đây hết thấy đều là có người cố ý cho bản cung nhìn đến?"

"Cũng không phải không có khả năng. Nô tài cảm thấy bất cứ việc gì đều không đơn giản như vậy, nói không chừng chính là Thục phi giỏi trò quỷ." Mẫn công công nói.

"Ha ha, Mẫn công công, ý của người là Thục phi nguyên rủa chính mình cùng đứa nhỏ trong bụng. Chỉ vì trừ bỏ một người ngu như Dương Ngọc Dung? Người cảm thấy có khả năng sao?" Thật là chê cười, Dương Ngọc Dung thì tính cái gì? Căn bản cũng không phải là đối thủ, hơn nữa sinh ra không phải hoàng tử, còn béo đến vậy, Võ Uyển Trinh nghĩ nàng ta đáng giá vậy sao? Quả thực là quá chê cười .

"Bản cung biết người còn muốn nói gì. Nói là Thục phi kỳ thật muốn tính kế bản cung. Chẳng lẽ bản cung chính mình không rõ ràng sao? Nàng ta muốn dùng loại thủ pháp này tính kế Hoàng Hậu, còn muốn tính kế bản cung, cũng quá tốn sức đi.

Tuy rằng, bản cung 'được' coi trọng, trong lòng cũng rất vui, nhưng đầu bản cung còn chưa mơ hồ. Mẫn công công, nếu chủ tử sau lưng người vẫn muốn tính kế Thục phi, cũng đừng đem bản cung trở thành đứa ngu.

Cho dù Thục phi muốn tính kế, bản cung cũng sẽ có đối sách làm cho quyết định của nàng ta thành lãng phí. Bản cung còn phải được chỗ tốt. Mẫn công công, nếu người muốn một người chỉ biết nghe theo người, thì bản cung nói cho người biết, các người tính toán sai lầm rồi."

Vương Vũ Lộ là một người có đầu óc, có chủ ý của mình mà không phải bị người dắt mũi đi. Trước kia, Mẫn công công tính kế Thục phi, đều là dùng người của hắn đi làm. Căn bản không liên lụy đến nàng, nhưng Mẫn công công không phải cho rằng nàng Vương Vũ Lộ đều phải làm theo lời hắn chứ.

Trước kia cảm thấy Mẫn công công còn rất có năng lực, kết quả mỗi lần đều thất bại. Ngược lại, lần này nàng làm chủ, không chỉ thành công còn

được Hoàng Thượng thưởng. Nên Vương Vũ Lộ đối với Mẫn công công càng ngày càng không hài lòng. Thêm trong tay Mẫn công công còn nắm thóp của nàng. Vương Vũ Lộ thầm nghĩ, về sau nếu xảy ra chuyện, nghĩ biện pháp giải quyết Mẫn công công.

Bị người làm dẫn đo tâm tình thật sự là rất tệ .

Mẫn công công phía trên không hiện, bất quá ở sau lưng lại trở nên âm trầm. Vốn cho rằng nắm chắc chuyện, hiện tại lại trở thành như vậy.

Phải biết rằng hãn rất dẫn đo tìm người, chỉ là người mà hãn chọn, lại là một người không nào như vậy.

Ai ngờ, bộ dáng hãn âm trầm, đã bị Vương Vũ Lộ ngầm cài người thấy được, bẩm báo nàng.

Trong lòng Vương Vũ Lộ một mảnh trầm thấp. Nô tài như vậy, nàng lưu lại có tác dụng gì? Nên chọn thời điểm nghĩ biện pháp đem Mẫn công công loại bỏ ra ngoài.

Chỉ là người ở sau lưng hãn vạn nhất tức giận, chẳng phải là mất nhiều hơn được?

Những người ở sau lưng hãn, nay đang nôn nóng chờ tuyển tú.

Hơn nữa, nàng xử trí Mẫn công công thì thế nào? Người sau lưng hãn vốn tính kế nàng. Chỉ cần cha mẹ nàng không ngã, Hoàng thượng sẽ không khai đao nàng.

Vương Vũ Lộ cảm thấy chính mình nên làm một kế sách vẹn toàn, làm cho nàng có thể nhanh chóng thoát thân.

Tháng 2 qua đi, trong kinh thành tú nữ đều đến đông đủ, ở bên ngoài cung nghe nói cũng đã mất vài mạng người.

Nghe được nhóm tần phi trong cung đối với những tú nữ lần này trong lòng càng nảy sinh kiêng kỵ. Tuy rằng các nhóm tú nữ trước cũng có người ưà làm loạn nhưng ít ra cũng không có nhiều người chết. Nay thì nào là hạ độc, hạ được cái gì cần đều có.

Tĩnh phi lắc lắc cung phiến* trong tay, khinh bỉ nói với mọi người: "Về sau tiến cung, mong đừng vì chút chuyện mà gây họa. Vốn trong cung chúng ta đang an tĩnh, đến lúc nào đó biến thành gà bay chó sủa, chúng ta bị đánh đến không yên ổn không nói. Đến thời điểm các vị cũng bị người hạ độc, chuyện này liền không được."

* Cây quạt

Tĩnh phi tại Trọng Hoa cung của mình tổ chức tiệc hoa yến. Trọng Hoa cung bên trong có vài cây anh đào, hôm nay trời ấm lại, đã nở hoa.

Tĩnh phi đều đưa thiệp mời đến dự cho người trong cung, còn đích thân đi Trường Xuân cung mời Lý Già La.

Có vài tần phi phân vị thấp cũng có chút sợ hãi, bị vắng vẻ nhưng tốt xấu vẫn còn được sống. Nếu thật sự bị người kẻ đơn hại chết, vậy còn có cái gì?

Nhất là những người mới này, về sau khẳng định sẽ được phân đến các cung, đến lúc nào đó đăng trước kẻu tử tử, sau lưng cho người một đâm, vậy liền xong đời .

Bên đám tú nữ này không thiếu người cùng một dạng như Lệ thực viện năm đó, muốn đón người mới đến, mong phục sủng .

Nghe Tĩnh phi nói vậy cũng có chút rút lui trật tự. Có người thì đã ngầm hạ quyết tâm, âm thầm cầu tình với Hoàng Hậu bên không để người mới đến ở trong cung của mình.

Bất quá vẫn có một nhóm người sẽ không thay đổi chủ ý. Mọi người đều là phi tần, không có Hoàng Thượng sủng ái thì tính cái gì?

Có người mới, cũng có thể hấp dẫn Hoàng Thượng lại đây. Hơn nữa nói đến thủ đoạn, ở trong cung này mấy năm. Kinh nghiệm trong cung hơn người mới rất nhiều!

Tĩnh phi thấy Lý Già La cũng cầm một thanh ngọc bích cung phiến quạt chậm rãi, phảng phất không thèm để ý.

Tĩnh phi liền hỏi Lý Già La, "Thực phi tỷ tỷ, Trường Xuân cung có người đến không? Muội muội thấy các tú nữ kia đều muốn đến chỗ Trường Xuân cung của tỷ để mong dính một chút may mắn."

Tĩnh phi cảm thấy bây giờ Lý Già La không thể thị tẩm, vừa lúc sắp có mấy người mới tiến cung. Cũng có thể khiến Hoàng Thượng qua cung các nàng nhiều chút.

Hôm nay nàng nói lời nói này, cũng là vì để cho trong lòng Lý Già La. Tốt nhất không cần cho người mới vào ở, không thì các nàng còn có đường sống sao?

Lý Già La nói: "Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu nương nương nói chỗ tỷ có tam hoàng tử, không cần an bài người. Nên Trường Xuân cung không có người mới vào ở."

Ý tứ của Tĩnh phi, nàng sao có thể không rõ? Cho nên liền nói theo nàng, chỉ là giống như Tĩnh phi nghe cũng không có bộ dáng cao hứng.

Kỳ thật Tĩnh phi nghe xong lời này, không biết là nên vui hay buồn. Chắc là buồn đi, nhưng bên kia không có tú nữ, đến thời điểm Hoàng Thượng đi Trường Xuân cung số lần liền ít.

Nghĩ đến tâm tình nàng liền vui trở lại. Ai mà vui vẻ khi nữ nhân khác cùng chính mình tranh sủng chứ? Đám người mới vào, trơ mắt nhìn Hoàng Thượng cùng nữ nhân khác ân ái, trong lòng sao có thể dễ chịu được?

Trọng yếu hơn, Hoàng Thượng thế nhưng suy tính cho Thục phi, không an bài người ở Trường Xuân cung?

Điểm này mới khiến Tĩnh phi khó chịu. Nàng ở Trọng Hoa cung nhưng cho tới bây giờ Hoàng thượng cũng không có suy tính cho nàng. Không cần an bài người, chỉ sợ về sau tuyệt đối sẽ an bài mấy cái người mới vào ở đến.

Viên tiếp dư gặp Tĩnh phi tóm Thục phi sống chết không buông, liền nói: "Thục phi nương nương, ngài ngồi cũng lâu, không bằng ta cùng ngài ra ngoài dạo một chút?"

Lý Già La gật đầu, đối Tĩnh phi nói: "Trong cung Lạc nhi vẫn chờ bản cung trở về, bản cung trước hết cáo từ. Các vị muội muội, xin thứ cho bản cung thất lễ, đi trước một bước."

Các tần phi vội vàng đứng lên nói: "Thục phi nương nương cứ việc trở về, nơi này cũng không có chuyện gì vẫn là tam hoàng tử quan trọng."

"Thục phi nương nương thân mình quan trọng, vẫn nên trở về nghỉ ngơi một chút."

Hiện tại trong cung Thục phi mang thai, nàng trước đó không lâu mới được sắc phong Thục phi, cho nên ai dám nói một chữ không?

Chính Tĩnh phi cũng phải khom người tiễn Thục phi đi.

Tĩnh phi cảm thấy bản thân là tự tìm khổ, nàng nào muốn mời Thục phi đến. Xem kìa, nhóm người này thật ăn theo, có nhiều người hận không thể

lập tức theo Thục phi đi Trường Xuân cung. Còn nàng ở Trọng Hoa cung, ngược lại liền không sống được .

Bất quá Thục phi đi rồi cũng tốt, tại đám tần phi này phân vị của nàng là cao nhất, tất nhiên muốn nói cái gì liền nói cái đấy.

"Tĩnh phi nương nương, lần này tổ chức tuyển tú có phải Tĩnh phi nương nương cũng sẽ tham dự hay không? Nếu thực sự có nương nương, kính xin nương nương ít nhiều chiếu cố tỳ muội chúng ta, đừng chọn những hồ ly tinh mê hoặc lòng người, không thì tỳ muội sao có thể như sống sót ạ."

"Đúng vậy, Tĩnh phi nương nương, ngài phải làm chủ cho chúng ta. Nếu thật sự có người tâm địa rắn rết, chúng ta chẳng phải mỗi ngày đều nơm nớp lo sợ sao?"

Nói những lời này, kỳ thật cũng chỉ là nói mà thôi. Những người kia, không phải người nào cũng hại người. Chẳng qua biết Tĩnh phi thích nghe cho nên cứ nói .

Quả nhiên Tĩnh phi nghe xong thật cao hứng, liền cam đoan: "Các người yên tâm, nếu là ta có thể đi, cam đoan không để những yêu tinh kia tiến cung, nhất định khiến mọi người đều thanh thản ổn định ."

Viên tiệp dư cùng Lý Già La từ Trọng Hoa cung đi ra, ngược lại là cũng không vội mà đi trở về, Viên thực hoa nói: "Ta bây giờ có thể làm tiệp dư, nói tới buồn cười, Vương Vũ Lộ nàng ta cũng được dính lây"

Lần trước là Vương Vũ Lộ gọi mình đi qua, sau này bởi vì là người làm chứng, liền thành tiệp dư, phân vị tiệp dư đến cũng rất đơn giản.

Lý Già La nói: "Này có cái gì? Nói không chừng nàng ta vẫn là dính may mắn của người." Nếu không phải Viên tiệp dư cho Vương Vũ Lộ làm chứng, nói không chừng kết quả là thành một dạng khác.

Nguyên nhân vì Viên tiệp dư cho Vương Vũ Lộ làm chứng, mới thuyết minh sự tình cùng Vương Vũ Lộ không quan hệ. Hoàng Thượng cũng biết Viên tiệp dư cùng Lý Già La quan hệ không tệ, nhưng quan hệ với Vương Vũ Lộ cũng rất lạnh nhạt. Cho nên mới tin tưởng.

"Hoàng Thượng cảm thấy nhân phẩm người chính trực, mới có thể thăng phân vị của người. Không thì sao có thể thăng." Lý Già La nói.

Viên tiệp dư nghe xong ngược lại bình thường trở lại rất nhiều, "Lần này Vương Vũ Lộ không có bỏ đá xuống giếng, ngược lại ta cảm thấy kỳ lạ."

"Ý người là, nàng ta không có làm như không thấy búp bê vải kia?" Lý Già La hỏi.

Viên thực hoa gật đầu, "Nàng ta sẽ không cùng người có cái gọi là tỷ muội tình thâm gì."

Lý Già La nghe xong cười nói: "Đúng vậy, ta nơi nào có tỷ muội tình thâm? Chẳng qua là nàng ta thuận thể mà thôi. Vừa có thể khiến mình trong sạch, lại có thể khiến Hoàng Thượng nhìn ra nàng ta ghét ác như thù, tâm tư đơn thuần, đối với ta không có ý nghĩ xấu. Chỗ tốt nhiều như vậy, nàng không làm mới không phải Vương Vũ Lộ."

Viên tiệp dư vừa nghe, nghĩ nghĩ, quả nhiên hợp lý. Chỉ là không nghĩ đến Dương Ngọc Dung dĩ nhiên là người như vậy.

"Người cẩn thận Mẫn công công bên cạnh Vương Vũ Lộ, ta cảm thấy hẳn không đơn giản." Viên tiệp dư nhắc nhở Lý Già La, cũng vì nàng cũng ở tại Tường Hòa cung. Cảm giác Mẫn công công người này...âm trầm đến kỳ lạ. Kể cả Vương Vũ Lộ ở trước mặt hẳn, cũng có chút không dám đối diện với hẳn.

Lý Già La gật đầu, "Đa tạ người nhắc nhở, ta sẽ chú ý hẳn."

Chỉ sợ Vương Vũ Lộ lúc này, cũng sẽ cùng Mẫn Hoài An tranh chấp đi. Không biết bọn họ mâu thuẫn đã đến tình trạng gì .

Từ sự kiện nguyên rủa, Vương Vũ Lộ tự quyết định như vậy có phải Mẫn công công không thích ứng được hay không?

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Cao Cao Tại Thượng

Editor : Lục sung nghi.

Beta : Vy tu nghi

"Nường nường, nô tài cho người dò thăm. An công công đã chết trên đường về quê nhà rồi ạ."

Lý Già La gật đầu, xem ra nàng đoán không sai. Mẫn Hoài An là người của Vương thái hậu.

Bà ta nhìn trướng Vương Vũ Lộ cũng không có gì lạ. Đột tuyển tú, trong số các tú nữ thì bộ dạng nàng ta là tốt nhất. Trong lòng bà ta, Vương Vũ Lộ cũng không phải dạng ngu xuẩn gì nên đáng giá lợi dụng.

Lý Già La nghĩ, từ lúc nào mà Vương thái hậu không vừa mắt nàng. Chắc từ khi Vương Hiền phi muốn đổi phò nàng đi.

Hoặc là nàng cho bà ta cảm giác đe dọa, còn vì sinh ra Tam hoàng tử khỏe mạnh đến hiện tại. Với dự đoán trong lòng bà ta không giống nhau.

Trong tay nàng lợi thế càng nhiều, Vương thái hậu càng không thích nàng. Điểm này không còn gì nghi ngờ.

Wong Minh Nhã sắp tiến cung, nàng ta như thế nào đây?

Trong đám tú nữ, Wong Minh Nhã được coi như hạc trong bầy gà. Mọi người đều biết nàng ta là cháu gái nhà mẹ đẻ Wong thái hậu.

Người vây quanh nàng ta có rất nhiều, tâm tư cũng không ít. Nhưng chỉ cần nàng ta còn chỗ dựa thì những tâm tư ấy đều phải rút không ít.

Nếu bị phát hiện, hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Muốn ngăm giờ trò xấu? Vương Minh Nhã cũng không phải người hiền lành gì. Tất nhiên không đứng yên mà chịu thương tổn.

Đám tú nữ mới này, ai chẳng muốn hưởng cuộc sống trong cung. Đối với các chuyện trong cung, cũng cho người điều tra. Qua các loại phương thức, coi như cũng nắm trong tay tin tức như hiện tại ai là sủng phi, ai sinh hoàng tử, Hoàng thượng thích ai nhất.

Kể cả chuyện trước kia của Vương Hiền phi cũng điều tra.

Trong lòng các nàng, Vương Minh Nhã cùng Thục phi nương nương Võ thị chính là kẻ thù. Vì Thục phi đấu đến Vương Hiền phi sụp đổ, sau đó mới lên vị.

Nên ai cũng muốn xem kịch vui, có phải ở đây có người của Thục phi để đối phó với Vương Minh Nhã hay không.

Bởi vì nguyên nhân này, có người muốn đầu nhập vào phe Thục phi nương nương. Đối với Vương Minh Nhã làm ít động tác, cảm thấy như vậy Thục phi sẽ thu mình về dưới trướng.

Trên thực tế, đa số mọi người đều nghĩ tới Tĩnh Phi. Người mới cần tìm lão nhân có quyền lực, tuyển tú nhiều người như vậy, nếu như có quan hệ tốt với các nương nương. Có thể dẫn dắt các nàng gặp Hoàng Thượng, nhanh chóng thị tẩm, sau đó phân vị cũng sẽ tăng theo.

Có đôi khi, một lời nói của sủng phi gấp trăm lần cố gắng của nhiều người.

Nếu đã có đường tắt, sao lại không làm chứ?

Vương Minh Nhã coi như không thuận lợi, còn gặp nạn vài lần. Nhưng đều được nàng ta ứng phó.

Sơ tuyển rất nhanh qua đi, những thân thể có vấn đề tất nhiên bị đào thải.

Kèm theo là tiếng khóc không cam lòng, dù không cam lòng đi nữa cũng bị trực tiếp lôi đi.

"Cái gì? Lúc sơ tuyển phát hiện nữ tử không trong sạch?" Vương thái hậu khi nghe tin này nổi trận lôi đình.

Còn dám tới ứng tuyển, đây là không đem Hoàng gia để vào mắt sao!!

Triệu Hoàng Hậu nhanh chóng nói với Vương thái hậu: "Mẫu hậu bớt giận, theo ma ma kiểm tra nói, vị tú nữ này hẳn là cưỡi ngựa hoặc là đụng phải ngoại vật. Cho nên khi đưa đến, chính mình cũng không biết, lần này kiểm tra rồi mới biết."

Sự thật đều có căn cứ, đến lúc đi đến nhà tú nữ gia tra, cũng biết là chuyện gì xảy ra .

Triệu Hoàng Hậu cũng tin tưởng, không ai dám lấy Hoàng gia trêu đùa, nghĩ có thể đục nước béo cò mà qua ư, đây là muốn tìm họa vào thân.

Vương thái hậu nghe xong, tâm tình dần dần bình thường lại, nói với Triệu Hoàng Hậu: "Hoàng Hậu nói rất đúng, bọn họ cũng không dám đùa giỡn Tiêu gia chúng ta! Bất quá, việc này phải điều tra rõ, tú nữ kia không thể thả ra. Nếu đã xảy ra chuyện này, mặc kệ nàng có phải vô tội hay không, đều không có tư cách dự tuyển. Mặt mũi Hoàng gia đặc biệt quan trọng."

Triệu Hoàng Hậu trở về Từ Ninh Cung, cảm thấy có chút đau đầu. Chỉ vừa bắt đầu, đã xảy ra vấn đề, Xuân Oanh mát xa đầu cho Triệu Hoàng Hậu, khiến nàng thả lỏng một ít.

"Nếu lúc này bản cung bị bệnh, có phải lại có người nói bản cung giả bệnh hay không?"

Ba năm trước, nàng đúng là giả bệnh, cho An phi các nàng tiến hành tuyển tú. Lần này, nếu nàng thật sự bị bệnh, phỏng chừng liền có người nói.

"Nương nương, ngài đừng nghĩ nhiều, chung quy Vương Hiền phi không ở đây." Trừ bỏ Vương Hiền phi, còn có ai dám nói nương nương như vậy?

"Đi một cái Vương Hiền phi, lại đến một cái lợi hại. Bản cung càng nhức đầu." Triệu Hoàng Hậu nói.

"Nương nương, ý của ngài là tú nữ Âu Dương Vân Cẩm xảy ra chuyện này, là vị kia nhà Vương gia làm?" Nếu như vậy, nàng ta cũng thật lợi hại.

Âu Dương Vân Cẩm chính là người kiểm tra ra đã không còn là xử nữ, nay đang bị giam giữ.

Triệu Hoàng Hậu: "Rất có khả năng này, người có biết Âu Dương Vân Cẩm là ai không? Là nữ nhi dòng phụ của Âu Dương gia."

"Âu Dương gia? Là cô nương nhà Âu Dương thủ phụ?" Xuân Oanh hỏi.

"Đúng vậy, phụ thân vị cô nương này chỉ là quan ngũ phẩm. Lần này nàng ta đến tuổi phù hợp, nên lại đây tuyển tú. Lẽ ra, có Âu Dương thủ phụ, phần thắng rất lớn. Thế nhưng ai biết ở cửa đầu đã xảy ra vấn đề. Bản cung nghĩ, người Vương gia mua chuộc ma ma kiểm tra, hoặc Âu Dương Vân Cẩm thật sự có vấn đề. Nhưng Âu Dương gia đâu thể nào ngu xuẩn như vậy, đưa một cô nương thất thân đến, lấy gia tộc mình nói đùa."

Xuân Oanh: "Âu Dương gia không phải cùng thuyền với Vương gia sao? Sao nay còn đấu đá lẫn nhau?"

Âu Dương thủ phụ là học đồ của phụ thân Vương thái hậu, cùng Vương gia có tầng quan hệ dày. Nay, đang cùng con đường đáng lẽ phải trợ giúp lẫn nhau chứ? Thế nhưng sao lại xuất hiện loại tình huống này?

Triệu Hoàng Hậu cười nhạo: "Vương Thái Sư sớm đã qua đời, vì Vương gia, Âu Dương thủ phụ chưa từng muốn đưa người vào cung. Bản cung thấy, đại khái Âu Dương thủ phụ có tuổi, Âu Dương gia lại không có người kế thừa Âu Dương thủ phụ. Cho nên không thể không đưa người vào cung.

Không thì ngày sau sẽ là ngày tàn, người nói xem nếu trên tay người có người trong cung. Đặc biệt là nhân mạch* tốt, người muốn lưu lại để rồi qua đời, hay muốn lợi dụng những nhân mạch này, tiếp tục vì mình được điểm tốt?"

* Người trong cung (Ở đây chắc ý nói là tần phi, nếu tần phi sống tốt gia tộc cũng sẽ có ngày lành)

"Tất nhiên nô tỳ chọn người sau." Xuân Oanh nói: "Nô tỳ hiểu rồi, Âu Dương gia muốn lợi dụng quan hệ với Âu Dương thủ phụ, nên đưa cô nương đến muốn nâng lên địa vị cao."

"Không chỉ đơn thuần như vậy, mấy năm nay, Vương gia chỗ tốt đầy đủ. Âu Dương thủ phụ mang ơn của Vương Thái Sư. Nên vẫn khiêm nhường Vương gia, đáng tiếc Vương gia cảm thấy đây là chuyện phải làm, loại thái độ này, chỉ sợ khiến bên trong Âu Dương gia xuất hiện mâu thuẫn, không muốn làm khôi lỗi* của Vương gia đi."

* Kẻ chỉ biết nghe theo người khác

Kỳ thật Âu Dương gia hoàn toàn có thể tự lập, chẳng qua Âu Dương thủ phụ có lệnh, nên đó giờ không cùng Vương gia tranh gì.

Nhưng ở trong lòng người Âu Dương gia đã bất đồng, có vài người sớm không phục, khắp nơi đối đầu với Vương gia, lần này đưa tú nữ, không hẳn không phải một lần thử.

Xuân Oanh cười nói: "Âu Dương gia cùng Vương gia lần này chẳng phải quan hệ đã lạnh rồi sao? Như vậy đối với nương nương là điều tốt."

Vương gia không có Âu Dương gia làm tòa núi, chỉ sợ cũng sẽ mất đi rất nhiều thứ, hậu vị nương nương sẽ không như trước kia muốn mơ ước dễ dàng.

"Chỉ sợ không có đơn giản như vậy, Vương gia cùng Âu Dương gia muốn xé rách mặt, thì đâu đợi đến lúc này." Lại nói chuyện lần này, ai có thể ở mặt ngoài nói Vương gia giờ trò quý? Không có chứng cứ.

Tiểu Lục Tử hỏi thăm tin tức, Lý Già La cũng chiếm được tin tức này đầu tiên.

"Âu Dương gia?" Lý Già La nói.

"Trong tộc của Âu Dương thủ phụ, chỉ là vị cô nương Âu Dương ở dòng phụ, không được tính là dòng đích." Tiểu Lục Tử nói.

Lý Già La gật gật đầu: "Nếu như vậy, chúng ta liền tự quét tuyết trước cửa đi."

Chuyện này sao có thể đơn giản như vậy, ai ngờ Âu Dương gia cùng Vương gia xuất hiện cái khe? Nàng vẫn là không cần nhúng tay, làm cho bọn họ ứng phó không nổi.

Đã qua sơ tuyển tú nữ, người được an bài vào Xuân Phương cung.

Vương Minh Nhã và nha hoàn Bảo Thiên cũng theo đến Xuân Phương cung.

"Đã hỏi thăm được chưa?" Vương Minh Nhã hỏi Bảo Thiên.

Bảo Thiên gật đầu, "Tiểu thư, Âu Dương Vân Cẩm bị trông giữ, nô tỳ cũng tiếp xúc không được."

"Vậy thì không cần nghe nữa." Vương Minh Nhã nói: "Về sau không được tùy tiện đi lại, trừ phi là theo ta ra ngoài." Bảo Thiên gật đầu xưng dạ.

Qua sơ tuyển, có thể ở tại Xuân Phương cung, đối với nhóm tú nữ mà nói, đã tiến một bước .

Nhưng ngày đầu tiên, Vương Minh Nhã được Thái Hậu gọi đến Từ Ninh Cung. Đây là việc nhiều người ao ước, ganh ghét oán hận, đây chính là trong cung có người quen dễ làm việc.

"Sợ cái gì? Trước kia, nghe nói Thục phi nương nương trong cung một chút nhân mạch cũng không có, bây giờ chẳng phải ngồi được địa vị cao sao? Không quan trọng người có nhân mạch, mấu chốt là được Hoàng Thượng thích hay không." Một người trong đám tú nữ, thấy Vương Minh Nhã đi rồi liền nói.

"Ha ha, miệng người lớn như vậy. Bây giờ bắt đầu mong Hoàng Thượng để ý người sao, người có biết Hoàng Thượng lớn lên trông thế nào à?" Có người trêu ghẹo.

"Dù sao cũng khẳng định chính là bộ dạng tốt, về sau gặp được chẳng phải sẽ biết?"

Wương Minh Nhã bị dẫn tới Từ Ninh

Cung, Vương thái hậu cho người ra ngoài, sau đó nhìn Vương Minh Nhã nói: "Quỳ xuống!"

Vương Minh Nhã không nói hai lời, lập tức liền quỳ xuống, Vương thái hậu có chút đau lòng, nói: "Ai gia đã hỏi ma ma kiểm tra, người còn có cái gì muốn nói không ?"

Nhìn chất nữ làm chuyện tốt này, Vương thái hậu thật thất vọng, cô cháu gái vạn phần tốt đẹp của bà. Ai biết, còn chưa tiến cung, liền làm ra chuyện này, khiến Vương thái hậu quá thất vọng rồi.

Vương Minh Nhã: "Cô, Minh Nhã làm chuyện này, cũng không hối hận, xin cho phép Minh Nhã giải thích rõ."

Vương thái hậu vẫn là đau lòng cô cháu gái này, nói: "Cũng tốt, ai gia muốn nghe một chút, người đến cùng có gì để nói ."

Chẳng lẽ nàng không biết, đây là đối đầu với Âu Dương gia sao? Vương gia cũng không có lợi .

"Cô từng nói với Minh Nhã. Không ra tay hoặc đã ra phải một chiêu áp chế. Tốt nhất đem đối thủ bóp chết lúc còn chưa thành hình. Minh Nhã lúc ở Vương gia, Âu Dương gia đã tỏ vẻ không đưa người tiến cung, nhưng đến cuối cùng lại đưa vào.

Đây là do cha mẹ Âu Dương Vân Cẩm tự tiện làm chủ. Âu Dương đại nhân không thích người khác làm trái ý ông ta, cho nên cháu gái chỉ biết, trong lòng ông ta sẽ căm tức, về quyết định của cha mẹ Âu Dương Vân Cẩm.

Bởi vì bọn họ làm như thế, không chút suy xét đến tình cảnh Âu Dương đại nhân. Ngược lại khiến người ngoài nhìn vào còn thấy Vương gia đối đầu với Âu Dương gia. Cho nên Minh Nhã liền làm chủ, khiến vị Âu Dương cô nương từ ban đầu cũng không thể có cơ hội tiến cung, không thì thật sự chờ nàng ta vào cung, phong được phân vị.

Nếu ông ta thấy cháu gái trong tộc mình có cơ hội thăng tiến, có thể sẽ không muốn cùng Vương gia chúng ta dính líu gì nữa. Ông ta sẽ tìm cách mà duy trì vị cô nương Âu Dương kia, đây không phải là chuyện chúng ta có thể chấp nhận. Còn không bằng đem việc này chặt đứt. Khiến Âu Dương đại nhân cùng Vương gia chúng ta đứng ở một bên."

Ai mà chẳng có dã tâm, tuy rằng Âu Dương đại nhân nói là không đưa người tiến cung, nhưng nếu Âu Dương Vân Cẩm thật sự thành công, Âu Dương đại nhân chẳng lẽ lại mặc kệ không quản sao? Đến thời điểm Âu Dương gia có người trong cung chắc chắn ông ta sẽ nâng đỡ Âu Dương Vân Cẩm, hoặc là càng lợi hại hơn, nàng ta có thể đối đầu với chính mình. Nàng không hối hận khi làm chuyện này.

Vương thái hậu nghe xong nói: "Chỉ là người dùng loại phương pháp này, khó nói Âu Dương gia không ghi hận trong lòng."

Vương Minh Nhã: "Con đã cho ma ma kia nói, loại tình huống này, là do cười ngửa làm bị thương, căn bản là trách tội không đến Âu Dương gia. Có người đi điều tra kết quả Âu Dương Vân Cẩm, nhất định là trong sạch .

Như vậy tới nay, Âu Dương gia chỉ là sợ bóng sợ gió một trận, tổn thất cũng không có. Cho Âu Dương gia một ít cảnh cáo, đừng tưởng rằng chuyện gì đều có thể tự ý làm.

Còn nữa, Âu Dương thủ phụ tuổi tác cũng lớn, phỏng chừng vài năm sau cũng không dùng đầu óc nổi. Âu Dương gia bọn họ ốc còn không mang nổi mình ốc*, nếu Âu Dương đại nhân lui ra. Âu Dương gia cũng không coi là cái gì, mà Vương gia chúng ta chỉ cần có Thái Hậu ngồi vững, liền tuyệt đối sẽ sừng sững không ngã. Còn có Hoàng Thượng cũng là cháu ngoại Vương gia, Âu Dương gia lợi hại đến mấy, cũng phải nhớ kỹ điểm này."

*không tự lo nổi bản thân

Nói đi nói lại, bất quá là cho Âu Dương gia một cái cảnh cáo, hơn nữa khiến Âu Dương gia biết Vương Minh Nhã thủ đoạn lợi hại, đối với Vương gia càng kiêng kỵ .

Bởi vì Vương Minh Nhã tiến cung, rất có khả năng sẽ sinh hoàng tử. Chỉ cần Vương gia không tạo phản, tuyệt đối mạnh hơn Âu Dương gia nhiều.

Âu Dương gia luôn cảm thấy Vương gia bây giờ là dựa vào Âu Dương gia. Hiện tại cũng là lúc làm cho bọn họ nhận rõ tình huống .

Lại nói, Âu Dương gia tuyệt đối sẽ không vì một tiểu cô nương bị loại tư cách mà nháo với Vương gia. Các nàng còn muốn dựa vào Vương gia.

Vương thái hậu nói: "Minh Nhã, có những lời này của người, ai gia an tâm."

Cô cháu gái này, quả nhiên thông minh và quyết đoán, về sau ở trong cung tuyệt đối không thành vấn đề.

Nhưng chuyện cần giao phó vẫn phải giao phó: "Người tiến cung không thành vấn đề, mục đích người tiến cung chính là sinh hoàng tử. Chớ giống như đường tử người, cùng người tranh giành tình cảm, tính kế cái này, tính kế cái kia. Trong cung này mà so đo với nữ nhân thì mãi cũng không xong. Trừ phi nàng ta đụng đến sủng ái hay việc mang thai của mình, còn không thì đừng tùy tiện đối đầu làm gì Như vậy mất nhiều hơn được."

"Minh Nhã nhớ kỹ lời cô nói, tất nhiên sẽ mưu tính thật kỹ."

Ý tứ Vương thái hậu là nhắc Vương Minh Nhã đừng nhìn Hoàng Thượng sủng người khác, liền phải nghĩ biện pháp đem người trừ bỏ. Đó là tội đình của cái ngu.

Đương nhiên, lúc thích hợp, cũng cần trừ bỏ cái đình trong mắt.

Vương Minh Nhã cho Âu Dương gia một cái oai phủ đầu không lớn nhưng cũng không nhỏ. Tuy rằng sau này phái người đi thăm dò chuyện, tỏ vẻ Âu Dương Vân Cẩm là trong sạch, nhưng vẫn để cho thanh danh Âu Dương gia bị hao tổn một ít.

Cũng chính là ý muốn của Vương Minh Nhã, Âu Dương gia không vì chuyện này mà xe rách mặt Vương, mà ngược lại cùng Vương gia quan hệ tốt hơn.

Bất quá trong lòng Triệu Hoàng Hậu cười lạnh. Đến cùng có ghi hận trong lòng hay không, chỉ có Âu Dương thủ phụ rõ ràng. Đánh người không vẽ mặt, làm chuyện này chính là cho Âu Dương gia một bạt tai. Vương Minh Nhã thông minh thì thông minh, chỉ là không bận tâm tâm tình đối phương, về sau sớm hay muộn cũng ngã.

Người Vương gia, luôn luôn đều là duy ngã độc tôn*, chỉ có các nàng tính kế người khác, không để người khác tính kế các nàng. Bình thường còn có thể ngụy trang, nhưng chỉ cần dính đến lợi ích, liền lộ bộ mặt thật.

* Ý nói là mình tôn quý hơn người khác

Có đôi khi, lòng tự trọng thái quá cũng có khả năng gây ra chuyện lớn.

Bị bức hòa hợp cùng tự hòa hợp không phải cùng một chuyện, người Vương gia chưa bao giờ để ý chuyện này, luôn cho mình ở trên người khác.

Trước mắt Tĩnh phi đang ở chỗ Triệu Hoàng Hậu, bởi vì nàng muốn tham gia tuyển tú nữ. Lần này Triệu Hoàng Hậu muốn cho năm tần phi cùng đi, nếu thông qua ba người, thì qua. Ngược lại, cũng sẽ bị đào thải. Dù sao thời gian còn sớm, Triệu Hoàng Hậu cũng chưa chọn người.

Triệu Hoàng Hậu xem Tĩnh phi nhảy tới nhảy lui, cũng đồng ý cho nàng ta. Đồng thời cũng thấy đáng cười, vốn nàng ta có trong năm người tham dự. Chỉ là nàng không nói, để xem nàng ta nhảy nhót.

Triệu Hoàng Hậu không có triệu kiến tú nữ từ Xuân Phương cung đến Khôn Ninh cung, có điều không nhất định là sẽ không gặp ở nơi khác.

Nhanh chóng inbox cho Page để đề cử truyện các bạn muốn nhà mình edit nha.

Hết ngày mai là chốt ds đề cử rồi nè 🙌

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Nhóm Tú Nữ Mới

Editor: Mai Thái phi.

Beta: Thiên phi.

Vì có nhóm tú nữ mới vào cung, các phi tần đều cho người đi xem thử. Nhưng mọi người đều biết, chỉ có thể hỏi thăm sự tình, không được vươn tay quá dài. Nếu không như vậy, khi xảy ra chuyện, lại liên lụy đến mình.

Nhiều lắm là người có quan hệ thân thích với họ, mới có thể gọi người đó vào trong cung.

Hôm nay, Trường Xuân cung của Lý Già La cũng có người mang tin tức đến. Bởi vì Vân thị rất lâu không có tiến cung, cũng không nhắc tới chuyện tuyển tú với Lý Già La.

Hồng tuyến nói: "Là cô nương nhà đường tử của mẫu thân chủ tự, họ Trương."

Họ Trương, Lý Già La nhớ tới mẫu thân của Đức phi là Trần phu nhân có nhờ người mang bái thiếp qua cho mình. Khi đó nàng vừa mới tiến cung không bao lâu, vị Trương phu nhân này muốn vào cung bái kiến nàng, nàng cũng không đáp ứng.

Hiện tại nhà họ Trương có cô nương tiến cung tham gia tuyển tú. Nàng với Trương gia có mối quan hệ không tốt, có thể nói, trên cơ bản hoàn toàn không có quan hệ gì. Nàng ta muốn tìm cũng là tìm Đức phi, mà không phải tìm nàng.

Lý Già La nói: "Bản cung sao có thể gặp người, gặp một người, người khác lại không hài lòng, vậy thì là ai cũng không gặp. Nói bản cung đang mang thai, không tiện gặp người khác."

Nếu đã dựa vào quan hệ của Đức phi, vậy thì tìm Đức phi nói chuyện đi.

Không ngờ mới cho người thông báo, Đức phi đã tự mình đến Trường Xuân cung .

Thấy Lý Già La, Đức phi nói: "Chuyện lần này, là do ta sơ ý, thật sự xin lỗi."

Đức phi cũng không trốn tránh trách nhiệm. Chuyện này, là mẹ nàng nói với nàng, Trương phu nhân đến tìm mẹ nàng, sau đó Trần phu nhân nể tình thân thích, nói với khuê nữ mình.

Đức phi sợ Thục phi tức giận, sau đó động thai khí, vậy thì không nên.

Có đôi khi, những việc như thế này, không làm thì không được.

Lý Già La : "Cũng không có gì, chủ yếu ta là người tương đối lạnh lùng, không thích dính líu đến những chuyện này."

Nếu thật sự gặp Trương cô nương, nói không chừng sau này Trương cô nương lấy nàng ra làm lá chắn. Dù là Trương cô nương dựa vào nàng để tiến thân, hoặc người khác lấy nguyên nhân này đối phó nàng, đều không phải là chuyện tốt lành gì.

Bản thân nàng cũng không cần dựa vào người mới để tranh sủng, cho nên không gặp mới là thỏa đáng.

Đức phi cũng hiểu rõ đạo lý này. Trên thực tế, Thục phi thật không cần người khác giúp, nàng ta có Tam hoàng tử, bụng còn đang mang thai.

Ý của Đức phi là, chỉ có thể cùng Thục phi giao hảo, không thể trở mặt.

Bằng không hôm nay, nàng cũng sẽ không tự mình đến đây giải thích. Do nàng sợ Thục phi vì chuyện này, trong lòng sinh chán ghét mình, vậy thì không tốt.

Nàng và Thục phi không có ân oán gì, càng không nói tới việc ghen tị Thục phi.

Ở trong cung này, nàng nuôi dưỡng Nhị công chúa sống an phận, không tranh không đoạt. Sau này Nhị công chúa được gả đi, nàng tuổi cũng lớn, sẽ không trở thành cái đinh trong mắt người khác. Cho nên nàng cứ thanh nhàn như vậy, không cần bon chen.

Nhưng đây là việc nhà mẹ đẻ, nàng không thể không quan tâm.

Đức phi giải thích với Thục phi, giữa nàng và Trương cô nương không có quan hệ gì sâu xa.

"Nữ nhi của cữu cữu ta gả cho nhi tử của muội phu Trương phu nhân. Cữu cữu cùng mẫu thân ta có tình cảm tốt, mà Trương phu nhân cùng muội phu tình cảm cũng tốt, cho nên mẫu thân ta mới đáp ứng yêu cầu của Trương phu nhân. "

Lý Già La nói: "Ta hiểu, chỉ là Trương cô nương này có quan hệ gì với Trương phu nhân? Ta nhớ con gái của Trương phu nhân đã sớm gả cho người khác."

Đức phi: "Là nữ nhi của tiểu thúc Trương phu nhân, cha nàng ta là quan, vừa lúc là quan ngũ phẩm. Trương cô nương bộ dạng cũng không tệ nên liền báo tên tham gia đợt tuyển tú nữ lần này. Nhưng ta nghĩ vị Trương cô nương này khả năng vào cung không lớn."

Cũng bởi vì khả năng vào cung không lớn, cho nên mới phải tìm quan hệ.

Đức phi là người không thích nói chuyện thị phi, nhưng đối với Trương phu nhân có chút bất mãn. Vốn nàng muốn gặp Trương cô nương là đã nề mặt Trương phu nhân cùng Trương gia, bây giờ còn muốn mình nhờ người nói với Thục phi. Nàng đã nói trước với bọn họ, Thục phi không thích gặp những người này, khẳng định sẽ không gặp, họ lại không tin. Bây giờ biến thành nàng mặt dày mày dạn muốn Thục phi gặp họ, không phải nói mất mặt, mà trong lòng không dễ chịu, vô duyên vô cớ thiếu chút nữa đắc tội với Thục phi.

Mà hôm nay thấy vị Trương cô nương kia, diện mạo chỉ có thể xem như trung bình, nói chuyện cũng không đúng mực, nếu tiến cung, cũng là dạng người hay gây chuyện.

Hiện tại nàng thật hối hận khi gặp Trương cô nương, tốt nhất Trương cô nương này nên bị loại tại lúc phục tuyển.

Ăn tình kia, lúc này trả không xong.

Trương cô nương không gặp được Thục phi, trong lòng mất hứng. Nàng còn nói với các tú nữ khác, mình không chỉ có thể gặp Đức phi mà còn có thể gặp Thục phi, nàng và hai vị kia đều có quan hệ, nhà cũng là thân thích với họ.

Khi người của Đức phi gọi nàng vào cung gặp mặt, Trương cô nương rõ ràng thấy được ánh mắt hâm mộ của các tú nữ ở Xuân Phương cung.

Lúc gặp được Đức phi, Đức phi đối với nàng cử chỉ ôn hòa, chỉ là Trương cô nương biết, hiện tại vị Đức phi này, cũng chỉ có cái danh mà thôi. Hoàng Thượng căn bản là không sủng ái Đức phi. Huống chi tuổi của Đức phi cũng lớn, đối với nàng không giúp ích được gì.

Trương cô nương uyển chuyển để lộ ý tứ muốn gặp Thục phi. Bá mẫu nói với nàng, xét về quan hệ, nàng và Thục phi xem như là biểu tỷ muội, vào cung không đến bãi phỏng một chút, thì thật có lỗi với chính mình.

Đức phi phái người đưa qua, Trương cô nương tưởng rằng có thể thuận lợi gặp Thục phi, tốt nhất là lúc Hoàng Thượng đang ở đây, như vậy nàng có thể nhìn thấy người. Nếu nàng để lại ấn tượng tốt cho Hoàng Thượng, nói không chừng được người coi trọng, như vậy bất kể phục tuyền hay chung tuyền, đều có thể thuận lợi.

Hơn nữa không phải nói Thục phi được sủng ái sao? Hoàng Thượng sẽ nể mặt mũi của Thục phi, sẽ đối xử khác với biểu muội là nàng.

Vương Minh Nhã kia thì tính là gì? Thái Hậu nương nương có lợi hại hơn nữa, cũng không thể bảo vệ được Vương Hiền phi sao?

Người trong nhà nàng đều nói với nàng, là nam nhân, bình thường đều là có vợ quên nương. Hoàng Thượng tự nhiên cũng không ngoại lệ, nghe lời vợ hơn nghe lời mẹ. Cho nên chỉ cần Thục phi nương nương nói một câu, nàng tuyệt đối có thể lưu lại trong cung.

Nhưng người Đức phi phái đi lại nói với mình, Thục phi bởi vì có thai không thoải mái, nên không thể gặp Trương cô nương.

Trương cô nương nghĩ có nên tự đi qua chỗ Thục phi, xem Thục phi có phải không thoải mái thật hay không. Nhưng nàng dù không có mắt, cũng không dám làm việc này.

Cho nên lúc trở về, Trương cô nương có biểu hiện rất kỳ quái.

Người có quan hệ tốt với nàng, đều hỏi nàng, "Có gặp Thục phi nương nương không? Thục phi nương nương có phải là khuynh quốc khuynh thành, quốc sắc thiên hương hay không?"

"Thục phi nương nương của Trường Xuân cung có đẹp hay không?"

Thậm chí còn hỏi: "Không phải nói Hoàng Thượng mỗi ngày đều đi chỗ Thục phi nương nương sao? Người ở đó có thấy được Hoàng Thượng

không? Hoàng Thượng trông thế nào? Đẹp hay không? Ôn nhu hay không?"

Các loại vấn đề đều hỏi, khiến Trương cô nương nghe đau đầu.

"Ta xem, chỉ sợ nàng ta ngay cả bóng dáng cũng không có thấy." người nói là Nghiêm tú nữ. Từ khi còn ở ngoài cung, Nghiêm tú nữ đã có quan hệ không tốt với Trương cô nương, trước kia còn tranh đoạt phòng ở.

May mắn đến Xuân Phương cung đã được tách ra, không thì còn tranh đấu nữa.

Trương cô nương nghe xong, liền tức giận, nói: "Ta sớm muộn gì cũng sẽ đến Trường Xuân cung. Không giống người nào đó, có phương pháp nhưng không có đường đi, muốn tìm người, cũng không có chỗ để tìm."

Nghiêm tú nữ nghe xong, cười: "Các người nghe đi, là nàng ta nói, nàng ta căn bản không có nhìn thấy Thục phi nương nương. Còn ở nơi này nói, cái gì mà thân thích của Thục phi nương nương, Thục phi nương nương biết người là ai sao? Người họ Trương, Thục phi nương nương họ Võ, cực kỳ xa lạ, nói có quan hệ, nghe hay thật, giờ lộ nguyên hình rồi. Về sau đừng có đặt điều nói với người khác, nói cái gì có quan hệ tốt với Thục phi nương nương, nếu để cho Thục phi nương nương nghe được, người sẽ bị xử trí theo cung quy!"

Hai người liếc mắt nhìn nhau, ta một câu người một câu, cứ như vậy mà nổi lên tranh cãi. Trong nhóm tú nữ có người khuyên, có người xem náo nhiệt, còn có người đổ thêm dầu vào lửa, đến khi chủ quản Xuân Phương cung Hạ cô cô mang theo mấy cung nữ đến, mọi người mới im lặng.

Hạ cô cô nói với mọi người: "Các vị cô nương, dù các người có thân phận gì, vào Xuân Phương cung, đều phải tuân thủ quy định của Xuân Phương cung. Chức trách của nô tỳ là làm theo ý chỉ của Hoàng Hậu nương nương, quản tốt Xuân Phương cung. Sau này dù các người có phúc phần gì,

trở thành nương nương chủ tử, nhưng ở đây, nếu ai làm sai, nô tỳ một chút cũng không nương tay. Vậy nên thế nào đi nữa, trong cung có cung quy, ở đây cãi nhau, làm cho nô tỳ như ta chê cười các vị thiếu giáo dưỡng."

Nhóm tú nữ xem náo nhiệt có chút xấu hổ, Hạ cô cô nói: "Các vị nên về chỗ ở của mình, ta khuyên các vị, không nên quá thông minh. Ở Xuân Phương cung, mỗi lần tuyển tú, những người tưởng mình thông minh thích đùa giỡn, đều có hậu vận không tốt. Các vị vẫn nên làm tốt phần mình, đừng làm ra chuyện khiến mình hối hận, hại bản thân mình thì không sao, nhưng liên lụy đến gia tộc, vậy thì không xứng làm người. Các tú nữ đều về nơi ở của mình."

Hạ cô cô gọi Trương cô nương và Nghiêm tú nữ vào trong một gian phòng, một mình cùng hai người này nói chuyện. Hai người này thật sự quá kỳ cục, đều là người khắc khẩu, thật không xem chủ quản là mình ra gì.

Hạ cô cô nói: "Trương cô nương, người đừng nói với ta biết cái này biết cái kia. Ở đây, nô tỳ chính là chủ quản Xuân Phương cung, người về sau dù có phát đạt, nô tỳ không có chút lợi nào, chỉ mong người có thể an phận một chút, đừng làm cho mọi người đều khó xử."

Trương cô nương: "Là nàng ta tranh cãi với ta trước, không trách ta được."

Nghiêm tú nữ nói: "Nàng ta tùy tiện nói lung tung về các chủ tử trong cung, chẳng lẽ ta không thể nói?"

Hạ cô cô: "Ta mặc kệ các người ai đúng ai sai, về sau nếu ta nghe hoặc là nhìn thấy, các người không cần tham gia phục tuyền nữa. Các vị chủ tử trong cung, cũng sẽ tán thành ý tứ này của ta, trong cung không cần những người lắm mồm. Các người nếu nghĩ đến việc cáo trạng ta, ta cũng vẫn nói như vậy."

Trương cô nương sắc mặt lúc xanh lúc trắng, Hạ cô cô này, thật là mặn ngọt đều không chịu, không cho ai mặt mũi, ngay cả Vương Minh Nhã cũng vậy.

Cho nên Trương cô nương cũng khó mà nói mình và Thục phi là biểu tỷ muội. Chỉ có thể ghi hận với Nghiêm tú nữ.

Hạ cô cô mang theo cung nữ Ngọc Lan từ Xuân Phương cung đi ra.

Ngọc Lan thở dài nói: " Tú nữ lần này, so với lần trước nhiều chuyện hơn." Ngọc Lan theo chân Hạ cô cô tại Xuân Phương cung đã lâu.

Mỗi một khóa tú nữ, cũng đều xảy ra chút chuyện, nhưng giống như bây giờ, trước mặt mọi người cãi nhau, thật sự chưa từng có.

Hạ cô cô: "Làm tốt việc của mình thì sự tình liền thành, hiện tại loạn như vậy, chỉ sợ có thể gặp chuyện không may."

Xảy ra sự tình này, đối với Hạ cô cô ảnh hưởng cũng không lớn. Bởi vì mọi người đều biết, ở trong cung này, không xảy ra chuyện gì, mới là bất thường.

Ngọc Lan nói: "Vừa rồi nghe các nàng nói đến Thục phi, vị Trương cô nương kia nói mình là thân thích của Thục phi."

Thục phi ở trong cung, là người chạm tay có thể bỏng, Ngọc Lan không thể không nghĩ tới. Miễn cho đắc tội với Thục phi.

Ngọc Lan ba năm trước cũng ở Xuân Phương cung, hầu hạ nhiều chủ tử bao gồm Thục phi. Nói đến Thục phi, vị này thật là một đại nhân vật. Trước kia ai cũng coi trọng Vương Sung nghi, bởi vì nàng ta có bộ dạng tốt nhất, mà thân phận cũng cao. Ai biết qua ba năm, mọi việc đều thay đổi hoàn toàn.

Hạ cô cô: "Cùng Thục phi có quan hệ gì, đầu năm nay, chỉ cần dính một chút quan hệ, liền nói là có quan hệ thân thích. Người không biết liền tưởng thật."

Hạ cô cô tự nhiên không sợ đắc tội Thục phi, bởi vì nàng đã sớm biết, quan hệ giữa Trương cô nương cùng Thục phi là cực kỳ xa.

Hiện tại Thục phi không muốn gặp Trương cô nương, chứng minh người ta căn bản không coi trọng sự việc của Trương cô nương.

Ngọc Lan nghe xong gật gật đầu, "Cô cô, người nói, trong nhóm tú nữ lần này, có thể xuất hiện người lợi hại hơn so với Thục phi hay không?"

Hạ cô cô nói: "Chỉ sợ rất khó, trước kia Hoàng Thượng chỉ có một hoàng tử, nên vội vàng cần nhiều hoàng tử hơn. Hiện tại Hoàng Thượng đã có ba hoàng tử, mà trong bụng Thục phi còn có một, nói không chừng lại là một hoàng tử. Hoàng Thượng của chúng ta không phải người ham mê nữ sắc, đối với việc có thêm hoàng tử cũng không vội vàng như trước kia. Cho nên, những tú nữ lần này muốn dựa vào sinh hoàng tử để được phong phi, sợ là không dễ dàng như vậy."

Nữ nhân trong cung ngày càng nhiều, phân vị cao yêu cầu ngày càng nghiêm khắc, chung quy những phân vị kia, trừ bỏ những phân vị không hạn chế số người, những phân vị khác đều có người.

Qua thời gian dài, người ở vị trí cao đều đứng vững, những vị trí còn dư lại, người mới tiến cung, muốn trong ba năm leo đến vị trí giống như Thục phi, khó càng thêm khó.

"Còn cô nương Vương gia thì sao?" Ngọc Lan nhỏ giọng hỏi.

Hạ cô cô nói: " Cô nương Vương gia, nên nói như thế nào đây? Có đôi khi, có chỗ dựa cũng không phải là chuyện tốt." Nhất là chỗ dựa này là Thái Hậu nương nương.

Hạ cô cô trong cung nhiều năm như vậy, rất nhiều chuyện đều nhìn thông suốt, đây cũng là bởi vì bà là người ngoài cuộc.

Người ở trong cuộc, tự nhiên không nhìn rõ tình cảnh của mình. Hoàng Hậu không hi vọng cô nương Vương gia có thể có địa vị cao, đương nhiên, càng không nguyện ý để cô nương Vương gia sinh hạ hoàng tử.

Mà Hoàng Thượng, chỉ sợ là cũng như thế.

Mà thôi, bà chỉ là một cung nhân, những chủ tử hoặc tiểu chủ này thế nào, không liên quan đến bà. Sau khi tuyển tú chấm dứt, Xuân Phương cung lại trở nên yên tĩnh vô thanh.

"Ngọc Lan, chờ đến năm sau, liền ra cung đi, có thể ra cung cũng là một chuyện tốt." Hạ cô cô nói với Ngọc Lan, Ngọc Lan giống như khi bà còn trẻ, "Đừng nghĩ đến chuyện tốt trời cho, như vậy hủy cả đời mình."

Cung nữ trong cung, không thiếu người có ý tưởng muốn bay lên đầu cành thành phượng hoàng, đều muốn trở thành Lý dung hoa thứ hai, chỉ là Lý dung hoa thật sự sống tốt sao?

Làm người, có đôi khi dã tâm quá lớn, tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Ngọc Lan hỏi: "Cô cô, tại sao năm đó người không ra khỏi cung?"

Hạ cô cô nói: "Người trong nhà ta đều không ở đây, ra cung, chỉ là lẻ loi hiu quạnh sống cả đời. Trong cung, ít nhất còn có người bảo hộ, cũng có nhiều người quen biết. Người thì khác, người trong nhà còn, làm tốt công việc, đợi trở về, dựa vào giáo dục cùng quy củ của người mấy năm nay, không lo không có ngày lành. Cô cô ta hi vọng các người đều có thể gặp chuyện tốt."

Ngọc Lan: "Cô cô, chờ ta ra cung, ta đón người về, ta sẽ nuôi người!"

Hạ cô cô vui mừng cười, "Được, cô cô sẽ chờ ngày đó, đến lúc đó người đừng có ghét bỏ, chê ta phiền."

Hạ cô cô chỉ là nói như vậy, bà cũng không muốn quấy rầy Ngọc Lan khi ra khỏi cung, mọi người có thể ở cùng một chỗ, đó chính là duyên phận.

Việc chưa xảy ra, suy nghĩ nhiều như vậy làm gì? Chỉ là Ngọc Lan có tấm lòng này, khiến cho Hạ cô cô thật vui mừng.

Rất nhanh đã đến ngày phục tuyền, Triệu Hoàng Hậu không ra mặt, mà cho Đức phi mang theo Tĩnh phi, Ninh phi, Vương Sung nghi, mặt khác còn thêm một người lâu năm trong cung là Nghiêm thực dung tiến hành phục tuyền cho nhóm tú nữ.

—————...—————

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Nhớ Năm Đó

Editor: Mai Thái phi.

Beta: Thiên phi.

Nghiêm thực dung đã theo Hoàng Thượng từ sau khi Hoàng Thượng đại hôn. Nàng là người sáng suốt, luôn giấu đi bản thân mình, làm cho người khác không nhìn chằm chằm vào nàng. Lần này nếu không phải nàng tham dự phục tuyển tú nữ, sợ là mọi người đều quên nàng. Những tú nữ kia căn bản là không biết còn có người này, không mang quà biếu đến chỗ Nghiêm thực dung, cho nên có vài người kinh hoảng, sợ mình bị loại.

Xuất hiện biến số Nghiêm thực dung, chuyện phục tuyển, không thể nói chính xác được.

"Tại sao không có Thục phi nương nương?"

"Thục phi nương nương có thai, sao có thể đi dự phục tuyển?"

"Nói như vậy, xem ra Thục phi nương nương không phải người thích đứng đầu." Nếu thích đứng đầu, đừng nói mang thai, dù là sắp sinh, cũng sẽ đi dự việc phục tuyển này. Chung quy những tú nữ tiến cung này, đối với những người cũ như các nàng có uy hiếp nhất định.

Có thể nhân việc phục tuyển chọn ra vài người của mình, tuyệt đối là một bước quan trọng.

Khi Vương thái hậu nghe nói Thục phi không tham dự việc tuyển tú lần này, cũng có chút kinh ngạc, "Người nói nàng ta là quá mức tự tin, cảm thấy Hoàng Đế sẽ không lạnh nhạt với nàng ta, hay thật sự là không để ý?"

Cung ma ma thưa: " Theo ý nô tỳ, Thục phi coi trọng đứa nhỏ trong bụng mình."

Vương thái hậu: "Nàng ta thật biết rõ bên nặng bên nhẹ." Trong bụng có đứa nhỏ, so với tranh sủng mạnh hơn nhiều. Vương thái hậu không nói đến Thục phi nữa.

Phục tuyển, Minh Nhã tuyệt đối sẽ thông qua.

Chỉ là Hoàng Hậu đột nhiên chọn thêm Nghiêm thực dung, thật là làm cho người ta có chút không lường trước được.

Nhưng suy nghĩ một chút, phẩm vị của Nghiêm thực dung đủ tư cách đó. Vương thái hậu cảm thấy, trong cung này phi vị vẫn còn hơi ít một chút.

"Bên Mẫn Hoài An nói như thế nào?" Vương thái hậu hỏi.

Cung ma ma: "Vương Sung nghi là người thông minh."

Vương Sung nghi sẽ không đối nghịch ra mặt với Vương thái hậu, huống chi, sao có thể ngăn cản được Vương Minh Nhã tiến cung?

Đến lúc đó Vương thái hậu có thể tự mình hạ ý chỉ, cho nên nói đi nói lại, sao phải làm chuyện nhàm chán như vậy?

"Hiện tại ta lại nhớ đến việc tuyển tú năm xưa." Trong cung đang tuyển tú, nên không có chuyện gì khác, Viên tiệp dư đến chỗ Lý Già La nói chuyện phiếm. Hoàng Thượng bởi vì bận việc triều chính, rất lâu chưa đến hậu cung.

Nữ nhân trong cung đều chú ý đến tú nữ mới, cho nên hậu cung so với trước kia càng là im lặng.

Khó được có vài ngày thanh nhàn, Viên Thục Hoa cùng Lý Già La đọc sách, đùa giỡn cùng Tam hoàng tử, đặc biệt tự tại.

Lý Già La nghe Viên Thục Hoa nói, liền cười: "Chỉ là ba năm, người đã nói năm xưa."

"Ba năm cũng không phải thời gian ngắn, ta cảm thấy già đi không ít. Chủ yếu là trong lòng, hơn ba năm qua chưa từng gặp người thân." Viên Thục Hoa ở nhà cũng là được sung ái vô cùng, nhưng trong cung, ở đâu cũng phải cẩn thận. Người có phẩm vị cao thì nàng phải hành lễ, người phẩm vị thấp, đại bộ phận đều có tâm tư khác.

Lý Già La nói: "Trước đó không lâu, không phải người nói phụ thân người có khả năng được triệu về kinh thành sao?"

Phụ thân của Viên Thục Hoa làm Việt châu Bố Chính Sứ đã được khoảng năm sáu năm. Lẽ ra phải đổi địa phương.

"Ai, theo tin tức lần trước, nói có thể điều đến nơi khác. Đoán chừng ở nơi khác cũng phải mấy năm."

Việt Châu cách kinh thành xa, Lý Già La nói: "Đến lúc về kinh báo cáo công tác, cũng có thể nhìn thấy."

Viên Thục Hoa nói: "Cũng chỉ có thể như vậy." Trong nhà cha mẹ đối với nàng rất tốt, chỉ là phụ thân cũng có nữ nhi thứ xuất.

Vốn lần này Viên Thục Hoa cũng nhận tin tức, trong thư nói, Viên gia có người tính toán cho tú nữ tiến cung. Lúc ấy Viên Thục Hoa xem xong trong lòng mất hứng, bên ngoài mọi người đều cảm thấy trong cung tốt, nhưng ai biết trong cung nhiều gian khó?

Bây giờ lại còn viết thư nói mình chiếu cố. Viên Thục Hoa gửi về một phong thư, nói mình không có bản lĩnh đó, nếu Viên gia thật sự muốn cho tú nữ tiến cung, vậy bọn họ tự tìm con đường khác.

Viên Thục Hoa biết tính toán của Viên gia, do mình ba năm nay không sinh hạ đứa nhỏ, cho nên sốt ruột. Nhưng bọn họ dùng cách như vậy, thật sự làm cho người ta cảm thấy chán ghét.

May mắn là cha mẹ đứng về phía mình, không thì nàng thật sự cảm thấy lạnh lẽo trong lòng.

Một số người của Viên gia, dính chút hào quang cha mẹ mình, còn muốn đào góc tường của cha mẹ, thật là buồn cười!

Cho nên lần này Viên gia không đưa người đến, Viên Thục Hoa không phiền lòng.

"Nhà mẹ đẻ người muốn đưa người tiến cung sao?" Viên Thục Hoa nghĩ tới chuyện nhà mình, liền nghĩ đến nhà mẹ đẻ Thục phi. Nhà mẹ đẻ Thục phi đã sớm ở trong kinh thành, cha nàng cũng được phong quận công, Thục phi lại được sủng ái, nói không chừng có người muốn mượn thế.

Lý Già La nói: "Võ gia mấy đời đều là đơn truyền, phụ thân lại xuất thân cơ hàn, trong gia tộc, thật là không có người nào. Các tỷ muội trong nhà, nhị muội đã gả cho người ta, mấy tiểu muội muội tuổi đều nhỏ. Còn lại hai muội muội nhà nhị thúc, một người cũng phải lập gia đình, còn lại là thứ xuất, cho nên không có người muốn đến tuyển tú."

"Gia cảnh người thật tốt, nhà mẹ đẻ nhân khẩu đơn giản, không có những chuyện ngổn ngang kia. Viên gia chúng ta nhân khẩu đông, loại người gì cũng có. Lần này gửi thư cho ta, nói muốn đưa người tiến cung, kêu ta chiếu cố, dĩ nhiên là gạt cha mẹ ta. Làm cho cha mẹ tức giận, sau đó cha mẹ ta răn dạy toàn gia một trận, còn không nhận lễ vật mừng năm mới của bọn hã, lúc này mới sốt ruột."

Lý Già La nghe xong hỏi: "Không phải nói chỉ có nữ nhi của quan viên từ chính ngũ phẩm mới có thể tham gia tuyển tú sao? Thân tộc người là quan ngũ phẩm?"

"Không phải, nhà kia có ý muốn gặt cha mẹ ta. Nói với ta, làm ta cho rằng đó là chủ ý của cha mẹ. Sau đó nếu ta đáp ứng, sẽ nói với cha mẹ ta, đó là chủ ý của ta, muốn cha mẹ ta nhận nữ nhi kia làm dưỡng nữ. Chủ ý của bọn hăn nghĩ thật hay, chuyện tốt gì đều muốn chiếm hết."

Dĩ nhiên là lừa gặt hai đầu, xem mọi người đều trở thành kẻ ngốc.

Lý Già La cười: "Chẳng lẽ gia đình này cảm thấy mình quá thông minh, người khác đều nghe bọn họ?"

Viên Thục hoa cũng cười nói: "Không phải như vậy, chỉ là vô duyên vô cớ làm cho người cảm thấy chán ghét thôi. Xem ta kìa, nói với người những chuyện phiến lòng làm gì? Đã đến bữa trưa, ta cáo từ trước."

"Dùng ở đây đi, chẳng lẽ chỗ ta không đủ cho người một bữa cơm sao?" Lý Già La cười: "Người đừng đi."

"Cũng tốt." Viên Thục Hoa nói: "Phòng bếp bên này của người, ta đã sớm hâm mộ ghê gớm, hôm nay nhất định phải nếm thử."

Làm một trong tứ phi, là có thể có phòng bếp nhỏ riêng trong cung mình. Hơn nữa Lý Già La lại đang mang thai, phòng bếp cái gì cần có đều có.

Bên kia việc phục tuyển tú nữ đang tiến hành. Phục tuyển là tuyển từng bước, cho tú nữ biểu hiện tài nghệ, năm đó Lý Già La biểu diễn chính là viết chữ.

Trương cô nương hành lễ với Đức phi, Ninh phi, Tĩnh phi, Nghiêm thực dung, Vương Sung nghi, khai báo xuất thân và tên của mình.

Còn vụng trộm nhìn Đức phi. Chỉ là Đức phi không có biểu hiện thân thiết gì.

Tĩnh phi thấy Đức phi không mở miệng, nàng liền nói: "Trương tú nữ, người am hiểu cái gì?"

Vị tú nữ này nghe nói có quan hệ với Đức phi, chỉ là Đức phi ở trong cung phân vị nghe có vẻ cao, nhưng nàng một chút cũng không sợ.

Tĩnh phi cho người tra xét, Trương tú nữ này, tại Xuân Phương cung nói mình còn có quan hệ quanh co với Thục phi, đây là lý do khiến Tĩnh phi không thích nàng.

Trương cô nương mỉm cười: "Hồi bẩm Tĩnh phi nương nương, thần nữ biết thổi sáo."

Thổi sáo? Tĩnh phi nói: "Lấy cho nàng ta cây sáo."

Bởi vì nhóm tú nữ phải biểu diễn tài nghệ, cho nên các loại nhạc cụ đều có chuẩn bị. Dựa theo quy định, không thể dùng đồ do chính mình mang theo, không thì ai biết bên trong có giở trò quỷ gì hay không?

Trương cô nương cầm sáo, thổi một khúc Thanh Vân, Tĩnh phi nghe xong một nửa, liền quát ngừng, nói: "Bản cung nghe xong, thật là đau đầu, người đừng thổi nữa, tiếng sáo như vậy, càng nghe càng khó chịu."

Trương cô nương nghe vậy nước mắt rơi xuống, nàng thấy mình thổi rất tốt, trong nhà ai không nói tiếng sáo của nàng rất hay? Nay lại bị Tĩnh phi châm biếm thành như vậy.

Tĩnh phi nói như vậy, chính là không tuyển Trương cô nương. Tĩnh phi nhìn những người khác một chút, có người nào phản đối ý của nàng hay không.

Cuối cùng trong năm người, Nghiêm thực dung tán thành ý của Tĩnh phi, Ninh phi cũng không coi trọng Trương cô nương. Ngược lại Đức phi đồng ý tuyển, nhưng là đã có ba người không đồng ý, dù Vương Sung nghi đồng ý, cũng không có tác dụng.

Trương cô nương bị loại.

Những tú nữ đang đợi ở bên ngoài, thấy Trương cô nương đi ra đôi mắt đỏ hoe, tình cảnh này, khẳng định là không được tuyển. Lúc đầu họ đang có chút tin tưởng, bây giờ bắt đầu lo lắng, Trương cô nương bộ dạng cũng xinh đẹp, trong hậu cung cũng có quan hệ, tại sao lại bị loại rồi?

Chẳng lẽ nói có quan hệ với Thục phi là giả?

Hôm nay chưa đến lượt Vương Minh Nhã, cho nên không có đến.

Trương cô nương bởi vì không được tuyển, phải thu dọn đồ dùng, trong hôm nay xuất cung.

Trương cô nương không muốn xuất cung, nhưng có người theo sát, nàng còn có thể làm thế nào, mộng vào hậu cung của nàng bể nát.

Sau khi Trương cô nương trở về, Trương gia biết cô nương nhà mình lạc tuyển, mà Trương cô nương tự giam mình trong phòng, khóc hơn nửa ngày.

Trương phu nhân nghe nói chất nữ nhi bị loại, cũng lắp bắp kinh hãi. Vội vàng đến, hỏi tình huống, Trương cô nương liền đem chuyện phục tuyển nói ra.

Trương cô nương nường tức giận: "Tĩnh phi cũng quá kỳ cục, sao có thể nhục mạ người khác như vậy? Khẳng định là sợ con tiến cung, đoạt sủng của nàng ta, cho nên mới quá phận như vậy!"

Trương phu nhân hỏi Trương cô nương, "Đại bá mẫu nói con vào cung trực tiếp tìm Thục phi nương nương, con có đi không?"

Bởi vì Trương cô nương ở trong cung, tin tức không truyền ra ngoài, cho nên Trương gia không biết tình huống trong cung thế nào.

Trương cô nương nói: "Thục phi nói thân thể nàng không khỏe, không có gặp con. Nhưng Đức phi nương nương thấy con, trong phục tuyền cũng chọn con. Đáng giận là Tĩnh phi, nàng ta nói con một trận, người khác nghe xong lời của nàng ta, đều không dám đắc tội nàng, con cứ như vậy bị loại phải xuất cung!"

Nàng thề cùng Tĩnh phi không đội trời chung!

Trương phu nhân ngạc nhiên: "Tại sao có thể như vậy, ta đã nói với đường muội, nàng ta vào cung nói với Thục phi nương nương, sao lại không gặp con? Có phải là con gặp Đức phi trước hay không, nên Thục phi nương nương mất hứng?"

Nhị đệ muội Trương phu nhân nghe đại tẩu nói như vậy, liền nói: "Đại tẩu, người chẳng lẽ không biết, thân gia thái thái có quan hệ gì với Thục phi nương nương? Lời nàng ta nói, Thục phi nương nương có thể không nghe? Ta xem, đại tẩu không bằng đi tìm thân gia thái thái, nói không chừng đã xảy ra chuyện gì rồi. Hiện tại nếu cô nương nhà ta đã về nhà, ta phải tìm cho nàng một cửa hôn nhân tốt." Bình thường cô nương qua sơ tuyền, có thể đi vào phục tuyền, đến khi tìm nhà thông gia, tất nhiên sẽ có lợi.

Chỉ là những lời nói của Tĩnh phi, nếu như bị truyền ra ngoài, đối với cô nương nhà mình là không tốt.

Trương phu nhân nghe đệ muội nói, cũng thấy có lý, liền nhanh chóng thu thập một chút, đi Võ gia.

Võ gia, Vân thị nghe tin tức đường tử Trương phu nhân đến, mảy liền nhú lại, nàng đương nhiên biết đường tử mình đến đây vì cái gì. Chỉ là bà ta nhìn thấy Thục phi liền sợ hãi, sao dám nói với nàng yêu cầu gì?

Nhưng bà ta đã có cách ứng phó, mời Trương phu nhân vào, Trương phu nhân còn chưa có hỏi, Vân thị liền thở dài: "Đường tử, chuyện lần trước, không phải ta không nói, là lão gia nhà ta biết, sau đó chửi mắng ta một trận. Lão gia nhà ta nói, Trương gia không phải Võ gia, Trương gia đưa người tiến cung, đây là đào góc tường Võ gia, cũng chính là đào góc tường Thục phi nương nương. Còn nói nếu ta dám vào cung nói chuyện này, liền hừ ta. Tử xem, lão gia nói như vậy, ta còn dám vào cung nói sao?"

Những lời này, khiến Trương phu nhân không thể nói được gì, còn có thể như thế nào đây, người ta đã đem chuyện bị hừ nói ra. Trên thực tế Thục phi hiện tại có hoàng tử, trong bụng còn ôm một cái, thật không muốn mượn tay người khác để giữ Hoàng Thượng lại. Dựa vào tình hình hiện nay, dù Hoàng thượng có chán ghét Thục phi, chỉ cần nàng có hoàng tử, vẫn sẽ gặp chuyện tốt.

"Vậy sao người không nói trước với ta? Người biết hay không, hiện tại nhị đệ muội đang thăm oán ta." Trương phu nhân nói.

Vân thị nghe xong nói: "Đường tử, người cho rằng ta không muốn nói sao, chỉ là lão gia tức giận, không để ta ra ngoài, còn không cho ta mang tin tức ra ngoài, miễn cho người lại tới tìm ta nói chuyện khác." Bà ta đem hết sự tình đẩy đến người Võ Chính Đạo.

Trương phu nhân nghe xong tức giận đến không nói được, Võ Chính Đạo người thật tốt, người về sau có việc gì đừng đến tìm Trương gia!

"Hừ, người chỉ biết nghe lời lão gia nhà người, thật không có tiền đồ, ta lười quản người! Người xem đi, đích trường nữ của người tiền đồ về sau

càng lớn, có thể nghĩ đến người mẹ đẻ đã chết hay không! Đến lúc đó đừng tìm chúng ta hỗ trợ!"

Trương phu nhân giận dùm dùm bỏ đi, Vân thị thở dài một hơi.

Bây giờ lão gia chức vị vô vọng, cũng may có tước vị quận công, cũng không dựa vào người nào để mua chức quan.

Hơn nữa, nữ nhi của hãn lại mang thai, còn được thăng làm Thục phi, Võ Chính Đạo cảm thấy mình còn cầu người khác làm gì?

Chỉ cần an phận chờ, nữ nhi hãn trong cung có thể đem cho hãn đồ vật tốt.

Hiện tại trong kinh thành, còn có ai dám chống đối mình?

Đương nhiên, Võ Chính Đạo rất cảnh giác, hoặc bởi vì Hoàng Thượng không phong quan cho hãn, hãn làm bất cứ việc gì cũng không dám quá phận, sợ bị Ngự Sử buộc tội.

Nường nường trong cung, có thể làm chủ cho mình hay không, Võ Chính Đạo không dám xác định. Vì hãn chột dạ, đặc biệt nghĩ đến Tiền thị, hãn sợ nhất là, đại nữ nhi bị chọc giận nóng nảy, sau đó dựa vào chuyện Tiền thị, hại Võ gia ,như vậy hãn gánh vác không nổi.

Khi nghe Trương phu nhân giận dùm dùm đến, vừa tức giận vội vàng đi về, Võ Chính Đạo khen Vân thị một hồi.

Lúc trước mình chỉ là Tiến Sĩ, Đường tử Vân thị xem thường mình, Võ Chính Đạo cực kỳ không thích mối hôn sự này. Nay chuyện đời thay đổi, vị Trương phu nhân này còn không nhìn rõ tình thế, luôn làm giá, nhờ người còn muốn người khác cúi đầu, cũng không nhìn một chút nay ai cầu ai.

Nghĩ đến đây, Võ Chính Đạo liền rất đắc ý, nữ nhi đang là sủng phi, hẳn tất nhiên đắc ý. Đợi sau này mình có nhi tử, trong cung có Thục phi nương nương làm chỗ dựa, còn có cháu ngoại là hoàng tử, không biết có bao nhiêu đắc ý.

Nhưng tình huống trước mắt, hắn còn chưa có nhi tử, nên Võ Chính Đạo không đi phòng của Vân thị, trực tiếp đi đến phòng thiếp thất, hắn nhất định phải sinh một đứa con trai!

"Người nói cái gì? Võ Chính Đạo xảy ra chuyện?"Hoàng Thượng biết tin tức này, vẫn là lắp bắp kinh hãi. Hắn không cho Võ Chính Đạo chức quan, cũng là vì muốn tốt cho Thục phi và Tam hoàng tử. Ngoại gia như vậy, nếu cho hắn nhiều quyền lợi, dễ dàng gây chuyện thị phi, nếu không có quyền lợi, khả năng gây chuyện cũng có hạn.

Ai biết lại làm ra sự tình như vậy.

Bất quá như vậy cũng tốt, an toàn hơn.

Chỉ là Thục phi còn đang mang đứa nhỏ, nếu nàng nghe xong tin tức này, chịu không nổi thì làm thế nào?

—————...—————

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Trúng Phong

Edit: Nhã Hiền Phi

Beta: Rine Đức Phi

Hoàng Thượng đi đến Trường Xuân Cung.

Hắn nghĩ, tốt xấu gì Võ Chính Đạo cũng là cha ruột của Thục phi, ông ta thành như bây giờ, nếu hắn không nói, lỡ như nàng nghe được tin tức từ nơi khác thì lại càng khó chịu. Không bằng chính hắn mở miệng nói cho nàng, có thể sẽ hòa hoãn hơn một chút.

Ăn cơm xong, Hoàng Thượng còn giúp Lý Già La giữ Tam hoàng tử một lát. Xem biểu tình của Hoàng Thượng giống như là có chuyện muốn nói.

"Hoàng Thượng, có phải người muốn nói gì với thần thiếp hay không?"

Hoàng Thượng giật mình, từ khi nào bản thân lại phải do dự như vậy? Mà thôi, sự do dự này coi như là vì hài tử trong bụng Thục phi đi.

"Lời trăm nói, người nghe xong không được kích động."

Lý Già La cười cười: "Chẳng lẽ Hoàng Thượng muốn nạp mỹ nhân mới?"

Hoàng Thượng nghe xong cũng phì cười ra tiếng: "Bộ dáng lúc ghen của ái phi, trăm rất thích." Sau đó hắn lấy lại nghiêm túc: "Trăm mới vừa nhận được tin tức, Võ Chính Đạo phụ thân người trúng phong."

Hoàng Thượng nói xong, liền có chút lo lắng nhìn Lý Già La.

"Trúng gió?" Tâm trạng của nàng thực phức tạp, rất lâu không nói gì.

Hoàng Thượng ôm bả vai Lý Già La an ủi: "Trẫm đã phái thái y đi qua, cha ngươi không có chuyện gì, chỉ là sau này phải nằm liệt trên giường."

"Đột nhiên lại trúng gió?" Lý Già La hỏi: "Phụ thân chỉ mới hơn bốn mươi tuổi."

Hoàng Thượng sao có thể nói tên Võ Chính Đạo này vì vội vã muốn sinh con trai, cho nên hoan ái cùng tiểu thiếp quá nhiều, cuối cùng lại bị thương mã phong [1].

Võ gia tuy không nói rõ lý do vì quá mất mặt, nhưng nếu Hoàng Thượng muốn biết, tuyệt đối có thể biết. Đối với Võ Chính Đạo này, hễ càng thêm tức giận, nhưng dù sao cũng là cha ruột Thực phi, hễ không thể thẳng thừng oán trách.

"Hoàng Thượng, thần thiếp không biết nên cao hứng hay là nên thương tâm." Lý Già La nói: "Nếu là nhìn từ phía nương thần thiếp mà nói thì nên là cao hứng, nhưng rốt cuộc hễ lại là phụ thân của thần thiếp. Thần thiếp vui vẻ chính là bất hiếu, có phải thần thiếp rất độc ác hay không?"

"Con người ai cũng có thất tình lục dục*. Thiên hạ đều nói phụ mẫu là trên hết, nhưng là trẫm lại không nghĩ như vậy, nếu không sao lại có câu 'phụ bất từ, tử bất hiếu**' này? Phụ mẫu đối xử với con cái cũng có bất công, có lợi dụng, trẫm trách người sao được?"

*Thất tình lục dục: là bảy thứ tình cảm biểu lộ ra bên ngoài và sáu việc ham muốn của con người.

Thất tình: hỉ, nộ, ai, lạc, ái, ố và dục.

Lục dục: sắc, thính, hương, vị, xúc, pháp.

****Phụ bất từ, tử bất hiếu: cha không từ ái, con sẽ không hiếu thuận**

Thục phi đối xử với Tam hoàng tử tốt thế nào Hoàng Thượng cũng biết, chứng tỏ Thục phi từ nhỏ cũng đã được dạy dỗ kỹ càng.

Đạo hiếu có đôi khi không phải là điều tốt, vừa trói buộc vừa khiến người ta bất đắc dĩ. 'Phụ bất từ tử bất hiếu', lời này nói cực kỳ đúng, lão tiên bối không có nhân cách của lão tiên bối, hà tất còn bắt con cái nhìn theo?

Thật ra Hoàng Thượng cảm thấy Võ Chính Đạo trúng phong cũng tốt, đỡ lợi dụng Thục Phi làm ra chuyện xấu gì, đến lúc đó bị Ngự Sử buộc tội, hoặc là bị người khác lợi dụng cũng không nên. Dù sao trước mắt cũng đã có không ít phiền toái.

Hoàng Thượng an ủi Lý Già La hơn nửa ngày, Lý Già La mới dễ chịu hơn một chút. Sau đó Hoàng Thượng nói: "Phụ thân người không có con nối dõi, muốn trăm hạ chỉ tuyển cho hãn một đứa nối dòng hay không?"

"Hoàng Thượng, chuyện này để người Võ gia tự quyết định đi, thần thiếp không muốn nhúng tay. Hơn nữa, Hoàng Thượng cấp tước vị cho phụ thân là bởi vì hãn sinh ra thần thiếp, như thế đối với phụ thân đã đủ. Tuyển được con nối dòng, nếu nhân phẩm tốt thì không sao, dù ban tước vị cũng không sợ hãn làm chuyện gì xấu. Nhưng nếu nhân phẩm không tốt, ban tước vị chính là nối giáo cho giặc, nếu như vậy thì thà đừng làm con cháu Võ gia. Thần thiếp không muốn nhúng tay vào chuyện này, nhờ đâu người được tuyển không phải người bọn họ hài lòng, đến lúc đó con nối dòng ở nhà cũng không thoải mái, như vậy chẳng phải là hại rất nhiều người?"

Hoàng Thượng hỏi: "Nhị thúc của ái phi có hai nhi tử không phải sao? Nếu muốn tuyển con nối dòng, cứ nên tuyển từ phía nhị thúc của ái phi là được."

Lý Già La đáp: "Mẫu thân thần thiếp và nhị thẩm quan hệ không tốt. Con nổi dòng chủ yếu là để chăm sóc phụ thân cùng mẫu thân, nếu mẫu thân không vui, cưỡng ép cũng không có ý nghĩa gì, đến lúc đó hai bên đều không thoải mái."

Hoàng Thượng nghe xong, cười cười: "Ái phi nói rất đúng, người cũng đừng vì chuyện này mà thương tâm, dành thời gian chăm sóc cho Lạc Nhi."

"Thần thiếp hiểu rõ, thần thiếp cho người đi đưa chút dược liệu đến Võ gia, chỉ hy vọng hữu dụng."

Lý Già La thở dài một hơi. Hoàng Thượng sợ Lý Già La tuy trên mặt bình thản nhưng trong lòng đau đớn, suốt một ngày đều ở Trường Xuân Cung.

Bên phía Triệu Hoàng hậu cũng nhận được tin tức, biết phụ thân Thục phi trúng phong liền cho người mang dược liệu đến Võ gia thăm hỏi.

Tĩnh phi các nàng thì không biết, hiện tại các nàng đang lo sự vụ ở kỳ tuyển tú.

Bất quá chờ đến lúc trở lại trong cung nghe được tin tức, Tĩnh phi cảm thấy cực kỳ tốt. Cha ruột Thục phi trúng gió, chỗ dựa của nàng ta chẳng phải sụp đổ rồi?

Có điều nếu nghĩ lại, nhà mẹ đẻ Thục phi từ khi vào kinh, Hoàng Thượng không an bài sắp xếp bất kỳ việc gì. Hiện tại cho dù trúng gió nằm liệt nhưng tước vị Quận công vẫn còn, kỳ thật cũng không có gì tổn thất. Vốn dĩ phụ thân nàng ta cũng không làm ra lợi lộc danh vọng, cho nên Tĩnh phi cảm thấy Thục phi không mất nhiều, nàng ta vẫn là Thục phi, vẫn là một trong tứ phi, vẫn sinh được hài tử. Tĩnh phi làm sao tiếp tục cao hứng?

Nhưng dù sao đây vẫn là tin tức tốt. Nhà mẹ đẻ không người nổi nghiệp, về sau cũng không có tiền đồ lớn.

Đúng là Triệu hoàng hậu xem xét chuyện nhà mẹ đẻ Thục phi không có tiền đồ, chỉ duy nhất một người là tiến sĩ, hiện tại cũng trúng gió. Căn bản đối với Triệu hoàng hậu không phải là mối nguy hại, cho nên nàng thực yên tâm.

Viên Thục Hoa biết tin tức xong liền đến an ủi Lý Già La, thấy biểu cảm của Lý Già La có chút bi thương, nhưng tinh thần vẫn còn tốt nên cũng yên tâm.

Viên Thục Hoa trở lại trong cung của mình, đại cung nữ Bạch Lan nói: "Chủ tử, phu nhân gửi cho ngài một phương thuốc, ngài xem có muốn nấu uống hay không?"

Viên Thục Hoa nói: "Có ích gì? Ta biết thân thể của mình thế nào, cho dù có uống nhiều được đi nữa cũng không có tác dụng."

Lúc trước Viên Thục Hoa đang có kinh nguyệt thì rơi vào hồ nước lạnh đóng băng, tuy rằng cứu lên kịp nhưng lại mắc cung hàn. Nàng từng ngầm tìm thái y, thái y nói thân thể của nàng rất khó có con, tiến cung bất quá là vì chiếm vị trí, còn việc muốn sinh hài tử thì ngàn khó vạn khó.

Việc chính là phải giữ vững vị trí của mình, cho nên nàng căn bản là không nghĩ đến việc được Hoàng thượng sủng ái. Hơn nữa, nàng không thể sinh, Hoàng Thượng mới càng yên tâm.

Thân thể của nàng như vậy, nếu không tiến cung tuyển tú, gả đến gia đình môn đăng hộ đối làm phu nhân chính phòng mà không có hài tử, khẳng định so với việc tiến cung làm phi tần còn cực khổ hơn. Dù sao ở trong cung, người không sinh hài tử cũng rất an toàn, nhưng muốn tới nhà giàu làm chủ mẫu, không sinh hài tử, tình cảnh sẽ gian nan biết bao nhiêu?

Cân nhắc một chút, nàng liền lựa chọn tiến cung.

Lúc mới tiến cung, nàng liền cẩn thận quan sát, quan hệ tốt dần với Võ Uyển Trinh. Thật ra không vì cái gì khác, nàng vẫn luôn muốn cùng Võ Uyển Trinh nâng đỡ lẫn nhau, chỉ là ban đầu Võ Uyển Trinh căn bản không tin nàng.

Trước đây nàng còn định dùng thân phận giúp đỡ Võ Uyển Trinh, chờ đến lúc nàng lên phân vị cao cũng sẽ giúp đỡ lôi kéo nàng ấy, để nàng ấy thấy thành ý của bản thân.

Nhưng ai biết được, Võ Uyển Trinh không dựa vào nàng mà có thể tự mình leo lên, còn lên đến tận vị trí này.

Viên Thục Hoa liền bắt đầu thanh tỉnh, hiểu được là do bản thân đã quá tự tin. Trước kia nàng quả thực có chút tâm tư lợi dụng, nhưng hiện tại một chút suy nghĩ cũng không có. Thật lòng xem Thục phi là tỷ muội.

Yêu cầu của Viên Thục Hoa không cao, chỉ cần bình bình an an sống trong cung là được. Bất quá trong cung, kẻ 'nâng cao đạp thấp' quá nhiều, nàng lại không có con nối dõi, cho nên ban đầu giao hảo với Thục phi chưa chắc đã không có ý muốn dựa dẫm.

Hiện tại, bởi vì mình và Thục phi thân thiết, người trong cung cũng không dám hà khắc, quả thực nàng được như vậy là hưởng phúc khí từ nàng ấy.

Viên Thục Hoa là người hiểu chuyện, sẽ không vội vàng nói câu cảm tạ. Có đôi khi, tri tình thức thú* mới là nguyên tắc sinh tồn.

*Tri tình thức thú: ghi nhớ ân tình, giữ gìn phép tắc.

"Về sau đừng để mẫu thân đưa phương thuốc đến, thân thể ta, ta tự mình biết. Có uống nhiều thuốc cũng không tốt lên được, hà tất gì phải lãng phí?" Viên Thục Hoa phân phó cho Bạch Lan về sau không cần vì chuyện này mà thêm phiền phức, số mệnh thế nào thì cứ để thế đấy đi.

"Chủ tử, cho dù người mang thai, Thục phi nương nương cũng sẽ không trách người." Bạch Cúc cho rằng chủ tử mình sợ Thục phi tức giận.

"Về sau đừng nói như vậy. Ta không muốn uống thuốc, là bởi vì ta tự biết có uống cũng vô dụng, liên quan gì đến Thục phi? Kỳ thật trong lòng ta hiểu rõ, ta có chút lợi dụng Thục phi. Nếu là trước kia ta sẽ không để ý, nhưng mà hiện tại ta cảm thấy bản thân có chút nhỏ mọn."

Bạch Cúc vội nói: "Chủ tử đừng nói như vậy, chủ tử cho dù có chút tâm tư nhưng không phải người nhỏ mọn. Huống chi chủ tử cũng không làm thương tổn đến Thục phi nương nương." Chẳng qua chỉ dính một ít phúc khí, tình nghĩa của chủ tử nhà mình đối với Thục phi nương nương là thật sự đối đãi.

Trước kia chủ tử nghĩ chính mình có lẽ sinh không được, cho nên muốn giúp đỡ Thục phi nương nương đi lên, như vậy sẽ có tới có lui.

Chỉ là ai biết Thục phi căn bản quá lợi hại, chủ tử nhà mình còn chưa ra tay, bản thân nàng ấy đã thăng cấp, chủ tử cũng bất đắc dĩ được thơm lây.

Ít nhất chủ tử còn tốt hơn nhiều so với những người ở trước mặt thì gọi tử tử muội muội, sau lưng liền âm thầm thọc một dao.

Vì Võ Chính Đạo trúng phong cũng không phải việc quang minh chính đại gì, Vân thị liền hạ lệnh cấm khẩu, nếu ai nói bậy sẽ bị đánh chết. Cũng may tiểu thiếp làm ông ta trúng phong cũng là người trong nhà nên không mấy ai biết rõ chuyện này.

Thái y được trong cung phái tới, vì vậy hãn đương nhiên biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói.

Vân thị chỉ sợ nguyên nhân sinh bệnh truyền đi, còn việc Võ Chính Đạo trúng gió là không thể giấu.

Võ Chính Đạo trúng phong nhưng miệng vẫn ra oai, nước miếng vung vãi khắp nơi. Về phần tiểu thiếp kia, Vân thị trực tiếp phân phó người đánh chết, lưu lại kẻ như vậy cũng là một tai họa.

Vân thị nhìn người trên giường, đây vẫn là người mà trước kia bà tâm tâm niệm niệm phải gả cho hắn sao? Vân thị bỗng hoảng hốt. Năm đó bà quả thực u mê, vì một kẻ như vậy, làm ra biết bao nhiêu chuyện xấu.

Nhưng trên đời không có thuốc hồi hận, mọi thứ đều đã qua, bà là nữ nhân đã gả chồng. Trước mặt còn có sóng gió, trong nhà tuyệt đối không thể có gièm pha.

Đối với người bên ngoài, chuyện Võ đại lão gia đột nhiên trúng gió ai muốn tin thì tin, có điều nguyên nhân thật sự thì ai cũng không biết, ngay cả người nhị phòng cũng không biết.

Võ lão thái thái vừa nghe tin trụ cột trong nhà đổ, vội chạy đến khóc lóc, chửi bới ồn ào.

Đại nhi tử của bà mới bốn mươi tuổi, vẫn là đang ở tuổi trưởng thành, như thế nào lại trúng gió được?

Lại còn thấy bộ dạng miệng lệch mắt trừng của con trai, thật sự đau lòng không chịu được.

Võ lão thái thái trách Vân thị không chăm sóc tốt cho phu quân của mình, khiến cho hắn thành như bây giờ. Nói một hồi lâu, câu từ khó nghe cũng đều nói ra, Vân thị không đáp một tiếng. Sau đó Võ lão thái thái còn mắng, có phải nàng không nói lời nào vì trong lòng đang mắng chửi mẹ chồng hay không?

Bà già này không chỉ nói cho sướng miệng mà còn muốn xen vào chuyện người ta nghĩ như thế nào. Vân thị tùy ý để bà ta mắng, nàng xem như đã sớm quen.

"Cũng may trong cung còn có Thục phi nương nương, bằng không Võ gia chúng ta xem như xong rồi. Vân thị, người mau mau tiến cung bàn chuyện với Thục phi nương nương. Cha nàng đã như vậy, không bằng đem tước vị Quận công của hân nhường cho nhị thúc, tốt xấu gì nhị thúc cũng có việc làm ở bên ngoài, chuyện này đối với tất cả mọi người đều tốt."

Thấy con trưởng không dùng được liền nâng con thứ lên, một chút cũng không để bụng con trưởng của mình còn đang nằm nghe ở một bên.

Vân thị thầm nghĩ, lão gia à lão gia, người nghe thấy không, mẹ ruột người đối đãi với người như thế nào, biết người không có tác dụng liền muốn cướp đi mọi thứ.

Võ đại lão gia tuy rằng miệng không thể nói nhưng biểu tình cực kỳ kích động. Vân thị tiến đến nắm tay hân, nói với Võ lão thái thái: "Yêu cầu này của mẫu thân, xin thứ cho con dâu không thể vâng theo."

"Người nói cái gì? Không thể vâng theo? Người có còn nhớ người là con dâu Võ gia hay không? Người phải biết ta chính là tổ mẫu ruột thịt của Thục phi nương nương, người dám ngỗ nghịch với ta?"

"Mẫu thân là tổ mẫu của Thục phi nương nương, có điều chúng ta là cha mẹ Thục phi nương nương. Hiện tại mẫu thân muốn đoạt tước vị của phụ thân nương nương, ngài cảm thấy nương nương sẽ vui sao? Huống chi lão gia thành như vậy, Thục phi nương nương không biết đã thương tâm đến mức nào, ngài còn muốn con dâu đi nói chuyện này? Mẫu thân, ngài biết Thục phi nương nương đang mang thai, lỡ như kích động không kiềm chế được, xảy ra chuyện gì thì là do mẫu thân người chịu hay do ta chịu đây? Còn nữa, tước vị Quận công vốn là cấp cho phụ thân của phi tần, làm sao có thể cấp cho nhị thúc."

"Trong nhà Triệu hoàng hậu không phải có nhị thúc làm quận công sao?" Võ lão thái thái còn cãi lý.

"Triệu hoàng hậu là Hoàng Hậu nương nương, phụ thân của nàng chính là Thừa Ân Hầu. Có tước vị Hầu gia, đương nhiên không quan tâm đến một tước vị Quận công. Nhưng nếu đem tước vị của phụ thân Hoàng Hậu nương nương đi cho nhị thúc, ngài cảm thấy Hoàng Hậu nương nương có tức giận hay không?"

"Vậy người liên tiến cung nói cho Thục phi nương nương, hiện tại phụ thân nàng đã không làm gì được. Nàng mau mau tìm cho nhị thúc chức Huyện công, bằng không Võ gia chúng ta có thể xong đời, nàng ở trong cung cũng không tốt nổi."

Đây mới là mục đích của Võ lão thái thái, Vân thị đáp: "Bởi vì chuyện Tiền Tiểu Bảo, con dâu không dám tiến cung. Mẫu thân muốn nói thì tự mình tiến cung đi, con dâu giữ không được."

Võ lão thái thái nổi giận đùng đùng bỏ đi. Ngày hôm đó muốn tiến cung bà liên tiến cung. Bà cũng có cáo mệnh được vào cung, nhưng người ở Trường Xuân Cung lại nói tâm tình của Thục phi nương nương không tốt, gặp người thân sẽ càng khó chịu, Hoàng Thượng cũng không cho nàng gặp.

Võ lão thái thái liền không còn cách nào.

Vân thị nói với Võ Chính Đạo: "Lão gia, ngài thấy chưa? Hiện tại chỉ mới bắt đầu, người nhị phòng đã bắt đầu bức chúng ta, về sau không biết còn thế nào đâu. Hiện tại là muốn tước vị, nói không chừng còn muốn chúng ta nhận con của bọn họ làm con thừa tự, về sau chúng ta đều phải kiếm miếng ăn từ tay nhị phòng. Nếu thật sự muốn danh chính ngôn thuận nhận con trai, đến lúc đó hẳn làm sai chuyện gì chúng ta cũng không nói được, sẽ khổ trăm bề. Lão gia, nếu như vậy, còn không bằng chúng ta chỉ nhận hẳn làm con nối dòng, dựa vào trong cung có Thục phi nương nương, nhị phòng cũng không dám chống đối chúng ta. Chờ đến lúc đại nạn rồi chọn, hẳn thay chúng ta cung phụng hương khói, ngài thấy thế nào? Như

vậy cũng không cần lo lắng bọn họ đối với chúng ta không tốt, hơn nữa vì muốn thừa kế, không thể không chăm sóc ân cần."

Ý của Vân thị là cầm một củ cà rốt đi phía trước dụ dỗ thỏ con, đến một khắc cuối cùng mới quyết định.

Võ đại lão gia nghĩ, bản thân mình thành như vậy, về sau khẳng định phải dựa vào Vân thị. Nói cho cùng, danh bất chính thì ngôn bất thuận, nghe theo Vân thị có lẽ còn có ngày lành.

Cho nên Võ đại lão gia gật đầu thật mạnh, tỏ vẻ đồng ý với những gì Vân thị nói.

Vân thị không hy vọng Võ đại lão gia chết nhanh như vậy, nếu không bà phải làm quả phụ, phải thuận theo quy tắc của nhị phòng. Nhưng Võ đại lão gia ở đây, đại phòng cũng sẽ ở đây, vậy thì bà vẫn là chủ tử danh chính ngôn thuận của đại phòng.

Đối với việc Võ Chính Đạo trúng phong, Lý Già La một chút cũng không thương cảm. Hắn đã đến lúc nên xui xẻo, hưởng thụ nhiều năm như vậy cũng nên chuộc tội với Tiền thị.

Trường Ninh quận chúa nghe tin Võ đại lão gia trúng phong thì càng thêm bội phục Thục phi. Chẳng qua là nàng tra được Võ đại lão gia muốn nhúng tay vào vụ muối lần này, sau đó ngầm nói cho Thục phi nương nương, hiện tại hắn cũng đã trúng phong.

Có người lợi dụng tính tham tiền của Võ đại lão gia, dụ dỗ hắn vận chuyển một số muối lậu. Muối là vật thu thuế nhiều nhất trong triều đình, đến lúc đó nếu Võ đại lão gia thật sự liên lụy vào, Thục phi trong cung cũng tuyệt đối phải liên lụy. Đối với Trường Ninh, nàng chịu sự tác động của Thục Phi, thế nên đây là tình huống tuyệt đối không được phép xuất hiện.

[1]Thượng mã phong (tiếng Trung: 馬上風, mã thượng phong[1]) hay còn gọi là Phạ phòng, (có một số nơi người ta gọi là"trúng phong, trúng phòng") là một hiện tượng có thể gây đột tử hoặc để lại di chứng ở con người khi sinh hoạt tình dục ở một số điều kiện nhất định. Đông y gọi là chứng tẩu dương, nếu chứng tẩu dương xuất hiện khi đang giao hợp gọi là thượng mã phong, nếu xuất hiện sau khi đã giao hợp xong gọi là hạ mã phong.

Có lúc mình để trúng gió, có lúc để trúng phong vì phân biệt đối với bên ngoài thông báo là trúng gió để đỡ mất mặt, còn người trong nhà biết sự thật là trúng phong (thượng mã phong).

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Hoàng Thượng Xuất Chiêu

Edit: Nhã Hiền Phi + Nguyễn Chiêu Nghi

Tin tức nhanh chóng truyền đến, ai ngờ Thục phi cũng không chút nóng nảy. Hiện tại Trường Ninh mới biết, Thục phi nương nương vốn đã an bài đầy đủ.

Võ đại lão gia trúng phong, không thể làm được việc gì.

Võ Nhị lão gia nhát gan lại còn không có quan chức, dù là nhị thúc của Thục phi nhưng không mấy thân thiết, người khác muốn hại cũng sẽ không dựa vào hắn.

Vì hắn không có quan chức nên Ngự Sử không cách nào buộc tội. Huống chi hiện tại tất cả mọi người đều biết Võ đại lão gia trúng phong, Võ Nhị lão gia làm ra những chuyện như vậy cũng chẳng liên quan gì đến Thục Phi và Võ đại lão gia.

"Chủ tử, Tiểu Lục Tử có thể làm được hay không?" Hồ Phách có chút lo lắng.

Lý Già La nói: "Nếu đã giao việc thì nên tin tưởng hắn, bằng không trong cung này chúng ta liền khó đi thêm một bước. Người yên tâm, trong lòng Tiểu Lục Tử hiểu rõ, vinh hoa tổn hại đều phải chịu đựng cùng nhau. Huống chi, bốn cung nhờ hắn làm chuyện này, hắn mới có thể an tâm."

Chỉ có tín nhiệm mới làm hắn càng

tận tâm, Lý Già La không ngại để cho Tiểu Lục Tử biết một chút chuyện của mình.

Lý Già La nhờ Tiểu Lục Tử an bài người vào Võ phủ, đương nhiên là làm việc trong âm thầm. Võ Chính Đạo không muốn an ổn sống cuộc sống bình thường mà lại muốn muốn liên lụy đến buôn muối, sao nàng có thể để hấn toại nguyện?

Nếu Võ Chính Đạo còn ra oai mình là cha của Võ Uyển Trinh, vậy thì hấn hy sinh vì Võ Uyển Trinh có gì sai?

Chỉ có nằm trên giường không thể nói không thể cười mới có thể không gây chuyện thị phi.

Đương nhiên, nếu không phải do hấn háo sắc thì cũng sẽ không có kết cục này.

Lý Già La vốn không định báo thù thay Tiền thị vào lúc này, nếu Võ Chính Đạo không làm, nàng cũng sẽ không ra tay. Đáng tiếc, hấn thật sự 'không phụ mong đợi của mọi người', cố tình muốn làm.

Vậy tốt nhất là nằm trên giường an hưởng phú quý đi.

Tiểu Lục Tử đương nhiên biết nên làm thế nào. Nếu hấn đã theo Thực phi, có nghĩa là sống chết làm tốt chuyện này. Chủ nhục thần chết, đạo lý này hấn hiểu rất rõ.

[Chủ nhục thần chết: ý nói cấp trên gặp bất lợi thì cũng sẽ ảnh hưởng đến cấp dưới]

Cho nên hấn tuyệt đối không có ý định phản bội chủ tử. Hấn chỉ là một nô tài, phản bội chủ tử xong, về sau chắc chắn không có kết cục tốt.

Nghiêm túc làm việc cho chủ tử, không nên hỏi thêm cái gì.

Vì phụ thân của Thục phi trúng phong, Hoàng Thượng vẫn luôn ở cạnh chăm sóc Thục phi, cũng cấp cho Võ gia rất nhiều dược liệu cùng đồ bổ, nhưng bệnh của Võ đại lão gia đã không còn cách nào chữa khỏi.

Vân thị đờ bệnh tình của hân ổn định xong liền vào cung gặp Thục phi, kể lại chuyện trong nhà cho nàng nghe.

Đương nhiên bà sẽ không nói Võ đại lão gia lêu lổng cùng tiểu thiếp cho nên mới thành bộ dạng như bây giờ.

Vân thị biết Thục phi sẽ không hỏi bà về Tiền Tiểu Bảo vào lúc này, cho nên bà cảm thấy việc Võ Chính Đạo trúng phong vẫn là không tồi.

"Lão thái thái sống không thoải mái, nói tới nói lui đều là nhị thúc của nương nương không có tước vị, sợ về sau sẽ bị người khi dễ."

Đáp ứng yêu cầu của Lão Thái thái, Vân thị còn cảm thấy ám chướng, nói gì đến Thục phi nương nương?

"Tước vị triều đình, muốn có là có? Lão thái thái đang muốn làm bốn cung khó xử sao? Chẳng lẽ bên ngoài thật sự có người dám vô duyên vô cớ liền khinh thường Võ gia?"

Vân thị nói: "Không hề, bởi vì có nương nương ở trong cung cho nên mọi người đối xử với chúng ta rất khách khí."

"Mẫu thân là người hiểu chuyện, lúc trở về nói bọn họ an phận sinh sống. Chỉ cần một ngày bốn cung còn ở đây, bọn họ cũng sẽ bình yên vô sự. Đừng nghĩ tới những chuyện quá phận, bằng không đến lúc đó bốn cung cũng không giữ nổi."

Vân thị vội nói: "Nương nương nói rất đúng! Chỉ là, nương nương... đại phòng chúng ta vẫn chưa có con trai, hiện tại lão gia lại thành như vậy, không biết về sau phải làm thế nào mới tốt."

Lý Già La hỏi: "Phụ thân mẫu thân tính thế nào?"

"Lão gia nói không chừng sau này có thể hồi phục. Lão gia mới bốn mươi tuổi, qua mấy năm nữa lại tính tiếp."

Ý tứ rõ ràng là duy trì tình trạng như lúc này, không muốn nhận con trai từ phía nhị phòng.

"Như vậy mấy năm về sau đâu, có tính toán gì không, bốn cung là nói, nếu phụ thân vẫn luôn không khỏe, rốt cuộc bệnh của hãn không dễ khỏi. Phụ thân cùng mẫu thân thật sự không nghĩ qua nhận hài tử sao?"

"Không nói dối nương nương, nếu muốn chọn hài tử kế thừa thì chỉ có con mình sinh ra mới tốt. Quan hệ càng thân cận, đến lúc đó càng khó mà nói. Thần phụ nghĩ, mấy năm nữa nếu bệnh của lão gia thật sự không tốt thì tìm hài tử ở nhà họ hàng thân cận làm con trai."

"Họ hàng thân cận? Theo bốn cung biết, Võ gia mấy thế hệ đều một dòng, sao có thể có họ hàng thân cận?"

"Võ gia vẫn có thể tìm người, thần phụ cùng lão gia cũng thương lượng, tìm một đứa trẻ phẩm hạnh trung hậu, chỉ cần có thể chăm sóc chúng ta lúc tuổi già là được."

"Nếu các người đã thương lượng xong, bốn cung cũng không có ý kiến. Nói phụ thân an tâm dưỡng bệnh thật tốt. Có yêu cầu gì cứ việc phái người tới tìm Tiểu Lục Tử."

Tiền Vân Thị đi, Lý Già La trầm nghĩ, Võ gia cùng Võ Chính Đạo đã thành như thế, nàng cũng không cần đặt tâm tư lên bọn họ.

Về phần nhị phòng Võ gia, Nguyễn thị không được nàng gọi đến, đương nhiên không được vào cung. Hơn nữa, Lý Già La sẽ cho người giúp đỡ Vân thị quản lý Võ gia.

Người của nhị phòng trên danh nghĩa đã không còn quan hệ với đại phòng. Trên thực tế, Vân thị muốn chinh đốn đám người Nguyễn thị thì phải có nàng giúp đỡ. Bằng không chính Vân thị cũng sẽ bị nhị phòng nắm trong tay không cách nào nhúc nhích.

Người nhà mẹ đẻ Vân thị nếu nhận được tin tức, chắc cũng sẽ thay bà chủ trì công đạo.

Hiện giờ, Võ đại lão gia đã như vậy, nhị phòng liền lấy cớ không dựa vào đại phòng.

Trước kia Võ Chính Đạo làm quan có tiền đồ nên chăm sóc đệ đệ của mình, để đệ đệ cùng sống chung trong phủ. Nhưng hiện tại Võ Chính Đạo đã trúng phong, nếu người nhị phòng còn ở nơi này ở không đi, người khác nhìn vào sẽ nói bọn họ muốn mưu đoạt gia sản đại phòng, muốn biến hài tử của mình thành thừa kế. Vì vậy nhị phòng cũng nên dọn ra ngoài, đây mới là lẽ thường.

Vân thị nghĩ đến chuyện này, khẳng định đã có mưu kế.

Nếu đã vậy thì để cho bọn họ tự tranh đấu đi, Lý Già La cũng không có thời gian rảnh rỗi quản chuyện này.

Cho dù sau này Võ Chính Nghĩa có dùng danh phận nhị thúc để gây chuyện thì cũng chỉ sẽ ảnh hưởng đến người nhị phòng. Bởi vì đã hấn thừa dịp đại ca mình tê liệt trên giường mà lừa gạt làm ra loại chuyện này.

Thế gian này chung quy rất giống nhau, người cả đời bệnh tật trên giường không thể cử động sẽ nhận được nhiều sự thương cảm hơn. Về sau nếu có sai lầm gì thì đều là do Võ Chính Nghĩa, đương nhiên nếu hấn an phận thì sẽ không có chuyện gì.

Chỉ có điều, nếu phía trước một việc khiến hấn lấy được tiền đồ, Võ Chính Nghĩa rất có thể sẽ mặc kệ người của đại phòng mà lo cho tiền đồ

của chính mình.

Lý Già La âm thầm tính toán, trong lòng đã có chủ ý.

Hoàng Thượng biết Vân thị đã tới, sợ Vân thị nói gì đó không xuôi tai làm Thục phi trong lòng không vui, cho nên cũng nhanh chóng bãi giá đến.

Lý Già La biết Hoàng Thượng muốn mình chủ động nói, vì thế cũng không có khách khí, liền dựa theo ' tình hình thực tế ' mà nói.

"Hiện tại thần thiếp mới biết, hóa ra tổ mẫu cũng là một kẻ muốn trèo cao. Lẽ ra tổ mẫu là trưởng bối của thần thiếp, thần thiếp không nên nói xấu bà. Nhưng Hoàng Thượng là phu quân của thần thiếp, là người thần thiếp thân cận nhất, thần thiếp nghĩ, không nói với Hoàng Thượng thì nói với ai đây?"

Hoàng Thượng nghe xong trong lòng thoả mãn, hẳn còn sợ Thục phi cái gì cũng sẽ giấu ở trong lòng không nói, đến lúc lại vì buồn mà sinh bệnh. Huống chi, hẳn tự nhận chuyện của Võ gia rất dễ giải quyết, hẳn chỉ cần ra tay, mọi chuyện sẽ đầu vào đó.

Có thể giải quyết vấn đề cho nữ nhân của mình, làm nam nhân, Hoàng Thượng vẫn là có cảm giác thoả mãn.

"Ái phi nói rất đúng, về sau có chuyện gì khó xử, không cần ngại nói với trẫm."

Đây cũng là thời điểm Hoàng Thượng sủng người, mới có thể như thế, chờ Hoàng Thượng chán ghét người, hoặc là lãnh đạm người, tuyệt đối sẽ không nói những lời như thế.

Lý Già La nói: "Phụ thân nằm liệt trên giường, tổ mẫu nói muốn đem tước vị của phụ thân nhường lại cho nhị thúc. Thần thiếp thật sự là không hiểu rõ, trong lòng tổ mẫu rốt cuộc có phụ thân hay không, tình huống của

phụ thân hiện tại đã không xong, không phải bà hẳn là nên trấn an phụ thân sao? Sao lại không chờ nổi muốn đem tước vị cho nhị thúc chứ? Lại nói, tước vị này khi nào thì chỉ lời bà nói là muốn cho thì cho, đem luật pháp triều đình biến thành cái gì?

Nếu bà không đối đãi với phụ thân như vậy, trong lòng thần thiếp cũng sẽ không oán trách. Nói đi cũng phải nói lại, nếu không phải phụ thân năm đó đổ tiền sĩ, bọn người nhị thúc không phải còn đang ở quên quán hay sao. Hiện tại phụ thân thành như vậy, bọn họ ném công lao của phụ thân đi đâu rồi?

Chỉ là nhìn phụ thân thành ra như vậy liền không quan tâm, cho dù là người ngoài cũng sẽ không như vậy. Mẫu thân còn nói, chuyện này bọn họ không đáp ứng, đám người nhị thúc liền muốn đưa nhi tử thừa tự cho phụ thân, ngay cả tổ mẫu cũng gật đầu. Thần thiếp tưởng tượng, liền cảm thấy trái tim băng giá, có phải phụ thân không đáp ứng, bọn họ liền buộc phụ thân phải đáp ứng hay không? Nay vẫn là thân nhân sao, kẻ thù cũng không có như thế."

Ở trước mặt Hoàng Thượng nói mấy điều không hay của nhị phòng, đến lúc đó Võ Chính Nghĩa thật sự làm ra chuyện gì cũng sẽ không ảnh hưởng đến nàng.

Bởi vì Võ Chính Nghĩa là kẻ không màng tình nghĩa huynh đệ, càng không cần phải nói đến nàng là chất nữ nhi này.

Hoàng Thượng nghe xong nói: "Nhị thúc ái phi hiện giờ đã lớn như vậy, sao lại không phân gia ra sống một mình?"

"Bởi vì tổ mẫu cho nên không có phân. Hoàng Thượng, thần thiếp nghĩ, phụ thân đã như vậy, ở lại kinh thành cũng khó tránh khỏi khó chịu, không bằng để cho bọn họ trở về quê quán tĩnh dưỡng, nói không chừng tâm tình tốt lên, bệnh tình có thể tốt lên một chút."

"Như vậy cũng rất tốt, bất quá trăm cảm thấy, tốt nhất là tách phụ thân cùng nhị thúc của nàng ra, bằng không khi về tới quê quán, chuyện gì sẽ xảy ra cũng rất khó nói. Nhị thúc nàng không phải muốn làm quan sao? Thật ra vẫn còn một số nơi cần người đây.

Lý Già La vội đánh gãy "Hoàng Thượng, nhị thúc thần thiếp là người như vậy, nếu thật sự đảm nhận chức quan, chẳng phải là hại người sao? Ngàn vạn không cần cho hãn làm quan, nếu hãn làm quan, nhất định sẽ cảm thấy trong cung có chất nữ nhi là phi tử, liền làm xằng làm bậy lên."

Hoàng Thượng cười nói: "Quan có nhiều loại, trăm lại không phải để hãn đảm nhận chức quan phụ mẫu, hưởng chi, một địa vị nhưng ở mỗi địa phương sẽ khác nhau, nơi giàu có và đông đúc tất nhiên ai cũng muốn đi làm quan, nhưng mà những nơi địa phương hẻo lánh, làm quan lại không vui vẻ nổi đi. Nhiều nơi có chưa đến một trăm người, đi mười dặm cũng không gặp một hộ dân nào. Nhị thúc ái phi muốn làm chuyện xấu cũng làm không được."

Hoàng Thượng tính toán phái Võ Chính Nghĩa đến huyện thành nhỏ phía Tây Bắc. Nói là huyện thành, kỳ thật phần lớn địa phương đều là sa mạc, ngay cả người cũng không có. Đến nơi đó, muốn nhìn thấy cây cỏ cũng phải đi đến vài ngày, cho nên Hoàng Thượng cảm thấy loại địa phương này thích hợp nhất với loại người như Võ Chính Nghĩa. Hơn nữa, danh phận lại còn dễ nghe, cũng là một Huyện thái gia, đối với Thục phi chưa chắc không có lợi, ít nhất nhị thúc nàng cũng là một huyện lệnh.

Võ Chính Nghĩa không phải muốn làm quan sao, Hoàng Thượng liền thưởng cho hãn một cái chức quan. Ở cái nơi đó mà muốn làm ra chiến tích, khó càng thêm khó, mà nơi đó dân chúng hung hãn, nếu Võ Chính Nghĩa thật sự muốn thịt cá hương dân, còn phải xem hãn có gan đó hay không

Không làm ra chiến tích, sẽ không được triệu hồi về, ở nơi đó mười năm tám năm, người liền trở nên thành thật.

Cho nên, Thục phi hà tất vì việc nhỏ như vậy mà lo lắng cùng nhọc lòng?

Lại nói, Võ Chính Nghĩa này bởi vì phải làm quan, dựa vào tính tình hẩn, khẳng định sợ bị Võ Chính Đạo liên lụy, chắc chắn sẽ chủ động nói ra hai chữ phân gia.

"Chuyện của phụ thân nàng trăm vẫn đang suy nghĩ, chỉ cần đem nhị thúc của nàng điều đi nơi khác, Võ Chính Đạo ở kinh thành cũng sẽ tốt hơn. Dù sao trong kinh thành cũng có thái y, tiện cho hẩn chữa bệnh. Còn về tổ mẫu của nàng thì cứ đợi xem bà ta lựa chọn, không biết là ở lại kinh thành với phụ thân nàng, hay là theo nhị thúc nàng ra ngoài ngoại nhậm. Dù có đi theo nhị thúc người ra ngoài nhậm chức, cũng sẽ không có vấn đề gì. Phụ thân nàng đã như vậy, nhị thúc hiếu kính tổ mẫu cũng là trách nhiệm của hẩn."

Hoàng Thượng vừa nói xong, Lý Già la liên hiếu: "Có phải Hoàng Thượng muốn cho nhị thúc của thần tiếp cảm thấy nơi hẩn sắp đến là một nơi rất tốt hay không?"

"Ái phi thông minh, chẳng qua là hơi chút khoa trương một chút, cũng không phải chuyện lớn. Không phải hẩn muốn làm quan sao, vậy chỉ cần làm quan ở một chỗ thật khổ là được?" Hoàng Thượng mỉm cười nói.

Hoàng Thượng thật uy vũ!

Đang lúc đại phòng và nhị phòng Võ gia tranh cãi ầm ĩ, Võ Nhị lão gia từ trên trời rớt xuống một chức Huyện thái gia quan. Chẳng qua nơi gọi là Diệp huyện này thuộc chỗ nào, Võ Nhị lão gia không biết, Nguyễn thị cũng không biết.

Nhưng nếu vậy thì có liên quan gì? Hẳn chỉ muốn một chức vị nhỏ, ngoại hình năng lực đều không có, vậy mà có thể làm Huyện thái gia, chuyện này quả thực quá tốt.

Võ đại lão gia học tập mười năm gian khổ mới đậu tiến sĩ nhưng ban đầu cũng chỉ là quan thất phẩm. Hiện giờ Võ Chính Nghĩa hẳn không cần tốn nhiều sức là có thể làm thất phẩm Huyện thái gia, hẳn không vui vẻ sao được?

Đến tối, Nguyễn thị lại bắt đầu nói: "Xem ý tứ của nương nương là muốn dựa vào chúng ta, đại phòng bên kia tuyệt đối không có lợi. Ta nghĩ không bằng chúng ta tách ra ở riêng, miễn sau này liên lụy."

Võ Nhị lão gia nói: "Chuyện này có thể sao? Thục phi nương nương chính là nữ nhi của đại ca mà?"

Nếu là ở riêng, lợi ích có phải sẽ mất đi? Thục phi nương nương tức giận thì phải làm sao bây giờ?

"Người gốc sao, trước kia đại ca cùng đại tẩu người làm ra những chuyện gì, người đều đã quên? Không chừng bọn họ vẫn là kẻ thù của Thục phi nương nương đâu! Nương nương sao lại dễ dàng nâng đỡ bọn họ được? Mỗi thù giết mẹ kia chính là thiên đại cừu hận, người cảm thấy Thục phi nương nương sẽ quên? Nếu là đã quên, lúc trước chúng ta tới kinh thành sao chỉ ban phong hào cho Tiền thị? Trước kia Thục phi không có năng lực, nhưng hiện tại đã khác, sao lại không dùng nó để báo thù? Nếu đã vậy, không bằng chúng ta tách riêng ra, dù sao chúng ta và Thục phi nương nương cũng không có hận thù gì. Nói không chừng đến lúc đó nương nương còn muốn dựa vào chúng ta đâu, người phải suy nghĩ xem có phải vậy hay không?"

[thiên đại cừu hận: mỗi thù lớn nhất trên đời]

Võ Chính Nghĩa suy nghĩ, quả thực là như vậy. Hiện tại đại ca đã nằm liệt trên giường, về sau cũng sẽ như vậy. Hiện tại tiền đồ của hắn lại đang phát triển không ngừng, hà tất còn muốn mang theo liên lụy từ phía đại phòng?

"Nhưng mà nếu thật sự tách ra, thì gia sản của đại phòng phải làm sao?" Võ Chính Nghĩa có chút luyến tiếc cái này.

"Đây có là cái gì? Đại ca không phải không có nhi tử sao? Trước mắt cứ như vậy, đến lúc đại ca muốn tìm người dưỡng lão, chẳng lẽ lại không tìm nhi tử của chúng ta? Gia sản cũng sẽ êm đẹp biến thành gia sản của chúng ta, hiện tại xem như là đại phòng thay chúng ta bảo quản mà thôi."

Đại phòng không có nam tử, chỉ có mấy vị cô nương, về sau không phải do bọn họ định đoạt thì là ai?

Võ Chính Nghĩa bị thuyết phục, quyết định ra ở riêng, tránh việc nhờ đâu phải chăm sóc đại ca cả đời.

Hơn nữa Thực phi bên kia chỉ có thể dựa vào nhị thúc là mình, hắn cũng không sợ Thực phi không thân cận với nhị phòng.

Cho nên Võ Chính Nghĩa, Nguyễn thị cùng Võ lão thái thái trực tiếp đưa ra tính toán với Vân thị.

"Về sau chúng ta phải đến Diệp huyện, mấy đứa nhỏ trong nhà sau này cũng sẽ thành thân, nếu ở cùng một chỗ cũng rất kỳ cục. Cho nên trước khi chúng ta đi Diệp huyện, đại tẩu cứ việc chia đi." Võ Chính Nghĩa nói.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Chung Tuyền

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Vân thị nói: "Nhị thúc nói cái gì vậy, mẫu thân còn ở đây, sao có thể phân gia? "Vân thị ước gì nhanh tách ra ở riêng, chẳng qua vài câu khách sáo bà vẫn phải nói.

Võ lão thái thái đã sớm suy tính, nghe xong Vân thị nói, lập tức nói: "Ta một lão bà, lại không phải người đàn ông chủ gia đình. Cha chồng người cũng không còn nữa, phân gia cũng sớm nên làm. Muốn ta nói, phân thì phân đi, đây là chuyện sớm muộn thôi. Hiện tại Nhị đệ người lại phải đi ra ngoài nhậm chức, về sau nói không chừng mấy năm tới sẽ không ở bên này, cũng không khác gì phân gia. Hiện tại phân cũng thuận tiện, miễn cho về sau dính líu không rõ."

Vân thị nghe xong nói: "Mẫu thân đã nói như vậy, nếu con dâu không nghe chính là bất hiếu. Chỉ là phân gia là đại sự, con dâu nghĩ nên mời người nhà mẹ đẻ con cũng lại đây. Mặt khác, con dâu còn phải mời Lục công công trong cung lại đây. Rốt cuộc Thục phi nương nương là nữ nhi của lão gia, cũng phải được chứng kiến."

Vân thị biết ba người này tạo thành một sợi dây thừng, nhưng bà tuyệt đối không thể để gia sản một phòng mình bị nhị phòng chiếm đi toàn bộ. Mặt khác bà còn muốn gọi thông gia tới. Liên đại nhân là Ngự Sử, đương nhiên là đủ chính thực. Nếu hai vợ chồng Võ Chính Nghĩa này không thành thực, tuyệt đối sẽ giúp đỡ nói chuyện.

Nguyễn thị nghe xong không cao hứng, bởi vì những người này lại đây, bọn họ khẳng định không dễ dàng chiếm được lợi ích. Nhưng vì để thoát khỏi trói buộc này, cũng chỉ có thể như vậy.

Huống chi, đến lúc đó đi Diệp huyện làm huyện thái gia, có rất nhiều cơ hội vợ tiền. Mà đại phòng cũng chính là miệng ăn núi lở.

Nguyễn thị gật đầu với Võ Nhị lão gia. Võ Nhị lão gia nói: "Đại tẩu nói thế nào thì cứ như thế đi."

Vân thị hỏi: "Mẫu thân đương nhiên đi theo đại phòng chúng ta."

Võ lão thái thái nói: "Lão đại đã thành như vậy, người phải chăm sóc lão đại, nào còn tinh lực chăm sóc ta cái lão bà này? Ta đi theo hai vợ chồng Chính Nghĩa đi."

Nguyễn thị nghe xong không cao hứng. Bà không muốn một bà già đi theo, như thế còn gì tự do? Nhưng Võ Chính Nghĩa lờm Nguyễn thị một cái, Nguyễn thị liền không nói.

"Hôm nay người làm sao vậy? Vì sao còn muốn mang nương theo? Đến lúc đó bà quản chúng ta, thế không phải không thoải mái sao?" Trên thực tế Nguyễn thị căn bản không nghĩ chăm sóc Võ lão thái thái.

Võ Nhị lão gia nói: "Cái này người không hiểu rồi. Nương ta đi theo đại ca ta nhiều năm nay, khoảng hai mươi năm đi. Trong tay bà có vốn riêng, tuyệt đối chỉ nhiều không ít. Đi theo chúng ta, những vốn riêng đó còn không phải là của chúng ta? Lại nói, ta mang theo mẹ già, người ta chỉ biết nói ta hiếu thuận. Đến lúc đó ta đánh giá thành tích chắc chắn là tốt, người hiểu rõ không?"

Nguyễn thị tưởng tượng, cũng đúng a, chỉ là bỏ ra một chút tiền nuôi sống một người. Nhưng chờ bà ta không còn nữa, chỗ tốt kia còn không phải đều là của một phòng mình sao?

Nguyễn thị khen trượng phu mình thông minh. Võ Chính Nghĩa cảm thấy hiện tại thật nở mày nở mặt. Trước kia hẳn đều bị đè bên dưới đại ca của mình, trước nay đều không nổi bật như bây giờ. Đại ca hẳn thành như vậy, cuối cùng mình cũng hết khổ.

Bởi vì Vân thị tìm người đều tương đối cường thế, cho nên phân gia cũng không có khúc mắc gì. Thật thuận lợi phân chia, đến công văn cũng lập xong, bao gồm Võ lão thái thái đi theo Võ Chính Nghĩa cũng viết ra.

Tiểu Lục Tử hồi cung, nói lại kỹ càng tỉ mỉ chuyện phân gia với Lý Già La. Lý Già La nghe xong gật đầu, cả nhà Võ gia này thật là không phải người một nhà không cùng một cửa, mỗi người đều không phải cái thứ gì tốt.

Võ Chính Đạo và Vân thị này có tính là ở ác gặp ác không?

Võ Chính Nghĩa nhanh chóng mang theo cả nhà và Võ lão thái thái đi Diệp huyện nhậm chức. Ở trong lòng hẳn, Diệp huyện này chính là địa phương tốt. Đến lúc đó cái gì không có?

Năm trước hẳn đã gả đại nữ nhi Võ Uyển Nhu ra ngoài, dư lại con cái đều đi theo.

Mà trong cung kết quả tuyển tú phục tuyển cũng có, lại loại đi một nhóm người. Vương Minh Nhã đương nhiên là lưu lại. Bởi vì lần này số tú nữ nhiều hơn so với lần trước, cho nên lúc này, còn gần một trăm tú nữ.

Thông qua phục tuyển, hoặc là lưu lại trong cung, hoặc là có thể tứ hôn cho vương công đại thần, con cháu hoàng thất, hoặc chính là trở về cũng có thể tìm được mối hôn sự tốt.

Đương nhiên, tiền đề là người phải không phạm sai lầm trong cung. Tú nữ phạm sai trở về cũng không có kết cục gì tốt đẹp.

Tĩnh phi thật ra muốn xóa bớt vài người, nhưng nàng một người cũng không xóa được. Trừ bỏ nói vài lời khắc nghiệt với Trương cô nương, những lúc khác, Đức phi đều không để nàng mở miệng trước.

Tú nữ thông qua phục tuyển là có thể đi lại ngắm cảnh ở Ngự Hoa Viên.

Cho nên Ngự Hoa Viên liền xuất hiện rất nhiều tú nữ.

Lý Già La mang theo Lạc Nhi đi tản bộ thì đụng phải vài tú nữ.

Những tú nữ này gặp được Thục phi nương nương, cung cung kính kính hành lễ, mi mắt sụp xuống, không che dấu được sự tò mò và hưng phấn.

Tiến cung mà có chút cảm xúc cũng đều che dấu không được.

Lý Già La nhẹ giọng nói: "Đều miễn lễ đi." Chỉ là ngẫu nhiên gặp được, các vị tú nữ nhìn Thục phi nương nương mang theo một đám cung nhân đi xa, có người còn chưa hết thèm muốn.

"Đây là Thục phi nương nương sao? Quả nhiên bộ dáng ung dung hoa quý!" Đây là muốn vuốt lông ngựa.

Kỳ thật mọi người đều rất muốn xem phi tử Hoàng Thượng sủng ái là cái dạng gì. Vốn dĩ cho rằng sẽ xem được một phi tử cao ngạo ương ngạnh, nhưng nhìn thấy Thục phi nương nương, lại hoàn toàn không như trong tưởng tượng. Đánh vỡ cảm nhận về hình tượng sủng phi trong suy nghĩ của bọn họ.

Đặc biệt là bộ dáng Thục phi mang theo hài tử, không khác gì hiền thê lương mẫu.

Chẳng lẽ Hoàng Thượng thích như vậy? Mọi người đều nói thầm trong lòng.

Nhưng cũng có người hâm mộ trang phục Thục phi mặc trên người.

"Vải quần áo Thục phi nương nương mặc nghe nói một năm chỉ có thể sản xuất mấy cuộn. Khi nào ta cũng có thể có một thân phục trang như vậy thì tốt rồi." Một tú nữ trong đó thở dài.

"Cái này dễ dàng nha, người quan hệ tốt với Thục phi nương nương, đến lúc đó xin một bộ, nàng đương nhiên sẽ cho người." Có chút chê cười nói.

"Thôi đi, Thục phi nương nương nào có phải người chúng ta được tùy tiện nói? Nơi này chính là hoàng cung, đừng bởi vì một câu mà làm cho mình mất đi cơ hội, vẫn nên kín miệng một chút đi." Có một tú nữ khá ổn trọng nói.

Tất cả mọi người đều khó mà nói được gì, cũng thật sự sợ tai vách mạch rừng, bị truyền ra, mất đi cơ hội.

Đương nhiên, trong số này không thiếu loại người dã tâm bừng bừng, muốn kéo Thục phi xuống ngựa, chính mình thay thế.

Người có dã tâm không phải chuyện xấu, trong cung vốn dĩ chính là người mạnh hơn mới có thể sinh tồn.

Triệu Hoàng hậu đến Từ Ninh Cung thỉnh an Thái hậu, thuận tiện mời Thái Hậu đến tham gia chung tuyến.

Vương Thái hậu lại nói: "Lần này ai gia không đi, để Thục phi và Đức phi đi theo thôi. Hoàng Thượng đâu, lần này tuyển tú, sao Hoàng Thượng một chút cũng không ra mặt?"

Triệu Hoàng hậu nói: "Chuyện tiền triều bận rộn, Hoàng Thượng rất ít vào hậu cung. Hoàng Thượng đã nói với thần thiếp, thời điểm chung tuyển người sẽ không đi, để thần thiếp và mẫu hậu thương lượng mà làm."

Cũng chính là không coi trọng tuyển tú lần này.

Vương thái hậu cảm thấy hơi bức mình. Nhưng Hoàng Thượng đã nói bận việc triều đình, không thể bắt hẩn gác việc triều đình đại sự lại để tham gia tuyển tú. Nếu như bị các đại thần biết chuyện này, tuyệt đối sẽ khuyên can.

Vương Thái hậu nói: "Vậy thì thôi, có người và Đức phi, Thục phi là ổn rồi. Chỉ là có vài lão thái phi cũng lại đây nói với ai gia, muốn vài vị tú nữ trúng tuyển lần này. Hoàng Hậu người nhớ lưu ý một chút."

"Mẫu hậu yên tâm, thần thiếp nhất định làm tốt việc này." Triệu hoàng hậu cũng quen thuộc với chuyện này.

Trong ba năm này, con cháu hoàng thất người tới tuổi thành thân cũng không ít. Từ nhóm tú nữ trúng tuyển chọn làm chính thất, hoặc làm trắc thất, còn phải xem gia thế của nhóm tú nữ.

Nhóm tú nữ trải qua tầng tầng lớp lớp tuyển chọn, đương nhiên so với người không biết gốc gác phải tốt hơn.

Xuân Oanh có chút không rõ, hỏi Triệu hoàng hậu "Nương nương, vì sao Thái Hậu nương nương để Thục phi cũng cùng tham dự chung tuyển?"

"Ý của người là, đến lúc đó Thục phi không đồng ý Vương gia cô nương tiến cung? Hơn nữa bốn cung cũng có kiêng kị với Vương gia cho nên sẽ không đảm bảo?"

Xuân Oanh nghe xong gật đầu, có vẻ như Đức phi và Thục phi quan hệ cũng không tồi, thêm Hoàng Hậu nữa. Số phận của cô nương Vương gia này vẫn còn bỏ lửng. Thật ra chỉ cần ba người đưa ra quyết định kia, cô nương Vương gia muốn tiến cung sẽ rất khó khăn. Điểm chết người chính là, đến lúc đó cho cô nương Vương gia đính hôn với con cháu hoàng thất cũng không thể thành định cục, còn nhốn nhào đến trong cung, đó không phải Hoàng Thượng đoạt nữ nhân của chính thân thích mình sao. Chuyện này không thể được.

Triệu hoàng hậu cười nói: "Người nghĩ ba người chúng ta phải làm như vậy sao? Chỉ cần làm như vậy, chính là trở mặt với Thái Hậu lão nhân gia, còn có Vương gia. Quả thực bởi vì Thái Hậu lão nhân gia bà biết mấy người chúng ta đều là người thông minh, cho nên lão nhân gia bà mới yên tâm. Hơn nữa bà còn phải tránh dị nghị. Đến lúc đó cũng có thể nói với người khác, cô nương Vương gia là do chúng ta tuyển tiến cung, để người khác không có chuyện bàn tán. Lại nói tiếp, trước nay bốn cung đều không trông cậy vào lần này Thái Hậu lão nhân gia bà có thể xuất hiện." Chẳng qua ngoài mặt vẫn phải mời bà ra mặt.

Nhưng Thái Hậu lão nhân gia bà lại rất không đơn giản. Biết rõ hiện tại Hoàng Thượng sủng ái Thục phi, còn muốn Hoàng Thượng cùng Thục phi đi tuyển tú nữ. Thật là đau đầu, không biết chuyện gì sẽ xảy ra? Thục phi còn đang có mang, Thái Hậu nương nương lại tận lực muốn làm khó Thục phi. Chỉ là thực mịm mớ, cũng làm người không chịu nổi.

Nhưng Triệu hoàng hậu nhìn ra được, Thục phi là người thông minh, ở phương diện tranh giành tình cảm sẽ không học Vương Hiền Phi kia.

Nếu Vương Thái hậu đã lên tiếng, Lý Già La dù mang thai cũng sẽ đến chung tuyển.

Gần một trăm tú nữ, không chỉ muốn dung mạo, còn phải suy xét từ phương diện gia thế.

Đương nhiên, ấn tượng của nàng đối với tú nữ cũng chiếm nhân tố nhất định, nhưng đây đều là thứ yếu.

Lý Già La vẫn là lần đầu tiên dự chung tuyển tú nữ. Đức phi và Hoàng Hậu, một người đã tham gia phục tuyển, một người đã từng tham gia chung tuyển một lần rồi, chỉ là lúc đó Hoàng Hậu nương nương và Thái Hậu còn có Hoàng Thượng quyết định.

Khi đó chủ yếu là vì vấn đề con nối dõi, hiện tại vấn đề con nối dõi đã không còn quá quan trọng. Nhưng lần này chú ý phương diện gia thế, ai cũng hiểu rõ trong lòng.

Cũng liên lụy đến chuyện trên tiền triều. Lẽ ra Hoàng Thượng nên tham gia chung tuyển, cần dùng thần tử nào. Còn có đây rồi cuộc là tuyển tú cho Hoàng Thượng, Hoàng Thượng thích người nào, nhìn không vừa mắt người nào. Thế nhưng nào ngờ Hoàng Thượng không xuất hiện, chỉ nói cho Hoàng Hậu mấy người cần thiết phải tuyển tiến cung, mặt khác để cho mấy người Hoàng Hậu nhìn rồi làm.

Triệu hoàng hậu cũng nói mấy người nhất định phải chọn cho Đức phi và Thục phi, miễn cho các nàng không biết, cuối cùng đánh trượt.

Đây cũng là Triệu Hoàng hậu cho Thục phi và Đức phi một nhân tình. Nếu cần thiết tuyển, về sau nói không chừng chính là kình địch, đương nhiên phải cẩn thận phòng bị.

Nhưng Đức phi thật ra không sao cả, dưới tay nàng chỉ có Nhị công chúa, thấy nàng không có uy hiếp sẽ không tìm nàng khó dễ.

Chủ yếu là Thục phi, bản thân nàng ta có hoàng tử, trong bụng còn hoài thai một đứa. Dù là không muốn tranh, người khác cũng sẽ bắt nàng ta phải tranh.

Suy nghĩ như vậy, kỳ thật sinh công chúa vẫn là chuyện rất tốt, ít nhất là rất an toàn.

Chỉ là trong cung nào có thời điểm tuyệt đối an toàn? Có đôi khi, dù cho người không có hài tử, người ta cũng sẽ cảm thấy người là cái đinh trong mắt, muốn trừ bỏ người, cho nên Đức phi vẫn rất có lòng cảnh giác tâm.

Triệu hoàng hậu nói với hai người: "Đến lúc đó ngoại trừ những người này, các người cũng không cần cái gì cũng theo bốn cung. Bốn cung cũng

không có người nào cần thiết phải tuyển."

Nói cách khác, bảo các nàng có thể 'đối nghịch' với Hoàng hậu, tú nữ mình nhìn không thuận, có thể không chọn tiến cung.

Lý Già La và Đức phi đều cười, Triệu hoàng hậu cũng cười nói: "Lại nói tiếp, đáng lẽ bốn cung không vui vì những người này tiến cung, nhưng nếu hầu hạ Hoàng Thượng thì không nên ghen tuông. Như vậy chỉ là làm chính mình không vui vẻ mà thôi. Thục phi, thời gian chung tuyển cũng được rút ngắn, cho nên người không cần lo lắng mỗi ngày sẽ mất nhiều thời gian."

"Tạ nương nương thương xót." Hoàng Hậu xem Thục phi đang bụng to còn phải chung tuyển, cho nên kéo dài số ngày chung tuyển thành năm ngày, một ngày chỉ tuyển hai mươi người, không đến một canh giờ. Như vậy, Thục phi cũng sẽ không cảm thấy mệt.

Triệu hoàng hậu cũng hạ ý chỉ, trước khi chung tuyển kết thúc, tú nữ đều không được tùy tiện đi lại các cung. Đây cũng là vì phòng ngừa người đi các cung quấy rầy Đức phi và Thục phi.

Rốt cuộc những tú nữ này ít nhiều đều có chút quan hệ với người trong cung, muốn tiến cung, đều nghĩ trước tiên lấy lòng Thục phi và Đức phi.

Chính là có một đạo ý chỉ này của Triệu hoàng hậu, mọi người cũng không dám gây ra động tĩnh.

Lý Già La cũng ước thúc người Trường Xuân Cung của mình, không được tùy tiện nhận chỗ tốt của người khác. Bởi vì nàng biết, không tìm được các chủ tử, có thể đi vòng tìm hạ nhân, sau đó thông qua hạ nhân, nói ra thỉnh cầu của mình trước mặt chủ tử của họ.

Tiểu Lục Tử và Hồ Phách đều không phải người kiến thức hạn hẹp. Người khác đưa đồ vật, họ biết cái gì nên nhận, cái gì không nên nhận.

Cho nên cửa Trường Xuân Cung rất nghiêm, không người nào có thể luồn lách.

Trong nháy mắt đã đến ngày chung tuyển. Nhóm tú nữ vốn đang muốn gặp mặt Hoàng Thượng một lần, ai ngờ nhận được tin tức Hoàng Thượng không tới.

Chỉ cho Hoàng Hậu mang theo Thục phi và Đức phi lại đây chung tuyển.

Điều này chính là bất lợi vô cùng lớn với nhóm tú nữ. Đều là nữ nhân của Hoàng Thượng, nếu nhìn người nào bộ dáng quá đẹp sợ tiến cung uy hiếp địa vị của các nàng nên loại ra, như thế thì biết làm thế nào?

Nếu Hoàng Thượng ở đây, hẳn coi trọng, đoán rằng người khác cũng không dám phản đối.

Cho nên những người tự nhận là bộ dáng không tồi, gia thế tốt cũng giống nhau, đều trong lòng lo lắng, sợ mình bị loại ra.

Dù là lo lắng, buổi chung tuyển cũng đã tới. Tú nữ Xuân Phương cung dựa theo người gác cổng, mỗi ngày hai mươi người đi ra tham gia chung tuyển.

Hai mươi người, mỗi lần bốn người đi vào, phân làm năm lần để ba vị nương nương tuyển chọn.

Ban ngọc như ý là lưu lại, đoá hoa là không lưu. Triệu hoàng hậu mặc phượng bào đỏ thẫm ngồi ở chính giữa, Lý Già La mặc cung trang màu lam ngồi bên trái, Đức phi mặc cung trang màu lục ngồi bên phải. Nội thị gọi tên, tú nữ tiến vào, một loạt bốn người, ăn mặc quần áo tú nữ thống nhất, cung kính hành lễ với các nương nương.

Triệu hoàng hậu nhẹ giọng nói: "Miễn lễ bình thân."

Gật đầu với thái giám bên cạnh, chung tuyển tú nữ bắt đầu. Lần lượt dựa theo từ trái sang phải, bốn tú nữ này theo thứ tự tiến lên, tự giới thiệu.

Lúc này không cần biểu diễn tài nghệ, có thể vào đến chung tuyển, nhất định là tinh thông một tài nghệ. Hiện tại chính là để các nương nương trong cung đưa ra chủ ý cuối cùng.

"Thần nữ Trương Huệ Như, con gái Ký Châu thông phán, mười lăm tuổi." Tú nữ thứ nhất giới thiệu, Triệu hoàng hậu nói: "Ngẩng đầu lên."

Người này có thể chọn hoặc không chọn, không nằm trong mấy người nhất định phải tuyển.

Trương Huệ Như chậm rãi ngẩng đầu lên. Ba người Lý Già La thấy rõ ràng đây là một giai nhân thanh tú, nhưng không thể nói xuất sắc.

Triệu Hoàng hậu lựa chọn hoa, Lý Già La và Đức phi cũng ban hoa. Vị tú nữ này chính là đã bị loại.

Khó trách tất cả mọi người đều muốn có thể lên làm người tuyển chọn. Cảm giác tùy ý quyết định tiền đồ của một người như vậy thật làm người thoải mái.

Nhưng cũng không thể tùy tiện tặng hoa cho người suất sắc đáng ra nên được chọn.

Mắt thấy người thứ nhất bị đào thải, ba người còn lại trong lòng đều hồi hộp, sợ mình cũng bị loại.

Nhưng lúc này cũng chỉ có thể xem vận khí, không phải cầu tình là có thể qua. Suy nghĩ cho vận mệnh của chính mình, còn không thể khóc không thể nháo, bởi vì đây là hoàng cung.

Bốn người đầu tiên, không có ai trúng tuyển.

Lập tức bốn người bị loại, tú nữ tổ thứ hai tiến vào càn sợ hãi. Nhưng mà sợ hãi cũng vô dụng, vẫn là một người cũng không được chọn. Cho nên đến thời điểm tổ thứ ba rút cuộc có một tú nữ được lựa chọn, tú nữ kia vui tới nỗi vừa khóc lại vừa cười, cảm thấy mình thật không dễ dàng.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Ngựa Ô

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Ngày đầu tiên, trong hai mươi người chỉ tuyển lên được hai người. Nhưng có mấy người là do muốn tứ hôn cho con cháu tôn thất.

Ngày hôm sau thuận lợi hơn tuyển được hơn mười người, phỏng chừng lần này trong cung ít nhất phải tuyển vào mấy chục người.

Vương Minh Nhã ở trong số hai mươi người ngày thứ ba. Đương nhiên, nàng ta muốn lạc tuyển cũng không có khả năng cho nên cũng không có gì lo lắng. Ai cũng sẽ không ở ngay lúc này mà không cho Vương thái hậu và Vương gia mặt mũi, bởi vì Thái Hậu là mẫu hậu của Hoàng Thượng, điểm này trong lòng ai cũng đều hiểu rõ.

Chỉ là trong số những người Hoàng Thượng nói nhất định phải tuyển lại không có Vương Minh Nhã. Lý Già La và Đức phi rất ăn ý không nói với người khác, trong lòng mình biết là được hà tất nói ra để chọc phiền toái? Xem Triệu hoàng hậu bình tĩnh hơn, không hồ là người làm Hoàng Hậu.

Năm ngày sau, chung tuyển kết thúc, tổng cộng lưu lại có bốn mươi người, so với lần trước nhiều hơn mười người.

Người được tuyển vào đầu tiên vẫn ở tại Xuân Phương cung, chờ Hoàng Thượng sắc phong phân Vị.

Còn có hai mươi tú nữ trực tiếp ban cho tông thân hoàng thất. Trong này, đầu tiên phải cầu tình với Hoàng Thượng hoặc là Hoàng Hậu, Thái Hậu.

Trên cơ bản tuyển tú, thì những người được chọn tứ hôn thân phận sẽ được nâng cao, hoặc là tỏ vẻ hoàng thất ân sủng. Còn dư lại bốn mươi người sẽ có quan phủ trả về nhà.

Đương nhiên, sau khi trở về, bốn mươi người không qua chung tuyển này, kết hôn cũng sẽ không kém hơn nữa thân phận của bản thân cũng sẽ được đề cao.

Trách không được rất nhiều người đều muốn đưa con gái tới tuyển tú. Lựa chọn tốt nhất là có thể tiến cung hầu hạ Hoàng Thượng, một bước lên trời. Nếu không được tuyển

nhưng đã trải qua tầng tầng lớp lớp tuyển chọn này, cũng đề cao thân phận.

Đối với bốn mươi tú nữ này được phân phong phân vị gì, Lý Già La một chút cũng không quan tâm.

Phía trên có người, chính mình nhẹ nhàng.

Nàng vẫn nên an tâm dưỡng thai đi.

Tam hoàng tử đã sớm có thể đi, có thể nói ngày thường thích dùng tay nhỏ mập mập vuốt bụng mẫu phi mình, nghĩ mình khi nào được làm ca ca.

Nó cũng sắp hai tuổi. Nhị hoàng tử ba tháng nữa sinh nhật hai tuổi, cũng chỉ dựa theo quy củ tặng lễ vật. Bởi vì phải tuyển tú, mùa xuân cũng là thời điểm mọi người bận rộn. Hơn nữa trong cung hài tử sẽ càng ngày càng nhiều, không có khả năng mỗi năm đều làm tiệc rượu mừng sinh nhật hoàng tử. Cái này về sau cũng sẽ trở thành lẽ thường.

Nhưng thật ra Lý Già La cảm thấy như vậy còn tốt, chờ khi sinh nhật Tam hoàng tử, có thể ở Trường Xuân Cung ăn chút mì trường thọ. Đương nhiên, nhất định không thể thiếu chuẩn bị lễ vật tốt nhất cho Lạc Nhi.

Tĩnh phi vô cùng khắt khe với Nhị hoàng tử, nói nó từ khi sinh ra thân thể yếu ớt, cho nên không dễ dàng mang theo Nhị hoàng tử ra cửa.

Lý Già La không giống vậy. Tiểu hài tử vẫn nên vận động nhiều một chút, thân thể mới có thể càng khỏe mạnh. Cho nên mỗi lần tản bộ, nàng cũng sẽ mang theo nó cùng đi.

Đi theo có một đám người, cũng không sợ xảy ra chuyện gì.

Chỉ là trong cung, nam nhân chân chính chỉ có một mình Hoàng Thượng, mặt khác đều là thái giám. Lý Già La suy nghĩ, tiểu hài tử lớn lên trong hoàn cảnh này, có trở nên thiếu khí khái nam tử không?

Nhưng Hoàng Thượng biết được, liền cười, nói tiểu hài tử vốn dĩ còn nhỏ, chờ lớn lên một chút sẽ có thư đồng, còn sẽ có sư phụ dạy văn võ. Nhìn thấy nam nhân nhiều, sao có thể biến thành không có khí khái nam tử?

Nói đi nói lại, chính là nói Lý Già La lo lắng quá mức.

Được thôi, Lý Già La không nghĩ chuyện này nữa. Việc chính của tiểu hài tử chính là chơi, về sau nào còn có thời gian vui vẻ? Thân là hoàng tử, không học sẽ bị người đẩy về sau.

Võ gia Võ Nhị lão gia mang theo nhị phòng bọn họ, còn có Võ lão thái thái đi Diệp huyện làm quan. Vân thị và Võ đại lão gia ở lại phủ quận công. Hiện tại Võ gia thanh tĩnh hơn nhiều, cũng không có người tới cửa tìm Võ đại lão gia thương thảo 'đại sự'.

Có thể nói, phương diện này, Lý Già La không cần nhọc lòng, không gây nên bọt sóng nào.

Vân thị đây, Võ Uyển Đình gả chồng, còn lại ba thứ nữ, tuổi đều còn nhỏ, chỉ cần không ý kiến chuyện của bà, nghĩ đến về sau cũng sẽ tìm cho

các nàng một nhà tốt.

Giống như Võ đại lão gia bị báo ứng, mà Vân thị người đoạt trượng phu, ngược lại một chút báo ứng cũng không có.

Kỳ thật bằng không, một nữ nhân không có nhi tử, hiện tại trượng phu cũng nằm liệt trên giường, nữ nhi gả tới gia đình quy củ nghiêm, quanh năm suốt tháng cũng không thấy mặt được vài lần. Chỗ dựa duy nhất lại là con gái vợ trước của trượng phu, không nói nơm nớp lo sợ, cũng sẽ trong lòng sợ hãi.

Nếu đứa con gái này không chống lưng cho bà, chỉ bằng bà- một người không con trai này, người trong tộc Võ gia hoặc là giống một phòng Võ Chính Nghĩa này, muốn tới gây chuyện, bà chỉ có thể cam chịu.

Cho nên cái này không tính báo ứng thì là cái gì? Nguyên bản bà cho rằng phu thê ân ái cũng thành chuyện cười.

Lý Già La cũng không sợ Vân thị lại làm ra chuyện xấu gì. Trên thực tế, trong chuyện Tiền thị, trách nhiệm lớn nhất chính là Võ đại lão gia. Nếu không phải hãn ham vinh hoa phú quý, dù Vân thị coi trọng hãn, hãn cũng có thể không cưới. Cho nên nói, loại sự tình này mấu chốt là ở nam nhân.

Vì thế Võ đại lão gia nằm liệt giường, không khiến hãn lập tức chết đi là bởi vì có đôi khi tồn tại so với chết càng làm cho người ta khó chịu.

Trong lòng Lý Già La thầm nói với Tiền thị và Võ Uyển Trinh, các người oán, ta đã thay các người báo thù.

Hy vọng kiếp sau các người có thể sống cuộc sống bình an giàu có.

Bên phía Triệu hoàng hậu, mấy ngày nay, người lại bắt đầu nhiều lên. Bởi vì đều muốn nghe ngóng phân vị của những tú nữ này, có xuất hiện một người lập tức được sắc phong đến phân vị cao hay không.

Đương nhiên, trọng điểm bị chú ý chính là Vương Minh Nhã. Ai không biết nàng ta là cháu gái nhà mẹ đẻ Vương thái hậu.

Nếu phân vị thấp, Vương thái hậu cũng xấu mặt.

Nhóm tú nữ Xuân Phương cung tất nhiên càng không cần phải nói, chờ phân vị ban xuống dưới, nhanh chóng dọn ra ngoài.

"May mắn Hoàng Thượng nói, không cho người khác vào ở Trường Xuân Cung của chúng ta. Bằng không những người mới này tiến vào, đến lúc đó lại phiền toái không ngừng." Hồ Phách nói.

Nàng cũng không thích các phi tần khác tiến vào, đến lúc đó thấy Hoàng Thượng tới, làm ra mấy chuyện không hay, nhìn là ghê tởm.

Lý Già La hơi mỉm cười. Dù là có người vào ở Trường Xuân Cung, nàng cũng không có gì cảm thấy khó chịu, Hoàng Thượng cũng không có khả năng chỉ có một mình nàng. Hắn muốn sủng ai thì sủng người đó.

Vẫn là nói, Triệu hoàng hậu người ta thê tử danh chính ngôn thuận còn hiền huệ như vậy, một chút cũng không ghen ghét. Nàng phi tử này lại có gì ghen ghét đây.

Huống chi, việc phải làm, nàng đã chậm rãi thực hiện, Hoàng Thượng cũng không vắng vẻ nàng.

Đương nhiên, Lý Già La cũng biết, trong những tú nữ này, rất nhiều người đều muốn vào ở Trường Xuân Cung. Bởi vì số lần Hoàng Thượng tới Trường Xuân Cung nhiều. Nếu được vào ở, nói không chừng sẽ được Hoàng Thượng để mắt, rồi được hầu hạ Hoàng Thượng, sau đó thăng phân vị.

Qua mấy ngày, phân vị của những người mới này rốt cuộc định xuống. Ngoài dự đoán chính là phân vị cao nhất không phải Vương Minh Nhã, mà

là Gia Thành Huyện chủ Lâm Nguyệt Nga.

Mẫu thân Gia Thành Huyện chủ là con gái của Bình An đại trưởng công chúa. Bình An đại trưởng công chúa là cô cô của tiên đế, chỉ là hiện tại đã không còn tại thế.

Năm đó mẫu thân Gia Thành Huyện chủ cũng được phong làm Thực Ninh huyện chủ. Đến phiên Gia Thành Huyện chủ, vốn là không thể phong làm huyện chủ. Nhưng bởi vì trong cung Lâm thái phi là cô mẫu Gia Thành Huyện chủ, Lâm thái phi không có nhi nữ, đặc biệt yêu thích vị Gia Thành Huyện chủ này. Tiên đế sủng Lâm thái phi, cho nên phong vị này thành Gia Thành Huyện chủ.

Nếu tính ra, vị Gia Thành Huyện chủ này cũng là biểu muội của Hoàng Thượng. Ngoại tổ mẫu của Gia Thành Huyện là cô tổ mẫu của Hoàng Thượng.

Chẳng qua quan hệ có chút xa. Làm công chúa, chỉ có thời điểm phụ thân mình vẫn là Hoàng Thượng mới có danh tiếng. Đến phiên huynh đệ làm hoàng đế, nếu là cùng một mẹ đẻ ra còn tạm nói qua, khác mẹ thì càng không cần phải nói. Hiện tại con trai của tiên đế làm hoàng đế, thân phận Bình An đại trưởng công chúa sau khi bà đã chết, một chút cũng không dùng được.

Trên thực tế, lần tuyển tú này, bởi vì tên tuổi Vương Minh Nhã thật sự quá vang dội, cho nên vị Gia Thành Huyện chủ này lại bị chìm xuống.

Gia Thành Huyện chủ bản thân có thân phận huyện chủ, cho nên lần này phong sủng tam phẩm Quý tần, lập tức ở trên các vị tú nữ kia.

Ngược lại là Vương Minh Nhã, được phong làm sủng tứ phẩm dung hoa, thấp hơn Lâm Nguyệt Nga ba cấp.

Mặt khác lương nghi, quý nhân, mỹ nhân đều có sắc phong, mỹ nhân là nhiều nhất.

Ở thời điểm lần đầu tiên yết kiến Hoàng Hậu, Khôn Ninh Cung chật ních người.

May mắn về sau không phải tất cả mọi người đều tới thỉnh an Hoàng Hậu, bằng không mỗi ngày nhiều người như vậy, thật là quá náo nhiệt.

"Minh Nhã, không trách ai gia chứ?" Vương thái hậu nói với Vương Minh Nhã.

Vương Minh Nhã vội nói: "Cô mẫu, sao chất nữ lại trách cô mẫu? Cô mẫu an bài như vậy cũng là vì từ khi con chưa tiến cung, đã bị người nhìn chăm chăm, tất cả mọi người đều nhìn con. Hiện tại có người nổi bật hơn, cũng là dời đi sự chú ý của người khác. Chất nữ biết tốt xấu."

"Người là người thông minh. Trong cung này, người càng nổi bật, tình cảnh càng không ổn. Người lại là cháu gái ruột của ai gia, càng nhiều đôi mắt nhìn chăm chăm người. Hiện tại Gia Thành Huyện chủ này tới, nàng ta lại là con gái hoàng thất. Để nàng ta làm con chim đầu đàn, thử xem này trong cung này nước sâu hay cạn."

Cho nên vị Gia Thành Huyện chủ này được sắc phong làm quý tần, nhóm tú nữ tất nhiên đều đặt ánh mắt đều đặt ở trên người vị Gia Thành Huyện chủ này.

Gia Thành Huyện chủ giúp Vương Minh Nhã chia sẻ một bộ phận ánh mắt, Vương Minh Nhã liền nhẹ nhàng hơn.

Hơn nữa vị Gia Thành Huyện chủ này cũng chính là Lâm Quý Tần, diện mạo cũng không tầm thường, bằng không cũng sẽ không đưa vào cung.

Ở thời điểm tuyển tú, ngược lại không có tiếng tăm gì, hiện giờ một bước lên trời, tự nhiên sẽ bị người càng chú ý.

"Gia Thành Huyện chủ?" Lý Già La nói: "Sao ở thời điểm tuyển tú không truyền ra người này?"

Lý Già La cũng không cho người hỏi thăm tình huống của các tú nữ, nghe được nhiều nhất chính là chuyện về Vương Minh Nhã. Gia Thành Huyện chủ ngược lại không có chút tin tức gì.

Tiểu Lục Tử nói: "Gia Thành Huyện chủ vẫn luôn theo phụ thân mình ở nơi khác. Phụ thân nàng ta là Đàm Châu thông phán. Trong giấy tờ trình lên tuyển tú chỉ viết chức quan của phụ thân Lâm Quý Tần, không viết thân phận Gia Thành Huyện chủ, cho nên mọi người mới không biết."

Bởi vì tuyển tú dù sao cũng là tuyển nữ nhi của quan viên.

Lý Già La cười nói: "Nói như vậy, vị Gia Thành Huyện chủ này vẫn là rất kiêu ngạo." Đến thân phận của mình cũng không đề cập tới, như các tú nữ bình thường khác, cùng nhau tuyển tú, sau đó còn được tuyển lên, cuối cùng bại lộ thân phận của mình. Quả nhiên là một kích làm kinh động người khác.

Tiểu Lục Tử cười nói: "Kỳ thật chỉ cần cẩn thận hỏi thăm đều biết là chuyện gì xảy ra, cũng chính là nhóm tú nữ này không biết."

Nguyên nhân chính là vì không biết, cho nên sẽ không nhắm vào Gia Thành Huyện chủ này, có thể tránh khỏi nhiều phiền toái.

Cho nên nói, vị Gia Thành Huyện chủ này cũng không phải đèn cạn dầu, biết trước khi tiến cung giấu mình. Ngược lại vẫn luôn nổi bật như Vương Minh Nhã có vẻ không thông minh lắm.

Trên thực tế là như thế này sao? Lý Già La không tin. Về phần Vương thái hậu, Vương Minh Nhã tuyệt đối biết thân phận của Lâm Quý Tần này, nhưng lại vẫn luôn không để lộ ra.

Xem ra, hai bên đều các có tính toán.

Nhưng trước mắt đám người mới tiến cung này đều nghĩ cách để đi hầu hạ Hoàng Thượng, nhằm vào lão nhân bọn họ thật ra sẽ rất ít.

Lý Già La mừng rỡ xem diễn.

Trong cung người nhiều lên, lại đều là các cô nương, khó tránh khỏi có chút thiếu niên khí thịnh, tranh chấp nhau. Triệu hoàng hậu càng phải thêm mấy ma ma, nói quy củ cho các phi tần mới tiến cung này.

Chủ yếu là Hoàng Thượng vẫn luôn bận rộn chuyện triều đình, còn không tới hậu cung sủng hạnh những người mới này.

Khó tránh khỏi có chút phiền lòng không vui.

Lúc này, Vương Minh Nhã Vương dung hoa lại không cẩn thận cảm lạnh sinh bệnh, mời thái y kê đơn thuốc, đoán rằng không thể chờ Hoàng Thượng thị tẩm.

Trong cung, rất nhiều phi tần đều âm thầm vui sướng trong lòng, cảm thấy Vương dung hoa này không thể thị tẩm, đối với tất cả mọi người đều có chỗ lợi. Bằng không đến lúc đó nàng ta có Thái Hậu chống lưng, nào còn có phần các nàng?

Vương thái hậu tự mình phái Cung ma ma đi nhìn Vương dung hoa. Cung ma ma trở về, nói với Vương thái hậu: "Nương nương yên tâm, trong lòng dung hoa nương nương hiểu rõ, hiện tại không thích hợp thị tẩm."

Vương thái hậu nói: "Hy vọng lúc này đây ai gia không nhìn lầm."

Chất nữ này của mình lựa chọn chính là lấy lui làm tiến. Nếu như vậy, bà cũng không cần làm cái gì.

Vương dung hoa uống một chén thuốc đắng ngắt. Đại cung nữ Bảo Thiên đau lòng nói: "Nường nường hà tất phải chà đạp chính mình như vậy? Có Thái Hậu, Hoàng Thượng sao có thể không thích người?"

Vương dung hoa nói: "Về sau ý nghĩ như vậy không nên tồn tại. Nguyên nhân chính là vì ta là cháu gái của Thái Hậu, cho nên mới càng hằn quên ta là cháu gái của Thái Hậu. Đầu tiên ta là phi tần của Hoàng Thượng, sau đó mới có thể là cái khác."

Vương Minh Nhã biết, cái thân phận này của nàng có tốt có xấu. Đối với Hoàng Thượng mà nói, nạp mình làm phi tần cũng đơn giản là nể mặt mũi Thái Hậu. Cục diện như vậy, muốn được sủng ái là khó càng thêm khó. Nàng cần phải từ từ mưu tính.

Ban đầu tất cả mọi người đều nghĩ cách đi thị tẩm, khó tránh khỏi sẽ xuất hiện các loại tranh đấu. Nàng đúng lúc bị bệnh, vừa lúc có thể bỏ qua những tranh đấu này, cũng để mình có thời gian yên ổn, cẩn thận suy nghĩ một chút về sau nên làm thế nào.

Không nghĩ tới Hoàng Thượng còn chưa bắt đầu tìm người mới thị tẩm đã có chuyện.

Trịnh Tiệp dư Cảnh Hòa cung bị phát hiện chết ở trên giường.

Trịnh Tiệp dư vốn chính là Nhu Phi, bởi vì ngược đãi cung nhân, thiếu chút nữa hại con vua, cho nên bị biếm làm Tiệp dư.

Từ sau khi bị biếm làm Tiệp dư, vị này đã biến khỏi tầm mắt của mọi người, hiện tại đột nhiên lại chết.

Hơn nữa thái y kiểm tra, Trịnh Tiệp dư còn không phải bệnh chết, là bị người hạ độc hại chết.

Trong Cảnh Hòa cung còn có Trương Ôn tần ở, mang theo tam công chúa, nàng sợ tới mức vội vội vàng vàng khóc lóc kể lể với Triệu hoàng hậu, không bao giờ muốn ở tại Cảnh Hòa cung này.

Dọa nàng không quan trọng, dọa tam công chúa, vậy không được, Trương Ôn tần sống chết muốn dọn đi.

Triệu hoàng hậu nói: "Dọn đi cũng được, chỉ là sau khi sự tình điều tra rõ ràng mới có thể dọn đi. Trịnh Tiệp dư và người lại không ở cùng một cái sân, sao phải yêu cầu lập tức dọn đi?"

Trương ôn tần nói: "Nương nương, ngài nói là có chút đạo lý. Nhưng thần thiếp nghe nói, kẻ hại chết người vẫn còn lêu lổng, nửa đêm vong hồn của nàng ta sẽ xuất hiện. Thần thiếp sợ Tam công chúa bị dọa sợ hãi. Thần thiếp cầu ngài, thần thiếp rất sợ."

Triệu hoàng hậu nói: "Vậy người xem, người muốn dọn đi nơi nào?"

Trương ôn tần nói: "Tiểu hài tử có bạn nhi chơi cùng mới tốt, thần thiếp xem có thể vào ở Trường Xuân Cung hay không?"

Nhưng thật ra mong muốn ở Trường Xuân Cung, nghĩ thì hay. Hoàng Thượng đã phân phó Triệu hoàng hậu. Nếu Triệu hoàng hậu lại phân thêm một hai người đến Trường Xuân Cung, đó chẳng phải đối nghịch với Hoàng Thượng sao?

Triệu hoàng hậu lập tức nói: "Trường Xuân Cung không được, Thục phi trừ bỏ Tam hoàng tử, còn có mang. Hài tử nhiều, lỡ xảy ra va chạm, ai cũng không đảm đương nổi. Người lại địa phương khác đi. Trọng Hoa Cung của Tĩnh phi cũng có thể, bên kia có Nhị hoàng tử, còn có Xuân Hoa điện của Ninh phi ra, tứ công chúa ở. Chỉ là bốn cung cảm thấy, người còn muốn

mang theo Tam công chúa, vẫn là chọn một cung không có hài tử đi, như vậy cũng rộng rãi một chút."

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Uy Hiếp

Editor : Lục sung nghi.

Beta : Vy tu nghi.

Trương Ôn tần muốn ở Trường Xuân cung, nàng đã sinh một công chúa đáng lẽ muốn sinh thêm một hoàng tử nữa. Nhưng từ lúc sinh Tam công chúa ra, Hoàng Thượng đối với nàng rất lãnh đạm.

Chỉ là, trước kia Trương Ôn tần cũng không được sủng ái. Chủ yếu là do vận khí nàng tốt, thị tẩm vài lần liền mang thai.

Cuối cùng sinh ra một công chúa. Khiến Trương Ôn tần rất thất vọng.

Thực phi được sủng, ở Trường Xuân cung lại không có người khác, hơn nữa Thực phi đang có thai. Nếu nàng tiến vào Trường Xuân cung, lúc đó sẽ có cơ hội hầu hạ Hoàng Thượng. Nể tình nàng sinh Tam công chúa, Hoàng Thượng sẽ đến chỗ nàng, đến lúc đó mang thai còn không phải sớm hay muộn sao?

Ai biết, Hoàng Hậu một lời từ chối, một chút thương lượng tìm đường sống cũng không có.

Trương Ôn tần không dám nói gì nữa, chỉ có thể chuyển đến điện Phương Linh.

Không sai, điện Phương Linh chính là chỗ ở ban đầu của Lý Già La. Trương Ôn tần chính là chọn nơi ở trước kia của nàng ta. Trong lòng cũng

mong mình có thể dính chút vận khí của Thục phi.

Triệu Hoàng Hậu cũng mặc kệ nàng, nàng muốn ở thì ở. Chỉ cần không giống như thiêu thân*.

* Một loài bọ thích lao đầu vào chỗ ánh sáng. Chắc ý nói ở đây là "đừng ngu ngốc mà gây chuyện".

Triệu Hoàng Hậu giam lỏng hết những người trong cung đó.

Trừ bỏ Trịnh tiệp dư đã chết, Trương Ôn tần chuyển đi, còn 2 vị Mỹ nhân mới tuyển vào.

Chuyện này xảy ra, hai người này đều nơm nớp lo sợ .

Các nàng cảm thấy sao mình lại xui xẻo như vậy, mới tiến cung, còn chưa thị tẩm, đã xảy ra chuyện xui. Lại còn là chết người!

Bị giam trong phòng không ra được, còn bị người thăm vấn.

Triệu Hoàng Hậu cho người từng bước thăm vấn, nàng thì trở về Khôn Ninh cung, Xuân Oanh xoa trán một hồi, lúc này mới thả lỏng một chút.

Trong cung mỗi ngày đều có chuyện, mấu chốt là xử lý như thế nào.

"Nương nương, ngài chuyển Trương Ôn tần ra ngoài, lỡ đâu nàng ta là hung thủ, chẳng phải là?"

"Người muốn nói, nàng ta vì muốn chuyển đến Trường Xuân cung, cho nên mới ngầm hại Trịnh tiệp dư?" Triệu Hoàng Hậu hỏi.

"Cũng không phải là không có khả năng này." Nữ nhân trong cung vì tiền đồ chuyện gì mà chẳng dám làm.

Triệu Hoàng Hậu lắc đầu. "Bản cung cho rằng không phải Trương Ôn tần, nếu thật sự là nàng ta thì tuyệt đối sẽ không nói ra muốn chuyển đến Trường Xuân cung. Như vậy chẳng phải là để cho người khác hoài nghi mình sao?"

"Nếu Trương Ôn tần chính là nghĩ nhiều người hoài nghi nàng ta, nên cố ý nói thế thì sao?"

"Nàng không có thông minh đến vậy!" Triệu Hoàng Hậu nói: "Cẩn thận chỗ Trịnh tiệp dư, trong phòng, cả người hầu, bao gồm người nhà bọn họ."

Trịnh tiệp dư đã bị áp đi xuống, người khác sao còn muốn giết nàng ta?

Nếu nói nàng ta ngược đãi cung nhân giống như trước đây rồi bị cung nhân phản kháng. Nhưng từ lúc bị Hoàng Thượng vắng vẻ, cung nhân cũng không sợ nàng ta nữa. Muốn ngược đãi người khác cũng không có điều kiện mà làm.

Chẳng lẽ Trịnh tiệp dư thấy điều không nên nhìn vì vậy bị người giết?

Nhưng từ nơi nào lại có độc dược? Cũng không liên quan đến nội vụ phủ, hiện tại người nội vụ phủ là tâm phúc Hoàng Thượng, nếu quả thật có liên quan nội vụ phủ, chẳng phải là đánh trên mặt Hoàng Thượng ư?

Triệu Hoàng Hậu nghĩ đến điểm này, cả kinh, không được, chuyện này, phải nhanh chóng nói một câu với Hoàng Thượng, tránh làm hỏng việc.

"Đi hỏi thăm một chút, hiện tại Hoàng Thượng đang ở nơi nào. Trừ bỏ Trường Xuân cung, các nơi khác thì đều nói bản cung có chuyện thỉnh Hoàng Thượng lại đây một chuyến."

Từ lúc Võ đại lão gia tể liệt nằm trên giường, Triệu Hoàng Hậu đối với Thục phi càng yên tâm hơn. Ba năm nay, biểu hiện của Thục phi cũng chính là nguyên nhân khiến Triệu Hoàng Hậu yên tâm.

Nếu về sau nhất định muốn chọn một, nàng liền chọn một người thích hợp, mình vừa được lợi lại cũng có thể khiến Hoàng Thượng thích. Hơn nữa, nhà mẹ đẻ Thục phi không được trọng dụng, cũng không sợ về sau Võ gia gây chuyện.

Cho nên Triệu Hoàng Hậu cho Thục phi mặt mũi .

"Khởi bẩm Hoàng Hậu nương nương, Hoàng Thượng ở Trường Xuân cung."

"Thay đồ cho bản cung, bản cung muốn gặp Hoàng Thượng."

Tay Lý Già La có chút đau, Hoàng Thượng hưng trí đến, liền tự mình xoa tay cho nàng. Đang vui vẻ làm, bên ngoài bẩm báo hoàng hậu tới.

Lý Già La nhanh chóng rút tay về, người cũng đứng lên, Hoàng Hậu tới, nàng phải hành lễ .

Tam hoàng tử đang ở trong nội thất ngủ say mê, cũng không quấy rầy hẳn .

"Thần thiếp thỉnh an Hoàng Hậu." Triệu Hoàng Hậu đỡ Thục phi dậy "Người mang bầu lớn rồi, về sau không cần hành lễ."

"Hoàng Thượng, thần thiếp có việc muốn thương lượng cùng với Hoàng Thượng. Là chuyện Trịnh tiệp dư."

Lý Già La vội nói: "Thần thiếp vào xem Lạc nhi." Lý Già La chủ động lánh tránh.

Triệu Hoàng Hậu: "Thục phi không cần đi, bản cung cũng muốn nghe ý kiến của người. Thật sự, bản cung cũng không biết làm sao, nhiều người thương lượng cũng tốt. Hoàng Thượng, người nói phải không?"

Triệu Hoàng Hậu không ngại bán thể diện cho Thục phi.

Hoàng Thượng nghe xong cười nói: "Thục phi không cần đi, Hoàng Hậu tìm người thương lượng, cũng là bởi vì tín nhiệm người."

Triệu Hoàng Hậu thầm nghĩ, thành công. Nàng không ngại cho Hoàng Thượng biết, mình cùng Thục phi không có xung đột lợi ích, hai người có thể cùng tồn tại .

Lý Già La nghe vậy cũng không rời đi nữa, đối với chuyện Trịnh tiệp dư, nàng đương nhiên biết tin tức. Nghe một chút, cũng không có việc gì.

Triệu Hoàng Hậu ngồi vào chỗ của mình nhìn Hoàng Thượng nói: "Thần thiếp cho người thăm vấn người hầu hạ Trịnh tiệp dư. Đêm qua ngủ sớm, thấy nàng ta ngủ, cũng tắt đèn đi ngủ. Ai biết buổi sáng hôm nay thấy Trịnh tiệp mãi vẫn chưa dậy, liền đi xem, kết quả nhìn đến Trịnh tiệp dư chết trên giường của mình.

Thái y tra xét, là trong chăn có độc mà chết, nhưng thần thiếp cho người cẩn thận lục soát. Không phát hiện nơi hạ độc. Cơm chiều là mang từ Ngự Thiện phòng về, bởi vì sợ cho nên cung nữ của Trịnh tiệp dư cũng khai báo thành thật, khi các nàng đưa cơm cho Trịnh tiệp dư, đều có ăn một ít." Tần phi bị thất sủng, đồ ăn tất nhiên là bị cắt xén.

"Cho nên thần thiếp cảm thấy, trong đồ ăn không có vấn đề. Hoàng Thượng, thần thiếp lo lắng tiếp tục tra được, sẽ tra tới nội vụ phủ."

Nội vụ phủ là người của hoàng thượng, xảy ra chuyện, thật đúng là vẽ mặt cho Hoàng Thượng.

Triệu Hoàng Hậu ám chỉ rõ ràng, Lý Già La liếc mắt nhìn thần sắc thật bình thường của Triệu Hoàng Hậu.

Có phải người Vương gia giờ trò quý hay không, xem Hoàng Thượng nghĩ như thế nào đây.

Dù sao, lúc trước là người của Vương gia quản lý nội vụ phủ, Hoàng Thượng thấy nội vụ phủ luôn có sai lầm. Cho nên chuyển người Vương gia ra, thay mới .

Nếu bây giờ nội vụ phủ có gì sai, thì cũng như gián tiếp nói Hoàng thượng sai lầm. Không nên thay đổi người, dù thay đổi ai, đều sẽ có sai lầm, hoàn toàn không phải người Vương gia sai.

Lý Già La cảm thấy Triệu Hoàng Hậu là người lợi hại, tưởng như không làm gì nhưng lại đánh một quyền về phía Vương gia.

Hơn nữa còn ở trước mặt Lý Già La, nàng ta muốn tự nói với nàng, Triệu Hoàng Hậu cùng người Vương gia cũng là bất hòa.

Mặc dù mọi người đều biết sự thật này, nhưng thật sự ám chỉ thẳng thắn như vậy với Lý Già La, đây là lần đầu tiên?

Lý Già La nói: "Thần thiếp cảm thấy, không thể đổ cho nội vụ phủ, từ lúc người nội vụ phủ thay đổi. Mỗi lần thần thiếp nhận được gì đó đều tốt hơn so với trước kia. Hơn nữa, quan mới nhận chức thường càng quản nghiêm nội vụ phủ. Làm sao có khả năng phạm sai lầm? Nếu là phạm, cũng là người khác vu oan hãm hại. Hoàng Thượng, Trịnh tiệp dư chết, thần thiếp cảm thấy vẫn nên tra từ trong cung. Mà không phải tìm xem độc được là từ đâu đến. Độc được không thể tự giết chết người, chỉ có người dùng độc để giết."

Lời của Lý Già La hoàn toàn gạt nội vụ phủ qua một bên, hơn nữa bình thường nội vụ phủ làm việc cũng rất đặc lực.

Triệu Hoàng Hậu nghe xong gật đầu, "Thực phi nói cũng đúng, quả thật không liên quan đến nội vụ phủ, chỉ sợ có người muốn đổ tội lên quan nội vụ phủ." Cho nên, Hoàng Thượng ngài phải phòng bị mới được.

Hoàng Thượng: "Hoàng Hậu cùng Thục phi nói đều có lý, việc này, Hoàng Hậu mau chóng điều tra rõ, tìm thủ phạm, làm cho hậu cung an tĩnh lại."

Mục đích của Hoàng Hậu đã đạt tới, rất nhanh cáo từ.

Hàng năm trong cung đều có người chết, trừ phi là người quan trọng mới có thể truy tìm nguyên nhân. Mặc khác, người không quan trọng thì đâu tất yếu.

Trịnh tiếp dư chết, hoàn toàn có thể nói là có người hầu ghi hận trong lòng, vì báo thù cho tử muội hoặc nguyên nhân linh tinh, cho nên mới hạ độc hại Trịnh tiếp dư.

Tìm một người thế tội, cũng không phải không thể. Chỉ là nếu như có thể tìm ra hung phạm, Triệu Hoàng Hậu cũng không có không nguyện ý.

Nếu như hoàng tự xảy ra chuyện, Hoàng Thượng khẳng định muốn nghiêm khắc đem người tra ra, nhưng đây là Trịnh tiếp dư đã thất sủng, nàng ta chết cũng tạo ra ảnh hưởng không lớn.

"Cô cô, về sau ngài đừng giúp ta, đây đều là mệnh của ta." Ngọc Lan đôi mắt đỏ hoe nói.

Hạ cô cô vội vàng khuyên: "Ngọc Lan, còn có một năm nữa người có thể xuất cung về nhà, cô cô nhất định giúp người!"

Nói chuyện là Hạ cô cô và Hòa Ngọc Lan ở Xuân Phương cung.

Trong lòng Hạ cô cô, Ngọc Lan giống như một đứa con của bà. Mắt thấy có hy vọng ra cung, kết quả lại như sét đánh ngang tai, Ngọc Lan lại bị Mẫn công công coi trọng, muốn Ngọc Lan gả cho hần.

Mẫn công công, Mẫn Hoài An này tâm tư âm trầm gian xảo, nay còn theo hầu Vương Sung nghi, người như vậy các nàng làm sao đấu được?

Mẫn Hoài An trong lúc vô tình đụng phải Ngọc Lan, liền nảy sinh tâm tư với Ngọc Lan. Nhưng làm một thái giám chân thực, một đời còn có thể sao? Hạ cô cô không muốn Ngọc Lan bị phá hủy.

"Cô cô, ngài đừng đi, không có ích lợi gì còn liên lụy cả ngài. Mẫn công công nói, nếu ta không đồng ý, hắn cũng sẽ khiến ta đồng ý." Ngọc Lan đã quyết tâm muốn chết.

Bởi vì Ngọc Lan biết, nếu gả cho Mẫn Hoài An, sau này chỉ có thể nhận vô tận tra tấn. Nàng biết Mẫn Hoài An nhiều năm trước có thể tử, nhưng theo Mẫn Hoài An mới mấy tháng liền bị tra tấn đến chết, với người ngoài chỉ nói bị bệnh chết, ai có thể nói gì?

Những cung nữ như các nàng mệnh đều không đáng giá, ai cũng sẽ không đi thăm dò vì sao một cung nữ lại chết .

"Không Ngọc Lan, cô cô không sợ, ta có điểm yếu của Mẫn Hoài An trong tay. Cô cô cùng hắn đi đàm phán, hắn sẽ từ bỏ ý định này."

Hạ cô cô nói tiếp: "Qua ngày mai, mặc kệ xảy ra chuyện gì, người đều không được quản. Sống tốt một năm sau đó ra cung, cũng có thể sống tốt. Nếu có người hỏi người cái gì, người đều nói không biết, nghe rõ chưa?"

"Cô cô, ngài muốn làm gì?" Ngọc Lan lo lắng nắm tay Hạ cô cô.

"Ta chỉ muốn người sống tốt qua ngày, ta đây một đời không thể ra cung , nhưng hi vọng người có thể thay ta hoàn thành nguyện vọng này."

"Nếu người còn xem ta là cô cô, thì không được hỏi gì cả. Không thì ta coi như chưa từng biết người!" Hạ cô cô nghiêm khắc nói.

Đến buổi tối, Hạ cô cô thay đổi một thân quần áo sạch sẽ, một mình đến một nơi hoang vu ở Yêu Nguyệt cung

Yêu Nguyệt cung là lãnh cung, ở địa phương này gặp người cũng không ai phát hiện.

Âm thanh Mẫn Hoài An phía sau vang lên, "Như Lan, vài năm không gặp đâu thể ngờ chúng ta lại gặp nhau ở lãnh cung này?"

Hạ cô cô quay đầu, đối Mẫn Hoài An nói: "Mẫn công công, kính xin người tha Ngọc Lan."

"Ngọc Lan? Người nói tiểu cô nương kia, ta đây là vì nàng ấy, đi theo ta ai dám khinh thường?" Mẫn Hoài An nói: "Không thể vì một câu nói, mà muốn ta thả người đi."

"Mẫn Hoài An, người có thể tìm người khác, chính là Ngọc Lan không được."

"Người có tư cách gì đến yêu cầu ta? Hử?" Mẫn công công cười lạnh nói: "Ta cùng người không có giao tình gì."

Hạ cô cô nghe xong, nhìn chăm chăm Mẫn Hoài An, "Trịnh tiệp dư là do người giết chết."

Một câu vừa thốt ra, Mẫn Hoài An lập tức bóp chặt cổ Hạ cô cô: "Nói, làm sao người biết?"

Hắn làm vô cùng sạch sẽ, không nghĩ tới còn có người biết?

"Người không cần quan tâm ta làm sao biết, người chỉ cần thả Ngọc Lan, ta cam đoan, không nói chuyện này ra."

Mẫn Hoài An cười nói: "Người nói cũng không ai tin tưởng, bất cứ việc gì đều phải có chứng cứ, người nói là ta giết thì ta cũng có thể nói người

giết, mọi người sẽ tin ai? "

"Phải không? Nhưng nếu là người khác biết, người cùng Trịnh tiệp dư có quan hệ gì, xem người là tin tưởng người hay tin tưởng ta!" Hạ cô cô cho dù bị bóp cổ, cũng không sợ hãi chút nào.

"Người cứ bóp chết ta đi, hôm nay nếu dám mời người tới thì đã hoàn toàn chuẩn bị, chỉ cần ngày mai ta vừa chết, sẽ có người đem chuyện người cùng Trịnh tiệp dư nói ra, đến lúc đó, người cũng sẽ xuống dưới cùng ta." Hạ cô cô nói.

Mẫn Hoài An buông lỏng cổ Hạ cô cô: "Được rồi, chỉ là tiểu cung nữ, bỏ thì bỏ. Nhưng nếu người dám tiết lộ nửa câu, ta sẽ cho người biết cảm giác sống không bằng chết!"

"Cái gì gọi là sống không bằng chết." Giọng nói Vương Vũ Lộ đột nhiên vang lên, Mẫn Hoài An cùng Hạ cô cô giật mình, không nghĩ đến còn có người ở bên cạnh nghe.

"Mẫn công công, sao bản cung lại nghe người ta nói, cái chết của Trịnh tiệp dư có liên quan tới người. Trước kia người có quan hệ gì với Trịnh tiệp dư? Hạ cô cô, sao người cùng công công trong cung bản cung lại ở đây?" Vương Vũ Lộ nhàn nhạt cười hỏi.

Wương Vũ Lộ nói ra những lời này, cũng chính là nghe được hai người nói chuyện.

Mẫn Hoài An không biết từ lúc nào bị Vương Sung nghi nhìn đến, nay trực tiếp vừa vặn bắt được.

Hiện tại điểm yếu trong tay hắn hoàn toàn vô dụng. Bởi vì trong tay Vương Sung nghi có điểm yếu của hắn. Nàng ta thật có tính nhẫn nại, hắn luôn cho rằng một giọt nước cũng không lọt, thế nhưng ai biết liền bề. Cũng là chính mình khinh địch.

Vương Sung nghi có thể một mình đến đây, khẳng định là có chuẩn bị, trong cung Trịnh tiếp dư mới chết, nếu lại chết một cái sung nghi, chuyện liền lớn.

Mẫn Hoài An bỏ đi ý định giết người bịt miệng, nhìn Vương Sung nghi nói: "Nường nường, chuyện trước kia chúng ta đều quên đi, hi vọng nường nường chớ nên trách tội."

Vương Vũ Lộ: "Bản cung sợ, lúc nào đó Mẫn công công người lấy chuyện của bản cung nói. Nhưng bây giờ thì ta yên tâm, bản cung biết người cùng Trịnh tiếp dư có quan hệ bất thường. Mẫn công công có quan hệ gì với Trịnh tiếp dư? Không ngại cùng bản cung nói chứ?"

"Hạ cô cô, hănh không muốn nói vậy người nói đi. Người yêu cầu chuyện gì, bản cung có thể cho người làm, thế nào? Còn có thể thả người cùng Ngọc Lan đi ra cung."

"Nường nường, nô tỳ không bằng lòng ra cung, hôm nay tất cả việc này, Ngọc Lan đều không biết." Hạ cô cô nói.

"Người yên tâm, bản cung ân oán rõ ràng, tuyệt đối sẽ không liên lụy người vô tội. Bản cung đây, bị người uy hiếp nên mới bất đắc dĩ mà dây vào. Cứ thế đi, Hạ cô cô, người đến chỗ bản cung hầu việc thấy thế nào?"

Hạ cô cô nói: "Đa tạ ý tốt của nường nường, chỉ là nô tỳ đã quen ở Xuân Phương cung."

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Kế Trong Kế

Editor : Lục sung nghi.

Beta : Vy tu nghi

"Vậy bản cung không miễn cưỡng người, nhưng hôm nay người phải cùng bản cung trở về một chuyến. Mẫn công công, về sau nếu Hạ cô cô xảy ra điều gì ngoài ý muốn, bản cung sẽ tìm người."

Hạ cô cô biết, Vương Sung nghi muốn đem sự tình hỏi rõ ràng. Về chuyện về sau của Vương Sung nghi cùng Mẫn công công ra sao, bà cũng không muốn biết.

Nói cho Vương sung nghi là thêm một người biết, Mẫn Hoài An cũng không dám làm càn .

Bà vốn ôm quyết tâm chết đến, cho nên cũng không sợ Vương sung nghi giở trò quỷ gì.

Biết được tin tức từ chỗ Hạ cô cô, Vương Sung nghi rất hưng phấn. Cuối cùng không cần bị Mẫn Hoài An kiềm chế nữa.

Về phần người sau lưng hắt ta, hiện tại cũng không sợ, chung quy người sau lưng chỉ cần không làm rõ, liền trở thành không biết.

Mẫn Hoài An này không ngờ trở thành thái giám vẫn là một kẻ si tình. Trước khi Mẫn công công tiến cung, có một thanh mai trúc mã lớn lên cùng

hắn. Nhưng chẳng may người đó qua đời. Vì sinh tồn mà vào cung làm thái giám.

Sau đó, trong tay Mẫn Hoài An có chút quyền lực, lại gặp phải cung nữ có chút giống người hắn yêu. Muốn cung nữ đấy làm thê tử hắn, nhưng không biết có phải vì trở thành thái giám hay không mà Mẫn Hoài An đối với cung nữ này rất thô bạo. Qua mấy tháng, cung nữ liền 'Bệnh chết'.

Mà cung nữ Ngọc Lan, cùng với thanh mai trúc mã càng giống nhau, hắn vừa nhìn thấy, liền muốn bắt lại.

Đại cung nữ Bạch Cúc cười nói: "Nương nương, nhờ có ngài viết thư cho đại nhân, cho người tra xét Mẫn công công, không thì chúng ta còn phải bó tay."

Vương Vũ Lộ cười: "Cũng là vận khí của chúng ta tốt, vừa vặn Ngọc Lan lớn lên giống thanh mai trúc mã của hắn, không thì sao có thể bắt lấy đuôi lão hồ ly kia?"

Nàng chỉ biết, Hạ cô cô khẳng định biết không ít chuyện. Kết quả đúng thế.

Mẫn Hoài An và Trịnh tiệp dư, một thái giám và một cung phi, còn có loại quan hệ không sạch.

Nhưng cũng khó trách, hai người đều biến thái, cho nên có thể hợp với nhau cùng một chỗ.

Chỉ là Trịnh tiệp dư cũng không tự lượng sức mình, muốn lợi dụng loại quan hệ này, bắt Mẫn Hoài An tiếp tục làm việc cho nàng ta, còn muốn lật ngược tình thế.

Nghĩ đến, Mẫn Hoài An bị Trịnh tiệp dư uy hiếp, mà Trịnh tiệp dư không khác gì bị đày vào lãnh cung. Nên Mẫn Hoài An mới có thể ngầm hạ độc

nàng ta.

Quả nhiên tình nhân như thuốc độc, trực tiếp muốn cắt mệnh Trịnh tiệp dư.

Đáng tiếc, nếu như có thể đem chuyện này để lộ ra, mạng sống Mẫn Hoài An liền khó giữ được .

Nhưng nàng đã có điểm yếu của hẳn, đối lấy chính mình không bị người khác quản chế. Nếu quả thật cho truyền tin ra, Mẫn Hoài An chết cũng sẽ đem chuyện của nàng nói ra, vậy cũng không phải chuyện có lợi.

Ha ha, về sau Mẫn Hoài An sẽ không bao giờ ở trước mặt nàng khoa tay múa chân. Vương Vũ Lộ trong lòng luôn có một ngượng khó chịu nay lập tức biến mất, thật sáng khoái.

"Cô cô, chúng ta thật sự có thể đi ra ?" Ngọc Lan còn không dám tin tưởng, thật sự trong cung thả ra?

Hạ cô cô cười nói: "Đúng vậy."

"Cô cô có thể theo ta đi ra thật tốt!" Hạ cô cô không có chuyện gì, còn được bà ra cung, Ngọc Lan cảm thấy hôm nay trời trở nên đặc biệt sáng.

"Về sau người phải nuôi sống ta, người vui sao?"

"Con tất nhiên vui vẻ nuôi sống cô cô, cô cô ngài cứ xem đi!" Ngọc Lan nói.

Hạ cô cô nhìn phương trời xa, có thể đi ra lồng chim này, cũng không uổng công chính mình lúc ấy gặt đầu.

Lục công công ở Trường Xuân cung tìm bà. Muốn bà phối hợp dẫn Mẫn Hoài An ra, kỳ thật bà không biết Mẫn Hoài An giết chết Trịnh tiệp dư. Chẳng qua là biết Trịnh tiệp dư cùng Mẫn Hoài An quan hệ không đơn

giản. Hạ cô cô ở trong cung Trịnh tiếp dư lúc còn là Nhu phi, nhưng không được coi trọng.

Người không được coi trọng, thường thường có thể phát hiện người khác có gì đó, nghĩ đến Lục công công cũng nghĩ tới cái này, cho nên tìm chính bà.

Bà căn bản cũng không có nói Mẫn Hoài An giết Trịnh tiếp dư. Nhưng Mẫn Hoài An có tật giết mình, thêm nữa biết bà từng trong cung Nhu phi, cho nên không đánh đã khai .

Vương Sung nghi xuất hiện, bà liền có lời cùng Vương Sung nghi nói.

Đương nhiên, Hạ cô cô biết Mẫn Hoài An thấy bộ dáng Ngọc Lan giống người kia của hần, cũng có nghe người nói qua trước kia Mẫn công công có một thanh mai trúc mã.

Vì thế bà nói với Vương Sung nghi những bí mật này. Chắc hiện tại Mẫn Hoài An cũng không dễ chịu đâu.

Chỉ là dù hần sống hay chết, kể cả mọi thứ trong cung tất cả đều đã không còn quan hệ, hậu cung luôn tràn ngập thị phi sẽ cách xa các nàng.

Nói đến, Thục phi quả thật không đơn giản, Vương Vũ Lộ bị đùa bỡn trong tay mà còn không biết.

Thục phi cũng không vì bà biết chuyện này, mà đem bà bịt miệng, có thể nàng ta không sợ bà nói ra.

Đúng vậy, nàng ta có thể tính kế tốt những người này đến thế, khẳng định cũng suy tính trường hợp bà phản bội.

Nhưng bà bây giờ đứng ra, cùng người khác nói Thục phi tính kế Vương Sung nghi, cũng không ai tin tưởng.

Bởi vì chuyện này, Thục phi được chỗ tốt nào? Đáng ghét là Vương Sung nghi từ nay về sau sẽ thoát khỏi Mẫn công công, không bao giờ bị Mẫn công công kiềm chế trong tay nữa.

Chẳng lẽ Thục phi được chỗ tốt, chính là giúp Vương Sung nghi? Tất nhiên đây không phải lý do.

Dù là ai cũng sẽ không tin tưởng lời bà, cho nên sao nàng ta còn muốn mạng bà nữa chứ. Hoàn toàn không cần.

Người trong cung đều quá phức tạp, ai cũng không đơn giản, về sau cũng không muốn có quan hệ với bọn họ nữa.

"Người đã ra cung chưa?" Lý Già La hỏi Tiểu Lục Tử.

Tiểu Lục Tử: "Đã ra rồi ạ, đi ra một con đường khác, miễn cho có người muốn bịt miệng, nô tài cũng an bài người, sẽ không xảy ra chuyện."

Tiểu Lục Tử bội phục chủ tử nhà mình một điểm, chính là đáp ứng lời của người khác nhất định phải làm. không phải mới đây sao? Đáp ứng đưa Hạ cô cô cùng Ngọc Lan ra cung, liền an an toàn toàn đưa người ra ngoài.

"Vậy thì tốt." Lý Già La gật đầu.

Cha mẹ Ngọc Lan đã dọn ra nơi khác, những người đó sẽ không bởi vì một cung nữ nhỏ nhoi mà tìm nguyên nhân đến cùng.

Hơn nữa, chân tướng thật sự đi ra. Liền không có người nào mà không muốn giết người diệt khẩu .

Vương Vũ Lộ hiện tại không bị ai kiềm chế, Mẫn công công còn ngày dễ chịu sao? Đương nhiên sẽ không dễ chịu. Bây giờ hảo hảo xem cuộc vui...

Trịnh tiệp dư cũng đã qua đời mấy ngày, thời tiết dần dần nóng, lại buông đi, chỉ sợ cũng không ổn.

Mà Vương Vũ Lộ đang cùng Triệu Hoàng Hậu ở Khôn Ninh cung xin lỗi, bởi chuyện nội thị bên người nàng, "Hoàng Hậu nương nương, thần thiếp chỉ có thể ngầm nói với người. Chuyện này, thật sự là quan hệ quá nhiều, truyền đi sẽ không tốt."

Triệu Hoàng Hậu nói: "Ra khỏi Khôn Ninh cung của bản cung, cái gì đều không biết, người cứ việc nói."

Vương Vũ Lộ: "Đều là thần thiếp nhìn người không tốt, Hoàng Hậu nương nương, Trịnh tiệp dư chết là Mẫn công công bên người thần thiếp hạ độc hại chết!"

"Cái gì? Mẫn công công? Mẫn Hoài An?" Triệu Hoàng Hậu giật mình hỏi.

"Chính là hắn! Nguyên lai hắn vẫn luôn là người của Trịnh tiệp dư, còn cùng Trịnh tiệp dư quan hệ không sạch sẽ. Sau này, sợ thần thiếp phát hiện, liền giết Trịnh tiệp dư diệt khẩu. Thần thiếp thật sự hồ thẹn."

Làm Hoàng Hậu, nghe đến quan hệ không sạch sẽ, nàng lập tức hiểu.

Lịch sử hậu cung, cung phi được sủng ái thì không mấy ai nhưng thất sủng thì rất nhiều. Ngày ngắn đêm dài vắng lặng liền có cung phi cùng thái giám làm loại quan hệ kia.

Triệu Hoàng Hậu hỏi: "Vì sao trước kia không sợ, hiện tại liền sợ?"

"Trước kia Trịnh tiệp dư vẫn là Nhu phi, hiện tại nàng ta thành Trịnh tiệp dư, bởi vì đã làm sai chuyện gì, liền bị Hoàng Thượng trừng phạt. Cho nên Trịnh tiệp dư ngầm muốn Mẫn Hoài An giúp nàng ta, muốn một lần nữa được làm Hoàng Thượng sủng ái, Mẫn Hoài An bị uy hiếp, cho nên liền..."

Kính xin nương nương tha tội, là thần thiếp không quản tốt nô tài của mình, khiến hắn gây họa."

Triệu Hoàng Hậu: "Người đứng lên đi, chuyện này cũng không thể trách người, chỉ là chuyện này, đúng là không thể nói ra miệng. Về phần Mẫn Hoài An, nếu là nô tài của người, như vậy người xử trí đi. Nhớ kỹ, không thể dây dưa lằng nhằng, cũng không cần lưu lại!"

"Nường nường, thần thiếp đa tạ nường nường tha thứ!" Vương Sung nghi trong lòng cười .

Nay đã có thể danh chính ngôn thuận tự mình xử trí Mẫn Hoài An.

Vương Vũ Lộ đã sớm trói Mẫn Hoài An lại, miệng cũng chặn. Từ Khôn Ninh cung trở về, Vương Vũ Lộ trực tiếp đến chỗ Mẫn công công, nàng thờ dài nói: "Mẫn công công, không phải bản cung không giúp người, vì Hoàng Hậu đã biết tại sao Trịnh tiệp dư lại chết. Trên đời không có tường nào gió không lọt qua được, người giết Trịnh tiệp dư, lại bị người nhìn thấy, mà Hạ cô cô lại tố giác người, không có cách nào bản cung giữ người lại được.

Người nhớ kỹ, không phải bản cung hại người, là bị bắt đặc dĩ, người đến âm tào địa phủ, cũng không cần kêu oan. Bởi vì người quả thật đáng chết!

Về phần người nói, nếu người chết sẽ có người nói ra bản cung giết tú nữ kia. Người yên tâm, người của người an bài, bản cung đã sớm giải quyết. Hãn vĩnh viễn cũng không mở miệng được, ta dạy người một đạo lý, bản cung không phải chỉ có vài người trong cung, gia tộc bản cung làm việc dù chỉ một chút cũng nghiêm túc. Kiếp sau nhớ kỹ, vĩnh viễn đừng uy hiếp người hơn người, bởi vì người chỉ có thể chết! Người tới, đưa Mẫn công công lên đường!"

Mẫn công công miệng bị bịt, tay chân bị trói, một vài người cầm một mảnh vải dài, quấn trên cổ Mẫn công công.

Vương Vũ Lộ đi ra, không đến nửa khắc đồng hồ, cung nhân hồi báo Mẫn công công đã bỏ mình .

"Tốt xấu cũng từng theo bản cung, tìm địa phương tốt đem hẩn an táng đi." Vương Vũ Lộ thương xót nói.

Nàng từng nói, bất cứ việc gì uy hiếp nàng, đều không có kết cục tốt, Mẫn công công, người có biết bản cung đợi bao lâu không? Mấy năm đi.

Bản cung xem như phúc hậu , trực tiếp cho người một cái chết thoải mái. Mấy năm nay người có biết, bản cung bị người áp chế, có bao nhiêu khó chịu không?

Buổi tối bản cung đột nhiên tỉnh lại, muốn ngủ tiếp cũng không được, đều là bởi vì bị người nắm thóp.

Hiện tại đã tốt, Vương Vũ Lộ cảm thấy nàng có thể ngủ một giấc an ổn .

Mà Hoàng Thượng vừa nghe nguyên nhân Trịnh tiệp dư chết, liền đem toàn bộ phong hào bỏ hết. Đối với cái nón xanh này, Hoàng Thượng tỏ vẻ một chút cũng không muốn mang.

Triệu Hoàng Hậu khuyên nhủ: "Đoạt phong hào Trịnh tiệp dư, luôn muốn có cái nguyện ý, mà nguyên nhân này tóm lại không tốt, miễn cho người khác nghi kỵ."

Chung quy không phải chuyện sáng rọi, làm sao còn muốn cho mọi người đều biết, còn không bằng liền bảo trì nguyên dạng. Dùng quy cách tiệp dư cho nàng ta hạ táng.

Hoàng Thượng nhin được khẩu khí này, nhưng muốn Trịnh tiệp dư táng tại hoàng lăng? Đó là nằm mơ. Nhập hoàng lăng cũng chỉ là cỗ quan tài, thi thể Trịnh tiệp dư bị người ném tới loạn phần cương, không thì Hoàng Thượng tuyệt đối không thoải mái.

"Cái gì? Mẫn Hoài An chết ?" Vương Thái Hậu giật mình hỏi.

Tại sao không bao lâu, liền bất ngờ thay đổi như vậy?

Mẫn Hoài An là thái giám được Vương thái hậu coi trọng, mấy năm nay, giúp bà làm không ít chuyện.

"Không phải trong lòng Vương Sung nghi đã rõ Mẫn Hoài An là người của ai sao? Chẳng lẽ là muốn triệt để xé rách mặt với ai gia?" Vương Thái Hậu tức giận nói.

Cung ma ma: "Thái Hậu nường nường, hình như là Mẫn Hoài An làm ra chuyện không tốt, cho nên mới..."

"Cái gì chuyện không tốt? Nếu biết Mẫn Hoài An là người của ai gia, muốn xử trí, cũng phải xem ai gia một cái. Không nói một tiếng liền đem người giết đi, nàng ta muốn làm cái gì?" Vương Thái Hậu giận dữ nói "Người đi tìm Vương Sung nghi, đem lời ai gia nói, hỏi lại nàng ta một lần, nếu là người thông minh, cũng không cần quanh co lòng vòng."

Cung ma ma biết Vương Thái Hậu đang tức giận, vội vàng nói: "Nường nường, chuyện Mẫn Hoài An tuyệt đối không thể. Hiện tại chúng ta cho người từ Từ Ninh Cung đi nói, ngược lại rơi xuống thế yếu. Không bằng, nô tỳ cho người đi chỗ Vương Sung nghi hỏi thăm một chút. Với tính cách của Vương Sung nghi không thể muốn đối nghịch với ngài được, nàng ta sẽ đem chân tướng nói cho chúng ta biết."

"Cũng đúng, là ai gia chưa suy nghĩ kỹ, người cho người hỏi thăm một chút."

Kết quả Vương Vũ Lộ nghiêm túc trực tiếp đem sự tình nói rõ.

Cung ma ma nghe được chỉ chặc lưỡi, ngượng ngùng nói cho Vương Thái Hậu. Đây là cho Hoàng Thượng mang nón xanh, không phải là đáng chết sao?

"Cái gì? Mẫn Hoài An cùng Trịnh tiếp dư? Bọn họ thật to gan!" Vương Thái Hậu cả giận: "Không biết xấu hổ, quả nhiên là đáng chết!"

"Nường nường, nô tỳ cảm thấy, chúng ta vẫn là không cần quản chuyện Mẫn Hoài An. Nếu để cho người khác biết Mẫn Hoài An cùng Từ Ninh Cung có quan hệ, Hoàng Thượng biết, thì sẽ nghĩ như thế nào?"

Nói không chừng còn tưởng rằng Thái Hậu nường nường cố ý bao che người cho Hoàng Thượng đội nón xanh.

Như vậy chẳng phải là ảnh hưởng đến tình cảm mẹ con của Thái Hậu và Hoàng Thượng sao?

Nam nhân nào cũng đều không thích chuyện như vậy, nếu để cho Hoàng Thượng biết Mẫn Hoài An với Từ Ninh Cung có quan hệ, hiểu lầm kia có thể to lớn.

Không thể nhúng tay vào chuyện này. Còn phải đem Mẫn Hoài An nói thành là đáng.

Vương Thái Hậu nói: "Người nói đúng, sao Mẫn Hoài An lại có quan hệ chứ, một chút quan hệ cũng không có."

"May người nhắc nhở ai gia, không thì liền sai lầm!"

Cung ma ma: "Dạ, Thái Hậu nường nường coi trọng tình nghĩa cho nên khi nghe được chuyện của Mẫn Hoài An mới vì hấn mà bênh vực kẻ yếu. Chỉ là con người này không đáng để nường nường ngài đối xử tốt như vậy. Mẫn Hoài An cô phụ nường nường, đây hết thấy đều là hấn làm xằng làm bậy mới rước lấy họa."

"Các người đều là người của ai gia, ai gia không đối tốt, sao có thể làm một chủ tử tốt được?" Vương thái hậu nói.

"Vương Sung nghi ngược lại thật sự thông minh." Vương Thái Hậu nói. Đúng vậy, từ nay về sau, nàng ta thoát khỏi Mẫn Hoài An. Hơn nữa cũng không có dám cầm cái gọi là chứng cứ kia, nói Vương Vũ Lộ giết người. Mẫn Hoài An bây giờ là cá nhân kêu đánh con chuột, vật hấn lưu lại, ai sẽ tin tưởng?

Vương Vũ Lộ có gan tố giác Mẫn Hoài An là một trong những nguyên nhân. Nếu không phải Mẫn Hoài An không đội nón xanh cho Hoàng Thượng, nàng ta còn phải suy nghĩ một chút. Nhưng cơ hội đến trong tay, nàng không nắm chắc, vậy thì không thể nào nói nổi.

Cho nên từ chuyện này mà nói, là Mẫn Hoài An tự mình hại chết chính mình.

"Chủ tử, hiện tại Vương Sung nghi không có người kiểm chế, chẳng phải là càng nhắm vào chủ tử?" Hồ Phách hỏi.

"Không, hiện tại nàng ta đối phó ta, còn không bằng làm Hoàng Thượng sủng ái, sinh một đứa trẻ."

Lý Già La cười nói: "Hiện tại trong cung nhiều mỹ nhân, nàng ta phải cùng nhiều người tranh, còn có thời gian đối phó ta sao?"

Tuy rằng Mẫn Hoài An uy hiếp Vương Vũ Lộ, nhưng hấn không phải là một cánh tay của Vương Vũ Lộ sao? Vương Thái Hậu an bài hấn bên người Vương Vũ Lộ, tuyệt đối không phải chỉ trưng ở đó. Chờ bọn họ lại nghĩ ra thủ đoạn gì để đối phó chính mình, còn không bằng trực tiếp tiêu diệt hấn. Như vậy, chính là lại nhiều biện pháp, không có nhân, liền làm không nổi .

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Nhờ

Editor: Mai Thái phi.

Beta: Thiên phi.

Vì năm nay có đợt tuyển tú, việc tương đối nhiều, cho nên không đi hành cung nghỉ hè.

Sau khi Hoàng Thượng hết bận rộn việc triều chính, cũng bắt đầu đi đến hậu cung.

Lần này người được sủng hạnh đầu tiên là Gia Thành huyện chủ, Lâm quý tần.

Nhưng sau khi Lâm quý tần được thị tẩm, không thăng phân vị, chỉ được thưởng một ít đồ.

Ngày thứ hai khi đến Khôn Ninh cung thỉnh an Hoàng Hậu, mọi người nhìn thấy một mỹ nhân đỏ mặt thẹn thùng, hành lễ với Hoàng Hậu và các phi tần có phân vị cao.

Trong đó không thiếu tần phi tính toán trong lòng, còn một số thì vụng trộm nhìn Thục phi, hi vọng Thục phi sẽ làm gì đó bác mặt mũi Lâm quý tần, chung quy người này đang tranh sủng với Thục phi.

Nhưng biểu hiện của Thục phi vẫn bình thường, sắc mặt không có chút biến hóa nào. Thật là làm cho một số người thất vọng rồi.

Lý Già La cảm thấy buồn cười, trong cung nhiều nữ nhân như vậy, nếu với ai cũng ghen tị, vậy thì cả ngày đều không cần làm chuyện khác, chỉ cần ghen tị với người khác đã hết ngày mất rồi.

Hoàng Thượng lại không thể chỉ có một nữ nhân, nếu chỉ có một nữ nhân, người đó chính là Hoàng Hậu. Các nàng chỉ là phi tần, ăn dấm chua cái gì. Chỉ cần làm tốt việc của bản thân, khi Hoàng Thượng sủng ái người, người cao hứng, khi không sủng ái người, người cũng đừng oán trời trách đất.

Nay nàng còn phải chăm sóc nhi tử, sao có thể đem tất cả chú ý đặt lên người một nam nhân?

Sau đó Hoàng Thượng liên tục sủng hạnh các tần phi mới, nhưng đều không có tăng phân vị, chỉ cho ban thưởng.

Cách làm như thế, ngược lại là khiến trong lòng những người cũ yên tâm không ít. Chung quy năm đó các nàng sau khi thị tẩm, một bộ phận là được tăng phân vị. Cho nên, càng là các tú nữ đến sau, cơ hội tăng phân vị đều thấp hơn so với người cũ.

Cũng không uổng công các nàng sinh sớm vài năm để nhập cung.

Hoàng Thượng cũng không phải là đồ háo sắc, tự nhiên hiểu được đạo lý cân bằng này.

Bụng Lý Già La ngày càng lớn, nhưng thân thể rất tốt, Hoàng Thượng lệnh 2 cái thái y mỗi ngày đều phải đến đây bắt mạch.

Rất nhanh đã đến sinh thần hai tuổi của Tam hoàng tử. Trước sinh thần một ngày, Lý Già La phân phó phòng bếp Trường Xuân cung sáng mai phải chuẩn bị mì trường thọ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hoàng Hậu phái người đến tặng lễ vật, tiếp theo là Đức phi cũng đưa lễ vật đến. Vì biết hôm nay Hoàng Thượng nhất định sẽ đến đây, cho nên các nàng chỉ cho người đưa lễ chứ không đến, miễn quấy rầy Hoàng Thượng và Tam hoàng tử.

Chỉ là sau đó, có rất nhiều mỹ nhân với quý nhân tự mình đến, tỏ vẻ chúc mừng sinh nhật Tam hoàng tử, ngay cả Trương Ôn tần cũng mang theo Tam công chúa tới.

Trương Ôn tần thấy nhiều mỹ nhân quý nhân ở đây như vậy, vốn đang muốn ở lại, nhưng vừa nhìn tình huống này, liền tìm cái cớ, mang theo Tam công chúa cáo từ.

Anh Đào mất hứng đi chuẩn bị nước trà, Tiểu Lục Tử vừa lúc đến phòng uống trà, Anh Đào nói thầm: "Còn chưa thấy qua những chủ tử không biết xấu hổ như vậy, muốn ở đây chờ không chịu đi rồi."

Tiểu Lục Tử: "Mất hứng cái gì? Hoàng Thượng muốn đến, nhưng Hoàng Thượng đến để gặp chủ tử chúng ta và Tam hoàng tử, nhìn thấy nhiều người thế này, người cảm thấy Hoàng Thượng sẽ cao hứng sao?"

"Đương nhiên sẽ không cao hứng, nhưng nếu gặp hồ ly có mị lực, vậy biết làm sao được?" Anh Đào nói.

"Hoàng Thượng chúng ta không phải loại người như vậy, người hãy yên tâm, không thấy chủ tử chúng ta cũng không nói lời nào sao?" Tiểu Lục Tử nói: "Chút nữa đi vào, đừng nhìn mặt, đừng cho người ta sau lưng nói chủ tử chúng ta không thích chiêu đãi khách nhân, chung quy người ta cũng là vì chúc mừng sinh thần của Tam hoàng tử."

"Ta biết!" Anh Đào cũng chỉ biểu hiện mất hứng ở nơi không người, lải nhải hai câu, trước mặt mọi người, nàng vẫn quy cũ.

Anh Đào dâng trà, Lý Già La cười nói với những mỹ nhân và quý nhân này: "Các vị muội muội mời dùng trà."

"Đa tạ nương nương chiêu đãi, trà này uống rất ngon, trước giờ chưa uống qua trà ngon như vậy."

"Đó là đương nhiên, trà chỗ Thục phi nương nương khăng định đều là tốt nhất. Đa tạ Thục phi nương nương, cho chúng ta nếm được loại trà cực phẩm như vậy."

Lý Già La nói: "Cũng không đáng gì, nếu các muội muội thích, lát nữa bản cung gửi cho mỗi người một phần. Không phải bản cung keo kiệt, chỉ cho một ít, mà vì chỗ bản cung cũng không có mấy cân, mọi người đều muốn có, nên đành phải mỗi người một ít vậy."

"Có thể được một ít, chính là phúc khí của chúng ta, đa tạ Thục phi nương nương."

Lý Già La thấy có mấy người lấy chén trà che miệng cười, bởi vì nàng ngồi trên ghế cao, cho nên nhìn được rõ ràng thấu đáo, nhưng nàng cũng chỉ mỉm cười.

"Hoàng Thượng giá lâm!" Nghe được thanh âm này, nữ nhân trong phòng đều đứng lên, nếu không phải vì lễ nghi, hận không thể vươn cổ ra để nhìn.

Bởi vì những người này, phần lớn đều chưa nhìn thấy mặt Hoàng Thượng. Hôm nay đến Trường Xuân cung, chủ yếu là biết, Hoàng Thượng khăng định sẽ đến đây. Cơ hội khó có được như vậy, không đến chính là ngu ngốc.

Hoàng Thượng sai bước tiến vào, nhóm tần phi đều nghiêng người hành lễ với Hoàng Thượng, "Hoàng Thượng vạn phúc!"

Hoàng Thượng không biết bên này sao lại nhiều người như vậy, chỉ thuận miệng nói, "Miễn lễ bình thân". Sau đó không để ý những phi tử này, mà trực tiếp đi lên trước, đến trước mặt Thục phi, nói: "Để nàng chờ lâu, có đói bụng hay không?"

Lý Già La mỉm cười: "Thần thiếp không sao, chỉ là Lạc nhi đã đói bụng."

Hoàng Thượng cười nói: "Trẫm xem hẳn chắc là muốn ăn mì trường thọ đi."

Hoàng Thượng không có để ý những ánh mắt của các tần phi nhìn hẳn, chỉ nháy mắt với Lưu Vĩnh Toàn, sau đó mang Lý Già La vào nội thất.

Lưu Vĩnh Toàn ở lại nói với các tần phi: "Các vị nương nương, kính xin trở về cung của mình. Hiện tại thân mình Thục phi nương nương không tiện, về sau nếu không phải là chuyện quan trọng thì không cần đến Trường Xuân cung."

Đại thái giám bên người Hoàng Thượng Lưu Vĩnh Toàn, lời của hẳn, là thể hiện ý tứ của Hoàng Thượng.

Mặc kệ bằng lòng hay không, hoặc là người muốn lưu lại đây, đều rời đi, nơi này liền thanh tĩnh.

Hoàng Thượng nói với Lý Già La: "Sao những người này còn lưu lại Trường Xuân cung, không biết hôm nay là sinh thần của Lạc nhi sao?" một chút ánh mắt Hoàng Thượng cũng không dành cho mấy nữ nhân này.

Bình thường tranh giành cảm tình cũng thôi đi, nay còn tới Trường Xuân cung.

Lý Già La cười nói: "Các nàng đến tặng lễ vật cho Lạc nhi, nhưng thần thiếp thấy, chủ yếu là muốn nhìn thấy Hoàng Thượng. Nếu thần thiếp đuổi

người đi, mọi người nói thần thiếp là đồ phụ thì sao?"

Hoàng Thượng nghe xong cũng cười: "Hôm nay Trẫm mới biết được, ái phi là người hiền lành hào phóng đấy."

"Hoàng Thượng, lời ngài nói là có ý gì, chẳng lẽ thần thiếp trong mắt Hoàng Thượng, là người thích ăn dấm chua sao? Thật quá oan uổng cho người ta. Nếu Thần thiếp ghen, hôm nay sẽ không để những người này đến đây. Nói tới nói lui, đều do Hoàng Thượng không phải. Ai bảo Hoàng Thượng bộ dạng anh tuấn uy vũ như vậy, hôm nay xem những người đó, nhìn Hoàng Thượng chăm chăm ngay cả mắt cũng không chớp."

Hoàng Thượng nhìn Thục phi rõ ràng đang ghen lại còn mạnh miệng, cả người cảm thấy vui sướng.

"Các nàng nhìn chăm chăm trẫm, nhưng trẫm chỉ thích nhìn chăm chăm ái phi. Trong mắt của trẫm, ái phi mới là đẹp nhất." Hoàng Thượng nói lời dễ nghe, một chút cũng không cảm thấy đỏ mặt.

Một nữ nhân bụng to như vậy, sao có thể xinh đẹp. Nhưng lời nói dễ nghe như vậy, ai cũng thích nghe.

Trong chốc lát Tam hoàng tử đã tới, nhìn thấy phụ hoàng và mẫu phi đều cười tủm tỉm, liền hỏi: "Phụ hoàng, mẫu phi, hai người đã ăn mì trường thọ rồi sao?"

Hoàng Thượng nói: "Cái tiểu tử ngốc này, mì trường thọ chính là thứ quý giá sao? Về sau sẽ dẫn con đi xem, cái gì mới gọi là thứ tốt."

Lý Già La thầm nghĩ, Lạc nhi mới 2 tuổi, lần đầu tiên biết đến mì trường thọ, cho nên cảm thấy hiếm lạ, điều này cũng rất bình thường.

Tiểu hài tử, có thể ăn được cái gì đó ngon, hoặc là chưa từng gặp cái gì đó, đều sẽ cảm thấy cao hứng.

Tam hoàng tử Tiêu Lạc cùng phụ hoàng và mẫu phi, ăn bát mì trường thọ đầu tiên trong đời, ăn xong kêu rất ngon.

Mà những mỹ nhân và quý nhân kia từ Trường Xuân cung trở về, lần đầu tiên trong đời nhìn thấy Hoàng Thượng, đều là tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi, chính là thời điểm nảy sinh mối tình đầu.

Bộ dáng của Hoàng Thượng, tuyệt đối có thể rung động những tiểu cô nương này, đối phương lại là phu quân của mình, cho nên trong lòng những tần phi này đều nở hoa.

Lại nghĩ, nếu về sau Hoàng Thượng có thể đối với mình như đối với Thục phi thì tốt rồi.

Lại có người nghĩ, Thục phi tuổi lớn hơn mình, mình còn trẻ lại có nhan sắc, cho nên, việc được Hoàng Thượng sủng ái, cũng không phải việc gì khó.

Dĩ tâm, có đôi khi không cần ngoại lực, là do chính bản thân nảy sinh ra, huống chi còn là những nữ nhân tiến cung này.

Hoàng Thượng đối với những tần phi mới tiến cung, không phải ai cũng sủng hạnh qua, chỉ là tuyển ra hơn mười người để sủng hạnh, còn rất nhiều người chưa có cơ hội thị tẩm.

Chỉ là thời gian ba năm, nếu trong ba năm không được Hoàng Thượng sủng hạnh, về sau lại có tần phi mới tiến cung, khi đó so với ngây ngô tại lãnh cung cũng không sai biệt lắm.

Nhưng cũng may còn có thất tịch, trong cung sẽ tổ chức yến hội, có yến hội, sẽ có biểu diễn, có đôi khi cũng sẽ cho các tần phi biểu diễn, đây chính là một cơ hội.

Mọi người đều xoa tay, nghĩ làm sao để bồi bật tại lễ thất tịch không giống với những người bên cạnh, tốt xấu gì cũng khiến Hoàng Thượng nhớ kỹ mình.

Triệu Hoàng Hậu không ngại những người này tới biểu diễn, nàng ở địa vị cao, chỉ cần ngồi xem là được.

Lý Già La lại càng không lo lắng, người khác biểu diễn cho mình xem, bởi vì nàng đang có thai, mà phân vị lại cao, đến lúc đó chỉ cần ngồi, hảo hảo thưởng thức là được.

Cung yến là đặt tại Chiêu Quang các, ngoài Chiêm Vọng đài, Chiêu Quang các còn có một gian phòng khách rất lớn, có thể ngồi một trăm người cũng không thành vấn đề.

Đến buổi tối, trong cung các tần phi phân vị thấp đều đến sớm. Vương thái hậu đã nói trước, hôm nay bà sẽ không đến, dù sao bà là trưởng bối, nếu đến mọi người sẽ chơi không được thoải mái.

Lễ thất tịch, vốn là thời điểm để Hoàng Thượng và các phi tử cùng chơi đùa với nhau.

"Đức phi nương nương, Thục phi nương nương đến!" Thanh âm của Thái giám rất lớn, các tần phi đều đứng lên, hành lễ với hai vị nương nương này.

Hai người bọn họ phân biệt ngồi hai bên trái phải của hai ghế chủ vị.

Vị trí chủ vị chính là của Hoàng Thượng và Hoàng Hậu.

Đức phi chọn một vị trí thấp hơn bên cạnh ghế chủ vị ngồi xuống, Thục phi cũng chọn chỗ ngồi xuống, chỗ các nàng ngồi đều có đệm lót.

Đương nhiên, cái đệm kia không phải vật ai cũng có thể ngồi.

Đức phi hỏi người hầu bên cạnh, "Trừ Hoàng Hậu và Hoàng Thượng, mọi người đều đến đông đủ chứ?"

"Hồi Đức phi nương nương, mọi người đều đến đông đủ."

Đại nhân vật tất nhiên là người xuất hiện sau cùng, Hoàng Thượng dắt Hoàng Hậu đồng thời xuất hiện, mọi người lại hành lễ một lần nữa.

Lưu Vĩnh Toàn thay Hoàng Thượng, cho mọi người đều miễn lễ, Hoàng Thượng nhìn Thục phi ngồi bên cạnh bản thân, hài lòng gật gật đầu.

"Hoàng Thượng, ca múa đã chuẩn bị xong, có thể bắt đầu hay không?"
Triệu Hoàng Hậu hỏi.

Hoàng Thượng gật đầu, kỳ thật hàng năm những màn ca múa này không có gì mới, Hoàng Thượng nhìn không có ý tứ gì.

Nhưng có thể thoải mái một chút, cũng không sao.

Trên bàn Hoàng Thượng mọi thứ so với người khác đều phong phú hơn. Hoàng Thượng thấy bên trong có anh đào mà Thục phi thích, bên Thục phi lại không có, chung quy lúc này, anh đào sớm đã không còn. Hoàng thượng cho Lưu Vĩnh Toàn đem anh đào trên bàn mình đến chỗ Thục phi.

Triệu Hoàng Hậu thấy được, có chút xót xa, nhưng sau đó liền khôi phục bình thường, làm Hoàng Hậu, sao có thể ghen?

Hoàng Thượng sủng ái một phi tử, cũng không có cái gì quá đáng, huống chi, Thục phi còn đang có thai.

Chỉ là qua nhiều năm phu thê như vậy, nhìn Hoàng Thượng đối tốt với nữ nhân khác, trong lòng xót xa cũng là bình thường.

Tóm lại Thục phi là người hiếu quy củ, là phi tử có chừng mực, so với những tần phi được Hoàng Thượng sủng hạnh không biết trời cao đất rộng

kia mạnh hơn nhiều.

Sau một lúc ca múa biểu diễn, Lý Già La cảm thấy mệt rãi rồi, vốn mang thai, dễ dàng buồn ngủ hơn so với người bình thường, hôm nay đến đây là dựa theo quy củ.

Triệu Hoàng Hậu nói với Hoàng Thượng: "Hoàng Thượng, thân mình Thục phi cùng người khác không giống, hay là cho Thục phi về nghỉ trước?"

Hoàng Thượng gật đầu, nói Lưu Vĩnh Toàn: "Người tự mình đưa Thục phi trở về, sau đó quay lại đây."

Lưu Vĩnh Toàn lập tức nhận lệnh, chạy đến bên cạnh Thục phi, truyền lại ý chỉ của Hoàng Thượng và Hoàng Hậu, Thục phi nói: "Đa tạ Hoàng Thượng và Hoàng Hậu thương xót."

Bởi vì Lý Già La có thai, cho nên ra cửa chính liền ngồi kiệu, Lưu Vĩnh Toàn tự mình nâng Thục phi lên kiệu.

Tiểu Lục Tử cười nói: "Sư phụ, người đoạt công việc của đồ đệ, sau này đồ đệ phải sống thế nào đây."

Lưu Vĩnh Toàn cười mắng: "Miệng lưỡi trơn tru, Hoàng Thượng lệnh cho ta đưa Thục phi trở về, vậy thì mọi chuyện phải tự làm. Nhìn cho thật kỹ đi, đừng bởi vì học được của ta một ít, liền đắc ý, còn có nhiều điều tốt còn áp đáy hòm, người không có nhìn thấy đâu, nên học nhiều một chút đi."

Hoàng Thượng cho Thục phi trở về, tiếp tục xem ca múa biểu diễn, Triệu Hoàng Hậu cười nói: "Hoàng Thượng, lần này các muội muội đều chuẩn bị tiết mục, trong chốc lát ngài liền có thể nhìn đến."

Hoàng Thượng: "Vậy trăm muốn xem một chút."

Tần phi biểu diễn tiết mục, mục đích là cái gì, trong lòng Hoàng Thượng biết rõ ràng, nhưng hắn sẽ không phản đối, đây cũng là chuyện bình thường.

Hoàng Hậu nói: "Vương dung hoa thân thể cũng khá, hôm nay cũng có tiết mục của nàng. Thái Hậu nương nương nói thỉnh Hoàng Thượng nhìn một chút."

"Nếu mẫu hậu nói, trăm cùng nàng cùng xem thử."

Tiết mục của Vương Minh Nhã - Vương dung hoa bắt đầu, Vương Minh Nhã biểu diễn đàn tranh, thanh âm êm tai dễ nghe, Hoàng Thượng nghe cũng nhập tâm.

Không thể phủ nhận, các phương diện Vương dung hoa đều rất tốt, bởi vì sinh bệnh, hiện tại vừa mới tốt lên, trên mặt còn mang theo một ít khí chất nhu nhược, làm cho người ta trù mến.

Khác với Vương Hiền phi, Vương Minh Nhã cho người ta cảm giác uyển chuyển hàm xúc, thoải mái.

Tuy rằng rất nhiều người ghen tị Vương dung hoa, nhưng nàng đàn thật sự rất hay. Mọi người đều nghĩ, hôm nay vì Vương dung hoa làm náo động, có phải tối nay đến phiên nàng thị tẩm hay không?

Bỏ qua tầng quan hệ với Thái Hậu nương nương, Vương Minh Nhã đúng là rất xuất sắc.

"Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, nô tài có chuyện quan trọng bẩm báo!" Một thân ảnh thái giám đột ngột cắt đứt âm thanh đàn tranh.

Mọi người đều nhìn xem ai không có ánh mắt như vậy, không thấy Hoàng Thượng đang thưởng thức sao? Nhưng nếu đã có chuyện quan

trọng, cũng phải nghe là chuyện quan trọng gì, không thì sẽ không lớn mật như vậy.

Hoàng Thượng nhìn lại, đây không phải là tiểu thái giám đi theo Lưu Vĩnh Toàn sao?

Hoàng Thượng vội hỏi: "Chuyện gì, mau nói đi!"

Lưu Vĩnh Toàn chưa trở về, mà phái một cái tiểu thái giám đến đây, cảm giác đầu tiên của Hoàng Thượng chính là, có phải Thực phi gặp chuyện gì không thích hợp trên đường về hay không.

Hello các nàng,

Mấy hôm nay bệnh lười của ta bộc phát, không đăng preview và đã bị Huệ quàng hậu khiển trách, nên hôm nay ta đành phải chăm trở lại. Preview được đăng mỗi ngày ở page LÃNH CUNG.

Các nàng nhớ ghé đọc nha.

Yêu

#ThảoHoangQuyphi

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Thụ Thương

Editor: Mai Thái phi.

Beta: Thiên phi.

Ai cũng biết không chỉ là không thích hợp, tiểu thái giám kia trán đầy mồ hôi, ngay cả hành lễ cũng quên, "Hoàng Thượng, trên đường Thục phi nướng nướng trở về, cổ kiệu bị sụp đổ, Thục phi nướng nướng từ bên trong kiệu té xuống, Lưu công công tự mình đi tìm thái y!"

Lời này vừa được thốt ra, Hoàng Thượng và Hoàng Hậu sao còn có nhẫn nại xem ca múa biểu diễn?

Hoàng Thượng lập tức đứng lên rời đi, Triệu Hoàng Hậu nghĩ Thục phi đang mang đứa nhỏ, cú ngã này, thật đúng là... Hoàng Thượng cũng không hỏi tình huống gì nữa, trực tiếp đi tìm Thục phi.

Trong lòng nàng cũng rất gấp, cho người coi chừng Chiêu Quang các, bởi vì không biết cổ kiệu của Thục phi là do người khác làm hay là trùng hợp sụp đổ, cho nên phải coi chừng mọi người. Miễn cho có người nhân cơ hội bỏ chạy. Dù không trốn thoát, nhưng hủy diệt chứng cứ, cũng không phải là không thể được.

Triệu Hoàng Hậu thầm nghĩ, Thục phi trăm ngàn lần đừng có chuyện gì, không thì Hoàng Thượng tuyệt đối sẽ nổi trận lôi đình.

Sự tình liên quan đến hoàng tự, không chấp nhận được có phần sai lầm.

Triệu Hoàng Hậu lệnh cho Đức phi trông coi mọi người, tự mình phải đi Trường Xuân cung xem Thục phi, trong lòng hy vọng, Thục phi đừng gặp chuyện không may.

Đến Trường Xuân cung, Trường Xuân cung đèn đuốc sáng trưng, Lưu Vĩnh Toàn đứng bên ngoài lo lắng, thấy Hoàng Thượng đã tới, Lưu Vĩnh Toàn hô một tiếng quỳ xuống, "Nô tài có tội, không chiếu cố tốt cho Thục phi nương nương! Thỉnh Hoàng Thượng giáng tội!"

Hoàng Thượng hỏi: "Thục phi như thế nào? Tam hoàng tử ở đâu?"

Lưu Vĩnh Toàn thưa: "Thục phi nương nương sau khi ngã xuống cổ kiêu, bụng có chút đau, nô tài mời thái y đến, trước mắt đang chẩn bệnh, Tam hoàng tử đã ngủ, cũng không biết Thục phi trở về."

Hoàng thượng sợ Tam hoàng tử bị kinh sợ, Triệu Hoàng Hậu bận rộn khuyên Hoàng Thượng, "Hoàng Thượng đừng lo lắng, Thục phi cát nhân thiên tướng, nhất định sẽ không có chuyện gì." Nàng từ lời nói của Lưu Vĩnh Toàn nghe được, Thục phi chỉ có đau bụng một chút, không bị ra huyết, vậy vấn đề không lớn.

Quả nhiên, lát sau thái y đi ra, nói cho Hoàng Thượng kết quả chẩn đoán, Thục phi chỉ là động thai khí, phải tĩnh dưỡng vài ngày.

Triệu Hoàng Hậu hỏi: "Có cần dùng thuốc dưỡng thai không?"

Thái y nói: "Thuốc có ba phần độc, Thục phi nương nương thân thể không sao, lần này nhờ có Thục phi nương nương dùng tay chống đỡ, cho nên bụng không bị gì, cũng không có gì trở ngại. Thuốc dưỡng thai, thần cho rằng không cần thiết, chỉ là cần kim sang dược. Sau đó Thục phi nương nương tĩnh dưỡng thật tốt là được."

Hoàng Thượng nghe xong, lập tức vào xem Thục phi, Hoàng Hậu không có theo vào, nàng muốn hỏi Lưu Vĩnh Toàn tình huống lúc đó.

Lý Già La đang nằm trên giường, nhìn Hoàng Thượng đã tới, còn chưa kịp đứng dậy, Hoàng Thượng đã tới rồi. Lý Già La tay phải đã bị băng bó, nhờ lúc đó nàng dùng tay phải chống đỡ, không thì thật sự gặp chuyện không may.

"Hoàng Thượng, thần thiếp cùng đứa nhỏ đều không có chuyện gì, ngài yên tâm." Lý Già La nhìn thần sắc Hoàng Thượng không tốt, vội vàng nói.

"Tay có đau hay không?" Hoàng Thượng hỏi.

"Không đau, thần thiếp ban đầu còn sợ cổ tay bị gãy. May mắn không có chuyện gì."

Muốn chống đỡ thân thể, cổ tay phải chịu sức nặng của cơ thể, trong tình huống đó, không bị gãy là điều may mắn.

"Nàng an dưỡng cho tốt, sự việc bên ngoài, không cần quan tâm." Hoàng Thượng nói, "Trẫm sẽ đòi lại công đạo cho nàng."

Lý Già La giăng co này nửa ngày, cũng đúng là mệt nhọc, không lâu sau liền ngủ.

Hoàng Thượng thấy Thục phi ngủ, biết là không có chuyện gì, liền ra nội thất.

Sắc mặt Hoàng Thượng một lần nữa trở nên âm trầm, hỏi Lưu Vĩnh Toàn, "Đem sự tình nói rõ ra cho trẫm."

Dám mưu hại con hãn, tuyệt đối không thể tha thứ!

Lưu Vĩnh Toàn nói, hãn và Thục phi ngồi trên cỗ kiệu về Trường Xuân cung, ban đầu hết thảy đều bình thường. Đột nhiên trên đường, cỗ kiệu liên kêu răng rắc một tiếng, bị gãy, sau đó Thục phi từ bên trong kiệu rớt xuống. Lúc ấy Lưu Vĩnh Toàn vô cùng hoảng sợ, vội vàng cho người thỉnh thái y,

cái khác không nói, trước tiên phải đảm bảo Thục phi không có chuyện gì, không thì đầu của hân cũng không giữ được.

Mà cổ kiệu kia, sau khi mời thái y cho Thục phi, cũng được canh giữ cẩn thận.

"Chỗ bị gãy của kiệu nhìn rất chỉnh tề, rõ ràng là do người làm." Lưu Vĩnh Toàn nói.

Hơn nữa lại là chỗ tầm thường, bình thường không ai nhìn tới, nếu không có ngoại lực, căn bản là sẽ không bị gãy.

"Khi Thục phi đi Chiêu Quang các, có phải cũng ngồi cổ kiệu này hay không?" Triệu Hoàng Hậu hỏi.

"Nô tài đã hỏi, chính là cổ kiệu này, sau khi Thục phi nương nương hạ kiệu, cổ kiệu này vẫn có người trông coi, không ai có cơ hội đến gần để giở trò quỷ."

Đây cũng chứng minh, cổ kiệu này đã bị người động tay động chân trước. Chỉ là trước đó ngoại lực tác dụng không lớn, không bị gãy, nhưng sớm hay muộn cũng sẽ bị gãy. Việc này không sớm cũng không muộn, lại xảy ra khi Thục phi trên đường từ Chiêu Quang các trở về Trường Xuân cung.

"Hoàng Thượng, ngài xem, có phải thả người ở Chiêu Quang các ra hay không?"

Nếu là ra tay trước, như vậy những người đang ở Chiêu Quang các, không có cơ hội đến hiện trường để giở trò, đành phải từ từ tra.

Đầu tiên, cổ kiệu này là của Trường Xuân cung, có phải do người của Trường Xuân cung ra tay hay không? Đây là chuyện rất có khả năng.

"Điều tra xem tối hôm nay, người ở Chiêu Quang các có ai rời đi, sau khi rời đi thì đi đâu, làm cái gì? Có người làm chứng hay không? Điều tra rõ cho trẫm, nếu như nói không rõ ràng, đều giam lại cho trẫm." Hoàng Thượng phân phó.

"Thái giám nâng kiệu, cũng đem đi thẩm vấn, không cần biết dùng thủ đoạn gì, chỉ cần mở miệng là được." Hoàng thượng hạ quyết tâm, nhất định phải tìm ra người giở trò.

Trong cung xảy ra chuyện, tại Chiêu Quang các, trừ những người lúc xảy ra chuyện không rời đi được ra ngoài, những người khác từ người của Chiêu Quang các đến người bên ngoài, đều cho giam lại thẩm vấn. Chuyện như vậy, nếu Hoàng Thượng thật sự muốn điều tra đến cùng, nhất định có thể điều tra được.

Vương dung hoa ở tại Trữ Tú Cung rất gần Từ Ninh Cung.

Thái giám ôm đèn tranh, đi theo phía sau của nàng.

Dọc đường đi không nói gì, mọi người đều biết Vương dung hoa tâm tình không được tốt.

Ai trong trường hợp này trong lòng đều sẽ không thoải mái, đang lúc mình biểu diễn, bị một chuyện như vậy cắt đứt . Thật là làm cho người cảm thấy rất ghen khuất.

Đến Trữ Tú cung, người bên cạnh Vương thái hậu đã đến, bởi vì Vương thái hậu cũng nghe được tin tức, liền triệu Vương dung hoa qua hỏi tình huống.

"Ai gia nghe nói xảy ra chút nhiễu loạn, cũng không ai đến bẩm báo cho ai gia, Minh Nhã, con biết đã xảy ra chuyện gì hay không?" Vương thái hậu hỏi.

Bà đang chuẩn bị ngủ, ai ngờ lại xảy ra chuyện.

Vương Minh Nhã cũng không dỗi gặt, đem chuyện hôm nay nói với Vương thái hậu.

Vương thái hậu nghe xong hỏi: "Lúc con đang đánh đàn, liền xảy ra chuyện?"

Vương Minh Nhã thưa: "Hắn không phải do Thục phi cố ý, chung quy so với việc con được sủng ái, nàng ta để ý đứa bé trong bụng hơn, nàng ta sẽ không lấy chuyện này ra đùa. Huống chi, nàng ta dù biết con đang biểu diễn, cổ kiệu này muốn bị gãy, nàng ta cũng không thể khống chế được."

Vương Minh Nhã biết ý của Thái Hậu, muốn nói chuyện này có phải do Thục phi làm hay không, mục đích chính là không muốn Vương Minh Nhã làm náo động.

Nhưng vì một Vương Minh Nhã không nổi bật, chuyện này trả giá quá lớn.

Bởi vì nàng ta không thể vĩnh viễn ngăn cản Hoàng Thượng sủng hạnh người khác, cho nên chuyện không có lời này, một người thông minh sẽ không làm như vậy.

"Không phải thì tốt, nếu quả thật là vậy, Thục phi này càng phải cẩn thận, ngay cả đứa nhỏ của mình cũng bỏ được, còn có cái gì luyện tiết? Chỉ là, chuyện ngày hôm nay, rốt cuộc là ai làm?"

Vương thái hậu trầm nghĩ, là Vương Vũ Lộ? Có khả năng, Hoàng Hậu cũng có khả năng, mẹ đẻ của Nhị hoàng tử là Tĩnh phi cũng không hẳn không có ý đó.

Nhưng chỉ cần không có quan hệ với Minh Nhã là được, người khác muốn đấu như thế nào thì mặc kệ.

"Ai gia đưa được hoàn cho con, con phải nhớ rõ, mỗi ngày đều phải uống." Vương thái hậu phân phó.

"Dạ, con tuyệt đối không quên." Vương Minh Nhã đáp lời.

"Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, thần thiếp bị oan uổng! Thần thiếp bị oan uổng !" Tĩnh phi khóc đến nước mắt nước mũi lẫn lộn, không còn giữ hình tượng như trước.

"Khẳng định là Thục phi hãm hại thần thiếp, bởi vì thần thiếp có Nhị hoàng tử, lớn hơn Tam hoàng tử của nàng ta, nàng ta muốn trừ bỏ thần thiếp, cho nên mới vu oan hãm hại thần thiếp!" Tĩnh phi vừa quỳ vừa bò đến chân Hoàng Thượng, ôm chặt đùi Hoàng Thượng, "Hoàng Thượng, ngài phải tin tưởng thần thiếp, thần thiếp cũng là người có con, sao có thể hại một người có thai chứ?"

"Làm càn! Lưu Vĩnh Toàn, trẫm thấy đến bây giờ nàng ta còn không chịu thừa nhận, người nói với nàng ta, xem nàng ta còn có cái gì không phục! Nếu còn không chịu thừa nhận, ôm Nhị hoàng tử đi cho trẫm. Một mẫu phi có tâm địa rắn rết như vậy, đừng để làm hỏng hoàng tử của trẫm!"

Hoàng Thượng không có hứng thú nghe một phi tử cầu tình, tỏ vẻ oan uổng. Hắn chỉ tin tưởng chứng cứ trong tay mình, hiện tại điều tra được, người làm chủ sau lưng việc này là Tĩnh phi, Tĩnh phi còn nói mình bị oan uổng.

Lưu Vĩnh Toàn nói với Tĩnh phi: "Tĩnh phi nương nương, ngài hẳn là biết Trình Đại Lực, tên Trình Đại Lực này, đoán chừng nương nương cũng không xa lạ. Bởi vì cung nữ San Hô của ngài, có quan hệ không bình thường với Trình Đại Lực. Bây giờ Trình Đại Lực đã bị chúng ta bắt giữ, trong tay chúng ta, chỉ cần muốn cho người mở miệng, sẽ có vô số thủ đoạn để sử dụng.

Trình Đại Lực nói, hẳn quen biết người quản lý xe ngựa trong cung là Ngô Đại Đảm. Từ ba tháng trước, Trình Đại Lực thường xuyên đến tìm Ngô Đại Đảm. Ngô Đại Đảm lúc không có chuyện gì làm rất thích uống rượu. Trình Đại Lực biết sở thích này của Ngô Đại Đảm, cho nên mỗi lần đến, sẽ mang theo một bình rượu. Thời gian dài, Ngô Đại Đảm không còn cảnh giác với Trình Đại Lực.

Ta điều tra đến nơi quản lý xe ngựa, hỏi không biết bao nhiêu người, cuối cùng có người nói ra chuyện này. Vốn đây cũng là bình thường, bởi vì người tìm Ngô Đại Đảm cũng không chỉ có một mình Trình Đại Lực. Nhưng may mắn là, Ngô Đại Đảm sợ mình phải gánh vác toàn bộ trách nhiệm, cố gắng nhớ được một việc. Có một ngày, khi hẳn cùng Trình Đại Lực uống rượu, đột nhiên đau bụng, sau đó rời đi một đoạn thời gian. Chúng ta nói chuyện này với Trình Đại Lực, Trình Đại Lực mặt biến sắc, cho rằng chúng ta đã biết mọi việc, lại không chịu được khổ hình, nên thống khoái khai báo mọi việc. Tĩnh phi nương nương, ngài cho cung nữ San Hô tạo quan hệ tốt với Trình Đại Lực, sau đó kêu Trình Đại Lực đi đến chỗ quản lý xe ngựa, lợi dụng cơ hội chém một đao lên chỗ kín của cổ kiệu, hiện tại chứng cứ vô cùng xác thực, ngài còn có lời gì muốn nói ?"

Đối với Lưu Vĩnh Toàn mà nói, những người này không phải là tử sĩ, dưới các loại khổ hình, miệng sẽ không thể cắn chặt. Huống chi, bản thân bị người bắt được thóp, trong lòng hoảng sợ, cho nên không lo bọn họ không cung khai. Chỉ là tại chỗ quản lý xe ngựa, lãng phí thời gian tương đối nhiều, nhưng cũng may là có thu hoạch. Có thể có thời gian giở trò với cổ kiệu của Thục phi, một là người trong Trường Xuân cung, hai chính là chỗ quản lý xe ngựa, chỉ có hai địa phương này mới có đủ thời gian ra tay.

Lưu Vĩnh Toàn cảm thấy mình đã nói với Tĩnh phi rất rõ ràng, không nghĩ đến Tĩnh phi nghe xong còn không chịu thừa nhận, nói: "Trình Đại Lực có tư tình với San Hô? Bản cung một chút cũng không biết, tất nhiên là bọn hắn gạt bản cung mới làm gây ra loại chuyện gièm pha này." Trình Đại

Lực là thị vệ, cùng một cái cung nữ có tư tình, nếu không phải cung nữ này cố ý, một người thị vệ, sao có thể có tư tình với Đại cung nữ của hậu cung?

"Vậy sao? Nguyên lai nương nương vô dụng như vậy, ngay cả đại cung nữ bên cạnh làm ra chuyện gièm pha như vậy, ngài cũng không biết? Nương nương ngài sơ suất quá, nếu đại cung nữ của ngài liên hợp ngoại nhân tính kế ngài, ngài không phải là trực tiếp bó tay chịu trói sao?"

Lưu Vĩnh Toàn châm chọc nói, trong cung này, ai chẳng biết tầm quan trọng của đại cung nữ. Một số chuyện riêng tư, người khác không biết, đại cung nữ nhất định sẽ biết, bởi vì đại cung nữ đều là người các tần phi đem từ nhà mẹ đẻ đến, sống chết cả nhà đều ở trong tay các tần phi. Hiện tại Tĩnh phi nói ngay cả đại cung nữ của mình cùng một người thị vệ làm ra sự tình này một chút cũng không biết, đây là hoài nghi chỉ số thông minh của bọn họ sao?

Sắc mặt Tĩnh phi hết xanh lại trắng luân, nàng nghĩ mình còn có nhị hoàng tử, Hoàng Thượng khẳng định sẽ nể tình Nhị hoàng tử, có thể cho mình một cơ hội.

Cho nên chỉ cần sống chết không nhận là được rồi.

"Bản cung nhớ ra rồi, trước đó không lâu, bởi vì San Hô chiếu cố nhị hoàng tử không tốt, cho nên bản cung có tát nàng ta, nàng ta ghi hận trong lòng, cho nên mới làm ra loại sự tình này để hãm hại bản cung." Tĩnh phi đem tất cả sự việc đổ lên người San Hô.

"Nương nương tát San Hô có ai biết không? Ai nhìn thấy?" Lưu Vĩnh Toàn hỏi.

"San Hô là đại cung nữ của bản cung, vì giữ mặt mũi cho nàng ta, đương nhiên chỉ có một mình nàng ta biết." Tĩnh phi nói, "Lưu công công nếu không tin, có thể đi hỏi San Hô."

Tĩnh phi nghĩ, người nhà của San Hô đều ở trong tay của mình, nàng ta sẽ không dám nói lời bất lợi với mình.

"Đáng tiếc, nương nương nói chậm, San Hô đã cung khai toàn bộ, thừa nhận là Tĩnh phi nương nương cho nàng ta tìm Trình Đại Lực. Làm ra việc này, bởi vì nương nương nói, dùng người trong cung mình, sau này sẽ bị người phát hiện. Trình Đại Lực chẳng qua chỉ là thị vệ, hắc động thủ, có rất ít người nghĩ việc này có quan hệ với hậu cung. Ngài còn dặn San Hô khi tiếp xúc với Trình Đại Lực, đừng để người khác phát hiện.

Sự thật là cũng không có người phát hiện quan hệ của hai người này. Nhưng chúng ta ở trong cung nhiều năm như vậy, muốn biết cái gì, tất nhiên đều có thể biết được. Nương nương có phải nghe San Hô nói, lúc nàng ta ra cung đi đến nhà mẹ đẻ của nương nương, tại cửa cung có một thị vệ luôn nhìn mình, cho nên khi đó liền muốn lợi dụng chuyện này? Nương nương, trên đời không tường nào không thông gió, chúng ta nói nhiều như vậy, đơn giản là muốn ngài hiểu một chút, cũng đừng nói những lời nói dối kia nữa. Không thì Hoàng Thượng lại càng không thích."

Tĩnh phi cả người cứng lại, vì sao lại như vậy? Không phải nói, loại chuyện này trong cung, sẽ không điều tra đến cùng sao? Trước kia nhiều chuyện như vậy, đến cuối cùng không phải đều sống chết mặc bay sao?

Vì sao Hoàng Thượng đối với chuyện này cắn chặt không buông, còn lệnh Lưu Vĩnh Toàn tự mình dùng nhiều tinh lực cùng người như vậy đi tra?

Nàng nghĩ tới lời của phụ thân, "Trong cung này, chỉ cần Hoàng Thượng muốn biết, như vậy sẽ không có gì bí mật. Nếu Hoàng Thượng không muốn điều tra, như vậy cái gì cũng đều là bí mật."

Trước kia nàng không hiểu, hiện tại nàng hiểu, quả nhiên là người khác nhau, thì có mệnh khác nhau sao?

Vốn cho rằng chuyện này cuối cùng cũng sẽ xử lý lạnh nhạt, hoặc là nghĩ chuyện này cho dù xảy ra, cũng chỉ là trùng hợp, cổ kiệu kia vì lâu không sử dụng, cho nên mới gặp sự cố.

Do Thục phi vận khí không tốt, đến phiên nàng ngồi kiệu, cổ kiệu liền hỏng. Hơn nữa nàng còn phân phó, muốn cho kia cổ kiệu bị gãy giống như bình thường. Trình Đại Lực sở dĩ gọi là Đại Lực, là bởi vì hắn có khí lực lớn, ngẫm giở trò, cũng không phải vấn đề khó. Che giấu giống như bình thường càng không có vấn đề gì.

Tĩnh phi không biết sao bọn họ có thể nhìn ra cổ kiệu gãy là do người làm.

Bởi vì nàng dặn San Hô nói với Trình Đại Lực, trăm ngàn lần phải làm cho giống tự nhiên.

Nhưng mà, Tĩnh phi nếu biết được Trình Đại Lực trực tiếp cầm một cây đao, chém một đao vào cổ kiệu, khiến cho mọi người đều có thể nhìn ra được, không biết có phải cũng chém cho Trình Đại Lực một đao hay không. Nàng lúc ban đầu là muốn Trình Đại Lực dùng khí lực của hắn làm cho cổ kiệu kia muốn gãy, ai biết Trình Đại Lực sợ thời gian không đủ, cho nên dùng đao. Trình Đại Lực nghĩ khi kiệu bị gãy, sẽ giấu được dấu vết do đao chém, thoát nhìn cũng giống tự nhiên. Ai ngờ bởi vì trước kia hắn không có làm qua loại việc này, chỉ làm theo suy nghĩ của mình, cuối cùng bị bại lộ.

Cho nên nói, mọi chi tiết đều quyết định thành bại. Chỉ vì chi tiết nhỏ như vậy, làm cho tất cả kế hoạch của các nàng đều hỏng.

Đương nhiên, cũng không hỏng phải toàn bộ, Thục phi không phải cũng như các nàng mong muốn, té từ bên trong kiệu xuống sao? Phải nói, kế hoạch của các nàng rất tốt, thiếu chút nữa đã gây nguy hiểm cho Thục phi.

Tĩnh phi cũng không phải người ngu ngốc, có thể tính kế với Thục phi, khiến Thục phi động thai khí, còn bị thương.

Chỉ là việc này làm không được chu toàn, bị người khác phát hiện manh mối, sau đó tra xét. Tĩnh phi nghĩ không chỉ một lần, nếu lúc ấy nhẫn tâm một chút, làm cho Ngô Đại Đảm 'Say rượu mà chết', có phải sẽ không bị phát hiện hay không? Nhưng trên đời này không có thuốc hối hận, nên nàng mới lâm vào hoàn cảnh như hiện nay.

"Bản cung muốn gặp Hoàng Thượng!" Tĩnh phi cuối cùng nói.

Tác giả có lời muốn nói: Tĩnh phi kỳ thật không ngu ngốc, thiếu chút nữa liền thành công !

Thật là khó lòng phòng bị!

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Như Nguyễn

Editor: Mai Thái phi

Beta: Thiên phi

Sau khi Tĩnh phi gặp Hoàng Thượng, vẻ mặt càng xấu đi.

Hoàng Thượng nói nàng không xứng là mẫu thân, nếu làm mẫu thân không được, vậy nàng không cần nuôi nhị hoàng tử nữa. Miễn cho bị nàng dạy thành người không biết tốt xấu.

Tĩnh phi liên tục cầu xin, nói lần này mình thật sự không có nhân tính, nhưng đối với nhi tử khẳng định là đối tốt ngàn vạn lần, không có mẫu thân nào không yêu nhi tử của mình. Nàng nhất định sẽ hối cải, xin hoàng thượng nể tình nhị hoàng tử, cho nàng một cơ hội. Sau này nàng sẽ không tái phạm nữa.

Nếu đem nhị hoàng tử đi, vậy chẳng khác nào muốn lấy đi tính mạng của nàng.

Hoàng Thượng buồn bực, nếu không phải vì nhị hoàng tử, hiện tại sẽ lập tức lấy mạng nàng.

Tĩnh phi nghe xong cũng có chút tâm ma, Hoàng Thượng thật bất công, vì Thục phi, bây giờ còn chưa xảy ra chuyện gì, đã muốn lấy mạng nàng, thật không công bằng.

Hoàng thượng sẽ không nói công bằng với nàng, hẳn cảm thấy Tĩnh phi không hiểu rõ trọng điểm. Trọng điểm là do nàng ta ra chủ ý hại người, nếu bảo vệ không tốt thì sẽ một xác hai mạng.

Chẳng lẽ bởi vì chủ ý của nàng ta chưa hoàn toàn thực hiện được, người này sẽ không có tội sao? Nếu là như vậy, ai cũng có thể có ý nghĩ ác độc, ai cũng có thể hại người. Chỉ cần tra không được, hoặc là không hại chết người, vậy thì sẽ không có tội gì.

Chuyện như vậy, không thể tha thứ được, huống chi, còn là mưu hại hoàng tự.

Hoàng Thượng nhớ lại Tĩnh phi này, vì tìm được ngày tốt, thà rằng uống thuốc trợ sản, hoàn toàn không đặt an toàn của cốt nhục mình vào mắt. Người như vậy, hẳn đã sớm không chịu đựng được, không cần phải nói, bây giờ còn ngằm làm ra loại sự tình này?

Chỉ là vừa muốn viết ý chỉ ban xuống, tước phong hào Tĩnh phi, Vương thái hậu đã phái người tới đây mời hẳn.

Hoàng Thượng đi vào Từ Ninh Cung, ngoài Vương thái hậu, còn có Ninh phi, mang theo Tứ công chúa đến tận hiếu với Vương thái hậu. Còn thêm Vương dung hoa, cũng ở một bên viết kinh thư, hai người này thấy Hoàng Thượng, vội vàng đứng lên hành lễ.

Hoàng Thượng miễn lễ, Vương thái hậu cho hai người này mang Tứ công chúa lui xuống.

"Không biết mẫu hậu tìm nhi tử có chuyện gì?" Hoàng Thượng hỏi.

Wương thái hậu nói: "Chuyện của Tĩnh phi ai gia đã biết, Hoàng Thượng muốn xử trí nàng như thế nào?"

"Đương nhiên là phế thành thứ dân, biếm vào lãnh cung." Hoàng Thượng nói.

"Không được." Vương thái hậu dứt khoát: "Ai gia biết Tĩnh phi làm ra chuyện không thể tha thứ, nhưng Hoàng Thượng hãy suy nghĩ một chút. Lúc trước có mẫu thân Tứ công chúa bởi vì Thục phi mà bị đưa đến Hoàng Giác tự, hiện tại lại có mẫu thân nhị hoàng tử cũng bị phế thành thứ dân. Hai mẫu thân hoàng tự, đều bởi vì Thục phi mà bị phế, người muốn triều thần và người bên ngoài nghĩ như thế nào? Nói không chừng có Ngự Sử dâng lên sớ con khuyển can Hoàng Thượng. Ai gia cũng biết, Tĩnh phi và Dương chiêu dung đều phạm lỗi không thể tha thứ, nhưng mà vẫn nên xử lý nhẹ tay."

Ý tứ Vương thái hậu là, không để mọi mũi giáo đều hướng về phía Thục phi, chung quy những chuyện này, đều có quan hệ với Thục phi, khó tránh khỏi sẽ có người nghĩ nhiều.

"Hoàng thượng, ai gia cũng không muốn quản chuyện của người, nhưng trong hậu cung, chia đều quân ân, đây mới là lẽ thường, không thể quá sủng ái một người, không thì người không phải là sủng nàng, mà là hại nàng. Những chuyện này, một phần cũng là do nàng được sủng ái nhiều mà đưa tới, sau này nên nghĩ nhiều một chút, người là Hoàng Đế, không phải là một phu quân bình thường." Vương thái hậu khuyên can.

Hoàng Thượng: "Những điều mẫu hậu nói trăm đều biết, sau này sẽ chú ý."

Hoàng Thượng từ chỗ Vương thái hậu trở về, tâm trạng không vui. Những lời này của Thái Hậu, nghe vào tai rất có đạo lý, nhưng trên thực tế, mình chỉ sủng ái Thục phi một chút, nhưng tuyệt đối không phải độc sủng. Bình thường cũng đi chỗ của các tần phi khác, hoặc là triệu tần phi khác thị tẩm. Hiện tại có tần phi mới nhập cung, Thục phi đang mang thai, hẳn chẳng qua chỉ là mỗi ngày đều qua thăm nàng, cũng không có ngủ lại.

Chẳng lẽ mình làm Hoàng Đế, thăm con của mình, vậy là sai sao?

Hơn nữa, làm Hoàng Đế, lại không thể có người mà mình thích?

Hắn không phải hôn quân, hắn biết việc nào nên làm, việc nào không. Thục phi cũng không phải gian phi hại nước hại dân, chưa từng làm ra chuyện gì có lỗi với người khác, chỉ vì sinh nhi tử cho hắn, sẽ bị người khác hãm hại?

Thật là nực cười! Nếu như mình sủng ái là nữ tử Vương gia, Thái Hậu cũng sẽ không nói cái gì.

Lúc trước mình sủng hạnh Vương Hiền phi, Vương thái hậu cũng không khuyên can gì.

"Lưu Vĩnh Toàn, người nói trong lòng Thái Hậu, trầm quan trọng, hay là Vương gia quan trọng hơn?"

Lưu Vĩnh Toàn trong lòng cả kinh, thân là một thái giám hắn nên trả lời như thế nào đây.

"Hoàng thượng là nhi tử của Thái Hậu nương nương, đương nhiên Hoàng Thượng quan trọng hơn. Chỉ là Thái Hậu nương nương xuất thân từ Vương gia, chiếu cố Vương gia cũng là việc bình thường."

Nói như vậy, khác nào không nói, Hoàng Thượng lăm bầm lâu bầu nói: "Chẳng lẽ trăm là bạo quân không bận tâm ngoại gia của mình? Không thì sao người Vương gia và Thái Hậu đều không yên lòng, nhất định phải làm ra những chuyện này? Nếu họ không yên lòng, trăm sẽ cho họ toại nguyện."

Sau đó, Hoàng Thượng không tức giận phân vị của Tĩnh phi, nhưng lại cho Tĩnh phi chuyển từ Trọng Hoa cung đến Tĩnh Tâm điện, một góc hẻo lánh

của hậu cung. Nhị hoàng tử bởi vì thân thể hư nhược, Hoàng Thượng phái bốn ma ma chăm sóc nhị hoàng tử, vẫn ở Trọng Hoa cung.

Hoàng thượng không tước phân vị Tĩnh phi, chỉ là cho nàng chuyển chỗ ở. Trọng Hoa cung vẫn để cho nhị hoàng tử ở. Nói với bên ngoài, là Tĩnh phi bị sao xấu chiếu mạng, muốn thay đổi chỗ ở để tránh điềm xấu. Còn khi nào được trở về Trọng Hoa cung, là do Hoàng Thượng định đoạt .

Mọi người liên tưởng đến sự kiện Thục phi bị ngã, Tĩnh phi bị chuyển nơi ở, hai người này có phải có liên hệ gì hay không?

Nhưng nếu quả thật có liên hệ, thì phải phạt nặng, sao lại chỉ chuyển nơi ở? Quả thực là không giống nha.

Nhưng ở trong cung này, tốt nhất đừng tìm hiểu quá kỹ, không thì chết lúc nào cũng không biết. Nếu người ở trên có ý che giấu chân tướng sự thật, vậy thì cái gì cũng không biết đi.

Sau chuyện này, mọi người cảm thấy Thục phi rất xui xẻo. Xảy ra chuyện, còn chưa tìm ra hung phạm, ngược lại có mấy cung nhân nhận tội.

Mấy cung nhân, sao có thể làm ra loại sự tình này, không phải có người chống đỡ sao.

Tóm lại, mọi người cảm thấy Thục phi thật không may mắn.

Mà sau chuyện này, Hoàng Thượng thị tẩm Vương dung hoa, còn liên tục mấy ngày.

(Editor: Ta ghét, *nổi giận*)

(Beta: ầy, biết đâu chủ ý của HT muốn cho mọi người chữa mũi giáo vào VMN ấy chứ. Nàng ta đang được sủng mà :))))

Trong cung hướng gió thay đổi. Có người thăm nghĩ, có Thái Hậu nương nương làm chỗ dựa vẫn là tốt nhất. Nhìn xem, người ta không cần tốn nhiều sức, cơ hội đã đến.

Hoàng Thượng ban thưởng rất nhiều thứ cho Vương dung hoa, hầu hết là cống phẩm. Hơn nữa sau khi thị tẩm ngày thứ hai, sắc phong Vương Minh Nhã thành tiệp dư, thăng một cấp.

Trong khóa tú nữ mới, đây là người đầu tiên được thăng phân vị.

Ngày càng nhiều người đến Trữ Tú cung, ngược lại chỗ của Thục phi, dần ít người đến.

Bởi vì mọi người thấy Hoàng Thượng cũng không giống lúc trước, mỗi ngày đều qua thăm Thục phi.

Cảm thấy có phải Thục phi bị thất sủng hay không?

Chỉ là bây giờ Thục phi cũng không giống như lúc mới tiến cung, bởi vì Hoàng Thượng sủng người khác, sẽ bị người ta đối đãi lạnh nhạt.

Đầu tiên là phân vị của nàng cao, một trong tứ phi, còn một mình ở riêng một cung, cái này không ai có được, trừ Hoàng Hậu.

Nguyên nhân vì phần chức cao, chẳng sợ Hoàng Thượng không thích nàng, không phải tùy tiện người nào cũng có thể khi dễ nàng được. Trường Xuân cung của nàng còn có phòng bếp nhỏ riêng, chỗ Hoàng Hậu có gì, ở đây cũng không thiếu.

Cho nên, cho dù thất sủng, chỉ cần người có phân vị cao, sẽ ít có người dám chọc giận người. Còn có cung quy, người có phân vị cao hơn, tuyệt đối có thể trừng phạt người có phân vị thấp.

Không giống trước kia, Lý Già La ngẫu nhiên bị Hoàng Thượng vắng vẻ, liền có người đến khiêu khích, các loại lời khó nghe cũng dám nói ra.

Hiện tại những mỹ nhân và quý nhân làm như lúc trước thử xem? Có thể đi vào Trường Xuân cung hay không đã là vấn đề.

Vả lại, trong cung này, không có một nữ nhân nào có thể chiếm lấy Hoàng Thượng lâu dài. Vì biết đạo lý này, cho nên mọi người đều tranh thủ lúc được Hoàng Thượng sủng ái, tận lực đề cao phân vị, hoặc là sinh hạ hoàng tử. Hai thứ này, sau này cho dù bị thất sủng, cũng có chiêu bài để đứng sừng sững không ngã.

Lý Già La là Thục phi, còn có tam hoàng tử, trong bụng còn mang thai, cho nên nàng chẳng sợ bị Hoàng Thượng vắng vẻ, cũng tuyệt đối không ai dám tới cửa khi dễ nàng.

Còn nữa, Lý Già La không giống Vương Hiền phi trước kia, khi được sủng ái, hận không thể đắc tội tất cả cung phi, nàng ngược lại rất an phận, chưa bao giờ chủ động gây chuyện.

Trong lòng mọi người đều có thước đo, sẽ phân biệt người tốt kẻ xấu, chẳng sợ nữ nhân trong cung cũng là như thế.

Cho nên hiện tại chỗ Lý Già La chỉ có một khác biệt duy nhất, chính là những tần phi mới tiến cung không tới, như thế càng khiến Lý Già La nhẹ nhàng không ít.

Nàng cũng không nóng nảy chút nào. Sau khi Hoàng Thượng xử trí Tĩnh phi, cũng không cho người nói với Lý Già La vì sao phải xử trí Tĩnh phi như vậy, có lẽ cảm thấy không cần thiết.

Hồ Phách thầm nghĩ, quả nhiên chủ tử nói rất đúng, đặt hi vọng lên người khác, không đáng tin một chút nào.

Hồ Phách thấy chủ tử mình không thương tâm chút nào, trong lòng cũng thở dài nhẹ nhõm.

Chỉ là đôi khi nhịn không được hỏi Lý Già La, có tức giận Hoàng Thượng hay không.

Lý Già La nói: "Không phải ta đã nói với người từ trước rồi sao? Thầm oán người này, thầm oán người kia, còn không bằng tự mình ra tay." Đối với Tĩnh phi này, nàng ta dám can đảm hại con của mình, Lý Già La sẽ không dễ dàng tha thứ, nàng cũng chưa bao giờ hy vọng Hoàng Thượng có thể xử lý Tĩnh phi.

Nếu như nói Dương chiêu dung dùng búp bê vải, muốn nguyên rửa mình, chỉ là nói nàng ta ngu ngốc. Còn Tĩnh phi làm ra chuyện như thế này, đó chính là ác độc .

Một người là trong lòng muốn dùng biện pháp ngu xuẩn hại mình, một người lại hành động thực tế, còn thiếu chút nữa thành công. Nếu so sánh, nàng càng hận Tĩnh phi hơn.

Đừng nói là nể mặt mũi nhị hoàng tử, tại sao Tĩnh phi không vì mặt mũi tam hoàng tử, mà tính kế nàng?

Huống chi, Lý Già La chưa từng tính kế ngoan độc gì với Tĩnh phi, mà Tĩnh phi lại dùng biện pháp ác độc như vậy.

Cho nên, nàng chưa từng có ý nghĩ bỏ qua cho Tĩnh phi .

"Chỉ là bây giờ đang trên đầu sóng ngọn gió, người trong cung này, còn muốn Tĩnh phi sống sót, vậy thì tạm thời để cho nàng ta sống lâu thêm một chút." Lý Già La thần nhiên nói.

Nếu hiện tại Tĩnh phi xảy ra chuyện, khó tránh khỏi bị Hoàng Thượng hoài nghi. Cần gì phải làm khó mình, nàng chỉ cần an tâm dưỡng thai là

được.

Đối người vụng về ngu muội như Dương Ngọc Dung, lưu lại cho nàng ta một mạng, cũng chỉ là thuận nước giong thuyền mà thôi.

Mà Tĩnh phi, nàng còn nhiều thời gian.

Lý Già La biết trước khi xử trí Tĩnh phi, hoàng thượng bị Thái Hậu kêu đến, sau đó có kết quả như vậy.

Tiểu Lục Tử nghe ngóng từ chỗ Lưu Vĩnh Toàn, chỉ biết là có chuyện như vậy.

Nàng nếu quả thật nhất quyết không tha, chỉ sợ sẽ bị người ta nói thành người không có lòng khoan dung.

Nếu như vậy, nàng sẽ thành thành thật thật ngây ngô tại Trường Xuân cung.

Vừa đúng lúc, nàng cũng muốn an nhàn một đoạn thời gian.

Về phần Hoàng Thượng, hẳn muốn sủng hạnh ai thì sẽ sủng hạnh người đó, ai cũng không xen vào được.

Nghĩ đến tình huống hiện tại, Vương thái hậu hẳn là cảm thấy rất vui vẻ.

"Bụng người lớn như vậy, không phải là song thai chứ." Viên Thục Hoa qua thăm không nhịn được nói.

"Không phải, thái y mỗi ngày đều bắt mạch, nếu là song thai khẳng định đã sớm nói, ta nghĩ, có phải ta ăn nhiều hay không, cho nên mới mập như vậy?" Lý Già La cười nói.

Tuy rằng Trường Xuân cung không náo nhiệt như trước kia, nhưng Viên Thục Hoa vẫn thường xuyên qua đây thăm Lý Già La.

Viên Thục Hoa thấy tâm trạng Lý Già La tốt như vậy cũng yên lòng.

"Như thế nào, người vẫn chưa yên tâm? Cảm thấy ta chịu không nổi, mỗi ngày đều lấy lệ rửa mặt?" Lý Già La buồn cười hỏi.

Hoàng Thượng một đoạn thời gian không đến, vội vàng sung hạnh người mới.

Viên thực hoa nói: "Biết trong lòng người hiểu rất rõ, là ta đây buồn lo vô cớ."

"Đa tạ người quan tâm." Phần tâm ý mảy, Lý Già La hiểu, cũng để ở trong lòng, "Không phải có câu gọi là 'Vinh nhục không sợ hãi' sao? Bản cung chính là người như vậy." Lý Già La cười nói.

"Người đó, người đó, làm ta không biết nói như thế nào. Nhưng người nói cũng đúng, nữ nhân trong cung nữ, nếu lòng dạ không rộng lượng, sớm hay muộn cũng sẽ ghen chết." Một người nữ nhân, có hài tử của mình, sẽ đặt trọng tâm lên người hài tử. Thục phi thật không có thời gian để đau buồn.

Chỉ là Viên Thục Hoa cảm thấy Hoàng Thượng thay đổi quá nhanh. Trước kia muôn vàn sung ái, mỗi ngày đều tới đây, bây giờ lại chẳng quan tâm, không thăm Thục phi, tốt xấu gì cũng phải đến thăm tam hoàng tử đi, nhưng đều không có.

Những nhóm tần phi lăm mồm nói cái gì cũng có thể nói được, chủ yếu nói Thục phi chọc giận Hoàng Thượng, cho nên bị Hoàng Thượng lạnh nhạt.

Còn có người nói, Vương tiệp dư bà Lâm quý tần tuổi trẻ đầy nhan sắc, cho nên hấp dẫn tâm của Hoàng Thượng tâm.

Ý tứ là Thục phi tuổi đã lớn, không bằng tiểu cô nương xinh đẹp trẻ tuổi.

Thật là đáng cười, các nàng cũng chỉ mới tiến cung ba năm, cùng lắm chỉ lớn hơn bọn họ ba bốn tuổi, bị nói thành người lớn tuổi, không biết còn có người lớn tuổi hơn các nàng sao.

Lúc trước khi các nàng là tú nữ mới tiến cung, trong cung này lão nhân ai cũng lớn hơn các nàng năm sáu tuổi, các nàng cũng không ai dám khinh cuồng nói ra những lời này.

Viên Thục Hoa sợ Thục phi nghe những lời nói như vậy trong lòng không thoải mái, hiện tại xem ra, là do mình nghĩ nhiều.

Có thể khi sủng ái không khinh cuồng, khi thất sủng không uể oải, khó trách nàng có thể làm Thục phi, đứng đầu tứ phi.

Ngược lại Tam hoàng tử thấy thời gian dài phụ hoàng mình không đến như vậy, có chút không quen. Chỉ là, ban đầu mỗi ngày hẳn đều hỏi, qua ba ngày sau, hẳn không hỏi nữa. Rất biết điều.

Mỗi ngày hẳn đều hỏi Lý Già La, khi nào thì đệ đệ mới được đi ra.

Lý Già La nghe xong buồn cười, "Sao lại là đệ đệ, chẳng lẽ con không thích muội muội sao?"

Tam hoàng tử Tiêu Lạc nói: "Phụ hoàng nói là đệ đệ. Đệ đệ tốt."

"Vậy nếu là muội muội, Lạc nhi sẽ không thích?" Lý Già La hỏi.

Biểu tình trên mặt Tam hoàng tử rối rắm, cuối cùng còn thở dài một hơi, "Muội muội cũng không sao." Ngay sau đó nói: "Nhưng con vẫn muốn đệ đệ."

Có đệ đệ, về sau có thể đi ra ngoài chơi, hơn nữa phụ hoàng còn nói với hẳn, "ra trận phụ tử binh đánh hổ thân huynh đệ", tuy rằng tam hoàng tử

không hiểu lắm, nhưng cũng biết được, có huynh đệ, về sau đánh nhau có thêm trợ thủ.

Đứa nhỏ này, nhỏ như vậy, đã muốn đánh nhau, cũng không biết ai dạy hấn. May mắn Thục phi nương nương không biết ý tưởng của con mình, không thì sẽ dạy dỗ hấn một phen.

Tác giả có lời muốn nói: hiện tại cho dù nương nương thất sủng, cũng không sợ người khác đạp nàng, bởi vì nàng có địa vị cao, đứng đầu tứ phi. Người có thể quản nàng đã rất ít ! Huống chi, nàng còn có hoàng tử.

_____..._____

Có nàng nào từng theo đọc bộ Tương Quý Phi Truyện nhà ta ko?

Hiện tại ta đã siêng năng edit thêm Ngoại Truyện và up dần rồi nhé ♥

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Chân Tâm Giả Ý

Editor: Mai Thái phi

Beta: Thiên phi

Lý Già La mang thai, khoảng tháng 10 đến tháng 11 sẽ hạ sinh. Năm nay mọi người cũng không đi nghỉ hè ở hành cung.

Đi nghỉ hè ở hành cung, phải chuẩn bị rất nhiều, lại phiền toái, cho nên căn bản không phải năm nào cũng phải đi, như vậy, nội vụ phủ cũng sẽ khẩn trương.

Tuy rằng Hoàng Thượng không đến, nhưng Triệu Hoàng Hậu thường xuyên phái người qua thăm, tặng lễ vật cho Lý Già La. Dựa theo quy củ, cũng đã sớm chọn xong bà vú cùng bà đỡ.

Đối với chuyện giữa Hoàng Thượng và Thục phi, Triệu Hoàng Hậu cũng không quan tâm. Triệu Hoàng Hậu hiểu Hoàng Thượng, hẳn tuyệt đối không phải có ý muốn lạnh nhạt Thục phi. Điểm này, làm phu thê với Hoàng Thượng mười mấy năm, trong lòng nàng biết rất rõ.

Chỉ là Vương thái hậu, Triệu Hoàng Hậu trong lòng cười lạnh, muốn nâng đỡ chất nữ thượng vị, cũng phải hỏi Hoàng Hậu là nàng có đồng ý hay không.

Triệu phu nhân tiến cung bái kiến Triệu Hoàng Hậu. Đối với việc Triệu Hoàng Hậu không cho người Triệu gia tiến cung trong đợt tuyển tú lần này, vẫn rất khó chịu.

Nói một chút chuyện hàng ngày trong nhà, liền nhắc đến chuyện này.

"Xem Vương gia, một Vương Hiền phi ngã xuống, lại tới một Vương tiệp dư, cũng được Hoàng Thượng sủng ái. Sau này nếu nàng ta thật sự mang thai, lúc đó nường nường có hối hận cũng không kịp."

Triệu gia muốn có thêm người nhập cung, nhưng là lần này Hoàng Hậu nường nường không xuất lực.

Triệu Hoàng Hậu nghe xong nói: "Tặng người, tặng người? Lần trước người các người tặng, kết quả chân ngoài dài hơn chân trong, còn thiếu chút nữa hại Đại công chúa của bản cung. Bản cung tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra lần nữa. Mẫu thân đừng nói chuyện như vậy nữa, bản cung không muốn nghe."

"Chuyện này cũng vì muốn tốt cho con. Con là Hoàng Hậu, chỉ có một công chúa, không có hoàng tử. Sau lưng Vương tiệp dư có Thái Hậu nường nường, Thái Hậu nường nường là thân mẫu của Hoàng Thượng. Bà ta nói một câu, Hoàng Thượng cũng phải nghe vài phần. Đến khi Vương tiệp dư thật sự sinh hoàng tử, qua vài năm, vì trải đường cho nhi tử của nàng ta, nói không chừng Hoàng hậu như con lại trở thành chướng ngại vật của Vương gia, hận không thể diệt trừ. Có Thái Hậu, bịa đặt một cái tội danh cho con, đủ để phế Hoàng Hậu, khi đó, con chẳng phải đã xong rồi sao?" Triệu phu nhân tận tình khuyên bảo, "May mắn ba năm sau, còn có tuyển tú, lúc đó chúng ta lại đưa người vào cung, con không nên từ chối. Lần này nhất định đưa người thật thà dịu ngoan, không làm những việc hại người. Khi nàng ta sinh nhi tử, mẫu thân đứng về phía con, con có thể lưu tử bỏ mẫu."

Câu sau cùng Triệu phu nhân nói rất nhẹ, chỉ có Triệu Hoàng Hậu nghe.

Triệu Hoàng Hậu nghe xong nói: "Chuyện như vậy, bản cung nghe không dưới mười lần, không phải mình sinh thì vẫn không phải là mình sinh, không có ích lợi gì. Hoàng thượng là minh quân, chỉ cần bản cung

không làm việc gì sai, bản cung sẽ an tâm ngủ ngon, sao phải vì một hoàng tử không biết ở nơi nào mà cả ngày lo lắng đề phòng, tính kế khắp nơi?"

Đại công chúa đến Khôn Ninh cung, gặp Xuân Oanh cũng ở bên ngoài, liền hỏi: "Xuân Oanh cô cô, sao người không đi vào hầu hạ mẫu hậu?"

Xuân Oanh nói: "Thưa công chúa, Triệu phu nhân tới."

"Hừ, biết là bà ta sẽ tới, khẳng định lại nói những chuyện quá giới hạn với mẫu hậu."

Đại công chúa sở dĩ chán ghét Triệu gia như vậy, ngoại trừ người Triệu gia luôn nói những lời khiến mẫu hậu đau lòng, còn có nguyên nhân khác. Có một lần nàng nghe trộm ngoại tổ mẫu nói chuyện, nói nàng là công chúa không có tác dụng gì.

Khi đó nghe được nàng cảm thấy không thoải mái. Nàng là do mẫu hậu sinh, hoàng tử khác, dù là người Triệu gia sinh ra, cũng không phải cốt nhục của mẫu hậu. Trong lòng họ muốn mẫu hậu sống vì hoàng tử khác, mà không cần cốt nhục là nàng, chuyện này nàng không thể tha thứ được.

Người Triệu gia cũng quá vô sỉ, còn muốn sau khi mình trưởng thành, gả đến Triệu gia. Đại công chúa thật muốn thóa mạ bọn họ một trận, cho bọn họ biết lợi hại.

Đều là người vô sỉ, nhất là Triệu thứ nhân, càng khiến nàng ghê tởm Triệu gia.

Đại công chúa trực tiếp đi vào, nghe ngoại tổ mẫu mình còn đang khuyên bảo, Đại công chúa đột nhiên cười, "Ngoại tổ mẫu khỏe mạnh."

Triệu phu nhân có chút thụ sủng nhược kinh, nữ công chúa ngoại tôn này vẫn luôn không thích người Triệu gia, bây giờ lại cười chào mình, bà ta bị dọa muốn nhảy dựng lên.

"Đại công chúa tốt lành, Đại công chúa từ đâu tới đây vậy?." Triệu phu nhân cười hỏi.

"Ngoại tổ mẫu hỏi ta sao, ta đến từ nơi kia, nhưng không phải nơi tốt đâu, ngoại tổ mẫu biết Yêu Nguyệt cung không? Nghe nói Triệu thứ nhân bệnh chết ở Yêu Nguyệt cung, hiện tại đang đưa đi mai táng. Nói đến vị đó, nàng ta cng là người Triệu gia, chỉ là hành sự không thành, chọc giận phụ hoàng, bị cách chức làm thứ nhân, đưa đến Yêu Nguyệt cung. Không ngờ nàng có thể sống ở Yêu Nguyệt cung hơn ba năm, thật là không dễ dàng gì. Không biết cô nương tiếp theo của Triệu gia, có kiên cường giống như Triệu thứ nhân hay không?"

Sắc mặt Triệu phu nhân xanh trắng luân phiên, Triệu Hoàng Hậu quát lớn: "Bình An, con nói cái gì đó. Mẫu thân, ngài xem, canh giờ cũng không còn sớm, không bằng ngài đi về trước?"

Triệu phu nhân cảm thấy Đại công chúa thật sự là Thiên Ma tinh, đối với người Triệu gia luôn không khách khí, bây giờ còn lấy chuyện Triệu thứ nhân ra nói, thật là làm cho người ta không thoải mái.

Bắt đầu từ lúc nào, Đại công chúa không thích Triệu gia như vậy? Triệu phu nhân không thể nào nhớ nổi.

Sau khi Triệu phu nhân rời đi, Triệu Hoàng Hậu không vui nhìn Đại công chúa, "Tốt xấu gì cũng ngoại tổ mẫu của con, sao con lại nói chuyện như vậy?"

Đại công chúa nói: "Con là công chúa Hoàng gia, là người Tiêu gia, Triệu gia khinh người quá đáng. Phụ hoàng nói, nữ nhi của người, nên sống tùy ý, không thể ghen ghét nghe bà ta nói những điều không tốt đẹp kia. Mẫu hậu là nữ nhi của Triệu phu nhân, có chút khó nói, nhưng bản công chúa không sợ, những lời mẫu hậu không thể nói, nữ nhi có thể nói thay

người." Dù sao nàng là công chúa, cùng Triệu phu nhân này quân thần khác biệt.

Còn có, nàng muốn như vậy, miễn cho về sau Triệu gia còn muốn theo chủ ý của bọn họ, muốn mình gả đến Triệu gia.

Triệu Hoàng Hậu biết nữ nhi làm như vậy cũng là vì mình.

Nhưng đối với chuyện nàng vừa đi Yêu Nguyệt cung, Triệu Hoàng Hậu vẫn không bằng lòng, dù sao cũng là tiểu cô nương, sao có thể đi đến nơi xui xẻo như vậy?

"Vừa rồi con thật sự đi Yêu Nguyệt cung? Chỗ kia là nơi một công chúa có thể đi sao?" Triệu Hoàng Hậu trách.

"Mẫu hậu, con chỉ là hù dọa ngoại tổ mẫu thôi, kỳ thật con vừa đi Trường Xuân cung thăm tam hoàng đệ. Tam hoàng đệ rất đáng yêu, con rất thích chơi với đệ ấy, nhưng phải đi về." Đại công chúa cười nói.

"Con có thể đến đó, nhưng cẩn thận một chút, tình huống của Thục phi con cũng biết, đừng có không cẩn thận va chạm nàng." Triệu Hoàng Hậu nói.

"Mẫu hậu, ngài yên tâm, Thục phi nương nương cho nhi thần tự đi tìm tam hoàng đệ, cũng không ở bên cạnh chúng con."

"Nàng thật sự cho con một mình đi tìm tam hoàng đệ?" Triệu Hoàng Hậu nghe xong hỏi.

"Đúng vậy, nói để tiểu hài tử chúng ta chơi một chỗ, mới có ý tứ, nàng ở bên cạnh, chúng ta sẽ không thoải mái. Tam hoàng đệ rất thông minh, còn có thể đọc thơ, chỉ là đọc không rõ chữ, nghe vào tai rất mắc cười." Đại công chúa cười.

Triệu Hoàng Hậu thầm nghĩ, Thục phi là người tốt, không có đề phòng nữ nhi của mình.

Còn Tĩnh phi kia, bất kể là Đại công chúa hay Nhị công chúa, chỉ cần vừa tiếp xúc với nhị hoàng tử, nàng ta liền khẩn trương ghê gớm, tìm đủ các loại lý do, giữ chặt nhị hoàng tử, sợ người khác tính kế nhi tử của nàng ta. So sánh hai người, Thục phi có tấm lòng rộng lượng.

Tĩnh phi thật là quá nhỏ nhen.

Lại nói đến, ai sẽ vụng về lợi dụng con của mình, đi tính kế hài tử khác?

Nhưng có vài người lòng dạ hẹp hòi, lại có vài người tâm tư trong sáng, càng làm cho người ta kính trọng.

Triệu Hoàng Hậu nói: "Mẫu hậu hỏi con, sao con lại đến Trường Xuân cung?"

"Mẫu hậu, ý của ngài là, hiện tại phụ hoàng không thường đến Trường Xuân cung, cho nên con vì sao còn muốn đi tìm tam hoàng đệ?" Đại công chúa cười hỏi mẫu hậu mình.

"Con đó, quả nhiên là trưởng thành, cái gì cũng hiểu." Triệu Hoàng Hậu rất vui mừng, mình nói một câu, nữ nhi lập tức đã hiểu.

"Nguyên nhân rất nhiều, thứ nhất, bản thân con thích tam hoàng đệ, hẳn là đệ đệ của con, con thích chơi với hắn; thứ hai, vừa rồi đã nói với mẫu hậu, chơi với tam hoàng đệ, con không cần lo lắng người khác sợ con hại tam hoàng đệ, trong lòng con vui vẻ; thứ ba, nếu trong lòng con đã quyết định, vậy thì phải có quan hệ tốt với tam hoàng đệ từ nhỏ, không thì khi tam hoàng đệ trưởng thành, lại đi tạo quan hệ, e là đã chậm; Thứ tư, mẫu hậu, con nói cho người biết, trước khi con tìm tam hoàng đệ đã từng đến chỗ phụ hoàng, phụ hoàng cho người làm một cái xúc súc(*), đưa con tìm bọn đệ đệ chơi, hắc hắc, con liền đi tìm tam hoàng đệ chơi."

Triệu Hoàng Hậu nghe giật mình, "Con nói là, phụ hoàng đưa cho hân?"

Đại công chúa nói: "Chính là phụ hoàng, người không đi thăm tam hoàng đệ, kêu con đưa cho tam hoàng đệ, còn không cho con nói phụ hoàng đưa. Mẫu hậu, người nói xem, phụ hoàng đối với tam hoàng đệ như thế nào?" Nàng vốn đã thích tam hoàng đệ, nếu phụ hoàng tốt với tam hoàng đệ như vậy, nàng sao lại không thích tam hoàng đệ?

Triệu Hoàng Hậu lập tức hiểu, xem ra, Hoàng Thượng thật sự cố ý vắng vẻ Thục phi, nhưng không phải bởi vì chán ghét Thục phi.

Mà là bởi vì Thục phi có thai, liên tiếp xảy ra nhiều việc nhằm vào nàng như vậy, liên tục do hai phi tử phân vị cao ra tay.

Bây giờ còn có Vương tiệp dư, lại càng có nhiều tần phi có ý nghĩ như vậy.

Hoàng thượng cố ý chuyển tầm mắt của mọi người, chung quy hiện tại hân sủng ái là Lâm quý tần và Vương tiệp dư. Mọi người muốn ghen tị, cũng là ghen tị hai người này. Ngược lại chỗ Thục phi được an toàn.

Đương nhiên, bên trong, chắc chắn Thái Hậu đã động tay chân. Nàng hỏi thăm được, giữa lúc xảy ra chuyện của Tĩnh phi, Thái Hậu đã mời Hoàng Thượng đi.

Thân là Hoàng Hậu, chuyện Thái Hậu mời Hoàng Thượng như vậy, nàng vẫn có thể hỏi thăm được, chỉ không biết cụ thể là nói gì.

Hoàng Thượng ngại với 'Hiếu đạo', hoặc là còn có nguyên nhân khác, vừa không động tới Tĩnh phi, còn sủng hạnh Vương tiệp dư, hơn nữa còn thăng phân vị cho Vương tiệp dư, xem như cho Thái Hậu mặt mũi.

Vì Thục phi sắp đến ngày hạ sinh, cần được an tĩnh, Hoàng Thượng thật là dụng tâm lương khổ.

Trong lòng Triệu Hoàng Hậu chua chát, từ khi nào thì Hoàng Thượng vì một người nữ nhân mà có những quyết định như vậy? Đây là chuyện không thể ngờ được.

Nhớ năm đó khi nàng sinh Đại công chúa, Hoàng Thượng cũng không lo lắng như vậy.

Chỉ là Thục phi có biết dụng tâm của Hoàng Thượng hay không, mong là đừng có oán Hoàng Thượng.

Triệu Hoàng Hậu cảm thấy ý nghĩ của mình thật không đúng, như thế nào còn suy nghĩ cho Thục phi? Sợ nàng oán Hoàng Thượng? Triệu Hoàng Hậu cười tự giễu, nàng chưa từng có hy vọng với Hoàng Thượng, cho nên mới không cảm thấy đau lòng, nhiều lắm chỉ là xót xa, chung quy nàng là Hoàng Hậu.

Triệu Hoàng Hậu hỏi: "Sau khi con rời khỏi chỗ phụ hoàng, liền mang theo xúc súc đi gặp tam hoàng đệ?"

"Không phải, mẫu hậu, nhi thần không có ngu xuẩn như vậy. Mấy ngày hôm trước phụ hoàng đưa xúc súc cho nhi thần, nhi thần đợi vài ngày mới đi Trường Xuân cung." Ý tứ của Phụ hoàng, nàng hiểu, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy.

"Cũng tốt." Triệu Hoàng Hậu nói: "Con và tam hoàng đệ là tỷ đệ, có thể chơi cùng nhau, cũng không có cái gì không tốt, chỉ là con phải nhớ kỹ, đừng để người có tâm lợi dụng, tạo chỗ trống cho người khác chui vào."

Đại công chúa lập tức gật đầu, "Mẫu hậu, nhi thần hiểu, nếu nhi thần có sai lầm, cũng sẽ liên lụy đến mẫu hậu, nhi thần tuyệt đối sẽ cẩn thận."

Nàng nghĩ, về sau có thể gọi thêm nhị hoàng muội đến, mọi người cùng nhau đi chơi.

"Mẫu hậu, sau này nhị hoàng đệ không ở cùng một chỗ với mẫu phi của hần?" Đại công chúa hỏi.

"Những chuyện này, con đừng hỏi nữa. Nhớ kỹ, con chơi cùng với các hoàng đệ muội, là chuyện giữa các tiểu hài tử các con, trăm ngàn lần đừng để các tần phi hậu cung dính vào." Triệu Hoàng Hậu nhắc nhở: "Không thì mẫu hậu chỉ có thể cấm túc con."

Đầu tiên là phải an toàn mới được, đối với Thục phi, Triệu Hoàng Hậu rất yên tâm. Nhất là sau khi biết ý tứ của Hoàng Thượng, có thể cho nữ nhi mình bồi dưỡng tình cảm tỷ đệ với tam hoàng tử, đối với nàng về sau có lợi. Cho dù sự tình sau này không giống với suy nghĩ của nàng, nữ nhi có quan hệ tốt với một hoàng tử, cũng có cái để dựa vào.

Vả lại, Thục phi thoát nhìn vẫn có thể sinh, không phải chỉ có một tam hoàng tử, nhiều hơn một huynh đệ, là hơn một phần bảo đảm.

Nghĩ đến những chuyện này, Triệu Hoàng Hậu cũng hi vọng Thục phi sinh nhi tử. Nếu sinh nữ nhi, tam hoàng tử sẽ có muội muội phải chiếu cố, ngược lại đối với Đại công chúa liền xa cách một chút.

Nếu Thục phi sinh thêm một nhi tử, như vậy quan hệ giữa nữ nhi của mình và tam hoàng tử cũng rất dễ dàng thân cận.

Ngày cứ như vậy qua đi, bên Trường Xuân cung rất yên tĩnh, nhưng tam hoàng tử cũng không tịch mịch, bởi vì Đại công chúa và Nhị công chúa cũng thường xuyên đến tìm hần chơi. Mọi người còn nói đệ đệ hần cũng sắp đi ra chơi với hần. Phụ hoàng không đến, cũng không có ý nghĩ gì, tiểu hài tử có tính hay quên, hơn nữa thời gian bị thương lại rất ngắn.

Lý Già La cảm thấy nhi tử của mình có thể mau chóng thích ứng với chuyện này, đối với hần cũng tốt. Bởi vì cuộc sống sau này, loại sự tình này, sẽ thường xuyên xảy ra. Hoàng Thượng không có khả năng không sủng hạnh những người khác.

Mà Hoàng Thượng cũng không phải là phụ hoàng của một mình hần. Còn không phải sao, đầu tháng chín Lâm quý tần truyền đến tin tức tốt, mang thai hơn một tháng. Hoàng Thượng nghe xong mặt rồng vui mừng, tự mình đi thăm Lâm quý tần, hơn nữa lập tức phong Lâm quý tần thành chính tam phẩm tu nghi.

Lâm quý tần cũng được đổi đến Vĩnh Hòa cung, trước kia Vĩnh Hòa cung là nơi ở của sủng phi Vương Hiền phi, hơn nữa cách Dưỡng Tâm điện của Hoàng Thượng cũng gần. Nhất thời người trong cung đến Vĩnh Hòa cung chúc mừng càng nhiều. Tuy rằng trong lòng rất nhiều người đều không phải là thực lòng chúc mừng.

Đồng thời, ánh mắt mọi người đặt lên người được nhiều sủng ái Vương tiệp dư. Bởi vì cùng được sủng ái, sao Lâm tu nghi đã mang thai mà vị Vương tiệp dư này còn chưa có động tĩnh gì?

Ngay cả Vương thái hậu cũng có chút sốt ruột, hỏi Vương tiệp dư, "Đưa thuốc cho người, người có uống đúng hạn hay không?"

Vương tiệp dư vội vàng nói: "Dạ có, mỗi ngày đều không có quên."

Vương thái hậu thở dài, sao mang thai lại khó đến vậy? Thuốc cho chất nữ dùng, là thuốc có lợi cho việc mang thai tốt nhất, Hoàng Thượng cũng thường xuyên đến cung của chất nữ mình.

Không thể hoài thai, cũng không thể nói là Hoàng Thượng cố ý vắng vẻ.

Chỉ có thể nói thời cơ không đến. Đây là chuyện không có cách nào.

Trong nháy mắt liền đến tháng mười, Lý Già La mỗi sáng sớm đều tản bộ. Bởi vì bụng của nàng lớn không thể nhìn tới chân, đi lại bình thường rất khó khăn.

Từ sau khi Hoàng Thượng không đến Trường Xuân cung, Trường Xuân cung liền an tĩnh, Lý Già La dưỡng thai cũng thật thoải mái.

Bản thân nàng cũng không phải xa Hoàng Thượng thì không thể sống được, cho nên trong Trường Xuân cung, trừ tam hoàng tử ngẫu nhiên còn muốn thấy phụ hoàng, những lúc khác, cảm giác chưa từng hài hòa như vậy.

Nếu là thời gian như vậy lâu một chút thì tốt rồi. Nhưng mà Lý Già La cũng biết, chỉ cần mình sinh xong, chỉ sợ những ngày thanh nhàn như vậy sẽ một đi không trở lại.

Hai mươi tám tháng mười, Lý Già La bắt đầu muốn sinh, cũng may bà đỡ cùng thái y đều đã an bài xong, nàng cũng không phải lần đầu tiên hạ sinh, cho nên cũng không kích động.

Tiểu Lục Tử ở bên ngoài sốt ruột, chủ tử sinh, khẳng định trong lòng nôn nóng, chỉ mong không có chuyện gì xảy ra.

"Hoàng Thượng!" Tiểu Lục Tử thấy Hoàng Thượng cùng sư phụ mình vội vàng chạy tới, còn chưa kịp quỳ xuống, Hoàng Thượng liền hỏi: "Tình huống Thục phi như thế nào?"

Tiểu Lục Tử theo bản năng nhìn sư phụ của mình, sư phụ hẩn hện không thể gõ hẩn một cái, nhìn hẩn làm cái gì? Còn không mau trả lời câu hỏi của Hoàng Thượng ?

"Thưa hoàng thượng, Thái y và bà đỡ đều nói hết thảy bình thường, Thục phi nương nương không có chuyện gì." Tiểu Lục Tử mau chóng đáp.

"Thục phi bụng lớn hơn so bình thường, sinh hạ thật không có vấn đề?" Hoàng Thượng tiếp tục hỏi.

Vấn đề này, ngài hỏi tiểu nhân, tiểu nhân cũng không biết. Tiểu Lục Tử thật bất đắc dĩ.

Cũng may Hoàng Thượng cũng không trông cậy hẳn trả lời vấn đề này. Hẳn vội vàng đi vào bên trong, thái y đi ra, nhìn thấy Hoàng Thượng, cũng lắp bắp kinh hãi. Chỉ là rốt cuộc cũng là người từng trải việc đời, nhanh chóng nói tình hình của Thục phi, sau đó lui qua một bên.

(*)Xúc súc: hay còn được gọi là xúc súc, tháp súc, đập súc hoặc túc súc... là một loại hình đá bóng xuất hiện từ thời cổ đại ở Trung Quốc. Theo một số tài liệu, trò chơi này do Hoàng Đế tạo ra. Vị vua này đã sử dụng dạ dày của Xi Vương làm trái bóng để mọi người cùng đá. (Tài liệu tham khảo từ anh google)

Tác giả có lời muốn nói: nhà giàu người ta hờ một cái liên lưu tử bỏ mẫu, nô tỳ mang thai trở thành cái máy sanh dục.

Đại công chúa thật sự chán ghét người Triệu gia!

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Bi Phần

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: Vân Chiêu Dung

Lần sinh thứ hai của Lý Già La thật thuận lợi, rốt cuộc không phải thai đầu tiên, chỉ dùng hai canh giờ đã sinh hài tử ra.

"Thực phi lại sinh hoàng tử?" Sau khi Vương thái hậu biết tin tức, cảm thấy mình vẫn quá nhân từ.

Cung ma ma nhìn sắc mặt Vương thái hậu, nói: "Vâng, mẫu tử bình an, Hoàng Thượng cũng tự mình đi qua thăm hỏi."

Vương thái hậu nghe xong, cũng không cảm thấy lạ "Hoàng Thượng cũng là nam nhân, quan tâm đến cốt nhục của mình là điều đương nhiên, đi xem cũng không có gì lạ. Người nói cho Minh Nhã, bảo nàng không được hành động thiếu suy nghĩ. Trước mắt quan trọng nhất chính là nhanh chóng sinh một hoàng tử."

Hiện giờ tuổi tác Hoàng Thượng cũng không lớn, sao có thể chỉ có mình Thực phi? Hẳn vẫn nên sinh hài tử với những người khác. Trong tay mình không có lợi thế, cũng chỉ đành tiện nghi cho người khác, cái quan trọng và không quan trọng phải phân định cho tốt. Đương nhiên Vương thái hậu không ngại khiến những nữ nhân đó thêm ngột ngạt.

Cung ma ma cười nói: "Thái Hậu yên tâm, Tiệp dư nương nương hiểu rõ, sẽ không làm ra chuyện gì."

Chỉ là Vương thái hậu thăm nghĩ, nếu Thục phi khó sinh mà chết thì tốt rồi, như vậy sẽ tính là không may, cũng có thể nhận nuôi Tam hoàng tử. Hiện tại Võ gia lại thành cái dạng này, sao có thể không thuận theo Vương gia. Khi đó Vương gia sẽ càng thịnh vượng.

Nhưng Vương thái hậu lại nghĩ, vẫn là chính Vương gia cô nương sinh hài tử thì tốt hơn, cứ để xem Minh Nhã có cái phúc khí này hay không.

Bởi vì Thục phi đã là Thục phi, thăng phân vị, trừ phi là làm Hoàng Quý Phi, bằng không không thể thăng.

Chỉ là trong cung có Hoàng Hậu, Hoàng Hậu không làm sai gì, thật muốn làm Hoàng Quý Phi, trừ phi là thời điểm lập Thái tử. Vì miễn cho lại lần nữa đẩy Thục phi đến nơi đầu sóng ngọn gió, cho nên lần này Hoàng Thượng cũng không có thăng phân vị cho Thục phi.

Một trong tứ phi cũng khá tốt. Tuy rằng xếp phía trước chính là quý phi và Hiền phi, nhưng phẩm cấp lại giống nhau. Chẳng qua cái ước định này thành tục lệ, cảm thấy Quý phi cao hơn Thục phi một chút, kỳ thật đều giống nhau.

Nhưng sau khi Triệu hoàng hậu biết, lại khuyên can Hoàng Thượng "Hoàng Thượng, tuy rằng Thục phi và Quý phi giống nhau, nhưng Thục phi sinh con có công, nếu không khen thưởng một phen, đó chính là quá bạc đãi. Bằng không về sau sau người muốn phong tứ phi, chỉ có lựa chọn Quý phi hoặc Hiền phi. Thần thiếp cảm thấy, nếu không thể thăng phân vị cho Thục phi, không bằng từ Thục phi sửa thành Quý phi, được không ạ?"

Đều là từ nhất phẩm, nhưng Quý phi lại ngầm coi là đứng đầu tứ phi. Thục phi rốt cuộc sinh hai hoàng tử, nàng làm Quý phi, cũng không thể chỉ trích.

Nếu ai có dị nghị thì đứng ra nói, cũng nói không ra được lý do.

Rốt cuộc Thục phi vẫn là một trong tứ phi.

Chung quy không để về sau có người khác còn đứng đẳng trước Thục phi?

Trong cung này, sinh hai đứa nhỏ cũng chỉ có một mình Thục phi, lại còn là hai hoàng tử. Có công sinh con nối dòng, dù là các triều thần cũng không thể nói không thể.

Hoàng Thượng nghe xong, nói với Triệu hoàng hậu: "Cũng phải, là trăm suy xét không chu toàn, may có Hoàng Hậu nhắc nhở, vất vả Hoàng Hậu."

Triệu hoàng hậu nói: "Thần thiếp vô năng, không sinh được hoàng tử cho Hoàng Thượng, tất nhiên hy vọng các phi tần sinh thêm mấy đứa cho Hoàng Thượng. Thần thiếp thấy Thục phi là người nhiều phúc nhiều con. Hoàng Thượng vì con nối dõi, cũng nên thân cận Thục phi hơn."

Ý tứ của Triệu hoàng hậu là Thục phi có thể sinh, Hoàng Thượng nên qua thăm, đừng luôn thăm những người nhìn đẹp, nhưng không sinh nổi.

Đương nhiên, Hoàng Hậu nói cũng không thể nói trắng ra như vậy. Nhưng ý tứ trong đó, Hoàng Thượng nào có thể không hiểu?

Hoàng Thượng có chút buồn cười, trước nay vị Hoàng Hậu này của mình đều rộng rãi.

Nhưng cũng bởi vì như vậy, hắn mới yên tâm giao chuyện trong cung cho nàng.

Thục phi được sắc phong Quý phi, nữ nhân trong cung thật ra không quá kinh ngạc, chỉ là hâm mộ Võ quý phi vận khí tốt, có thể mang thai, còn có thể sinh, mà mỗi lần sinh đều là hoàng tử, dù bị Hoàng Thượng vắng vẻ thì có làm sao?

Nhìn xem, người ta lập tức liền xoay người, hiện giờ thành Quý phi đứng đầu tứ phi.

Hoàng Thượng cũng lại lần nữa đi Trường Xuân Cung. Mọi người dù ghen ghét đỏ mắt cũng không có cách nào, có năng lực, tự người cũng sinh hoàng tử đi, sinh thêm mấy đứa, tốt nhất sinh ba đứa, nhiều hơn Quý phi mới tốt.

Cho nên, hiện tại nghĩ biện pháp đối phó Quý phi còn không bằng tự mình nghĩ cách giành được sủng ái của Hoàng Thượng.

Rốt cuộc hiện giờ Quý phi, trừ phi có chuyện lớn, nếu không địa vị chính là vững như bàn thạch.

Đương nhiên, nếu Quý phi tự mình làm, người khác lại đẩy một cái, rất có khả năng sẽ bị kéo xuống. Mấu chốt là vị Quý phi này không phải cái loại người ương ngạnh, cho nên căn bản không thể nào xuống tay.

Chỉ có tranh thủ sủng ái của Hoàng Thượng, làm Hoàng Thượng thích mình, khi đó mới có thể làm Hoàng Thượng thiên vị, dù là quý phi lại sinh mấy hài tử, cũng vô dụng.

Bảo Thiên nhìn chủ tử mình, sợ chủ tử không vui. Cho rằng Vương thái hậu mỗi lần lại đây đều không nói gì khác ngoài mấy câu kia, bảo chủ tử mau chóng mang thai hài tử.

Như thể ở trong mắt Thái Hậu nường nường, chủ tử nhà mình giống như công cụ để sinh hài tử.

"Đi, chúng ta đi xem Lâm tu nghi." Vương Tiệp dư cười buông xuống việc may vá trên tay.

Nữ hồng của Vương Tiệp dư vô cùng xuất sắc, từ nhỏ trong nhà đã mời sư phó tốt nhất. Vương Tiệp dư thông thạo các kiểu thêu thùa, việc may vá

của nàng đến Thái Hậu nương nương cũng khen ngợi.

Vương Tiệp làm tặng Hoàng Thượng mấy thứ kiểu như túi thơm. Rốt cuộc quần áo của Hoàng Thượng đều có chuyên gia trong cung làm, cũng không cần Vương Tiệp dư ra tay, như vậy cũng không hợp quy củ.

Bảo Thiên nói: "Nương nương, Lâm tu nghi có mang, nếu có gì không hay, đến lúc đó liên lụy đến chủ tử, như thế thì làm sao bây giờ?"

Không phải trước kia chủ tử nói, phải ít đi tới chỗ phi tần mang thai trong cung sao?

Vương Tiệp dư cười nói: "Chỉ là đi xem, quang minh chính đại. Nếu thật sự xảy ra chuyện, cũng không liên quan đến chúng ta. Lại nói tiếp, Lâm tu nghi là người đầu tiên mang thai trong đám tú nữ mới tiến cung chúng ta. Ta cũng đi dính chút không khí vui mừng mới tốt."

Bảo Thiên cảm thấy chủ tử của mình bị Thái Hậu bức cho gấp gáp, đến dính không khí vui mừng lời này cũng nói ra.

Lâm tu nghi ở tại Vĩnh Hòa Cung, cũng chính là địa phương trước kia Vương Hiền Phi ở. Vương Hiền Phi là đường tử của Vương Minh Nhã.

Chỉ là Vương Minh Nhã Vương Tiệp dư thật ra một chút cũng không cảm thấy ái ngại.

Lâm tu nghi nghe nói Vương Tiệp dư lại đây, trên tay nắm lại. Nàng ở trong cung, cô mẫu Lâm thái phi đã từng nói qua với mình, tốt nhất bớt tiếp xúc với người Vương gia.

Cho nên tiến cung, nàng ít đi lại gặp gỡ cùng Vương tiệp dư. Nhưng hiện tại người đã tới cửa rồi, chung quy cũng không thể đuổi người đi.

Lâm tu nghi mời Vương Tiệp dư tiến vào. Vương Tiệp dư thấy Lâm tu nghi đang thêu thùa may vá cho tiểu hài tử, liền cười nói: "Đường kim mũi chỉ của Lâm tu nghi thực không tồi, so sánh ra, ta hồ thẹn không bằng."

Lâm tu nghi nói: "Vương Tiệp dư nói nói chi vậy, khi ta còn ở trong khuê phòng thường nghe người ta nói, kim chỉ của Tiệp dư người vô cùng tinh xảo, thêu đồ vật như có sự sống. Nếu người còn cảm thấy mình không tốt, như vậy tay nghề của ta chẳng đáng nhắc đến."

Vương Tiệp dư nghe xong, cười nói: "Kia chỉ là người khác khoa trương lên. Ta thấy công phu may vá của tu nghi xác thật không tồi, cái này nên là gấm Tô Châu đi. Lúc trước ta muốn học, chính là học như thế nào cũng không thành. Hiện tại cũng còn cảm thấy chính mình kém cỏi đây."

Lời hay mỗi người đều thích nghe, Lâm tu nghi cũng không ngoại lệ. Vốn dĩ không muốn nhiều lời với Vương Tiệp dư, nhưng lại giống như mở máy hát, vừa nói đã nói nửa canh giờ, còn không cảm thấy mệt.

Lâm tu nghi cũng là cô nương mười lăm sáu tuổi tiểu, tính tình cũng không nặng nề. Chỉ là sau khi tiến cung, bởi vì ngay từ đầu nàng được phong phân vị tương đối cao, mọi người đối nàng đều có chút kính nhi viễn chi (chỉ có thể ngắm nhìn từ xa, không thể lại gần). Hơn nữa Hoàng Thượng cũng sủng hạnh nàng, càng làm người khác trên mặt nịnh bợ. Dù thật sự muốn nói chuyện phiếm, đó là không có khả năng.

Sau lại mang thai, càng không thể.

Hiện tại có người đến nói chuyện cùng mình, Lâm tu nghi cảm thấy mình cũng vui vẻ lên không ít.

"Ta và tu nghi vừa gặp đã như thân quen. Chỉ là tu nghi cũng biết, vốn dĩ ta là cô nương vương gia, tất cả mọi người đều biết ta sau lưng có Thái Hậu nương nương. Từ khi bắt đầu tuyển tú, tất cả mọi người đều đối ta kính nhi viễn chi. Muốn trò chuyện cùng người khác, mọi đều xem sắc mặt của ta.

Chưa từng có người thân cận ta, đều cảm thấy ta không làm mà hưởng. Trong lòng các nàng nhấy định là nghĩ, ta cái gì cũng không cần nỗ lực vẫn tốt hơn các nàng. Chỉ là các nàng nào biết đâu rằng, chúng ta nào muốn tiến cung? Vì tiến cung, từ nhỏ đã bắt đầu bị quản từ đầu đến chân, một khắc cũng không được nhẹ nhàng. Khổ sở trong đó các nàng có biết đâu? Đều cảm thấy ta quá dễ dàng, nhưng các nàng biết áp lực trên người chúng ta lớn thế nào?"

Bất tri bất giác, Vương Tiệp dư liền đem ta, nói thành chúng ta. Mà Lâm tu nghi cũng tràn đầy đồng cảm. Sinh ra trong một gia tộc càng ngày càng xa rời huyết thống hoàng thất, vì có thể bảo trụ vinh quang gia tộc, nàng cũng từ nhỏ đã bị yêu cầu nghiêm khắc. Thời điểm người khác làm nũng, nàng phải học quy củ, thời điểm người khác học quy củ, nàng càng phải học nhiều thứ hơn.

Ở thời điểm tuyển tú, vì che giấu bản thân, còn không thể viết ra thân phận huyện chủ của mình, trên người chỉ mang một thân phận con gái thông phán, bị người khi dễ cũng không dám nói cái gì.

Bởi vì nàng biết, một khi thân phận huyện chủ của mình bị người vạch trần, như vậy chính mình sẽ bị các loại tính kế. Cũng may mắn, mười mấy năm nhà nàng đều không ở kinh thành, Lâm gia cũng không có cô nương tiến cung tuyển tú, cho nên người biết thân phận mình cơ hồ không có.

Chờ chính mình được tuyển lên, lại từ Lâm thái phi lơ đãng nói toạc ra thân phận mình. Như vậy chính mình được tuyển tiến cung, hoàn toàn là dựa vào bản lĩnh của mình, mà không phải dựa vào chỗ dựa.

Lâm tu nghi có chút áy náy đối với Vương Tiệp dư, cảm thấy nàng ấy thay mình chẵn một bộ phận người ghen ghét đỏ mắt. Phải biết rằng, nếu thân phận của nàng bại lộ ra, tuyệt đối là nàng cũng bị người ghi hận. Lúc đó nàng giấu mình, cho nên những ghen ghét đó đều hướng tới Vương Minh Nhã.

Bởi vậy, nảy sinh tâm tư áy náy. Hơn nữa hôm nay hai người nói chuyện cùng nhau, Lâm tu nghi cảm thấy ở trong cung mình có thể tìm thấy một người như vậy nói chuyện, thật là không dễ dàng.

Nhưng đại cung nữ Bình Nhi bên người nàng lại cảm thấy vị Vương Tiệp dư này không đơn giản, chẳng lẽ đã muốn hại tu nghi?

Rốt cuộc hai người đều được sủng ái, nhưng Vương Tiệp dư lại một chút động tĩnh cũng không có. Người như vậy sao có thể giao hảo với chủ tử mình đây? Quả thực là không có khả năng đi, khẳng định là có âm mưu gì đó?

Lâm tu nghi nói: "Bốn cung có đôi mắt để nhìn. Huống chi, bốn cung không ngu ngốc, nàng ta thực sự muốn tính kế, bốn cung cũng nhìn ra được. Nàng ta tính kế ta, nàng ta có thể được chỗ tốt gì? Trong cung này, sinh hài tử có rất nhiều người, không phải chỉ một mình ta."

Bình Nhi thầm nghĩ, người trong cung này, dù không có lợi, làm chuyện khiến cho người khác không yên ổn cũng rất nhiều. Bằng không sao có nhiều phi tần đẻ non như vậy?

Chẳng lẽ đều nghĩ hại phi tử này đẻ non, đối với mình không có lợi nên không hạ thủ sao?

Tuyệt đối không có khả năng là như thế này.

Tranh đấu chính là dùng mọi thủ đoạn. Nếu mọi người có thể hiểu rõ ràng như vậy thì tốt rồi. Có thể làm một cái thai trong bụng người xảy mất, đó chính là một sự bảo đảm diệt trừ người này. Thật muốn mỗi người đều nghĩ như vậy, trong cung này sinh nhiều hài tử như vậy, diệt trừ một đứa cũng vô dụng, sẽ không có nhiều chuyện xấu thế này.

Có đôi khi, người được sủng ái chính là một loại tội. Người được sủng ái, người khác không ra tay. Nhưng khi mất đi sủng ái của Hoàng Thượng,

người sẽ bị người khác nói, người ta muốn diệt trừ người, cũng là có thể.

Bằng không sao lại nói trong cung này hiểm ác đây?

Dù Bình Nhi khổ tâm nói nửa ngày, Lâm tu nghi một chút cũng không nghe vào.

Lâm tu nghi nói: "Ta cũng không phải dễ chọc. Nếu nàng ta thật sự muốn tính kế đến ta, ta sẽ khiến nàng ta nhận lại. Yên tâm, ta có chừng mực. Tuyệt đối sẽ không nghe mất cảnh giác để nàng ta lợi dụng. Nàng ta thật sự muốn ra chủ ý gì, lòng ta hiểu rõ. Nhưng nàng ta tâm sự cùng ta, chung quy ta không nên cự tuyệt, có phải hay không?"

Lâm tu nghi đương nhiên không buông lỏng cảnh giác, mà là ở trong cung, có thể tìm được người nói chuyện, cũng không dễ dàng.

Huống chi, Vương Tiệp dư trắng trợn táo bạo lại đây, dù là có ngu ngốc, cũng sẽ không hạ thủ lúc này. Bởi vì chỉ cần mình xảy ra chuyện, nàng ta chính là người đầu tiên bị hoài nghi. Người Vương gia không có ngu như vậy.

Quang minh chính đại so với người lén lút sau lưng tính kế mình, thì quang minh chính đại vẫn tốt hơn.

Bình Nhi không thể nào nói nổi Lâm tu nghi, nghĩ khi nào tìm được Lâm thái phi, nói với bà, để Lâm thái phi khuyên chủ tử mình, miễn cho bị người tính kế. Người Vương gia người đầu thực sự có hảo tâm, đến nói chuyện phiếm với chủ tử mình?

Nhưng Bảo Thiện cũng không rõ chủ tử mình, sao lại đến Vĩnh Hòa Cung nói chuyện với Lâm tu nghi một hồi như vậy. Nàng nghĩ nghĩ, muốn nói lại thôi.

Nhưng vị này chủ tử, nói một không hai, nàng lại không nói.

Vương Tiệp dư nói với Bảo Thiên: "Bốn cung có chút mệt nhọc, đi vào nghỉ tạm một lát. Người cho người không cần tiến vào quấy rầy bốn cung!"

Bảo Thiên biết chủ tử mình có thói quen ngủ trưa, thấy Vương Tiệp dư mặt đầy mỏi mệt, liền gật đầu, lui xuống.

Vương Tiệp dư tự mình đi vào giường, buông màn xuống.

Ở trong không gian bịt kín này, Vương Tiệp dư hung hăng xé rách chăn gấm vóc. Dù nàng là một nữ nhân, sức lực lại lớn như vậy, như thế nào chăn gấm cũng xé rách toang.

Thẳng đến lúc đem sức lực đều dùng hết, lúc này Vương Tiệp dư mới ngã xuống, trên mặt chảy nước mắt.

Nàng không tiếng động khóc thút thít. Bởi vì nàng biết, ở trước mặt người ngoài, nàng là Vương Tiệp dư khéo léo, là có Vương Tiệp dư có Thái Hậu nương nương làm chỗ dựa, là Vương Tiệp dư ai cũng phải nhường nàng một bước. Mệnh nàng cũng thật tốt!

Nhưng nàng tuyệt đối không thể để người biết mình đã không thể sinh hài tử. Bằng không, sẽ giống như vị đường tử của mình kia, bị vô thanh vô tức làm biến mất.

Một cái nữ nhi Vương gia không thể sinh, đối Thái Hậu mà nói, là không có tác dụng.

Vương Minh Nhã tự nhận là mình thông minh hơn Vương Nhân Nhã rất nhiều lần, so với vị nhị thẩm kia của mình cũng thông minh hơn. Nhưng lại suy đoán không đến, một người phụ nữ mất đi nữ nhi duy nhất là điên cuồng cỡ nào. Thế nhưng bà ta lại ngầm tìm người, hạ thuốc tuyệt dục với mình, làm mình về sau không thể có con nối dõi.

Toàn bộ dã tâm của nàng thiếu chút nữa đã bị tin tức này tiêu diệt triệt để. Nữ nhi Vương gia không thể sinh hạ huyết mạch Vương gia, chẳng qua là một quân cờ vô dụng. Về sau nói không chừng kết cục còn thảm hại hơn so với vị đường tử kia của mình.

Nhưng nàng vẫn muốn tiến cung, không tiến cung, hành động mấy năm nay của nàng không phải thành công đã tràng sao?

Ai nói phi tần không có hài tử thì không thể cười đến cuối cùng? Trên thực tế rất nhiều Thái Hậu cũng không có hài tử thân sinh của mình, vì sao nàng không thể?

Tuy rằng nàng hận không thể nghiền xương vị nhị thẩm kia của mình thành tro. Nhưng nàng biết hết thảy đều không thay đổi được gì, nàng chỉ có thể vờ như cái gì cũng không biết. Bằng không bị người hoài nghi, nàng đã hoàn toàn không còn tác dụng, sẽ bị những người khác thay thế. Kết cục của mình nhất định sẽ rất thảm.

Đến cung nữ bên người Bảo Thiên cũng không biết. Thời điểm nàng cảm thấy thân thể mình không thích hợp, liền nghĩ tới lời nhị thẩm nói trước khi lâm chung, vì thế âm thầm mang theo mũ có mạng che, đi tìm một y quán nhìn thân thể. Kết quả xác thật là như vậy.

Nàng không động đến y quán nhỏ kia. Bởi vì động tĩnh càng lớn, càng dễ dàng khiến cho người khác hoài nghi.

Nhưng những người ngày đó theo mình đi tiểu y quán, nàng đã thả bọn họ ra. Bọn họ không phải người nhiều chuyện, căn bản sẽ không hỏi đông hỏi tây.

Tóm lại, cái đuôi này nàng xử lý thực sạch sẽ, đến cả mẫu thân của mình cũng không biết, càng không cần phải nói Thái Hậu trong cung.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Hy Vọng Rồi Thất Vọng

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: Vân Chiêu Dung

Tiến cung, Thái Hậu vẫn luôn muốn mình nhanh chóng sinh hài tử, đâu phải nàng muốn là có thể sinh, còn mỗi ngày đều sốt ruột như vậy?

Trong lòng nàng đã đem xương cốt vị nhị thẩm tốt của mình nghiền thành tro! Vị nhị thẩm tốt của mình đã phá hủy tất cả tính toán và tất cả hy vọng của nàng! Làm mình ở trong cung không thể không thật cẩn thận lại thật cẩn thận, sợ lộ ra dấu vết!

Chẳng qua, nàng tuyệt đối sẽ không nghe theo Thái Hậu nói, nàng đã không thể sinh.

Chỉ có thể nói vận khí mình không tốt, cho nên đến bây giờ vẫn không mang thai. Rốt cuộc rất nhiều nữ nhân trong cung đều không mang thai, nàng cũng không ngoại lệ.

Thái Hậu cho thuốc viên, mỗi ngày nàng đều ăn. Nhưng nàng biết vô dụng thôi. Cả đời nàng đã bị vị nhị thẩm kia của mình làm hỏng.

Còn về sau, nếu Thái Hậu phát hiện, nàng cũng chỉ có thể nói chính mình hoàn toàn vô tội, muốn trách phải trách nhị thẩm đã chết kia. Nàng cũng là người bị hại, nàng căn bản không biết tình huống của mình.

Huống chi, nàng tiến cung, mọi chuyện cũng đều dựa vào Vương thái hậu, nghe lời bà nói, tranh sung, uống thuốc, so với vị đường tử kia của mình, thông minh hiểu chuyện hơn nhiều.

Chờ thêm một năm, nếu nàng còn không có có thai, Thái Hậu nương nương nhất định sốt ruột, nhất định sẽ để thái ý khám cho mình.

Khi đó sự tình sẽ không che giấu được. Nhưng nàng vô tội, nàng cũng chỉ là bị người tính kế.

Hơn nữa, đến lúc đó, nếu Thái Hậu nương nương không thích mình, như vậy nàng có thể nuôi nấng hài tử của Lâm tu nghi.

Đương nhiên, Vương gia không có khả năng từ bỏ mình. Vương gia đã từ bỏ một người, lại muốn từ bỏ một người, trong cung này cũng không phải Vương gia làm chủ, muốn đưa ai vào thì đưa.

Hơn nữa nhiều lắm đưa vào một cô nương dòng bên, sau khi sinh hạ hài tử, nuôi ở bên người mình.

Cùng với như vậy, còn không bằng tự mình chọn.

Lâm tu nghi xuất thân cao. Nếu ngay từ đầu, mình và nàng ta tử muội tình thâm, đến lúc đó nàng ta ' khó sinh ' mà chết, như vậy nàng ta không yên tâm về đứa nhỏ, cũng chỉ có thể giao cho mình- người toàn tâm toàn ý đối tốt với nàng ta này.

Cho nên, nàng căn bản không có ý xấu với Lâm tu nghi, chẳng qua là muốn tạo quan hệ tốt với nàng ta.

Vương gia tuyển cô nương tới, đến lúc đó khẳng định sẽ không lưu tử đi mẫu. Dù sao cũng là người Vương gia. Cùng với lưu lại mẹ đứa nhỏ, không bằng nuôi nấng một đứa mà mẹ ruột đã chết.

Dù sao đều không phải chính mình sinh, nàng để ý cái gì?

Sau khi Lý Già La sinh hạ Tứ hoàng tử, rất là thỏa mãn ngủ một giấc.

Đến khi tỉnh lại, Hồ Phách nói cho nàng, thời điểm sinh sản Hoàng Thượng chạy tới, nhìn thấy Tứ hoàng tử thì vô cùng yêu thích, ban tên là Tiêu Uyên.

"Nha đầu ngọc, người cho rằng chủ tử người sẽ giận đối Hoàng Thượng sao, tất nhiên không như vậy."

Lý Già La biết ý tưởng của Hồ Phách. Trong khoảng thời gian này, Hoàng Thượng vắng vẻ mình một phen, cũng không đến thăm mình. Hồ Phách sợ Hoàng Thượng lại qua đây, mình sẽ nhẵn mặt.

Nhưng nhẵn mặt đối với người ở ngôi cửu ngũ, đó chính là không thể thực hiện được. Dù bị ủy khuất to lớn, khuôn mặt cũng phải tươi cười đón chào.

Hoàng Thượng sung hạnh và vắng vẻ đều phải coi thành chuyện thường. Mà không thể bởi vì nhất thời vắng vẻ người, người liền bất mãn khó chịu. Rốt cuộc Hoàng Thượng cũng không phải của riêng người.

Hồ phách ngượng ngùng cười nói: "Chủ tử, ngài coi như nô tỳ nhiều lời. Chủ tử sẽ không giận nô tỳ chứ."

Lý Già La nói: "Không nói cái khác, hiện tại tuổi người cũng không còn nhỏ, có tính toán gì không?"

Trong cung tuy rằng nói phải tới hai mươi lăm tuổi mới có thể thả ra cung. Nhưng Hồ Phách là người từ nhà mẹ đẻ mang lại đây, nói nhân tình, cũng có thể thả ra đi gả chồng. Hơn nữa với vị trí trước mắt của nàng, tìm cho nàng ấy một nhà tử tế, tuyệt đối không thành vấn đề.

Rốt cuộc, hiện tại nàng đã là quý phi, lại còn sinh hai hoàng tử.

Làm đại cung nữ bên người Quý phi tuyệt đối không tầm thường.

Hồ Phách nghe xong vội nói: "Tiểu thư, người muốn đuổi nô tỳ đi sao?"

"Sao ta lại đuổi người đi? Chỉ là một cô nương, cũng đã đến tuổi kết hôn, ta cũng không muốn làm chậm trễ người." Chính nàng đã sinh hai đứa nhỏ. Nhìn Hồ Phách đi theo mình, cùng nhau lớn lên, vẫn cô độc, tự nhiên muốn tìm cho nàng ấy một mối hôn sự tốt.

Hồ Phách nói: "Chủ tử, nô tỳ không muốn gả chồng, cũng không muốn rời xa chủ tử, người không cần đuổi nô tỳ đi." Hồ Phách quỳ xuống.

"Nhanh đứng lên. Ta chỉ đang nói vậy, không đồng ý thì không đồng ý. Ta tuyệt đối không bức người, người đừng quỳ xuống." Lý Già La vội nói: "Chỉ là, vì cái gì? Chẳng lẽ người không nghĩ có gia đình của riêng mình?"

Hồ Phách nói: "Chủ tử, từ nhỏ nô tỳ đi theo người đều đã thành thói quen. Tới bên ngoài, nô tỳ cũng không biết nên sinh hoạt như thế nào. Huống chi, nô tỳ thật sự không thích sống cùng người xa lạ. Còn nữa, nô tỳ cũng rõ ràng, hiện giờ người coi trọng nô tỳ, đại bộ phận đều là xem ở thân phận nương nương của người. Việc hôn nhân như vậy thì có ích lợi gì?

Chỉ nghĩ thơm lây, nói trắng ra, chính là lợi dụng nô tỳ, còn khiến nương nương phiền toái, thời thời khắc khắc đều gây phiền toái cho nương nương. Nô tỳ không muốn như vậy! Nô tỳ chính mình là thân phận gì, trong lòng nô tỳ rõ ràng. Nương nương, người để cho nô tỳ ở lại bên người người đi. Trong cung trước nay cũng có rất nhiều cô cô không gả chồng. Như vậy cũng rất tốt, nô tỳ chỉ cần đi theo nương nương, cái gì cũng không lo lắng."

"Nha đầu ngốc, chẳng lẽ không có ai thật lòng muốn cưới người?"

Hai chủ tớ chúng ta, người khác nghĩ người là cung nữ bên người của ta, muốn dính chút hào quang. Nhưng đây cũng là chuyện thường tình, chỉ cần không phải lòng tham không đáy, trên cơ bản là có thể. Thế nhân đều để ý vinh hoa, không phải sao?

Nếu dám cưới người, chính là đem vinh nhục của mình đặt lên trên người ta. Còn nữa, hai người thành thân, ở chung với nhau lâu ngày cũng nảy sinh tình cảm. Người tốt như vậy, khiến người ta thích cũng là chuyện thực dễ dàng. Lại không tự tin như vậy, sợ đến lúc đó không có giá trị lợi dụng, bị người vứt bỏ sao? Người như vậy, dù là người chịu, bốn cung cũng không muốn gả người qua đâu. Tất nhiên là trong những người muốn cưới người tuyển một người có phẩm hạnh và tài năng. Sao có thể gả người cho người không đáng tin cậy?"

Lý Già La và Hồ Phách chủ tớ nhiều năm như vậy, nói những lời này không cần kiêng dè.

Hồ Phách nghĩ quá đáng sợ, suy nghĩ đến khả năng xấu nhất.

"Nhưng người không vui, coi như hôm nay ta chưa nói gì. Chúng ta vẫn giống như trước đây, được không?" Lý Già La nói.

Hồ Phách vội vàng gật đầu, nàng không muốn gả ra ngoài. Tại trong cung này chăm sóc chủ tử, còn có tiểu chủ tử thật tốt, cần gì phải đi ra ngoài chịu tội?

Thật sự gả chồng, hầu hạ cha mẹ chồng, còn phải hầu hạ nam nhân, lo liệu việc nhà cho hắn. Thời điểm nghèo khó có thể cùng chung hoạn nạn, nhưng thời điểm có tiền, nam nhân này còn không phải muốn cưới thiếp sao?

Nhưng nàng không muốn trừ bỏ hầu hạ cha mẹ chồng và nam nhân, còn phải chăm lo việc ăn uống cho mấy nữ nhân này.

Mà chính mình đi theo chủ tử, hầu hạ chủ tử và tiểu chủ tử, nàng cam tâm tình nguyện, tâm tình sung sướng, hoàn toàn phát ra từ nội tâm, tuyệt đối không có nửa điểm miễn cưỡng.

Ở Trường Xuân Cung, nàng sống tự tại hơn, tội gì đi ra ngoài làm trâu làm ngựa?

Lý Già La thấy Hồ Phách thật sự không muốn đi ra ngoài gả chồng, cũng không miễn cưỡng. Chuyện nam cưới nữ gả này vốn dĩ chính là hai bên phải tình nguyện. Nàng cũng sẽ không đưa Hồ Phách đi gả chồng để gia tăng lợi thế cho mình. Lợi thế như vậy muốn cũng vô dụng. Huống chi, Hồ Phách rất quan trọng đối với nàng.

"Hoàng Thượng giá lâm!" Bên ngoài một tiếng hô vang, Hoàng Thượng tiến vào xem Lý Già La.

Lý Già La muốn hành lễ, Hoàng Thượng vội nói: "Thân thể người còn cần tĩnh dưỡng, không cần đa lễ."

"Hoàng Thượng, thần thiếp như vậy, không thể hầu hạ người."

Rốt cuộc nàng còn ở cử, may mắn trên người không có mùi vị.

Bằng không Hoàng Thượng tiến vào, ngửi được một cỗ mùi không dễ ngửi, vậy quá xấu hổ.

Hai người tựa như không có ngăn cách. Hoàng Thượng nói: "Người vất vả." Là tỏ vẻ Lý Già La lại sinh thêm một đứa con trai cho hần.

Lý Già La cười nói: "Hoàng Thượng nói cái gì vất vả ạ? Sinh hạ hài tử của mình chỉ có vui mừng trong lòng, đâu còn nghĩ đến vất vả hay không vất vả?"

Hoàng Thượng vẫn luôn biết Quý phi là mẫu thân tốt. Chỉ là hắn đột nhiên ghen lời, muốn giải thích chút gì đó. Nhưng hắn là ngôi cửu ngũ chí tôn, muốn sủng hạnh ai thì sủng hạnh, căn bản không cần giải thích với bất luận kẻ nào.

Đây cũng là cách làm nhất quán của hắn. Nhưng vì sao ở bên Quý phi, hắn lại rất muốn giải thích? Nhưng Quý phi cũng không tự mình hỏi. Có phải nàng cũng quá hiểu chuyện hay không?

Nhớ năm đó, thời điểm Vương Hiền Phi còn sống, chỉ cần hơi vắng vẻ nàng ta một hai ngày, nàng ta sẽ lập tức khóc lóc nháo, làm cho hắn thật đau đầu, đến Thái Hậu cũng nói Vương Hiền Phi.

Đến lượt Quý phi bên này, thế nhưng cái gì cũng đều không hỏi.

Thôi, loại sự tình này giải thích cũng không có gì để giải thích. Hắn cũng không nên giải thích, hơn nữa căn bản là không cần chột dạ. Mình là hoàng đế, chẳng lẽ còn phải vì chuyện này nhi mà cảm thấy không tiện mở miệng sao?

Hoàng Thượng nói: "Người dưỡng thân thể cho tốt, trăm đi xem hai đứa Lạc Nhi và Uyên nhi."

Từ sau khi Tam hoàng tử từ có đệ đệ, mỗi ngày rời giường, nó sẽ chạy đến chỗ tứ đệ của mình, xem tứ đệ phun bong bóng.

Hoặc là có đôi khi nó nói chuyện với tứ đệ của mình, tất cả mọi người đều nghe không hiểu.

Cho nên Hoàng Thượng lại đây, thấy Tam hoàng tử đang cúi đầu, nói thầm với Tứ hoàng tử Tiêu Uyên.

"Lạc Nhi." Hoàng Thượng vô cùng yêu thích Tam hoàng tử. Thấy Tam hoàng tử lại cao thêm một ít, không khỏi ôm hắn lên. Quả nhiên là nặng

hơn không ít.

"Phụ hoàng." Tam hoàng tử có chút hưng phấn. Tiểu hài tử không mang thù. Trong khoảng thời gian này, phụ hoàng lại lại đây thăm nó, trong lòng nó rất vui sướng.

Hiện tại lại được phụ hoàng ôm, nó càng cười ha hả.

Quan hệ với Hoàng Thượng ngược lại càng thân mật.

Đại công chúa cũng mang theo Nhị công chúa lại đây. Tam hoàng tử nhìn thấy hai tỷ tỷ, cũng thật vui mừng. Bởi vì trong khoảng thời gian này, ba người thường xuyên tới chơi cùng nhau.

Hoàng Thượng thấy tỷ đệ ba người có thể hòa hợp như vậy, cũng thực vui mừng.

Làm phụ thân, tất nhiên là hy vọng con cái của mình không có ngăn cách.

Đại công chúa cười, nói với Hoàng Thượng: "Phụ hoàng, tứ hoàng đệ quá nhỏ, mỗi ngày đều đang ngủ, một chút cũng không chơi vui."

Tam hoàng tử lập tức phản bác nói: "Đại hoàng tỷ, tứ đệ ngủ để thân thể lớn lên, cao lên. Mẫu phi ta nói với ta, khi còn nhỏ, chúng ta đều như vậy."

Nhị công chúa cũng nhỏ giọng nói: "Đúng vậy, đại hoàng tỷ, mẫu phi ta cũng nói qua."

Hoàng Thượng nói: "Đừng đánh thức Tứ hoàng đệ của các người. Các người đi ra ngoài chơi đá cầu đi."

Đại công chúa nói: "Tam hoàng đệ còn quá nhỏ. Nhưng bên đại hoàng đệ, mỗi lần nhi thần đến rủ hân chơi, mẫu phi hân đều nói đại hoàng đệ thân thể không tốt, không thể chơi cái này. Chỉ là không phải thái ý nói,

phải vận động nhiều thân thể mới có thể tốt hơn sao? Phụ hoàng, người gặp đại hoàng đệ, đến lúc đó nói với mẫu phi hẳn một tiếng, đừng giam đại hoàng đệ ở trong phòng. Đại hoàng đệ là con trai, sao có thể giống như tiểu cô nương, suốt ngày ở trong phòng? Chúng nhi thần muốn chơi cùng hẳn cũng không được chơi."

Sở dĩ nói Đại hoàng tử là bởi vì Đại hoàng tử so với đại công chúa nhót hơn không bao nhiêu.

Hoàng Thượng nghe xong, nói: "Người làm tử tỳ rất tốt. Việc này trầm ghi nhớ trong lòng, sẽ nói với bọn họ."

Nghĩ đến con trai hớn này của mình, bản thân bệnh tật ốm yếu nên rèn luyện cho tốt.

Bằng không thân thể này có thể lớn lên sẽ không tồi.

Cho nên từ sau khi Hoàng Thượng ra khỏi Trường Xuân Cung liền trực tiếp đi đến chỗ Lý Dung Hoa.

Lý Dung Hoa là mẹ đẻ của Đại hoàng tử. Nàng ta xuất thân cung nữ, mỗi lần đều vâng vâng dạ dạ. Trong lòng Hoàng Thượng cũng không thích như vậy.

Nhưng xem ở nàng sinh Đại hoàng tử, trước kia còn đưa Đại hoàng tử đến bên người Hiền phi nuôi dưỡng, vì thế hẳn cho Hoàng Hậu chiều cố nhiều hơn.

"Hoàng thượng tới?" Lý Dung Hoa có chút bất ngờ, nàng hoang mang rối loạn cả lên, muốn đổi một thân quần áo, còn muốn vấn lại tóc một lần nữa. Chỉ là thời gian cũng không còn kịp. Lý Dung Hoa hoang mang rối loạn đi ra, nhìn thấy Hoàng Thượng, lập tức quỳ xuống dập đầu hành lễ.

Hoàng Thượng hỏi: "Mộc nhi đâu?"

Hoàng Thượng lại đây, trực tiếp hỏi Đại hoàng tử.

Lý Dung Hoa cung kính nói: "Đại hoàng tử đang đọc sách ạ."

"Mộc nhi không phải còn chưa đi học, sao lại đọc sách?" Hoàng Thượng hỏi.

Lý Dung Hoa có chút kiêu ngạo nói: "Là tần thiếp biết mấy chữ, cho nên dạy Đại hoàng tử trước."

"Nếu như vậy, mấy ngày nữa, trăm tìm mấy tiên sinh để Mộc nhi đi học đi." Hoàng Thượng nói, "Gọi Mộc nhi ra đây, trăm muốn kiểm tra hẵn."

Lý Dung Hoa chờ đợi ngày này đã thật lâu. Nàng đã sớm muốn cho Đại hoàng tử được mời tiên sinh đọc sách. Chỉ là nàng và Đại hoàng tử đều không được sủng ái, lại không thể nói với Hoàng Thượng.

Hiện tại Hoàng Thượng lập tức giải quyết vấn đề này, Lý Dung Hoa cảm thấy hôm nay thật là một ngày lành.

Hoàng Thượng gặp được Đại hoàng tử gầy yếu, bảy tám tuổi mà thoát nhìn bộ dáng như năm sáu tuổi bộ.

Trên mặt trắng bệch, một chút sắc hồng cũng không có.

Hoàng Thượng hỏi Đại hoàng tử mấy vấn đề, thanh âm của Đại hoàng tử lại rất nhỏ. Lý Dung Hoa thấy vậy sốt ruột. Ngày thường dạy hẵn như thế nào, sao tới trước mặt Hoàng Thượng lại thành như vậy?

Nhưng dù sốt ruột, nàng cũng không dám chen ngang lời Hoàng Thượng hỏi chuyện, đành phải nghĩ, chờ Hoàng Thượng đi rồi, lại nói kỹ càng với Đại hoàng tử.

Mày Hoàng Thượng càng ngày càng nhấn. Thanh âm của Đại hoàng tử càng ngày càng thấp, cuối cùng đầu cũng thấp không thể thấp hơn.

Hoàng Thượng hỏi: "Về sau, đi ra ngoài vận động nhiều một chút. Đại hoàng tử người lại đây tìm người chơi, vì sao không đi theo cùng?"

Lý Dung Hoa vội nói: "Hồi bẩm Hoàng Thượng, Đại hoàng tử thân thể yếu ớt, không thích hợp vận động nhiều."

"Thân thể yếu? Vậy chờ thân thể tốt, lại đi đọc sách đi. Miễn cho ba ngày hai bữa, thân thể không thoải mái, chậm trễ việc học. Trẫm mời thầy giáo đều là tiên sinh giỏi nhất. Nếu học sinh không tốt, tiên sinh cũng sẽ không hài lòng."

"Đại hoàng tử đọc sách vẫn là không có vấn đề." Lý Dung Hoa nghe Hoàng Thượng nói như vậy, vội nói, cũng không thể bởi vì nguyên nhân này mà chậm trễ việc đọc sách.

"Giỏi lắm, trẫm hỏi là hỏi Mặc nhi, người cứ luôn đáp lời thay hăn là sao? Chẳng lẽ chờ hăn trưởng thành, người cái người làm mẹ này còn đi theo bên người hăn, nói chuyện thay hăn?" Hoàng Thượng không vui nói.

Lý Dung Hoa cũng không dám nói chuyện.

Đại hoàng tử dưới ánh mắt của Hoàng Thượng, có chút nơm nớp lo sợ, cuối cùng thể nhưng bị dọa ngất xỉu.

Lý Dung Hoa sợ tới mức lập tức muốn kêu thái y. Một trận rồi ren, Hoàng Thượng rất thất vọng. Đại nhi tử của mình đến trả lời mấy vấn đề mình đưa ra cũng bị dọa thành như vậy, về sau còn có tiền đồ gì?

Mỗi lần khi hăn có một tia hy vọng đối với Đại nhi tử, lại có một thất vọng lớn hơn, làm hăn không bao giờ muốn hỏi Đại nhi tử này nhiều thêm một câu.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Thanh Danh

Edit : Lục sung nghi.

Beta : Vy tu nghi.

"Hoàng Thượng, chỉ là do Đại hoàng tử đã lâu không thấy người, nên mới kích động đến hôn mê bất tỉnh." Lý Dung Hoa thấy Hoàng Thượng phải đi, vội vàng giải thích .

Vừa rồi thái y đã kiểm tra, Đại hoàng tử cũng không có vấn đề lớn.

Chẳng qua thể chất yếu, thái y kiến nghị phải ra ngoài đi lại nhiều, không thể ở mãi trong phòng.

Hoàng Thượng biết Đại hoàng tử không có vấn đề, liền đi.

Lý Dung Hoa ôm Đại hoàng tử, hận không thể khóc lớn. Nàng chỉ có người con trai này, hy vọng đều gửi gắm vào hắn, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện.

Lý Già La ở cử xong cũng là lúc đầy tháng Tứ hoàng tử. Vân thị cũng vào cung, còn mang đến một bộ như ý trường mệnh khóa vàng.

Vân thị nhìn Tứ hoàng tử, nghĩ nữ nhi Uyển Đình gả qua lâu như vậy, sao lại còn chưa có động tĩnh?

Mắt thấy Quý phi đã sinh được hai đứa, bà không nóng nảy mới là lạ.

Lý Già La hỏi Vân thị, "Không biết phụ thân hiện tại như thế nào?" Nàng cũng không có kiên nhẫn mà mỗi ngày tìm hiểu chuyện Võ đại lão gia, chỉ cần ông ta không làm ra chuyện gây hại nào thì tốt.

Vân thị trả lời: "Lão gia hiện tại bởi vì nhàm chán, cho nên thiếp thân mỗi ngày đều kể cho hắn nghe vài câu chuyện." Kỳ thật Võ đại lão gia không thể nói chuyện, mỗi ngày nằm ở trên giường nên tính tình càng táo bạo. Chỉ là, sức lực đâm giường không có, càng không cần nói đến mắng chửi người.

Vân thị cũng đuổi các thông phòng không có con đi, miễn cho ở quý phủ đến lúc không chịu nổi tịch mịch lại làm ra chuyện mất mặt.

Lý Già La gật đầu: "Vất vả người rồi."

Vân thị vội nói: "Không vất vả, đây là bốn phận thiếp thân nên làm."

"Nhị thúc cùng Nhị thẩm có gửi thư đến không?" Lý Già La tiếp tục hỏi, Vân thị bị hỏi một câu trả lời một câu, một chút cũng không dễ chịu.

"Nhị đệ bọn họ chưa có gửi thư đến." Vân thị có chút ậm ừ.

"Chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ nhà Nhị thúc xảy ra chuyện gì? Một phong thư viết lại đáng lẽ giờ này cũng đã nhận được. Tuy nói phân gia, nhưng rốt cuộc vẫn là thân thích không thể phân gia lại liền không lui tới." Lý Già La nói.

"Bọn họ rời khỏi kinh thành phải đến vài ngàn dặm, chắc là không có phương tiện liên lạc. Nương nương yên tâm, nếu bên kia truyền tin tới, thiếp thân nhất định sẽ nói cho nương nương. Ngài không cần vì chuyện này mà phiền não, phỏng chừng là thời tiết lạnh, người mang tin tức cũng không dễ di chuyển. Sang năm đầu xuân, hắn là sẽ đến."

Vân thị nghĩ, bà ước gì Nhị phòng không cần đưa tới như vậy Đại phòng mới càng tốt.

Chỉ là nường nường hỏi, bà lại không thể không nói.

Tuy rằng hiện tại trạng phu bệnh thành dáng vẻ kia, nhưng cũng không có người dám tới cửa khi dễ bọn họ. Bởi vì chỗ dựa lớn nhất của bọn họ là Quý phi nường nường cùng hai vị hoàng tử.

Vân thị nghĩ nhà mẹ đẻ mình đã gần hồi kinh, trong lòng không khỏi một trận kích động.

Đã năm sáu năm nay, không thấy cha mẹ nên cũng không biết bọn họ thế nào.

Tứ hoàng tử đầy tháng không được mấy ngày cũng liền tiến vào tháng chạp.

Bên ngoài các phủ vôi vàng chuẩn bị quà tết, chuẩn bị tặng quà lễ năm mới cho thông gia hoặc là kiểm kê gia sản mặt tiền cửa hiệu. Ở trong cung càng bận rộn không kém, bắt đầu dựa theo tước vị, mà ban thưởng tiền bạc hoặc cống phẩm.

Đây là lễ thường. Những điều này đều có người Lễ Bộ đi chuẩn bị. Nếu Hoàng Thượng chỉ làm những việc này thật đúng là không cần xử lý chính vụ. Nhưng năm nay có nhân vật khác biệt, ban thưởng năm nay có giống như năm trước không? Nên quan Lễ Bộ xin chỉ thị Hoàng Thượng.

Trong hậu cung, Triệu Hoàng Hậu phải chuẩn bị đồ vật cho các hoàng thất tông thân. Dựa theo thái phi Vương phi, công chúa, quận chúa huyện chủ mà ban thưởng.

Năm nay, đứng đầu bốn phi là Lý Già La cũng muốn ban thưởng chút đồ vật cho nhóm Hoàng thất tông thân.

Nàng cùng Đức phi đều là người mới trong bốn phi, một chút kinh nghiệm cũng không có, cho nên liền thương lượng đưa thứ gì.

Trong cung còn có vài lão thái phi, những người này cũng không thể thiếu đồ vật, bao gồm ở bên ngoài cầu phúc cho tiên đế càng không thể quên.

Lý Già La và Đức phi cùng đi đến Từ Ninh cung của Triệu Hoàng Hậu. Mời nàng ta góp ý, đến lúc đó miễn cho ban thưởng đồ vật quá nhiều hoặc là quá ít, đều không tốt.

Triệu Hoàng Hậu cười nói: "Cũng không phải chuyện lớn, các người dựa theo đồ vật của bốn cung giảm thành một nửa nhiều hay ít là tâm ý. Trong cung cũng có sáu cục, có thể để các nàng ta giúp đỡ chuẩn bị."

Trong cung, các nữ quan cũng không phải để bài trí, ngày thường chủ yếu là giúp đỡ Hoàng Hậu xử lý việc vặt. Đương nhiên còn có giám sát các nơi trong cung.

Những lúc vào năm mới, lượng công việc càng lu bù. Bao gồm cả Nội Giám cũng vội không ngừng. Nội Giám ở Đại Sở không trộn lẫn quyền lợi triều chính, bởi vì Đại Sở dựa theo tiền triều thu thái giám là chính, cho nên Nội Giám chủ yếu là vì hậu cung cùng Hoàng Thượng làm việc. Cũng chính là sinh hoạt thường ngày.

Lý Già La cùng Đức phi hướng Triệu hoàng hậu tỏ vẻ cảm tạ, Triệu hoàng hậu cười nói: "Nhà mẹ đẻ các người có thể thưởng một ít hoặc nếu có người đính hôn thì có thể thưởng đồ vật."

Đây cũng là cho nhà mẹ đẻ thể diện.

Nhà Đức phi người nhiều, cũng có mấy cháu trai cùng cháu gái đều tới tuổi thành hôn, cho nên nàng nghe Triệu hoàng hậu nói như vậy liền rất vui.

Khi trở về, tìm chút thứ tốt thưởng qua đó, trong cung các đồ vật đều có đăng ký. Nên nếu ban ra ngoài đều phải ghi thông tin, hiện tại Triệu hoàng hậu nói một câu này, thưởng chút đồ vật quý trọng, liền không có vấn đề.

Lý Già La lại không có nhiều bản khoản, nhà mẹ đẻ nàng vốn ít người. Võ đại lão gia còn nằm liệt ở trên giường. Một Võ Uyển Đình đã xuất giá, còn có thứ xuất Võ Uyển Tình, thì còn lại hai di nương sinh thứ nữ, nàng cũng chưa gặp qua. Nhưng thưởng chút hạt đậu vàng, cùng kim hoa sinh linh tinh cũng không vấn đề.

Lý Già La không thiếu mấy món thưởng cho người khác. Mấy năm nay tư khố đồ vật ở Trường Xuân Cung được Hoàng Thượng và Hoàng Hậu lục tục ban thưởng đã rất nhiều. Hơn nữa mỗi lần Nội Vụ phủ có cống phẩm, nàng đều có một phần.

Trang sức càng không cần nói, mỗi tháng chỉ dựa vào phân vị đều nhiều mang đến gây tay.

Vân thị thu được ban thưởng từ Quý phi nương nương, ngay sau đó người Vân gia đã đến, đoàn người mười người tới hai xe.

Vân thị nhìn thấy nương mình, cũng lệ nóng lưng tròng.

Tấu tử Vân thị Vân đại thái thái cùng đám người vội khuyên hồi lâu mẹ con hai người mới ổn lại. Vân thị đã sớm an bài phòng khách cho nhà mẹ đẻ ở.

Ăn tiếp bữa cơm, đàn bà đều có lời muốn nói, từ trước đến nay cảm tình của Vân đại thái thái với cô em chồng này nhân nhạt. Cho nên cũng không đi theo, ngược lại là rời đi, chỉ còn lại Vân thị cùng Vân lão thái thái.

Vân lão thái thái nhìn con gái, liền nhin không được muốn khóc: "Con rể thành như vậy, người cũng không có con trai, về sau phải làm sao bây giờ?"

Con gái bà chỉ sinh được một khuê nữ nhưng đã gả ra ngoài. Hiện tại nhà này, cũng chỉ có ba cái thứ nữ, chẳng lẽ về sau thật sự tuyệt hậu?

Vân thị nói: "Hiện tại so trước kia không biết tốt hơn bao nhiêu, con ngược lại cảm thấy vậy là được rồi."

Trong kinh thành, cũng không có người tìm Võ gia gây chuyện. Chính bà ra cửa dự tiệc, cũng không có người dám coi khinh.

Vân lão thái thái thở dài: "Người đừng chỉ lo trước mắt, về sau thì sao? Con rể đã như vậy, nếu hấn chết người sẽ thành quả phụ. Nhị đệ kia là loại người tham lam, gia sản nhà người đều muốn lấy đi, lúc đó người làm sao bây giờ?"

Trong nhà không có con nối dõi, vậy gia sản còn lại không phải là bị lấy đi mất sao?

Vân thị cười nói: "Gia sản Võ gia? Hừ, trừ bỏ của hồi môn của con, Võ gia này có bao nhiêu thứ tốt chứ? Nếu có một ngày kia, con chỉ cầm của hồi môn cũng có thể nói chuyện. Đến lúc đó toàn bộ đều cho Uyển Đình, sẽ không để tiện nghi cho người khác. Qua mấy năm nữa, ba cái thứ nữ cũng phải gả đi, chẳng lẽ không cho các nàng chút đồ? Còn không phải tổn thất? Đám nhị phòng dám như vậy, con cũng đều có biện pháp."

"Người nói cho Quý phi nương nương ta có thể làm chủ cho người sao? Không bỏ đá xuống giếng, đã không tồi. Lại nói tiếp, lúc trước ta không nên nghe người, hiện tại mắt thấy người ta cứng cỏi, chúng ta ở trong tay người ta mà nơm nớp lo sợ, mỗi ngày đều phải lo lắng đề phòng."

Lúc trước nếu không có chủ ý này của con gái cũng sẽ không biến thành cục diện như hiện tại. Ai biết thế nhưng, Võ Chính Đạo thật sự vì vinh hoa phú quý, mà buông bỏ người thê tử cưới hỏi đàng hoàn của mình. Càng không biết, con gái của nguyên phối kia có phúc khí lớn như vậy.

Ở trong cung hô mưa gọi gió, bà sợ vị Quý phi nương nương này sẽ trừng trị, vì nương nàng ta mà báo thù.

Vân thị nói: "Chuyện đã qua, làm cũng đã làm con cũng không hối hận, hối hận có ích lợi gì? Nếu về sau nàng muốn mạng, con cũng cho nàng. Chỉ cần có thể bỏ qua cho Uyển Đình, con cũng không còn cần gì hơn."

"Nói bậy! Cái gì muốn mạng không muốn sống! Người cũng không thể nghĩ như vậy, trên danh nghĩa người là mẫu thân của nàng ta. Nàng ta không thể thật sự ngỗ nghịch với người, nếu vậy thanh danh nàng ta cũng không tốt." Vân lão thái thái nói.

"Kỳ thật, mấy năm nay con thấy Quý phi vẫn không tồi, nàng ta nếu thật muốn chinh, con có thể sống đến bây giờ sao? Cho nên sống mà nơm nớp lo sợ, còn không bằng thuận theo tự nhiên, làm chút chuyện có lương tâm coi như là vì trước kia sai lầm mà trả nợ đi."

Thời trẻ tự cao tự đại, vì một người nam nhân mà phấn đấu quên mình, cũng không màng hãn có thể tử cùng nữ nhi. Chỉ cảm thấy, trời đất chỉ có nàng mới xứng đôi với hãn.

Hai mươi năm qua đi, mới phát hiện chính mình quá sai, sao lúc đấy bà có thể ngốc đến vậy?

Nếu có thể quay ngược thời gian, còn có thể đối với Võ đại lão gia nhất kiến chung tình hay không, có thể ỷ vào thân phận là có thể làm Tiền thị tự động thoái vị hay không?

Vân đại thái thái về tới phòng khách, Vân Đại lão gia nói: "Như thế nào? Có nói chuyện với em gái không?"

Vân đại thái thái: "Mẫu thân muốn nói chuyện riêng với nàng ta, ta ở đó làm gì?"

Vân đại lão gia biết quan hệ của thê tử với cô em chồng, liền không nói thêm .

Mà Vân đại thái thái đối với cô em chồng có thể nói là không hài lòng. Lúc trước thấy một nam nhân mà như rót hồn. Sống chết phải gả cho người ta, làm nguyên phối người ta chết. Người làm thì làm, người ta chỉ có một nữ nhi, tốt xấu gì cũng nên hiền huệ một chút, nhận hài tử tới. Chỉ là nữ hài nhi, có cái gì uy hiếp?

Chính là, cô em chồng mười mấy năm mặc kệ, nghe trong cung tuyển tú liền hoang mang rồi loạn đem người đón trở về. Một chút cảm tình đều không có, không chừng người ta còn đem người trở thành kẻ thù giết mẹ. Cô em chồng còn tưởng may mắn, cảm thấy người từ nông thôn đến chỉ cần hơi đối tốt nàng ta một chút, liền mang ơn đội nghĩa đến lúc đó nàng ta ở trong cung được sủng ái, đều được thơm lây.

Hiện giờ, Quý phi được sủng ái nhưng Võ gia bây giờ có tính là bị báo ứng không?

Một đứa con trai đều không có, cho dù là cái thứ xuất cũng không. Gia sản nhà này chẳng phải là tiện nghi người khác?

Trong cung còn có quý phi, thời thời khắc khắc đều có thể đem Vân thị trừng trị, cô em chồng còn đặc ý cái gì.

Còn có đứa cháu ngoại Uyển Đình, cũng bị nuông chiều, Vân thị làm mẹ đến như thế nào đây?

Ở trong mắt Vân đại thái thái, toàn thân cô em chồng không có một chút gọi là tốt.

Lần này, nếu không phải lão thái thái sống chết muốn tới kinh thành thăm, bà mới không lại bên này đâu.

Cũng là lão thái thái nghe nói chồng con gái trúng gió. Nên lo lắng cho con gái mình, làm cho bọn họ chạy nhanh tới kinh thành.

Bên kia, Vân lão thái thái ôm nữ nhi khóc một hồi, cảm thấy sao con gái mình khổ đến vậy.

Vân lão thái thái khuyên Vân thị, tìm một hài tử nhỏ tuổi mà nuôi, cảm tình bồi dưỡng từ nhỏ tất nhiên sẽ tốt.

"Con rể thành thế này, khẳng định sinh không được, người không sớm tính toán về sau hối hận không kịp. Hiện tại ta và ca ca tẩu tử người cũng có thể làm chủ cho người. Đầu xuân, người thương lượng chuyện nhận nuôi với con rể hẳn là hẳn sẽ hiểu. Người cùng hẳn hảo hảo nói, tin tưởng hẳn cũng hiểu đạo lý này."

"Trong cung quý phi, nàng khẳng định cũng hy vọng trong nhà có huynh đệ, bằng không nhà mẹ đẻ như vậy, không phải bị người khinh thường?" Vân lão thái thái cảm thấy phi tử trong cung đều hy vọng nhà mẹ đẻ càng ngày càng tốt mới phải.

Chỉ là Vân thị lại cảm thấy, quý phi nương nương không nhất định hy vọng nhà mẹ đẻ cường thế. Nhưng theo sau lại thở dài, bây giờ dù vài thập niên cũng cường thế không nổi.

Thật muốn nhận nuôi, ngưng mình với quý phi không có cảm tình, không có tự tin để nói chuyện. Hài tử càng nhỏ muốn có tiền đồ, phải mất bao nhiêu năm đây?

Tam hoàng tử đã ba tuổi, không thể chờ Tam hoàng tử thành khí hậu, bọn họ lại nói giúp đỡ người ta, sẽ bị người cười nhạo chết.

"Nương, chuyện này người bảo con suy xét như thế nào? Thật sự là người Võ gia quá ít phía trên còn có bà bà, bà ấy nhất định không đồng ý

con nhận nuôi con nhà người khác. Muốn nhận nuôi cũng phải nhận hài tử của Nhị phòng, nhưng những người đó đã dính vào rồi thì khó ném.

Nhà này muốn nhận nuôi, không phải con có thể làm chủ. Huống chi, Nhị phòng có hai đứa nhỏ đều đã lớn, tất nhiên chúng sẽ thân cận cha mẹ mình. Hơn nữa, hai đứa nhỏ nhà Nhị phòng nhiều hay ít phẩm chất cũng sẽ giống cha mẹ hẳn, đến lúc đó gây chuyện gì. Nường nói xem, Quý phi trong cung có thể tha thứ sao?

Đến lúc đó người nhận nuôi chính là Đại phòng chúng ta. Nếu làm Quý phi nường nường gặp phải tai họa, chỉ sợ ta đều khó giữ được. Ta không muốn lấy chính mình đền tội cho người khác, không có lời."

Vân thị sống chết đều không muốn nhận nuôi con trai nhị phòng, vì bà không muốn chính mình đền tội thay.

Mà Vân gia lần này lại đây, cũng là muốn tiến cung gặp Quý phi nường nường một lần. Thuận tiện cho mấy nữ hài tử gặp Quý phi, như vậy đến lúc làm mai mối cũng thuyết phục được một ít. Tốt nhất là Quý phi có thể cho các nàng chút ban thưởng.

Vân thị nghe xong vội lắc đầu, " Ngay cả mấy muội muội ruột, nàng ta đều không vui. Nường, con thấy chuyện này không thành đâu." Bà còn phải dựa vào Quý phi nường nường, sao có thể tự chủ trương đáp ứng xuống dưới?

Vân lão thái thái nói: "Tốt xấu Vân gia chúng ta cũng có nhiều quan hệ thông gia. Quý phi nường nường chỉ cần hảo hảo suy xét liền biết tốt xấu. Với lại gặp cô nường nhà chúng ta cũng không phải chuyện đại sự gì. Những người đấy là cháu người đến lúc các nàng được gả tốt, người càng có chỗ dựa vào không phải sao?"

Ba cái thứ nữ Võ gia đều là tiện tì sinh, đâu có thể cùng Vân gia cô nường so sánh?

Vân gia này có mấy cô nương, nhưng đều là con vợ cả, hơn nữa là sinh dòng dõi thư hương, cùng những thứ nữ kia sao có thể giống nhau?

Vân thị có thể nói cái gì đây? Nói Quý phi nương nương không phải muốn gặp liền thấy? Chính là bà, bị truyền triệu mới có thể thấy mặt, bà cũng không dám ở trước mặt Quý phi nương nương lấy thân phận mẫu thân mà nói.

"Con chỉ có thể cùng nương nương hỏi, có được hay không đều không phải con có thể quyết định." Vân thị cuối cùng nói.

Vân lão thái thái nghe xong nói: "Cũng chỉ có thể như vậy, thỉnh Quý phi nương nương cho các nàng một ma ma để điều giáo quy củ." Vân lão thái thái lui mà cầu tiếp theo, nếu nói bên ngoài cháu gái nhà mình là được Quý phi nương nương đề cử ma ma trong cung dạy dỗ quy củ. Như vậy thanh danh của cô nương Vân gia liền tiến thêm một bước.

Mùng một năm mới, vì bà là phu nhân Quận Công nên có thể tiến cung mà triều hạ. Triệu hạ Triệu Hoàng Hậu xong, bà là nhà mẹ đẻ Quý phi nên có thể gặp mặt nàng ta.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Hòa Thuận Như Lúc Đầu

Editor : Lục sung nghi.

Beta : Vy tu nghi.

" Muốn bốn cung giúp đỡ tìm một ma ma ra ngoài?" Lý Già La tưởng mình nghe lầm, hỏi lại lần nữa.

Vân thị thực xấu hổ, bất quá vẫn căng da đầu nói lại "Nếu nương nương có thể hỗ trợ tìm một người, thì thật quá tốt."

Lý Già La nhìn Vân thị, khiến Vân thị trở nên không tự nhiên.

Lý Già La cười, "Phu nhân là vợ kế, lẽ ra ngày thường lúc tế bái bài vị tổ tông, ở trước bài vị nương ta nên quỳ lễ. Nhưng từ trước đến nay, bốn cung chưa từng thấy người làm thế."

Lúc trước Tiên thị lựa chọn 'bị tử vong' để bảo vệ vị trí nguyên phối, không có bị hưu hay hòa li. Cho nên vẫn chặt chẽ chiếm cứ cái ghế chính mình.

Chẳng lẽ Vân thị cảm thấy không có người nhắc, thì liền coi như không biết?

Người Vân gia đúng là da mặt dày, nàng căn bản chưa từng thấy những người này bao giờ, cảm tình đối với các nàng càng không có. Vậy mà muốn nàng tìm ma ma cho bọn họ, sau đó thì sao? Có phải lại bắt đầu chuyện khác hay không?

Nàng cũng không phải là quả hồng mềm, tùy tiện người bóp.

Hơn nữa, căn bản nàng không muốn có quan hệ gì với Vân gia.

Chỉ là Vân gia muốn có quan hệ với nàng, vậy nàng sẽ không khách khí.

Vân thị nghe xong, mặt hồi đỏ hồi trắng. Danh phận nàng là vợ kế, ở trước bài vị nguyên phối nên quỳ lễ.

Trước kia ai dám nói, nhưng hiện tại là nữ nhi Tiền thị. Nói liền nói, nàng còn không thể nề nà.

Lý Già La thấy Vân thị hồi lâu nói không ra lời, nói tiếp: "Thời gian dài như vậy, người cũng biết tính bốn cung. Trước nay, đều không thích chủ động trêu chọc người. Nhưng có một số người được một tắc lại muốn tiến một thước. Sau khi trở về thì suy nghĩ xem, nếu hoàn cảnh của Uyển Đình và bốn cung giống nhau. Nàng sẽ giúp nhà mẹ đẻ của mẹ kế sao? Bốn cung không có tốt đến thế, chỉ là xem ở danh phận nên nước sông không phạm nước giếng thôi."

Chỉ có người đứng ở trên cao nói lời này mới đủ tự tin như thế. Nàng không ngại cầm quyền thế tới 'uy hiếp' một phen.

Vân thị nghe Quý phi nói như vậy, cũng biết có một số việc kỳ thật trong lòng Quý phi vẫn cất giấu. Nàng có chút quá tùy ý, thiếu chút nữa quên đi chuyện của Tiền thị.

Vốn dĩ nghĩ nếu thật sự có thể nhờ Quý phi mời ma ma trong cung thì nàng cũng càng có mặt mũi. Chưa thử xem nên không cam lòng.

Hiện tại mới biết được, Quý phi không hề muốn lui tới với Vân gia.

Sau khi trở về, Vân thị nói với Vân lão thái thái: "Hiện tại Quý phi nường nường có Tam hoàng tử cùng Tứ hoàng tử nên cần phải chăm sóc.

Nường nường cũng muốn đưa những ma ma trong cung ra, nhưng nàng ấy không quen nhiều người lại sợ giới thiệu người không tốt, phiền người chậm trễ người."

Nói thế nào cũng là không đáp ứng, trong lòng Vân lão thái thái bức bối. Không quen thuộc, không quen thuộc, thì sẽ không đi hỏi sao? Quý phi nường nường thật sự sẽ không nhận thân thích sao?

"Lúc trước người không nên đưa nàng ta vào cung tuyền tú. Hiện giờ hay rồi, dường hồ vì vui, không cẩn thận, liền đem người ăn luôn. Lại nói tiếp, người là mẫu thân danh ngôn chính thuận của nàng ta. Vân gia cũng là nhà ngoại, chỉ việc này đã không vui vẻ hỗ trợ, về sau còn có thể trông cậy vào nàng ta cái gì?"

"Nường, ngài ít nói lời này đi, Quý phi nường nường hỏi ta. Ở linh vị Tiên thị sao không quỳ lễ, ta phải trả lời như thế nào đây?" Vân thị thấp giọng nói.

Nếu dựa theo lễ pháp, Vân gia là nhà ngoại Quý phi nường nường, nhưng dựa theo lễ pháp, vợ kế đều thấp hơn nguyên phối một đầu.

Nhiều năm nay, Võ gia đều phai nhạt sự tồn tại Tiên thị, hơn nữa Vân thị thời trẻ bởi vì thân phận địa vị so với Tiên thị đều cao. Muốn nàng quỳ trước một nữ nhân không bằng chính mình, kia quả thực là nằm mơ.

Cho nên đây là nhược điểm, hiện tại Vân lão thái thái nói cái này, có ích lợi gì?

Chỉ nghĩ dùng thứ gọi là người nhà, chính là bản thân nàng đối với người nhà không có quy củ lễ pháp, cho nên cũng không thể dùng lễ pháp tới trước mặt người ta nói.

Huống chi, nàng ta là Quân, nàng chỉ là Thần.

Không phải bình thường nữ hài tử cùng nhà ngoại có quan hệ, tỷ như Vân lão thái thái, lẽ ra là bà ngoại Quý phi nương nương nhưng là vị bà ngoại này nhìn thấy Quý phi nương nương, cũng phải dập đầu hành lễ, quốc pháp lớn hơn gia pháp.

Nếu còn dựa theo gia pháp tới yêu cầu người ta, liền không thể trách nàng ta dùng quốc pháp tới yêu cầu người.

Vốn dĩ có ân oán với Tiền thị, chỉ cần không trêu chọc Quý phi nương nương, nàng ta cũng sẽ không chủ động tìm người. Nhưng hiện tại, lại muốn nàng ta giúp đỡ làm cái này, làm cái kia, vậy có chút khinh người quá đáng.

"Ai, ta đây là tạo nghiệt gì? Người nói coi, về sau người làm sao bây giờ? Trượng phu thành như vậy, còn không có nhi tử. Một cái kẻ nữ, chỉ có thể cung cung kính kính, đều là tổ tông." Vân lão thái thái cảm thấy con gái mình sao có thể mệnh khổ như vậy.

Thật là một bước sai, từng bước đều là bước sai sao?

Vân thị nói: "Lòng ta hiểu, ý tứ Quý phi nương nương nói là nước sông không phạm nước giếng. Nàng ta mặt trên cung kính, ta cũng không lấy một chút sự tình này đi phiền nàng. Tất cả mọi người đều bình an không có việc gì, cứ như vậy đi."

Lại nói tiếp, cũng phải cảm tạ Quý phi nương nương không tính toán chi li. Bằng không hiện tại nàng đã chịu khổ, người khác cũng không giúp được.

Đương nhiên, còn phải cảm tạ người trượng phu hiện tại bệnh liệt, không có làm ra chuyện không thể vãn hồi bằng không hậu quả...

"Nương, ngài ở chỗ này hảo hảo ăn tết, chuyện của tụi chất nữ cũng không nhất thiết phải là ma ma trong cung tới giáo dưỡng. Ở kinh thành

này, có rất nhiều người, chỉ cần ra thêm bạc thì tốt rồi. Nhà chúng ta cũng không thiếu cái đấy nên có thể tìm được ma ma giáo đường tốt."

Không nói đến Vân thị cùng Vân lão thái thái nói như thế nào, đảo mắt liền đến trừ tịch, trong cung náo nhiệt lên, Hoàng thất tông thân cũng đều về hậu cung tề tụ một đường.

Tuổi già bối phận cao, đều bồi Vương thái hậu nói chút chuyện thức vị bên ngoài cùng cao hứng nói chuyện này.

Tuổi trẻ thì thịnh an Hoàng Hậu rồi cũng giống như năm ngoái, ngồi ở bàn tròn chờ trong cung dọn cung yến.

Tuy rằng thời tiết thật lạnh, nhưng trong cung mỗi phòng đều có địa long nên cũng không cảm thấy được khí lạnh.

Lý Già La cùng Đức phi bồi Triệu Hoàng Hậu ở một bàn, còn có mấy người đều là vương phủ Vương phi trong kinh thành.

Cũng chỉ có Hoàng Hậu cùng bốn phi mới có tư cách này.

Giống các vương phủ trắc phi phu nhân cũng có phi tần trong cung dựa theo phẩm cấp cùng phân vị mà ngồi cùng nhau. Lúc này, cao thấp liền hiện.

Triệu Hoàng Hậu cũng không nói nhiều, tất cả mọi người đều quy củ ăn cơm, đương nhiên phương diện lễ nghi tuyệt đối không có vấn đề.

Các vị Vương phi ở trên bàn cơm cũng không làm không khí sinh động mà chờ dọn bàn. Vương Thái Hậu cùng các thái phi đi Lê Viên nghe diễn, nhóm tiểu bối liền sinh động rời đi.

Thật ra Lý Già La không cần lo lắng cho Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử, hai cái tiểu gia hỏa đã có đủ người bên cạnh.

Ngồi trên Lý Già La là Tín Vương phi.

Tín Vương phi là phụ nhân hai mươi mấy tuổi, lớn lên rất xinh đẹp. Bất quá ánh mắt lại có một cổ tử tích tụ chi khí.

Nghe nói vị Tín vương là một hạt giống phong lưu, trong vương phủ các loại mỹ nhân cần có đều có. Bao gồm thanh lâu 'kỳ nữ tử'. Ngẫu nhiên đi ra ngoài du ngoạn gặp được nữ nhi nông gia, còn có quả phụ.

Làm thê tử của một người như vậy cũng đủ buồn bực. Mỗi ngày nhọc lòng không nói, còn bị mấy nữ nhân kia làm phiền chết.

Bên này xả bàn tiệc, liền có ca vũ diễn tấu.

Lý Già La cũng thả lỏng tâm tình, hảo hảo thưởng thức một phen.

Bên cạnh nàng vẫn là Tín Vương phi, Tín Vương phi có chút muốn nói lại thôi, nhìn Lý Già La.

Lý Già La chỉ làm như không thấy, nàng cùng vị Tín Vương phi cũng không nói với nhau hai câu, nếu tùy tiện chào hỏi thật muốn liên lụy đến Tín vương phủ kia đã có thể phiền toái.

Nói thêm, Triệu Hoàng Hậu so với Tín Vương phi còn khá hơn nhiều. Ít nhất không cần nín thở như vậy, Hoàng Thượng không phải loại háo sắc, càng sẽ không tìm cái gì thanh lâu 'kỳ nữ tử'. Giống nhau đều là ở hậu cung, những nữ tử trong cung cứ việc sau lưng tính kế, nhưng bên ngoài đều là thực hiện quy củ, việc thỉnh an Triệu Hoàng Hậu cũng chưa từng quên.

Đương nhiên, ngoại trừ Vương Hiền Phi năm đó ý vào sủng ái, không cho Triệu Hoàng Hậu mặt mũi, thỉnh an mười lần có chín lần không đi.

Mà trong Tín vương phủ, nếu Tín vương sủng người thì người đó đều cậy sủng mà kiêu.

Không đem Tín vương phi để vào mắt, Tín Vương phi làm Vương phi đã lâu như vậy. May mà Tín vương không phải là một người thích lâu dài, mỗi mỹ nhân thường chỉ sủng đến mười ngày. Chờ thất sủng, tất nhiên đã không còn có thứ gọi cậy sủng mà kiêu nữa. Mà là ngoan ngoãn ở trong vương phủ, tiếp tục nỗ lực để chiếm sủng ái.

Tất cả mọi người đều biết Tín Vương phi chỉ là chiếm một cái danh phận, hưởng chi việc quản lý nội trạch của Tín vương phủ rất mệt, ai vui mà lãnh trách nhiệm làm Tín Vương phi.

Những nữ nhân đây muốn đẩy ngã Tín Vương phi, nhưng cũng không tới phiên các nàng ngồi lên ghế. Nếu Vương gia cưới một cái lợi hại trở về, còn không bằng như trước mắt đây, cho nên Tín Vương phi có thể hảo hảo làm vai trò chính thất là bình yên vô sự nhất.

Còn có nguyên nhân quan trọng, Tín Vương phi cùng Tín vương thành thân đã mấy năm. Trong bụng không có động tĩnh, Vương phi không có con nối dõi, ai sẽ kiêng kỵ nàng đây?

Tất cả mọi người đều không muốn Tín vương sinh nhi tử, đến lúc đó có phải nhi tử mình có thể có tước vị Tín vương hay không.

"Quý phi nương nương, có thể cầu ngài một chuyện không?" Tín Vương phi do dự hồi lâu vẫn mở miệng. Bởi vì nếu cứ tiếp tục nhìn Quý phi nương nương thì không biết đến khi nào.

Lý Già La thật muốn coi như không nghe thấy, nhưng đứng gần như thế mà nghe không thấy thì đúng là cố ý.

Lý Già La mỉm cười hỏi: "Tín Vương phi ngàn vạn đừng nói cầu gì, người là Vương phi, chuyện gì còn cần đến ta đâu chứ?"

Nàng ở trong cung, chuyện bên ngoài một chút cũng không biết, chỉ biết Tín vương rất được Hoàng Thượng coi trọng, có quan hệ rất tốt với Hoàng Thượng.

Nghĩ đến không phải Tín vương yêu cầu chính mình chuyện gì, chẳng lẽ là Tín Vương phi có việc riêng. Nhưng nàng và Tín Vương phi chỉ mới gặp nhau vài lần.

Tín Vương phi có chút hoảng loạn, nói: "Thần không cầu chuyện khác, chỉ là mong nương nương cho thần một bộ quần áo của Tam hoàng tử."

Quần áo của Tam hoàng tử? Đây là ý tứ gì?

Thấy Quý phi nương nương khó hiểu, Tín Vương phi lấy dũng khí, "Quê quán thần có tập tục, phàm muốn sinh tiểu tử. Có thể đem quần áo tiểu tử thân đặt ở phía dưới gối đầu. Phúc khí tự nhiên sẽ liền tới, thần phụ nghĩ Tam hoàng tử cùng nương nương đều có phúc khí lớn."

Nguyên lai là vì cầu con, Lý Già La nghĩ Tín Vương phi thế nhưng bởi vì nguyên nhân này mới ấp úng, không khỏi cảm thấy buồn cười. Quần áo của hài tử hoàng gia tuyệt đối không thiếu, Lạc Nhi khi còn nhỏ quần áo xuyên qua vài lần đều không có mặc vừa nữa. Quần áo khi sinh của Tư hoàng tử cũng còn mới tinh, tuyệt đối Tư Châm cục không thiếu cái này.

Tín Vương phi thấp thỏm nhìn Quý phi nương nương, chỉ thấy nàng ta khẽ gật đầu, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nàng phải hạ quyết tâm mới có thể nói thành lời chuyện này. Một Vương phi không con nối dõi kết cục rất bi thảm.

Đến lúc đó, con vợ lẽ kế thừa tước vị. Nàng liền phải dựa vào con của vợ lẽ cùng thuộc hạ con vợ lẽ kiếm ăn. Nàng không nghĩ như vậy, cho nên liền chạy nhanh chính mình sinh một cái nhi tử.

Làm mẹ thì sẽ trở nên mạnh mẽ, nàng sinh nhi tử, tuyệt đối sẽ vì nhi tử, mà phấn đấu quên mình.

Không nghĩ tới quý phi nương nương tốt như vậy, nàng còn tưởng sẽ bị cự tuyệt. Không nghĩ tới nương nương đã đáp ứng rồi.

Tín Vương phi có chút vui mừng dị thường.

Lý Già La nói: "Chờ lần sau người tiến cung, bốn cung cho người mang đến, hy vọng người sinh thành."

Chuyện Tín Vương phi, Lý Già La cũng nghe Tiểu Lục Tử nói. Là nữ nhi con vợ cả của Hồ Hàn Lâm ở Hàn Lâm Viện, tính tình cũng không tệ lắm chỉ là có chút yếu đuối, quả không được Tín vương.

Nhưng tuyệt đối không phải người gian ác, người như vậy nàng có thể giúp liên giúp, dù sao cũng không phải chuyện lớn.

Tín vương ở triều chính sẽ không liên hệ lớn lắm, cũng sẽ không bị liên lụy vào. Nàng cũng không sợ bị cơ thiệp Tín vương phủ biết, bị người trả thù.

Những người ở cái vị trí kia còn không có tư cách nói chuyện với nàng.

Hồ Phách biết chuyện này có chút lo lắng, hướng Lý Già La nói: "Chủ tử, nếu có người dùng quần áo để nguyên rửa, chẳng phải là hối hận cũng không kịp sao?"

Lý Già La: "Tín Vương phi chỉ là cầu trong lòng an ổn, bốn cung khi nào nói muốn đem quần áo Lạc Nhi đã mặc đưa cho nàng? Lạc Nhi còn có rất nhiều quần áo chưa mặc qua, người lấy một bộ làm cũ một ít sau đó giao cho Tín Vương phi."

Tuy cảm thấy việc nguyên rửa chỉ là lời nói vô căn cứ, nhưng đề cập đến nhi tử mình. Lý Già La càng để tâm, chẳng lẽ thật sự cho rằng, vì một kiện quần áo tiểu hài tử, liền có thể có được con trai, nếu là như vậy chẳng phải là thành Tống Tử Quan Âm?

Hồ phách nghe xong, liền hiểu cũng dựa theo Lý Già La nói, đem quần áo làm cũ, sau đó tự mình giao cho Tín Vương phi.

Tín Vương phi tất nhiên là vô cùng cảm kích. Đương nhiên, Lý Già La cũng nói giỡn nói cho Hoàng Thượng nghe chuyện này. Miễn cho Hoàng Thượng cho rằng mình muốn kết giao đại thần linh tinh.

Hiện tại nàng cũng không có tâm tư này. Hoàng Thượng nghe xong cười nói: "Nếu Tín vương có con, phải cho Lạc Nhi chúng ta một cái bao lì xì lớn mới được."

Lý Già La: " Sao có thể linh như vậy? Chỉ là việc vô căn cứ. Bằng không, thành Tống Tử Quan Âm rồi."

Hoàng Thượng: "Tống Tử Quan Âm vẫn luôn ở bên ái phi."

"À, ý Hoàng Thượng là nói thần thiếp sinh hoàng nhi không phải công lao thần thiếp mà do công lao Tống Tử Quan Âm?" Lý Già La oán trách hỏi.

"Cũng không phải, cũng không phải, trăm cảm thấy phương diện này lớn nhất không phải Tống Tử Quan Âm, cũng không phải ái phi." Hoàng Thượng cười nói.

"Đó là ai? Chẳng lẽ là phật Như Lai sao?" Lý Già La hỏi.

"Tất nhiên là trăm, nếu không phải trăm vất vả lao động, thì sao có hai tiểu tử kia được?"

"Hoàng Thượng!" Lý Già La vừa then vừa bực nói: "Người da mặt càng ngày càng dày."

"Da mặt không vậy thì sao sinh được nhi tử. Ái phi, người nhìn trời cũng không còn sớm, thời gian trăm bắt đầu lao động cũng tới rồi, không bằng chúng ta đi làm chút việc đi?"

Lý Già La: "Hoàng Thượng, làm việc thì có thể, thần thiếp không nghĩ lại sẽ lớn bụng đâu. Tiến cung mấy năm nay, có một nửa thời gian đều là lớn bụng."

Hoàng Thượng kéo Lý Già La tới trên giường, hàm hàm hồ hồ nói: "Này còn phải xem Tống Tử Quan Âm còn ở đây không. Nếu ở, chúng ta lại không phải nuôi không nổi, tất nhiên càng nhiều càng tốt."

Thanh âm dần dần trầm thấp đi xuống.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Nghi Ngờ

Edit: Nhã Hiền Phi

Bên ngoài, Tiểu Lục Tử đã phân phó người đi nấu nước, trong lòng hẳn cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Khoảng thời gian trước, tuy rằng quan hệ của chủ tử và Hoàng Thượng bình thường, nhưng vẫn luôn khiến người ta có cảm giác xa cách, hơn nữa, Hoàng Thượng cũng không hề ngủ lại Trường Xuân Cung.

Sau đó còn vì việc chủ tử phải ở cử, có vẻ chính hai người họ cũng cảm thấy lạ lẫm ngại ngùng.

Hiện tại thì tốt rồi, quả nhiên là xuân về hoa nở, đầy vườn sắc xuân.

Lâm Quý Tần nghe theo lời thái y dặn dò, mỗi ngày đều ra ngoài tản bộ. Lần trước Vương Tiệp dư đến Vĩnh Hòa Cung, sau đó nàng ta thường xuyên đến tâm sự cùng Lâm Quý Tần, sở thích của hai người cũng rất giống nhau, coi như là do xuất thân từ một chỗ.

Đại cung nữ Bình Nhi không còn cách nào khác, chỉ có thể đi theo bên cạnh chủ tử không rời một bước, lúc nào cũng lo sợ chủ tử bị người ta tính kế.

Thỉnh thoảng Lâm thái phi vẫn đến thỉnh Lâm Quý Tần tới chỗ của bà nói chuyện, nhưng dù sao quan hệ của Lâm Quý Tần và Vương Tiệp dư vẫn thân thiết hơn rất nhiều.

"Đối với chuyện này mà nói, trong cung làm gì có cái gọi là tình tỷ muội, kỳ thật sau lưng đều có tính toán. Hiện tại người mang hài tử, rõ ràng Hoàng Thượng sẽ càng sủng ái người, trong lòng Vương Tiệp dư kia sao có thể cam tâm?

Lúc nàng ta tiến cung vốn dĩ có phân vị cao nhất trong các tú nữ, ai biết người lại bất ngờ đề ép, lại còn là người đầu tiên thị tẩm, nàng ta có thể không tức giận sao?

Hài tử, người phải biết nhìn xa, đừng bị người ta lừa. Ở bên ngoài cho dù có bị lừa thì cũng chỉ là tổn thất một ít tiền tài và thanh danh, nhưng ở trong cung mà bị lừa, người đó quả thực muốn lấy mạng người!

Ta nói như vậy không phải Vương Tiệp dư thật sự có ý xấu, nhưng người vẫn nên giữ gìn khoảng cách mới là tốt nhất. Đừng quá dễ dàng nghe theo ý người khác, cũng đừng tin vào những lời mà họ nói."

Lâm Quý Tần lúc ấy nghe Lâm Thái phi nói xong, thấy Vương Tiệp đến, thái độ cũng có chút lãnh đạm. Nhưng Vương Tiệp dư cũng không cảm thấy khác lạ chút nào, còn nghe nói Lâm Quý Tần mang thai ăn không ngon liền tìm rất nhiều phương thuốc cổ truyền giúp Lâm Quý tần dễ ăn hơn.

Cứ như vậy, quan hệ giữa hai người lại tốt lên lần nữa. Lâm Quý Tần nghĩ, lời cô mẫu nói tuy rất đúng, nhưng bà cũng không hề giúp đỡ mình. Nàng ăn không ngon, bà nói bà chưa từng sinh sản nên cũng chỉ có thể tìm thái y đến khám một chút. Buổi tối nàng hay bị rút gân rất khó chịu, lúc đó nhớ tới cha mẹ, cũng nhớ tới vị cô mẫu này, nếu không phải do bà, nàng cũng sẽ không tiến cung.

Lúc trước chính tay bà viết thư cho phụ thân, sau đó nàng mới phải đến kinh thành tuyển tú.

Nếu không tuyển tú, nàng sẽ gả vào một nhà môn đăng hộ đối, lúc nào cũng có thể gặp mặt phụ mẫu của mình. Không giống như bây giờ, nhiều nữ nhân như vậy lại tranh chấp một nam nhân, hơn nữa, danh phận của nàng tuy nói thật dễ nghe, Quý tần, nhưng dù sao vẫn thấp thỏm.

Lâm Quý Tần và Vương Tiệp dư đồng bệnh tương liên, Vương Tiệp dư không chỉ quan tâm đến nàng mà còn có cùng chí hướng với nàng. Nàng không phải đũa ngọc, nếu nói nàng ấy muốn hại mình, sao nàng lại không biết được?

[đồng bệnh tương liên: cùng một hoàn cảnh nên thấu cảm]

Lâm Quý Tần và Vương Tiệp dư cười cười nói nói, cùng nhau tản bộ.

Đột nhiên, dưới lòng bàn chân Lâm Quý Tần vấp phải một thứ gì đó, chưa kịp định thần đã té ngã. Vương Tiệp dư vội vàng xoay người đỡ bên dưới, bản thân nàng ta nằm sấp xuống mặt đất, còn bị Lâm Quý Tần đè bên trên, không kịp được phát ra một tiếng kêu rên.

Lâm Quý Tần được đỡ nên không có chuyện gì, nhưng Vương Tiệp dư té xuống mặt đất, khoe miệng đã bắt đầu đổ máu. Lâm Quý Tần sốt ruột hỏi: "Vương muội muội, người thế nào rồi? Người đâu, mau gọi thái y!"

Đợi đến lúc Hoàng Thượng tới nơi mới biết, Lâm Quý Tần chỉ bị kinh hoảng một chút, bản thân nàng và hài tử trong bụng đều không có vấn đề gì. Ngược lại, Vương Tiệp dư vì cứu Lâm Quý Tần nên xương sườn bị gãy mất một đoạn, may mắn Lâm Quý Tần không quá nặng, bằng không có thể còn bị đè nén nội tạng.

Lâm Quý Tần khóc lóc: "Hoàng Thượng, đều do tần thiếp, nếu không phải tần thiếp không cẩn thận, Vương muội muội cũng sẽ không vì cứu tần thiếp mà thành như hiện tại."

Nàng đâu tốt đẹp gì, vậy mà có được một muội muội tốt như thế! Nếu lúc này không nhờ Vương muội muội đỡ bên dưới mình, nàng và hài tử trong bụng không biết sẽ thế nào.

Triệu hoàng hậu ở bên cạnh khuyên nhủ: "Lâm Quý Tần đừng khóc, sẽ ảnh hưởng đến hài tử trong bụng người. Thái y vừa mới chẩn bệnh, Vương Tiệp dư chỉ cần dưỡng xương cốt cho thật tốt thì sẽ không có chuyện gì."

Lâm Quý Tần vội vàng tạ lỗi với Triệu hoàng hậu: "Đều là tần thiếp không phải, Hoàng Hậu nương nương, Vương muội muội thật sự không có chuyện gì?"

Thấy Triệu hoàng hậu gật đầu, lúc này Lâm Quý Tần mới yên tâm.

Triệu hoàng hậu nói: "Chỉ là bốn cung còn có việc hỏi, không bằng chúng ta đi ra ngoài trước, khỏi quấy rầy Vương Tiệp dư nghỉ ngơi?"

Lâm Quý Tần gật đầu, Hoàng Thượng nhìn nhìn Vương Tiệp dư, cũng đi ra theo, Triệu hoàng hậu hỏi: "Lâm Quý Tần có thể nói lại chuyện lúc ấy một lần nữa được không?"

Lâm Quý Tần gật đầu: "Mỗi ngày tần thiếp và Vương muội muội đều sẽ đi tản bộ vào lúc này. Chỉ là hôm nay, lúc tần thiếp đi đến nơi đó, dưới chân không biết vướng cái gì liền bị trượt. Đại cung nữ bên cạnh tần thiếp cố giữ cũng không giữ kịp, may là Vương muội muội kịp thời ứng cứu. Hoàng Hậu nương nương, có phải có cái gì không đúng hay không?"

"Người nói, mỗi ngày người đều sẽ đi tản bộ vào lúc này, địa điểm cũng không bao giờ thay đổi?" Triệu hoàng hậu hỏi.

Lâm Quý Tần gật đầu: "Tần thiếp cảm thấy phong cảnh nơi này rất đẹp, nhìn thấy nó, tâm tình sẽ càng tốt."

Triệu hoàng hậu thở dài một hơi, xem ra, chuyện này sẽ trở nên khó khăn. Người trong cung đều biết giờ giấc địa điểm của các nàng, nếu muốn điều tra ra cũng sẽ không dễ dàng.

Triệu hoàng hậu nói: "Người không cần hoảng loạn, bốn cung sẽ điều tra rõ chuyện này, trả cho người và Vương Tiệp dư một công đạo."

Triệu hoàng hậu cùng Hoàng Thượng đi ra ngoài, Triệu hoàng hậu nói: "Hoàng Thượng, thần thiếp vừa cho người xem xét chỗ kia. Quả nhiên có người động tay động chân, trên mảnh đất còn lưu vết dầu."

Người bình thường dẫm phải dầu cũng đều phải trượt chân, rất có thể sẽ té ngã. Càng không nói tới một thai phụ mang thai, đi lại bình thường đã khó khăn, lại còn dẫm phải dầu trên mặt đất, không ngã xuống mới là lạ.

Hoàng Thượng nghe xong, liền nói: "Trẫm giao chuyện này cho người, nhất định phải tìm ra người chơi xấu sau lưng."

Hoàng Thượng không còn tức giận như lúc trước. Trước kia, trong cung rất thiếu phi tử mang thai, nếu gặp chuyện này, hắn sẽ cảm thấy tức giận không thôi. Hiện tại hài tử cũng nhiều, hắn vốn đã biết, nữ nhân trong cung không bao giờ ngừng ghen ghét, ai có thể mang thai đều sẽ bị người khác nhìn chường mắt, sau đó tìm mọi cách làm hài tử không thể sinh ra đời.

Nhiều lần nhiều lần như vậy, nếu hắn phải đích thân điều tra thì sẽ tốn thời gian không ít, hắn cũng không phải người rảnh rỗi.

Nhớ khi còn nhỏ hắn cũng nghe nói, nhiều huynh đệ tỷ muội của mình đã ra đi theo cách như thế. Khi đó hắn còn cảm thấy phụ hoàng thật không có năng lực. Hiện giờ đến lượt mình hắn mới hiểu được, một đế vương có rất nhiều cái bất đắc dĩ không biết nắm hay buông.

Phi tử hậu cung, nếu có bản lĩnh thì có thể sinh hạ hài tử bình an, nếu không có bản lĩnh, bị người khác tính kế, cũng là do thủ đoạn của người

không đủ thông minh. Tinh lực hữu hạn của hắn sẽ không tồn nhiều ở những việc tranh sủng như thế này.

Sau khi Lâm Quý Tần và Vương Tiệp dư xảy ra chuyện, Tiểu Lục Tử liền hỏi thăm việc này rõ ràng rồi nói cho Lý Già La, một chữ cũng không sai.

Lý Già La hỏi: "Người nói xem, lần này là ai động tay động chân?"

Tiểu Lục Tử phân tích: "Theo nô tài thấy, rất có khả năng là những phi tần mới tiến cung. Những người này tuổi trẻ sung sức, không thích nhìn Lâm Quý Tần được sủng ái hơn bản thân mình, hiện tại lại còn mang thai con vua. Từ đó đương nhiên sẽ nghĩ cách làm cái thai này của quý tần nường nường mất đi."

Lý Già La gật gù đầu, Tiểu Lục Tử phân tích rất có lý, chỉ có điều: "Lâm Quý Tần tiến cung, nổi bật đến nỗi nhiều phi tần tiến cung đã lâu cũng gọi sang nhìn thử, cho nên trong cung này, những người đó cũng đều có khả năng."

Chỉ cần là trong cung, bất kỳ ai cũng có khả năng, bao gồm cả Vương Tiệp dư đã che chắn cho Lâm Quý Tần.

Nếu thật sự Vương Tiệp dư dùng khổ nhục kế, thì Vương Tiệp dư lại càng phải cẩn thận, lỡ như trở thành một người tàn phế hay chết đi mới là nguy hiểm.

"Nghe nói xương sườn của Vương Tiệp dư đã bị gãy một cái?" Lý Già La nói: "Người đi vào kho tìm chút dược liệu, tự mình đưa qua đại diện cho Trường Xuân Cung. Phải thật cẩn thận, đang là lúc chuẩn bị điều ra việc này, không được tùy tiện đi lại. Để ý trong khoảng thời gian này, người trong Trường Xuân Cung chúng ta có tiếp xúc với người bên ngoài hay

không. Bốn cung không hy vọng, cuối cùng lại tra ra kết quả trên người mình."

Dù sao nàng cũng có hai vị hoàng tử, người khác sẽ nghĩ nàng không muốn những hoàng tử khác ra đời tranh giành với hài tử của mình, không phải là không có nguy cơ.

Tiểu Lục Tử tuân mệnh lui xuống.

Triệu hoàng hậu bên kia cũng tra ra kết quả rất nhanh. Chỗ mà Lâm Quý Tần cùng Vương Tiệp dư tản bộ kia vẫn còn lưu lại dấu vết, huống chi muốn ngay lập tức ngã xuống thì phải cần rất nhiều dầu là đằng khác.

"Nường nường, tần thiếp oan uổng." Bị bắt đến, Nghiêm Mỹ nhân sợ muốn chết, đặc biệt là khi nhìn thấy đại cung nữ của mình đã bị bó tay bó chân quỳ ở một bên.

Triệu hoàng hậu nói: "Người cũng đừng dong dài nữa. Đã có người thấy đại cung nữ này lén lút đứng ở chỗ Lâm Quý Tần ngã xuống, sau đó bốn cung còn phát hiện trong phòng nàng ta có một bình dầu chưa kịp ném đi. Chỉ bằng những chứng cứ này, người còn dám tới đây kêu oan? Đừng tưởng rằng người có phân vị thì bốn cung sẽ không tra tấn! Làm ra chuyện bỉ ổi như thế này thì cho dù đánh chết cũng không ngoa."

Nghiêm Mỹ nhân cực kỳ hận chính mình lại vợ phải một đại cung nữ ngu dốt như vậy. Đã đổ dầu, thì sau đó đem bình dầu kia ném tới Thái Dịch Trì không phải được rồi sao? Bằng không tìm một chỗ che dấu đi cũng tốt, sao lại còn muốn đem về phòng? Không phải là "vạch áo cho người xem lưng"?

Đại cung nữ kia cũng cảm thấy mình oan ức. Nàng và chủ tử tới nơi này, còn chưa một lần được gặp Hoàng thượng. Trong cung không hề tốt đẹp chút nào, đặc biệt là thức ăn, thiếu muối thiếu dầu, nàng thật vất vả mới mua chuộc được nội thị Ngự Thiện Phòng đổi lấy một bình dầu. Ngự Thiện

Phòng thường xuyên bán mấy thứ đồ sinh hoạt này cho những phi tần không được sủng ái, chỉ cần người bỏ tiền ra cho bọn họ.

Kết cục lại chính là thế này!

Một bình dầu nhỏ kia tốn đến mười lượng bạc. Phải biết rằng, mười lượng bạc ở bên ngoài có thể đủ cho nàng tiêu vật một năm không ngừng. Nếu thật sự phải ném đi, lần sau nếu cần lại phải tốn mười lượng bạc đi mua lại.

Số bạc mà các nàng có đã quá ít, gặp tình huống như vậy, sao nàng có thể nhẫn tâm ném mười lượng bạc đi?

Huống chi, nàng ném đi thì người khác sẽ không điều tra được chắc?

Nghiêm Mỹ nhân không biết tình trạng của chính mình, cho nên nàng ta luôn cảm thấy một cái bình dầu không đáng giá bao nhiêu tiền, muốn ném liền ném. Mà nàng lại là đại cung nữ giữ tiền của Nghiêm Mỹ nhân, biết lúc nào cần chi tiền lúc nào không, nếu không cũng khó giữ mạng đến lúc gặp được Hoàng thượng.

Rốt cuộc trời xui đất khiến, âm mưu của Nghiêm Mỹ nhân liền bại lộ.

Nghiêm Mỹ nhân thấy chống chế không được, liền bắt đầu kêu trời khóc đất, tỏ vẻ bản thân nhất thời mù quáng làm sai. Sau đó cầu Hoàng Hậu nương nương tha cho nàng một mạng, về sau nhất định sẽ không phạm vào lỗi lầm.

Nhưng một lần phạm sai, thì chính là phạm sai. Huống chi còn tạo thành hậu quả nghiêm trọng, sao có thể vì nàng ta hối hận nên không truy cứu được? Điều đó là không có khả năng!

Vì thế, Yêu Nguyệt Cung lại có thêm một Nghiêm Mỹ nhân.

Chỉ là một ngày sau khi Nghiêm Mỹ nhân vào Yêu Nguyệt Cung, có người phát hiện nàng ta treo cổ. Nghiêm mỹ nhân sợ tội tự sát, cũng không có ai để ý.

Vương Tiệp dư nghe xong tin này, sửng sốt một lúc lâu. Đáng lẽ không phải như thế, chẳng lẽ là...?

"Không sai, là ai gia phái người tiễn Nghiêm Mỹ nhân lên đường!" Vương thái hậu nhìn Vương Tiệp dư đang yếu đuối nằm trên giường.

Vương Tiệp dư vội nói: "Cô mẫu, như vậy có khiến người khác hoài nghi hay không? Sao không làm cho Nghiêm Mỹ nhân kia chết đi trong im ắng?"

Vương thái hậu nói: "Người cho rằng người rất cao minh, nhưng người có biết Nghiêm Mỹ nhân kia nói bậy nói bạ ở Yêu Nguyệt Cung. Nàng ta nói có người châm ngòi cho nàng ta làm như vậy, may mắn là ở Yêu Nguyệt Cung cho nên có nói cũng bị người khác coi là vu hãm. Nhưng lỡ như có người chú ý đến, một hai đòi đem chuyện 'có người' này bắt được thì thế nào? Đến lúc đó, mọi chuyện cũng sẽ không đơn giản như vậy, thà rằng để nàng ta 'sợ tội tự sát', chịu không nổi đau khổ của Yêu Nguyệt Cung nên nhanh chóng đi về miền cực lạc."

Chỉ có người chết mới có thể giữ được bí mật. Vương thái hậu đối với việc này xem như là vô cùng có kinh nghiệm.

"Chất nữ minh bạch, đa tạ cô mẫu dạy dỗ!" Vương Tiệp dư nói.

Vương thái hậu không thêm để ý: "Về sau có làm việc gì thì làm cho sạch sẽ một chút, đừng để người khác bắt được nhược điểm. Còn nữa, nhớ rõ về sau đừng lấy bản thân mình đánh cược, chính mình so với người khác quý giá hơn rất nhiều!"

Thực tâm, thấy chất nữ của mình có thể tàn nhẫn xuống tay, Vương thái hậu rất vui mừng.

Chỉ là Vương thái hậu thắc mắc: "Nếu đã để Nghiêm Mỹ nhân ra tay, vì cái gì người còn muốn cứu Lâm Quý Tần?"

Vương Tiệp dư có chút khó chịu nói: "Cô mẫu, ta chỉ muốn chuẩn bị cho bản thân sau này. Trong cung có nhiều người như vậy, không phải ai cũng có thể mang thai. Lỡ đâu chất nữ không có mệnh tốt, không mang thai được thì sao? Hiện tại Lâm Quý Tần nợ ta một ân tình lớn, đến lúc đó, nàng ấy không còn trên đời nữa, vì hài tử của chính mình cũng sẽ phó thác đứa bé cho người đáng tin tưởng. Ta đã cứu nàng ấy và hài tử, đương nhiên sẽ được chọn."

"Nói vậy, sao người lại không thể mang thai được? Khẳng định là có thể!" Vương thái hậu kiên định nói.

Nhưng nếu thật sự như vậy, thì làm cái gì mới được đây? Vương thái hậu còn có thể chờ mấy lần tuyển tú nữa? Cô nương Vương gia, người xuất sắc đã không có, tuổi tác của bà cũng lớn dần, đến cuối cùng lực bất tòng tâm, còn có thể giúp đỡ Vương gia được sao?

Còn nữa, nếu lại đợi thêm một đợt tuyển tú, dù có sinh được Hoàng tử cũng sẽ nhỏ tuổi hơn những Hoàng tử khác, cơ hội lại càng khó.

Có lẽ, biện pháp của chất nữ chưa chắc đã không tốt. Đối tốt với một phi tần mang Hoàng tử, dù sao cũng sẽ bảo đảm được vinh hoa phú quý cho gia tộc.

Vương thái hậu nói: "Đây chỉ là hành động bất đắc dĩ. Ai gia tin tưởng người chắc chắn sẽ sinh hạ tôn nhi cho ai gia. Chỉ có điều người tính toán như vậy cũng là tốt! Khi nào một người biết giữ lại đường lui cho mình, mới có thể đạt đến quyền lực tối cao. Ai gia thực vui mừng!"

Quả nhiên bà không nhìn lầm người. Chất nữ này có tính cách và hình bóng của chính bà năm đó.

Có điều lúc về đến Từ Ninh Cung, Vương thái hậu liền nói với Cung ma ma: "Điều tra cho ai gia, xem chất nữ của ai gia còn có thể sinh hạ hài tử hay không!"

"Thái Hậu nương nương, người hoài nghi?" Cung ma ma giật mình nói.

"Nếu bản thân có thể sinh, cũng sẽ không đánh cược mạng sống vì một đường lui. Ai gia hoài nghi, đứa chất nữ này củ ai gia đã không thể sinh!" Vương thái hậu hít sâu một hơi. Vương Minh Nhã tuy thông minh, nhưng Vương thái hậu có thể làm được chức Thái Hậu, tuyệt đối không hề đơn giản.

Cung ma ma trong lòng run sợ, nàng biết chủ tử của mình ôm hy vọng rất lớn đối với vị Vương Tiệp dư này, lỡ như thật sự không thể sinh, Thái Hậu sẽ thất vọng rất nhiều. Ngàn vạn lần không thể, nếu không những nỗ lực trước đây đều coi như bỏ đi.

"Nếu thật sự như vậy, ai gia cũng muốn tính toán sớm!" Vương thái hậu không thể biểu lộ ra sự thất vọng.

Bà thật sự muốn tìm cách khác, chỉ là bồi dưỡng một cô nương nữa đã không còn kịp rồi. Tuy như vậy, có bà ở đây, biện pháp nhất định có! Bà sẽ làm cho chất nữ của chính mình 'sinh' ra một hài tử!

Chỉ mong tất cả chỉ là suy đoán!

Wương Minh Nhã còn không bản thân đã bị Vương thái hậu hoài nghi. Nếu không nàng cũng sẽ nói ra với bà. Nhưng nói cho cùng, dù có mang thai hay không, nàng cũng chỉ là một quân cờ bị người ta tùy ý điều khiển.

Hôm qua lượn lờ lu bu xong quên up truyện, nên giờ up bù hôm qua và
up chương hôm nay sớm tạ tội 😂😂😂

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Công Chúa Bưu Hãn

Editor : Lục sung nghi.

Beta : Vy tu nghi.

Có thể làm như không biết, sau đó ngầm nghĩ cách khác.

Về sau, Lâm Quý Tần và Vương Tiệp dư thân càng thêm thân. Mà Lâm Quý Tần bụng càng lúc càng lớn.

Vương Tiệp dư vì cứu con vua nên có công, từ tứ phẩm Tiệp dư thăng lên sùng tam phẩm Quý tần, lập tức ngồi cùng phẩm cấp với Lâm Quý Tần.

Nhưng Lâm Quý Tần một chút cũng không ghen ghét, ngược lại thật tâm vì Vương Quý tần mà vui lây.

Nói tới hiện tại, có chuyện gì liên quan đến Lý Già La, thì chính là chuyện Trường Ninh quận chúa gả cho Uy Viễn Hầu thế tử Dương Phấn.

Ban hôn là do Hoàng Thượng ban tới.

Trường Ninh quận chúa cùng Lý Già La có chút sâu xa, đương nhiên đối với Dương gia càng sâu xa hơn.

Nhưng hai người cũng coi như môn đăng hộ đối. Lý Già La phái Tiểu Lục Tử ban cho Trường Ninh quận chúa chút trang sức chính nàng chọn. Là một gốc san hô đỏ.

Ngày thường nàng và Trường Ninh quận chúa không thường xuyên lui tới, nhưng ở sự kiện ngựa điên lần đó. Trường Ninh quận chúa đã cứu Lý Già La một mạng. Tuy rằng Trường Ninh được sắc phong quận chúa, nhưng số lần các nàng ngầm lui tới rất ít.

Xem ra, quả nhiên Hoàng Thượng coi trọng Dương Phấn, đính hôn cho hẳn một quận chúa. Không những có thể tham dự vào chuyện triều chính mà còn có được thân phận tôn quý.

Vương thái hậu biết chuyện, nhìn Cung ma ma nói: "Người nói xem Hoàng Thượng có ý gì? Sao lại đính hôn Trường Ninh cho Dương gia?"

Dương gia cùng Quý phi có chút ân oán, mà Trường Ninh tựa hồ như có quan hệ quan hệ không tồi với Quý phi.

Chẳng lẽ Hoàng Thượng muốn hòa giải ân oán giữa Quý phi và Dương gia?

Điều này cũng không phải không có khả năng. Thôi, Vương thái hậu thầm nghĩ những việc này về sau bà nên ít nhọc lòng. Rốt cuộc, các quan viên đều nhìn hạng người, ai có tiền đồ liền quy phục. Mấy năm nay, bà đều đã xem rất nhiều rồi.

Quan trọng nhất, cháu gái bà không thể có chuyện gì.

Nhưng hiện thực tàn khốc, Vương thái hậu muốn lặng lẽ không một tiếng động cho người bắt mạch, tuyệt đối phải lặng yên không một tiếng động.

Nghe kết quả cuối cùng, Vương thái hậu rét run cả người!

Tại sao lại như vậy, sao lại như thế?

Chẳng lẽ nhà họ Vương, không có mệnh này?

Cung ma ma thấy Vương thái hậu sắc mặt trắng bệch, vội đi qua đỡ bà: "Thái Hậu, ngài, ngài đừng dọa nô tỳ!" Cung ma ma đi theo Vương thái hậu hơn nửa cuộc đời, bà là tâm phúc của Vương thái hậu, ngàn vạn lần bà ấy không thể có chuyện gì.

"A cung, người nói đây có phải là ý trời? Có phải là ý trời hay không!" Vương thái hậu lẩm bẩm nói, tại sao lại như vậy?

Cung ma ma đem Vương thái hậu đỡ lên giường, sau đó đưa ly trà cho bà ấy uống, nhìn sắc mặt bà hơi tốt, Cung ma ma nói: "Thái Hậu bảo trọng, chuyện tình còn chưa tới mức không thể vãn hồi. Nương nương, nếu chuyện đã như vậy, liền phải nhân lúc còn sớm mà quyết định!"

"Tính toán? Tính thế nào? Viên thuốc kia đã cho Minh Nhã ăn, ai gia đều đã đặt bảo vật lên người Minh Nhã, hiện tại thì xong rồi!" Vương thái hậu cảm thấy tuyệt vọng.

Cung ma ma thở dài một hơi, thật đúng là không dễ làm. Thái Hậu nương nương ôm hy vọng rất lớn đối với Vương Quý tần. Từ khi nàng ấy còn nhỏ đã bồi dưỡng. Giờ lớn lên cũng nguyện vào cung, cũng được Hoàng Thượng sủng ái, ngóng trông nàng ấy có thể sinh một hoàng tử, kết quả, kết quả thành như vậy!

Thuốc kia là Lý thần y lưu lại, trên đời này chỉ có một.

Mà Lý thần y cũng không còn ở nhân thế, Vương thái hậu nói: "A cung, người nói có phải ai gia làm sai hay không? Từ nhỏ không nên cho Hoàng Thượng uống loại dược này? Ai gia nghĩ, cho dù Hoàng Thượng không uống, thì hẳn cũng sinh được rất nhiều hoàng tử khỏe mạnh với người khác. Dựa vào địa vị Vương gia, ai gia cũng có thể cho hoàng tử có huyết thống với Vương gia lên cái ghế kia? Có phải ai gia quá tham hay không, nên bây giờ bị báo ứng?"

Hy vọng duy nhất tan biến, trong lòng Vương thái hậu không dễ chịu.

Cung ma ma nói: "Nương nương, ngài làm đúng, cho Hoàng Thượng uống thuốc kia thì hẳn mới sinh được hoàng tử với người Vương gia. Tất nhiên các triều thần đều hy vọng Quân Vương tương lai thân thể khỏe mạnh, mà không phải ma ốm không thể rời ản sắc thuốc."

Hơn nữa, cũng không cần tốn quá nhiều tinh lực ở trên cung phi mà sinh hài tử. Trong lòng rõ ràng, các nàng sinh con nếu là công chúa cũng thôi dù sao không thể kế thừa ngôi vị Hoàng Đế. Nhưng nếu là hoàng tử, tuyệt đối là bệnh tật ốm yếu.

Mà cô nương Vương gia, ản dược Lý thần y lưu lại, sẽ không có vấn đề này.

Nhưng hiện tại hết thảy đều xong rồi, thân thể Vương Quý tần đã bị huỷ hoại, lúc tiến cung phỏng chừng đã bị người hạ dược.

"Người nói sai rồi, không phải còn có quý phi sinh hai hoàng tử sao? Bọn họ thân thể thực tốt." Vương thái hậu thấy thân thể của Tam hoàng tử tuyệt đối tốt.

Cung ma ma: "Nhưng không phải người tạo ra đơn thuốc đã nói sao? Sinh ra dù khỏe mạnh, cũng tuyệt đối không sống đến thành niên, mạng cũng chết non."

Lúc trước Vương thái hậu tìm được Lý thần y, liền đưa đơn thuốc cho ông ta. Quả nhiên không hổ là thần y, hơn nữa trong cung dược liệu nhiều, cho nên có thể làm ra viên giải dược. Sau đó, Vương thái hậu mới tìm người hạ dược Hoàng Thượng.

Đồng thời vì bảo mật, Vương thái hậu diệt khẩu Lý thần y. Chỉ người chết mới không mở miệng được. Cứ như vậy, viên thuốc đấy cũng chỉ có trong tay Vương thái hậu.

"Cũng có ngoại lệ, ai gia tới tuổi này nói không chừng đợi không được các hoàng tử thành niên. Vạn nhất, Tam hoàng tử cùng Tứ hoàng tử khỏe mạnh trưởng thành? Đến lúc đó sao ai gia nhìn thấy! A cung, ai gia đã hối hận, đáng lẽ không nên giết Lý thần y. Nếu hãn còn sống, Vương gia sẽ không có đường lui như vậy."

Vốn dĩ Lý thần y mặc kệ thế sự trên đời, nhưng chính bà lấy thân phận là một người mẹ thật tâm cầu xin Lý thần y, mới khiến Lý thần y ra tay.

Chính mình không những lừa ông ta, còn giết ông ta nữa.

"Thái Hậu nương nương, trước nay nô tỳ đều cảm thấy ngài làm đúng. Nếu khi đó không tiêu diệt, quay đầu lại hãn đã biết sự tình chân tướng, nương nương ngài liền không giữ nổi!" Nếu nương nương bị tội, không chỉ chết một người, mà là toàn tộc Vương gia từ trên xuống dưới đều phải bị liên lụy. Cho nên Cung ma ma cảm thấy Thái Hậu nương nương không có làm sai.

"Đúng vậy, ai gia chưa từng làm sai!" Vương thái hậu không hổ là ở trong cung nhiều năm. Đả kích lớn như thế liền khôi phục lại, lúc trước lựa chọn là đối chính mình có lợi, bà làm gì mà cảm thấy hối hận?

Tình huống trước mắt, Minh Nhã đã không sinh được hài tử, nhưng không phải hoàn toàn không có biện pháp.

Vương thái hậu: "Tương lai còn dài, trước nay ai gia đều không thua!"

Đối với Vương Minh Nhã, Vương thái hậu nói: "Nếu nó đã không muốn cho ai gia biết, ai gia cũng coi như chưa bao giờ biết đi."

Cung ma ma luôn nghe Vương thái hậu đều là nói gì nghe nấy, cho nên thấy Vương thái hậu rất nhanh từ trong đả kích khôi phục lại, trong lòng rất vui lên.

Trong nháy mắt, lễ thành hôn của Trường Ninh quận chúa đã đến. Trong cung, Thái Hậu, Hoàng Hậu, Quý phi cùng Đức phi, đều tặng thêm trang sức của hồi môn ở trước hôn kỳ một ngày, nâng vào phủ Uy Viễn Hầu phủ. Thật có thể nói là thập phần trang trọng, người kinh thành xem nào nhiệt cực kỳ hâm mộ.

Đặc biệt là của hồi môn, đều là những đồ vật quý nhân trong cung ban thưởng, người bình thường đều không có.

Trường Ninh quận chúa phải gả cho người, Vĩnh Xương trưởng công chúa vừa vui mừng vừa thương cảm.

Vui mừng chính là, nữ nhi rốt cuộc tìm được một nơi gả tốt. Uy Viễn Hầu thế tử, văn võ song toàn, tiền đồ vô lượng, nữ nhi có thể gả cho người như vậy, cũng là được phù hộ.

Thương cảm chính là nữ nhi gả chồng, nhà người khác người, mẹ con hai người phải tách ra.

"Nương, nữ nhi không ở đây người ở nhà một mình phải hảo hảo bảo trọng. Không cần quan tâm mấy người kia, người ở trong phủ công chúa muốn ăn cái gì liền ăn cái đấy, muốn nghe diễn thì kêu gánh hát tới phủ. Cái gì chúng ta cũng không thiếu, nếu mấy người kia không biết xấu hổ tìm tới cửa thì trực tiếp đánh, thị vệ không phải để trưng."

Người Trường Ninh quận chúa nói đến là thiệp thất và nữ nhi bà ta, kể cả phụ thân nàng.

Nếu là thật không biết xấu hổ, thì không cần khách khí với bọn họ. Phủ Công chúa có thể cho bọn họ tiến vào. Cũng có thể không cho bọn họ tiến vào, mà bọn họ cũng không có tư cách vào tới.

Vĩnh Xương trưởng công chúa nói: "Mẫu thân biết rồi, chỉ là nên cho phụ thân người mặt mũi chút. Bằng không bị người ta nói người bất hiếu,

người ở nhà chồng sẽ không tốt."

"Hừ, nếu ông ta không trêu chọc ta, ta sẽ phụ từ tử hiếu với ông ta, nhưng ông ta có biết xấu hổ hay không? Còn muốn mọi thứ đều phải theo ông ta sao? Làm cho mấy tiện nhân kia bò đến trên đầu chúng ta? Nương, người phải nhớ kỹ người là công chúa hoàng gia. Nếu bọn họ dám bất kính người, người muốn đánh chết bọn họ cũng không có gì sai! Không bằng người cùng hãnh hòa li đi."

Trường Ninh quận chúa nói, càng ngày càng cảm thấy chủ ý này là lựa chọn tốt.

Vĩnh Xương trưởng công chúa vội xua tay, "Không được không được, sao có thể được chứ?"

Vĩnh Xương trưởng công chúa trong lòng còn có chút tam tòng tứ đức, hướng chi nữ nhi bà gả đi bên ngoài, nếu bà hòa li, không phải làm nữ nhi mất mặt sao?

Nhưng bà đã quên, bà là công chúa nói là hòa li kỳ thật đều là công chúa đem Phò mã hưu bỏ. Nhìn không thuận mắt Phò mã thì đổi, nhưng Vĩnh Xương trưởng công chúa như vậy nên mới để cho một Phò mã nhỏ nhoi bò trên đầu.

"Sao lại không được ? Người xem dì hai mẫu, bà ấy cũng không phải là hòa li Phò mã trước rồi sau đó lại tìm một Phò mã khác sao? Hiện tại người ta đều sống rất tốt đấy."

Dì hai mẫu của Trường Ninh quận chúa là Tấn An trưởng công chúa. Lần đầu tiên tìm Phò mã còn thành thành thật thật, kết quả nhà vị Phò mã tìm biểu muội bà con xa tới. Kim trong bọc cũng có ngày lòi ra, bị người Tấn An trưởng công chúa phát hiện, khi đó biểu muội kia đã lớn bụng. Hai người quỳ gối trước Tấn An trưởng công chúa, cầu công chúa thành toàn cho bọn họ.

Vị biểu muội kia khóc đến hoa lệ, nói chỉ là quá yêu biểu ca, cho nên mới cảm lòng không nổi.

Phỏng chừng ở trong lòng bọn họ đều nghĩ rằng dù sao cũng đã mang thai, người chính là công chúa hoàng gia cũng không thể đem hài tử của người ta bỏ.

Kết quả, Tấn An trưởng công chúa thành toàn bọn họ, chẳng qua là trực tiếp hưu vị Phò mã kia. Ném cả nhà vị Phò mã này ra khỏi phủ, cho toàn nhà bọn họ hảo hảo đoàn viên.

Vốn dĩ, vị Phò mã gia chính là học sinh nghèo đậu tiến sĩ. Cho nên mới được chiêu làm Phò mã, ở phủ công chúa thường ngày đều hưởng vinh hoa phú quý.

Ăn mặc dùng đều là của Tấn An trưởng công chúa, dần dần liền không biết trời cao đất rộng.

Nghĩ nam nhân tam thê tứ thiếp là điều bình thường, nên muốn đưa biểu muội mình nạp làm thiếp.

Đáng tiếc, sau khi cha mẹ Phò mã bị ném ra phủ công chúa, còn dậm chân mắng chửi người càng làm người ta khinh bỉ hơn. Muốn huyên náo cáo Tấn An trưởng công chúa bất hiếu.

Nhưng bọn họ hình như đã quên, đây chính là công chúa, cùng bọn họ quân thần riêng biệt. Muốn cáo công chúa bất hiếu, khó càng thêm khó, trừ phi Hoàng Thượng không vừa mắt vị công chúa này, mới có thể cho nàng ta đáng tội.

Nhưng khi đó Tấn An trưởng công chúa không bị tiên đế nhìn không thuận mắt.

Bọn họ nói như vậy, cũng chỉ làm người thêm chế giễu.

Toàn gia mấy miệng ăn, lại kéo thêm biểu muội bụng to. Bị đuổi ra khỏi phủ công chúa tráng lệ cuối cùng lướt qua cảm giác khốn đốn. Vị kia nhìn thấy mà thương biểu muội, cũng không hề có ý muốn giải hòa. Nhưng nhà Phò mã đã không còn bạc, củi gạo mắm muối tương dấm trà, mọi thứ đều phải tiêu tiền.

Trước kia, sử dụng đều là tiền của công chúa còn không biết cảm kích. Phò mã xuất thân từ nhà nghèo của cải không có gì hết. Lập tức, mỗi ngày đều khốn đốn nghèo mạt.

Hắn ta hối hận, còn tìm tới cửa muốn 'hòa hảo như lúc ban đầu' với Tấn An trưởng công chúa

Nhưng Tấn An trưởng công chúa lại không phải không có người muốn. Hữu Phò mã xong, đã tìm được một thanh niên tài tuấn khác mà gả chồng. Hiện giờ, người ta đã có hài tử trưởng thành.

Mà vị Phò mã trước, bởi vì đạo đức cá nhân có vấn đề cho dù thi đậu tiến sĩ. Nhưng đã đắc tội công chúa, ai cũng sẽ không mạo hiểm chạy quan cho hắn. Cuối cùng ở kinh thành không nổi nữa, chỉ có thể trở lại quê quán, nỗ lực trước kia hoàn toàn đổ biển. Tấn An trưởng công chúa hoàn toàn không nhớ rõ hắn là ai, nhưng nghe nói hắn ta ở quê quán cũng không sống tốt, nghe thể tâm tình bà ta khá hơn nhiều.

Tuy rằng cách làm của Tấn An trưởng công chúa cũng bị người ta nói này nói nọ. Nhưng đây là công chúa, ai có thể làm quá lên, bà ta chỉ cần không kết bè kết cánh, không tạo phản, liên ổn định vững chắc làm công chúa. Chút cái đạo đức cá nhân, không cần quá so đo, hưởng chi vị Phò mã trước xác thật là thiếu giáo huấn.

Nếu hắn ta lựa chọn vinh hoa phú quý, phải thành thành thật thật, còn dám cùng biểu muội ngằm lên giường, quả thực không biết thẹn.

Có thể nói, Trường Ninh quận chúa đối với dì hai mẫu rất tán thưởng, nếu mẫu thân nàng có được một nửa tính cách dì hai mẫu, nàng cũng không lo lắng.

Tuy rằng phụ thân nàng vì không có con trai nên mới tìm thông phòng, cũng đúng lý hợp tình. Nhưng đây là thấy mẫu thân nàng mềm yếu nên mới dám làm thế.

Hắn vì một người hạ tiện mà tìm mẫu thân phiền toái. Nếu nàng là mẫu thân thì sẽ đánh hắn một trận sau đó đuổi hắn ra khỏi nhà.

Vĩnh Xương trưởng công chúa vội xua tay: "Ta, ta và dì hai mẫu người không giống nhau."

Nơi nào của bà giống như Nhị tỷ bưu hãn kia. Với lại, cũng nên vì nữ nhi mình mà suy nghĩ, bà đã lớn tuổi như vậy còn muốn hòa li Phò mã, không phải cho người khác chế giễu sao?

Tuyệt đối không được!

"Nương, nữ nhi nói chính là sự thật, chẳng lẽ về sau người muốn đem gia sản cho bên kia? Bọn họ đánh chủ ý này, nương lại không phải không biết, mỗi ngày tính kế, một chút cũng không biết liêm sỉ. Trước kia người còn sợ hôn sự ta không thành nhưng hiện tại ngày mai nữ nhi đã gả chồng, còn sợ cái này làm gì? Ngài bỏ bọn họ, chính mình đơn độc sinh hoạt, không biết có bao nhiêu thoải mái hơn. Sao một hai phải chịu đựng nàng ta? Nếu còn quan hệ với bọn họ, đến lúc đó bọn họ gặp rắc rối, cũng sẽ dính đến hai người chúng ta.

Nương, người suy nghĩ đạo lý có phải hay không. Người cũng nói, ở nhà chồng phải cẩn thận, nhưng nếu bọn họ luôn qua đấy đi tìm nữ nhi muốn ta giúp cái này, giúp cái kia, ta ở nhà chồng còn có thể tốt sao?"

Nàng hiểu mẫu thân mình, dính đến bà còn không sao nhưng chỉ cần có liên quan đến nàng. Nương nàng, khẳng định có thể nghe vào.

Lần trước, phụ thân nàng muốn cho con gái thiếp thất kia một cái tước vị huyện chủ. Lần này, còn muốn cho con trai ông ta tước vị hầu gia, còn muốn ghi tạc dưới danh nghĩa mẫu thân nàng. Điều này sao có thể chịu nhận được nữa chứ!!

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Nhân Sinh Bưu Hãn

Editor: Mai Thái phi.

Beta: Thiên phi.

Mẫu thân nàng là nữ nhi của hoàng thất, dù là trăm năm sau, cũng có thể an táng trong hoàng lăng, căn bản không cần người kế thừa hương khói. Những người này thật đáng cười, nói cái gì không có nhi tử, về sau người cung phụng hương khói cũng không có. Đến khi chết đi thành cô hồn dã quỷ, quả thật nhục cười!

Chẳng qua thấy mẫu thân có nhiều gia sản, nên tư tưởng đến mà thôi. Nếu là loại người này thành mẫu thân của đứa nhỏ, sau này tuyệt đối sẽ không đối tốt với mẫu thân, còn có thể bắt mẫu thân tìm chức quan, tước vị cho hãn, còn liên lụy đến người tỷ tỷ là nàng.

Cho nên nhất quyết không được. Cho tới bây giờ nàng không có thừa nhận mấy người kia là huynh đệ tỷ muội của mình. Thật là nhục cười, chỉ là thứ hạ tiện do tiện nhân sinh ra, có tư cách gì mà làm huynh đệ tỷ muội của nàng. Nếu bọn họ có phẩm hạnh tốt, cũng được, nàng sẽ mắt nhắm mắt mở mà chấp nhận.

Nhưng hai người này ý được phụ thân sủng ái, vô pháp vô thiên, nếu không phải mình lợi hại, sợ là đã bị bọn họ khi dễ.

Mẫu thân nhu nhược sẽ có nữ nhi kiên cường, nàng muốn mau nói chuyện này cho mẫu thân biết, miễn cho sau này gia đình kia lại làm ra chuyện ghê tởm gì, làm mẫu thân bị liên lụy.

Thấy Vĩnh Xương trưởng công chúa có chút dao động, Thường Ninh quận chúa quyết định thêm chút lửa, "Nương, gần đây phụ thân thường xuyên tiếp xúc với người Vương gia, ngài có biết vì sao không?"

Wương gia? Vĩnh Xương trưởng công chúa hoảng sợ, Vương gia không phải nhà mẹ đẻ của Vương thái hậu sao?

Wương gia lại có cô nương tiến cung, hẳn thân là phụ thân, tiếp xúc với Vương gia, đây là muốn làm cái gì?

Mà sở dĩ hẳn có thể được người Vương gia nhìn tới, là bởi vì có danh công chúa của mình.

Hiện tại còn có Uy Viễn hầu Dương gia, nếu liên lụy đến Dương gia, nữ nhi của mình, không phải xong đời rồi sao?

Cuộc đời Vĩnh Xương trưởng công chúa để ý nhất chính là nữ nhi của mình, vì nữ nhi, bà có thể làm mọi thứ.

Nữ nhi vì mình chịu nhiều đau khổ như vậy, thiếu chút nữa ngã chết từ trên lưng ngựa. Làm một người mẫu thân, bà nên làm thế nào đây? Tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục?

Nếu không giúp được nữ nhi, thì không thể gây thêm phiền toái cho nàng.

Trường Ninh quận chúa thấy mẫu thân càng dao động, thầm nghĩ, chuyện này không phải một lúc mà thành được, phải chậm rãi. Nàng nhất định phải làm được việc này, sau này mẫu thân ở phủ công chúa sẽ tốt hơn.

Không trông cậy mẫu thân và vị phụ thân này hòa ly, sau đó tái giá. Tuổi và tính tình mẫu thân như vậy, phỏng chừng bà cũng sẽ không tìm người tái giá, nhưng so với phiền toái hiện nay thì tốt hơn nhiều.

Ngày thứ hai sau khi Trường Ninh quận chúa xuất giá, bởi vì là người của hoàng thất, lại được Hoàng Thượng ban hôn, cho nên phải vào cung tạ ơn.

Đi Từ Ninh cung của Thái Hậu trước, Thái Hậu tỏ vẻ rất hòa ái, chúc phu thê hai người mau chóng khai chi tán diệp, sau đó tặng lễ gặp mặt. Thái Hậu là trưởng bối, cho nên Dương Phấn cũng phải đi bái kiến.

Ra khỏi Từ Ninh Cung, hai người đi Khôn Ninh cung của Hoàng hậu, khi đó Hoàng Thượng cũng ở Khôn Ninh cung. Đế - Hậu cùng chúc mừng tân hôn của hai người, sau đó Dương Phấn theo Hoàng Thượng đi Ngự Thư phòng, mà Trường Ninh quận chúa muốn đi Trường Xuân cung bái kiến Quý phi nương nương.

Triệu Hoàng Hậu cười nói: "Nhanh đi Trường Xuân cung đi, Quý phi ở trong cung chờ người."

Trường Ninh mỉm cười: "Đa tạ Hoàng Hậu nương nương thương xót." Nàng cảm thấy Hoàng Hậu cũng rất tốt, tuy rằng không sinh hoàng tử, nhưng lại rất độ lượng.

Trường Ninh quận chúa đi vào Trường Xuân cung, Lý Già La cười nói: "Chúc mừng chúc mừng! Chỉ tiếc bản cung không thể ra cung, nghe nói hôn lễ rất náo nhiệt. Nhưng người là tân nương tử, ngồi trong kiệu hoa cũng không nhìn thấy náo nhiệt bên ngoài."

Trường Ninh cũng cười: "Cũng nhờ ân điểm của các vị nương nương, cho Trường Ninh mặt mũi. Trường Ninh tạ ơn nương nương!" Cho nàng thêm đồ cưới, địa vị của nàng tại nhà chồng vô hình được tăng lên.

Hai người rất ăn ý, cũng không nói lời cảm ơn với nhau. Lúc trước Trường Ninh ngầm báo tin cho Lý Già La, Võ Chính Đạo muốn nhúng tay vào việc vận chuyển muối. Cũng nhờ Trường Ninh, không thì Võ Chính Đạo này thật sự bị đập một cước.

"Nường nường, thần phụ có chuyện này, không biết có thể thành hay không, kính xin nường nường chỉ giáo." Trường Ninh cũng không ngại ngùng, biết ở trước mặt Quý phi, nói chuyện phải ngay thẳng.

Lý Già La nói: "Người nói, ta nghe thử một chút."

Trường Ninh quận chúa nói chuyện mình muốn khuyên mẫu thân bỏ phụ thân cho nàng nghe. "Nường nường, ngài cảm thấy ta làm vậy có thích hợp không? Tuy rằng ta cảm thấy mình làm đúng, nhưng mà trong lòng có chút thấp thỏm."

Lý Già La nói: "Bản cung hỏi người, hiện tại người có suy nghĩ, phu gia người sau khi biết chuyện phụ mẫu người hòa ly sẽ khinh thường người không?"

Trường ninh quận chúa gật đầu, "Ta đã suy tính, nếu ta dám để mẫu thân ta làm như vậy, vậy thì không sợ bị người phu gia khinh thường. Mẫu thân ta vẫn quan trọng hơn, sẽ luôn có những người ghê tởm như vậy, không bằng cứ tự mình sống cho tốt. Trước đây mẫu thân ta sống không thoải mái, khi đó ta còn nhỏ, không thể làm chủ thay mẫu thân. Nhưng hiện tại ta xuất giá, lo lắng của mẫu thân ta đã không còn là vấn đề, hơn nữa đây là hôn sự được ngự ban, ta cũng có lòng tin sẽ sống thật tốt."

(Editor: hôn sự ngự ban không được tự ý hòa ly, muốn hòa ly phải có sự đồng ý của hoàng thượng.)

"Đã vậy, người không cần hỏi ta, chính người đã quyết định rồi, vậy thì dựa theo quyết định của người mà làm đi, nếu cần hỗ trợ, ta sẽ tận lực giúp."

"Đa tạ Quý phi nường nường." Có câu nói này của Quý phi nường nường, Trường Ninh quận chúa giống như được uống thuốc an thần. Đến khi sự tình vỡ lở ra, khẳng định Hoàng Thượng sẽ biết, nếu quý phi nường nường có thể nói giúp vài câu, như vậy đã thành công một nửa.

"Chỉ là, bản cung cho người lời khuyên, người có thể thương lượng với phu quân một chút, nói không chừng có thu hoạch ngoài ý muốn."

Người Dương gia, thoát nhìn cũng là người hiểu lý lẽ, nếu như có thể giúp nàng chuyện này, như vậy sẽ tốt hơn so với một mình Trường Ninh đơn thương độc mã. Hơn nữa nếu được Dương gia ủng hộ, nàng cũng không sợ bị nhà chồng khinh thường.

"Nếu đã thành phu thê, ai cũng muốn sống tốt với nhau cả đời. Chi bằng người cứ thẳng thắn nói ra, như vậy cũng giúp người nhìn được lòng người, để tìm được đối sách có lợi cho mình." Lý Già La nói.

Trường Ninh gật gật đầu, rất đúng, lời Quý phi nương nương rất đúng, phu thê là một. Nếu nàng nói ra sự tình, xem thái độ của Dương Phấn, quyết định sau này có nên thất lòng đối tốt với hắn hay không.

Nàng không phải người tùy tiện lãng phí tình cảm, chuyện có thể sớm quyết định, vậy thì phải sớm quyết định, lẽ mà không phải là tính cách của nàng.

Trường Ninh quận chúa và Dương Phấn từ trong cung đi ra, nhận được rất nhiều thứ tốt.

Trường Ninh quận chúa được Quý phi nương nương chỉ điểm, muốn nhanh chóng nói chuyện với Dương Phấn, chung quy còn muốn lại mặt vào ngày thứ ba.

Nếu muốn nói chuyện, nói trên xe ngựa này tương đối an toàn.

Trường Ninh quận chúa thấy Dương Phấn cũng không cười ngựa, mà cùng ngồi xe ngựa, cảm thấy có thể ở trên xe ngựa nói chuyện rõ ràng với Dương Phấn.

Nếu đã được gả cho người này, nếu không nói, sau này hẳn biết được lại không tốt. Nàng không nghĩ sẽ cùng cách(1) nhanh như vậy, dù sao đây cũng là hôn sự ngự ban.

"Cái gì? Nàng muốn nhạc phụ và trưởng công chúa cùng cách?" Dương Phấn thân mình run một cái, thiếu chút nữa té ngã, thê tử mà hẳn cười quá thực không người phải bình thường.

Không nghĩ Trường Ninh quận chúa còn rất nghiêm túc gật đầu, nói: "Thiếp đã quyết định, không muốn mẫu thân tiếp tục chịu đựng uất ức nữa. Mẫu thân thiếp đường đường là công chúa, lại bị tiện phụ khi dễ ngồi lên đầu. Nói ra sợ chàng chê cười, trước đây không lâu, còn khuyến khích phụ thân tốt của thiếp, muốn mẫu thân thiếp nhận nhĩ tử bảo bối của hắn nuôi dưỡng dưới danh nghĩa mẫu thân. Đây là ý gì, thiếp tự nhiên hiểu rõ. Trong phủ công chúa, trừ phủ công chúa sau khi vị công chúa đó mất đi sẽ bị thu hồi, những thứ còn lại sẽ thuộc về tử tự(2) của công chúa. Người nọ chỉ nghĩ đến gia sản của mẫu thân thiếp. Nếu là như vậy, không bằng thiếp trả những thứ kia về phủ Nội vụ, tốt xấu gì cũng là trả về nhà mẹ đẻ của mẫu thân, không để cho những người gian ác tiểu nhân có được."

Dương Phấn nghe xong nói: "Chuyện Trưởng công chúa, trước kia ta cũng có nghe thấy. Chỉ là bây giờ trưởng công chúa là nhạc mẫu của ta, nếu nhạc mẫu đại nhân đồng ý, ta tự nhiên không có ý kiến gì. Nàng nếu không tiện ra mặt, cứ nói với ta."

Trường Ninh nghe xong, hỏi: "Chàng một chút cũng không phản đối, không cảm thấy thiếp ngỗ nghịch bất hiếu sao? Không cảm thấy thiếp không tôn trọng trưởng công chúa sao?"

Ý tưởng này của nàng có chút đi ngược đạo lý, chung quy, người kia cũng là phụ thân của nàng, nàng cũng theo họ phụ thân, hiện tại lại muốn mẫu thân và phụ thân hòa ly. Chuyện này ở trong mắt người ngoài chính là đại bất hiếu .

Dương Phấn nói: "Có hiểu hay bất hiểu, cũng phải xem hoàn cảnh như thế nào. Nếu tôn trưởng mình làm không đúng, còn làm theo thì là ngu hiểu, đó là hại mọi người. Ta không phải người cổ hủ, tự nhiên biết ai đúng ai sai, nàng cũng là vì tránh cho sai lầm lớn hơn xuất hiện. Nếu nhạc phụ đại nhân không có quyền thế của phủ công chúa, cũng sẽ không phạm sai lầm lớn, đến cuối cùng không thể cứu vãn. Cho nên nàng làm vậy mới thực sự là hiểu thuận, cũng là gián tiếp cứu phụ thân nàng."

Còn có thể hiểu như vậy? Trường Ninh cảm thấy trượng phu của mình cũng là một kỳ nhân.

Mà Dương Phấn, hẳn đã sớm biết nhạc phụ đại nhân của mình là dạng người gì. Đường đường là công chúa, bị hãm khi dễ đến nước này, còn không biết thu liễm, ở bên ngoài ỷ vào thân phận phò mã làm xằng làm bậy.

Trên căn bản mà nói, hẳn ước gì có thể ném người nhạc phụ đại nhân này đi.

Hơn nữa công chúa bỏ phò mã cũng là chuyện bình thường, nhạc mẫu của hẳn là người hiền lành, không giống Tấn An công chúa bừa hãn. Không chỉ bỏ phò mã, mà còn nuôi rất nhiều nam sủng trong phủ công chúa, khiến phò mã gia phải đeo vài cái nón xanh.

"Chuyện này sau khi trở về ta sẽ nói với phụ mẫu một tiếng, nàng đừng lo lắng. Chỉ là chuyện này hãy nói sau ngày lại mặt, không thì nàng sẽ rất khó nói."

"Chàng yên tâm, chuyện này sẽ chờ sau khi chúng ta hồi môn, cam đoan chàng sẽ đồng ý cách làm của thiếp."

Đến lúc đó, khẳng định sẽ vận ngã đám người ghê tởm kia. Trường Ninh quận chúa thâm nghĩ.

Mà phụ mẫu Dương Phấn sau khi nghe chuyện này muốn thận trọng suy xét. Nhưng sau khi từ phủ Vĩnh Xương trưởng công chúa trở về, Dương Phấn cảm thấy mình so với thê tử Trường Ninh quận chúa càng tích cực yêu cầu nhạc mẫu nhanh chóng bỏ vị nhạc phụ đại nhân này hơn.

Bởi vì hẳn thật sự ghê tởm muốn chết. Khi cùng Trường Ninh quận chúa lại mặt, vừa đến phủ, trừ nhạc phụ và nhạc mẫu, thế nhưng còn có đệ đệ và muội muội cùng cha khác mẹ với thê tử nhà mình. Vị nhạc phụ đại nhân kia nói đều là người nhà, phải cho bọn họ thấy mặt tỷ phu.

Khi dùng cơm, vị nhạc phụ đại nhân kia liên tục nói mình về sau phải chiếu cố thê đệ(3) và thê muội(4) nhiều một chút. Vị thê đệ kia còn có bộ dáng rất ngạo mạn, khinh thường người khác, nói chuyện cũng không như người thường, đặc biệt khoác lác.

Nếu như vậy cũng thôi đi, hẳn còn có thể ứng phó, nhưng vị thê muội kia, không biết từ đâu học được, dùng ánh mắt ghê tởm nhìn mình chăm chăm, giống như mình là khối thịt, muốn ăn mình. Hẳn là nam nhân, sao có thể chịu được dạng 'đùa giỡn' quá đáng này, nhất là còn nũng nịu gọi 'Tỷ phu', Dương Phấn cảm thấy lông tơ đều dựng đứng hết lên, may mắn thê tử hẳn bừa hăn, đẩy vị thê muội đó qua một bên.

Sau đó Dương Phấn liền hận không thể lập tức rời khỏi chỗ này, thật là làm khó thê tử của mình, ở cùng mấy người cực phẩm này nhiều năm như vậy, trách không được lại hung hăn, nếu không hung hăn thì thật không chịu được.

Vị nhạc phụ kia, cũng không phải người tốt lành gì, may mà hẳn có thể sinh ra người như thê tử mình.

Vẫn là nhờ vào huyết mạch Hoàng gia, Dương Phấn thầm cảm tạ các vị liệt tổ liệt tông Hoàng gia.

Cho nên khi trở về nhà, hẳn tỏ vẻ kiên định với phụ mẫu, nhất định phải làm cho nhạc mẫu mình bỏ nhạc phụ, tốt nhất là cả đời không qua lại với nhau.

Uy Viễn hầu nói: "Con thật sự quyết định như vậy?"

"Vâng, không thì chúng ta sẽ mệt chết đi được (nguyên văn đấy ạ)! Phò mã gia kia vẫn qua lại chặt chẽ với Vương gia, phụ thân, chúng ta không thể bị người lôi kéo liên hệ với Vương gia!"

"Được, chỉ là chuyện này, tốt nhất phải để Vĩnh Xương trưởng công chúa tự mình nói ra, các con là tiểu bối, cho dù vì cái gì, nếu làm loại sự tình này sẽ đều bị người lên án." Nói đến đây, cuộc hôn sự này duy nhất không đáng tin là nhi tử có người nhạc phụ như vậy.

Uy Viễn hầu đối với loại người này từ trước đến nay luôn kính nhi viễn chi.

(kính nhi viễn chi: bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng nhưng thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi. Theo wikipedia.)

Bản thân dựa vào công chúa, còn trêu hoa ghẹo nguyệt. Trêu hoa ghẹo nguyệt cũng thôi đi, dùng tiền của người có nuôi họ, ai cũng sẽ không khinh thường người, nhưng lại dùng tiền của thê tử nuôi tiểu thiếp, thật là làm cho người ta coi thường.

Dùng tiền thê tử nuôi tiểu thiếp và con thứ xuất, còn đối xử không tốt với thê tử, điều này càng làm cho người ta phỉ nhổ.

Vĩnh Xương trưởng công chúa tốt xấu gì cũng là công chúa. Bản thân nàng tính tình cũng có vấn đề, đến mức như vậy còn không đứng dậy, nhưng Uy Viễn hầu là nam nhân, khó mà nói Vĩnh Xương trưởng công chúa không phải.

Không lâu sau trong kinh thành xuất hiện một chuyện oanh động, Vĩnh Xương trưởng công chúa từ trước đến giờ luôn dịu ngoan bất ngờ hòa ly với phò mã, tin tức này truyền tới trong cung.

Vương thái hậu dù sao cũng là tẩu tử, kêu Vĩnh Xương trưởng công chúa đến, ôn tồn hòa khí khuyên nhủ. Ý tứ đại khái là nữ nhi đã xuất giá, sao lại hành động theo cảm tính như vậy, nếu không muốn gặp người nợ, trực tiếp đóng chặt cửa phủ công chúa, hăn cũng không vào được. Nếu cùng cách, coi như không còn quan hệ gì, nhưng nói ra thật không tốt.

Nhưng cùng đi với Vĩnh Xương trưởng công chúa là Tấn An trưởng công chúa nghe xong lại không đồng ý, nói với Vương thái hậu: "Hoàng tẩu, lời này của ngài, ta không cho là đúng, ngài có biết phò mã của tứ muội đã làm những việc gì không? Tên khốn kiếp này muốn nuôi dưỡng đứa nhỏ của tiện nhân kia dưới danh nghĩa của tứ muội, có thể làm như vậy sao? Đây là lấy Hoàng gia chúng ta ra làm trò đùa, một tiện loại(5) mà muốn chia gia sản của Hoàng gia chúng ta, hăn dựa vào cái gì?"

Phải biết, công chúa không phải là một thê tử bình thường, không có nhi tử thì không sống nổi nữa. Công chúa từ đầu tới đuôi đều có người quản, Tông Nhân phủ không phải là ngồi không!

Tấn An trưởng công chúa không sợ Vương thái hậu, bởi vì nàng cũng không có cái gì cần nhờ Vương thái hậu. Chủ yếu là phò mã thứ hai của bà là biểu cữu của Triệu Hoàng Hậu, mấy năm nay, Vương thái hậu và cô nương Vương gia chán ghét Triệu Hoàng Hậu, bà đều ghi tạc trong lòng, hiện tại vừa nghe vị hoàng tẩu này nói như vậy, trong lòng liền không thoải mái.

Là công chúa, nếu không sinh được nhi tử cũng không sợ, ai lại vui vẻ muốn nhận nuôi một cái tiện loại như thế?

Vương thái hậu nói: "Nhị hoàng muội, người để tứ hoàng muội tự mình nói!"

Tấn An này muốn người khác cũng giống mình, hờ một cái liền muốn bỏ phò mã, quả thực là dọa người.

Vương thái hậu cảm thấy Vĩnh Xương sở dĩ làm như vậy đều do Tấn An xúi giục, không thì một người thành thật như vậy sao lại làm theo cách này?

Vĩnh Xương trưởng công chúa cúi đầu nói: "Hoàng tẩu, ta, ta muốn hòa ly, ta nghĩ như vậy không quá. Ta muốn lưu lại cho Trường Ninh gì đó, thiếu chút nữa hẳn đã dùng hết gia sản, nếu còn sống cùng nhau, ta sợ sau này thứ gì cũng không có.

Mà hoàng tẩu, ta nghe người trong phủ công chúa ngầm nói, nữ nhân kia còn nói với hẳn, sao ta không chết sớm đi thì tốt rồi. Ta sợ, sợ bọn họ bốn người liên hợp, làm hại ta, ta chết không quan trọng, nhưng ta không thể để cho chúng lấy gia sản của Tiêu gia chúng ta. Ta thà rằng trăm năm sau, thu hồi tất cả mọi thứ của phủ công chúa, cũng không muốn chứa loại người có tâm tư như vậy!"

Lời này của Vĩnh Xương trưởng công chúa không phải là giả, nàng thật sự nghe nữ nhân kia và trượng phu mình thương lượng. Trước nuôi đứa bé kia dưới danh nghĩa mình, sau đó tìm cơ hội, làm cho mình từ từ chết đi. Khi đó, tâm bà lạnh lẽo, người dù ác độc thế nào cũng không cần nóng lòng như vậy, nàng không thể để cho những người này được tiện nghi!

Tấn An trưởng công chúa nói: "Hoàng tẩu, người nghe rồi chứ, tứ hoàng muội chưa bao giờ nói dối, người ta đã tính kế đến mạng của tứ hoàng muội, tứ hoàng muội chẳng qua là muốn hòa ly, đây là quá khoan dung. Nếu là ta, trực tiếp trói mấy cái tiện nhân kia lại, sau đó giết đi, cùng lắm thì đền mạng, dù sao cũng là một đổi bốn, ta cũng buôn bán có lời! Thật là

làm người không nên muốn rắn nuốt voi, ăn uống của tứ hoàng muội, có ngày lành như hôm nay cũng là do tứ hoàng muội mang đến cho bọn họ, bây giờ còn muốn mưu hại tứ hoàng muội, bọn họ đúng là gan chó mà!"

(Rắn nuốt voi: thường dùng để nói những người tham lam.)

Sự tình đã nói tới như vậy, Vương thái hậu không thể nói thêm cái gì, cũng không thể nói những lời kia chỉ là một câu nói dối, bọn họ không dám.

Như vậy đến khi bọn họ dám rồi thì phải làm sao? Đầu năm nay, vì tiền tài, trong các gia tộc lớn mưu tài sát hại tính mệnh càng nhiều hơn. Trước khi Vương thái hậu được gả đi cũng đã nghe nói qua.

Nếu bà cam đoan, đến khi xảy ra chuyện, Vương thái hậu sẽ rất khó coi.

Tác giả có lời muốn nói: công chúa bừa hăn trong lịch sử có rất nhiều, nổi danh nhất là Sơn Âm công chúa.

(1)cùng cách: hòa ly, ly hôn.

(2)tử tự: con ruột.

(3)thê đệ: em trai vợ.

(4)thê muội: em gái vợ.

(5)tiện loại: con do tiện nhân sinh ra.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Nhắc Nhở

Edit: Chang Phi

Beta: Sutháiphi

Thôi, cũng chỉ là một việc nhỏ, nàng cần gì phải làm kẻ ác?

Muốn hòa ly thì cho hòa ly.

Vương thái hậu không khuyên can nữa.

Tấn An trưởng công chúa và Vĩnh Xương trưởng công chúa ra ngoài cung, Tấn An trưởng công chúa nói với Tứ muội của mình. "Người đó, sớm nên làm như vậy rồi, sao lại để kéo dài tới bây giờ. Hiện tại tuổi tác cũng đã lớn không dễ gì tìm được người phù hợp nhưng nếu người quyết định sớm hơn, sẽ có cuộc sống thoải mái."

"Ta không tính sẽ tái giá nữa mà tự mình sẽ sống qua ngày thật tốt." Vĩnh Xương trưởng công chúa nói, nàng cũng đã lớn tuổi rồi còn muốn tái giá không phải khiến cho người khác chê cười sao?

"Làm sao như vậy được? Người nên nhớ kỹ người là công chúa, tuy rằng phụ hoàng không còn nữa. Nhưng đương kim hoàng đế là cháu trai của chúng ta, người sao phải hạ mình như vậy! Người mới chưa đến bốn mươi tuổi, sao phải chịu lẽ loi? Tuy rằng không tìm thiếu niên để thành thân, nhưng tìm một người không tồi cũng không phải việc khó gì."

Mà cho dù là muốn tìm thiếu niên, cũng không phải là chuyện khó gì. Chỉ là phải mất công một chút thôi.

Vĩnh Xương trưởng công chúa vội xua tay. "Không được, không được, nữ nhi của ta cũng đã gả chồng rồi. Ta chỉ cầu bình an, an ổn qua ngày là được." Nếu không phải nghe được hai người kia có âm mưu muốn ám toán mình. Có lẽ đến bây giờ nàng cũng không hạ được quyết tâm hoà ly cùng Phò mã.

Tấn an trưởng công chúa biết Tứ muội của mình có thể hạ được quyết tâm này, cũng xem như không tồi rồi. Lại nói dù sao cũng là chuyện của nàng ta, mình có thể nói được gì?

Nếu không phải cháu ngoại gái Trường Ninh xin mình, nàng cũng không đi lo chuyện bao đồng như vậy. Hơn nữa, ban đầu trong lòng cũng cảm thấy Vĩnh Xương công chúa này thật là kém cỏi. Làm xấu hết cả mặt mũi của công chúa hoàng gia, có chút chuyện nhỏ thôi cũng không làm được!

Sau khi Vĩnh Xương trưởng công chúa hoà ly với Phò mã. Phò mã vẫn không thể tin được, thê tử của mình có thể làm ra được loại chuyện như thế này. Mấy năm nay tính tình của nàng thế nào Phò mã gia tất nhiên là hiểu rõ ràng.

Cho nên lúc đầu Phò mã gia cho là nói giỡn, bởi vì Vĩnh Xương sẽ không dám rời khỏi mình.

Nhưng mắt thấy Vĩnh Xương vẫn không tự ra mặt, lại để cho quan viên ra mặt, lúc này Phò mã mới sốt ruột.

Cho dù sốt ruột cũng vô dụng, làm công chúa, muốn hưu một Phò mã, đó là chuyện rất dễ dàng. Trừ phi chính vị công chúa ấy đổi ý mới được nhưng lần này Vĩnh Xương trưởng công chúa lần này quyết tâm rồi, căn bản là không còn cách nào thương lượng nữa.

Phò mã tự mình cầu xin, sau đó còn để cho tiểu thiếp kia cũng quỳ gối bên ngoài phủ công chúa. Chiêu gì nghĩ dùng được cũng đều dùng, nhưng Vĩnh Xương trưởng công chúa vẫn chỉ có hai chữ ' hòa ly '.

Hơn nữa nếu trong cung cũng đã biết, chuyện này trực tiếp giao cho Tông Nhân Phủ. Tông Nhân Phủ ra tay rất nhanh, phán Vĩnh Xương trưởng công chúa cùng Phò mã hòa ly, đã không có quan hệ.

Hai người chỉ có duy nhất một nữ nhi đã xuất giá, căn bản không tồn tại gì để tranh cãi. Về gia sản, lúc trưởng công chúa Vĩnh Xương xuất giá có danh sách của hồi môn, Tông Nhân Phủ cầm danh sách đó đến kiểm tra, phân chia. Phò mã gia không thể mang mấy thứ này đi được, dù sao cũng là đồ vật của hoàng gia có ghi rõ trên sổ sách.

Bất quá mấy năm nay, phụ thân Trường Ninh cũng tự mình bố trí mấy sản nghiệp. Trường công chúa Vĩnh Xương và Trường Ninh đều không cần đến, để cho hãn mang theo chút sản nghiệp ra khỏi cửa.

Phò mã còn tìm Trường Ninh quận chúa, để Trường Ninh ở trước mặt mẫu thân cầu tình, tốt xấu gì cũng là người nhà. Lại nói, không phải còn có Trường Ninh sao?

Chuyện này ảnh hưởng lớn nhất chính là Trường Ninh. Cha mẹ hòa ly, nàng ở nhà chồng cũng không thể tốt được.

Kết quả là Trường Ninh gặp phụ thân sau đó nói cho hãn biết lúc hãn và vị ái thiếp của hãn thương lượng muốn hại chết mẫu thân của nàng, nàng đúng lúc nghe thấy. Cho nên vì an toàn, nàng không thể để mẫu thân và người tiếp tục ở bên nhau.

Phò mã ghen hòng nhìn trần trối, hãn không biết rằng, những lời mình và ái thiếp bàn tính, lại bị mẹ con các nàng nghe được. Trên mặt lúc xanh lúc trắng, không biết nói thêm được gì nữa.

Sợ Tông Nhân Phủ gây phiền toái cho mình, nên cũng không dám dong dài. Mang theo đồ đạc cùng ái thiếp và hai đứa nhỏ mau chóng dọn ra ngoài.

Qua một tháng, mọi chuyện dần dần phai nhạt đi.

Trường Ninh đi tới Trường Xuân Cung, cảm tạ Quý phi. Bởi vì nếu không phải nhờ có Quý phi nương nường, nàng cũng không thể khiến cho phụ thân cùng ái thiếp bị đuổi ra khỏi nhà.

Sở dĩ mẫu thân nàng có thể hạ quyết tâm là do trượng phu Dương Phấn an bài tốt, vừa vận để cho mẫu thân nghe được âm mưu của hai người kia.

Bằng không, có khi đến giờ mẫu thân vẫn còn đang do dự.

Trường Ninh quận chúa "Hiện tại bọn họ đã dọn tới một cái viện nhỏ."

Đã không còn là người của phủ trưởng công chúa, ai dám bán nhà cho phụ thân mình? Huống chi, tất cả mọi người đều biết, nàng cùng phụ thân quan hệ luôn không tốt. Vẫn ủng hộ mẫu thân và phụ thân hòa ly, rõ ràng là quan hệ của nàng với mẫu thân tốt hơn nhiều.

Lại nói, nữ nhi đã xuất giá là người nhà người khác. Cho dù phụ thân của Trường Ninh làm ra chuyện gì không đáng tin, cũng không liên lụy tới nàng đang ở nhà chồng được.

Trường Ninh chủ yếu là vì để cho mẫu thân được sống thoải mái hơn mà thôi.

Lý Già La cảm thấy người của Dương gia thật sự rất phúc hậu. Có thể ủng hộ Trường Ninh làm chuyện này, về sau Trường Ninh ở nhà chồng cũng không tồi.

Tuy rằng Dương gia có một Dương Ngọc Dung, làm Lý Già La có chút không thoải mái. Nhưng những người khác đều không tệ lắm, bây giờ còn có Trường Ninh, hy vọng Trường Ninh có thể ở Dương gia càng ngày càng tốt.

Trong cung lại có hai phi tần phân vị thấp mang thai, là Mễ quý nhân cùng Tiểu mỹ nhân.

Hai người lại cùng ở trong Anh Hoa điện, lúc này Anh Hoa điện có hai phi tần mang thai. Mọi người đối với phong thủy của Anh Hoa điện tương đối xem trọng.

Mà chủ điện Anh Hoa điện lại chưa có chủ nhân.

Triệu hoàng hậu xin ý kiến Hoàng Thượng, thăng phân vị Nghiêm thực dung lên Nghi phi. Cho dọn vào Anh Hoa điện, để tiện cho việc giúp đỡ chiếu cố hai phi tần đang mang thai.

Nghiêm thực dung là một lão nhân, đã theo Hoàng Thượng từ lúc tiếm đế đến giờ.

Thời điểm Nghiêm thực dung ở Đông Cung cũng sinh được một nữ nhi. Nhưng mới sinh ra ba ngày, lại bị chết non, từ đấy cũng không mang thai nữa.

Bởi vì tư lịch tương đối cao, cho nên lúc Hoàng Thượng đăng cơ phân vị cũng khá cao.

Hiện tại phong làm Nghi phi, cũng không có ai nói gì.

Rốt cuộc Nghiêm thực dung đã lâu không được sủng. Để chiếu cố cho hai phi tần phân vị thấp đang mang thai trách nhiệm cũng lớn, thăng lên phi vị để dễ quản một chút.

Mẽ quý nhân tìm đến Nghi phi, tỏ vẻ, nếu chính mình sinh hoàng tử thì dưỡng dưới gối của Nghi phi.

Nghi phi khẳng định. "Bốn cung cũng không phải loại người cưỡng đoạt hài tử của người khác. Nếu người sinh hài tử sẽ vẫn dưỡng tại Anh Hoa điện, mỗi ngày các người cũng có thể gặp. Chỉ là theo quy củ, phân vị của các người không đủ để dưỡng dục hoàng tử, nhưng chờ đến lúc các người được thăng phân vị có tư cách, bốn cung cũng sẽ không giữ chặt hài tử không buông. "

Nghi phi không có dã tâm gì lớn, Hoàng Hậu đã để cho mình chiếu cố cho hai phi tần mang thai, cũng là chia sẻ giải ưu cho nàng ấy, nàng tất nhiên là phải làm thật tốt.

Có con nối dõi hay không cũng không quan trọng. Trong cung có rất nhiều thái phi cuộc sống cũng rất tốt. Dù sao cũng không phải do mình sinh, có nuôi dưỡng cũng không thân thiết với mình được.

Nàng cũng không thể nhẫn tâm làm chuyện giết mẹ giữ con được. Cho nên coi như là kết một phần thiện duyên cho mình đi.

Nguyên nhân chính là vì nàng ở trong cung như vậy, cho nên Hoàng Hậu mới có thể đem một số việc nhỏ giao cho nàng.

Nghi phi có thể thấy rõ được vị trí của mình.

Chẳng qua Trương Ôn tần trong lòng lại không phục. Nàng sinh ra Tam công chúa nhưng đến bây giờ cũng chỉ là một từ ngũ phẩm ôn tần, còn Đức phi sinh Nhị công chúa đã là một trong tứ phi.

Cái này còn chưa tính một kẻ đến hài tử cũng không có, lại được phi vị chứ? Ninh phi bởi vì nuôi nấng tứ công chúa được tấn phong thành Ninh phi. Nhưng một người không có gì lại được làm Nghi phi, thế này cũng quá không công bằng rồi.

Trương Ôn tần vì trong lòng cảm thấy không công bằng, cho nên lúc nhìn thấy hai người này thì có chút không phục.

Nàng dẫn theo tam công chúa, trên đường đến Khôn Ninh Cung đầu tiên gặp phải Nghi phi. Nói với Nghi phi lúc mình sinh tam công chúa, nguy hiểm đến mức nào, thiếu chút nữa không giữ được mạng.

Chỉ là tam công chúa mệnh khổ, bởi vì có một mẫu phi như nàng, cho nên cũng phải đi theo chịu khổ.

Ai biết vừa mới nói những lời này, Tô Ninh phi cũng dẫn theo tứ công chúa lại đây.

Tô Ninh phi nghe Trương ôn tần nói, liền nói: "Tam công chúa là công chúa của hoàng thất, Ôn tần người nói những lời này ý là ở trong cung có người vô lễ với tam công chúa sao?"

Trương Ôn tần vội cười mỉa nói: "Ninh phi tỷ tỷ vừa rồi là tần thiếp nói giỡn. Tần thiếp dẫn theo tam công chúa đi bái kiến Hoàng Hậu nương nương trước." Nói xong thì rời đi.

Nghiêm Nghi Phi gật đầu chào Tô Ninh phi. Tô Ninh phi là một người lạnh nhạt, nhưng lại đối với Tứ công chúa lại rất mực yêu thương.

Tứ công chúa lớn lên trắng trẻo mập mạp khiến cho người người yêu thích. Nghiêm Nghi Phi thấy, trong lòng cũng thích đến không chịu được.

Bất quá nhìn thấy Lý Già La dẫn theo một đám người lại đây, sắc mặt của nàng có chút thay đổi. Dù sao mẹ đẻ của Tứ công chúa với Quý phi cũng có chút chuyện khó nói.

Nàng không muốn đắc tội Lý Già La vốn đang muốn ôm tứ công chúa, thấy Lý Già La lại đây thì không dám lại ôm.

Tô Ninh phi lại thật lạnh nhạt thấy Lý Già La đi đến, chờ một chút.

Lý Già La thấy phía trước có hai người Tô Ninh phi và Nghiêm Nghi Phi thì đi tới trước mặt hai người. Hai người lập tức hành lễ với Lý Già La, Lý Già La cười cười. "Hai người sao lại không đi tiếp?"

Nghiêm Nghi Phi cũng cười. "Thấy Quý phi nương nương nên chờ ngài rồi cùng nhau đi. Tam hoàng tử bây giờ đã tự đi không cần người khác ôm sao?"

Nghiêm Nghi Phi nhìn thấy Tam hoàng tử đang đi bộ, cho nên hỏi một tiếng.

Lý Già La nhìn Tam hoàng tử. "Hắn muốn tự đi cả đoạn đường nhưng sao có thể đi như vậy được, nên ta để cho bà vú ôm đến đây mới thả xuống."

"Nam hài tử nên như vậy cũng tốt, đi nhiều một chút, mới có thể mau chóng lớn lên." Nghiêm Nghi phi tiếp lời.

Tam hoàng tử càng lớn càng tuấn tú, Nghiêm Nghi Phi nhìn cũng rất thích. Chẳng qua dù gì cũng là hoàng tử, nàng không dám tùy tiện bắt tay hoặc là ôm một cái.

Tam hoàng tử nhìn thấy Tô Ninh phi cùng Nghiêm Nghi Phi rất có nề nếp hành lễ với hai người.

Nghiêm Nghi Phi nhìn càng cảm thấy đứa nhỏ này được dạy dỗ cũng không tệ.

Đến Tô Ninh phi luôn lạnh nhạt cũng lộ ra mỉm cười.

Tam hoàng tử thấy Tứ công chúa đang được bà vú ôm, có chút tò mò. Nhưng hắn lại không tiến lên nhìn, mà lại thấp giọng hỏi mẫu phi của mình

"Mẫu phi, kia là muội muội hay là đệ đệ?"

Lý Già La liếc nhìn Tứ công chúa nói với Tam hoàng tử. "Đó là Tứ muội muội của người nhỏ hơn người. Cho nên về sau gặp mặt, người phải nhường nhịn con bé một chút, có biết không?"

Tam hoàng tử gật gật đầu, Tô Ninh phi nghe xong có chút kinh ngạc liếc nhìn Quý phi, ngay sau đó lại khôi phục bình thường.

"Vậy nàng cùng với tứ đệ, ai lớn hơn ai nhỏ hơn?" Tam hoàng tử hỏi.

"Người nói đi?" Lý Già La cười hỏi lại.

Tam hoàng tử nhìn tứ đệ rồi nhìn tứ công chúa, sau đó mắt sáng lên. "Mẫu phi ta đã biết, Tứ đệ nhỏ nhất có phải không? Nhìn vóc dáng tứ đệ không cao bằng Tứ muội muội."

"Ừ, Lạc Nhi đi có mệt không, để cho bà vú ôm người. Mau đến cung của mẫu hậu người." Lý Già La nói.

"A, được. Lát nữa đi tới chỗ mẫu hậu, ta muốn chơi với Đại Hoàng tử, còn muốn ăn bánh trong cung mẫu hậu làm. Mẫu phi, hôm qua người đã đồng ý với ta, cho phép ta ăn một chút."

"Tất nhiên, nhưng chỉ được một chút thôi. Người cũng không thể ăn nhiều, bằng không sẽ lại thành một tiểu mập mạp!" Lý Già La cười.

Tam hoàng tử ngượng ngùng, tiểu hài tử thích ăn, đây cũng là chuyện bình thường. Những món ăn ngon, hẳn thích ăn, sẽ ăn nhiều thêm mấy miếng.

Bất quá, nếu đã đáp ứng với mẫu phi, hẳn nên nghe lời mới đúng.

Nghiêm Nghi Phi ở trong lòng không biết nói sao, nhìn Quý phi và Tam hoàng tử ở chung, rất là hòa hợp, dĩ nhiên vì bọn họ là mẫu tử, việc này

không gì đáng trách.

Nhưng Quý phi lại có thể yên tâm để cho nhi tử ăn điểm tâm của cung khác. Chẳng lẽ sẽ không sợ có thể xảy ra chuyện sao?

Nghiêm Nghi Phi cùng Tô Ninh phi liếc mắt nhìn nhau một cái, Tô Ninh phi cũng có chút giật mình.

Nhưng lời này, các nàng có thể nói như thế nào? Nhắc nhở Quý phi, không cần tùy tiện ăn đồ trong cung khác, nếu không bị người chui chỗ trống, đến lúc đó liền hối hận không kịp.

Nếu nói, chẳng phải là đắc tội Hoàng Hậu, hơn nữa Quý phi có thể trở thành Quý phi, khẳng định thủ đoạn không kém, các nàng nhắc nhở có phải là thừa hay không?

Nhưng mà các nàng vừa thấy Tam hoàng tử thì rất thích. Tiểu hài tử cũng không có tội gì, nếu như xảy ra chuyện gì, chẳng phải là người làm nường đều đau lòng hay sao?

Nghiêm Nghi Phi cùng Tô Ninh phi vẫn nhắc nhở với Quý phi. Coi như là các nàng thích xen vào việc của người khác đi.

Nghiêm Nghi Phi đang muốn nói, Tô Ninh phi quay sang Lý Già La. "Quý phi, đồ ăn cho tiểu hài tử phải cẩn thận kiểm tra mới tốt. Dù sao dạ dày tiểu hài tử vẫn yếu, nếu ăn phải đồ bị hỏng, nhiễm bệnh lại không tốt."

Nghiêm Nghi Phi cũng vội thêm vào "Đúng vậy, Ninh phi nói đúng. Nhà mẹ đẻ ta có một chất nhi bởi vì tham ăn mấy miếng điểm tâm, sau đó dạ dày không thoải mái, phải uống thuốc mấy ngày liền mới chậm rãi chuyển biến tốt."

Lý Già La nghe xong, tỏ vẻ cảm tạ với các nàng: "Đa tạ các người nhắc nhở, ta sẽ chú ý."

Tô Ninh phi cùng Nghiêm Nghi phi lúc đấy mới thôi. Tin tưởng với tâm tư của Quý phi, cũng có thể đoán được không cần nói nhiều thêm.

Chờ tới Khôn Ninh Cung, Triệu hoàng hậu để cho bà vú mang theo các hoàng tử, công chúa đi thiên điện chơi. Bên cạnh mỗi tiểu chủ tử có rất nhiều người, cũng không cần lo lắng xảy ra chuyện như ở hành cung tránh nóng.

Triệu hoàng hậu nói với Tam hoàng thêm mấy câu, mới để Tam hoàng tử đi.

Lý Dung Hoa cúi đầu thấp hơn.

Đại hoàng tử bởi vì thân thể không tốt, Triệu hoàng hậu miễn cho hần thỉnh an, bảo hần ở trong phòng dưỡng bệnh cho thật tốt.

Mọi người không thấy Đại hoàng tử đâu, nhưng cũng không có người to gan quá phạm nhiều chuyện. Bởi vì nhìn bộ dạng Lý Dung Hoa nhát gan liền có chút không thoải mái. Nếu cùng so đo với loại người này cũng chả được tốt đẹp gì, nên mọi người cũng không hỏi đến.

Lần này tới thỉnh an có cả Lâm Quý Tần bụng đã lớn gần tới ngày sinh đi với Vương Quý tần cùng nhau đến. Vương Quý tần bệnh đã chuyển biến tốt, hai người lại như hình với bóng. Triệu hoàng hậu quan tâm hỏi han. "Người cũng sắp tới ngày lâm bồn, từ mai không cần mỗi ngày đến đây thỉnh an, phải dưỡng thai thật tốt mới quan trọng."

Lâm Quý Tần vội vàng tạ ơn Triệu hoàng hậu, tỏ vẻ về sau sẽ nghe lời nàng ta.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Huyết Ân Anh Đào

Edit: Như Sung Dung.

Beta: Nguyễn Chiêu Nghi.

Lần thỉnh an này cũng giống với những lần trước, không có gì khác biệt. Triệu hoàng hậu còn muốn xử lý cung vụ nên cho mọi người về sớm.

Triệu hoàng hậu nói với Lý Già La: "Để Lạc Nhi ở đây cho Đại công chúa gặp mặt, tỷ đệ bọn họ cũng đã lâu không gặp nhau. Một lát nữa bốn cung sẽ sai người đưa Lạc Nhi về Trường Xuân Cung."

Lý Già La không phản đối, có Hoàng Hậu ở đây thì không cần phải lo lắng. Nếu Triệu hoàng hậu nói lời này, thì chắc chắn sẽ đảm bảo an toàn cho Tam hoàng tử.

Mặt khác bởi vì phi tần đều đã rời đi, cho nên không có ai nghe được những lời này.

Trở lại Trường Xuân Cung, Lý Già La nhớ tới những lời nhắc nhở của Tô Ninh phi và Nghiêm Nghi Phi. Xem ra, hai người này là thật lòng nhắc nhở.

Cân nhắc một phen, Lý Già La phân phó Tiểu Lục Tử "Đưa một ít anh đào vừa tiến cống qua cho Nghiêm Nghi phi và Tô Ninh phi đi."

Nếu người ta đã biểu đạt thiện ý, Lý Già La cũng sẽ không thờ ơ, trong hậu cung ăn thịt người này bớt đi một địch nhân cũng tốt.

Tô Ninh phi có lẽ vì chuyện của Tứ công chúa nên đối với mình có chút phòng bị. Nhưng Lý Già La căn bản không có thói quen lấy hài tử ra trút giận, người lớn là người lớn, hài tử là hài tử. Huống chi, giao tình của nàng cùng Dương gia và Trường Ninh quận chúa cũng không tệ, nàng làm sao có thể đối phó Tứ công chúa được.

Mẹ đẻ Tứ công chúa là Dương Ngọc Dung, nàng cũng không có ý định đẩy nàng ta vào chỗ chết.

Mẹ đẻ Nhị hoàng tử là Tĩnh phi, hiện giờ đang ở Tĩnh Tâm điện, Lý Già La cũng chưa phái người đi tìm nàng ta gây phiền toái, ra sức đánh chó rơi xuống nước, không phải là tác phong của nàng.

Tiểu Lục Tử nghe xong, có chút do dự, nói: "Nương nương, Tô Ninh phi bên kia có Tứ công chúa, nếu có chuyện gì xảy ra thì sẽ liên lụy đến nương nương. Anh Hoa điện của Nghiêm Nghi phi có hai vị phi tần mang thai... Nương nương, người xem có nên suy tính lại không?"

Lý Già La vội nói: " Người đường đường chính chính đưa qua, sẽ không có chuyện gì đâu. "

Tiểu Lục Tử gật đầu.

Bọn họ tặng đồ, không che che dấu dấu, như vậy có nhiều người thấy được, tất cả mọi người trên dưới Trường Xuân cung đều biết Lý Già La tặng đồ.

Nếu muốn vu oan hãm hại, thì cũng phải coi bọn họ có đủ bản lĩnh để làm hay không rồi hãy nói.

Rốt cuộc thì cũng không có ai thả thứ gì đó không tốt vào trong đồ mà nàng đưa qua.

Huống chi, Tứ công chúa tuổi còn nhỏ, ăn anh đào này, phỏng chừng cũng ăn không hết.

Nên Anh Hoa điện cũng chỉ đưa cho mỗi mình Nghiêm Nghi phi, nếu Nghiêm Nghi phi cho Mễ quý nhân cùng Tiểu mỹ nhân ăn, vậy không thể trách chủ tử bọn họ, bởi vì chủ tử bọn họ không có tặng đồ cho hai vị đó.

Tin tưởng Nghiêm Nghi phi cũng biết chừng mực.

Cho nên không bao lâu, Tô Ninh phi ở Xuân Hoa điện cùng Nghiêm Nghi phi ở Anh Hoa điện đều được Trường Xuân Cung tặng một đĩa anh đào tiến cống. Thời điểm này, anh đào chưa ra quả, trong cung có, cũng là vì người của trang trại hoàng gia làm cho lều ấm lên, nên cây mới ra trái. Hoàng thượng ban phát cho Hoàng hậu cùng Thái hậu, sau đó, Hoàng Thượng lại ban cho Quý phi hơn phân nửa. Bởi vì Quý phi nường nường rất thích ăn anh đào.

Đương nhiên, ở phía nam Đại Sở cũng có vài địa phương trồng anh đào và đã kết trái. Bất quá muốn vận chuyển từ phía Nam về kinh thành, cần phải sai người ra roi thúc ngựa, một ngày một đêm cũng có thể đến. Nhưng làm như vậy là hao sức hao tiền, Lý Già La không muốn trở thành hồ ly tinh trong mắt người đời.

Hoa quả ăn đều là đồ quý giá, có thể nói là hoa quả chỉ có thể đem dâng tổ tiên của nhà bình thường.

Anh đào được đưa tới Xuân Hoa điện của Tô Ninh phi. Tô Ninh hi đối với người đưa anh đào tỏ vẻ cảm tạ. Đương nhiên, chủ yếu chính là cảm tạ Quý phi.

Tô Ninh phi ăn một ít, phần còn dư đều ban cho cung nữ nội thị. Quả nhiên là không có cho Tứ công chúa, Tô Ninh phi nếu nhắc nhở Quý phi, nàng tự nhiên cũng biết những vật như vậy sẽ rất dễ bị người ta động tay động chân, hơn nữa lúc trước nàng cùng Quý phi có chút ân oán, cho nên

kiên quyết không để Tứ công chúa ăn. Cũng nói với các cung nữ nội thị, thường cho các nàng ăn, các nàng cứ tự nhiên mà ăn, nếu tùy ý đưa cho người khác, đến lúc đó có xảy ra chuyện gì, thì nàng không liên quan.

Sinh hoạt trong cung, cẩn thận là rất quan trọng.

Nghiêm Nghi phi bên này cũng rất thích ăn anh đào. Nhưng là bình thường, những hoa quả tiến cống này cũng chỉ có mấy vị sủng phi mới có thể ăn.

Giống loại quý giá này trái rất lớn, trong cung không biết có được mấy người có thể ăn.

Nghiêm Nghi Phi một chút lo lắng cũng không có, anh đào này là do Quý phi ban tặng, chính mình đối với Quý phi không có gì phải lo lắng, cũng không sợ bị người ta lợi dụng, cho nên sai cung nhân mang anh đào lên nếm thử.

Mẽ quý nhân và Tiểu mỹ nhân biết tin này, người mang thai, rất thích ăn đồ vật lạ miệng, nghe nói Quý phi nương nương thưởng cho Nghiêm Nghi phi một đĩa anh đào, liền chờ Nghiêm Nghi phi phân qua một chút cho các nàng.

Ai biết chờ mãi chờ mãi cũng không có ai đến, đến giờ cơm trưa, hai người cùng nhau đi tới chủ điện. Nhưng cũng không phải là quá thèm, mà bởi vì các nàng là phi tần mang long tự, đương nhiên là có tư cách ăn anh đào. Huống chi, anh đào này là do Quý phi đưa qua cho Nghiêm Nghi phi, ý tứ kia cũng quá rõ ràng rồi, đây không phải là muốn Nghiêm Nghi phi đưa qua cho các nàng hai phần hay sao?

Nếu như hôm nay đến đây mà không ăn được anh đào, về sau đi ra ngoài, không phải là bị người ta chê cười?

Hai người vừa đi tới thì thấy Nghiêm Nghi phi đã ăn hết anh đào, một mảnh cũng không còn.

Mễ quý nhân không thoải mái, hành lễ với Nghiêm Nghi phi, sau đó nói: "Nghi phi nướng nướng, tuy rằng bọn ta không thích ăn anh đào, nhưng nếu là ban thưởng cho Anh Hoa điện, thì nướng nướng cũng nên hỏi ý của bọn ta một chút, sao nướng nướng một chút cũng không hỏi, lại một mình thưởng thức? Đây thì cũng quá kỳ cục đi."

Tiểu mỹ nhân thấy Mễ quý nhân nói, liền đánh bạo nói: "Nghi phi nướng nướng, cũng không phải là do bọn ta thèm ăn, nhưng ngài tốt xấu gì thì cũng nên phái người hỏi ý bọn ta một tiếng chứ."

Trong khoảng thời gian này, Nghiêm Nghi phi đối với hai người các nàng rất khách khí, cho nên này hai người họ liền ý vào mình đang mang long tự, liền không để Nghiêm Nghi phi vào mắt.

Nghiêm Nghi phi nói: "Ai nói cho của các người biết, anh đào này là thưởng cho các người?"

Mễ quý nhân nói: "Nghi phi nướng nướng, đây chẳng lẽ không phải là do Hoàng Thượng ban thưởng?"

Nếu là do Hoàng Thượng đưa tới, vậy đương nhiên là ban tặng cho hai phi tần đang mang thai. Nghiêm Nghi phi tuy rằng là Phi vị, nhưng Hoàng Thượng không chừng cũng không nhớ bộ dáng nàng ta trông như thế nào, sao có thể ban thưởng anh đào quý giá này cho nàng ta?

Ở trong lòng các nàng, Hoàng Thượng đương nhiên là quan tâm hai phi tần đang có mang hơn. Nghiêm Nghi phi, bất quá cũng chỉ là tạm thời chiếu cố các nàng.

Nghiêm Nghi phi buồn cười, nói: "Bổn cung nói anh đào này là do Hoàng Thượng đưa tới khi nào? Cung nhân các người không có nói cho các

người biết, đây là Quý phi ở Trường Xuân Cung ban thưởng cho bốn cung sao? Về sau còn muốn nói chuyện này, thì phải hỏi thăm cho rõ ràng, sau đó hãy qua đây chất vấn. Thân mình các người không tiện đi lại, nhanh chóng hồi cung đi."

Mễ quý nhân lại nói: "Nường nường, Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu để nường nường chiếu cố chúng ta, nường nường sao lại luyến tiếc một đĩa anh đào nhỏ, chẳng lẽ sợ chúng ta ăn sẽ hết của nường nường sao?"

Mễ quý nhân cảm thấy anh đào này chính là đưa cho Nghiêm Nghi phi, nhưng nàng ta cũng nên cho các nàng nếm thử một ít. Nghiêm Nghi phi sở dĩ có thể thăng lên thành phi vị, đó là vì trong cung nàng ta có hai phi tần mang thai, cho nên mới có cơ hội tốt như vậy. Nếu nhận được chức trách chiếu cố các nàng thật tốt, như vậy có đồ tốt thì cũng nên chia sẻ cho các nàng một ít, sao lại có thể một mình ăn hết?

Ban đầu Mễ quý nhân nghe Nghiêm Nghi phi nói vậy thì có chút dao động, nhưng sau khi nghĩ đến chuyện của mấy ngày trước liền cảm thấy bức tức. Nghiêm Nghi phi có được cơ hội tốt như vậy cũng không phải là do các nàng hay sao, mà nàng ta lại không chút cảm kích.

Đúng vậy, nếu không phải các nàng thì nàng ta vẫn là Nghiêm thực dung, làm sao có thể trở thành Nghiêm Nghi phi?

Cho nên Nghiêm Nghi phi hẳn là nên cảm kích các nàng, mà không phải cao cao tại thượng như vậy.

Đồng dạng, Tiếu mỹ nhân cũng suy nghĩ như thế.

Cung nhân bên Nghiêm Nghi phi có chút không hài lòng. Hai người kia, có biết mình đang nói chuyện với ai không? Thái độ thật là kiêu căng ngạo mạn!

Đang muốn thay thế nương nương nhà mình rắn dạy các nàng lại nhận được ánh mắt của Nghiêm Nghi phi, người nọ liền dừng lại. Nghiêm Nghi phi thông thả ung dung ngồi dựa lưng vào ghế quý phi, nói: "Nói như vậy, bốn cung có thứ tốt, đều phải cho các người, nếu không cho, chính là bốn cung không đúng?"

Hai người kia đều cùng một dạng, bộ dáng thật muốn làm Nghiêm Nghi phi vừa lòng. Bọn họ là những kẻ tiểu nhân đặc ý, mà đặc ý một chút, liền trở nên càn rỡ. May mắn các nàng phân vị không cao, bằng không còn không biết ương ngạnh thành bộ dáng gì nữa?

Vừa mới mang, hài tử còn chưa sinh ra, đã kiêu căng ngạo mạn như thế.

Nghiêm Nghi phi nói: "Bốn cung đã biết, các người cảm thấy bốn cung có thể leo lên phân vị phi này là có liên quan đến các người? Bốn cung phải cảm kích các người, không thể oán hận, còn phải 'dâng tặng' lễ vật cho các người, cái gì tốt nhất cũng nên dành cho các người có phải hay không? Nếu vậy thì làm các người thất vọng rồi, đồ vật của bốn cung, là thuộc về bốn cung, đồ trong tay bốn cung há có thể tùy tiện cho người khác? Nếu không thuộc về chính mình, bốn một chút cũng không quan tâm. Các người không hài lòng, thì có thể đi tìm Hoàng Hậu nương nương cáo trạng."

Hai cái nữ nhân ngu xuẩn này, nếu thật sự chăm sóc các nàng, lỡ như về sau xảy ra chuyện gì, mình thì phải gánh chịu trách nhiệm, có khi các nàng còn nghĩ mình được lợi.

Nghiêm Nghi phi cảm thấy hai người này xuẩn đến mức hết chỗ nói, thật là khiến người người phản nộ!

Nói không chừng, heo còn thông minh hơn các nàng.

Cũng chính là vận khí hơi tốt một chút, một lần thị tẩm liền có thai, bất quá càng là như vậy, đến sau này lại càng mau thất thế, quả thực, nàng sao có thể tiếp nhận hai cái nữ nhân ngu xuẩn này được?

"Nương nương thật muốn chúng ta đi tìm Hoàng Hậu, lúc trước nương nương không nhờ có bọn ta thì đã không thành Nghi phi!" Tiểu mỹ nhân nói.

"Đi nhanh đi, bốn cung chờ các người tới."

Đe dọa này một chút cũng không dùng được, cho rằng phi vị trong cung, nói cho là cho, nói không cho liền không cho?

Hơn nữa, vị trí Nghi phi này, cũng không phải là do nàng muốn chiếu cố hai cái nữ nhân ngu xuẩn này, mà là có mục đích cá nhân.

Ban thường tuyển tú, vốn dĩ nàng có thể tấn vị, nhưng khi đó nàng chối từ, sau này Hoàng Hậu mới nhớ lại, liền cho nàng tấn cấp thành Nghi phi.

Hai người sao có thể có tự tin lớn như vậy?

Mẽ quý nhân cho Tiểu mỹ nhân một cái ánh mắt, Tiểu mỹ nhân không nói, trong lòng hai người không thoải mái, liền xin Nghi phi cho trở về.

Tiểu mỹ nhân hỏi: "Mẽ tỷ tỷ, tại sao lúc này người không cho ta nói, rõ ràng là nàng ta chiếm tiện nghi, còn vô lại như vậy. Ta cũng không phải một hai phải ăn được anh đào kia, nàng ta cũng nên nói lí một chút chứ. Không được, ta phải đi tìm Hoàng Hậu nương nương, để nàng phân xử, không thể để yên như vậy được."

Mẽ quý nhân nói: "Người đừng xúc động, người suy nghĩ một chút đi, Hoàng Hậu cùng Nghi phi quan hệ thế nào chẳng lẽ người không biết? Thật muốn tìm Hoàng Hậu cáo trạng, chỉ có chúng ta chịu thiệt thôi."

"Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ bỏ qua hay sao?" Tiểu mỹ nhân cũng nghĩ tới thời điểm các nàng phục tuyền, Nghi phi cũng có mặt, nghe nói là do Hoàng Hậu an bài, xem ra quan hệ giữa hai người này rất tốt.

"Này còn phải hỏi? Đương nhiên là chờ Hoàng Thượng đến, chúng ta liền đến trước mặt hoàng thượng nói. Đừng quên, trong bụng chúng ta là cái gì? Hoàng Thượng đương nhiên là xem trọng hoàng nhi trong bụng chúng ta hơn, cũng sẽ không cho Nghi phi có trái ngon để ăn."

Đây gọi là ý sủng mà kiêu, hai người đều cảm thấy trong khoảng thời gian này, Hoàng Thượng thường xuyên đến cung thăm hỏi các nàng, các nàng liền cảm thấy Hoàng Thượng đối với các nàng rất ôn nhu.

Chính là đề ra chuyện này, Hoàng Thượng khẳng định về phe các nàng, Nghi phi kia hoa tàn ít bướm, hơn nữa trong bụng cũng không có con.

"Đúng vậy, vẫn là Mễ tỷ tỷ thông minh, liền làm như vậy đi." Tiểu mỹ nhân cảm thấy chủ ý này quá đúng. Trong hậu cung này, chính là tranh sủng, tranh giành sủng ái của Hoàng Thượng.

Cho nên khi Hoàng Thượng tới Anh Hoa điện thăm hai người, Tiểu mỹ nhân liền làm nũng đem chuyện này tố cáo với Hoàng Thượng.

"Hoàng Thượng, chúng ta cũng không phải thèm ăn anh đào kia. Nhưng là Nghi phi tỷ tỷ ăn nói khó nghe, làm sao có thể như vậy a, rõ ràng là Hoàng Thượng ban thưởng cho chúng ta, nàng ta liền cắt xén. Như vậy, những đồ vật Hoàng thượng ban cho tần thiếp, không biết đã bị nàng ngấm lấy đi bao nhiêu, đáng thương cho hoàng nhi trong bụng tần thiếp, đồ vật hẳn nên ăn, đều rơi vào tay người khác."

Mễ quý nhân cũng ở một bên quạt gió thêm củi. Đem chuyện Nghi phi thêm mắm thêm muối nói.

Hoàng Thượng im lặng một hồi lâu mới lên tiếng: "Các người nói xong chưa?"

Mễ quý nhân và Tiểu mỹ nhân nhìn sắc mặt Hoàng Thượng không có dấu hiệu tức giận, còn tưởng rằng Hoàng Thượng thờ ơ, liền chuyện bé xé

to, nói Nghi phi rất đáng giận. Sau đó nói do tức giận Nghi phi, cho nên hoàng nhi trong bụng các nàng ăn không ngon, phải chịu đau khổ.

"Các người làm trò trước mặt trẫm, nói Nghi phi ngày thường có bao nhiêu ngang ngược, kiêu ngạo. Hậu cung của trẫm, khi thì đến lúc hai cái phi tần nhỏ nhoi các người đổi trắng thay đen?"

Chuyện Quý phi ban anh đào cho Tô Ninh phi và Nghiêm Nghi phi, thời điểm hẳn đi Trường Xuân Cung, Quý phi đã nói với hẳn. Tới trong miệng hai người này sao lại biến thành Nghi phi ăn mảnh, không cho các nàng?

Bản lĩnh đổi trắng thay đen này thật đúng là không thể khinh thường.

Loại ý vào trong bụng có hài tử, liền hồng hách như vậy. Hoàng Thượng đúng là không thích, lúc trước khi Quý phi mang thai, cũng đâu có xảy ra chuyện như vậy.

"Trẫm nói cho các người biết, trẫm chưa từng ban thưởng anh đào cho hai người các người, còn việc Nghi phi từ đâu mà có anh đào này là chuyện của nàng. Các người muốn ăn anh đào, Nghi phi nếu vui thì cho các người, các người liền ăn, không vui thì các người liền không cần ăn. Vì anh đào này, các người tùy ý vu khống người, quả thực là mất mặt!

Chuyện đó cũng thôi đi, các người cảm thấy Nghi phi là bởi có quan hệ với các người mới thành Nghi phi, nên đối tốt với các người có phải hay không? Quả thực là không biết trời cao đất rộng, phi tử của trẫm, nên thăng lên phân vị gì, liền thăng phân vị đó. Trẫm tuyệt đối sẽ không bởi vì hai cái phi tần các người mà thăng phân vị cho người khác. Một cái Quý nhân, một cái Mỹ nhân, dám hãm hại một phi tử, về sau còn chuyện gì là làm không được? Vừa rồi các người nói, không muốn Nghi phi chiếu cố các người? Vậy các người muốn ai chiếu cố các người? Trẫm nghĩ, cũng không cần ai chiếu cố các người, các người cũng có bản lĩnh rất lớn!"

Mễ quý nhân cùng Tiểu mỹ nhân sợ tới mức trực tiếp quỳ xuống, Hoàng Thượng cũng không ngó tới, nói: "Nếu trong lòng nghĩ quá nhiều, như vậy các người phải cẩn thận mà tu tâm dưỡng tính đi. Từ hôm nay trở đi, hai người các người, không được ra khỏi Anh Hoa điện, an phận tĩnh dưỡng cho trầm!"

Hoàng Thượng phát tay áo đi, làm Mễ quý nhân và Tiểu mỹ nhân sợ tới mức không đứng lên nổi.

Mà Nghiêm Nghi phi cũng không có xuất hiện, đương nhiên, nàng đã biết Hoàng Thượng đã hung hăng dạy dỗ hai nữ nhân ngu ngốc kia, sau đó còn không cho ra khỏi cửa. Như vậy cũng tốt, về sau hai người đó có xảy ra chuyện gì, thì cũng không liên quan tới nàng.

Bên Triệu hoàng hậu cũng đã biết chuyện hai người kia bị cấm túc, liền tìm Nghiêm Nghi phi lại hỏi rõ. Nghiêm Nghi phi nói: "Hai người các nàng đối với thần thiếp có chút bất mãn, là thần thiếp làm không tốt. Thỉnh nường nường trách phạt."

Triệu hoàng hậu nhân từ nói: "Bốn cung thấy hai người các nàng rất có phúc khí, trên dưới hậu cung này, lúc mang thai còn có người chuyên môn chiếu cố sao? Có người chiếu cố các nàng, đã là rất may mắn, còn không vui, vận may kia đúng là do chính các nàng từ bỏ. Cũng không có cách nào, tính tình người ra sao bốn cung biết, nếu không phải do các nàng gây sự trước, Hoàng Thượng cũng sẽ không cấm túc các nàng. Cũng may, cấm túc này có thể làm cho các nàng suy nghĩ một chút, biết rõ nên làm thế nào mới tồn tại được trong hậu cung này."

Mỗi một lần phi tần tiến cung, đều sẽ có ý sủng mà kiêu, hai người này cậy vào có thai liền kiêu ngạo một thời gian. Những phi tần phân vị thấp bị các nàng ức hiếp, đều phái người lạng lẽ cáo trạng với Triệu hoàng hậu.

Triệu hoàng hậu nếu không phải lo ngại việc hai người các nàng đang mang long tự, thì đã sớm dạy dỗ.

Hiện tại Hoàng Thượng đã mở miệng, nàng cũng không cần ra mặt.

Đương nhiên, lúc bị cấm túc Triệu hoàng hậu cũng cho hai người không ít đồ vật, dù sao người ta đã hoài thai hoàng tự.

Lý Già La cũng không biết việc mình đưa anh đào lại gây hiệu quả tốt như vậy. Cũng có chút buồn cười, thật là ngoài dự đoán a. Hiện tại có người nói này Mẹ quý nhân và Tiểu mỹ nhân quá thèm ăn, rõ ràng là Quý phi ban thưởng anh đào cho Nghi phi, hai người lại bóp méo nói thành Hoàng Thượng ban thưởng cho các nàng, tranh ăn cùng Nghi phi.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Hào Tỷ Muội

Editor: Tâm Hiền tần

Beta : An Thực Phi

"Ta thấy đó chính là hành động cậy sủng mà kiêu. Hoàng thượng sao có thể ban anh đào cho nàng ta? Thật nực cười." Trương Ôn tần vui sướng khi thấy người khác gặp họa. Trong hậu cung này chỉ có vài người có thể nhận được anh đào, Mễ Quý nhân và Tiểu mỹ nhân đầu óc thế nào mà nghĩ sẽ được nhận nó? Nàng ta nghĩ là mình nhận được sự sủng ái của Hoàng thượng thì người sẽ đưa tất cả những thứ khác cho nàng ta sao? Đúng là không tự lượng sức.

Có sự đối lập ở đây nên nàng mới cảm thấy mình cũng không kém so với người khác.

Bây giờ hai người kia mỗi ngày đều làm bộ làm tịch, Trương Ôn tần chỉ ước hai nàng gặp xui xẻo.

Nhưng mà Trương Ôn tần lại nghĩ đây có thể là kế sách của Quý phi, mục đích chắc là làm Hoàng thượng chán ghét hai cô ả kia rồi.

Nếu sự thật là như vậy, Quý phi kia tâm kế thật thâm trầm. Chỉ cần một mâm anh đào đã có thể hạ bệ người ta, chẳng phải động thêm tay chân vào, vừa bớt một tình địch lại làm cho nàng ta tay không dính máu.

Trương Ôn tần nghĩ vậy thì hơi sợ, nghĩ lại xem mình đã đắc tội với Võ Quý phi chưa rồi lại âm thầm thở phào là chưa từng làm gì với nàng ta.

Nàng phân vị thấp, Hoàng thượng lại không đặc biệt sủng ái, cho dù lúc mang thai cũng không dám tranh sủng cùng Võ Quý phi. Như vậy thì nàng không cần sợ hãi sẽ bị loại bỏ nữa rồi.

Nàng chỉ một lần duy nhất đi vào Trường Xuân cung, biết đâu Võ Quý phi đã biết nên ghi hận trong lòng.

Không thể nào, chắc là không thể đâu.

Còn về phía Lý Già La, trong khoảng thời gian này Trương Ôn tần luôn đến thỉnh an nàng, thỉnh an xong sẽ nịnh hót một hồi rồi mới chịu đi.

Lý Già La cảm thấy mặt nàng ta thật dày.

Phi tần trong hàng tứ phi có thể để các phi tần phân vị thấp hơn đến thỉnh an, có điều Lý Già La muốn chiếu cố nhi tử liền miễn cho các nàng. Đương nhiên nàng cũng biết, trong lòng các nàng chắc chắn nghĩ mình không muốn để các nàng gặp được Hoàng Thượng nên mới làm thế.

Nhưng Hoàng thượng tới Trường Xuân cung rất nhiều lần nên bọn họ vẫn không từ bỏ, nếu đến Trường Xuân cung biết đâu lại có nhiều cơ hội gặp Hoàng thượng hơn.

Lý Già La cũng không thêm quản bọn họ nghĩ gì. Đây là hậu cung, nơi tồn tại nhiều thị phi nhất, với phân vị của nàng tại sao phải để mấy chuyện râu ria đó trong lòng rồi tự mình ngộp thở, nên không có lời gì cả.

Hiện nay nàng xem như đã hoàn thành di mệnh của tổ phụ, còn những thứ còn lại phải xem vận khí như thế nào.

Nhưng nếu không chuẩn bị thì đến thời điểm vận khí xuất hiện nàng lại trở tay không kịp.

Tuy rằng nàng chưa từng gặp tổ phụ nhưng nếu không nhờ ông thì nàng sẽ không được kế thừa kiến thức y thuật, ở hậu cung cũng sẽ không thoát được nhiều lần bị ám hại.

Vào ngày giỗ của tổ phụ, nàng chỉ tế ông ở trong lòng, bởi vì tâm là nơi tình nghĩa trú ngụ, tổ phụ nhất định có thể hiểu được.

Chớp mắt một cái thì mùa hạ nóng bức đã tới. Lâm quý tần bụng càng lúc càng lớn, càng ngày càng nôn nóng đi qua đi lại. Thái y bắt mạch thông báo ngày nàng ta sẽ lâm bồn, Triệu hoàng hậu cũng đã chọn được bà đỡ cùng bà vú cho nàng ta.

Lâm quý tần lần đầu tiên sinh con, tuy là vậy nhưng không biết tại sao lòng cứ sốt ruột.

Vì vậy Vương quý tần cũng hay thường xuyên đến đây an ủi nàng.

Lâm quý tần nắm tay Vương quý tần nói: "Không biết sắp có chuyện gì xảy ra mà mấy ngày nay ta cứ mơ thấy ác mộng, ta thấy hài tử của mình sinh ra không lâu, còn sống sờ sờ ra đấy đã chết yếu. Ta thật sự rất sợ hãi, muội muội, ta không nghĩ là sinh con lại đáng sợ như vậy.

(Editor: sinh con không đáng sợ, đáng sợ là sinh con ở hậu cung).

Vương quý tần khuyên nhủ: "Không sợ không sợ, Lâm tỷ tỷ, người xem những bà đỡ được mời đến là những bà đỡ tốt nhất Đại Sở rồi, bọn họ kinh nghiệm phong phú. Ngay cả Đại hoàng tử và Tứ hoàng tử không phải cũng được họ đỡ đẻ mà bình bình an an sinh ra hay sao? Sẽ không có chuyện gì đâu."

Lâm quý tần nghe xong tâm tình cũng tốt hơn nhiều. Thế nhưng buổi tối nàng vẫn gặp ác mộng, không nhìn được nữa liền nhờ thái y kê thuốc an thần.

Lâm quý tần sợ không tốt cho đứa bé nên cũng không dám uống quá nhiều. Dù gì nữ nhân căn bản đã có bản năng làm mẹ, huống chi còn là đứa con do mình vất vả chín tháng mười ngày cưu mang, sao có thể mặc kệ.

Lý Già La đến Khôn Ninh cung thỉnh an Hoàng hậu thì ở lại đó. Lát sau đại cung nữ Xuân Oanh liền chạy tới vì có người cần bẩm báo. Lý Già La muốn tránh đi chỗ khác nhưng Triệu hậu lại nói: "Quý phi không cần đi, Xuân Oanh người nói đi."

Xuân Oanh liền bẩm: "Hồi nương nương, người của Anh Hoa điện đến báo Tiểu mỹ nhân đẻ non."

"Cái gì?" Triệu Hoàng hậu nói: "Rốt cuộc là có chuyện gì, những người kia để làm cảnh à?"

"Quý phi, sự tình xấu đã xảy ra, các phi tần nếu biết được thì sẽ không tốt. Người mang theo Bình An và Lạc Nhi trở về Trường Xuân cung trước đi." Triệu hoàng hậu phân phó.

"Vâng, thần thiếp đi ngay."

Lý Già La mang theo Đại công chúa và Lạc nhi trở về Trường Xuân cung, Đại công chúa hỏi Lý Già La: "Võ mẫu phi, trong cung lại xảy ra chuyện gì ạ?"

"Đây là chuyện của người lớn, tiểu hài như ngài đừng tò mò."

Bởi vì dạo gần đây Đại công chúa hay tới Trường Xuân cung chơi nên Lý Già La cùng con bé đã sớm có quan hệ khá tốt.

Đại công chúa bĩu môi: "Bản công chúa đã không còn nhỏ nữa, cũng đã đi học mấy năm nên vẫn sẽ hiểu chuyện xấu gì xảy ra. Trong cung, nữ nhân ngày càng xuất hiện nhiều, đương nhiên sẽ loạn, mẫu hậu phải nhọc lòng để

ý. Dù gì bà cũng là Hoàng hậu, sẽ rất mệt mỏi, nếu bà như Võ mẫu phi, mặc kệ nhiều chuyện thì bà chắc chắn sẽ trẻ trung hơn bây giờ."

Lý Già La nghe vậy cười nói: "Chức vụ lớn tương đương với phải có nhiều việc cần quản, không thì lập Hoàng hậu làm gì phải không?"

"Vậy nên mới nói, Hậu vị vừa phải lao tâm khổ tứ vừa phải mệt thân, không có gì tốt cả, đúng không Võ mẫu phi?" Đại công chúa nói một cách bình thường.

Lý Già La cười như có như không: "Thế nhưng lại có rất nhiều người thèm muốn vị trí mệt mỏi đó."

Đại công chúa nghe vậy liền hơi mất bình tĩnh, Lý Già La lại cười: "Đại công chúa, có phải người rất lo lắng ta sẽ đoạt mất Hậu vị của mẫu hậu người? Yên tâm, đúng như người nói, làm Hoàng hậu rất mệt mỏi, như mẫu hậu ngài bây giờ, mỗi ngày phải lao tâm khổ tứ, mỗi ngày phải xử lý một đống chuyện lung tung, ta không thể làm được. Hơn nữa Hoàng thượng bây giờ chỉ nhận nàng là Hoàng hậu, sao ta phải cố gắng đoạt lấy?"

"Võ mẫu phi, người nói thật sao?" Mắt đại công chúa toả sáng.

Lý Già La tiếp lời: "Như thế này đi, nếu mẫu hậu ngài không có ý xấu với ta, ta tuyệt đối sẽ không tranh đoạt Hậu vị với nàng , người cảm thấy thế nào?"

"Người yên tâm, mẫu hậu của ta rất tốt, tuyệt đối sẽ không có ý xấu với người." Đại công chúa có được lời hứa của nàng liền ôm cánh tay của Lý Già La nói: "Trong cung này thật nhiều mẫu phi nhưng ta lại thích Võ mẫu phi nhất. Vậy nên ngài không được nuốt lời nha. "

Ở Khôn Ninh Cung, Triệu hoàng hậu vừa đi vừa nghe Xuân Oanh thuật lại chuyện ở Anh Hoa điện: "Nghĩ phi đâu? Nàng không ở Anh Hoa điện sao?"

Vừa nãy Triệu hoàng hậu đã cho người đi đến trước nên cũng biết đại khái sự việc gì đã xảy ra. Chuyện là Mễ quý nhân cãi nhau với Tiểu mỹ nhân về chuyện gì đó rồi không cẩn thận đẩy ngã nàng Tiểu. Người vừa chạm đất máu đã tuôn xối xả không ngừng, đến khi thái y chạy qua thì không còn cứu kịp nữa, hài tử của Tiểu mỹ nhân chết non rồi.

Triệu hoàng hậu tưởng tượng ra cảnh đó rồi lại hỏi: "Thái y có nói mạch tượng của Tiểu mỹ nhân thế nào không?"

Xuân Oanh liền biết ngay Hoàng hậu đang nói gì. Nàng là đang nhớ tới chuyện của Triệu thứ dân, nàng Triệu bản thân đẻ non nhưng lại lợi dụng Đại công chúa làm người khác tưởng công chúa làm mình đẻ non.

"Mạch tượng của Tiểu mỹ nhân rất bình thường, không hề có dấu hiệu đã sảy thai từ trước."

Vậy là chuyện xảy ra là do Mễ quý nhân đẩy ngã nên mới mất đi hài tử.

Nhưng mà thật lạ, thường ngày Mễ quý nhân và Tiểu mỹ nhân có quan hệ rất tốt, sao lại xảy ra tranh chấp đến mức này?

Đến khi Triệu hoàng hậu mang theo cung nhân đến Anh Hoa điện thì Nghi phi đã ở đó, lúc xảy ra chuyện thì nàng ta đi đến Xuân Hoa điện tìm Tô Ninh phi, vì hai người đều là lão nhân trong cung nên có thể coi là thân thiết.

Ai biết vừa trở về Anh Hoa điện đã có chuyện lớn xảy ra, nàng rất bức bối. Nghi phi nàng là chủ Anh Hoa điện lại để cho xảy ra chuyện này, đúng là mất mặt.

Thấy Triệu hoàng hậu đã đến, Nghi phi biết điều lập tức quỳ xuống thỉnh tội: "Thần thiếp có tội, là do thần thiếp không chăm sóc tốt cho Tiểu mỹ nhân. Xin Hoàng hậu ban tội."

Triệu hoàng hậu nói: "Nghĩ phi đứng lên trước đi, khi nào sự tình làm rõ thì người thỉnh tội cũng không muộn."

Xong Triệu hậu lại nhìn Mễ quý nhân đang run rẩy quỳ trên mặt đất nói: "Mễ quý nhân, người đứng lên đi, dù sao trong bụng người còn có con của Hoàng thượng, vì vậy đứng lên trước đi."

Nào ngờ Tiểu mỹ nhân ở bên trong nghe được lại khóc lớn: "Hoàng hậu nương nương, Mễ quý nhân hại chết con của tần thiếp. Con của tần thiếp chết thật oan uổng, Hoàng hậu nương nương, ngài phải làm chủ cho tần thiếp."

Triệu Hoàng hậu nói: "Khi nào sự việc được sáng tỏ bốn cung chắc chắn đòi lại công đạo cho người. Mễ quý nhân, người có muốn thanh minh gì không?" Dù sao việc Mễ quý nhân đẩy ngã Tiểu mỹ nhân mọi người đều thấy nên nàng không thể tránh được bị hoài nghi.

Mễ quý nhân sắc mặt tái nhợt, nói với Hoàng hậu: "Hoàng hậu nương nương, tần thiếp là do quá tức giận nên lỡ tay."

Tiểu mỹ nhân trong nội thất lại kêu lên: "Người nhất định là cố ý. Người không muốn ta sinh hạ Hoàng tử nên mới âm mưu giết hài tử của ta. Người thật tàn nhẫn, uổng công ta hằng ngày vẫn xem người là tỷ muội, không ngờ người lại ngoan độc như vậy."

Mễ quý nhân cũng hô: "Người không lẽ không nhẫn tâm? Còn nói tỷ muội gì với ta? Ngày thường không có thứ gì tốt mà ta không cho người cả, thế mà người dám đưa kim thoa có xạ hương cho ta. Người là đồ lòng lang dạ sói, nếu không phải kim thoa rơi xuống đất, lộ ra xạ hương bên trong thì ta đâu biết kẻ tiểu nhân nhà người giở trò. Hèn chi mấy ngày nay bụng ta có chút đau."

Mễ quý nhân nói một tràng lại quay qua chủ vị của tam cung lục viện: "Hoàng hậu, mong người sẽ làm chủ cho tần thiếp. Tần thiếp phát hiện ra

âm mưu hiểm độc của Tiểu mỹ nhân nên mới tìm nàng để nói lí. Nàng ta còn dám giả biện nói ta hàm oan nàng. Tại sao ta phải nghi oan cho nàng? Nàng ta còn dám nói là kim thoa do nhà mình đưa cho nàng ta lúc tiến cung, bởi vì quan hệ của hai chúng ta rất tốt, tần thiếp còn đang mang thai nên mới tặng cho. Ai dè nàng ta lại rắp tâm hại người. Khi tần thiếp nói muốn bẩm báo chuyện này thì nàng ta nổi điên, đoạt kim thoa trong tay thiếp, vì không muốn nàng hủy chứng cứ nên tần thiếp mới đẩy nàng một cái. Ai dè do nàng ta đứng không vững nên bị ngã. Đúng là quả báo, nàng ta muốn hại hài tử của tần thiếp nên giờ mới bị sảy thai, đúng là gây ông đập lưng ông."

Mẽ quý nhân cầm kim thoa đưa cho Hoàng hậu xem. Kim thoa đó đã được Mẽ quý nhân đưa cho thái y kiểm chứng trước. Giờ Mẽ quý nhân muốn bằng chứng có bằng chứng.

Triệu hậu vừa nghe xong đã biết sự thật không giống mười cũng giống chín như lời Mẽ quý nhân nói. Nhưng nàng ta lại hành động ngu xuẩn, nhẹ là do tức giận nên đẩy ngã Tiểu mỹ nhân, nặng thì trong quá trình xô đẩy cố ý tàn nhẫn xuống tay làm nàng Tiểu sảy thai.

Hai người tính kế nhau lại tính sai, cho nên một người xảy thai một người mang tội.

Triệu hoàng hậu nói: "Người đâu, đem Mẽ quý nhân và Tiểu mỹ nhân canh giữ cẩn thận cho ta, mau gọi thái y tới bắt mạch cho hai nàng."

Một người mới đẻ non nên cần tịnh dưỡng, một người có mang lại hít không ít xạ hương nên bị động thai khí.

(Editor: xạ hương có thể làm cho phụ nữ mang thai xảy thai)

Đúng là chuyện rắc rối. Hậu cung chỉ cần một người mang thai là không được yên ổn.

Triệu Hoàng hậu nói với Nghi phi: "Người theo bốn cung đi gặp Hoàng thượng để xem thế nào. Chuyện này không trách được người, cùng lắm Hoàng thượng chỉ mắng người một trận mà thôi. Dù sao lần này là do các nàng tự tính kế lẫn nhau nên người khó lòng mà phòng bị được."

Cái gì mà tỷ muội tình thâm, đúng là gạt người.

Nghiêm Nghi phi thở dài: "Các nàng vào cung cùng thời điểm, so với tỷ muội có khi còn thân hơn, nhưng ai ngờ lại tính kế lẫn nhau một cách thâm độc thế này. Ta cũng quá sơ suất rồi, trong cung này làm gì có chỗ cho tỷ muội tình thâm."

Hậu cung, chính là nơi tranh giành sự sủng ái của một nam nhân, sau đó lại tranh giành cho địa vị của con mình, hận không thể cầu cho hài tử của đối phương chết đi. Thà rằng tin tưởng là cùng có lợi ích còn hơn là tin tưởng vào tình tỷ muội giả tạo ấy.

Triệu hoàng hậu tiếp lời: "Đừng nghĩ nhiều như vậy, loại chuyện này chúng ta không phải đã xem nhiều đến mức thành thói quen rồi sao?"

Vì vậy nên Triệu hoàng hậu mới không tin Vương Quý tần và Lâm Quý tần thật sự có tình tỷ muội. Đặc biệt là Vương quý tần, sao có thể tốt tính như vậy? Không có khả năng.

Nàng ta mất một cái xương sườn lại làm cho đối phương tin tưởng tuyệt đối, đúng là có lời. Nàng ta so với đường tỷ của mình thông minh hơn nhiều.

Chỉ là Triệu hoàng hậu hơi không rõ tại sao Vương quý tần không nhân cơ hội diệt trừ luôn Lâm Quý tần mà lại cứu? Cho dù làm đối phương tin tưởng cũng không thể như vậy chứ?

Nếu không, Vương quý tần muốn đào bảo bối gì đó từ tay nàng Lâm ngậy thơ kia nên mới mạo hiểm như vậy.

Triệu hoàng hậu mang theo Nghi phi đi gặp Hoàng thượng. Vì hắc còn đang nghị sự cùng đại thần nên hai nàng phải đợi ở Thiên điện nửa canh giờ thì Hoàng thượng mới xong việc.

Sau khi nghe được sự việc, Hoàng thượng chán ghét nói: "Cấm túc những người gây chuyện thị phi đi. Nữ nhân trong cung này đúng là không bao giờ ngừng gây chuyện."

Nghi phi vội quỳ xuống thỉnh tội: "Hoàng thượng, đây là do lỗi của thần thiếp khi không chăm sóc tốt cho nàng ta. Là thần thiếp sai."

"Người không có sai gì hết. Đây là chuyện riêng của hai nàng, cho dù người thời thời khắc khắc nhìn chăm chăm thì cũng như nhau cả thôi. Hoàng hậu, cung quy thế nào thì xử như vậy đi. Do người quyết định."

Triệu hậu nói: "Nhưng Mễ quý nhân đang mang thai."

Hoàng thượng sắc mặt không đổi nói: "Chờ nàng sinh con xong thì đưa cho Nghi phi nuôi dưỡng, còn nàng ta thì đi nơi nào thanh tịnh mà sống, miễn cho nàng ta dạy hư con."

Ý của gấn chính là muốn để Mễ quý nhân sinh con xong thì không được nuôi con.

Trong lòng Triệu Hoàng hậu biết Tiểu mỹ nhân bị nghi ngờ đến việc ám hại con vua, tuy rằng thất bại nhưng lại vẫn là chuyện lớn. Niệm tình nàng ta mất đi con nên chỉ từ mỹ nhân xuống thường tại. Mễ quý nhân thì xuống hàng mỹ nhân.

Hai người đấu qua đấu lại cả hai đều không có chỗ nào tốt, có thể nói là lưỡng bại câu thương.

Mễ quý nhân cũng bị hạ phân vị, sinh con xong còn không được nuôi phải sống chỗ khác. Tiểu mỹ nhân tổn thất nặng nề, trước kia phân vị đã

thấp giờ lại bị hạ thấp hơn, còn mất đi con, từ giờ trở về sau sống sẽ rất khó khăn.

Lúc này Lâm quý tần nói với Vương quý tần: "Đúng là tri nhân tri diện bất tri tâm* , sao lại có thể thành ra như vậy? Vẫn là chúng ta thật tốt, cả đời luôn là tỷ muội. Về sau ta sinh hạ hoàng tử thì nó sẽ hiếu kính với người."

*Biết người, biết mặt, không biết lòng.

Vương quý tần cười: "Ta sẽ chờ."

Tác giả có lời muốn nói: Mẹ quý nhân cùng Tiểu mỹ nhân xem như lưỡng bại câu thương!

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Gởi Gắm Sai Người

Edit : Ka Thái Hậu

Beta: Giang Uyển Nghi

Thời điểm Lâm Quý Tần chuẩn bị sinh, Hoàng Thượng đang ở Trường Xuân Cung. Người trong cung Lâm Quý Tần liền chuẩn bị đến bẩm báo.

Lý Già La lập tức sửa soạn cho Hoàng Thượng, được một lúc liền thấy người bên Lâm Quý Tần tới, nếu mình còn bám lấy Hoàng Thượng không buông thì phỏng chừng sẽ bị người oán trách.

Sinh nở là chuyện đại sự, đặc biệt là lần đầu tiên sinh nở. Đều đã sai người đến đây gọi rồi, vẫn nên nhanh chân đi thôi.

Hoàng Thượng tự đi đến Vĩnh Hòa Cung của Lâm Quý Tần, chỉ là lúc này đây, Lâm Quý Tần có vẻ sinh không được thuận lợi, từ giữa trưa cho đến tối, đều không có động tĩnh, cứ như vậy mà qua một ngày một đêm.

Ngày hôm sau, Hoàng Thượng còn phải đi thượng triều, đêm hôm qua đã phải ở lại, cho nên hôm nay phải trở về tạm nghỉ ngơi trước, dù sao cũng không thể bởi vì một phi tần sinh con mà chậm trễ việc thượng triều đại sự được.

Hoàng Hậu cũng chịu không nổi nên đi về trước, việc phi tần sinh sản thì Hoàng Hậu cũng không hẳn phải ở một bên theo dõi, trước kia là do vua thiếu con cho nên tất cả mọi người đều tương đối coi trọng, dĩ nhiên Hoàng Hậu cũng rất coi trọng.

Chính là hiện tại có đến bốn Hoàng Tử, không còn như trước kia là con vua thì được coi trọng nữa. Làm Hoàng Hậu mà vẫn phải canh giữ bên cạnh cho một Quý Tần sinh nở cũng thật kỳ quặc. Trong cung đều đã có thái y cùng bà đỡ , chính Lâm Quý Tần cũng có người nhà trong cung, nhưng người khác qua đây, ngược lại nàng không yên tâm.

Chỉ là Lâm Quý Tần lại để Vương Quý Tần ở bên cạnh nàng trong Vĩnh Hoà Cung, bởi vì trong cung nàng tín nhiệm nhất chính là Vương Quý tần, cảm thấy Vương Quý Tần lúc này sẽ không hại nàng.

Lâm Quý Tần vẫn sinh không được, làm người trong cung cảm thấy không khí đều trở nên không giống bình thường. Các cung khác, mọi người chỉ ở trong cung của chính mình, không ai đi ra ngoài, Lý Già La cũng canh giữ ở Trường Xuân Cung, lúc này lại càng không thể thiếu cảnh giác, miễn cho gặp phải phiền toái lớn.

Vương Thái Hậu cũng đi qua nhìn Lâm Quý Tần một lần nhưng Lâm Quý Tần mãi mà vẫn chưa sinh được. Nói khung xương Lâm Quý Tần nhỏ, mà thai nhi thì có hơi quá lớn, cho nên chưa sinh được là do thai vẫn không thể di chuyển xuống dưới.

Cứ như vậy, qua một ngày một đêm, tất cả mọi người đều biết Lâm Quý Tần thuộc dạng người khó sinh. Trong cung mỗi người một tâm tư, chỉ là càng không thể vào xem Vĩnh Hoà Cung, miễn cho gây hoạ sát thân.

Lâm Quý Tần trải qua ba ngày hai đêm cực khổ, rốt cuộc sinh ra được một tiểu Hoàng Tử. Chỉ là thân thể của nàng rất suy yếu. Khi Lâm Quý Tần sinh xong nàng liền yêu cầu gặp Hoàng Thượng, Vương Quý Tần cũng ở bên cạnh chăm sóc nàng.

Lâm Quý Tần cảm thấy thân thể của mình thực sự không ổn, nàng cảm giác được rằng, dù mình chỉ vừa mới nhìn thoáng qua tiểu hài nhi do chính

mình liều mạng sinh ra nhưng nhìn hài tử thật yếu ớt, thật nhu nhược, nhưng chính mình lại không thể chăm sóc hẳn.

Là một mẫu thân, nàng thực không cam lòng, cũng biết là không có cách nào hơn, khó sinh đã hao phí mọi tinh lực của nàng "Hoàng Thượng, thần thiếp không được rồi, nhưng thần thiếp chưa từng hối hận sinh ra đứa nhỏ này. Thần thiếp không có thỉnh cầu gì khác, chỉ hy vọng nếu thần thiếp không còn nữa, thỉnh Vương Quý Tần Vương muội muội giúp đỡ chăm sóc hài tử của thần thiếp!".

Hoàng Thượng đã biết được tình trạng thân thể của Lâm Quý Tần từ Thái Y trước đó, nghe thấy Lâm Quý Tần nói như vậy, trầm mặc trong chốc lát, sau đó gật gật đầu, "Trẫm đáp ứng người!".

Lâm Quý Tần gặt gao nắm tay Vương Quý Tần, mỉm cười nói:

"Vương muội muội, về sau hài tử của ta chính là hài tử của người, người giúp ta chăm sóc hẳn thật tốt, sở dĩ hẳn có thể được sinh ra, cũng là vì có người, nếu không phải bởi vì người, chỉ sợ hẳn cũng không được thành hình người thế này, cho nên người hãy xem hẳn như hài tử của chính mình mà nuôi nấng."

"Lâm tỷ tỷ, người đừng nói như vậy, người nhất định sẽ khá lên!". Lâm Quý Tần nói: "Thân thể ta thế nào, lòng ta hiểu rõ, sau nay phải nhờ người rồi!". Lời nói vừa dứt thân thể Lâm Quý Tần từ từ suy yếu.

Ngay thời điểm chạng vạng, Lâm Quý Tần rong huyết sau khi sinh, Thái Y của Thái Y Viện cũng bó tay không có biện pháp. Lâm Quý Tần sinh xong thời gian không đến một ngày liền hương tiêu ngọc vãn, để lại Ngũ Hoàng Tử gầy yếu. Bởi vì Lâm Quý Tần trước khi lâm chung đã được sự đồng ý của Hoàng Thượng, cho nên Ngũ Hoàng Tử liền giao cho Vương Quý Tần nuôi nấng

Lâm Quý Tần mới mười sáu mười bảy tuổi, bởi vì sinh con cho vua mà mất đi tánh mạng, Hoàng Thượng đau xót trong lòng, sắc phong cho Lâm Quý Tần làm Trang Phi, để nàng ta táng nhập vào Hoàng lăng với Phi vị.

Trong cung thường là những Phi Tần dưới cấp bậc Phi Vị, trước tiên đều phải đến linh đường để túc trực bên linh cữu của Lâm Trang Phi, bảy ngày đầu, ngoại mệnh phụ cũng muốn tiến cung bái tế túc trực bên linh cữu cho Lâm Trang Phi.

Lâm Trang Phi được hạ táng long trọng, nàng ta cũng là phi tần đầu tiên bị chết vì khó sinh ở trong cung. Dù sau khi chết vinh quang, nhưng nếu là Lâm Trang Phi, nàng tình nguyện sẽ được sống mà nhìn hài tử của mình lớn lên.

Sau khi hoàn thành lễ tang cho Lâm Trang Phi, bởi vì Vương Quý Tần nuôi nấng Ngũ hoàng tử, cho nên Vương Quý Tần được sắc phong làm Từ nhị phẩm Thục Viện.

Từ Ninh Cung của Vương Thái Hậu cũng chỉ còn lại có hai người Vương Thái Hậu và Vương Minh Nhã. Vương Thái Hậu nói: "Quỳ xuống!".

Vương Minh Nhã cũng không hỏi vì sao, liền quỳ xuống. Vương Thái Hậu nói: "Ai gia đã nói với người rất nhiều lần, làm việc gì cũng phải cẩn thận, không nên để lại hậu quả, vì cái gì người lại không chịu nghe lời?".

Vương Minh Nhã nói: "Cô mẫu, Minh Nhã sai rồi, nhưng Minh Nhã đã đáp ứng với Lâm tử tử rồi, phải chăm sóc tốt cho Ngũ Hoàng Tử".

"Hừ, đến bây giờ mà người vẫn không chịu nói thật, Minh Nhã, ai gia là người không đáng tin như vậy sao? Người là cháu gái ruột của ai gia, chẳng lẽ ai gia có thể hại người? Người là người thông minh, ai gia đã dạy người cách làm người từ khi còn nhỏ, dạy người làm người như thế không phải để

người đến đây lừa gạt ai gia! Huống hồ, còn có một số việc nhỏ, không hẳn là người sai, người làm gì mà lại không thể cùng ai gia nói cho rõ ràng?".

Vương Minh Nhã vừa nghe, trong lòng liền chấn động, chẳng lẽ Thái Hậu đã biết?. Vương Minh Nhã biết tính tình Thái Hậu, lúc này, nếu còn bịa chuyện, vậy thì sai lại càng thêm sai. Hiện tại trong tay nàng có Ngũ Hoàng Tử, cũng coi như là có lợi thế, cho nên cũng không sợ sẽ bị vứt bỏ, huống chi mình chính là người nuôi nấng Ngũ Hoàng Tử, Lâm Trang Phi trước khi lâm chung đã thỉnh cầu Hoàng Thượng đồng ý.

Nghĩ xong rồi, Vương Minh Nhã liền rút nước mắt, "Cô mẫu, Minh Nhã sai rồi, Minh Nhã lo lắng bản thân mình vô dụng cho nên mới gạt cô mẫu, kỳ thật Minh Nhã đã sớm biết, bản thân không thể sinh con, bị người hạ thuốc tuyệt dục. Trong lòng Minh Nhã oán hận, là một nữ nhân, nếu cả đời cũng đều không sinh được hài tử, vậy còn có gì để mà trông cậy? Tuyển tú sắp tới, Minh Nhã không thể nói với bất cứ kẻ nào, bằng không Vương Gia sẽ tìm người ở nơi khác tiến cung?. Huống chi, trước khi Minh Nhã chưa tiến cung, tất cả mọi người đều cho rằng đường đời Minh Nhã thật tốt, nếu Minh Nhã bỏ dỡ, như vậy đối với cô mẫu, đối với cha mẹ, đều không có công bằng, cũng làm cho người khác hoài nghi, cho nên Minh Nhã không dám nói ra. Tiến cung, cô mẫu vẫn luôn trông ngóng Minh Nhã có thể sinh hài tử, trong lòng ta đặc biệt đặc biệt khó chịu, bởi vì ta biết, ta đã phụ bạc tâm nguyện của cô mẫu. Dưới tình huống như thế, ta biết Lâm Trang Phi có thai, cho nên mới cố ý kết giao tốt với nàng, cũng là vì muốn lấy được sự tín nhiệm của nàng, đến lúc nàng sinh hài tử, có gì ngoài ý muốn, người đầu tiên nàng gửi gắm sẽ là ta. Ta biết những việc này đều là gạt cô mẫu, ta xin lỗi cô mẫu, thỉnh cô mẫu hãy trách phạt ta!".

Vương Minh Nhã quỳ xuống, nàng nói đều là thiệt tình, đặc biệt là nói đến mình đã bị người hạ thuốc tuyệt dục, thật sự trong lòng nàng rất đau!

Vương Thái Hậu đỡ Vương Minh Nhã lên, nói: "Chuyện người không thể sinh, cũng không thể trách người, lại nói tiếp, là do ai gia đã sơ sẩy, đã

để cho Nhị Thâm biết được tường tận chuyện này. Lúc đó, nếu Nhàn Nhã không rời đi thì có thể nàng sẽ hồ ngôn loạn ngữ tiết lộ chuyện cơ mật, rất có thể cả vương gia chúng ta lẫn Vương Gia đều bị liên lụy, người nên nhớ rằng ai gia không chỉ là cô mẫu đơn thuần mà phía sau còn có Vương Gia. Hơn nữa khi đó, Hoàng Thượng đã chán ghét Nhàn Nhã, cho nên ai gia mới có thể nghĩ tới việc thí xe giữ tướng. Người không giống với Nhàn Nhã, người thông minh, hiểu chuyện, khi làm việc gì đều sẽ nghĩ đến Vương Gia, cho nên, ai gia cam đoan cùng người, ai gia tuyệt đối sẽ không để người bị như Nhã Nhã, ở trong lòng ai gia, trước nay người mới là người quan trọng nhất. Ai gia đặt nhiều tâm huyết ở trên người của người như vậy, sao nói từ bỏ là có thể từ bỏ chứ?. Người rất bình tĩnh, không giống như Đường tử người, cả đời, chỉ để ý tình tình ái ái, phải biết rằng, người nàng thích là ngôi cửu ngũ chí tôn, nếu muốn để vương chỉ thích và sủng ái một mình nàng, là chuyện nằm mơ! Ai gia đã ám chỉ cho nàng hiểu rõ rất nhiều lần, nhưng chính nàng không nghe, thấy có người được Hoàng Thượng thích, nàng liền ra tay giáo huấn, thủ đoạn tuy rằng tàn nhẫn, cũng diệt trừ được mấy đối thủ, nhưng đâu phải lần nào cũng đều thành công? Không phải là đã thua ở trong tay của Võ Quý Phi kia sao? Nếu trong mọi việc nó xử sự ra bộ dáng cung phi một chút thì ai gia cũng sẽ không vứt bỏ nó! Ai gia biết, người sợ mình về sau cũng sẽ có kết cục như vậy, ai gia tuyệt đối sẽ không để tái diễn lại việc các cô nương Vương Gia bị mất mạng tại hậu cung này! Dem người dạy cho thành tài, không phải ít nhiều gì cũng làm thoả mãn tâm tư ai gia sao? Thử hỏi từ nơi nào mà ai gia tìm được một người như người nữa? Hiện tại người tính toán cũng không tồi, trong tay có Ngũ hoàng tử, mẹ đẻ Ngũ Hoàng Tử cũng không còn ở trên đời, tuy rằng gia thế Lâm gia không có vang danh gì nhưng chúng ta cũng không chắc kéo được chân sau của họ. Về sau, người phải nuôi dưỡng Ngũ Hoàng Tử cho thật tốt đi, hiện giờ chúng ta cũng không tranh được gì, ai gia cũng sẽ tìm đại phu cho người, nói không chừng có thần y, có thể trị bệnh của người. Chỉ là về sau làm việc gì cũng nên cẩn thận chút."

Nói Vương Minh Nhã đã ra tay ngay thời điểm Lâm Trang Phi sinh sản. Kỳ thật là Vương Minh Nhã đã ra tay từ lúc ở kề bên một thời gian dài, mới có thể làm cho Lâm Trang Phi khó sinh, mà Vương Minh Nhã biết, Lâm Trang Phi rất coi trọng hài tử trong bụng mình, thà rằng vứt bỏ tính mạng mình, cũng sẽ cố gắng sinh ra hài tử.

Quả nhiên, ở thời điểm sinh sản, lúc hỏi giữ người lớn hay giữ đứa nhỏ, Lâm Trang Phi lựa chọn giữ đứa nhỏ, liều mạng cũng phải sinh ra hài tử.

Vương Minh Nhã đánh cuộc thắng, có thể nuôi dưỡng hài tử, lại còn là một vị hoàng tử, mà mẹ ruột hoàng tử, đã không còn ở nhân thế, từ nay mình chỉ cần đem đứa nhỏ nuôi lớn, như vậy là có thể để cho Ngũ Hoàng Tử nhận mình là mẫu thân.

Huống chi, mẫu thân hẳn là do khó sinh mà chết, căn bản mình không có động tay động chân, còn có trước kia, mình chính là người đã chặt đứt một cây xương sườn, cứu mẹ con họ, có ai nghĩ là nàng sẽ hại bọn họ đâu chứ? Hết thủy đều là nước chảy thành sông.

Chẳng qua là bị Thái Hậu phát hiện, mà bà ta phát hiện cũng tốt, mình cũng không cần phải che giấu. Quả thật chuyện này đã được giải quyết tốt hơn một ít, vẫn là Thái Hậu có nhiều nhân mạch ở trong cung, làm càng sạch sẽ. Đối với Thái Hậu mà nói, Vương Minh Nhã không thể hoàn toàn tin tưởng, chỉ là, dù không tin thì nàng cũng không thể biểu hiện ra ngoài.

Vương Minh Nhã đi rồi, hồi lâu sau Vương Thái Hậu cũng không có lên tiếng. Cung Ma Ma khuyên nhủ: "Nương nương, người có muốn nghỉ ngơi trước một lát không?"

Vương Thái Hậu nói: "Không cần, mọi việc đã làm tốt phải không?"

Cung Ma Ma nói: "Đã đổi xong, không có người nào phát giác!"

"Tốt, nếu Minh Nhã muốn nuôi nấng Ngũ Hoàng Tử, thì chúng ta cứ để nàng nuôi nấng Ngũ Hoàng Tử! Dù sao cũng không thể để Ngũ Hoàng Tử trưởng thành cùng bệnh tật, như vậy thật kỳ cục!".

Cung ma ma biết Vương Thái Hậu một khi quyết định chuyện gì, là không có khả năng thay đổi, cho nên cũng không nói gì thêm. Chỉ là đứa bé kia, ai, từ khi nào bà lại mềm lòng thế này? Sống đã mấy chục năm, chuyện gì mà không có gặp qua chứ?.

"A Cung, không cần mềm lòng, dù sao cũng do thân thể nó quá yếu, cũng sống không quá mấy ngày, chi bằng cứ để cho người khác tồn tại thay thế nó, tin tưởng Lâm Trang Phi trên trời có linh thiêng, cũng sẽ hy vọng có một hài tử để giữ lấy vinh hoa phú quý cho Lâm gia, người nói có phải hay không?"

"Nường nường nói rất đúng, là nô tỳ kiến thức hạn hẹp!" Cung ma ma nói.

Vương Thái Hậu nói: "Nếu không phải do Minh Nhã, ai gia cũng không nghĩ ra được cái chủ ý này, trước kia là do ai gia quá mức hẹp hòi, cứ nghĩ dẫu sao ta cũng là mẫu thân của Hoàng Thượng, vừa có huyết thống với Hoàng Thượng vừa có huyết thống với hài tử Vương gia, về sau kế thừa đại thống, tất cả mọi người đều cùng vui mừng tốt đẹp, chỉ là Hoàng Thượng khiến cho ai gia quá thất vọng rồi, đối với Vương gia thì càng ngày càng xa cách, ai gia đã sống vất vả mấy chục năm rồi, không thể hủy ở trong tay Hoàng Thượng.".

Cho nên, có phải hay không phải huyết mạch của Hoàng Thượng thì có sao đâu? Chỉ cần là huyết mạch của Vương gia đều được.

Lễ tắm ba ngày cùng tiệc đầy tháng của Ngũ Hoàng Tử, bởi vì Lâm Trang Phi đã chết, cho nên không có tổ chức. Chờ qua hai tháng sau, mọi người đều phát hiện thân thể Ngũ Hoàng Tử đang từ từ tốt lên.

Vương Thục Viện bắt đầu chăm sóc cho Ngũ Hoàng Tử cũng rất để tâm.

Triệu Hoàng Hậu thầm nghĩ, chẳng lẽ Vương Thục Viện không nghĩ đến mình sẽ có hài tử sao? Bằng không, sao nàng lại đối với một hài tử không phải do mình sinh ra mà lại tận tâm tận lực như vậy? Nói cái gì tử muội tình thâm, Triệu Hoàng Hậu cảm thấy không giống, người ở trong cung này làm gì có cái gọi là tử muội tình thâm chứ? Trừ khi là uống lộn thuốc.

Chẳng lẽ Vương Thục Viện cũng giống với Đường tử Vương Hiền Phi của nàng, là không thể sinh con. Nhưng trước mắt, thì lần này tiến cung mới chỉ hơn một năm, sao có thể nhìn ra được tới mức đấy chứ? Thôi, Triệu Hoàng Hậu cảm thấy chuyện này, nàng không nên dùng nhiều tinh lực, vẫn là thuận theo tự nhiên đi, nếu mỗi cái đều phải điều tra rõ, ở trong cung này, mình lại không có thời gian.

Hiện tại Hoàng Thượng đã có năm hoàng tử, bốn công chúa, hơn nữa còn có một Mễ mỹ nhân đang mang thai, tính ra thì đã có mười hài tử. Trong cung con vua không tính là thiếu. Về sau khẳng định còn có nữa.

Dương Phấn được thăng làm thống lĩnh cấm cung trong thành, cai quản cấm quân và bảo vệ hoàng cung, mỗi ngày đều phải tuần tra khắp nơi.

"Người nói, ở ngay giữa tang lễ Trang Phi, thấy có người từ trong cung mang ra một hộp đồ ăn lớn?" Trường Ninh quận chúa nghe trượng phu của mình nói như vậy, không xác định hỏi lại.

"Là thị vệ cấm quân nhìn thấy, cảm thấy có hơi kỳ quái, liền nói với ta." Dương Phấn nói, "Chỉ là khi mở ra xem, bên trong là một chút điểm tâm, Thái Hậu thưởng cho người của Vương gia."

Trong cung các quý nhân vì tỏ vẻ ân sủng, nên bình thường khi các nàng làm điểm tâm, có bao nhiêu thì sẽ đưa cho người nhà mình một ít. Hoặc là còn có những vật phẩm hoa quả được tiến cống, cho nên Vương Thái Hậu làm như vậy cũng bình thường.

Trường Ninh quận chúa suy nghĩ, nói: "Chỉ là điểm tâm thôi sao? Không có nhắc tới trọng lượng bao nhiêu sao?"

"Bởi vì cầm thẻ bài của Thái Hậu Từ Ninh Cung, cho nên chỉ mở ra nhìn một chút, liền cho đi." Dương Phấn nói: "Chẳng lẽ là có vấn đề gì?"

Trường Ninh nói: "Có vấn đề hay không, ta không biết, chỉ là cảm thấy Thái Hậu cũng quá yêu thương nhà mẹ đẻ của người, khi đó nhóm mệnh phụ bên ngoài, đều tự xin được vào túc trực bên linh cữu của Trang Phi, nàng còn có thể sai người đưa điểm tâm cho người bên Vương gia, thật là, hèn chi người ta nói bên Vương gia cùng Vương thái hậu tình cảm rất tốt."

Sự việc khác thường tất nhiên là có chuyện, chỉ là sự tình đã qua lâu như vậy rồi, hoặc là, thật sự chỉ là đưa điểm tâm đi. Bằng không còn có thể đưa cái gì? Thẻ bài của Thái Hậu Từ Ninh Cung, là chính tay Thái Hậu đưa, bằng không người khác cũng lấy không được, cho nên ý muốn của Thái Hậu nương nương, người khác cũng không thể ngăn cản.

Chính là Trường Ninh cùng Quý Phi nương nương có quan hệ tốt, nên cảm thấy sự tình không hề đơn giản như vậy.

"Người nói, có phải là Thái Hậu muốn trộm đồ vật đem đi ra ngoài không? Cho nên mới dùng hộp đồ ăn lớn như vậy?" Trường Ninh quận chúa nói. Dương Phấn cười nói: "Từ nơi nào mà người nhìn thấy? hộp đồ ăn như vậy sao có thể? Mà có thể chứa được cái gì? Chỉ là một chút điểm tâm, chẳng lẽ có thể chứa được đồ quý giá trong cung mà trộm cắp mang đi ra sao? Nếu thật là đồ quý giá, thì cũng đã được Thái Hậu cho phép, nhóm nội thị đó, có thể nhận được một chút đồ tốt, thì mới càng tận lực trung thành với chủ tử."

Trường Ninh quận chúa nói: "Ta thấy Quý Phi nương nương đối với nhóm nội thị Trường Xuân Cung bên kia rất tốt, chủ yếu là mỗi lần Quý Phi nương nương ban thưởng đều sẽ cho bọn họ rất nhiều đồ vật, chuyện này

giống như việc lấy đồ vật trong tư khố riêng, người khác ta không dám cam đoan, nhưng là Trường Xuân Cung, ta cảm thấy tuyệt đối không có!".

Trường Ninh cũng cảm thấy mình có ý nghĩ hơi kỳ lạ, chỉ là một hộp đồ ăn, thì có cái gì không thích hợp đâu chứ? Hơn nữa lại là người của Vương Thái Hậu. Chỉ là, nàng vẫn phải cẩn thận một chút, thời điểm Võ Quý Phi phái người đưa đồ ban thưởng cho nàng, nàng cũng nói chuyện này cho Thái giám tổng quản của Trường Xuân Cung là Lục công công .

Dù sao, nàng biết, Quý Phi nương nương và Vương Thái Hậu rất khó đối phó, những việc này đều có liên quan với Vương Thái Hậu thì chắc hẳn Quý Phi nương nương không thể cái gì cũng không biết!

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Bệnh Thủy Đậu

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: Vân Chiêu Dung

Tiểu Lục Tử trở về từ phủ Uy Viễn Hầu, lập tức nói chuyện này cho chủ tử mình.

Lý Già La gật đầu, nói: "Chuyện này ta đã biết."

Sau khi Lâm Trang Phi mất không bao lâu, Vương thái hậu cho người đưa hộp đồ ăn đến Vương gia.

Nếu không phải Dương Phấn là thống lĩnh cấm quân, hoặc nếu không phải thị vệ kia phát hiện, ghi nhớ chuyện này trong lòng, hoặc coi đây là chuyện tùy ý, quên ngay.

Rốt cuộc, ở trong cung, chuyện này chẳng qua chỉ là chuyện hết sức bình thường.

Chỉ là Lý Già La nghĩ tới thân thể chậm rãi chuyển biến tốt của Ngũ hoàng tử, còn có bi mật chính mình biết đến, chung quy nàng cảm thấy chuyện này không thích hợp.

Đương nhiên, sự tình đã qua đi mấy tháng, vì sao lúc này thị vệ kia mới nhớ tới?

Nghe tin tức Trường Ninh mang lại đây cho mình, là ở thời điểm tuần tra, Dương Phấn nghe được mấy thị vệ thuận miệng nói xấu, sau đó nói tới

chuyện này. Đương nhiên, chuyện này chỉ là một chuyện rất nhỏ. Ví như hiện tại người Vương gia rất được sủng ái, Thái Hậu nương nương cũng thường xuyên đưa điểm tâm đến cho Vương gia - người nhà mình.

Dương Phấn là trong lúc vô tình nghe được, sau đó cũng coi thành chuyện không quá quan trọng, nói cho thê tử mình.

Mà Trường Ninh quận chúa lại cảm thấy chuyện này có chút không bình thường, sau đó vì có giao tình với mình, cho nên ghi nhớ trong lòng, nói chuyện này cho mình.

Chuyện này có chút không thích hợp.

"Tiểu Lục Tử, người an bài một vài người, lặng lẽ hỏi thăm xem đây người Vương gia có ai sinh con không. Nhớ kỹ, đừng cho người khác biết, nhất định đừng cho người khác biết! Người không cần ra mặt vào trong đó!" Lý Già La phân phó nói.

"Chủ tử yên tâm, nô tài hiểu rõ!" Chuyện như vậy đối với Tiểu Lục Tử mà nói dễ như ăn sáng, hơn nữa cũng rất nhanh chóng hỏi thăm ra.

"Trong tộc Vương gia, không lâu trước đó một người cháu trong tộc của Vương thái hậu sinh một nam hài tử. Chỉ là hài tử kia còn chưa đầy tháng đã chết non. Bởi vì hài tử chết non, cho nên ở trong tộc Vương gia cũng không có ai nhắc đến." Đầu năm nay, tiểu hài tử chết non cũng thật bình thường.

Thật là một chuyện hết sức bình thường.

Lý Già La nói với Tiểu Lục Tử: "Lần này người làm không tồi. Nhưng chuyện này người giấu trong bụng đi, về sau coi như không biết gì."

"Chủ tử yên tâm. Người nô tài tìm hiểu tin tức cũng không biết là tiểu nhân hỏi thăm. Chỉ là nương nương, người Vương gia có vẻ cũng không

che dấu chuyện này."

Đương nhiên sẽ không che dấu, cho rằng càng che dấu, càng làm người hoài nghi, còn không bằng thoải mái hào phóng, lại như không có chuyện này.

Trước mắt, tuy rằng trong lòng Lý Già La đại khái đã có tính toán, nhưng còn chưa dám xác định, rốt cuộc là thật hay giả.

Hơn nữa, nàng cũng muốn hiện tại sẽ không nói đi ra ngoài, bởi vì căn bản không có chứng cứ.

Nhưng tới thời điểm tất yếu, Lý Già La cũng có chiêu quyết định.

Hiện giờ có Ngũ hoàng tử cũng tốt. Ngũ hoàng tử có Vương Thục Viện và Vương thái hậu chiếu cố, tất nhiên sẽ bị người coi trọng. Hải tử của nàng sẽ không bị nhìn chăm chăm.

Hơn nữa, hải tử sẽ chậm rãi lớn lên, đến lúc đó càng có thể xác định. Nàng một chút cũng không nóng nảy.

Trong tay càng nhiều lợi thế, mới có thể Lã Vọng buông cần.

Cho nên chuyện này chỉ giấu trong lòng Lý Già La, không người hay biết.

Sau khi Lâm Trang Phi qua đời, lại qua mấy tháng, Ngô mỹ nhân sinh hạ một nữ nhi, là Ngũ công chúa.

Mà bởi vì trước kia Ngô mỹ nhân phạm sai, cho nên hải tử sinh hạ tới liền trực tiếp ôm đến Anh Hoa điện cho Nghiêm Nghi Phi nuôi dưỡng.

Như vậy tới nay, Hoàng Thượng có mười hải tử, năm hoàng tử, năm công chúa, cũng coi như con nối dõi nhiều lên.

Vương thái hậu và Triệu hoàng hậu đều rất vui mừng, áp lực về con nối dòng trước kia cùng đã tiêu tan.

Mà từ khi Vương Thục Viện nhận nuôi Ngũ hoàng tử, Vương thái hậu cũng không hề thúc giục Vương Thục Viện sinh hài tử. Nhưng thật ra hai bên đều rất bình tĩnh.

Nhị hoàng tử ở tại Trọng Hoa Cung, có ma ma chuyên môn chăm sóc. Mẹ đẻ Tĩnh phi ở Tĩnh Tâm điện tu thân dưỡng tính. Nhị hoàng tử cũng đã hơn ba tuổi, rời xa mẫu phi của mình thật ra cũng nhanh chóng thích ứng.

"A! Không xong. Nhìn tình hình Nhị hoàng tử là bị thủy đậu rồi!" Hôm nay, Cao ma ma Trọng Hoa Cung đi vào mặc quần áo cho Nhị hoàng tử, nhưng lại phát hiện trên trán và trên cổ Nhị Hoàng tử nổi điểm đỏ.

Chính bà đã từng bị bệnh thủy đậu, vừa thấy vậy liền kinh hãi!

Nhị hoàng tử vốn dĩ yếu ớt. Đây nếu thật sự là thủy đậu, nó còn có thể qua khỏi sao?

Cao ma ma nhanh chóng đi bẩm báo Triệu hoàng hậu. Triệu hoàng hậu vừa nghe thấy cũng sốt ruột, vội vàng gọi thái y đi qua.

Bệnh thủy đậu này sẽ lây. Nhưng ở đây còn có đứa nhỏ và cung nữ?

Triệu hoàng hậu cảm thấy sự tình trọng đại, vội vàng phái người đi bẩm báo Hoàng Thượng, sau đó dẫn người phong tỏa Trọng Hoa Cung trước. Mọi người tiếp xúc với Nhị hoàng tử đều không cho ra khỏi Trọng Hoa Cung. Lại cẩn thận hỏi, mấy ngày nay Nhị hoàng tử tiếp xúc quá với thứ gì, còn có tiếp xúc với ai!

Chờ thời điểm Hoàng Thượng lại đây, thái y đã chẩn đoán chính xác, Nhị hoàng tử mắc bệnh thủy đậu.

Cao ma ma kia quỳ xuống thỉnh tội, ngày thường bà chăm Nhị hoàng tử cũng khá tốt. Tuy rằng Nhị hoàng tử suy nhược, nhưng chỉ cần chăm sóc cẩn thận cũng không có vấn đề gì.

Vốn nghĩ nuôi dưỡng Nhị hoàng tử lớn lên, sau đó phong vương, đi ra ngoài có phủ riêng. Bà cũng đi theo cùng ra ngoài, tốt xấu cũng có thể yên ổn sống đến già.

Cho nên người không hy vọng Nhị hoàng tử xảy ra chuyện nhất chính là Cao ma ma.

Mẹ đẻ Nhị hoàng tử Tĩnh phi đã thất thế, bị Hoàng Thượng ghét bỏ, về sau khó có ngày xuất đầu, căn bản không có ai tranh Nhị hoàng tử với bà. Nhị hoàng tử tốt, đối với Cao ma ma chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu!

"Mấy ngày nay Nhị hoàng tử có tiếp xúc với người trong cung khác hay không?" Hoàng Thượng tự mình hỏi chuyện.

Cao ma ma nói: "Nhị hoàng tử luôn luôn ở Trọng Hoa Cung, không đi ra ngoài. À, nô tỳ nhớ ra rồi, hôm trước, Nhị hoàng tử gặp Tam hoàng tử ở Ngự Hoa Viên."

"Cái gì?" Triệu hoàng hậu vừa nghe chuyện này còn dính đến Tam hoàng tử, lập tức bối rối. Tiểu hài tử thân thể rất yếu ớt, nếu Tam hoàng tử cũng nhiễm bệnh, thế phải làm sao cho phải? Lại nói, Trường Xuân Cung bên kia còn có Tứ hoàng tử. Hai hoàng tử, nếu xảy ra chuyện, đó chính là chuyện vô cùng nghiêm trọng!

"Hoàng Thượng, lập tức gọi thái y đi Trường Xuân Cung, bắt mạch cho Lạc Nhi!" Triệu hoàng hậu nói.

Hoàng Thượng nói với người Trọng Hoa Cung: "Chăm sóc Nhị hoàng tử cho tốt, cần phải chữa khỏi bệnh cho Nhị hoàng tử!"

Sau đó tự mình đi Trường Xuân Cung. Bên Trường Xuân Cung còn chưa nhận được tin tức.

Lý Già La thấy Hoàng Thượng lại đây lúc này, có chút kỳ quái. Lẽ ra lúc này là thời điểm Hoàng Thượng xử lý chính vụ.

"Hoàng Thượng?" Lý Già La còn chưa mở miệng nói gì, Hoàng Thượng lập tức nói: "Thanh Nhi bị bệnh thủy đậu. Mấy ngày trước, Lạc nhi tiếp xúc với nó. Trăm cho thái y lại đây bắt mạch. Không có vấn đề là tốt nhất, nếu có vấn đề, hiện tại chữa ngay, hiệu quả càng lớn hơn."

Lý Già La nghe xong, sắc mặt trắng nhợt, nói: "Hoàng Thượng, được ạ, mời thái y lập tức chẩn trị cho Lạc Nhi, cả Uyên nhi nữa!"

Trong lòng Hoàng Thượng cũng bất ổn. Hắn chỉ có mấy hoàng tử khỏe mạnh như vậy. Nếu thật sự có vấn đề, hắn thật không chấp nhận nổi!

Chờ tới rồi buổi chiều, người trong cung đều biết không chỉ Nhị hoàng tử Trọng Hoa Cung bị bệnh thủy đậu, cả Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử cũng đều bị lây nhiễm.

Lúc này, liền có người mừng thầm trong lòng. Sở dĩ Quý phi được sủng ái như vậy, còn không phải bởi vì nàng ta sinh hai hoàng tử. Hiện tại nếu hai hoàng tử này bị thủy đậu, lập tức biến mất hai hoàng tử, Quý phi kia còn cái gì dựa vào?

Cho nên không ít người đều ngóng trông hai hoàng tử Trường Xuân Cung hai đều sẽ nhiễm bệnh mà chết.

Quý phi nương nương này được sủng ái nhất, cũng quá thuận buồm xuôi gió, chung quy nên để nàng ta xui xẻo đi.

Lúc này, không cần hạ thủ có thể đánh bại một đối thủ cực mạnh, đó là tin tốt cỡ nào a.

Nhưng cho dù trong lòng mọi người vui mừng cũng không thể biểu hiện ra ngoài. Bằng không sẽ thành vui sướng khi người gặp họa, bị người khác thấy, truyền tới tai Hoàng Thượng thì không xong đâu.

Viên Thục Hoa đã biết chuyện này, lập tức lại Trường Xuân Cung. Chỉ là Trường Xuân Cung đã bị người vây quanh.

Thái y xem mạch cho đám người Lý Già La, tỏ vẻ các nàng đều không có vấn đề. Nhưng mấy bà vú của hai tiểu hoàng tử còn cần ở bên này uống mấy ngày thuốc. Nếu mấy ngày tới không có vấn đề, đó chính là không bị lây bệnh.

"Hoàng Thượng, thần thiếp không ra. Thần thiếp phải ở lại chỗ này chăm sóc bọn Lạc Nhi!"

Bởi vì Lý Già La không bị nhiễm bệnh, cho nên ý Hoàng Thượng và Hoàng Hậu là cho Quý phi dọn ra ngoài, miễn cho cũng bị nhiễm bệnh. Nhưng trong lòng Quý phi nhớ hải tử, sống chết không chịu rời đi.

Hoàng Thượng nói: "Nơi này có thái y tốt nhất, cũng để lại cung nhân và bà vú đã nhiễm bệnh, tất nhiên sẽ chăm sóc tốt cho bọn Lạc Nhi. Người cùng trăm đi ra ngoài." Cho dù cũng lo lắng cho hai đứa nhỏ, nhưng Hoàng Thượng vẫn tương đối lý trí. Quý phi ở bên trong cũng không thể làm cái gì, ngược lại còn có khả năng bị lây bệnh.

Hoàng Thượng có cảm tình nhất định với Quý phi, cũng không muốn Quý phi cũng lại xảy ra chuyện. Triệu hoàng hậu lại thở dài: "Hoàng Thượng, để cho Quý phi lưu lại. Người làm mẫu thân, hải tử của mình ở bên trong, sao nàng ấy có thể yên tâm?" Nàng cũng là người làm mẫu thân, đặt mình vào hoàn cảnh của người khác suy nghĩ một chút. Nếu Bình An của mình xảy ra chuyện này, nàng nhất định cũng sẽ ở lại bên cạnh Bình An, chăm sóc con bé, cho đến khi nó khôi phục khỏe lại.

Bằng không phiền muộn ở bên ngoài, tuyệt đối rất thống khổ.

Lý Già La cảm kích nhìn Triệu hoàng hậu. Hoàng Thượng thấy Quý phi như vậy, không hề khuyên thêm nữa.

"Hoàng Thượng yên tâm, thần thiếp nhất định chăm sóc tốt Lạc Nhi và Uyển nhi. Bọn chúng nhất định không có việc gì."

Người Trường Xuân Cung, Lý Già La cũng không yêu cầu toàn bộ mọi người lưu lại. Những người chưa bị thủy đậu đều được an bài ở phòng khác, chờ thêm mấy ngày, không có chuyện gì, lại đi ra. Bằng không bị lây bệnh lại không phát hiện ra. lại đều là đã ra quá đậu. Để lại những người đã từng bị thủy đậu.

An bài xong xuôi, Triệu hoàng hậu và Hoàng Thượng mới rời khỏi Trường Xuân Cung. Hoàng Thượng hỏi: "Trước kia Quý phi đã từng bị thủy đậu chưa?"

Triệu hoàng hậu nói: "Chưa ạ!"

"Nhưng người lớn khả năng bị nhiễm rất nhỏ. Hoàng Thượng không cần lo lắng, quý phi sẽ không có chuyện gì!" Triệu hoàng hậu an ủi nói.

"Chỉ mong vậy." Hoàng Thượng trầm giọng nói: "Trong cung các nơi đều đã cho thái y kiểm tra một lần. Trước khi tất cả mọi người khỏi hẳn, người trong cung đều không được ra cung. Cho người an bài một chút công việc mua bán."

Cũng chính là chỉ cho tiến không không cho ra. Tuy rằng bệnh thủy đậu này chỉ cần xử lý thích đáng, cũng sẽ không lây cho người khác. Đặc biệt, có người lúc còn rất nhỏ cũng đã bị qua, cho nên cũng không đáng sợ. Đáng sợ chính là tiểu hài tử, bị bệnh này rất có thể sẽ chết.

Cho nên Hoàng Thượng mới lo lắng như vậy. Đây chính là ba hoàng tử, nếu là lập tức đều mất đi, con vua lại thành vấn đề.

"Khởi bẩm Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, Tĩnh phi nương nương thỉnh cầu trở về Trọng Hoa Cung chăm sóc Nhị hoàng tử!" Xuân Oanh đã đợi thật lâu, Hoàng Thượng và Hoàng Hậu tới. Xuân Nhân liền nhanh chóng nói, Tĩnh phi nơi Tĩnh Tâm điện phái người lại đây, cũng đợi một lúc.

Triệu hoàng hậu đang muốn đáp ứng, Hoàng Thượng nói: "Tĩnh phi ở trong cung điện hẻo lánh nhất- Tĩnh Tâm điện, sao nàng ta nhanh như vậy đã biết tin tức?"

Dù là bên Trường Xuân Cung của Quý phi cũng là bọn họ đi qua, mới biết được đã xảy ra chuyện gì.

Một cung phi ở địa phương xa như vậy, nàng có bản lĩnh từ đâu ra mà biết nhanh như vậy?

Muốn nói phương diện này không có gian trá, tuyệt đối không có khả năng!

Hoàng Thượng nhớ tới, Tĩnh phi này vì để nhi tử của mình sinh ra vào một ngày lành, thế nhưng có thể uống thuốc trợ sản. Như vậy bệnh thủy đậu lần này, chẳng lẽ lại không giở trò quỷ?

"Tra cho trẫm , cẩn thận tra!"

Lần này hãn tuyệt đối không buông tha!

Triệu hoàng hậu cũng lập tức hiểu rõ lời Hoàng Thượng nói. Nhưng là, Tĩnh phi sẽ hại hài tử của mình sao?

Chuyện này không có khả năng đi. Nhưng trên thực tế, cũng có khả năng này. Phi tử trong cung cũng không phải tất cả mọi người đều giống như Quý phi, lấy hài tử làm trọng. Chuyện lấy hài tử ra tranh sủng, chỗ nào cũng có!

Triều trước có lợi dụng hài tử sinh bệnh để khiến thiên tử qua thăm.

Chỉ là nếu thật do Tĩnh phi làm, nàng ta cũng quá độc ác. Nhị hoàng tử bản thân đã rất yếu. Lại bị hành như vậy, có thể bảo trụ tính mạng hay không?

Nhưng có người lại muốn đánh cuộc cơ hội mỏng manh này. Lỡ như Nhị hoàng tử chuyện gì cũng không có, sau đó nàng ta một tấm lòng mẹ hiền được Hoàng Thượng phát hiện ra, rất có khả năng sẽ cho nàng ta từ Tĩnh Tâm điện hoang vắng kia dọn về Trọng Hoa Cung, tiếp tục chăm sóc Nhị hoàng tử.

Bởi vì không có mẫu phi chăm sóc, Nhị hoàng tử thiếu chút nữa bỏ mạng, mà có mẫu phi chăm sóc, Nhị hoàng tử liền khỏi hẳn.

Tĩnh phi khẳng định không biết, Hoàng Thượng đã sớm biết chuyện nàng ta dùng thuốc trợ sản, cho nên Hoàng Thượng lập tức sẽ sinh nghi.

Người khác thấy nàng ta như vậy, chỉ cho rằng nàng ta có tấm lòng người mẹ, cho nên đặc biệt chú ý hài tử của mình, nghĩ mọi cách tìm hiểu tin tức của Nhị hoàng tử. Cho nên vừa nghe nói Nhị hoàng tử bị bệnh thủy đậu, lập tức phái người lại đây.

Kỳ thật chẳng qua là thông minh quá bị thông minh hại.

Triệu hoàng hậu trực tiếp cho tra những người bên cạnh Tĩnh phi một phen, sau đó hỏi ra được chỗ dị thường của Tĩnh phi.

Trước đó không lâu, ở Tĩnh Tâm điện này đúng là có một cung nhân chết vì bệnh thủy đậu, chẳng qua tương đối yên lặng, lại không có người bị lây. Người trong cung mang xác cung nhân kia ra ngoài đốt là xong việc. Chỉ là Tĩnh phi lại âm thầm để lại một cái khăn tay của cung nhân kia. Trước kia Tĩnh phi đã từng bị thủy đậu, cho nên cũng không sợ. Nàng tìm một cơ hội, cho người đến Trọng Hoa Cung tặng nhi tử mình quần áo có khăn tay kia.

Nhưng Tĩnh phi vốn là muốn làm cho Cao ma ma kia bị bệnh. Sau đó nàng mới có cơ hội ra ngoài. Nhưng nào ngờ Cao ma ma không có chuyện, ngược lại Nhị hoàng tử bởi vì thân thể yếu đuối, lại bị bệnh thủy đậu.

Rốt cuộc Nhị hoàng tử là hy vọng duy nhất của nàng, nàng không thể lấy hy vọng duy nhất này ra mạo hiểm.

Chỉ là, người tiếp xúc đến khăn kia Cao ma ma thì không có chuyện gì, người không tiếp xúc qua Nhị hoàng tử lại xảy ra chuyện. Trong lòng Tĩnh phi như lửa đốt, vì chờ đợi nàng chính là Triệu hoàng hậu và Hồ Phách mang theo người lại đây bắt nàng.

Triệu hoàng hậu ném túi vải có khăn lụa kia vào bên chân Tĩnh phi. Theo lời Cao ma ma nói, Tĩnh phi vì để Cao ma ma chiếu cố tốt Nhị hoàng tử, cho nên tự mình tìm một kiện nguyên liệu tốt đưa cho Cao ma ma. Kiện vải kia chưa may thành quần áo, cho nên nhất định Cao ma ma sẽ thu lại. Khăn tay kia giấu ở bên trong vải.

Hiện tại khăn tay kia lộ ra, Tĩnh phi biết Hoàng Hậu đã biết tất cả.

Nàng cảm thấy trước mắt đều là một màu đen u ám, tại sao lại như vậy?

Nàng chỉ muốn được tiếp tục dưỡng dục hài tử của chính mình, chẳng qua là dùng một chút thủ đoạn. Nhưng vì sao cuối cùng kết quả lại là như thế này? Nàng cảm giác nàng phía trước chính là vực sâu!

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Chữa Bệnh

Editor : Lục sung nghi.

Beta : Vy tu nghi.

Lần trước vì có Thái Hậu nói giúp nên chỉ đem Tĩnh phi giam cầm, không hạ phân vị của nàng ta.

Nhưng lần này, nàng ta lại liên quan đến ba vị hoàng tử, có thể đang nguy hiểm đến tính mạng.

Mặc kệ Thái Hậu nói gì đi nữa, Hoàng Thượng cũng không tha cho Tĩnh phi.

Hoàng Thượng nói với Triệu hoàng hậu: "Trước cho người nhìn. Chờ mấy đứa nhỏ hết bệnh rồi lại xử lý! Thái Hậu bên kia, người phái người đi nói một chút."

Triệu hoàng hậu: "Vẫn là thần thiếp tự mình đi nói thì tốt hơn." Triệu hoàng hậu biết Hoàng Thượng không kiên nhẫn giải thích cho Thái Hậu, nhưng nếu thật sự tùy tiện phái hạ nhân đi, thì đối với Thái Hậu cũng vô lễ, chính nàng đi sẽ thích hợp hơn.

"Làm phiền Hoàng Hậu!" Hoàng Thượng xác thật không muốn nói chuyện của Tĩnh phi với Thái Hậu nữa, mẫu tử hai người đã có ngăn cách.

Triệu hoàng hậu đem sự tình an bài tốt, liền mang theo người đi Từ Ninh Cung.

Chờ Triệu hoàng hậu kể cho Vương thái hậu, bà ấy không dám tin tưởng, "Tĩnh phi dám làm thế?"

Triệu hoàng hậu không nói chuyện tiếp. Cung ma ma vội an ủi: "Thái Hậu nương nương cũng là một mảnh mẫu tâm, lúc trước nói giúp cho Tĩnh phi vì nghĩ Nhị hoàng tử tuổi còn nhỏ mà không có mẫu thân thì tội nghiệp. Ai ngờ, Tĩnh phi không biết hồi cải còn làm ra việc bỉ ổi như vậy!"

Ý tứ chính là không trách Thái Hậu nương nương, là do bà ấy cũng là một mẫu thân, cho nên mềm lòng. Ai biết, Tĩnh phi một chút cũng không hiểu mảnh khổ tâm của Thái Hậu nương nương, dám làm ra việc này.

"Ai gia chỉ có mấy cái tôn tử, nếu xảy ra chuyện gì sao ai gia có thể ngẩng đầu nhìn liệt tổ liệt tông Tiêu gia!"

Wương thái hậu rơi nước mắt, "Đều là ai gia sai!"

Triệu hoàng hậu vội khuyên nhủ: "Mẫu hậu, sao việc này có thể do ngài? Đều tại Tĩnh phi dạy mãi không sửa, sai đều là nàng ta sai."

Nàng cũng không thể nói, đúng là vì lần trước Thái Hậu bao che, cho nên ngày hôm nay mới có tai họa như vậy.

Chuyện này xảy ra, trong lòng Triệu hoàng hậu cũng nôn nóng. Ba cái hoàng tử, vốn dĩ chỉ có năm hoàng tử, vậy mà nay lại bệnh hơn phân nửa. Còn có hoàng tử Triệu hoàng hậu nhìn trúng, làm cho Triệu hoàng hậu cảm thấy thật sự đau lòng.

Nàng chỉ có thể khô cằn an ủi Vương thái hậu, mặt khác không nói gì nữa.

Nói thật, trong lòng nàng cũng oán Vương thái hậu, vốn dĩ Tĩnh phi đã làm sai chuyện, chính người một hai bao che, hiện tại thì sao!

Tuy rằng trong cung, nhiều người không biết người bảo hộ Tĩnh phi, nhưng cũng có không ít người biết.

Triệu hoàng hậu còn rất nhiều việc, giải thích xong liền rời khỏi Từ Ninh Cung.

Nước mắt trên mặt Vương thái hậu cũng đã không còn, bất quá sắc mặt lại rất trầm.

"Hoàng Thượng nhất định đang trách ai gia." Vương thái hậu nói, người không lại đây có thể thấy được là đang trách bà.

Cung ma ma: "Hoàng Thượng lo lắng cho ba vị hoàng tử, trong lòng khó chịu sợ lại đây làm Thái Hậu nương nương cũng khó chịu theo, cho nên mới chưa có tới."

"Hừ, không phải lý do này, hẳn muốn trách thì trách đi. Ai gia là mẫu thân hẳn, làm gì có đứa con nào giận quá lâu với mẫu thân mình? Chỉ là không ngờ, Tĩnh phi nàng ta sẽ làm ra loại chuyện này."

Nhưng cũng tốt, có thể liên lụy Trường Xuân Cung, cũng không tồi.

Bà không tin, mỗi lần gặp chuyện Vô thị đều sẽ vượt qua.

Là một người mẹ, mất đi đứa con là vô cùng đau đớn chưa gượng dậy nổi, hoặc là sẽ càng điên cuồng phản công.

Cho nên Tĩnh phi khẳng định không sống nổi.

Vương thái hậu một chút cũng không có thương hại Tĩnh phi. Dù bị Hoàng Thượng trách cứ nhưng có thể trừ bỏ hai hoàng tử của Trường Xuân Cung, cũng là thực không tồi!

Nếu ba hoàng tử không còn tính mạng, như vậy Đại hoàng tử chỉ do cung nữ sinh, còn mang bệnh. Nếu về sau, Hoàng Thượng có thêm hoàng

tử, cũng phải xếp sau Ngũ hoàng tử.

Ngũ hoàng tử có thể có cơ hội được lập Thái tử, tuổi cũng lớn hơn các hoàng tử khác nữa.

Có đôi khi, hy sinh một chút lợi ích nho nhỏ, cái nhỏ đấy sẽ được cái lớn, lần này mua bán tuyệt đối có lời.

Cho nên, Vương thái hậu cảm thấy chính mình giữ lại Tĩnh phi là sai, nhưng sau lại cảm thấy lúc giữ lại Tĩnh phi thật quá đúng.

Không cần tốn nhiều sức cũng có thể giải quyết chuyện, còn không cần ô uế tay, loại chuyện này nói không chừng chính là ý trời.

Nếu là ý trời thì nên thuận theo trời.

Vương thái hậu nói: "Ai gia chỉ có ba tôn tử, nhưng đều sinh bệnh như thế. A Cung, nếu thái y chữa bệnh cho chúng có rảnh thì mời bọn họ đến. Ai gia muốn cẩn thận hỏi rõ, nhất định phải làm cho bọn họ chữa hết bệnh tôn tử của ai gia"

Cung ma ma: "Nô tỳ liền đi an bài ạ."

Những thái y chữa bệnh cho hoàng tử không cần cùng nhau vào phòng bắt mạch. Chẳng qua, lúc muốn ra tới, yêu cầu một lần nữa rửa mặt thay quần áo. Trường Xuân Cung bên này, có phòng chuyên cho thái y tắm rửa, cũng có nhóm thái giám hầu hạ.

Vương thái hậu hỏi mấy thái y một lần, đã biết đại khái tình huống.

Dù sao bà là tổ mẫu các hoàng tử, chỉ là hỏi liên khẳng định không thể nào nói nổi.

Triệu hoàng hậu mỗi ngày đều phải hỏi đến, Vương thái hậu nếu không hỏi, liền sẽ bị người ta nói là không coi trọng tôn tử.

Bên này, Lý Già La ở Trường Xuân Cung tự mình đút cho Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử uống thuốc.

"Hỗ Phách, ra bên ngoài nhìn chừng cho người vào." Lý Già La phân phó.

"Chủ tử, ngài thật sự muốn như vậy? Không phải thái y nói bệnh của tiểu chủ tử có thể trị tốt sao?" Hỗ Phách lo lắng nói.

"Có thể trị tốt, nhưng ta không muốn con ta về sau thân thể lại tái phát đến tình huống này. Bị lòng người làm cho cảm nhiễm, lần này là bệnh thủy đậu còn lần sau là gì? Vốn dĩ, ta muốn chờ chúng lớn hơn một chút mới cho bọn họ uống, chỉ là hiện tại ta đã chờ không kịp. Thừa dịp này, liền giải quyết. Người đến bên ngoài nhìn, chừng cho người xông vào!"

Hỗ Phách biết chủ tử một khi hạ quyết tâm liền không thay đổi, chỉ là lần này chủ tử cần phóng ra rất nhiều máu, thân thể có thể chịu nổi sao?

Nhưng vì an toàn về sau tiểu chủ tử, cũng không thể không làm.

Lý Già La trước kia sợ Vương thái hậu hoài nghi chính mình, hơn nữa con còn nhỏ, không cần sốt ruột. Ai biết, chuyện này xảy ra.

Chính là chuyện này có lẽ sẽ đánh mất bản khoản và nghi ngờ của Vương thái hậu. Hải tử nàng vẫn dễ dàng cảm nhiễm bệnh thủy đậu.

Lý Già La đâm một lỗ nhỏ trên cổ tay, máu tươi liền chảy ra chén thuốc.

Qua ba bốn ngày như vậy, Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử đều đã trải qua sốt nhẹ cùng nóng lên, đậu đã chậm rãi bắt đầu kết vảy.

Chờ thái y nói bệnh thủy đậu đã hết xong, Tam hoàng tử cùng Tứ hoàng tử chỉ cần tĩnh dưỡng mấy ngày thì tốt rồi.

Mà sắc mặt Lý Già La lại tái nhợt. Nhìn hai đứa nhỏ đã an toàn, Lý Già La mới yên tâm đi ngủ một giấc.

Chờ mấy ngày qua đi, Tam hoàng tử cùng Tứ hoàng tử khôi phục tinh thần, trên mặt Tam hoàng tử vảy cũng chậm rãi bóc ra, cũng may trong cung được đều là tốt nhất. Tam hoàng tử cùng Tứ hoàng tử tuổi nhỏ sẽ không lưu lại vết rỗ.

Những đồ vật Trường Xuân Cung từ trên xuống dưới mà Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử tiếp xúc qua, đều đốt cháy hết sau đó lại hoàn toàn rửa sạch một lần.

Lúc này Lý Già La mới mang theo Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử trở lại nhà.

Hoàng Thượng, Hoàng Hậu cùng nhau đến thăm. Thấy hai tiểu hoàng tử trừ gầy một ít, mặt khác một chút cũng không có vấn đề.

Triệu hoàng hậu cười nói: "Hiện tại Lạc nhi và Uyên nhi không có chuyện gì nữa, Hoàng Thượng cũng không cần lo lắng. Chỉ là phải hảo hảo bồi bổ cho chúng." Trước kia bị bệnh, hiện tại đều gầy một vòng.

Hoàng Thượng gật đầu, cảm thấy tất nhiên phải bồi bổ. Hơn nữa, Hoàng Thượng thấy Quý phi cũng thực suy yếu, liền nói: "Mấy ngày nay nghỉ ngơi cho tốt, không cần nhọc lòng chuyện bên ngoài."

Lý Già La gật đầu, sau đó hướng Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu nói: "Thần thiếp còn có việc muốn bẩm báo."

Hoàng Thượng: "Trước cứ nghỉ ngơi đi, chuyện khác sau hẵng nói." Mặt Quý phi tái nhợt, lúc trước rõ ràng rất hồng nhuận.

Lý Già La nói: "Hoàng Thượng, đây là chuyện quan trọng, không nói thần thiếp cũng không ngủ được."

Hoàng Thượng gật gù đầu, Lý Già La nhìn Tiểu Lục Tử cũng gật gù đầu, Tiểu Lục Tử liền đẩy một thái giám bị trói ném vào.

Triệu hoàng hậu hỏi: "Đây là?"

"Thần thiếp bẩm báo, người này là một thái giám chuyên làm công việc nặng của Trường Xuân Cung. Ngày thường, căn bản không ở trong cung thần thiếp hầu hạ, nhưng lúc thần thiếp cùng hai đứa nhỏ chữa bệnh, người này tới thay nước trà trong phòng. Muốn bỏ thuốc vào nước trà, nhưng bị người của thần thiếp phát hiện nên bắt lại. Thần thiếp cho người lục soát hẳn thì tìm ra một bao thuốc, hỏi qua thái y, thái y kiểm tra nói đây là dược tương nghịch với dược trị thủy đậu. Nếu Lạc nhi và Uyên nhi uống loại này, bệnh thủy đậu có khả năng trị không hết."

Người sau lưng thật đúng là ác độc, tiểu hài tử bị bệnh thủy đậu có cơ hội chữa hết, người này lại lợi dụng Trường Xuân Cung đang rối ren. Thần không biết quỷ không hay, muốn đổ loại dược này vào chén thuốc. Cuối cùng, Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử không chữa khỏi, cũng chỉ có thể nói là do mệnh không tốt.

Bởi vì không có loại trị bệnh thủy đậu tận gốc, nên rất nhiều tiểu hài nhi chết đi.

Như thế mọi người đều sẽ không hoài nghi.

Chỉ là Lý Già La từ lúc chiếu cố hai đứa nhỏ, dặn dò Hồ Phách và Tiểu Lục Tử nhất định phải kiểm tra kỹ thuốc uống.

Phân một người nấu thuốc, còn phải có một người ở xa đứng xem, để phòng khi người nấu có gì không khỏe hoặc là bị người khác dùng kế diệu hồ ly sơn thì người đứng xa vẫn có thể quan sát theo dõi được, nếu có kẻ giở trò xấu thì sẽ lập tức bắt được ngay.

Không phải Lý Già La chú trọng quá mức, nhưng nàng có hai hoàng tử. Trong cung có rất nhiều người muốn hai đứa nhỏ chết.

Hoàng Thượng nghe Lý Già La nói xong, liền ra lệnh Lưu Vĩnh Toàn: "Tra cho Trẫm!! Là ai to gan lớn mật như vậy."

Dám lợi dụng chuyện này, không xem thiên pháp ra gì!

Đã lâu Lưu Vĩnh Toàn không tự mình động thủ, cũng biết tình thế nghiêm trọng. Hắn quyết định làm thật mau để có kết quả.

Lý Già La bẩm báo chuyện này xong, mới cảm thấy toàn thân áp lực.

Hoàng Thượng và Hoàng Hậu nhìn Tam hoàng tử cùng Tứ hoàng tử, xác định là không có vấn đề.

Biết mẹ con ba người đều cần nghỉ ngơi. Nên không ở Trường Xuân Cung lâu.

Mà lúc Lưu Vĩnh Toàn đang lấy lời khai tên thái giám kia thì tên đó lại cắn lưỡi tự sát!

Hắn ta biết mình sống không lâu, trực tiếp cắn đứt đầu lưỡi.

Lưu Vĩnh Toàn cho người lục soát phòng nội thị, cái gì cũng không tìm ra, vô cùng sạch sẽ.

Không phải vì tiền tài, vậy thì vì cái gì?

Các thái giám làm việc nặng, căn bản không tiếp xúc đến chủ tử. Cho nên không thể có lý do Quý phi nương nương ngược đãi thái giám.

Tên nội thị này quan hệ với người khác không thân. Người chơi tốt với hắn chính là một nội thị cùng phòng khác, nội thị Tiểu Bàn.

Tiểu Bàn rất sợ hãi, hắn thật không biết người cùng phòng Tiểu Lý Tử lại làm ra loại chuyện này.

Ngày thường không phải rất thành thật sao. Thế nhưng lại làm ra loại chuyện muốn mất mạng này.

Tiểu Bàn bị dò hỏi, hần nhớ lại nói: "Bình thường Tiểu Lý Tử và nhiều người khác cũng giống nhau. Đến phiên hần quét dọn thì sẽ đi Trường Xuân Cung quét sân. Cũng không đi chỗ khác trong cung, có rảnh liền trở lại phòng. Tiếp xúc với người ngoài? Hình như không có. Hần là người hơi trầm cảm, cơ bản không bắt hòa với ai. Quê quán không có, người thân cũng không có."

Lưu Vĩnh Toàn hỏi hồi lâu, cũng không lôi được chuyện hữu dụng.

Lần này hần biết, nhất định Tiểu Lý Tử được người khác cài làm nội gián. Tìm được cơ hội hần sẽ xuống tay.

Lưu Vĩnh Toàn đưa điều tra ra bẩm báo Hoàng Thượng: "Hoàng Thượng, tình hình này nô tài cảm thấy thái giám Tiểu Bàn đã được đặt vào Trường Xuân Cung từ sớm. Lần này chẳng qua nhân cơ hội liền xuống tay. Kế sách này, rõ ràng là không có liên lụy đến ai, bất quá càng là người sạch sẽ càng có vấn đề."

Hoàng Thượng: "Trẫm sẽ cho người đi ra ngoài tra."

Chuyện này, dù sao cũng là do người trong cung làm hoặc là gia tộc sau lưng nữ nhân thực hiện.

An bài một cái nội thị tiến cung, giữ trong Trường Xuân Cung. Đợi Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử sinh bệnh liền lợi dụng.

Mà có bản lĩnh sắp đặt người vào cung thì chứng tỏ người này có thể lực lớn.

Hoàng Thượng quyết định giao chuyện này cho ám vệ đi tra. Vì đây là chuyện liên quan đến hai đứa con của hần.

Nếu là nữ nhân trong cung, hắn sẽ không dùng đến ám vệ.

Về phần Quý phi, Hoàng Thượng cho người đến báo, tên Tiểu Lý Tử này có chút quan hệ với Tĩnh Phi. Vì sự tình lần trước bị bại lộ, cho nên Tĩnh Phi mới ghi hận trong lòng, tìm cách thu mua Tiểu Lý Tử, ra lệnh cho hắn thừa cơ gian lận. Nhưng rốt cuộc hắn cũng chỉ là một thô sử nội thị nhỏ bé, chưa kịp động thủ đã bị bắt được.

Thật ra Hoàng Thượng rất tán thưởng cách làm ngoài sáng trong tối loại đi kẻ xấu này của Lý Già La. Như vậy không những đảm bảo an toàn, mà còn có thể bắt được kẻ có tội.

Lý Già La nghe kết quả là không có gì. Tuy rằng biết chuyện này không đơn giản như vậy!

Chỉ cần Hoàng Thượng cho công đạo, nàng liền tiếp thu. Dù sao nàng tuyệt đối không cho phép người khác thương tổn đến hài tử của mình.

Chuyện Tĩnh phi, Lý Già La cũng đã biết. Đến bây giờ Nhị hoàng tử bị bệnh còn chưa khỏe. Đây là kết quả Tĩnh phi muốn?

Sau khi Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử khỏi hẳn, Nhị hoàng tử bởi vì bản thân đã yếu từ nhỏ, rốt cuộc chịu không nổi, chết non.

Tĩnh phi biết được tin này lại khóc lại nháo lên, người có chút điên khùng.

Dù nàng điên khùng, Nhị hoàng tử vẫn không còn trên đời.

Người nàng trong cây giờ đã không còn trên đời, hơn nữa Hoàng Thượng cũng biết 'chuyện tốt' nàng làm, sao có thể tha cho nàng được?

Cho dù như vậy nàng cũng muốn sống, bởi có ai muốn mình chết đâu chứ?

Nàng chút nữa đã hại đến ba cái hoàng tử, Hoàng Thượng sẽ tha sao?

Cho nên chờ nhìn thấy Lưu Vĩnh Toàn mang theo người đưa rượu độc, chủy thủ* cùng lụa trắng đến. Cả người Tĩnh phi điên cuồng. Nàng còn không đến hai mươi tuổi, sao nàng lại có thể chết được?

* Chủy thủ: Dao nhỏ

Nàng là thiên kim đại tiểu thư Tả gia, nàng còn có Tả gia! Đúng rồi, Tả gia, tổ phụ và phụ thân. Nàng còn có nhà mẹ đẻ!

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Bí Mật

Editor: Mai Thái phi.

Beta: Thiên phi.

"Hoàng Thượng, thần thiếp muốn gặp Hoàng Thượng, thần thiếp muốn gặp Hoàng Thượng!"

Lưu Vĩnh Toàn nói: "Tĩnh phi nương nương, nô tài khuyên ngài vẫn nên ngoan ngoãn một chút, làm người ai không có lúc phải chết? Nếu nháo loạn khó coi, họa đến gia tộc, sẽ không còn đơn giản như bây giờ nữa. Nếu nương nương không lựa chọn được, nô tài có thể làm chủ thay nương nương, dùng rượu độc đi, chỉ đau trong chốc lát, mọi việc đều xong. Ngài xem thế nào?"

"Lưu công công, cầu xin người, ta muốn gặp Hoàng Thượng, ta thật sự có chuyện muốn nói với Hoàng Thượng, là chuyện rất gấp. Tổ phụ đã nói với phụ thân ta, sau đó trước khi ta tiến cung phụ thân nói cho ta biết, ta tuyệt đối không nói dối! Đối với Hoàng Thượng thật sự rất quan trọng!"

Chỉ cần có thể bảo vệ mạng của mình, Tĩnh phi không để ý cái gì nữa.

Lưu Vĩnh Toàn nói: "Lần trước ngài cũng nói gặp Hoàng Thượng, sao khi đó không nói?"

Khi đó không uy hiếp đến mạng của mình, nàng còn có nhị hoàng tử, còn có kế hoạch của nàng, cảm thấy mình còn có thể trở tay. Ai ngờ, sự tình

thành như vậy, nàng không muốn bị ban chết, nếu không nói, cái bảo mệnh phù sẽ không hiệu nghiệm!

Bảo mệnh phù chỉ có cơ hội sử dụng một lần, nàng đương nhiên muốn đến lúc mấu chốt mới dùng.

Lưu Vĩnh Toàn nói trong lòng, thật sự muốn cho Tĩnh phi này chết ngay lập tức. Nàng ta sao lại có nhiều chuyện như vậy, nếu nói với Hoàng Thượng cái gì đó, lại không chết, đây chẳng phải là người thật đáng ghét sao?

Tĩnh phi này, ngay cả khi nhị hoàng tử chết cũng chỉ khóc một trận. Hiện tại lại cương quyết muốn bảo trụ tánh mạng của mình, loại nữ nhân này, trừ chính nàng ta thì không để ý đến ai.

So với Quý phi nương nương, người ta vì đứa nhỏ của mình, cái gì cũng không để ý, cũng không sợ bị nhiễm bệnh, tự mình chăm sóc Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử.

Đã biết nếu người lớn bị lây nhiễm sẽ dễ dàng tử vong hơn, nếu không tử vong, bị bệnh thủy đậu nói không chừng trên mặt sẽ để lại dấu vết. Một cung phi, trên mặt mọc đầy vết sẹo, mọi ân sủng đều sẽ không còn.

Cho nên nói, người này thật không đáng để so sánh, Quý phi nương nương mới thực sự là một người nương tốt.

Nếu đem so sánh, Tĩnh phi ngay cả xách giày cho Quý phi nương nương cũng không xứng.

Lưu Vĩnh Toàn rất muốn cho Tĩnh phi nhanh chết đi, nhưng sự tình liên quan đến Hoàng Thượng, hắn không dám chậm trễ đại sự của ngài. Cho nên, hắn cho người trông coi Tĩnh phi, tự mình đi tìm Hoàng Thượng.

"Có chuyện trọng đại gì? Trẫm nghĩ nàng ta lại nói dối rồi." Hoàng Thượng nói, với những chiêu trò của Tĩnh phi, hẳn đã phiền chán lắm rồi.

Lúc này, nàng ta còn muốn bảo mệnh? Hại chết nhị hoàng tử cũng không cảm thấy hối hận, không cảm thấy quá đáng sao?

Một hung thủ giết người, còn muốn bảo mệnh, thật là buồn cười!

Lưu Vĩnh Toàn nói: "Hoàng Thượng, nô tài thấy Tĩnh phi không giống nói dối, đúng là có chuyện quan trọng, nếu không phải, nàng ta cũng trốn không được, không cần phải nói dối."

Chết ngay bây giờ hay chết muộn hơn một chút, cũng không có khác biệt lớn. Nếu Tĩnh phi dám giở trò, không phải nàng ta sẽ cũng chết sao?

Về phần nàng ta muốn làm hại Hoàng Thượng, đó chính là nói giỡn. Trên tay Tĩnh phi không có bất cứ vật gây án gì, còn bị người vây quanh. Hơn nữa nàng ta chỉ là một nữ nhân yếu đuối, dùng vũ lực với Hoàng Thượng, thật không đáng nhắc tới.

Cho nên, vì không muốn chậm trễ chính sự của Hoàng Thượng, Lưu Vĩnh Toàn vẫn khuyên Hoàng Thượng qua đó một chuyến.

Hoàng Thượng đến chỗ Tĩnh phi, Lưu Vĩnh Toàn cho mọi người ra ngoài, hẳn tự mình canh chừng ở bên ngoài, không để ai tới gần.

Tĩnh phi đang bị trói, muốn dùng thủ đoạn đùa giỡn gì cũng khó mà làm được.

Hoàng Thượng chán ghét nói: "Người có chuyện gì, hiện tại có thể nói. Đừng nói lời vô nghĩa, trẫm không có nhiều tinh lực nghe người nói những lời vô nghĩa như vậy."

"Hoàng Thượng, thần thiếp biết một bí mật, là về Hoàng Thượng! Chỉ là nếu thần thiếp nói ra, cầu Hoàng Thượng tha mạng cho thần thiếp, cho thần thiếp đi Hoàng Giác tự lễ Phật cũng được!" Tĩnh phi cầu xin.

Hoàng Thượng nói: "Người cho rằng người còn tư cách nói điều kiện với trẫm, người không nói cũng được, trẫm cảm thấy không cần phải lãng phí thời gian!" Hoàng Thượng xoay người muốn đi, Tĩnh phi vội vàng: "Thần thiếp nói, thần thiếp nói." Bây giờ Tĩnh phi mới biết, căn bản nàng ta không có tư cách nói điều kiện, chỉ có thể nói ra bí mật này, sau đó xem tâm tình của Hoàng Thượng. Nhưng nàng ta cũng có lá bài tẩy của mình.

"Hoàng thượng, tổ phụ của thần thiếp là đại thần của tiên đế, từng giữ chức Đại Lý Tự Khanh. Trong mười mấy năm ông ấy tra án, có một lần vào nửa đêm, không biết người nào đưa cho ông ấy một quyển sách ghi lại việc chẩn mạch. Quyển sách ghi chép việc chẩn mạch của các cung phi. Như thế không có gì kỳ quái, chỉ là quyển sách này còn ghi lại một việc, đó chính là Hoàng Hậu nương nương bị cung hàn(*) nghiêm trọng, cần điều dưỡng lâu dài. Tổ phụ Thần thiếp nhìn thấy cái này, cảm thấy đại họa ngập đầu, bởi vì vào thời điểm đó, Hoàng Hậu nương nương đã sinh ra một đứa con. Khi Hoàng hậu nương nương nhập cung bị cung hàn nghiêm trọng, như vậy không có khả năng mang thai đứa nhỏ, nhưng khi đó lại sinh một đứa nhỏ.

(*) Cung hàn: chứng Bào cung hư hàn trong y học cổ truyền, nguyên nhân do phú bẩm bất túc, hoặc phòng lao, sinh đẻ nhiều dẫn đến dương khí bất túc, bào cung mất sự nuôi dưỡng ấp áp, sự sinh hóa của khí huyết bất cập gây nên bệnh. (Trong trường hợp này Hoàng hậu bị "phú bẩm bất túc", không thể sinh con được)

Hơn nữa, quyển sách chẩn mạch này, vì sao lại đến tay tổ phụ thần thiếp khi đó đang là Đại Lý Tự Khanh? Sau vài năm điều tra, Thái Y viện có mấy thái y cáo lão hồi hương, tổ phụ thần thiếp cũng không biết là ai đem quyển sách này đặt trên bàn của ông ấy. Sự việc quá trọng đại, tổ phụ chỉ có thể giấu trong lòng, chưa bao giờ dám nói ra, đến một ngày trước khi ông

ấy mất đi, mới đem quyển sách này giao cho phụ thân thần thiếp, phụ thân thần thiếp cũng chưa từng lấy ra. Đến khi thần thiếp tiến cung, phụ thân vì để cho thần thiếp biết trong cung hung hiểm, đưa cho thần thiếp xem nó, sau đó lại cất đi."

Hoàng Hậu nương nương của Tiên đế, chính là Vương thái hậu bây giờ.

Bà ấy thế nhưng bị cung hàn nghiêm trọng?

"Nói hươu nói vượn!" Hoàng Thượng quát lớn: "Tĩnh phi, người vì mạng sống, cái gì cũng dám bố trí, trăm nghĩ người cũng không cần nói nữa, trăm lập tức cho người đưa người lên đường!"

"Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, thần thiếp không có nói sai, quyển sách kia thật sự là thần thiếp đã xem qua, ngài hãy tha thứ thần thiếp, thần thiếp lập tức tìm quyển sách đó cho ngài. Từ sau khi phụ thân thần thiếp mất, chỉ có một mình thần thiếp biết quyển sách đó ở nơi nào."

"Người dám uy hiếp trăm? Ý của người là, căn bản trăm không phải là nhi tử của Thái Hậu, Thái Hậu cũng không phải mẫu thân của trăm? Thật là chuyện nực cười, quyển sách kia chỉ là có người cố ý hãm hại, thế nhưng Tả gia các người lại xem là một món bảo vật. Nếu muốn làm thành bảo vật, lúc trước khi phát hiện nó, sao lại không nghĩ tất cả biện pháp đưa đến chỗ của Tiên đế?"

Lại ngẫm giấu đi, muốn đầu cơ kiếm lợi? Trăm nói các người thật biết tính toán. Tả gia có thứ này, cho nên đến thời điểm thích hợp, đưa một cô nương Tả gia vào cung. Người này chính là Tĩnh phi người, sau đó sinh hoàng tử, đây là bước thứ nhất. Khi hoàng tử trưởng thành, đến lúc muốn lập Thái Tử, các người liền đưa ra quyển sách kia, không phải uy hiếp trăm thì là uy hiếp Thái Hậu, làm cho nhi tử của người thuận lợi trở thành trữ quân(**). Quả nhiên là giỏi tính toán. Chỉ là trăm e ngại loại mưu kế này

sao? Trẫm thật muốn nhìn xem, có phải không có quyền sách của người, trẫm sẽ không phải là nhi tử của Thái Hậu!"

(**) Trữ quân là cách gọi trung lập tước vị dành cho người đã được chính thức chọn lựa để sau này nối ngôi Hoàng đế hay Quốc vương. (Theo Wikipedia)

Tĩnh phi nói: "Hoàng Thượng, thần thiếp nói là sự thật. Tổ phụ thần thiếp nói, năm đó là Vương gia một tay che trời, ông ấy căn bản là không dám đem chuyện này nói ra. Hơn nữa, ông ấy còn nói, hoàng thượng có thể là quân chủ, nếu nói ra, vậy thì đối với xuất thân của Hoàng Thượng có bất lợi, cho nên vẫn không lấy ra. Hoàng Thượng, ngài tha thần thiếp một mạng, thần thiếp tìm quyển sách kia cho Hoàng Thượng, sau đó Hoàng Thượng có thể dựa theo nó đi thăm dò, xem thần thiếp nói có đúng hay không. Chẳng lẽ Hoàng Thượng không muốn điều tra rõ chuyện này sao? Mấy chục năm nay nếu quả thật Hoàng thượng bị Thái Hậu che mắt, vậy mẹ đẻ của Hoàng Thượng là ai? Hoàng Thượng không muốn biết sao?"

Hoàng Thượng nói: "Nói chuyện nhảm nhí! Trẫm tuyệt đối không tin chuyện như vậy, trẫm cũng không cần quyển sách gì đó! Lưu Vĩnh Toàn, vào đi!"

Lưu Vĩnh Toàn nhìn Hoàng Thượng, Hoàng Thượng nói: "Tĩnh phi không bằng lòng lên đường, người đưa nàng một đoạn đường!"

"Hoàng Thượng! Hoàng...!" Lời Tĩnh phi bị chặn lại, không thể lên tiếng nữa.

Tĩnh phi tự cho là trong tay có vũ khí lợi hại, muốn dùng vào thời điểm mấu chốt nhất, nhưng đối với Hoàng Thượng mà nói, cho dù bí mật này là sự thật, cũng tuyệt đối không cho phép một phi tử biết. Cho nên Tĩnh phi nói càng nhanh, nàng ta lại chết càng sớm.

Người Tả gia, tự cho đó là thứ tốt, nhưng đó lại là bùa đòi mạng của bọn họ!

Nhưng nếu nói Hoàng Thượng không có chấn động, đó là không thể nào.

Nếu Hoàng Thượng thật sự không phải là nhi tử của Vương thái hậu, như vậy một số sự việc có thể giải thích được.

Vì sao Vương thái hậu luôn muốn cô nương Vương gia sinh hoàng tử.

Nếu Hoàng Thượng thật sự không phải là do Vương thái hậu sinh ra, như vậy Hoàng Thượng không có quan hệ huyết thống với Vương thái hậu. Bà ta muốn một hoàng tử có cùng quan hệ huyết thống với mình, đó là chuyện rất bình thường.

Hoàng Thượng nhớ tới rất nhiều việc khi còn nhỏ, Thái Hậu đối với mình tuy rằng cũng tính thân cận, nhưng đối với con cháu Vương gia lại thân cận hơn so với nhi tử là mình.

Khi đó cảm thấy mình là hoàng tử, về sau cũng là Thái Tử, cho nên phải uy nghiêm, mẫu hậu mới yêu cầu nghiêm khắc với mình.

Nhưng nếu như mình không phải nhi tử của mẫu hậu?

Nếu quả thật là như thế, hắn cũng không vội tìm mẹ đẻ của mình, mà muốn suy nghĩ một chút nên làm gì bây giờ!

Cho dù Vương thái hậu không phải là mẹ đẻ của mình, đó cũng là mẹ cả của mình.

Không phải hắn không hoài nghi mình không phải là nhi tử của tiên đế, mà bởi vì hắn và tiên đế có năm sáu phần giống nhau.

Cho nên hắn là nhi tử của tiên đế, đây là chuyện không thể nghi ngờ !

Nếu mình là người Tiêu gia, vậy nên không sợ bị người khác nói là tu hú chiếm tổ chim khách.

Về phần quyển sách kia, chính là không cần Tĩnh phi, hắn cũng có thể cho người của mình đi tìm.

Cho dù tìm không thấy, cũng tuyệt đối không cho phép người khác biết, người Tả gia thật sự chỉ có tổ phụ và phụ thân của Tĩnh phi biết sao?

Có lẽ vậy, bởi vì vài chục năm nay, không có bất cứ nửa chữ nào truyền ra ngoài.

Hoàng Thượng cũng không cần lo lắng, bởi vì nếu như mình thật sự không phải là con thân sinh của Thái Hậu, như vậy người nên lo lắng hắn là Thái Hậu. Nhi tử của Thái Hậu không phải do bà sinh, vậy thì vì sao muốn giả dạng thành do bà sinh? Bên trong này có thể có âm mưu gì hay không?

Có phải năm đó Vương thái hậu hại người nào, sau đó đoạt nhi tử của người đó?

Như vậy mẫu thân thân sinh của Hoàng Thượng là ai? Có phải bị Vương thái hậu hại rồi hay không? Chuyện này chỉ cần bị vạch trần, như vậy đối với Vương thái hậu mà nói, sẽ bị gièm pha, Hoàng Thượng là hắn không ảnh hưởng chút nào.

Chỉ là đề phòng người Vương gia ra sức một kích.

Đây là việc trước mắt Hoàng Thượng không muốn nhìn thấy, rất nhiều việc còn chưa được bố trí tốt, một khi loạn lên, thì toàn bộ sẽ bị rối loạn.

Nếu chuyện này do người khác cố ý hãm hại, như vậy mình vẫn là nhi tử của Vương thái hậu, hết thảy đều như cũ.

Nhưng trong lòng Hoàng Thượng, bất tri bất giác đã nghiêng về một bên.

Chỉ là lòng người có thiên hướng(***), sẽ mọc rễ ở trong lòng. Hoàng Thượng cảm thấy mình không cần nóng nảy, hẳn là cửu ngũ chí tôn, muốn tra cái gì còn không tra được sao?

(***) Thiên hướng: khuynh hướng lệch về một bên, thường có tính chất tự nhiên. (Theo wikitionary)

Tả gia ở kinh thành hiện tại gặp xui xẻo, bởi vì Tĩnh phi nương nương mưu hại hoàng tử, cho nên bị ban chết. Mà Tả gia cũng bị liên lụy, trực tiếp bị đoạt tất cả chức quan, hơn nữa bị đuổi ra khỏi kinh thành, không triệu kiến thì không được vào kinh.

Người Tả gia, được người hâm mộ bao nhiêu năm, nhưng xảy ra sự việc của Tĩnh phi, toàn tộc gặp tai ương.

Nghe nói Tĩnh phi hại người, kết quả lại hại chết đứa nhỏ của mình, người như vậy thật là làm cho người ta phỉ nhổ.

Tả gia thất hồn lạc phách rời khỏi kinh thành. Không bị lưu đầy đã là may lắm rồi.

Một gia tộc, vì một nữ tử có thể được vẻ vang, nhưng cũng có thể bởi vì một nữ tử, mà trở nên nghèo túng.

Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử hết bệnh rồi, mỗi ngày đều an dưỡng. Khuôn mặt đầy thịt cũng đã trở lại.

Sau khi Vương thái hậu biết tin tức này, cảm thấy có chút đáng tiếc. Nhưng rốt cuộc mình cũng là tổ mẫu của Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử, cũng phái Cung ma ma, tặng rất nhiều thuốc bổ, cho bọn họ tẩm bổ một chút.

Cung ma ma sau khi trở về, nói với Vương thái hậu: "Nô tỳ nghe nói, Tiểu Lý Tử là căn lười tự sát, cũng không nói gì."

Vương thái hậu cười lạnh nói: "Nô tài như vậy, có cũng được mà không có cũng không sao. Có thể được việc thì tốt nhất, không thành được cũng không liên lụy đến người khác, ai gia vốn cũng không coi trọng chuyện này."

Trong cung, nô tài như vậy, Vương thái hậu an bài không chỉ ở Trường Xuân cung này.

Thoạt nhìn, một chút cũng không làm người chú ý, mà cũng không được chủ tử coi trọng, không thu hút chút nào. Nhưng càng là người như vậy, càng dễ dàng có cơ hội, do đó cho một kích trí mạng.

Cho dù bị phát hiện, cũng sẽ không tra ra người đứng phía sau, bởi vì căn bản không có chỗ để tra. Đối với Vương thái hậu mà nói, bà chưa từng cho người trong cung mình, hoặc là người Vương gia tiếp xúc với những thái giám như vậy.

Đến thái giám kia cũng không biết chủ tử mình là ai, cho nên bắt được, thẩm vấn như thế nào cũng không ra được.

Nhất là trước khi đưa vào cung, đã nói cho bọn họ, nếu không chịu được tra tấn, thì nên lựa chọn tự sát, đó mới là phương pháp giải quyết tốt nhất.

"Bên Ngũ hoàng tử hết thầy đều tốt chứ?" Vương thái hậu hỏi.

Cung ma ma nói: "Vương thực viện chăm sóc rất tốt, trắng trẻo mập mạp, đặc biệt làm cho mọi người thích."

"Vậy thì tốt, người khác thích không quan trọng, Hoàng Thượng phải thích mới được. Ai gia chỉ ngắm trông, ngũ hoàng tử có thể mau mau lớn lên. Ai gia cũng có thể sống đến khi nhìn thấy ngũ hoàng tử lớn, như vậy, ai gia mới xem như được viên mãn."

"Thái Hậu nương nương thân thể khỏe mạnh, đương nhiên có thể sống đến khi ngũ hoàng tử thành tổ phụ." Cung ma ma cười nói.

"Như vậy ai gia không phải là lão quái vật sao? Làm người sống quá ngắn cũng không được, sống quá lâu cũng không được, không duyên có bị người ta ghét. Vẫn là sống đến lúc nên sống, đó mới là vừa lúc." Vương thái hậu nói.

"Nói với Vương thực viện, tiểu hài tử thân thể mảnh mai, mỗi ngày phải chú ý mỗi thỉnh thái y xem mạch, đừng cảm thấy phiền toái. Khi Ngũ hoàng tử trưởng thành, sẽ không cảm thấy phiền toái nữa."

Cung ma ma tự nhiên vâng lời.

Thái Hậu nương nương sợ Ngũ hoàng tử cũng giống mấy hoàng tử trước, nhiễm bệnh thủy đậu gì đó, khi đó sẽ thất bại trong gang tấc.

"Ai gia nghe nói, Lâm thái phi thường xuyên đi thăm Ngũ hoàng tử?" Vương thái hậu hỏi.

Cung ma ma thưa: "Từ sau khi Lâm Trang phi mất, Lâm thái phi rất đau đớn. Nhìn thấy Ngũ hoàng tử này, trong lòng mới có thể dễ chịu một ít."

"Cũng phải, bà ta cũng là người có số khổ, nếu thích Ngũ hoàng tử, Minh Nhã lại có quan hệ tốt với Trang phi, thăm thì cho thăm đi, chỉ cần đừng nói ra thì tốt rồi." Vương thái hậu nói: "Nhiều thêm một người thương Ngũ hoàng tử, so với thêm một người hận hân thì tốt hơn. Lễ tắm ba ngày và đầy tháng của Ngũ hoàng tử đều bởi vì Trang phi mất mà không tổ chức lớn, ai gia cũng không thể bạc đãi tôn tử của ai gi. Đến khi hân đầy tuổi, nhất định phải tổ chức thật lớn. Cũng không thể vì sinh thần của hân trùng với ngày mẫu phi hân mất đi mà ủy khuất tôn tử của ai gia, người chết tất nhiên hi vọng người sống sẽ ngày càng tốt hơn."

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Chúc Mừng

Edit: Chang Phi

Beta: Sutháiphi

Bởi vì Nhị hoàng tử bị chết non, cho nên cũng không có lễ tang gì, cứ thế đưa đi mai táng.

Không lâu sau, trong cung cũng không còn dấu vết gì của Nhị hoàng tử và Tĩnh phi nữa.

Viên Thục Hoa nói với Lý Già La: "Người nói xem nàng ta làm nhiều việc như thế, cuối cùng lại nhận lấy kết quả này. Rốt cuộc nàng ta có hối hận không?"

Chính mình đã không còn mạng, lại còn kéo theo cả hài tử. Nàng muốn hài tử còn chưa được đây. Còn người này đến tính mạng của hài tử của mình cũng không để ý.

Lý Già La lại biết trong cung này có không ít nữ nhân, chỉ coi hài tử là công cụ để tranh sủng. Nếu hài tử sinh bệnh, có thể mời Hoàng Thượng đến thăm, các nàng thà rằng thường xuyên làm cho hài tử sinh bệnh vặt, dù sao cũng không thể mất mạng, lại còn có thể làm Hoàng Thượng không quên mình.

Những chuyện như vậy vẫn thường gặp, nhưng Tĩnh phi còn lợi hại hơn. Quyết tâm đánh cược một lần, nếu thành công nàng ta có thể trở lại Trọng

Hoa Cung. Nhưng không nghĩ tới lại thất bại, khiến cả nàng cùng hài tử đều mất mạng.

Lý Già La đối với Tĩnh phi không có một chút đồng tình, nếu không phải Hoàng Thượng ban chết cho Tĩnh phi, Lý Già La cũng nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng ta. Bởi vì lần này thiếu chút nữa nàng ta đã hại được mẹ con nàng. Đối với Lý Già La trong cung này, hai đứa nhỏ chính là người thân nhất của nàng. Cho dù chỉ xảy ra chuyện nhỏ gây ảnh hưởng tới đứa nhỏ, nàng cũng sẽ rất đau lòng.

Mười lăm tháng tám, tết Trung Thu năm nay làm lớn, chủ yếu là để xua đi đen đui trong cung. Năm nay, Trang phi đã chết, Tĩnh phi cũng bị ban chết, lại còn bị chết mất một hoàng tử. Làm cho mọi người cảm thấy u ám trong lòng, cho nên ngày hội càng được yêu cầu làm lớn hơn.

Để cho không khí náo nhiệt, xua tan đi không khí âm trầm này. Các mệnh phụ chỉ cần đủ phẩm cấp cũng đều được vào cung tham dự.

Vân thị mang một tin tức tốt cho Lý Già La, đó chính là Võ Uyển Đình đã có thai.

Tin tức này đối với Lý Già La mà nói có hay không cũng không khác gì. Nhưng đối với Vân thị thì là tin tốt vì Võ Uyển Đình là cốt nhục của bà ta, hơn nữa Võ Uyển Đình cũng có quan hệ huyết thống với Quý phi nương nương. Bà ta tiến cung báo một tiếng với nàng cũng chỉ có chỗ tốt chứ không xấu.

Lý Già La nghe xong nói "Cũng tốt, khai chi tán diệt, sau khi trở thành mẫu thân, tính tình có thể trầm ổn chút ít."

Vân thị thầm nghĩ, còn muốn trầm ổn bao nhiêu nữa? Hiện tại, Uyển Đình đã có vẻ mặt u ám, trở lại nhà mẹ đẻ giơ tay nhắc chân đều rất quy củ. Hơn nữa so với trước kia cũng nói ít đi rất nhiều, theo bên người còn có hai ma ma giáo dưỡng.

Vân thị thấy vậy cũng rất đau lòng, nhưng cũng không có cách nào, dù sao như vậy mới tốt cho nữ nhi.

Lý Già La biết ý của Vân thị chẳng qua chuyện này cũng chỉ là dẹt hoa trên gấm. Cho nên chọn chút đồ vật và dược liệu, để cho Hồ Phách mang theo tặng cho Võ Uyển Đình.

Người Liên gia rất quý củ con dâu trong nhà không được ra cổng lớn, không vào cổng trong. Trừ phi là đi dự tiệc, mới có thể đi ra tới đại môn.

Võ Uyển Đình từ ngày đầu tiên gả tới vẫn không ngừng gây rối, vi phạm gia quy. Cả cách làm người và cách nói chuyện cũng không khiến cho người khác yêu thích được. Liên thái thái cũng chính là mẹ chồng của Võ Uyển Đình, trực tiếp cầm gia quy bắt Võ Uyển Đình chép một trăm lần, sau đó mới dạy dỗ tiếp.

Khi đó, Võ Uyển Đình cùng trượng phu mình đang trong thời kỳ tân hôn ngọt ngào. Võ Uyển Đình không chịu bị quản giáo, nên không nói gì với mẹ chồng, mà trực tiếp cáo trạng với trượng phu.

Bởi vì khi còn nhỏ tình cảm đối với cha mẹ rất tốt, ngày thường nếu mẩu thân và tổ mẩu nổi lên xung đột, thường thường là phụ thân chống lưng cho mẩu thân. Cho nên Võ Uyển Đình cũng cảm thấy mình và trượng phu cảm tình thật tốt, trượng phu nàng nhất định sẽ bênh nàng.

Ai biết không như mong muốn, trượng phu nghe xong lại bực mình, cảm thấy thê tử sao có thể nói mẩu thân của mình không phải. Liền mắng cho thê tử một trận, một hai bắt thê tử phải học hết mọi củ cho tốt.

Sau đó buổi tối liền ngủ lại thư phòng, không để ý đến Võ Uyển Đình. Hiệp thứ nhất, toàn bại!

Bởi vì nàng không chép xong quy củ thì nhị gia Liên gia sẽ không trở về. Làm cho từ trên xuống dưới Liên gia, cảm thấy Võ Uyển Đình không tốt,

lại còn cùng với trưởng phu tách ra ngủ riêng.

Nàng là con dâu mới trong nhà, da mặt cũng mỏng, chỉ có thể là cẩn răng chép đủ một trăm lần gia quy của Liên gia.

Sau khi giao cho Liên thái thái, Liên thái thái nhìn bản gia quy, nói nàng chép cũng tạm được, nhưng tính tình vẫn táo bạo về sau phải kiềm chế hơn. Thế là nàng lại phải theo Liên thái thái ăn chay niệm Phật vài ngày, Liên thái thái mới bỏ qua cho nàng.

Sau trận này đã làm cho Võ Uyển Đình mặt xám mày tro. Muốn trở về cáo trạng nhưng ở Liên gia nếu không phải ngày lễ, ngày tết hoặc là có yến hội gì, thì con dâu của Liên gia đều không được phép bước ra khỏi đại môn nửa bước.

Gả cho người liền trở thành con dâu nhà người ta, không thể tự do về nhà mẹ đẻ nữa.

Võ Uyển Đình tạm thời bị ngăn cản nhưng trong lòng vẫn không phục. Ban đầu, nàng cũng không muốn nghĩ dựa vào Quý phi, vì dù sao nàng cùng Võ Uyển Trinh cũng có mâu thuẫn không thể hoà giải. Nàng tự cho là mình thanh cao nên khinh thường nhắc đến Võ Uyển Trinh với người khác.

Nếu nàng gả cho Liên gia nhị thiếu gia thì phía trên nhất định có Liên gia đại thiếu gia. Võ Uyển Đình lại khinh thường đại tẩu của mình, nàng cảm thấy nàng ta quá quy củ, không thú vị, hơn nữa xuất thân cũng không cao. Cho nên trong lòng nàng không có một chút tôn kính nào với đại tẩu.

Ngày thường gặp mặt đều nhàn nhạt, đại thiếu phu nhân Liên gia cũng không so đo với nàng. Bởi vì trước khi Võ Uyển Đình được gả vào, nàng cũng biết tính tình nàng ta như thế nào.

Không sai, đại thiếu phu nhân đã hỏi thăm qua. Nhưng nàng cũng không để bụng, dù sao đã vào Liên gia, sớm muộn gì cũng sẽ trở nên quy củ.

Võ Uyển Đình cùng đại thiếu phu nhân giao đấu, có thắng có bại, nhưng tổng thể là thua nhiều, thắng ít.

Bởi vì đại thiếu phu nhân có quy củ hơn, lại còn có hài tử, mà Võ Uyển Đình là dâu mới trong nhà, hài tử vẫn chưa có. So về tư lịch, so về kính phục của hạ nhân, đều không bằng người, cho nên Võ Uyển Đình lại đại bại.

Hơn nữa theo thời gian chậm rãi trôi qua, bụng nàng vẫn luôn không có động tĩnh gì, làm trong lòng cũng có chút lo lắng.

Bất quá Liên gia có chỗ tốt là không có đích trưởng tử sinh ra, liền không thể có con vợ lẽ. Lúc này mới làm Võ Uyển Đình cảm thấy gả đến Liên gia vẫn là có chỗ tốt.

Lo lắng chuyện không có con nối dòng làm cho Võ Uyển Đình lập tức ngừng đấu. Lần này mang thai, liền báo tin cho mẹ đẻ. Vân thị đến thăm nàng, còn cảm tạ Liên thái thái bao dung cho tính tình của Võ Uyển Đình.

Nữ nhi của mình mình biết, nàng như vậy, nhưng Liên gia cũng không có đối xử tệ với nàng. Còn chờ nhiều năm, rốt cuộc đến khi nữ nhi mình có mang vẫn chưa con vợ lẽ.

Cho nên dù Liên gia rất hà khắc, nhiều quy củ, nhưng Vân thị cũng không hối hận. Chính bởi vì nhiều quy củ, cho nên mới không làm chuyện sủng thiếp diệt thế gì.

Nữ nhi của mình nếu gặp phải người như vậy, tính tình nhất định sẽ càng táo bạo! Nói không chừng còn không ở yên tại Liên gia nổi nữa.

Võ Uyển Đình gặp được Hồ Phách, Hồ Phách đem quà tặng giao cho hạ nhân ở bên cạnh. Liên thái thái dẫn theo hai con dâu quỳ xuống tạ ơn.

Dù sao cũng là Quý phi nương nương ban thưởng. Hơn nữa Võ Quý phi không chỉ cho con dâu thứ, mà đến con dâu cả cũng được ban thưởng.

Trước kia, Liên thái thái chưa từng vào cung gặp Võ Quý phi nương nương. Bởi vì Liên lão gia nhà họ là Ngự Sử, không nên qua lại với người trong hậu cung.

Chính Liên đại nhân, ngày thường cũng không có qua lại gì với Võ gia, càng không cần phải nói đến mối quan hệ với Quý phi nương nương.

Mấy năm nay, Võ Quý phi cũng không làm ra chuyện gì không thể tha thứ, trừ bỏ tương đối được sủng ái ra. Lại nói nàng còn sinh được hai hoàng tử, cũng được xem như là có cống hiến cho huyết mạch hoàng gia.

Trong cung tuyển phi, mục đích chủ yếu không phải là muốn kéo dài huyết mạch hoàng gia sao? Người ta đã làm được, người khác cũng không thể nói được cái gì.

Huống chi, cũng chưa từng nghe nói Võ Quý phi là cái loại hồ ly tinh mê hoặc người khác gì.

Cho nên Liên thái thái đối với con dâu hai vẫn có chút khoan dung. Trước kia sợ nàng ý vào mình có tỷ tỷ ở trong cung được sủng ái, liền không chịu quản giáo. Ai biết người ta lại không đề cập một chút gì tới Quý phi tỷ tỷ ở trong cung. (Thực ra là Võ Uyển Đình khinh thường dính líu với Quý phi, tiếc là Liên thái thái không biết được suy nghĩ thực của Võ Uyển Đình.)

Lần này sau khi tặng đồ cho Võ Uyển Đình, nàng ta vẫn có chút nghĩ một đằng nói một nẻo. Nhưng Lý Già La cũng mặc kệ, đưa ban thưởng là sau khi mình biết 'tin tức tốt', nên tỏ vẻ một chút. Nếu như thân muội muội có tin tức tốt, mà mình mặc kệ không hỏi, khẳng định sẽ làm cho người ta lên án.

Bất quá chỉ là thưởng vài thứ, nàng cũng sẽ không đau lòng. Trước đây nàng thưởng đồ cho người khác cũng khá nhiều đi.

~~~~~

"Mẫu thân Tín Vương phi? Nàng tìm bốn cung làm gì?" Lý Già La mới chỉ tiếp xúc với Tín Vương phi ở yến tiệc trừ tịch. Khi đó Tín Vương phi muốn xin một bộ quần áo Lạc Nhi đã mặc qua, nàng mới để cho Hồ Phách chuẩn bị.

Từ lúc đấy nàng cũng rất ít gặp Tín Vương phi. Càng không cần nói đến mẫu thân Tín Vương phi, nàng trước kia cũng chưa có nói chuyện cùng bà.

Mẫu thân Tín Vương phi là Hồ thái thái dòng dõi thư hương, trượng phu là Hồ lão gia giữ chức Hàn Lâm. Nếu đã trình thẻ bài, chắc là đã đi gặp Triệu hoàng hậu trước rồi. Lý Già La cũng không từ chối gặp Hồ thái thái.

Hồ thái thái ở bên ngoài chờ, còn sợ mình quá đường đột, làm Quý phi không vui. Không nghĩ tới Quý phi nương nương vẫn gặp mình, Trường Xuân Cung quả nhiên không tồi, đại khí trang nhã, nhưng Hồ thái thái cũng không dám nhìn nhiều.

Tuy rằng là mẫu thân của Tín Vương phi, nhưng tình hình của Tín Vương phi ở vương phủ tất cả mọi người đều biết.

Hồ thái thái bái kiến Quý phi nương nương, nhìn Quý phi một cái phát hiện Quý phi rất đoan trang, không có chút nào giống bộ dáng của sủng phi. Ước chừng ở trong lòng Hồ thái thái, sủng phi phải bộ dạng như hồ ly tinh vậy. Đây cũng là nàng kinh nghiệm bà lấy được từ chỗ của con rể Tín vương kia.

Cho nên có đôi khi loại kinh nghiệm này cũng không chính xác, ấn tượng của Hồ thái thái đối với Quý phi nương nương cũng tốt lên, hơn nữa

Quý phi nương nương còn giúp nữ nhi mình một ân tình. Lần này bà lại đây chính là để tạ ơn.

Lý Già La cười: "Hồ thái thái nói sáng nay Tín Vương phi vừa mới sinh con trai rồi sao?"

Tin tức này khẳng định là mới đưa vào trong cung, bằng không sao Lý Già La có thể không biết.

Hồ thái thái cười tủm tỉm: "Đúng vậy, rạng sáng nay đã sinh, được hơn bảy cân, là một tiểu tử mập mạp. Cũng nhờ nương nương cho Vương phi quần áo, bằng không Vương phi nào có được chuyện tốt như vậy?"

Đây là nói đến chuyện lúc trước nàng cho Tín Vương phi quần áo của Lạc Nhi. Thật sự là quá trùng hợp đi, nào có chuyện xin được bộ quần áo nam hài là có thể sinh được nhi tử?

Lý Già La vội nói: "Đây là phúc khí của chính Tín Vương phi, bốn cung có giúp được gì đâu."

Hồ thái thái vội xua tay: "Nương nương đối với chúng ta chính là đại ân đại đức, chúng ta sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ. Bởi vì Vương phi không tự mình tạ ơn được, thần phụ ở chỗ này xin được khấu đầu với nương nương." Hồ thái thái nói xong, liền quỳ xuống dập đầu ba cái với Lý Già La.

Lý Già La vội cho người đỡ Hồ thái thái đứng dậy: "Tạ lễ này của ngài quá nặng rồi, Hồ thái thái không cần khách khí như vậy, bốn cung thật sự không có làm được cái gì."

Chuyện sinh hài tử này là chuyện của nam nhân và nữ nhân. Hơn nữa sinh nam hay sinh nữ, đều năm mươi năm mươi ai biết sẽ sinh nhi tử hay là nữ nhi đâu.

Nhưng Hồ thái thái lại cảm thấy Quý phi nương nương quá khách khí. Phải biết rằng, Tín Vương phi sinh được nhi tử, về sau địa vị càng vững chắc. Tín vương có con vợ cả, không biết cao hứng đến cỡ nào hơn nữa có con vợ cả rồi ai còn muốn con vợ lẽ nữa.

Trước kia, địa vị của nữ nhi bà ở Tín vương phủ không ổn, không phải là vì không có sinh được nhi tử sao? Hiện tại có nhi tử rồi, mấy con hồ ly tinh ở Tín vương phủ còn dám bất kính với nữ nhi mình nữa sao?

Lúc chưa có sinh nhi tử, người khác đều nhìn nữ nhi mình với ánh mắt đồng tình cùng đáng thương. Hiện tại sinh được nhi tử rồi, xem các nàng còn dùng ánh mắt như vậy nữa không!

Cho nên Quý phi nương nương chính là đại ân nhân của nhà bọn họ. Nàng chỉ dập đầu lạy ba cái, vẫn là nhẹ.

Rốt cuộc cũng tiễn được Hồ thái thái không ngừng cảm tạ kia đi. Lý Già La thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Bởi vì ở trước mặt Hồ thái thái, nàng cảm thấy có chút chột dạ. Lúc trước cho Tín Vương phi cũng không phải là quần áo cũ của Lạc Nhi. Chắc là được cho quần áo, trong lòng Tín Vương phi an ổn thoải mái, nên mới dễ dàng hoài thai.

Nhưng nếu muốn nói, bởi vì bộ quần áo kia có hiệu quả thần kỳ như vậy, thật đúng là chê cười.

Hồ phách cũng cười ha hả, nói với Lý Già La: "Chủ tử, ngài nói người Hồ gia có thể nói ra ngoài hay không? Nếu thế chỗ của nương nương chẳng phải thành Tổng Tử Quan Âm, người tới tìm nương nương muốn xin quần áo cũng thật nhiều đi."

Tiểu Lục Tử nghe xong nói: "Nương nương là chủ tử của chúng ta, người có tư cách tới xin đồ vật có được mấy người đâu? Cho nên nương

nường không cần phải lo lắng, người muốn cự tuyệt liền cự tuyệt, không cần sợ đắc tội với ai."

Hồ phách nghe xong gật đầu: "Lời này nói rất đúng, nếu ai cũng lại đây xin quần áo, Trường Xuân Cung chẳng phải là thành chỗ người đến người đi tùy tiện sao? Cho nên chúng ta không cần phải lo lắng."

Lý Già La cười: "Nếu từ chối không được, thì đợi các nàng cảm thấy không chuẩn, sẽ không tìm bốn cung xin nữa."

Chỉ cần một người sinh được nữ nhi, liền biết chuyện này không đúng nhiệt tình cũng sẽ biến mất. Nhưng mà cũng giống như Tiểu Lục Tử nói, không phải ai cũng có thể tìm mình xin đồ vật. Thân phận cao vẫn thật tốt, hơn nữa trong hậu cung này, không phải ai cũng có thể xin tiến cung được.

"Nói cho cung nhân của Trường Xuân Cung cung nhớ kỹ. Đừng tham chút đồ vật, tùy tiện đáp ứng người khác cái gì, đến lúc đó bốn cung biết được sẽ nghiêm trị không tha!"

Từ chỗ của Quý phi nàng không chiếm được đồ vật, khó chắc sẽ không đánh chủ ý lên hạ nhân. Muốn lấy một bộ quần áo cũ của tiểu hoàng tử cũng không phải là việc khó gì.

Không nói cho bọn họ biết, bọn họ sẽ cảm thấy không phải chuyện quan trọng gì. Đến lúc đó bị người lợi dụng sẽ không tốt, cho nên phải cẩn thận, mới có đứng vững được ở hậu cung.

Tiểu Lục Tử cùng Hồ Phách đều đáp ứng, sẽ nhắc mọi người chú ý.

Bất quá, chờ lúc Hoàng Thượng lại đây. Lý Già La đem chuyện này nói giỡn cùng Hoàng Thượng. Chủ yếu không phải sợ người bên ngoài, mà là sợ người trong cung sau khi biết chuyện này, vì cầu tử, liền đến Trường Xuân Cung xin xỏ. Nữ nhân trong cung cũng nhiều, vì tránh những phiền toái không cần thiết, nàng nói trước cho Hoàng Thượng biết.

"Hoàng Thượng, ngài nói nếu như tất cả mọi người đều tin, đều lại đây muốn xin quần áo cũ của Lạc Nhi thì phải làm sao bây giờ? Không cho cũng không tốt, nhưng nếu cho, đến lúc đó sinh không được nhi tử, chẳng phải là lại muốn oán hận thần thiếp thì sao?"

Hoàng Thượng nói: "Loại sự tình này, sao chỉ bằng một bộ quần áo là có thể thành? Về sau nếu ai lại đây tìm người muốn xin, thì để cho người đi tìm trăm, trăm đồng ý mới được." Hoàng Thượng cũng biết chuyện này khẳng định sẽ có phiền toái, từ Tam hoàng tử cùng Tứ hoàng tử bị bệnh thủy đậu. Hoàng Thượng càng quan tâm đến Trường Xuân Cung hơn. Hơn nữa tiểu hài tử đã bị lên thủy đậu, về sau suốt cuộc đời cũng sẽ không tái phát nữa, cơ hội lớn lên cũng cao hơn so người khác.

"Nhớ kỹ, người là Quý phi, trong cung này, trừ Thái Hậu cùng Hoàng Hậu, không có người nào dám làm gì người!" Hoàng Thượng nói.

Tác giả có lời muốn nói: Nếu ai xuyên vào Võ Uyển Đình, cũng thật khó xoay chuyển càn khôn.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Dính Phúc Khí

Edit: Như Sung Dung

Beta: Nguyễn Chiêu Nghi

Nói đến chuyện Tín Vương Phi mang thai, đúng là có rất nhiều người hỏi thăm nên biết được. Mặc dù người bên ngoài không tiến cung, nhưng thật sự có kẻ vẫn đến Trường Xuân Cung xin quần áo.

Còn có vài lão nhân bảy tám năm không sinh sản ở trong cung.

Lý Già La không biết nói gì cho phải, mấy người này, Hoàng Thượng căn bản là không đi qua bên các nàng. Chẳng lẽ một mình các nàng có thể tự sinh con hay sao?

Chẳng lẽ các nàng cho rằng có được quần áo, Hoàng Thượng sẽ bị hấp dẫn hay sao? Cái này cũng thật quá vớ vẩn.

Tóm được cơ hội này, thời điểm Hoàng Thượng đến Trường Xuân Cung, vừa vặn có người đến cầu quần áo, Hoàng Thượng đã hung hăng răn dạy một hồi, nói là các nàng rảnh rồi không có việc gì làm, lại làm những chuyện như vậy, trực tiếp xử phạt theo cung quy.

Lời Hoàng Thượng nói ra là thánh ý, từ sau khi bị Hoàng Thượng răn dạy, trong cung không còn ai tới cầu quần áo, Lý Già La được thanh tĩnh không ít.

Kỳ thật chuyện này, nếu tin là có thì có, không tin thì không có.

Trên đời làm gì có loại phương pháp cầu con này? Hoàn toàn không cần cứ.

Bất quá, bọn họ đa số là muốn dính một chút phúc khí mà thôi. Bởi vì Võ Quý Phi liên tiếp sinh được hai cái hoàng tử, đồ vật của nàng đương nhiên là có dính chút phúc khí.

Vương Thái Hậu lại nói là vợ vẩn!

Bất quá, Vương Thái Hậu cũng không có đi răn dạy Võ Quý Phi, bởi vì trong chuyện này Võ Quý Phi cũng không có làm việc gì sai trái, nếu răn dạy nàng vậy chính là đi gây sự vô cớ.

Ai biết Vương Thái Hậu đang nói việc này quá vợ vẩn, Thừa ân công phu nhân Trần thị lại tiến cung tới bái kiến Thái Hậu.

Đang nói được một lúc, thì Thừa Ân công phu nhân Trần thị bỗng ấp úng nói ra thỉnh cầu của mình.

Vương Thái Hậu vừa nghe xong, nổi trận lôi đình.

Thừa Ân công phu nhân tới là vì muốn cầu quần áo: "Nếu có thể được dính một ít phúc khí, cầu được rồi cũng sẽ thấy nhẹ lòng"

Sở dĩ Thừa Ân Công phu nhân đến cầu Vương Thái Hậu, là vì cháu dâu nhà mẹ đẻ nàng tuy rằng sinh được bốn hài tử, nhưng đều là nữ nhi. Đến bây giờ nhà mẹ đẻ nàng vẫn chưa có đích tử, cho nên tấu tâu nhà mẹ đẻ nàng nghe nói Tán Vương Phi bụng nhiều năm không có động tĩnh, lại chỉ vì một cái áo của Tam Hoàng Tử mà một lần đã mang thai con trai, hóa giải đi nỗi buồn suốt nhiều năm từ khi gả vào Tán Vương Phủ của nàng.

Cái này gọi là thà rằng tin có, chứ đừng tin không. Lần này, vị cháu dâu kia lại có mang, vừa nghe tin của Tán Vương phi liền đến Thừa Ân công tìm Thừa Ân công phu nhân, cầu nàng tiến cung. Nghĩ lại mọi chuyện,

cũng chỉ cầu một bộ quần áo của Tam hoàng tử, tốt xấu gì cũng có thể làm vị cháu dâu kia an lòng.

Ở dân gian cũng có một cách nói, đem quần áo cũ của tiểu hài nam đặt dưới gối, sẽ dễ dàng mang thai con trai.

Huống chi, chuyện của Tam hoàng tử, trong Tín Vương phủ đã có người chứng minh rồi.

Cho nên Thừa Ân công phu nhân liền mặt dày nói ra, dù sao cũng đâu có tổn thất gì, không phải sao?

Vương Thái Hậu tức giận đến không chịu được, hai người này sao lại ngu xuẩn đến vậy, một hai bộ quần áo là có thể giải quyết chuyện này sao?

Thừa ân công phu nhân Trần thị nhìn Vương Thái Hậu hồi lâu không nói gì, liền nói thêm: "Nương nương, cũng chỉ là một bộ quần áo, Quý Phi cũng là con dâu ngài, nếu ngài muốn, khẳng định nàng ta sẽ cho. Cháu dâu của thần thiếp liên tục sinh ra bốn nha đầu, nếu lần này vẫn là nha đầu, thì phải làm sao? Nếu như vậy Trần gia chúng ta chẳng phải sẽ không có đích tử?"

Không có đích tử, tước vị sẽ không có người kế thừa, chẳng lẽ cho con vợ lẽ kế thừa, từ chim sẻ biến thành phượng hoàng, đó là tổn thất rất lớn nha.

Tuy rằng Thừa Ân công phu nhân biết Vương Thái Hậu kiêng kỵ Vô Quý Phi, ngày thường hai người này một chút xung đột cũng không có.

Nhưng Vương Thái Hậu là mẹ của Hoàng Thượng, nhóm cung phi đương nhiên cũng phải kính nể vài phần.

Cho nên Trần thị cảm thấy chuyện này rất đơn giản, nếu không phải nghe nói Hoàng Thượng đã lên tiếng không cho người đến tìm Quý Phi xin

quần áo, thì nàng đã tự mình đi cầu.

Sở dĩ đến cầu Thái Hậu, bởi vì lời nói của Thái Hậu đủ phân lượng. Cho dù Hoàng Thượng đã ra lệnh, nhưng chỉ cần Thái Hậu lên tiếng, tất cả đều không thành vấn đề.

Vương Thái Hậu thấy Trần thị đang nhìn chăm chăm mình, chỉ có thể nhắm mắt lại, nói: "Ai gia đã biết."

Vậy là Thái Hậu đã đáp ứng rồi? Thừa Ân công phu nhân tâm trạng cực tốt, vẻ mặt cũng không che được nét vui mừng, nhìn Vương Thái Hậu nói: "Nương nương, không bằng cầu nhiều một chút, đến lúc đó cũng cho Minh Nhã một bộ?"

Trần thị đương nhiên hy vọng nữ nhi của mình cũng có thể một lần là được con trai.

Vương Thái Hậu nghiêng răng nghiêng lợi, phải cố gắng lắm mới không chửi ầm lên. Nữ nhi nhà người vĩnh viễn cũng không thể sinh con! Cho dù có một trăm bộ quần áo, cũng không sinh được!

Vốn dĩ Trần thị muốn bà đi tìm Võ Quý Phi cầu quần áo, bà đã cảm thấy rất mất mặt, hiện tại còn nói mấy lời này. Vương Thái Hậu cố nén lửa giận: "Ở ngoài cung thì cũng thôi, dù sao cũng là tập tục. Nhưng trong cung này, Hoàng Thượng đã nói như vậy, chả nhẽ người muốn Minh Nhã bị người khác để ý sao? Nàng vốn dĩ đang nuôi nấng Ngũ hoàng tử, lại vì vài lời nói khó nghe liền đi cầu mấy bộ quần áo, nếu để cho người khác thấy thì làm thế nào? Nói nàng không thích Ngũ hoàng tử, tất cả chẳng qua là muốn dựng tiếng tốt? Người bảo sau này nàng làm sao đối mặt với Hoàng Thượng? Nếu Hoàng Thượng chán ghét nàng, còn có thể cùng nàng 'sinh hài tử'?"

Phi tần trong cung và nữ nhân ngoài cung giống nhau sao? Biết rõ Hoàng Thượng đã lên tiếng còn dám đối nghịch, đó là không đặt Hoàng Thượng

vào mắt. Còn nữa, Vương gia cùng người bình thường giống nhau sao?

Thừa ân công phu nhân Trần thị do quá quan tâm tiền đồ của nữ nhi, cho nên có cái cơ hội tốt, liền nghĩ làm sao để nữ nhi mình cũng có một phần. Nghe Vương Thái Hậu nói thế, cũng nhanh phản ứng lại, vội vàng thỉnh tội, "Là thần thiếp hồ đồ, sau này thần thiếp sẽ không như vậy nữa."

Muốn sinh hài tử còn phải dựa vào tâm ý của Hoàng Thượng, nếu Hoàng Thượng không thích, thì sinh hài tử có ích lợi gì?

Chỉ cần Hoàng Thượng chịu thân cận với nữ nhi mình, tự nhiên sẽ có đứa nhỏ thôi.

Hơn nữa bên cạnh nữ nhi mình còn có một Ngũ hoàng tử, Hoàng Thượng vì Ngũ hoàng tử, cũng sẽ thường xuyên đến thăm nữ nhi mình.

Trần thị tiến cung là bởi vì cháu dâu tuổi đã lớn, sinh được bốn khuê nữ, thai này nếu không thành, như vậy rất có thể là sẽ không có đích tử, cho nên mới vội vàng như vậy.

Trần thị cũng không phải muốn xin cho Vương Minh Nhã vài bộ quần áo, nữ nhân trong cung không ai là đơn giản, lỡ như làm hại nữ nhi mình thì phải làm sao?

Người bên ngoài thì khác, bọn họ và người bên ngoài không thù không oán, đây còn là đường đường chính chính, kiểu gì cũng không thể giở trò xấu.

Vương Thái Hậu để Trần thị đi thăm Vương Minh Nhã, lại hít vài hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh.

Cảm giác khi mình đi cầu Võ Quý Phi, Vương Thái Hậu cảm thấy thật khó chịu. Cung ma ma nói: "Sao phải đi cầu? Ngài là mẹ của Hoàng Thượng, Võ Quý Phi tự mình đưa lên tới đó là chuyện thường tình. Dựa

theo cách nói bên ngoài, ngài chính là mẹ chồng của Võ Quý Phi, mẹ chồng yêu cầu cái gì, thì Võ Quý Phi không phải nên ngoan ngoãn mang đồ đến đây?"

Vương Thái Hậu là người sĩ diện, bà sợ khi mình đến đó cầu đồ, người trong Trường Xuân Cung sẽ biết, sau đó sẽ cười thầm trong lòng.

Cho nên khi nghĩ đến việc này, Vương Thái Hậu lại buồn bực, yêu cầu này của Trần thị cũng không phải quá khó khăn, người ta đã đến tận cửa cầu, nếu bà cự tuyệt thì cũng chẳng có ảnh hưởng gì lớn. Nhưng là Trần thị có chút quan hệ với nhà mẹ đẻ bà, nếu từ chối thì có chút không tốt.

Chuyện con nối dõi luôn luôn là chuyện lớn, nếu mình không đáp ứng xin giúp, sau này cháu dâu nhà mẹ đẻ Trần thị sinh được con trai, Vương Thái hậu vẫn có thể nói những lời đồn đãi về quần áo kia đều là vô căn cứ, dù sao cũng không liên quan đến bà.

Cái chính là, lỡ như sinh ra một nữ nhi thì sao? Đây chính là vấn đề! Đến lúc đó nhà mẹ đẻ Trần thị không con nối dòng, chắc chắn sẽ trách tội lên đầu bà. Bọn họ chắc chắn sẽ cho rằng nếu lúc trước Thái hậu mở miệng xin đồ, thì sẽ không có kết quả như vậy.

Vương thái hậu đến lúc đó hiển nhiên là đắc tội người ta.

Kỳ thật trong lòng Vương Thái Hậu cũng rất rõ ràng, tìm Võ Quý Phi cầu đồ vật, so với không đi cầu đồ vật, tuyệt đối là lợi lớn hơn hại.

Đến lúc đó nếu thực sự không giống với suy nghĩ của bà, Võ thị đúng là người may mắn, nói không chừng người gặp xui xẻo là bà.

Nhưng khi nghĩ đến chuyện đi tìm Võ thị cầu đồ, trong lòng Vương Thái Hậu lại không vui.

Thôi, Vương thái hậu thầm nghĩ, nếu cứ mãi sĩ diện, khẳng định rất bất lợi với mình. Bà vẫn nên nói chuyện với Hoàng thượng, đến lúc đó Hoàng thượng đi tìm ai cầu đồ vật cũng không liên quan đến bà.

Lại nói, nếu thật là đi cầu đồ, Võ Quý Phi sẽ dám chê cười bà sao?

Nàng ta không muốn sống nữa mới dám chê cười bà.

Vì thế thời điểm Hoàng Thượng tới Từ Ninh Cung thỉnh an, Vương Thái Hậu liền nói chuyện này với Hoàng Thượng.

"Ai gia cảm thấy chuyện này là vô căn cứ, nhưng mợ người đã đến cầu ai gia, tình huống nhà mẹ đẻ nàng là như vậy, người cũng nên giúp người ta an ổn sinh hạ hài tử."

Hoàng Thượng cười nói: "Nếu như sinh ra không phải đích tử, vậy mọi tội lỗi đều đổ lên đầu chúng ta?"

Vương Thái Hậu vội nói: "Chuyện đó thì có gì lạ, chúng ta không phải là Tổng Tử Quan Âm, thứ này cũng là do bọn họ chủ động muốn, cho bọn họ đã là ân điển đối với bọn họ, cũng đâu có ai cam đoan nhất định sẽ sinh ra đích tử? Nếu như có ai nói như vậy, ai gia sẽ không bỏ qua cho người đó. Tin tưởng Trần gia là người hiểu lý lẽ, bất quá họ cũng chỉ muốn được an lòng. Cháu dâu nhà mẹ đẻ của mợ người bởi vì sinh ra bốn khuê nữ, lần mang thai này cực kỳ không ổn định, người đã gầy rất nhiều. Người Trần gia sợ nàng không đợi được đến ngày sinh, lại nghe được chuyện ở Vương phủ, cho nên mới bảo mợ người đến cầu ai gia, coi như là làm việc thiện tích đức cho con cháu đi, nếu như về sau sinh con gái, lương tâm chúng ta cũng không có cắn rứt."

Vương Thái Hậu thầm nghĩ, nhi tử này của mình, quả thật đã yêu thích Võ thị kia, đem mọi trách nhiệm đều đẩy cho người khác. Về sau nếu sinh ra vẫn là con gái, đều không liên quan đến mình.

Kỳ thật là Đế Vương, ai dám trách tội? Có thể cho người đồ vật, đã là ân điển.

Hoàng đế chính là đang muốn nói rõ, đồ vật có thể cho, nhưng là cho đồ vật, các người sinh nam sinh nữ đều không liên quan đến bọn họ.

Nam nhân yêu thích, suy nghĩ vì một nữ nhân, Vương Thái Hậu đối với Võ thị càng kiên kị.

Nhưng khi nghĩ tới nhà mẹ đẻ Võ thị, Vương thái hậu lại yên tâm, một đứa con trai kế thừa cũng không có, thì lấy tư cách gì để so sánh với Vương gia? Hoàn toàn không có tư cách!

Không nói tới môn sinh Vương gia khắp thiên hạ, nhóm đệ tử Vương gia ai cũng có tiền đồ, còn có các môn sinh cũ làm quan khắp cả nước. Võ gia sao, chỉ có một người làm Huyện thái gia, còn không biết là đang ở cái góc xó xỉnh nào, một chút trợ giúp cũng không có, không cản đường cản lối liền "A di đà phật".

Hoàng Thượng và Vương thái hậu nói rõ ràng, sau đó đi Trường Xuân Cung, tìm Lý Già La lấy mấy bộ quần áo cũ của Tam hoàng tử.

Lý Già La có chút kỳ quái, lúc trước Hoàng Thượng không phải nói, ai xin cũng không cho hay sao?

Sao bây giờ lại muốn?

Hoàng Thượng có chút dở khóc dở cười, nói: "Là mẫu hậu muốn, trăm dù sao cũng phải cho mẫu hậu một chút mặt mũi, bà đã tự mình mở miệng, trăm cũng không thể cự tuyệt, bất quá người yên tâm, trăm đã nói rõ với mẫu hậu, sinh nam sinh nữ, đều không liên quan đến chúng ta."

Hoàng Thượng không phải sợ người nhà Trần gia tức giận, bọn họ cũng không dám, mà là sợ Thái Hậu làm khó làm dễ Quý Phi. Thái Hậu cũng đã

mở miệng nếu chẳng thu được gì, đến lúc đó lại gây khó dễ cho Quý Phi.

"Cũng chỉ là mấy bộ quần áo cũ, nếu mẫu hậu muốn, thần thiếp đương nhiên sẽ chuẩn bị tốt."

Đương nhiên là không thể cho quần áo Lạc Nhi đã mặc qua, để Hồ Phách lấy một bộ quần áo mới đem đi làm thành cũ, lần này cũng giống với lần trước, Hồ Phách làm rất dễ dàng.

Bởi vì sợ có người tới lấy, mà người đến lại là người không thể cự tuyệt. Cho nên Lý Già La đã âm thầm phân phó Hồ Phách làm cho tốt.

"Hoàng Thượng, nếu Thái Hậu đã tìm ngài nói, vậy khẳng định là Thái Hậu không thích đến đây, nếu thần thiếp sai người đưa đến Từ Ninh Cung, Thái Hậu chắc sẽ cảm thấy không được tự nhiên. Không bằng Hoàng Thượng sai người đưa qua đi?" Lý Già La nói.

Hoàng Thượng nghe xong cười nói: "Việc này thì có gì khó, bảo Lưu Vĩnh Toàn tự mình đưa qua đi. Lưu Vĩnh Toàn, người tới, đem quần áo này đưa qua chỗ Thái Hậu. Nhớ kỹ, trăm muốn người đích thân đưa."

Lưu Vĩnh Toàn vội đáp ứng, sau đó liền mang quần áo kia đến Từ Ninh Cung.

Hoàng Thượng cười nói: "Trăm thật nên tìm Tín Vương tính sổ, bằng không sự tình sẽ ngày càng phức tạp." Để cho tất cả mọi người đều biết. Không phải người trong Tín Vương phủ tiết lộ ra ngoài, thì còn ai nữa?

Mà Hồ thái thái ôm cháu ngoại mình, thích đến không chịu được.

Tín Vương Phi ở cũ, Hồ thái thái cũng thường xuyên tới thăm nàng. Bởi vì Tín Vương Phi sinh con trai, Tín Vương đối Tín Vương Phi khá hơn nhiều. Nhìn thấy nhạc mẫu cũng là vẻ mặt ôn hoà, vốn dĩ đang muốn đến

phòng thăm nhi tử của mình, lại gặp Hồ thái thái tới, Tín Vương liền lui ra ngoài.

Tín Vương Phi đối với Hồ thái thái có chút tức giận, sao lại có thể đem chuyện này nói cho tất cả mọi người trong kinh thành biết. Trong kinh thành, có rất nhiều người tới Tín Vương phủ xin bộ quần áo kia, nếu không có Vương gia ra mặt đem bộ quần áo kia lưu trữ cho nhi tử mình, đã có rất nhiều người cùng tranh nhau một bộ quần áo mà đầu rơi máu chảy.

Cho nên Tín Vương Phi bất mãn nói mọi chuyện với Hồ thái thái, phía mình xảy ra nhiều phiền toái như vậy, bên Quý Phi chẳng phải là càng phiền toái? Người ta đã giúp mình, mà mình lại đem nhiều phiền toái như vậy cho người ta, này đúng là không nên, nàng định sau khi ở cử xong liền đi tìm Quý Phi thỉnh tội.

Hồ thái thái biết tâm tư nữ nhi, nàng nói: "Nương làm như vậy, cũng là vì báo đáp Quý Phi. Người nghĩ đi, cứ như vậy, tất cả mọi người đều nói Tam hoàng tử là người có phúc khí, về sau thời điểm lập Thái tử, cũng có thêm một cái lợi thế."

Hồ thái thái đọc khá nhiều sách vở cũng biết cái gì là ý trời, Võ Quý Phi không có nhà mẹ đẻ làm điểm tựa, bà có thể giúp được việc gì liền giúp việc đó. Dù sao chuyện này cũng là thật sự, bà lại không có nói sai, hơn nữa nói ra, ngày tháng sau này của nữ nhi ở vương phủ càng tốt, sau này các yêu tinh ở Tín Vương phủ muốn hại cháu ngoại bà, cũng phải suy nghĩ lại, đây chính là phúc khí của Quý Phi nương nương mang tới. Các nàng tự nhiên sẽ kiêng kị vài phần, giảm được rất nhiều phiền toái.

"Nương, nếu là Quý Phi không muốn, ngài như vậy không phải gây thêm trở ngại cho Quý Phi hay sao?" Tín Vương Phi nói.

Hồ thái thái nói: "Lập Thái tử cũng không phải đơn giản như vậy, ta làm như vậy chính là tạo cho Tam hoàng tử một cái lợi thế, nếu ta cái gì cũng

không làm, cơ hội này Tam hoàng tử làm sao có được? Hơn nữa, Quý Phi sinh được hai hoàng tử, nàng không tranh người ta tự nhiên cũng sẽ xem nàng là cái đinh trong mắt. Phía trước có Đại hoàng tử, không chỉ không có chỗ dựa mà còn là một con ma ốm; Nhị hoàng tử bệnh tật nay cũng đã mất mạng; Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử nói chỗ dựa chỉ có mẹ đẻ là Quý Phi thánh sủng không suy, người cảm thấy người ta sẽ buông tha cho mẹ con nàng? Chúng ta đều biết đạo lý, Quý Phi sao có thể không hiểu? Chẳng qua hiện tại Hoàng Thượng còn trẻ, các hoàng tử còn nhỏ thôi, chờ thêm mười mấy năm nữa, người xem đi, lúc đó mới chính thức bắt đầu. Chuyện này có lợi với Quý Phi và Tam hoàng tử, chúng ta có thể liên giúp, như vậy mới là báo đáp ân tình của Quý Phi."

Hồ thái thái nói mấy lời này, đa số là nghe Hồ Hàn Lâm nói, hiện tại ở trước mặt nữ nhi, Hồ thái thái cũng không chút sợ hãi nào nói ra.

Dù sao bà cũng đã làm, một chút cũng không hối hận. Nếu muốn nữ nhi và cháu ngoại được sống tốt, đương nhiên phải đứng cùng phe với Quý Phi nương nương.

Còn nữa, thân thể Quý Phi tốt, nói không chừng về sau còn có thể sinh thêm mấy vị hoàng tử, khi đó càng có thể yên tâm.

Quý Phi được Hoàng thượng sủng ái, có thể nói địa vị vững như bàn thạch.

Nếu như Quý Phi thất sủng, còn có đến mấy hoàng tử chống lưng, cũng không sợ sau này sẽ sống cực khổ.

Cái này, Hồ thái thái cũng không nói ra, miễn cho nữ nhi mình còn đang ở cỡ lại nhọc lòng.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Quyên Thiện

Editor: Tâm Hiền tần

Beta: Sutháiphi

Nhân dịp trưởng tử của Tín vương đầy tháng nên hân mở tiệc mừng, Hoàng thượng sai thái giám cận thân đi đưa lễ vật đã làm cho bữa tiệc càng thêm náo nhiệt hơn. Ai cũng biết hoàng thượng rất coi trọng Tín vương nên rất nhiều người đến tham dự.

Đương nhiên người đến Tín vương phủ không ai dám hỏi bí quyết sinh con của Tín vương phi nữa, vì điều này còn có quan hệ đến Tam hoàng tử. Nghe nói vì việc này mà Tín vương được Hoàng thượng gọi vào cung 'răn dạy' một phen.

Nhưng đến tiệc đầy tháng lần này, Hoàng thượng vẫn sai người tới ban lễ vật, có thể thấy hoàng thượng cũng không thật sự tức giận Tín vương.

Bên chỗ Vương thái hậu thì báo cho Thừa ân công phu nhân Trần thị là đừng tìm Quý phi xin quần áo nữa. Chuyện này mà truyền ra ngoài thì bà làm gì có mặt mũi đi gặp người khác.

Vào tháng chạp lễ tết sắp đến, ở kinh thành đổ vài trận tuyết lớn, sau đó có nơi báo lên một số người bị lạnh chết vì mấy trận tuyết này. Còn có vài căn nhà, phòng ốc làm bằng cỏ nên bị sụp xuống.

Hoàng thượng và các quần thần vì chuyện này mà bận rộn hân lên, dù sao cũng sắp tới tết rồi nên không thể để cho lão bách tính không có nhà

đón năm mới mà cảm thấy đen đui, tinh thần sa sút mang xui xẻo vào đầu năm.

Lục bộ bắt đầu làm việc gấp rút, Hộ bộ lo chuyện tiền bạc, Công bộ phái người tu sửa nhà cửa, phòng ốc bị sụp còn không thì an bài nạn dân đi đến nơi khác ở. Tóm lại không thể để người đang sống sờ sờ lại bị lạnh chết.

Ở kinh thành hầu môn thế gia nhiều, Vương gia đi đâu dùng tiền riêng giúp nạn dân. Vì đã có Vương gia làm gương nên các thế gia, công hầu khác cũng sôi nổi nhiệt tình quyên tiền, quyên quần áo. Lại làm cho thanh danh của Vương gia trong thời gian ngắn bay cao.

Một số mệnh phụ phu nhân tới Từ Ninh cung bái kiến Vương thái hậu, ca ngợi Vương gia lần này làm việc nhân nghĩa, tỏ vẻ cả kinh thành này Vương gia nhân hậu nhất.

Wương thái hậu chỉ mỉm cười. "Ăn bổng lộc của vua thì phải vì vua phân ưu, đó là chuyện nên làm."

Wương thái hậu đối với hành động lần này của Vương gia rất vừa ý, vừa làm cho Hoàng thượng vui, thanh danh lại còn được nâng cao. Bà cùng Minh Nhã ở trong cung cũng cảm thấy tâm tình thật tốt.

Phải biết rằng tuy thanh danh không phải vàng bạc châu báu nhưng so với những thứ đó lại quan trọng hơn nhiều, đâu ai có thể dùng tiền mua được thanh danh tốt.

Đã mấy năm nay cũng đã tới thời điểm nên lập Thái tử, thanh danh tốt đối với những người đọc sách mà nói là rất quan trọng.

Mà nhà mẹ đẻ của Võ thị sao có thể so sánh với Vương gia? Lúc này lại đi quyên tiền thực chất cũng chỉ bắt chước người khác mà làm thôi.

Lâm thái phi bởi vì Ngũ hoàng tử được Minh Nhã nhận làm con nuôi, nàng ta cũng rất tốt với Ngũ hoàng tử cho dù trước kia Lâm thái phi có cảnh giác với Vương gia nhưng bây giờ đã phai nhạt nhiều.

Bà thường xuyên lui tới Từ Ninh cung của Vương thái hậu, nói gì thì nói Ngũ hoàng tử và Vương thái hậu cũng có quan hệ huyết thống. Cho nên nếu muốn hẳn sau này có tương lai tốt, thì Lâm thái phi chắc chắn phải cố gắng tạo quan hệ tốt với Vương thái hậu.

Trước kia lúc tiên đế còn sống hai người có chút tranh đấu, hoặc là nói thời điểm Lâm Trang phi ngày trước cũng vì hậu vị mà luôn xích mích với bà ta. Nhưng giờ Lâm Trang phi đã mất, lưu lại Ngũ hoàng tử nên Vương thái hậu và Lâm thái phi là đồng minh với nhau.

Lâm thái phi biết, nếu Vương thực viện không sinh được con, thì tiền đồ của Ngũ hoàng tử phải dựa vào Vương gia. Cho nên lần này Lâm thái phi tới là để thương lượng với Vương thái hậu: "Người trong cung có cần quyền tiền không? Tốt xấu gì cũng có thể tỏ vẻ trước mặt Hoàng thượng."

Vương thái hậu nghe vậy gật đầu: "Chuyện này đúng là việc thỏa đáng cần làm, nhưng ta không tiện ra mặt. Hay là nói Hoàng hậu dẫn đầu quyền tiền trước, rồi chúng ta làm theo vậy thì danh chính ngôn thuận rồi."

Lâm thái phi cười. "Thái hậu khiêm tốn rồi, thiếp thân nghĩ ngài nên dẫn đầu mới đúng. Dù sao ngài cũng là mẫu thân của Hoàng thượng, danh chính ngôn thuận ngài, mở miệng thì ai dám nói gì?"

Lâm thái phi mong Vương thái hậu quyền góp đầu tiên là vì mong muốn công lao của Hoàng hậu sẽ ít đi. Có Vương thái hậu, Vương thực viện không lo không nổi bật được, nếu nàng ta có được sự nổi bật thì Ngũ hoàng tử có thể có được chỗ tốt.

"Trong cung cũng đang sửa soạn ăn tết rồi, Hoàng hậu còn phải lo toan nhiều việc. Ngài là Thái hậu làm chuyện tốt này cũng coi như giúp Hoàng

hậu nương nương phân ưu. Hoàng hậu có mẹ chồng như ngài cũng nhẹ nhàng không ít."

Vương thái hậu nghe vậy cười, không nói gì thêm.

Nhân lúc Hoàng thượng và Hoàng hậu qua thỉnh an bà, thì bà đã đưa tiền của mình cho họ, còn chủ động yêu cầu giảm chi tiêu của mình xuống một nửa. Vương thái hậu nói: "Tuy tăng không nhiều nhưng cũng coi là ít tâm ý của ai gia".

Hoàng thượng nghe vậy sắc mặt trịnh trọng hẳn: "Chi phí hằng ngày của mẫu hậu vẫn giống như cũ đi. Nếu trường hợp khẩn cấp thì chi phí của trẫm có thể giảm đi một phần ba."

Hoàng hậu vội nói: "Hoàng thượng không thể làm vậy, thân thể ngài là vàng là ngọc. Đại sự triều đình đang chờ ngài giải quyết, sao chi phí hằng ngày có thể giảm được? Thần thiếp nghĩ thân là quốc gia chi mẫu thì hẳn nên giảm chi tiêu của mình. Trang sức mỗi tháng của thần thiếp không cần nhiều như vậy, thần thiếp nghĩ một tháng, một cung đổi thành ba tháng một cung vậy. Tiền đó có thể dùng để an bài nạn dân, dù sao cũng là thuế nhân dân nộp giờ dùng để cứu họ là đúng thôi."

Vương thái hậu nghe xong nói: "Hoàng hậu, các người ngày nào cũng làm lụng vất vả, sao có thể giảm? Vẫn là nên bắt đầu từ ai gia. Hoàng hậu nếu không chê ai gia tự chủ trương thì hãy để ai gia dẫn đầu việc này, trong hậu cung tùy vào tâm ý mỗi người mà góp tiền nhiều hay ít. Sau khi nhận được tiền quyên góp thì tổng lại xem được bao nhiêu rồi chia đều cho nạn dân. Cũng coi như chúng ta làm gương tốt, Hoàng hậu thấy thế nào?"

Triệu hoàng hậu thầm nghĩ, người đã nói như vậy rồi nếu ta không đồng ý, thì sẽ thành ta không hề thương tiếc các nạn dân hay sao? Không xứng làm quốc mẫu.

Cho nên Triệu hoàng hậu cười: "Mẫu hậu nói cũng có lí, con dâu thấy ý này không tồi."

Nàng nhất định không tranh đoạt hư danh, bởi vì hư danh càng nhiều tích tụ lâu ngày sẽ làm cho người khác phản cảm. Vương gia kia ở bên ngoài làm việc này không nói, bà ta ở trong cung cũng lại bắt chước làm theo. Chắc chắn bà ta muốn kéo Vương thực viện lên nên lợi dụng cái lợi trong chuyện này.

Quả nhiên, Thái hậu nói thêm. "Quý phi có Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử cần chăm sóc. Mặt khác Đức phi, Ninh phi, Nghi phi đều có thể đi theo giúp đỡ, nhưng ai gia cho rằng Vương thực viện rất hiểu rõ ai gia. Ai gia muốn làm gì thì nó là người hiểu rõ nhất, có thể giúp ai gia một phần. Hai người các người thấy thế nào?"

Hoàng thượng nói: "Vậy thì làn theo ý mẫu hậu đi."

Hoàng hậu cũng đành chấp nhận: "Tất cả đều nghe mẫu hậu."

Triệu hậu vừa về đến Khôn Ninh cung thì sắc mặt tỏ ra không tốt lắm. Vương thái hậu rõ ràng là thiên vị cháu ngoại của mình, lần này bà ta muốn làm gì đây? Chẳng lẽ muốn bắt lấy cơ hội này để cho Vương thực viện được sủng ái? Hừ, đúng là mơ mộng.

Triệu hoàng hậu thầm nghĩ chuyện này nàng không ra mặt cũng tốt, vốn dĩ trong cung cũng không có mấy người được sủng ái. Gia thế trong nhà các nàng lại tốt, tiền tài nhà mẹ đẻ tất dồi dào. Nhưng mà đại bộ phận phi tần còn lại thì không như vậy, vì bọn họ không được sủng ái nên cái gì cũng phải dùng tiền từ nhà mẹ đẻ, hoặc là hỏi thăm tin tức, hoặc là muốn biết Hoàng thượng đang yêu thích ai.

Chính là muốn làm cái gì cũng đều cần tiền, hơn nữa vì không được sủng nên bị rất nhiều người cao hơn đạp xuống, bị kẻ hầu khinh bỉ. Chỉ sợ là mỗi ngày ăn cơm thừa canh cặn. Đặc biệt là phân vị thấp như mỹ nhân, tài tử

trở xuống, tiền tiêu hàng tháng ít, còn không được gặp nhà mẹ đẻ nên tiền là thứ thiết yếu để sống. Nay bọn họ lại bị giảm chi tiêu, sợ là sẽ thảm lắm đây.

Cho nên nếu Vương Minh Nhã muốn tiếp nhận vụ này, nàng rất muốn nhìn xem nàng ta sẽ lấy được thứ gì tốt.

Không lâu sau Lý Già La cũng biết việc Thái hậu muốn giảm chi phí trong hậu cung xuống một nửa để quyên tiền cho nạn dân.

Lý Già La nói: "Hắn Vương thực viện cũng có một phần trong đây chứ?"

Tiểu Lục Tử thưa: "Thái hậu nói vì Vương gia đã quyên tiền nên Vương thực viện làm chuyện này chắc cũng biết một chút nên cho nàng ta theo giúp mình."

Kì thật nếu muốn làm việc thiện như quyên tiền thì Vương gia kia có thể sai người làm giúp hoàng thượng, nhưng không lẽ triều đình lại không tìm ra người làm được sao? Không lẽ người phủ Nội vụ ăn lương nhưng không làm được gì? Tuyệt đối không có khả năng.

Lần này Vương thái hậu tưởng giúp Vương thực viện làm một việc công đức, thông qua đây lại cho bách tính biết nàng Vương thực viện thiện lương tốt thế nào. Có khi còn nhân cơ hội này tăng phẩm cấp cho nàng ta.

Lý Già La hỏi: "Hoàng hậu có nói gì không?"

Tiểu Lục Tử trả lời: "Nô tài đã hỏi qua, Hoàng hậu nương nương đã đồng ý chuyện này. Thái hậu gọi cả Hoàng thượng và Hoàng hậu vào Từ Ninh cung nói chuyện, một lúc sau thì được cả hai đồng ý việc này."

Hiện giờ hỏi thăm tin tức của Từ Xuân cung đã không còn khó với Lý Già La nữa. Huống chi Thái hậu không hề lén lút mà quang minh chính đại gọi đế hậu vào.

Lý Già La gật đầu, Hoàng hậu khó có thể từ chối được việc này. Nhưng không biết thủ đoạn của nàng ta sẽ lợi hại hay không đây, mình nên phụ đây giúp một tay nhỉ, chuyện lần trước nàng chưa hồi báo được cho bọn họ đâu.

Triệu hoàng hậu né xa ba thước, Vương thái hậu dẫn đầu nhưng lại lấy lý do mình lớn tuổi nên có rất nhiều lần cho gọi Vương thực viện qua cùng bà ta thương lượng, rốt cuộc hai người này lại bàn chuyện gì đây.

Mà Đức phi, Ninh phi cùng Nghi phi cùng nhau hiểu, lần này Vương thái hậu muốn cất nhắc chất nữ nhà mẹ đẻ cùng Vương Thực Viện tranh phong. Đây tuyệt đối là cách làm không sáng suốt cho nên tam phi trên cơ bản là nghe nhiều, làm ít. Để Vương Thực Viện rất nhiều quyết định.

Nghi phi ngầm nói với Ninh phi: "Xem ra chuyện lần này nếu làm tốt, Vương thực viện có thể trở thành một trong tứ phi." Lúc trước Vương hiền phi chả có công lao gì cả mà chỉ cần nhờ nhà mẹ đẻ là đã nằm trong tứ phi. Bây giờ Vương thực viện làm những chuyện này tốt, nàng ta còn nuôi dưỡng Ngũ hoàng tử, vậy thì hẳn bay lên cao là chuyện trong khả năng.

Ninh phi nói: "Cứ chờ đi, chuyện này không đơn giản đâu."

Ngày thường Vương thái hậu đối với Ninh phi cũng không tồi, còn làm chủ đưa Tứ công chúa cho Ninh phi nuôi dưỡng. Nhưng những việc tốt lại không có phần cho Ninh phi, vậy nên nếu Tứ công chúa là hoàng tử thì cũng không có phần cho Ninh phi.

Phi tần hậu cung sau khi biết chi phí của mình bị giảm một nửa thì đại bộ phận đã oán giận, hận không thể mắng người. Tuy bên ngoài nạn dân rất đáng thương nhưng liên quan gì đến bọn họ?

Đã không được sung ái thì chớ, các nàng cũng chỉ có thể dựa vào chút ít tiền mới được ăn cơm nóng, bây giờ chi phí bị giảm một nửa thì có cho họ sống nữa hay không đây.

Không thương lượng chút gì lại cứ như vậy mà quyết định. Chuyện này đã đem các mỹ nhân hận đến ngứa răng.

Nhưng mà sau khi hỏi thăm một chút, chi phí của Quý phi cũng bị giảm một nửa như các phi tần khác. Nhưng Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử còn nhỏ, hơn nữa lại là hoàng tử, cho nên chi phí hai bọn họ không bị giảm.

Hơn nữa người nhà Quý phi giàu có, hoàng thượng cũng thường xuyên ban thưởng nên cũng không cần để ý đến việc này cũng có thể sống tốt. Những phi tần được sủng ái đâu cần không cần lo lắng đến chi phí. Chỉ tội cho những người đã lâu không được nhìn mặt Hoàng thượng thôi.

Những phi tần đều chửi thầm Vương thực viện, sao lại mắng nàng ta ư? Vì sau khi hỏi thăm thêm lần nữa thì mọi người đã biết chủ ý quái quỷ này là do Vương thực viện đề xuất.

"Nàng ta có Vương gia chống lưng trái có Thái hậu, phải có Ngũ hoàng tử, tất nhiên không sợ chi tiêu bị giảm rồi. Nhưng chúng ta lại khác, chúng ta đều phải dựa vào sinh hoạt phí được cấp, nàng không hỏi ý kiến đã tự quyết định giảm luôn, đúng là quá đáng."

"Người nói nhỏ thôi, nếu bị người khác nghe thấy thì có người cho người đẹp mặt đấy."

"Ta sợ cái gì? Đã như vậy còn sợ cái quỷ gì! Việc này kéo dài đến tận một năm, lúc đó ta có khi đã chết vì việc này rồi. Nếu ta thành quỷ ta sẽ không buông tha cho nàng ta đâu."

Đương nhiên, Vương thực viện đi qua đã nghe thấy lời này, đại cung nữ của nàng ta tất nhiên tức giận muốn bảo vệ chủ tử của mình. Chính chủ tử đang làm chuyện tốt, bản thân đã không chiếm được thứ gì lại còn bị chửi rủa sau lưng như vậy.

"Nường nường, các nàng đúng là quá đáng, sao có thể nói về ngài như vậy." Bảo Thiên nói.

Vương thực viện nói: "Chỉ là mấy kẻ thất bại thôi, cho dù các nàng không phục thì làm sao? Cuối cùng vẫn phải cắn răng ngoan ngoãn làm theo thôi. Từ trước đến nay bốn cung không hề để bọn họ vào mắt, sao phải để ý vì những lời nói đó?"

Đối với nàng, những người này không có tư cách để nàng đặt vào mắt. Thiên cơ ở trong tay kẻ mạnh, nên nàng không hề lo lắng. Hừ, những kẻ này chỉ dám nói sau lưng nàng, miệng phát ra lời mà sợ chả làm được gì.

Nàng không để ý cảm thụ của những người thấp kém, huống chi, chi phí của nàng cũng bị giảm một nửa, sao bọn họ không thể giảm? Chẳng lẽ vì vài câu mắng của người khác mà nàng phải nhân nhượng, không làm?

Nàng nếu làm vậy chỉ sợ Thái hậu nường nường đã không tha cho mình rồi, vậy nên nàng càng không thêm để ý.

Nàng chỉ cần nghe thanh danh tốt đẹp từ miệng của bá tánh, tất cả đều đáng giá.

Kẻ mạnh trên cao dẫm kẻ thất bại ở dưới chân là chuyện bình thường, huống chi nàng chỉ giảm một nửa chi phí của các nàng chứ không phải là giảm hết. Trong cung, một nửa phí sinh hoạt tất nhiên nhiều hơn so với bên ngoài, nếu không có số bạc bị giảm đó chả lẽ họ lại không sống nổi, vậy bọn họ sống ngoài cung như thế nào vậy?

"Không cần để ý bọn họ." Bây giờ kêu gào lợi hại, về sau chi phí bị giảm rồi xem bọn họ còn sức để gào không. Đúng là những người buồn cười, không có năng lực chỉ biết dùng người ta để phát tiết. Vậy thì có lợi gì đâu, bây giờ nàng nên làm cái gì thì làm, hơn nữa hiện tại nàng chịu ủy khuất, sau này hồi báo càng nhiều.

Trong cung giảm nửa chi phí là để giúp cho nạn dân, chuyện này đã được triều thần ca ngợi. Hơn nữa vương gia còn tuyên truyền ra việc này do Thái hậu đề xuất. Đương nhiên là Thái hậu và Vương thực viện đã quyên rất nhiều tiền bạc của mình để góp. Những người có quan hệ tốt cùng vương gia đã khen nàng ta thành một đóa hoa thiện lương, là tấm gương cho các tiểu thư học tập. Như vậy mới là hậu phi chứ, các mệnh phụ cũng ca ngợi phẩm cách của nàng.

Càng lúc càng có nhiều người nói nàng ta xứng với danh Hiền phi, ca ngợi nàng ta xứng với Hiền tự.

Lý Già La nghe xong những lời bàn tán này lúc đang lúc uống nước, chút nữa thì đã phun ra. Vương gia đúng là nhớ mãi không quên Hiền phi nhỉ, chứ không sao cứ một cô gái hăn tiến cử là phải làm Hiền phi?

Tác giả có lời muốn nói: Vương gia đều cảm thấy người có địa vị thấp hèn, là có thể tùy tiện đối đãi. Nếu có thể để bọn họ lợi dụng được chỗ tốt, họ chưa bao giờ do dự.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 128: Làm Ởn

Edit: Ka Thái Hậu

Beta: Giang Uyển Nghi

"Nghe lời bốn cung, chúng ta trực tiếp đưa nàng lên làm Hoàng Quý Phi, như vậy càng tốt hơn!" Lý Già La nói.

Tiểu Lục Tử liền nói: "Nường nường, thật ra bên ngoài đạo này người ta thường nói Vương Thục Viện không đủ tư cách để làm Hoàng Quý Phi." Chủ tử nhà mình sinh được hai hoàng tử vẫn không được làm Hoàng Quý Phi. Nàng ta thì hay rồi, khiến mọi người xuất bạc ra đã muốn làm Hoàng Quý Phi? Thật đáng chê cười!

Không chỉ giảm bớt một nửa chi phí của các phi tần, bọn họ còn giảm đi một nửa chi phí của các cung nhân. Kết quả, các chủ tử đều bỏ ra, người làm nô tài cũng không thể không bỏ, thật sự là quá kỳ cục.

Cho nên một ít đồng liêu của Tiểu Lục Tử cũng rất oán niệm, bị người ta thu mất ngân lượng để thành toàn mỹ danh cho một kẻ khác, ai mà vui cho được?.

Đương nhiên, người đi theo vương gia khẳng định sẽ vui. Ngay cả là người vương gia, cũng chưa hẳn tất cả mọi người đều vui.

Tiền bổng lộc được nhận hàng tháng của mấy người Tiểu Lục Tử cũng chẳng đáng là bao. Chủ tử tùy tiện thưởng một cái còn lớn hơn cả tiền bổng lộc hàng tháng. Hẳn cũng không phải đau lòng cho số tiền đó mà là cảm

thấy chuyện này thật quá đáng. Thấy bọn họ là nô tài thì không coi ra gì sao? Nói trừ liên trừ. Không biết có bao nhiêu người dựa vào bổng lộc hàng tháng để sinh hoạt?Mấy người hần biết đã có vài người phải dựa vào đó để sống. Chỉ là trước nay Vương thái hậu cùng Vương Thục Viện đều không để bụng bọn họ là hạ nhân ti tiện, trời sinh mắt đã cao hơn đầu.

Lý Già La thầm nghĩ, người Vương gia chỉ sợ càng xem trọng vị trí Hoàng Hậu này. Có điều Triệu hoàng hậu đã ngồi thật vững, Hoàng Thượng cũng không có ý tứ phế Hoàng Hậu, người Vương gia nghĩ như thế nào thì cũng chỉ có thể đứng nhìn.

Mà hôm nay đại công chúa, mặt mang đầy tức giận đi vào Khôn Ninh Cung. Nàng vừa mới vả miệng một cung nữ, bởi vì cung nữ kia nói chuyện quá làm càn. Thế mà lại dám nói, Vương Thục Viện mới xứng làm Hoàng Hậu.

Triệu hoàng hậu thấy bộ dáng nữ nhi nổi giận đùng đùng, liền thắc mắc: "Bình An, người làm sao vậy? Là ai chọc giận người?"

Đại công chúa hỏi: "Mẫu hậu, chuyện quyền tiền lần này, tại sao người lại không quản?"

Triệu hoàng hậu nghe xong cười nói: "Mẫu hậu còn đang bận rộn chuyện lễ tết, những chuyện này, hoàng tổ mẫu người muốn làm, cứ để cho nàng làm đi, bốn cung cũng không lo liệu hết được nhiều việc như vậy."

"Cái chính là, các nàng tự mình làm chuyện này, làm cho người ở khắp mọi nơi đều khen các nàng, nói chuyện càng ngày càng quá phận." Chính mẫu hậu phải vất vả xử lý tất cả mọi việc cũng chẳng đủ để lấy lòng, mà cái loại chuyện được lòng người này lại bị hoàng tổ mẫu đoạt lấy mất.

Vương Thục Viện kia tính là cái thứ gì chứ, sao có thể xứng ngang hàng với mẫu hậu được? Chỉ là tiến cung đã hơn một năm, có tư cách gì chứ?

Mẫu hậu đã nhọc lòng từ trên xuống dưới nhiều năm như vậy, nếu có người khen thì là hiển nhiên.

Hiện giờ Vương Thục Viện kia cũng chỉ làm một chút việc nhỏ, lại còn là dùng đồ của người khác, vậy mà có người đi tâng bốc nàng lên, quả thực là rất quá đáng.

Còn nói cái gì là mẫu hậu không quan tâm nạn dân, không xứng làm nhất quốc chi mẫu, thật đáng chê cười. Nếu mẫu hậu không xứng vậy chẳng lẽ Vương Thục Viện xứng sao?

"Bình An, người nhớ kỹ! Lời người khác nói, không cần để ở trong lòng. Bởi vì nếu người tức giận vì lời nói của các nàng thì chỉ càng làm cho bọn họ thêm đắc ý, người không để bụng, bọn họ liền chán nản từ bỏ. Nói cho mẫu hậu nghe, người đã nghe được những gì? Và đã làm cái gì?".

Đại công chúa liền đem chuyện vừa rồi gặp được nói cho mẫu hậu nghe, "Ta chỉ là nghe được, liền tiến lên đánh cung nhân kia một cái tát, bọn họ nói rất quá đáng!".

Triệu hoàng hậu vừa nghe, sắc mặt đình trệ giây lát, sau đó nói với Xuân Oanh: "Xuân Oanh, người đi xem đi, cần phải cam đoan cung nhân kia được an toàn, ít nhất là trong khoảng thời gian này!" Xuân Oanh nhanh chóng rời đi, dẫn theo cả nô tỳ vừa đến cùng đại công chúa.

"Mẫu hậu, có phải ta đã làm sai chuyện gì hay không?" Thấy sắc mặt Triệu hoàng hậu ngưng trọng, Đại công chúa có hơi hoảng hốt. Tuy nàng hiểu chuyện nhưng cái chính là người kia nói chuyện quá khó nghe, nàng nghe xong liền nhịn không được. Huống chi! những lời nàng ta nói thật sự là đáng bị vả miệng.

"Bình An, dù cho sau này có tức giận cũng không cần đích thân mình đi vả miệng nô tỳ, cứ trực tiếp giao cho Thận Hình Tư là được rồi, những cái

khác đều không cần làm. Bên này mẫu hậu không có việc gì, người tốt mẫu hậu cũng an tâm rồi."

Khuyên Bình An nên đi về, qua một đoạn thời gian thật dài Xuân Oanh mới trở về, sắc mặt rất là nôn nóng, "Hoàng Hậu nương nương, không thấy người bị vả miệng kia, nô tỳ tìm khắp nơi từ trên xuống dưới vẫn không thấy. Người kia là cung nữ tưới nước ở Ngự Hoa Viên."

Triệu hoàng hậu vừa nghe, liền cảm thấy sự việc không đơn giản, "Tra cho bốn cung, bốn cung nghi ngờ, người này là có người cố ý an bài."

Cố ý cho nữ nhi của mình nghe thấy, sau khi vừa nghe nàng ta nói bậy về mẫu hậu, dĩ nhiên dưới sự xúc động sẽ gây ra chuyện. Tuy rằng lúc đó cảm thấy có lý nhưng cái chính là nếu như cung nữ này xảy ra bất cứ chuyện gì? Hoặc là chưa gì mà đã chết thì sao? Như vậy đại công chúa sẽ thành người có tính cách bướng bỉnh ngang ngược. Còn mình thì làm mẫu hậu nhưng lại không biết cách dạy dỗ con, càng không xứng làm Hoàng Hậu!

Quả nhiên, người vương gia, đều biết cách tính kế! Đều dùng một cách giống nhau, năm đó không phải Vương Hiền Phi cũng lợi dụng chuyện Triệu thứ dân sinh non sao? Muốn làm Hoàng Thượng chán ghét Bình An sao?

Lần này quả thật cao tay, dùng một cung nữ không liên quan thì hiệu quả càng tốt! Hơn nữa hiện giờ mọi người đối Vương Thục Viện đều khen ngợi, còn mình thì dạy ra một nàng công chúa không xem hạ nhân ra gì, so sánh hai bên thì ai càng thích hợp làm Hoàng Hậu hơn?

Hơn nữa trong tay Vương Thục Viện kia còn có Ngũ hoàng tử! Đây là muốn cho mình bị xuống đài mà! Nhanh như vậy đã chờ không nổi nữa sao? Triệu hoàng hậu cười lạnh, dù nàng không được làm Hoàng Hậu thì cũng sẽ không để cho người vương gia được làm!

"Xuân Oanh, người đi một chuyến đến Trường Xuân Cung, nói bốn cung rất nhớ Tam hoàng tử, thỉnh Quý phi đem Tam hoàng tử đến." Triệu hoàng hậu phân phó.

Nếu người vương gia đã bắt đầu ra tay, như vậy Triệu hoàng hậu cũng sẽ không ngồi chờ chết. Nếu người vương gia làm Hoàng Hậu vậy ngày tháng sau này của Quý phi cũng sẽ không dễ chịu cho lắm.

Lý Già La nghe Xuân Oanh nói xong liền biết là có việc gấp, nên để cho Hồ Phách trông coi Tứ hoàng tử, còn mình thì mang theo Tam hoàng tử đi đến Khôn Ninh Cung.

Tam hoàng tử vẫn thực thính đi Khôn Ninh Cung, ai đối với hắn thiệt tình thích, tiểu hài tử cũng đều cảm nhận được.

Tới Khôn Ninh Cung, Triệu hoàng hậu để người chăm sóc Tam hoàng tử, cùng Lý Già La đi vào bên trong nói chuyện.

Triệu hoàng hậu đem sự việc đơn giản nói một lần, "Hiện giờ cung nữ kia đã không tìm thấy, bốn cung nghi ngờ, cung nữ này đã bị người giết hại. Sau đó tin tức Bình An đánh chết người, cũng sẽ bị kẻ có tâm mà truyền ra, thanh danh bốn cung không biết dạy con cũng sẽ tùy theo đó mà đến. Bốn cung nói thật, nếu bốn cung không thể làm Hoàng Hậu, thà rằng để người làm cũng sẽ không để cho người vương gia chiếm tiện nghi. Bởi vì bốn cung biết, nếu người là Hoàng Hậu, người sẽ đối xử tốt với Bình An. Cái chính là nếu người vương gia làm Hoàng Hậu, bốn cung và Bình An sau này đừng mong có ngày yên ổn. Quý phi, nếu bốn cung thật sự bất hạnh rơi xuống ngựa, tận hết khả năng ta muốn người lên làm Hoàng Hậu, hãy giúp đỡ bốn cung chăm sóc Bình An, để nàng cả đời bình bình an an. Bốn cung biết người có năng lực này, Hoàng Thượng cũng thích người."

Lý Già La nghe xong nói: "Hoàng Hậu nương nương, sự việc không đến mức như người nghĩ đâu. Cung nữ này nếu thật sự đã bị sát hại, như vậy

nếu muốn tính kế nương nường, bọn họ đã đem chuyện cung nữ bị sát hại nói cho mọi người. Cho nên hiện giờ nếu cung nữ này đã chết, bọn họ cũng phải lo xử lý thi thể của cung nữ này. Nhưng đến bây giờ cũng chưa có phát sinh việc gì, thời gian cũng chưa qua bao lâu, thần thiếp tin tưởng, chỉ cần chúng ta dụng tâm, nhất định có thể tìm được cung nữ kia sớm hơn so với các nàng. Thần thiếp cảm thấy, sao nhanh như vậy mà nương nường lại có thể nghĩ ra nhiều thế? Người đứng sau lưng, khẳng định không thể nào mà nghĩ ra được đại công chúa nhanh như vậy đã có thể nói với người."

Rốt cuộc thì cũng chỉ là tát một cái vào miệng cung nữ, mọi người có thể nhìn thấy đây là một chuyện rất nhỏ, đại công chúa sẽ đi nói cho mẫu hậu của mình nghe sao?.

Làm một người con, dĩ nhiên sẽ không hy vọng mẫu thân của mình biết mình gây ra những chuyện không tốt. Huống chi chuyện này cũng không có hậu quả gì nghiêm trọng. Ở trong cung hạ nhân bị vả vào miệng rất nhiều, xem ra những người đó đối với chuyện đại công chúa hay trong lòng đại công chúa thì cũng bình thường thôi.

Cũng chính là vì quá bình thường cho nên bọn họ đoán chừng Đại công chúa sẽ không đem việc này nói cho Hoàng Hậu biết, cũng không nghĩ sẽ để cho Hoàng Hậu nghe được mấy lời nhàn ngôn toái ngữ(lời nói gièm pha bịa chuyện).

Nên đã lợi dụng điểm này, thừa dịp lúc tất cả mọi người đều không chú ý, khiến cho cung nữ này chịu không nổi mà chết. Sau đó mới có thể bôi đen đại công chúa, tiếp đó còn có thể kéo luôn Hoàng Hậu cùng xuống ngựa. Kết quả một bên sẽ là tình thế đã rồi, một bên là việc dạy nữ tử không nghiêm, bức chết mạng người.

Triệu hoàng hậu nghe xong Lý Già La phân tích, cũng gật đầu nói: "Người nói không sai, bốn cung nghi ngờ, nói không chừng bọn họ sẽ thừa dịp ra tay lúc trời tối. Chỉ là hiện tại bốn cung phái người đi tìm nhưng vẫn

không có tìm được cung nữ này, không biết nàng ta rốt cuộc đã đi nơi nào? Nói không chừng đã bị giết, rồi qua mấy bữa sau, khi thi thể xuất hiện, lại có người tới báo, vậy thì tất cả đều đã muộn. Lời nói vừa rồi của bốn cung cũng là lời nói thiệt tình, nếu thật sự tới một bước kia, bốn cung hy vọng người không cần lui một bước, Bởi vì người lui một bước, người cùng Lạc Nhi, Uyên nhi, chỉ sợ vĩnh viễn sẽ phải sống dưới sự khống chế của người khác. Cái loại cảm giác này, tin tưởng Quý phi như người cũng không vui vẻ .".

Lý Già La nói: "Hoàng Hậu nương nương, thần thiếp cảm thấy người đã xem nhẹ ý muốn của Hoàng Thượng. Hoàng Thượng chính là chưa từng nói muốn cho Hoàng Hậu như ngài đi xuống. Người vương gia cho dù có tình kẻ người, nhưng nếu Hoàng Thượng không đồng ý thì tất cả đều là vô dụng. Nương nương hà tất nóng vội?".

Về điểm này Lý Già La có thể khẳng định, người vương gia muốn ngôi vị hoàng hậu. Nếu thật sự Hoàng Thượng có một chút ý muốn này thì rất có khả năng thành công. Dù sao cũng là người nhà mẹ đẻ của Thái Hậu, mà Triệu hoàng hậu lại không có con, điểm này chính là một khuyết điểm lớn.

Nhưng Triệu hoàng hậu vẫn đang ngồi ở trên vị trí Hoàng Hậu rất vững chắc. Về mặt này, Hoàng Thượng có công lao lớn nhất. "Hơn nữa, đại công chúa cũng là trưởng nữ của Hoàng Thượng lại được Hoàng Thượng yêu thương nhất, chỉ là nương nương suy nghĩ nhiều."

Triệu hoàng hậu nói: "Bốn cung chỉ có một nữ nhi này, không thể không vì nàng mà tính toán nhiều. Chuyện này nếu truyền ra ngoài, bốn cung bên này không cần phải nói, thanh danh Bình An khẳng định lại càng khó nghe. Tuy rằng, nữ nhi của hoàng đế không cần lo gả đi nhưng cái chính là bốn cung không hy vọng bắt buộc nàng phải sinh sống chỉ bằng thân phận công chúa.". Hoàng Hậu nương nương đối với lòng của nữ nhi , có thể nói là không chỗ nào tốt hơn nữa.

Lý Già La nói: "Nường nường, thần thiếp cảm thấy, việc này, tốt nhất là nên nói cùng Hoàng Thượng. Chỉ cần Hoàng Thượng chịu tin, tất cả sẽ dễ xử hơn." Lý Già La nói: "Hoàng Hậu nường nường nếu cảm thấy khó mà nói ra, thần thiếp có thể thay thế Hoàng Hậu nường nường đi nói một chút."

Lý Già La biết mục đích chính của Triệu hoàng hậu chủ yếu là vì cái này, nói vòng vo nửa ngày cũng chỉ là vì trái đường trước thôi.

Kết quả, để nàng nói chuyện này cùng Hoàng Thượng đi. Mức độ đáng tin không cao! Bởi vì liên lụy đến nữ nhi của mình, khó tránh khỏi sẽ cảm thấy có hơi bất công. Hơn nữa nếu suy đoán của nàng trở thành sự thật, như vậy sẽ liên quan đến vị trí Hoàng Hậu này, càng không thể nói được.

Vì thế Lý Già La trở thành người đi truyền tin tốt nhất. Đầu tiên, nàng là người ngoài, lại không có liên quan chuyện này. Thứ hai, Hoàng Thượng thích nàng, nàng có thể vì Hoàng Hậu mà tiện thể nói ra. Tìm ra một người trong tay Hoàng Thượng, lại càng dễ dàng hơn. Thứ ba, cũng có thể từ chuyện này mà truy ra Quý phi như nàng cũng không có một chút mơ ước nào đến cái ý muốn được trèo lên ngôi ở vị trí Hoàng Hậu.

Triệu hoàng hậu nghe xong nói: "Cũng tốt, vậy làm phiền Quý phi." Lý Già La nói: "Tam hoàng tử thực thích Đại công chúa, cho nên thần thiếp làm việc này cũng không tính là cái gì."

Không phải bị người lợi dụng, mà là xem như vì tình cảm của nhi tử mình đối với Đại công chúa. Hơn nữa, nhìn ra được, Triệu hoàng hậu là một mẫu thân thiệt tình yêu thương hài tử, vậy coi như nàng truyền lời dùm một lần thì có sao?

Hơn nữa, Lý Già La biết, trong khoảng thời gian này Hoàng Thượng đều chú ý đến những việc vương gia làm. Thật ra là bất mãn trong lòng, rốt cuộc thì ai lại vui khi thanh danh một thần tử lại tốt đến như vậy cơ chứ, cả ngày đều được khen.

Đại khái người vương gia cũng không nghĩ đến, dùng sức nịnh nọt có hơi quá mức, ngược lại chỉ càng phản tác dụng.

Thật ra Triệu hoàng hậu khó mà nói cái gì, nàng xác thật có ý muốn lợi dụng Võ Quý phi. Có điều là cũng tuyệt đối không có ý nghĩ muốn hại Võ Quý phi. Chẳng qua là hai nàng muốn liên kết cùng nhau để tạo nên ích lợi thôi. Đồng thời cũng có thể làm cho địa vị Võ Quý phi ở trong lòng Hoàng Thượng cao hơn một ít.

Chỉ cần Võ Quý phi đi nói chuyện và thuyết minh. Vậy Võ Quý phi đối với vị trí Hoàng Hậu này cũng không có nghĩ đến. Hoàng Thượng đối với phi tử như vậy mới có thể càng thích.

Hai người bọn nàng là đang giúp đỡ lẫn nhau. Lý Già La không nói cái khác, trước cứ đưa Tam hoàng tử về Trường Xuân Cung. Kết quả Hoàng Thượng lại đang ở Trường Xuân Cung, cùng thời gian đó nàng lại đi tìm Hoàng Thượng. Hơn nữa cũng có thể gây ra nghi ngờ, bởi vì nàng mới từ bên Hoàng Hậu về, liền đi tìm Hoàng Thượng, tất cả mọi người đều sẽ nghĩ nhiều. Nàng hành động, khẳng định có rất nhiều người theo dõi. Đi nơi nào cũng không còn là bí mật.

Hoàng Thượng thấy Lý Già La đã trở lại, lại hỏi: "Lúc này Hoàng Hậu tìm người, là vì chuyện gì?"

Lý Già La nói: "Hoàng Thượng, có chút chuyện, thần thiếp nghĩ sẽ nói cho một mình Hoàng Thượng. Có điều Lưu Công Công có thể ở lại, bởi vì muốn Lưu Công Công hỗ trợ.".

Lưu Vĩnh Toàn nghe được Võ Quý phi nhắc tới mình thì có hơi kinh ngạc, chỉ là thấy Hoàng Thượng không có phản đối, liền yên tâm thoải mái ở lại. Chờ nghe Võ Quý phi nói xong, Lưu Vĩnh Toàn thầm nghĩ, Quý phi nương nương thật đúng là đang giúp đỡ Hoàng Hậu nương nương. Có điều cung nữ kia, đoán chừng có tám chín phần là đã mất mạng.

Hoàng Thượng nói: "Trong cung có người có thể nói ra loại lời nói này, là không bình thường. Lưu Vĩnh Toàn, người mang theo người ngầm đi tìm, nhất định phải tìm được người hoặc là thi thể của cung nữ kia trước người đứng sau chuyện này."

Lưu Vĩnh Toàn vâng một tiếng, sau đó liền đi ra ngoài. Trong cung này nếu muốn một nơi để ném thi thể, làm đại thái giám, tuyệt đối là rất rõ ràng. Nơi đầu tiên là quăng xuống giếng nước hoặc là chôn ở nơi vắng vẻ. Qua mấy ngày sẽ để người lơ đãng phát hiện được, nhưng lại tạo thành bộ dáng nhìn giống như tự sát, quăng xuống giếng tuyệt đối là tốt nhất, dễ ẩn nấp lại còn có thể nhìn không ra là bị người giết. Chỉ nói là bị Đại công chúa tát một cái vào miệng nên sợ hãi trong lòng, liền nhảy giếng tự sát, thật đơn giản tiện lợi.

Triệu hoàng hậu tìm không thấy người là bởi vì không có đến vớt ở giếng nước, sợ gây ra động tĩnh lớn. Có điều Triệu hoàng hậu thật sự đã nghĩ đúng, để Quý phi nương nương thay nàng nói. Sau đó bên này Hoàng Thượng sẽ tùy tiện tìm đại một cái tội danh. Người đứng sau lưng mọi chuyện, cho dù là muốn phát tán lời đồn, cũng sẽ không dám.

Có thể nói cung nữ này ăn trộm đồ vật, bị người phát hiện, trong lòng sợ hãi cho nên mới nhảy giếng. Chính vì việc này nên đại tổng quản thái giám phải tự mình đi tìm thi thể, còn có ai dám dong dài? Tội danh Đại công chúa bị người vu oan lập tức không có.

Lưu Vĩnh Toàn đi tìm thi thể cung nữ này, Hoàng Thượng đối Lý Già La nói: "Như thế nào Hoàng Hậu lại đem người cuốn vào việc này?". Hoàng Thượng đối Hoàng Hậu có hơi không hài lòng, chẳng lẽ mình lại đi nghe một ít lời gièm pha mà đem nàng phế đi?.

Bình An cũng là nữ nhi của hắn, người khác bịa đặt phỉ báng như vậy, hắn tuyệt đối sẽ giúp nữ nhi lấy lại trong sạch. Chỉ là lợi dụng Quý phi, làm Hoàng Thượng thực không cao hứng. Nếu chuyện này làm cho mình cảm

thấy Quý phi lợi dụng sự sủng ái của mình, vì người khác mà nói chuyện này rồi mình chán ghét Quý phi thì làm sao bây giờ?.

"Về sau đừng giúp người làm chuyện như vậy, người làm Hoàng Hậu thì nên tự mình đến nói cùng trẫm." Hoàng Thượng đối với Lý Già La nói.

Lý Già La nói: "Thần thiếp cũng là nhìn thấy Hoàng Hậu nương nương lo lắng cho Đại công chúa. Quan tâm nên sẽ bị loạn! Hoàng Thượng, ngài không trách thần thiếp xen vào việc người khác thì tốt rồi. Nếu là Lạc Nhi và Uyên Nhi cũng bị người vu oan như vậy, thần thiếp tuyệt đối sẽ liều mạng."

Hoàng Thượng nghe xong, nói: "Lạc Nhi và Uyên Nhi có một mẫu phi như người vậy, là phúc khí của bọn họ."

"Thái Hậu nương nương đối Hoàng Thượng cũng thực tốt, Hoàng Thượng phúc khí lớn nhất." Lý Già La nói.

"Đúng vậy, phúc khí của trẫm là rất lớn." Hoàng Thượng nghĩ đến lời nói của Tĩnh phi, suy nghĩ một chút nữa về thái độ cùng cách làm mẹ của Quý phi đối với nhi tử, trong lòng càng lạnh hơn. Ngoài mặt Quý phi chỉ là làm trò nhưng hẳn không có biểu hiện ra ngoài.

Có điều Lý Già La cùng Hoàng Thượng đã sinh được hai hài tử, qua lại lẫn nhau có thể nói là thực thân mật. Cảm xúc Hoàng Thượng tốt hay xấu, Lý Già La đều có thể cảm nhận được.

Xem ra, Hoàng Thượng đối với Thái Hậu là càng ngày càng bất mãn. Một ngày nào đó chờ bất mãn này tới một trình độ nhất định thì nó sẽ hoàn toàn bùng nổ. Mà ngày nó bùng nổ, Vương gia cùng Vương thái hậu sẽ thế nào đây? tất cả những việc này đều thực khiến người chờ mong.

"Tốt, không nói cái này nữa! Lần trước ở nơi này trẫm cùng ái phi ăn canh nấu cải trắng cảm thấy hương vị không tồi. Hôm nay sai phòng bếp

nhỏ làm lại một lần món đó đi."

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Nơi Đầu Sóng Ngọn Gió

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: Vân Chiêu Dung

Cuối cùng Lưu Vĩnh Toàn tìm được cung nữ kia ở một cái giếng vắng vẻ.

Cơ thể cung nữ kia đã bị phù nước, thiếu chút nữa không nhận ra.

Ở trong cung, quanh năm suốt tháng, một cung nữ như vậy sẽ chết đi mấy người. Chỉ cần không có ý định làm lớn chuyện sẽ lặng yên không một tiếng động.

Bởi vì có Hoàng Thượng nhúng tay, chuyện này không gây ra động tĩnh lớn. Chỉ là Hoàng Thượng cho người tra xét kẻ trong cung tung tin đồn về chuyện này, giết gà dọa khỉ một phen. Địa vị của Triệu hoàng hậu đương nhiên là vững như bàn thạch.

Nhưng đại công chúa vẫn bị Hoàng Thượng giáo huấn một trận. Hoàng Thượng cảm thấy thân là công chúa, nói một cách khó nghe, phải tự mình động thủ đánh người, thật sự là rất kỳ cục.

Người hầu hạ bên người nàng cũng bị hung hăng trách phạt một trận. Nguyên nhân chính là không chiếu cố tốt cho tiểu chủ tử, để tiểu chủ tử làm sai.

Chuyện này không khiến cho trong cung nhiễu loạn quá lớn. Chỉ là ở ngoài cung, lại có người phát hiện vài nhà giàu cung ứng cháo cứu tế, thế nhưng dùng gạo mốc nấu cháo cho nạn dân.

Vốn dĩ ban đầu không có chuyện, nhưng qua một đoạn thời gian, có nạn dân ăn cháo thì bị tiêu chảy, nghiêm trọng hơn còn chết vài người.

Lúc này sự tình mới lộ ra. Lại có người không biết từ nơi nào có được tin tức, biết có những nhà giàu dùng tiền quyên góp để mua gạo, đổi thành loại gạo cũ gạo mốc, chớ cũng không thêm ăn, nấu cho nạn dân ăn. Một chút cũng không coi nạn dân là người.

Lần này, những nạn dân trong nhà có người chết vì ăn thứ gạo này không để yên, trực tiếp đi báo loạn.

Không biết ai lan tin, sau đó báo loạn tìm ra nơi trữ gạo cứu tế. Vừa thấy, quả nhiên là thứ gạo cũ mốc đó.

Bọn quan binh tới bình loạn, tất nhiên là thấy được chuyện này. Như vậy tới nay, sự tình đã nháo loạn quá mức.

Nhanh chóng đăng báo cấp trên, bằng không sự tình không thể giải quyết. Phải biết rằng, đây chính là chuyện liên quan đến mạng người. Một khi xử lý không tốt, khiến cho nạn dân phản kháng, đó chính là tội lớn.

Việc này đăng báo đến Âu Dương thủ phụ. Âu Dương thủ phụ vừa thấy bên trong những nhà giàu đó còn có người Vương gia thì có chút do dự có nên đăng báo cho Hoàng Thượng hay không. Rốt cuộc chuyện này quan hệ đến thể diện của nhà ngoại Hoàng Thượng.

Ai biết một khắc do dự này của hắn, nhưng nội các đại thần khác không do dự, tự mình đi bẩm báo cho Hoàng Thượng. Chuyện lớn như vậy, có thể gạt Hoàng Thượng sao?

Hoàng Thượng cũng không phải là Hoàng Thượng của Vương gia, mà là Hoàng Thượng của con dân toàn thiên hạ. Xảy ra chuyện này, Hoàng Thượng có quyền được biết. Hơn nữa, dù là bọn họ dấu diếm không báo, thì Hoàng Thượng không có con đường để biết tin tức sao?

Âu Dương thủ phụ muốn bao che người Vương gia thì cũng nên suy nghĩ cho mọi người một chút. Mọi người không muốn bị quở trách.

Vì thế, chuyện này, Hoàng Thượng đã biết. Hoàng Thượng biết tin, vô cùng tức giận, nổi trận lôi đình, tỏ vẻ nhất định phải tra rõ! Dù có là người Vương gia cũng không ngoại lệ. Chẳng lẽ người Vương gia đã làm sai chuyện thì không phải chịu trừng phạt sao?

Vốn dĩ để cho bọn họ nhận trách nhiệm tiên phong đi đầu, không nghĩ tới là đi đầu như thế này.

Tham ô, chẳng lẽ là giành ích lợi từ đó? Thật đúng là không biết xấu hổ!

Lúc này thanh danh của Vương gia càng khó nghe! Bị người mắng càng nặng nề, hiện tại đã bị người mắng vô cùng thâm hiểm.

Nói người Vương gia là mua danh chuộc tiếng. Lúc trước lấy tiền ra chẳng qua là vì để cho người khác đều lấy tiền ra, sau đó thu được tiền vào túi của mình. Bằng không sao gạo loại tốt lại bị đổi thành gạo mốc hỏng? Phải biết rằng gạo tốt đắt gấp mấy chục lần gạo mốc. Lần này phải thu được biết bao nhiêu tiền.

Tuy rằng cũng có người nhà khác làm như vậy, nhưng ai bảo người Vương gia là nhà mẹ đẻ Thái hậu, ban đầu lại được người khen nhiều nhất?

Không nói người Vương gia thì nói ai?

Vương gia lập tức ở nơi đầu sóng ngọn gió, đến Hoàng Thượng cũng tức giận. Đối với người Vương gia tránh không thoát, không bắt người Vương

gia lại đã là không tồi.

Vương thái hậu bên này cũng giận dữ không nhỏ, đập vỡ đồ vật trong phòng mình một hồi.

Thừa ân công phu nhân Trần thị mang theo người lại đây thỉnh tội. Vương thái hậu trút giận xuống, mắng người vài canh giờ liền. Loại chuyện mất mặt này, Vương thái hậu vẫn là lần đầu tiên gặp được.

"Chẳng lẽ ai gia không cho các người ăn, không cho các người uống? Trong cung mỗi lần có đồ vật tiến cống, ai gia đều ưu tiên đưa đến cho Vương gia một phần. Sao các người kiến thức hạn hẹp như vậy, lại vì chút tiền ấy làm ra loại sự tình này? Người có biết hay không, các người khiến nhiều người tức giận? Đã có can đảm làm ra chuyện kia, sao không giấu giếm cho tốt, khiến cho người phát hiện? Có biết hiện tại bên ngoài người ta gọi Vương gia chúng ta là cái gì không? ' Vương lột da '! Mặt mũi tổ tông Vương gia đều mất sạch!"

Thừa ân công phu nhân và các phu nhân Vương gia khác có cáo mệnh phụ chỉ có thể quỳ nhận quở trách từ Vương thái hậu. Bởi vì hiện tại người Vương gia xác thật là bị người mắng. Bọn họ cũng không có cách nào, cho nên mới tiến cung tìm Vương thái hậu, hy vọng Vương thái hậu có thể đưa ra chủ ý.

Trên thực tế Thừa Ân công phu nhân cũng biết lão gia nhà mình đi đi tìm Âu Dương thủ phụ. Nhưng Âu Dương thủ phụ tỏ vẻ mình tận lực, Hoàng Thượng cũng quở trách hằn giấu giếm không báo, không xứng làm người đứng đầu nội các.

Âu Dương thủ phụ mau chóng lui xuống, không muốn đến lúc đó khí tiết tuổi già cũng khó giữ được.

Mà Thừa Ân công đi cầu kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cũng không gặp. Nếu có thể mắng một trận cũng tốt. Nhưng đến gặp cũng không

gặp, có thể thấy được là không còn đường sống.

Như vậy rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ đây? Người Vương gia không xong, nữ nhi ở trong cung cũng không xong, liên lụy đến Thái Hậu cũng nhất định là không xong, cho nên Thái Hậu nhất định sẽ đưa ra chủ ý.

Hiện tại để Thái Hậu xả giận cũng là phải. Thừa Ân công phu nhân cũng chịu đựng được.

Vương thái hậu quả trách thời gian dài như vậy, thấy tẩu tử đệ muội nhà mẹ đẻ một câu đều không nói, cũng cảm thấy đủ rồi, lại hỏi:

"Chuyện này rốt cuộc là chủ ý của ai, nói tỉ mỉ cho ai gia. Nếu dám có nửa câu giấu giếm, đừng trách ai gia không nói tình cảm!"

Thừa Ân công phu nhân có thể nói gì, chính là cáo trạng.

Nhưng dù bà không nói, không có nghĩa là không có người khác nói. Dù sao mọi người cũng bị liên lụy rất lớn. Có người nữ nhi, bởi vì chuyện này mà chuyện hôn nhân tốt đã không còn. Còn có rất nhiều cô nương, nữ tử bọn họ coi trọng, bây giờ không đồng ý cưới nữa.

Bởi vì mọi người đều nói người Vương gia chỉ cần tiền, tâm can đen tối. Đi vào nhà như vậy, có phải sẽ bị tính kế đến của hồi môn cũng không giữ được?

Cho nên không tiến vào cửa Vương gia.

Con rể và con dâu tốt đều chạy mất, sao có thể không tức giận?

Huống chi, bọn họ cũng không vớt được chỗ tốt?

Liền có một phu nhân Tam phòng nói: "Bẩm Thái Hậu nương nương, lúc ấy nói muốn quyên tiền, một phòng chúng ta cũng đều đem vốn riêng của

chính mình lấy ra, một chút cũng không hàm hồ. Người ta đều cảm thấy là trong chuyện này Vương gia được lợi sao?

Cũng là vì quốc phân ưu, lúc ấy mọi người đều kêu các phòng lấy tiền ra. Sau đó nghĩ trước kia Nhị bá phụ trưởng quản Nội Vụ Phủ, việc mua sắm đều đã quen thuộc, cho nên mọi người liền giao toàn quyền cho người một phòng Nhị bá phụ làm, cũng yên tâm với bọn họ. Nào ngờ người Nhị phòng làm như vậy, hại chúng ta thê thảm! Tiền đã không có, không biết có phải bị người nhị phòng nuốt mất hay không. Hiện tại còn bị người hợp lại cùng nhau mắng. Chuyện này cũng tính là được lợi sao?"

Nhưng Ngũ phu nhân Tam phòng không nói là Thừa Ân công đại phòng đồng ý cho vị Nhị bá phụ kia quản chuyện này. Rốt cuộc Thái Hậu chính là người đại phòng, nói ra, cũng đắc tội Thái Hậu. Tính không ra, dù sao chuyện này là Nhị phòng toàn quyền phụ trách. Chính là nhị phòng sai, nhị phòng ăn tiền của mọi người, không tìm bọn họ tính sổ thì tìm ai tính sổ?

Người nhị phòng thật đúng là lòng tham không đáy. Đến tiền Vương gia cùng nhau quyên góp cũng dám tham ô, đắc tội tất cả mọi người. Giờ thì hay rồi, người Vương gia ra cửa phải rút nửa cái đầu, còn bị người ta nói thành tham tiền đến không còn là người!

Quản tam phòng bọn họ làm gì? Chuyện tốt không có phần tam phòng bọn họ, chuyện xấu lại phải cùng nhau gánh vác. Quả thực là quá khi dễ người!

Ngũ phu nhân Tam phòng vừa nói, những người khác không phải nhị phòng và đại phòng đều sôi nổi nói tiếp, là mấy chị em dâu Lục phu nhân nhị phòng. Ban đầu còn dùng gạo tốt, sau đó ngày hôm sau liền bắt đầu đổi thành gạo cũ. Cuối cùng cũng đã đem số gạo tốt đang có đổi thành gạo mốc, đối với người cung ứng gạo, từ đó kiếm lời không biết bao nhiêu tiền.

Hiện tại túi tiền phình phình, sự tình lộ ra lại thành rùa đen rút đầu, muốn kéo tất cả mọi người xuống nước. Có thể nói, người nhị phòng đã khiến những người Vương gia khác tức giận!

Nếu người nhị phòng được chỗ tốt, có thể phân chia một phần cho các phòng khác, hiện tại cũng sẽ có người nói chuyện giúp bọn họ. Nhưng người nhị phòng từ khi nhị lão thái gia làm sai chuyện ở Nội Vụ Phủ, tình cảnh ngày càng sa sút. Trước nay đều là từ nghèo thành giàu thì dễ thích ứng, nhưng từ giàu thành nghèo thì khó. Trước kia sống tiêu xài phung phí, nào có thể lập tức thay đổi?

Cho nên tiền họ có dần dần không đủ dùng, không đủ dùng thì thiếu tiền, thiếu tiền thì phải tìm cơ hội vơ vét tiền.

Vừa vặn lần này mọi người quyên góp tiền, số lượng còn lớn như vậy. Tiền nhà khác cũng đều giao cho Vương gia bên này. Người Nhị phòng nhìn thấy đây là một cơ hội, cuối cùng tranh thủ cơ hội này.

Nhìn nhiều tiền như vậy đều dùng để cấp cho nạn dân, những người dân chân đất đó cũng xứng được ăn gạo sao?

Dù sao gạo cũ cũng là gạo. Ban đầu người nhị phòng quyết định đổi toàn bộ gạo tốt thành gạo cũ, như vậy tính ra có thể giảm bớt một nửa chi phí. Gạo cũ cũng có thể ăn, cũng có thể lấp đầy bụng. Lại nói, những dân đen này, ai có thể phát hiện ra. Rốt cuộc là gạo cũ vẫn là gạo tốt gạo mới?

Nếu có thể ăn bớt tiền, vì sao không ăn bớt? Cũng có thể bổ sung vào chi tiêu của Nhị phòng. Gia sản của nhị phòng không còn nhiều, có thêm một khoản như vậy sống cũng dễ chịu hơn.

Nào ngờ lòng người càng ngày càng tham. Từ khi nói chuyện đổi gạo với tiệm gạo, người nhị phòng cũng biết tiệm gạo còn có loại gạo mốc, giá cả chính là rẻ không thể rẻ hơn.

Chỉ cần là tấy thêm mấy lần là không có vấn đề. Nếu như vậy, vì sao không lấy loại gạo mốc để nuốt được càng nhiều tiền?

Như vậy là có thể hạ hơn phân nửa giá tiền, bỏ vào túi tiền của mình. Vì thế bọn họ càng ngày càng to gan lớn mật. Từ ban đầu không có chuyện, sau đó vẫn luôn đổi toàn bộ thành gạo mốc, thẳng đến khi bị người phát hiện cũng không kịp thay đổi, vừa vặn bị bắt được.

Lúc này sự tình lộ ra, khơi dậy sự phẫn nộ của dân chúng. Sự tình liên không xong.

Mấy chị em dâu nhị phòng cũng khóc lóc thảm thiết, tỏ vẻ chính mình hối hận. Lục phu nhân nói:

"Thái Hậu nương nương, từ khi phụ thân mất chức đại thần Nội Vụ Phủ, cuộc sống nhà chúng ta càng ngày càng không ổn. Hiện tại tiền ta mua son phấn cũng không đủ dùng, cũng thật sự không có cách nào."

Những người này, lúc trước thời điểm cha chồng mình ở Nội Vụ phủ, cho các người bao nhiêu tiền, cho bao nhiêu chỗ tốt?

Hiện tại không nhớ rõ điểm tốt này, ngược lại cảm thấy một lần mình chiếm tiện nghi như vậy, không phân cho các người, liền muốn hắt tất cả nước bẩn lên người chúng ta? Nào có chuyện dễ dàng như vậy?

Ý Lục phu nhân là lúc trước thời điểm có chỗ tốt, các người cũng chỉ nghĩ đến chỗ tốt. Giờ chúng ta sa sút, sao các người không giúp đỡ chúng ta một phen? Ngược lại ở chỗ này lải nhải dài dòng, đẩy hết trách nhiệm lên người bọn họ?

Vốn dĩ chuyện phát cháo này chính là việc khổ sai. Những người khác trong phòng đều không muốn làm, nói cái gì mà cha chồng mình trước kia ở nội vụ phủ nên dễ dàng tìm người. Ta phi, còn không phải đẩy việc khó

khăn cho nhị phòng, đến lúc đó có thanh danh tốt, toàn bộ các người đều thơm lây?

Thật là chỉ biết chỗ tốt, không biết chỗ hỏng, quá không biết xấu hổ!

Người mấy phòng quở trách lẫn nhau, đều cảm thấy là đối phương sai, trước mặt Thái Hậu tranh cãi một trận.

Vương thái hậu vô cùng tức giận. Phàm là gia tộc, nếu chính bên trong bất hòa, sẽ dễ dàng bị người lợi dụng sơ hở.

Bà tuyệt đối tin tưởng chuyện hôm nay là có người thêm củi quạt gió. Bằng không nào có bị những nạn dân đó phát hiện dễ dàng như vậy.

Mấy năm nay, người đổ mắt ghen tỵ với Vương gia nhà bọn họ không ít. Lần này vương gia biến thành như vậy, tuyệt đối là do có người không vừa mắt với Vương gia.

Rốt cuộc là ai đây?

Vương thái hậu có vài ý tưởng khác nhau, không thể thiếu cảnh giác.

Vương thái hậu hỏi Thừa Ân công phu nhân "Kết quả các người thương lượng là có ý tứ gì? Đừng nói các người không có cách nào, ai gia không tin!"

Thừa Ân công phu nhân nói: "Tướng công nói với thiếp thân, gạo mốc là do tiệm gạo. Người Vương gia chúng ta cũng bị che mắt."

Ý là nói muốn đẩy mọi chuyện lên người tiệm gạo, người Vương gia không biết tình, bị lừa mắc mưu.

Thu được lợi lộc đều là tiệm gạo. "

"Hoang đường, chẳng lẽ một tiệm gạo nhỏ lại có lá gan lớn như vậy, dám ra tay với Vương gia chúng ta? Người cảm thấy nói như vậy, người khác chịu tin tưởng sao? Ai gia nói cho các người hay, lần này không đẩy ra một người từ Vương gia, sự tình không có khả năng giải quyết!"

Nhưng dù đẩy ra một người, thanh danh của Vương gia cũng bị hao tổn, chẳng qua bớt đi một chút.

Những kẻ này thật ngu xuẩn, ảnh hưởng đến toàn bộ kế hoạch của mình! Thật là được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều!

Ý Vương thái hậu là muốn thí xe giữ tướng, cho các nàng thương lượng tìm ra một người thế tội, lúc đó mới có thể bình ổn sự tình.

Hoàng Thượng bên kia, bà nguwoif làm mẫu hậu này đi cầu tình, cũng đưa ra một câu trả lời, tin tưởng Hoàng Thượng cũng sẽ không quá tuyệt tình.

Hơn nữa không chỉ phải đẩy ra một người, càng phải giao lại tiền cho nạn dân. Nhưng tiền này phải trực tiếp giao cho quan phủ.

Vì thanh danh Vương gia, số tiền này tính là cái gì?

Về sau tiền nhất định sẽ có, trước tiên phải vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt.

"Mặc kệ các người yêu cầu ai nhận trách nhiệm, ai gia đều có thể đảm bảo cho cuộc sống của người nhà hãn về sau vô cùng tốt. Được rồi, người khác đều rời đi trước, ai gia muốn trò chuyện cùng Thừa Ân công phu nhân."

Thừa Ân công phu nhân lưu lại, Vương thái hậu nói: "Không cần mềm lòng, ý của ai gia là đẩy ra một người, có thể khiến người tin tưởng. Nam nhân cũng được, nữ nhân cũng được, ít nhất chỉ phải hi sinh một cá nhân."

Như vậy, căn cơ của Vương gia mới không dao động. Đừng tưởng rằng người bên ngoài là kẻ ngốc, tùy tiện một người là có thể lừa gạt bọn họ!"

Thừa Ân công phu nhân Trần thị nói: "Bẩm Thái Hậu nương nương, kỳ thật thần phụ đã thương lượng với lão gia. Chỉ là vừa rồi nhiều người quá, thần phụ khó mà nói."

Vương thái hậu nói: "Ai gia biết, cho nên mới để lại một mình người ở chỗ này. Được rồi, người nói đi, ai gia nhìn xem."

Thừa Ân công phu nhân nói: "Nếu vậy chuyện này để người nhị phòng tiếp nhận đi. Trên thực tế cũng là người nhị phòng tham lam nên mới làm ra chuyện này, cho nên hẳn là người nhị phòng gánh vác tổn thất này. Nữ nhân ham món lợi nhỏ, đây cũng là chuyện thường, nào ngờ Lục phu nhân lá gan lớn như vậy?"

Ý tứ chính là biến chuyện này thành nữ nhân tham tài, giảm tổn thất của Vương gia đến thấp nhất. Rốt cuộc rất nhiều nữ nhân đều sẽ vì bảo vệ bản thân và người trong nhà mình. Dù sao muốn đẩy ra đi một người thì cứ trực tiếp đẩy người gây ra chuyện này.

Nếu Lục phu nhân làm ra như vậy chuyện này thì đã không xứng làm con dâu Vương gia. Cho nên Vương gia hữu người con dâu này, sau đó trả lại số tiền đã chiếm đoạt, sự tình có thể giảm tổn thất đến mức thấp

nhất.

Vương thái hậu nghĩ, gật đầu, nói: "Nếu đã thương lượng thì giải quyết sự tình gọn gàng một chút. Đừng để người bàn tán ồn ào, tốt nhất làm ra chút chứng cứ cùng tiệm gạo, làm người tâm phục khẩu phục."

Vương thái hậu đồng ý cái cách làm này, có thể sử dụng một nữ nhân để bình ổn, đó là không thể tốt hơn. Cho nên, gần đây Thừa Ân công và Vương gia làm một loạt hành động, biểu hiện chủ động đến nạn dân trước

mặt xin lỗi. Hơn nữa tỏ vẻ thật lòng, nhà mình nhân khẩu nhiều, khó tránh khỏi có người là sâu mọt, cấu kết với người ở tiệm gạo, đổi gạo tốt thành gạo mốc, hại cả nhà, Vương gia bọn họ bồi tội với mọi người.

Sau đó tỏ vẻ bọn họ nhất định sẽ nghiêm trị người làm chuyện ác này, hơn nữa phái người đi đến trong nhà có người chết vì ăn gạo mốc, tặng bạc, tỏ vẻ xin lỗi. Hơn nữa cam đoan, về sau có gì khó khăn đều có thể thương với Vương gia, nếu bọn họ có thể giải quyết nhất định sẽ giải quyết.

Hơn nữa lấy ra một vạn lượng bạc, một lần nữa giao cho quan phủ, để quan phủ giúp đỡ phân phát cho nạn dân.

Những việc này thật ra làm nạn dân bớt kích động. Nhưng thanh danh của Vương gia rốt cuộc bị hủy một chút.

Tuy rằng nói chính là người nhị phòng làm, nhưng đại bộ phận người hiểu biết lại cảm thấy, nếu không phải người đứng đầu Vương gia đồng ý, ai dám làm ra chuyện như vậy. Hiện tại chẳng qua là đẩy ra một kẻ thế tội, sự tình đã có thể giải quyết. Nhưng đó chỉ là đối với nạn dân, người đầu óc đơn giản, còn những người nhà giàu, ai chịu tin tưởng?

Nhưng trước mắt cách giải quyết này có lợi nhất với Vương gia nhất. Ít nhất không giống ban đầu, bị người mắng thành là vì phú bất nhân.

Cũng chỉ hưu một phụ nhân là có thể giải quyết, cố sao mà không làm?

Về phần Hoàng Thượng, có Thái Hậu ra tay, Thái Hậu cầu tình với Hoàng Thượng. Hoàng Thượng thấy Vương gia đã nhận sai và giải quyết, cũng răn dạy người Vương gia một trận, sau đó phạt bổng lộc tước vị. Chuyện này liền tính là bình ổn.

Trên thực tế, nếu người Vương gia không tham công như vậy, ban đầu quyền tiền liền đem tiền cho quan phủ người, để quan phủ thống nhất phân phối. Cho dù là quan phủ dùng gạo mốc cũng không liên quan đến trên đầu

người Vương gia. Rốt cuộc bọn họ chỉ bỏ tiền ra, những chuyện khác đều không liên quan.

Ai biết người Vương gia quá nhiều yêu cầu, còn nhất định muốn ôm vào việc phát cháo. Bởi vì thời điểm phát cháo, mọi đều biết là người Vương gia làm, đối với người Vương gia càng cảm kích. Thanh danh của Vương gia bọn họ trong lòng bách tính càng tốt hơn.

Những người Vương gia chính mình không biết cố gắng, muốn giành ích lợi từ trong đó.

Trách không được ban đầu tích cực quyên tiền như vậy, thì ra là muốn lấy tiền của mọi người cho vào túi của mình.

Nói cái gì mà một mình nhị phòng Vương gia làm chuyện này, nhưng nếu không có người Vương gia đồng ý, nhị phòng có thể dám như vậy sao?

Tất cả đều là lấy cớ!

Bên ngoài chẳng qua là cảnh thái bình giả tạo. Lần này thanh danh người Vương gia chính là tổn thất lớn.

Mà Vương thái hậu và Vương Minh Nhã lại cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy, khẳng định là có người giở trò quỷ, chính là muốn kéo người Vương gia xuống.

Nhưng lúc ban đầu, nếu người Vương gia không tham lam, nhất định muốn thanh danh tốt, cũng sẽ không lập tức ngã đau như vậy.

Người thường cầu toàn, sự vật càng tốt thì khi làm sai chuyện, ở trong lòng mọi người liền cảm thấy không tín nhiệm. Thanh danh Vương gia muốn khôi phục như trước kia nhất định đòi hỏi một thời gian rất dài.

Vương Minh Nhã còn có một chuyện rất buồn bực. Cung nữ ở Ngự Hoa Viên ' tự sát ', nhưng lại bị Lưu Vĩnh Toàn bên người Hoàng Thượng tìm được.

Cái này khác xa so với kế hoạch lúc ban đầu của nàng. Vốn dĩ muốn kéo Triệu hoàng hậu xuống, nào ngờ quân cờ này đã thành bỏ đi.

Khi đó là thời điểm thích hợp, hiện tại dù muốn dùng, cũng không dùng được.

Vương Minh Nhã cũng biết tính đại công chúa dễ dàng xúc động, để nàng ta nghe được người khác, đặc biệt là hạ nhân nói xấu Triệu hoàng hậu, nhất định sẽ xúc động nói ra lời không nên. Sau đó hạ nhân bị nàng ta trách phạt, bởi vì chịu không nổi nên ' tự sát '. Triệu hoàng hậu sẽ bị gán cái tội danh dạy dỗ nữ nhi không nghiêm.

Như vậy Hoàng Hậu nhất định sẽ bị người lên án. Nàng cũng không nghĩ một lần đã có thể kéo Triệu hoàng hậu xuống ngựa. Nhưng có thể khiến Triệu hoàng hậu ngọt ngạt, Vương Minh Nhã rất vui.

Rốt cuộc, nàng hy sinh nhiều như vậy, đến hài tử cũng bởi vì tranh đấu mà vĩnh viễn không có. Như vậy bảo tọa Hoàng Hậu, nàng nhất định phải ngồi lên.

Mẫu nghi thiên hạ, vẫn luôn là mộng tưởng từ nhỏ của Vương Minh Nhã, ai cũng không thể ngăn cản!

Triệu hoàng hậu bên này, tất nhiên nghe được tin tức về Vương gia, nhin không được cười.

Người Vương gia chưa bao giờ để mình Hoàng Hậu này vào mắt.

Kể cả Triệu gia ở bên ngoài, gặp người Vương gia, cũng bị người Vương gia khinh thường.

Bởi vì người Vương gia muốn Vương gia cô nương ngồi lên vị trí Hoàng hậu, đáng tiếc bị chính mình chiếm giữ.

Nhưng mặc kệ như thế nào, chính mình Hoàng Hậu này, trước kia là thái tử phi, do tiên đế sắc phong. Vương gia bọn họ dù không cam nguyện, cũng không có cách nào. Mấy năm nay, mình nơm nớp lo sợ, tuy rằng bên ngoài không xé rách mặt với người Vương gia, nhưng chuyện Vương thái hậu luôn nhắm vào mình, cũng không cần nhiều lời.

Lúc trước Vương Hiền Phi so với chính mình người Hoàng Hậu này còn uy phong hơn, một chút cũng không có để mình vào mắt.

Hiện giờ Vương Minh Nhã thật ra thông minh hơn nhiều so với Vương Hiền Phi kia.

Nhưng càng là người thông minh, tâm tư càng lợi hại, muốn kéo mình khỏi vị trí Hoàng Hậu, đó là tuyệt đối có ý tứ này.

Chỉ cần mình vô ý một chút sẽ vạn kiếp bất phục.

Cho nên, nàng thà rằng để Võ thị thượng vị, cũng không muốn người Vương gia thượng vị.

Chính là chuyện lần này, Triệu hoàng hậu cười, thúc đẩy một tay cũng không phải việc khó. Ai bảo người Vương gia lòng tham không đáy, cái gì cũng muốn chộp trong tay. Lúc này đặc tội nhiều người như vậy, về sau đã chẳng còn là cái gì mà 'đệ nhất thế gia'.

Lý Già La và Trường Ninh quận chúa lui tới không tính thường xuyên, nhưng một tháng cũng có thể gặp nhau một hai lần. Chủ yếu là Trường Ninh quận chúa tiến cung gặp Lý Già La. Rốt cuộc Lý Già La không có cách nào ra cung.

Lại nói, Quý phi nương nương và Trường Ninh quận chúa thân thiết, tất cả mọi người đều biết. Dù Trường Ninh quận chúa gả cho Uy Viễn Hầu phủ Dương gia, Quý phi nương nương và phi tần xuất thân Dương gia có chút mâu thuẫn, nhưng cũng ngăn không được Trường Ninh quận chúa và quý phi nương nương kết giao.

Phải biết rằng mẫu thân Trường Ninh quận chúa Vĩnh Xương trưởng công chúa hừ Phò mã, ở bên trong Trường Ninh quận chúa tác dụng rất nhiều. Một cô nương đến cha đẻ mình cũng không cần, người có thể nói nàng vì e dè nhà chồng mà phân rõ giới hạn với Quý phi nương nương? Đó là không có khả năng.

"Nương nương, tất cả đều đã an bài tốt, ngài có thể yên tâm." Trường Ninh quận chúa cười nói.

Lý Già La gật đầu, hỏi: "Người Vương gia đã tìm ông chủ tiệm gạo?"

Trường Ninh cười nói: "Nương nương liệu sự như thần. Nhưng trước đó ông chủ tiệm gạo kia đã có chuẩn bị, tất đều là dựa theo quy củ. Hẳn chỉ biết có người muốn mua gạo tốt, lại đổi thành gạo mốc. Tất cả tiền bạc đều theo quy củ. Hẳn chỉ lo làm buôn bán, loại gạo khác nhau đều không trộn lẫn hợp, cho nên không thể đẩy trách nhiệm lên trên người hẳn."

Huống chi, nếu vương gia thật sự nghĩ lấy ông chủ tiệm gạo ra làm khiên chắn, như vậy khẳng định Vương gia sẽ càng bị người thóa mạ. Tiệm gạo người ta còn không phải làm ăn buôn bán sao?

Người lại không nói, người dùng gạo này làm gì? Hẳn trả tiền một chút cũng không thiếu. Đang lúc mua bán, nào có quản gạo này của người từ nơi nào đến?

Nếu là một thương nhân, cuộc mua bán này người có làm hay không?

Nhưng ông chủ tiệm gạo cũng đã chuẩn bị tốt. Nếu thật sự đẩy hẳn ra gánh trách nhiệm, như vậy hẳn đã an bài xong cho vợ con già trẻ ở nhà. Chỉ cần bọn họ không bị liên lụy là được.

Nhưng cứ như vậy, có thể khiến thanh danh Vương gia trở nên càng khó nghe, cái kia cũng đáng.

Lý Già La nói: "Qua một thời gian, sự tình không còn cao trào như vậy, cho ông chủ tiệm gạo này về nhà đi thôi. Bốn cung sợ hiện tại Vương gia cam chịu, nhưng trong lòng sẽ không thoải mái, tìm hẳn gây phiền toái."

"Nương nường yên tâm, mẫu thân của ông chủ tiệm gạo đã bệnh nguy kịch, hẳn cũng chuẩn bị về quê. Tốt xấu có thể thấy mặt mẫu thân mình lần cuối."

Lý Già La nói: "Trước khi hẳn đi, an bài những người này, đi gây phiền toái cho ông chủ tiệm gạo."

Trường Ninh vừa nghe cảm thấy cao minh. Có người khó dễ tiệm gạo, như vậy người này sẽ là ai đây? Đại bộ phận người đều sẽ nghĩ đến là người Vương gia.

Bởi vì người Vương gia xui xẻo, cho nên phát tiết lên tiệm gạo người ta, gây khó dễ tiệm gạo. Ông chủ tiệm gạo không thể trêu vào người Vương gia, cho nên mới thu thập đồ đạc, về quê.

Lần này, sẽ rất nhiều người đồng tình với ông chủ tiệm gạo.

Đương nhiên, nếu người Vương gia không tìm ông chủ tiệm gạo càng tốt, nhưng người Vương gia có khả năng không tìm sao? Tuyệt đối không có khả năng. Cho nên còn không bằng *tiên hạ thủ vi cường* (ra tay trước chiếm ưu thế), khiến ông chủ tiệm gạo mau chóng thoát thân.

Sau khi Trường Ninh trở về, dựa theo an bài của Võ quý phi, đi sắp đặt mọi chuyện.

Chẳng qua là ở thời điểm người Vương gia tìm tới cửa, thương lượng giá cả gạo mốc. Gạo mốc đương nhiên là giá rẻ nhất. Nếu người Vương gia không động tâm, như vậy sự tình sẽ không thành. Cái này cách nói, cũng chỉ là giới thiệu sản phẩm, nhưng người Vương gia động tâm, như vậy chính là tự người Vương gia lòng tham không đáy. Bọn họ nhưng không cưỡng bách người Vương gia đi mua gạo mốc, chẳng qua là nói giá cả gạo mốc xuống rất thấp thôi.

Tất cả đều đều do người Vương gia gieo gió gặt bão.

Cho nên khi ông chủ tiệm gạo bị một đám người không rõ thân phận đập phá cửa hàng, ông chủ tiệm gạo cảm thấy không sống nổi ở kinh thành nữa. Hơn nữa mẫu thân ở quê thời gian không còn nhiều lắm, đành phải chuyển nhượng cửa hàng. Thời điểm chuyển nhượng cửa hàng, ông chủ tiệm gạo thương tâm không thôi. Sao hắn lại xui xẻo như vậy, đắc tội người Vương gia. Người ta tìm hắn tính sổ, hắn cũng không có cách nào, chỉ có thể vứt bỏ kế mưu sinh trong tay. Phải biết rằng tiệm gạo này của hắn một năm có thể kiếm rất nhiều tiền.

Ông chủ tiệm khóc lóc thảm thiết, cũng có một số người ghi nhớ trong lòng.

Mọi người càng khắc sâu nhận thức rằng người Vương gia ương ngạnh.

Đúng vậy, ông chủ tiệm gạo người ta chỉ là người làm ăn, người muốn mua loại gạo gì, còn không phải các người định đoạt? Người ta lại không thiếu tiền người. Hiện tại bởi vì lòng tham của nhà mình, xảy ra chuyện lại liên lụy đến trên đầu ông chủ tiệm gạo. Các người có còn phân rõ phải trái lý lẽ không?

Quả thực là thật quá đáng!

Khi dễ người khác như vậy, về sau ai còn dám làm ăn mua bán với người Vương ra. Chỉ có vào không ra, đến lúc đó bị lột da cũng không biết.

Quả nhiên người Vương gia không hổ là 'Vương lột da', một chút cũng không sai!

Thừa Ân công trở lại quý phủ, trên mặt mang theo tia lạnh. Hắn quả thực tức giận đến muốn mệnh. Vốn dĩ sự tình đều đã sắp bình ổn, sao lại làm âm ỉ lên.

Thừa Ân công phu nhân Trần thị thấy trượng phu đen mặt, người khác cũng không dám tới gần, bà làm thê tử, tiến lên hỏi: "Lão gia, sao lại không vui như vậy? Là ai khiến người tức giận?"

Thừa Ân công nói: "Ai khiến ta tức giận? Nhà này sinh ra toàn con cháu bất hiếu, ta tức giận cũng là đúng thôi!"

"Lời này của lão gia là có ý gì? Đã xảy ra chuyện gì?" Trần thị vội hỏi nói.

Từ sau sự kiện gạo mốc, người Vương gia đều rất khiêm tốn, khiêm tốn không thể khiêm tốn hơn. Hận không thể biểu hiện tốt nhất.

Trần thị hoàn toàn không biết, bên ngoài người Vương gia lại gặp rắc rối.

"Phát sinh chuyện gì ư? Nói ra ta cũng hồ thẹn. Người Nhị phòng phái người đến phá tiệm gạo của nhà người ta. Nhiều người đều trông thấy. Lúc này, Vương gia không muốn nổi bật cũng không được!"

Cái gì? Người Nhị phòng đập phá tiệm gạo? Trần thị hỏi: "Là tiệm gạo bọn họ mua gạo mốc?"

"Không phải nhà hắn thì nhà ai? Lúc trước người Nhị phòng nói là ông chủ tiệm gạo khiến người ta mua phải gạo mốc. Hiện tại nhị phòng bọn họ

không chỉ ném mặt mũi, cũng ném bạc. Người có biết hay không, cái này không phải mặt mũi nhị phòng bọn họ, là mặt mũi Vương gia chúng ta đều mất hết!"

Thời điểm nên khiêm tốn lại làm ra chuyện như vậy, đây không phải ngu xuẩn thì là cái gì?

Lại đây Vương gia đến nơi đầu sóng ngọn gió, thanh danh càng tệ hơn.

Tuy rằng cái tiệm gạo kia không đáng nhắc tới, nhưng người làm như vậy, chính là không đúng.

Trần thị hít hà một hơi, tại sao lại như vậy?

Người dù có tức giận với tiệm gạo, cũng chờ thời gian dài, lại chậm rãi đối phó người ta cũng được. Hiện tại lúc này phá cửa hàng của người ta, cái này không phải càng làm cho thanh danh Vương gia không dễ nghe sao?

"Lão gia, chuyện này có thể là hiểu lầm hay không?"

"Hiểu lầm? Nếu là hiểu lầm thì tốt rồi. Người không biết, hiện tại ở bên ngoài ta nhìn thấy đồng liêu, người khác chế giễu ta, ta đều nhẫn nhịn không nổi nữa. Ta thật muốn đánh người!" Thừa Ân công trực tiếp chạt vật hồi phủ, trong khoảng thời gian này cũng không dám ra cửa.

Mà chờ tới lúc bọn hắn bắt được đám người nhị phòng đi bồi tội với ông chủ tiệm gạo, ông chủ tiệm gạo người ta cũng sợ tới mức không chịu được, đã sớm chuyển nhượng cửa hàng, sau đó trở về quê rồi. Đến cái cơ hội đến trước mặt người ta xin lỗi cũng không có, cứ ghen khuất như vậy, thật là khó chịu muốn chết.

Người của nhị phòng đến phá cửa hàng chẳng qua là uống nhiều quá rượu. Trong khoảng thời gian ngắn hơi men dâng lên, sau đó trong lòng

không thoải mái, cũng không biết nghĩ như thế nào, liền mang theo người chạy tới tiệm gạo, đập phá một trận.

Sau lại mới biết được, thì ra là người nhị phòng có người oán giận. Vốn có thể không cần hưu Lục phu nhân, chỉ cần đẩy tội danh cho ông chủ tiệm gạo, nói là ông chủ tiệm gạo tham tiền, đổi gạo tốt thành gạo mốc, người Vương gia chẳng qua là mắc mưu bị lừa. Nào ngờ người trong nhà không đồng ý, cũng chỉ có thể đẩy Lục phu nhân ra gánh trách nhiệm.

Mà người uống rượu gây chuyện này lại đúng là nhi tử Lục phu nhân. Trong lòng hằn vì mẫu thân mình bị hưu mà không thoải mái, liền nghĩ ra cách này để trả thù. Uống rượu vào, rượu làm người trở nên phóng túng, hẩn mượn rượu làm ra chuyện này.

Kết quả bị rất nhiều người vây xem, tất cả mọi người đều đã biết. Hình tượng người Vương gia càng rơi xuống một tầng.

Chuyện này, Thừa Ân công phu nhân còn không dám nói với Vương thái hậu. Chuyện lần này sẽ khiến Vương thái hậu vô cùng tức giận.

Nếu lại biết chuyện bà thật vất vả mới tạm chìm xuống, lại bị khuấy đảo lên, còn không tức chết.

Cho nên Thừa Ân công phu nhân chỉ có thể kể với Vương Minh Nhã. Cô em chồng và nữ nhi ruột không giống nhau, không thể nói với cô em chồng, nhưng có thể nói với nữ nhi.

Vương Minh Nhã nghe xong nói: "Đây là cùng chung vinh nhục. Trong nhà nhị thúc tổ, sao một chút đúng mực cũng không có? Lần này làm ra nhiều loạn lớn như vậy, chúng ta cũng bị tai vạ. Hoàng Thượng đã lâu không tới nơi này của ta. Nhưng thật ra ta không thèm để ý, chỉ là Ngũ hoàng tử vẫn muốn gặp phụ hoàng."

Thừa Ân công phu nhân nói: "Tuy rằng Ngũ hoàng tử đã không còn mẹ đẻ. Nhưng người rớt cuộc còn trẻ, cũng có thể sinh. Đến lúc đó người sinh cốt nhục của người, Ngũ hoàng tử này người tính xử trí như thế nào?"

Thừa Ân công phu nhân không tán thành nữ nhi của mình nuôi Ngũ hoàng tử. Đâu phải không thể sinh, hiện tại nhận nuôi một hoàng tử, cũng chính là danh phận dưỡng mẫu, đến lúc đó xử trí thế nào?

Đối hẳn tốt hay không tốt, đều là vấn đề. Đừng xem thường hài tử, chúng rất mẫn cảm. Nếu thái độ lãnh đạm, nó sẽ cảm giác ra. Về sau nếu là nhìn nữ nhi của mình đối xử với con ruột của nàng càng tốt, trong lòng nó sẽ nổi lên ác ý, vậy không xong.

Vương Minh Nhã nói: "Nương, người yên tâm, ta đều sẽ xử lý tốt. Kể cả ta có cốt nhục thân sinh của mình, ta cũng sẽ xử lý thích đáng, lại hữu dụng, để Ngũ hoàng tử trở thành một cánh tay cho hài tử thân sinh của ta, cũng tốt hơn đơn thương độc mã. Tiểu hài tử dễ dưỡng tính tình, đến lúc đó trong lòng hẳn cảm kích ta, tự nhiên sẽ rất tốt với ta."

"Người minh bạch như vậy, ta còn có thể nói cái gì? Chỉ là chuyện lần này của Vương gia, liên lụy người." Thừa Ân công phu nhân nói.

"Nương, người nói cái gì vậy? Không có Vương gia sẽ không có ta hiện tại. Người đi trở về, bảo phụ thân cấp triệu tập người trong tộc, nghiêm trị chuyện này. Chúng ta không thể nuôi dưỡng kẻ gian, miễn cho về sau làm ra nhiều loạn lớn hơn nữa."

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Rất Nhanh Thăng Chức

Editor : Lục hiền nghi.

Beta : Vy tu nghi.

Bên Nhị phòng đã sớm phân gia nhưng một bức thư cũng không viết ra được một chữ Vương. Người Nhị phòng làm sai cũng đại biểu cả Vương gia đều sai, đặc biệt lại là nhà mẹ đẻ Thái Hậu, càng bị người ta nhìn gắt gao.

Chỉ có thể vận dụng lực lượng trong tộc, tới quản thúc những người này.

Phải biết rằng, Ngự Sử đã rất nhiều lần buộc tội người Vương gia, nhưng đều không thành vì có Thái Hậu ở trong cung chống lưng. Nếu không, Hoàng Thượng đã sớm trừng phạt bọn họ.

Tình huống của dân thì người quan phủ đồng ý an bài đồ vật ăn tết, đều đã phát. Cuối cùng, có thể an ổn vượt qua năm này.

Tuy rằng ban đầu nhiều người đối với đám nhà giàu dùng gạo mốc tới hại người rất bất mãn. Nhưng đối với Hoàng Thượng chính là cảm kích, bởi vì không có Hoàng Thượng an bài, các quan phủ cũng sẽ không ra sức như thế.

Cho nên những lời tung hô Hoàng Thượng là đáng minh quân càng ngày càng nhiều.

Mà lúc này, biên giới Ký Châu lại truyền đến tin tức tốt. Bên đây cũng có trận tuyết lớn, biên giới người Hồ bởi vì không có đồ vật sống sót qua mùa đông. Nên đã đốt giết đánh cướp rất nhiều lão bách tánh ở biên cảnh Đại Sở.

Ký Châu Đô Chỉ Huy Sứ Vương đại nhân ra lệnh binh lính hung hăng đánh nhóm xâm lược này, hơn nữa còn bắt được mấy đầu lĩnh người Hồ.

Nhận thư từ bộ binh đưa đến, Hoàng Thượng ký duyệt. Hẳn đối với Ký Châu Đô Chỉ Huy Sứ rất tán thưởng, lần này quan binh tiêu diệt người Hồ đều được ban thưởng.

Hơn nữa còn trực tiếp sắc phong nữ nhi Vương Đô Chỉ Huy Sứ là Vương Vũ Lộ, từ Vương Sung nghi thành Dung phi. Lập tức ngồi ở hàng Phi Vị.

Tuy Vương Dung phi không sinh được hài tử, nhưng phụ thân người ta lại có bản lĩnh. Nhiều lần lập chiến công, bảo vệ quốc gia, Hoàng Thượng thăng lên cũng phải.

Nữ nhân trong cung, trừ tranh cái bụng còn phải tranh đua nhà mẹ đẻ. Xem Vương Dung phi kia, những lần thăng phân vị, đa số đều là công của nhà mẹ đẻ. Nàng ta ở trong cung như cá gặp nước, hiện tại lập tức thành phi.

Còn Quý phi nương nương người ta, là được sủng ái còn sinh hai vị hoàng tử, cho nên mới đứng đầu bốn phi.

Mà Vương Dung phi thăng lên vì chuyện này cũng làm lòng người hâm mộ, trong lòng lại còn có tính toán khác.

Rốt cuộc, không phải chỉ dựa vào bản lĩnh, mà còn phải nhờ nhà mẹ đẻ.

Không phục? Nếu người không phục thì kêu nhà mẹ đẻ cũng tranh đua đi, đến lúc đó người cũng có thể đi lên trên.

Dung phi thăng Phi Vị, liền thành chủ Tường Hòa cung.

Trong cung, tất nhiên các phi tần phải đến chúc mừng.

Nhưng chỉ phi tần thấp hơn Vương Dung phi mới đến. Còn cao hơn, chỉ cần đưa chút quà là xong, chủ yếu là xem mặt tình cảm.

Nếu quan hệ đặc biệt tốt, có thể sẽ do tự mình đưa đến.

Nhưng tất cả giống nhau, đều không đi. Bởi vì đi thì những phi tần phân vị thấp đều sẽ xoay quanh người nịnh hót vì người cao hơn Vương Dung phi. Đáng lẽ phải là Vương Dung phi được đám phi tần đó quanh quẩn bên người mới đúng. Đến lúc đó, tất cả đều sẽ không thoải mái, cho nên không đi thì tốt hơn.

Lý Già La cũng chỉ cho người đưa quà qua. Đức phi cũng như vậy, ngay cả Ninh phi cùng Nghi phi cũng đều như thế. Càng không cần phải nói tới Hoàng Hậu, nàng ta càng không thể đi. Hoàng Hậu đi, thì những người khác sẽ nghĩ đến quan hệ giữa Hoàng Hậu và Vương Dung phi.

Cho nên, ở Tường Hòa cung lúc này trên cơ bản là Vương Dung phi đứng đầu. Nhiều người vì nàng ta được sắc phong làm Dung phi nên tỏ vẻ chân thành chúc mừng.

Tuy rằng Vương Dung phi biết, đa số những người này đều nghĩ một đằng nói một nẻo, nhưng thì sao chứ?

Nàng đã ngồi lên Phi Vị, thời gian chỉ 4 5 năm cũng coi như không tồi. So với những người cùng tiến cung năm đó, vẫn chỉ là Mỹ nhân Quý nhân thì nàng đã hơn rất nhiều rồi.

Mặc dù nàng chưa sinh con, nhưng đã thành Dung phi.

Chỉ cần Hoàng Thượng lại đây nhiều một chút, nói không chừng nàng có thể có thai.

Cao Trường Hưng cũng mang theo ban thưởng của Thái Hậu nương nương lại đây, cười nói: "Chúc mừng Dung phi nương nương, nô tài mang theo ban thưởng của Thái Hậu nương nương, mong nương nương không ghét bỏ."

Vương Vũ Lộ cười: "Công công nói vậy sao được, đồ vật của Thái Hậu bốn cung sao có thể ghét bỏ. Nếu công công không có chuyện gì, không bằng ngồi xuống uống chút trà với bốn cung đi?"

Cao Trường Hưng: "Đa tạ ý tốt của nương nương, chỉ là Thái Hậu còn chờ ta về báo lại. Nên không thể ở quá lâu."

"Công công có chuyện quan trọng, bốn cung cũng không miễn cưỡng nữa." Dung phi kêu người lấy phong bao tặng cho Cao Trường Hưng, rồi lại tự mình tiễn hễn tới cửa. Lúc này mới trở về tiếp đón các phi tần.

Tiểu Lục Tử từ bên ngoài trở về, hễn có tòa nhà ở ngoài cung, Lý Già La cũng biết.

Là một tổng quản trong cung Quý phi, ở bên ngoài có tòa nhà là hết sức bình thường. Giống Lưu Vĩnh Toàn, ở bên ngoài hễn không chỉ có một tòa nhà, phàm là thái giám có thế lực, đều sẽ có quyền lợi của chính mình.

Hôm nay Tiểu Lục Tử mang đến cho Lý Già La một lời nhắn.

"Nương nương, người tới nói là cố nhân truyền tin tới. Hễn nói tất cả đều tốt, thỉnh nương nương không cần lo cho hễn, về sau tự nhiên có cơ hội gặp nhau."

"Người đến có bộ dáng gì?" Lý Già La hỏi.

"Là một tiểu hài tử, người khác cho hẳn tiền kêu nó đến truyền lời . Nó tài không có nhìn thấy người nọ."

Lý Già La: "Này cũng không trách người, bốn cung biết là ai, khẳng định là tiểu bảo!"

Cũng chỉ có tiểu bảo mới có thể truyền tin cho nàng.

Hồ Phách nói: "Nếu Tiểu bảo tới, như thế nào cũng phải đến gặp Tiểu Lục Tử, để cho chủ tử yên tâm chứ."

Lý Già La: "Chỉ sợ tiểu bảo không ở trong kinh, hẳn cũng là nhờ người truyền tin cho bốn cung. Chỉ cần biết hẳn an toàn là được, hẳn đã lớn như vậy bốn cung cũng yên tâm về hẳn."

Có thể chuồn ra từ Võ gia, hiện tại còn có thể gửi lời nhắn cho nàng, vậy thật sự là quá tốt.

Cũng không biết tiểu bảo đã cao đến đâu.

"Nếu có thể nghe được Tiểu Lục Tử là người của ta, nhất định tiểu bảo có nhân mạch, trước mắt hẳn còn rất tốt. Bốn cung không lo lắng, chỉ là hẳn đã lớn cũng nên lập gia đình. Không biết sư phó có tìm đối tượng cho hẳn chưa."

Tiểu Bảo đã từng nói, chỉ cần gặp được sư phụ, hẳn liền sẽ rời đi. Lúc trước rời khỏi Trác Châu, khẳng định là sư phụ hẳn đã đến tìm hẳn.

Hiện giờ báo tin bình an, không có nói với nàng có đón dâu hay không, vậy khẳng định còn chưa có đối tượng thành thân.

Bởi vì, trước kia bọn họ từng nói chỉ cần chuyện quan trọng, tuyệt đối sẽ nói cho đối phương. Tựa như Tiểu Bảo rời khỏi Võ gia, trước tiên cũng nói

với Lý Già La.

Tiền Tiểu Bảo còn không có thành thân, hẵn từ Võ gia ra ngoài liền cùng sư phó đi biên quan. Hẵn vẫn học công phu, học tới ba năm, sau đó sư phó hẵn rời đi nói hẵn học đã đủ có thể ứng phó địch nhân rồi. Hơn nữa, Tiền Tiểu Bảo cũng trưởng thành, còn đi theo sư phó làm gì?

Sư phó Tiền Tiểu Bảo là người quái dị, thích độc lai độc vãng*. Tiền Tiểu Bảo có thể đi theo hẵn lâu như vậy, đều là ngoài ý muốn. Do Tiền Tiểu Bảo chết triền loạn đánh, tuổi lại nhỏ nên không đuổi người đi.

* Thích ở một mình

Hiện tại năng lực Tiền Tiểu Bảo trừ bỏ tự bảo vệ mình, còn có thể giết vài người, sư phó này liền không rảnh mang theo hẵn nữa.

"Về sau người không cần gặp lại ta, người cũng không cần biết tên ta là gì. Hảo hảo sống đi. Trở lại nông thôn, cưới vợ sinh con, cũng không tồi."

Tiền Tiểu Bảo cáo biệt sư phó, cũng về tới quê nhà rồi, mộ cha mẹ hẵn phải sửa lại, sau đó còn có mộ cô mẫu cũng phải làm.

Ai biết về tới quê quán, phát hiện mộ cha mẹ cùng cô mẫu đều sạch sẽ. Nguyên lai là người trong huyện biết trong cung có nương nương xuất thân từ đây. Còn là thân thích của cha mẹ mình, cho nên liền sửa sang mấy ngôi mộ này.

Tất nhiên mộ Cô mẫu càng không buông tha, bởi vì cô mẫu sinh biểu tỷ. Nghe nói trong cung Võ nương nương rất được sủng ái, Hoàng Thượng rất thích nàng.

Điểm này làm Tiền Tiểu Bảo yên tâm không ít.

Nhưng nói đến đám Võ gia không tiền đồ kia. Về sau nếu Hoàng Thượng qua đời, nói không chừng Võ nương nương không có người chống lưng, lại bị người chà đạp.

Nghe xong những lời này, Tiền Tiểu Bảo không muốn ở nông thôn quá lâu.

Sau đó quyết định đi tòng quân.

Học một thân võ nghệ, làm võ quan mới có thể thăng chức nhanh hơn.

Hắn cũng không muốn dựa vào biểu tỹ, làm biểu tỹ vì hắn mà mở miệng với Hoàng Đế. Hắn muốn dùng sức lực của để ra chiến trường giết địch, sau đó lập công, về sau mới có thể che chở cho biểu tỹ.

Cho nên khi ở Trác Châu, khi nghe nói biên giới Ký Châu có người Hồ tới xâm phạm. Địa phương kia khẳng định muốn có thêm người.

Tiền Tiểu Bảo liền tới đó, trực tiếp tham quân sau đó dựa vào võ nghệ của mình đi từ tiểu binh bò tới vị trí Giáo Úy.

Hiện giờ ở thành Ký Châu Đô Chỉ Huy Sứ Vương đại nhân sau trưởng hạ có một cái mãnh tướng.

Sở dĩ lần mùa đông này Vương đại nhân có thể lập công. Đều là nhờ Tiền Tiểu Bảo phát hiện tung tích người Hồ, cho nên mới có thể tiêu diệt được.

Hoàng Thượng ban thưởng xuống dưới, Tiền Tiểu Bảo cũng được không ít, tuy rằng không thăng quan, nhưng được Vương đại nhân coi trọng.

Bất quá, Tiền Tiểu Bảo nghe người khác nói. Lần này Vương đại nhân lập công, nữ nhi hắn liền thăng lên Phi Vị.

Trong lòng Tiền Tiểu Bảo không dễ chịu, nàng ta ngồi lên phi chẳng phải càng có thể đối phó biểu tử?

Tiền Tiểu Bảo mai danh ẩn tích lại đây tòng quân. Cũng là họ Tiền, bất quá kêu Tiền Quân Bảo nhờ công lần này của hãn nên Vương đại nhân lập công, ngược lại còn thành toàn cho nữ nhi hãn. Đối Tiền Tiểu Bảo mà nói, thật đúng là không thoải mái.

Tiền Tiểu Bảo cảm thấy năng lực chính mình không đủ, hiện tại căn bản là không thể giúp đỡ biểu tử. Nhưng hãn không thể nhụt chí, hãn còn trẻ, còn có thể tiếp tục hướng lên trên, không lo có một ngày thay thế được Vương đại nhân.

Tiền Tiểu Bảo về tới chỗ ở của mình, hiện tại hãn có thể ở một mình, cũng coi như an tĩnh.

"Quân bảo, lần này lập công, có nhiều đồ vật ban thưởng, phải mời khách mới được." Có đồng liêu cười nói.

"Này có cái gì, muốn ăn gì cứ nói, chúng ta đều là huynh đệ, ta còn có thể keo kiệt sao? Rượu cứ việc uống, hiện tại người Hồ bị đánh không dám ra, cũng không sợ chậm trễ việc."

"Đây cũng đúng, chúng ta xem như dương mi thổ khí, trước kia những người Hồ, tìm đến cũng không tìm được. Đáng giận hơn, bọn chúng ở một chỗ thả lửa, đoạt của cải. Sau đó lại đi nơi khác, chờ người chạy tới, người đều sớm chạy. Người không biết những người Hồ có bao nhiêu đáng giận đâu, đoạt đồ vật thì thôi đi, nhưng chúng lại giết cả thôn người ta, từ trên xuống dưới già trẻ lớn bé ai cũng không tha. Sợ có người nhìn thấy hành tung bọn họ, bị chúng ta biết được. Đáng thương cho hài tử mới vừa trắng tròn, quả thực là không bằng súc sinh."

Cho nên lão tử nhìn thấy người Hồ, thấy ai giết người đó. Ai bảo bọn chúng không có nhân tính!"

Người đang nói, trong ánh mắt có chút đỏ hoe. Hắn nhớ lại đứa bé bị giết kia, mới chút xíu thôi đã bị đao chém thành hai nửa.

Nên chuyện lần này, đặc biệt có thể làm cho quân ngũ giải tỏa cừu hận.

Đánh người Hồ đến nỗi nước tiểu cũng lưu lại, quả thực làm lòng người sáng khoái.

Những người này cùng đi ăn cơm, trừ bỏ nói đánh người Hồ, còn nói tới Đô Chỉ Huy Sứ. Nói đến Đô Chỉ Huy Sứ Vương đại nhân, tất nhiên liền nói tới Vương Dung phi, bởi vì Vương Dung phi là nữ nhi Vương đại nhân.

"Nghe nói nữ nhi của Vương đại nhân, vì chuyện này liền thành phi tử. Xem ra Vương đại nhân lúc này mừng rỡ đến buổi tối đều ngủ không yên."

"Không phải chỉ là thăng Phi Vị thôi sao, không phải làm Hoàng Hậu, có cái gì vui vẻ? Chờ thành Hoàng Hậu, chúng ta lại chúc mừng."

"Xí, như người nói, người cho rằng thăng làm Hoàng Hậu dễ sao? Trong kinh thành nhiều thế gia môn phiệt, đám người đó có thể trơ mắt nhìn người khác thăng Hoàng Hậu? Năm mơ đi má? Không phải nói, trong cung có cái Quý phi rất được sủng ái sao? Còn sinh cho Hoàng Thượng hai hoàng tử, nhưng dù vậy cũng vẫn phải làm Quý phi sao? Ngay cả Hoàng Quý phi cũng không ngồi lên được. Ta nghe nói, nhà mẹ đẻ quý phi, không có người nào nên thân cả."

Cha còn trúng gió nằm liệt trên giường, ngay cả đứa con trai cũng không có, không người nối nghiệp. Nếu Hoàng Thượng muốn cho Quý phi làm Hoàng Hậu, chỉ bằng nhà mẹ đẻ Quý phi, cũng không được đâu."

"Cho nên nói, vẫn là nữ nhi Vương đại nhân có phúc khí. Cha mình bên ngoài liều một lần, Phi Vị liền đến tay. Người ta sinh hai hoàng tử mới thành quý phi, còn nữ nhi đại nhân không có sinh đâu, đã không phải thành

Phi Vị sao? Đây là ghen ghét đều ghen ghét không tới, có nhà mẹ đẻ tốt, so cái gì đều cường."

"Được, nói chuyện này nói luôn trong cung làm gì? Những cái đó chúng ta có thể nghị luận sao? Mau uống rượu đi!"

Bất quá, những lời này lại bị Tiền Tiểu Bảo ghi tạc trong lòng, hơn nữa ấn tượng khắc sâu.

Bởi vì biểu tỷ hân không có nhà mẹ đẻ cường đại, cho nên hết thảy đều phải dựa vào chính mình thành quý phi. Còn phải chiến chiến兢兢 sinh được hai cháu ngoại trai. Về sau bên ngoài không có duy trì, thật là nhiều nguy hiểm?

Cho nên Tiền Tiểu Bảo càng cảm thấy mình phải nỗ lực hơn nữa, chờ bản thân có năng lực, những người đó còn dám khi dễ nhà mẹ đẻ biểu tỷ hay không?

Mà cũng vì vậy, Vương đại nhân đối Tiền Quân Bảo rất tán thưởng cùng thưởng thức.

Nghĩ đến Tiền Quân Bảo là cô nhi. Không cha không mẹ, nếu mình có thể trợ giúp hân, về sau tuyệt đối có hồi báo.

Chính là tùy tiện giúp đỡ một người, cũng không phải phong cách Vương đại nhân.

Tiền Quân Bảo không phải người nhà mình, đến lúc đó cánh lớn rồi muốn bay ra vậy thì làm sao?

Chính nhi tử hân chỉ thích học văn, võ một chút cũng không có hứng thú, cho nên Tiền Quân Bảo này không cha không mẹ, tất nhiên liền vào mắt Vương đại nhân.

Không có quan hệ liên chế tạo quan hệ, hăh không phải còn có nữ nhi sao? Tùy tiện đính hôn một cái cho hăh, liền thành có quan hệ.

Nhất cha vợ, đề bạt con rể chính mình, cũng không có người lải nhải dài dòng.

Huống chi, Tiền Quân Bảo có năng lực hơn người, lên sa trường giết địch thực hung mãnh. Về sau không lo không thể thăng chức, như vậy tới nay, chờ mình già rồi, cũng sẽ có người nối nghiệp.

Còn có thể cho nữ nhi trong cung tăng thêm trợ lực. Đến lúc đó nữ nhi có hoàng tử, hoàng tử trưởng thành, có cái người dựng thế lực, cũng như hổ thêm cánh.

Vương đại nhân càng nghĩ càng cảm thấy chủ ý thực tốt, nghĩ nghĩ, nữ nhi hăh cũng nhiều. Trừ bỏ Vương Vũ Lộ đã vào cung, phía dưới vài nha đầu có thể gả chồng cũng có nhiều người. Chỉ cần thượng lượng với phu nhân, sau đó Tiền Quân Bảo bên kia không lo không đồng ý.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Triều Hạ

Editor : Lục hiền nghi.

Beta: Nguyễn Chiêu Nghi

Nên Tiền Tiểu Bảo đang nghe Vương đại nhân nói, không biết nói cái gì cho phải. Hắn căn bản không có ý nghĩ đó, cũng chưa định thành thân.

Cưới cô nương Vương gia? Với cái thân phận này của hắn?

Đại trưởng phu nên dựa vào bản lĩnh chính mình mà đi lên, sao có thể dựa vào việc cưới nữ nhân để được trợ giúp? Chẳng phải là tự xem thường chính bản thân?

Huống hồ, Vương Dung phi còn đối đầu với biểu tỷ. Nếu hắn cưới người Vương gia, đến lúc đó Vương đại nhân muốn hắn giúp đỡ Vương Dung phi trong cung thì phải làm sao? Tuy rằng, hắn có thể không nghe nhưng về sau biểu tỷ biết, sẽ khinh thường chính mình!

Tiền Tiểu Bảo nói: "Tuy rằng, cha mẹ thuộc hạ đã không còn ở nhân thế. Nhưng thuộc hạ còn có sư phó truyền thụ võ nghệ, hôn sự của thuộc hạ phải nhờ đến sư phó làm chủ mới đúng, thuộc hạ không thể tự chủ trương."

Vương đại nhân nghe xong cũng không tức giận, cảm thấy Tiền Tiểu Bảo này là người có tình có nghĩa.

Vì thế nói: "Đây là điều nên làm, chờ sư phó của người lại đây rồi nói sau."

Dù sao hẳn có nhiều nữ nhi, cái này không được, lại dùng một cái khác.

Mà các cô nương nhà Vương đại nhân, không biết từ nơi nào nghe được chuyện này. Các nàng tưởng phụ thân muốn đưa các nàng đính hôn cho một tên tiểu tử nghèo khổ, còn không cha không mẹ, tham gia quân ngũ bò lên trên, ai mà vui?

Bởi vì đã có một Dung phi, cho nên các nàng muốn vào kinh thành. Chẳng sợ không thể tiến cung tuyển tú, còn hơn gả cho tên nhà nghèo.

Nên trong lòng đều không vui, nói tiếp, Vương Vũ Lộ còn không phải nhờ phụ thân lập chiến công nên mới ngồi lên Phi Vị sao. Nếu các nàng tiến cung, so với Dung phi tuyệt đối không kém bao nhiêu.

Vì thế từng người tự tìm di nương, hy vọng có thể thối gối đầu giường. Làm chuyện này không cần rơi trên đầu chính mình.

Lại nói tiếp, tuy Vương đại nhân có nhiều nữ nhi nhưng đích nữ lại chỉ có Vương Vũ Lộ. Vương Vũ Lộ từ nhỏ đặc biệt xinh đẹp, trưởng thành càng khuynh quốc khuynh thành, nếu không tiến cung thì thật đáng tiếc.

Nhưng mấy thứ xuất thân Vương Vũ Lộ không có sinh hoàng tử lại có thể bò lên đến phi vị, chính là đều nhờ đến phụ thân.

Nếu như vậy, dung mạo các nàng cũng không kém, đều là con phụ thân. Vì cái gì mà không thể tiến cung nhận sủng ái chứ?

Cho nên một đám lại lần nữa muốn tham gia tuyển tú nhiều lên, cùng nói với Vương đại nhân là Dung phi nương nương không sinh hoàng tử, nếu đưa muội muội ruột qua giúp đỡ sinh hoàng tử, về sau còn không phải càng thêm tốt sao?

Lý do thật tốt, Vương đại nhân không khỏi động tâm.

Mẫu thân Vương Vũ Lộ là Vương phu nhân tất nhiên cũng biết, liền viết thư đưa vào cung cho Vương Dung phi.

Mà ở tại Tường Hòa cung, Vương Dung phi biết trong nhà có không ít thứ muội muốn giúp nàng sinh hài tử thì không khỏi cười lạnh, còn chưa tuyển tú thế mà đã nghĩ tới tiến cung.

Sinh hài tử, sinh hài tử, sau đó đuổi nàng xuống đài đúng không.

Thật là một đám người mơ mộng.

Có điều nghĩ lại cảm thấy cũng không sao, đối phó những thứ muội kia Vương Vũ Lộ có rất nhiều thủ đoạn.

Nhưng phụ thân có ý gì đây? Nếu phụ thân thật sự muốn đưa người tuyển tú, tặng một cái nữ nhi lại đây, như vậy phụ thân thật là rất có quyết định.

Nếu phụ thân không tính toán đưa, Vương Vũ Lộ thề, nàng nhất định sẽ làm cho phụ thân lên cao bột bước.

Nếu phụ thân không tiến người, đó chính là vẫn coi trọng nàng, không có từ bỏ nàng, như vậy phụ thân vẫn đáng giá để nàng tôn kính.

Chỉ là nếu phụ thân thật sự tặng, nàng cũng sẽ vô cùng vui vẻ tiếp nhận. Ai kêu các nàng tử muội tình thâm chứ?

Đảo mắt lại đến trừ tịch, bởi vì năm nay lão bá tánh bị nạn tuyết. Nên trừ tịch trong hoàng cung cũng không giống những năm trước tổ chức long trọng. Hơn nữa, các phi tần trong cung bị trừ một nửa chi tiêu, nên toàn bộ đêm giao thừa đều không náo nhiệt cho lắm.

Ngay cả pháo hoa lúc nửa đêm chỉ thả nửa canh giờ.

Sau đó tới buổi sáng, nội mệnh phụ cùng ngoại mệnh phụ dựa vào phẩm cấp mà đến Khôn Ninh Cung thỉnh an Hoàng Hậu.

Đại niên mừng một sẽ thỉnh an ở chỗ Hoàng Hậu xong mới qua chỗ Thái hậu thỉnh an. Rốt cuộc thì Hoàng Hậu mới là chủ nhân của hậu cung, là người đứng đầu thực sự của các cáo mệnh trong thiên hạ.

Mùng một, Hoàng Thượng cũng muốn mở tiệc chiêu đãi quần thần, cũng đối với các quần thần quanh năm suốt tháng vất vả làm việc tỏ vẻ cảm tạ, tuy rằng tất cả mọi người đều không dám nhận.

Mùng một năm mới, cũng không có người ngu ngốc đu tìm đèn đuôi.

Hoàng Hậu bên này, tuy rằng rất nhiều đồ ăn đã bị thời tiết làm cho nguội lạnh, nhưng dù trời lạnh thì vẫn phải giữ quy củ, có thể được Hoàng hậu ban yến đã là vinh hạnh biết bao nhiêu.

Lý Già La các nàng tất nhiên sẽ không ăn bên ngoài mà ở tận cùng bên trong.

Hoàng Hậu cũng không câu nệ tiểu tiết của các nàng, sau yến tiệc các hậu phi có thể mang theo người nhà về cung điện.

Lý Già La bên này, nhà mẹ đẻ chỉ có Vân thị, bà ta là Quận Công phu nhân. Trên người cũng có cáo mệnh, mỗi năm mừng một ấn theo phẩm cấp đều có thể tiến cung cầu kiến.

Liên phu nhân cũng có phẩm cấp cho nên cũng vào cung. Lần này trừ bỏ Vân thị, Liên phu nhân cũng ở tại Trường Xuân Cung.

Lý Già La có ấn tượng về Liên phu nhân cũng không tệ lắm, quy quy củ củ.

Không nghĩ tới, Liên phu nhân cũng cảm thấy Quý phi nương nương không tồi, một chút cũng không giống những sủng phi, hồ ly tinh mê hoặc.

Trượng phu bà là Ngự Sử, không thích nhất là gian phi hại nước hại dân.

Cũng may, Quý phi nương nương một chút cũng không giống với 'gian phi'.

Bởi vì đồ ăn ở Khôn Ninh Cung không được tốt lắm, nên Trường Xuân Cung đã sớm chuẩn bị vì món ăn nóng làm ấm thân thể, không chỉ có Lý Già La thích, cả Tam hoàng tử cùng Tứ hoàng tử cũng thích.

Tam hoàng tử sau ăn tết liền bốn tuổi, Hoàng Thượng nói phải tìm sư phó dạy võ lòng cho hần. Phương diện này, Lý Già La một chút cũng không lo lắng, Hoàng Thượng tìm tiên sinh, tuyệt đối không có vấn đề.

Lý Già La trước ngồi xuống, sau đó gọi cung nhân đỡ Vân thị cùng Liên phu nhân ngồi xuống.

Hai người tạ ơn rồi ngồi xuống, lần đầu tiên Liên phu nhân ở Trường Xuân Cung ăn cơm, trước kia bà chưa từng tới. Năm trước, trượng phu bà mới thăng một bậc, cho nên mới có tư cách đến đây, còn có thể ở lại dùng cơm.

Đương nhiên, bà không có quan hệ quen thuộc với Quý phi nương nương.

Năm trước, Vương gia làm ra rất nhiều chuyện không tốt. Ngự Sử đài cũng không ngăn được, đại nhân nhà nàng cũng vậy, đây vẫn là lần đầu tiên đối đầu với người Vương gia, cũng không trách ai được chỉ trách người Vương gia thật quá đáng.

Liên phu nhân sợ Quý phi nương nương yêu cầu trượng phu bà giúp nàng gì đó, tỷ như kêu trượng phu bà phải tóm được Vương gia, buộc tội

bọn họ. Nhưng tại Trường Xuân Cung, từ đầu đến cuối Quý phi nương nương nửa câu cũng không đề cập tới, chỉ nói chút việc nhà.

Tỷ như hỏi nhị nhi tức* khi nào sinh, trong nhà tình huống thế nào, thích ăn cái gì, không hề nói mấy chuyện ngoài lề.

(*)Nhị nhi tức: Con dâu thứ hai.

Liên phu nhân càng cảm thấy nhẹ nhõm, từ Trường Xuân Cung đi ra, thật là như tắm mình trong gió xuân.

Trong lòng cũng có chút hiểu, khó trách Quý phi nương nương được sủng ái, chỉ bằng khả năng làm cho lòng người thư thái, ai mà không thích?

Một chút cũng không làm khó người, nếu Quý phi nương nương không tiến cung, chỉ sợ bà càng vui vì có người nhị tức như nàng đi, mà không phải là nhị nhi tức hiện tại.

Lúc trước, bà không biết tại sao lão gia lại đồng ý hôn nhân này, nhìn tính cách nhị nhi tức mà ngứa mắt. Tuy rằng, bà có bản lĩnh chinh đốn người, nhưng ai mà chẳng thích con dâu hiểu chuyện.

Nhưng lão gia đã đáp ứng việc hôn nhân, bà còn nói gì được nữa?

Đành phải chinh nhị nhi tức lại cho tốt.

Cũng may, nhị nhi tức này tính tình chẳng ra gì, thủ đoạn cũng khá 'đơn thuần', rất dễ đối phó, với lại quy củ Liên gia đã đủ cho nàng ta lăn lộn không ít thời gian.

Sau khi Liên phu nhân trở về, đại nhân cũng đã hỏi phủ, bà liền kể lại những gì mình nhìn thấy nghe thấy nói cho trượng phu.

Liên phu nhân cảm khái nói: "Thiếp thân thấy Quý phi nương nương dạy dỗ hai hoàng tử thật không tồi, Tam hoàng tử tuổi còn nhỏ đã tự mình ngồi

trên bàn ăn cơm, ra dáng ra hình, căn bản không cần nội thị bên cạnh giúp đỡ. Còn có Tứ hoàng tử mới hơn một tuổi, cũng đã có thể dùng muỗng nhỏ ăn cơm. Nhìn xem hài tử nhà chúng ta, lúc ăn cơm bên phải có bà vú, bên trái có người hầu hạ, đã vậy chúng ta còn thấy không có hầu hạ tốt."

Từ một đứa trẻ nhỏ tuổi là có thể nhìn ra mẫu thân như thế nào, Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử chính là hậu duệ quý tộc, có nhiều người hầu hạ là bình thường. Nhưng bây giờ, đã có thể tự làm, có thể thấy được ngày thường Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử được dạy dỗ rất tốt.

Không cần lý do cũng cảm thấy cao hơn kẻ khác một bậc.

Liên đại nhân nghe xong cũng cảm thấy hứng thú, nói: "Hiện giờ chỉ có vài hoàng tử, Đại hoàng tử từ nhỏ yếu ớt, mẹ đẻ lại là cung nữ, tuy Lý gia đang chậm rãi giàu có lên, chỉ là căn cơ chưa đủ sâu, mẹ đẻ lại không được Hoàng Thượng thích. Còn Tam hoàng tử cùng Tứ hoàng tử, cả Ngũ hoàng tử về sau không nói trước được gì."

Chỉ cần Hoàng Hậu không có con trai, thì các hoàng tử thứ xuất đều có cơ hội.

Nhưng trước mắt, Hoàng Thượng còn trẻ, hiện không thể đề kiến lập Thái tử. Trừ bỏ Đại hoàng tử, các hoàng tử khác đều còn nhỏ. Đề ra cũng không đủ vững lập trường.

Ngũ hoàng tử có mẹ đẻ thân phận cao, còn có chút huyết thống hoàng gia, nhưng Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử còn có mẹ đẻ được sủng ái, hơn nữa người Võ gia không sa cơ thất thế. Tốt xấu Võ Chính Đạo cũng xuất thân tiến sĩ, là dựa vào chính bản lĩnh thi đậu, hiện tại tuy rằng trúng gió, nhưng chỉ dựa vào đậu tiến sĩ, dù lui lại ở rừng cũng khiến người để mắt.

Giống Hàn Lâm Viện là nơi thanh quý, bên trong đều là xuất thân tiến sĩ.

Nhà mẹ đẻ của mẫu thân Ngũ hoàng tử tuy ở bên ngoài làm quan, nhưng cũng chỉ là thông phán, phụ thân Võ thị trước kia không trúng gió đã làm được tri phủ, phần thắng so với người Lâm gia tất nhiên nhiều hơn.

Cho nên Liên đại nhân nghĩ, các quan văn khăng định càng nhìn trúng xuất thân nhà ngoại Tam hoàng tử. Hiện tại tình huống bên ngoại Tam hoàng tử, cũng sẽ không tạo thành thế lực nhà ngoại quá lớn mà lưu tai họa ngầm.

Nói đến Ngũ hoàng tử, có đường mẫu là người Vương gia, nhưng bọn họ cũng không thể không lo lắng. Vương gia trừ bỏ phụ thân Vương thái hậu trước kia là văn nhân ra thì đã vài thập niên đi qua, người Vương gia trừ đọc sách, một chút thành tựu cũng không có. Bởi vì nhờ có Thái Hậu, mới trực tiếp kế thừa tước vị thừa ân công.

Hơn nữa, năm trước Vương gia làm ra chuyện gièm pha, cái này làm cho rất nhiều người bất mãn.

Trước kia người hướng về Vương gia không ít, nhưng qua chuyện này cũng khăng định trong lòng dần dần xa cách Vương gia.

Cho nên đến lúc đó tốt cùng như thế nào, thật đúng là không thể nói trước.

Liên gia vốn có thể im lặng đứng ngoài mọi chuyện, nhưng đầu sao hắc cũng là ngự sử, nhiệm vụ vạch tội là sẽ không thể chối từ.

Chỉ là, từ khi Hoàng Thượng kêu ông tiếp nhận nhị nhi tử, Liên đại nhân liền biết, Hoàng Thượng là muốn ông đứng bên Quý phi. Hiểu rõ quá cũng không được, chỉ có thể vờ mịt mờ.

Trước nay, thánh ý là quan trọng nhất, Liên đại nhân cũng không cố hủ, tất nhiên biết nên lựa chọn như thế nào.

Cho nên, còn cần phải hỏi sao, Liên đại nhân trong lòng đã xác định nơi dừng chân tốt, ở thời điểm mấu chốt sẽ đưa ra quyết định chính xác.

Ăn tết vẫn luôn có các loại hiến tế, năm nay cũng không ngoại lệ, Hoàng Thượng và Hoàng Hậu bận rộn nhiều việc, các phi tần lại rất nhẹ nhàng.

Lại nói, từ tết Nguyên Tiêu mười lăm tháng giêng, ngoại bang có nhiều người tới kinh thành triều bái.

Nghe nói, không phải người Hồ mà là thuộc về phương Bắc.

Lần này lại đây là quốc gia ở phía nam tiểu quốc, quốc gia đó có loại hoa sơn trà đặc biệt thơm ngon, đủ loại màu sắc hình dạng, còn có một gốc cây bên trong có mười tám loại hoa sơn trà, là cực phẩm, đều là cống phẩm tiến cống lần này.

Vài thập niên trước khi tiên đế còn tại vị, mấy tiểu quốc kia cũng lại đây triều hạ, có điều thật lâu về sau không đến nữa. Lần này lại tới kinh thành, Lễ Bộ quan viên liền bận rộn lên.

Phi tần hậu cung lại chẳng quan tâm gì đến chuyện lá trà, nghe nói lần này người của mấy tiểu quốc kia đến đây còn mang theo các vị công chúa, nói là hiến cho Hoàng Thượng.

Nếu Hoàng Thượng nhận lấy, trong cung chẳng phải lại nhiều thêm một đối thủ cạnh tranh hay sao?

Những người đó còn đại biểu cho những tiểu quốc khác, chỉ cần muốn hai nước quan hệ ngoại giao tốt, phân vị sẽ không quá thấp, các nàng đã sống nhiều năm trong cung sao có thể cam lòng!

Hơn nữa nghe nói những người này ăn mặc đều không giống với Đại Sở, nghe nói còn có rất nhiều người trực tiếp ăn thịt tươi, người như vậy chẳng phải là dọa chết người sao?

Các loại suy đoán khác nhau, làm trong cung bùng lên náo nhiệt.

Còn tìm những lão thái phi, hy vọng các bà có thể nói thử trước kia tiên đế gia, tiểu quốc lại đây tình huống như thế nào, có phải có người cao lớn, thoát nhìn giống nam nhân hay không?

Như vậy, Hoàng Thượng chẳng phải là có hại? Nữ nhân như thế làm sao mà tiêu thụ a.

Lý Già La bên này bị một ít phi tần phân vị thấp lo lắng nhắc nhở, ngàn vạn muốn nàng thổi gió bên gối Hoàng Thượng, tốt nhất đừng để những man di kia tiến cung, bằng không hậu cung sẽ không an bình.

Lý Già La nghe cười đến không nhìn được, Hoàng Thượng có thể dễ dàng bị vài công chúa tiểu quốc kia đùa giỡn sao?

Buổi tối Lý Già La nói giỡn với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng nghe xong lại cười lớn một phen.

Xong việc, Hoàng Thượng nói: "Sao lại nói khoa trương như vậy? Ngược lại người bên kia bộ dạng đều thực nhỏ xinh, vóc dáng nam nhân cũng không cao, chẳng qua là mặc y phục không giống Đại Sở chúng ta thôi. Cao to chính là ở phương Bắc, những người đấy mới chính là đang mơ ước Đại Sở của trẫm."

Lý Già La cười nói: "Hoàng Thượng, chúng ta và các quốc gia luôn luôn là láng giềng hoà thuận hữu hảo, sao lần này đột nhiên lại tới đây? Thần thiếp cảm thấy, nếu không có chuyện, bọn họ sẽ không lại đây."

Tới một chuyến đã tiêu phí nhiều thời gian, lại phải tốn phí tiền tài, bằng không thì vài thập niên đã không tới.

Mà hiện tại tới, khẳng định là xảy ra chuyện.

Hoàng Thượng cảm thấy không phải chuyện gì trọng đại nên không cần gạt Quý phi, dù sao chuyện này cũng không phải bí mật gì.

Vì thế nói: "Chỉ là nghĩ tới mượn binh mã Đại Sở."

Lý Già La ngạc nhiên: "Binh mã Đại Sở tinh quý, sao có thể nói mượn là mượn? Hoàng Thượng, ngài cũng không thể dễ dàng đáp ứng, không có lợi chúng ta không làm."

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 132: Ra Oai Phủ Đầu

Editor: Mai Thái phi

Beta: Thiên phi

"Ha ha, tất nhiên là vậy, sự tình không có lợi, sao trẫm có thể làm chứ?"
Hoàng Thượng cười nói.

"Nhưng mà, Hoàng Thượng, nếu như người ta đưa công chúa cho người, người cũng không thể mềm lòng." Lý Già La nói.

"Nàng đúng là bình dấm chua mà, trẫm đối với những công chúa kia không có hứng thú, ái phi hãy yên tâm. Hôm nay là bọn họ muốn cầu cạnh trẫm, không phải là trẫm muốn cầu cạnh bọn họ, nơi này là nơi bọn họ muốn đưa cái gì thì đưa sao?"

Đối với mấy tiểu quốc phía nam này, trong lòng Hoàng Thượng tự biết chừng mực.

Lại nói, chuyện nạp phi liên quan đến tình cảnh quốc gia như vậy, chi bằng không nạp cho thỏa đáng.

Năm nay kinh thành còn có kỳ thi mùa xuân, nhưng cũng không gây trở ngại cho người của mấy tiểu quốc phía nam. Người trong Lễ bộ bận rộn ghê gớm, an bài dịch quán, an bài người đi tiếp kiến, hơn nữa còn phải an bài các công việc khác.

Người trong cung chỉ quan tâm tới nhóm công chúa kia có bộ dạng ra sao, lần tiến cung này sẽ như thế nào.

Ai có quan hệ đều dựa vào quan hệ mà đi hỏi thăm. Miễn cho đến khi có tình huống gì lại không rõ ràng.

Vị trí tứ phi trong cung, còn 2 vị trí không có người ngồi. Lần này, nếu tiến vào một người, hoặc là lấp đầy các vị trí tứ phi kia, vậy phải làm sao cho tốt?

Hoặc là, do người ta là công chúa một nước, trực tiếp trở thành Hoàng quý phi, như vậy chẳng phải trừ Hoàng Hậu ra, ai cũng phải quỳ xuống hành lễ với nàng ta sao?

Như vậy thì không xong rồi.

Đã có người tìm Lý Già La, muốn Lý Già La ra mặt, bóp chết việc này trước khi nó xảy ra.

Nhưng Lý Già La lại nói với mọi người: "Đây là quốc gia đại sự, chúng ta là hậu phi không nên tùy ý phỏng đoán, cho dù về sau có như vậy, cũng nên bình tĩnh đối đãi."

Muốn nhờ nàng ra mặt, đó là việc không thể nào.

Tuy rằng Hoàng Thượng nói sẽ không nạp những công chúa kia, nhưng Lý Già La nghĩ, cho dù Hoàng Thượng nạp, họ cũng không thể làm gì. Chẳng lẽ còn có thể đuổi người ta ra ngoài?

Là người đứng đầu hậu cung, Hoàng Hậu cũng phải bớt chút thời gian an bài sự tình cho những công chúa này. Nhóm Công chúa ở Khôn Ninh cung bái kiến Hoàng Hậu, Hoàng Thượng gọi Đức phi và Lý Già La đến.

Cho nên Lý Già La xem như được gặp sớm mấy công chúa ở các tiểu quốc phía nam này.

Quả nhiên là bộ dạng tương đối nhỏ xinh, nhưng lại rất sắcm xảo, mặc y phục của tiểu quốc mình, hành lễ lại là lễ Đại Sở quốc, xem ra trước khi đến Đại Sở đã tốn không ít công phu để luyện tập.

Sau khi thấy những vị công chúa này, Hoàng Hậu nói với Lý Già La và Đức phi: "Mấy vị công chúa nói là ngưỡng mộ văn hóa Đại Sở ta, muốn cùng chúng ta tỷ thí một chút. Các người thấy thế nào?"

Đức phi nghe xong cười nói: "Hoàng Hậu nương nương, thần thiếp thấy việc này không thể thiếu được. Không so lại làm mất uy nghiêm Đại Sở, nếu muốn so, chúng ta cũng không thể luống cuống. Cũng làm cho những người này biết, người Đại Sở chúng ta, ai cũng là người có tài."

Dù sao Đức phi cũng theo Hoàng Hậu nhiều năm, nghe được ý tứ trong lời nói của Hoàng Hậu, chính là muốn chèn ép uy phong của những công chúa này xuống, nếu người ta nói muốn so, vậy thì không thể luống cuống. Huống chi hiện tại Đại Sở chiếm thiên thời địa lợi nhân hoà, nếu còn không ứng chiến, vậy thì sẽ bị người khác coi thường.

Lý Già La nói: "Mấy vị công chúa này là muốn so với công chúa của Đại Sở, hay là muốn so với tần phi chúng ta? Nếu so với công chúa hoàng thất, như vậy trước tiên phải để các công chúa lên tiếng tiếp đón."

Tỷ muội khác mẫu của Hoàng Thượng cũng có mấy người, không đến mức không có lấy một công chúa có bản lĩnh. Về phần đồng lứa, cũng có Đại công chúa và Nhị công chúa. Đức phi vừa nghe, liền khẩn trương, bởi vì Nhị công chúa của nàng cũng hơn mười tuổi, nếu thật sự muốn so, tuy không dọa người nhưng rất khó coi.

Hoàng Hậu nói: "Các Công chúa thì không cần, các nàng muốn so cùng với chúng ta."

Lý Già La và Đức phi nhìn nhau, xem ra mục tiêu của những công chúa này là vì tiến cung.

Không thì không đến mức muốn so tài cùng với các hậu phi trong cung.

Nếu thắng, về sau vào cung, những tần phi hậu cung này cũng không dám coi thường các nàng, khi đó trong cung càng có địa vị.

Nhưng mà các nàng sao có thể tự tin như vậy, dám chắc có thể thắng những tần phi hậu cung này sao?

Lý Già La có dự cảm, bản thân mình khẳng định là bị điểm danh để so tài, chung quy, ai bảo ở trong mắt người ngoài nàng lại là sủng phi?

Nếu quả thật muốn so tài với các sủng phi, như vậy họ sẽ có suy nghĩ, cái gọi là bắt giặc phải bắt vua trước. Hoàng Hậu không có khả năng so tài với họ, mình trở thành chim đầu đàn, hơn nữa chuyện như vậy, không thể cự tuyệt, cự tuyệt sẽ trở thành người không chiến mà bại, làm mất mặt Đại Sở. Những công chúa tiểu quốc kia, khẳng định muốn đem chuyện này cho mọi người đều biết, lúc ấy mình không muốn so tài cũng phải so.

Quả nhiên, kết quả cuối cùng chính là như vậy, Lý Già La trở thành người tất yếu phải so tài kia.

Triệu Hoàng Hậu lưu lại một mình Lý Già La, nói: "Việc này, không phải nói cự tuyệt là có thể cự tuyệt, bản cung tin tưởng người, nhất định có thể so sánh với mấy công chúa tiểu quốc này. Những người như vậy, bản cung không muốn các nàng tiến cung, nhưng vì có quan hệ đến quốc gia đại sự, có khả năng sẽ có người thêm dầu vào lửa, hiện tại chúng ta chỉ có thể toàn lực ứng phó."

Người khác nhân lúc lửa cháy thêm dầu, Lý Già La tin tưởng, khẳng định có người của Vương gia. Vương gia mỗi lần đều dùng hết sức muốn

kéo mình xuống ngựa, hoặc làm cho mình xấu mặt, đây không phải là cơ hội tốt sao?

Những công chúa tiểu quốc này đang muốn hạ uy phong của hậu phi Đại Sở, mà bản thân mình được gọi là 'Sủng phi' nhất định sẽ lọt vào mắt người ta. Thêm những người có tâm cố ý dẫn đường, khai đao với nàng trở thành chuyện phải làm.

Nếu như mình thắng, đó là chuyện đương nhiên phải như vậy.

Nhưng nếu như mình thua, đó chính là mất mặt Đại Sở, Hoàng Thượng dù là thích mình, cũng phải cố kỵ tâm tình của dân chúng Đại Sở và đám triều thần.

Sau đó, có một mẫu thân thất bại như vậy, Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử có thể có cái gì tốt sao? Muốn làm Thái Tử, đó là nằm mơ.

Chuyện lớn như vậy nếu để mất mặt, thì mặt mũi đều vứt sạch, cái khác cũng không cần nói.

Về sau chỉ cần người ta nhắc tới chuyện này, thì sẽ nói đến Quý phi ngu xuẩn, ngay cả mấy công chúa tiểu quốc cũng không sánh bằng, sao còn xứng làm Quý phi? Nên sớm thay bằng người có tài khác.

Hoàng Thượng nếu còn tiếp tục cưng chiều mình, đó chính là Hoàng Thượng không có mắt nhìn.

Tốt, quả nhiên kế sách rất tốt! Vương gia có thể lợi dụng cơ hội này, đây là cơ hội rất khó có được.

Nhưng Lý Già La sẽ không ngồi chờ chết, nếu mình bị bắt xuống nước, như vậy người Vương gia, có thể chỉ lo thân mình sao?

Trừ phi các nàng luống cuống, nhưng một khi các nàng lấy cố sinh bệnh, không tiếp nhận khiêu chiến của công chúa tiểu quốc, như vậy ở trong mắt thế nhân, các nàng sẽ có bộ dáng gì?

Về phần Triệu Hoàng Hậu, nàng càng hi vọng nữ nhân Vương gia cũng ra mặt. Cho nên tăng thêm tên Vương thực viện, tuy rằng công chúa tiểu quốc chỉ đích danh Quý phi, nhưng công chúa cũng có mấy người, lại không chỉ đích danh người so tài khác, vậy những người khác, Triệu Hoàng Hậu có quyền quyết định.

Cũng không thể cái gì cũng nghe theo công chúa của tiểu quốc, như vậy đặt uy nghiêm của Đại Sở ở đâu?

Đại Sở nghe xong ý của các người, tăng thêm Quý phi, đây đã cho các người mặt mũi, cho nên chuyện khác các người không thể ngang ngược can thiệp, nếu còn can thiệp nữa thì thật không ra thể thống gì.

Xuân Oanh nói: "Nương nương, nếu lần so tài này Quý phi thua, vậy phải làm sao mới tốt?"

Trước mặt nhiều người như vậy, nếu thua, thật đúng là dọa người, mặt mũi của Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử cũng bị thấp xuống.

Triệu Hoàng Hậu: "Bản cung thấy, Quý phi không phải người như vậy, nếu nàng ta đáp ứng, đến lúc đó tùy cơ ứng biến, lại không phải so công phu, như vậy chúng ta cũng so không được. Nàng ta sẽ không lấy danh tiếng của mình ra làm trò đùa, chỉ là lần này bản cung muốn xem thử, người Vương gia có phải muốn giả bệnh hay không."

Vương gia, Vương thái hậu đúng là muốn cho Vương thực viện giả bệnh, nhưng giả bệnh không phải Vương thực viện, mà là ngũ hoàng tử, ngũ hoàng tử ngã bệnh, một người làm mẫu thân, sao còn có tâm tình đến thi đấu?

Cho nên không đi là chuyện bình thường.

Ai biết Triệu Hoàng Hậu nhất định muốn thêm tên của Vương thực viện, nói cái gì nể mặt mũi của Thái Hậu nương nương, người Vương gia nhất định phải so tài.

Không phải Vương thái hậu không tin nhiệm chất nữ của mình, mà nếu có thể tránh chuyện lần này, thì không còn gì tốt hơn.

Vương thực viện nói với Vương thái hậu: "Thái Hậu nương nương, chuyện lần này nếu đã như vậy, thần thiếp cảm thấy thần thiếp nên đi sẽ tốt hơn. Ít nhất chúng ta có ưu thế hơn so với người khác, ta sẽ không thua."

Mấy người tiểu quốc kia, cũng biết quyền thế của Vương gia, cho nên ngậm tiếp xúc với người Vương gia nhiều lần.

Tin tưởng các nàng sẽ không làm cô nương Vương gia xấu hổ, cho nên ưu thế của nàng rất rõ rệt, cũng không cần sợ. Hơn nữa Vương thực viện cũng tự tin, cảm thấy bản thân sẽ không bị làm khó. Nếu vậy, sao không xinh xắn đẹp đẽ thắng một lần?

Chỉ cần mình thắng, mà Quý phi thua, như vậy địa vị của mình trong cung, được nâng cao một bước.

Quý phi được sủng ái thì như thế nào? Mất hết mặt mũi như vậy, Hoàng Thượng dù muốn bảo vệ nàng ta, cũng không có cách nào.

Đám triều thần biết Quý phi không dùng được như vậy, đối với Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử do Quý phi sinh cũng sẽ sinh ra nghi ngờ. Đến lúc đó Ngũ hoàng tử càng có ưu thế.

Cuối cùng Vương thái hậu cũng gật đầu đồng ý, Vương thực viện trở thành một thành viên tham gia so tài.

Mà bên kia có năm công chúa, ở các tiểu quốc khác nhau, nhưng các nàng đều là người của tiểu quốc cùng đến, quan hệ cũng không tệ.

Trong cung cũng đưa ra năm người, trừ Lý Già La và Vương thực viện, còn có ba người khác, có Dung phi Vương Vũ Lộ, Vương Vũ Lộ công phu không tệ, lại là nữ nhi nhà võ tướng, tuyển nàng cũng là Triệu Hoàng Hậu suy tính chu toàn.

Người khác là Viên Thục Hoa Viên tiếp dư, văn phong của nàng khá tốt.

Cái cuối cùng là Nghiêm Nghi phi, xem ra Triệu Hoàng Hậu rất tín nhiệm Nghiêm Nghi phi, trong trường hợp này cũng tăng thêm nàng ta.

Chỉ là Triệu Hoàng Hậu ngầm nói với Lý Già La, Nghiêm Nghi phi cái khác không được, nhưng tính toán lại rất nhanh, so với người bình thường thì nhanh hơn, gặp những đề mục linh tinh, giao cho nàng ta, hẳn là không có vấn đề gì.

Đến lúc so tài, tìm người có chuyên môn, hai bên đều có người ở một bên nhìn.

Công chúa Đại Nguyệt quốc, chính là công chúa của tiểu quốc thừa thãi hoa sơn trà.

Nàng ta không mất tự nhiên chút nào, lúc tuyên bố thi đấu bắt đầu, dẫn đầu ra đề.

Năm người so năm người, vòng thứ nhất có thể hỏi đối phương bất cứ vấn đề gì. Hai bên đều không được có ý kiến.

Cho nên công chúa Đại Nguyệt quốc đi ra trực tiếp ra đề với Lý Già, nàng ta cười nói: "Quý phi nương nương tôn kính, nghe nói ngài là phi tử đẹp nhất của quý quốc, như vậy ngài khẳng định là phi tử thông minh nhất, Nguyệt La hỏi ngài một vấn đề."

Lý Già La nói: "Công chúa quá khen ngợi, người thông minh ở Đại Sở còn rất nhiều, bản cung không phải thông minh nhất. Sau này người dĩ nhiên sẽ biết, Đại Sở chúng ta địa linh nhân kiệt, người thông minh không biết có bao nhiêu, công chúa nếu có vấn đề hỏi bản cung, bản cung nghĩa bất dung từ, kính xin công chúa ra đề."

Cong chúa Đại Nguyệt quốc Nguyệt La cười nói: "Quý phi nương nương thật sáng khoái, như vậy Nguyệt La sẽ không khách khí."

Công chúa Đại nguyệt quốc cho người cầm ra một viên cầu tròn tròn, nói với mọi người: "Viên cầu này có chín chín tám mươi một đường khác nhau. Tại Đại Nguyệt quốc của ta, cũng chỉ có tú nương thật khéo tay, mới có thể xuyên châm tuyến từ một đầu này đến một đầu khác. Trước khi Nguyệt La đến Đại Sở, chợt nghe nói nữ nhân Đại Sở đều là tú nương tinh xảo, bất cứ châm tuyến phức tạp nào, trong tay nữ nhân Đại Sở cũng không thành vấn đề. Nương nương nếu là Quý phi nương nương tôn quý của Đại Sở quốc, nương nương xuyên quả cầu này cũng không phải là vấn đề. Tú nương của Đại Nguyệt quốc ta chỉ cần dùng nửa canh giờ thì có thể từ một đầu xuyên đến một đầu khác, đối với Quý phi nương nương đây cũng không phải là chuyện khó khăn gì."

Lời này vừa nói ra, mọi người ở chỗ này đều cảm thấy Đại Nguyệt quốc là cố ý, nói là bên trong viên cầu có chín chín tám mươi một đạo loan, hơn nữa còn nằm ở bên trong, sao có khả năng trong nửa canh giờ xuyên ra ngoài? Quả thực là đang nói đùa sao.

Quý phi nương nương cũng không phải tú nương giỏi nhất, sao có thể dựa vào cảm giác trong nửa canh giờ, từ một đầu dùng châm tuyến xuyên đến một đầu khác?

Đây không phải là ép buộc sao?

Một ngày cũng không xuyên qua được.

Mọi người cảm thấy Đại Nguyệt quốc thật quá đáng, cũng có người muốn nhìn Quý phi không giải quyết được, sau đó mất mặt, tóm lại là chuyện không liên quan đến mình, cao treo cao khởi (ngụ ý là ngồi xem náo nhiệt).

Thái Hậu cũng không đến, là Triệu Hoàng Hậu chủ trì, Triệu Hoàng Hậu vừa muốn nói chuyện, Lý Già La nói: "Công chúa nói nửa canh giờ, bản cung có thể thử một lần, chẳng qua, ta có thể mượn dùng một ít đồ, không biết có thể hay không."

Công chúa Đại Nguyệt quốc trầm nghĩ, người mượn dùng cái gì đều có thể, cũng không tin người thật sự có thể trong nửa canh giờ làm được. Tại Đại Nguyệt quốc, cũng chỉ có tú nương luyện tập mấy chục năm mới có thể làm được trong nửa canh giờ. Nàng ta là một Quý phi nương nương, bình thường đều không làm việc gì, sao có thể so sánh với tú nương có tay nghề vài chục năm?

Cho nên ván đầu, Quý phi đã định là sẽ thua.

Chèn ép được khí thế của vị Quý phi này, những người còn lại không phải rất đơn giản sao?

Công chúa Đại Nguyệt quốc gật đầu, nói: "Nương nương muốn mượn vài người sao? Cần bao nhiêu người đều có thể."

Dù sao một viên cầu vòng tròn, nhiều người cũng vô dụng, đây là so cách làm hay, không phải so cái khác, nhiều người cũng không có tác dụng.

Ai biết vị quý phi nương nương này không phải mượn người, mà cho người tìm một con kiến, sau đó thắt châm tuyến lên con kiến, cho con kiến từ một đầu cầu đi vào bên trong.

Beta: giống giống câu chuyện "Cậu bé thông minh" ấy nhỉ?

Mọi người ngạc nhiên phát hiện, con kiến này dùng không đến một khắc thời gian, từ một đầu này xuyên đến đầu kia của viên cầu, hơn nữa thành công mang theo châm tuyến đi ra.

Quý phi nương nương dùng kéo nhỏ cắt châm tuyến từ con kiến xuống, sau đó buộc thành cái tử kết, châm tuyến xuyên từ đầu này đến đầu kia vẫn chưa tới một khắc đồng hồ.

Mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, đây thật quá thần kỳ.

Nhưng cũng có người nghĩ đến, con kiến không phải là khoan thành động sao, đừng nói chín chín tám mươi một đường, dù là 810 đường, cũng có thể xuyên qua rất nhẹ nhàng.

Cho nên ván này, Quý phi nương nương thắng.

Đại Sở thắng được mặt mũi, mọi người đối với Quý phi nương nương thông minh cơ trí càng ấn tượng thêm sâu.

Công chúa Đại Nguyệt quốc không có nghĩ đến, sự tình phức tạp như vậy, vị Quý phi nương nương này lại giải quyết đơn giản đến thế. Vốn còn muốn cho Quý phi nương nương một trận mất mặt, không nghĩ đến ra oai phủ đầu không được, lại cho vị quý phi nương nương này cơ hội nổi bật, trên mặt không khỏi xanh trắng luân phiên.

Nhưng người ta đã làm được, còn có thể nói cái gì đây?

Chỉ có thể để những người còn lại ra đề.

Hi vọng có người ra đề mục, thật sự có thể làm khó vị quý phi này, nhưng có khả năng sao?

Kế hoạch của các nàng là, năm cái đề mục đều tìm vị Quý phi đến giải đề, muốn đánh ngã nàng ta hoàn toàn, về sau nhìn thấy các nàng, cũng

không dám lớn lối. Nhưng ai biết đề thứ nhất, người ta đã giải quyết, còn giải quyết tốt như vậy.

Triệu Hoàng Hậu cười nói: "Các vị công chúa, nếu còn có đề, mời ra đi, Đại Sở vẫn chờ các người ra xong đề, các nàng mới ra đề mục."

Mấy công chúa này, chỉ cần kiên trì đương nhiên vẫn có thể tiếp tục để Quý phi trả lời. Bởi vì vấn đề thứ nhất là khó nhất, còn lại đều không khó, nhưng ai bảo các nàng thương lượng, muốn cùng nhau cho vị Quý phi nương nương này một trận mất mặt đây?

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 133: Người Trung Tâm

Edit: Chang Phi

Beta: Sutháiphi

Chỉ là lần ra oai phủ đầu này cũng không thành, ngược lại còn thành toàn cho Quý phi nương nương. Quý phi nương nương đáp đúng cả năm đề, còn rất hoàn mỹ. Làm mọi người cũng không thể nói gì hơn.

Sau đó là Đại Sở ra đề. Năm vị công chúa tiểu quốc có người đáp đúng, có người không đáp được. Quý phi nương nương ra đề, không có người nào đáp được làm cho sắc mặt các công chúa rất khó coi.

Tới lúc này tất cả mọi người đều đã biết, những người này vì tiến cung sống thoải mái một chút, lại dám khai đao với Quý phi nương nương. Chỉ là khai đao không có thành công ngược lại còn bị mất mặt. Cuối cùng các công chúa vẫn không nhịn được, còn muốn luận võ. Tất nhiên là Đại Sở không đồng ý, nói đùa các người cho rằng đây là địa bàn của các người sao?

"Đã ra năm cái đề rồi các người vẫn còn muốn tiếp tục? Ở đây là Đại Sở không phải địa bàn các người. Đừng quá phận, đây đều là các nương nương của chúng ta, sao có thể để cho các người muốn nói cái gì thì chính là cái đấy?"

"Hoá ra Đại Nguyệt Quốc là quốc gia không nói tới danh dự. Đã như vậy rồi vẫn còn muốn so tài nữa sao?"

"Đã so thua rồi vẫn còn muốn so tiếp nếu lại thua nữa thì lại muốn so? Đại Sở chúng ta không có quyền nói chuyện hả? Thật quá đáng."

Mồm năm miệng mười như vậy, Triệu hoàng hậu cũng không ngăn cản, chờ mọi người nói đều không sai biệt lắm, mới nói với mọi người: "Tỷ thí lần này cũng đã xong rồi, nếu như có hứng thú thì để lần sau lại so. Đương nhiên, mấy người Quý phi hôm nay đã vất vả rồi, lần sau không cần tham gia vào chuyện này nữa."

Quý phi của một quốc gia, có thể ra mặt tỷ thí một lần là đã cho các người mặt mũi. Chẳng lẽ còn tưởng lần nào cũng phải ra mặt, sau đó để cho các người lấy lại mặt mũi sao?

Đúng là không rõ tình thế, phải biết rằng các người là lại đây triều hạ. Chứ không phải lại đây điều võ dương oai, bên này có thể cho các người một cơ hội cho các người cùng các quý nhân trong cung so một lần, cũng đã rất tốt rồi. Vậy mà vẫn còn muốn tiếp tục so?

Ai lại rảnh rỗi như vậy.

Đối với các công chúa muốn tiến cung làm phi tử, trong lòng mọi người đều không thoải mái. Có thể hạ mặt mũi của các nàng, các phi tần đều cao hứng.

Đương nhiên, sau khi Vương thái hậu biết kết quả chuyện này, có cao hứng hay không, cũng không được biết rồi.

Vương thái hậu thật ra không sợ các công chúa tiến cung làm phi tử. Dù sao đều con dâu của bà hoặc nhiều hoặc ít đều không có quan hệ. Tin tưởng, Hoàng Thượng cũng sẽ không để cho hoàng tử của những người này làm Thái tử. Như vậy chẳng phải là đem Đại Sở cho người có một nửa huyết thống của quốc gia khác làm chủ?

Chuyện như vậy, các đời lịch đại đều không cho phép, cho nên những người này tiến cung, đối với Vương thái hậu cũng không có một chút tổn thất nào. Nhưng lần này lại làm cho Vương thái hậu đối với Quý phi càng thêm kiêng kỵ. Vốn là muốn Quý phi bị mất mặt, ai biết thế nhưng lại thành cơ hội khiến nàng nổi danh.

"Ai gia thấy, từ sau chuyện này Hoàng Thượng càng sủng Võ thị hơn. Như vậy những người kia trong cung còn có đường sống nữa hay không?"

Cung ma ma nói: "Leo càng cao lúc ngã xuống càng đau. Đến lúc đó Quý phi nương nương còn có cái gì có thể dựa vào nữa? Nương nương ngài cứ yên tâm đi."

Quý phi đến nhà mẹ đẻ có lợi cũng không có, về sau cũng không làm được việc gì. Chỉ dựa vào sủng ái của Hoàng Thượng, có ích lợi gì đâu?

Huống chi, trong cung những nữ nhân không được sủng ái, hoặc nhiều hoặc ít đối với Quý phi nương nương đều rất ghen ghét. Bởi vì nàng được sủng ái, người khác không có cơ hội.

Đã sinh được hai hoàng tử rồi, còn bám lấy Hoàng Thượng không bỏ, đó là không cho người khác cơ hội.

Người không cho người khác cơ hội, người khác không có cơ hội như vậy sao có thể không hận nàng? Chuyện lần này, tuy rằng làm cho Đại Sở hả giận. Nhưng làm nhiều việc như vậy, cũng không tránh khỏi bị người ghen ghét.

Vương Minh Nhã không nói gì, nàng làm khó mấy công chúa kia, nhưng lại bị Võ quý phi chiếm mất nổi bật. Mấy vấn đề còn lại, là Võ thị đáp, người khác không có cơ hội.

Chuyện lần này, quả thực chính là vì Võ thị có chuẩn bị, làm cho Võ thị càng thêm nổi bật. Lúc này, những người tính kế sau lưng xem như là xong

rồi.

Bên Vương gia, Thừa Ân công cũng thật bức bối, không nghĩ tới mấy tiểu quốc lại vô dụng như vậy. Nói cái gì mà ra đề tuyệt đối làm cho Võ thị không đáp được, ai biết thế nhưng người ta lập tức đáp được, đây là khiến cho Võ thị càng thêm nổi danh.

Vốn dĩ muốn Võ thị bị xấu mặt, tốt nhất là liên lụy đến Tam hoàng tử cùng Tứ hoàng tử. Làm cho bọn họ bởi vì mẫu phi này mà mất đi cơ hội làm Thái tử. Có một mẫu thân làm mất thể diện quốc gia, lúc nào cũng bị xấu mặt.

Ai biết thế nhưng lại thành như vậy. Võ Quý phi thông minh hơn người, Tam hoàng tử cùng Tứ hoàng tử do nàng sinh ra khẳng định cũng sẽ giống nàng.

Về sau lúc chọn Thái tử, Tam hoàng tử nhất định sẽ không ai quên được. Biện pháp dĩ dật đãi lao(1) như vậy lại bị đám người tiểu quốc biến thành cái dạng này.

(1) Dĩ dật đãi lao (以逸待勞): là 1 trong 36 kế nghĩa là 'lấy nhàn hạ để đối phó với mọi mệt.' Trong Trận Phì Thủy, Phù Kiên đem một triệu quân tấn công nhà Tấn. Tuy nhiên Tạ An, Tạ Huyền nắm vững tinh thần Dĩ dật đãi lao nên dùng quân Tấn ít hơn nhưng tinh nhuệ, có trật tự được nghỉ ngơi đánh cho Phù Kiên đại bại.

Với trình độ như vậy còn muốn tiến cung làm phi tần. Thừa Ân công đối với những người này đều không hài lòng. Loại chuyện này cũng làm không xong, còn muốn mình dẫn đến chỗ Thái hậu đúng là nằm mơ.

Hắn với bọn họ là trao đổi lợi ích, nếu các nàng có thể giúp đỡ áp đảo được Quý phi xuống, bên hắn có thể nghĩ cách làm cho Hoàng Thượng nạp các nàng. Nhưng cuối cùng các nàng không có hoàn thành nhiệm vụ vậy thì không trách hắn được.

Bên Thái Hậu cũng cho người nói, bảo mình ít tiếp xúc cùng những người này. Vừa lúc, xảy ra chuyện này hẳn không gặp bọn họ nữa. Bất quá Hoàng Thượng lại biết mấy người tiểu quốc này, có người lui tới Thừa Ân công phủ báỉ phỏng. Cụ thể là làm chuyện gì, Hoàng Thượng cũng biết được đại khái.

Đối với loại người như Thừa Ân công chỉ nghĩ vì Vương gia mưu lợi mà không màng đến thể diện quốc gia, Hoàng Thượng rất không thích.

Chẳng lẽ Vương gia không có nghĩ tới, nếu Quý phi bị mất mặt mặt mũi Đại Sở cũng sẽ đẹp sao? Cho rằng chỉ là vấn đề của Quý phi và Tam hoàng tử cùng Tứ hoàng tử thôi sao. Nhưng nó lại là tôn nghiêm của Đại Sở, người Vương gia đều không suy xét.

Quả nhiên là một lòng chỉ có người Vương gia. Mặc kệ dùng thủ đoạn gì, đều muốn đem trở ngại của mình xoá bỏ. Đáng tiếc không có như ý nguyện của bọn họ, Vương gia không biết có bao nhiêu hối hận. Chính là bên Thái Hậu, cũng không cao hứng, một chút cũng không nghĩ đến vấn đề quốc thể.

Muốn đánh rớt Quý phi xuống, tốt nhất là vĩnh viễn không có cơ hội trở mình. Như vậy, các nàng sẽ thoải mái. Hoàng Thượng ngày càng không hài lòng với Vương gia, bất quá đều chôn ở đáy lòng. Nhưng lại càng hài lòng với Quý phi và Tam hoàng tử.

Đương nhiên đối với chuyện của mấy tiểu quốc, hẳn đều đáp ứng giúp đỡ bọn họ xuất binh. Bất quá lại để cho nội các thương nghị rất nhiều điều kiện, giúp đỡ bọn họ đánh giặc nhưng là lại phải cho Đại Sở một ít đồ vật và thành trì.

Lần này mấy tiểu quốc lại đây là bởi vì có quốc gia mạnh muốn xâm phạm mấy tiểu quốc bọn họ. Trong khi đó sức chiến đấu của bọn họ không thể đối kháng, cho nên mới muốn mượn quân đội Đại Sở. Vốn dĩ nghĩ đưa

mấy công chúa lại đây, Đại Sở là đại quốc từ trước đến nay chính là trừ bạo giúp kẻ yếu, giúp đỡ bọn họ đánh giặc, cũng là biểu hiện phong độ của đại quốc. Huống hồ bọn họ còn tặng người nhưng Đại Sở lần này đúng là công là công tư là tư, một chút cũng không hàm hồ.

Muốn Đại Sở xuất binh, được thôi, lấy ra thứ tốt tới đây trao đổi. Đừng gạt người, muốn dựa vào vài câu nói phong phạm đại quốc liền muốn Đại Sở xuất binh vô điều kiện sao? Mơ à.

Nào có cái chuyện tốt như vậy?

Hiện tại không phải thời điểm Đại Sở khoe khoang vũ lực, căn bản không cần xuất binh vô điều kiện. Cho nên muốn Đại Sở xuất binh, phải cấp quân lương, quân phí vẫn là xem trọng tình nghĩa láng giềng hoà thuận hữu hảo. Bằng không kể cả là bỏ ra nhiều chỗ tốt, Đại Sở cũng sẽ không xuất binh. Đại Sở binh lính đều là nhất đẳng, sao có thể để tùy tiện bị thiệt hại ở trong chiến tranh râu ria ấy?

Cho nên, mấy tiểu quốc đều phải ra điều kiện tốt, bằng không thì miễn bàn.

Thật coi người Đại Sở là kẻ ngốc sao, chỉ cần nói vài câu dễ nghe khen Đại sở một chút thì cái gì cũng có?

Đó là chuyện của vài năm trước rồi, hiện tại căn bản là không có chuyện tiện nghi như vậy xảy ra nữa. Trên mặt mấy sứ giả tiểu quốc đều xanh, lúc trước bọn họ đều mạnh miệng thề nhất định dùng cái giá nhỏ nhất để mời được quân đội Đại Sở. Đưa mấy công chúa tới đổi lại Đại Sở phải xuất binh, đây là có lời nhất. Phải biết rằng công chúa chính là kim chi ngọc diệp. Ai biết lại gặp phải tình huống như vậy. Mấy năm trước, hoàng đế dễ nói chuyện lắm mà?

Khen ngợi Đại Sở một hồi, sau đó lại tố khổ, Đại Sở liền giống như lão đại ca, xuất đầu giúp bọn tiểu đệ xả giận. Cái gì cũng không cần còn tỏ vẻ,

có Đại Sở ta ở đây, bọn tiểu đệ các ngươi không cần sợ. Có khó khăn gì thì tới tìm đại ca. Thế nào vài năm qua đi, lão đại ca tốt đã trở nên như vậy, không cho chỗ tốt thì đừng hòng.

Muốn chỗ tốt, khác nào bảo bọn hăn cắt thịt ra. Nếu không bỏ ra chỗ tốt, mấy quốc gia khác luôn nhìn chăm chăm đến lúc đó bị diệt quốc, thì cái gì cũng không còn. Không còn biện pháp nào khác, thời gian bọn họ chờ không kịp. Bọn họ tính là muốn gả các công chúa đi, Nhưng sắp bị quốc gia khác đánh rồi, còn không mau tìm người. Nếu không đợi đến lúc trở về, nước cũng mất rồi, thì công chúa cũng không thể gọi là công chúa nữa.

Nhóm người Sứ giả suy nghĩ rất nhiều biện pháp nhưng đều không thành công. Bởi vì lần này hoàng đế Đại Sở đã quyết tâm, một hai phải có được lợi ích mới có thể xuất binh. Nếu ai dám nói tốt cho tiểu quốc vậy để cho những người này đi giúp mấy tiểu quốc bày mưu tính kế đi.

Nguyên nhân chính là vì như vậy, mấy sứ giả không có cách nào chỉ có thể đồng ý với điều kiện của Đại Sở. Lần này Đại Sở xuất binh sẽ có nhiều lợi ích hơn, còn có thể chiếm thêm vài thành trì. Biên cảnh Đại Sở cũng sẽ được mở rộng lại không phải chủ động xâm lược, mà người ta thỉnh bọn họ đi đánh giặc. Chuyện tốt như vậy, nhóm đàn ông có binh quyền đều tranh cướp muốn đi.

Dù sao cũng không phải là đánh giặc ở quốc gia mình, giết được người cũng không phải người quốc gia mình còn có thể đoạt lại thật nhiều lợi ích có sao mà không đi?

Đánh thắng, còn có thể thắng quan tiến tước, cơ hội tốt như vậy không đi chính là đồ ngốc.

Vì thế bộ binh từ trên xuống dưới đều thống nhất muốn đi đánh giặc, lấy được ít công lao, đó là việc thật tốt. Nghe nói nơi bọn họ đánh, khắp nơi

đều là phi thúy và đá quý. Đến lúc đó tùy tiện lấy về một ít đã đủ dùng cả đời.

Nhóm sứ giả tiểu quốc còn đang suy nghĩ biện pháp đưa mấy công chúa vào trong cung, tuy rằng phải bỏ thêm rất nhiều nhưng nếu mấy công chúa có thể tiến cung. Chỉ cần một người trong đó được sủng ái, sinh hoàng tử, sau này đối với quốc gia mình sẽ có nhiều chỗ tốt hơn.

Sau khi được sủng ái thổi gió bên gối Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cao hứng là có thể đáp ứng rất nhiều chuyện, đến lúc đó những tổn thất này chẳng phải là được bù đắp lại trở lại sao?

Ý tưởng của bọn hãn thật tốt đẹp còn nói mấy công chúa lại hâm mộ cuộc sống của Đại Sở nên muốn ở lại Đại Sở. Thái Hậu đến tìm Hoàng Thượng kiến nghị hãn vì tình hữu nghị láng giềng hoà thuận, cũng giữ mấy công chúa lại trong cung, chuyện này các đời lịch đại đều có.

Nhưng Hoàng Thượng lại nói: "Nếu hâm mộ cuộc sống của Đại Sở, vậy giữ lại làm con dâu Đại Sở đi."

Lời này vừa truyền ra trong kinh thành , rất nhiều nhà đều bắt đầu đính hôn cho các đệ tử vừa độ tuổi, vì sợ nhà mình sẽ bị tứ hôn. Phải biết rằng cưới con dâu là công chúa tiểu quốc, chỗ tốt một chút cũng không có.

Ở thời điểm hai quốc quan hệ tốt, con dâu công chúa cũng không giúp được nhà chồng cái gì. Chẳng lẽ còn có thể so quan hệ cùng quốc gia của công chúa tốt hơn người khác sao?

Như vậy chẳng phải là bị người nghi ngờ? Mà lúc quan hệ hai quốc gia không tốt, con dâu là công chúa lại là một quả bom, là củ khoai lang phồng tay đến lúc đó là hữu hay là giết thì tốt hơn?

Cho nên, chỉ cần là gia đình có đầu óc, đều sẽ không cưới người như vậy làm con dâu. Đương nhiên cũng có những nhà ' vì nước phân ưu ' , của cải

ít nhân mạch không có, có thể cưới công chúa tiểu quốc tốt xấu gì cũng có thể làm cho người hoàng gia nhớ kỹ nhà bọn họ, đây cũng lựa chọn không tồi.

Cho nên mấy công chúa này không cần lo không có nhà để gả đi. Cùng lắm thì Hoàng Thượng sẽ chủ động tứ hôn. Hoàng Thượng còn ban hôn cho một tộc nhân của Vương gia, chính là Đại Nguyệt Quốc công chúa.

Nếu Thái Hậu nói, vì hoà thuận hữu hảo láng giềng như vậy Vương gia là nhà mẹ đẻ của Thái Hậu, cũng nên vì quốc gia mà cố gắng, không phải sao?

Cho các người cưới công chúa, cũng là vì hoà thuận hữu hảo với láng giềng đấy, các người liền vui vui vẻ vẻ mà nhận đi. Làm cho Thừa Ân công tức ghen, Vương gia hẳn nào muốn cưới công chúa đâu, đây không phải là tự mình tìm phiền toái sao?

Nhưng Hoàng Thượng đã hạ chỉ, không cưới cũng không được.

Người ta chính là theo lời nói của Thái Hậu nương nương mà làm đấy. Thái Hậu sau khi biết, tức giận đến không làm gì được, Hoàng Thượng thật là càng ngày càng ương ngạnh, không để Thái Hậu bà vào mắt.

Vương thái hậu bị ghen một hơi thật sự thành bệnh, Hoàng Thượng lại vẫn an, cũng không cho Hoàng Thượng vào, có thể thấy được là thật sự tức giận với Hoàng Thượng.

"Ai gia bây giờ thế diện cũng không còn, hoàng đế không để vương gia vào mắt". Vương thái hậu nói.

Cung ma ma khuyên nhủ. "Nô tỳ nghe nói, Hoàng Thượng biết Thừa Ân công ngầm cùng sứ giả Đại Nguyệt Quốc tiếp xúc, còn thu không chỗ tốt cho nên mới tức giận. Lúc này mới đính hôn công chúa Đại Nguyệt Quốc với đệ tử Vương gia."

Vương thái hậu nghe xong, cũng bất chấp oán giận, hỏi: "Thật là như thế?"

"Còn không phải sao? Nô tỳ thấy Hoàng Thượng ngày thường cũng rất hiếu thuận. Lần này khẳng định là cảm thấy người Vương gia làm không tốt, mới như vậy. Nhưng Vương gia cưới một công chúa cũng không sao, chỉ cần hai nước còn giao hảo, công chúa chỉ có thể ở Vương gia an phận mà thôi."

Vương thái hậu thở dài: "Thừa Ân công làm việc bị người bắt được nhược điểm, chuyện này cũng không còn cách nào khác. Lần này là chúng ta quá nóng vội nghĩ có thể lập tức kéo Võ thị ngã xuống ngựa, vì dù sao cũng quan hệ đến thể diện quốc gia. Ai biết thế nhưng không có kéo được nàng xuống mà còn làm cho nàng ta càng thêm nổi bật! Thôi, cưới công chúa tiểu quốc thì công chúa tiểu quốc đi. Đại Nguyệt Quốc cũng không dám cùng Đại Sở đối chiến, Vương gia đệ tử nhiều ai gia cũng không tin, chỉ cưới một công chúa tiểu quốc, có thể kéo Vương gia suy sụp. Để cho hoàng đế xả giận cũng tốt, miễn cho đối với Vương gia oán hận càng sâu." Vương thái hậu suy nghĩ cẩn thận, bệnh cũng nhanh tốt lên.

Hôm sau, lúc Hoàng Thượng tới thăm bà cho người vào. Bà biết, có thể tức giận với Hoàng Thượng một chút, nhưng không thể luôn như vậy. Rốt cuộc hoàng đế mới là chủ của thiên hạ, có bao nhiêu việc còn phải do hoàng đế làm chủ. Bà là Thái Hậu cũng chỉ có thể dựa vào nhi tử là đương kim hoàng đế này thôi. Cho nên Vương thái hậu chủ động nói tới chuyện Thừa Ân công gặp gỡ sứ giả Đại Nguyệt Quốc.

"Cửu cửu người cũng không có ý gì khác, chỉ muốn tìm hiểu trước một chút ý đồ của bọn họ, sợ những người này có âm mưu quỷ kế, làm tổn hại lợi ích của Đại Sở. Cửu cửu người trước kia cũng gặp qua người Đại Nguyệt Quốc, đối với bọn họ cũng quen thuộc một chút."

Hoàng Thượng gật đầu. "Chuyện này trẫm đã biết, mẫu hậu nghỉ ngơi thật tốt cho mau khỏi bệnh, mới là tin tức tốt đối với trẫm. Trẫm hiểu rõ khổ tâm của cữu cữu, hẳn là thần tử Đại Sở tâm cũng hướng về Đại Sở. Trẫm đều rõ."

Tác giả có lời muốn nói: Vương gia thật sự nhận được một công chúa, ha ha ha!

Chúc các nàng

tết Trung Thu vui vẻ 🍷

Dù trời mưa ngập lối nhưng không sao, chỉ cần có wifi và wattpad là đủ

Và các nương nương có quà cho các nàng đây 🍷

Hãy lên facebook LÃNH CUNG của team để nhận phần quà này nhé 🍷

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 134: Thư Nặc Danh

Edit: Như Sung Dung

Beta: Sutháiphi

Bất quá người của Dương gia đã tới nói đối với chuyện tham chiến lần này không có hứng thú, dù sao cũng chỉ là giúp đỡ các tiểu quốc đại chiến. Căn bản mà nói đây không được tính là bảo vệ quốc gia, Dương gia cũng không trông cậy vào chuyện nhỏ này để nâng cao địa vị gia tộc.

Mấy công chúa tiểu quốc lưu lại đều đã có chôn 'dung thân', không một ai được giữ lại trong cung, điều này khiến cho các phi tần thật sự vui vẻ.

Mỗi năm cứ đến khoảng thời gian này thì lại cực kỳ bận rộn, kết quả của kỳ thi mùa xuân cũng đã có, lục bộ lại càng bận rộn hơn. Lại bộ ngày nào cũng phải tăng ca, Binh bộ phải tham gia vào chuyện đánh giặc lần này, còn có Hộ bộ cũng gấp rút phân công các nhóm lương thảo.

(* Lục bộ: 6 bộ cấp cao giữ những chức vụ quan trọng trong triều đình, gồm Lại Bộ, Lễ Bộ, Binh Bộ, Hình Bộ, Hộ Bộ, Công Bộ.)

Chính vì nguyên nhân này mà Hoàng thượng đã lâu không đặt chân đến hậu cung. Dù sao hắn cũng phải lo cho việc đại sự ở trong triều trước. Cho nên, hậu cung được an tĩnh không ít.

Đầu xuân năm sau, Hoàng Thượng muốn tìm thầy dạy võ lòng cho Tam Hoàng tử, đây là chuyện đại sự. Võ lòng tuy rằng không cần một sư phó

thật tốt nhưng đối với sự hình thành tính cách một con người lại rất quan trọng.

Chuyện Hoàng Thượng muốn tìm sư phó cho Tam Hoàng tử, Vương Thái Hậu cũng biết. Bất quá lúc này, người của Vương gia không nên xen vào, bên Vương Thục Viện có một Ngũ hoàng tử nếu là nhúng tay vào chuyện đọc sách của Tam hoàng tử, sẽ làm Hoàng Thượng không vui.

Nhưng là làm tổ mẫu, Thái Hậu có quyền được biết. Hoàng Thượng cũng không dấu diếm, nói cho Thái Hậu biết chuyện mời sư phó dạy võ lòng cho Tam Hoàng tử.

Thái Hậu nghe xong gật đầu. "Bên Đại hoàng tử hoàng đế tính thế nào? Tuy rằng thân thể thẳng bé không được tốt nhưng cũng không thể bên nặng bên nhẹ, miễn cho huynh đệ bất hoà, trong lòng có khúc mắc."

Hoàng Thượng vội đáp. "Mộc nhi bốn tuổi bắt đầu võ lòng thì Lạc Nhi cũng thế, trăm chưa từng nặng bên này nhẹ bên kia. Hiện tại sư phó của Mộc nhi vẫn đang dạy, học thế nào còn phải xem năng lực của nó, không thể bởi vì cố kỵ thể diện của một mình nó mà không cho các huynh đệ khác được học. Vậy còn ra thể thống gì?"

Lúc trước, khi Vương Hiền phi nuôi dưỡng Đại hoàng tử đã cực kì nuông chiều thẳng bé. Hoàng thượng sợ thẳng bé sẽ hư hỏng, cho nên lúc bé được bốn tuổi, đã thỉnh sư phó dạy nhưng căn bản một ngày học không đến nửa canh giờ, sau đó thì không học tiếp.

Lúc ấy Hoàng Thượng cảm thấy thất vọng, muốn đích thân dạy dỗ thẳng bé dù sao cũng là đứa con đầu tiên của hãn, cho nên rất kỳ vọng. Hãn mới bắt đầu dạy thì sắc mặt thẳng bé có chút không tốt sau đó bắt đầu sinh bệnh, cuối cùng hãn cũng mặc kệ.

Vương Hiền Phi vừa thấy Đại hoàng tử không tốt, liền khóc lóc cầu xin không cho Đại hoàng tử chịu khổ, sau đó Vương thái hậu cũng cầu tình.

Cứ như vậy, Hoàng thượng thấy phiền không chịu được, hơn nữa thân thể của Đại Hoàng tử uống thuốc còn nhiều hơn ăn cơm. Hẳn cũng không thể tự mình quản hết mọi chuyện, nên thôi cứ để đứa bé thuận theo tự nhiên đi. Hiện tại Hoàng thượng muốn tìm cho Lạc Nhi một sư phó, nếu Vương Thái Hậu có ý kiến, Hoàng Thượng tuyệt đối sẽ không đáp ứng.

Hoàng thượng đối Tam hoàng tử kỳ vọng rất cao.

Vương Thái Hậu nói: "Ai gia nghĩ mấy sư phó kia không có danh tiếng, không bằng đi mời Âu Dương thủ phụ dạy dỗ, cũng chỉ là dạy võ lòng thôi. Một ngày cũng không nhiều thời gian."

Hoàng Thượng nói: "Âu Dương thủ phụ lo liệu không hết những chuyện đại sự, sao có thể để hắn bỏ thời gian đi dạy một đứa nhỏ? Cũng chỉ là võ lòng chờ khi Lạc Nhi lớn hơn một chút, lúc đó đi mời cũng không muộn."

Để một cái Thủ phụ dạy cho một tiểu Hoàng tử mới bốn tuổi, điều này không thể chấp nhận được. Vương Thái Hậu là muốn xây dựng cho Âu Dương thủ phụ và Tam hoàng tử một cái quan hệ tốt, về sau còn có chỗ để dùng.

Hoàng Thượng đã nói như vậy, Vương Thái Hậu cũng không thể ương ngạnh bắt Hoàng Thượng nghe theo. Cho nên sau khi Hoàng Thượng rời đi, tâm trạng Vương Thái Hậu cực kỳ không tốt, Hoàng Thượng càng ngày càng không nghe theo lời bà nói.

Đây không phải là không đặt Thái Hậu bà vào mắt?

Đoạn thời gian trước, Vương Thái Hậu sinh bệnh đã tạo một lý do để mẫu tử hai người có thể hoà hợp như lúc đầu. Nhưng hiện tại, Hoàng Thượng lại biểu hiện ương ngạnh, cho thấy Hoàng thượng đang cảnh cáo Vương gia không được nhúng tay vào chuyện đọc sách của Tam hoàng tử.

"Bên ngoài sao lại ồn ào như vậy? Không biết nơi này là Từ Ninh Cung sao?" Vương thái hậu vốn đang phiền lòng lại nghe được thanh âm âm ỉ ở bên ngoài. Thanh âm này không thường nghe ở Từ Ninh Cung, bởi vì có ai dám đến Từ Ninh Cung làm loạn?

Cung ma ma vội đi ra ngoài xem, sau đó trở về nói: "Thái Hậu nương nương không tốt rồi. Ngũ hoàng tử đột nhiên phát sốt tình trạng không khả quan lắm!"

Vương Thái Hậu đột nhiên đứng lên "Thái y đâu, sao không đi mời đến?" Vừa nói vừa đi ra ngoài, Ngũ Hoàng tử nếu xảy ra chuyện gì bà thật sự sẽ không sống nổi!

"Người của Minh Nhã chăm sóc Ngũ Hoàng tử thế nào vậy? Người chăm sóc Ngũ Hoàng tử đâu, làm chuyện gì cũng không tốt, giữ lại có tác dụng gì?"

Vương Thái Hậu tức giận nói, chờ tới khi Vương Minh Nhã đến Trữ Tú Cung thì đã thấy thái y đang chuẩn trị. Vương Minh Nhã ngồi bên cạnh Ngũ Hoàng tử canh giữ, Lâm Thái phi nghe tin liền vội vàng chạy đến.

Lâm Thái phi niệm Phật. "A di đà phật, bây giờ nên làm cái gì đây? Ông trời phù hộ cho Ngũ Hoàng tử bình an vô sự."

Vương Thái Hậu nghe xong cũng không nói lời nào, thái y nói Ngũ Hoàng tử tuổi còn nhỏ. Mùa Xuân lại là mùa dễ sinh bệnh, không cần thận bị cảm mạo. Bệnh này cũng rất hung hiểm, nhưng may chữa trị kịp thời, cho nên không có gì nguy hiểm.

"Ai gia nhất định phải thấy một Ngũ hoàng tử khoẻ mạnh, các người cũng không thể lừa gạt ai gia. Nếu Ngũ Hoàng tử có bất trắc gì, ai gia sẽ bắt các người chôn cùng!" Vương thái hậu tức giận nói.

Lâm Thái phi nghe xong, sắc mặt có chút kinh ngạc nhưng rất nhanh lại khôi phục bình thường. Bà cầm một cái khăn, lau nước mắt. "Đáng thương cho cháu gái của ta, người nhất định phải phù hộ Ngũ Hoàng tử bình an! Ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện gì!"

Ngũ Hoàng tử là con của Lâm Trang Phi, cháu trai của Lâm Thái phi. Lâm Thái phi quan tâm, cũng là chuyện bình thường. Vương Minh Nhã sắc mặt không tốt, hiện tại bệnh tình Ngũ Hoàng tử đã ổn định. Vương Thái hậu thấy Hoàng Thượng giờ này còn chưa đến, trong lòng nổi lên một cỗ lửa giận. "Sao giờ này Hoàng thượng còn chưa đến? Ngũ Hoàng tử là con hăn sao hăn một chút cũng không quan tâm? Ngũ Hoàng tử cũng là con hăn mà!"

Lời vừa nói ra, những người khác đều im lặng. Thái Hậu có thể oán trách Hoàng Thượng, người khác có thể sao?

Lâm Thái phi thấy tâm trạng Thái Hậu không tốt, cũng không dám nói gì tự mình đi hỏi thái y, biết Ngũ Hoàng tử không còn nguy hiểm, liền cáo từ rời đi. Bà ở chỗ này, cô cháu hai người cũng không dám nói gì nhiều. Chờ Lâm Thái phi đi rồi, Vương Thái Hậu mới hỏi Vương Minh Nhã. "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Sao tự nhiên lại bị bệnh? Không phải thân thể Ngũ Hoàng tử vẫn luôn tốt sao?"

Vương Minh Nhã nói: "Hồi Thái Hậu, buổi tối có chút nóng bức nên thiếp mới mở cửa sổ, ai ngờ hôm nay liền nóng lên. Hiện tại đã uống thuốc cũng không có chuyện gì nguy hiểm, mong Thái Hậu bớt lo lắng."

"Những hạ nhân chăm sóc Ngũ Hoàng tử đều trọng tể hết cho ai gia!" Vương thái hậu tức giận.

Vương Minh Nhã vội nói: "Cô mẫu, người chăm sóc ngũ hoàng tử đã quen tay, không bằng cho bọn họ đoái công chuộc tội."

"Minh Nhã, lòng người thâm sâu khó lường nói không chừng đám người đó đều là do người ta phái tới, cố ý mở cửa sổ để cho Ngũ hoàng tử nhiễm bệnh mà chết. Người như vậy, thà giết lầm chứ không bỏ sót không bằng thừa cơ hội này, tẩy sạch mầm mống nguy hiểm." Vương Thái Hậu nghĩ, thừa cơ hội này thay đám người kia bằng người của mình, dù sao cũng đã bồi dưỡng được một thời gian, đương nhiên sẽ làm tốt hơn đám người kia. Còn nữa, nếu như để bọn họ biết được điều không nên biết, như vậy thật không tốt. Hơn nữa nếu thật là có người an bài nội gián, cơ hội như vậy, tẩy sạch toàn bộ.

"Minh nhã người nhớ kỹ cho ai gia, tuyệt đối không được mềm lòng. Thay đám người kia xong đến lúc đó, người nhắc tới Lâm Trang Phi sẽ ít đi. Bây giờ người có thể cam đoan, sau khi Ngũ hoàng tử trưởng thành đám người đó sẽ không nói ra chuyện mẹ đẻ của Ngũ Hoàng tử sao? Người vất vả nuôi nó khôn lớn về sau nó lại chỉ nhớ đến mẹ đẻ của mình. Quãng đường mẫu như người sang một bên trong lòng người có dễ chịu không? Trên đời này bạch nhãn lang có rất nhiều đợi nó trưởng thành, cái gì không nên biết cũng đã biết, không bằng dưỡng nó trở thành người của mình. Về sau chỉ có lợi không có hại."

Vương Minh Nhã nghe xong, sau đó nói: "Tất cả đều nghe theo cô mẫu." Nàng không phải đau lòng vì mấy hạ nhân đó, chẳng qua là Vương Thái Hậu đã nói trúng chỗ đau của nàng.

Nàng không thể sinh con nên mới trăm phương nghìn kế bắt Ngũ hoàng tử về nuôi. Trên đời này có người mẹ đẻ nào tình nguyện thương con kẻ khác? Cho nên cái gì muốn tẩy sạch sẽ không chừa lại. Sau này người ta chỉ biết Ngũ hoàng tử là con của mình, từ nay nuôi dạy Ngũ Hoàng tử thật tốt. Như vậy chuyện này cũng sẽ không còn ai nhắc tới, chuyện tốt như vậy có sao không làm?

Lại nói, đây là ý của Thái Hậu, nàng có thể cãi lời sao?

Vương Thái Hậu thấy Vương Minh Nhã đã hiểu thì phân phó người đi xử lí. Cũng chỉ là mấy hạ nhân đã không dùng được liền bỏ đi, cả đời này bà làm không ít chuyện ác, cho nên bà cũng không sợ đám hạ nhân đó sẽ oán hận mình.

Oán hận thì đã sao cũng đã thành quý, bà có gì phải sợ bây giờ bà chỉ cần làm một Thái Hậu tôn quý, hưởng thụ tất cả vinh hoa phú quý trên đời này.

Lâm Thái phi sau khi rời khỏi Trữ Tú Cung, liền đi đến Phật đường. Từ sau khi thành Thái phi, các bà cũng không bị đưa đến chùa miếu của hoàng gia, bất quá hằng ngày đều phải tụng kinh niệm phật.

Lâm Thái phi nhìn tượng Phật tổ phía trên, quỳ xuống nước mắt rơi đầy mặt. Hiện giờ, bà đã rõ ràng Ngũ Hoàng tử kia không phải con trai của cháu gái bà!

Người Vương gia thật là đáng giận, đáng giận! Lại dám nghĩ tới kế trộm long tráo phụng!

Thì ra Lâm Thái phi vẫn chưa tin, đến hôm nay nhìn thấy bộ dạng sứt ruột của Vương Thái Hậu, mới phát hiện có gì đó không đúng. Nếu đó không phải cốt nhục của Vương gia, Vương Thái Hậu căn bản không có khả năng khẩn trương đến như vậy.

Ha ha! Tốt, rất tốt, thật sự là rất tốt! Vương Trác Quân, người nghĩ người dùng cốt nhục của Vương gia đổi thành Hoàng Tử, thì người giỏi lắm sao? Đáng thương cho cháu trai của bà, khẳng định là không còn trên nhân thế!

Cô cháu nhà họ Vương này thật đúng là thâm độc! Hại chết cháu gái bà đã đành đến một đứa trẻ mới sinh cũng không tha!

Lâm Thái phi biết Lâm Trang Phi có qua lại với Vương Minh Nhã, cũng thật lòng nhắc nhở mấy lần. Lâm Trang Phi không những không nghe theo

còn nghĩ là bà đang châm ngòi ly gián bọn họ.

Sau đó, Vương Minh Nhã tự mình chặt đứt xương sườn rồi cứu Lâm Trang Phi và Ngũ Hoàng tử, khi đó, Lâm Thái phi đã hoàn toàn tin tưởng. Về sau khi Lâm Trang Phi khó sinh gửi gắm Ngũ Hoàng tử cho Vương Minh Nhã nuôi dưỡng, bà cũng không có ý kiến. Lúc đó, bà cảm thấy cô nương Vương gia này đúng là người tâm địa thiện lương .

Ai ngờ giờ mới biết mình sai rồi, thì ra tất cả đều là khổ nhục kế. Tất cả là vì muốn làm cho cháu gái bà cam tâm tình nguyện dâng Ngũ Hoàng tử cho Vương Minh Nhã nuôi dưỡng. Cháu gái của bà không chỉ có mất đi tính mạng, mà còn đem con của mình dâng tặng cho kẻ thù.

Nếu chuyện chỉ như thế này thì Lâm Thái phi cũng sẽ không hận như vậy. Nhận cũng đã nhận, thế nhưng lại trở mặt đem hài tử đi đổi!

Lúc trước, Lâm Thái phi có phát hiện một bức thư nặc danh ở Phật đường. Lúc đó bà còn cho rằng là có người cố tình chia rẽ nhưng theo những gì hôm nay Lâm Thái phi thấy, bà muốn không tin cũng không được!

Ngũ Hoàng tử lớn lên có chỗ nào giống người Lâm gia? Người Lâm gia, sau khi sinh ra đều có một cái bớt đen nho nhỏ nằm ở phía sau gáy, không phải người của Lâm gia khẳng định sẽ không biết được. Vết bớt đó cũng không ảnh hưởng lớn đến mỹ quan, cho nên thời điểm tuyển tú năm đó mới không bị đánh rớt.

Thời điểm khi Ngũ hoàng tử được sinh ra Lâm Thái phi cũng muốn đi thăm nhưng người của Vương Minh Nhã đến báo, nói rằng thân thể Ngũ hoàng không tốt, sau mấy ngày nữa mới có thể đến thăm. Đây là ý gì? Còn không phải là vì sợ mình thấy bộ dạng của Ngũ Hoàng tử, cho nên mới không cho mình đến thăm?

Kỳ thật điểm này mặc kệ chuyện của Vương Minh Nhã, lúc trước Ngũ Hoàng tử bị Thái Hậu giữ trong tay. Trước kia bà bởi vì muốn xử lý chuyện Lâm Trang Phi cho nên mới không suy nghĩ tới. Còn nữa, chuyện này đều là do Vương Thái Hậu tiến hành.

Lâm Thái phi nhớ tới điểm này lại càng hoài nghi hơn. Chủ yếu là Ngũ Hoàng tử càng lớn càng giống người Vương gia, tuy rằng Vương thái hậu là hoàng tổ mẫu. Nhưng Ngũ Hoàng tử lại là người của Lâm gia mà tại sao một chút cũng không giống?

Trước kia Lâm Thái phi thấy Ngũ Hoàng tử không giống người Lâm gia trong lòng có chút tiếc nuối. Nhưng hiện tại đã có lá thư nặc danh nhắc nhở, nếu cẩn thận suy nghĩ lại chuyện này thật đơn giản như vậy sao? Quả nhiên là có điểm đáng nghi.

Lúc Ngũ Hoàng tử khó sinh nên thân thể có chút không tốt, nhưng không lâu sau thân thể Ngũ Hoàng tử đã tốt lên. Một số người không biết ngọn ngành thì nghĩ là do vốn dĩ cơ thể Ngũ Hoàng tử tốt, nên mới nhanh chóng khỏe lên. Có điều Lâm Thái phi để tâm chuyện này trong lòng nên cố tình tìm hiểu, cuối cùng là biết được sự thật đằng sau.

Đương nhiên lá thư kia viết rằng Vương Minh Nhã không thể sinh con, hơn nữa còn nói rõ về kết quả bắt mạch của Vương Minh Nhã lúc mới vào cung.

Vương Minh Nhã biết mình không thể sinh con nên mới qua lại với cháu gái bà. Sau khi cháu gái bà sinh xong nhi tử thì qua đời, như vậy hài tử liền rơi vào tay Vương Minh Nhã. Vương Minh Nhã không thể sinh con nên tiếc nuối vô cùng, hiện tại nàng đã được nhi tử lại không có mẹ đẻ ở một bên quấy rối, kể hay.

Lâm Thái phi sống trong hậu cung này đã hơn mấy chục năm, vận động đầu óc một chút liền hiểu rõ. Mặc kệ người đưa thư nặc danh này có ý đồ

gì, ít nhất cũng không phải muốn hại mình. Bởi vì bà bây giờ chỉ là một lão Thái phi, đã không còn giá trị lợi dụng.

Nếu đã biết rõ chân tướng thì bây giờ nên làm cái gì đây? Đúng rồi, muốn đối nghịch với hai cô cháu Vương gia, năng lực của mình, có thể đối nghịch sao?

Đã vậy, bà đành phải âm thầm đối phó cô cháu Vương Thái Hậu thôi. Mặc cho người ta muốn mượn đao giết người nhưng chỉ cần đây là sự thật, bà không ngại trở thành thanh đao trong tay người đó!

Bị người ta tính kế tới nước này đã không thể nhịn tiếp. Nếu Ngũ Hoàng tử đã bị đánh tráo, khả năng sống sót là không có. Bởi vì Vương gia không có khả năng sẽ giữ lại một tai họa ngầm chết người, bà và Vương Thái Hậu quen biết đã nhiều năm, tính tình Vương Thái Hậu ra sao bà đương nhiên biết. Tuyệt đối sẽ không lưu lại một mầm tai họa lớn như vậy.

Hơn nữa, Vương Thái Hậu làm sao có thể quan tâm cháu ngoại Lâm gia như thế, nếu suy nghĩ thêm một chút liền sẽ biết có gì đó không đúng, tuy rằng đó cũng là 'tôn tử' của bà ta. Tôn tử của bà ta cũng không ít, nhưng chưa từng thấy bà ta quan tâm tôn tử nào như vậy.

Mặt khác, từ sự việc hôm nay Lâm Thái phi càng khẳng định, Vương Minh Nhã không thể sinh. Bởi vì nếu có thể, cô cháu hai người cũng sẽ không quan tâm một đứa trẻ không cùng huyết thống như vậy. Thái Hậu có thể lí giải, còn Vương Minh Nhã thì sao?

Chẳng lẽ Vương thái hậu và Vương Minh Nhã không hy vọng có thể sinh ra một Hoàng tử mang dòng máu Vương gia hay sao?

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 135: Tiếp Xúc

Editor: Mai Thái phi

Beta: Thiên phi

Điều này sao có thể? Nếu không phải Vương thái hậu cũng sẽ không vội vàng đưa hai chất nữ của mình vào cung như vậy.

Đưa nữ nhi Vương gia tiến cung hẳn là vì mục đích sinh ra hoàng tử có huyết mạch của Vương gia, không thì sao lại tích cực như vậy?

Nhưng bây giờ nhìn lại, hai cô cháu này cũng không nóng nảy, còn toàn tâm toàn ý đối xử tốt với Ngũ hoàng tử. Ngũ hoàng tử vừa nhuốm bệnh, lại khẩn trương như vậy, so với cô tổ mẫu có quan hệ huyết thống còn khẩn trương hơn. Chuyện khác thường như vậy, chẳng lẽ nói, cô cháu hai người bỗng nhiên phát thiện tâm, thật lòng xem Ngũ hoàng tử là đứa nhỏ của mình?

Lâm thái phi dựa vào quan hệ mấy chục năm với Vương thái hậu, cũng không tin Vương thái hậu là người lương thiện, chất nữ của bà ta cũng không phải người tốt lành gì!

Lâm thái phi hoàn toàn tin những gì được viết trên thư nặc danh kia.

Chỉ là, rốt cuộc thư do ai viết?

Lâm thái phi cũng không quản, bà chỉ biết được, người viết thư nặc danh, là người không có quan hệ với Vương gia, điểm này làm cho Lâm

thái phi không có gì phải cố kỵ, không cùng phe với Vương gia, như vậy chính là đứng về phía mình.

Sau khi nhận được thư nặc danh, Lâm thái phi chỉ thử một chút, liền phát hiện được những việc trước kia bà không biết.

Nếu là như vậy, trong lòng Lâm thái phi cười lạnh. Quả nhiên Vương gia mới là quan trọng nhất sao?

Rất tốt, huyết mạch Vương gia, bà muốn cho hãn không có năng lực lên làm Thái Tử!

Trong cung này, biết bí mật không phải chỉ có một người, còn có người biết nhưng không muốn nói.

Trước kia Vương gia không chọc đến mình, bà sẽ không làm gì. Nhưng hiện tại, Vương gia đã chọc đến mình, làm tốt lắm, giết chết cháu trai của bà, bà muốn người Vương gia nợ máu phải trả bằng máu!

Ngũ hoàng tử sau uống thuốc xong đã ngủ, Hoàng Thượng chạy tới.

Nhìn thấy Vương thái hậu còn ở lại, sắc mặt Vương thái hậu rất không tốt, nhìn Hoàng Thượng nói: "Hoàng Thượng bận rộn đến mức thời gian đến thăm đứa nhỏ của mình cũng không có!"

Vương Minh Nhã cúi đầu, trong khoảng thời gian này tính tình của Thái hậu thật sự làm cho người khác có chút không chịu nổi, trước mặt Hoàng Thượng nói những lời này, nói cũng là vô ích.

Dù Hoàng Thượng có như thế nào, thì cũng đã đến.

Đại hoàng tử mỗi ngày đều sinh bệnh, Hoàng Thượng khi đi khi không, lần này Ngũ hoàng tử sinh bệnh, Thái Hậu lại nói như vậy.

Hoàng Thượng vẫn trầm giọng nói: "Trẫm và Âu Dương thủ phụ nói chuyện đưa quan viên ra ngoài, cho nên mới lúc này mới tới, mẫu hậu không nên tức giận, là trẫm không phải, bệnh Ngũ hoàng tử thế nào rồi?"

Vương Minh Nhã nói: "Hồi bẩm Hoàng Thượng, Ngũ hoàng tử chỉ là bị nhiễm phong hàn, uống thuốc xong đã ngủ, thái y nói không quá nghiêm trọng."

Vương thái hậu vẫn còn tức, nhưng mà Vương Minh Nhã nói như vậy, Vương thái hậu lại nghiêm mặt, cũng làm cho người khác không dễ chịu.

Hoàng Thượng nói với Vương thái hậu: "Mẫu hậu, tiểu nhi có bệnh, thái y đã chữa trị, kính xin mẫu hậu đi về trước, miễn cho bị lây bệnh."

Vương Thái Hậu nghe xong nói: "Ai gia xương cốt còn tốt, còn sợ tức giận mà sinh bệnh? Chỉ cần Ngũ hoàng tử tốt, ai gia cũng không nói cái gì. Thật đáng thương, nhỏ như vậy đã sinh một trận bệnh, cũng không biết Quý phi nuôi dưỡng đứa nhỏ thế nào, Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử đều khỏe mạnh. Minh Nhã, có thời gian thì người cũng đi Trường Xuân cung nhiều một chút, hỏi Quý phi một chút bí quyết nuôi dưỡng đứa nhỏ, nuôi dưỡng Ngũ hoàng tử cho tốt đi."

Lời của Vương thái hậu có chút khó nghe, ý của bà là, mấy vị hoàng tử trong cung này, chỉ có Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử do Quý phi nuôi dưỡng là không bị bệnh gì. Có phải quý phi đã động tay chân gì hay không?

Sắc mặt Hoàng Thượng liền khó coi, nói: "Lạc nhi và Uyên nhi, lúc trước bị bệnh thủy đậu, cử tử nhất sinh, bây giờ có thể khỏe mạnh, cũng là tạo hóa của bọn hần!"

Vương thái hậu vừa nói xong đã biết mình nói sai, nhưng đã không còn kịp rồi. Hiện tại Hoàng Thượng nói chuyện Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử bị bệnh thủy đậu, có thể thấy được đã rất tức giận.

"Mẫu hậu, Lạc nhi và Uyên nhi cũng là tôn tử của ngài, dù mẫu hậu không thích bọn họ, cũng xin đừng nói những lời đau lòng này. Các hoàng tử có thân thể tốt, cũng là phúc khí của bọn hân, tất nhiên trăm luôn hi vọng từng đứa nhỏ đều có thân thể khỏe mạnh."

Vương Minh Nhã ở một bên nói: "Hoàng Thượng, Thái Hậu nương nương nói là Quý phi nương nương nuôi dưỡng đứa nhỏ rất tốt, muốn thần thiếp học hỏi nhiều. Sau này thần thiếp sẽ học hỏi Quý phi nương nương nhiều một chút, nuôi dưỡng Ngũ hoàng tử thật tốt."

Vương thái hậu có chút đuối lý, nghe Vương Minh Nhã xong thì nói: "Ý của Ai gia chính là như vậy, Hoàng Thượng, ai gia đây là quan tâm quá sẽ loạn. Bởi vì Lâm Trang phi trước lúc lâm chung phó thác Ngũ hoàng tử cho Minh Nhã, nếu làm không tốt, Minh Nhã biết ăn nói thế nào với Lâm Trang phi đã mất?"

Lời ai gia nói cũng có chút lòng riêng, Minh Nhã là chất nữ nhi nhà mẹ đẻ của ai gia, ai gia nhìn từ nhỏ đến khi trưởng thành, xem nàng như nữ nhi của mình, cho nên khó tránh khỏi có chút nóng nảy, Hoàng Đế không nên chấp nhặt với ai gia."

Vương thái hậu đã cúi đầu, Hoàng Thượng cũng không thể cãi mãi không buông, Hoàng Thượng nói: "Trăm hiểu, trăm cũng hi vọng mấy đứa nhỏ tất cả đều tốt. Sau này trăm sẽ cho Nga thái y của Thái y viện đến đây bắt mạch mỗi ngày, nuôi dưỡng tốt thân thể mới quan trọng."

Cuối cùng không khí hòa hoãn một chút, lại có đại thần đến bẩm báo sự tình với Hoàng thượng, hân không thể không rời đi, có thể thấy được thật sự bề bộn nhiều việc.

Vương thái hậu trở về Từ Ninh Cung, nói với Cung ma ma: "Ai gia cũng không biết chuyện gì xảy ra, hiện tại có đôi lúc không thể khống chế tính

tình của mình, có phải có người hạ độc ai gia hay không? Không thì ai gia tại sao có thể như vậy được?"

(Editor: sao giống triệu chứng tiền mãn kinh thế k biết *_*)

Cung ma ma: "Thưa Thái hậu nương nương, Từ Ninh Cung của chúng ta phòng bị nghiêm ngặt như vậy, thức ăn cũng từ phòng bếp nhỏ, nếu muốn kê đơn cũng không có khả năng. Hay là Thái Hậu thỉnh thái y tới xem một chút, nô tỳ nghe nói, phụ nhân ở tuổi của chúng ta sẽ có một đoạn thời gian cảm thấy phiền lòng nôn nóng, tính tình cũng không thể khống chế được."

Hơn nữa bà là Thái Hậu, người khác ai dám chọc bà? Nếu có cái gì thì lập tức phát tác.

Đến mặt mũi của Hoàng Thượng cũng không cho.

Mà Hoàng Thượng, nếu không phải bận việc đại sự ở triều đình, một nửa thời gian đều ở bên cạnh Thái Hậu, cho nên tính tình Thái Hậu mới có thể càng lúc càng lớn.

Thêm chuyện của Ngũ hoàng tử, đây là tâm bệnh của Thái Hậu, cho nên mới không thể khống chế mình.

Vương thái hậu nghe xong lời nói của Cung ma ma, nói: "Nói cũng đúng, mời một thánh thủ về phụ khoa đến(ý nói thái y có tay nghề cao về phụ khoa), trong khoảng thời gian này, ai gia càng sống càng thụt lùi, không giống như ai gia trước kia, thật sự là kỳ cục."

Đại sự chưa thành, sao có thể dễ trong lòng bất ổn như vậy?

Nay Hoàng Thượng với Vương gia càng lúc càng xa, đây là việc không nên.

Vương thái hậu cảm thấy, hiện tại nên nghĩ ra biện pháp để Hoàng Thượng thêm tín nhiệm Vương gia.

Lời Vương thái hậu nói với Hoàng thượng ở Trữ Tú cung, Lý Già La bên này cũng biết.

Lý Già La nghe xong, cũng chỉ cười một cái, vốn đã không thân cận, Vương thái hậu có thể nói như vậy, cũng nằm trong phạm vi có thể tưởng tượng được.

Chỉ là, Hoàng Thượng đến cùng có cảm giác như thế nào?

Hoàng Thượng đối với Vương gia đã có chút chán ghét, nhưng nếu mẹ đẻ là Vương thái hậu, hẳn khẳng định còn có thể lưu tình với Vương gia. Dù nói như thế nào thì trên người hẳn cũng có huyết mạch của Vương gia, hẳn không thể dứt bỏ huyết mạch tình thân.

Lý Già La hi vọng bản thân Hoàng Thượng có thể phát hiện bí mật ở phía sau kia, rất nhiều việc Lý Già La đã làm từ từ, chờ xem hiệu quả như thế nào.

Bên Lâm thái phi, cuối cùng có hiệu quả không ngờ gì hay không? Việc này còn chưa nói chính xác được.

Nhờ có tin tức mà Trường Ninh mang đến cho mình, Lý Già La mới biết được, rất có khả năng Ngũ hoàng tử đã bị đánh tráo.

Như vậy Ngũ hoàng tử thật sự đâu, tỷ lệ sống sót rất nhỏ.

Nàng chỉ cho người đưa một phong thư, về phần Lâm thái phi sau khi nhìn thấy, tin hay không tin, chỉ sợ trong lòng đã chứa nghi ngờ.

Chỉ cần bà ta nghi ngờ, mọi việc sẽ dễ làm hơn.

Là Vương gia bất nhân trước, cho nên cũng đừng trách mọi người bất nghĩa.

Điểm mấu chốt của Lý Già La chính là bọn nhỏ, lần trước làm hại Lạc nhi và Uyên nhi bị bệnh thủy đậu, ở giữa còn an bài người hạ độc thủ, những điều này Lý Già La đều ghi tạc trong lòng.

Nàng không phải là người ngồi chờ chết, không thể luôn để người khác tới tính kế mình.

Nay cũng nên để cho bọn họ nếm thử mùi vị bị người khác tính kế.

Chỉ là bí mật của Ngũ hoàng tử, Lý Già La không thể tự mình nói ra. Nàng tin tưởng Lâm thái phi sẽ chọn thời điểm thích hợp, làm cho bà ta bị bại lộ, chẳng qua chỉ còn vấn đề thời gian mà thôi.

Lâm thái phi ở trong cung nhiều năm như vậy, đối với chuyện của Vương thái hậu, bà ấy tuyệt đối sẽ biết được chút ít.

Nếu Lâm thái phi biết một ít bí mật của Vương thái hậu, vậy thì không còn gì tốt hơn.

Phải biết khi Lâm thái phi tự mình nói ra sẽ rất có lực thuyết phục.

Hoàng Thượng cũng phái người đi tìm quyển sách mà Tĩnh phi nói, chỉ là vẫn không tìm được.

Hắn tạm thời đặt qua một bên, chung quy, mặc kệ mình có phải nhi tử ruột của Thái Hậu hay không, hắn làm Hoàng Đế nhiều năm như vậy, có quyền lợi trên tay, cũng sẽ không để cho ai đuổi mình xuống ngai vị.

Chỉ cần Vương gia không quá phạm, hắn cũng sẽ không đuổi tận giết tuyệt.

Về phần thân thể của mình, hắn sẽ chậm rãi tra, tin tưởng nhất định sẽ có kết quả.

Tháng ba là sinh thần của Lâm Trang phi. Tuy rằng Lâm Trang phi đã qua đời, nhưng trong cung cũng không có quên, trong ngày sinh thần của nàng ta mọi người đến tế bái.

Lý Già La và Lâm Trang phi không có xung đột gì, nói chuyện cũng không nói quá vài lần, cho nên cũng đến Vĩnh Hòa cung, thắp cho Lâm Trang phi mấy nén hương, xem như bày tỏ tâm ý.

Nói tới Vĩnh Hòa cung, trong lòng các tần phi đều xem như điềm xấu.

Bởi vì ban đầu là Vương Hiến phi ở, kết quả Vương Hiến phi qua đời.

Sau đó Lâm Trang phi vào ở, Lâm Trang phi cũng vì khó sinh mà chết.

Bởi vì mấy nguyên nhân này, Vĩnh Hòa cung liền không có người ở, có vẻ rất trống trải. Chỉ có thủ vệ và mấy thái giám.

Nhìn thấy Võ quý phi đã tới, mọi người đều ân cần, nếu có thể được Quý phi nương nương coi trọng, điều đến Trường Xuân cung thì tốt rồi.

Đều biết Trường Xuân cung là nơi tốt, cung nhân hầu việc tại Trường Xuân cung, ở trong cung được mọi người xem trọng nhất.

Hoàng Thượng mỗi ngày đều đi Trường Xuân cung, còn có 2 hoàng tử cũng ở Trường Xuân cung, đó chính là nơi có phúc.

Lý Già La gật đầu với Hồ Phách một cái, Hồ Phách lập tức cho những người đến lấy lòng lui xuống, nàng chỉ là đến tế Lâm Trang phi một chút, thắp hương hương xong sẽ trở về.

Vĩnh Hòa cung này, đối với Lý Già La mà nói, cũng không phải là nơi tốt lành gì, tại Vĩnh Hòa cung, nàng thiếu chút nữa đã bị Vương Hiến phi

hăm hại.

Lý Già La vào phòng đặt linh vị của Lâm Trang phi, thắp ba nén hương.

"Đa tạ Quý phi đến thăm chất nữ đáng thương của ta." Thanh âm của nữ tử trung niên từ chỗ tối truyền đến.

Hồ Phách lập tức cảnh giác, quát: "Ai?"

Từ chỗ tối đi ra một người, nhìn kỹ, thì ra là Lâm thái phi.

Lý Già La cho Hồ Phách đi xuống, nói với Lâm thái phi: "Sao Thái phi nương nương lại ở nơi này?"

Lâm thái phi nói: "Trước kia, đến ngày sinh thần chất nữ của ta luôn thích ở cùng người khác, cho nên từ đêm qua đến bây giờ ta đều ở trong đây với nàng, hi vọng nàng có thể yên lặng, nếu có tâm sự gì cũng có thể lặng lẽ nói với ta."

Lý Già La: "Vậy Thái phi nương nương có nghe được gì hay không?"

Lâm thái phi nói: "Ta nghe được rất nhiều việc. Nhưng ta chỉ là một lão thái bà, không có biện pháp gì giúp chất nữ của ta hoàn thành tâm nguyện, chỉ có thể làm nàng có chút tiếc nuối."

Lý Già La nghe xong nói: "Người chết đã qua đời, người còn sống vẫn phải sống thật khỏe mạnh. Đây mới là niềm an ủi lớn nhất đối với người chết."

Lâm thái phi: "Đáng tiếc, ta không làm được như Quý phi, chỉ có thể sống trong tiếc nuối."

Lý Già La thắp hương xong, cũng không ở lại lâu.

Lâm thái phi nhìn Quý phi nường nường đi xa, trong lòng nghĩ, chẳng lẽ phong thư nặc danh kia không phải do Quý phi đưa tới?

Nếu không phải nàng ta đưa tới, vậy rốt cuộc là ai đưa tới? Bà vốn vẫn chờ ở chỗ này, chính là muốn ngầm nói chuyện với Quý phi. Nếu lá thư này thật sự là do Quý phi đưa tới đây, vậy khi gặp được bà, lại trong tình huống không có người bên ngoài, khẳng định Quý phi sẽ tỏ vẻ hoặc ám chỉ. Nhưng tựa hồ Quý phi cũng không nói gì, ngược lại còn muốn bà sống thật khỏe mạnh?

Chẳng lẽ bà đã đoán sai? Cũng đúng, nếu Võ quý phi biết bí mật như vậy, còn đưa thư nặc danh cho bà làm gì? Bắt được cái thóp này, sẽ làm cho hai cô cháu Vương gia rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, sao còn phải cẩn thận như vậy?

Nhưng nếu không phải Võ quý phi, vậy ai đã đưa cho bà?

Ai có cừu hận lớn với Vương thái hậu như vậy?

Có phải là Triệu Hoàng Hậu hay không? Bởi vì Triệu Hoàng Hậu và Vương gia có mâu thuẫn không thể điều hòa, trong và ngoài cung Triệu Hoàng Hậu đều có nhân mạch, nếu muốn điều tra rõ, cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Nhưng cũng không giống, nếu như là Triệu Hoàng Hậu, thì đã sớm làm khó dễ, sao còn vụng trộm viết thư nặc danh?

Có lẽ người sau lưng đã hoài nghi, nhưng cũng không dám xác định, muốn để người Lâm gia đi xác định?

Bởi vì chỉ có bà là người Lâm gia, mới có thể phân biệt Ngũ hoàng tử trước mắt có phải có quan hệ với Lâm gia hay không.

Đúng rồi, khẳng định là như thế. Những người khác ai quen thuộc với Trang phi? Vương Minh Nhã kia cũng có quen thuộc, nhưng chẳng qua chỉ là giả mù sa mưa.

Bà là cô cô của Trang phi, tất nhiên sẽ biết một ít đặt thù của Lâm gia, sau đó mới có thể phân biệt được.

Nhưng bà phân biệt được rồi lại không biết nên nói với ai. Chẳng lẽ người sau lưng chỉ muốn nói cho bà biết bí mật này, để cho bà biết chuyện này thì xong rồi?

Vậy người sau lưng này, cũng có lòng tốt quá đi, Lâm thái phi không tin có người tốt như vậy.

Sau đó Lâm thái phi lại nghĩ, suy nghĩ nhiều như vậy làm cái gì? Việc bà biết được chuyện này không thể để cho Vương thái hậu biết được, không thì bà sẽ hoàn toàn trở thành người ngoài, trước khi bản thân dần trở thành một người xa lạ, bà nên làm như thế nào?

Đúng rồi, đầu tiên, Lâm gia và Vương gia không thể đi chung một đường. Trước kia vì chuyện Ngũ hoàng tử, Lâm gia chủ động giao hảo với Vương gia, để sau này ngũ hoàng tử có tiền đồ tốt, nghĩ đến đây, trong lòng Lâm thái phi lại mắng Vương thái hậu một trận.

Người vô sỉ như vậy, hại người, còn muốn người làm việc cho người. Quả thực không xem Lâm gia là người mà!

Chỉ là trước tiên cũng không vội, ở ngoài mặt duy trì bình thản, đến thời điểm mấu chốt, cho Vương gia biết Lâm gia cũng không phải người dễ trêu như vậy.

Lâm thái phi không có đáp án từ Võ quý phi, nên chỉ có thể nghĩ như vậy, làm như vậy. Có lẽ căn bản cũng không phải Võ quý phi làm chuyện

này, không thì nàng ta đã sớm phải người đến tìm Lâm thái phi. Chung quy đó cũng là cơ hội tốt.

Lâm thái phi thầm nghĩ, nếu như là Võ quý phi, mà Võ quý phi lại thờ ơ như vậy, vậy thì vị quý phi này có khả năng đấu với Vương thái hậu một trận.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 136: Nam Tuần

Edit: Ka Thái Hậu

Beta: Giang Uyển Nghi

"Đi tuần tra ở phía nam?" Lý Già La khi nghe thấy tin tức này, nói thật lòng thì đã nhiều năm rồi nàng không ra khỏi cung, vẫn cứ ở mãi nơi này, bên ngoài là cái dạng gì cũng không biết. Có thể nói nàng cũng không có hi vọng để bước ra ngoài.

Bên ngoài phong cảnh thật tốt, ở trong này ngốc mấy năm người cũng muốn choáng váng.

Cái chính là ở trong cung nàng còn có hai đứa nhỏ, sao có thể yên tâm được đây? Nếu nàng lẻ loi một mình thì không cần Hoàng Thượng nói, nàng cũng sẽ tranh thủ đi nhưng làm mẹ thì vẫn phải ưu tiên suy nghĩ cho hài tử của mình.

Nếu mang theo bọn họ thì Lạc Nhi, Uyên Nhi lại còn quá nhỏ. Mặc dù có thái y đi theo nhưng Lý Già La cũng không dám mạo hiểm như vậy.

Lạc Nhi còn muốn cùng phu tử đọc sách, mời Thái phó dạy, chậm trễ một ngày cũng không tốt. Tuy rằng trong thời gian này cũng có thể đưa người dạy đi theo nhưng cái chính là kết quả vẫn không thể bằng với điều kiện ở trong cung được.

Đặc biệt là Lý Già La còn lo lắng bên phía Thái Hậu ở trong cung. Sợ khi mình đi ra ngoài, trong cung còn hai đứa nhỏ, Thái Hậu có thể làm

chuyện xấu gì thì chắc nàng sẽ hối hận không kịp.

Cho nên khi Hoàng Thượng hỏi nàng có đi hay không, nàng liền có hơi do dự. Vẫn là chờ đến khi bọn nhỏ lớn hơn một chút nữa thì có thể ở một mình hoặc đi ra ngoài nhưng hiện giờ thì không được.

Có điều là Hoàng Thượng lại hiểu rõ là Quý phi đang lo lắng cái gì, nói: "Non nước Giang Nam rất có lợi với thân thể của mẫu hậu. Sau ngày đầu xuân, mẫu hậu thường xuyên bị bệnh. Trẫm cảm thấy đây là lúc thích hợp để mẫu hậu có thể đi Giang Nam mà ngắm nhìn phong cảnh đẹp. Giang Nam có một biệt viện ở Thanh Châu, là một nơi tịnh dưỡng rất tốt."

Ý là cũng muốn mang Thái Hậu đi luôn. Chỉ là mang theo Thái Hậu đi Giang Nam như vậy thì có ý gì đây? Nhưng xác thật là Hoàng Thượng cũng vì Lý Già La mà tính toán.

Đối với Lý Già La nói: "Lạc Nhi cùng Uyên Nhi đều giao cho bên Hoàng Hậu đi, có Hoàng Hậu trông nom, sẽ không có vấn đề gì."

Đối với Hoàng Hậu, Lý Già La cũng yên tâm. Ít nhất cũng là người cùng một phe.

"Ý Hoàng Thượng nói là lần này đi tuần tra, Hoàng Hậu nương nương sẽ không đi cùng sao?" Nếu Hoàng Hậu thật sự ở lại cung, Lý Già La cũng rất yên tâm.

"Ừ, trong cung mặc dù cũng sẽ có người chăm sóc, nhưng không ai danh chính ngôn thuận bằng Hoàng Hậu. Ái phi nghĩ kỹ đi, rồi trực tiếp đến nói với Hoàng Hậu một tiếng, sau đó cùng trẫm xuất phát."

Hoàng Thượng trăm công ngàn việc, có thể đích thân lại đây nói với Lý Già La suy cho cùng cũng là rất coi trọng nàng.

"Chuyện này mong Hoàng Thượng dành cho thiếp chút ít thời gian suy nghĩ." Lý Già La nói.

Đợi Hoàng Thượng đi rồi, Hồ Phách ở lại biết tin tức này, liền rất cao hứng, đối với Lý Già La nói: "Chủ tử, cơ hội tốt như vậy, Hoàng Thượng để cho ngài đi, ngài hãy mau chóng đáp ứng. Nếu ngài lo lắng cho các tiểu chủ tử thì còn có bọn nô tỳ đây. Tiểu Lục Tử cũng ở đây, ai dám giở trò quỷ gì.".

Tiểu Lục Tử cũng cười gật đầu, đã nhiều năm các phi tử đều không có xuất cung. Có thể đi ra ngoài lại có kiến thức thì thực không tồi.

Hơn nữa, Hoàng Thượng muốn đi Giang Nam, mà cái nơi Giang Nam kia khẳng định là sẽ phải có mỹ nữ mà tặng cho Hoàng Thượng. Nếu như chủ tử không cùng đi ra ngoài, vậy chẳng phải là càng có hại sao? Vả lại, đi cùng Hoàng Thượng ở bên ngoài, nói không chừng cảm tình sẽ càng tiến thêm một bước. Chỉ cần Hoàng Thượng biết thưởng thức, thì so với việc tự mình tranh sủng như các quý nhân ở trong cung này không biết là mạnh hơn gấp mấy lần đâu.

Có nương nương ở kế bên, những người đó tốt xấu gì cũng biết kiềm chế một ít đúng không? Mặt khác ở trong cung các phi tần biết được tin tức đi tuần tra phía nam đều trở nên kích động. Có thể cùng đi tuần với Hoàng Thượng là một cơ hội thật tốt. Đến lúc đó có thể bồi dưỡng cảm tình, còn có thể làm cho Hoàng Thượng có ấn tượng sâu sắc.

Đặc biệt là ở bên ngoài, bớt đi chuyện tranh đấu với nhau, nói không chừng lại càng dễ dàng có mang. Nếu có thể mang thai hoàng tử, nửa đời về sau thì không cần lo lắng nữa.

Chính là không phải người nào cũng được đi cùng Hoàng Thượng, danh sách thì lại có hạn. Hoàng Thượng không có khả năng đem tất cả mọi

người cùng đi. Vì thế trong cung mọi người đều lo đi tìm móc nối các loại quan hệ mà trở nên náo nhiệt hẳn lên.

Vì vậy Lưu Vĩnh Toàn thu được rất nhiều đồ vật, chính là hy vọng Lưu Vĩnh Toàn có thể đề cử cho mình ở trước mặt Hoàng Thượng. Đến lúc đó Hoàng Thượng có thể sẽ mang mình cùng đi.

Cái chính là ở bên Lý Già La cũng nhiều người. Đại khái thì tất cả mọi người đều biết, Lý Già La làm Quý phi, khẳng định là có thể đi. Nếu Quý phi có thể thay mình mà nói tốt vài câu về mình ở trước mặt Hoàng Thượng, như vậy sẽ rất có khả năng được đi.

Hoàng Hậu ở bên kia cũng không ngoại lệ. Người bên Từ Ninh Cung của Vương thái hậu cũng nhiều, bởi vì nghe nói Vương thái hậu cũng phải đi. Cho nên nếu Vương thái hậu lấy danh nghĩa là mang người theo để chăm sóc cho bà, đến lúc đó còn không phải là cũng coi như được đi theo Hoàng Thượng sao? Hoàng Thượng là hiếu tử, mà người ở bên cạnh Thái Hậu còn lo là sẽ không thấy được mặt Hoàng Thượng hay sao?.

Tuy rằng Vương thái hậu còn có một cô cháu gái là Vương Thục Viện, nhưng một người thì làm được gì? Bên Giang Nam mỹ nữ lại nhiều, cũng không thể để linh hồn nhỏ bé của Hoàng Thượng bị đám hồ ly tinh đó câu đi mất. Nói Hoàng Thượng ý chí không kiên định như thế, cứ như là quỷ hao sắc không bằng.

Lại nói tiếp, nữ nhân trong cung đều được tuyển từ khắp các nơi của Đại Sở, tuyệt đối muôn màu muôn vẻ hơn so với mỹ nữ Giang Nam. Huống chi còn có các phi tần xuất thân từ đúng Giang Nam. Hoàng Thượng muốn xuất phát vào cuối tháng ba, các hạng mục cũng đã được an bài đâu vào đấy.

Triệu hoàng hậu nhìn Lý Già La nói: "Để Lạc Nhi và Uyên Nhi ở cùng với bốn cung, người cứ việc yên tâm. Người giúp đỡ bốn cung chăm sóc

cho Bình An là tốt rồi."

Thì ra Hoàng Hậu không đi, nhưng Đại công chúa cùng Nhị công chúa xác thật là muốn đi theo, vì cả hai chưa từng đi qua Giang Nam lần nào nên cũng muốn có thêm kiến thức.

Triệu hoàng hậu cũng đem nữ nhi của mình giao cho Lý Già La, Lý Già La nếu còn cự tuyệt, chính là làm kiêu. Cho nên Lý Già La đáp ứng xong rồi rời đi. Nhưng khi trở lại Trường Xuân Cung, nhìn hai nữ tử thì trong lòng vẫn cảm thấy luyến tiếc.

"Tiểu Lục Tử và Hồ Phách đều không đi theo, lần này nhiệm vụ chủ yếu của các người chính là chăm sóc tốt cho Tam hoàng tử cùng Tứ hoàng tử. Bốn cung biết Hoàng Thượng ở bên kia khẳng định cũng sẽ an bài người, các người có cái gì khó xử, liền nghe theo lời người mà Hoàng Thượng an bài."

Hoàng Thượng đối với nữ tử của mình không có khả năng không coi trọng. Bằng không, cũng sẽ không mang theo Thái Hậu cùng ra ngoài. Nghe nói cùng đi còn có rất nhiều người của vương gia. Vậy thì người vương gia ở tình thế như vậy cũng không làm được gì, mọi nguy hiểm cũng ít đi không ít.

Nhị công chúa muốn đi, nhưng Đức phi lại không đi. Nên Đức phi vì Nhị công chúa, mà đến tận nơi nói lời cảm tạ cùng Lý Già La. Tuy rằng đến lúc đó người chăm sóc cho mấy vị công chúa này cũng không phải là đích thân Lý Già La.

Nhưng Đức phi đối với Lý Già La rất yên tâm, cảm thấy nữ nhi của mình đi theo Quý phi nhất định sẽ bình yên từ bên ngoài mà trở về.

Trong lòng của nàng nghĩ, ở trong cung giúp đỡ Hoàng Hậu đem Tam hoàng tử cùng Tứ hoàng tử chăm sóc thật tốt. Ý muốn của Hoàng Thượng

nàng dần dần hiểu rõ, cho nên cứ thuận nước giong thuyền, vậy có sao lại không làm chứ?

Về phía Vương thái hậu, Vương thái hậu đối với Vương Minh Nhã nói: "Ngũ hoàng tử còn quá nhỏ, không nên mang ra ngoài. Ai gia nghĩ, không bằng người không nên đi theo, ở lại trong cung mà chăm sóc cho Ngũ hoàng tử thật tốt đi."

Bởi vì Vương Minh Nhã đã không thể sinh, cùng đi ra ngoài cũng là không tốt, cho nên Vương thái hậu cảm thấy vẫn là nên ở lại chăm sóc Ngũ hoàng tử cho thỏa đáng.

Dù sao Vương Minh Nhã cũng là nữ nhân không đến hai mươi tuổi, cũng thích được đi ra thế giới bên ngoài. Kêu nàng không cần phải đi, trong lòng nàng vẫn là có hơi không thoải mái. Nhưng Thái Hậu đã nói như vậy, nàng còn có thể làm được gì? "Thái Hậu đã nói như vậy thì ta không đi."

Ai dè chuyện này lại bị Thừa Ân công phu nhân biết được, bà làm thế nào cũng không nghĩ ra, lần này vì cái gì mà nữ nhi của mình lại không đi cùng chứ? Đây là một cơ hội rất tốt để được thân cận cùng Hoàng Thượng, còn có Thái Hậu ở bên cạnh, nhất là lại dễ dàng mang thai hài tử. Thì sao lại có thể không đi chứ?

Vào cung hỏi nữ nhi thì nói là muốn chăm sóc Ngũ hoàng tử vì Ngũ hoàng tử còn quá nhỏ. Thừa Ân Công phu nhân Trần thị nhện không được nói, "Ngũ hoàng tử, Ngũ hoàng tử! Ngũ hoàng tử hử không phải nhi tử ruột của người! Người là bị trúng tà sao? Đem một hài tử không phải do mình sinh ra trở thành con ruột của mình còn muốn chăm sóc cho tốt sao? Chẳng lẽ người không biết tự sinh cho mình một đứa sao? Cơ hội lần này tốt như vậy, vì cái gì không cùng đi ra ngoài hử? Minh Nhã, nương biết người khẳng định là đã từng không vui chuyện trước đây, có phải hay không? Cùng Thái Hậu nói chuyện lại một lần nữa cho tốt, lần này người nhất định phải đi. Còn Ngũ hoàng tử, ở trong cung thì thiếu gì người chăm

sóc chứ, người ở hay không ở thì cũng như nhau mà thôi. Quan trọng nhất chính là tự mình nhanh chóng sinh ra một hài tử, điều này so với bất cứ cái gì cũng quan trọng hơn!".

Vương Minh Nhã trong lòng buồn khổ, nàng có thể nói với mẫu thân rằng nàng đã không thể sinh sao? Nàng sẽ chỉ làm cho trong lòng mẫu thân mình càng thêm khó chịu hơn thôi, không có tác dụng.

"Người mau nói chuyện đi! Thái Hậu nường nường cũng thật là, không phải trước giờ luôn muốn người sinh được hoàng tử sao? Sao lại đột nhiên đổi với Ngũ hoàng tử tốt như vậy? Chẳng lẽ người sinh hài tử, còn không bằng một người khác sinh hài tử sao?"

Thừa Ân công phu nhân cứ hỏi liên tục, làm Vương Minh Nhã không biết phải nói cái gì cho phải. Đột nhiên nghĩ đến, là từ khi nào mà Thái Hậu - lão nhân gia bà, lại không còn phản đối chuyện mình nuôi dưỡng đứa nhỏ này nữa chứ?

Trước kia mình nói muốn nuôi nấng Ngũ hoàng tử, Thái Hậu rất là không vui, một hai phải là hài tử do mình sinh ra mới được. Đối với thủ đoạn của mình cũng thấy chướng mắt, mà từ lúc mình nói ra chuyện không thể sinh con, Thái Hậu - lão nhân gia bà, cũng không có tiếp nhận Ngũ hoàng tử.

Nhưng theo tình huống hiện tại thì thấy, Thái Hậu vì để chăm sóc cho Ngũ hoàng tử tình nguyện để cho mình ngây ngốc mà ở lại trong cung, mà lại không phải là giao cho Lâm thái phi chăm sóc. Phải biết rằng Lâm thái phi chính là bà cô của Ngũ hoàng tử. Để cho nàng ta chăm sóc Ngũ hoàng tử không phải là tốt hơn sao? Nhưng Thái Hậu lại không nhắc đến mà chỉ để cho mình lưu lại chăm sóc, xem ra Ngũ hoàng tử so với đứa cháu gái như mình còn quan trọng hơn.

Điều này có thể là bình thường sao? Nếu không phải Vương Minh Nhã đã quá quen thuộc với tính tình của Vương thái hậu, khẳng định sẽ cảm thấy bình thường. Nhưng Vương Minh Nhã biết, Thái Hậu vẫn luôn muốn có một vị Hoàng Tử mang huyết mạch vương gia.

Như vậy Ngũ hoàng tử bây giờ, căn bản không có huyết mạch gần với vương gia. Nhưng Thái Hậu lại càng coi trọng, như vậy có nghĩa là gì?

Người ở bên ngoài chỉ biết là Vương Minh Nhã nàng đã nhận nuôi dưỡng Ngũ hoàng tử. Mà Ngũ hoàng tử lại là cháu đức tôn của Thái Hậu, cho nên Thái Hậu mới coi trọng như vậy.

Nhưng Vương Minh Nhã là ai chứ? Có thể nói, nàng phi thường hiểu biết ý nghĩ của Thái Hậu. Bà ta thà là tìm một cô nương vương gia vào cung, sinh ra một hoàng tử chứ không bao giờ coi trọng một hoàng tử không phải cô nương vương gia sinh.

Điều này khẳng định bên trong có cái nguyên nhân gì đó! Chẳng lẽ, chẳng lẽ, Ngũ hoàng tử thật sự không phải là Ngũ hoàng tử? Suy nghĩ về thời điểm Lâm Trang Phi mất, bên ngoài lộn xộn, chính Thái Hậu đã trông nom Ngũ hoàng tử. Còn nàng cùng Lâm Trang Phi lại là tỷ muội tình thâm, cho nên chỉ lo ở bên linh cửu của Lâm Trang Phi mà thôi.

Dáng vẻ lúc mới lớn lên của Ngũ hoàng tử, đều đã quên sạch sẽ. Dĩ nhiên, bản thân nàng cũng không có để ý đến. Nàng chỉ là mong muốn có một đứa con. Cho nên khi hài tử sinh ra lại để cho nàng nuôi dưỡng thì cũng coi như nàng đã đạt được mục đích.

Hiện giờ xem ra, Thái Hậu - lão nhân gia bà có vẻ như còn lừa gạt mình cả chuyện động trời này! Cả người Vương Minh Nhã đều cảm thấy không tốt. Thái Hậu thật sự đã làm ra loại chuyện này sao? Nếu không phải, vì cái gì bà ta lại có loại hành vi thoát nhìn không phù hợp với tính cách của bà ta

như vậy chứ? Nếu thật đúng như vậy thì Ngũ Hoàng Tử khẳng định đã không phải là Ngũ hoàng tử thật sự.

Không biết Thái Hậu từ nơi nào tìm ra, đứa nhỏ này thật sự không phải là Ngũ hoàng tử nhưng khẳng định vẫn là người có cùng quan hệ với vương gia!

Cái chính là Vương Minh Nhã không thể nào nói ra, cho dù là đoán được nàng cũng chỉ có thể ghen ở trong lòng. Bởi vì đây chính là chuyện đại sự cả tộc có thể sẽ bị diệt. Nếu bị Hoàng Thượng phát hiện thì toàn bộ vương gia liền lâm vào nạn kiếp bất phục!

Thái Hậu ơi Thái Hậu, người nếu đã dám làm ra chuyện to gan như vậy thì vì cái gì còn muốn gạt ta hả? Chẳng lẽ ta như vậy còn không thể tin tưởng hay sao? Ta sẽ đem chuyện này mà đi nói ra hay sao? Phải biết rằng, ta cũng là họ Vương, vương gia không tốt, ta cũng sẽ không còn tồn tại.

Vương Minh Nhã cảm thấy thật đáng buồn, Thái Hậu nường nường không tín nhiệm mình nhưng người này lại là người vẫn luôn toàn tâm toàn ý ủng hộ cho mình tiến cung tranh sủng! Chuyện lớn như vậy lại đem giấu giếm mình đến mức một giọt nước cũng không được tràn ra! Tốt! Thực sự tốt! Thật sự là quá tốt!

"Minh Nhã, nường đang nói chuyện với người, sao người lại phát ngốc như vậy?" Thừa Ân công phu nhân nói.

Vương Minh Nhã hơi cười khố, nói: "Ta với Lâm Trang Phi là tỷ muội tình thâm, ở trước mặt Hoàng Thượng đã nói là phải chăm sóc cho Ngũ hoàng tử thực tốt. Ngũ hoàng tử cũng như là con ruột của ta, hãnh nhỏ như vậy ta phải tận tình chăm sóc hãnh. Cho nên lần này đi tuần tra, ta sẽ không đi."

Nếu đã biết được đại khái sự việc, nàng còn có thể đi sao? Không đi được! Huống chi, dù có đi, nàng cũng không thể sinh được hài tử. Nhưng

Thừa Ân công phu nhân thì lại không biết điều đó, mặt ngoài là tỷ muội tình thâm thì cũng chỉ là hoá trang cho người khác xem mà thôi.

"Sao người lại có lòng tốt như vậy? Thái Hậu cũng thật là, đến lúc đó, người thật sự tự mình sinh ra hài tử, liền biết cái gì là thân, cái gì là sơ. Nếu người không tiện mở miệng ta sẽ đi tìm Thái Hậu nói ra."

"Nương, không cần phải nói nữa, nữ nhi cảm thấy số mạng của nữ nhi không sinh được hài tử. Tiến cung thời gian đã dài như vậy, Hoàng Thượng cũng không có bỏ bê ta. Nhưng cái chính là vẫn không có thai, còn có thể làm gì được nữa? Bởi vì có quan hệ với Thái Hậu nương nương nên không ít nữ nhân trong cung nói ta ỷ thế hiếp người. Lần này nếu cùng xuất cung xong cũng vẫn không có thai, ta lại càng bị người ta nói hơn. Rồi còn sẽ nói ta, con không phải do mình sinh ra nên không để bụng, ta không thể để như vậy."

"Nói hươu nói vượn! Không phải Võ quý phi cũng muốn đi theo đó sao? Tam hoàng tử cùng Tứ hoàng tử chính là con ruột nàng, nàng ta còn để chúng lại. Sao người không thể buông ra Ngũ hoàng tử cùng đi tuần tra một chuyến chứ?"

"Chính là bởi vì Ngũ hoàng tử không phải do ta sinh ra cho nên ta mới càng phải cẩn thận. Thái Hậu cũng nói với ta như vậy, làm đường mẫu thì so với mẹ ruột lại càng phải cẩn thận hơn, như vậy người ta mới không bàn ra tán vào. Nương! ta không thể đi, cùng lắm thì chờ Ngũ hoàng tử trưởng thành đã. Đến lúc đó ta sẽ đi, có như vậy Hoàng Thượng cũng yên tâm hơn."

Thừa Ân công phu nhân khuyên hơn nửa ngày, cũng không lay chuyển được Vương Minh Nhã. Sau khi trở về, liền than ngán thở dài, nếu là nữ nhi mình có thể sinh hài tử thì tốt rồi. Cho dù chỉ là công chúa cũng được rồi, nhưng vì cái gì đến bây giờ cũng không có động tĩnh?

Thừa Ân công phu nhân đột nhiên nhớ tới chị em dâu trước kia của mình. Trước khi chết nàng ta đã nguyện rửa nữ nhi của mình tiến cung sẽ không sinh được hài tử, chẳng lẽ thật sự là do nàng ta nguyện rửa sao? Không, không phải như vậy! Thừa Ân công phu nhân lắc đầu, nữ nhân kia cũng chỉ là không cam lòng thôi, cho nên mới hồ ngôn loạn ngữ.

Nhưng kết quả là Thừa Ân công phu nhân lại không thể ngồi yên. Không được! nàng muốn đi chùa lên miếu đốt nén hương để hóa giải hết tất cả lời nguyện!

Không cam lòng cũng vậy thôi, đây là do số mệnh người không tốt, chuyện này không liên quan đến nữ nhi của ta.

Bởi vì Vương Minh Nhã không đi nhưng Vương thái hậu và một ít người vương gia đều đi. Trong cung lại tuyển thêm vài người, lần này tất cả đều cùng Hoàng Thượng ngồi xe ngựa mà theo ra ngoài.

Đương nhiên, đến Giang Nam có kênh đào là có thể trực tiếp ngồi thuyền, thoải mái tiện nghi hơn rất nhiều. Lúc này qua lại trên sông, vững chắc mà tự tại, nước sông cũng sẽ không bị đông lạnh, cho nên không cần phải lo lắng.

Lý Già La chuẩn bị một ít đồ vật, giao phó cho Hồ Phách cùng Tiểu Lục Tử. Tam hoàng tử không có cao hứng lắm, bởi vì hắn cũng muốn đi nhưng bên phía phụ hoàng đã biết nên lần này không được đi mà buồn bực rất lâu. Cho đến khi Lý Già La giảng đạo lý với hắn, muốn hắn ở trong cung chăm sóc cho đệ đệ, còn hứa từ Giang Nam trở về sẽ mang cho hắn thật nhiều thứ tốt, hắn mới vừa lòng.

"Mẫu phi à, người hãy nhanh chóng trở về nha, bằng không Lạc Nhi sẽ quên mất mẫu phi trông như thế nào đó."

"Ừ, nhất định sẽ nhanh chóng trở về!" Nếu không phải sợ hãi hài tử tuổi còn quá nhỏ, dọc theo đường đi sẽ sinh bệnh, nàng thật sự muốn đem hai

đứa nhỏ theo luôn.

Đại công chúa nói: "Tam hoàng đệ, người xem, ta với mẫu hậu cũng phải tách ra mấy tháng, ta sẽ đặt mẫu hậu ở trong lòng ta, ta cũng sẽ không nháo lên. Người cùng với Võ mẫu phi cũng có thể tốt như vậy mà. Lại nói, dù sao người cũng là nam tử hán, để người ở trong cung bảo vệ cho Tứ hoàng đệ cùng mẫu hậu, sao người lại có thể không vui hả?"

Tam hoàng tử nói: "Đại hoàng tỷ, ta hiểu rồi, các người cứ đi chơi thật vui. Ta còn muốn cùng phụ tử học viết thư pháp, không thể chậm trễ."

Đại công chúa cười: "Ta biết Tam hoàng đệ là người thật hiểu chuyện mà! Chờ xem, về sau cơ hội để người đi ra ngoài còn nhiều lắm. '

Trên đời này có nữ tử nơi nào giống như các nàng, cả đời cơ hội đi ra ngoài chỉ được vài lần. Chờ cho Tam hoàng đệ trưởng thành, muốn đi nơi nào thì đi nơi đó, thật tự do tự tại.

Tới thời điểm xuất phát, Lý Già La đã bị đưa lên thuyền quan của Hoàng gia. Dọc theo đường đi thuận lợi không bị ngăn cản, còn có quan binh mở đường, rất là khí thế!

Đại công chúa cùng Nhị công chúa mặc dù có chỗ ở riêng nhưng lại thích qua bên Lý Già La chơi. Phần lớn thời gian Hoàng Thượng thật sự chỉ ở trên thuyền rồng, cùng quan viên đi theo xử lý sự tình. Tuần tra phía nam không phải là đi chơi mà còn là vì công việc.

Đi ra ngoài một chuyến cũng không dễ dàng. Nghe nói ở những nơi dừng chân, đều có nhà giàu khắp nơi góp bạc xây dựng hành cung. Nói là hành cung nhưng dĩ nhiên không phải là nơi mới xây mà là chọn một trang viên lớn, tu sửa lại theo bộ dáng hành cung để Hoàng Thượng cùng những người đi theo vào ở.

Đại công chúa từ lúc lên thuyền rất là hưng phấn. Nàng ở tuổi này, qua năm nay thì phải tuyển Phò mã rồi nên cơ hội được đi ra ngoài chơi không nhiều lắm.

Đương nhiên, nếu nàng tìm được Phò mã, thì có thể thực tự tại mà đi ra ngoài chơi. Công chúa của Hoàng gia, rất ít khi bị quy củ trói buộc.

Đại công chúa nhìn Lý Già La đang vẽ tranh, liền cười nói: "Ta thường nghe mẫu hậu ta nói, Võ mẫu phi người rất là am hiểu việc viết thư pháp, nhưng sao bây giờ ta thoát nhìn thì lại thấy Võ mẫu phi vẽ cũng không tồi vậy?"

Lý Già La cười nói: "Thư pháp ta chỉ biết một chút thôi, hội họa tính ra ta lại biết nhiều hơn." Tần Lãnh là một vị trong số đó, đáng tiếc người này đã sớm qua đời, có nhắc đến cũng như không.

"Cái chính là ta lại cảm thấy tranh của Võ mẫu phi vẽ rất đẹp, có ý cảnh. Nhị hoàng muội, người xem này! Đây không phải là cảnh mà chúng ta vừa mới đi qua đó sao?" Đại công chúa gọi Nhị công chúa lại đây xem tranh, Nhị công chúa vội lại xem, sau đó nói: "Đúng vậy, mới đi qua thôi không có quá xa nhưng vẽ rất giống."

"Cái gì vẽ rất giống vậy?" Giọng nói Hoàng Thượng vang lên. Lý Già La cùng hai vị công chúa đều hành lễ với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng nói: "Đều miễn lễ, vừa rồi các người nói chuyện thật náo nhiệt, là đang nói về cái gì?"

Đại công chúa vội nói: "Phụ hoàng, chúng ta đang nói về tranh của Võ mẫu phi vẽ. Ngài xem tranh này vẽ thật sự giống với cảnh bên ngoài! Có phải hay không, phụ hoàng?"

Nhị công chúa cũng cười ha hả, nàng khá ít nói, đặc biệt là ở trước mặt hoàng thượng.

"Vây? Để trẫm xem nào." Hoàng Thượng nhìn tranh Lý Già La vẽ, sau đó gật đầu, nói: "Tranh vẽ rất đẹp nhưng cái chính là còn thiếu đề từ, thêm vào mới xem như hoàn chỉnh."

Đại công chúa vội nói: "Vây sao phụ hoàng ngài không tự tay đề lên nhỉ? Phụ hoàng tự tay đề lên mới là một chữ ngàn vàng đó."

Lý Già La cười nói: "Đại công chúa chỉ nói giỡn, thần thiếp vẽ như vậy thì sao có thể để Hoàng Thượng tự tay viết lưu niệm được? Quả thật không xứng!"

Đại công chúa là muốn cất nhắc cho bức tranh này, phải biết rằng trên tranh có chữ ngự bút, nhưng cái chính vẫn là giá trị của người ngự bút không hề không bình thường chút nào.

Hoàng Thượng nói: "Cái gì mà xứng với không xứng? Trẫm cảm thấy rất thích hợp. Vừa lúc, trẫm cũng có hứng thú, quý phi tới đây mài mực giúp trẫm."

Lý Già La đi mài mực, Hoàng Thượng thực nhanh chóng lưu loát đề từ, lại đem mộc của mình ra mà tự mình đóng dấu ấn lên, sau đó giao cho Lưu Vĩnh Toàn, nói: "Mang bức hoạ đi bồi*, làm xong trẫm muốn cất đi."

*bồi tranh: lót giấy,bo lụa ở phía sau giấy

"Hoàng Thượng, không cần đâu." Lý Già La nói.

"Hắn là rất cần, đến lúc đó chờ Lạc Nhi trưởng thành đưa cho Lạc Nhi." Hoàng Thượng cười nói.

Đại công chúa nghe xong cũng cười hì hì, nói: "Tam hoàng đệ khẳng định sẽ thích bức hoạ này. Phụ hoàng sao lại không kêu Đại hoàng đệ lại đây? Mấy hoàng đệ tuổi còn nhỏ, nhưng Đại hoàng đệ tuổi lại không khác lắm. Đúng ra là đã tới thời điểm nên ra ngoài học hỏi. Trên sách đều nói!

Đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường, đi ra ngoài một chút, cũng sẽ mở rộng tầm mắt!"

Hoàng Thượng nói: "Thân thể Đại hoàng đế người rất yếu, ra ngoài không thể gặp gió cho nên vẫn lưu lại trong cung đi."

Trên thực tế Hoàng Thượng vẫn cho người đi kêu Đại hoàng tử đến đây. Đây quả thật là một cơ hội tốt, nhưng khi Lý Dung Hoa ở bên kia nghe được thì lại sống chết mà đến đây cầu tình. Nói thân thể Đại hoàng tử không khỏe, nếu đi đường xa như vậy, giữa đường nếu sinh bệnh thì sẽ không tốt.

Hoàng Thượng vừa nghe liền cảm thấy chán nản. Trước đó không lâu, Lý Dung Hoa còn nói thân thể Đại hoàng tử hiện giờ khá hơn nhiều, ăn cơm cũng bình thường, còn muốn để cho Hoàng Thượng tìm sư phó mà dạy võ thuật. Kết quả thời điểm này thì lại nói là không được.

Nuôi dưỡng một nam hài tử giống như nuôi một vị cô nương, khiến cho Hoàng Thượng rất là bức bối.

Đại công chúa và Nhị công chúa đều có thể chịu được, thì sao một nam hài tử lại không chịu đi ra ngoài?

Hoàng Thượng cũng biết ý muốn của Lý Dung Hoa, là sợ Đại hoàng tử ở trên đường sẽ xảy ra chuyện gì đó. Nếu vậy thì cả đời này của nàng tốt hay xấu gì có muốn trông cậy vào cũng sẽ không còn nữa.

Cái chính là Lý Dung Hoa là mẹ đẻ của Đại hoàng tử nhưng hẳn chẳng lẽ không phải là phụ thân của Đại hoàng tử sao?

Làm một phụ thân khẳng định sẽ vì nhi tử của mình mà suy nghĩ, luôn thỉnh thoảng y chăm sóc tốt còn nghĩ đi ra ngoài chuyến này sẽ có thể rèn luyện cho thân thể Đại hoàng tử ngày một tốt hơn.

Ai ngờ! Lý Dung Hoa sống chết cũng không đồng ý, còn khóc lóc cầu xin, khiến cho tâm tình của Hoàng Thượng không tốt.

Thôi, không đi thì không đi thôi, hăn cũng không miễn cưỡng nữa.

Chỉ là khi Đại hoàng tử nghe được chuyện này thì trong lòng thấy không thoải mái.

Đại công chúa nói: "Thầy giáo chúng ta nói, thân thể càng ốm yếu thì càng phải hoạt động nhiều hơn. Đại hoàng đệ cứ như vậy hoài cũng không được. Nên tìm một sư phó thật sự nghiêm khắc mà dạy dỗ hăn cho tốt. Hăn đã lớn như vậy rồi mà còn ở cùng một chỗ với mẫu phi của mình, thì vĩnh viễn cũng không thể lớn lên được. Nhìn Tam hoàng đệ và Tứ hoàng đệ mà xem! Lúc không có Võ mẫu phi ở bên cạnh cũng sẽ không có khóc nháo lên, mà Tam hoàng đệ còn nói là phải chăm sóc thật tốt cho Tứ hoàng đệ nữa. Dù sao ta cũng cảm thấy Tam hoàng đệ như vậy, mới thật sự là có dáng vẻ của một nam hài tử."

Hoàng Thượng nghe xong nói: "Tam hoàng đệ của người thực hiểu chuyện, trăm cũng thực vui mừng!"

Có đối lập mới có hiệu quả, Đại công chúa không nói nhiều nữa, cũng không quấy rầy thời gian riêng tư của phụ hoàng và Võ mẫu phi, liền lôi kéo nhị công chúa lặng lẽ rời đi.

Nhị công chúa đối với Đại công chúa nói: "Đại hoàng tử, người nói như vậy sẽ tốt sao?" Rõ ràng Đại hoàng tử nói Đại hoàng tử không có tốt bằng Tam hoàng tử. Hơn nữa lại còn nói ở trước mặt của phụ hoàng.

Đại công chúa nói: "Ta nói chính là sự thật? Chẳng lẽ không phải sao? Tam hoàng đệ chính là so với Đại hoàng đệ hiếu thắng hơn rất nhiều. Đại hoàng đệ cũng chỉ là ỷ vào lớn tuổi hơn một chút, còn những mặt khác thì có điểm nào mạnh hơn Tam hoàng đệ chứ?"

"Nhưng ở trước mặt của phụ hoàng, nói Đại hoàng đệ không tốt, vậy có khi nào phụ hoàng sẽ tức giận Đại hoàng tử hay không?" Nhị công chúa là lo lắng cho Đại công chúa.

Đại công chúa nghe xong cười nói: "Ta biết ngươi là người có lương tâm, nói cho ngươi biết! Phụ hoàng sẽ không tức giận, bởi vì có vài người thích tự mình làm cho nên không có biện pháp, sự thật chính là như vậy."

Lý Dung Hoa tính toán ở trong lòng, nàng cũng hiểu rất rõ ràng! Mỗi lần mang theo Đại hoàng đệ đến gặp mẫu hậu mình bên này, liền phải huyền thuyên một hồi là Đại hoàng đệ đã làm được những gì, bảo nó làm trò rồi căn dặn một mớ thứ, phải tỏ vẻ ra là Đại hoàng tử so với trước kia tiến bộ hơn rất nhiều, phải thực sự là một hài tử tốt.

Nếu trong lòng không phải có dã tâm thì tuyệt đối sẽ không như vậy. Chỉ là người có dã tâm cũng tốt, người kiên trì trụ lại như vậy nhưng đến thời điểm mấu chốt sao người lại không chịu đựng nổi nữa?

Nói đến dã tâm, đừng nghĩ Đại hoàng tử cái gì cũng không biết, chỉ sợ mấy việc không tốt của Đại hoàng tử hay sinh bệnh gì đó cũng đều không có.

Đến lúc đó! Thời điểm thật sự muốn lập Thái tử, khẳng định Lý Dung Hoa sẽ đưa ra yêu cầu lập con trưởng. Mà Đại hoàng tử chính là trưởng tử, cho dù nàng ta không nghĩ cũng sẽ có người lấy trưởng tử làm lý do. Con người của Lý Dung Hoa chỉ cần có chút khả năng thì nàng ta sẽ càng muốn nhiều hơn.

Nếu Thái Tử có một người như vậy làm mẹ đẻ nàng sẽ cảm thấy rất khó chịu. Giống như con chuột sống trong cống vậy chỉ đợi có cơ hội liền cắn người. Loại người này chưa bao giờ làm việc quang minh chính đại cả.

Đại công chúa còn nhớ rõ lúc còn nhỏ, trong lúc vô tình nàng thế mà lại nghe được! Thừa dịp Vương Hiền Phi không có ở đó Lý Dung Hoa liền âm

thầm lặng lẽ nói với Đại hoàng tử, khiến cho Đại hoàng tử phải nhớ kỹ, nàng ta mới là mẹ ruột của hắn, còn Vương Hiền Phi là người đã cướp hắn đi.

Khi đó Đại công chúa còn cảm thấy Lý Dung Hoa này có nhiều chỗ thật đáng thương, có hài tử nhưng cũng không thể tự mình nuôi dưỡng bên cạnh.

Nhưng khi trưởng thành rồi mới biết! Lúc trước chưa chắc gì Lý Dung Hoa không phải là không có ý muốn mượn thân phận của Vương Hiền Phi để nhi tử của mình có được thân phận cao quý hơn. Bởi vì khi đó nàng ta chẳng qua chỉ là cung nữ mà thôi, nuôi nấng hoàng tử không có phần của nàng ta.

Lại nói tiếp, một cung nữ mà có thể bình an sinh ra được Đại hoàng tử thì làm sao là người đơn giản được chứ.

Nếu không phải trời sinh Đại hoàng tử thân thể yếu ớt, nói không chừng Lý Dung Hoa này không biết sẽ còn gây ra những chuyện gì nữa đâu.

Loại người âm hiểm sau lưng này, Đại công chúa đặc biệt không thích, không biết khi nào thì nàng ta sẽ quay qua cắn cho người một phát.

Nếu thật sự để cho nhi tử Lý Dung Hoa lên làm hoàng đế, chỉ bằng vào loại tính cách này của nàng, tất cả mọi người đều sẽ bị nàng trả thù.

Kết quả là làm một phi tần có xuất thân là cung nữ thì sẽ bị người khác xem thường. Nhưng một khi phát đạt lên, thì những cái trước kia so với những cái tốt mà nàng ta có hiện tại cũng sẽ không bằng. Tất cả đều được nắm giữ ở trong tay của nàng ta, suy nghĩ một chút thì nàng ta cũng sẽ biết nên làm như thế nào?

Tất cả những người đã từng sỉ nhục nàng ta, đều sẽ bị nàng ta chà đạp ở dưới lòng bàn chân. Có như vậy thì nàng ta mới cảm thấy thống khoái*.

*thống khoái: hả hê, thoải mái, thoải mãn cơn giận

Đại công chúa đối với Nhị công chúa nói: "Nhị hoàng muội, chúng ta tuy rằng là công chúa, nhưng có một số việc cũng cần phải hiểu rõ ràng. Những hoàng đệ này của chúng ta, về sau sẽ có một người trở thành Thái tử. Nếu là người, người hy vọng ai sẽ làm Thái tử? Người hy vọng là Đại hoàng đệ sao? Rồi nhiều năm sau đó, phụ hoàng không còn nữa, mẹ đẻ Đại hoàng đệ sẽ trở thành Thái Hậu, leo lên trên đầu của mẫu phi người, như vậy người sẽ vui sao?"

Nhị công chúa vội lắc đầu, nàng khẳng định không vui, bởi vì hiện tại mẫu phi nàng so với mẹ đẻ của Đại hoàng còn muốn cao quý hơn nhiều. Chỉ cần nghĩ đến việc mẫu phi của mình phải hành lễ với mẹ đẻ Đại hoàng huynh nàng liền cảm thấy khó chịu.

"Thân thể Đại hoàng huynh không tốt, chắc là không thể lên làm Thái tử rồi." Nhị công chúa cũng biết như vậy.

Đại công chúa nói: "Nhưng nếu như thân thể Đại hoàng đệ đột nhiên tốt hơn thì sao? Đến lúc đó, hẳn lại là trưởng tử, rồi những vị triều thần kia lại thích lái nhái dài dòng yêu cầu phải lập con trưởng, mà mẫu hậu ta lại không có sinh đệ đệ cho ta, vậy thì không phải là hẳn sẽ trở thành người đầu tiên được ứng cử hay sao?"

Nhị công chúa nói: "Không phải còn có tử bằng mẫu quý sao*? Luận theo thân phận thì cũng là mẫu phi của Tam hoàng đệ cao quý hơn một ít."

*tử bằng mẫu quý: con vinh nhờ mẹ

Hài tử ở trong cung cũng không phải đơn giản, những đạo lý cơ bản này cũng có thể hiểu được.

Nếu nói muốn có huynh đệ là Thái Tử thì nàng khẳng định nàng hy vọng sẽ là hài tử của quý phi. Bởi vì bản thân quý phi so với địa vị của mẫu phi

nàng còn muốn cao hơn. Về sau cho dù là mẫu phi mình có hành lễ với quý phi thì nàng cũng sẽ không cảm thấy mẫu phi mình phải chịu uất ức.

Huống chi! Bản thân Nhị công chúa cũng rất thích quý phi nương nương. Ít nhất thì thoát nhìn cũng thực khí chất hơn .

"Ngược lại thì đây cũng là một cách nói. Có điều là có vài người vẫn thích lập con trai trưởng, đến lúc đó ma xui quỷ khiến, sẽ còn có thêm vài người mà quạt gió thêm củi*. Chúng ta làm công chúa, tuy là không thể xen vào việc triều chính, nhưng cũng nên xem xét mà hiểu cho rõ ràng. Về sau khi chúng ta trưởng thành rồi, mới có những ngày sống an lành."

*quạt gió thêm củi: đổ dầu vào lửa

Công chúa mà chọn nhầm phe thì sau này sống còn không bằng một công chúa an phận không quản sự đời, tình huống như vậy Đại công chúa tuyệt đối không nghĩ đến.

"Vậy vì cái gì mẫu hậu lại không đem Tam hoàng đệ đi làm con của người khác, trực tiếp trở thành con của vợ cả không phải là được rồi sao?" Nhị công chúa nói, chẳng lẽ đây không phải là một phương pháp rất tốt hay sao?

Đại công chúa nói: "Nếu đơn giản như vậy thì tốt rồi, người đã quên là còn có Ngũ hoàng đệ sao? Ngũ hoàng đệ lại là do vị vương gia bên kia nuôi dưỡng, mà vương gia chính là nhà mẹ đẻ của Hoàng tổ mẫu chúng ta. Người nói mẫu hậu ta làm được gì đây? mà Hoàng tổ mẫu lại chính là nhân gia bà bà. Bà là trưởng bối, có đôi khi một câu nói một lời nói của bà thôi cũng đã định hơn cả ngàn câu rồi."

Cho nên chủ yếu vẫn là do phụ hoàng, nếu phụ hoàng có thể hạ quyết tâm thì Ngũ hoàng đệ căn bản là không có cơ hội.

Hôm nay nàng cảm thấy nói chuyện với Nhị công chúa đã khá nhiều. Dù sao thì làm công chúa cũng không thể không biết cái gì. Nếu bị người khác lợi dụng mà vẫn không biết gì vậy thì thật quá buồn.

Đương nhiên, cũng không thể tùy tiện nhúng tay vào việc chính sự, nếu là như vậy thì kết cục sẽ thực thảm hại. Nàng chỉ cần làm một tỷ tỷ tốt và tuyển ra một người đệ đệ tốt, có thể nâng đỡ thì sẽ nâng đỡ một phen.

Ở bên này, Lý Già La và Hoàng Thượng thì ở bên nhau, cùng dùng bữa, Lý Già La nói: "Hoàng Thượng, Đại công chúa có hơi quá thẳng thắn, mong ngài đừng để trong lòng." Ý muốn của Đại công chúa không biết có khiến cho mọi người hiểu lầm không nữa?

Hoàng Thượng nghe xong cười nói: "Nữ nhi của Trẫm! Trẫm biết, lòng dạ hẹp hòi là có, nhưng nếu chân chính là việc hại người thì sẽ không làm. Chỉ là một tiểu cô nương thôi, nếu có chút lòng dạ hẹp hòi thì cũng không có gì đáng trách, sao trẫm có thể trách phạt nàng được chứ?"

Tiểu nha đầu là muốn nhắc tới đại nhi tử để khiến cho mình cảm thấy trong lòng không thoải mái. Mà hẳn cũng phải thừa nhận là vừa nhớ tới đại nhi tử này thì trong lòng quả thật thấy chẳng thoải mái gì. Một tiểu kỹ xảo nhỏ này cũng không tính là cái gì.

Nói thật lòng thì một ít cách làm này của nữ nhi cũng chưa chắc gì là không có nơi để dùng đến. Dĩ nhiên, nếu là cố ý bắt chẹt quá mức thì sẽ không tốt.

"Thái Hậu nương nương ở bên kia, lát nữa thần thiếp muốn đi qua thỉnh an, Hoàng Thượng có muốn đi qua đó không?" Lý Già La hỏi.

Hoàng Thượng nói: "Đúng lúc ta cũng muốn, vậy cùng đi đi, gọi Đại công chúa và Nhị công chúa cùng đi theo."

Lần này mang theo nhóm hoàng tử và hoàng nữ, cái chính là tuổi Đại công chúa và Nhị công chúa cộng lại cũng vẫn còn nhỏ. Nhưng mà tuổi Đại hoàng tử thì lại không còn nhỏ nữa.

Không thể không nói rằng Đại công chúa đã thành công khiến cho Hoàng Thượng đau đầu không vui khi vừa nhắc tới Đại hoàng tử.

Hoàng Thượng cùng Võ quý phi mang theo Đại công chúa Nhị công chúa đi thỉnh an Thái Hậu bên này. Vương thái hậu cười nói: "Các người cũng khỏe, không có bị say tàu đi."

"Hoàng tổ mẫu, chúng ta đều khỏe! Hoàng tổ mẫu, vừa nhìn thấy dáng vẻ này của ngài thì liền biết một chút việc cũng không có xảy ra với ngài, thật là làm cho chúng ta hâm mộ chết đi được. Lúc đầu mới lên thuyền, ta còn cảm thấy có chút choáng." Đại công chúa chạy đến bên cạnh Vương thái hậu, làm nũng nói.

Wương thái hậu cười ôm Đại công chúa, nói: "Thuyền hoàng gia của chúng ta, vừa nhanh vừa ổn, rất ít khi bị say tàu. Thời điểm ai gia còn trẻ tuổi, có một lần đi theo phụ thân nhậm chức từ bên ngoài trở về, chính là đi bằng thuyền quan. Một cơn sóng theo gió đánh thẳng vào, chiếc thuyền bị lay động mạnh, tất cả đồ vật trên bàn đều bị đánh nát rơi trên mặt đất. Lúc ấy hù cho ai gia sợ gần chết. Sợ lật thuyền, sau đó thì sẽ không còn thấy cha mẹ nữa. Có ai ngờ đâu ngay lập tức lại gió êm sóng lặng, thật sự là rất hung hiểm."

Người bên cạnh liền nịnh hót nói: "Đây là được thừa hưởng phúc khí lớn của Thái Hậu nương nương, những kẻ muốn tác quái không còn dám gây ra sóng gió gì nữa. Hiện giờ, chúng ta ngồi thuyền này, còn có long khí của Hoàng Thượng, những kẻ tác quái đó còn ai dám ra đây mà quấy rối? Hơn nữa Thái Hậu nương nương có phúc khí, khẳng định là một đường thẳng tiến không gặp phải cản trở!"

Nói xong tất cả mọi người đều cười, trò chuyện ở bên Thái Hậu trong chốc lát, mọi người liền cáo từ rời đi, Vương thái hậu đối người nhà mẹ đẻ của mình nói: "Đứa con trai này của ai gia, bây giờ một lòng đều đặt ở trên người quý phi, ra ra vào vào đều là hai người đi cùng nhau, những phi tần khác ngược lại trở thành vật trang trí."

Vừa rồi Hoàng Thượng lại cùng đến quý phi nên có thể thấy được là đã ở bên nhau ngay từ lúc ban đầu .

Một người em dâu của Vương thái hậu cười nói: "Nữ nhân như vậy thì được mấy năm chứ. Hiện tại nhan sắc quý phi còn đẹp, chờ thêm vài năm nữa, hoa tàn ít bướm thì coi như xong. Cái chính là khi đó Hoàng Thượng vẫn là nhi tử của Thái Hậu nương nương ngài. Việc này thì không thể thay đổi được. Đến khi đó có ai dám cam đoan, quý phi vẫn sẽ được sủng ái chứ?"

Cho nên căn bản là Thái Hậu nương nương không cần lo lắng gì hết, không có nữ nhân đó thì còn có nữ nhân khác, nhưng nương thì lại chỉ có một mà thôi.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Minh Quân

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: Vân Chiêu Nghi

Lần này tương đối nhiều người Vương gia đi theo.

Vốn dĩ trong khoảng thời gian này, bởi vì sự kiện gạo mốc, Hoàng Thượng đối với Vương gia lãnh đạm không ít. Nhưng lần này nam tuần, lại nói Hoàng Thượng vẫn là coi trọng nhà ngoại của mình. Bằng không cũng sẽ không mang nhiều người Vương gia đi Nam tuần như vậy.

Cả trong kinh thành cũng là cho Âu Dương thủ phụ ở lại tọa trấn. Âu Dương thủ phụ chính là học trò của Vương thái sư.

Đầu xuân Vương thái hậu bị mấy trận bệnh, tâm tình cũng không tốt. Lần này Hoàng Thượng Nam tuần, để Thái Hậu đi phía Nam sơn thủy hữu tình ở một thời gian, có thể nói thật sự rất hiếu thuận.

Cho nên trong lòng người Vương gia đều có một loại cảm giác tự hào.

Suy nghĩ một chút, từ trên xuống dưới Đại Sở này, còn nhà ai có thể có đãi ngộ như Vương gia? Căn bản là không có.

Mỗi ngày Thái Hậu gặp người nhà mẹ đẻ một lần, thuận tiện lại tự tại, so với thời điểm ở trong cung, tâm tình khá hơn nhiều.

Đương nhiên, mọi người cố tình không nói đến người nhị phòng Vương gia. Bởi vì chuyện gạo mốc này, nhị phòng Vương gia xem như bị người xa

cách, lần này Nam tuần, cũng không có người nhị phòng Vương gia đi theo.

"Cũng là Thái Hậu nương nương dễ tính, không bắt nhóm con dâu lại đây hầu hạ. Bằng không các nàng nào có thể tự tại như vậy?" Lão thái thái tam phòng Vương gia nói.

Kỳ thật càng là trong hoàng cung, càng không có đạo lý mỗi ngày con dâu đi hầu hạ mẹ chồng. Trong cung nhiều cung nhân như vậy, còn có thái giám, nào có cần Hoàng Hậu và phi tần mỗi ngày đi gấp thức ăn cho Thái hậu?

Vị Tam lão thái thái này cũng biết trong lòng Vương thái hậu không hài lòng với Quý phi, cho nên mới nói như vậy.

Thừa Ân công phu nhân không lên tiếng, bởi vì nữ nhi bà cũng là phi tần. Nếu mỗi ngày hầu hạ, chẳng phải nữ nhi bà cũng phải vậy?

Hơn nữa, lần này Thái Hậu không cho nữ nhi bà đi theo lại đây, tâm tình của bà cũng không vui vẻ, chỉ lẳng lặng nghe.

Cũng không biết một mình Minh Nhã ở trong cung thế nào. Lần này là cơ hội rất tốt lại cứ như vậy bỏ phí.

Thái Hậu còn vui vẻ như vậy, chẳng lẽ lại nghĩ tìm cô nương Vương gia khác tới thế thân nữ nhi của mình?

Đừng nói Thừa Ân công phu nhân không nên nghĩ như vậy, bởi vì Vương thái hậu đã có tiền lệ làm thế. Vương Nhàn Nhã còn không phải do Vương Thái hậu ngầm vứt bỏ?

Chỉ là từ nhỏ nữ nhi của mình đã được dạy dỗ cẩn thận. Vương thái hậu hẳn sẽ không dễ dàng từ bỏ. Lại nói, trong tay nữ nhi mình còn có Ngũ hoàng tử.

Thừa Ân công phu nhân cảm thấy mình nên thắp hương bái Phật nhiều hơn, phù hộ nữ nhi nhanh chóng sinh hài tử. Nhưng vừa nói đến sinh hài tử, bà liền nghĩ tới thứ mà nữ nhi không có. Hoàng Thượng không tới thì sao có thể sinh hài tử đây? Cứ thế lãng phí thời gian mấy tháng. Cho nên trong lòng Thừa Ân công phu nhân có oán giận với Vương thái hậu.

Lần này Nam tuần, đi nhiều địa phương. Chỉ là Thái Hậu lão nhân gia bà muốn đi hành cung Thanh Châu ở tạm. Rốt cuộc lão nhân gia bà lớn tuổi, lần này lại đây cũng chủ yếu là để an nhàn dưỡng lão. Hoàng Thượng còn có công sự phải làm, không có khả năng mang theo Thái Hậu đi nơi nơi, như vậy Thái Hậu cũng quá sức mệt mỏi.

Cái địa phương Thanh Châu này, từ mấy triều đại trước đã xây dựng hành cung ở đây, dựa núi nhìn sông, khí hậu hợp lòng người. Mỗi hoàng đế Đại Sở đều đã từng qua đây.

Trước kia còn có vị Thái thượng hoàng không ở kinh thành, trực tiếp đến biệt viện Thanh Châu ở. Bởi vì khí hậu tốt, hoàn cảnh cũng tốt, cho nên vị Thái thượng hoàng kia sống đến gần một trăm tuổi.

Đối với mọi người mà nói, biệt viện Thanh Châu là địa phương dưỡng sinh rất tốt.

Hoàng Thượng cũng thấy trong khoảng thời gian này Thái hậu luôn bệnh tật, cho nên muốn cho Thái Hậu đến biệt viện Thanh Châu ở một thời gian, ít nhất có thể dưỡng thân thể tốt hơn một chút.

Thái Hậu bên này còn có người Vương gia ở cạnh, cho nên cũng không tịch mịch.

Ở trên kênh đào, tới địa giới Thanh Châu, quan lại ở Thanh Châu đều tới tiếp giá.

Trực tiếp đưa Hoàng Thượng và Thái Hậu đến biệt viện Thanh Châu.

Ở biệt viện Thanh Châu vốn dĩ Lý Già La cũng có viện riêng của mình. Nhưng Hoàng Thượng ở biệt viện Thanh Châu không được mấy ngày, cho nên trực tiếp sắp xếp Lý Già La ở tại sương phòng của Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng còn phải đi các nơi tuần tra, cũng không phải lại đây an dưỡng. Nếu đến để nghỉ dưỡng, còn không bằng hẩn ở lại trong kinh thành.

Cho nên sau yến tiệc tiếp đón, Hoàng Thượng phải cáo từ với Thái Hậu, để Thái Hậu ở lại biệt viện Thanh Châu an dưỡng. Đến thời điểm muốn trở về, cấm vệ đều ở lại, bất cứ khi nào cũng có thể trở về.

Vương thái hậu nói: "Người yên tâm đi đi. Ai gia bên này sẽ tự chiếu cố bản thân, để Quý phi chăm sóc người ở trên đường. Nhưng chỉ có một mình quý phi, sợ là...?"

Thật ra Vương thái hậu muốn chọn cho Hoàng Thượng thêm vài người. Nhưng nghĩ lần này Hoàng Thượng mang bà ra ngoài, cả người Vương gia cũng đều mang theo, là cho chính mình một cái bậc thang, không nói thẳng ra.

Hoàng Thượng nói: "Trăm một đại nam nhân, bên người còn có Lưu Vĩnh Toàn, cần nhiều người như vậy làm gì? Mẫu hậu yên tâm, trăm đi làm công sự, mang theo Quý phi, chẳng qua là để nàng chiếu cố cuộc sống hàng ngày của trăm thôi."

Vương thái hậu thầm nghĩ, tất nhiên có rất nhiều người có thể chiếu cố sinh hoạt hàng ngày của người. Nhưng người chỉ mang một mình quý phi, có thể thấy được là bất công.

Lần này các phi tần đi theo xem ra cũng chỉ có thể lưu tại biệt viện Thanh Châu bởi chính mình cái lão thái bà này.

Nhưng cũng không sao, người kia leo càng cao, đến lúc ngã càng đau. Hiện giờ Võ thị này được sủng ái, được Hoàng Thượng đối đãi đặc biệt.

Chờ về sau nàng ta rớt đài, các phi tần này bị nàng ta cướp mất cơ hội sẽ chà đạp nàng ta như thế nào đây?

Trong cung sóng sau xô sóng trước, ai nói chuẩn được?

Một sự tình nho nhỏ cũng có khả năng làm người ngã từ trên cao xuống dưới.

Buổi sáng sau khi Lý Già La tỉnh lại, cũng đã ở trên xe ngựa. Tối hôm qua hai người phấn đấu đến nửa đêm, cuối cùng Lý Già La trực tiếp ngủ thiếp đi vì mệt.

Hiện tại tỉnh lại vừa thấy, xe ngựa này sao không giống như xe ngựa ngự dụng? Mà rất giản dị? Sau đó lại xem quần áo của mình, căn bản là quần áo của một phụ nhân gia đình phú quý. Lý Già La nháy mắt mình bạch, đây là Hoàng Thượng muốn cải trang đi tuần.

Cũng đúng, nếu tùy tiện đi ra ngoài, đó không phải nói cho mọi người, hoàng đế lại đây, các người nhanh chóng đem giấu những đồ không nên xuất hiện đi? Tương đương là nhắc nhở mọi người, nào còn có thể tra ra cái gì?

Chỉ có ở dưới tình huống mọi người không hiểu rõ, âm thầm hỏi, mới có thể biết những chuyện mà khi hỏi với thân phận hoàng đế không thể biết được.

Anh Đào thấy chủ tử nhà mình tỉnh, vội hỏi: "Chủ tử, người có đói bụng không ạ?" Chủ tử còn chưa ăn cơm sáng.

Lý Già La nói: "Lần này đi cùng chúng ta có bao nhiêu người?" Nếu cải trang, như vậy khẳng định không thể mang quá nhiều người, bằng không không phải bại lộ sao?

Anh Đào thấy chủ tử không cảm thấy kỳ quái, ngược lại hỏi có bao nhiêu người. Nhưng chủ tử nhà nàng chính là lợi hại, cái này cũng không là gì, liền nói: "Chủ tử, nha hoàn bên người chỉ có mình nô tỳ. Hiện tại nô tỳ là nha hoàn của chủ tử. Lão gia nói, phải kêu chủ tử là phu nhân, không cần kêu chủ tử."

Anh Đào có chút ngượng ngùng. Nàng ở trong cung, kêu đều là nương nương, ở bên ngoài có đôi khi kêu chủ tử, nhưng kêu phu nhân, vẫn là lần đầu tiên đầu. Nàng không quen, cho nên vừa rồi không dám kêu.

Lý Già La cười, lão gia này nhất định chính là Hoàng Thượng. Lý Già La hỏi: "Ừ, ta hỏi chính là bên người lão gia có bao nhiêu người? Lão gia thân phận cao quý. Người không an bài thỏa đáng, ta rất lo lắng."

Ai, cả Lý Già La cũng có chút không quen. Ở trong cung, kêu bốn cung bốn cung đã nhiều năm, hiện tại mở miệng cũng không thuận.

Anh Đào cười nói: "Lão gia nói, bảo phu nhân không cần lo lắng. Bên người người đều an bài rất thỏa đáng, trước mắt có Lưu quản gia, có hai gã thị vệ, còn có một phụ tá Trương đại nhân, mặt khác còn có một biểu đệ họ hàng xa."

Biểu đệ họ xa? Đây là ai, đến thời điểm Lý Già La rốt cuộc biết biểu đệ họ hàng xa này là ai, không khỏi cười, thế nhưng là Dương Phấn.

Nhưng tính ra, Hoàng Thượng vẫn là trượng phu muội muội của Dương Phấn. Nói Dương Phấn là biểu đệ, miễn cưỡng tính vậy đi.

Dương Phấn là thống lĩnh cấm quân, tất nhiên võ công không cần phải nói, tuyệt đối là một địch trăm.

Mặt khác hai gã thị vệ cũng là thị vệ đại nội, thân phận trước mắt của bọn họ chẳng qua là thủ vệ của lão gia và phu nhân. Hai người vốn ở kinh

thành làm buôn bán, hiện tại muốn trở về quê, mừng thọ người lớn trong nhà.

Cho nên dọc đường đi không nhanh không chậm, cũng không có người hoài nghi.

Về phần vị Trương đại nhân kia nghe nói sau khi Âu Dương thủ phụ nghỉ hưu, Hoàng Thượng có khả năng để hẳn nhận chức thủ phụ. Lần này cùng nhau lại đây, cũng là để vị Trương đại nhân này quan sát chuyện dân sinh, về sau dễ bề làm việc.

Bên người Trương đại nhân chỉ mang theo một thư đồng. Rốt cuộc, dọc đường này cũng cần có người hầu hạ hẳn. Về phần Hoàng Thượng lão gia này có Lưu Vĩnh Toàn vị quản gia toàn năng, cái gì cũng an bài chu đáo.

"Hoàng Thượng, mang vài người thế này, thần thiếp vẫn có chút không an tâm, lỡ như gặp tình huống khẩn cấp." Lý Già La lo lắng nói.

"Không cần lo lắng, trừ bỏ những người này, trăm cũng ngần ngại người. An toàn của đoàn người chúng ta không thành vấn đề. Trừ phi là gặp đội quân tạo phản. Chỉ là, người muốn tạo phản, cũng không thể nói cái gì. Ít người có chỗ tốt của ít người, nhưng thật ra trăm muốn nhìn xem, thần tử của trăm nói thái bình thịnh thế rốt cuộc là cái dạng gì."

Đến trước mặt hoàng đế luôn luôn nói tốt lên. Rốt cuộc Hoàng Thượng là trời cao hoàng đế xa. Lần này Hoàng Thượng đi ra ngoài, cải trang cũng là có mục đích.

Đương nhiên, hẳn cũng để lại chuẩn bị phía sau, cũng đã suy xét đến tình huống xấu nhất. Nếu chính mình bất hạnh gặp chuyện gì, như vậy kinh thành bên kia, hẳn cũng đã để lại mật chỉ. Có Hoàng Hậu tọa trấn, còn có Uy Viễn Hầu, hẳn lại mang đại bộ phận người Vương gia lại đây, tin tưởng sự tình sẽ không đáng lo ngại.

Đương nhiên, không có chuyện là tốt nhất. Hiếm khi được cải trang thành thân phận khác ra ngoài, xem tâm tình quý phi cũng vui vẻ hơn nhiều ở trong cung.

Một hoàng đế đến an toàn của chính mình cũng không thể đảm bảo, vị trí hoàng đế này cũng không cần làm nữa.

Nhưng quý phi dù sao cũng là lo lắng cho mình. À không, hiện tại hẳn phải gọi là phu nhân.

Hoàng Thượng cảm thấy cách xưng hô này rất tốt, dọc đường đi, kêu phu nhân rất nhiều lần, làm cho Lý Già La có chút dờ khóc dờ cười. Kỳ thật, phu nhân chân chính của Hoàng Thượng phải là Hoàng Hậu, nàng nhiều lắm tính là quý thiếp. Nhưng nghĩ nhiều như vậy làm gì? Cùng với bộ dáng luôn tâm sự nặng nề, còn không bằng thừa dịp này, thả lỏng một chút. Bằng không chờ lúc hồi kinh vào hoàng cung, tất cả đều trở lại như cũ.

Lý Già La chưa bao giờ hỏi đến chính sự của Hoàng Thượng. Dọc đường đi đều có Lưu Vĩnh Toàn an bài, nàng vui vẻ tự tại.

Đoàn người này chỉ có hai nữ nhân nàng và Anh Đào. Lý Già La trừ bỏ hầu hạ Hoàng Thượng, thật sự không có việc gì.

Hôm nay, thời điểm chạng vạng, bọn họ tới một gian khách điếm. Lần này Lưu Vĩnh Toàn không giống lần đầu tiên, yêu cầu phòng thượng đẳng. Bởi vì Lý Già La nhắc nhở, quá mức rêu rao sẽ dễ khiến cho người khác chú ý.

Nói thật, quần áo của bọn họ tuy rằng nhìn rất bình thường, nhưng nguyên liệu lại là đồ tiến cống, người hiểu biết vừa thấy đã nhận ra. Cho nên ở trong thành, Lý Già La mua một vài bộ quần áo loại tốt nhất ở một tiệm quần áo, như vậy mới khá hơn một chút.

Đặc biệt hai người nàng và Hoàng Thượng mặc đều là loại tốt nhất, như phú thương. Có đồ vật thương nhân cũng không mua được. Nếu muốn cải trang, vậy làm cho giống một chút, miễn cho bị người phát hiện.

Trương đại nhân nhìn, trong lòng gật đầu. Tuy rằng Hoàng Thượng mang theo quý phi, là một sĩ phu phong kiến, trong lòng Trương đại nhân có chút không vui. Nhưng quý phi để ý cả đến những chi tiết nhỏ nhất, xác thật là tinh tế hơn nam nhân bọn hắn.

Nhưng thật ra quần áo của hắn không có vấn đề gì, nhờ lão thê chuẩn bị quần áo cũ trước kia, ăn mặc khó có thể phát hiện. Bởi vì nhà Trương đại nhân cũng không phải quá giàu có. Trước kia lão thê còn dựa vào thêu thùa may vá để kiếm sống, cho nên hiện tại quần áo hoàn toàn phù hợp tình huống.

Nhưng ngày thường mấy người Hoàng Thượng và quý phi đều mặc nguyên liệu tiến cống tốt nhất. Đây là đối thang mà không đối thuốc. Thật phải cải trang vi hành, vừa nhìn đã thấy không đối.

Quý phi có thể nghĩ như vậy, đối với hành trình phía trước của bọn họ cũng có trợ giúp rất lớn.

"Lão gia, ta chọn chút vải bông, mặc vào vài thoải mái. Bên ngoài thoát nhìn lại không lóa mắt như tơ lụa."

Đương nhiên, quần áo tơ lụa cũng có, nhưng không được tốt như tơ lụa trong cung. Quần áo lúc trước đều thu lại.

Hoàng Thượng nói: "Người xem rồi làm, lão gia ta nghe phu nhân."

Kỳ thật mặc những quần áo này, Hoàng Thượng không cảm thấy gì không tốt. Rốt cuộc, ở phương diện này, nam nhân không để bụng lắm, cũng không thấy có vấn đề gì.

Hơn nữa, Hoàng Thượng cảm thấy, ngày thường ở trong cung, Quý phi mặc quần áo quý giá hoa lệ là một loại phong tình, hiện giờ mặc quần áo như vậy lại cho một cảm giác gần gũi trong trẻo, ngược lại hẳn cảm thấy cũng rất tốt.

Bởi vì Lý Già La là phụ nhân, cho nên cũng không giống những thiếu nữ chưa lập gia đình, còn phải kiêng dè, mang theo mũ sa che mặt. Phong tục Đại Sở đối với nữ nhân cũng không quá nghiêm khắc, thiếu nữ chưa lập gia đình cũng có thể mang theo người nhà ra phố đi dạo. Đương nhiên, có người không muốn mang mũ sa che mặt, cũng không ai người ta nói không thể. Rốt cuộc nhiều hạ nhân đi theo như vậy, ai không có mắt lại đây tự tìm phiền phức?

Đối với phụ nhân đã kết hôn thì càng thoải mái, chỉ cần không phải đơn độc một mình. Mang theo nha hoàn, quang minh chính đại đi trên phố cũng có thể chấp nhận.

Lý Già La đây là đi theo phu quân cùng nhau trở về ' quê nhà ' cho nên càng không phải kiêng dè.

Chỉ là, bởi vì dung mạo của Lý Già La, dọc đường đi, không ít người trộm liếc nhìn Lý Già La.

Đương nhiên, lòng yêu cái đẹp ai cũng có, chỉ là trộm nhìn một cái. Sẽ không ai nhìn chăm chăm một người phụ nhân có trượng phu đi bên cạnh, như vậy chẳng phải sẽ bị nói thành kẻ háo sắc?

Cứ như vậy, Hoàng Thượng cũng có chút không vui, nhất định bắt Lý Già La phải đội mũ có mạng che lên, miễn cho bị người thấy. Nữ nhân của mình bị nam nhân khác nhìn lén, như thế mà còn nhin được thì còn gì không nhin được nữa.

Nếu không phải bởi vì thân phận hiện tại, trực tiếp kéo người ra ngoài chém! Dám nhìn quý phi của trẫm, đúng là chán sống rồi!

Vì thế mỗi lần Lý Già La xuống xe ngựa, đều bị yêu cầu mang mũ có mạng. Được thôi, nàng lý giải là Hoàng Thượng đang ghen, trong lòng cũng rất thỏa mãn. Chỉ là mang theo mũ có mạng che, nhìn mọi thứ sẽ không rõ ràng, luôn cách một tầng sa.

Lý Già La nghĩ, có nên hóa trang cho mình xấu đi một chút, như vậy cũng thuận tiện hơn?

Nhưng dựa theo ý của Hoàng Thượng, nhất định sẽ không vui. Cho nên nàng vẫn nên ngoan ngoãn mang mũ sa đi. Cũng may khoảng cách từ xe ngựa đến khách điểm cũng không xa. Ngày thường ở trên xe ngựa, thời điểm hành tẩu, Hoàng Thượng cho phép Lý Già La xem cảnh sắc phía bên ngoài cửa sổ.

Bởi vì sắc trời mau chóng tối đen, xung quanh chỉ có một cái khách điểm này, thời điểm tới khách điểm, Lưu Vĩnh Toàn phát hiện khách điểm đã không còn đủ phòng.

Vốn dĩ đoàn người người bọn họ, nàng và Hoàng Thượng yêu cầu một gian phòng, Trương đại nhân và thư đồng một gian, Dương Phấn một gian, Lưu Vĩnh Toàn và Anh Đào phải hầu hạ chủ tử, chỉ ở trên phòng đặt một bộ chăn đệm là được. Cũng may phòng cũng tương đối lớn, còn có giường, cho nên cũng không cảm thấy bất tiện.

Hai thị vệ cần một gian phòng, buổi tối bọn họ thay phiên nhau canh gác. Như vậy tính ra yêu cầu bốn gian. Nhưng hôm nay bởi vì khách điểm này người nhiều, cũng chỉ có hai gian phòng ở.

Nơi này xung quanh chỉ có một khách điểm, không ở đây không được.

Dương Phấn nói: "Ta ở trên xe ngựa ở một đêm đi." Là người tập võ, chuyện như vậy cũng chỉ là việc nhỏ.

Hai thị vệ kia cũng tỏ vẻ, hôm nay đều ở bên ngoài trực đêm, không cần ngủ. Đối bọn họ mà nói, mấy ngày mấy đêm không ngủ cũng là chuyện thường, huống chi chỉ một buổi tối?

Chủ yếu là các chủ tử được an bài tốt. Cho nên chuyện này rất nhanh đã được giải quyết.

Đặt hai gian phòng, mọi người đang định chuẩn bị đi vào trong phòng, nào ngờ chương quỳ khách điểm lại chạy tới, nói với đoàn người Lý Già La: "Thật ngại quá, khách quan, thật sự là tiểu nhị kia không biết, vừa rồi hai gian phòng kia đã có người đặt rồi, xin lỗi các vị."

Lưu Vĩnh Toàn nói: "Chương quỳ, người có ý tứ gì? Chúng ta đến tiền đặt cọc cũng đưa ra rồi, người lại nói phòng đã có người đặt, đây không phải lấy chúng ta ra trêu đùa sao?"

Chương quỳ mồ hôi tuôn ra, ngượng ngùng khom lưng cúi người, liên tiếp nhận lỗi "Xin khách quan thứ lỗi. Thật ngại quá, hai gian phòng kia thật sự đã định rồi. Tiểu điểm là người buôn bán nhỏ, không thể thất tín với người. Như vậy đi, vì biểu đạt lời xin lỗi, tiểu điểm trừ bỏ trả khách quý tiền đặt cọc, mặt khác lại cho các vị thêm một lượng bạc được không?"

"Làm càn!" Lưu Vĩnh Toàn nói một câu này, vội thấp giọng lại: "Người cho rằng chúng ta hiếm lạ một lượng bạc này sao?"

Thế nhưng muốn dùng bạc tổng cổ bọn họ, thật là mắt mù rồi!

Chỉ là rốt cuộc hiện giờ phải giấu thân phận, dọc đường đi Lưu Vĩnh Toàn vẫn phải thô giọng nói, miễn cho bị người phát hiện thân phận thái giám của mình, còn dán thêm cả râu giả.

Lý Già La trộm túm tay áo của Hoàng Thượng. Hoàng Thượng gật đầu với Trương đại nhân. Trương đại nhân tiến lên, ôm quyền, nói với chương quỳ: "Chương quỳ, có nơi nào khác không, để chúng ta có thể ở lại qua

đêm. Người xem lão gia và phu nhân chúng ta đi một ngày đường, thật sự là không có chỗ ở. Chúng ta cũng không cầu gì khác, chỉ cần có thể đặt chân là được."

Chưởng quầy kia thấy Trương đại nhân lớn tuổi, huống chi, thật sự hẳn cũng cảm thấy đuối lý, sau đó nói: "Nếu các vị không chê, có thể đến nhà ta ở qua đêm. Chuyện hôm nay thật xin lỗi!"

Hoàng Thượng nghe xong gật đầu với Trương đại nhân. Trương đại nhân thay Hoàng Thượng đáp ứng.

Chưởng quầy phái một tiểu nhị dẫn đám người Lý Già La tới. Trong một thôn cách khách điểm không xa chính là nhà của chưởng quầy, một ngôi nhà ngói, so với các nhà khác trong thôn coi như không tồi.

Tiểu nhị khách điểm kia nói lại sự tình với phu nhân chưởng quầy. Thật ra phu nhân chưởng quầy là người thiện tâm, vội vàng cho người trong nhà dọn dẹp phòng, còn muốn lấy chăn đệm mới ra cho khách nhân.

Lý Già La sai Anh Đào lấy ra năm lượng bạc, xem như phí ăn ở của đoàn người bọn họ đêm nay. Hơn nữa, nhờ gia đình họ chuẩn bị cơm canh. Thật sự là đi cả đoạn đường này, đúng là đã đói bụng.

Về phương diện thức ăn, Lý Già La cũng không sợ bọn họ giở trò quỷ. Có đôi khi càng tùy ý, càng khiến người phải dè chừng.

Cả nhà chưởng quầy thoát nhìn đều không tồi, nhưng lúc ấy duỗi người lại là một cái dạng khác.

Trong đó nhất định có nội tình.

Là Hoàng Thượng, thời điểm này cần có lòng cảnh giác. Lưu Vĩnh Toàn dùng tài ăn nói của mình thám thính tin tức. Mà Lý Già La bên này cũng cho Anh Đào đi xuống bếp hỏi thăm.

Anh Đào là nữ nhi, càng dễ làm người buông tâm phòng bị. Kỳ thật sự tình đã nhanh chóng hỏi thăm ra, gia đình chưởng quầy cũng một bụng tức giận không biết từ đâu ra.

Vừa lúc cũng biết đám người đặt những gian phòng kia nhưng lại không ở.

Con dâu cả của chưởng quầy nói: "Còn không phải bởi vì đám người Hải gia kia, nghe nói nhà bọn họ có một nương nương, cho nên ở vùng này bọn họ vô pháp vô thiên!"

Anh Đào bất động thanh sắc "Nương nương, người nói chính là nương nương trong cung sao?"

Con dâu cả kia liền nói: "Cũng không phải vậy. Cha chồng ta là chưởng quầy khách điểm, cũng là người giúp phát triển vùng này. Chính là thấy địa phương này vị trí tốt, cũng có thể kiếm tiền. Trước kia cha chồng ta cũng từng làm chưởng quầy, đã có kinh nghiệm, cho nên cha chồng ta gom góp vốn liếng mở khách điểm. Mấy năm nay vẫn luôn an ổn. Nào ngờ, một thời gian trước, có tin nói Hoàng Thượng muốn tới chỗ chúng ta. Nhóm quan gia trong thành nói phải dâng người cho Hoàng Thượng.

Ở vùng này, bộ dáng khuê nữ Hải gia đẹp như đóa hoa, đã sớm nổi tiếng là mỹ nhân khắp làng trên xóm dưới. Cho nên Hải gia liền đưa khuê nữ đến trong nha môn nhà quan gia, chờ Hoàng Thượng lại đây, sẽ hiến cho Hoàng Thượng. Hoàng Thượng thấy cô nương Hải gia, nhất định sẽ thích. Đến lúc đó còn không phải sẽ được mang tiến cung làm nương nương sao?

Ai, nhà bọn họ muốn có nương nương là có nương nương. Nhưng từ sau khi cô nương Hải gia được lựa chọn, Hải gia này càng huyênh hoang, mỗi ngày đều điều võ dương oai. Lần này, nói là tất cả người Hải gia đều muốn vào thành xem cô nương nhà bọn họ. Cho nên đến khách điểm của cha

chồng ta, ở khách điểm không trả tiền không nói, còn nói muốn bao tất khách điểm.

Cha chồng ta nhất định để lại mấy gian phòng, sợ có người đi đường không có chỗ nghỉ ngơi. Nào ngờ những người này nghe nói từ nơi nào, nhất quyết bắt cha chồng ta phải nhường ra hai gian phòng kia, bằng không sẽ khiến cho cha chồng ta đẹp mặt. Người nói một chút xem, chúng ta có thể làm sao bây giờ. Nếu cô nương Hải gia kia thật sự thành quý nhân nương nường, nếu cha chồng ta đây đắc tội nhà nàng ta, chẳng phải bọn họ sẽ xử trí chúng ta sao? Cho nên, chuyện hôm nay thật xin lỗi các người! Các người đừng để trong lòng. Thật sự chúng ta cũng không thể trêu vào bọn họ."

Lưu Vĩnh Toàn biết được tình huống, giống với chuyện Anh Đào nghe ngóng được.

Mọi người nghe xong đều có chút không biết nói gì cho phải. Đầu sỏ gây tội thế nhưng lại là Hoàng Thượng!

Mấy năm nay Hoàng Thượng chưa từng giận dữ như vậy. Nhưng hôm nay bởi vì chuyện này, hắn vô cùng tức giận! Hắn muốn tuyển mỹ nhân tiến cung khi nào? Đây là lấy tên tuổi của hắn, quan viên làm loạn. Thế nào cũng phải sửa trị bọn họ!

Trương đại nhân nói: "Hoàng Thượng bớt giận!" Bởi vì để hai thị vệ ở bên ngoài canh gác, cho nên mọi người nói chuyện cũng không che giấu "Vi thần thấy, việc này cũng không thể dựa vào lời nói của một nhà này để định đoạt. Dù sao cũng là lời nói một phía. Chờ chúng ta tra rõ sự tình lại định tội cũng chưa muộn. Nhưng thật ra thần cảm thấy, quan viên có thể ngênh ngang làm ra việc này, cũng là bình thường. Chỉ cần điều tra ra bọn họ không có khuyết điểm coi như có thể bỏ qua."

Biết Hoàng Thượng muốn tới, muốn nịnh bợ Hoàng Thượng, đưa mỹ nhân cho Hoàng Thượng, đây cũng là thái độ bình thường của người bình thường.

Đáng giận chính là người Hải gia này, còn chưa biết thế nào đã bắt đầu diễu võ dương oai, có thể thấy được có bao nhiêu kiêu ngạo.

Dương Phấn nói: "Trương đại nhân nói vậy, còn thần lại có lý giải khác."

Hoàng Thượng nói: "Người nói đi."

"Nếu những quan viên này không làm chuyện gì trái với lương tâm, vì sao nhất định phải dùng loại thủ đoạn này để nịnh bợ lấy lòng Hoàng Thượng? Chẳng lẽ Hoàng Thượng được bọn họ đưa tặng người sẽ bỏ qua chuyện xấu của bọn họ sao? Thật ra thần cảm thấy, những người này tuy rằng không phạm sai lớn, nhưng phẩm hạnh lại chẳng ra gì, chỉ nghĩ a dua nịnh hót, nửa điểm thành thật đều không có."

Thật ra không phải Trương đại nhân nói chuyện hộ quan viên Nghênh châu. Bởi vì xem cuộc sống của người trong thôn này đều rất khá, chứng tỏ quan viên Nghênh châu vẫn có chỗ đáng khen. Về phần tuyển mỹ nữ này, không nhất định là toàn bộ đều đồng ý làm. Là nội các đại thần, suy nghĩ vấn đề không thể chỉ nghĩ một phương diện, còn phải tính đến các phương diện khác, con người không ai hoàn mỹ. Hoàng Thượng hiếm khi tới một chuyến, có quan viên cả đời đều không thấy được mặt Hoàng Thượng. Nghĩ có thể sử dụng mỹ nữ làm Hoàng Thượng vui vẻ, do đó được Hoàng Thượng thưởng thức, loại tâm tính này cũng rất bình thường. Trên đời không có người hoàn toàn chính trực. Người như vậy ở trong quan trường cũng không sống được. Đương nhiên, loại người đại gian đại ác càng không được.

Làm quan, khéo đưa đẩy rất quan trọng.

"Hoàng Thượng không bằng thừa cơ hội này, chinh đồn quan viên Nghênh châu một chút. Tin tưởng kế tiếp sẽ không có ai dám đưa người nữa."

Chuyện như vậy ở nam tuần phía trước lại có thể gặp được, chỉ cần không làm cho người oán trách, cũng không tính là chuyện gì.

Ở nơi này còn có thể gia chủ động tặng người. Có điều quan viên Nghênh châu sao lại chọn thứ không ra gì như Hải gia ? Biến thành như vậy. Có thể thấy được trình độ của quan viên Nghênh châu cũng không ra gì.

Nói đi lại nói lại, vấn đề chủ yếu là quan viên Nghênh châu có quấy nhiễu dân hay không, có phải bởi vì tiếp giá mà quấy nhiễu cuộc sống của bách tính hay không. Nếu tới cái nông nổi ấy, quan viên Nghênh châu không cần làm quan nữa. Rốt cuộc làm quan, nếu chỉ nghĩ lấy lòng Hoàng Thượng mà quên đạo lý căn bản của làm quan thì còn làm quan làm gì nữa?

Cứ cho là phải tuyển người cho Hoàng Thượng, cũng nên hỏi thăm rõ ràng về đối phương. Loại người giống như Hải gia, còn chưa phát đạt đã cao ngạo làm trò hề thế này, thật khiến người ta chướng mắt.

Dương Phấn nói: "Nếu như thế vậy, đó chẳng phải sẽ làm lộ hành tung của Hoàng Thượng sao? Bại lộ thân phận ở Nghênh châu chút không có lợi."

Trương đại nhân nói: "Hoàng Thượng, thần cảm thấy, nếu quan viên Nghênh châu không để bách tính vào mắt, Hoàng Thượng thay dân chúng chủ trì công đạo cũng rất đáng giá."

Hoàng Thượng nói: "Hai vị ái khanh nói đều có đạo lý. Trẫm đã có chủ trương, hôm nay các người nghỉ ngơi đi thôi."

Buổi tối, Hoàng Thượng có chút ngủ không an giấc, Lý Già La nói:

"Hoàng Thượng là người đứng trên vạn dân, nhất cử nhất động đều rất quan trọng đối với dân chúng. Quan viên Nghênh châu chẳng qua là không biết Hoàng Thượng là người như thế nào, cho nên mới phỏng đoán. Hoàng Thượng không cần để trong lòng."

Lý Già La biết Hoàng Thượng tức giận là phải. Những quan viên Nghênh này coi Hoàng Thượng là đồ háo sắc, người còn chưa tới đã tuyển ra mỹ nữ, khiến cho mọi người đều biết. Giống như Hoàng Thượng lại đây là vì mỹ nữ vậy.

Kỳ thật phần lớn các đời hoàng đế tới địa phương tuần tra, các quan viên đều ngầm đưa mỹ nữ. Cái này căn bản không tính là gì. Chẳng qua hiện tại Hoàng Thượng bị người Hải gia làm cho ghê tởm.

"Hoàng Thượng cai trị, dân chúng đều an cư lạc nghiệp. Dân chúng họ cũng đều yêu Hoàng Thượng. Hoàng Thượng hà tất bởi vì việc nhỏ này mà phiền lòng?" Lý Già La nói.

"Trẫm đâu có phiền lòng. Trẫm biết, một người không có ai thập toàn thập mỹ. Nhưng những thần tử của trẫm sau lưng nói trẫm không tốt, cũng không ít. Trẫm làm hoàng đế nhiều năm như vậy, sao còn để ý điểm này? Rốt cuộc người dám mắng trẫm trước mặt trẫm còn chưa xuất hiện. Chẳng qua, hôm nay có chút cảm khái thôi. Mỗi tiếng nói hành động của thiên tử đều phải phù hợp quy củ. Bằng không một khi không cẩn thận sẽ làm người dưới học theo, nghiêm trọng làm cho dân chúng lầm than, đến giang sơn cũng không còn.

Các đời hoàng đế mất nước, chẳng lẽ thật sự như sách sử nói, đều hoang dân vô đạo sao? Chẳng qua là đây tất cả sai lầm lên trên người hãn, giống như một mình hãn có thể làm ra nhiều chuyện như thế. Hoàng đế tiền triều chẳng qua chỉ nói một câu mỹ nhân eo nhỏ, khắp trên dưới bao nhiêu người lợi dụng danh nghĩa hoàng đế tuyển mỹ nhân eo nhỏ, mà mưu đồ tư lợi cho

chính mình? Có đôi khi, trầm cảm thấy vị trí hoàng đế này rất khó làm, còn không bằng làm một người bình thường đến là thoải mái."

Đây là thân phận cao bao nhiêu, trách nhiệm lớn bấy nhiêu.

"Hoàng Thượng, ngài nói những điều này, bản thân đã cao minh hơn nhiều vị hoàng đế kia." Vị hoàng đế luôn luôn tỉnh táo, bản thân hẳn đã rất không tồi "Ở trong lòng thần thiếp, Hoàng Thượng mới là minh quân!" Nếu không thể nhận thức rõ ràng rằng làm đế vương rất nhiều bất đắc dĩ, sống mơ mơ màng màng, làm hoàng đế như vậy còn không bằng đừng làm.

"Ha ha, bởi vì ái phi là người một nhà cho nên mới nói như vậy. Trầm cách minh quân còn xa lắm." Hoàng Thượng cười nói.

Lý Già La nói: "Thần thiếp nói là sự thật. Thần thiếp cũng đọc qua sách sử, có câu nói gọi là một ngày tam tỉnh. Chính là người trên đời này, có ai có thể ý thức được chính mình không tốt, hơn nữa nghĩ cách sửa đổi. Người bình thường đều cảm thấy mình không sai, đều là người khác sai. Càng là người có địa vị cao càng không thể chấp nhận người khác nói mình sai. Dù Hoàng Thượng nói chính mình không sai cũng sẽ không có người dám nói ngài cái gì. Nhưng ngài không những không như vậy, ngược lại còn có thể tự mình nhận ra, đây không phải minh quân thì là gì?"

Hoàng Thượng nghe Lý Già La nói trong lòng rất thoải mái. Nếu không phải đang tá túc ở trong nhà người khác, nhất định Hoàng Thượng lại phải yêu thương quý phi của mình một phen.

Chẳng trách Hoàng Thượng thích quý phi. Thật sự là lời nói của quý phi làm Hoàng Thượng rất thoải mái, không phải a dua nịnh hót, nghe cũng là lời nói thật lòng.

Buổi sáng ngày hôm sau, đoàn người bọn họ rời khỏi nhà chưởng quầy, cũng không cho thêm bạc, bởi vì biết đạo lý giấu mình. Ngày hôm qua cho năm lượng bạc đã đủ rồi.

Chưởng quầy trở về từ khách điểm, vẫn liên tiếp xin lỗi, trong lòng nghĩ, những người này vừa nhìn đã biết là gia đình phú quý, có thể ở lại nhà mình mà không một câu oán hận, tâm địa xem như rất tốt. Ngày hôm qua hẳn sợ đoàn người này tức giận, sau đó khách điểm bị xui xẻo. Nào ngờ, người ta tiếp nhận kiến nghị về nhà mình qua đêm.

"Lão gia, ta thấy, mấy người này thoát nhìn giống như là người nhà giàu, không giống người như chúng ta. Bộ dáng mỗi người đều đẹp. Ngày hôm qua bọn họ trả cho chúng ta năm lượng bạc coi như chi phí, ra tay cũng thật hào phóng."

Năm lượng bạc đủ cho bọn họ sống mười ngày.

Chưởng quầy vội nói: "Người đòi bọn họ bạc làm gì? Ta làm thế này coi như là kết cái thiện duyên, sao có thể lấy bạc đây?"

Phu nhân chưởng quầy nói: "Là phu nhân nhà đó sai nha hoàn nhất định đưa cho ta, không nhận không được, ta có thể có biện pháp gì? Lại nói tiếp, tuy rằng ta không nhìn thấy phu nhân kia trông như thế nào, nhưng xem bộ dáng nha hoàn của nàng rất đẹp, phu nhân kia nhất định cũng là một mỹ nhân. Xem thân hình đã đẹp rồi. Nam nhân nhà nàng cũng quá đẹp. Chỉ là ta nhìn có chút hoảng sợ. Người nói có kỳ quái hay không, nam nhân nhà nàng còn không lớn tuổi bằng ta cái lão bà này, sao ta thấy lại sợ hãi đây? Cũng không biết phu nhân nhà này so sánh với cô nương Hải gia, ai đẹp hơn."

Chưởng quầy nói: "Nói bậy cái gì? Về sau đừng nói đến Hải gia."

"Làm sao vậy? Chẳng lẽ cô nương Hải gia đã tiến cung làm nương nương?" Phu nhân chưởng quầy hỏi.

"Nương nương cái gì mà nương nương. Sáng sớm hôm nay nhận được tin tức, nha môn tri phủ bên kia đưa cô nương Hải gia cô nương trở về. Tri phủ đại nhân còn mừng cho thê đệ (em trai của vợ) một trận, nói hẳn làm

loạn, làm cái gì mà tuyển mỹ nhân, Hoàng Thượng người ta cũng không tới Nghênh châu đâu, còn nói thê đệ hẳn vọng đoán thánh ý. Nếu không phải tri phủ phu nhân đau khổ cầu xin thì hẳn đã nhốt thê đệ vào nhà lao rồi." Chương quỳ nói.

"Cái gì? Hải gia cô nương không thể làm nương nương?" Chương quỳ phu nhân nói: "Ha ha, lúc này hay rồi, xem người Hải gia còn kiêu ngạo như vậy không? Chỉ là cô nương nhà họ đã đưa đến tri phủ, đến lúc đó trở về, việc hôn nhân tính sao?"

Nếu Hoàng Thượng tiếp nhận còn tốt, nhưng Hoàng Thượng lại không đến, thanh danh cô nương này lập tức bị hủy. Cũng là đáng đời, ai bảo người Hải gia kiêu ngạo như vậy. Sự tình còn chưa tới đâu đã coi chính mình trở thành thông gia của Hoàng Thượng. Cái sự đắc ý kia thật làm người cảm thấy vô cùng ghê tởm.

Hiện tại tốt rồi, làm thông gia của Hoàng đế không được, trực tiếp làm hỏng thanh danh của cô nương kia. Ha ha, thật làm lòng người hả hê.

Cô nương Hải gia dù có bộ dáng xinh đẹp, cũng không chịu nổi bị người ta bàn ra tán vào. Một nữ nhân vốn là đưa cho Hoàng Thượng, đến cuối cùng cả mặt Hoàng Thượng cũng không thấy. Về sau hôn sự thật đúng là khó càng thêm khó.

Cái này là kết cục của việc khoe khoang. Nếu biết điều một chút, còn không đến kết cục mức này. Khoe khoang sự tình ra, đến lúc Hoàng Thượng không tới, hay rồi, tất cả chờ đợi đều thành vô ích.

Cho nên Hoàng Thượng căn bản không cần làm gì, vẫn có thể trừng phạt đám người Hải gia cuồng vọng. Đây gọi là giết người không thấy máu.

Đương nhiên, Hoàng Thượng cũng không phải không tra, cứ như vậy buông tha tri phủ Nghênh châu. Tri phủ Nghênh châu ấy à, công trạng vẫn có, nhìn phương diện bá tánh an cư lạc nghiệp mà nói, vẫn là có chút khả

năng, ít nhất không phải tham quan. Chủ yếu là tri phủ Nghênh châu này có chút sợ vợ, mà tri phủ phu nhân từ nhỏ yêu thương đệ đệ. Đệ đệ này của tri phủ phu nhân chính là người không ra gì, thích làm chuyện bàng môn tà đạo, nghe nói Hoàng Thượng muốn lại đây, liền thả ra ngoài tin phải tìm mỹ nữ cho Hoàng Thượng, vừa mắt cô nương Hải gia. Chờ thời điểm tri phủ Nghênh châu biết chuyện, người Hải gia đã tuyên truyền khiến tất cả mọi người đều đã biết sự tình.

Tri phủ Nghênh châu thật là khóc không ra nước mắt, chuyện như vậy, chung quy không thể giải thích với người khác, xem như không có việc này đi.

Có điều sau khi Hoàng Thượng phái người, âm thầm tìm tri phủ Nghênh châu, tri phủ Nghênh châu bị dọa một thân mồ hôi lạnh. Bốn chữ trị gia không nghiêm dọa tri phủ Nghênh châu sợ mất mật, cho nên cũng không màng sợ vợ, bắt cậu em vợ của mình lại, hung hăng đánh mấy chục gậy, sau đó còn mắng cho phu nhân một trận. Cũng may tri phủ này không làm chuyện gì trái với lương tâm. Bằng không nào có thể có kết quả như vậy?

Tuy thế đệ (em vợ) của hãn làm chuyện này là sai, nhưng tổng thể mà nói, chưa gây ra nhiều loạn gì. Có điều mấy năm nay hãn đã không có khen ngợi, còn bị phạt bổng lộc, vốn dĩ có thể thăng lên một bậc, phỏng chừng bởi vì chuyện này, cũng đành bỏ đi.

Hơn nữa, chuyện Hoàng Thượng phái người tìm hãn, hãn còn không thể nói ra, bằng không kết cục càng bi thảm. Hãn chỉ có thể thấy may mắn, tốt xấu vẫn còn đầu, về sau không thể lại sợ vợ!

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Cải Trang

Edit: Ngọc Hiền Tần

Beta: Trần Thục Nghi

Lý Già La biết Hoàng Thượng không đi Nghênh Châu, cho nên tiểu thư của Hải gia không thể trở thành nương nương, nàng cảm thấy thật buồn cười, người bên kia khua chiêng gióng trống tuyển mỹ nhân, mỹ nhân đã chọn được, nhưng nhân vật lại không tới, tất cả đều trở thành công dã tràng.

Về phần tiểu thư của Hải gia sẽ như thế nào, nàng là một người ngoài, quan tâm nhiều như vậy làm gì?

Dựa theo một cách nói, quan trọng thiên hạ nhiều như vậy, bọn họ cũng có không ít khuyết điểm, chỉ cần ưu điểm nhiều hơn khuyết điểm thì tốt rồi, hào phóng ắt thành đại sự. Con người chẳng có ai hoàn mỹ, có câu nói, nước trong quá thì không có cá. Nếu trong như vậy thì cũng không hẳn là chuyện tốt.

Hoàng Thượng vi hành, một là thể nghiệm và quan sát dân tình, nhìn xem mình trị vì bách tính của Đại Sở như thế nào.

Hai là, việc phòng ngự lũ lụt của Giang Nam, hàng năm Hộ bộ đều cấp tiền cho Giang Nam tu sửa đê điều, hẳn muốn nhìn xem rốt cuộc tu sửa thế nào.

Đương nhiên, nếu thật sự có chuyện, sẽ có quan viên chuyên phụ trách việc này, không cần Hoàng Đế phải tự mình ra tay. Bên kia, kiệu quan của

Hoàng Thượng đã xuất phát đến mảnh đất Hàn Châu ở Giang Nam, chỉ cần bọn họ tới trước nghi giá sẽ không có vấn đề gì. ở phía chính phủ người tới Hàn Châu thời điểm, cũng tới rồi, liền thành.

Cho nên bọn họ vẫn còn thời gian để cải trang, còn có thể chuẩn bị kĩ càng chút.

Cho nên Hoàng Thượng hy vọng dùng một thân phận khác, có thể tra ra những thông tin cơ mật, khi tới Hàn Châu, sẽ không bị kẻ khác che mắt.

Đoàn người rời khỏi Nghênh Châu, tiếp tục đi về phía Nam, rất nhanh đã tới bên cạnh sông Vị Thủy.

Thật ra, Vị Thủy là một con sông khá lớn, dòng nước trên sông cũng không chảy xiết. Ở bến tàu hai bên sông, có người bày các quầy hàng, cơ bản là đồ ăn, cho khách vãng lai ở đây dùng cơm.

Dương Phấn đi qua thuê một chiếc thuyền với giá mười lượng bạc.

Trong khoảng thời gian này, về cơ bản mọi người đều biết giá hàng hóa ở đây là bao nhiêu, muốn qua con sông này cần mất mười lượng bạc, quả thật có chút đắt.

Dương Phấn nói: "Phần lớn đều là giá này, ta có hỏi thăm một chút, họ nói muốn tu sửa cầu ở Vị Thủy, khách thương từ nam ra bắc đều phải góp tiền. Chúng ta là thương hộ, cho nên phải góp mười lượng."

"Mỗi lần mười lượng, nếu đi qua đây nhiều, chúng ta phải bỏ ra bao nhiêu lần mười lượng chứ?". Lưu Vĩnh Toàn hỏi. Hắn suy ngẫm lại ở trong cung, cũng không ức hiếp người ghê gớm như vậy, thật là quá đáng.

Dương Phấn nói: "Họ đưa cho chúng ta một cái thẻ bài, chỉ cần quyền góp một lần, lần sau đi qua đây mang theo thẻ bài sẽ không phải quyền góp nữa." Dương Phấn lấy ra một cái thẻ bài bằng gỗ.

"Nếu mỗi người đều mượn thẻ bài của người khác dùng, vậy số tiền quyền góp cũng không được bao nhiêu."

"Cũng không phải, phần lớn mọi người đều biết rằng, ai quyền góp ai không quyền góp, đều được ghi lại trong sổ, chúng ta là thương khách đến từ nơi khác, cho nên họ cũng chẳng thêm để ý, cho rằng chúng ta chỉ đi qua đây một hai lần."

Hoàng Thượng nói: "Là ai phát động việc quyền góp này? Góp tiền sửa đường, không phải chỉ cần người trong nhà tự nguyện thôi sao?".

Hoàng Thượng cảm thấy có chút khó hiểu, tuy không phải việc nào hãn cũng quản, nhưng nếu đã gặp rồi lại mặc kệ, cũng không phải phong cách của Hoàng Thượng.

Nhóm cường hào ở đây, hung hăng ép mọi người phải quyền tiền, ai dám phản kháng?

"Đứng lại cho lão tử, người lão tử nói chính là các người đó!" Một người cao lớn dẫn theo một đám du côn đi tới, lập tức bao vây đám người Lý Già La vào giữa.

"Hãn chính là tên đã hỏi thăm chuyện này!" Một người trong đó chỉ vào Dương Phấn nói.

Kẻ dẫn đầu cười lạnh tiếp lời: "Các vị, tuy rằng người ở xa tới đều là khách, nhưng lý nào khách lại tìm hiểu chuyện của chủ nhà chứ? Nếu muốn tìm hiểu, thật xin lỗi, bọn ta đành mời các vị ở lại đây làm khách một lần." Nói xong liền ra tay bắt bọn họ.

Dương Phấn cùng hai thị vệ lập tức vây quanh Hoàng Thượng và Quý phi, Trương đại nhân vô cùng tức giận không kiềm chế được.

"Các người thật to gan, trời đất chứng giám, vì chúng ta không viết sự tình, nên mới hỏi thăm một chút, người liền hung hăng bắt chúng ta lại, các người có coi vương pháp ra gì không?"

"Vương pháp, ở toàn bộ Vị Thủy đây, ta chính là vương pháp!" Kẻ dẫn đầu đám người kia nói.

Người nọ là ngoại tôn của Cao viên ngoại giàu có, chịu trách nhiệm thu tiền quyên góp ở đây, nhưng trong khoảng thời gian này, nghe nói trong kinh thành có nhân vật lớn mới tới, có khả năng sẽ đi qua Vị Thủy, cho nên đặc biệt cẩn thận, gần đây làm người ta chú ý nhất chỉ có đám người lạ mặt này.

Lần này Dương Phấn đi thuê thuyền, thấy giá cả quá cao, nên mới tìm hiểu một chút, lại bị ngoại tôn của Cao viên ngoại biết được, nghĩ rằng thà sai người, cũng không thể bỏ qua, cho nên liền mang theo người tới bao vây.

Nhìn những người này, tuy chỉ có vài người, nhưng ăn mặc khá tốt, cũng không giống quan lớn trong kinh thành, nhưng bọn họ biết một số chuyện, biết đâu lại có quan hệ với người trong kinh thành. Đến lúc đó cáo trạng thì không tốt, cho nên ngoại tôn của Cao viên ngoại tính toán, giam giữ đám người này một thời gian, chờ nhân vật lớn kia đi qua Vị Thủy, sẽ thả người, lúc đó đã gió êm sóng lặng, họ muốn cáo trạng, cũng không biết đến nơi nào.

Nếu không những việc này lộ ra, cữu cữu của hãn chẳng phải sẽ xong đời?

"Nói cho các người biết, đây là Vị Thủy, không ai có thể thoát khỏi tay ta, các người hãy ngoan ngoãn đi theo ta, đến lúc đó cam đoan các người ăn sung mặc sướng, đợi qua mấy ngày, điều tra ra các người không có vấn đề, tất nhiên sẽ đưa các người sang bờ bên kia sông an toàn, nếu rượu mời

không uống lại thích uống rượu phạt, lão tử cũng không ngại, cho các người thấy máu!".

Trương đại nhân tức giận đến muốn ngắt xiu, chưa từng gặp qua người vô lại như vậy, dám cưỡng ép giam giữ người, chẳng qua bọn họ chỉ hỏi thăm một chút, liền nhất quyết không buông tha! Điều này càng chứng minh việc quyên tiền có vấn đề!

Trương đại nhân nghĩ đến, tất nhiên Hoàng Thượng cũng nghĩ đến!

Hoàng Thượng nói: "Nếu bản lão gia không đi theo người thì sao?"

Ngoại tôn của Cao viên ngoại cười ha hả, nói: "Không theo sao? Dao nhỏ của lão tử mấy hôm nay không thấy máu, đang rất nhàm chán, lại có, hai người đàn bà kia lớn lên khá xinh đẹp, vốn nghĩ vật quy nguyên chủ, đáng tiếc người không coi trọng, vậy bốn đại gia đành nhận." Nói xong liền đuổi tay muốn bắt Lý Già La đang đội mũ che mặt, muốn nhìn tiểu nương tử có dáng người không tồi này lớn lên có bộ dáng gì, không ngờ còn chưa chạm tới người, trên tay liền đau đớn! Thì ra là Dương Phấn đã rút đao khỏi vỏ, trực tiếp chém đứt một bàn tay của nam nhân này!

Ngoại tôn của Cao viên ngoại phát ra một tiếng kêu thảm thiết, kinh thiên động địa, ai cũng không ngờ người này tàn nhẫn như vậy, trực tiếp chém đứt ta người ta!

Lần này đám người đi theo đều bị dọa, nhưng ngay sau đó lại nghĩ, Cao viên ngoại rất thương ngoại tôn này, nếu biết được chuyện, bọn họ nhất định sẽ không có ngày tốt, cho nên phải bắt được người, để chúng đền tội, bọn họ mới thoát được!

Cho nên liền hô nhau xông lên, muốn bắt được mấy người này, nhưng đây chỉ là một đám ô hợp, sao có thể so với đại nội thị vệ võ công cao cường? Tất cả đều bị đánh ngã, nằm lăn lộn trên mặt đất.

Nhưng đã có người trộm đi mật báo, mời Huyện thái gia của Vị Thủy tới đây. Huyện thái gia vừa nghe có người gây chuyện, vội sai bố khoái tới bắt người.

Chỉ là đợi rất lâu, cũng không thấy bố khoái mang người trở về, ngược lại là bố đầu sợ tới tè ra quần trở lại nói với Huyện thái gia: "Lão gia, lão gia không tốt, cháu trai của Cao viên ngoại đắc tội với thân thích của Uy Viễn Hầu gia ở kinh thành, chúng ta không bắt được người!"

Huyện thái gia cũng bị dọa suýt mất mạng: "Người nói cái gì? Thật là Uy Viễn Hầu phủ sao?"

Lúc hần vào kinh đi thi, đã nghe nói qua về Uy Viễn Hầu phủ, đối với hần mà nói, Uy Viễn Hầu phủ là nơi hần không thể so sánh, đặc biệt đó còn là hoàng thân quốc thích, hần càng không thể chọc nổi.

Hần nghe nói trong kinh thành có động tĩnh, không ngờ người của Uy Viễn Hầu phủ lại tới đây.

Đương nhiên, hần càng không thể tưởng tượng nổi, người tới địa phương hần quản lý chính là đương kim Hoàng Thượng. Bởi vì hần tưởng, Hoàng Thượng là thiên chi kiêu tử [1] sẽ không ngồi ở công đường xử án, tuyệt đối cũng sẽ không đem theo vài người tới đây.

[1] Thiên chi kiêu tử: con cưng của trời.

"Là sự thật, bọn họ đưa cho tiểu nhân lệnh bài của Uy Viễn Hầu phủ, bọn họ là người do Uy Viễn Hầu phủ phái tới, mục đích là dọn đường cho Hoàng Thượng, không ngờ lại gặp phải chuyện này, ngoại tôn của Cao viên ngoại dám đùa bỡn nữ quyến nhà bọn họ, cho nên bị họ chém đứt một bàn tay! Đại nhân, tiểu nhân thấy đây không phải việc gì tốt, vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?".

Nếu việc này không làm lớn, có thể coi như không có gì, bây giờ đã làm lớn lên rồi, không giải quyết thì không được!

Huyện thái gia đi qua đi lại, nghĩ một lúc sau đó nói: "Chi bằng bắt người lại, nếu không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng!"

Bồ đầu gào khóc, nói: "Đại nhân, ngay cả một người chúng ta cũng bắt không nổi, bọn họ quá lợi hại, bây giờ đã có không ít người biết thân phận của bọn họ, không thể không làm, đã làm thì đành làm cho chót!"

Nếu không ai biết thân phận của bọn họ, còn có thể nói chuyện, bây giờ thân phận của họ đã rõ ràng, là người của Uy Viễn Hầu phủ, nếu còn muốn giết người diệt khẩu, chính là tai họa ngập đầu.

Huyện thái gia thầm than trong lòng, trả lời: "Xong rồi xong rồi! Người đi tìm Cao viên ngoại, chẳng phải hẳn có một nữ nhi gả cho Vương gia trong kinh thành sao? Vương gia chính là nhà mẹ đẻ của Thái Hậu, bảo hẳn mau nghĩ cách! Nếu không tất cả mọi người đều đừng mong sống tốt!"

"Vâng vâng, đại nhân, tiểu nhân lập tức đi tìm Cao viên ngoại, chỉ là mấy người kia, bây giờ phải làm sao mới tốt?"

"Bản quan sẽ tự mình nghênh đón!"

Huyện lệnh Vị Thủy chỉ mong có thể nhanh qua cửa ải này, sau đó dùng tên tuổi của Vương gia dọa sợ đám người kia, mong cuối cùng sự việc cứ thế mà trôi qua, hẳn không cần đi thỉnh tội, vậy sẽ đỡ hơn rất nhiều.

Chỉ là không nghĩ tới, người dân ở Vị Thủy này, vừa nghe thấy đoàn người là thân thích của quan lớn ở trong kinh thành, còn đánh đuổi được đám nha dịch của Huyện thái gia thì vô cùng kích động, vốn dĩ bình thường họ đều bị Cao viên ngoại áp bức, giận mà không dám nói, hôm đã có người thay bọn họ làm chủ, mắc mớ gì lại không tố cáo?

Dương Phấn sai binh lính ở những vùng gần Vị Thủy tới đây, phòng ngừa phát sinh việc ngoài ý muốn.

Đương nhiên, không thể bại lộ thân phận của Hoàng Thượng, chỉ là phòng ngừa vạn nhất, các nơi ngoại trừ những quan văn hành chính bình thường, còn có những võ quan, chỉ là hai bên không thân thiết nhau, nhưng dù sao võ quan cũng quản lý trị an của nơi này.

Bên này, một vị tuần kiểm của Vị Thủy đang mang theo người đi tới, một nhóm binh lính hung thần ác sát, so với đám nha dịch còn mạnh hơn.

Tuy rằng tuần kiểm Vị Thủy chỉ là một chức quan cửu phẩm, nhưng làm việc vô cùng tốt, hãn và Cao gia vốn không đội trời chung, Cao gia khắp nơi áp bức hãn, lại nói đến chuyện góp tiền này, tuần kiểm Vị Thủy vốn dĩ không đồng ý, ở Vị Thủy này, rất nhiều thương hộ cho hãn nhiều chỗ tốt, căn bản cũng không để ý chỗ tiền nhỏ này, nhưng còn Cao viên ngoại, ý vào mình có chút thân thích cùng Vương Thái Hậu, liền cầu kết với Huyện thái gia, làm cho Vị Thủy này không được bình yên.

Luận về phẩm cấp, hãn chỉ là một cửu phẩm nho nhỏ, kém Huyện thái gia rất nhiều, nên chỉ có thể mắt không thấy tâm không phiền.

Lúc này nghe nói người của Uy Viễn Hầu phủ ở kinh thành tới, còn va chạm với ngoại tôn của Cao viên ngoại, tuần kiểm Vị Thủy cảm thấy cơ hội đã tới, lần này không lùi được nhà Cao viên ngoại xuống mới là lạ.

Nếu Cao viên ngoại không ngã, sau khi những quý nhân từ kinh thành này đi rồi, hãn sẽ xong đời.

Dân chúng vùng phụ cận kể ra những oan ức, có nói: "Chỉ là một chuyến qua sông, lại mất tới mười lượng bạc, cho chúng tôi một cái thẻ bài gỗ, lần sau đi qua cũng không dùng được, chúng tôi chỉ là dân đen thấp cổ bé họng, một năm kiếm được mấy lượng bạc là nhiều, sao có thể chịu đựng họ bóc lột không ngừng như vậy?"

Nam nhân xử lý chuyện của nam nhân, bên phía Lý Già La cũng có vài nữ quyến của phú thương tố khổ: "Cao viên ngoại và Huyện thái gia còn ghê gớm hơn quý hút máu, mỗi năm đều lấy của chúng tôi không ít tiền, lần này triều đình muốn sửa cầu Vị Thủy, cho nên bắt mỗi nhà chúng tôi phải giao ra năm trăm lượng bạc, không giao không được, nếu không việc làm ăn của gia đình sẽ bị giảm sút."

Anh Đào giúp đỡ hỏi: "Cao viên ngoại có địa vị gì? Vì sao các người phải sợ hãi?" Còn Huyện thái gia, chỉ là một huyện lệnh, mọi người cũng không sợ, còn trước kia, chính là Cao viên ngoại này, cũng không làm quan, sao phải sợ như vậy, làm bây giờ hãi đã độc bá một phương.

Lập tức có người trả lời: "Cao viên ngoại có một người nữ nhi gả cho Vương gia ở kinh thành. Chính là Vương gia của Thái Hậu nương nương."

"Người nói không đúng, không phải gả cho Vương Gia, chẳng qua chỉ là một thiếp thất, chỉ mới như vậy đã giễu võ giương oai."

Thiếp thất không được coi là thân thích chính thức, nhưng Cao viên ngoại chỉ dùng tầng quan hệ này đã xưng bá tại Vị Thủy.

"Quý nhân, chỉ vì điều này mà chúng ta không thể bắt Cao viên ngoại, vậy chúng tôi phải làm sao bây giờ?"

Phải biết rằng mẫu thân của Vương gia chính là Thái Hậu, Hoàng Thượng cũng phải nể mặt mũi Vương gia, người của Uy Viễn Hầu phủ có lợi hại đến đâu sao có thể đối đầu với Vương gia?

Lý Già La nói: "Thiếp thất không tính là thân thích chính thức, cho nên cũng không coi là thân thích của Vương Gia, chỉ cần chuyện này Cao viên ngoại làm sai, tất nhiên sẽ có người trừng phạt hắn."

Lý Già La không nghĩ tới, đến đây rồi còn gặp chuyện có liên quan tới Vương Gia.

Chờ tới lúc nghỉ tạm buổi tối, Hoàng Thượng cũng đã xử lý tốt mọi chuyện, Huyện thái gia Vị Thủy cầu kết với cường hào Cao gia, tự ý thu tiền sửa cầu, tất nhiên chức quan khó giữ được, điều này cũng có thể tưởng tượng ra.

Mà nhà Cao viên ngoại, tất cả tài sản sung công, dùng để sửa cầu Vị Thủy. Cũng coi như của dân dùng cho dân.

Tất nhiên Lý Già La không nói tới quan hệ của Vương Gia và Cao gia.

Nhưng Hoàng Thượng lại chủ động nói: "Không nghĩ tới, nhà mẫu thân của thiếp thất Vương gia, cũng có thể hô mưa gọi gió một phương, thật khiến người ta cảm thấy kinh hãi!"

"Hoàng Thượng, Vương gia vốn không biết có thân thích như vậy, ai biết bọn họ thấy trời cao hoàng đế xa [2]. Dám làm ra chuyện như vậy, ngược lại thanh danh bị tổn hại là người bên trên, nhưng người phía trên lại đang làm gì chứ?"

[2] Trời cao hoàng đế xa: Thấy cái trước mắt nhưng không thấy uy quyền phía sau.

Hoàng Thượng nói: "Lần này ái phi sai rồi, trầm nhớ rõ, Hộ bộ đã cấp một số tiền cho nơi này sửa cầu, nhưng khi tới đây đã không còn chút nào, nói quan viên từ trên xuống dưới tham ô là không thể tránh khỏi, nhưng tham ô tới không còn chút nào, muốn dựa vào thủ đoạn này kiếm tiền, vậy số tiền đó đi đâu? Vương gia thật sự vô tội sao? Số tiền kia, Vương gia thật sự không dính tới một chút nào sao? Tuy rằng Vương gia là nhà ngoại của trẫm, nhưng lại cầm đầu chuyện này, sao trẫm có thể dung túng?"

Lý Già La đáp: "Hoàng Thượng, trong cung còn có Thái Hậu, mỗi lần Hoàng Thượng ban thưởng cho Vương gia cũng rất nhiều, thần thiếp cho rằng Vương gia chưa bao giờ thiếu tiền."

"Hừ, không thiếu tiền, tiền ai lại chê nhiều? Nạp thiếp cũng có thể giúp hần gom tiền, có thể thấy được hần tham lam đến cỡ nào! Lần này nếu trăm không tới đây, có phải những người dân Vị Thủy này sẽ tiếp tục bị bóc lột hay không? Sớm hay muộn sẽ khiến dân tâm nổi loạn, đến lúc đó có khả năng sẽ tạo phản, giang sơn của trăm, không thể để người như vậy phá hủy!".

Hoàng Thượng càng nói càng tức giận, Huyện thái gia Vị Thủy bên này không chỉ có chức quan khó giữ được, nói không chừng còn bị áp giải vào kinh, dù sao chuyện lần này cũng vô cùng lớn.

Quan lại bao che cho nhau, đây cũng là vấn đề, nếu có người báo cáo, tuyệt đối không có khả năng thành thế này!

"Vốn có người muốn đi báo cáo cho tri phủ, kết quả bị người của Cao gia phát hiện, liền bắt người tới đánh gần chết, những người còn lại ai dám báo cáo?"

Nhìn ngoại tôn của Cao viên ngoại hôm nay, cũng chỉ vì người khác hỏi mấy câu, đã bắt người lại, có thể thấy được ngày thường vô cùng dã man.

Chuyến này Hoàng Thượng cải trang vi hành, nhất định sẽ nhìn thấy chuyện không tốt, trên đời có nhiều chuyện như vậy, không thể chuyện nào cũng tốt, Hoàng Thượng cũng chỉ có thể làm hết khả năng của mình, không thể gặp chuyện nào giải quyết chuyện đó, đương nhiên, bởi vì hần là hoàng đế, là người đứng đầu thiên hạ, khả năng giải quyết việc này dễ dàng hơn người khác. Lý Già La không muốn nghĩ nhiều. Nàng chỉ muốn chăm sóc thật tốt sinh hoạt hàng ngày của Hoàng Thượng.

Chuyện của Vị Thủy đã xử lý, lại phái người từ trên xuống, Hoàng Thượng đã sớm rời đi. Nhưng có người ở Vị Thủy gặp được người kinh thành.

Chuyện quý nhân này, không cần thận lan truyền đi, các châu phủ từ Vị Thủy đến Hàn Châu, đều giữ chặt cái đuôi, sợ nơi mình quản lý xuất hiện chuyện gì, đến lúc đó khó giữ được mũ cánh chuồn [3].

[3] Mũ cánh chuồn: Mũ đội trên đầu của mấy ông quan đó các nàng, ở đây ý chỉ chức quan.

Nhưng cũng không có chuyện lớn gì, bọn họ cũng không biết rốt cuộc có phải Hoàng Thượng hay không, bởi vì xa giá của Hoàng Thượng vẫn đang ở trên đường, có người suy đoán là Hoàng Thượng ngầm phái người ở khắp nơi thể nghiệm và quan sát dân tình, chuyện này cũng không phải không có khả năng.

Chính bọn họ cũng không biết hấn phái ai, chỉ có thể nhờ ông trời phù hộ, nơi mình quản lý không xảy ra chuyện gì.

Thật ra trong chuyến đi này họ cũng gặp không ít chuyện tốt, Hoàng Thượng cũng rất vui vẻ, đúng là trên đời có chuyện tốt cũng có chuyện xấu.

Cản bản không có gì hoàn mỹ, Hoàng Thượng quyết định sau khi trở về, sẽ đánh giá một chút thành tích của quan viên, miễn cho những người này lừa gạt triều đình.

Tổng thể mà nói, tình hình Đại Sở, vẫn rất không tồi, những chuyện giống ở Vị Thủy ý thể hiếp người rất ít, chỉ cần bọn họ có thể ăn no bụng, bọn họ sẽ tha thứ rất dễ dàng.

Tuần kiểm Vị Thủy cũng vì làm việc tốt, được thăng một bậc, hộ tống đám người Hoàng Thượng ra khỏi Vị Thủy bình an.

Anh Đào nói: "Đoạn đường này đi xuống, so với trước kia không tốt hơn nhiều, khi nô tì còn nhỏ, bởi vì thiên tai, trong nhà không còn chút lương thực nào, cả nhà đều ăn không đủ no, cho nên mới bán nô tì ra ngoài, bán rồi tốt hay xấu, không chỉ có thể ăn no, còn khiến người trong nhà có chút

bạc mua lương thực, lúc ấy chạy nạn, nô tì không bao giờ muốn trải qua lần nữa."

Thiên tai đến không thể tránh khỏi, hạn hán, tuyết lớn, không thể vui vẻ với những phần thưởng này của ông trời.

Nếu không thể tránh né những thiên tai này thì công cuộc cứu trợ vô cùng quan trọng.

Chẳng hạn như lương thực, cần rất nhiều, cho dù năm đó mất mùa, chỉ cần chịu đựng qua một năm, năm sau dân chúng có thể trồng trọt, cũng chịu đựng được qua tai họa này.

Lý Già La nói với Hoàng Thương: "Nếu trong tay có lương thực, trong lòng không lo sợ, lời này vô cùng đúng, yêu cầu lớn nhất của dân chúng là ăn no bụng, không phải chịu đói, còn lại mới có thể làm việc khác."

Trương đại nhân gật đầu: "Lời này của nương nương rất đúng, dân chúng quanh năm suốt tháng đều vội vã kiếm ăn. Nếu được ăn ngon, còn có gì không làm được đây?"

"Chỉ lương thực của chúng ta, nghe bộ Hộ nói, số lượng mẫu mỗi năm đều chỉ có như vậy, nếu tăng lên thì tốt rồi." Trương đại nhân là đại thần các, cũng rất quan tâm điều này.

Lý Già La nói: "Khi ta còn nhỏ, lúc ở nông thôn, tất cả mọi người đều muốn ăn no bụng, muốn có nhiều lương thực một chút, bởi vì số hoa màu bình thường nhất, có khả năng sống sót cao nhất, tuy rằng ăn không ngon, nhưng vẫn tốt hơn đói bụng. Nếu mọi người đều trồng loại hạt giống có khả năng sinh trưởng cao này thì tốt rồi."

"Cho dù hoa màu ở đây có khả năng sinh trưởng tốt nhất, nhưng còn nơi khác, khả năng sinh trưởng của hoa màu không nhất định sẽ tốt, mỗi nơi đều có khí hậu không giống nhau." Trương đại nhân nói.

Lý Già La nói: "Ý của ta là, ở phạm vi trăm dặm xung quanh, tìm được nhà nào có chất lượng đất tốt, sau đó sẽ dùng nhà hản, chẳng phải sản lượng sẽ được tăng lên sao?"

Trương đại nhân nghe xong gật đầu, đây cũng là một phương pháp, Hoàng Thượng nói: "Phu nhân có thể đi tới Công Bộ và Hộ bộ, trăm đều mạnh hơn so với bọn hản!"

Lý Già La nói: "Hoàng Thượng cũng đừng trêu ghẹo thần thiếp, chẳng qua là thần thiếp suy nghĩ miên man thôi, cũng là do nghĩ ra từ sinh hoạt hàng ngày, giống như chúng ta dùng người hản, tất nhiên đều thích dùng người tốt, không tốt sẽ không cần, thần thiếp nghĩ chẳng phải cũng giống lương thực sao, nếu tất cả mọi người đều dùng loại có khả năng sinh trưởng tốt, vậy sản lượng sẽ được tăng cao, có một câu nói rất đúng, ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có trạng nguyên, nếu lương thực quan trọng như vậy, từ trên xuống dưới Đại Sở nhiều người làm ruộng như vậy, tìm ra một nơi đặc biệt có kinh nghiệm, dùng mấy năm, hặc mười mấy năm chuyên môn trong phương diện trồng lương thực này, về sau sản lượng lương thực của Đại Sở chúng ta chẳng phải sẽ được nâng cao sao? Đương nhiên, đây chỉ là một chút ngu kiến của nô tì, khiến các vị chê cười!"

Tuy rằng nói hậu cung không được can dự vào chính sự, nhưng đây là ở bên ngoài. Lý Già nói một chút ý kiến nông cạn của mình. Dù sao chuyện này, mọi người đều có thể nghĩ ra, cũng không coi là kinh hãi thế tục.

Trương đại nhân càng nghe càng thấy hay, nếu việc này có thể thành, đặc biệt xây dựng một bộ phận, về sau không còn lo thiên tai nữa phải không? Lương thực không chỉ trồng nhiều, còn cần chịu rét, lũ lụt, gió lớn, chỗ nào không cần giống tốt?

Đương nhiên, chuyện này phải làm từ từ, không thể một lần là xong.

Hoàng Thượng nói: "Đây là biện pháp không tồi, chờ trầm hồi kinh, cùng các triều thần thảo luận một chút, cho dù là không thành công, cũng không quá tệ, người tài ba trong dân gian không ít, nếu có thể tìm được cao thủ làm ruộng, đến lúc đó cho hẳn một chức quan cũng không tính là gì."

Đầu năm nay, đều là tay nghề tổ truyền không lộ ra ngoài, nhà ai có đồ tốt, sẽ không dễ dàng tiết lộ ra ngoài, cho nên nếu không cho họ chút lợi, chúng ta sẽ không chiếm được.

Giống như một phương thuốc, chỉ có mình mình có mới dễ dàng kiếm tiền.

Lương thực là chuyện lớn, nếu tìm được một lại hạt giống tốt, cũng có thể làm dân chúng được lợi, người như vậy, thưởng cho hẳn một chức quan cũng không phải không tốt.

Lý Già La cũng chỉ nói những lời này ở bên ngoài, chờ trở về cung, tự nhiên cũng không nhắc tới nửa từ, ở bên ngoài có thể làm lòng người thả lỏng, có những lời không tự giác nói ra.

"Cái nhà trọ này thật ra không tồi." Nhà trọ trước mặt có hai tầng lầu cao, lộ trình rời khỏi Hàn Châu của bọn họ cũng chỉ có vài trăm dặm, dọc theo đường đi, Hoàng Thượng cũng đã biết những điều mình muốn biết, chờ tập hợp cùng Ngự giá, không chừng sẽ bắt đầu khai đao.

"Nghe nói đây là nhà trọ tốt nhất trong thành." Lưu Vĩnh Toàn cười nói: "Nô tài nghĩ, dọc đường đi lão gia và phu nhân vất vả, đây là lúc nên nghỉ ngơi thật tốt." Dọc theo đường đi, nơi bọn họ ở đều không phải là tốt, nhà trọ cũng đơn giản, có đôi khi còn ăn ngủ ngoài trời, tuy rằng Lý Già La rất thích ngủ ngoài trời, còn có thể nướng thịt, nhưng đại nội tổng quả Lưu Vĩnh Toàn vẫn cảm thấy hai chủ tử chịu khổ.

Nhưng Lưu Vĩnh Toàn cũng rất bội phục Quý Phi nương nương, dọc đường đi chịu khổ cũng không kêu, ngược lại còn thích thú, điều kiện này,

so với trong cung kém quá nhiều. 1% cũng đều kém, nếu là nương nương khác, chắc chắn không chịu nổi.

Lưu Vĩnh Toàn tin tưởng, chỉ cần Quý Phi nương nương nói một câu không chịu nổi, Hoàng Thượng tuyệt đối sẽ không đi tiếp, nhưng Quý Phi nương nương lại không nói.

Khó trách Hoàng Thượng thích Quý Phi nương nương, thật là không giống người thường.

Các tiểu thư khuê các, bình thường nhiều người hầu hạ như vậy, mười ngón tay không dính nước mùa xuân, làm sao chịu khổ được?

Nếu Hoàng Thượng mang theo một chủ tử nũng nịu, chắc chắn trên đường đi sẽ không thoải mái như vậy.

Đặt một căn phòng tốt, gọi chủ quán mang đồ ăn tối, chủ quán còn rất tốt bụng nói với khách, tối hôm nay, trong thành có hội thi tuyển hoa khôi, nếu đại gia hứng thú, có thể đi xem, chuyện này rất khó gặp.

Hoàng Thượng phản xạ có điều kiện nghĩ sẽ không phải lấy tên tuổi trăm tuyển mỹ nữ chứ, trên đường đi, tin đồn tuyển mỹ nữ cho Hoàng Thượng nổi lên không dứt. Nhưng cũng chỉ là trò lừa gạt nhỏ, thật sự hiểu biết, đều biết cho dù Hoàng Thượng muốn tuyển mỹ nữ, cũng đều thông qua tuyển tú, đương nhiên, ở nhiều nơi, cũng có người hiến mỹ nữ, nhưng sẽ không làm cho mọi người đều biết.

Rốt cuộc, ai ngờ để cho mọi người đều biết, Hoàng thượng là đồ háo sắc, vì muốn giúp Hoàng thượng tìm mỹ nhân, đều kinh động mọi người, đa số là cường hào từ các nơi, đều ngầm tìm người đẹp, sau đó chờ dịp gặp mặt Hoàng Thượng, tìm cơ hội hiến mỹ nữ, Hoàng Thượng không thu nhận, lại là chuyện khác.

Lưu Vĩnh Toàn biết tâm tư của chủ tử, vội nói với tiểu nhị: "Sao lại có hội tuyển hoa khôi này?"

Tiểu nhị nhìn Lưu Vĩnh Toàn giống như người bị ngu ngốc, nhưng vẫn tốt bụng nói: "Tuyển hoa khôi là để đề cao giá trị con người, mỗi năm thanh lâu trong thành đều tuyển một lần, có thể lên làm hoa khôi, giá trị con người đều cao hơn những người khác một bậc, như vậy tú bà của thanh lâu không phải sẽ càng kiếm được tiền sao, cứ như vậy, thanh danh của hoa khôi càng vang, về sau càng kiếm được nhiều tiền, khách quan, nếu người muốn, cũng có thể đi xem, nói không chừng cũng có thể chọn ra một hoa khôi, nhìn các vị đều là người có tiền, nếu bỏ ra nhiều tiền, hoa khôi còn không phải là của các người sao?"

Lưu Vĩnh Toàn 囧, hẳn là một thái giám, tuyển hoa khôi gì chứ, dù có tuyển được, cũng không có phúc hưởng.

Tất cả mọi người đều nhin cười, lúc tiểu nhị ra ngoài, trên mặt đều mang ý cười.

Lưu Vĩnh Toàn buồn bực nói: "Nô tài vẫn là lần đầu tiên nghe thấy có người muốn nô tài đi tuyển hoa khôi, đây cũng là mở mang kiến thức."

Được, Lưu Vĩnh Toàn lại cảm thấy mình nói sai, tại sao có thể nói chuyện tuyển hoa khôi này trước mặt Quý Phi nương nương, nếu thật sự nổi lên tâm tư kia, chẳng phải là đắc tội Quý Phi nương nương?

Ai, đều trách cái miệng thói này! Lưu Vĩnh Toàn hận không thể tát mình vài cái, Hoàng Thượng ngàn vạn lần đừng có hứng thú nếu không hẳn chết chắc rồi.

Trương đại nhân là người lớn tuổi, nữ nhân duy nhất trong nhà chỉ có người vợ già, đừng nói tới hoa khôi, ngay cả nha hoàn cũng không gần thân, trong phòng trừ vợ, ngay cả ruồi bọ cái cũng không có.

Cho nên tha cho lão nhân gia hửn, với việc tuyển hoa khôi này, một chút hứng thú cũng không có, càng không cần phải nói, còn phải tiêu tiền cho hoa khôi, đây không phải là hành vi tiêu tiền như rác sao? Phải kiên quyết ngăn lại.

Nếu là con hửn cùng cháu trai đi tuyển hoa khôi, hửn nhất định sẽ đánh gãy chân bọn họ.

Nhưng đây là Hoàng Thượng, hửn quản không nổi, Hoàng Thượng là chủ thiên hạ, hửn muốn tuyển hoa khôi, cũng không có gì đáng lo, người muốn làm việc lớn không câu nệ tiểu tiết, điểm này, Trương đại nhân cảm thấy rất đúng.

Dương Phấn sao, Dương Phấn thấy mọi người đều nhìn hửn, vội xua tay, là đứa con anh tuấn của kinh thành thế gia, ở kinh thành đều đã thấy hết, sao còn để ý đến hội tuyển hoa khôi ở nơi nhỏ bé này, lại nói, trong nhà hửn còn thê tử, thê tử vốn là Trường Ninh Quận Chúa. Trường Ninh quận chúa rất nổi danh với việc có thể khiến phụ thân và mẫu thân hòa ly, nếu biết hửn ở ngoài tuyển hoa khôi, sau đó nhất định hửn sẽ phải quỳ ván giặt đồ.

Huống chi, quan hệ của thê tử hửn và Quý Phi nương nương khá tốt, chuyện này không thể giấu được. Hửn kiên quyết không thể đi.

Cho nên đếm tới đếm lui, phương diện này cũng chỉ còn Hoàng Thượng có thể làm chủ đi xem hoa khôi. Nếu Hoàng Thượng thật sự muốn đi, bọn họ cũng chỉ có thể liềm mình bồi quân tử, ai bảo bọn họ đều là hạ nhân, chủ tử muốn làm, chỉ cần không phải đại gian đại ác, thì không cần câu nệ tiểu tiết.

Mặc dù có chút xin lỗi Quý Phi nương nương, nhưng họ cũng không còn cách nào.

Thời gian này, Hoàng Thượng và Quý Phi nương nương cùng nhau, tình cảm rất tốt, Quý phi nương nương cũng không phải người yếu ớt, trước kia

Trương đại nhân có chút bất mãn với Quý phi nương nương, bây giờ đều tán thưởng có thêm, cho nên nghĩ đến khả năng Hoàng Thượng muốn đi xem hoa khôi, không hiểu sao trong lòng có chút xin lỗi Quý phi nương nương?

Nghiêm khắc mà nói, Quý phi nương nương cũng không phải là thê tử của Hoàng thượng, căn bản không quản được Hoàng Thượng.

Lại nói, dù Hoàng Hậu nương có ở ngay trước mặt, cũng không được nói câu phản đối. Rốt cuộc, Hoàng Thượng chính là Hoàng Thượng.

Cho nên ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng nói: "Buổi tối tất cả đều mệt mỏi, tắm rửa đi ngủ đi."

Hắn cũng không phải sắc quỷ, một hoa khôi, có gì đáng chú? Những người này tại sao đều nhìn hắn chứ?

Tốt, đều là bọn họ nghĩ nhiều, căn bản Hoàng Thượng không nghĩ tới việc đi tìm kích thích, cái gọi là hoa khôi vốn không thể khơi gợi hứng thú của Hoàng Thượng.

Có điều Hoàng thượng nói với mấy nam nhân: "Nếu các người muốn, có thể tự đi, chỉ cần đừng không trả nổi tiền bị giữ lại khiến ta phải tới chuộc đồ thì tốt rồi."

Lời này khiến đám người đang chuẩn bị đi thiếu chút nữa trượt chân, Hoàng thượng, người đừng có dọa người khác như vậy, lời này thật khiến chúng ta chịu không nổi. Cái gì gọi là muốn thì có thể đi?

Đó không phải là sống mất mặt sao? Thật ra Hoàng thượng là muốn tốt cho bọn hắn, rốt cuộc, dọc đường đi, trừ hắn là đương kim hoàng đế, có Quý phi hầu hạ, không thiếu cái dễ chịu kia, mặt khác bọn họ vẫn đang bị ghen.

Thân là nam nhân, tự nhiên hiểu nam nhân, Hoàng Thượng không phải sợ bọn họ ghen hổng sao? Ngay cả Trương đại nhân hãn cũng đều suy xét đến rồi.

Về phần Lưu Vĩnh Toàn, hãn cũng không cần.

Hai thị vệ đang lúc tuổi trẻ cường tráng, muốn nữ nhân không phải là bình thường sao?

Phát tiết một chút, về sau mới làm việc tốt. Nếu không, ghen thành bệnh, chính là chủ tử hãn không phải, chỉ cần không ảnh hưởng đến công việc, tìm đàn bà cũng không có gì đáng lo.

Mấy nam nhân chạy trốn chết, Lý Già La buồn cười nói với Hoàng Thượng: "Hoàng thượng, ngài không thấy, ngài nói lời kia, mặt bọn họ đều tái mét rồi!"

Hoàng Thượng nói: "Trẫm nói gì đó quá đáng sao, không có gì, cũng là vì muốn tốt cho bọn họ." Trong lòng Hoàng Thượng đắc ý, các người vừa nhìn trẫm giống như nhìn sắc quỷ, như vậy đây chỉ là chút tấm lòng.

"Trẫm thấy, Trương đại nhân và phu nhân của mình là vợ chồng từ thiếu niên, cùng chung hoạn nạn, thật ra hãn đối với thê tử rất có tình có nghĩa, còn Dương Phấn, thấy thế nào cũng có chút sợ biếu muội kia của trẫm?"

Lý Già La nói: "Hoàng thượng cũng nói, đó là biếu muội của ngài, Hoàng thượng như vậy là muốn muội phu của mình đi dạo thanh lâu sao?" Không biết sau khi Trường Ninh nghe chuyện này sẽ có cảm xúc gì.

"Trẫm không phải là sợ bọn họ ghen hổng sao?" Da mặt Hoàng Thượng vẫn là rất dày.

Chính vì hãn quá thoải mái, cho nên mới vì người bên cạnh suy nghĩ một chút. Lại nói tiếp, hãn cũng muốn là hoàng đế tốt, quan tâm hạ thần của

mình.

Lý Già la ngẫm nghĩ, thật may mắn Hoàng Thượng không phải loại này, thích ban thưởng mỹ nhân của hoàng đế cho thần tử, nếu không nội bộ trong nhà các hạ thần sẽ nảy sinh mâu thuẫn. Nhớ tới đế vương tiền triều, rất thích ban thưởng mỹ nhân cho thần tử, vui vẻ cũng thưởng, lập công cũng thưởng, làm cho tiếng oán thán trong nhà các thần tử dậy đất.

Có người còn cáo trạng với Thái Hậu, nói Hoàng Thượng tặng hồ ly tinh cho nhà mình, khiến trong nhà không được yên bình.

"Nàng cười trộm gì vậy?" Hoàng Thượng thấy Quý phi của mình đang cười liên hồi.

"Hoàng Thượng, ngài ngàn vạn lần đừng ban thưởng mỹ nhân cho nhóm thần tử, nếu không giàn nho sau hậu viện các đại thần sẽ đổ."

Hoàng Thượng cũng nhớ tới hoàng đế tiền triều kia, có chút buồn cười nói: "Nàng nói như vậy, trăm tới Hàn Châu, những nơi có chuẩn bị mỹ nhân sẽ trực tiếp ban cho công thần."

"Hoàng Thượng không nghĩ tới việc giữ lại mấy người cho mình sao?" Lý Già La nói.

"Trăm có bình dấm chua là nàng rồi, sao dám chứ!" Hoàng Thượng nói: "Cho nên ái phi phải bồi thường cho trăm, trăm chính là vì nàng mà vứt bỏ nhiều mỹ nhân như vậy."

Mỹ nhân của người đã rất nhiều, Lý Già La thầm nghĩ, nhưng vẫn nói: "Hoàng Thượng thật sự không cần những mỹ nhân đó, muốn thần thiếp bồi thường ngài thế nào cũng được. Hoàng thượng, ngài nói, Lạc Nhi thế nào rồi?"

Hoàng Thương đã động tay động chân, nói: "Mỗi ngày Lạc Nhi đi theo sư phó đọc sách, mặt khác trăm đã tìm vài người dạy cưỡi ngựa bắn cung, hần cũng đều học tốt, Uyên Nhi đi theo Hoàng Hậu, mỗi ngày đều rất vui vẻ, trăm cảm thấy hai đứa nhỏ đều đã lớn, đây làm thời điểm nên cho chúng một đệ đệ hoặc muội muội."

Lưu Vĩnh Toàn đang muốn mang nước ấm vào, bị Anh Đào ngăn cản, Lưu Vĩnh Toàn tưởng tượng một chút liền rõ ràng chuyện là như thế nào, cũng ở ngoài túc trực.

Hoàng Thương hôm nay thật đả kích người, lúc này đang cùng Quý Phi nường nường tình chàng ý thiếp, thật khiến người 'chỉ tiện uyên ương không tiện tiên'.

"Anh Đào, bây giờ người đã tìm được người nhà chưa?" Lưu Vĩnh toàn hỏi.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Xuống Ngựa

Edit: Tiên Quý Nhân

Beta: Mai Thái Phi

"Không có tìm, từ khi nô tỳ vào cung, chưa từng ra khỏi cung, lúc ấy lại qua tay vài người trung gian, muốn tìm người, Đại Sở lớn như vậy, nô tỳ chỉ hy vọng bọn họ có thể bình an tồn tại là tốt rồi, mặt khác nô tỳ cũng không hy vọng xa vời." Anh Đào nói.

Lưu Vĩnh Toàn đáp: "Nếu như có manh mối gì, ta cũng có thể giúp đỡ tìm xem."

Anh Đào thưa: "Đa tạ Lưu Công Công, chỉ là ngài không cần vì chút việc nhỏ này mà bận tâm."

Lưu Vĩnh Toàn lại nói: "Chuyện này ta sẵn tiện để ý một chút, không thể coi là chuyện nhỏ được."

Quý phi đối đãi với hạ nhân bên người đều khá tốt, có thể kết thiện duyên cũng là điều không tồi.

Ở bên kia, quan viên Hàn Châu đều đang chờ thánh giá, mắt thấy thánh giá đã vào thành, nhưng lại chỉ thấy người ở trong thành mãi cho đến khi chuẩn bị đi hành cung ở Hàn Châu.

Nhóm quan viên bọn họ, ngay cả bóng dáng Hoàng Thượng cũng không thấy.

Bố chính sử Hàn Châu Đường đại nhân và một đám quan viên thấp thỏm ngóng chờ Hoàng Thượng, Đường đại nhân cũng lắc đầu, nói: "Thánh thượng đi đường mệt nhọc, hôm nay sẽ không được diện kiến người."

Tri phủ cấp dưới Hàn Châu, Uông đại nhân nhỏ giọng nói: "Có phải Hoàng Thượng thật sự không tới đây hay không, còn người nơi đó là giả?"

Hắn cũng từ cấp dưới biết một ít tin tức, nói là lúc ở Nghênh Châu thấy có quý nhân từ kinh thành đến.

Đặc biệt là lúc ở Vị Thủy, còn có người nhà Uy Viễn Hầu.

Trong kinh thành đều nói, Uy Viễn Hầu chính là người thuộc Bảo Hoàng đảng*, hà cớ gì không ở bên cạnh Hoàng Thượng, mà lại ở Vị Thủy?

(*)Bảo Hoàng đảng: phe phái duy trì, ủng hộ Hoàng đế.

Hoàng Thượng sẽ không thật sự xuất hành tới nơi này, mà là cải trang đi theo Uy Viễn Hầu kia, đây chẳng phải là không xong sao?

"Ai, Uông đại nhân, người nói lời này, thật đúng là, cẩn thận người khác nghe thấy được, người liền ăn không hết gói đem đi(*). Nếu là giả mạo, cũng không thể nói ra, bằng không đầu cũng khó bảo toàn!"

(*)Ăn không hết gói đem đi: chỉ rõ sự cần thiết của việc giữ bí mật, giữ những điều cần giấu kín.

Đường đại nhân nói: "Trở về cả đi, ngày mai Hoàng Thượng sẽ hội kiến chúng ta, đừng nói lung tung!"

Đường đại nhân lên tiếng, người khác cũng không dám nói cái gì, ai bảo hắn là quan lớn nhất ở Hàn Châu.

Có điều Đường đại nhân tuy bên ngoài trấn định, nhưng sau khi về đến nhà, lại đi tới đi lui trong phòng, giống như ruồi bọ mất đầu.

Thê tử của hãn, Đường phu nhân lúc mang canh sâm đến, thì thấy trưởng phu như vậy.

"Vì sao lão gia lại sốt ruột như thế?" Đường phu nhân hỏi.

Đường đại nhân nói: "Thánh giá đã tới Hàn Châu rồi, chỉ là đến bây giờ ta cũng chưa thấy mặt Hoàng Thượng. Không biết có phải Hoàng Thượng tức giận ta hay không, mà lời đồn đãi ngấm đều giống nhau, nói là người vẫn chưa tới, cải trang ở nơi khác, quả thực khiến ta lo lắng."

Chuyện bên ngoài này, Đường phu nhân cũng biết một ít, nếu Hoàng Thượng muốn cải trang, thì vì cái gì lại làm vậy, còn không phải muốn điều tra sự tình mà người khác không biết hay sao?

Đường phu nhân nghĩ nghĩ, nói: "Thiếp nghe nói Hoàng Thượng rất sủng ái Võ Quý phi. Lần này đến đây nam tuần, cũng mang Võ Quý phi theo. Không bằng thiếp lấy danh nghĩa của mình, xin diện kiến Quý phi nương nương, chúng ta cũng là nữ tặc nhân gia(*), nếu có thất lễ, cũng không có gì đáng ngại."

(*)Nữ tặc nhân gia: Khuôn phép mà người con gái phải tuân theo để sinh sống ở nhà chồng.

Đường đại nhân nghĩ, nói: "Hôm nay cứ quyết định như vậy. Ngày mai người và gia quyến các quan lại khác cùng nhau đi đi."

Nếu ngày mai Quý phi nương nương không gặp thê tử của mình và phu nhân của các quan khác, như vậy chứng minh Hoàng Thượng rất có thể không đến, mình cũng có thể suy tính nhiều việc!

Ngày hôm sau, Đường phu nhân và vài vị phụ nhân quan lại khác cùng đi vào hành cung, muốn bái kiến Quý phi nương nương.

Chỉ là hiện tại Quý phi nương nương có ở đây hay không còn chưa rõ, tuy nhiên Đường phu nhân vẫn đợi bên ngoài, không hề có ý trở về một chút nào.

Người hầu hạ ở hành cung đành phải truyền ý tứ của Đường phu nhân vào bên trong. Không bao lâu sau, bên trong truyền lời, nói Quý phi nương nương cho mời.

Đường phu nhân nhẹ nhõm thở dài một hơi. Tuy rằng làm như vậy, có chút vô lại, nhưng so với tiền đồ của trượng phu mình, điều này không tính là cái gì. Nếu như chút nữa Quý phi nương nương có trách tội, nàng cũng không có nửa câu oán hận.

Đường phu nhân và đoàn người sau khi tiến vào, đầu đều không dám ngẩng lên, chỉ thấy phía trên có nữ tử mặc cung trang, ngồi ngay ngắn ở ghế chủ thượng, các nàng vội vàng quỳ xuống, thỉnh an Quý phi nương nương.

Bên trên phát ra thanh âm dễ nghe: "Miễn lễ, ban tọa."

Lúc này Đường phu nhân mới dám trộm nhìn thoáng qua Quý phi nương nương phía trên, thấy một mỹ nhân tỏa ra khí chất cao quý, trên mặt nhàn nhạt ý cười.

"Bốn cung mới đến, vốn định tạm nghỉ ngơi một hai ngày mới tái kiến các vị, không nghĩ tới các vị vội vã muốn gặp bốn cung như vậy, không biết có chuyện gì quan trọng hay không?" Lý Già La nói. Trên mặt nàng mang theo chút mệt mỏi, thoạt nhìn giống như không được nghỉ ngơi tốt.

Đường phu nhân trong lòng rơi bộp một cái. Phàm là người trong cung ra đều không dễ đụng đến. Nàng biết rõ mình làm như vậy, sẽ khiến Quý phi tức giận, nhưng vẫn đánh bạo làm liều một phen. Quý phi thấy mình, trong lòng không cao hứng cũng là sự thật.

Chỉ là Đường phu nhân đã nghĩ kỹ đối sách, nói với Quý phi nương nương: "Thần thiếp lỗ mãng, quấy rầy Quý phi nương nương, là đám người thần thiếp biết Quý phi nương nương thiên nhân chi tư(*), gấp không chờ nổi muốn gặp Quý phi nương nương một lần. Hơn nữa đoàn người chúng thần dâng lễ gặp mặt lên Quý phi nương nương, chúc nương nương thanh xuân trường tồn, mưu sự thành công."

(*)Thiên nhân chi tư: người cao quý, khí chất bất phàm như người trên thiên giới.

Những người còn lại cũng phụ họa theo Đường phu nhân, tỏ vẻ sôi nổi, là bởi vì muốn gặp Quý phi thiên nhân chi tư, cho nên hôm nay mới tới đây quấy rầy, hơn nữa cũng mang theo lễ vật tới, dâng lên Quý phi nương nương.

Quý phi nương nương cười nói: "Không cần, ở xa tới chính là khách, tâm ý của các người bốn cung ghi nhận. Vốn dĩ bốn cung muốn sai người đưa chút lễ đến cho các người, nhưng nếu các người tới rồi, chốc lát cung nhân của bốn cung chuẩn bị xong, các vị đều đến lấy đi."

Các phu nhân nghe xong đều cao hứng, có thể được Quý phi nương nương đáp lễ, mặc kệ tốt hay xấu, đều là một niềm vinh hạnh lớn lao. Huống chi, Quý phi nương nương từ trong cung ra, vật phẩm kia tuyệt đối sẽ không tẻ, đến lúc đó nói không chừng có thể trở thành đồ gia truyền.

Lưu lại đồ của Quý phi, sau này đưa cho nữ nhi khi xuất giá, bên nhà trượng phu ai còn dám coi thường?

Cũng vì Hoàng Thượng muốn nam tuần, cho nên mới có cơ hội này. Bằng không đến kinh thành, những người như các nàng, quan chức không cao, phẩm cấp không đủ, muốn thấy được quý nhân trong cung là điều không thể.

Các phu nhân và Quý phi nương nương nói chuyện phiếm về đất đai, khí hậu Hàn Châu một lúc, mãi đến khi cung nhân của Quý phi nương nương dâng trà tiễn khách, những người này mới vui vẻ rời đi, đương nhiên không thể thiếu ban thưởng.

Anh Đào mang vật phẩm mà các phu nhân đưa tới dâng lên cho Lý Già La, Lý Già La nhìn một hai món nổi trội hơn so với số còn lại, rồi cho người thu hồi, "Thong thả xem sau đi. Đi thôi, đến chỗ Hoàng Thượng."

Hoàng Thượng đã thấy những người hộ tống theo thánh giá, cũng biết mấy nhóm giả trang làm bản thân mình ở trên đường bị tập kích.

Hắn muốn cải trang, tất nhiên không phải hoàn toàn không chuẩn bị, hắn cho người tung hỏa mù, đưa người đi thành nhiều hướng khác nhau, trong đó có hai nhóm người bị đánh lén.

Mặc dù có chuẩn bị tâm lý, có điều Hoàng Thượng chung quy vẫn tức giận. Đường đường là đương kim hoàng đế, có người muốn đẩy vào chỗ chết, đương nhiên sẽ không được đặc ý.

Tất nhiên, những tên đánh lén người của hắn không đắc thủ, chỉ là bị bí mật áp giải đến Hàn Châu này.

"Hoàng Thượng, Quý phi nương nương đến." Lưu Vĩnh Toàn bẩm báo nói.

Hoàng Thượng tạm gác chuyện này xuống, ra ngoài thấy Quý phi đã tới, nàng nói: "Hoàng Thượng, vừa rồi thần thiếp đã ban thưởng một chút cho gia quyến Bố chính sứ Đường đại nhân và người nhà các quan lại khác. Đường phu nhân thật là hào phóng rộng rãi, chỉ là muốn gặp thần thiếp, không màng có được diện kiến thần thiếp hay không, vẫn dâng lên thần thiếp chút lễ gặp mặt."

Hoàng Thượng nói: "Chỉ là thử xem trăm có chân chính tới đây hay không thôi. Nàng ban thưởng, cũng là cho bọn họ một liều thuốc an thần, không cần để ý tới."

Lý Già La biết Bồ chính sử Hàn Châu Đường đại nhân có chuyện lớn không ổn, bằng không cũng sẽ không phái phu nhân đến đây thử.

Thật đúng là người thông minh, chỉ là có phần vội vàng.

Lý Già La cũng tùy tiện hỏi chuyện Bồ chính sử, dù sao xem bộ dáng Hoàng Thượng đã có định liệu trước, an toàn của nàng có thể cam đoan.

Tuy rằng cường long trấn áp bọn rắn độc, nhưng nếu bọn rắn độc này đều trong phạm vi quản lý của cường long thì sao?

Từ trước đến nay không phải dùng kịch bản, có không ít quan văn và quan võ, quan văn xảy ra chuyện gì, Hoàng Thượng có thể trực tiếp điều quan võ đến, sau đó quan văn cũng chỉ có thể buông tay chịu trôi.

Đương nhiên, vì để ngừa vạn nhất, Hoàng Thượng vẫn ngầm điều hộ vệ của các châu phủ vùng lân cận đến, đợi đến lúc đó bắt những người này một lần là được.

Đường phu nhân sau khi trở về, nói cho Đường đại nhân nghe chuyện đã nhìn thấy Quý phi nương nương. Đường đại nhân tâm trạng buồn thối một nửa, quay đầu thương lượng sự tình với hạ quan tâm phúc của mình.

Mà Uông phu nhân sau khi trở về, lại nói tiếp chuyện gặp được Quý phi nương nương với Uông đại nhân, "Thật là mỹ nhân khó gặp, trách không được Hoàng Thượng sủng nàng như vậy. Đi đến đâu cũng đều đưa nàng ấy theo, nhìn qua một chút cũng không giống như là người đã sinh hai nhi tử."

Bản thân mình sinh hai đứa nhỏ, vòng eo đều phì sắp gấp đôi, trượng phu đi tìm những nữ nhân tuổi trẻ mỹ mạo. Nếu mình có một nửa tốt như

Quý phi nương nương, không cần phải tức giận mỗi ngày với những tiểu yêu tinh đó.

"Ta nghĩ người mà chúng ta chuẩn bị, Hoàng Thượng nhất định sẽ không vui!" Ôn gia nhân nói.

Hoàng Thượng tới Hàn Châu, bên này khẳng định sẽ chuẩn bị mỹ nhân, có điều không giống lúc ở Nghiên Châu, chuẩn bị oanh oanh liệt liệt, mà là ngầm chuẩn bị. Đến lúc đó khi nào Hoàng Thượng muốn xem ca vũ, liền cho người biểu diễn. Hoàng Thượng trực tiếp coi trọng, thuận lý thành chương, bằng không, ai có thể cưỡng bách Hoàng Thượng thu nhận mỹ nhân kia, đây không phải là tìm chết sao?

Cũng chỉ có bản thân Hoàng Thượng được vui vẻ, lúc này mới có thể khiến nước chảy thành sông.

Cũng đừng nói tiểu thư gia thế lớn thì không thể biểu diễn ca vũ, chỉ cần có thể được Hoàng Thượng yêu thích, biểu diễn ca vũ thì có gì là quá đáng đâu?

Lại nói, không phải tiến cung để làm đương kim Hoàng Hậu, có thể biểu diễn ca múa một chút cũng không có gì. Cùng lắm thì làm thiếp, đều không phải là hầu hạ người khác sao?

Nếu người đến không phải Quý phi mà là một phi tần không được sủng ái khác, thì có thể thông qua người ấy mà tiến cung, rốt cuộc có thể bố trí nhiều người trong cung, thêm nhiều sự giúp đỡ cũng là điều không tồi.

Nhưng người tới lại chính là Quý phi nương nương, bản thân nàng ta rất được sủng ái, có lý nào lại yêu cầu người khác giúp đỡ mình củng cố sủng ái?

Vốn nghĩ Quý phi tuổi cũng không nhỏ, hai mươi tuổi, nên muốn tìm mấy tiểu cô nương trẻ tuổi để hấp dẫn Hoàng Thượng. Nhưng hôm nay gặp

thì mới biết, Quý phi hòa toàn không cần những điều này.

Nếu Quý phi không có sinh hoàng tử thì tốt, đến lúc đó còn có thể lấy hoàng tử làm mối nử. Chỉ là Quý phi đã có hai hoàng tử, còn cần người khác giúp đỡ sinh hoàng tử sao? Cho nên con đường thông qua Quý phi là không thể.

Vương thái hậu lưu lại biệt viện ở Thanh Châu, muốn theo phe Vương thái hậu cũng không được.

Bên Hàn Châu chuẩn bị người, phỏng chừng là vô ích.

Có điều Ôn đại nhân lại nói: "Nam nhân và nữ nhân không giống nhau. Là nam nhân, có ai lại không yêu sắc đẹp? Nam nhân với chuyện mỹ nhân là càng nhiều càng tốt, huống chi người đó lại là Hoàng Thượng? Đưa mỹ nhân tới mà không cần thì không phải người ngốc sao? Cho nên người lo lắng cái gì?"

Ôn phu nhân nghe xong trong lòng có chút trầm xuống, khó trách trượng phu mình hoa tâm như vậy, thì ra trong lòng hằn cho rằng nam nhân là kiểu người như thế này.

Ôn đại nhân mặc kệ thể tử mình có cao hứng hay không, nàng ta có thể có cuộc sống tốt đẹp như hiện tại, còn không phải do trượng phu hằn mang tới hay sao?

Lại nói, hằn dưỡng nữ nhân khác, cũng là xứng đáng số tiền mà hằn bỏ ra, nên hà cớ gì lại không dưỡng? Tóm lại không thể mỗi ngày đối mặt với một bà thím ngày càng già đi, như vậy cả đời này còn có ý nghĩa gì? Có ai không thích tiểu cô nương tươi mới đâu, đây cũng là lẽ thường tình.

Hoàng Thượng tới ba ngày, mới đến xem các quan viên ở Hàn Châu. Sau đó hằn triệu quan viên nhất nhất trình diện, bề ngoài thật sự yên bình, nhưng đến buổi tiệc tối, đội ngũ của Hoàng Thượng từ nơi khác điều tới

đây, vây quanh đám quan viên có liên can, bắt hết lại không có một chút sai sót nào.

Bố chính sử Hàn Châu Đường đại nhân bị nhốt lại, ngay cả cơ hội kêu oan cũng không có.

Hoàng Thượng sai quan viên tra xét sổ sách nha môn Bố chính sử đến, lại có người ngầm làm một bộ sổ sách khác. Hai bộ sổ sách hoàn toàn khác nhau, trong đó số hao hụt gần một trăm vạn lượng bạc.

Một trăm vạn lượng, gần bằng một phần mười quốc khố. Nếu là tham, Đường đại nhân này thật đúng là tham đủ nhiều!

Tiếp theo phái binh vây quanh quý phủ Đường đại nhân, trực tiếp kê biên gia sản!

Đường phu nhân không còn bộ dạng quý phụ nhân lúc trước nữa, đầu bù tóc rối, trông thật thê thảm.

Một Bố chính sử, mới đó đã rơi đài, lúc này quan viên Hàn Châu lòng người đều hoảng sợ, sợ người tiếp theo gặp họa là mình.

Uông đại nhân cuống quýt, hãn cũng bị bắt, thật sự hãn còn không biết mình có tội hay không.

Vì muốn nịnh bợ cấp trên, hãn cung kính dâng cho Đường đại nhân rất nhiều vật phẩm, chỉ là không biết phía bên Đường đại nhân có ghi chép lại hay không, nếu có, vậy hãn xong đời rồi!

Cũng không biết lần này tại sao Hoàng Thượng lại nổi giận như vậy, còn phái binh lính đến đây, quả thực là một chút cũng không muốn buông tha Đường đại nhân!

Lần này Đường đại nhân chết chắc rồi.

Ông phu nhân thật vất vả mới tìm được cơ hội tới thăm trượng phu của mình. Trượng phu và các tiểu quan khác giống nhau, nhốt đơn độc tại một gian nhỏ, không giống nhà tù, nhưng hoàn cảnh cũng không tốt lắm.

"Lão gia, người sao lại như vậy, làm gì cho phải đây, mấy mẫu tử chúng ta về sau biết sống thế nào." Ông phu nhân vừa thấy mặt trượng phu thì khóc.

Ông đại nhân bị âm ỉ làm cho phiền não, vốn dĩ trong lòng không thoải mái, hiện tại thấy phu nhân khóc như vậy, không khác gì khóc tang, liền quát lớn nói: "Lão gia ta còn chưa chết đâu, người gào tang cái gì?"

Ông phu nhân lập tức không khóc nữa. Ông đại nhân thấy gia quyến mình còn có thể tự do đi lại, biết tình hình của hãn cũng không tính nghiêm trọng. Chỉ là hãn không biết tình huống bên ngoài bây giờ như thế nào, vội hỏi phu nhân của mình.

Ông phu nhân nói: "Như thế nào? Lão gia, người còn không biết sao? Đường đại nhân lần này không chỉ mất chức quan, ngay cả tính mệnh cũng khó bảo toàn!"

"Cái gì? Vì cái gì? Đường đại nhân sai phạm cái gì?"

Hãn chỉ biết là hãn và mọi người cùng nhau bồi Hoàng Thượng ăn cơm uống rượu. Dung nhan Hoàng Thượng hãn còn không thấy rõ, biểu diễn ca vũ còn chưa đến lúc cao trào, thoát cái, đã bị một đám quan binh vây quanh, chấp cánh cũng khó chạy thoát.

"Lão gia, người thật không biết, bên ngoài đều lan truyền rằng Đường đại nhân mấy năm nay nhậm chức Bố chính sử đã tham ô không biết bao nhiêu tiền. Nghe nói kê biên tài sản từ nhà bọn họ ra, sắp thành tòa kim sơn (núi vàng), còn có Hộ bộ cho hãn bạc tu sửa đê đập, hãn cũng to gan lớn mật bỏ túi riêng, dùng đất bùn để sửa chữa đê đập. Nếu không đúng thì sao

bị Hoàng Thượng phát hiện, chứng cứ lại vô cùng xác thực như vậy. Lần này mũ cánh chuồn của Đường đại nhân khó giữ, có khi còn bị chém đầu."

Uông đại nhân nghe thấy, trên trán một tầng mồ hôi lạnh, chuyện tham ô này, làm quan không có mấy ai trong sạch. Như hãn, cũng có tham một ít, chỉ là tham lớn giống như Đường đại nhân, hãn không dám. Người có bao nhiêu lá gan lớn, vẫn nên coi trọng mũ cánh chuồn hơn.

"Không thể nào, lần trước chúng ta tặng lễ Đường đại nhân, hãn đều không nhận." Uông đại nhân nói.

"Đó là hãn khinh thường lễ của chúng ta quá ít. Lại nói tiếp, cả nhà Đường đại nhân thật là nguy quân tử. Ngày thường không phải kiểu người tham ô vô lại, ai biết đều là giả dạng, thể hiện mình thực thanh liêm, sau lưng thì lén hành động. Quả thực là, hãn không thu chút bạc lẻ của người, mà là thu bạc của những phú thương, một chút cũng không nường tay. Đã có mấy quý phủ tố giác hãn, lần này xem như hãn xong đời rồi, may mắn chúng ta không có kết thông gia với bọn họ, bằng không lần này cũng sẽ bị liên lụy."

Thứ nữ nhà Đường đại nhân, lúc ấy Uông phu nhân nhìn trúng, đang nghĩ tới có thể cưới về nhà làm con dâu hay không. Tuy là thứ nữ, nhưng là thứ nữ của Bố chính sử, so với nhà mình cũng coi như là môn đăng hộ đối. Chính là khi đó Đường phu nhân nói muốn suy xét thêm, cũng do Đường phu nhân còn đang suy tính nên hiện tại nhà mình mới không có quan hệ gì.

Hiện giờ Đường gia khó giữ được, người khác bỏ đá xuống giếng cũng là chuyện bình thường.

Uông đại nhân thầm nghĩ, ta có thể không ra ngoài được, còn không biết mất bao lâu, hiện tại người cao hứng không phải quá sớm hay sao.

Có điều Uông đại nhân thấy mình cũng không bị thăm vấn, thê tử còn có thể đến đây vấn an, như vậy khẳng định mình sẽ không bỏ mệnh, đây là

trực giác, cũng là phỏng đoán.

Hiện tại nên làm như thế nào? Nếu Đường đại nhân đã như vậy, còn không bằng thuận tiện đập thêm một cước, cũng làm cho mình thoát thân.

Nhưng mà rốt cuộc nên đưa ra chứng cứ có lợi gì, làm Đường đại nhân lập tức không thể trở mình được, còn mình lại có thể thoát thân?

Uông đại nhân lâm vào thâm trầm suy nghĩ.

Phía bên Hoàng Thượng đã cho người đưa chứng cứ đến trước mặt Đường đại nhân, Đường đại nhân trở thành tù nhân, biết chính mình không sống nổi, cũng không giáo biện nói một câu nào.

Chỉ hỏi hã, là ai sai khiến hã phái người ám sát Hoàng Thượng, Đường đại nhân chỉ nói, hã không có ám sát Hoàng Thượng.

Nếu nói tham ô, như vậy chỉ cần tính mạng một mình hã là đủ. Chỉ là thêm tội danh ám sát Hoàng Thượng, như vậy cả nhà hã, còn có chín tộc phỏng chừng đều sẽ không có kết cục tốt, hã sống chết cũng không thừa nhận.

Chỉ hy vọng người bên Thanh Châu có thể nhận được tin tức, cho mình một biện pháp, có thể thu xếp người nhà của mình thật tốt.

Rốt cuộc mạo hiểm làm chuyện này, cũng là cược cả tính mạng.

Chỉ là, bên Thanh Châu một chút tin tức cũng không có, ngược lại xuất hiện một vài tên hạ quan dưới trướng do hã quản lý, đứng ra tố cáo mình.

Đường đại nhân nghe vậy vai khẽ run, nhin không được cười lạnh. Lúc trước mình cao cao tại thượng, những người này làm một bộ mặt nịnh bợ, hiện giờ mình thành tù nhân, bọn họ bỏ đá xuống giếng như vậy, thực tốt,

thật sự rất tốt. Đường đại nhân cũng không khách khí, trực tiếp đem những sổ sách ngầm mà những người này đưa cho mình ra ngoài.

Dù sao, hãn vốn định, những người này nếu có thể vì mình ra mặt nói một chút lời, hãn sẽ không làm tuyệt tình như vậy. Chỉ là những người này lại hận không thể dồn mình vào chỗ chết, như vậy hãn hà tất phải lưu tình, muốn chết thì mọi người cùng chết thôi.

Nếu ta không tốt thì mọi người cũng đừng mong được yên ổn, có điều gì thì tới hoàng tuyên rồi lý luận tiếp.

Bên biệt viện Thanh Châu, Vương thái hậu giận dữ, Thừa Ân Công quỳ gối bên Vương Thái hậu, không dám nói lời nào.

Vương Thái hậu xoa xoa cái trán, nói: "Vì cái gì đại ca người nóng vội như vậy? Lần này phía bên Hoàng đế đã bắt Đường Hữu Niên. Nếu Hoàng thượng mang người thú nhận tội trạng tới, ai gia cũng không giữ được người!"

Thừa Ân Công quỳ xuống nói: "Là thần không phải, thần quá nóng vội, cảm thấy đây là cơ hội tốt ngàn năm có một, cho nên mới sai sử Đường Hữu Niên xuống tay, nào ngờ lại không thực hiện được."

Hoàng Thượng xuất cung, nếu ở bên ngoài xảy ra chuyện, mấy người cùng theo ra ngoài đều không có đường sống. Trương đại nhân thì không cần phải nói, bảo hộ Hoàng Thượng thất bại. Còn có Uy Viễn Hầu thế tử, Lưu Vĩnh Toàn, quan trọng nhất chính là người đã có hai hoàng tử - Quý phi, nàng ta không thể thoái thác tội của mình, như vậy quả thực là diệt cỏ tận gốc.

Chỉ cần Hoàng Thượng bị trọng thương không kịp chữa trị, như vậy thiên hạ này còn không phải là thuộc về gia tộc họ Vương bọn họ?

Quý phi khó tránh thoát được tội, mà hai hoàng tử của nàng ta sẽ vì mẹ đẻ nên không có tư cách bước lên vị trí kia. Đại hoàng tử càng không cần phải đề cập đến, mẫu thân xuất thân từ cung nữ ti tiện thấp hèn, dám cùng Vương gia đấu sao?

Cho nên Ngũ hoàng tử danh chính ngôn thuận trở thành người được chọn duy nhất.

Chính là vì cơ hội này quá khó để nắm bắt được, cho nên Thừa Ân Công cảm thấy không thể lãng phí, cùng với Đường Hữu Niên nội ứng ngoại hợp, muốn bắt được Hoàng Thượng chỉ trong một lần duy nhất.

Biết Hoàng Thượng khẳng định sẽ không theo quy củ đi Hàn Châu, nên hãn mới phái vài nhóm người, có thể từ phương hướng Hàn Châu mà suy đoán truy đuổi theo lộ trình của Hoàng đế.

Cuối cùng thật đúng là gặp mấy đám người, chỉ là kết quả lại không tốt như vậy. Nếu thật sự ám sát thành công, thì thiên hạ hiện tại đã là một cục diện khác, Ngũ hoàng tử có thể trực tiếp đăng cơ ở trong cung.

"Hừ, cơ hội tốt? Hiện tại phải làm sao đây? Nếu Đường Hữu Niên chịu không nổi, trực tiếp khai ra người trong cung là người, người nói xem phải làm như thế nào? Vương gia phải làm sao bây giờ?"

"Thái hậu yên tâm, hãn sẽ không khai ra chúng ta. Cho dù cả nhà hãn đều bị xử trảm, hãn cũng sẽ không nói ra. Bởi vì dù có nói hay không, kết quả cuối cùng hãn đều phải chết, còn nếu như không nói, về sau chúng ta sửa lại cho hãn thành án xử sai. Thái hậu chỉ cần cầu tình một chút cho gia quyến Đường gia thì sẽ ổn thỏa."

"Người nói thật chính xác, nhưng bất luận là vì điều gì đi chăng nữa, khi một người đối diện với sinh tử trước mắt đều sẽ có bản năng mưu cầu đường sống, Đường Hữu Niên hãn cũng không ngoại lệ. Lỡ như hãn khai ra người, người tính như thế nào?"

Thừa Ân Công nói đạo lý: "Thứ nhất, ta thân là cữu cữu của Hoàng Thượng, hà cớ gì muốn sát hại cháu ngoại trai của mình? Nếu không lo cho cháu ngoại trai đang làm hoàng đế của mình thì người cữu cữu như ta có gì tốt đẹp? Trong mắt người ở bên ngoài, Ngũ hoàng tử là do Lâm Trang Phi sinh ra, cùng với Vương gia chúng ta không có bất kì mối quan hệ gì. Ta có ngốc cũng sẽ không hạ bệ cháu ngoại trai của mình xuống ngôi vị để phò tá một người không phải huyết mạch nhà họ Vương như Ngũ hoàng tử lên ngôi Hoàng đế. Thứ hai, Thái hậu nương nương, hiện tại Ngũ hoàng tử là cháu ngoại của Đường Hữu Niên, cho nên hẳn chính là vì ta và Ngũ hoàng tử mà đến chết cũng sẽ không nói ra."

Ngũ hoàng tử kia chính là do nhi tử của mình và nữ nhi của Đường Hữu Niên sinh ra. Tuy rằng Đường Hữu Niên không thừa nhận nữ nhi kia, tuy rằng nữ nhi hẳn ta đã chết, nhưng cháu ngoại chính là cháu ngoại, có muốn thay đổi sự thật cũng không được.

So sánh với việc cháu ngoại hẳn ta về sau có thể lên làm hoàng đế, vì lợi ích chung của mọi người, hẳn ta chịu vinh nhục thì có sá gì?

Đây chính là giao dịch một vốn bốn lời, người chết là không thể tránh được.

Hẳn ta chết, Đường gia suy tàn, thế nhưng Đường gia lại có đứa cháu ngoại trở thành hoàng đế một quốc gia, cho nên vẫn là Đường gia có lời!

Lại nói, hẳn ta dám tranh đua cá chết lười rách sao? Vốn dĩ chuyện này, chính là khi quân diệt tộc, hẳn ta không nói, Vương gia bên này còn có thể tiếp tục giúp đỡ Đường gia, đưa cháu ngoại hẳn ta lên ngôi vị, tốt xấu gì cũng có hy vọng. Bằng không nếu hẳn ta khai ra, Vương gia và Đường gia đều gặp nạn, chính là muốn hy vọng cũng không có!

Cho nên Đường Hữu Niên hẳn ta chỉ có thể giữ bí mật này đến chết, một mình gánh tội thôi.

Vương Thái hậu nghe xong, nói: "Cũng đúng, sự tình tới mức này cũng chỉ có thể chờ đợi. Có điều chỉ một lần duy nhất, tuyệt đối không có lần sau! Về phần Hoàng Thượng, không cần phải nương tay. Ngũ hoàng tử còn nhỏ như vậy, nếu như Hoàng Thượng không còn nữa, cũng không tới lượt Ngũ hoàng tử đăng cơ. Lại nói, đứa con hoàng đế này của ta cũng không còn là tiểu tử như trước kia. Từ chuyện này, người có thể thấy, hắn đã có lòng phòng bị thận trọng nên tuyệt đối không thể lơ là thiếu cảnh giác. Ai gia cũng có thể chờ mấy năm, khi Ngũ hoàng tử lớn tuổi hơn thì sẽ có cách nói để lập nó làm thái tử."

"Vâng, cần tuân theo ý Thái hậu, lần này chúng ta lỗ mãng, về sau sẽ không bao giờ như vậy nữa."

Hắn có thể cam đoan lần này không kéo Vương gia xuống nước, chỉ cho một mình Đường Hữu Niên gánh vác.

Cho nên Thừa Ân Công phải cho Đường Hữu Niên một ít ám hiệu, làm hắn ta ngoan ngoãn một mình chịu hết chuyện này. Dù sao tội danh tham ô cũng là tội chết, hà tất lại liên lụy đến nhiều người khác?

Đúng là bởi vì sợ Hoàng Thượng phát hiện tội danh tham ô của hắn ta, cho nên mới nghĩ tiên hạ thủ vi cường, cái gọi là vì muốn loại trừ tai họa của bản thân mà kéo hoàng đế xuống ngựa, Đường Hữu Niên chính là có dũng khí này.

Cho nên bên này Đường đại nhân và Đường phu nhân cũng hiểu được bản chất sự tình, một mình gánh chịu hết mọi tội lỗi, cũng không có giáo biện, chỉ cầu Hoàng Thượng khai ân, có thể tha cho tính mạng gia quyến hắn, hắn chết cũng không có gì hối tiếc. Bởi vì những việc này đều không liên quan tới bọn người Đường gia, cầu Hoàng Thượng có thể tha cho bọn họ một con đường sống.

Hoàng Thượng bị người ám sát, đây là chuyện lớn cỡ nào. Có điều bởi vì đó là chuyện cơ mật, cũng không được phép công khai, cho nên hẳn là đi theo 'ngự giá' đến Hàn Châu này.

Vì thế Đường đại nhân bị phán chém đầu, không cần áp giải hồi kinh, trực tiếp hành hình ở Hàn Châu. Hoàng Thượng còn tự mình tới đài tử hình, đọc một loạt tội danh của Đường Hữu Niên, phía dưới lê dân bách tính đều dâng trào sục sôi, hô hào muốn giết đại tham quan này.

Bởi vì lúc này, đang là mùa hạ, Giang Nam lại nhiều sông nước, dê đập tu sửa không tốt, một khi vỡ đê, chính là hàng ngàn hàng vạn người chết. Đến lúc đó không biết có bao nhiêu người chạy nạn, bao nhiêu người phải bán thê tử con cái.

Cho nên đối với quan tham ô tiền tu sửa đê đập, lão bách tính đều căm phẫn tới tận xương tủy, hận không thể ăn tươi nuốt sống Đường Hữu Niên!

Hoàng Thượng cũng dán thông cáo, đem toàn bộ tiền mà Đường đại nhân đã bỏ túi riêng dùng hết cho sửa chữa đê đập. Hơn nữa, phái một Bộ chính sử khác tới giám thị, nếu phát hiện hành động tham ô cũng tuyệt không tha thứ, trực tiếp đưa đi chém đầu. Ở các nơi thiết lập "vạn dân rương"(*), mọi người có thể viết thư nặc danh tố cáo tham ô, nếu là thật, tuyệt đối sẽ vì lão bách tính chủ trì công đạo. Nhưng nếu là vu cáo, cũng sẽ truy cứu người chịu trách nhiệm, đây cũng là phòng ngừa có người cố ý quấy rối.

(*) vạn dân rương: hòm thư để dân tố cáo quan xấu hay giải trình khó khăn.

Đường Hữu Niên đầu rơi xuống đất, gia sản Đường gia cũng bị tịch thu, Hoàng Thượng không chém đầu toàn bộ người Đường gia, mà lưu đầy bọn họ ba ngàn dặm. Ba ngàn dặm, có thể còn sống mà đi đến nơi thật không dễ dàng.

Có điều làm như vậy, lão bách tính còn nói Hoàng Thượng quá nhân từ, Đường Hữu Niên tham nhiều tiền, hại nhiều con dân như thế, nghe nói có nơi đê đập đã bị nước phá hủy cuốn trôi, làm chết đuối không ít người, trừng trị một Đường Hữu Niên sao mà đủ?

Không chém thêm mấy người liên quan khác thì làm sao có thể xoa dịu lửa giận mọi người?

Chỉ là Hoàng Thượng đưa ra quyết định dựa theo luật pháp, người khác cũng không dám dị nghị gì.

"Giết hết người thì có ích lợi gì, thay vì phát hỏa còn không bằng bỏ ra nhiều tâm sức một chút, gấp rút sửa chữa đê đập nhanh chóng, hạn chế số người dân gặp tai ương."

Lời này nói rất phải, lão bách tính đều là người thật thà chất phác, vì gia kế, vì sinh tồn, đều sẽ tận lực phối hợp hành động với quan phủ.

Hoàng Thượng còn trừng trị vài quan viên vùng Hàn Châu này, đều có mối liên hệ ngầm sâu xa với Đường Hữu Niên. Vài quan võ dưới trướng đều bị cách chức, một mình Đường Hữu Niên làm sao lại có thể phái người ám sát, không có quan võ trợ giúp là không có khả năng.

Cho nên quan trường Hàn Châu chấn động kịch liệt.

Cũng may thời điểm Hoàng Thượng chuẩn bị đến Hàn Châu, biết quan trường nơi đó sẽ có một số người phải xuống ngựa, nên đã sớm có sự chuẩn bị, bao gồm tân Bố chính sử, sau khi người đứng đầu bị trừng trị liền đi nhậm chức.

Thiên tử tức giận chém người, quan viên mới nhậm chức khẳng định sẽ không ở trước mặt Hoàng thượng giở trò mưu mẹo.

Hoàng Thượng nói với Lý Già La: "Vùng Hàn Châu này, đường thủy, đường bộ đều là tuyến trọng yếu, là đầu mối quan trọng của Đại Sở. Giao thông sông nước cũng phát đạt, thu nhập của quốc khố mỗi năm đều có một phần lớn từ đây. Nếu nơi đây trị thủy không tốt, lòng trăm bất an. Cho nên lần này trăm nam tuần, chủ yếu là đến Hàn Châu, không nghĩ tới nơi này quả nhiên là ngọa hổ tàng long, chuyện ám sát trăm cũng dám làm ra. Nếu không phải trăm có chuẩn bị vẹn toàn, nói không chừng lần này để cho bọn chúng thực hiện được âm mưu."

Lý Già La nói: "Hoàng Thượng hà tất vì người như vậy mà tức giận, bọn họ đúng là lợi hại, nhưng cuối cùng cũng không đấu lại Hoàng Thượng. Thật ra thần thiếp cảm thấy, lần này Hoàng Thượng hành động chu đáo chặt chẽ. Lại còn có người đoán được Hoàng Thượng sẽ cải trang, không nghĩ đến thật sự là có người thân thuộc bên Hoàng Thượng ngầm cấu kết với Đường Hữu Niên, nội ứng ngoại hợp, cùng nhau hành động."

Hoàng Thượng gật gật đầu, nói: "Nàng nói có lý, trăm cũng muốn điều tra vài người thân cận."

Cùng đi theo hãn, lần lượt kể ra có Trương đại nhân, Dương Phấn, Quý phi, Lưu Vĩnh Toàn, những người này sẽ không cho người mật báo. Bởi vì nếu mật báo là người của họ, như vậy những thích khách đó sẽ không phân tán khắp nơi mà sẽ tìm được mình ngay lập tức.

Lớp thì lên kế hoạch, lớp thì sai cấp dưới mật báo, nhất định là người thông thuộc thói quen của mình, mà người như vậy có ai đây?

Hoàng Thượng trầm tư, nếu mình bị ám sát thiệt mạng, như vậy cần phải có người thừa kế mới lên ngôi, nhi tử hiện tại của mình có bốn người.

Cuối cùng, khi mình không còn nữa, ai có khả năng lên kế thừa ngôi vị hoàng đế?

Quý phi vẫn luôn đi theo mình, nếu bản thân mình xảy ra sự cố ngoài ý muốn, như vậy Quý phi cũng không có đường sống, nhất định sẽ bị các triều thần liên hợp chỉ trích, dăng sớ đòi xử tử. Có mẫu thân như thế, Lạc Nhi và Uyên nhi cũng không thể trở thành vua kế nhiệm.

Như vậy còn lại Đại hoàng tử và Ngũ hoàng tử. Đại hoàng tử và Ngũ hoàng tử đều có khả năng. Nếu đám người sau lưng kia muốn tìm một hoàng đế nghe lời, Đại hoàng tử vẫn là lựa chọn tốt nhất, thân phận mẫu thân như không tồn tại, suy tính thật chu đáo chuẩn xác.

Mà nếu là Ngũ hoàng tử, như vậy thì liên quan đến Vương gia.

Vương gia, nếu vì mình thật sự không phải nhi tử do Thái Hậu sinh ra, Vương gia sẽ vì một Ngũ hoàng tử không có cùng huyết thống làm ra chuyện lớn như vậy sao?

Có thể là vậy mà cũng có thể sẽ không. Nhưng chỉ cần tồn tại một khả năng, đều sẽ như cái gai nhọn cắm trong lòng Hoàng Thượng.

"Hoàng Thượng, có lẽ thần thiếp nói cũng không đúng, dù sao thì thần thiếp vẫn là nữ tặc nhân gia, kiến thức có phần hạn hẹp."

Hoàng Thượng nghe xong nói: "Ái phi hà tất tự coi nhẹ mình? Thật ra trẫm cảm thấy ái phi nói rất có đạo lý, hơn nữa trẫm đã ngầm phái người đi tra xét. Có một số việc, hiện tại trẫm không nói với nàng được, chờ thời cơ chín mùi, trẫm có thể tiết lộ một chút cho nàng biết."

Có đôi lúc, Hoàng Thượng xúc động, nghĩ rằng sẽ tiết lộ trước mặt Quý phi chuyện mình có quan hệ huyết thống với Tĩnh phi, không phải nhi tử do Vương thái hậu sinh ra. Nhưng mỗi khi lời đến bên miệng, hẵn lại không nói ra được. Có lẽ đây là chuyện mình khó có thể mở lời, có lẽ trong lòng còn chưa thật sự tin tưởng, có lẽ không nghĩ rằng thêm một người biết chuyện này.

Đại khái, mình chính là đế vương, không nên tin tưởng bất kì kẻ nào, cho dù nữ nhân này đã vì mình sinh hai hoàng tử.

Thực lòng hẳn cũng thật sự thích nàng, nhưng chuyện như vậy, nếu như nói ra sẽ có hậu quả gì?

Nếu hẳn nói Vương thái hậu là mẹ đẻ của mình, có phải bản thân đã lãng mạ mẫu thân ruột thịt hay không, huống hồ đây lại là trước mặt phi tử?

Suy cho cùng người cô đơn chính là hẳn, rất nhiều chuyện, chẳng sợ không tìm được người thổ lộ tâm tư, nhưng chung quy vẫn là muốn tự mình gánh chịu.

Có lẽ nói với Quý phi sẽ tính là nói bí mật trong lòng mình ra, nhưng mà thổ lộ tình cảm cùng với một nữ nhân, chuyện như vậy Hoàng Thượng cảm thấy quá nguy hiểm. Không thể nói được, nếu sau này hẳn hối hận, muốn bảo vệ đến bí mật này đến cùng, nhịn không được sẽ giết Quý phi.

Nhưng hẳn lại không đành lòng đẩy Quý phi vào con đường chết, cho nên không nói thì vẫn tốt hơn.

Trong lòng Hoàng Thượng thật rối rắm, nam nhân không nên vì một nữ nhân mà lo được lo mất, hẳn chính là người ở chỗ cao tất không tránh được gió lạnh.

"Hoàng Thượng còn muốn ở lại Hàn Châu bao lâu?" Lý Già La hỏi, xem tình hình hiện tại, công vụ Hàn Châu cũng sắp kết thúc.

Hoàng Thượng thấy Quý phi tự mình chuyển đổi đề tài, cũng nói theo: "Hàn Châu còn có một vài nơi, trẫm muốn đích thân đi xem cùng ái phi, bằng không có đến Hàn Châu cũng như không, thật uổng phí một chuyến."

Đây mà cũng coi như đến không? Tới Hàn Châu, trường trị nhiều quan viên như vậy mà còn xem như đến không, vậy thế nào mới gọi là không

đến không? Thật muốn toàn bộ quan viên đều xuống ngựa mới cho là không đến không sao?

Những quan viên Hàn Châu đó mà nghe được Hoàng Thượng ngài nói, chỉ sợ cơm đều nuốt không trôi nữa. Ở trong lòng bọn họ, hiện tại Hoàng Thượng không thua kém Diêm La Vương là bao. Nói chém đầu thì chém đầu.

"Chúng ta xuất hành một chuyến, người đi theo hộ tống nhiều tất sẽ kinh động rất nhiều người. Không bằng ở hành cung ngây ngốc mấy ngày, sau đó đến mấy địa điểm nổi tiếng về món ăn vật ở Hàn Châu ăn một lần. Lần này theo Hoàng Thượng ra ngoài, vẫn là thời điểm chúng ta cải trang tương đối tự tại."

Khi đó bên cạnh cũng không nhiều người như vậy, thật sự nàng muốn khi đến nơi nào đó cùng Hoàng Thượng, điều trước tiên phải làm là an bài tuyệt đối cho tốt mọi chuyện. Vừa đi dạo phố, vừa đến chùa miếu, đi những nơi này thì thật sự sẽ gây phiền toái cho dân chúng, thế nên không áp chế trước tình huống thì không được, bằng không thích khách thật sự xuất hiện, ai có thể đảm đương được?

"Ái phi có thể suy nghĩ một chút, chúng ta ở Hàn Châu, cũng có thể cải trang mấy ngày. Chỉ cần không bị người phát hiện thì sẽ ổn thỏa, điểm này trăm có thể cho người khác đóng giả, đến buổi tối trở về biệt viện thì sẽ không có vấn đề gì, cho nên ái phi đừng lo lắng, trăm sẽ an bài tốt."

Tin vui:

Truyện Hậu Cung Kế có 163 chương nên khi Page Lãnh Cung trên Facebook đủ 1630 likes là ta sẽ up full HCK cho các nàng đọc một lèo luôn hehe

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Hoa Si

Edit: Huyền Sung Nghi

Beta: Nguyễn Đức Phi

Hoàng Thượng nói được là làm được, sau khi xử lý xong công vụ ở Hàn Châu, bổ nhiệm lại các vị trí quan viên một lần nữa liền nghỉ lại ở Hàn Châu mấy ngày, chủ yếu là muốn cùng Lý Già La đi dạo hết các thắng cảnh ở Hàn Châu .

Sau đó cho người chuẩn bị cho Lý Già La mấy bộ trang phục mà phụ nhân bình thường hay mặc, mang theo mấy thị vệ thân cận cùng Lý Già La đi đến chùa Hàn Sơn, địa danh rất có tiếng ở Hàn Châu.

Nghe nói chùa Hàn Sơn đã có hơn ngàn năm lịch sử, hương khói cường thịnh, trong chùa có rất nhiều cao tăng đắc đạo, ngoài ra còn có rất nhiều nét mực cổ nhân tiền triều lưu lại.

Hoàng Thượng cùng Lý Già La cải trang thành thường dân, tất nhiên cũng không muốn làm náo động phong cảnh của chùa Hàn Sơn. Buổi sáng sớm, hai người ngồi xe ngựa xuất phát thẳng về hướng đại môn chùa Hàn Sơn. Không biết có phải do vụ án quan trường ở Hàn Châu náo động quá lớn, cho nên chùa Hàn Sơn nghỉ ngút hương khói.

Thời điểm sáng sớm đã có rất nhiều xe ngựa dừng ngay tại chân núi, ngôi chùa này hưng thịnh nhưng thật ra không có một phú hộ nào chuyên môn quyên góp, hầu như là dựa vào khách hành hương.

Bên ngoài chùa Hàn Sơn còn có một con đường đầy những cửa tiệm nhỏ với các món ăn vặt.

Tuy rằng Phật môn là nơi thanh tịnh, nhưng có rất nhiều khách lui tới hành hương, cũng yêu cầu chút thức ăn, có người ăn không quen thức ăn chay của chùa Hàn Sơn sẽ đến tiểu quán này tìm chút thức ăn vặt, nhưng có một số người nhà giàu lại không thích loại thức ăn vặt này, cho rằng chúng không sạch sẽ.

Hoặc là những món ăn này quá tầm thường, chùa Hàn Sơn trừ bỏ có lịch sử lâu đời, còn có một điểm cũng tương đối nổi danh đó là thức ăn chay của chùa. Nghe nói thức ăn chay do nhóm sư phó khi Hàn Sơn còn là miếu, chưa lên chùa, trải qua ngàn năm truyền thừa cho đến nay, ở địa phương khác đều không có.

Một bàn thức ăn chay thượng đẳng tốn mất hai mươi lượng bạc, có nhiều khách hành hương không có cơ hội được dùng đến. Hai mươi lượng bạc nếu đối với lão bách tính bình thường có thể dùng được bốn năm năm, ai sẽ tình nguyện dùng hai mươi lượng bạc đổi lấy một bữa ăn chay mà không có chút thịt đây?

Thức ăn chay ở chùa Hàn Sơn nổi tiếng chỉ có người có tiền mới có thể ăn nổi, nhưng lại càng nổi tiếng vì rất ít người có thể được thưởng dụng.

Ngoài ra muốn dùng bữa ăn chay của chùa Hàn Sơn còn phải báo trước, bởi nguyên liệu và công thức nấu ăn là do các tăng nhân trên núi nắm, nếu không báo trước sẽ không có để dùng ngay.

Vì nguyên nhân này cho nên người có thể thưởng thức được bữa ăn chay của chùa Hàn Sơn là không hề dễ dàng.

" Nếu nói như vậy, chúng ta xuất phát đến chùa bất ngờ như vậy, làm sao có thể thưởng thức được món ăn của chùa đây?" Lý Già La hỏi Hoàng Thượng.

" Trẫm đã cho người đến chùa báo trước, yên tâm, sẽ không để chúng ta thiệt thòi. Nghe nói nước suối ở chùa Hàn Sơn còn có tác dụng kéo dài tuổi thọ, các tăng nhân ở chùa đều sống rất lâu, trẫm cùng ái phi cũng có thể dùng nước suối này pha trà thưởng thức". Phàm đã là chùa nổi tiếng, luôn sẽ có một hai điểm khác biệt, hoặc sẽ là truyền thừa từ đời trước, điểm nổi bật của chùa Hàn Sơn là thức ăn chay và nước suối.

Chùa Hàn sơn nằm ở giữa sườn núi, muốn đến chùa phải đi từ chân núi lên, ở ngay cửa ở chân núi có người nhận nâng người bằng cáng tre, chỉ cần mỗi người bỏ ra hai mươi văn tiền đều có thể nâng lên đến chùa ở giữa sườn núi.

Người nhận nâng cáng tre này đều là những lão bách tính sống phụ cận Hàn Châu.

Một ngày nâng mười mấy người lên núi cũng có thể kiếm được bốn mươi, năm mươi văn tiền, ở vùng này cũng coi là thu nhập khá giả.

Nhưng hôm nay Hoàng Thượng cùng Lý Già La hứng thú tăng cao, liền không cần ngồi cáng tre, tự mình leo lên đến sườn núi.

Hoàng Thượng lo lắng Lý Già La không leo nổi, nàng dù sao cũng là nữ nhân, cho nên còn thuê thêm một người nâng cáng tre trống đi phía sau, phòng khi nàng mệt, nhưng này là Hoàng Thượng xem thường Lý Già La, Lý Già La dọc theo đường đi tuy rằng có đổ một ít mồ hôi, nhưng lại hoàn toàn không thấy mệt.

Hoàng Thượng thầm nghĩ, thân thể ái phi không tồi, khó trách có thể sinh cho mình hai tiểu hoàng nhi khỏe mạnh đáng yêu.

Đi được nửa đường, Lý Già La cùng Hoàng Thượng dừng lại ghé chân cùng vài nhà khác, trong đó cũng có nhà dùng cáng tre, hình như cáng bị hỏng đang chờ sửa lại.

Hai bên ven đường trồng cây tùng buông bóng mát, có mấy bà tử ngồi vây quanh tiểu thư cùng thái thái của chính mình.

Thoạt nhìn trang phục đều không bình thường, Lý Già La nhìn ra những người này đều là người có bối cảnh không tồi.

Hôm nay Lý Già La không có mang mũ rèm, trang phục cũng bình thường, cho nên những người này nhìn thấy Lý Già La cùng Hoàng Thượng đi qua cũng không quá chú ý nhưng lại chú ý đến mấy gia đình thân thể khỏe mạnh theo hầu bên người Lý Già La và Hoàng Thượng, liền có một người có bộ dáng như quản gia tiến đến chặn đường họ.

"Phiền các vị giúp đỡ, thái thái cùng tiểu thư nhà ta muốn lên chùa Hàn Sơn, mặt trời đã lên cao, mà người nâng cáng lại vừa bị thương, các người xem có thể giúp nâng thái thái và tiểu thư nhà ta lên chùa hay không? Giá cả có thể thương lượng. Tiền không thành vấn đề."

Lại dám bảo đại nội thị vệ như bọn hăn nâng cáng tre, quả thật lá gan đủ lớn, đại nội thị vệ như hăn phẩm cấp cũng ít nhất là ngũ phẩm, phẩm cấp còn cao hơn quan Huyện. Tuy có thể bỏ qua bởi vì họ không biết, nhưng vậy tay một cái liền đứng ra chặn đường, thật không lễ phép.

Chẳng qua nhìn bọn hăn mặc trang phục bình thường, nên mới dám đi đến đưa ra yêu cầu.

Dương Phấn nói: "Chúng ta không có thời gian, các người có thể cho người xuống chân núi gọi thêm người khác lên nâng cáng tre, như thế cũng không làm chậm trễ chuyện lên chùa".

Cái người mang bộ dáng quản gia này trực tiếp cho người đi xuống kêu thêm mấy người khác lên nâng cáng, không phải tốt hơn sao? Kêu người nâng cáng khác cũng chỉ mất có hai mươi văn tiền, cần gì một hai phải là bọn họ nâng? Lại nói, bọn họ sẽ bằng lòng sao?

Đại nội thị vệ sau khi nghe quản gia nói như vậy, đã sớm nghiêng rằng chịu đựng, nếu không phải Hoàng Thượng không nói gì, bọn họ đã sớm ra tay. Bây giờ Hàn Châu còn có người ngu ngốc như vậy? Không có bị oai phong của Hoàng Thượng dọa sợ?

" Cho các người nâng chúng ta đã là vinh hạnh cho các người, các người còn ở đó từ chối, có phải đã chê sống quá lâu?". Một thanh âm thực sắc nhọn từ trong đáp người kia truyền đến, nghe ra là thanh âm của một cô nương. Chỉ là khi nghe đến lời cô nương này, lại làm ấn tượng trong người khác giảm đi vài phần.

Cô nương kia sau khi nói xong liền bước ra trong đám người đi về phía này, đứng trước mặt Hoàng Thượng cùng Lý Già La, liếc mắt nhìn Hoàng Thượng một cái, trên mặt thoáng có chút hồng, nhưng vẫn không quên nghiêng mắt đối Dương Phấn nói: " Chủ tử các người còn chưa có lên tiếng, các người là một lũ nô tài, sao lại giám lãm lời?"

Dương Phấn tuy rằng là thuộc hạ của Hoàng Thượng, nhưng nghe một cô nương nói như thế hăn cũng không có tức giận. Chỉ là hôm nay Lưu Vĩnh Toàn cũng không có theo tới, hăn không ra mặt cũng không tốt.

Hoàng Thượng liếc cũng không hề liếc mắt nhìn nàng ta, cô nương thấy nam tử anh tuấn như vậy lại không liếc nhìn mình một cái đâm ra bức bối, nếu so về dung mạo nàng vẫn rất là tự tin.

Nàng ta năm nay tầm mười lăm mười sáu tuổi, mặt trái xoan, mắt hoa đào, tư thái thướt tha, chỉ là xương gò má hơi cao, nhìn có chút khắc nghiệt.

Lý Già La thấy Hoàng Thượng không nói lời nào, cũng phải, hăn là một đại nam nhân, sao có thể cùng một cô nương nhiều lời? Vì thế liền nói: " Cô nương, trên đường gặp được nhau chính là duyên phận, gia đình nhà ta đều có công vụ trong người cho nên không thể nâng các người lên chùa, cũng may chân núi cách nơi đây không xa, thỉnh quý quản gia trực tiếp đi

xuống, kêu mấy người nâng cáng tre khác cũng không chậm trễ thời gian. Cô nương, nếu không còn chuyện gì khác, chúng ta phải tiếp tục, thỉnh cô nương nhường đường.

Cô nương kia nhìn người nói là một phụ nhân, khoảng mười bảy mười tám tuổi, thế nhưng lại là phụ nhân, bộ dáng nhìn cũng được, chính là sao có thể cùng so sánh cùng với mình? Trong suy nghĩ của vị cô nương này thì ở Hàn Châu không một ai có thể đẹp hơn nàng. Nghe nói Hàn Châu bên này, Hoàn Thượng còn chưa có rời đi, nếu Hoàn Thượng nhìn thấy mình khẳng định cũng sẽ bị mê hoặc.

(Beta: wtf? :D)

Nhưng nam tử này lại có bộ dạng anh tuấn, có khí chất. Chỉ là phụ nhân đứng bên cạnh lại có chút chướng mắt, một chút cũng không xứng với vị công tử này.

Cô nương thấy Lý Già La nói như vậy, liền nói: " Chính người cũng nói, gặp gỡ đây chính là duyên phận,, như vậy chúng ta mời gia đình của các người nâng cáng tre cho cũng ta cũng là một loại duyên phận, cũng không phải là không trả tiền cho các người, sao lại phải nhỏ mọn như vậy? Chẳng lẽ các người không biết chúng ta là nhà nào?"

Này chính là ba phần vô lễ, Lý Già La vui vẻ đáp lễ, Dương Phấn liền tiến lên nói:" Chớ có vô lễ!" Nếu không phải chủ tử không nói gì, thật đúng là muốn nổi giận, bắt cô nương này lại.

Cô nương lập tức vỗ tay một cái, vừa rồi nhóm bà tử còn vây xung quanh cô nương cùng thái thái kia lập tức tiến lại đây, cô nương liền nói:" Thế nào, còn muốn đánh người? Cũng không nhìn xem ở Hàn Châu này, còn có người nào lại dám vô lễ với chúng ta như vậy? Không muốn sống nữa phải không?"

Lý Già La nói: " Ở Hàn Châu này, theo ta biết hiện tại có Hoàng Thượng nghỉ tại hành cung, chẳng lẽ người còn lớn hơn so với Hoàng Thượng? Người trong Hoàng Gia cũng chưa dám nói như vậy, các người rốt cuộc là ai?"

Cô nương kia nói: " Hoàng Thượng đương nhiên là lớn nhất, nhưng các người chẳng lẽ không nghe nói, Hoàng Thượng sủng ái nhất chính là Võ Quý phi, Võ Quý phi cùng Hoàng Thượng một khắc cũng không có rời nhau sao? Ngay cả đi nam tuần cũng mang theo quý phi nương nương".

Lý Già La trầm nghĩ, việc này nàng như thế nào lại không biết? Nàng đứng chỗ này chính là Quý phi, cô nương này còn ở đó nói bừa cái gì? Nhưng lại nghĩ, cô nương này chẳng lẽ cùng chính mình có quan hệ? Không có khả năng, nàng không có người thân nào.

Hoàng Thượng nhưng lại tỏ ra có hứng thú.

Dương Phân nói: " Chuyện của Hoàng Thượng cùng Quý phi là chuyện các người có thể nói?"

" Người chỉ là một hạ nhân lại dám nói trước chủ tử, nếu là gia đình nhà ta, đã sớm bị vả miệng! Hôm nay bốn cô nương liền thay chủ tử người giáo huấn người một chút".

Cô nương nói xong liền ra lệnh cho gia đình của mình tiến đến bắt giữ Dương Phấn, Dương Phấn tức giận đến không nén được, những thị vệ bên cạnh cũng muốn xuất thủ. Nha đầu này sao lại có thể vô lễ như thế? Như thế nào cũng phải bắt nàng lại!

Lý Già La nói: "Chớ có làm càn! Các người là ai? Sao lại có thể vô pháp vô thiên, chúng ta đi ngang qua đây, các người muốn người giúp đỡ, cũng là nên phải khách khí cầu xin, người ta không đồng ý, các người còn muốn cưỡng ép người ta đáp ứng? Ta thật là muốn xem, nơi này còn có vương pháp hay không, Hoàng Thượng còn nghỉ tại Hàn Châu, các người lại dám

vô pháp vô thiên như vậy, ta thật muốn mở to mắt xem ai lại lớn gan như thế."

Cô nương kia nói: "Tốt, nếu các người không sợ, ta đây không không sợ nói thật cho các người biết! Ta chính là họ hàng của Võ Quý phi! Các người nếu là không nâng cánh cho chúng ta, chúng ta sẽ cáo trạng lên Võ Quý phi, cho các người ăn đủ thiệt thòi!"

Họ hàng của Võ gia? Lý Già La cố nhin cười, thật là kỳ quái, trước kia dựa vào tên tuổi nhà họ Vương tác oai tác quái, hiện tại thế nhưng có người lợi dụng tên tuổi của mình.

" Nói hươu nói vượn! Nhà mẹ đẻ Võ Quý phi mấy thế hệ đều là đơn truyền, làm sao có thể có họ hàng? Các người dám phỉ báng Quý phi, thật là to gan lớn mật!" Anh Đào nhin không được lên tiếng, những người này làm trò trước mặt Hoàng Thượng, bôi nhọ Quý phi, thật là đáng giận. Nếu Hoàng Thượng nghe xong chán ghét, thế không phải là làm hại nương nương sao?

Lý Già La lại muốn nghe các nàng nói: "Phải không? Họ hàng của Võ Quý phi? Các người thật là họ hàng của Võ Quý phi? Vậy các người đã có gặp qua Võ Quý phi chưa? Biết mặt mũi Quý Phi như thế nào không?" Rõ ràng mình đứng trước mặt các nàng lại không nhận ra, còn nói là họ hàng của mình.

" Tất nhiên là đã gặp qua, nhưng là trước khi Võ Quý phi vào cung, ta gặp được ở quê của nàng, khi đó chúng ta liền biết Võ Quý phi có phúc khí hơn người, hiện tại thì nhìn xem, còn không phải như thế sao?". Nói như vậy thì chính là nghe lời truyền miệng của người khác về chuyện của Võ Quý phi.

Lý Già La gật gật đầu với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng ra hiệu bằng mắt với Dương Phấn, sau cũng không nhiều lời vô ích cùng đám người này,

ra lệnh cho hai đại nội thì về ở lại ngăn cản đám người kia, cùng Lý Già La leo lên chùa Hàn Sơn ở sườn núi.

Đương nhiên Hoàng thượng muốn điều tra rõ lai lịch của đám người này, cái gì là họ hàng của Võ Quý phi, ngay cả Võ Quý phi đứng trước mặt còn không nhận ra lại dám nói là đã gặp qua Võ Quý phi, quả thật là quá tùy tiện, sỉ nhục người khác, huống chi, đám người này xem cũng không phải là người giàu có.

Lý Già La cùng Hoàng thượng lên đến Chùa Hàn Sơn, sau khi thắp hương thì đi dạo xung quanh, Lý Già La nói: " Lão gia, người nói việc xảy ra ngày hôm nay là do ai sắp xếp? Sao thiếp lại có nhiều họ hàng như vậy mà chính bản thân thiếp cũng không rõ".

" Đợi một chút sẽ có đáp án, phu nhân không cần lo lắng, dù có là họ hàng của Võ gia ta cũng biết phu nhân cùng đám người kia không giống nhau."

Mấy hôm nay trong khi Hoàng Thượng vẫn luôn xử lý chính sự, Lý Già La ở lại hành cung. Hoàng Thượng đã ra lệnh không cho bất kỳ ai gặp mặt Quý Phi, sợ có người sẽ gặp Quý Phi cầu tình, làm phiền đến Quý Phi, cho nên đến cả bóng dáng của các phu nhân khác cũng không có qua lại, Lý Già La ở tại hàng cung tự phổ nhạc đánh đàn giải sầu, căn bản là không biết ở Hàn Châu còn có họ hàng.

Dương Phấn nhanh chóng an bài người đi tra rõ lai lịch của đám người này, thì ra bọn họ đúng là họ Võ, mà cũng chính là họ Võ, nên sau khi biết Võ Quý phi cũng họ Võ liền tự nhận người thân, nói mình là họ hàng của Võ Quý phi.

Tra ra gia phả chín mươi năm về trước đúng là cùng tổ tiên với Võ Quý Phi, cho nên liền khẳng định có thân thích.

Còn nghĩ có thể dựa vào mối quan hệ này qua lại với Võ Quý phi, đến lúc đó thăng chức không phải là chuyện khó.

Huống chi, lão gia nhà họ Võ còn khỏe mạnh, Võ gia ở Kinh thành còn chưa có người nối dõi, nếu có thể cùng nhà mẹ Võ Quý phi lập nên mối quan hệ, dựa qua người thừa kế, đến lúc đó chẳng phải mọi chuyện đều thuận buồm xuôi gió?

Võ Quý phi chính là có hai hoàng tử, chỉ cần có một người trở thành Thái tử, như thế bọn họ còn có gì lo lắng?

Hơn nữa, Võ gia còn tính toán nhờ Quý Phi tiến cử mấy cô nương trong nhà họ, dựa vào Võ Quý phi mà tranh sủng.

Lý Già La nghe xong, không biết tâm trạng như thế nào, đối Hoàng Thượng nói: "Quan hệ họ hàng năm đời cũng tính ra thật xa, nếu theo cách nói của họ, thì cả thiên hạ đều có quan hệ họ hàng. Thật không biết nên nói cái gì, cũng không biết từ đâu xuất hiện lại có thể gian xảo như thế. Chúng ta đến chùa Hàn Sơn bọn họ liền ở nơi này đợi chúng ta, nhưng xem ra họ không nhận ra chúng ta, nếu thật sự nhận ra chúng ta lại có thể biểu hiện tự nhiên như vậy, quả thật là diễn quá giống".

Đối với người bình thường khi biết người đối diện là Hoàng Thượng, nếu là diễn kịch, thì tâm tình cũng không thể nào bình tĩnh, Lý Già La tự nhận mình là người quan sát tỉ mỉ, nhưng thật sự không nhìn ra mấy người kia diễn kịch, nói như vậy, mấy người này căn bản không biết bọn họ. Nhưng mà chẳng lẽ tất cả mọi chuyện diễn ra đều là trùng hợp? Lý Già La có chút không tin.

Hoàng Thượng nói: "Việc này trầm đã cho người đi điều tra, ái phi không cần lo lắng. Chúng ta đã đến chùa Hàn Sơn, cũng không cần vì thế mà tức giận, ái phi nên đi theo trầm, chúng ta cùng nhau thưởng thức trà Hàn Sơn".

Bên này Hoàng Thượng cùng Quý Phi có nửa ngày thanh nhàn ở chùa Hàn Sơn, thì bên kia người Võ gia tự nhận họ hàng với Quý phi bị chặn ở phía sau, căn bản không thể đi qua được, hai thị vệ được lệnh ngăn lại không hề nhúc nhích, các nàng đã không qua được sao có thể đuổi theo.

Sắc trời đã không còn sớm, cô nương xinh đẹp kia liền nói:" Ta nghĩ lúc này lên chùa Hàn Sơn cũng không có tác dụng, hôm nay Hoàng Thượng và Quý phi căn bản sẽ không lên chùa. Là ai đã nói Hoàng Thượng cùng Quý Phi hôm nay nhất định sẽ đến chùa Hàn Sơn? Không phải là gạt chúng ta sao? Tay không trở về, còn ăn một tức. Đi thôi!"

Những người Võ gia khác nghe xong cũng cảm thấy đúng, bọn họ cũng chỉ biết Hoàng Thượng cùng Quý Phi dừng tại Hàn Châu, chùa Hàn Sơn lại là một địa danh nổi tiếng của Hàn Châu, họ mỗi ngày ở nơi này chờ liền sẽ có một ngày gặp được Hoàng Thượng cùng Quý phi.

Bởi vì họ không thể vào Hành cung, cho nên chỉ có biện pháp này.

Ai biết chờ mỗi ngày vẫn chưa gặp được Hoàng Thượng, nếu cứ tiếp tục chờ, Hoàng Thượng cùng Quý Phi sẽ rời Hàn Châu.

Võ Mai Nương không muốn lãng phí dung mạo như hoa như nguyệt của mình. nhưng cứ chờ như vậy cũng không phải là biện pháp.

Hôm nay đang chờ đến cả bụng tức giận, cổ kiệu cũng bị hỏng, liền thấy nhóm người này lên núi, vừa lúc muốn xả giận, nhưng cái chính là phụ nhân kia dung mạo không tồi, Võ Mai Nương không thoải mái nên mới kêu quản gia nói như vậy.

Mà người Võ gia vì nhìn thấy Võ Mai Nương xinh đẹp, rất có khả năng sẽ chiếm ưu thế, cho nên mới ngoan ngoãn nghe lời với nàng.

Chỉ là hôm nay lại là công dã tràng, không còn cách nào khác, chỉ có thể đi về trước rồi tính tiếp.

Không ngờ khi những người này trở về liền phát hiện nam nhân trong nhà đều bị bắt, dọa cho đám người Võ Mai Nương sợ hãi, người Võ gia ở Hàn Châu chỉ là gia đình trung đẳng, mặc dù có chút tiền, nhưng lại không có ai làm quan.

Có thể nói là thương gia, cho nên mới liều mạng tìm gia phả cố gắng lập mối quan hệ với Võ Quý phi, gia chủ Võ gia tin rằng có tiền có thể sai khiến ma quỷ, cảm thấy không ai không yêu tiền tài, nếu có thể làm cho Võ Quý phi biết có một môn hộ thân thích có thể duy trì tài lực cho nàng, đến lúc đó chắc chắn nàng sẽ không bỏ qua chuyện tốt như thế.

Về phương diện khác, cũng cho người chờ, không ngờ Võ Mai Nương cũng biết, lại không thể chờ lâu cuối cùng tự mình đi đến chỗ đó chờ.

Nhưng chính là chờ khi bọn hãn quay trở về, nam nhân trong nhà lại bị bắt đi.

Võ Mai Nương hỏi: "Rốt cuộc vì lý do gì lại bắt phụ thân cùng bọn họ đi". Rõ ràng đang tốt lành, lại không có làm chuyện gì phạm pháp.

Quản gia muốn nói lại thôi, thấy Võ Mai Nương hỏi, liền nói:" Khi quan binh đến nói Võ gia chúng ta loạn nhận hoàng thân quốc thích, cho nên liền bắt lão gia cùng bọn họ đi".

Loạn nhận hoàng thân quốc thích? Bọn người Võ Mai Nương bị dọa, bọn họ chính là nhận cùng họ với Võ Quý phi, nếu có tội, vậy cũng chính là vì chuyện này.

Võ Mai Nương nói:" Không có đem gia phả cho bọn họ xem sao, chúng ta cùng Võ Quý Phi có cùng tổ tông, tại sao lại như vậy?"

Quản gia kia lại nói: "Các lão gia có lấy cho họ xem, nhưng quan binh lại nói quan hệ năm đời đã không còn là thân thích, huống chi chúng ta đã cách mười thế hệ , còn loạn nhận thân thích, là bại hoại thanh danh của Quý

Phi nương nương, nếu không trừng trị tốt, ai đều có thể loạn nhận thân thích, ai cũng có thể trở thành hoàng thân quốc thíchm".

Sao lại ra thế này? Tại sao có thể như vậy, không phải là sau khi Quý phi biết, sẽ vui mừng vì có thêm một nhà mẹ đẻ hỗ trợ sao?

Nhưng sao không phải như thế, ngược lại còn bắt người đi?

Võ Mai Nương cùng vài người nghĩ không ra tại sao các vị lão gia đều bị bắt đi.

Võ Mai Nương đột nhiên nhớ người hôm nay gặp ở chùa Hàn Sơn, hai người kia sẽ không phải là Hoàng Thượng cùng Quý phi chứ, nếu không, hai gia đình sao có thể ngăn cản bọn họ? Như vậy, như vậy, người kia chính là Hoàng Thượng? Hoàng Thượng thật đúng là anh tuấn, Võ Mai Nương đỏ mặt, hôm nay Hoàng Thượng đã nhìn đến ta.

A, vậy người bên cạnh nói chuyện cùng mình chính là Võ Quý phi? Nhưng lại không nhìn ra bộ dáng xinh đẹp của Võ Quý phi, nếu người như thế còn được sủng ái, nàng xinh đẹp như thế còn không sủng quan hậu cung?

Nếu mình có cơ hội tiến cung, tuyệt đối sẽ càng tốt hơn so với Võ quý phi.

" Mai Nương, người đang suy nghĩ cái gì, sao lại còn tự cười? Phụ thân người bị bắt đi rồi". Kế mẫu của Võ Mai Nương thật không vui, lão gia gặp chuyện không may thân là nữ nhi còn có thể vui vẻ như vậy?

Võ Mai Nương nói với kế mẫu:" Mẫu thân, hôm nay chúng ta đã gặp được Hoàng Thương."

Mai Nương có phải điên rồi không, sao bọn họ có thể gặp được Hoàng Thương? Tuy rằng bọn họ ngồi chờ như thế rất buồn cười, nhưng cũng

không phải là trở thành ngọc luôn rồi chứ.

" Là thật sự, mẫu thân người suy nghĩ kỹ một chút, hôm nay người chúng ta gặp trên đường, có phải diện mạo không tầm thường?"

" Phu nhân kia đúng thật là xinh đẹp". Kế mẫu Võ Mai Nương vội im lặng, bởi vì Võ Mai Nương không thích người khác khen cô nương khác xinh đẹp trước mặt mình, mà Võ Mai Nương từ nhỏ đến lớn rất được lão gia yêu thương, cho nên trong mắt nàng nàng chính là người đẹp nhất thiên hạ, không ai có thể so sánh được với nàng. Nhưng kế mẫu Võ Mai Nương thật cảm thấy phu nhân gặp được hôm nay so với Võ Mai Nương xinh đẹp hơn, nếu không phải vì Võ Mai Nương vô cớ gây rối, nàng còn muốn cùng với vị phu nhân ấy kết giao.

Đặt biệt Võ Mai Nương lại còn nhìn đến bộ dáng của trượng phu nhà người ta, thật sự là mất mặt, nhưng nàng chỉ là kế mẫu, không thể đụng đến tâm can bảo bối của lão gia, sẽ bị người quở trách.

Võ Mai Nương tuy rằng không thích kế mẫu khen người khác trước mặt mình, nhưng hôm nay gặp được Hoàng Thượng lại khiến nàng quá đổi vui mừng.

" Hôm nay hai người mà chúng ta gặp rất có thể là Hoàng Thượng cùng Quý phi, chúng ta gặp được Hoàng Thượng, Hoàng Thượng còn cười với ta, ta liền biết, Hoàng Thượng nhìn thấy ta không có khả năng sẽ không thích ta, chờ xem, phụ thân cùng mấy vị thúc thúc sẽ không có chuyện gì".

Võ Mai Nương cảm thấy, hôm nay Hoàng Thượng nhìn thấy mình, còn cười với mình, khẳng định sẽ triệu mình đến hành cung. Chỉ cần được Hoàng Thượng yêu thích, chuyện thả phụ thân còn không phải chỉ là một câu nói?

Đến lúc đó, Võ Quý phi tính là cái gì? Xách giày cho mình còn không xứng!

Kế mẫu Võ Mai Nương giật mình, kể nữ sao lại nghĩ như thế? Nàng thật sự cho rằng là không có gì không thể làm được, nam nhân thấy nàng một lần liền thần hồn điên đảo, sau đó nàng muốn làm gì thì làm? Đây không phải là điên rồi sao?

Nàng lúc nào thì nhìn thấy Hoàng Thượng cười với nàng? Nếu Hoàng Thượng có cười với nàng thì sẽ không bắt người nhà của nàng đi rồi.

Đầu óc nàng có phải có vấn đề rồi hay không, vậy mà vẫn tin vào lời người khác nịnh hót, không nhìn ra được?

" Mai Nương, phụ thân người đã bị bắt đi, khẳng định Hoàng Thượng đã nổi giận, chúng ta vẫn là nên suy nghĩ biện pháp để cứu phụ thân của người ra ngoài"

Tuy rằng lão gia cưng chiều Võ Mai Nương, nhưng tốt xấu gì cũng là trượng phu của mình, không thể trơ mắt nhìn hãm hại tù tội.

" Mẫu thân không cần đi đâu, chờ Hoàng Thượng triệu ta vào hành cung, phụ thân liền bình an. Hiện tại Hoàng Thượng vẫn còn đang ở chùa Hàn Sơn, còn chưa kịp trở về, phụ thân ta bị bắt chắc chắn do Võ Quý phi giở trò, hôm nay nàng nhìn thấy trong mắt Hoàng Thượng chỉ có ta nên trong lòng không thoải mái, muốn bắt phụ thân ta để trả thù ta. Chờ Hoàng Thượng khi trở về biết được nhất định sẽ trừng phạt nàng." Võ Mai Nương tự tin nói.

Kế mẫu Võ Mai Thương đau đầu đến không chịu được, nàng thật sự sai rồi, nàng không nên nghe theo lão gia chiều hư kể nữ, dường như ta thành người tự cho mình là đúng. Người cho rằng người là ai, người là nữ nhi của Ngọc Hoàng đại đế chắc, Hoàng Thượng sẽ vì hạ người như người mà trở mặt không cần Võ Quý Phi chắc?

Thật là ngu xuẩn! Tất cả đều ngu xuẩn mới nghe lời của Võ Mai Nương. Kế Mẫu của Võ Mai Nương muốn ra ngoài tìm cách cứu lão gia ra, nhưng

đều bị Võ Mai Nương ngăn cản, bởi vì Võ Mai Nương rất tự tin, chỉ cần cho đến buổi tối khi Hoàng Thượng trở về triều nàng đến hành cung, sau đó mọi chuyện sẽ được giải quyết dễ dàng. Vì để chứng minh lời mình nói là đúng, cho nên nàng không thể để kế mấu chạy ra ngoài làm hỏng kế hoạch của nàng, đến lúc đấy phụ thân được thả ra, kế mấu lại tự nhận là công lao của mình.

Cho nên Võ gia từ trên xuống dưới đều mong chờ người đến triều đại tiểu thư đến hành cung, tốt hơn tiến cung trở thành nương nương, sau đó lão gia có thể bình an. Tất cả mọi người Võ gia đều mù quáng theo sự tự tin của Võ Mai Nương, cũng do thường ngày lão gia nuông chiều Võ Mai Nương quá mức, chỉ cần Võ Mai Nương muốn chuyện gì, phụ thân nàng liền tìm cách thỏa mãn nàng, lần này cũng không ngoại lệ.

Nhưng chờ mãi cũng không có người từ hành cung đến tuyên triệu Võ Mai Nương.

Võ Mai Nương không thể tin được, còn nghĩ cách đi vào hành cung gây ồn ào, kế mấu của Võ Mai Nương lập tức ngăn nàng lại, vào lúc này không thể cho nàng làm loạn, bằng không tất cả mọi người đều không còn đường sống.

" Chắc chắn là do Võ Quý phi giở trò, chính nàng làm cho Hoàng Thượng không triệu ta vào hành cung. Ta nhất định phải cho nàng biết sự lợi hại của ta!" Võ Mai Nương hét to.

Võ Tư Nương đường muội của Võ Mai Nương cười lạnh nói: "Trong mọi chuyện đại bá phụ đều chiều theo đường tử muốn làm gì làm, hiện tại còn nghĩ như vậy, đúng là nhân quả báo ứng, lúc này nàng nghĩ nàng không gì là không thể làm được, nam nhân thấy mặt nàng một lần liền sẽ lún sâu vào mê hoặc, thật không biết tự lượng sức mình!"

Võ Tư Nương mấy năm nay bị Võ Mai Nương áp chế, lúc này thật thống khoái, mẫu thân của Võ Tư Nương nói: "Hiện tại đừng nói như vậy, phụ thân người cũng bị bắt cùng bá phụ, ta đã biết chuyện của Võ Quý phi sẽ không thành công, nhưng lại không ai nghe lời ta, trên đời họ Võ nhiều như vậy, người có nhiều họ hàng như vậy sẽ chịu nhận chúng ta sao?" Đều đã qua mười thế hệ, nói ra còn bị người chê cười. Chính là lão gia mong gặp được may mắn, cảm thấy Võ Quý phi ở kinh thành không được sự hỗ trợ của nhà mẹ đẻ chắc chắn là muốn tìm lợi thế duy trì cho mình, tuy rằng ở tiền triều cũng có vài phi tử làm chuyện này, có chức vị cao đều trung thành với người nhà mẹ đẻ, nhưng Võ Quý phi người ta có đến hai vị hoàng tử, còn cần để ý đến nhà mẹ đẻ làm gì?

Nhà mình chỉ là có chút tiền, nhưng yêu cầu cũng rất nhiều, Võ Quý phi lại không phải kẻ ngốc, các người nghĩ nàng sẽ để các người muốn gì thì dễ dàng có được cái đó?

Quan trọng là mình không có tiếng nói, chỉ có thể trơ mắt nhìn đại đương gia từng bước một đi xuống, còn làm cho chất nữ mắt cao hơn mũi, thật đúng là mất hết mặt mũi.

Hiện giờ còn không cho cả nhà nghĩ cách cứu viện, chỉ vì muốn chứng minh mị lực của đại chất nữ.

Tốt, hiện giờ mị này không có tác dụng, vậy làm sao cho tốt?

Lại còn muốn gây ồn ào ở hành cung, đây chính là không muốn sống nữa, cũng không nên làm liên lụy đến tính mạng của cả nhà.

Võ Tư Nương thầm nghĩ, làm cho Võ Mai Nương nổi điên lên, như vậy làm loạn ai có thể chịu được?

Lý Già La cùng Hoàng Thượng thưởng thức món ăn chay ở chùa Hàn Sơn, khi về đến hàng cung liền biết người Võ gia đều bị bắt đến.

"Hoàng Thượng, người nghĩ sẽ xử lý đám người Võ gia này như thế nào?" Lý Già La hỏi, Hoàng Thượng không có khả năng dựa vào chuyện này không tha cho người Võ gia, dù sao cũng không phải tội lớn.

Hoàng Thượng nói:" Người Võ gia không phải ỷ vào có tiền sao, trăm đang chuẩn bị khởi công xây dựng thủy lợi, cũng cần có chút tiền, nếu đã vào đến đây mà không nộp ra chút tiền thì sẽ không dễ dàng gì thoát thân, những người này chỉ có con đường chết".

Chuyện này không có liên quan đến Võ Quý phi, Hoàng Thượng sẽ không giận chó đánh mèo.

Lý Già La cười nói:" Vốn dĩ thần thiếp còn nghĩ, thần thiếp tốt xấu gì trong mắt người khác cũng là một sủng phi, như thế nào lại không có người ỷ lại vào thân phận của thần thiếp mà tác oai tác quái, ai biết nhanh như vậy đã xuất hiện rồi, tổ tông Võ gia đã khuất không biết có thấy hổ thẹn hay không".

Quan hệ thân thích đã trải qua mười thế hệ, còn có thể trở thành nhà mẹ đẻ, thật khiến cho người khác chê cười.

Hoàng Thượng cười nói: "Như vậy cũng tốt, từ đầu trăm đã thấy khó chịu, hiện tại lại xảy ra chuyện như vậy, trăm cũng không quá mất mặt mũi"

Chính là nói dọc đường đi có người giả truyền lệnh tuyển tú nữ của Hoàng Thượng và còn làm thêm nhiều chuyện khác nữa, hiện giờ lại có người lấy thanh danh của Võ Quý phi làm chút chuyện để cảnh cáo, Hoàng Thượng cảm thấy thoải mái hơn.

Lý Già La cười nói:" Ai, thật là không đi không biết, vừa đi ra liền gặp đầu trâu mặt ngựa, vốn dĩ chúng ta không có làm cái gì, nhưng người phía dưới đều cho đó là chúng ta, đến lúc đó người bị mắng cũng chính là chúng ta".

" Ái phi nói rất đúng, nhưng trăm là Hoàng Thượng, bị người mắng vài câu cũng không hề gì, chỉ là ái phi phải chịu uất ức".

" Hoàng Thượng, thần thiếp không cảm thấy uất ức, chỉ cần Hoàng Thượng tin tưởng thần thiếp là đủ rồi".

Hoàng Thượng biết chuyện này không chỉ đơn giản như thế, ví dụ như có người đến Hàn Châu tìm toàn gia Võ gia, sau đó ở phía sau giật dây làm cho lòng tham của người Võ gia nổi lên, cho nên mới gây nên chuyện giả mạo thanh danh của Võ Quý phi. Mục đích chính là bôi nhọ thanh danh của Võ Quý phi, hoặc là tốt hơn có thể làm cho Hoàng Thượng chán ghét nàng.

Chỉ là người Võ gia còn chưa kịp gây nên chuyện gì lớn đã bị bọn họ phát hiện, nhưng với khả năng của đám người đó cũng không biết Võ Quý phi thích cải trang đi ra ngoài, còn diễn trò trước mặt nàng ngược lại còn giúp chứng tỏ Võ Quý phi là người trong sạch.

Âm mưu của người đứng sau lưng như dùng giỏ tre múc nước, công dã tràng, thất bại hoàn toàn.

Võ gia ở Hàn Châu cũng không được xem là nhà giàu có, chỉ có chút tiền, vì mạo danh nhà mẹ đẻ của Võ Quý phi mà cả nhà phải vào ngục.

Hành động này của Hoàng Thượng là suy nghĩ cho Võ Quý phi, miễn cho đến lúc nào đó, ở địa phương khác lại xuất hiện một nhà mẹ đẻ khác của Võ Quý phi tác oai tác quái.

Có thể thấy Hoàng Thượng đối với Võ Quý phi có lòng bảo vệ. Không đến một ngày người Hàn Châu đều biết chuyện Võ gia bị bắt. Hiển nhiên có người hỏi thăm ra được, ở Võ gia có một nữ nhân si tình, một hai muốn Hoàng Thượng gặp nàng, thích nàng, nạp nàng làm phi, thật là làm người ta chê cười đến chết.

Không phải cô nương nào mang họ Võ Hoàng thượng đều yêu thích. Một nữ tử nho nhỏ lại có tâm tư mộng tưởng như vậy, thật là làm trò cho người ta xem.

Võ gia bị trừng trị như vậy, còn bị phạt nộp ra rất nhiều tiền, làm tổn hại nguyên khí trầm trọng. Mà Đại đương gia của Võ gia từ đại lao được thả ra đã gây đi một vòng thật lớn, Đại đương gia của Võ gia cảm thấy mình ngàn vạn lần không nên tin và người khác xúi giục, cho rằng mình chính là người nhà mẹ đẻ của Võ Quý phi, đến mặt của Võ Quý phi còn chưa được thấy đã bị bắt.

Mà Đại đương gia của Võ gia này hiển nhiên là người cực kỳ yêu thương nữ nhi, đều cho tất cả chuyện này đều không phải là lỗi lầm của nữ nhi, mà thấy nữ nhi có bộ dáng trúng tà còn rất đau lòng.

Võ Mai Nương bị đả kích, mỗi ngày nhìn thấy người khác đều cho rằng họ đang chê cười mình. Bởi vì nàng tự tin nói Hoàng Thượng chắc chắn yêu thích nàng, nhưng là kết quả như hiện tại lại hung hăng đánh vào mặt nàng một cái

Đại lão gia Võ gia tìm đại phu xem bệnh cho nàng, nhưng nàng lại cảm thấy mình không có bệnh, nàng liền nói với phụ thân: "Phụ thân, con đã gặp qua Hoàng Thượng, Hoàng Thượng thật sự rất anh tuấn, người còn cười với con, Hoàng Thượng tuyệt đối là yêu thích con, tuyệt đối là yêu thích con! Nhưng vì sao người lại không triệu con đến biệt viện, phụ thân, có phải do Võ Quý phi giở trò hay không? Nàng không muốn con được sủng ái cho nên mới không cho Hoàng Thượng triệu kiến con, nhất định là như thế, khẳng định là như thế! Phụ thân, người phải nghĩ cách cho con, làm cung nữ con cũng không sợ, chỉ cần Hoàng Thượng nhìn thấy con, người nhất định sẽ nhớ đến con, yêu thích con! Cha, người thương nhất là nữ nhi, người nhất định phải giúp nữ nhi.

Đại lão gia Võ gia đau lòng không thôi, là chuyện khác hẳn còn có biện pháp, nhưng là chuyện này thì hẳn cũng hết cách, huống chi, còn làm cho nữ nhi của mình trở thành cung nữ, chuyện này tuyệt đối không được.

Nhưng thấy bộ dáng của nữ nhi như bị ma nhập, đại lão gia Võ gia chỉ có thể đáp ứng theo ý nàng, sau đó cho nàng uống thuốc an thần, cuối cùng mới làm cho Võ Mai Nương bình tĩnh.

Đại lão gia Võ gia bị tổn thất nhiều tiền bạc như vậy, rất đau lòng, hiện tại nữ nhi lại trở thành bộ dáng này, hẳn hối hận, nhưng đời không cho phép hối hận. Đại lão gia Võ gia liền giận chó đánh mèo lên người thê tử, cảm thấy do thê tử của mình không chăm sóc tốt nữ nhi bảo bối của mình.

Kể mẫu Võ Mai Nương uất ức, nàng là nữ nhi bảo bối của người, ta nào dám ức hiếp nàng.

Kỳ thật nàng trở nên như vậy đều do người dung túng nàng, nếu không phải người dung túng nàng, sao nàng lại không coi ai ra gì, coi mình là lớn nhất?

Trở thành như vậy còn tránh được ai?

Nhưng kể mẫu Võ Mai Nương lại âm thầm đốt giấy tiền cho hài tử để non của mình, nói cùng hẳn là mình đã trả thù được cho hẳn, hiện tại Võ Mai Nương trở thành như vậy, còn nhà nào dám cưới nàng? Nàng chịu như vậy là đáng.

Lúc trước Đại lão gia cưới thê tử, qua không bao lâu nàng liền có thai, kết quả lại bị Võ Mai Nương đẩy một cái, bào thai đã thành hình liền mất, nhưng Đại lão gia lại không hề trách tội Võ Mai Nương, ngược lại còn cảm thấy nàng dọa Võ Mai Nương.

Lúc đó, kể mẫu Võ Mai Nương liền nghĩ nhất định phải báo thù. Cho nên những năm gần đây, nhìn trượng phu càng ngày càng cứng chiều Võ Mai Nương, nàng liền ở phía sau thêm chút lửa, liền dưỡng Võ Mai Nương thành tính cách không coi ai ra gì.

Nhìn xem đi, tính tình Võ Mai Nương hiện tại đã gây họa, tuy rằng đại lão gia đau lòng cho Võ Mai Nương, nhưng Võ gia từ trên xuống dưới trong lòng ai không hận Võ Mai Nương?

Phạt nhiều tiền như vậy, nhưng đều là tiền của mọi người, bởi vì một Võ Mai Nương vọng tưởng mình tiến cung trở thành nương nương làm hại mọi người mất tiền, xem người sau này làm sao có chỗ đứng trong Võ gia. Huống chi, thanh danh hoa si cũng truyền ra ngoài, tuy rằng mọi người chỉ là nói xấu sau lưng, nhưng có liên quan đến Hoàng Thượng, mọi người cũng không dám nói rõ, nhưng sau khi Hoàng Thượng rời khỏi Hàn Châu, chuyện này chính là trở thành trò cười cho thiên hạ!

Cũng không tin với thanh danh này của người còn có thể tìm được người tử tế, về sau người chịu đủ khổ, nàng chính là muốn trả thù cho hải tử của mình, dù sao nàng cũng không có nữ nhi, cũng không sợ thanh danh này làm ảnh hưởng, nhưng nhị phòng có nữ nhi, chắc hiện tại hận không thể giết chết Võ Mai Nương. Đây xem như là báo ứng, xem xem về sau còn có ai đối xử tốt với Võ Mai Nương. Không quay lại chà đạp nàng đến chết mới là lạ!

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 141: Diệu Kế

Edit: Mị Đức tần

Beta: Thảo Hoàng Quý phi

Chuyện Võ gia ở Hàn Châu làm cho người bên ngoài hiểu rõ. Người Võ gia cũng không dám nói với bên ngoài mình là thân nhân của Võ Quý phi.

Nhưng cũng có người nói Võ Quý phi bất cận nhân tình, tuy không phải thật sự là ruột thịt thì cũng là họ Võ, không nên trừng phạt như vậy.

Nhưng lại có người nói đấy là ý tứ của Hoàng Thượng, Võ gia giả mạo nhà mẹ đẻ của Quý phi, như vậy cũng được sao?

Tóm lại, mỗi người nói một kiểu nhưng cũng không dám táo bạo nói ra, bởi vì đây là mặt mũi Hoàng gia, nói ra không phải tìm phiền phức cho bản thân sao?

Do đó có thể nhìn ra được Hoàng Thượng thật sự sủng ái Võ Quý phi, bằng không cũng sẽ không quản chuyện này. Hoàng Thượng người ta là ngôi cừu ngũ chí tôn trăm công ngàn việc đâu phải ít.

Bên kinh thành, người nhà Lý Dung hoa bởi vì phụ thân được sắc phong là Huyện công đã sớm từ quê nhà dọn tới kinh thành.

Đại Hoàng tử là do cô nương Lý gia sinh, tuy rằng Lý gia nhà nghèo, sau lưng bị nói là nhà giàu mới nổi nhưng lại có không ít người đến kết giao. Mặc kệ Đại Hoàng tử tại sao sinh bệnh, thân thể tại sao suy nhược, cũng đã

sống hơn mười tuổi. Nhìn dáng vẻ có thể lớn lên, chỉ cần trưởng thành, là nhi tử của Hoàng đế, sợ gì Vương gia chứ. Có cháu ngoại Vương gia vậy thì Lý gia sầu cái gì đây?

Nói không chừng về sau tạo hoá tốt có thể ngồi lên vị trí kia.

Khi đó thì cái gì là nhà giàu mới nổi, đều không phải là nhà giàu mới nổi sao.

Lý Huyện công phụ thân Lý Dung hoa tiếp đãi khách nhân, sau đó liền đi tìm thi thể của mình.

Nữ nhi mình phát đạt cho nên Lý Huyện công cũng học đòi người ta tìm thêm mấy phòng thiếp thất.

Nhưng do quan hệ với nữ nhi, đối với thi thể vẫn rất tôn trọng, tuy rằng bà ta là lão phụ nhân nhưng với hiện tại không có mấy tiểu thiếp mua vui thì ở kinh thành này sẽ bị người chê cười.

Tốt xấu gì cũng là Huyện công, không thể sống như người nhà quê, chỉ có một lão bà.

Trong cuộc đời này Lý Huyện công phu nhân đặc ý nhất là sinh ra một nữ nhi tốt, tuy rằng trước đây mình không thích đứa con gái này, lại vì trong nhà không kham nổi mới bán nữ nhi này đi.

Ai biết nữ nhi có phúc khí như vậy, bị bán đi còn có thể tiến cung, tiến cung rồi lại hầu hạ Hoàng Thượng, hơn nữa còn sinh cho Hoàng Thượng một nhi tử.

Nhi tử kia của Hoàng Thượng chính là cháu ngoại của mình. Mỗi lần Lý Huyện công phu nhân nhắc tới việc này thì rất đặc ý. Bởi vì sinh ra một nữ nhi như vậy, lúc trước nhà bọn họ ở quê, kể cả Huyện thái gia gặp mình còn phải khom lưng chấp tay thi lễ.

Hiện giờ cả nhà bọn họ đều dọn tới kinh thành rồi, tốt xấu gì đi ra ngoài cũng là hoàng thân quốc thích, đi làm khách nhà người ta còn ai dám coi khinh? Không phải đều là cung cung kính kính gọi mình một tiếng phu nhân sao.

Lý huyện công phu nhân rất đặc ý, chỉ duy nhất không tốt chính là lão bất tử nhà mình còn mang thêm mấy cái hồ ly tinh, ý định chọc mình tức giận. Chỉ là lão bất tử cũng không học người khác sủng thiếp diệt thê, rốt cuộc vẫn là nữ nhi do mình sinh, nếu không có nữ nhi thì hết thấy mọi thứ trong nhà này cũng không có. Lão bất tử lại hoa tâm nhưng cũng gọi mình là Đại phu nhân.

"Tiến cung tìm nương nương?" Lý huyện công phu nhân nói: "Người lại có chuyện gì muốn nhờ vả nữ nhi nữa?"

Lý huyện công phu nhân không hài lòng, như thế nào lại luôn có chuyện phiền toái, mà phiền toái lại đi tìm nữ nhi của mình?

Lý huyện công phu nhân biết nếu không có nữ nhi mình sẽ chẳng có gì. Nếu luôn phiền lòng nữ nhi, đến lúc đó đứa con gái này không vui, nhà mình làm sao mà chống đỡ?

Không lẽ là huynh đệ của mấy tiểu thiếp kia muốn làm quan, nếu thật vậy, bà không mang đám hồ ly tinh kia đánh đến máu chó phun đầy đầu mới lạ.

"Cái gì mà phải làm chứ?" Người nói với nương nương là sự tình lần này không thành được. Ta không thể tiến cung, người nói với nương nương cho thật tốt. Đừng làm cho nàng nghĩ nhiều, chỉ cần nuôi dưỡng Đại Hoàng tử cho tốt thì mọi việc coi như ổn thoả, về sau lại nói tiếp." Lý Huyện trả lời. "Chuyện này quan trọng, người nhanh tiến cung đi, ta một nam nhân không có biện pháp tới hậu cung."

Tuy rằng Lý Dung hoa là Dung hoa nhưng kỳ thực không có tư khác làm cho nhà mẹ đẻ của mình tiến cung. Nhưng Triệu Hoàng hậu nhìn nàng sinh Đại Hoàng tử liền cho nàng một tháng gặp nhà mẹ đẻ một lần.

Lý Huyện công phu nhân xem bộ dạng của trượng phu liền biết không phải là giỡn, khẳng định là có chuyện quan trọng giúp nường nường làm. Hiện tại sự tình không hoàn thành, sợ nường nường sốt ruột cho nên mới kêu mình tiến cung nói.

Lý Huyện công phu nhân sai người đến hoàng cung đệ thế bài. Triệu Hoàng hậu biết người nhà Lý Dung hoa muốn vào cung gặp nàng ta cũng không nói thêm gì, trực tiếp đồng ý. Hiện giờ trừ bỏ cung vụ, mỗi ngày nàng đều đến Trường Xuân cung xem Tam Hoàng tử cùng Tư hoàng tử.

Có đôi khi thấy Tam Hoàng tử ngồi trước thư án tập viết, trong lòng Triệu Hoàng hậu có bao nhiêu vui sướng, nếu mình cũng có nhi tử như hần thì thật tốt quá rồi.

Nhưng nếu mình có nhi tử thân sinh chỉ sợ tâm tính sẽ đối khác, không còn bình tĩnh giống như hiện tại nữa, nhất định vì bảo trụ nhi tử mà tính kế người khác. Nói không chừng cũng sẽ khiến cho Hoàng thượng ghét bỏ mà không thể an an ổn ổn ngồi ở vị trí này. Cũng không giống hiện tại có thật nhiều sự lựa chọn. Chỉ cần tuyển ra một hoàng tử có lợi đối với mình, sau đó thả lỏng tâm tình tiếp tục làm mẫu nghi thiên hạ. Hai việc này quả thật khác nhau, bên nào nặng bên nào nhẹ nghĩ sẽ biết.

Lý Dung hoa biết mẫu thân muốn vào cung gặp mình, đầu tiên đến cung Hoàng hậu tạ chủ long ân. Thân phận nàng không đủ tư cách để có thể đơn độc gặp mặt nhà mẹ đẻ, do ân điển Hoàng hậu ban mới có cơ hội. Ở phương diện này nàng vẫn vô cùng cẩn thận không để phạm phải sai lầm.

Triệu hoàng hậu nói: "Lý Dung hoa không cần đa lễ, bốn cung tốt xấu gì cũng là mẫu hậu của Đại Hoàng tử, người nuôi dưỡng hần thật tốt chính là

báo đáp bốn cung rồi." Lý Dung hoa cảm kích đến rơi nước mắt.

Chờ Lý Huyện công phu nhân đi vào đến tẩm cung của Lý Dung hoa, lần nữa lại cảm khái. Đồ vật trong cung quả thật so với bên ngoài không phải chỉ tốt hơn một ít mà là vô cùng tốt. Nhìn xem bài trí như này khiến cho người ta muốn ở lại. Lý Huyện công phu nhân không muốn hành lễ với nữ nhi mình, nhưng lễ nghi ở đây không thể bỏ. Vì vậy không cam tâm tình nguyện mà hành lễ.

Lý dung hoa mệt mỏi nói: "Nương đứng lên đi, đây là quy củ cho người bên ngoài xem, nếu không làm sẽ bị người bắt lấy nhược điểm, bốn cung không thể không cẩn thận."

Lý Huyện công phu nhân nói: "Người không phải có Đại Hoàng tử sao, người khác xem mặt mũi hăn cũng sẽ không dám đối với người xằng bậy như vậy. Ai nha! Cái lư hương này quả thật quá tốt, khẳng định giá trị không nhỏ đâu." Nếu Lý Dung hoa gật đầu không chừng vị Lý Huyện công phu nhân sẽ mang lư hương về luôn.

Lý Dung hoa nói: "Hôm nay tiến cung là có chuyện gì?"

Lý Huyện công phu nhân vỗ vỗ cái trán, nói: "Xem ta thiếu chút nữa đã quên mất chính sự rồi. Cha người kêu ta tiến cung nói với người sự tình không thành, bảo người chăm sóc Đại Hoàng tử cho tốt thì mọi việc ổn thoả."

Lý Dung hoa hỏi: "Cái gì? Không thành?" Sao lại không thành? Nàng không tin, nhưng cha kêu nương tiến cung nói với mình thì chuyện này tuyệt đối không gạt người.

"Các người rốt cuộc là có chuyện gì, lại không nói rõ ràng với ta, làm cho ta thấy thật mơ hồ không rõ." Lý Huyện công phu nhân nói.

Lý Dung hoa nói: "Nói rõ ràng với người thì người có biện pháp hỗ trợ sao?"

Lý Huyện công phu nhân thấy nữ nhi là bộ dạng lãnh đạm đối với mình thì nhịn không được lại khóc lóc tố khổ một phen: "Ta biết ta biết, trong lòng người vẫn luôn oán trách ta lúc trước mang người bán đi. Ngoài miệng không nói nhưng trong lòng khẳng định vạn phần không thích ta. Nếu không phải vì thân phận hiện giờ của người thì phỏng chừng người cũng không nhận mẫu thân ta đây. Mệnh ta sao lại khổ vậy chứ, trước kia nghèo khó cũng nuôi dưỡng đám huynh đệ các người lại không hưởng qua chút phúc nào hết. Bây giờ người bay lên cao rồi, không dúi dặt người nhà mẹ đẻ, lão cha ma quỷ của người lại tìm về thật nhiều hồ lý tình khi dễ ta. Ta sống trên đời này còn ý nghĩa gì nữa, không bằng đâm đầu mà chết."

Người hầu bên cạnh Lý Dung hoa nhanh chóng lui xuống. Mỗi lần vị Lý Huyện công phu nhân lại đây đều khóc lóc nỉ non một phen làm như tất cả mọi người đều khi dễ bà ta vậy. Quả nhiên là nhà giàu mới nổi, quy củ trông cung cũng không biết còn dám hô to gọi nhỏ nữa.

Lý Dung hoa xuất thân là cung nữ, chẳng qua do vận khí tốt, mang long tự rồi hạ sinh Đại Hoàng tử mới có thể bay lên cao. Đối với chủ tử như vậy, cung nhân trong cung có chút chương mắt, lại thấy bộ dạng này của mẫu thân Lý Dung hoa càng coi kinh trong lòng.

Lý Dung hoa nhìn mẫu thân mình hô to gọi nhỏ nửa ngày, nói: "Nháo đủ chưa? Đủ rồi thì sửa sang quần áo chỉnh tề, lát nữa cùng ta đi gặp Hoàng hậu nương nương. Người nói rất đúng, là do người mệnh khổ nên mới mang nữ nhi là ta đây đi bán." Nàng ở trong cung là thập tử nhất sinh, để có cục diện hôm nay không biết phải trải qua bao ngày nơm nớp lo sợ, mà mẹ đẻ lại như vậy làm trong lòng Lý Dung hoa càng khổ sở.

Thân thể Đại Hoàng tử vẫn luôn không tốt, nàng sợ một ngày Đại Hoàng tử sẽ bỏ mình mà đi. Loại sợ hãi thời thời khắc khắc bám lấy mình,

nhưng ai có thể an ủi mình?

Thực ra Lý Dung hoa muốn được Hoàng thượng an ủi. Nhưng chẳng qua mình chỉ là vật bài trí nhỏ nhoi căn bản không vào được mắt của Hoàng thượng. Nếu không phải mình vận khí tốt sinh ra Đại Hoàng tử, sợ rằng đã sớm bị Hoàng thượng ném ra sau đầu.

Lý Huyện công phu nhân cũng biết ở trước mặt nữ nhi này của bà, căn bản không giống trước đây, có thể la lối khóc lóc, chỉ là trong lòng ôm một ít hy vọng. Tục ngữ nói, hài tử biết khóc có đồ ăn, ở trước mặt nữ nhi khóc lóc kể lể thì nữ nhi mới đau lòng mình. Bằng không hướng về lão ma quỷ kia thì làm gì có chỗ tốt.

Chỉ là hiện tại Lý Dung hoa không có tâm tình kia, nàng bị tin tức vừa mang tới đả kích không nhỏ. Kết quả tại sao lại như vậy. Lẽ ra phải thực dễ dàng hoàn thành, tại sao sự tình thành ra như vậy?

Phi tử nào không mong muốn mình có nhà mẹ đẻ hữu lực để dựa vào? Tựa như Lý gia bọn họ, hiện tại ở kinh thành thì sau này làm việc mới có thể dễ dàng. Nhưng là Quý phi bên kia sao lại tạo ra kết quả thế này chứ? Không sai, chuyện Võ gia ở Hàn Châu này quả thực có quan hệ với Lý Dung hoa. Nếu sinh Hoàng tử đều muốn nghĩ tiến thêm một bước, mà người không có dã tâm đó trong hậu cung này đích thực là không có. Ngay cả Lý Dung hoa xuất thân từ cung nữ cũng không ngoại lệ.

Đại Hoàng tử của nàng đang dần lớn lên, đây cũng là thời gian để phát lực.

Nhưng Hoàng thượng đối với Võ Quý phi sinh hạ Tam Hoàng tử cùng Tứ Hoàng tử quả thực vạn phần coi trọng. Lý Dung hoa lại không được sủng, chỉ có thể hướng ra ngoài mà nghĩ cách.

Ban đầu tính toán làm người Võ gia và Quý phi ngẫu nhiên gặp rồi nhận nhau, sau đó Võ gia này tiến vào tầm mắt của Hoàng thượng. Mà Võ gia

này chỉ có bạc chứ hoàn toàn không có đầu óc bản lĩnh sớm muộn gì cũng kéo ngã Võ quý phi. Còn mấy cô nương Võ gia cũng không phải đèn cạn dầu, liền mang làm đá ngáng chân Võ Quý phi, đúng là diệu kế.

Đến lúc đó bởi vì Võ gia mà Hoàng thượng chán ghét luôn Võ Quý phi, đó chính là chuyện tốt.

Ai biết Võ Quý phi này căn bản không thèm nhận người Võ gia, không lẽ cảm thấy không có nhà mẹ làm chỗ dựa cũng được?

Thế thì cũng quá choáng váng! Trong cung này có ai là không dựa vào nhà mẹ đẻ chứ?

Không nói cái khác, Triệu Hoàng hậu cũng dựa vào Triệu gia mới có thể an an ổn ổn làm Đương kim Hoàng hậu sao? Còn Vương Thái hậu cũng có Vương gia thì trước kia mới có thể làm Hoàng hậu rồi thành Thái hậu. Kết quả là như vậy nhưng ai ngờ Hoàng thượng là ngôi cừu ngũ chí tôn lại ra mặt thay cho Võ Quý phi. Người Võ gia quá ngu ngốc!

Lý Dung hoa vì mất đi cơ hội như vậy nên trong lòng rất không thoải mái, dễ chịu nên đối với mẫu thân không có sắc mặt tốt.

Trong nhà đơn giản nghĩ mình có thể tiến thêm một bước, mang lại chỗ tốt cho bọn họ nên mới giúp đỡ mình. Bằng không mình ngã xuống đối với bọn họ cũng không có lợi cho nên Lý Dung hoa cảm thấy nhà mẹ đẻ mới là quan trọng nhất.

Ngầm tìm cho Võ Quý phi một nhà mẹ "đáng tin cậy", về sau có thể khiến nàng ta sút đầu mẻ trán.

Thôi, lần này không thành vẫn nên quy củ một ít. Đôi khi vận khí rất quan trọng.

Nói đến Lý Dung hoa, nhiều phi tần có địa vị thân phận so với nàng ta cao hơn không biết bao nhiêu, nhưng chỉ có mình nàng ta có long chủng hạ sinh Hoàng tử liền được phong phân vị. Đây là vận khí tốt của Lý Dung hoa. Nàng ta luôn tin tưởng nếu ông trời đã cho mình Đại Hoàng tử thì nhất định có thâm ý.

Ở trong cung này không cần coi khinh bất luận nữ nhân nào, đặc biệt là nữ nhân có Hoàng tử vì ở sâu bên trong nội tâm đều có dã tâm bưng bưng. Lý Dung hoa cũng vậy. Thế cho nên mới có chuyện phụ thân nàng ta ở ngoài cung tìm người ngáng chân Võ Quý phi đã có hai Hoàng tử. Có thể thấy không thể tùy ý bỏ qua bất cứ dạng người nào.

Lý Già La và Hoàng thượng ở Hàn Châu vài ngày rồi theo ngự giá trở về. Ở thời điểm trở về cũng không cải trang nữa mà đường đường chính chính đi.

Ở Hàn Châu mọi việc đã giải quyết ổn thoả vì vậy tâm tình Hoàng thượng thật không tệ. Trở về Thanh Châu biệt viện cũng cảm thấy đặc biệt khoan khoái và thoải mái.

Lý Già La nhớ nhung hai đứa nhỏ ở trong cung. Tuy rằng ra ngoài chơi thật tốt nhưng lâu ngày không thấy chúng cũng làm cho nàng nhớ thương. Mỗi ngày đều có tin tức mang tới nhưng rốt cuộc là không thấy mặt.

Thật nhanh đoàn người đã tới Thanh Châu biệt viện rồi. Vương Thái hậu thấy Hoàng thượng trở lại cao hứng không ít. Bà ở biệt viện này tu dưỡng đã lâu, thân thể cũng tốt lên không ít.

"Hoàng thượng có muốn ở Thanh Châu biệt viện một thời gian không, hay vẫn lập tức chuẩn bị đi?" Vương Thái hậu hỏi.

Hoàng thượng nói: "Nếu mẫu hậu đã tu dưỡng tốt, trầm lập tức sẽ rời đi. Trong thời gian này ở kinh thành có không ít chuyện cần phải trở về, không thể chậm trễ nữa."

Vương Thái hậu gật đầu, nói: "Cũng đúng, ai gia nhĩ cũng đến lúc nên trở về rồi. Dọc đường đi mọi thứ ổn thoả chứ, Quý phi có chiếu cố Hoàng thượng tốt không?"

Hoàng Thượng nói: "Hết thấy mọi thứ đều tốt, tạ mẫu hậu quan tâm."

Vì vậy mọi người chuẩn bị lập tức hồi kinh.

Vương Thái hậu chờ người Vương gia thu thập mọi thứ ổn thoả cũng liền cùng nhau mà hồi kinh.

Thừa Ân công phu nhân hỏi: "Nương nương, không phải ngài nói còn muốn ở đây thêm một thời gian sao?"

Hơn nữa còn chuẩn bị lấy lý do sinh bệnh yêu cầu người hầu hạ, mang Võ Quý phi lưu lại. Rốt cuộc Vương Thái hậu là mẫu thân Hoàng thượng, Hoàng thượng đã nói có chuyện quốc gia phải xử lý, không có khả năng ở lại, mà lúc này hậu cung phi tần ít người, Võ Quý phi không thể không ở lại hầu hạ vị bà bà này.

Chỉ cần để Võ Quý phi lưu lại thì tất cả mọi thứ đều thuận lợi. Đến lúc đó nữ nhi của mình ở trong cung không còn đối thủ mạnh là Võ Quý phi nữa, nói không chừng sẽ có long chủng.

Còn nữa, trong cung nhiều nữ nhân như vậy mà Võ Quý phi trường kỳ không ở trong cung, Hoàng thượng không chừng sẽ vứt nàng ta ra sau đầu mà quên lãng. Đến lúc đó Thái hậu khoẻ mạnh mà Võ Quý phi lại sinh bệnh thì tự nhiên nàng ta phải ở lại Thanh Châu biệt Viện. Mà ở tại nơi này rồi Hoàng thượng không nghĩ đến nàng ta cũng không triệu về kinh nữa. Năm sau lại có đợt tuyển tú, nhiều cô nương trẻ tuổi xinh đẹp tới thì đến lúc đó có ai còn nhớ vị Võ Quý phi này là ai. Nói không chừng vận mệnh của nàng ta phải ở lại Thanh Châu biệt viện này mãi, vĩnh viễn cũng không được về hoàng cung trong kinh thành. Mà Vương Thái hậu là mẫu thân

Hoàng thượng muốn trở lại kinh thành còn không phải dễ như trở bàn tay sao. Chuyện tốt như vậy tại sao cuối cùng Thái hậu không chịu làm?

Vương Thái hậu nói: "Không phải là ta không làm nhưng dù ai gia sinh bệnh cũng không có khả năng Hoàng thượng lưu Võ Quý phi lại Thanh Châu biệt viện. Mặt khác trong cung còn Tam Hoàng tử và Tứ Hoàng tử, không phải chúng tồn tại là nhắc nhở Quý phi tồn tại sao? Người hầu hạ không nhất định là Quý phi, nếu ai gia cường quyết lưu Quý phi lại không phải khiến Hoàng thượng mất hứng sao."

Chủ yếu trong chuyện này Thừa Ân công phu nhân nghĩ không thấu đáo, hiện tại nói đến kết quả, Vương Thái hậu cũng không dám mang sủng phi của Hoàng thượng lưu lại. Nếu thật sự ương ngạnh tiếp tục, lỡ như Hoàng thượng nghĩ đến loại sự tình kia còn không phải mang rắc rối đến cho Vương gia, như vậy thì có gì tốt?

Chỉ là việc này Vương Thái hậu cũng không nói rõ với Thừa Ân công phu nhân, rốt cuộc chuyện này càng ít người biết càng tốt. Cho nên bà ta mới lấy cớ này để nói chuyện.

Thừa Ân công phu nhân không hài lòng cũng không dám biểu thị ra mặt, cảm thấy Vương Thái hậu không còn như quyết đoán như trước kia, không lẽ coi sói thành hổ mà sợ?

Như vậy quả thật không được. Thừa Ân công phu nhân cảm thấy mình cần nói lại việc này với trượng phu. Vương Thái hậu là mẫu thân Hoàng thượng, sao lại sợ một Quý phi nhỏ nhen.

Vương Thái hậu nhìn Thừa Ân công phu nhân đi ra ngoài, chỉ có thể than nhẹ một tiếng. Kỳ thật việc này là cơ hội ngàn năm có một, ở bên ngoài tại Thanh Châu biệt viện này chỉ cần Võ Quý phi rơi vào trong tay mình thì tuyệt đối không có chuyện nàng ta hồi kinh được. Đến lúc đó hai Hoàng tử kia xử lý tốt là được.

Nhưng ai cho Thừa Ân công phu lộng hành như vừa rồi? Vương Thái hậu sợ chuyện bé xé ra to, chỉ có thể nhịn đau từ bỏ phương pháp này, về sau không có cơ hội tốt như vậy đâu cũng là mệnh.

Thu thập mọi thứ ổn thoả rồi, Lý Già La trở về cũng là ngồi thuyền. Bởi vì lần này ra ngoài không mang theo Đại Công chúa và Nhị Công chúa, Đại Công chúa vẫn luôn quấn lấy mình đòi giảng sự tình bên ngoài. Nhưng cũng không có cách nào, Hoàng thượng để hai cô công chúa lại Thanh Châu biệt viện mà không mang theo người.

Rốt cuộc hai công chúa này còn nhỏ, với tình huống này muốn tìm người chiếu cố các nàng cho nên chỉ có thể dạo chơi ở phụ cận Thanh Châu.

Đại công chúa quen thuộc với Lý Già La hơn nên nói cho nàng sự tình gần đây của Thanh Châu biệt viện, trừ bỏ tin tức của Vương Thái hậu thì thật sự còn vài chuyện ngoài ý muốn khác.

"Chính là ở trên hồ, hoàng tổ mẫu triệu không ít khuê nữ Thanh Châu lại đây du hồ, tất cả mọi thứ đều tốt đẹp. Thế nhưng lại có hai cô nương rất xuống nước mà không biết bơi, đều dọa mọi người. Sau một người ở trên thuyền nhảy xuống cứu vì vậy hoàng tổ mẫu liền tứ hôn cho bọn họ." Đại công chúa nói. "Ta xem tứ hôn lần này thật đơn giản. Nhưng nghe trong nhà cô gái kia đều không cao hứng. Mà hoàng tổ mẫu đã lên tiếng bọn họ cũng không còn cách nào khác."

Đại công chúa biết những cô nương gia đình khuê các kia là vào sang năm tham dự tuyển tú. Lần này Thái hậu ở Thanh Châu biệt viện một thời gian, còn triệu kiến các nàng, đây tuyệt đối là cơ hội tốt. Nếu lọt vào mắt Thái hậu về sau tuyển tú không phải dễ dàng lắm sao? Nhưng chuyện này diễn ra trước mặt mọi người, cũng không thể che lấp được vì thế cửa hôn sự này cứ như thế mà thành.

Đại công chúa nói với Lý Già La: "Bọn họ còn nói cho ta biết là trong chuyện này có người cố ý. Bởi vì rớt xuống hai cô nương là hai người đẹp nhất Thanh Châu này. Nhà khác sợ hai vị này lọt vào mắt Thái hậu thì đến lúc tuyển tú không đến lượt người nhà mình nên mới có chuyện này."

Lý Già La hỏi: "Còn một cô nương nữa thì sao, không có người cứu? Không phải rơi xuống hai người à?"

Đại công chúa nói: "Thuyền nương đi xuống cứu rồi."

Nói như vậy là tại phụ cận còn có thuyền nương cho nên đi cứu nhưng lại cứu sau. Còn vị trước liền có một mối hôn sự. Thật có ý tứ. Nếu nói không phải cố ý thì Lý Già La là người đầu tiên không tin tưởng.

Thanh Châu nơi này thật quá nhiều chuyện. Nhưng lần này Hoàng thượng trở về cũng không mang theo người nào hết. Có lẽ là chờ sang năm tuyển tú.

Trong cung có Vương Minh Nhã, có lẽ Thái hậu cũng không hy vọng có nhiều tân phi tới tranh sủng đâu.

Lại nói tiếp không biết lần này tuyển tú trong cung sẽ thành bộ dạng gì nữa.

Bây giờ nàng triệt để biến thành lão nhân trong cung rồi. Tuy rằng Hoàng thượng đăng cơ lần đầu tiên tuyển tú nhưng mà cũng đã bốn năm năm rồi. Người cùng tuyển tú lần đó đã có người chết, thất sủng cũng có.

Dọc đường đi, Đại công chúa và Nhị công chúa ở cạnh Lý Già La đã lâu liền đi thỉnh an Thái hậu nhưng vẫn là theo bên người Lý Già La.

Cung ma ma cười nói: "Hai vị công chúa và Quý phi quan hệ thật hoà hợp "

Đại công chúa nói: "Cung ma ma, mẫu hậu ta nói, ra bên ngoài thì đi cùng Quý phi nương nương. Nhưng mà Quý phi và Phụ hoàng ra ngoài một mình nên bây giờ ta muốn tiếp xúc với nàng nhiều hơn bằng không trở về ăn nói với mẫu hậu ra sao."

Vương Thái hậu nghe xong, cười nói: "Người con khỉ này, Quý phi là đi hầu hạ Phụ hoàng người, vất vả như vậy người lại không biết thông cảm?"

Đại công chúa nói: "Quý phi nương nương cũng không chê ta và nhị muội phiền có phải hay không Quý phi nương nương?"

Lý Già La cười nói: "Hai vị công chúa rất hiểu chuyện, thần thiếp một chút cũng không cần nhọc lòng."

Đang ngồi ở đây đều là những người có quan hệ với Vương gia, thấy hai vị công chúa và Quý phi nương nương thân thiết thì trong lòng đều có suy nghĩ.

Đại công chúa là nữ nhi của Triệu Hoàng hậu, Nhị công chúa là nữ nhi của Đức phi, điều này có phải đại biểu cho quan hệ của Hoàng hậu, Đức phi cùng Quý phi rất tốt không?

Nếu là như vậy sự tình càng khó giải quyết. Nhưng mọi thứ đều không thể nói trước. Người hoàng gia đều hai mặt, nói không chừng Đại công chúa và Nhị công chúa cũng chỉ làm cho người bên ngoài xem.

Người Vương gia bên này cũng bất đồng ý kiến, người tam phòng nghĩ Đại công chúa cũng lớn, đến lúc đó lấy chồng, nếu có thể cưới Đại công chúa cũng chính là một trợ lực. Sau đó có thể làm cho Triệu Hoàng hậu giúp đỡ xuất lực nữa.

Tam phòng Lục phu nhân liền nói: "Không bằng mang Đại công chúa gả tới Vương gia, như vậy Triệu gia còn không phải là người của chúng ta. Có

Triệu gia giúp đỡ, về sau nhi tử của Thục viện nương nương cũng dễ dàng ngồi lên vị trí kia."

Nhưng cũng có người phản đối, nói: "Lúc trước chuyện lập Thái tử phi đã khiến Triệu gia và Vương gia trở mặt với nhau. Triệu Hoàng hậu sao có thể gả Đại công chúa tới người của Vương gia? Tuyệt đối không có khả năng."

"Có cái gì mà không có khả năng? Trước khác nay khác, người Vương gia chúng ta điều kiện tốt như vậy không tin Triệu Hoàng hậu không muốn? Chẳng lẽ muốn gả đến Võ gia? Người Võ gia thích hợp sao?" Lục phu nhân cười nhạo, bởi vì Võ gia nhà mẹ đẻ Võ Quý phi không có huynh đệ a, huống chi còn muốn cưới công chúa?

Võ gia nhiều lắm cũng chỉ có một lão gia đồ tiến sĩ, nền tảng rất không bền, Triệu Hoàng hậu sao có thể muốn nữ nhi gả cho Võ gia?

"Người đừng quên, trừ bỏ Võ gia còn có Triệu gia. Triệu Hoàng hậu chẳng lẽ không gả Đại công chúa cho người nhà mẹ đẻ? Như vậy chẳng phải là một hòn mũi tên trúng mấy con chim sao? Có thể đảm bảo cho Triệu gia vinh hoa phú quý lại làm cho đại công chúa được chăm sóc tốt, Triệu gia lại là đại tộc nữa. Nếu là ta nhất định cũng làm như vậy."

Lục phu nhân trợn mắt há mồm, cũng đúng, sao bà có thể quên người Triệu gia?

"Hiện giờ nói việc này còn hơi sớm, ta nói Thái hậu nương nương và Võ Quý phi giao hảo kỳ thật cũng không hại. Võ quý phi sinh hai hoàng tử là tôn tử của Vương Thái hậu, chỉ cần quan hệ tốt với Tam Hoàng tử và Tứ Hoàng tử, không sợ bọn họ không lo cho người Vương gia, hà tất phải nhất quyết chờ Minh Nhã sinh hoàng tử? Đến bây giờ Minh Nhã vẫn còn chưa có động tĩnh gì."

Lục phu nhân nói: "Người nhỏ giọng một tí, lời này lọt ra bên ngoài không tốt đâu."

Trên thực tế, bà ta cũng hoài nghi Vương Minh Nhã có thể sinh hoàng tử hay không. Tiến cung đã mấy năm, tin tức mang thai cũng không có, chỉ đơn thuần là nhận nuôi một Ngũ Hoàng tử. Mà Ngũ Hoàng tử cũng không phải do cô nương Vương gia sinh, làm gì mà nhất quyết phải duy trì Ngũ Hoàng tử.

Tam Hoàng tử và Tứ Hoàng tử có mẹ đẻ được ân sủng, duy trì Tam Hoàng tử không phải càng dễ dàng sao?

Giao hảo với Quý phi cũng là lựa chọn không tồi. Lại nói tiếp, bọn họ và Võ Quý phi cũng không có xung đột lợi ích, cần gì phải cá chết lười rách?

Võ Quý phi tiến cung cũng không có uy hiếp gì đối với Vương gia, trừ bỏ lúc đầu có chút xung đột cùng Vương Hiền phi. Nhưng đó là do Vương Hiền phi thấy Võ Quý phi được sủng ái, nhất định muốn đưa nàng ta vào đường chết. Cuối cùng không kéo ngã được người ta còn thí mệnh mình ra.

Bằng bản lĩnh của mình, Vương Thái hậu lại là mẹ đẻ của Hoàng thượng, chỉ cần bà ta đối xử với tất cả hoàng tử giống nhau, cam đoan ai làm Thái tử thì Vương gia đều ổn định vững chắc.

Hà tất gì giống bây giờ, làm thành đối thù một mất một còn.

Cho nên nói, người Vương gia cũng xuất hiện ý kiến bất đồng. Đại phòng Thừa Ân công nhất định duy trì Ngũ Hoàng tử. Nhưng các phòng khác đều suy nghĩ tính toán biện pháp khác cho mình.

Một gia tộc nhiều người có nhiều ý tưởng bất đồng nhau, trong lòng không cân bằng sẽ có mâu thuẫn vì vậy đường ra cũng bất đồng.

Muốn giao hảo với Quý phi nương nương cũng không ít người, chỉ ngại Vương Thái hậu và Vương Minh Nhã nên không dám quang chính chính đại.

Cho nên thời điểm Lý Già La thỉnh an Vương Thái hậu trở về, hiếm thấy được mấy vị Vương gia phu nhân cười với mình.

Lý Già La cảm thấy mình có cần phải làm ra vẻ thụ sủng nhược kinh giống trong lời đồn không?

Rốt cuộc người Vương gia, đặc biệt là Thừa Ân công phu nhân thấy mình là bộ dáng xử trí theo lễ nghi khuôn phép, muốn thấy được bộ mặt tươi cười quả thật không thể, mà có cười thì cũng là miễn cưỡng. Nhưng hôm nay vài vị Vương gia phu nhân lại mỉm cười với mình. Thật không thể tưởng tượng.

Bởi vì lâu nay đều ở trạng thái đề phòng với người Vương gia, cho nên Lý Già La không tránh khỏi suy nghĩ họ có chút âm mưu trong lòng. Nhưng giặc tới thì đánh, bất luận người Vương gia có ý gì thì nàng đều tiếp chiêu.

Rốt cuộc hiện tại nàng đã biết Hoàng thượng đối với người Vương gia đã sớm không vừa lòng, nếu chính người Vương gia tự tìm đường chết thì không trách được người khác.

Lộ trình trở về rất nhanh, bởi vì phong cảnh ven đường lúc trước đã xem qua nên chỉ dừng chân một lát rồi đi tiếp. Vì vậy chỉ cần mười ngày mọi người đã đến bến tàu rồi. Tất nhiên là bến tàu ngự dụng của hoàng gia. Hoàng thượng và những người khác ngồi chờ ngự giá hồi cung, dọc đường đều đi ở các khu phố yên tĩnh.

Lý Già La ngồi trên xe ngựa không thấy được tình hình bên ngoài, thế nhưng nghĩ rất nhanh sẽ gặp lại hai nhi tử, mọi mệt mỏi đều tan biến.

Bởi vì tất cả đều mệt mỏi phong trần cho nên tới hoàng cung liền hồi tâm diện của mình.

Lý Già La về tới Trường Xuân cung, Tiểu Lục Tử và Hồ Phách mang theo mọi người đứng ở cửa cung nghênh: "Cung nghênh Quý phi nương nương hồi cung!"

"Miễn lễ, bình thân!" Lý Già La cười nói.

Tam Hoàng tử và Tứ Hoàng tử không nhịn được nữa, từ trong lòng bà vú trượt xuống chạy lại bên người Lý Già La. Tứ Hoàng tử thấy mẫu phi của mình lập tức òa khóc, Tam hoàng tử vành mắt cũng đã hồng. Hai tiểu hài tử này thật đáng thương. Mà nhóm bà vú cũng bị dọa, sợ Quý phi nương nương trách tội vì không chăm sóc tốt cho hai vị hoàng tử. Bằng không tại sao khóc thành như vậy?

Lý Già La cho nhóm bà vú lui xuống, nói: "Các người vất vả rồi."

Lúc này mấy bà vú mới thở phào nhẹ nhõm rồi lui xuống, không quấy rầy Quý phi nương nương và hai Hoàng tử ở bên nhau.

Quý phi nương nương và hai hoàng nhi của mình ở một chỗ không thích có bà vú đứng đó, cái này đã thành quy củ rồi.

"Như thế nào đều khóc. Khóc thương tâm như vậy, không phải mẫu phi đã trở lại rồi sao?" Lý Già La vội vàng dỗ dành Tam Hoàng tử cùng Tứ hoàng tử.

"Mẫu phi còn tưởng ta đi ra ngoài một chuyến, hai tiểu gia hoá các người đều quên mẫu phi rồi."

Xem ra hai hài tử trí nhớ khá tốt, không có quên người mẫu phi này.

Tam Hoàng tử nói: "Mẫu phi, lần sau đi ra ngoài nhất định phải mang chúng ta theo. Có được không? Ta đã trưởng thành!"

Lý Già La hôn lên chóp mũi Tam Hoàng tử, nói: "Được, lần sau mẫu phi đi nơi nào đều mang các người theo, không bao giờ rời các người!"

Chính mình ở bên ngoài mỗi ngày đều nhớ bọn nhỏ, thật sự rất lo lắng.

"Nhưng hiện tại mẫu phi muốn đi tắm rửa, Lạc Nhi mang bài tập của con trong khoảng thời gian này ra, một lát nữa mẫu phi kiểm tra."

Xem Uyên Nhi không còn nhỏ nữa, chỉ cần thân thể khoẻ mạnh thì Lý Già La không có yêu cầu khác. Mà xem tình huống này thân thể hai đứa đều tốt, không có bị bệnh.

Đợi một lát nữa nàng còn phải mang đám nhỏ đi Khôn Ninh cung. Trong khoảng thời gian này đều là Hoàng hậu chăm sóc hai đứa nhỏ, nếu không tỏ vẻ cảm tạ thì không thể được.

Lý Già La kêu Hồ Phách tới hầu hạ mình tắm gội cũng thuận tiện hỏi một ít sự tình khi mình không ở trong cung. Hồ Phách hiểu rõ, thời điểm xoa bóp cho Lý Già La liền nói hết sự tình lớn nhỏ phát sinh ở hậu cung trong thời gian này. Chung quy mà nói không có đại sự nhưng việc nhỏ thì không thiếu. Vương Minh Nhã bên kia nuôi dưỡng Ngũ Hoàng tử vẫn luôn ru rú trong nhà rất ít khi lộ diện, trừ bỏ thỉnh an Hoàng hậu thì vẫn luôn ở trong Trữ Tú cung.

"Mẫu thân Lý Dung hoa vài lần vào cung, nô tỳ hỏi thăm được là đều khóc lóc kể lể tố khổ. Có một lần còn muốn Lý Dung hoa làm chủ cho bà ta, để cho nàng ta đuổi tiểu thiếp trong nhà đi. Nghe xong chuyện này mọi người đều cảm thấy buồn cười."

Một nữ nhi như vậy, thẳng thắn đòi đuổi tiểu thiếp của phụ thân, cái này còn ra thể thống? Chẳng lẽ Lý Dung hoa thật sự cho người trong cung về

nhà mẹ đẻ làm chủ cho mẫu thân? Như vậy thật sự thành việc đáng để chê cười. Lý Dung hoa mặc dù ở trong cung là quý nhân nhưng cũng là vãn bối, không nên làm vậy với thiếp thất của phụ thân. Nhưng thật ra mẫu thân Lý Dung hoa là chính thất cưới hỏi đàng hoàng, bà ta có thể quản sự việc, đủ tự tin, sinh ra một nữ nhi tốt.

Nhưng chỉ là mẫu thân Lý Dung hoa lại lãng phí điều kiện tốt như vậy, còn muốn vào cung để nữ nhi làm chủ cho mình.

Lý Già La thích phân tích sự tình từng chút một. Lý gia xem như xuất thân từ nhà nghèo, hiện giờ bởi vì Lý Dung hoa như phượng hoàng bay lên cao, phụ thân Lý Dung hoa cũng bắt đầu hưởng thụ nữ sắc.

Nói như vậy, nhân phẩm của vị Lý Huyện công này vẫn còn phải chờ khảo chứng. Nghe nói trước kia người nhà Lý Dung hoa ở quê rất giản dị, căn bản không có khả năng nạp thiếp, chính do nữ nhi phát đạt nên bắt đầu hưởng thụ.

Người có khuyết điểm như vậy ngược lại dễ bị lung lay.

"Trong khoảng thời gian này Lý dung hoa gặp người nhà mẹ đẻ bao nhiêu lần, so với thời điểm trước kia ta ở trong cung nhiều hơn sao?" Lý Già La hỏi.

"So với trước kia thì nhiều hơn. Nương nương, có phải có vấn đề gì không?" Hồ Phách vội vàng hỏi.

Lý Già La lắc đầu, nói: "Vấn đề không lớn, đợi một lát bốn cung nói với Tiểu Lục Tử." Kêu hẳn đi điều tra về vị Lý Huyện công này, trong khoảng thời gian này Lý Dung hoa nhiều lần gặp nhà mẹ đẻ của mình.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 142: Giả Thân Giả Quỷ

Editor: Nguyễn Đức Phi, Ngọc Hiền Tần, Vi Hiền Nghi, Nhiên Thực Tần, Tiên Chiêu Dung, Linh Quý Cơ, Hy Thực Dung, Nhiên Thực Tần

Beta: Trần Thực Nghi

"Cũng không thể." Lý Già La cảm thấy Võ gia Hàn Châu xuất hiện quá mức bất ngờ. Hơn nữa họ chuyên nhắm vào mình.

Một Võ gia nho nhỏ, sao lại có lá gan lớn như vậy? Có phải, có người chống lưng hay không, hay cho họ lợi lộc gì?

Trước kia việc đầu tiên Lý Già La sẽ nghĩ do Vương gia giở trò quỷ. Chỉ là có đôi khi, một số người nàg không thêm để ý tới, nàg cũng không tin họ làm ra được chuyện lớn gì. Càng là người không đáng quan tâm, càng có khả năng giở trò quỷ sau lưng nhất.

Sau khi rửa mặt chải đầu xong, Lý Già La dẫn theo Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử cùng tới Khôn Ninh cung, tỏ vẻ cảm tạ nhìn Triệu Hoàng Hậu. Triệu Hoàng Hậu cười nói. "Người giúp ta chăm sóc Bình An, chúng ta không cần cảm tạ tới, cảm tạ lui nữa, bốn cung cũng rất thích Lạc Lạc và Uyên Nhi."

Đại Công chúa tới còn muốn giữ Quý phi ở lại Khôn Ninh cung dùng bữa nhưng Lý Già La uyển chuyển cự tuyệt. Nói không chừng chốc lát nữa Hoàng Thượng lại muốn tới Khôn Ninh cung, nàg ở chỗ này thì không tiện. Hoàng Thượng là người có nguyên tắc, khoảng thời gian này Hoàng Hậu ở lại chăm lo sự vụ trong cung. Hoàng Thượng bên kia chắc chắn

muốn tới đây thăm Hoàng Hậu, cho nên Lý Già La sẽ không ở đây quấy rầy.

Nói một lúc, dẫn theo Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử rời đi, quả nhiên trên đường ra khỏi trong cung thì gặp Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng nhìn Lý Già La nói. "Sao không ở lại chỗ Hoàng Hậu?"

Hắn đã trở lại, cũng muốn thăm Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử và đi Trường Xuân cung, nhưng Hoàng Hậu ở nơi đó, nếu không tới trước sẽ không hay. Dù sao trong khoảng thời gian này Hoàng Hậu cũng rất vất vả.

Lý Già La cười nói. "Hoàng Thượng người đi thăm Hoàng Hậu nương nương, thần thiếp có chút mệt mỏi, nên trở về nghỉ ngơi trước, chờ Hoàng Thượng tới rồi lại nói."

"Cũng tốt, vậy người mau trở về nghỉ ngơi nhưng đã sắp tới giờ dùng ngọc thiện, vậy buổi chiều trầm lại tới thăm các người."

Vương Thái hậu ở bên kia, cũng biết Hoàng Thượng đi thăm Hoàng Hậu trước, Vương Thái hậu nói. "Còn xem như có quy củ, cũng không phải luôn ở Trường Xuân cung."

Nếu Hoàng Thượng trở về, mà không đi tới chỗ Hoàng hậu trước, lại trực tiếp đến Trường Xuân cung. Vương Thái hậu chắc chắn sẽ nhắc nhở hắn, dù sao bà cũng là mẫu thân, không thể để chuyện sủng thiếp diệt thế như vậy xảy ra, cho dù là Hoàng Thượng cũng không được.

"Minh Nhã và Ngũ hoàng tử bên kia thế nào?" Vương Thái hậu hỏi.

Cao Trường Hưng nói. "Hồi bẩm Thái Hậu nương nương, Vương Thục Viện và Ngũ hoàng tử đều mạnh khỏe." Ru rú trong nhà, không tiếp xúc cùng ai, tất nhiên là không có chuyện thị phi gì.

"Triệu hai người họ tới đây đi, đã lâu rồi ai gia không gặp." Cũng không biết Ngũ hoàng tử trưởng thành như thế nào, bà cũng rất nhớ hân.

Quả nhiên buổi chiều Hoàng Thượng tới Trường Xuân cung thăm Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử. Thuận tiện còn nhìn Tam hoàng tử tập viết chữ tuy rằng mới tập viết nhưng chữ viết cũng không tồi. Sư phó đều là tốt nhất, không học giỏi cũng không được.

Nhưng bởi vì thời gian Hoàng Thượng rời khỏi kinh thành rất lâu, cho nên có rất nhiều việc cần xử lý, chỉ ngảy người ở chỗ Lý Già La hai canh giờ, liền phải trở về xử lý công vụ.

Cứ như vậy, tuy rằng Hoàng Thượng đã hồi cung nhưng lại không đặt chân tới Hậu cung. Trong một tháng đầu không triệu ai thị tẩm. Vốn dĩ các phi tần không đi theo, nghĩ rằng Hoàng Thượng đã trở lại là có thể gặp Hoàng Thượng, bây giờ xem ra, vẫn là không gặp được Hoàng Thượng. Trong lòng buồn bực bao nhiêu cũng có thể biết.

Sắp đến ngày tuyển tú, Hoàng Hậu đi gặp Hoàng Thượng muốn thương lượng, lại nghe Hoàng Thượng nói tuyển tú sang năm có thể miễn. Quốc khố đang thâm hụt mà Hậu cung tuyển tú cần chi tiêu rất nhiều tiền, hân là đương kim Hoàng thượng, trong lòng cũng không vui.

Vì thế tất cả mọi người đều biết tuyển tú sang năm bị hủy bỏ.

Tất nhiên Vương Thái hậu sẽ gặng hỏi, Hoàng Thượng nói với Vương Thái hậu: "Người trong cung cũng đã đủ nhiều, trăm cũng không phải là một quân vương háo sắc. Lần này trăm vì hành phát hiện rất nhiều nơi cần tiền, một lần trăm tuyển tú phải tốn rất nhiều bạc, mắc mớ gì phải lãng phí vào việc này. Lấy tiền bạc dùng cho dân chúng, trăm là đương kim Hoàng đế mới có thể an tâm."

Hoàng Thượng đã nói như vậy, Vương Thái hậu còn có thể nói gì? Nữ nhân trong cung trải qua hai lần tuyển tú cũng đã đủ nhiều. Lần này Vương

Thái hậu cũng không tính tuyển người từ Vương gia, cho nên Hoàng Thượng không tuyển tú cũng không ảnh hưởng lớn tới bà.

Còn nữa, ba năm tới không có người mới, Ngũ hoàng tử càng có thể khỏe mạnh lớn lên, cố sao bà không đồng ý? Vì thế Vương Thái hậu không nói thêm gì, ngược lại khen Hoàng Thượng là một minh quân.

Trên triều đình, có người vui đương nhiên sẽ có người buồn. Bởi trong nhà của vài triều thần cũng có cô nương vừa độ tuổi, định chờ sang năm tham gia tuyển tú.

Kết quả đột nhiên nói năm nay không tổ chức, không phải là đang lãng phí cơ hội tốt sao? Cho nên đa số đều muốn khuyên can Hoàng Thượng. Có người còn tìm thêm kẻ khác để khuyên Hoàng Thượng. Tóm lại một câu, sang năm rất cần tuyển tú.

Chẳng qua có người khuyên ngăn thì sẽ có người ủng hộ. Họ cảm thấy Hoàng Thượng như vậy, đúng thật là minh quân thiên cổ khó gặp. Không lẽ Hoàng Thượng suy xét vì quốc gia và bách tính bọn họ là sai? Sao cứ phải nhất định một hai muốn Hoàng Thượng tuyển tú? Cứ kiên quyết phản đối, đây là đang khiến Hoàng Thượng phải chịu tội danh háo sắc.

Thật ra việc này, ai cũng đều thấy đó là chuyện tốt. Ít nhất nói đến cục diện hiện nay, bởi vì ảnh hưởng đến lợi ích của một số người nên mới xuất hiện sự xung đột. Cuối cùng vẫn do Hoàng Thượng lên tiếng, xác định sang năm không tuyển tú, nếu ai nhắc lại, sẽ luận tội để xét xử. Nhờ thế mà không ai dám tiếp tục bàn đến.

Cứ như vậy, những gia đình chờ dịp tuyển tú không còn trông đợi nữa, đều bắt đầu thăm hỏi hôn sự với nhà chồng cho cô nương nhà mình. Giấc mộng được vào hậu cung tan vỡ, nhưng dù sao cô nương đã tới tuổi rồi thì phải nên gả chồng. Trong kinh thành, đột nhiên chuyện quan hôn (1) nhiều hơn, rất nhiều nhà đều kết thân.

(1) quan môi: mai mối

Những cô nương chuẩn bị tham gia tuyển tú trước đó đều đã mời ma ma dạy dỗ nên phương diện lễ nghi tuyệt đối không có vấn đề. Hơn nữa, gia thế chắc chắn không phải bàn cãi nữa, nên thật ra nhà chồng không cần lo.

Vân thị tiến cung thăm Võ quý phi. Lần này Võ quý phi theo thánh giá đi nam tuần, làm bao người hâm mộ. Vân thị ở nhà, tuy rằng trượng phu trúng gió phải nằm liệt trên giường, cũng không chịu nổi việc các phu nhân đến vấn an.

Võ Uyển Đình đã sinh từ sớm, chỉ sinh ra một nữ nhi. Lúc Vân thị nghe nữ nhi sinh nữ ngoại tôn còn lo lắng gia đình người ta không vui. Tuy nhiên, thời điểm đến lễ tắm ba ngày, thấy mọi người thật sự rất thích, ngay cả phu nhân cũng không có bầy sắc mặt với nữ nhi mình.

Vân thị cảm thấy may mắn vì bản thân gả nữ nhi cho đúng người. Mặc dù nhà họ nhiều quy củ nhưng chính vì như thế, họ biết đúng sai, không vì nữ nhi mình sinh ra khuê nữ liền vội vàng nạp thiệp cho nhi tử. Ngược lại còn nói với mình trước nở hoa sau kết quả.

Gia đình như vậy, không sợ nữ nhi mình chịu ủy khuất, cũng thực không tồi. Vân thị tiến cung, chủ yếu là muốn nói về hôn sự của thứ nữ Võ Uyển Tình.

Cho dù Võ Uyển Tình chỉ là thứ nữ nhưng lại có một tỷ tỷ là Quý phi. Hiện tại hôn sự đã đến mức nước lên thì thuyền lên, rất nhiều người nhắm trúng nàng. Vân thị biết rõ bản thân bà không làm chủ được nên tiến cung tìm Quý phi nương nương.

Bây giờ không nên có xung đột lớn với Quý phi nương nương, cả nhà còn phải dựa vào sự chống lưng của Quý phi. Bà sợ nếu hôn sự của Võ Uyển Tình đi sai, liên lụy đến Quý phi nương nương thì không tốt.

"Uyển Tình? Đã tới lúc nàng ấy thành thân rồi à?" Lý Già La nghĩ lần đầu nàng thấy Võ Uyển Tình, khi đó nàng ấy vẫn là một tiểu cô nương. Nhiều năm trôi qua, cũng đến lúc nên đi xem mắt.

"Vậy trong nhà có tính toán gì chưa?". Lý Già La không có dự định biến việc liên hôn của một tiểu cô nương thành chính trị, chủ yếu là sợ bọn họ tùy tiện quấy phá. Căn bản chỉ là một tiểu cô nương, còn là thứ xuất, sẽ không có tác dụng lớn đến thế.

Vân thị nói: "Thần nghĩ, tìm cho Uyển Tình một gia đình dòng dõi thư hương, môn đăng hộ đối, nương nương thấy sao? Hoặc là người ở trong khoa tiến sĩ, xem nơi đó có gia đình nào thích hợp hay không."

Lý Già La đáp: "Chỉ cần nhân phẩm không có vấn đề, bốn cung đều cảm thấy thực không tồi. Mẫu thân cũng biết, bốn cung ở trong cung không thể tùy ý gặp người, mẫu thân cứ tự mình làm chủ."

Chuyện này không tính là việc lớn, Lý Già La cũng không hứng thú nhúng tay, cứ giao cho Vân thị làm là được. Nhìn tình huống hiện tại, trong lòng Vân thị vô cùng ân hận, vì sao thời điểm tuổi trẻ lại làm ra chuyện như thế này?

Nhưng Vân thị đã biết rõ, phạm sai lầm chính là phạm sai lầm, không có khả năng Lý Già La và bà lại thân nhau lần nữa. Chỉ cần không gây trở ngại lẫn nhau là ổn. Đầu sỏ gây tội là Võ Chính Đạo đã nằm liệt trên giường dài hạn, tình cảnh Vân thị không thể nói là tốt nhất.

Chỉ cần, sau này bà ta không làm xằng làm bậy, Lý Già La sẽ không tính toán với bà ta. Dù sao, nàng không có nhiều tinh lực quản thêm mấy việc này. Vân thị còn tưởng rằng Quý phi muốn nhìn thứ muội ra sao, rồi mới quyết định. Hoặc là dùng thứ muội bà liên hôn, để sau này có thể ở trên triều trợ giúp Tam hoàng tử.

Hiện tại, Quý phi lại không làm như vậy, có thể thấy được nàng ta không coi trọng chuyện liên hôn này. Cũng phải, nàng ta không phải là người hiểm ác, tốt xấu còn gả Võ Uyển Tình cho nhà chồng không tệ lắm. Vân thị đã sớm thấy một người trong nhà thích hợp với Võ Uyển Tình. Tuy rằng xuất thân nhà nghèo nhưng người nhà đơn giản, không dính tới đám quan thần.

Cho nên, Vân thị từ trong cung ra, liền bắt đầu xuống tay tới hôn sự Võ Uyển Tình. Rất nhanh đã tìm được nhà chồng, cuối cùng, Võ gia không cần đưa người tiến cung. Quý phi nương nương đều đã có hai vị hoàng tử rồi.

"Có ma! Aaaa!" Hạ nhân phụ trách trông cửa Vĩnh Hòa Cung, vào buổi tối phát hiện ma! Thật đáng sợ!

Không bao lâu cả Hậu cung biết hết, càng nhiều người không muốn tới Vĩnh Hòa Cung. Hiền phi, Trang phi đều chết ở Vĩnh Hòa Cung, nên cũng có thể có ma làm loạn ở đó.

Triệu Hoàng hậu không cho phép trong cung xuất hiện chuyện như thế, cái gì mà có quỷ chứ. Cho nên trừng trị mạnh tay người hầu ở Vĩnh Hòa Cung, nhưng chuyện càng ngày càng thêm, có người nói lại thấy ma.

Có người nói là Vương Hiền phi, lại có người nói là Lâm Trang phi trở lại.

"Quả thật vợ va vợ vãn! Ai gia thật muốn xem thử, nơi nào có quỷ. Hoàng hậu, chuyện này người phải xử lý nhanh lên, bằng không đám người hầu sợ hãi thì còn ra thể thống gì?".

Vương Thái hậu nghĩ đến hai người đã chết kia đều liên quan tới Vương gia. Trong lòng cũng không dễ chịu gì, chỉ là bà mạnh mẽ cả đời, sao mà để ý quỷ ma gì chứ?

Làm quỷ cũng là do chính bà biến các nàng thành quỷ, nên Vương thái hậu cảm thấy có quỷ ma gì ở Vĩnh Hòa cung, đều do có người cố ý làm. Chắc có người biết nguyên nhân Lâm Trang phi chết, nên mới làm chuyện này.

Vương Thái hậu vốn hoài nghi Võ Quý phi, chỉ là chuyện còn liên quan đến Vương Hiền phi. Vương Hiền phi chết là do chính bà ra tay, rất nhiều người đều tưởng Võ Quý phi làm Vương Hiền phi chết. Cho nên chuyện ma quỷ này, Vương Thái hậu nghĩ không phải Võ thị làm.

Vậy đến cùng là ai?

Chẳng lẽ có liên quan tới cái chết của Lâm Trang phi?

"Lần trước chuyện của Lâm thị có mấy người biết? Có tin được không? Xử lý không sạch sẽ nên giờ mới xảy ra chuyện này." Vương Thái hậu hỏi Vương Minh Nhã.

Vương Minh Nhã nói. "Chất nữ thấy bản thân tự hiểu người làm việc đấy như thế nào, căn bản không nói với người khác".

Vương Minh Nhã biết, thêm một người biết thì thêm một phần bại lộ. Ngay cả Bảo Thiên, đại cung nữ bên người nàng còn không biết, tưởng rằng nàng và Lâm thị tỷ muội tình thâm.

Cuối cùng là ai đây?

Chẳng lẽ có ma quỷ thật?

Vương Thái hậu vẫn không tin! Buổi tối sắp đi ngủ, Vương thái hậu kêu Cung ma ma lấy cho bà sách kinh Phật. Bà phải đọc thêm một lần, gần đây tinh thần không yên tĩnh, trong lòng Thái hậu càng phiền lòng!

"A?" Bỗng nhiên Vương thái hậu phát hiện bên cạnh màn có người, liền hét lớn một tiếng nhưng bên ngoài lại không động tĩnh gì.

Wương thái hậu hô. "Có người kia!" Đợi hồi lâu vẫn không ai tới, gió thổi màn giường, bà cảm thấy có rất nhiều người cười nhạo bà. Vương thái hậu nhìn bốn phía, không có người!.

"Cung ma ma! Cung ma ma, có người tới kia!" Vương thái hậu la thật lớn, hồi lâu vẫn không có người tới.

"A!" Vương Thái hậu thét lên, trực tiếp té xỉu!

Cung ma ma từ bên ngoài trở về, liền nhìn thấy Vương Thái hậu té xỉu, chạy nhanh đi gọi người, mời thái y. Hoàng thượng bên kia cũng biết, ném công việc xuống chạy tới Khôn Ninh cung thăm Thái hậu.

Wương thái hậu bị hoảng sợ nên hiện chưa tỉnh, chỉ cần tỉnh sẽ không có chuyện gì nữa. Những nô tài liên can ở Khôn Ninh cung bị chất vấn.

Cung ma ma và Cao Trường Hưng quỳ gối trước Hoàng thượng. Tại bọn họ vô trách nhiệm nên Thái hậu mới như vậy. Chỉ vậy thôi đã đủ trừng phạt bọn họ rồi.

"Thật ra trầm cảm thấy rất kỳ lạ, lúc mẫu hậu ngất xỉu, sao một người cũng không có, lúc đó các người đang làm gì?". Hoàng Thượng thật sự tức giận, nhiều người hầu hạ đến thế nhưng rốt cuộc vẫn không có người bên cạnh Thái Hậu. Còn bị chuyện kì lạ làm cho âm ỉ bát nháo hết cả lên.

Cung ma ma vội dập đầu thỉnh tội, trên thực tế là lúc Thái Hậu đến gian phòng kia, không cho phép người khác đi theo. Ngay cả mình cũng nhờ người bên trong dẫn đường mới có thể đi vào, những lúc khác, thì chỉ duy nhất một mình Thái Hậu. Chỉ là bất luận vì cái gì cũng đều không phải là lý do, Thái Hậu đúng là bởi vì e ngại bọn họ sơ suất bại lộ.

"Bọn nô tỳ có tội, thỉnh Hoàng Thượng trách phạt!" Cung ma ma dập đầu nói, Cao Trường Hưng cũng không ngoại lệ.

"Nếu như vậy, trẫm không phạt các người, thôi bỏ đi." Hoàng Thượng đang muốn trừng phạt vài người này. Nào ngờ Thái Hậu tỉnh lại, sau đó cầu tình cho đám người Cung ma ma, Hoàng Thượng không muốn phạt bọn họ. Tục ngữ có câu, đánh chó phải ngó mặt chủ, đây là nô tài của Thái Hậu, Thái Hậu không cho phép, người khác cũng không thể nói hai lời.

"Là ai gia không cho bọn họ đi vào, không trách bọn họ được, Hoàng thượng không cần lo lắng. Chỉ là ai gia suy nghĩ quá nhiều, qua một thời gian nữa thì tốt thôi."

Tiền Hoàng Thượng đi, sắc mặt Vương Thái hậu tối sầm, nói với Cung ma ma và Cao Trường Hưng. "Thật sự các người không thấy rõ sao? Không có ai hết?"

Cung ma ma và Cao Trường Hưng đều lắc đầu, Vương Thái hậu suy nghĩ một lúc rồi nói. "Tra xét tượng phạt ở Phật đường cẩn thận, xem tình huống như thế nào!". Bà căn bản không tin vào quỷ thần, người chết trong tay bà nếu không đến hàng trăm thì cũng tới mấy chục. Nhiều quỷ vậy, khi sống bà đã không sợ, nên không cần phải nói đến hiện tại. Nếu như bây giờ thật sự là quỷ, bà cũng cho người bắt bọn họ lại.

Vương Thái hậu hoài nghi là có người ở bên trong Phật hương giở trò ma quỷ, sau đó khiến mình ngửi thấy mùi hương, xuất hiện ảo giác. Ngày hôm qua bà nhìn thấy một bóng người xuất hiện trên trướng màn, nên mới giật mình kêu ra tiếng. Nếu không phải như vậy, bà căn bản không sợ.

Hoàng Thượng tâm sự nặng nề đi đến Trường Xuân Cung. Trên dưới Trường Xuân Cung cũng biết Khôn Ninh Cung âm ỉ vì chuyện ma quỷ, Thái Hậu còn bị dọa sợ. Trên thực tế, nếu Vương Thái hậu không té xỉu, việc này đã không truyền ra. Nếu không nhờ Vương thái hậu lập tức phong

tỏa, chuyện đã truyền đi khắp mọi góc ngách trong cung. Hơn nữa trước đó Vĩnh Hòa cung đã từng náo loạn vì chuyện ma quỷ xuất hiện, liên tưởng lại, mọi người càng sợ, cảm thấy có phải dạo gần đây trong cung phong thủy không tốt hay không, bằng không sao lại luôn xuất hiện chuyện như vậy?

Mọi người bắt đầu thắp hương bái Phật nhiều hơn.

"Hoàng Thượng, bên Thái Hậu nương nương sao rồi?" Lý Già La hỏi.

"Chỉ bị chút kinh hãi, hiện tại người đã tỉnh, không có chuyện gì." Hoàng Thượng nói.

"Vậy là tốt rồi." Tuy rằng không có cảm tình với Thái Hậu nhưng ở trước mặt Hoàng thượng, cần quan tâm thì vẫn nên quan tâm.

"Trên đời này thật sự có quỷ sao? Trẫm là chân long thiên tử, chẳng lẽ còn không trấn được quỷ quái?" Hoàng Thượng nói với Lý Già La.

"Có đôi khi, nhân tâm so với quỷ càng làm cho người sợ hãi. Tục ngữ nói rất đúng, không làm chuyện trái với lương tâm thì không sợ quỷ gõ cửa. Hoàng Thượng cần gì phiền não? Thái Hậu nương nương là vạn phúc chi thân, quỷ quái tất nhiên sẽ không đến gần người."

Hoàng Thượng nghe xong nói: "Chỉ hy vọng như thế."

Đáng tiếc là, mẫu hậu của mình không hề có chuyện sợ ma quỷ, ngược lại thứ gọi là quỷ quái còn bị bà dọa ngất. Điều này đã chứng tỏ rằng Thái Hậu làm rất nhiều chuyện trái với lương tâm, cho nên mới lập tức té xỉu khi bị cái gọi là quỷ quái xuất hiện trước mặt.

"Thần thiếp phân phó phòng bếp nhỏ chuẩn bị thức ăn trưa, hay là Hoàng Thượng ở chỗ này dùng cơm rồi bàn tiếp?" Lý Già La hỏi.

"Cũng được, thật ra trẫm cũng đang đói bụng."

Hoàng Thượng ăn cơm, tất nhiên là sẽ thử độc trước, cho người thử độc ăn trước. Sau đó Hoàng Thượng mới ăn. Có điều không biết là từ khi nào, Hoàng Thượng không còn ở trước mặt Lý Già La cho người nghiệm độc thực hiện ở đó nữa.

Cùng với đám người Lý Già La ăn mấy món đồ ăn giống nhau.

Quả thật, ăn cơm ở bên này, còn để cho người chuyên môn thử độc, trong lòng chủ nhân nơi này sẽ không thoải mái. Chỉ là tất cả đều vì sự an toàn, Lý Già La cũng sẽ không so đo, nhưng từ sau khi nam tuần, Hoàng Thượng không còn như vậy nữa. Hai người giống như phu thê bình thường ở bên ngoài, dĩ nhiên là không đặt nặng thân phận của hai người.

Lúc Hoàng Thượng ở trong Trường Xuân Cung cảm thấy rất nhẹ nhàng, nhưng hễ vừa ra khỏi cửa Trường Xuân Cung liền cảm thấy trong lòng trầm trọng. Hễ tiếp tục đi tới Khôn Ninh Cung của Triệu Hoàng hậu. Mấy ngày nay trong cung lòng người dao động làm chuyện gì cũng không an phận, tất cả bởi vì mấy ngày trước xuất hiện chuyện quỷ quái.

"Tốt nhất là Hoàng Hậu nhanh chóng điều tra rõ ràng sự việc. Vậy mới khiến trong cung yên ổn được."

Triệu hoàng hậu thỉnh tội, nói với Hoàng Thượng. "Hoàng Thượng, thần thiếp đã đi thỉnh tội với mẫu hậu nhưng mà mẫu hậu nói Từ Ninh Cung của mẫu hậu không xảy ra bất kỳ chuyện gì. Thần thiếp cũng không thể tra xét Từ Ninh Cung, ngài xem bây giờ nên làm thế nào?"

Hoàng Thượng nghe xong, đáp. "Thôi, nếu mẫu hậu đã nói như vậy thì người không cần phải quan tâm Từ Ninh Cung nữa. Cố gắng điều tra rõ việc xảy ra ở Vĩnh Hòa Cung là được. Trẫm nghe nói là có người đổ cho Quý phi, nói là vì Vương Hiên Phi chết oan uổng cho nên bây giờ xuất hiện quỷ?"

Nếu là Vương Hiền Phi chết oan uổng thì thật là kỳ quái, chuyện như vậy làm sao có thể đổ lỗi là do Quý phi? Thật là kỳ cục! Rõ ràng là Vương Hiền Phi làm chuyện sai, nhưng nể tình Thái Hậu nên Hoàng Thượng mới không có nói rõ là làm sai chuyện gì. Hơn nữa còn cho Vương Hiền phi chôn cất theo lễ nghi của Phi vị. Hiện tại lại có người dám nói Vương Hiền Phi là bị Quý phi hại chết? Thực sự là hồ đồ đến cực điểm! Làm sao có thể có chuyện như vậy!

Hoàng Thượng không phải không biết, hẳn biết rất nhiều chuyện. Có người nói Lâm Trang phi chết oan uổng, là do Vương Thục Viện muốn đoạt hài tử của Lâm Trang phi nên dùng kế lưu tử đi mẫu. Lâm Trang phi là do Vương Thục Viện hại chết.

Triệu hoàng hậu thấy Hoàng Thượng chỉ trích mình liền thỉnh tội nói. "Thần thiếp vô năng, không điều tra ra sự việc cho nên mới gây ra nhiều chuyện như vậy, đều là thần thiếp sai!"

Hoàng Thượng xua tay. "Hiện tại không phải lúc nói ai vô năng, trăm yêu cầu một cái đáp án. Cho dù cái đáp án này không phải sự thật, chỉ cần có thể trấn an lòng người là đã đạt được mục đích."

Trong cung sự việc rất nhiều, nếu như thật sự muốn điều tra rõ ràng cũng không dễ dàng. Hoàng Thượng yêu cầu hoàng cung yên ổn chứ không phải mỗi ngày có người nói trong hoàng cung có quỷ. Hoàng Thượng hy vọng Hoàng Hậu có thể mau chóng làm sáng rõ việc này, sau đó không để tiếp tục xuất hiện thêm một lần nữa lời đồn đãi bay đầy trời.

Vương Thái hậu phát hiện Phật hương không có vấn đề, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?

Vương thái hậu nói với Cung ma ma: "Ai gia không cần biết là chuyện gì xảy ra. Ai gia nghĩ, tất cả đồ vật ai gia có thể chạm đến trong gian nhà kia

đều thay đổi đi. Ai gia không tin làm như vậy còn tiếp tục xuất hiện chuyện quỷ quái."

Mấy ngày nay, sắc mặt của Vương Thái hậu đều tái nhợt, nếu không chữa trị thật tốt đến lúc có người nhìn thấy lại đồn đại thân là Thái Hậu nương nương ở trong cung cũng gặp quỷ. Như vậy thì thật không tốt, nếu như bị truyền ra thì là vì mình không đa tâm.

Trong cung của Vương Minh Nhã vẫn tốt không có gặp quỷ, nhưng mà Vĩnh Hòa Cung và Khôn Ninh Cung lại gặp quỷ.

Không bao lâu, Triệu hoàng hậu liền bắt được một cung nữ trông coi Vĩnh Hòa Cung. Lúc bị bắt cung nữ này đang đeo mặt nạ quỷ, bị bắt tại trận tang chứng vật chứng đều đủ. Không có một cơ hội kêu oan, nhưng Triệu hoàng hậu còn chưa kịp thẩm vấn thì nàng ta liền cắn lưỡi tự sát, hoàn toàn không để cho mọi người có cơ hội thẩm vấn.

Cũng may chuyện quỷ quái xuất hiện ở Vĩnh Hòa Cung liền rõ ràng, không phải thật sự có quỷ. Triệu hoàng hậu cho người công bố chuyện này ra ngoài, cuối cùng trong cung cũng yên ổn hơn so với trước đó.

Hoàng Thượng cũng nói, hấn cần là Hậu cung yên ổn mà không phải Hậu cung lời đồn đãi bay đầy trời, Triệu hoàng hậu có thể làm ra kết quả như vậy coi như là thành công.

Mọi chuyện ở Vĩnh Hòa Cung đều yên ổn còn Từ Ninh Cung của Vương Thái hậu lại không. Vương thái hậu mặt mày hốc hác, buổi tối ngủ sẽ gặp ác mộng. Vương Thái Hậu điều tra mãi cũng không ra.

Cung ma ma nói: "Thái Hậu nương nương, nếu không chúng ta đi Hoàng Giác Tự, thỉnh đại sư xem cho Thái hậu?".

Mặc dù không tin là trên đời có quỷ, nhưng chuyện đã đến nước này chỉ có thể nghĩ biện pháp giải quyết! Hơn nữa trong lòng Thái Hậu có một số

việc nghĩ lại cũng thấy không thoải mái.

Vương thái hậu nói: "Cũng được, nếu không mọi chuyện tiếp tục xảy ra thì Từ Ninh Cung của ai gia sẽ thành trò cười. Chuẩn bị đi Hoàng Giác Tự."

Thái Hậu lại nói với Cung ma ma: "Người nói xem chuyện này, có phải Hoàng Hậu làm hay không? Nàng ta muốn nhờ cơ hội này để lục soát Từ Ninh Cung?"

Bình thường sẽ không có cơ hội, nếu thừa dịp chuyện quỷ quái xảy ra có thể lấy lý do lục soát Từ Ninh Cung.

Cung ma ma do dự nói: "Không thể nào, Hoàng Hậu có tới Từ Ninh cung lục soát cũng sẽ không lục soát ra thứ gì. Hoàng Hậu sẽ không đối đầu với Thái Hậu!".

"Đúng vậy, là ai gia nghĩ nhiều, ai gia sẽ thả hương tốt nhất để bái lạy Phật tổ. Có lẽ khi đi biệt viện ở Thanh Châu, Phật tổ sẽ trách tội."

Vương Thái hậu nói: "Hiện tại ai gia muốn ngủ một giấc an ổn cũng không được. Thái y của Thái y viện ngoài miệng đều nói rất dễ nghe, kỳ thật là không có một chút học thức nào. Thật uổng công là Thái y của Thái y viện."

Thái y của Thái y viện không biết chính mình đã bị Thái Hậu coi thường. Vương Thái Hậu muốn đi Hoàng Giác tự, trong khoảng thời gian này gặp nhiều chuyện quỷ quái. Chuyện này làm kinh động không ít phi tần, các nàng cũng muốn cùng đi để xua tan đi đen đui. Nói không chừng sau đó liền được Hoàng Thượng coi trọng.

Từ khi biết năm sau không cần tuyển tú, nữ nhân trong cung so với trước kia nhẹ nhàng hơn nhiều. Một khi không có người mới, bọn họ sẽ không cõng cõng người cũ tranh sủng với người mới, như vậy phần thắng

không nhiều lắm. Chính là ai biết Vĩnh Hòa cung có quý. Các gia đình lại một phen nháo động. Vương Thái Hậu lên tiếng những ai muốn đi Hoàng Giác tự đều có thể đi. Chỉ cần tới chỗ Hoàng Hậu đăng ký liền có thể đi.

Cho nên Hoàng Hậu lại bận rộn. Lý Già La nghĩ sẽ không đi, bởi vì nàng thấy chuyện quý quái này không có gì đáng để sợ hãi.

Viên Thục hoa nói: "Người không đi, vậy không sợ Thái Hậu nương nương hoài nghi người sao?" Hoài nghi chính mình ngấm ngấm làm cho nên sẽ không sợ hãi.

Lý Già La đáp: "Nếu như đi lại có người cho rằng ta làm chuyện xấu nên sợ hãi, tóm lại là làm thế nào cũng đều sai cả, ta hà tất tìm một biện pháp để chính mình được tự tại?" Việc hờn Vương Hiền phi xuất hiện, trong cung mỗi người một ý, bất quá các nàng nói tới nói lui, cũng sẽ không ở trước mặt nàng nói ra nửa chữ. Đây là địa vị quyết định tất cả.

Lúc trước khi Vương Hiền phi khi dễ nàng, các nàng không nói một lời, hiện tại ngược lại thấy Vương Hiền phi đột nhiên trở lại, những người này lại ở giữa nhiều lời. Còn có năm đó bị Vương Hiền phi khi dễ là bởi vì Lý Già La được sủng ái. Chắc chắn bọn họ biết cho nên khi Vương Hiền phi khi dễ nàng bọn họ đều không nói lời nào.

Tất cả bọn họ đều hy vọng Lý Già La gặp xui xẻo, cho nên Lý Già La cố tình vượt qua bọn họ. Cố gắng để mình ngày càng tốt hơn bọn họ mới có thể ngày càng cảm thấy không thoải mái.

"Mộng Nhi đã chết, là cắt lưỡi tự sát!" Lâm Thái phi cho người hỏi thăm biết được, hiện trong lòng rất khó chịu.

Lâm Thái phi thở dài: "Chẳng qua chỉ là một ân huệ nhỏ, Mộng Nhi có thể lấy mạng để báo đáp, có phải ta đã làm sai rồi phải không? Ta không nên làm như vậy?".

Bà muốn tính kế với Vương Thái hậu, nhân tiện cũng có cả Vương Minh Nhã, không ngờ cuối cùng ngược lại là Mộng Nhi chết?

Diêu ma ma bên người Lâm Thái phi an ủi nói: "Mộng Nhi cũng không sống được mấy ngày nữa, nàng như vậy cũng là báo đáp ân tình cho Thái phi, trong lòng nàng cũng sẽ thoải mái, kiếp sau cũng thanh thản".

Bệnh của Mộng Nhi không thể trị khỏi được nữa, nhiều lắm cũng chỉ có thể sống được mấy tháng nữa, nàng chết sớm hơn mấy tháng lại giúp cho Thái phi, trả nợ ân tình cho Thái phi cũng coi như là đã đầu vào đấy.

Lâm Thái phi thở dài: "Chỉ đáng hận là hiện tại chỉ có biện pháp này, làm lão thái bà kia khó chịu, nhưng lại không thể giết chết được bà ta! Bất quá như vậy cũng tốt ít nhất làm Hoàng Thượng biết trong lòng bà ta có bí mật, về sau ta cũng dễ nói chuyện!"

Diên ma ma đáp: "Vương Thục viên kia chúng ta nên làm cái gì bây giờ?". Trước mắt Vương Thục viên không có chút động tĩnh nào, kkhông biết có phải do chuyện kia làm hoảng sợ hay không.

Lâm Thái phi cười lạnh nói: "hỉ cần lão thái bà không được thỏa mái, người cảm thấy nha đầu kia của Vương gia có thể sẽ có ngày lành không?"

Vương Thục viên sờ dĩ có thể trèo lên đến Thục viên, chả phải đều nhờ vào cô mẫu Thái Hâu sao?

Nếu cô mẫu Thái Hậu của nàng rơi đài, như vậy nàng ở trong cung sẽ không có ngày lành. Tất nhiên Lâm Thái phi sẽ biết nên bên nào nhẹ bên nào trọng.

Vương Thái Hậu rơi đài, tất thấy mọi chuyện đều sẽ sáng tỏ. Đáng tiếc bà chỉ có thể suy đoán nhưng không có chứng cứ chứng minh Ngũ Hoàng tử không phải là hài tử của Hoàng Thương.

Nếu có chứng cứ thì hiện tại Vương gia đã sớm thành phạm nhân rồi.

Đáng giận hơn chính là đứa cháu nữ mình, biết rằng cái chết của Lâm Trang phi rất kỳ lạ, nhưng lại không lên tiếng, đã vậy lại còn cùng Vương gia có quan hệ mật thiết. Chẳng lẽ không phải nữ nhi của bà?

Lâm Thái phi không giúp đỡ cháu nữ trong tình huống đó được, chỉ có thể để nàng tự mình tìm biện pháp, làm Vương Thái hậu chột dạ, về sau tất cả đều đã được an bài.

Hiện tại bà ở trong cung, cũng trải qua nhiều năm, muốn an bài một việc nhỏ ở Từ Ninh cung cũng không phải là không có khả năng. Chỉ cần vững lòng thì không lo không làm được.

Bà đã sống đến từng tuổi này, nếu như trước khi chết còn vãn ngã được Thái Hậu, vậy coi như sống một đời không uổng phí.

Diêu ma ma hỏi: "Nương nương lựa chọn Vĩnh Hòa cung nhưng sao lại muốn đưa cả Vương Hiền Phi vào? Vương Hiền Phi liên lụy đến Quý phi, đến lúc đó cũng xem như là đắc tội với Quý phi."

Lâm thái phi đáp: "Ta đây là gián tiếp loại bỏ liên quan đến Quý phi, theo tính tình Vương thái hậu tuyệt đối sẽ không hoài nghi đến Võ Quý phi, bởi vì Vương Hiền Phi chính là do Võ Quý Phi 'hại chết'. Chuyện hại người mà chẳng có lợi ích này, Vương Thái hậu sẽ không làm, suy bụng ta ra bụng người, bà ta nhất định cảm thấy Võ Quý Phi sẽ không làm chuyện này, cho nên chuyện nháo quỷ này cho dù có kỳ quặc, bà cũng sẽ không hoài nghi Quý phi."

Nguyên lai là vậy, vẫn là chủ tử cao minh.

Chỉ là, chờ Lâm thái phi biết, thời điểm Vương thái hậu đi Hoàng Giác tự gặp phải thích khách giọng cảm hận nói: "Quả nhiên là cáo già, chuyện nháo quỷ cũng thành không."

Thái Hậu vừa xuất cung đi Hoàng Giác tự liền gặp phải thích khách, này nói lên cái gì? Chứng tỏ chuyện nháo quỷ trong cung Thái Hậu là có người ngầm ra tay, làm vậy để làm gì? Là muốn ép Thái Hậu phải xuất cung, trong cung không tiện ra tay cho nên mới dùng thủ đoạn này, kẻ tin tức linh thông muốn biết thời điểm Thái Hậu lên đường không khó, ám sát càng không thành vấn đề.

Lâm thái phi dám cam đoan, chắc chắn lần này thích khách không đắc thủ, Vương thái hậu vẫn bình bình an an, chỉ là 'bị chút kinh hách'.

Vương Trác Quân đúng là nhiều thủ đoạn, khó trách có thể leo lên được vị trí Thái hậu, trong lòng đã sớm mưu tính tốt.

Như vậy thì Thái hậu chốt dạ đều trở thành âm mưu quỷ kế của kẻ khác.

Nghiêm ma ma nghe xong: "Vậy không phải là chúng ta uống phí sức lực sao?" Vương thái hậu lợi hại như vậy, làm cách nào đạp bà ta xuống?

Lâm thái phi đáp: "Tương lai còn dài, Từ Ninh cung bên kia cũng không thể động, bằng không nói không chừng lão thái bà kia đang ung dung chờ tóm lấy chúng ta."

Tính kế tốt lắm, đi ra ngoài một chuyến liền hóa giải tất cả, có điều như vậy lại càng chứng minh Vương Thái Hậu chốt dạ. Lâm thái phi càng khẳng định, Vương Thái hậu làm chuyện đánh tráo hoàng tử, có nhược điểm như vậy trong tay, Vương Thái Hậu sớm muộn cũng bị mình vắn ngã.

Hoàng Thượng đối với chuyện Thái Hậu bị ám sát ở Hoàng Giác tự rất là tức giận, hạ lệnh phải bắt sống được số thích khách kia, chỉ là chờ đến khi người của hắn đến thích khách đã bị hộ vệ của Thái Hậu giết sạch.

Không còn một kẻ nào sống sót, Vương Thái Hậu bị dọa, nhanh chóng quay về Hoàng cung. Gặp được Hoàng Thượng, Vương thái hậu rơi lệ, nói với Hoàng Thượng: "Ai gia cũng không biết mình ngại mắt ai, đầu tiên là ở

trong cung có người giả thần giả quỷ, ép ai gia ra cung, ra ngoài liền gặp mai phục, nếu không phải hộ vệ trung thành tận tâm che chở ai gia, ai gia đã không thể gặp lại Hoàng Thượng."

"Tuy rằng ai gia đã sống đủ, nhưng ai gia vẫn không bỏ được các người." Vương Thái hậu nói.

"Mẫu hậu, lần này làm người sợ hãi, người cẩn thận tu dưỡng, trăm muốn xem ai to gan lớn mật như vậy, ở kinh thành cũng dám hành thích!" Hoàng Thượng nói.

Vương Thái hậu đáp: "Thích khách đều bị hộ vệ giết chết hết, ai gia cảm thấy, người sau màn này khẳng định có quan hệ với người trong cung. Nếu không tại sao trong cung của ai gia lại xảy ra những việc này, mục đích của hẳn là muốn ép ai gia ra khỏi cung đi? Đời này ai gia đắc tội không ít người, người muốn giết ai gia cũng rất nhiều. Hoàng thượng trăm công nghìn việc, ai gia cảm thấy vẫn nên để Hoàng Hậu điều tra đi."

Hoàng Hậu vốn dĩ chính là quản lý hậu cung, hiện tại lại xảy ra chuyện lớn như vậy, gián tiếp nói rằng Triệu hoàng hậu làm Hoàng Hậu không xứng chức. Ngay cả người tính kế Thái hậu cũng không bắt được, bắt được một cung nữ ở Vĩnh Hòa Cung còn để nàng ta cắn lưỡi tự sát.

Chủ nhân Hậu cung như vậy, như thế nào cũng không làm cho người vừa ý.

Hoàng Thượng nghe xong trả lời: "Cũng không thể trách Hoàng hậu, nhưng mà chuyện của Thái hậu là chuyện quan trọng, vậy để Vương Thục Viện giúp đỡ điều tra đi."

Thái Hậu đạt được mục đích, nên không có phản đối.

Lâm Thái phi biết kết quả này, giọng căm hận nói: "Lần này Thái hậu có thể phá giải kế hoạch, chúng ta không cam tâm cũng không thể để bị người

nắm được nhược điểm, những gì cần thu hồi đều thu hồi hết đi."

Để Vương Thục Viện điều tra với Hoàng Hậu, bởi vì Vương Thục Viện là chất nữ của Thái Hậu, cho nên nhất định sẽ tận tâm tận lực. Nếu lần này Vương Thục Viện biểu hiện tốt, như vậy Hoàng Hậu liền bị xem như kém cỏi.

Vương thái hậu đến lúc này còn không quên tính kế Triệu Hoàng hậu, nâng chất nữ của mình lên.

Người như vậy tại sao vẫn không chịu báo ứng? Ông trời cũng quá không công bằng!

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 143: Đã Có Phòng Bị

Edit: Linh Quý Cơ

Beta: Nhã Quý Phi

Ai biết được Hoàng Hậu không muốn nhúng tay vào chuyện này quá sâu, tự động xung phong để tránh bị nghi ngờ.

"Thần thiếp là chủ nhân của hậu cung, đương nhiên cần phải đi đầu. Không bằng lục soát từ Khôn Ninh cung của thần thiếp trước đi."

Nếu muốn tra rõ chuyện này, lục soát cung là điều khó tránh khỏi. Chẳng qua Triệu hoàng hậu và Vương thái hậu vẫn đang cố giữ vững sự bình ổn ở ngoài mặt mà thôi.

Hoàng Thượng đáp: "Sao lại có chuyện một phi tần đủ tư cách lục soát cung của nàng? Trẫm tin tưởng Hoàng hậu, không cần phải lục soát Khôn Ninh cung."

Triệu hoàng hậu cảm thấy đáng tiếc vô cùng, nếu Hoàng Thượng không phản đối, để Vương Minh Nhã tùy ý lục soát cung của mình, như vậy người của Vương gia sẽ càng thêm mất mặt. Nhưng Hoàng Thượng lại không đồng ý.

Hoàng Thượng không chỉ không đồng ý, còn nói thêm: "Trường Xuân cung cũng không cần lục soát. Bên đó có Lạc nhi và Uyên nhi, Quý phi cũng không phải là người như thế."

Một câu nói liền loại bỏ Võ quý phi khỏi phạm vi bị tình nghi.

Tuy rằng Triệu hoàng hậu không tham gia vào chuyện này làm Vương thái hậu và Vương Minh Nhã đều cảm thấy rất cao hứng, nhưng Vương thái hậu vẫn nhắc đến Triệu hoàng hậu, tỏ vẻ việc này cần sự trợ giúp của nàng ấy. Triệu Hoàng hậu từ chối hai ba lần, Vương thái hậu thấy Triệu hoàng hậu là thật lòng không muốn nhúng tay, liền không tiếp tục đề cập đến nữa.

Vương Minh Nhã hỏi: "Hoàng Thượng đã lên tiếng không cho lục soát Trường Xuân cung. Cô mẫu, người cảm thấy như thế nào?"

Vương thái hậu nghe xong cười nói: "Vốn dĩ mục tiêu lần này của chúng ta không phải Trường Xuân cung của Võ thị. Nếu thế, sao phải khiến Hoàng Thượng không thoải mái? Ai gia dặn người những gì, người có nhớ kỹ không?"

Vương Minh Nhã đáp: "Cô mẫu yên tâm, Minh Nhã biết nên làm như thế nào."

Vương thái hậu trầm nghĩ, bà ở trong cung nhiều năm như vậy, nếu lần này ngay cả kẻ giả thần giả quỷ cũng tìm không ra, thì chẳng phải quá lãng phí quãng thời gian ấy sao?

Giao cơ hội tốt này cho chất nữ nhi chính là để cho mọi người biết, chất nữ nhi của mình so với Triệu hoàng hậu càng giỏi hơn. Thêm nữa, trong tay Vương Minh Nhã có Ngũ hoàng tử, Triệu hoàng hậu lại không có con trai, phần thắng đương nhiên nhiều hơn.

"Đôi khi, không nhất định phải biết toàn bộ sự thật, chỉ cần có kết quả là đủ, hiểu không?"

Trong cung này, khi nào yêu cầu chân tướng thì mới cần phải tìm ra chân tướng. Còn lúc không cần chân tướng, vậy chỉ cần một kết quả là được.

Đức phi từng đi đến Từ Ninh cung một chuyến, nên sau đó cũng bị điều tra trước, đương nhiên không lục soát được thứ gì.

Vương Vũ Lộ nói: "Vương Minh Nhã có thái hậu cô mẫu, không khác gì được ban Thượng Phương Bảo kiếm (1). Chỗ nào trong cung cũng đều muốn lục soát một lần, nàng ta thật không biết xấu hổ." Chẳng qua nói tới nói lui, bởi vì nàng ta có Vương thái hậu phía sau nên ai cũng chỉ có thể oán giận trong lòng mà thôi.

(1) Thượng Phương Bảo kiếm: kiếm lệnh của nhà vua. Thấy nó như thấy vua.

Vương Vũ Lộ cho người chỉnh đốn lại mọi thứ, tránh việc tự dừng lại xuất hiện vài thứ không thuộc cung của mình. Loại chuyện này không thể đoán trước được.

Lục soát Đức phi xong, ngay cả chỗ của Dung phi, Vương Minh Nhã cũng muốn lục soát, cứ theo phân vị từ lớn đến nhỏ, mỗi nơi đều lục soát một lần. Đương nhiên là phát hiện một ít đồ cấm. Trong phòng vài phi tần khác còn tìm ra được xuân dược, tất nhiên bọn họ phải bị trừng phạt thật nặng. Vương thái hậu cảm thấy những người này vì lợi ích mà làm tổn hại long thể, quả thực không thể bỏ qua!

Cho nên mức độ trừng phạt rất cao, Yêu Nguyệt cung nhờ đó lại có thêm vài người.

Lâm thái phi thấy người lục soát đến cung của mình, nói: "Nơi ở của trưởng bối như chúng ta cũng muốn lục soát? Lá gan các người cũng thật lớn. Vương thực viện, chẳng lẽ đây chính là thái độ của người đối với trưởng bối sao?"

Vương Minh Nhã hành lễ, nói: "Thái phi nương nương thứ tội. Bởi vì chuyện này liên quan đến Thái Hậu nương nương nên rất có thể những người từng có thù riêng với thái hậu sẽ giả thần giả quỷ, mà ngài cũng là người cùng thể hệ với Thái Hậu. Vì thế mong ngài đừng trách. Thần thiếp sẽ cẩn thận, tuyệt đối không quấy rầy người quá lâu!"

Lâm thái phi đáp: "VẬY LỤC SOÁT ĐI, MẮT CÔNG CÁC NGƯỜI LẠI NÓI TA NGĂN CẢN LÀ DO CHỘT DẠ."

Lâm thái phi một chút cũng không sợ, các loại chuyện trong cung này bà không hề liên quan. Chắc chắn lúc lục soát sẽ không thể tìm ra thứ gì.

"Ồ? Đây là cái gì?" Đại cung nữ Bảo Vy của Vương Minh Nhã phát hiện một túi đồ trong tấm cung Lâm thái phi, nàng ta nhẹ nhàng kéo, dây túi liền bung lỏng ra.

VẬY MÀ BÊN TRONG LẠI LÀ VÀI BỘ QUẦN ÁO CỦA NAM TỬ!

Ở tấm cung một thái phi xuất hiện quần áo của nam nhân, thật sự là khiến người quá kinh ngạc rồi. Bảo Vy đi qua xem mặt sau của bình phong, lại phát hiện thêm một đôi giày của nam nhân!

Bảo Vy vội vàng báo cáo với Vương Minh Nhã, Vương Minh Nhã vừa nghe vừa âm thầm suy ngẫm. Không nghĩ tới Lâm thái phi đã là thái phi mà còn dám gặp mặt nam nhân?

Xem tình huống này, phỏng chừng thời gian cũng đã lâu. Là thái phi lại còn cho tiên đế đội nón xanh (*), tuyệt đối là một chuyện rất sỉ nhục! Cho nên Vương Minh Nhã liền cho người bao vây nơi của Lâm thái phi, sau đó bẩm báo với Vương thái hậu.

(*) đội nón xanh: căm sừng, phản bội.

Vương thái hậu tỏ ra vô cùng đau đớn, thật đúng là quá mất mặt! Nhưng cho dù có mất mặt, bà nhất định phải xử trí, cho nên Vương Thái hậu mới nói với Hoàng Thượng: "Có liên quan đến thanh danh của tiên đế, chuyện này không thể truyền ra, chỉ có thể ngầm xử lý. Ai gia và Lâm thái phi tốt xấu gì cũng có quen biết. Chuyện này không cần Hoàng đế tự mình xen vào, tránh bắn lổ tai, vẫn nên để ai gia lo liệu."

Ấn tượng về Lâm thái phi trong đầu Hoàng Thượng không quá sâu, trừ việc bà là cô tổ mẫu bên ngoại của Ngũ hoàng tử. Hiện tại lại biết được chuyện này, rõ ràng là đội nón xanh cho phụ hoàng hắt, chuyện như vậy hắt không thể chịu đựng. Cho nên Hoàng thượng cũng cho rằng, bí mật xử lý là rất cần thiết, Lâm thái phi cũng không ảnh hưởng gì đến đại cục. Tuổi đã lớn còn làm ra chuyện, không bằng cứ để thái hậu lo đi.

"Vậy phiên mẫu hậu làm chủ, thái phi bọn họ vốn dĩ cũng do mẫu hậu quản!" Hoàng Thượng nói.

Không lâu sau, Lâm thái phi sinh bệnh, cung nhân bên cạnh mang tội không hầu hạ tốt thái phi, khiến bà sinh bệnh, cho nên toàn bộ đều đem đi xử tội. Lệnh xử phải chịu bốn mươi gậy, phần lớn đều chịu không nổi nên trực tiếp bị đánh chết.

Diêu ma ma ở bên cạnh chăm sóc cho Lâm thái phi. Thần sắc Lâm Thái phi có phần lạnh nhạt, bà biết, bản thân mình bị Vương thái hậu tính kế. Quý thần cái gì, muốn tra rõ cái gì, tất cả hoàn toàn là nhắm vào một mình bà!

Hậu cung khắp nơi đều là sương khói đạn lạc. Vương thái hậu đã thực sự muốn mình chết!

Ha ha, quá tốt, thật sự là quá tốt. Hoá ra là thế! Vốn dĩ còn chút nghi ngờ, hiện tại đã hoàn toàn khẳng định.

Cửa mở ra, Vương thái hậu và Cung ma ma cùng nhau bước vào. Bà ta nhìn Lâm thái phi ngồi nhàn hạ thoải mái uống trà trên bàn, thầm giễu sắp chết tới nơi mà không biết.

"Lâm thái phi thật có nhã hứng, đã đến nước này còn có thể bình thản như thế. Khó trách người được làm thái phi, an hưởng tuổi thọ!"

Lâm thái phi gật đầu với Vương thái hậu: "Nếu đã đến thì ngồi đi. Không nhìn thấy bộ dáng chó nhà có tang của ta, có thất vọng không?"

Vương thái hậu cười nói: "Không đến mức thất vọng. Đối với kẻ thất bại mà nói, kiêu ngạo ở trước mặt ai gia có ích lợi gì đâu. Nếu không thì sao có thể bị ai gia đánh nhẹ nhàng như vậy đã chết?"

"Ha ha, phải không?" Lâm thái phi không tỏ ý kiến, cầm chén trà của mình: "Ta có mời người uống trà, tin chắc người cũng sẽ không uống."

Vương thái hậu nhìn Lâm thái phi, nhàn nhã nói: "Không nói cái khác, ai gia tự nhận là chưa từng có lỗi với người. Tiên đế băng hà, rất nhiều phi tần đều phải cạo đầu đi làm ni cô mà sống, chính ai gia giúp người ở lại hậu cung làm thái phi mấy năm qua, dù sao đã từng cùng nhau hầu hạ tiên đế, vinh sủng đều có. Chỉ cần người an hưởng tuổi thọ, chuyện sau này không cần lo. Nhưng là ai gia không rõ, vì sao tới cuối cùng rồi Lâm thái phi còn muốn ám hại ai gia một phen?"

Lâm thái phi cười nhạt: "Thái hậu nói đùa, chính xác là thái hậu bày mưu ta, sao lại biến thành ta hãm hại thái hậu?"

"Chúng ta không cần phải nói vòng vo. Người an bài người ở Khôn Ninh cung của ai gia, làm ra chuyện giả thần giả quỷ muốn dọa ai gia, muốn từ nay về sau ai gia mắc bệnh trên giường. Đáng tiếc, nhiều năm như vậy, người chết ai gia còn không sợ, sao lại sợ ma quỷ?"

Chỉ cần nguy trang đã điều tra ra người. Nếu tra không được, ai gia cũng không cần ở lại cái hoàng cung này. Người lợi dụng người trong cung ai gia, treo vài thứ nơi ai gia đọc kinh Phật khiến tinh thần ai gia hoảng hốt. Ngay từ đầu, ai gia thật sự đã bị tính kế, chẳng qua ai gia nhanh chóng nghĩ thông suốt, vội tra xét đồ vật mình hay dùng một lần nữa mới phát hiện.

Ai gia thật không nghĩ tới, bên trong hậu cung còn ẩn dấu một người như người đến phút cuối cùng. Đúng là không biết phân biệt tốt xấu. Người nói, rốt cuộc người biết những gì? Nếu nói đúng, ai gia có thể cho người một cái chết nhẹ nhàng. Nếu người dám lừa gạt, ai gia cho người sống không bằng chết!"

"Ha ha, Vương Trác Quân, người cần gì phải nói như vậy? Đáng tiếc, ta biết rất nhiều, nhưng sẽ không nói cho người. Bằng không, người đoán thử xem?" Lâm thái phi cười nói.

Vương thái hậu nhìn chăm chăm Lâm thái phi một hồi, nói: "Đúng thế, quả thật người biết quá nhiều. Nhưng người có muốn biết vì sao ai gia điều tra ra là người giở trò quỷ nhanh như vậy không?"

Lâm thái phi cười lạnh nói: "Là bởi vì nô tài bên người ta bán đứng ta, chuyện này còn gì để nói thêm nữa? Không nghĩ tới thời điểm cuối cùng, Diêu ma ma lại bán đứng ta. Xem ra người làm chủ tử như ta thật thất bại." Nếu hiện tại còn chưa hiểu rõ, Lâm thái phi cũng không làm đến chức Lâm thái phi. Chuyện cơ mật này, cũng chỉ có Diêu ma ma là hiểu rõ nhất. Không biết Vương thái hậu đã biết được gì từ miệng Diêu ma ma, nhưng dù sao cũng không còn quan trọng nữa.

Diêu ma ma nước mắt lưng tròng, quỳ gối trước Lâm thái phi. Nàng phản bội chủ tử, là vì có nỗi khổ riêng.

Lâm thái phi nói: "Làm thì cũng đã làm rồi, người quỳ gối thế này, là muốn ta tha thứ cho người sao? Đáng tiếc, đối với kẻ phản bội ta, cả đời ta

sẽ không tha thứ. Chỉ mong về sau người có thể sống tốt."

Diêu ma ma khóc lóc nói: "Nô tỳ thực xin lỗi nương nương, chỉ là nô tỳ phải bất đắc dĩ. Nô tỳ hại nương nương, không cầu nương nương tha thứ, nhưng nô tỳ muốn nói cho nương nương, trừ bỏ chuyện giả quý này, nô tỳ không nói bất kỳ gì cả. Một nô tài bất tín sẽ không có kết cục gì tốt, vậy nên nô tỳ đi trước một bước. Thái phi nương nương, kiếp sau dù có làm trâu làm ngựa, nô tỳ sẽ đến báo đáp ân của nương nương." Trước khi Diêu ma ma tiến vào đã ăn độc dược, hiện tại nói xong những lời này, khoe miệng liền chảy máu, trong chốc lát đã bỏ mình.

Đôi mắt Vương thái hậu, từ đầu đến cuối không hề chớp một cái nào, chỉ có vành mắt Lâm thái phi là hơi đỏ. Diêu ma ma từ khi tiến cung đã đi theo bà, mãi cho đến khi bà làm thái phi. Vài thập niên trôi qua, có thể nói Diêu ma ma là người chăm sóc cho bà nhiều nhất. Bà vui vẻ, bà buồn bã, đều có Diêu ma ma quan tâm. Hiện tại nhìn Diêu ma ma uống thuốc độc tự sát, trong lòng thật sự vô cùng thương cảm.

Vương thái hậu tiến lên một bước: "Đây là điểm khác nhau giữa ai gia và người. Một nô tài bất tín, thái phi vẫn đau lòng, cho nên người chỉ có thể làm thái phi, còn ai gia có thể làm thái hậu. Biết tại sao mà Diêu ma ma phản bội người không? Là vì người cháu trai tốt của người đấy. Vì ta nói ta có thể cho cháu ngoại hẳn một tiền đồ tốt, hẳn liền uy hiếp cả nhà Diêu ma ma, cho nên Diêu ma ma mới nói ra. Nhưng mà, dù Diêu ma ma không nói, ai gia cũng sẽ biết được từ trong miệng người cháu trai tốt kia của người. Cũng đã biết, người tính kế sau lưng ai gia, làm sao ai gia không đề phòng? Đấu cùng ai gia, trước nay người đều không thể thắng!"

Lâm thái phi nghe xong liền cười lớn. Chết nhi kia của bà, thật sự cho rằng Ngũ hoàng tử là cháu ngoại ruột? Quả thực là buồn cười cực kỳ.

Không đúng, lúc bà và cháu trai thư từ qua lại, luôn có điều hoài nghi đối với Ngũ hoàng tử, sao cháu trai vẫn hợp tác cùng Vương thái hậu? Nghĩ

đến đây, Lâm thái phi khiếp sợ nhìn Vương thái hậu.

Vương thái hậu thấy biểu cảm này của Lâm thái phi, mỉm cười nói: "Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt. Thật thật giả giả, có gì quan trọng đâu? Trên thực tế, Ngũ hoàng tử chính là Lâm Trang phi sinh, là cháu ngoại Lâm gia. Cháu ngoại Lâm gia bước lên vị trí trên kia, ít nhiều gì Lâm gia cũng được hưởng lợi, đúng không? Mà người là Lâm thái phi, lại cứ một hai phải tìm ngọn nguồn đúng sai, may là Lâm gia vẫn có người sáng suốt. Chuyện này không thể truy cứu quá mức, vả lại truy cứu rồi có chỗ gì tốt? Chỉ cần mang đến lợi ích cho gia tộc sao lại không làm? Ai gia nói rất đúng phải không, Lâm thái phi?"

Vương thái hậu nắm chắc thắng lợi, coi Lâm thái phi như một con chuột đang bị bà ta chậm rãi đùa giỡn.

Phụ thân của Lâm Trang phi là một người thông minh, không giống như Lâm thái phi, một hai muốn cá chết lười rách (2). Hẳn thậm chí còn chủ động liên hệ với người của Vương gia. Lâm gia rốt cuộc thế nào? Một nữ nhi đã chết, Lâm thái phi cũng là ăn no chờ chết, sao phải vì hai người vô dụng này mà đùa giỡn với tính mạng của cả nhà?

(2) Cá chết lười rách: cùng nhau chết chung.

Thái hậu đã biết ý định của Lâm thái phi nên lập tức không chế bà. Bằng không đợi Lâm thái phi phản ứng lại, phơi bày mọi chuyện ra ánh sáng, không phải sẽ có chuyện lớn hay sao?

Đương nhiên Thái hậu có thể cam đoan, không có ai tin tưởng lời nói của Lâm thái phi. Nhưng nếu có thể để người khác không biết, thì tốt nhất là để họ không biết đi.

Hiện tại sự việc phát triển đúng với dự đoán của bản thân Thái hậu, lo lắng duy nhất chính là Lâm thái phi này có biện pháp dự phòng hay không.

Nhưng dù sao cũng đã cho người lục soát chỗ Lâm thái phi vài lần, hoàn toàn không có phát hiện ra điều gì.

Lúc hỏi Diêu ma ma, Diêu ma ma cũng chỉ nói Lâm thái phi là chủ mưu chuyện giả thần giả quỷ này, những chuyện khác, cái gì cũng không biết.

"Chuyện tới mức này, ai gia cũng không che giấu với người. Nếu người muốn chết thoải mái, ai gia có thể giúp người. Nhưng người phải nói cho ai gia biết, rốt cuộc người đã có chứng cứ xác thực hay tất cả chỉ là suy đoán? Hoặc là có ai đó cũng đã nghe về chuyện này?"

Thần sắc Lâm thái phi biến đổi, bà cố nén thống khổ trong bụng, cười với Vương thái hậu: "Người đoán thế nào?" Bà muốn cho Vương thái hậu phải sống trong lo sợ, lo sợ rằng có người đã biết chuyện của bà ta. Cho nên bà không thể nói bất cứ điều gì cho Vương thái hậu được. Vừa nãy lúc uống trà, Lâm Thái phi đã bỏ thêm độc được. Biết rõ bản thân rồi sẽ chết nên bà muốn để lại trong lòng Vương thái hậu một chút bất ổn, khiến buổi tối bà ta không thể ngủ yên!

Vương thái hậu nhìn khoé miệng Lâm thái phi chảy máu đen, liền biết sự việc đã hỏng. Chỉ là hiện giờ muốn cứu người cũng không kịp nữa rồi.

Vương thái hậu hận không thể tàn nhẫn đánh Lâm thái phi mấy bạt tai, làm ả ta nói với mình mọi chuyện, rốt cuộc ả ta có đem chuyện đấy nói cho người khác hay không.

Trừ bỏ Dương gia, Lâm gia đã đứng về phía mình. Phụ thân Lâm Trang phi sẽ không dễ gì buông bỏ vinh hoa phú quý, cho nên căn bản sẽ không vạch trần thân phận của Ngũ hoàng tử, việc này không tốt chút nào với hân. Nói cách khác, bọn họ sớm đã là người chung thuyền!

Vương thái hậu đã thiết kế ra kết cục này từ rất lâu, vốn là muốn chậm rãi tra tấn Lâm thái phi, khiến bà nói ra mọi chuyện. Ai biết Lâm thái phi bà ta còn để lại một đường lui, tự chuẩn bị độc được tự sát trước mặt mình!

Liệu có khi nào, vì một đường lui hôm nay mà sau này sẽ nổi lên biết bao nhiêu chuyện?

"Tiện nhân! Dem xác nàng cho chó hoang ăn đi!" Vương thái hậu phân phó. Trước khi chết còn dám tính kế mình một phen, Vương thái hậu chắc chắn sẽ không cho ả ta đi dễ dàng.

Ha ha, cho dù ả ta để lại đường lui thì sao, ai sẽ tin tưởng lời ả? Hiện tại ả đã là nữ nhân dâm loạn hậu cung, lời nói của nữ nhân như thế, sẽ không ai tin tưởng. Người khác cho rằng, chẳng qua là muốn bôi nhọ chính mình cho nên mới nói ra những lời đó.

Vương thái hậu trầm nghĩ, dù sao đến bây giờ cũng chưa phát sinh chuyện gì. Không phải Hoàng Thượng cũng rất thoải mái ném Lâm thái phi cho mình xử lý hay sao?

Nói đến Hoàng Thượng bên kia, may là hắn không tiện đến nơi này. Cho nên trước khi chết Lâm Thái phi cật lực tính kế mình một phen nhưng lại không thành!

Thái hậu cũng không thể bị lời nói này ảnh hưởng, tránh việc về sau cứ đến tối lại không ngủ được

Kết quả là, trong thời gian này, giấc ngủ của Vương thái hậu càng lúc càng không tốt, suy cho cùng cũng vì trong lòng có quỷ. Lúc ban ngày mọi người đi thỉnh an đều thấy được sắc mặt bà ta rất kém.

Vương thái hậu nói với bên ngoài: "Giao tình giữa ai gia và Lâm thái phi cũng đã qua vài thập niên. Nhìn nàng ấy bệnh qua đời, trong lòng ai gia rất khó chịu. Ai gia cũng lớn tuổi rồi, kỳ nhất chính là thấy người thân quen qua đời, nói không chừng một ngày nào đó liền đến phiên ai gia."

Mọi người vội vàng an ủi nói Thái hậu nương nương hồng phúc tề thiên, nhất định sống lâu trăm tuổi, không nên lo lắng.

Cái chết của Lâm thái phi đối với người ngoài, là sinh bệnh mà chết. Diêu ma ma bên người nàng, sau khi chủ tử chết cũng đi theo tuần táng. Vương thái hậu khen Diêu ma ma là một hạ nhân trung thành, toàn bộ hạ nhân cần học tập Diêu ma ma.

Lâm thái phi là thái phi nên được an táng ở bên cạnh lăng tẩm của tiên đế. Những mệnh phụ bên ngoài cũng tiến cung túc trực bên linh cữu, nhưng dù sao bà cũng chỉ là một thái phi, không được tổ chức quá long trọng. Hơn nữa, Hoàng Thượng còn biết nội tình, lễ tang là để che lấp gièm pha này, không thể nói sau khi phụ hoàng chết, phi tử lại đội nón xanh cho ông. Như vậy, uy nghiêm của hoàng gia sẽ đi đâu?

Lúc Lâm thái phi sinh bệnh, Lý Già La đã cảm thấy không thích hợp. Chỉ là không nghĩ tới nhanh như vậy, Lâm thái phi đã chết.

Vương thái hậu không hổ danh là thái hậu, Lâm thái phi không phải đối thủ của bà.

Chỉ là, Lý Già La cảm thấy có chỗ bất hợp lý, chẳng lẽ Lâm thái phi không nói nghi ngờ của mình cho nhà mẹ đẻ?

Nhưng mãi đến hiện tại, người Lâm gia còn chưa hồi kinh, Lâm thái phi đã chết cũng không tiến cung. Mọi chuyện liên sáng tỏ.

Không lẽ Lâm gia không quan tâm đến Lâm thái phi? Hoặc nói cách khác, Lâm gia đã cấu kết cùng với Vương gia?

Lý Già La ngồi bật dậy, việc này rất có khả năng. Dù sao thì, mặc kệ Ngũ hoàng tử là thật hay giả, ở trong mắt mọi người cũng là do Lâm Trang phi sinh. Mặc kệ Ngũ hoàng tử thật sự là người của Vương gia, chỉ cần Vương thái hậu không công bố, như vậy, nhà ngoại Ngũ hoàng tử vẫn luôn là Lâm gia.

Ngũ hoàng tử nếu dựa vào Vương gia có thể thành thái tử, lợi ích sao lại không có phần của Lâm gia?

Chuyện tốt như vậy, so với việc liều mạng với Vương gia khiến hai bên đều tổn thất, thì liên kết sẽ dễ dàng hơn. Có Vương gia trợ giúp, địa vị Ngũ hoàng tử càng cao, nói không chừng, hiện tại Lâm gia đã trở thành chó săn của Vương gia.

Lý Già La thở dài một hơi, nói: "Ký thác chuyện này lên người có lương tâm, chính là một loại sai lầm. Lần này bốn cung thật ra đã gián tiếp hại chết Lâm thái phi phải không?"

Hồ Phách đáp: "Nô tỳ thấy, nương nương và Lâm thái phi đều không sai. Lâm thái phi là người tốt, cho nên sẽ đấu tranh vì sự an bình của chốn nữ nhi. Có lẽ Lâm Thái phi nghĩ rằng, phụ mẫu của Lâm Trang phi nếu biết nữ nhi của mình bị người ta hại chết, cháu ngoại còn bị đánh tráo, khẳng định sẽ hận đối phương thấu xương. Đây là ý nghĩ của người bình thường! Cái chính là Lâm gia không phải người bình thường, chỉ quan tâm đến lợi ích, vì thế mọi chuyện mới thành như bây giờ."

Có ai không đau lòng cho cốt nhục của mình? Nhưng Lý Già La và Lâm thái phi lại gặp phải vài người chỉ biết lợi ích, ngay cả cốt nhục thân tình cũng không đặt vào trong mắt. Càng không nói là ở trong cung, tình cảm xem ra còn ít hơn so với bên ngoài, nhưng chẳng ngờ người nhà của Lâm Trang phi cũng là loại đức hạnh thế này?

Vương gia và Lâm gia, sau chuyện hôm nay xem như cột vào nhau rồi đi!

Hồ Phách nhỏ giọng nói với Lý Già La: "Vương thực viện phái người đi lục soát cung của Lâm thái phi, nghe nói tìm ra được quần áo của nam nhân."

Cho nên Lâm thái phi cần phải chết! Bởi vì đây là một sự sỉ nhục!

Hồ Phách cảm thấy Vương thái hậu cực kỳ tàn nhẫn và độc ác, thủ đoạn ngoan độc như vậy cũng dùng được. Chủ tử mình càng phải cẩn thận, bằng không cũng không biết khi nào bị Vương thái hậu tính kế, một chiêu chí mạng.

"Nói vậy thì cái chết của Diêu ma ma cũng có điều kỳ quặc!" Vương thái hậu thật biết làm trò, trước mặt nhiều người như vậy còn khen Diêu ma ma là một hạ nhân trung thành. Cái chết của Diêu ma ma này không thể không có vấn đề!

"Dẫn mọi người về sau phải cẩn thận một chút, không cần tìm hiểu tin tức về Thái hậu quá nhiều. Cẩn thận là trên hết!"

Tìm hiểu tin tức từ chỗ Vương Minh Nhã là chuyện không quá khó khăn. Quả nhiên, Vương Minh Nhã vẫn còn quá trẻ, mà Vương thái hậu đã là cáo già, thủ đoạn cũng âm ngoan hơn rất nhiều. Một chút vô ý sẽ bị bà ta nhanh chóng bắt được, sau đó mạng cũng không còn!

Tiểu Lục Tử ra khỏi cung, đi đến phủ đệ của mình. Hắn cũng có nhà ở bên ngoài, ở đây không ai không biết hắn là tổng quản thái giám Trường Xuân cung nên số người nịnh bợ hắn rất nhiều. Chỉ là Tiểu Lục Tử vẫn luôn nhớ kỹ lời sư phó nói, không thể đắc ý vênh váo, mỗi ngày đều phải quy quy củ củ. Bên ngoài có chừng người muốn quen biết với người của Quý phi, cũng đều bị hắn lựa lời đuổi đi.

Hôm nay Tiểu Lục Tử nhân được một cái tráp (3), có người đưa đến cửa quý phủ của hắn, nhưng lúc phát hiện ra thì người đã không thấy đâu.

(3) Cái tráp: đồ dùng hình hộp nhỏ bằng gỗ, thời trước dùng để đựng các vật nhỏ hay giấy tờ.

"Thế nào? Sao lại không thấy người?" Tiểu Lục Tử nhìn cái tráp.

Hạ nhân kia thỉnh tội: "Lúc nghe được tiếng đập cửa, tiểu nhân chỉ thấy bọn ăn mày trên đường đem đồ đến. Có người cho bọn hăn tiền, bọn hăn liền thay người đó tặng đồ. Hành tung của người này thật không dễ phát hiện."

Tiểu Lục Tử nói: "Người đi xuống đi. Nhưng có điều, chuyện này chỉ người biết, ta biết. Ta không hy vọng có người thứ ba biết, hiểu không?"

"Tiểu nhân hiểu rõ!" Làm hạ nhân, là phải kín miệng. Huống chi hăn không hề biết cái tráp này dùng để làm gì, không phải là có người muốn tặng đồ cho lão gia, lại sợ lão gia cự tuyệt nên mới dùng phương thức này chứ? Người này thật đúng là, thứ người muốn đưa, chắc lão gia cũng sẽ không cần.

Tên hạ nhân chắc chắn sẽ không nói ra ngoài, bởi vì nếu lão gia xui xẻo, vận mệnh nô tài như bọn họ càng bi thảm!

Tiểu Lục Tử cẩn thận mở hộp tráp ra, sau đó phát hiện bên trong là một phong thư. Chữ trên mặt ghi rõ, gửi cho sư phụ của mình, Lưu Vĩnh Toàn. Như thế cũng thật kỳ quái, nếu là tặng đồ cho sư phụ thì sao không trực tiếp đưa đi, lại phải dùng cách này?

Nếu là đưa cho sư phụ, hăn sẽ không sợ. Nếu không có sư phụ dẫn dắt, hăn cũng chẳng có những ngày tháng tốt đẹp như bây giờ.

Đi theo Quý phi, Quý phi đối đãi hạ nhân rất tốt, cho dù có phạm sai cũng không đánh chửi. Được làm việc ở Trường Xuân cung, có thể nói, hăn vô cùng hài lòng với hiện tại.

Nhân lúc rảnh rỗi, Tiểu Lục Tử thay một bộ quần áo, sau đó ngồi lên xe ngựa đi đến phủ đệ của sư phụ hăn, Lưu Vĩnh Toàn.

Người canh phủ Lưu Vĩnh Toàn thấy Tiểu Lục Tử tới, vội ân cần chào đón. Ai cũng biết rằng, vị Lục công công này chính là tâm phúc bên người

Quý phi nương nương, cũng là đồ đệ lão gia nhà mình.

"Lục gia, ngài đã tới! Lão thái gia chúng ta đang chờ ngài, ngài ấy cũng vừa trở về."

Tiểu Lục Tử thưởng cho người này một thỏi bạc làm hân vui mừng hơn hở.

Lưu Vĩnh Toàn đang lau mặt, thấy Tiểu Lục Tử đến liền ngẩng đầu lên, nói: "Sao hôm nay người lại tới đây? Có phải là có chuyện gì rồi hay không?"

Bọn họ ở trong cung là nô tài, luôn phải cẩn thận, ở quý phủ của chính mình, có thể thoải mái hơn một chút.

Tiểu Lục Tử đáp: "Sư phụ, đúng thật là có việc. Người xem cái này, là có người đưa đến quý phủ của đồ đệ, sau đó đồ đệ cũng không thể tìm được người này. Đồ đệ vừa mở ra xem, bên trong chỉ là một phong thư. Tin tức này cần phải nói cho sư phụ, nên đồ đệ chạy nhanh đến đây tìm người, sợ có cái gì quan trọng sẽ làm chậm trễ!"

Lưu Vĩnh Toàn vừa nghe cũng thấy kỳ quặc. Hắn bỏ khăn lông vào nước, tự mình đi tới.

Hắn đưa tay mở phong thư ra, vì sợ đồ vật có bấy nên mới rung rung một chút. Đây là cách làm của người có kinh nghiệm.

"Nhìn và học một chút đi. Thư tín không rõ lai lịch, tốt nhất là nên để người khác xử lý trước một phen. Còn nếu không muốn để người khác biết, bắt buộc phải tự mình mở, thì rung nhẹ. Vì trên thư chỉ cần bỏ một chút thuốc bột linh tinh, hoặc là vừa mở ra thì bột phấn bay vào trong mắt, lúc đó người đã bị tính kế. Rung lên như vậy, dù là có thuốc bột cũng không tác dụng gì. Phải lấy khăn để cầm thư, như thế sẽ không bị trúng độc."

"Sư phụ thật sáng suốt! Đồ đệ học cả đời cũng không được một phần mười của sư phụ." Tiểu Lục Tử nín nọt nói: "Chỉ là đồ đệ thấy đồ của người khác đưa cho sư phụ, đồ đệ nào dám mở ra xem? Cho nên mới trực tiếp đến đây đưa thư."

Lưu Vĩnh Toàn nhìn lá thư, sau đó hỏi: "Chỉ có một mình người biết về lá thư này?"

Tiểu Lục Tử đáp: "Mới vừa hồi phủ, đồ đệ liền nhận được. Tuyệt đối không có ai khác biết, nhiều lắm chỉ có quản gia của đồ đệ thấy được người đưa tráp. Chỉ là đồ đệ nghĩ, hẳn chắc chắn sẽ nhầm tưởng ai đó tặng quà cho ta."

"Người khác tặng quà, người cũng không thể nhận hết, người chúng ta nên ý lại nhất chỉ có chủ tử của mình. Những người này tặng quà, đơn giản là muốn thông qua người, khiến chủ tử của người chú ý đến bọn chúng, hoặc là nhờ địa vị chủ tử làm chút chuyện. Tuy rằng có rất nhiều thứ không ảnh hưởng toàn cục, nhưng đến lúc đó thật sự có một hai việc khó xử, vậy thì có thể sẽ liên lụy chủ tử của người. Người phải cẩn thận!"

Hắn là nô tài của Hoàng Thượng, thật ra không cần lo lắng phương diện này, nhưng Tiểu Lục Tử lại là người của Quý phi. Nếu chẳng may hắn làm ra chuyện gì đó ảnh hưởng Quý phi, chưa nói đến chức quân sự, đến lúc đó, có lẽ ngay cả mạng cũng không giữ nổi.

"Sư phụ dạy bảo, đồ đệ ghi nhớ trong lòng! Nhất định sẽ cẩn thận. Cái gì quan trọng nhất đối với chúng ta, đồ đệ cũng đều rõ ràng, đồ đệ sẽ không tùy tiện thu đồ vật của người khác. Về việc này, thỉnh sư phụ yên tâm, đồ đệ sẽ không làm sư phụ hổ thẹn."

Đồ vật không nên nhận, hẳn tuyệt đối sẽ không nhận.

"Nếu đã như vậy, chuyện ngày hôm nay người cũng nên chôn ở trong lòng, coi như không biết." Lưu Vĩnh Toàn nói.

"Sư phụ, có phải người có lo lắng gì hay không? Người có thể nói với đồ đệ, tuy rằng đồ đệ không so được với sư phụ, nhưng hai người sẽ tốt hơn một."

Lưu Vĩnh Toàn cười cười: "Không phải chuyện lớn gì, về sau có cơ hội, ta sẽ nói cho người. Người không cần đề cập chuyện này với những người khác."

"Quý phi là chủ tử của đồ đệ, chuyện này không nói đến liệu có tốt hay không?"

Lưu Vĩnh Toàn hạ giọng: "Chuyện này, sư phụ có thể cam đoan không có nửa điểm liên quan đến chủ tử của người. Nếu không liên quan đến chủ tử người, chỉ là việc riêng của ta, thì nói cho người và Quý phi làm gì? Nếu thật sự có khó khăn, sao ta không nói cho người được? Người đừng quên, trong kinh thành, chuyện khiến ta gặp phiền toái cũng không nhiều. Cho nên việc ngày hôm nay không cần nói với Quý phi. Sao chúng ta có thể lấy chuyện này mà làm phiền Quý phi? Như vậy sẽ không tốt! Thôi, hôm nay ta không giữ người lại dùng cơm, về nghỉ ngơi cho khoẻ đi."

Tiểu Lục Tử không hỏi nhiều. Hắn biết tính tình sư phụ, không nói với người, là tuyệt đối không nói, bằng không hắn cũng sẽ không được Hoàng Thượng coi trọng, trực tiếp trở thành đại nội tổng quản.

Thì ra là bức thư là do Lâm thái phi gửi cho Lưu Vĩnh Toàn. Trên thư nói, bà có để lại cho Hoàng Thượng một mật thư, đặt ở phía dưới lệnh bài của Lâm Trang phi tại Vĩnh Hoà cung.

Có thể người khác không biết, nhưng Lưu Vĩnh Toàn lại biết vì sao Lâm thái phi chết. Liên quan đến việc tư mật của cung đình, Lưu Vĩnh Toàn cực kỳ kín miệng. Chuyện không nên nói, không nên hỏi thì không đề cập tới, như vậy mới có thể sinh tồn trong cung.

Chỉ là Lâm thái phi này đã chết, sao lại còn lưu mật thư gửi cho Hoàng Thượng? Chẳng lẽ Lâm thái phi cảm thấy mình sẽ chết oan, nên mới viết thư mật báo? Cũng không giống lắm! Có điều thật sự cần phải làm gì, vẫn nên nghe theo ý định của Hoàng Thượng trước.

Hoàng Thượng nghe xong, nhàn nhạt lên tiếng: "Trẫm đi Vĩnh Hoà cung sẽ khiến nhiều người chú ý. Người tìm một người có thể lấy lá thư kia mà thần không biết quỷ không hay cho trẫm. Trẫm muốn chắc chắn không có người khác biết, hiểu không?"

"Vâng, nô tài tuân chỉ!" Lưu Vĩnh Toàn đáp. Chuyện như vậy, đối với Lưu Vĩnh Toàn mà nói thì rất đơn giản, tốt xấu gì hãn cũng là đại nội tổng quản. Có lẽ Lâm thái phi nghĩ đến thân phận của hãn nên mới gửi phong thư này, nhưng Lâm thái phi có bí mật gì, một nô tài như hãn không nên thắc mắc. Chỉ là Hoàng Thượng đã có hứng thú, nên hãn sẽ lấy đến lấy cho Hoàng Thượng.

Lá thư kia mau chóng đến tay Hoàng Thượng. Lưu Vĩnh Toàn nói: "Để nô tài kiểm tra trước xem có vấn đề gì không." Vì là thứ không rõ lai lịch thì càng phải cẩn thận cảnh giác, bằng không tổn hại long thể của Hoàng Thượng, đại nội tổng quản như hãn chết bao nhiêu lần cũng không đủ.

"Không cần, trẫm tin Lâm thái phi sẽ không hại trẫm. Người lui xuống đi, trẫm muốn tự mình xem lá thư này."

"Vâng!" Nô tài biết vâng lời, mới là nô tài tốt. Huống chi, phong thư này đã qua tay Lưu Vĩnh Toàn, chắc chắn không có vấn đề. Tuy không mở ra nhưng hãn cũng đã kiểm tra phía ngoài.

Hoàng Thượng không phải người ngu ngốc, sao có thể không phòng bị được? Nếu không, hãn cũng không thể làm Hoàng Thượng!

Bên này, Hoàng Thượng chậm chậm mở thư ra. Nhìn nội dung bên trong thư, biểu tình trên mặt hãn không thay đổi, nhưng nội tâm xác thực dậy

sống! Tuy những gì Lâm thái phi nói đều là suy đoán của bản thân hăn trước giờ, cái chính là, hăn một chút cũng chưa từng nghĩ điều này là sự thật

Lâm thái phi là trưởng bối trong cung, có một số việc người khác không rõ nhưng bà ta chắc chắn sẽ biết một chút.

Lá thư này, hăn là Lâm thái phi vì đề phòng việc ngoài ý muốn nên đã chuẩn bị từ trước. Dòng đầu viết, nếu bà chết, sẽ có người đến nói cho Hoàng Thượng biết sự tồn tại của phong thư. Hiện tại Lâm thái phi đã chết, người bà an bài, thông qua Lưu Vĩnh Toàn đưa cho mình.

Lâm thái phi là một nhân vật khó lường, chỉ tiếc thua trong tay Vương thái hậu. Nhưng rốt cuộc cũng đã có phòng bị.

Thái hậu, Ngũ hoàng tử, hết thảy những người này!

Hiện tại Hoàng Thượng đã chết lặng. Suy nghĩ một chút, mọi thứ đều rõ ràng. Hóa ra sự thật là như vậy, mình thật sự không phải nhi tử do Thái Hậu sinh ra đời!

Lời Tĩnh phi năm đó nói, hoàn là sự thật!

Rất buồn cười. Thái Hậu khiến hăn trở thành kẻ ngốc, bà ta muốn làm thế nào thì làm thế đấy! Mà chính mình còn diễn một màn mẫu tử tử hiếu, rốt cuộc, tất cả mọi người đều nguy trang.

Tâm tình Hoàng Thượng buồn bực, lúc đến Trường Xuân cung dùng bữa còn uống thêm vài chén rượu.

Lý Già La khuyên nhủ: "Hoàng Thượng, uống nhiều không tốt cho sức khỏe đâu, nên uống ít một chút."

Hoàng Thượng cười nói: "Đường đường là Hoàng Thượng, ngay cả uống rượu cũng không thể tự do sao? Ái phi, trẫm không có say. Cũng chỉ có ở nơi này của ái phi, trẫm mới có thể nhẹ nhàng thoải mái. Có những thứ, trẫm phải chôn giấu trong lòng cả đời, không thể nói với ai. Có phải trẫm thực buồn cười không?"

Lý Già La nghe xong, dịu dàng đáp: "Hoàng Thượng không thử, sao lại biết không có ai có thể tâm sự cùng? Lại nói, Hoàng Thượng không tín nhiệm thiếp đúng không? Hoàng thượng sợ thần thiếp sẽ nói ra sao? Nhưng thật ra, thần thiếp cảm thấy thần thiếp là một người vô cùng kín miệng.

Hoàng Thượng là trượng phu thần thiếp, là chỗ dựa của hai đứa nhỏ. Người ta nói nhà mẹ đẻ là chỗ dựa của cô nương khi xuất giá, nhưng nhà mẹ đẻ thần thiếp không như thế, thần thiếp cảm thấy không thể tin cậy được. Chỗ dựa duy nhất của thần thiếp, chính là người, Hoàng Thượng. Người không vui, mẹ con bọn ta cũng không dễ chịu. Cho nên, thần thiếp thích nhất là lúc Hoàng Thượng vui vẻ!"

Lý Già La nói với Hoàng Thượng, nàng và Hoàng Thượng cùng nhận vinh hoa chịu chung tổn hại. Nàng không có một nhà mẹ đẻ tốt, nếu Hoàng Thượng suy sụp, nàng cũng sẽ cùng đường.

Hoàng Thượng vuốt ve mặt Lý Già La: "Mấy năm nay, ái phi cũng không thay đổi dù chỉ một chút, vẫn cứ như lần đầu tiên trẫm nhìn thấy ái phi. Giống như đúc, à mà không đúng, càng lúc càng trở nên hoàn mỹ. Người nói xem, trẫm lớn lên có giống Thái Hậu hay không?" Khi Hoàng Thượng nói lời này, đại khái có chút say.

Lý Già La nói: "Không phải lớn lên giống tiên đế sao? Tuy không giống với Thái Hậu, nhưng rất anh tuấn. Thần thiếp cực thích." Lý Già La đã gián tiếp nói ra đáp án của mình. Hoàng Thượng và Thái Hậu một chút cũng không giống nhau.

Đây là sự thật, nàng không hề nói sai, Hoàng Thượng khi lớn, căn bản là không giống với Thái Hậu. Nếu là trước kia, Hoàng Thượng sẽ không nghĩ nhiều, bởi vì lớn lên giống tiên đế mà không giống Thái Hậu là chuyện bình thường. Nhi tử có người giống phụ thân, có người giống mẫu thân. Nhưng Hoàng Thượng đã tìm được đáp án, im lặng một lát rồi nói với Lý Già La: "Nàng nói đúng lắm, trẫm và Thái Hậu không giống nhau, sao trẫm lại không phát hiện sớm chứ?"

Nếu mình và Thái Hậu không giống, như vậy Ngũ hoàng tử lớn lên giống Thái Hậu, đặc thù người của Vương gia rõ ràng như thế, đây chính là đáp án!

Vương gia thế mà cũng dám mơ tưởng! Trẫm sẽ không nóng nảy. Trẫm muốn xem Vương gia các người từ từ chậm rãi sụp đổ!

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 144: Nháo Chuyện

Editor: Vi Hiền Nghi

Beta : Vy Tu Nghi

Lâm Thái phi chết nhanh như vậy ở trong mắt Hoàng thượng càng giấu đầu hở đuôi.

Khi Hoàng thượng còn nhỏ chỉ nhận thức được Vương Thái Hậu là mẹ đẻ của mình. Hắn không thể chỉ dựa vào chuyện này mà kết luận. Quyển sách kia trong nhà Tĩnh phi, hắn đã sớm tìm được.

Vương thái hậu có phải mẹ ruột hắn hay không đã không quan trọng. Quan trọng là Ngũ hoàng tử có phải con ruột hắn không.

Nếu phải, Hoàng thượng còn niệm tình mẫu tử mà tha cho Thái hậu cùng Vương gia.

Nếu không phải, thì Vương gia có tội đánh tráo huyết mạch hoàng thất, có ý đồ đoạt giang sơn Tiêu gia. Tru di cửu tộc cũng không quá đáng!

Nhưng chuyện lớn như vậy, không thể chỉ dựa vào một bức thư hay suy đoán mà xác định được.

Chỉ là, Hoàng thượng đã hoài nghi thì việc lập Ngũ hoàng tử lên làm Thái tử. Chắc chắn, hắn sẽ không đồng ý.

Hôm qua, Hoàng thượng uống rượu có chút nhiều nên sáng dậy đầu bị đau. May hôm nay không cần phải tới triều. Hắn mừng rỡ nằm trên giường

thêm chốc lát, thẳng đến khi Lý Già La gọi ra ăn sáng mới dậy.

Hoàng thượng nghĩ, lời nói hôm qua hẳn sẽ không hỏi lại. Như Quý phi nói, hẳn tốt nàng liền tốt, hai hoàng tử càng thêm tốt.

Cho nên hẳn còn nghi kỵ gì nữa? Trên đời này, yêu thương con cái chính là bản năng của người làm mẹ.

Ở trong lòng Hoàng thượng, Quý phi lại tiến thêm một bước nữa vào tâm của hắn. Lúc hắn hoài nghi Vương thái hậu không phải mẹ đẻ của mình, thì nàng ấy đã sinh cho hắn hai đứa con trai, cũng là người thân cận với hắn nhất.

"Hoàng thượng, có món bánh bao nhân gạch cua, sủi cảo thủy tinh nhân tôm mà ngài thích đây này." Lý Già La bày đồ ăn lên cho Hoàng thượng.

Sau đó, các bà vú ôm Tam hoàng tử cùng Tứ hoàng tử xuống ghế.

Tam hoàng tử cùng Tứ hoàng tử thấy nhiều đồ ăn ngon nên ăn uống rất khỏe.

Tam hoàng tử nói với Lý Già La: "Mẫu phi, con muốn ăn sủi cảo! "

Tứ hoàng tử cũng nhìn mẫu phi, nói: "Con muốn ăn bánh bao gạch cua! "

Lý Già La cười : "Sao các con lại thích ăn món mà phụ hoàng thích thế? "

Hoàng Thượng nghe xong cười nói: "Thích ăn thì ăn nhiều vào, chúng ta không phải nuôi không nổi." Nhi tử có sở thích giống hắn, làm phụ thân hắn vui còn không kịp.

"Hoàng Thượng chiều chúng quá." Lý Già La cười nói.

"Cũng chỉ chiều nam hài tử khi còn nhỏ thôi. Chờ trưởng thành, bọn chúng phải đi học, đi làm, còn nhiều việc khác nữa. Trăm tranh thủ những thời gian này mà chiều chúng. Nhưng dù là nuông chiều thì chúng cũng hiểu chuyện hơn người khác! "

Đây là so con mình với con người ta, dù là Hoàng thượng cũng không ngoại lệ.

Nhìn bọn nhỏ mà bi thương trong lòng hẳn đều được thối bay hết, tâm trạng Hoàng thượng lại tốt lên. Mặc kệ nói thế nào, Lạc nhi và Uyên nhi là con ruột hẳn, có chúng thì hẳn đã không còn nỗi lo nào nữa.

Lý Già La ngồi xuống ăn cơm, Hoàng thượng gấp miếng cá hầm rước đặt vào chén nàng. Thường ngày Lý Già La thích ăn món này, Hoàng thượng vẫn nhớ kỹ.

Cháo cá hầm rước là một lựa chọn không tồi, thường ngày Lý Già La ngửi thấy rất thơm, nhưng hôm nay ngửi lại cảm thấy khó chịu.

Nàng thật sự nhịn không được, nôn khan.

Hoàng Thượng hỏi: "Làm sao vậy? Có phải ăn uống không tốt không? Người đâu, truyền thái y!"

Tam hoàng tử cùng Tứ hoàng tử cũng không ăn cơm, lo lắng nhìn mẹ: "Mẫu phi, người làm sao vậy?"

Hồ Phách bên cạnh nhìn cảnh này, suy nghĩ. Chủ tử đã muộn vài ngày, chẳng lẽ ...?

Hồ Phách liền vui vẻ, cuộc sống gia đình của chủ tử luôn thật chuẩn, chắc lần này sẽ có tin vui.

Trong khoảng thời gian này, Hoàng thượng ở Trường Xuân Cung nhiều hơn so với trước kia. Chủ tử cũng khỏe mạnh, nguyệt sự bình thường. Nếu hiện tại mang thai, thì cũng hợp lý.

Lý Già La vội nói: "Hoàng Thượng, thần thiếp không có chuyện gì. Ngài kêu các bà dẫn Tam hoàng tử cùng với Tứ hoàng tử đi đi."

Lý Già La nghĩ đến tình trạng thân thể của mình, bản thân nàng cũng hiểu y thuật, chắc là do chuyện gần đây của Lâm thái phi nên có chút sợ sót.

Nguyệt sự đã chậm mấy ngày, lúc đó nàng tưởng bình thường, nhưng hôm nay ngửi thấy mùi thức ăn mình thích nàng lại thấy ghê tởm. Suy đoán của nàng bảy tám phần là đúng rồi.

Lý Già La nhỏ giọng nói bên tai Hoàng Thượng, mặt mày hẩn lập tức hớn hở: "Tốt, thật sự là quá tốt!"

Lúc này Quý phi lại mang thai, đối với hẩn mà nói là một chuyện vô cùng vui mừng. Tất nhiên hẩn hy vọng, con cái của mình sẽ ngày càng nhiều. Đặc biệt hẩn đang hoài nghi chuyện Ngũ hoàng tử. Nếu Quý phi sinh cho hẩn thêm một hoàng tử, vậy về sau hẩn không cần phải lo lắng chuyện gì nữa. Dù Ngũ hoàng tử có là con của Vương gia, hẩn cũng không tiếc nuôi.

Kết quả thái y lại đây bắt mạch, liền chúc mừng Hoàng thượng. Quả nhiên Quý phi mang thai, Hoàng thượng hòa phúc thưởng cho thái y cùng toàn bộ người ở Trường xuân cung.

Võ Quý phi ở Trường Xuân cung lại có thai, tin tức này nhanh chóng truyền khắp hậu cung.

Có người vui mừng có người sầu. Hạn đến chết hạn, ứng đến chết ứng*. Nữ nhân trong cung, ai mà chẳng muốn mang thai đứa con của mình.

Nhưng đều không may mắn như vậy, nên người buồn bực vì không mang thai ngày càng thêm nhiều.

*Hạn đắc hạn tử, lao đắc lao tử. Dịch nghĩa: Hạn đến chết hạn, ứng đến chết ứng (Kẻ thì không có gì, kẻ lại có quá nhiều.)

Quý phi nương nương liên tiếp sinh hài tử. Chỉ mới trôi qua 2 năm mà nàng ta lại mang thai lần nữa. Nàng đã có Tam hoàng tử cùng Tứ hoàng tử, nếu lần này lại sinh thêm hoàng tử. Làm sao phi tần cùng các nàng không có đường sống.

Chỉ là, Hoàng thượng thích ở Trường Xuân cung của nàng ta, thích nàng ta. Cũng không còn cách nào cả.

Vương Vũ Lộ vuốt ve bụng nhỏ của mình, nàng không phải không muốn sinh con nhưng đã mấy năm trôi qua, bụng vẫn chưa có động tĩnh. Trước kia, Hoàng thượng khá sủng ái nàng, mỗi tháng tới cung nàng nhiều lần. Đặc biệt là khi phụ thân nàng lập công, số lần đến càng nhiều hơn. Nhưng vẫn không hoài thai được.

Ban đầu vào cung, nàng được sủng ái hơn Võ Quý phi. Nàng ta lên được phân vị Quý phi chẳng phải là nhờ cái bụng hay sao? Sinh một lần liền thăng lên vài phẩm cấp. Khi đó bụng nàng không có động tĩnh gì nên mới bị Quý phi vượt mặt.

Nhưng bây giờ, dù nàng mang thai cũng không đuổi kịp nàng ta!

Chỉ không biết lần này, Hoàng thượng sẽ thưởng gì cho nàng ta! Chẳng lẽ thật sự muốn sắc phong làm Hoàng Quý phi?

Nếu thật là vậy, chắc Hoàng hậu bên kia có thể náo nhiệt đây. Xuất hiện một Hoàng Quý phi đã có hai vị hoàng tử, địa vị Hoàng hậu rõ ràng bị nguy hiểm. Nàng chỉ cần ngồi một chỗ, xem hai người người sống ta chết thôi.

Nhưng nàng vẫn hy vọng mình sẽ được mang thai. Nếu chỉ dựa vào sự lập công của phụ thân, thì sao có thể tồn tại mãi ở hậu cung được. Nàng đâu thể dựa vào người khác mãi.

Khi Hoàng hậu biết Võ Quý phi mang thai, liền đến thăm hỏi.

Triệu hoàng hậu tặng rất nhiều đồ bồi, cười nhìn Lý Già La nói: "Người là có phúc khí, dưỡng thai cho tốt rồi sinh ra một tiểu hoàng tử."

Người khác muốn nhìn nàng cùng Quý phi đấu đá lẫn nhau. Nhưng kỳ thật không phải, nàng đã sớm lựa chọn cách hài lòng. Nên tất nhiên sẽ hy vọng Võ Quý phi ngày càng tốt, đã năm sáu năm nay, chẳng lẽ nàng không nhìn ra bản chất con người Võ thị. Nếu thật vậy, thì lâu nay nàng làm Hoàng hậu chỉ như cái vỏ rỗng.

Võ Quý phi đối với Hoàng hậu cũng rất tôn kính. Căn bản không giống người khác bàn tán, muốn mơ ước vị trí Hoàng hậu.

Thời điểm nàng tuyệt vọng, điều đầu tiên nàng nghĩ đó là nếu nàng bị phế đi, tốt nhất cứ để Võ thị lên làm Hoàng Hậu. Như vậy, thì nữ nhi nàng mới có cuộc sống được thoải mái bình an.

Còn nếu để nữ nhân Vương gia lên làm Hoàng hậu, nàng chết không nhắm mắt.

Võ Quý phi không mềm yếu, chỉ là người không khinh ta, ta không khinh người. Điểm này nàng hiểu rõ.

Nếu mỗi ngày nơm nớp lo sợ cái ghế Hoàng hậu bị cướp mất. Thì lúc đầu Võ Quý phi mang thai nàng đã lo lắng, chứ không phải đợi tới cái thai thứ 3 này mới bắt đầu tính toán đâu. Mấy năm gần đây, tâm Hoàng thượng đã đặt trên người Võ Quý phi, cho nên nàng không cần phải ghen tuông.

Nàng chỉ cần giữ khuôn phép, Hoàng Thượng vẫn sẽ để cho nàng làm Hoàng Hậu.

Cho nên, những phi tần nào muốn nàng cùng Quý phi đấu đá, thì sẽ thất vọng đây. Nàng sẽ không làm chuyện hại người mà không ích lợi.

Huống chi, nàng không giống như Vương Hiền phi, yêu phải sống chết giành giật. Thấy Hoàng thượng sủng ái nữ nhân này liền toan tính người ta.

Bản thân nàng đã không thể sinh, vì lúc sinh An nhi thân thể liền hao tổn. Nên lúc ai sinh con, nàng đều không vui nổi, cuộc sống này quá mệt mỏi.

"Đa tạ nương nương" Lý Già La nói, nàng đối với Hoàng hậu không có ý đối phó nào. Kỳ thật, làm Hoàng hậu thì có gì tốt, một đồng chuyện trong cung chờ xử lý, mỗi chuyện đều không phải chuyện nhỏ. Nàng ở phân vị đã đủ cao rồi, chỉ cần Hoàng hậu không ngáng chân. Cuộc sống nàng liền hoàn hảo.

Hoàng hậu để ý vị trí nàng ta, nàng lại để ý sự hưởng thụ, hai người vừa vặn bổ sung cho nhau. Hoàng thượng chỉ cần kính trọng Hoàng hậu, nàng ta sẽ không có cơ hãm hại nàng.

Sau khi Hoàng hậu đi thăm Quý phi, các phi tần khác đều tìm thời gian thích hợp đi Trường Xuân cung tặng quà. Võ Quý phi không nhất định phải coi trọng món đồ của các nàng nhưng nếu các nàng không đi thì không được. Nên mọi người đều tặng quà, ai không tặng sẽ bị người chê cười keo kiệt.

Chẳng qua trong cung có vài người không được sủng ái, thường ngày cũng gian nan. Lý Già La tặng quà đáp lễ, ít nhất tốt hơn đồ vật bọn họ đưa qua.

Có mấy Mỹ Nhân thu được thứ tốt của Quý phi. Đồ vật này đủ cho các nàng chống đỡ một thời gian.

"Khó trách Quý phi nương nương được sủng ái. Đưa quà đáp lễ thật hợp tâm ý người." Nàng thiếu nhất là tiền bạc, may mắn Quý phi nương nương tặng cho nàng ít vàng bạc. Hiện tại thì tốt rồi.

Những Mỹ nhân này đã ở trong cung ngu ngốc mấy năm nay. Dù muốn được sủng ái cũng không tranh lại Quý phi. Lúc vào cung ai mà không nghĩ muốn tranh sự sủng ái của Hoàng thượng, không chừng còn có thể bay lên làm Phụng Hoàng. Khi đó tuổi trẻ đã tâm bồng bồng. Nhưng đã mấy năm trôi qua, số lần gặp mặt Hoàng Thượng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Những đã tâm ấy đã mai một đi không ít.

Đương nhiên, có vài người còn chưa chết tâm. Cảm thấy cơ hội sẽ xuất hiện với mình, đến lúc đó Hoàng Thượng sủng hạnh mình, sau đó có thể thăng phân vị, sau đó nữa sẽ trở thành nữ nhân được sủng ái nhất hậu cung.

Đức phi mang nhị công chúa đến thăm Quý phi. Đức phi là một nữ nhân dịu dàng, không có xung đột lợi ích với Lý Già La, giọng nói từ tốn ấm áp nói chuyện với Lý Già La chốc lát. Sau đó, có người bẩm báo Vương dung phi và Vương thực Viện đến.

Lý Già La bình tĩnh mời người vào. Biểu tình Đức phi vẫn bình thường, nàng ở lại không đi. Nàng là Đức phi nằm trong bốn phi, dù là Vương dung phi tới, thấy nàng còn phải hành lễ.

Vương dung phi cùng Vương thực viện tiến vào hành lễ Quý phi và Đức phi, Vương dung phi cười nói: "Bây giờ muội muội mới có thể lại đây chúc mừng tỷ tỷ, mong tỷ tỷ không trách tội."

Lý Già La:" Chỉ cần các người tới ta đã vui rồi. Tới chỗ ta đừng khách khí."

Vương dung phi cười:" Chúng muội muội tới đây cũng dính may mắn của tỷ. Chỉ cần tỷ tỷ không chê, các muội liền tới quấy rầy."

Đức phi mỉm cười: "Người mang thai, cần yên tĩnh. Chúng ta có thể không quấy rầy thì tốt hơn."

Vương dung phi ghen lời, nhưng nàng nhanh chóng nói: "Cũng đúng, là muội muội suy nghĩ không chu đáo. Chờ Quý phi tỷ sinh xong, chúng muội lại tới."

Vương thực viện cũng nói:" Dung phi tỷ tỷ nghĩ sao nói vậy, không phải có ý xấu đâu ạ."

Vương dung phi cùng Vương Thục Viện ngồi một lát rồi đi, Đức phi cũng rời đi theo.

Lý Già Là suy nghĩ. Xem ra, Vương dung phi cùng Vương thực viện có quan hệ với nhau rồi.

Sau khi Đức phi trở về liền thay đồ. Nghĩ đến chuyện hôm nay, nàng lắc đầu. Trong cung, hôm nay người ta tốt với người nhưng ngày mai cũng có thể tệ bạc với người. Nơi này, không có cái gì là bền vững.

Vương thái hậu nghe tin Quý phi mang thai, tỏ ra rất vui vẻ. Tặng rất nhiều đồ bồi, khen nàng ta có công sinh dục, hy vọng có thể sinh ra một vị hoàng tử. Nhưng lời này có bao nhiêu thật lòng, chỉ người trong cuộc mới biết.

Vương thái hậu nói chuyện với Vương thực viện: "Có vài người có phúc khí. Nữ nhân Vương gia chúng ta, thiên thời địa lợi nhân hòa đều có nhưng cũng không sinh được hài tử, không phục cũng không được! Cũng chỉ có thể nuôi con người khác."

Vương thực viện thở dài: "Người đừng nói vậy, Hoàng thượng là do chính người sinh ra. Dù Quý phi có phúc khí đến đâu cũng không bằng người. Nếu nàng ta không dính phúc khí của người thì sao có thể sinh ra hoàng tử? Cho nên, cháu gái thấy cô mới là người phúc khí nhất trong cung."

"Đến đường tử cũng không có mệnh kia, vẫn chỉ có thể nhận con người khác. Nhưng Ngũ hoàng tử do con nuôi từ bé, con đối tốt với hắn thì cả đời này con vẫn có thể trông cậy."

Vương thái hậu: "Khổ cho con, chỉ cần sau này có đồ tốt nhất, ai gia nhất định sẽ bắt lấy cho con."

Dù sinh nhiều hoàng tử cũng vô dụng. Có nhà mẹ đẻ bên ngoài đẹp nhưng bên trong rỗng, chỉ dựa vào sủng ái của Hoàng thượng, còn có thể ở trong cung đầu cao hơn người. Nhưng trên triều đình, không thể dựa vào mấy thứ này.

Vương gia có nhiều người quen biết, thân cận. Họ đều sẽ vì Vương gia mà giúp đỡ.

Một nữ nhân chỉ có sự yêu thích của Hoàng thượng, thì mãi cũng chẳng thuận buồm xuôi gió.

Triệu Hoàng hậu đề nghị sắc phong Võ Quý phi làm Hoàng Quý phi. Tin này lan truyền, hậu cung liền oanh động. Phân vị Hoàng Quý phi cũng có thể nói là phó Hoàng hậu, trừ bỏ có kim sách, còn có thêm kim ấn, chỉ thấp hơn Hoàng hậu một bậc.

Dù là bốn phi, cũng chỉ có kim sách chứ không có kim ấn. Đừng xem thường kim ấn này! Có kim ấn đồng nghĩa với việc có thêm quyền lợi. Như có thể hỗ trợ Hoàng hậu, nếu vắng mặt Hoàng hậu thì chỉ cần kim ấn của Hoàng Quý phi cũng có tác dụng.

Cho nên trong lịch sử, sắc phong Hoàng Quý phi đều phải suy nghĩ cẩn thận. Không vì yêu thích hoặc không còn cách nào thì tuyệt đối sẽ không có Hoàng Quý phi làm Hoàng hậu thêm ngọt ngọt.

Thế nhưng Hoàng Hậu lại tự mình thỉnh Hoàng thượng sắc phong. Thật khó tưởng tượng!

Hoàng hậu không sợ, một khi Võ thị làm Hoàng Quý phi, vị trí nàng ta liền nguy hiểm hơn sao? Một người sinh hoàng tử, một người sinh công chúa, người sau tất nhiên bất lợi hơn.

Triệu hoàng hậu điên rồi sao? Tự mình cho địch nhân lợi lớn như vậy.

"Nàng ta không điên, phải là thông minh mới đúng. Chờ Hoàng thượng nói, còn không bằng chính nàng ta chủ động. Như vậy, Hoàng thượng sẽ cảm thấy nàng ta hiểu chuyện. Có một Hoàng hậu hiểu chuyện thì sao hẳn lại muốn phế bỏ chứ. Quý phi còn phải cảm tạ biết ơn nàng ta, nếu về sau Võ thị có tâm lật đổ Hoàng hậu. Thì người đời đều sẽ nói nàng ta bất nghĩa. Nên ta mới nói. Hoàng hậu của chúng ta thật thông minh." Vương Vũ Lộ thối móng tay vừa sơn của mình, nhàn nhạt nói.

Đây gọi là lấy lui mà tiến, dù Hoàng hậu không đề nghị. Thì Hoàng thượng vẫn sẽ tấn phong cho Võ Quý phi, mặc kệ phong danh hào dễ nghe thế nào, còn không bằng trực tiếp phong làm Hoàng Quý phi. Nếu đã thế, còn không bằng Hoàng hậu tự nói ra.

Khó trách, dù Hoàng hậu không con vẫn có thể an ổn ngồi ở vị trí này. Người thông minh biết khi nào nên làm cái gì.

Tất nhiên Hoàng thượng cũng đã sớm muốn sắc phong Võ Quý phi làm Hoàng Quý phi. Bởi vì nàng ta có công sinh dục, bản thân hẳn cũng thích nàng ấy. Nhưng nghĩ đến thê tử kết tóc là Hoàng hậu, những năm gần đây không có công lao vẫn có khổ lao. Sắc phong phải có Hoàng hậu đồng ý mới được.

Không nghĩ tới Hoàng hậu lại chủ động đề ra, Hoàng Hậu nói: "Con người Quý phi như thế nào, thần thiếp biết. Người như nàng, mới xứng làm Hoàng Quý phi, danh chính ngôn thuận."

Ngay cả vị trí Hoàng hậu nàng đều muốn nhường ra, tuy rằng lúc đấy ở thời điểm khó khăn. Chỉ là một phân vị Hoàng Quý phi, nàng cần gì sống chết không đồng ý, còn chọc Hoàng thượng không thích chứ? Tóm lại, càng rộng lượng càng đối với nàng có lợi. Hơn nữa, Vương gia như hổ rình mồi, hiện giờ chỉ cần lập nàng ta làm Hoàng Quý phi thì hoàng tử nàng ta sinh địa vị càng cao quý. Sau này dựa vào cái này thì danh chính ngôn thuận lập con trai nàng ta làm Thái tử.

Vương gia muốn Ngũ hoàng tử làm Thái tử, cũng không phải chuyện dễ dàng. Nàng lại không dưỡng hoàng tử dưới danh nghĩa, nên phương pháp này là tốt nhất.

Vương thái hậu tất nhiên không muốn Võ Quý phi làm Hoàng Quý phi. Nàng ta có mấy đứa hoàng tử, địa vị trong cung tôn quý, vậy Ngũ Hoàng tử của bà còn ưu thế gì nữa? Đương nhiên, lập thái tử không phải chỉ dựa vào nhà ngoại mà còn bằng địa vị, phân vị của người mẹ đẻ. Nói cách khác, con của Quý phi và con của Tài Tử. Vừa nghe đã biết rõ, tất nhiên con của Quý phi tôn quý hơn.

Vương thái hậu biết nói chuyện này với Hoàng thượng là không có khả năng. Hẳn đối với bà, không còn kính trọng như xưa, điểm này bà cảm nhận được. Nếu lúc này bà phản đối sắc phong Võ thị thì mẫu tử càng bất hòa. Vương thái hậu không hy vọng chuyện này xảy ra.

"Sao người ngu đến vậy, Hoàng thượng không nói sắc phong Võ thị kia. Thế nhưng người lại tự mình đề nghị."

Triệu phu nhân biết tin, lập tức tiến cung gặp nữ nhi. Trong lòng tức giận đứa con ngu ngốc này.

Chưa gì đã vội vàng nâng người ta lên rồi!

Cho nên gặp được nữ nhi, bà cũng không màng nàng là hoàng hậu một nước, mà đã bắt đầu oán trách. Chuyện lớn vậy, mà tự mình làm chủ. Tốt xấu gì cũng phải thương lượng với người nhà. Triệu gia biết tin này, cũng không vui nổi.

Triệu hoàng hậu: "Đây là chuyện của bốn cung, chẳng lẽ bốn cung không tự mình làm chủ được? Mẫu thân rảnh rồi như vậy, không bằng cứ ở nhà vui chơi cùng mấy đứa cháu. Đừng nghe nói xong đã tìm bốn cung."

Nếu không phải trong tộc có người nhiều lời, bằng không mẫu thân sẽ không lại đây.

Triệu phu nhân: "Sao có thể chỉ là chuyện riêng của người? Người làm Hoàng hậu rồi liền không lo lắng sao? Chẳng lẽ người không biết một Hoàng Hậu rốt đài, sẽ ra sao? Người đọc qua sách sử, trong lịch sử có Hoàng hậu nào bị phế rồi mà còn bình yên tồn tại hay không? Ta là mẫu thân người, tất nhiên không hy vọng người bị gì. Nhưng sao người lại đề nghị sắc phong Võ thị chứ?"

Triệu Hoàng hậu: "Vậy theo ý mẫu thân thì bốn cung nên làm gì mới tốt đây? "

Triệu phu nhân: "Nghĩ cách làm Hoàng thượng không đồng ý sắc phong nàng ta. Tóm lại, Võ thị không được làm Hoàng Quý phi. Bằng không, chúng ta đều không có kết cục tốt."

Triệu hoàng hậu cười lạnh: "Mẫu thân muốn bốn cung lật lọng? Một Hoàng hậu như vậy còn tư cách gì yêu cầu người khác? Mẫu thân đừng nói gì nữa, bốn cung đã quyết thì sẽ không thay đổi! "

Triệu phi nhân: "Nếu không thể thay đổi, thì ít nhất khi Quý phi sinh hài tử xong. Người phải bắt lấy đứa bé ấy, ký danh dưới tên người, đây cũng

coi như danh chính ngôn thuận!"

Đây là biện pháp tốt nhất, bà tin chắc Võ Quý phi sẽ vì tiền đồ nhi tử mà đáp ứng. Hơn nữa, Hoàng hậu chủ động đề nghị sắc phong nàng ta, đây cũng coi như ân tình.

Triệu hoàng hậu cười lạnh: "Nếu là một phi tần nhỏ, người còn nói thế không. Mẫu thân muốn ta nuôi dưỡng hài tử của Quý phi sao? Người cho rằng, tay ta che trời được à. Nói vì ta suy nghĩ, thì ra là nghĩ như thế! Nếu ta thật sự muốn hài tử của Quý phi, thì còn đợi đến hôm nay sao?"

Hoàng thượng không cho người khác ở Trường Xuân cung vì mấy hoàng tử. Rõ ràng, Hoàng thượng muốn Quý phi tự mình nuôi con. Nhưng mẫu thân lại muốn nàng nhận nuôi hài tử của Võ Quý phi, chỉ vì nàng đề nghị sắc phong nàng ta, quả thật buồn cười.

"Mẫu thân, bốn cung làm Hoàng Hậu đã rất tốt rồi, không cần người khác khoa tay múa chân. Giờ các người chỉ cần sống cho tốt, không cần nhúng tay gây chuyện gì, bốn cung đã rất vui rồi. Hoàng thượng chưa từng nói muốn phế Hậu. Bốn cung không hy vọng vì nhà mẹ mà Hoàng thượng nảy sinh ý muốn này. Nếu bốn cung có chuyện gì thì sao có thể để mẫu thân vào nói chuyện cùng bốn cung như thế này."

Lần này Triệu Hoàng Hậu thật sự tức giận, nhà mẹ đẻ không thể giúp nàng chuyện gì, bây giờ còn muốn kéo chân nàng. Chỉ vì nàng không thể sinh con, chỉ vì nàng không cho tiểu thư Triệu gia vào cung. Vì vậy mà tất cả mọi người đều không nói lý lẽ sao?

Trên thực tế, nàng đọc qua sách sử thì không có triều đại nào có 2 người cùng tộc mà ngồi vị trí cao cả. Đã làm Thái hậu, thì làm gì có Hoàng hậu cùng tộc chứ. Là một Hoàng đế, hẳn sẽ không hy vọng thế lực nhà vợ quá lớn. Nói chi đâu xa, tiên đế chẳng phải có thê tử kết tóc là người Vương gia nhưng Thái tử phi là người Triệu gia sao. Còn không phải vì lo lắng thế lực

ngoại gia tộc ảnh hưởng đến hoàng quyền sao? Đáng tiếc, một nữ nhân khôn khéo như Vương thái hậu lại không nhận ra.

Tuy Vương thái hậu không nghĩ ra, nhưng người làm Hoàng hậu nàng đã thông suốt. May mắn nàng chỉ sinh công chúa, bằng không chính nàng không có tâm tư về ngôi vua thì nhà mẹ đẻ cũng sẽ có tâm tư, đánh cuộc một phen. Nói không chừng cả gia tộc sẽ diệt vong.

Cho nên, nhìn An nhi sống bình an là nàng đã hạnh phúc lắm rồi. Ít nhất Triệu hoàng hậu nghĩ thế.

Một cái công chúa, sẽ không tranh được vị trí kia. Nữ nhi chỉ cần tâm tính bình thản, sau đó tìm một đối tượng không tồi từ nhà mẹ đẻ hoàng tử thì nửa đời sau không lo không có ngày lành. Tội gì mà một hai tranh đến chết đi sống lại?

Dù ai làm Hoàng đế, đến lúc đó nàng đều sẽ là Mẫu Hậu Hoàng Thái Hậu. Đặc biệt, Thánh Mẫu Hoàng Thái Hậu vẫn là người chừa mực. Nàng sẽ có cuộc sống thường ngày thoải mái, tuyệt đối có thể tốt hơn.

Hoàng thượng muốn sủng ái ai, nàng là thê thì cần gì thứ đấy, chỉ cần hãnh còn tôn trọng nàng là quá tốt rồi. Sủng ái chỉ có các phi tần cần mà thôi.

Nói tới nhà mẹ đẻ, nàng đã từng đồng ý cho nữ nhân Triệu gia tiến cung. Nhưng khi nàng ta mang thai lại không yên phận mà còn hãm hại nữ nhi nàng. Chuyện đó xảy ra, nàng liền chặt đứt con đường sinh hoàng tử của nàng ta. Chỉ mới mang thai mà đã có dã tâm, đến lúc sinh thì nàng làm Hoàng hậu sao còn yên ổn được đây. Người Triệu gia không quan tâm ai làm Hoàng hậu, chỉ cần là nữ nhân Triệu gia sinh hoàng tử. Huống chi, một người sinh được hoàng tử và một người chỉ sinh được công chúa, thì ai mà lựa chọn người phía sau. Nàng cần gì mà lựa chọn làm mình không thoải mái?

Hiện giờ, không có nữ nhân Triệu gia ở hậu cung mong muốn sinh hoàng tử, nên Triệu gia chỉ có thể dựa vào nàng. Bọn họ không nên coi nàng là đứa ngu, mà nói cái gì tất cả đều vì nàng mà suy nghĩ.

Căn bản nàng không tin.

Triệu phu nhân không thuyết phục được Hoàng hậu nên tức giận trở về. Thánh chỉ sắc phong Võ Quý phi làm Hoàng Quý phi hạ xuống, lần này ý của Hoàng thượng không cần đợi Võ Quý phi sinh xong mới tiến hành. Mà là trực tiếp sắc phong, mục đích làm Trường Xuân cung hãnh diện một ít.

Lý Già La cảm thấy Quý phi và Hoàng Quý phi không khác nhau lắm. Tuy rằng, Hoàng Quý phi có thể mặc một ít màu sắc minh quang*. Nhưng đôi khi, Lý Già La thấy màu sắc minh quang kia còn không xinh đẹp bằng y phục thường ngày của nàng đâu.

Nàng đã đứng đầu bốn phi, phía trên cũng chỉ có Hoàng hậu. Hiện giờ trở thành Hoàng Quý phi vẫn chỉ có Hoàng hậu ở trên, cùng trước kia không khác gì cả.

Ngày cử hành sắc phong sắp đến, Đại Lý Tự* nhận được báo án. Có thể tới Đại Lý Tự báo án, một nửa đều là nhà quyền quý, bằng không Đại Lý Tự sẽ không xử lý những việc nhỏ nhặt.

*Nơi chuyên xử lý các vụ án trong kinh thành (Thuộc hình bộ).

Người báo án thế nhưng là người bên nhà mẹ Quý phi. Nàng ta muốn cáo trạng phu thê Võ quận công hành hạ thị thiếp đến chết!

Lời vừa nói ra, Đại Lý Tự khanh* lập tức thấy tiêu rồi. Nữ tử này lá gan thật lớn, dám cáo trạng cha mẹ Quý phi, còn trực tiếp tới Đại Lý Tự báo án. Hẳn chắc chắn nàng ta muốn làm lớn chuyện. Sau đó Đại Lý Tự khanh nghĩ tới Quý phi sắp thăng làm Hoàng Quý phi. Nếu lúc này nhà mẹ có gièm pha, vậy Quý phi còn được làm Hoàng Quý phi không?

* Người đứng đầu Đại Lý Tự.

Nghĩ đến âm mưu này, Đại Lý Tự khanh đầu ứa ra mồ hôi lạnh! Một khi liên lụy tới hậu cung, chắc chắn sẽ không tốt đẹp gì. Đặc biệt là liên quan đến Quý phi, vào lúc này dám gây bất lợi thì chỉ có vài người.

"Mau phong tỏa tin tức, chuyện này không thể truyền ra!" Đại Lý Tự khanh cảm thấy gân đầu hiện lên rồi, chuyện này khó giải quyết đây.

Nhưng đã không còn kịp, không biết ai truyền tin ra có người đến Đại Lý Tự cáo trạng phu thê Võ quận công hành hạ thị thiếp đến chết. Mọi người liên tục tập đến coi náo nhiệt, nhiều khi bịt miệng người dân còn nguy hiểm hơn chặn sông phòng lũ. Chuyện đã công khai, liên không thể chặn lại bằng không chuyện càng khó khăn.

Đại Lý Tự khanh mồ hôi lạnh ứa ra, chuyện này đã tới rồi.

Mẹ nó, đứa nào chơi thiếu đạo đức thế. Muốn hãm hại hãn, nếu xử lý chuyện này không tốt, như vậy hãn không chỉ đắc tội Quý phi mà nói không chừng Hoàng Thượng cũng sẽ ghim hãn.

Ai làm ra chuyện thiếu đạo đức thế này? Nhưng không xử lý thì không được.

Đại Lý Tự khanh đi đi lại lại, phó thủ hạ kế bên nói: "Sao đại nhân không tìm người hỏi ý của Hoàng Thượng?"

Chuyện liên quan đến nương nương trong cung, không thể nói làm thì làm được.

"Ý của Hoàng thượng tất nhiên phải hỏi. Nhưng chuyện này đã lan truyền, bản quan thấy là có người cố ý làm. Mà có thể cố ý thì chỉ có vài gia tộc. Nhất là gia tộc kia, bản quan dám đắc tội sao?"

Đại Ký Tự khanh nói là Vương gia cũng chính là nhà mẹ Thái hậu. Nói không chừng bọn họ giở trò, mục đích muốn Võ Quý phi không làm Hoàng Quý phi. Rốt cuộc, có cha mẹ giết người thật đúng là có vết nhơ trong cuộc đời.

Đám nhà giàu, quý tộc ai mà chẳng từng giết hay hành hạ người, phải nói là rất bình thường. Tuyệt đối không có người lên Đại Lý Tự, nhưng nay lại có người lên còn cho mọi người biết, nhất định là cố ý!

"Đại nhân, lúc này thuộc hạ thấy ngài phải lựa chọn lập trường, nếu ngài đứng ở bên kia thì liền xử theo pháp luật, truyền phu thê Võ quận công đến sau đó hảo hảo thẩm vấn, trực tiếp điều tra chân tướng."

"Sao có thể?" Không phải sẽ đắc tội Võ Quý phi sao? Xử theo cách này, Đại Lý Tự khanh sẽ không làm. Quý phi tốt xấu cũng có hai hoàng tử, trong bụng còn có một cái. Đắc tội Quý phi, chờ về sau nhi tử nàng ta làm Hoàng Thượng, thì cả nhà hắn còn tốt sao?

"Bên còn lại là nghĩ cách đem chuyện này áp xuống, nhìn ý tứ Hoàng thượng chúng ta liền nghe theo."

Lập Thái tử, còn không phải xem ý tứ Hoàng Thượng sao? Đừng nhìn các triều thần nháo đến hung hăng, thật ra tâm ý lời nói của Hoàng Thượng mới quan trọng nhất. Hắn muốn truyền ngôi cho ai, phải có thánh ý của hắn, đến lúc đó viết xuống chiếu thư truyền ngôi, đương nhiên không thể có người buộc hắn viết, cho nên ý Hoàng thượng rất quan trọng.

"Không như vậy, liền nghĩ cách đem sự tình cấp áp đi xuống, sau đó nhìn ý tứ của Hoàng Thượng, chỉ cần Hoàng Thượng không ngại, chúng ta liền nghe theo người."

Võ Quý phi và nhà mẹ có quan hệ là không thể chối cãi, đám người kia dùng loại phương thức này hất nước bẩn lên người nàng ta. Thật đáng giận, nói không chừng Hoàng thượng còn tức giận đấy.

"Đại nhân, dương đoạn bất đoạn phân thụ kỳ loạn*, thuộc hạ cảm thấy chuyện này đối với ngài chưa chắc tai họa, có thể đây là cơ hội để đại nhân một bước lên trời, chuyện này phải xem đại nhân làm thế nào! Hoàng Thượng gật đầu đáp ứng sắc phong Hoàng Quý Phi, lúc này, có người cố ý chơi xấu, ngài cảm thấy Hoàng Thượng sẽ vui nổi hay không? Mặc kệ sau lưng là ai, đều sẽ bị Hoàng Thượng trừng trị thôi."

Đúng vậy, ý của Hoàng Thượng mới là quan trọng nhất, hễ là thần tử của Hoàng Thượng, không thể vi phạm ý tứ của người.

"Người nói rất đúng, tuy chuyện này đã truyền ra nhưng chưa chắc không có cơ hội trở mình. Bản quan sẽ bắt giữ nữ tử cáo trạng kia, sau đó tìm người hỏi chuyện. Mặt khác, người tìm người báo tin cho nhà Võ quận công, để bọn họ tự tính toán."

"Cái gì? Có người cáo trạng cha mẹ Võ Quý phi?" Uy Viễn Hầu cũng giật mình, ai có lá gan lớn như vậy, làm ra chuyện này, còn cho mọi người biết.

"Phụ thân, nhi tử cảm thấy có người cố ý, mục đích quá rõ, không muốn Võ quý phi làm Hoàng Quý Phi. Chỉ cần cha mẹ Quý phi có vết nhơ, thanh danh Quý phi cũng không dễ nghe, đến lúc lập Thái tử, chỉ sợ mấy người thuộc phái thanh lưu cũng sẽ nói cảm thấy bất công!" Dương Phấn nói.

"Hừ, chỉ mới lúc này liền có người kìm nén không được, Hoàng Thượng đang trong tuổi xuân mà có người lại suy nghĩ viễn vong, thật là không biết chừng mực!" Uy Viễn Hầu tức giận.

"Chuyện này, ta tự mình đi gặp Hoàng Thượng, Võ gia bên kia người cũng tự mình đi một chuyến, họ có yêu cầu gì thì trợ giúp, đừng cho người thừa cơ chui vào chỗ trống!"

"Làm càn!" Hoàng Thượng biết chuyện này, tức giận đến nổi ném nghiến mực.

"Hoàng Thượng bớt giận! Thầnnhix là có người khó chịu khi Quý phi được sắc phong làm Hoàng Quý Phi, cho nên lựa chọn ngay lúc này làm khó dễ. Việc này nếu giải quyết không tốt, tuyệt đối sẽ có Ngự Sử buộc tội!" Uy Viễn Hầu nói.

Hoàng Thượng: "Trẫm muốn sắc phong Hoàng Quý Phi, liền có người không hài lòng, có phải về sau trẫm muốn sắc phong Thái tử liền nói trẫm người bên cạnh trẫm không có đức hạnh? Trẫm là một Hoàng đế ngay cả ý của mình cũng không được làm chủ à!"

Hoàng Thượng cười lạnh: "Việc này, mặc kệ là thật hay giả, trẫm chỉ cần đáp án. Nếu tất cả mọi người nháo chuyện lên thì nháo lớn hơn chút nữa cho trẫm, cho sự thật giải bày khắp thiên hạ. Trước nay trẫm cũng không tin, không có nhà mẹ đẻ tốt thì bản thân nàng ấy không phải người tốt."

Xem ra Hoàng Thượng là muốn chống lưng cho Quý phi nương nương, trong lòng Uy Viễn Hầu hiểu rõ. Ngự Sử trước nay toàn bộ không phải chỉ một ý, có buộc tội người này, cũng có khen người kia! Cũng không biết ai ăn gan hùm mật gấu, lại nháo chuyện ngay lúc này.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Giải Cục

Editor : Vi Hiền nghi

Beta : Vy Tu nghi + Vân Chiêu nghi

Lý già La đang mang thai nên Hoàng thượng không nói chuyện này cho nàng nghe, vì sợ nàng bị kinh hách mà động thai khí. Nên hăn lệnh cho mọi người không được phép truyền tin này đến Trường Xuân cung.

Trên triều đình, những tấu chương phản đối Võ Quý phi làm Hoàng Quý phi ngày càng nhiều. Rất nhiều quan Ngự Sử tố cáo phu thê quận công vô pháp vô cương, chuyện gì đám quan cũng lôi ra nói được.

Tuy nhiên, có người phản đối cũng có người vẫn ủng hộ. Chẳng hạn như Liên Ngự Sử, ông dâng tấu chương nói chuyện nhà mẹ Quý phi vẫn chưa điều tra rõ, không thể vội kết luận Quý phi không xứng làm Hoàng Quý phi. Nếu có người đổ tội thì sao? Chưa đủ chứng cứ đã nói hưu nói vượn, thật không xứng với chức quan Ngự Sử.

Vì Võ Quý phi có công sinh dục, giúp hoàng gia có con nối dõi nên nàng mới được lập thành Hoàng Quý phi. Chuyện này với chuyện của nhà mẹ đẻ nàng thì có quan hệ gì nhau?

Chẳng lẽ vì nhà mẹ đẻ có vấn đề, thì bỏ qua công lao của Quý phi? Nàng ta đã sinh hai vị hoàng tử, đến tận hai người đấy. Sao không thấy ai nhắc đến chuyện này? Rõ ràng là có vài người lòng hiểm ác!

Hơn nữa, dân gian có câu "Con gái lấy chồng như bát nước đổ đi", Võ Quý phi đã là người hoàng thất. Dựa theo quy củ hoàng thất, sắc phong Võ Quý phi thành Hoàng Quý phi thì có gì sai?

Nếu chỉ dựa vào sai lầm nhà mẹ mà không được sắc phong. Vậy trong cung còn mấy ai có thể sắc phong được đây?

Tiếp nữa, chuyện vẫn chưa được điều tra rõ mà cả đám người lại hùa vào nói Võ Quý phi không xứng làm Hoàng Quý phi, như vậy có lý sao?

Liên đại nhân có quan hệ thông gia với Võ gia. Nhưng ông ta là người ngay thẳng, là một Ngự Sử khá nổi danh. Dù có quan hệ thông gia nhưng ông ta chưa bao giờ nói chuyện giúp đỡ gì Võ gia cùng Võ Quý phi. Vẫn luôn làm tròn nhiệm vụ một cách chân chính, điểm này thì các quan Ngự Sử đều công nhận.

Nhưng lần này, ông ta phá lệ nói tốt giúp Võ Quý phi, làm tất cả mọi người đều lắp bắp kinh ngạc. Nhưng nghĩ lại, cũng có thể hiểu. Thường ngày Hoàng thượng tín nhiệm Liên đại nhân, lần này ông ta lên tiếng chẳng lẽ là ý của Hoàng thượng ư?

Vậy có nghĩa là, Hoàng thượng muốn chống lưng cho Quý phi.

Vì thế, người tán dương Võ Quý phi càng nhiều lên. Trên triều đình, đám quan viên chia làm ba phái, phái phản đối, phái ủng hộ và phái trung lập*. Vô cùng náo nhiệt.

* Không ủng hộ cũng không phản đối.

Bên Đại Lý Tự cũng đã bắt đầu xử lý, bởi vì chuyện này quá nhiều người biết nên phải công khai điều tra. Nếu điều tra trong yên lặng thì sẽ không tốt, đây cũng là ý của phía trên.

Nếu đã là ý bên trên thì làm theo thôi.

Có thể đến Đại Lý Tự báo án thì không phải là người bình thường nhưng cuối cùng lại xử lý chuyện nhà Quận công.

Lúc Vân thị biết có người cáo trạng phu thê bọn họ, trong lòng liền lo lắng, còn bị kêu đi thẩm vấn.

Nếu chuyện đối với họ bất lợi, nhất định địa vị Quý phi sẽ rung rinh. Quý phi có chuyện gì, thì bà lẫn con gái sẽ không có ngày lành. Dù thế nào cũng phải giải quyết rõ.

Cái gì mà hành hạ thị thiếp, chỉ là cái cố mà thôi.

Võ Chính Đạo không thể nói nhưng ông nghe Vân thị kể lại cũng biết chuyện lớn. Nữ nhi ông có hai vị hoàng tử, nói không chừng sau này còn ngồi lên được cái ghế kia. Chỉ cần nguyên nhân này, nhất định phải đánh thẳng trận này.

Thường ngày ông thích ném đồ vào người khác, nhất là người hầu hạ ông.

"Lão gia, vì tiền đồ Võ gia cùng hai cháu ngoại. Chúng ta chỉ ăn chút khổ đau, đây là việc nên làm?" Vân thị nhìn Võ Chính Đạo nói.

"Lão gia đồng ý cách nói ta thì gật đầu đi, còn không thì lắc đầu."

Hiện tại, Võ Chính Đạo không thể nói chuyện nên chỉ có thể biểu đạt bằng cách này.

Võ Chính Đạo gật đầu mạnh, ông đã suy nghĩ cẩn thận. Chỉ có nương nương trong cung tốt thì ông mới tốt nổi. Bằng không tất cả đều tan nát cả.

Giờ có người muốn đánh rớt chỗ dựa của ông. Ông từng làm quan, tất nhiên nên biết làm thế nào. Huống chi, có người muốn hất nước bẩn vào ông. Ông tất nhiên không nhận!

Vì thế, tới công đường, Võ Chính Đạo được người nâng vào. Có Võ quản gia thay thế trả lời vấn đề.

" Lão gia chúng tôi đã thành thế này, ngày thường phải có người hầu hạ. Thế nhưng, nay lại có người vu cáo bậy bạ nói lão gia hành hạ chết người. Sao có thể chứ? Các vị hương thân phụ lão có thể thấy lão gia chúng tôi đã không thể nhúc nhích, thì sao có thể đánh người? Chẳng phải là có người trợn mắt nói dối sao? Nói hươu nói vượn!"

Võ Chính Đạo ở sập chiếu nằm, cái dạng nàg đã không thể nhúc nhích thì sao có thể hành hạ thị thiếp chết được?

Người tới báo án nói, tỷ tỷ vốn là thị thiếp của Võ Chính Đạo. Những lúc hầu hạ, tính tình ông ta thay đổi thất thường. Thường xuyên tra tấn các thị thiếp, không đánh thì cũng là mắng, cuối cùng tra tấn đến tỷ tỷ luôn khỏe mạnh mà chết.

Nhưng các vị thẩm án thấy bộ dạng Võ Chính Đạo không thể tự mình làm gì được. Phải có người hầu hạ giúp đỡ, thì sao có thể ngược đãi các nàg ta được?

Nói thị thiếp ngược đãi Võ Chính Đạo, thì còn có người tin.

Võ Chính Đạo vừa ra, người khác đã tị tưởng ông ta vô tội.

Người tố cáo kia nói:" Hắn ban đầu còn có thể ngồi lên, đánh tỷ tỷ ta đến đổ máu cơ mà!".

Võ quản gia lập tức nói:" Lời người có ý gì? Chẳng lẽ nói lão gia chúng tôi cố ý tự biến mình thành dạng này? Người bị điên à! Ai mà thích biến mình thành như thế này? Ai mà chẳng hy vọng mình ngày càng tốt! Hiện tại, lão gia không thể nói thì liền có vài người bụng dạ khó lường, tùy tiện đặt ác danh lên người khác. Thật độc ác!!

Nói lão gia hành hạ chết tỷ tỷ người, nhưng khế ước của nàng ta được phu nhân giữ trong tay. Muốn xử trí nàng ta thì luật pháp cũng không cấm. Nếu chủ tử chúng tôi muốn gán lên người nàng ta tội danh ăn cắp, thì dù muốn trốn cũng không thoát. Trực tiếp đánh nàng ta sau đó bán đi, sống hay chết không cùng chúng ta quan hệ. Thế nhưng người tới báo án, nói lão gia hành hạ nàng ta chết?

Các vị thẩm án và hương thân phụ lão, người này nhất định là bị mua chuộc muốn hãm hại lão gia phu nhân. Thỉnh các vị thẩm án điều tra rõ ràng, cho lão gia phu nhân được một lời công chính! "

Võ quán gia lời nói rõ ràng hợp lý, trên thực tế thì ai cũng biết Võ lão gia trúng gió. Nhưng bị đến ra sao thì không rõ, còn tưởng rằng chỉ có thể nằm trên giường. Lúc có người báo án, có nhiều người tin tưởng Võ lão gia mắng chửi đánh đập người khác. Sau đó, bị người phát hiện nên cáo trạng. Nhất định 'mặt sau' chuyện này có gì thì người kia mới dám nháo lớn. Là vì cái gì thì trong lòng mỗi người đều rõ.

Đại Lý Tự cho người lục soát nhà người tố cáo, phát hiện ra vài ngàn lượng ngân phiếu. Lão bách tánh bình thường bán nữ nhi thì làm gì được tới hơn mấy ngàn lượng cơ chứ? Cuối cùng, hù dọa bọn họ liền có người nói sự thật. Có người lạ mặt tới nhà bọn họ, nói nữ nhi họ bị phu thê quận công giết hại, chỉ cần nói thế không chỉ báo thù cho nữ nhi mà còn được tiền. Vì thế bọn họ làm.

Nữ tử cáo trạng cùng thị thiếp kia quan hệ không tệ lắm. Nên liền đứng ra cáo trạng.

Đến nỗi người sau lưng là ai, bọn họ cũng không biết.

Đại Lý Tự khanh nói:" Đã tới lúc này, thì ta cũng muốn mọi người hiểu rõ đây là một âm mưu. Mục đích là gì, chắc mọi người đều biết. Cái kết án này, hẳn là mọi người biết làm sao."

Bồi thẩm đoàn gật đầu nói:" Đại nhân nói đúng, vốn dĩ đây là chuyện ngài quản nên chúng ta nghe theo đại nhân! "

Kỳ thật, chuyện nếu không lớn thì mọi người sẽ lặng lẽ giải quyết. Nào như thế này, tam đường bồi thẩm đều tụ họp, ngay cả phụ thân Quý phi đích thân đến đại đường.

Võ gia vì Võ Quý phi mà cố gắng rất nhiều.

Vốn dĩ chuyện lên công đường là chuyện rất mất mặt. Nhà bình thường khi đề cập đến chuyện lên công đường này đều là để bọn hạ nhân ra mặt.

Nhưng bây giờ Võ gia lại bằng bất cứ giá nào mà nâng lão gia nhà mình ra đây để mọi người nhìn xem rốt cuộc là bộ dáng gì.

Võ quản gia nâng Võ lão gia ra ngoài, hướng các lão bách tánh nói:" Không biết ai có thù oán gì với Võ gia chúng tôi. Lão gia bệnh đến dạng này mà còn nói ông hành hạ thị thiếp nhưng lão gia có thể hành hạ bằng bộ dạng này sao?

Đây là có người muốn bôi nhọ thanh danh Võ gia! Vì thanh danh mà lão gia cố gắng chống đỡ đến công đường . Mọi người xem đi, chúng tôi sao làm ra chuyện này! Cây ngay không sợ chết đứng, dù ai nói gì chúng tôi cũng không sợ."

Võ quản gia mang theo Võ lão gia trở về, để lại người dân nhìn theo, có người nói:"

Đúng vậy, Võ quận công bị bệnh đến thế thì sao hại người. Ta vừa nhìn trộm qua, ông ta còn không nhúc nhích nổi nữa mà.

Không biết ai nhẫn tâm đến thế, thấy Võ quận công vậy rồi còn không tha. Làm ông ta phải lên công đường, đây là muốn ông ta lăn lộn chết sao?
"

" Nói không chừng, là đám người hầu động tay chân. Người ta làm quan, chỉ cần kêu người hầu làm thôi, đâu cần tự động thủ." Có người nghi ngờ nói.

" Người ngu à, người cáo trạng nói phu thê Võ quận công hành hạ thị thiếp đến chết, thì sao liên quan đến hạ nhân động tay đây? Mấy chuyện tình của đám nhà giàu truyền ra, nhưng lần này Võ gia có chuyện chắc là có người muốn đối phó bọn họ. Bằng không thì duyên cớ gì nhiều người như chúng ta lại biết. Tuyệt đối có người âm mưu! "

"Nhưng vì cái gì mà Võ quận công nằm liệt giường? " Có người hỏi.

"Các người sử dụng đầu đi, trong cung chẳng phải có Võ Quý phi nương nương sao? Nghe nói Quý phi lại có thai, Hoàng thượng vui mừng muốn sắc phong nàng ta làm Hoàng Quý phi. Nhưng lại vừa vặn Võ gia bị kiện tụng, vậy nó nói lên cái gì? Chắc chắn là có người không muốn Quý phi làm Hoàng Quý phi!"

" Người nói đúng, nếu nhà mẹ Quý phi bị bêu xấu thì chẳng phải sẽ người nói Quý phi không xứng làm Hoàng Quý phi sao? Đúng là tính kế tốt, nhưng ông trời có mắt. Võ quận công lo lắng cho nữ nhi, nên đích thân ra mặt chứng minh! Người chơi xấu sau lưng hẳn sẽ không vui đâu."

" Lời này cũng không thể nói vậy, chuyện này xảy ra thì nhà mẹ Quý phi cũng sẽ bị nói ra nói vào. Không biết Quý phi có thành công được sắc phong hay không, nói không chừng âm mưu thành công! "

" Nếu là thế, chẳng phải cho bọn người xấu thực hiện được? Quý phi sinh hai vị hoàng tử, có công với Đại Sở. Sao lại không thể làm Hoàng Quý phi? Nếu không phục, sao các nàng ta không tự sinh đi, không sinh được liền âm mưu hãm hại người! "

" Cần thận chút, đừng nói tên họ bằng không bị nghe thấy là bị bắt cả lũ. Đi về trước đi, ta thấy chuyện này bọn người xấu muốn lợi dụng chúng ta.

Các người nghĩ xem, nếu lúc trước tin chuyện này, thì chẳng phải chúng ta sẽ nói Quý phi không xứng làm Hoàng Quý phi sao? "

" Người nói quá đúng, bọn người này quá tồi tệ rồi! Võ Quý phi e ngại bọn họ chuyện gì? Thế mà làm chuyện quá thẳng tay."

Mọi người càng nói càng hiểu ra, đây là âm mưu nhắm vào Võ Quý phi. Có người không vui khi Võ Quý phi làm Hoàng Quý Phi, cho nên mới thiết kế âm.

Trong đám đông, vài người khơi mào câu chuyện. Không tiếng động mà lui về sau.

Chẳng qua bao lâu, dư luận ở kinh thành là Quý phi bị người âm mưu không cho làm Hoàng Quý phi. Nên mới làm bẩn thanh danh Võ gia.

Về sau, nếu có chuyện tương tự thì mọi người đều sẽ nghĩ có người muốn hắt nước bẩn vào Võ gia.

Trong lúc nhất thời, hướng gió liền chuyển về một hướng. Nguyên lai, còn nói nhà mẹ Quý phi giết người, nhưng chẳng được bao lâu ai cũng nói Võ gia oan uổng. Là có người hãm hại Quý phi, tất nhiên nhiều người không nói là ai vì nường nường trong cung rất nhiều.

Ai cũng có khả năng, có lẽ là Triệu hoàng hậu nhưng người ta đích thân đề nghị sắc phong Quý phi thành Hoàng Quý phi. Sao có thể tự hủy đi lời mình nói, cho nên người nghi ngờ Triệu gia rất ít.

Mặc kệ suy luận ra sao, thì nhiều người vẫn chăm chú vào Vương gia. Bởi vì người ta cũng có người trong cung, còn thu dưỡng Ngũ hoàng tử. Đây không phải chuyện rõ ràng sao?

Chỉ là đây cũng dính đến Vương thái hậu, ai cũng không dám nói rõ. Nhưng trong lòng đều hiểu.

Mà Hoàng Thượng cũng hạ lệnh, kêu Đại Lý Tự khanh mau chóng kết án, chuyện gì nên làm thì làm Đồng thời hạ chỉ, sắc phong Võ Quý phi làm Hoàng Quý Phi, ngày đều đã chọn tốt. Chỉ là Quý phi đang mang thai, nên nàng ta kiên quyết cầu tình không cần tổ chức lễ sắc phong.

Thanh danh Hoàng Quý phi cần kiệm liên nổi lên. Được người dân khen ngợi.

Ai mà chẳng muốn được vẻ vang? Đặc biệt lần này sắc phong thành Hoàng Quý Phi, chỉ thiếu chút đối với sắc phong Hoàng Hậu.

Nhưng Hoàng Quý Phi lại cự tuyệt không chút do dự.

Thật là người khác biệt! Thế nhưng có thể cự tuyệt chuyện này! " Vương thái hậu nói.

Tâm trạng bà không tốt chút nào cả, không nên sắc phong thì sắc phong, nên sắc phong thì nửa điểm cũng không động tĩnh.

Vốn dĩ chuyện này lớn đến thế, bà tưởng rằng Võ thị sẽ không được làm Hoàng Quý phi, thế nhưng lại thành toàn cho nàng ta!

Lúc này, mà có người nói chuyện về nhà mẹ Hoàng Quý phi thì tự tìm lấy mất mặt.

Không ngờ tới, Võ Chính Đạo làm mình thành dạng này. Lo lắng cho nữ nhi? Vương thái hậu cười lạnh, nếu thật sự lo lắng thì sao có thể bỏ mặc nàng ta mười mấy năm không hỏi han. Chỉ là nhìn cái vị trí kia mê hoặc đến thế, lại không cần hại mạng người nên ông ta tự biến thành thế, cũng không có gì lại không thể.

Không hổ là cha con, tàn nhẫn giống nhau! Nếu không phải Võ Chính Đạo biến bản thân thành dạng này, vụ kiện tụng này nhất định không thua.

Người như Võ Chính Đạo, muốn nói vì nằm liệt giường mà tính tình cổ quái. Ai cũng sẽ không tin, người Vương gia tìm hiểu lâu rồi nên muốn lợi dụng cơ hội này cho Võ gia trở tay không kịp. Như vậy, con trai Võ thị sẽ bị triều thần trướng mắt vì có nhà ngoại như thế.

Nhưng kết quả cuối cùng thành như vậy! Lại nói tiếp, nếu Hoàng thượng không nhúng tay thì chắc chắn Võ thị sẽ không thoát được.

Đáng tiếc, một khi nam nhân đặt tâm vào một người cái gì đều không quan tâm.

Vương thái hậu nhìn Cung ma ma nói: "Ai gia nghe nói, nhà mẹ Võ thị xảy ra lớn vậy. Mà Trường Xuân cung vẫn không biết gì, Hoàng thượng chúng ta từ khi nào đam mê nhan sắc đến thế? Quả thực khá lờ mờ!"

Cung ma ma biết Thái hậu tâm trạng không tốt, liền nói: "Thái hậu nường nường, chúng ta còn sống nên chưa thể biết được kết quả cuối cùng sẽ ra sao? Có đôi khi trèo càng cao, té càng đau. Hoàng Quý phi và Hoàng Hậu chỉ cách một bước mà thôi, thấy vật tốt trước mắt thì nàng ta không động tâm sao? Chỉ cần nàng ta động tâm, việc này liền có cơ hội! "

Vương Thái hậu nói: "Người nói đúng, đều là con dâu ai gia, cũng không nên quá bất công."

"Nhưng chuyện này, người cảm thấy Hoàng thượng sẽ điều tra rõ chứ? " Vương thái hậu hỏi.

Bên ngoài đều nói Vương gia đứng sau chuyện này, nếu Hoàng thượng tin thì sẽ trừng phạt Vương gia sao?

Cung ma ma nghe xong nói: "Nường nường, chuyện này đâu có quan hệ gì đến Vương gia. Chỉ là lòng người quá lớn, nghĩ có thể kéo Hoàng Quý phi khỏi ngựa. Dù Hoàng thượng tra, cũng sẽ không tới đầu Vương gia. Vì chuyện này quá rõ ràng."

" Đúng vậy, quá rõ ràng nên không phải Vương gia làm. Nhưng ai gia biết, trong lòng Hoàng thượng sẽ ghim Vương gia. Một khi xảy ra chuyện gì, hẳn đều sẽ nghĩ Vương gia giở trò quỷ. Nếu hẳn thật sự nghĩ vậy, ai gia sẽ nói chuyện rõ với Hoàng thượng."

" Trở về báo tin cho Vương gia, cần thiết thì thí xe giữ tướng*."

* Tìm người chết thay.

Chuyện này không chỉ có Vương gia mà còn có mấy nhà tham gia, chưa bàn đến chuyện bọn họ đã thu được lợi ích gì hay chưa, nhưng dù sao cũng đã tham gia vào việc này. Chuyện không phải nhỏ, Hoàng Thượng chắc sẽ không muốn tiếp tục lớn chuyện, nên vào lúc thích hợp thì tìm người chịu thay.

Cung ma ma gật đầu, kỳ thật chuyện này có rất nhiều người vì Vương gia xuất đầu. Nếu Hoàng Thượng thật sự muốn truy cứu, thì đẩy ra một người. Chỉ cần không dính tới bọn họ là được.

Vương thái hậu biết chuyện này gây náo loạn như vậy thì sẽ khiến Hoàng Thượng mất lòng, vì rốt cuộc là có chút công khai đối mặt với Võ thị.

Nhưng Vương thái hậu biết, Hoàng thượng vẫn muốn 'hiếu thuận' với người mẫu thân là bà đây, mặc kệ nói gì, bà vẫn là mẹ thân sinh của hắn. Dù bà làm sai, hắn cũng không trị bà được.

Nếu hắn muốn trị bà, bà cũng không muốn đối mặt cùng Lý Già La. Mỗi người tự đeo bộ mặt bình thản, chẳng phải tốt hơn sao?

Nhưng nếu Võ Quý phi làm Hoàng Quý phi, tuyệt đối sẽ rất bất lợi cho Ngũ hoàng tử, về sau sẽ khó làm việc. Nên Vương thái hậu ngầm đồng ý cho Vương gia làm.

Bà cùng Võ thị đã không thể giải hòa, bà cũng không nghĩ tới Hoàng thượng lại chống lưng cho nàng ta.

Chuyện vừa xảy ra, hân đã ứng phó. Nhất định có người bẩm báo hân biết.

Vương gia vốn dĩ nháo đến túi bụi, sau đó các Ngự Sử thượng tấu chương, dù Võ gia muốn lật lại bản án cũng không được. Cha mẹ có vết dơ trên người, thì Võ Quý phi sao xứng làm Hoàng Quý Phi?

Một hoàng tử có ông bà ngoại có tiền sử phạm tội, thì sao lên làm Thái tử được?

Đáng tiếc, kết quả không như ý. Có đôi khi, Vương thái hậu cảm thấy Võ thị vận khí quá tốt, mỗi lần tính kế nàng ta, đều ngủm hết, ngược lại cho nàng ta không ít chỗ tốt.

Nhưng Vương thái hậu không tin nàng ta vận khí tốt như vậy, sớm hay muộn cũng có ngày, vận khí tốt sẽ dùng hết. Đến lúc đó, Võ thị sẽ xui xẻo thôi.

Cung ma ma cẩn thận hỏi: "Nương nương, ngài có muốn lan chuyện tới Trường Xuân cung không? "

Hiện tại, Võ thị đang mang thai nếu nghe những việc này nói không chừng kích động. Cái thai liền mất, nữ nhân sảy thai cực kỳ tổn hại thân thể chuyện này, nếu may mắn thì Võ thị không đứng lên nổi. Sau đó, mọi chuyện liền sẽ đại cát.

Tam hoàng tử cùng Tứ hoàng tử, nếu không có mẫu phi thì trong hậu cung ai sẽ có tiền đồ hơn đây?

Trong cung sẽ xuất hiện xuất hiện, Hoàng Thượng cũng sẽ dần dần quên Võ Quý phi, chẳng phải Thái hậu sẽ không còn ai uy hiếp nữa hay sao?

Chỉ cần có khả năng, dù là nhỏ đến mấy Thái hậu đều sẽ thử, trước kia đều thế. Nên Cung ma ma mới hỏi.

Vương thái hậu nói: "Lúc này còn có ích lợi gì? Chúng ta dù đục nước béo cò thì đã không còn cơ hội kia."

Cung ma ma là nghĩ, thừa dịp Hoàng Thượng chưa nói cho Võ Quý phi nghe. Sau đó, bà truyền tin đến bên Quý phi thêm vài câu. Nàng ta liền sẽ không chịu nổi.

"Hiện tại, đừng dính líu gì đến Trường Xuân Cung. Ai gia không muốn cùng Hoàng Thượng quan hệ lại thêm xấu. Coi như không biết chuyện, nói cho Minh Nhã bên chỉ nên ở trong điện của mình, không được hỏi gì, mới là việc chúng ta nên làm. Hoàng Thượng điều tra ra ai, cũng tuyệt đối không phải người Vương gia."

Vương thái hậu có tự tin ở trong cung có người giở trò quỷ, bà vẫn rất rõ ràng. Lần này đục nước béo cò, người muốn kéo Võ thị xuống cũng không phải số ít. Hoàng Thượng không khai đao những người này thì bà thật sự không tin.

Hoàng Thượng do bà nuôi lớn, tính hẵn như thế nào bà hiểu rõ. Tuy rằng mấy năm gần đây, tình cảm mẫu tử có chút phai nhạt, nhưng tính người thì sao dễ dàng thay đổi.

Cho nên Vương thái hậu tự nhận là còn có thể nắm giữ tâm tư Hoàng Thượng.

Bên kia, Lý Già La sớm đã biết bên ngoài chuyện gì xảy ra. Có Tiểu Lục Tử, nàng không biết cũng khó, Tiểu Lục Tử là nô tài nàng, nàng yêu cầu hạ nhân đầu tiên phải trung thành. Dù người không có năng lực, nhưng trung thành thì nàng đều sẽ không coi thường.

Tiểu Lục Tử biết những, tất nhiên muốn nói cho chủ tử nghe, mà không lựa chọn dấu diếm chủ tử.

Hắn vẫn nhớ kỹ, hắn là ai!

"Nếu Hoàng thượng đã không nói cho bốn cung, thì người coi như chưa từng bốn cung nói gì đi." Lý Già La phân phó nói.

Có đôi khi, mảnh hảo tâm của nam nhân, người phải vui vẻ mà tiếp nhận, bằng không chính là cô phụ người ta.

Có người chống đỡ sóng gió cho người, chẳng lẽ không tốt sao?

Cơ hội như vậy, về sau không chừng không có nên Lý Già La chọn dưỡng thai cho tốt. Sau đó, mỗi ngày đều cùng mấy đứa con chơi đùa vui vẻ với nhau. Bên ngoài đồn đãi vợ vẫn gì, nàng vẫn sẽ coi như không nghe thấy.

Thẳng đến khi nàng thu được thánh chỉ sắc phong Hoàng Quý phi, còn có kim sách cùng kim ấn.

Thấy chuyện đã giải quyết xong, Hoàng thượng liền kể lại chuyện xảy ra những ngày qua. Tóm lại, đều là lời hay.

Lý Già La cảm động nhìn Hoàng thượng, nói:" Thần thiếp cảm tạ Hoàng thượng đã tin tưởng thần thiếp!"

Hoàng thượng nói:" Chuyện nhà mẹ thì có liên quan gì đến người?" Hoàng thượng biết Hoàng Quý phi cùng nhà mẹ quan hệ cũng chẳng thân thiết mấy. Hắn bức bối chính là cho dù nhà mẹ nàng ấy đã đơn bạc như vậy, mà còn có người lấy chuyện này ra nói. Chẳng lẽ phải một hai nhà mẹ Hoàng Quý phi không người, mới xem như xong việc sao?

Thủ đoạn bỉ ổi, thật làm người nhạo báng!

Người khác không muốn nàng ấy lên làm Hoàng Quý phi, vậy hẳn càng phải làm.

Hắn cũng không phải vì giận dữ, mà là cảm thấy nàng ấy đủ xứng lên làm Hoàng Quý Phi! Trong cung, các phi tần còn ai xứng hơn chứ?

Những phi tần khác dù không phục, cũng chỉ có thể nhìn mà thôi.

Thông qua nhà mẹ đẻ nên các nàng đã biết chuyện gì xảy ra. Lúc chuyện bị mọi người biết, không ít người nhìn Võ Hoàng Quý phi chê cười. Nghĩ nàng ta làm không được Hoàng Quý Phi.

Nhưng không nghĩ tới, chuyện lại chuyển biến quanh co.

Nàng ta vẫn được làm Hoàng Quý phi, còn được người người hâm mộ.

Nói đến cùng, trong bụng phải có bảo bối thì Hoàng Thượng mới bảo vệ người.

Triệu hoàng hậu cười nhìn Lý Già La, nói: "Về sau, bốn cung kêu sẽ kêu người là muội muội tốt."

Kỳ thật, các phi tần đều là muội muội Hoàng Hậu nhưng ở phân vị Hoàng Quý phi thì càng có tư cách hơn.

Lý Già La nói: "Nương nường khách khí rồi, thần thiếp nào làm nổi? "

Triệu hoàng hậu nói: "Trong cung này, cũng chỉ coa người là có tư cách để bốn xung kêu muội muội. Người yên tâm, bốn cung biết người là người thế nào, bốn cung sẽ không nói chuyện cảm tình gì đó, nghe quá giả tạo. Trên đời này, thứ bốn cung muốn nhất là bình an, có thể đổi lấy sự bình an thì bốn cung cái gì cũng dám làm."

Nhà mẹ đẻ chẳng qua xem Triệu hoàng hậu là một công cụ trợ giúp Triệu gia. Bằng không, lúc trước sẽ không đưa người tiến cung.

Vương thái hậu căn bản không hy vọng nàng trở thành con dâu. Mấy năm nay, hai bên chỉ là tính kế lẫn nhau, căn bản không có thứ gọi là cảm tình.

Trượng phu là vua một nước, Triệu hoàng hậu chỉ kính trọng hần. Còn tình cảm thì không ngoi lên được.

Chỉ cần, Hoàng thượng còn kính trọng người thê tử này. Thì nàng vẫn có thể tiếp tục hết mình quản lý hậu cung.

Chỉ có nữ nhi còn làm nàng vương bận, cũng là thứ nàng bận tâm nhất trên đời.

Vì nữ nhi, nàng sẽ làm bất cứ gì để bảo vệ nó.

Triệu hoàng hậu về tới Khôn Ninh Cung, đã có người bẩm báo người Triệu gia bái kiến gặp Hoàng Hậu.

Triệu hoàng hậu nói:" Trong khoảng thời gian này, phạm là người Triệu gia thì nói bốn cung không gặp. Gần cuối năm, bốn cung bận tối tăm mặt mày, sao còn có thời gian gặp người khác? "

"Thêm nữa, báo tin cho Thừa Ân Hầu phu nhân kêu bà nghỉ ngơi cho tốt, không cần tiến cung gặp bốn cung. " Thừa ân hầu phu nhân là mẫu thân Triệu hoàng hậu.

Triệu hoàng hậu chán ghét Triệu gia, mỗi lần mẫu thân tiến cung đều là nói bọn họ muốn làm này kia.

Tuy rằng mẫu thân nàng cũng vui, nhưng nàng lại không thể trách bà. Nên chỉ có thể kêu bà đừng tiến cung.

Triệu hoàng hậu hoài nghi chuyện nhà mẹ Hoàng Quý phi, có phải hay không Triệu gia nhúng tay vào.

Nếu phải, nàng thật sự tức chết mà! Nàng là người chủ động yêu cầu sắc phong Võ thị làm Hoàng Quý phi. Hiện tại, tuân lời nói nhà mẹ đẻ nàng tính kế Võ Hoàng Quý phi thì trong mắt người dân, chính nàng chẳng phải một kẻ tiểu nhân sao?

Trước mặt vui vẻ sắc phong Hoàng Quý phi, sau lưng lại kêu nhà mẹ phá hỏng thanh danh nhà mẹ nàng ta.

Một hoàng hậu hai mặt, ai thích nổi? Triệu hoàng hậu sợ bọn họ nhất thời đầu nóng lên mà làm ra chuyện này. Cho nên, trong khoảng thời gian này nàng lạnh nhạt với nhà mẹ, đừng vì một chuyện mà khiến việc không thể vãn hồi.

Nhưng nếu nhà mẹ nàng thật sự làm ra chuyện này, thì phải làm sao đây?

Bên Hoàng thượng sẽ nói thế nào? Hẳn sẽ chán ghét nàng rồi cảm thấy nàng không đủ xứng làm hoàng hậu hay không?

Trong lòng Triệu hoàng hậu rối tung, đang lo lắng. Thì bên Lý dung hoa đang bị Hoàng thượng răn dạy.

Hoàng Thượng cảm Lý Dung Hoa không xứng dưỡng dục hoàng tử. Nên muốn đưa Đại hoàng tử đặt trong điện đơn độc sống, dù sao Đại hoàng tử đã hơn mười tuổi.

Lý Dung Hoa khóc thương tâm, qua bên Triệu hoàng hậu đau khổ cầu xin, "Hoàng Hậu nương nương, tần thiếp làm mẹ Đại hoàng tử nhưng từ khi sinh ra đã rời đi khỏi lòng ngực tần thiếp. Thật vất vả có cơ hội lại ở gần con, nhưng tần thiếp không biết làm sai chuyện gì mà Hoàng Thượng không cho tần thiếp dưỡng Đại hoàng tử. Nương nương, cầu ngài xem tình mẫu tử mà giúp tần thiếp. Thiếp cầu ngài."

Lý Dung Hoa đầu đập xuống đất đặc biệt vang, Triệu hoàng hậu quát lớn nói: "Được rồi, bốn cung gặp người cũng là vì Đại hoàng tử. Chẳng lẽ

người không biết, Đại hoàng tử tuổi tác đã lớn, không còn thích hợp ở cùng người một chỗ sao? Hoàng Thượng làm như vậy, cũng là vì Đại hoàng tử suy nghĩ, người sao lại khóc sụt sùi làm gì? Chẳng lẽ muốn cho Đại hoàng tử đi theo người cả đời? Vậy hẳn khi nào mới có thể tự lập chứ?"

"Lại nói, người không phải là chủ một cung, vẫn luôn ở tại Thiên điện, sao Đại hoàng tử có thể ở cùng người được nữa? Nếu là một người mẹ, cái gì tốt với con, trong lòng người hẳn hiểu rõ, đừng học giống như ngoài cung, lại không phải công chúa, sao không li được mẹ đẻ chứ? Về sau hẳn còn phải thành thân mở phủ, chẳng lẽ người vẫn muốn không rời đi?"

Lý Dung Hoa bị nói đến á khẩu không trả lời được, nhưng nàng không muốn cùng Đại hoàng tử tách ra, nàng thật sự không thể tiếp nhận. Nếu Đại hoàng tử đơn độc ở, thì hẳn sẽ quên đi người mẹ này hay không?

Hoặc bị người xúi giục, thấy xuất thân nàng thấp hèn, sau đó liền không nhận người mẹ này?

Lý Dung Hoa khóc lóc nói: "Nhưng Đại hoàng tử thân thể yếu nhược, nếu tần thiếp không ở bên nhìn thì sao có thể yên tâm?"

Triệu hoàng hậu nói: "Trong cung nhiều người, Đại hoàng tử là nhi tử Hoàng Thượng, ai dám không chăm sóc hẳn tốt? Người đâu, đưa Lý Dung Hoa trở về."

Triệu hoàng hậu không muốn cùng Lý Dung Hoa dằng dãi tiếp. Nàng biết, nữ nhân như vậy mà trong tay chỉ có lợi thế duy nhất là hoàng tử. Cho nên sống chết giữ vào lòng bàn tay, một khắc sẽ không buông bỏ.

Trước kia, Đại hoàng tử ở cùng Vương Hiền Phi, cũng không thấy Lý Dung Hoa đau khổ cầu xin nàng, muốn lấy lại hài tử. Vì khi đó, chỉ có mình Đại hoàng tử, không có hoàng tử khác nữa. Đại hoàng tử ở trong tay Vương Hiền Phi vô cùng có khả năng được lập làm Thái tử. Có thể sinh ra một Thái tử, thì đối với Lý Dung Hoa mà nói tuyệt đối lợi. Cho nên khi đó

nàng ta một chút cũng không lo lắng, ngược lại rất trầm thấp. Làm người cảm thấy nàng ta thật thuận theo.

Nhưng từ khi Hoàng tử trong cung nhiều lên. Lý Dung Hoa liền thấy cái ghế hoàng tử liền xa đi nên Đại hoàng tử sẽ không còn rời nàng nữa. Bởi vì, có Đại hoàng tử thì tất cả mọi người mới biết nàng còn tồn tại. Hoàng thượng cũng sẽ vì Đại hoàng tử mà đến chỗ nàng.

Hiện tại không biết Hoàng Thượng vì cái gì, muốn Đại hoàng tử ở một mình, làm Lý Dung Hoa liên sốt ruột.

"Nương nương, Lý Dung Hoa nhìn nương nương thiện tâm, dễ nói chuyện, nên mới tới đây. Nàng sao không lo lắng, nương nương cùng Hoàng Thượng cầu tình, Hoàng Thượng sẽ trách tội nương nương đây!"

Lúc trước Đại hoàng tử ở cùng Vương Hiền Phi, Lý Dung Hoa rất ngoan ngoãn nha. Cũng không dám có ý tứ muốn cùng Đại hoàng tử ở cùng một chỗ, cũng không nói Đại hoàng tử thể chất yếu ớt. Vì trước kia, Lý Dung Hoa sợ Vương thái hậu cùng Vương Hiền Phi.

Nhưng sao hôm nay nàng ta tới chỗ Hoàng Hậu, Lý Dung Hoa còn dám khóc lóc thảm thiết cầu tình.

Triệu hoàng hậu nói: "Không cần nói gì nữa, chuyện này bốn cung sẽ không đi làm. Hoàng Thượng có cách nghĩ của Hoàng Thượng, Đại hoàng tử xác thật là đã lớn, nếu lớn như vậy, đơn độc ở thì đúng rồi. Lý Dung Hoa dù nói sao, bốn cung cũng sẽ không cho nàng ta cầu tình."

Triệu hoàng hậu cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy. Sắp đến cuối năm, sao Hoàng thượng lại muốn Đại hoàng tử ra ở một mình? Đáng lẽ nên ở đầu xuân mà nói.

Nên Triệu hoàng hậu hoài nghi Lý Dung Hoa phải làm chuyện gì thì Hoàng thượng mới hạ quyết tâm.

Thân thể Đại hoàng tử vẫn luôn cần có mẹ để chiếu cố. Nhưng Hoàng thượng không răn dạy như bình thường mà không tách hoàng tử ra. Cho dù sai thì cũng phải nằm trong giới hạn.

Hắn là Lý Dung Hoa làm sai chuyện gì đây?

Lý Dung Hoa làm sai chuyện gì nhỉ? Triệu hoàng hậu suy nghĩ, sẽ không phải chuyện nhà mẹ Hoàng Quý phi chứ, Lý Dung Hoa cùng Lý gia nhúng tay. Nếu là phải thì đây là lí do Hoàng Thượng tách Đại hoàng tử cùng Lý Dung Hoa ra.

Hơn nữa, nếu người của Lý gia than gia hãm hại Võ thị, chắc kế tiếp Hoàng thượng sẽ trừng phạt Lý gia?

" Trong cung, không có chân chính người nhất gan. Người nhất gan chân chính lại không ở đây." Triệu hoàng hậu cảm khái nói. Lý dung hoa làm người khác cảm thấy nàng ta nhất gan. Nhưng nếu nàng ta và Lý gia làm chuyện này thì coi bộ tay chân Ký gia không nhỏ. Một cung phi có hoàng tử trong tay thì nàng ta có dã tâm là điều hiển nhiên, vì dã tâm mà có thể làm chuyện điên cuồng này.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 146: Tìm Đường Lui

Edit: Mai Thái phi

Beta: Thiên phi

Lý huyện công chiếm đoạt đất của dân chúng, dẫn đến án mạng, bị người ta cáo trạng. Sau khi Hoàng Thượng biết chuyện này, rất tức giận, trực tiếp phế bỏ tước vị huyện công của tên họ Lý này.

Lý huyện công là ngoại tổ phụ của đại hoàng tử, hiện tại xảy ra chuyện này, mọi người cũng không cảm thấy có gì kỳ quái.

Bởi vì trong những gia đình quyền quý bậc trung ở kinh thành, thì gia đình Lý gia là được xem như không quá tốt. Nói một cách đơn giản, gói gọn trong bốn chữ, nhà giàu mới nổi.

Vì là nhà giàu mới nổi, không có nội tình gì, nhưng lại là nhà ngoại tổ của Đại hoàng tử. Mặc dù Đại hoàng tử thân mang bệnh tật, còn không được Hoàng Thượng coi trọng, nhưng dù sao cũng là hoàng tử, Lý gia cũng có người để dựa vào. Nếu là một công chúa, chỉ sợ cũng không có nhiều chuyện xảy ra như vậy.

Trong rất nhiều trường hợp, Lý gia không hề nể mặt mũi của người khác. Lúc trước mọi điều vì Đại hoàng tử mà không so đo với Lý gia, bởi vì nói không chừng sau này Lý gia thật sự trở thành nhà ngoại của Thái Tử. Vì có khả năng này, nên mọi người đều cố chịu đựng không cùng bọn họ so đo.

Bất cứ việc gì cũng lưu lại một đường, ngày sau còn có thể gặp mặt.

Nhưng mà, hiện tại Hoàng Thượng vì chuyện này mà lấy đi tước vị huyện công, có thể thấy Hoàng Thượng thật sự phiền chán Lý gia này. Nếu thật muốn lập Đại hoàng tử làm Thái Tử, sẽ để cho ngoại gia của hắn không có tước vị sao?

Vị nương nương của Lý gia trong cung không được sủng ái, tuổi tác lại lớn, cho nên những nhà quyền quý kia có chút sung sướng khi người gặp họa.

Phía trên Lý dung hoa còn có tỷ tỷ, phía dưới cũng có muội muội. Trước khi Lý gia phát đạt, vị tỷ tỷ này đã sớm gả cho người ta, chỉ là từ lúc Lý dung hoa phát đạt, địa vị của nàng ta tại nhà chồng lên như thuyền gặp nước. Từ khi lão gia của Lý gia chuyển đến kinh thành, gia đình của tỷ tỷ Lý dung hoa cũng dọn đến kinh thành, sống dựa vào nhà mẹ đẻ của Lý dung hoa.

Bình thường đi yến hội ở nhà người ta, hoặc là hội ngắm hoa, tỷ tỷ Lý dung hoa nơi nơi đều đắc tội với người này người kia.

Bởi vì nàng ta là người thích đứng đầu, biết muội tử của mình thành nương nương, cảm thấy mọi người đều nên nịnh hót nàng ta, là tỷ tỷ của nương nương.

Quả thật cũng có người nịnh bợ nàng ta, nhưng những phu nhân quyền quý này, không phải tất cả đều nịnh bợ. Có gia đình là mấy đời hào môn, sao còn để ý nhà mẹ đẻ của một dung hoa nho nhỏ?

Cho nên tỷ tỷ Lý dung hoa và người khác xung đột vài lần, làm cho mọi người ở kinh thành đều biết tỷ tỷ Lý dung hoa là người sa cơ thất thế.

Suy nghĩ một chút cũng biết, lúc trước Lý gia ở nông thôn làm ruộng. Chỉ vì có một nữ nhi, có vận khí tốt sinh được hoàng tử, liền phát lên, vào ở trong kinh thành, còn lên mặt với mọi người, làm cho người khác không thích.

Tỷ tỷ Lý dung hoa có thể có kiến thức gì, chỉ biết muội tử mình bây giờ là nương nương, cháu ngoại trai của nàng ta là hoàng tử, về sau vẫn có thể là vương gia, cho nên ai cũng không sợ, đặc tội với rất nhiều người.

Đương nhiên, Lý gia cũng còn những người khác. Lý dung hoa có mấy muội muội, khi nàng có tiền đồ thì họ đều gả đến gia đình tốt.

Chỉ là nhìn người ta có gia thế, cũng không phải người tốt lành gì.

Tam muội của Lý dung hoa khóc lóc trở về nhà mẹ đẻ.

Nàng ta nhỏ hơn Lý dung hoa khoảng bảy tám tuổi, đến tuổi gả cho người ta thì trong nhà đã phú quý. Đối với nữ nhi này, Lý huyện công và Lý phu nhân đều kỳ vọng rất nhiều, cho nên khi đến kinh thành, tìm cho nàng ta một gia đình có công huân.

Tam muội Lý dung hoa tự nhận trong nhà có một vị tỷ tỷ là nương nương, đối với người trong nhà chồng mình đều thấy chướng mắt, cảm thấy bọn họ đều nên nịnh bợ mình, dù gì thì mình cũng có cháu ngoại trai là hoàng tử.

Khi ở nhà chồng rất là kiêu ngạo, nhưng nhà chồng nàng ta cũng muốn dựa vào mối quan hệ này, bình thường rất nịnh hót nàng ta.

Lần này Lý gia bị đoạt tước vị, nhà chồng của nàng ta lập tức thay đổi sắc mặt, đối xử với nàng ta không tốt.

Tam muội Lý dung hoa tại nhà chồng bị thiệt thòi, tức giận đến chịu không nổi, liền chạy về nhà mẹ đẻ.

Trừ vài năm đầu nàng ta nếm qua ít đau khổ, còn lại vẫn luôn được nuông chiều mà lớn lên, có thể nói là chưa từng chịu nhiều ủy khuất.

Nhưng bây giờ nhà chồng nàng ta nhân lúc như vậy chèn ép, khiến nàng ta cảm thấy rất tức giận!

"Nương, người tiến cung tìm tử tử đi, để tử tử xả giận cho con!" Tam muội Lý dung hoa nói.

Nàng ta không tin những người ở nhà chồng mình không sợ vị tử tử đang là nương nương kia!

Chờ cháu ngoại trai của mình làm Thái Tử, xem những người này lấy lòng mình như thế nào!

Lý phu nhân vì mình trượng phu mất đi tước vị huyện công mà khó chịu, tiểu nữ nhi lại bị nhà chồng ngược đãi, bà ta cũng muốn vào cung tìm nữ nhi để than khóc, nhưng sao có thể dễ dàng như vậy?

"Tiểu tổ tông của ta, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Không phải con nói, nhà chồng con đều không dám đối xử tệ với con? Bình thường không phải đều do con định đoạt sao? Chẳng lẽ nhạc tể (con rể) cũng không giúp con?" Không phải nói nhạc tể chỉ nghe lời nói của nữ nhi sao?

Nàng ta lại nói: "Nương, bọn họ thật sự là khi dễ người quá đáng, nói Lý gia chúng ta là nhà giàu mới nổi, còn nói nhà chúng ta làm chuyện sai lầm, bị Hoàng Thượng trách phạt, nói là chúng ta liên lụy bọn họ! Bình thường lúc muốn chỗ tốt từ nhà chúng ta, tại sao không nói những lời này? Hiện tại thì tốt rồi, kiến thức hạn hẹp thành như vậy, tử tử và cháu ngoại trai đều đang rất tốt, cứ vội vã nói nhà của chúng ta nói bậy, quả thực là buồn cười! Chờ cháu ngoại trai con làm Thái Tử, con bắt bọn họ đều phải quỳ dưới lòng bàn chân con, con còn không để bọn họ vào mắt đâu."

"Còn làm Thái Tử cái gì, tử tử con ở trong cung, đã bị tách khỏi cháu ngoại trai của con. Hiện tại cha con cũng không có tước vị, khẳng định là tử tử của con không biết đã chọc giận Hoàng Thượng như thế nào, nhà chúng ta sắp xong đời rồi!" Lý phu nhân vẻ mặt thảm thiết nói.

"Không có khả năng! Cháu ngoại trai là đại hoàng tử, cũng là trưởng tử, chỉ bằng cái này, cháu ngoại trai con đương nhiên sẽ là Thái Tử, Hoàng Hậu không phải là không có sinh nhi tử sao? Nói thế nào đi nữa, cháu ngoại trai con cũng sẽ là Thái Tử, nếu hăn sắp làm Thái Tử, Hoàng Thượng sao lại tức giận với tỷ tỷ?"

Nàng ta ở nhà chồng cũng vài năm, cũng biết chút về việc lập đích lập trưởng.

Lý phu nhân: "Tuy nói là như vậy, nhưng Hoàng Thượng không phải sủng ái Hoàng quý phi sao? Hoàng quý phi còn có 2 hoàng tử, hiện tại trong bụng còn mang thai. Nam nhân, chính là người có mới nới cũ, tỷ tỷ con tuổi đã lớn, không còn được như năm xưa. Con nhìn cha con xem, lúc trước khi thành lão gia, nơi nào có cái tâm tư gian xảo như vậy, vừa đến kinh thành, còn không phải lấy vài cái tiểu thiếp, đặt trái tim trên người mấy yêu tinh kia. Hoàng Thượng cũng là nam nhân, không phải đều là dạng như vậy sao?"

Tam muội Lý dung hoa nói: "Lúc trước nếu đưa con tiến cung thì tốt rồi; bằng không nhà chúng ta cũng sẽ không như bây giờ."

Nàng ta còn tính toán tiến cung, tự cảm thấy bộ dáng mình từ nhỏ được mọi người chú ý hơn so với tỷ tỷ, nếu tỷ tỷ có thể được Hoàng Thượng sủng hạnh, như vậy bản thân nàng ta tiến cung, khẳng định sẽ được sủng ái hơn so với tỷ tỷ mình. Đến khi sinh một hoàng tử, vậy Lý gia bọn họ, ở kinh thành sẽ là độc nhất vô nhị.

Nhưng cuối cùng không có cái cơ hội kia, trực tiếp gả đến nhà chồng cho tới bây giờ.

Nàng ta cảm thấy gả cho nhà chồng hiện tại, là bọn hăn nhất được tiện nghi lớn, tuy rằng cũng có tước vị, nhưng ở trong kinh thành, ai biết bọn họ

là ai, còn phải nịnh bợ mình. Hiện tại vừa thấy nhà mình xui xẻo, thì đã muốn đạp mình dưới lòng bàn chân, điều này sao có thể?

"Bây giờ nói cái này thì có tác dụng gì đâu? Nhà chồng của con đến cùng cũng coi như là thành thật, chỉ cần cháu ngoại trai của con còn, bọn họ sẽ cho con một phần mặt mũi, không bằng, con đi về trước rồi nói?"

Cô nương xuất giá, chính là tát nước ra ngoài, tại sao có thể ở nhà mẹ đẻ?

"Nương, người đây là muốn đuổi con đi sao, con sẽ không đi, mẹ chồng của con bây giờ nhìn Lý gia chúng ta xui xẻo, nói muốn cho nhạc tể của người cưới tiểu thiếp, người nói đây không phải là khi dễ người sao? Còn nhận chất nữ nhà mẹ đẻ đã sa cơ thất thế của bà ta, nói cái gì mà biểu ca biểu muội, con nhìn là không thoải mái. Nương, người nhanh chóng tiến cung tìm tỷ tỷ đi, nói tỷ tỷ van cầu Hoàng Thượng, Hoàng Thượng nể tình Đại hoàng tử, khẳng định sẽ trả tước vị lại cho cha."

Lý huyện công, hiện tại gọi là Lý lão gia, vài ngày nay cũng mặt xám mày tro (thất vọng, chán nản). Trong nhà xảy ra chuyện, bị Hoàng Thượng lấy đi tước vị, chỉ còn thân phận là một lão gia, đi ra bên ngoài cũng bị người ta xem thường.

Nay Lý lão gia có chút hối hận, không nên bắt đầu dính líu mấy chuyện này kia sớm như vậy. Hiện tại bị người ta chèn ép.

Nếu qua một thời gian nữa, Đại hoàng tử trưởng thành, không cần phải mình nói, người khác cũng sẽ thỉnh lập Thái Tử.

Thật là ngàn vạn lần không nên, khi Hoàng Thượng sắc phong Hoàng quý phi, lại nhúng tay vào như vậy.

Kết quả đã xảy ra chuyện. Hiện tại hối hận cũng không kịp!

Đại nhi tử của Lý lão gia, Lý đại gia cũng có chút thâm oán phụ thân mình, nếu tước vị này không bị mất, khẳng định sẽ là của hắn. Tuy rằng chỉ có ba đời, nhưng con của hắn còn có thể kế thừa một thế hệ, đến lúc đó có thêm cháu ngoại trai là hoàng tử, còn chuyện gì mà không thành?

Nhưng nay dính líu đến sự tình của Võ gia, thì gặp hạn mà té ngã.

Hoàng Thượng đang còn trẻ, dù có sủng ái Võ Hoàng quý phi như thế nào đi nữa, không phải còn có các hoàng tử khác được sinh ra sao? Huống chi, hiện tại Võ Hoàng quý phi là tâm can của Hoàng Thượng, không tạo quan hệ tốt với Võ gia, lại còn muốn chèn ép Võ gia xuống? Đây không phải là muốn chết sao?

Hoàng Thượng bảo vệ ai, thì người đó có thể thắng, là nam nhân, hiện tại không phải chỉ đối tốt với nữ nhân mình sủng ái một chút thôi sao?

"Cha, không thể dễ như vậy được, theo con thấy, nhà khác đều không đáng tin, còn không bằng làm tốt quan hệ với Võ gia." Lý đại gia đề nghị nói.

"Người quên là còn có đại hoàng tử sao, làm sao có thể quan hệ tốt với Võ gia được?" Lý lão gia không hài lòng nói.

Ngoại tôn của ông ta là Đại hoàng tử, là hoàng tử đầu tiên, thật sự muốn quan hệ tốt với Võ gia, chẳng phải là cúi đầu với Võ gia sao? Đó chính là nói, muốn cho ngoại tôn của ông ta cúi đầu với ngoại tôn của Võ gia, cái này tuyệt đối không được!

Đều là nhi tử của Hoàng Thượng, bình thường ngoại tôn của ông ta thấp hơn người một cái đầu, sau này chỉ có thể làm thần tử?

Rõ ràng ngoại tôn là Đại hoàng tử, là người có khả năng trở thành Thái Tử nhất. Lý lão gia trông ngóng sau này ngoại tôn của mình sẽ làm Thái

Tử, gia đình ông ta có thể tiến thêm một bước. Sao có thể tạo quan hệ tốt với Võ gia? Cho nên Lý lão gia kiên quyết không đồng ý!

"Cha, hiện tại và trước kia không phải không giống nhau sao? Chúng ta phải có chuẩn bị, người xem, phía trước còn có vị Vương gia kia, chờ đến phiên đứa nhỏ của muội tử, phỏng chừng có chút hảo huyền. Hiện tại Hoàng Thượng lại có thái độ này, nếu chúng ta có quan hệ tốt với Võ gia, nói không chừng Hoàng Thượng cao hứng, sẽ trả lại tước vị cho nhà chúng ta. Nếu không được trả về, con là nói vạn nhất, vạn nhất Hoàng Thượng muốn lập Tam hoàng tử làm Thái Tử, chúng ta đứng về phía Võ gia, đến lúc đó chẳng lẽ không có lợi? Ngài nói có đúng hay không?"

Tuy rằng hẳn cũng muốn cháu ngoại trai mình lên làm Thái Tử, nhưng nhìn tình huống này, có chút khó khăn. Còn không bằng trước tiên lấy lòng người đang có cơ hội tốt nhất, về sau cũng có thể có vài chỗ tốt không phải sao?

"Chúng ta tạo quan hệ tốt với Võ gia, ở trong cung muội muội cũng có thể quan hệ tốt với Hoàng quý phi. Có quan hệ tốt với Hoàng quý phi thì có thể thường xuyên nhìn thấy Hoàng Thượng, có thể thường xuyên nhìn thấy Hoàng Thượng, như vậy Đại hoàng tử cũng có thể lọt vào mắt Hoàng Thượng, qua một thời gian, sự tình sau này ai có thể nói trước được? Dù sao bây giờ Võ gia đang có ưu thế, nếu chúng ta cứng rắn đối nghịch với người ta, kết quả chỉ có thể càng ngày càng tệ."

Lý lão gia nghĩ đến, thấy cũng đúng, nếu không phải nữ nhi trong cung đưa tin tức cho ông ta, cho ông ta nghĩ biện pháp đối phó người Võ gia, ông ta cũng không đến mức như bây giờ.

"Nhưng mà, muội muội của người thì sao?" Lý lão gia có chút do dự.

Nhìn thấy cha mình do dự, Lý đại gia thêm một ngọn lửa, nói: "Hiện tại Hoàng Thượng tách muội muội và Đại hoàng tử ra, nói không chừng chính

là vì chuyện của Hoàng quý phi, cho chúng ta một lời cảnh cáo. Nếu chúng ta lại tiếp tục làm như vậy, nói không chừng sẽ đưa Đại hoàng tử cho người khác nuôi, chuyện này trước kia không phải là không có, đến lúc đó Đại hoàng tử sẽ không phải ngoại tôn Lý gia chúng ta!" Nuôi dưới danh nghĩa người khác, thì sẽ thành đứa nhỏ của người khác, Lý dung hoa chỉ là dung hoa, còn không phải phi vị, nói không chừng sẽ có khả năng này, trước kia Vương Hiền phi không phải cũng làm như vậy sao?

Nói đến đây, bọn họ và Vương gia vẫn còn có thù, Vương Hiền phi trước kia đoạt ngoại tôn nhà họ, khi đó Lý gia không dám làm cái gì.

Nếu nói trong lòng không chán ghét, tuyệt đối không có khả năng.

Nữ nhân Vương gia không thể sanh con, thì ôm con cái của nhà người ta, còn ôm rất đúng lý hợp tình, làm người ta không thể nói cái gì, như vậy tâm tình ai có thể tốt được.

Lý lão gia nghĩ thông suốt một vài sự việc, nói: "Nhưng chúng ta phải làm như thế nào để tạo quan hệ tốt với Võ gia? Hiện tại Võ gia cũng không có người quản sự."

Võ đại lão gia còn đang nằm trên giường, cũng không thể để cho ông ta đi nói chuyện với Võ đại thái thái kia, như vậy rất kỳ cục.

"Cha, con nghe nói, hiện tại Võ gia có một nữ nhi, đã đến tuổi kết thân, nhà chúng ta nếu cưới người này về, đó không phải là có quan hệ với Võ gia sao? Về sau bất kể là Đại hoàng tử hay Tam hoàng tử, chúng ta đều có thể có vinh hoa phú quý!"

Nếu là Tam hoàng tử, đây chính là di của tam hoàng tử, cũng là thân phận cao quý.

Lý lão gia nói: "Võ quận công Võ gia không phải chỉ có 2 đích nữ sao? Làm sao lại thêm một nữ nhi nữa?"

Lý đại gia nói: "Hoàng quý phi nương nương có ba muội muội thứ xuất, hai người nhỏ nhất mới sáu bảy tuổi, căn bản chưa đến tuổi làm mai, hiện tại còn một người có thể làm mai."

"Thứ xuất? Sao có thể như vậy? Nhà ta sao có thể để thứ xuất làm con dâu?" Lý lão gia lắc đầu, ông ta không muốn có con dâu là thứ xuất.

"Cha, mặc dù là thứ xuất, nhưng Võ quận công không có nhi tử, cô nương thứ xuất không phải cũng giống nhau sao? Lại nói, không quan tâm thứ xuất hay không thứ xuất, Võ gia có Hoàng quý phi nương nương, có thể thứ xuất là không tốt, nhưng Võ quận công là tước vị quận công, cao hơn một ít so với chúng ta đó. Sau này, Võ quận công không có nhi tử, nói không chừng sẽ muốn tìm người làm con thừa tự, con thừa tự này đến, không phải là thân đệ đệ của Hoàng quý phi nương nương sao, nơi nào có thân muội muội? Cha, người nói có phải không? Hoàng quý phi nương nương khẳng định cũng sẽ coi trọng thân muội muội của mình, nhà chúng ta nếu có quan hệ thông gia với Hoàng quý phi nương nương, Hoàng quý phi nương nương còn không phải là nương nương của nhà chúng ta sao?"

Lý đại gia xem như cũng suy nghĩ rõ ràng, muội muội ở trong cung không được sủng, căn bản là không có khả năng Đại hoàng tử được lập làm Thái Tử, hơn nữa thân thể Đại hoàng tử không được tốt.

Nếu đã như vậy, còn không bằng nghĩ biện pháp khác, có thể trở thành nhà chồng của muội tử nhà mẹ đẻ Hoàng quý phi nương nương, điều này cũng không có tổn thất gì.

Hơn nữa không cần phải phiêu lưu mạo hiểm lớn như vậy, còn bị người ta lợi dụng!

"Cha, người suy nghĩ cẩn thận một chút, có phải có đạo lý hay không, hiện tại trong lòng Hoàng Thượng chỉ có Hoàng quý phi nương nương, có phải khả năng Tam hoàng tử được lập làm Thái Tử lớn hơn một chút hay

không, nếu như vậy, không bằng chúng ta dùng biện pháp này, sau này cam đoan vinh hoa phú quý không thể thiếu phần chúng ta!"

Lý lão gia cũng là bị vài sự kiện đả kích, chuyện gì cũng đều không hoàn thành, còn để mất tước vị, đối với nữ nhi của ông ta mà nói, chuyện về sau có thể để Đại hoàng tử làm Thái Tử hay không, cũng có chút không xác định.

Nhưng việc này có sự hấp dẫn quá lớn, nếu như ngoại tôn của ông ta thành Hoàng Đế, vậy ông ta chính là ngoại tổ phụ của Hoàng Đế, cái này so với cái khác thì rất lớn.

Làm người, đối với sự hấp dẫn trước mặt, đều là chịu không nổi. Lý lão gia cũng không ngoại lệ, hiện tại muốn ông ta buông tha cho ý tưởng lập Đại hoàng tử thành Thái Tử, đó là chuyện không thể nào.

"Cha, con cũng không có nói, muốn buông tha việc lập Đại hoàng tử làm Thái Tử, hiện tại chỉ là chúng ta để qua một bên, chờ thêm vài năm nữa lại nói, không được sao? Đến khi Đại hoàng tử trưởng thành, có thể kết thân, lại tìm cho Đại hoàng tử nhạc gia (nhà thông gia) có lực, giúp đỡ hần, đến thời điểm kia chúng ta thêm chút sức lực. Hiện tại lúc này, chúng ta làm giống như người ta có nói, gọi là tránh đi mũi nhọn, trước tiên tạo quan hệ tốt với người Võ gia, chỉ có vài năm không phải cũng có lợi sao? Tóm lại, chúng ta làm như bây giờ, không sợ bị phiền phức!" Lý đại gia nói.

Cuối cùng Lý lão gia cũng bị thuyết phục, chỉ là đặt mối quan hệ với Võ gia như thế nào?

Lý đại gia nói: "Chúng ta có thể phái người đi Võ gia cầu hôn, hoặc là để muội muội ở trong cung nói với nương nương, coi như là muội muội tỏ lòng thành với Hoàng quý phi nương nương, con tin là Hoàng quý phi nương nương nhất định sẽ vui vẻ."

Chung quy thì muội tử của hãn có Đại hoàng tử. Tỏ lòng thành với Hoàng quý phi, như vậy chứng tỏ Đại hoàng tử không muốn cùng bọn họ phân tranh, vậy sẽ bớt đi uy hiếp, chuyện tốt như vậy, Võ Hoàng quý phi không có khả năng không bằng lòng.

Lý lão gia rốt cuộc cũng hạ quyết tâm, sau đó để cho Lý phu nhân tiến cung tìm Lý dung hoa.

Lý phu nhân nói: "Hiện tại tiến cung sao? Không phải bị người ta chê cười sao?"

Nhà mình không có tước vị, những người trong cung kia còn không cười nhạo chết bọn họ sao?

"Không tiến cung, thì sẽ không có người cười nhạo chúng ta sao? Còn có, người nói nữ nhi mau chóng về nhà chồng đi, mỗi ngày ở nhà mẹ đẻ muốn làm chuyện gì?" Lý lão gia không quen nhìn bộ dạng ngu ngốc của tam muội Lý dung hoa tại nhà mẹ đẻ.

"Người nhà chồng nó quá kỳ cục, nhà chúng ta còn chưa có nghèo túng đâu, cứ đối xử với nữ nhi của ta như vậy, cẩn thận bị thiên lôi đánh xuống!" Lý phu nhân tất nhiên là bảo hộ nữ nhi mình, huống chi từ nhỏ đã rất thương yêu nàng ta.

"Tốt , tốt , không nói cái này nữa, người tiến cung một chuyến, nói chuyện này với nương nương." Lý lão gia nói hết sự tình cho Lý phu nhân.

"Cái gì? Muốn con ta cưới một nha đầu thứ xuất, tuyệt đối không được!" Mặc dù là từ nông thôn đến, nhưng Lý phu nhân đối với thứ xuất rất không vừa ý, nhất là lão gia nhà mình còn lấy mấy tiểu thiếp rực rỡ xinh đẹp, những tiểu thiếp này sinh đứa nhỏ, có thể có cái gì tốt? Bà ta cũng không muốn làm hư con trai của mình!

"Thứ xuất cái gì? Đây chính là thân muội tử của Hoàng quý phi, cưới nàng ta về, nói không chừng tước vị của chúng ta sẽ được trả lại, chẳng lẽ người không muốn nhà chúng ta lấy lại tước vị sao?" Lý lão gia cảm tức nói.

"Chỉ cần Đại hoàng tử thành Thái Tử, tước vị của chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ trở lại. Chuyện này không được, nhi tử là ta sinh, ta tuyệt đối không thể để cho hắn cưới một nữ tử do tiểu thiếp nuôi, người không đau lòng, ta đau lòng! Ta tuyệt đối không thể để cho hắn cưới cái thứ xuất, chuyện này là lão đại nói với người? Thật tốt, chính hắn không cưới, lại muốn đệ đệ hắn cưới, hắn đây là muốn được an tâm, hắn vì tước vị, để cho đệ đệ chịu ủy khuất, ta cho người biết, không có cửa đâu! Nếu người muốn nói, tự người đi mà nói, ta sẽ không đồng ý!"

"Thật đúng là đàn bà, ồn ào cái gì? Người ta là thứ xuất thì thế nào? Cha người ta là người đọc sách, là Tiến Sĩ, còn có tỷ tỷ là Hoàng quý phi, người so sánh thử xem, nhà chúng ta có cái gì hơn người ta? Hiện tại lão tử ta tước vị cũng không có, chính là lão đầu trọc, người còn muốn cái gì? Lão tử nói cho người biết, chuyện này, người không đi nói, lão tử sẽ bỏ người!" Lý lão gia cũng nổi giận, đồ đàn bà này, mỗi khi có đại sự đều cần quấy nói bậy, không cho bà ta biết lợi hại, bà ta còn không biết mình đang mang họ gì!

"Người được lắm Lý lão miêu, người dám hừ lão nương? Mỗ nương nói cho người biết, người có hôm nay, có thể ngủ với mấy cái tiểu yêu tinh kia, đều là vì lão nương sinh được nữ nhi tốt, nếu không phải nữ nhi của lão nương tốt, hiện tại người có thể hiện mang vàng bạc châu báu sao? Còn muốn bỏ lão nương! Nói cho người biết, nữ nhi của lão nương mà biết, không bóc da của người xuống sao! Còn có ngoại tôn của lão nương, cũng sẽ không tha người. Tất cả mọi thứ trong phòng này, đều do nữ nhi của lão nương kiếm về, người dám không tốt với lão nương, lão nương cho các

người cút đi, lại bán toàn bộ mấy cái tiểu yêu tinh của người đến kỹ viện, xem bọn chúng còn cái gì để người ta phải tôn trọng!"

Lý phu nhân lập tức lộ ra nguyên hình, trực tiếp chửi ầm lên.

"Cái mẹ đàn bà chanh chua này, xem người thành bộ dáng gì rồi? Nói cho người biết, đừng chậm trễ đại sự của ta, không thì cái gì lão tử cũng mặc kệ, đó là nữ nhi của người, cũng là nữ nhi của lão tử, lão tử cũng không tin, nàng dám không nhận người cha này, lại nói, người cũng đừng quên, trước kia khi nương nương còn ở nhà, người đối xử với nàng thế nào, hiện tại còn nói ra như vậy, thật là mắc cỡ chết người, tốt xấu gì lão tử còn đi chơi đùa bồn với nương nương, cuối cùng nương nương nghe lời người hay nghe lão tử, người nói xem? Lão tử cũng không tin, bỏ người đi, nàng sẽ không nhận lão tử làm cha!"

Lý lão gia cũng kiên cường, cùng Lý phu nhân nói đến cùng.

Hai người nói một lúc thì động thủ, bọn hạ nhân trong nhà ngăn không được, sôi nổi đi gọi mấy người Lý đại gia, tam muội của Lý dung hoa mới về nhà mẹ đẻ cũng tới.

Vừa nhìn thấy cha nương đánh nhau thành cái dạng này, quả thực là không biết nói cái gì cho phải, đây chính là kinh thành, đương gia chủ mẫu nhà ai lại động thủ đánh nhau với lão gia của mình, nhưng hiện tại Lý gia cứ như vậy, giống như trước kia khi còn là lão gia, ba câu không đúng thì bắt đầu động thủ, chuyện này nhiều năm không có xảy ra, bây giờ lại xảy ra, thật là, làm cho người ta trợn mắt há hốc mồm mà nhìn.

"Cha, nương, các người đang làm cái gì vậy, đi lên kéo ra trước cho ta." Lý đại gia không có nghĩ đến hần vừa nói xong việc kia với cha hần, trong nháy mắt cha nương hần lại đánh nhau, nhiều người nhìn như vậy, thật quá mất mặt!

Mọi người cùng nhau ủa lên, cuối cùng cũng kéo hai người ra, trên mặt Lý phu nhân đều xanh tím, mà trên mặt Lý lão gia cũng có vài dấu móng tay, đều là do Lý phu nhân cào.

Trận trò khôi hài này, thật vất vả mới thu thập được, cuối cùng Lý phu nhân vẫn trình bài tử tiến cung, muốn gặp Lý dung hoa. Không có biện pháp khác, nữ nhân phải nghe nam nhân, Lý phu nhân còn có thể nói cái gì?

Hơn nữa, lần này Lý lão gia cũng dám đánh nhau với bà ta, trong lòng bà ta cũng có chút sợ hãi, tựa như Lý lão gia nói, nương nương trong cung nói không chừng trong lòng còn oán hận lúc trước bà ta đã bán nàng. Chung quy có đại sự gì, đều tìm Lý lão gia thương lượng, chưa bao giờ thương lượng với bà ta, điều này nói rõ cái gì?

Chứng minh nương nương trong cung coi trọng lão nhân đáng chết kia hơn bà ta.

Nếu vạn nhất nương nương không làm chủ cho bà ta, đây chẳng phải là không có đường lui sao?

Vì thế vừa vặn để khuôn mặt thương, Lý phu nhân tiến cung gặp nữ nhi của mình.

Ở những sự tình này nọ Triệu Hoàng hậu cũng không làm khó người khác, hiện tại Hoàng Thượng không thích Lý dung hoa, cũng cho Lý phu nhân tới gặp Lý dung hoa.

"Nương nương của ta, sao người lại thành như vậy, sao lại gây nhiều như vậy?" Lý phu nhân vừa thấy nữ nhi của mình, thì hét lớn, thật sự là Lý dung hoa gây đi rất nhiều.

Thần sắc thoát nhìn cũng không tốt, làm Lý phu nhân đau lòng, nữ nhi của mình cũng không thể gặp chuyện không may, không thì trong nhà làm

phải làm thế nào.

Lý dung hoa nói: "Mẫu thân đến đây là có chuyện gì?" Từ lúc tách Đại hoàng tử an bài ở nơi khác, Lý dung hoa bị bệnh, đến nay vẫn còn đang xem bệnh.

Ở phương diện tìm thái y xem bệnh Triệu Hoàng Hậu cũng không có hà khắc nàng ta, dù sao thì Lý dung hoa cũng là mẹ đẻ của Đại hoàng tử.

Lý phu nhân nói: "Không có chuyện gì, người cần phải nuôi dưỡng thân thể thật tốt, ngàn vạn lần không thể lại tiếp tục gầy đi nữa."

Lý dung hoa ngồi dậy, nói với Lý phu nhân: "Đến cùng là có chuyện gì, không nói thì sau này không cần nói nữa." Trong nhà nàng ta, vô sự không lên điện tam bảo (ý là nếu không có chuyện gì thì sẽ không đến gặp), không có chuyện gì, tuyệt đối sẽ không tiến cung gặp mình.

Lý phu nhân sợ Lý dung hoa nổi giận, vội vàng nói sự tình mà người trong nhà thương lượng với Lý dung hoa, sau đó nhìn Lý dung hoa.

Lý dung hoa âm đạm lên tiếng: "Nói như vậy, trong nhà là muốn ta đi Trường Xuân cung, nói chuyện với Hoàng quý phi, lên tiếng đón dâu?"

Lý phu nhân gật đầu nói, "Tuy rằng cô nương kia là thứ xuất, nhưng mà lại là muội tử của Hoàng quý phi, chúng ta làm như vậy, cũng là vì tốt cho nhà chúng ta có phải không?"

Lý dung hoa cười, đây chính là người trong nhà, thấy mình và Đại hoàng tử không được, liền lựa chọn những người khác.

Nhưng Đại hoàng tử là do mình sinh, nàng không bảo vệ Đại hoàng tử, thì bảo vệ ai?

Con trai của mình là trưởng tử, có tư cách đó làm Thái Tử!

"Các người cho rằng, người ta dựa vào cái gì mà gả cô nương cho các người? Nói đến đây, nhà chúng ta vài chục năm trước là người thường, hiện tại cha ngay cả cái tước vị cũng không có, có khác gì dân chúng bình thường? Còn muốn cưới nữ nhi của quận công? Nói không chừng không lâu nữa, Hoàng Thượng còn muốn ban thưởng cho Võ gia, người ta sẽ vừa mắt chúng ta sao? Trong kinh thành nhiều người như vậy, ai chẳng biết đó là chuyện tốt, còn đến lượt chúng ta sao?"

Còn nữa, chúng ta không phải vừa mới phạm sai lầm sao, người còn muốn cưới cô nương nhà người ta? Ta không có mặt mũi đi Trường Xuân cung nói, nếu không, chính người đi nói đi?"

Lý dung hoa nói một phen, mặt Lý phu nhân rất khó xem, bà ta nói: "Dù không tốt, đây không phải là tạm thời thôi sao? Cha của người cũng nói là tạm thời, sau này khi Đại hoàng tử lớn lên thành thân, đến lúc đó tìm cho hắc nhạc gia tốt, không phải là được rồi sao? Vài năm nay chúng ta luôn sống không tốt, người không biết, mấy muội muội của người, hiện tại đều bị nhà chồng ghét bỏ, nếu thật không làm gì, đến khi bị hưu về nhà, cũng là nương nương người mất mặt có phải không?"

"Nếu bản cung không đáp ứng, có phải các người không nhận bản cung là nữ nhi phải không?" Lý dung hoa hỏi.

"Sao lại không nhận người, chỉ là cha người nói như vậy rất tốt, kỳ thật, cô nương kia chỉ là thứ xuất, bản thân ta cũng không quá vui vẻ, nhưng cha người nhất định muốn như vậy, ta có thể có biện pháp nào?" Lý phu nhân ở trước mặt Lý dung hoa cho Lý lão gia một cước.

"Vậy người trở về nói với cha, chuyện này bản cung không đồng ý, đừng tự tìm không vui cho mình." Lý dung hoa nói.

Lý phu nhân: "Nếu ông ấy tức giận thì làm thế nào?"

Lý dung hoa nghĩ, sau này còn cần nhà mẹ đẻ làm việc, không thể đắc tội với nhà mẹ đẻ được, nói: "Vậy người trở về nói với cha, ta đi Trường Xuân cung tìm Hoàng quý phi nương nương thử xem, cuối cùng không được, ta cũng không có cách nào."

Giả vờ giả vịt, Lý dung hoa vẫn có thể làm được.

Tuy rằng thật sự tức giận người nhà mẹ đẻ phản chiến, nhưng là người không thể làm việc tuyệt tình, không chừa đường lui cho mình, vì vậy, Lý dung hoa đi Trường Xuân cung nói một câu, có ảnh hưởng gì đâu?

Lý phu nhân có được đáp án hài lòng thì cáo từ rời cung.

Lý dung hoa thu thập một chút, thấy sắc mặt vẫn ổn, đi qua Trường Xuân cung.

"Lý dung hoa tới bái phỏng?" Lý Già La có chút giật mình, trong cung nàng và Lý dung hoa căn bản không có hai chữ bái phỏng này. Bình thường nhiều lắm là khi ở Khôn Ninh cung bái kiến Hoàng Hậu có thể gặp mặt, còn những lúc khác thì không xuất hiện cùng nhau.

Anh Đào nói: "Lý dung hoa không phải bị bệnh sao? Đến đây như vậy, nếu lây bệnh cho nương nương, vậy biết phải làm sao? Nương nương còn đang có thai."

Lý Già La nói: " Cho nàng ta vào đi." Đã đi đến đây, không gặp cũng không tốt, hơn nữa nàng ta nếu như có bệnh thật, cũng không dám tới đây, nếu không mình thật sự bởi vì nàng ta mà ngã bệnh, nàng ta cũng không thể trốn tránh trách nhiệm, với người có tính tình như Lý dung hoa, sẽ không làm ra loại sự tình này.

"Tần thiếp bái kiến Hoàng quý phi nương nương. Nương nương vạn phúc." Lý dung hoa hành lễ nói.

"Lý dung hoa xin đứng lên, không biết hôm nay Lý dung hoa đến nơi này của bản cung là vì chuyện gì?"

Vị này còn chưa tới đây lần nào, lần này đến đây, là thuộc về vô sự không lên diện tam bảo.

Lý dung hoa ngẩng đầu nhìn Hoàng quý phi, sau đó cúi đầu nói: "Nương nương, tần thiếp thật sự đường đột. Là như vậy, mẫu phi của tần thiếp trong một yến hội thấy được muội muội của nương nương, bà ấy rất thích, cho nên tiến cung tìm tần thiếp, nghĩ có thể cưới một nàng dâu như vậy hay không, tần thiếp cũng thấy mình có chút lớn mật, chỉ là trong nhà tần thiếp nhân khẩu tương đối đơn giản một chút, chỉ cần muội muội của nương nương gả đến nhà chúng ta, chúng ta nhất định sẽ đối đãi thật tốt."

Lý Già La nghe xong, hơi nhú mày, nói: "Chuyện của muội muội nhà mẹ đẻ, bản cung có nghe mẫu thân bản cung nói, bà ấy đã tìm được người trong sạch, đang chờ ra quyết định, cho nên chuyện này bản cung cũng không làm chủ được. Hơn nữa, bản cung còn có 2 muội muội, tuổi cũng quá nhỏ, vẫn chưa tới lúc định thân, cho nên chỉ có thể xin lỗi."

Lý dung hoa này, cũng không phải là người có tính tình lỗ mãng như vậy, như thế nào mà vừa đến, đã nói tới chuyện này, ngay cả ý tứ uyển chuyển cũng không có?

Lý dung hoa nghe xong, mặt đỏ bừng, nói: "Đều do tần thiếp không phải, là tần thiếp chưa biết rõ ràng mọi việc, nên mới hồ ngôn loạn ngữ, kính xin nương nương không trách tội tần thiếp. Cũng vì Đại hoàng tử đột nhiên tách khỏi tần thiếp, tâm thần không yên, cho nên mới hoảng hốt như vậy, thỉnh nương nương tha thứ."

Lý dung hoa thành khẩn giải thích.

Lý Già La nói: "Người không biết không có tội, thôi, chuyện này cứ như vậy đi. Bản cung hơi mệt một chút, sau này rảnh rồi sẽ cùng người nói

chuyện."

"Hoàng quý phi nương nương, mấy ngày nay tần thiếp lo lắng cho Đại hoàng tử, cả đêm ngủ không ngon giấc, tần thiếp cũng không biết sao lại chọc tức Hoàng Thượng, khiến Hoàng Thượng tách tần thiếp và Đại hoàng tử ra, tần thiếp cũng không có yêu cầu khác, chỉ xin có thể ở thời điểm thích hợp, đi thăm Đại hoàng tử, kính xin nương nương thông cảm cho tấm lòng làm nương của tần thiếp."

Lý dung hoa lại muốn Lý Già La hỗ trợ, giúp nàng ta năn nỉ Hoàng Thượng, để nàng ta có thể thường xuyên đi thăm Đại hoàng tử, thật là giỏi tính toán.

Lý Già La nghe xong nói: "Lý dung hoa, nếu bản cung không giúp người nói với Hoàng Thượng, có phải bản cung sẽ không có tấm lòng của từ mẫu phải không?"

"Tần thiếp, tần thiếp không có ý đó, chỉ là tần thiếp không gặp được Hoàng Thượng, tần thiếp nghĩ nương nương cũng là một người làm mẫu thân, mới có thể hiểu cho tấm lòng của tần thiếp, cho nên mới cả gan qua đây, cầu xin nương nương, đối với nương nương mà nói, chuyện này chỉ là một câu nói, đối tần thiếp thì là ân tái tạo, kính xin nương nương giúp đỡ tần thiếp."

Nguyên lai đây mới là mục đích cuối cùng của Lý dung hoa, chuyện làm mai, cũng chỉ là dẫn đến những lời này.

Muốn Lý Già La năn nỉ giúp một chút, nàng là một người làm nương, muốn thăm nhi tử của mình, yêu cầu hèn mọn như vậy, có thể giải thích được.

Lý Già La nói: "Bản cung hỏi người, Hoàng Thượng vì sao lại muốn chuyển Đại hoàng tử ra ngoài sống, người có biết không?"

Lý dung hoa cúi đầu: "Là bởi vì Đại hoàng tử đã lớn, cho nên phải một mình ở một nơi, nên mới chuyển ra ngoài. Nhưng mà nương nương, tần thiếp đi vấn an Đại hoàng tử, cũng không gây trở ngại cho Đại hoàng tử ở một mình, tần thiếp một tháng đi thăm một lần, cũng có thể được."

Lý Già La nghe xong nói: "Nếu như vậy, người cũng biết yêu cầu này rất hợp lý, người có thể tự mình nói với Hoàng Thượng tự, tin tưởng hiệu quả sẽ càng tốt."

"Nhưng mà, hiện tại tần thiếp không gặp được Hoàng Thượng, nương nương, ngài nói một câu, khẳng định sẽ được."

"Nếu như là chuyện khác, bản cung có lẽ có thể nói một câu, nhưng dính đến Đại hoàng tử, bản cung nếu nhúng tay vào, sẽ bị người khác nói thành can thiệp vào chuyện của hoàng tử, là người bụng dạ khó lường. Bản cung tin Lý dung hoa cũng sẽ thông cảm bản cung, bản cung còn đang có thai, quả thật không thể bị những chuyện này làm cho mệt nhọc, nếu không thì như vậy, người ở nơi này chờ một chút, Hoàng Thượng sẽ đến đây, người tự mình nói chuyện với Hoàng thượng, người thấy thế nào?"

Lý dung hoa hoảng hốt, vội vàng nói: "Nếu nương nương không tiện, thì không cần nói. Ngài xem, chuyện này, tần thiếp đúng là hồ đồ, là tần thiếp không phải, tần thiếp đã quấy rầy nương nương thời gian dài như vậy, cũng nên cáo từ."

Lý dung hoa giống như con thỏ bị hoảng sợ, cáo từ rất nhanh, nàng ta thật không dám ở lại Trường Xuân cung, nói mấy chuyện này, vốn cho là chuyện rất đơn giản, Hoàng quý phi chỉ cần mở miệng thì sẽ được, còn có thể có danh tiếng tốt.

Ai ngờ Hoàng quý phi thế nhưng lại lấy chuyện của hoàng tử không tiện mở miệng làm cớ, không đáp ứng.

Kế hoạch của nàng ta bị hỏng rồi, cho nên chỉ có thể chạy trốn chết. Lý dung hoa còn sợ Hoàng quý phi nói chuyện này với Hoàng Thượng, sau đó nói không chừng Hoàng Thượng càng chán ghét mình. Trong lòng hối hận bản thân sốt ruột, nàng ta và Hoàng quý phi không có giao tình gì, cũng nên tạo quan hệ với Hoàng quý phi trước, tặng cho Hoàng quý phi một ít y phục giày dép, sau đó nhắc lại việc này, như vậy mới xem như là nước chảy thành sông.

Nhưng mà, hôm nay bị nhà mẹ đẻ mang tin tức đến, vì kích thích nên khi đến Trường Xuân cun, mới nói những kia yêu cầu.

Thật là, hiện tại hối hận cũng không kịp, nếu Hoàng Thượng nghe xong tức giận, làm cho mình vĩnh viễn cũng không gặp được Đại hoàng tử, vậy biết phải làm sao được.

Lý dung hoa lâm vào sợ hãi, ở trong phòng đi tới đi lui, cũng không có ăn cái gì, cứ run rẩy chờ đợi như vậy. Nhưng đến ngày thứ hai, cũng không thấy tin tức Hoàng Thượng tức giận.

Chẳng lẽ Hoàng quý phi không có nói chuyện đó với Hoàng Thượng?

Nếu là như vậy, Lý dung hoa buông lỏng một hơi, đảo mắt nghĩ, khẳng định là Hoàng quý phi không để nàng ta vào mắt, cảm thấy nàng ta chỉ là một con kiến, tùy tiện là có thể bóp chết, đây là quá coi thường nàng ta, cho nên căn bản là khinh thường không nói với Hoàng Thượng.

Lý dung hoa cười lạnh nói, cho dù là một con kiến, đôi khi cũng có thể cắn chết voi.

Bây giờ không thèm nhìn con kiến, sau này khi bị cắn chết, xem ai mới là người cười cuối cùng!

Không tin, chúng ta cùng xem đi!

Cuối cùng Lý gia không kết thân với Võ gia, bởi vì mới qua vài ngày, việc hôn nhân của tam cô nương Võ gia đã được định ra. Trước kia đã có ý đó, chỉ là không nói ra, chỉ là gần đây nhiều người hỏi, Vân thị vì không để cho nhiều người tới cửa, nên cho truyền tin tức này ra ngoài, mọi người đều yên tĩnh. Nhưng cũng có người chê cười, muội muội của Hoàng quý phi nương nương sao lại gả cho một thư sinh có gia cảnh bình thường? Đây không phải là gả quá thấp sao?

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 147: Đông Săn

Edit: Mai Thái phi

Beta: Thiên phi

Biên cảnh Tây Nam cũng truyền về tin tốt, quân đội Đại Sở giúp mấy tiểu quốc đánh trận đã lấy được thắng lợi mang tính quyết định. Hơn nữa còn thừa cơ chiếm lĩnh vài châu phủ của tiểu quốc đã bị tấn công.

Hoàng Thượng nghe vậy vui mừng, phong thưởng cho các tướng lĩnh lập công. Chung quy đây là chuyện làm phấn chấn lòng người.

Trong đó có một tiểu tướng gọi là Tiễn Quân Bảo, trong chiến tranh lần này biểu hiện rất xuất sắc, còn bắt sống quốc vương của quốc gia đối phương. Đã cho người áp giải hồi kinh.

Vị Tiễn Quân Bảo này vẫn chưa tới hai mươi tuổi, vốn chỉ là một giáo úy nho nhỏ, nhưng trong lần chiến tranh này lại thể hiện tài năng, Hoàng Thượng biết được, cảm thấy cao hứng vì Đại Sở có một tướng lãnh thiếu niên.

"Hôm nay Hoàng Thượng thật cao hứng." Bụng của Lý Già La đang chậm rãi lớn lên, Hoàng Thượng đã tới, cũng không để nàng đứng lên, nàng đành ngồi ở trên tháp. Phía sau dựa vào một cái đệm.

Hoàng Thượng cười nói: "Cùng với trận đánh thắng ở phía nam, lại có mấy vị tướng tài, trẫm thấy lòng được an ủi."

"Chúc mừng Hoàng Thượng!" Có câu thiên kim dễ được, lương tướng khó cầu.

Đối với một Hoàng Đế mà nói, văn thần tất nhiên quan trọng, nhưng tướng tài mới là căn bản để bảo vệ quốc gia.

Có đôi khi không có người kế thừa, không tạo tướng tài mới, như vậy rất có khả năng bị quốc gia khác như hổ rình mồi.

Hoàng Thượng nói: "Trẫm định cho mấy tiểu tướng này nhận lấy trọng trách, chỉ là, Tiễn Quân Bảo này, vẫn chưa tới hai mươi tuổi, nghe nói còn chưa thành thân, không biết sau này bao nhiêu người muốn hãnh trở thành rể hiền đây."

Tiên Quân Bảo? Tên này, sao lại rất giống với tên của Tiểu Bảo. Lý Già La suy nghĩ nói: "Thần thiếp có một biểu đệ tên Tiễn Tiểu Bảo, lúc trước thần thiếp nhận được ở Trác Châu, sau này hãnh đi theo sư phụ, mấy năm nay đều không có tin tức. Thần thiếp nghe được cái tên Tiễn Quân Bảo này, thì lại nghĩ đến biểu đệ của mình."

Hoàng Thượng: "Trên đời người có tên giống nhau cũng rất nhiều, nếu nàng muốn tìm biểu đệ, tất nhiên trẫm sẽ cho người tìm cho nàng."

Hoàng Thượng không tin Tiễn Quân Bảo này chính là Tiễn Tiểu Bảo kia.

"Nếu nàng cảm thấy Tiễn Quân Bảo là biểu đệ của nàng, trẫm có thể tra xét." Hoàng Thượng nói.

"Hoàng Thượng, như thế thì không cần, thần thiếp nghĩ, nếu biểu đệ thật sự muốn gặp thần thiếp, cũng sẽ mang tin tức cho thần thiếp." Nếu Tiểu Bảo thật sự là Tiễn Quân Bảo, hãnh không chủ động nhận nàng, mà nàng nhất định muốn nhận hãnh, vậy thì sẽ không tốt.

Lúc này, đứa nhỏ trong bụng Lý Già La hơi động một chút, Hoàng Thượng nhìn thấy, nói: "Đứa nhỏ này, thật là nghịch ngợm, nếu là công chúa thì làm sao?"

Lý Già La hỏi: "Hoàng Thượng không thích công chúa sao? Có Lạc nhi và Uyên nhi, thần thiếp cảm thấy nháo quá lợi hại, nếu là tiểu công chúa, hẳn sẽ rất tốt."

"Công chúa và hoàng tử, trăm đều thích." Hiện tại hẳn đã có mấy hoàng tử khỏe mạnh, Hoàng quý phi sinh nam hay nữ, đều không quan trọng nữa.

"Trăm muốn dẫn đám triều thần đi đông săn, lần này nàng lại không đi cùng được." Hoàng Thượng ngược lại có chút tiếc nuối.

Bởi vì đánh thắng trận, cho nên cũng bắt đầu xử lý chuyện đông săn mà mấy năm nay không có tiến hành.

Cũng là thời điểm dương uy của Đại Sở quốc ta.

Văn thần và võ tướng đều cùng đi. Mùa đông săn bắn, khí trời rét lạnh, vẫn là khảo nghiệm con người.

Đương nhiên, hoàng thượng sẽ không trách tội gì, nhưng nếu như lúc đông săn có biểu hiện xuất sắc, nói không chừng sẽ được Hoàng Thượng nhìn trúng, sau đó nhận được trọng trách.

Đông săn từ lúc lập ra Đại Sở đã có, chỉ là cũng không phải hàng năm đều có. Đôi khi, thậm chí là 10 năm cũng không có một lần.

Chủ yếu là sau khi đánh trận thắng lợi, thì mùa đông năm đó sẽ cử hành săn bắn.

Tuy rằng lần này không phải bảo vệ quốc gia, nhưng cũng là Đại Sở được lợi. Cho nên muốn tổ chức đông săn.

Lý Già La có thai, tất nhiên là không thể đi.

Lý Già La nói: "Hoàng thượng muốn mang ai đi?"

Nàng không đi, đương nhiên sẽ có tần phi khác đi. Hoàng Thượng cho rằng quý phi đang ghen, nói: "Trẫm mang ai đi, cũng không làm lòng nàng cao hứng được. Lần này trẫm định mang Lạc nhi đi, tốt xấu gì cũng là nam hài tử, cũng thừa dịp cho hắc sớ có thêm kiến thức."

Lạc nhi cũng năm tuổi, là lúc thích hợp để trông thấy bầu trời bên ngoài.

Lý Già La cũng cảm thấy yên lòng về an toàn và chăm sóc khi Lạc nhi ra ngoài, nhiều người như vậy, nếu còn chăm sóc không tốt, đó là thuần túy đi tìm chết.

Lạc nhi là nam hài tử, lớn như vậy, chưa từng ra cung, cũng nên có thêm kiến thức, đối với cái này, Lý Già La không phản đối.

Hoàng Thượng ra ngoài, tất nhiên là muốn dẫn theo tần phi, bất kể là ai, Lý Già La cũng không có quyền ghen tuông.

"Lần này trẫm mang Thái Hậu và Hoàng Hậu theo, cho nên trong cung hắc là không có chuyện gì đâu." Hoàng Thượng nói.

Hoàng Thượng đối với Thái Hậu vẫn có lòng phòng bị, hiện tại Hoàng quý phi lại có thai, Hoàng Thượng sợ Thái Hậu và Vương gia lại giở trò gì, cho nên vẫn nên mang theo bên người cho an tâm.

Lý Già La: "Thái Hậu tuổi đã lớn, mang đi như vậy, có thể được sao?"

Hoàng Thượng nghe xong nói: "Ở chỗ Đông sơn, có hành cung, còn có ôn tuyền, vừa lúc, Thái Hậu có thể ngâm ôn tuyền, cũng điều dưỡng thân thể. Lại nói, trẫm lấy hiếu đạo trị thiên hạ, ra ngoài thưởng thức, tại sao có thể không mang theo mẫu hậu của mình đây?"

Nguyên lai chỗ kia còn có ôn tuyền, Lý Già La nghe xong nói: "Ôn tuyền, thần thiếp còn chưa có ngâm quá, đành phải đợi sau này." Thân thể của nàng bây giờ, cũng không thích hợp ngâm ôn tuyền.

"Sau này sẽ có cơ hội, trẫm không yên lòng thân thể của nàng, ở trong cung phải tu dưỡng thật tốt, trẫm sẽ tự tay sờ chút da lông cho nàng."

"Vậy thần thiếp sẽ chờ." Lý Già La cười nói.

Tam hoàng tử biết bản thân có thể ra cung với phụ hoàng đi săn bắn, trong lòng thật hưng phấn, thế giới bên ngoài, hắn cũng muốn nhìn thử, lần này vẫn là lần đầu tiên.

Từ đầu năm nay, hắn cũng có những sư phụ dạy võ nghệ, chỉ là học một số thứ đơn giản, như bắn tên linh tinh, cũng có tiếp xúc qua. Nhưng ở tuổi này của hắn, cũng sẽ không có khí lực gì, ngược lại làm cái giá cũng không sai biệt lắm.

Đi đông săn, cũng có rất nhiều thị vệ bảo vệ, tuyệt đối sẽ không cho hắn hành động một mình.

Triệu Hoàng Hậu biết bản thân lần này cũng phải đi, hơn nữa đại bộ phận tần phi trong cung đều cùng nhau đi, bao gồm Vương Minh Nhã Vương thực viện, còn có Vương Vũ Lộ Vương dung phi.

Phụ thân Vương dung phi không có tham dự chiến tranh lần này, nhưng nghe nói trước kia Tiễn Quân Bảo dưới trướng của ông ta, lần này bắt sống quốc vương của quân địch, phụ thân Vương dung phi phụ cũng là có công lao.

Hoàng Thượng còn chưa có ban thưởng cho phụ thân của Vương dung phi, lần đông săn này, Vương dung phi là nữ nhi của võ tướng, khẳng định cũng sẽ đi theo.

"Hoàng Thượng, nếu mang Lạc nhi đi, thần thiếp thấy, không bằng cũng để Mộc nhi cùng đi. Nếu chỉ mang theo Lạc nhi, không mang theo Mộc nhi, sẽ làm cho người hữu tâm nói nhảm."

Hiện tại Tam hoàng tử còn nhỏ, bị người ta nói Hoàng Thượng bất công, đối với hần cũng không tốt. Đại hoàng tử Tiêu Mộc đã lớn như vậy, không mang theo thì cũng kỳ cục.

Hoàng Thượng nghe xong nói: "Trẫm làm sao không nghĩ sẽ mang Mộc nhi theo? Chỉ là với thân thể kia của hần? Có thể hay sao?"

Triệu Hoàng Hậu nói: "Thần thiếp đã hỏi thái y, thân thể của Mộc nhi, chỉ cần không làm động tác kịch liệt, thì sẽ không có chuyện gì."

Tốt xấu gì cũng nên mang theo, sau đó cũng ngăn chặn được miệng của nhóm người nào đó. Cứ như vậy, Hoàng Thượng mang theo hai hoàng tử nhiều tuổi nhất, cũng làm cho Tam hoàng tử bớt kẻ thù.

Về phần Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử, tuổi còn nhỏ, căn bản là không ra ngoài được, cho nên lưu lại trong cung.

"Cũng được, vậy mang theo Mộc nhi, an bài hạ nhân hầu hạ bên cạnh hần xong, nàng cũng giúp chăm sóc hần một chút." Đối với Đại nhi tử này của mình, Hoàng Thượng không bận tâm cũng không được, từ nhỏ thân thể đã không tốt, đi đâu đều không dám mang theo, sợ xảy ra chuyện, sẽ không tốt.

Triệu Hoàng Hậu mặc kệ mọi việc, nếu đã có lựa chọn, thì không thể để Tam hoàng tử trở thành bia ngắm, có Đại hoàng tử, người khác sẽ không nói được gì. Không thì Hoàng Thượng chỉ mang một mình Tam hoàng tử đi theo, suy nghĩ một chút, sẽ có bao nhiêu người có nhiều ý tưởng, nói không chừng người Vương gia, còn có thể ngày càng ghen ghét, như vậy thì không được.

Hiện tại Quý phi đã là Hoàng quý phi, dựa vào tử bǎng mẫu quý, tam hoàng tử chiếm không ít ưu thế.

Nhưng nếu Vương thái hậu quả thật muốn lập Ngũ hoàng tử, đến lúc đó Thái Hậu dùng thân phận để nói chuyện, cũng có chút phiền toái, nhưng Vô thị đang là Hoàng quý phi, tuyệt đối là một lợi thế cho Tam hoàng tử.

"Hoàng Thượng, Đại công chúa, Nhị công chúa, Tam công chúa có phải cũng mang đi hay không? Không thì ở trong cung cũng không có người thích hợp chăm sóc. Hoàng quý phi đang có thai, không thích hợp làm lưng vất vả, trong cung lưu nhiều người như vậy, cũng không tiện."

"Trừ Đại công chúa, mẫu phi của các nàng cũng đều đi theo, tất nhiên là đều mang đi." Hoàng Thượng nói.

Bên kia cũng có hành cung, không nhất định phải đi săn bắn, đến lúc đó ở hành cung ngây ngô cũng tốt rồi.

Triệu Hoàng Hậu an bài thật thỏa đáng, Hoàng Thượng cũng yên tâm, hết thấy đều tiến hành mà không bị lộn xộn.

Nhóm tần phi biết lần đông săn này Hoàng quý phi không đi, trong lòng đều cảm thấy cao hứng. Đây chính là một cơ hội tốt.

Bình thường có Hoàng quý phi, các nàng cơ hồ không thấy được mặt Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cũng rất ít sủng hạnh các nàng, đều để cho Hoàng quý phi chiếm mất. Hiện tại thì ông trời cũng giúp, Hoàng quý phi hoài thai, không thể đi theo, lúc này không có người, không phải là cơ hội cho mọi người sao?

Nếu như có thể tại lúc đông săn, được Hoàng Thượng sủng ái, hơn nữa có thai, cả đời này không phải đã có thứ để trông cậy vào sao?

Cho nên mọi người đối với lần đông săn này, càng mong đợi, cần phải lấy hết bản lĩnh của mình ra, để cho Hoàng Thượng lập tức coi trọng mình.

Không có khóa tuyển tú mới, các nàng rất khó có được cơ hội này.

Xuân Oanh cười đi vào chỗ ở của Lý dung hoa, truyền đạt ý tứ của Triệu Hoàng Hậu với Lý dung hoa, "Dung hoa nương nương, lần đông săn này, ngài cũng nhanh chóng thu thập, cùng nhau đi thôi."

Lý dung hoa không thể tin được, thế nhưng còn có nàng ta?

Mỗi lần trong cung có chuyện ra ngoài, đều không có phần của nàng ta, lần này lại có?

Có phải mặt trời mọc từ phía tây hay không? Xuân Oanh thấy Lý dung hoa có chút ngẩn người, hỏi: "Lý dung hoa, ngài nghe rõ ràng chưa?"

Các nàng là Đại cung nữ bên cạnh hoàng hậu, tuyệt đối có quyền lợi hơn một chút so với tần phi không được sủng ái. Cho nên Xuân Oanh cũng không sợ Lý dung hoa.

Lý dung hoa lấy lại tinh thần, sau đó tự mình đưa cho Xuân Oanh một cái hà bao, "Xuân Oanh cô nương, lần này gồm có những người nào đi?"

Xuân Oanh biết nàng ta muốn hỏi là vì sao nàng ta cũng được đi theo, chung quy người như vậy, chưa từng được Hoàng Thượng đặt trong mắt.

"Rất nhiều người đều đi, Đại hoàng tử và Tam hoàng tử cũng đi, dung hoa nương nương, đến lúc đó, ngài cũng có thể chăm sóc một chút cho Đại hoàng tử." Xuân Oanh nói.

"Đại hoàng tử cũng đi? Nhưng thân thể hắn có thể chịu được sao?" Lý dung hoa không tự chủ được nói.

Xuân oanh nghe xong, vội vàng nói: "Dung hoa nương nương, chẳng lẽ người không muốn Đại hoàng tử đi, phải biết cơ hội lần này khó có được, trước kia Đại hoàng tử đều ở trong cung, cũng chưa từng thấy người ngoài. Lần này có cơ hội nhìn thấy rất nhiều triều thần, cơ hội rất khó có được. Lại nói, đến đó, có thể ở hành cung, mọi người cũng tuyệt đối không có khả năng cho Đại hoàng tử đi theo sẵn bả. Mấy hoàng tử trong cung, cũng chỉ có Đại hoàng tử và Tam hoàng tử có được cơ hội như vậy, nếu ngài không bằng lòng, cơ hội tốt như vậy lại bị lãng phí, sau này Đại hoàng tử muốn đi ra ngoài, cũng không ra được."

Xuân Oanh cười nói, nàng biết Lý dung hoa là người như vậy, biết nên nói như thế nào. Tuy là quan tâm con của mình, nhưng nếu như có cơ hội làm cho đứa nhỏ của mình được đám triều thần coi trọng, nàng ta tuyệt đối sẽ không lãng phí.

Huống chi, trong khoảng thời gian này, Hoàng Thượng không để Lý dung hoa gặp Đại hoàng tử, lần này lại khai ân cho Lý dung hoa đi theo, còn không phải là cho nàng ta cơ hội thấy Đại hoàng tử? Lý dung hoa sẽ lãng phí sao? Sẽ không lãng phí.

Quả nhiên Lý dung hoa nghe xong, thần sắc tốt hơn nhiều, nói với Xuân Oanh: "Là ta không có nghĩ đến, đa tạ Xuân Oanh cô nương nhắc nhở, vẫn là Xuân Oanh cô nương thông minh."

Xuân Oanh đối với những lời ca ngợi này nghe rất nhàm chán, cho nên cũng không thèm để ý, nói với Lý dung hoa: "Nếu dung hoa nương nương đã biết, vậy thì thỉnh nương nương nhanh chóng chuẩn bị, đến lúc đó phải lên đường."

Sau khi Xuân Oanh đi, thần sắc Lý dung hoa triệt để cao hứng, người hầu hạ bên cạnh đều chúc mừng Lý dung hoa, "Chúc mừng nương nương, Hoàng Thượng coi trọng Đại hoàng tử như vậy, lần này còn mang theo Đại hoàng tử bên người, về sau nương nương cứ chờ hưởng phúc."

Lý dung hoa cười nói: "Tốt, nhanh chóng đi thu thập đi, xem cần mang theo cái gì."

Lời hay ai không thích nghe, Lý dung hoa cũng không ngoại lệ, nghĩ đến lúc đông sẵn, phải làm như thế nào để Hoàng Thượng càng thích Đại hoàng tử.

Chỉ là phụ thân của nàng ta không có tước vị, lần này khẳng định là không được đi theo. Nếu có phụ thân, nói không chừng còn có thể nghĩ ra biện pháp.

Về phần Tam hoàng tử, Lý dung hoa lựa chọn quên mất, bởi vì Tam hoàng tử mới bao lớn, sao có thể so sánh với Đại hoàng tử?

"Hoàng Thượng, Ngũ hoàng tử vẫn do Minh Nhã chăm sóc, lần này Minh Nhã cùng đi, để Ngũ hoàng tử ở trong cung, nàng cũng không thể an tâm, không bằng cũng mang theo Ngũ hoàng tử đi." Hoàng Thượng đến Từ Ninh Cung thỉnh an, Vương thái hậu cùng Hoàng Thượng cầu tình.

"Dù sao dọc theo đường đi đều có người chăm sóc, chỉ cần cẩn thận một ít, cũng không có vấn đề gì. Đứa nhỏ vẫn không nên rời khỏi mẫu phi của mình mới tốt. Ở trong cung, nếu sinh bệnh hoặc xảy ra chuyện gì khác, Hoàng quý phi còn đang có thai, cũng không tiện chăm sóc, những người chúng ta đều đi, không bằng cũng mang theo Ngũ hoàng tử."

Hoàng Thượng nghe Vương thái hậu nói xong, nói: "Thanh nhi tuổi tác quá nhỏ, trầm chỉ sợ dọc đường xảy ra chuyện, ngay cả Uyên nhi, trầm cũng không có dự định mang theo."

"Uyên nhi không phải có Hoàng quý phi chăm sóc sao? Đó là mẫu phi của hần, tất nhiên là sẽ chăm sóc tốt, ai gia nói như vậy, cũng là giảm bớt gánh nặng cho Hoàng quý phi. Dù sao chúng ta đều đi rồi, chỉ còn Hoàng quý phi phẩm chất cao nhất, tuy rằng trong cung ít người, nhưng nếu có chuyện gì, người phía dưới có chủ ý gì, vẫn phải do Hoàng quý phi làm

chủ. Không nói cái khác, nếu Ngũ hoàng tử ngã bệnh, đến lúc đó không chừng người bên ngoài sẽ nói Hoàng quý phi không chăm sóc tốt, không phải do mình sinh, thì không chăm sóc tốt. Tuy rằng chúng ta biết lý do bên trong, nhưng miệng của người bên ngoài, chán ghét người giỏi, cho nên, vì để mọi người đều có thể yên tĩnh, nên mang Thanh nhi đi thôi." Vương thái hậu nói rất có lý.

Cuối cùng Hoàng Thượng đáp ứng. Về phần tin hay không tin những lý do mà Vương thái hậu nói, lại là một chuyện khác. Chỉ là lần này lại không mang theo Dương Phấn, mà lưu hãm lại cấm cung, bản thân hãm chính là thống lĩnh cấm cung, do hãm bảo hộ trong cung, Hoàng Thượng yên tâm không ít.

Buổi tối trước ngày xuất phát, Hoàng Thượng tất nhiên là ở Trường Xuân cung nghỉ tạm.

Hoàng Thượng dặn dò Lý Già La: "Bên ngoài có Dương Phấn, hãm trung tâm, trầm tuyệt đối tin tưởng, chỉ là vạn nhất có tình huống gì khẩn cấp, không kịp liên hệ với Dương Phấn, nàng hãy đi Yêu Nguyệt cung. Người ở Yêu Nguyệt cung, trầm đã cho dọn dẹp. Còn có, trầm đưa ngọc bài cho nàng, nàng phải luôn mang ở trên người, nếu có sự tình đột ngột xảy ra, tự nhiên sẽ có người mang nàng và Uyển nhi đi Yêu Nguyệt cung trốn."

"Thần thiếp đã nhớ kỹ, Hoàng Thượng, ngài ở bên ngoài cũng phải thật cẩn thận, thần thiếp chờ người trở về." Lý Già La mũi có chút ngệt nói.

"Được, được, sao lại khóc rồi? Trầm chỉ nói cho nàng biết tình huống bất trắc, như vậy mới có thể tại bất cứ lúc nào, đều không bị người ta tính kế. Kỳ thật không có ai lớn mật dám vào cung để làm chuyện gì. Trầm và nàng đều còn trẻ, còn sống rất lâu." Hoàng Thượng nói với Lý Già La.

Nữ nhân mang thai, trở nên tương đối yếu ớt, Hoàng Thượng cũng có thể lý giải, chỉ là Hoàng quý phi luyện tiếc mình như vậy, Hoàng Thượng rất

vừa lòng.

"Hoàng Thượng, lần này ngài không được mang theo mỹ nhân trở về, không thì thần thiếp không nghe theo đâu." Cuối cùng Lý Già La nói.

Hoàng Thượng cười ha ha: "Mỹ nhân cái gì? Trước mặt trẫm có đại mỹ nhân, còn để ý mỹ nhân khác sao? Ái phi yên tâm, trẫm không phải loại người gặp sắc quên nghĩa, trong cung nhiều nữ nhân như vậy, sao còn ra ngoài một chuyến thì mang mỹ nhân trở về?"

Hoàng Thượng và Lý Già La hai người ôm nhau ngủ.

Ngày thứ hai, bởi vì Hoàng Thượng muốn xuất phát, cần dậy rất sớm, nhưng hăn rón rén tay chân đứng lên, cũng không làm kinh động Hoàng quý phi đang ngủ say.

Từ lúc Lý Già La mang thai, thì trở nên ham ngủ, ban ngày đều ngáp liên tục, càng không cần nói đến việc tỉnh sớm như vậy.

"Hoàng Thượng, ngài dậy sao không gọi thần thiếp?" Lý Già La mở mắt, thấy Hoàng Thượng đã ăn mặc chỉnh tề.

Hoàng Thượng nói: "Cũng không có việc gì, nàng ngủ thêm một lát đi, trẫm sắp phải đi. Cho người đi xem bên Lạc nhi chuẩn bị xong chưa?" Hoàng Thượng nói với Lưu Vĩnh Toàn.

Lý Già La cũng không ngủ được, đứng lên mặc quần áo, nói: "Hoàng Thượng, ở bên ngoài nhất định phải chú ý an toàn, thần thiếp chờ ngài trở về."

Hoàng Thượng cười nói: "Trẫm biết rồi, lời này ái phi đã nói nhiều lần, trẫm là Hoàng Thượng, nếu để xảy ra chuyện gì, vậy còn làm Hoàng đế được sao? Nhớ kỹ, nhất định phải mang ngọc bài tùy thân trên người, ngàn

vạn lần không được làm mất, cùng Uyên nhi ở trong cung thật tốt, nửa tháng sau trăm sẽ trở về."

"Nàng cũng không cần lo lắng cho Lạc nhi, có trăm ở đó, trăm sẽ không để cho hãn chịu một thương tổn nào."

Bởi vì Thái Hậu và Hoàng Hậu cũng phải đi, Lý Già La muốn dẫn Tứ hoàng tử đi cung tiễn các nàng, cho nên cũng không nói thêm gì nữa. Về phần Lạc nhi, mấy ngày nay nàng đã dặn dò rất nhiều lần, còn cho Hồ Phách đi theo, nàng yên tâm không ít.

Nếu Hoàng Thượng dám mang Lạc nhi đi, thì khẳng định đã an bài rất tốt, chẳng qua nàng cảm thấy có chút không quen khi tách khỏi đứa nhỏ mà thôi.

Tứ hoàng tử nhìn ca ca đi rồi, rất hâm mộ, nhưng mọi người đều nói hãn còn nhỏ, không thể đi cùng.

Tuy rằng trong lòng rất khát vọng, nhưng Tam ca nói, muốn hãn lưu lại trong cung bảo hộ mẫu phi, như vậy hãn phải lưu lại, chăm sóc cho mẫu phi và đệ đệ.

Bởi vì Tam hoàng tử có đệ đệ, cho nên Tứ hoàng tử cũng hi vọng có đệ đệ, đến lúc đó có thể làm ca ca, mang theo đệ đệ chơi. Nhưng nếu là muội muội, vậy thì nhiều nơi không thể mang theo muội muội chơi, cho nên Tứ hoàng tử hi vọng trong bụng mẫu phi mình là đệ đệ.

Nếu đã cho rằng là đệ đệ, bình thường cũng gọi là đệ đệ, có đôi khi Lý Già La chê cười hãn, "Nếu là muội muội, con sẽ không thích sao?"

Tứ hoàng tử nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, nói: "Nếu là muội muội, lần sau mẫu phi sinh cho con một đệ đệ có được hay không? Không thì Uyên nhi vẫn làm đệ đệ ." Bị Tam ca gọi cả đời là đệ đệ, khi nào hãn mới có thể lớn lên đây.

Còn có lần sau? Lý Già La cảm thấy mình sinh đứa nhỏ này đã đủ nhiều, may mắn nàng không có mậ ra, không thì Hoàng Thượng còn có thể đến Trường Xuân cung sao? Một người mậ, không có khả năng được được Hoàng Thượng thích, điểm này trong lòng Lý Già La rất rõ ràng.

"Đến lúc đó rồi nói sau, đệ đệ hay muội muội, đều do ông trời cho các con, cũng không phải do mẫu phi định đoạt mà được." Lý Già La nói.

"Lần này nhất định là đệ đệ!" Tứ hoàng tử kiên định nói.

Tiểu Lục Tử nghe xong, cười nói với Tứ hoàng tử: "Tứ hoàng tử nói rất đúng, Tứ hoàng tử nhất định có thể có một đệ đệ ." Ở trong cung này, đương nhiên là sinh nhi tử càng nhiều càng tốt, 2 cái không coi là nhiều, ba cái vừa mới đủ. Nếu thai này của Hoàng quý phi lại là hoàng tử, như vậy ở trong cung này, còn có ai dám không hợp với Hoàng quý phi?

Đến lúc đó, chủ tử của mình là người có nhiều con, chuyện tốt như vậy, người khác muốn cầu cũng cầu không được đâu.

Hiện tại ngoài cung còn có người muốn xin y phục của Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử, chính là bởi vì có y phục của Tam hoàng tử thì có thể sinh nhi tử, nhưng mà, Hoàng quý phi và hoàng tử, có thể dễ dàng gặp như vậy sao? Cũng chỉ có thể ở trong lòng chảy nước miếng mà thôi, Vương thái hậu đã giúp một lần, chẳng lẽ còn muốn muốn lần thứ hai, như vậy cũng không phù hợp với tính tình của Vương thái hậu.

Lúc trước phu nhân Thừa Ân công thay thê tử của chất nhi nhà mẹ đẻ muốn này nọ, đó là ngoại lệ của Vương thái hậu, muốn bà ta giúp cho người khác, tuyệt đối không có khả năng.

Nghe Tiểu Lục Tử công công nói như vậy, Tứ hoàng tử cười rất vui vẻ, tuy rằng hân biết, Ngũ đệ của mình cũng đi theo ra ngoài, nhưng vì bảo hộ mẫu phi và đệ đệ, hẳn phải ở trong cung canh chừng thật tốt.

Lý Già La cảm thấy tiểu nhi tử của hình hiếu chuyện hơn, không vì nhìn thấy Ngũ hoàng tử đi mà cũng muốn đi theo.

Ban đầu, chỉ dẫn theo Lạc nhi, không có dẫn hân, nói lý do là tuổi hân còn nhỏ, đến khi trưởng thành lại mang đi, nhưng không nghĩ đến Ngũ hoàng tử cũng đi cùng, Ngũ hoàng tử lại nhỏ hơn Tứ hoàng tử một tuổi, đây chẳng phải là nhỏ hơn sao?

"Uyên nhi, sở dĩ Ngũ hoàng đệ của con đi theo, là bởi vì mẫu phi hân cũng đi. Tuổi hân còn nhỏ, không thể tách khỏi mẫu phi, Uyên nhi của chúng ta không cần phải tức giận." Lý Già La giải thích cho Tứ hoàng tử nghe.

Tứ hoàng tử nghe xong nói: "Mẫu phi, Uyên nhi hiếu! Uyên nhi mới ba tuổi, khi Tam ca ba tuổi, cũng không có đi ra ngoài đâu."

"Uyên nhi của chúng ta thật thông minh, mẫu phi thưởng cho con, cho tiểu phòng bếp làm đồ ăn cho con, con thích mì thịt thế nào?"

Từ sau khi tiểu phòng bếp làm một phần mì thịt, Tứ hoàng tử rất thích, món mì thịt này không giống với bên ngoài, có các loại nấm rừng, dùng chung với nước hầm gà, thật là mỹ vị nhân gian.

Tứ hoàng tử vừa nghe, ánh mắt sáng lên, "Mẫu phi là tốt nhất! Mẫu phi, chỉ cần Uyên nhi nghe lời, sau này đều cho Uyên nhi ăn ngon sao?"

Lý Già La nói: "Có thể được, chỉ là không thể ăn quá nhiều, không thì Uyên nhi lớn lên thành tiểu mập mạp, mẫu phi không ôm được."

Tiểu hài tử nha, bộ dạng tròn vo, nhìn cũng khả ái, nhưng bộ dạng quá béo, đối với thân thể cũng không tốt. Lý Già La cũng không muốn nhi tử của mình trưởng thành như vậy, phải ăn uống điều độ. Không, phải nói là phải thích hợp, không thể tham ăn.

Tiểu hài tử không có tính tự giác, rất dễ dàng ăn nhiều, ở phương diện này, Lý Già La muốn khống chế thật tốt.

Trong cung đi nhiều người như vậy trông có vẻ trống trải.

Trong cung trừ Lý Già La bởi vì mang thai không thể theo đi ra ngoài, còn có mấy phi tử phẩm cấp cao, như Tô Ninh phi và Nghiêm Nghi phi, hai người đều bởi vì có Tứ công chúa và Ngũ công chúa ở đây, lại thêm đã sớm không có cái tâm tính kia, cho nên không muốn đi đông sắn.

Đại khái là ở trong cung lâu ngày, thường thấy nhiều mưa gió, tính tình cũng lắng đọng lại, trước kia bởi vì các nàng không có đứa nhỏ, cho nên không thấy tương lai tốt đẹp, nay có công chúa bên cạnh, cuộc sống cũng sáng sủa phong phú hơn, trở nên có tư vị hơn.

Kỳ thật, nuôi dưỡng công chúa, so với nuôi dưỡng hoàng tử thì hài lòng như ý hơn, sẽ không bị người khác tính kế rơi vào phong ba đoạt vị. Đương nhiên, đây là đối với những người không có dã tâm, nếu như là cung phi có dã tâm, ước gì có thể nuôi dưỡng được hoàng tử, nói không chừng sau này còn có thể làm Thái Hậu.

Cho dù không làm Thái Hậu, có hoàng tử, sau này được phong vương, ra cung mở phủ riêng, nói không chừng còn có thể được đón ra khỏi cung, làm thái phi nương nương, so với chịu khổ một đời trong cung không biết tốt hơn bao nhiêu lần?

Trong cung không có bao nhiêu người, Tô Ninh phi và Nghiêm Nghi phi không có chuyện gì thì sẽ đến Trường Xuân cung, mọi người cũng không có xung đột lợi ích gì, cho nên chung đụng coi như hòa hợp.

Lý Già La biết, 2 người muốn cho Tứ công chúa và Ngũ công chúa tạo mối quan hệ tốt với đứa nhỏ của nàng.

Đều là vì tấm lòng vì đứa nhỏ của bản thân, dù hai đứa nhỏ không phải do các nàng sinh.

"Trong cung thiếu đi rất nhiều người, chỉ là ta thấy cũng không nên thả lỏng cảnh giác chút nào." Nghiêm Nghi phi uống một ngụm trà ngon, cười nói.

Tô Ninh phi: "Người càng ít càng phải chú ý an toàn, đây cũng là lẽ thường."

Nàng ta đã có thói quen dùng ít người, trong cung của nàng ta cũng không có bao nhiêu người, cho nên đối với tình huống hiện tại, cũng không tính là không thích ứng được.

Sở dĩ mỗi ngày đều đến Trường Xuân cung này, còn mang theo Tứ công chúa, là bởi vì trước kia mẹ đẻ của Tứ công chúa làm nhiều chuyện sai lầm nhằm vào Hoàng quý phi.

Làm dưỡng mẫu của Tứ công chúa, nàng ta cũng hi vọng sau này Tứ công chúa có tiền đồ tốt, mà không phải thành một người vô hình, bị người tùy tiện sai khiến.

Đều nói công chúa không phải lo cái gì, nhưng là công chúa Hoàng gia, khi phụ thân làm Hoàng Đế, coi như có thể sống tốt. Nhưng còn có công chúa không được sủng, người khác cũng không để trong mắt.

Đến khi huynh đệ làm Hoàng Đế, nếu cơ sở không ổn, hoặc là không có giao tình gì với tân nhậm Hoàng Đế, như vậy thì công chúa này nói không chừng còn không được tốt như người thường.

Mẹ đẻ của Tứ công chúa lại bởi vì làm chuyện như vậy, bị đưa đến chùa miếu của Hoàng gia, có thể nói, Tô Ninh phi không lo lắng là chuyện không thể nào.

Sợ Hoàng quý phi giận chó đánh mèo, mặc dù biết Hoàng quý phi không phải người như vậy.

Ai sẽ có hảo cảm với nữ nhi của người từng có ý đồ thương tổn tới mình?

Tô Ninh phi không hối hận khi nhận nuôi Tứ công chúa, cả đời này của nàng ta, cũng không thể sinh được, vốn đã là nhân sinh vô vọng (cuộc sống không có hi vọng). Nhưng sau khi nuôi Tứ công chúa, lòng của nàng ta như phảng phất được sống lại, lập tức có hi vọng, ngóng trông Tứ công chúa trưởng thành gả cho người ta, có thể có cuộc sống hạnh phúc.

Nếu Hoàng quý phi bởi vì không thích Tứ công chúa, tùy tiện nói một câu làm cho Hoàng Thượng không thích Tứ công chúa, như vậy sau này Tứ công chúa phải như thế nào?

Về phần lựa chọn đầu nhập vào Vương thái hậu, Tô Ninh phi cười lạnh, chính cốt nhục của nàng ta bị nữ nhân Vương gia làm hại, muốn nàng ta phải khúm núm cầu xin nữ nhân Vương gia, nàng ta làm không được!

Trước kia niệm Phật viết kinh cho Vương thái hậu, chỉ là vì chứng minh suy đoán của bản thân, đợi sự tình đã chứng minh được rồi, nàng ta cũng nhận nuôi Tứ công chúa.

Từ đó về sau, Tô Ninh phi rất ít khi đi Từ Ninh Cung, toàn tâm toàn ý bắt đầu dưỡng dục Tứ công chúa.

Nghiêm Nghi phi mang Ngũ công chúa rời đi trước, Tô Ninh phi nhìn thấy Tứ công chúa và Tứ hoàng tử chơi cùng một chỗ, còn có bộ dáng thật cao hứng, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Có thể có cục diện này, cũng đã rất tốt rồi.

"Hi vọng thai này của nương nương cũng là tiểu hoàng tử." Tô Ninh phi nói, nếu đã đứng về phía Hoàng quý phi, như vậy tất nhiên là hi vọng Hoàng quý phi có lợi thế càng nhiều càng tốt.

Lý Già La nghe xong nói: "Là nam hay là nữ đều tốt cả, còn phải xem thiên ý."

"Việc này cũng đúng, nương nương có kiêng kị gì hay không? Người mang thai phải ăn được mới tốt, thần thiếp biết mấy phương thuốc trị nôn nghén, nếu nương nương cần, có thể đến chỗ của thần thiếp lấy."

Lý Già La nói: "Ninh phi phí tâm rồi, thai lần này ngược lại rất tốt, trừ buổi sáng cảm thấy khó chịu với bên ngoài, cả một ngày đều tốt cả."

Tô Ninh phi gật gật đầu, có chút lời muốn nói lại không biết nói như thế nào. Tô Ninh phi nhìn Tứ công chúa bên kia, nói với Lý Già La: "Thần thiếp nuôi Tứ công chúa, tất nhiên cũng tương đối thương yêu Tứ công chúa, nếu trước đây có đắc tội, kính xin Hoàng quý phi nương nương có thể tha thứ cho thần thiếp."

Lý Già La nghe xong nói: "Ninh phi nói cái gì vậy? Bản cung và Ninh phi từ khi bản cung tiến cung tới nay, đều không có ân oán gì. Đắc tội với bản cung, là đang muốn nói tới cái gì?"

Giống như Tần Sắt Sắt và Tô Ninh phi là thân thích thì như thế nào? Khi đó nàng chỉ là quý nhân, nhưng Tô Ninh phi cũng không có xuất hiện.

Tô Ninh phi thở dài một hơi nói: "Là thần thiếp lòng dạ hẹp hòi, sợ nương nương bởi vì chuyên của Dương thị, không thích Tứ công chúa. Bây giờ nhìn nương nương như vậy, thần thiếp biết thần thiếp đã lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử. Uống công ta tiến cung nhiều năm như vậy, còn không nhìn rõ mọi chuyện."

Lý Già La biết ý tứ trong lời nói này, cười một cái nói: "Chuyện của người lớn, cùng đứa nhỏ liên can gì? Lại nói Tứ công chúa không phải hài tử của người sao? Nói tới cái này, cửu mẫu của Tứ công chúa còn cứu bản cung một lần, đây cũng không tính sao? Người nên nhận trừng phạt, đã nhận trừng phạt, bản cung cần gì phải làm việc thừa như vậy? Lại nói thật, Tứ công chúa không chỉ là nữ nhi của Dương thị, mà còn là nữ nhi của Hoàng Thượng. Xem mặt mũi của Hoàng Thượng, bản cung cũng sẽ không làm gì với nàng ấy, chỉ cần Tứ công chúa không vì nguyên nhân mẹ đẻ của nàng mà oán hận bản cung, bản cung cũng sẽ không làm gì, không có gì quan trọng đâu."

Tô Ninh phi nghe hiểu, Hoàng quý phi là người không phạm ta ta không phạm người. Nàng ta lập tức cam đoan nói: "Thần thiếp nhất định sẽ chỉ bảo Tứ công chúa thật tốt, cam đoan sẽ không để cho Tứ công chúa mang lòng oán hận."

Tô Ninh phi từ Trường Xuân cung đi ra, mang theo Tứ công chúa đến chỗ ở của Nghiêm Nghi phi.

Nghiêm Nghi phi nhìn các nàng nói: "Vừa lúc, chút nữa phải ăn cơm, không bằng ở trong này, chúng ta cùng nhau ăn." Ngũ công chúa đã được bà vú ôm đi, Nghiêm Nghi phi cũng thật thanh nhàn, ngày tháng như vậy, thật là quá tốt, nếu Hoàng Thượng và những người kia đi thời gian lâu một chút rồi trở về thì tốt rồi.

Tô Ninh phi cười nói: "Vậy thì làm phiền người." Cũng cho người ôm Tứ công chúa đi xuống, Tứ công chúa chơi mệt mỏi, có thể ngủ một lát.

Nghiêm Nghi phi nói: "Ở lại nói chuyện gì sao?"

Tô Ninh phi gật đầu,: "Người cũng biết ta không phải người có tính dầy dứa lẳng nhăng, nếu không nói cũng mất tự nhiên, còn không bằng nói ra, trong lòng mọi người cũng thoải mái."

" Thấy người như vậy, vậy kết quả vẫn rất tốt." Nghiêm Nghi phi cười nói.

"Rất tốt, kỳ thật, là do ta lo ngại, Tứ công chúa chỉ là một công chúa, làm sao đáng để nàng phí tâm đối phó? Muốn đối phó, Tứ công chúa cũng sẽ không đến trong tay của ta. Cũng may mắn Tứ công chúa là công chúa, nếu như là hoàng tử, ta còn không biết làm thế nào đâu?"

"Nếu không phải là công chúa, người cũng sẽ không tiếp nhận." Nghiêm Nghi phi khẳng định nói.

Tô Ninh phi gật đầu, "Là hoàng tử, chỉ sợ đã sớm đến tay nữ nhân Vương gia, làm gì đến phiên ta?" Nếu so sánh, nàng ta vẫn thích Hoàng quý phi hơn, đối với người Vương gia không có hảo cảm.

Người Vương gia đều tâm ngoan thủ lạt(thủ đoạn ngoan độc), một chút tình cảm cũng không lưu lại, trong cung này, có bao nhiêu người đã chết trong tay họ? Chắc là nhớ không rõ đâu.

Mấy cô cháu này, từ lúc bắt đầu Vương Hiền phi lấy tay che trời, đến bây giờ Vương thực viện được Vương thái hậu bảo vệ nuôi Ngũ hoàng tử, "Nói thật lòng, ta vẫn cảm kích Hoàng quý phi, nếu như không có nàng, ta đây trong lòng ghen ghét sao có thể nói ra?"

Chính bởi vì có Hoàng quý phi, khiến cho nữ nhân Vương gia bị ghen ghét, bây giờ còn đang ở thế hạ phong, nàng ta có thể không cao hứng sao?

Chính bản thân nàng ta không thể làm, không lay động được địa vị của nữ nhân Vương gia, nhưng mà nói không chừng về sau Hoàng quý phi có thể làm được rồi.

Nghiêm Nghi phi: "Ninh phi nói cẩn thận, trong cung này tai mắt Vương gia không ít, nói không chừng trong cung của ta và người, đều có người do

Vương gia an bài."

Tô Ninh phi cười lạnh nói: "Chủ tử đi ra ngoài, làm nô tài sẽ không la hoảng, huống chi, hai người chúng ta, đã là hoa của hôm qua, các nàng như thế nào lại đưa người đến chỗ những phế nhân như chúng ta, tất nhiên là sẽ đưa tới bên người có thể uy hiếp bọn họ. Người và ta mấy năm nay, ăn khổ của nữ nhân Vương gia, còn ăn không nhiều sao?"

Nghiêm Nghi phi cũng nghĩ đến, trong lòng rất chua xót, đến bây giờ cũng không có đứa nhỏ của mình, cũng bởi vì tay chân của Vương Hiền phi, mà Vương Hiền phi vì sao có gan lớn như vậy, còn không phải ý vào cô mẫu là Thái Hậu sao?

Mấy nữ nhân Vương gia này tạo nghiệt nhiều như vậy, thật nên có người đi ra thu thập bọn họ.

Lão nhân trong cung, trừ Lý dung hoa bởi vì là cung nữ, cho nên thành cá lọt lưới, sinh ra một hoàng tử, nhưng dù như vậy, cũng vẫn là bệnh tật.

Sau khi Triệu Hoàng Hậu sinh hạ Đại công chúa, cũng không thể sinh, Đức phi cũng đồng dạng như thế.

Nói tới đây, trong những người mới tiến cung, tuyệt đối không có ai khắc sâu ấn tượng với nữ nhân Vương gia như nhóm người cũ này. Khi đó, đều là thiên hạ của Vương Hiền phi, ngay cả Triệu Hoàng Hậu đều phải lui chín mươi dặm.

Bao nhiêu tần phi bị nữ nhân Vương gia hạ độc thủ. Nghiêm Nghi phi nói: "Chỉ mong Hoàng quý phi có thể cười đến cuối cùng." Chỉ sợ Vương thái hậu còn có thủ đoạn chưa sử dụng, có thể lên làm Thái Hậu, thủ đoạn trong tay, tuyệt đối không phải người bình thường có thể thừa nhận được.

Tô Ninh phi nói: "Khi biết hài tử của ta mất đi như thế nào, ta hận không thể giết người rồi tính tiếp. Nhưng nghĩ đến người nhà của mình, ta phải

thay bọn họ suy nghĩ, không thể bởi vì ta nhất thời tức giận, làm liên lụy bọn họ. Vì thế ta vẫn nhịn đến hiện tại.

Chỉ là ta không hiểu, Thái Hậu tốt xấu gì cũng là mẫu thân của Hoàng Thượng, mặc kệ trong cung ai sinh đứa nhỏ, đều là hoàng tôn của bà ta, vì sao phải chú ý mắt như vậy, nhất định phải là nữ nhân Vương gia sinh mới được? Cô nương xuất giá hướng về nhà mẹ đẻ, điều này không có gì để nói, nhưng mà hướng về nhà mẹ đẻ như vậy, quả thực khiến người ta không thể không ca ngợi."

Nghiêm Nghi phi: "Có lẽ, chỉ có đứa nhỏ do nữ nhân Vương gia sinh, trong mắt Thái Hậu lão nhân gia mới là tôn tử đi. Đây cũng là không có cách nào, cho dù đứa nhỏ do chúng ta sinh, so với đứa nhỏ do nữ nhân Vương gia sinh, vậy thì đứa nhỏ do cô nương Vương gia sinh có huyết thống gần với Thái Hậu lão nhân gia một ít. Chúng ta nhiều hơn một đứa nhỏ, không phải nhiều hơn một phần uy hiếp với đứa nhỏ do người Vương gia sinh sao? Cùng là như vậy, còn không bằng không để hẳn được sinh ra. Như vậy không phải giảm đi rất nhiều phiền toái sao?"

Đáng tiếc hiện tại có Hoàng quý phi, không chỉ sinh hoàng tử, còn là hai hoặc ba cái, người Vương gia sốt ruột, vẫn không sinh được đứa nhỏ, đây có tính là báo ứng hay không? Báo ứng bọn họ tàn nhẫn hại nhiều hài tử vô tội như vậy? Cho nên bọn họ mới không sinh được đứa nhỏ nào.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 148: Điệu Hồ Ly Sơn

Edit: Chang Phi

Beta: Sutháiphi

Lý Già La ở trong cung mỗi ngày trôi qua rất thanh nhàn.

Hôm nay, có thái giám quản lý ngoại vụ lại đây bẩm báo, nói là Dương thị ở Hoàng Giác Tự bị bệnh nặng. Dương thị chính là Dương Ngọc Dung bởi vì chuyện nguyên rủa nên bị đưa đến Hoàng Giác Tự, mấy năm nay đều không có tin tức gì.

"Bệnh nặng? Không phải cứ nửa tháng là có thái y đến Hoàng giác Tự xem bệnh sao? Sao trước kia không có tin tức Dương thị sinh bệnh?" Tối khi bệnh nặng mới bẩm báo.

Thái giám kia cúi đầu, ai cũng biết người ở Hoàng Giác Tự sống chết đều không có người quản. Đến lúc sắp chết mới báo tin cho người trong cung, dù sao những người này đều là người phạm sai lầm. Hơn nữa người trong cung cũng không muốn nghe tin tức của tội nhân, bọn họ cũng không tự tìm mất mặt.

Lý Già La nói: "Thỉnh thế tử phu nhân của phủ Uy Viễn Hầu tiến cung một chuyến, cả Ninh phi cùng Tứ công chúa cũng mời đến đi."

Dương thị làm ra chuyện này, Lý Già La cũng không thèm nghĩ nữa người đã bị bệnh nặng, để cho nàng ta gặp người nhà một lần đi. Không

phải Lý Già La giả nhân giả nghĩa, mà là đã không cần phải ta tay tàn nhẫn nữa.

Tô Ninh phi tới trước, Tứ công chúa ngồi ở phòng khác chơi. Lý Già La cũng nói cho Tô Ninh phi biết tình huống bây giờ. "Mặc kệ thế nào, nàng ta cũng làm được một việc tốt là sinh ra Tứ công chúa, người mang Tứ công chúa đi một chuyến đi, đến đó làm thế nào thì người cứ xem mà làm đi."

Vốn dĩ cung phi không có lệnh là không thể ra cung nhưng Hoàng Quý Phi lại có quyền lợi, có thể quyết định được chuyện này. Đặc biệt là ở dưới tình huống không có Hoàng Hậu.

Tô Ninh phi cũng biết, Dương thị này sắp không chịu được nữa rồi. Cho nên để Tứ công chúa gặp mặt mẹ đẻ một lần cuối cùng cũng không sao. Tô Ninh phi không nghĩ gì, Dương thị sinh ra Tứ công chúa, trước khi lâm chung gặp mặt nữ nhi một lần cũng là đúng.

Chỉ là Tô Ninh phi sợ Dương thị nói với Tứ công chúa những lời khó nghe gì, vậy thì thật không tốt.

Một lát sau, Trường Ninh quận chúa cũng tới Trường Xuân Cung, nàng đã biết được mọi chuyện từ trong miệng thái giám truyền tin.

Nói thật, Dương thị tuy rằng là cô em chồng của nàng nhưng nàng chưa từng gặp qua Dương thị. Cho dù ở trong cung, cũng chưa có gặp qua. Nghe nói cô em chồng này sắp không xong, nàng cũng không có cảm giác gì, nhưng chắc là bà bà sẽ khó chịu.

"Người mang tin cho nhà chồng người nếu muốn đi gặp nàng, thì đi thôi. Bên này ta sẽ viết thủ dụ, mang đi qua đấy là được." Lý Già La nói.

"Tạ Hoàng Quý Phi nương nương ân điển."

Nhìn nhìn Tô Ninh phi, trong lòng hai người đều biết rõ lần này chỉ sợ thật sự là gặp mặt lần cuối cùng rồi. Bởi vì sự tình tương đối gấp, Trường Ninh quận chúa từ trong cung ra, liền nhanh chóng trở về nhà.

Trở về nhà, còn chưa kịp thay quần áo, liền đi tìm bà bà, đem sự tình nói ra. Chuyện này giấu cũng không phải là chuyện tốt gì, vẫn nên nói ra đi.

Dương phu nhân vừa nghe xong muốn té xỉu! Đó chính là nữ nhi của mình, vừa nghe được tin nàng bệnh nặng, trong lòng bà sao có thể chịu được? Trước kia tuy rằng ở Hoàng Giác Tự nhưng người vẫn còn sống. Còn hiện tại, lại nghe được tin tức nữ nhi bị bệnh nặng.

"Mẫu thân, ngài sao rồi?" Trường Ninh quận chúa vội đỡ Dương phu nhân.

Dương phu nhân che ngực, miễn cưỡng ngồi xuống, nhưng nước mắt lại chảy ra.

Đây là tạo cái gì nghiệt, làm cho bà phải người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh. Lúc trước nếu mình kiên quyết không cho nàng tiến cung thì tốt rồi, sẽ không có việc như hôm nay.

"Mẫu thân, trong cung đã viết thủ dụ, ta đã nhận được. Ngài xem, có muốn đi gặp muội muội hay không?" Trường Ninh quận chúa nói.

Dương phu nhân thở dài. "Cũng chỉ có thể như vậy, bên Tứ công chúa người có thể nghĩ được biện pháp gì không?" Tốt xấu gì cũng là nữ nhi mình sinh, thế nào cũng muốn gặp một lần.

Trường Ninh quận chúa nói: "Hoàng Quý Phi đã an bài, Tô Ninh phi sẽ mang theo tứ công chúa cùng đi Hoàng Giác Tự."

Dương phu nhân lại thở dài, Hoàng Quý Phi cũng đã hết lòng rồi, chính nữ nhi mình trước kia đã làm sai. Hiện tại còn có thể làm được đến mức

này, đổi lại là bà, bà cũng làm không được.

Trường Ninh quận chúa ôm nhi tử lại đây, Dương phu nhân thấy tôn tử, tâm tình bình phục hơn chút ít.

Trước đây những cung phi phạm phải sai lầm giống Dương thị, cho dù có chết cũng không có khả năng nhìn thấy người nhà. Hiện giờ mình có cơ hội này, cũng là ân điển từ trong cung.

Uy Viễn Hầu nói: "Đi đi, người đi gặp nàng lần cuối, coi như đời này duyên phận đã hết. Nàng một mình ở Hoàng Giác Tự, như vậy cũng coi như là được giải thoát."

Tâm tình của Uy Viễn Hầu cũng không tốt, nữ nhi từ khi sinh ra đến lúc lớn lên, hắn vẫn luôn yêu thương. Bây giờ lại sắp mất đi, trong lòng tất nhiên là khó chịu, từ khi nữ nhi bị đưa đến Hoàng Giác Tự, hắn biết cả đời này đã mất nữ nhi này.

"Nếu không phải Hoàng Quý Phi không so đo, mấy năm trước nàng ta đã không còn nữa. Mấy năm nay là cho nàng ta sống thêm rồi, nếu người nghĩ như vậy, trong lòng sẽ không khó chịu." Uy Viễn Hầu nói với Dương phu nhân.

Chuyện lúc trước nếu Hoàng Thượng so đo, Dương gia bọn họ sẽ không thoát được. Hiện giờ còn giữ lại cho nàng sống thêm mấy năm, vậy còn có thể có oán giận gì nữa?

Dương phu nhân khóc lóc. "Ta biết, ta biết, ta đi gặp nàng, để nàng an tâm thôi."

Bà còn có nhi tử cùng tôn tử, mọi chuyện đã không thể vãn hồi, chỉ có thể đi gặp mặt nữ nhi một lần cuối cùng. Cho dù có thương tâm không thôi nhưng sự thật chính là sự thật, không thể chỉ vì mình thương tâm chuyện này liền không xảy ra.

Uy Viễn Hầu để con dâu Trường Ninh quận chúa cùng Dương phu nhân mang theo gia đình đi Hoàng Giác Tự.

Hoàng Giác Tự nằm ở vùng ngoại ô, cách kinh thành một đoạn đường. Lúc Dương phu nhân và Trường Ninh quận chúa tới, Tô Ninh phi cũng dẫn theo Tứ công chúa tới rồi.

Dương phu nhân hành lễ với Tô Ninh phi, Tô Ninh phi nói: "Dương phu nhân xin đứng lên, chuyện hôm nay, bốn cung cũng đã biết. Nếu Dương thị muốn gặp Tứ công chúa, còn nhờ Dương phu nhân dẫn theo Tứ công chúa đi qua đó."

"Thần thiếp hiểu rõ." Nhìn ngoại tôn nữ lớn lên có chút giống nữ nhi nhưng lại không muốn xa rời dưỡng mẫu. Suy nghĩ một chút, đều chưa xót. Nếu nữ nhi mình không làm sai chuyện, hiện tại nuôi Tứ công chúa, sẽ có bao nhiêu hạnh phúc.

Tô Ninh phi nhẹ giọng nói với Tứ công chúa: "Đi gặp bà ngoại của con đi."

Đối với Tứ công chúa, nàng cũng không có dấu điểm. Tứ công chúa còn nhỏ, không biết mẹ đẻ và dưỡng mẫu có gì khác nhau.

Tứ công chúa gật gật đầu, gọi một tiếng bà ngoại, Dương phu nhân lập tức chảy nước mắt. "Thiếp thân thỉnh an công chúa."

Tô Ninh phi nói. "Bốn cung ở bên ngoài chờ, các người qua đi nhìn một chút đi." Nàng không muốn đi, để cho nhà người ta gặp nhau một lần. Tứ công chúa có chút không nỡ nhìn Tô Ninh phi, Tô Ninh phi mỉm cười gật gật đầu với nàng, Tứ công chúa liền đi theo Dương phu nhân.

Kỳ thật Dương thị ở Hoàng Giác Tự cũng không tệ lắm, tuy rằng không thể ăn mặn nhưng cũng không bị hà khắc cái gì. Chẳng qua mỗi ngày phải niệm kinh sám hối mà thôi. Ban đầu, Dương thị còn phản kháng, chỉ là

người ở Hoàng Giác Tự nào sẽ để ý tới? Nàng nháo liễn tùy nàng nháo, tóm lại là không có ai để ý đến.

Hiện tại Dương thị đã ở đây mấy năm, lại triển miên trên giường bệnh. "Ngọc Dung, nương tới gặp người đây!" Dương phu nhân vừa vào cửa, thấy nữ nhi mình như vậy, nhin không được bật khóc.

"Nương? Là người sao?" Dương Ngọc Dung không thể tin được, nàng sao còn có thể được nhìn thấy nương?

"Là ta, là nương tới!" Dương phu nhân tiến lên một bước, bắt được tay Dương Ngọc Dung. Dương Ngọc Dung trước kia rất béo, hiện tại cũng gầy đi rồi.

"Nương, có phải Hoàng Thượng muốn đón ta hồi cung? Có phải hay không?" Dương Ngọc Dung nôn nóng hỏi.

Dương phu nhân vừa nghe, trong lòng càng khó chịu, sao đến lúc này rồi mà nữ nhi vẫn nghĩ tới Hoàng Thượng. Nàng thấy mình, sao không hỏi xem mấy năm nay bà sống thế nào, hiện tại trong nhà ra sao? Còn có cha nàng, đại ca nàng cũng không hỏi, cả nữ nhi nàng ta là Tứ công chúa nàng sinh ra sao rồi. Con cái là đầu quả tim của nương, nàng không phải nên hỏi đến Tứ công chúa đầu tiên sao?

Dương phu nhân lòng có chút lạnh, nhưng vẫn nói. "Thân thể của người thế nào, thái y có lại đây xem không? Nương tới đây là muốn chiếu cố người!"

Dương Ngọc Dung như không nghe thấy gì: "Chẳng lẽ không phải Hoàng Thượng cho các người tới? Vậy các người sao có thể tới? Không có Hoàng Thượng lên tiếng, các người không có khả năng đi vào nơi này, có phải hay không? Nhất định là Hoàng Thượng nhớ tới ta, cho nên mới cho các người tới gặp ta! Nương, ta đây liền dậy, ta thu thập tốt rồi hồi cung đi. Ta biết Hoàng Thượng sẽ không quên ta, nhất định là trong lòng vẫn nhớ

đến ta, như vậy thật là tốt quá!" Trên đời này, còn có ai yêu Hoàng Thượng hơn nàng nữa?

Trường Ninh quận chúa nhìn không được nữa, vội nói: "Mẫu thân hay là trước nghỉ một chút rồi lại tới gặp muội muội?" Nàng là cảm thấy cô em chồng tinh thần có chút không bình thường.

"Người là ai? Thấy bốn cung sao không hành lễ?" Dương Ngọc dung rất cao ngạo nói.

"Ngọc Dung, sao lại nói chuyện như vậy, đây là tẩu tử của người!"

"Tẩu tử thì sao, bốn cung chính là nữ nhân của Hoàng Thượng, thấy bốn cung cũng phải hành lễ!"

Trường Ninh quận chúa nghe xong cười: "Nương nương nói đúng, thần thiếp hành lễ với nương nương!" Nàng là quận chúa cho dù hiện tại Dương Ngọc Dung vẫn là cung phi, cũng không tới lượt nàng hành lễ với Dương Ngọc Dung. Chỉ là nể mặt bà bà, nàng cũng không thêm chấp nhặt. Dù sao người này cũng không còn bao nhiêu thời gian.

Dương phu nhân lại nhìn không được, nói: "Tẩu tử người là được ngự tứ tước vị Quận chúa, người để nàng hành lễ với người, còn ra thể thống gì nữa?"

Dương Ngọc dung nói: "Nàng là quận chúa thì sao? Bốn cung chính là Hoàng Quý Phi trừ Hoàng Hậu, bốn cung là lớn nhất. Chờ bốn cung sinh được hoàng tử, vị trí Hoàng Hậu kia chính là của bốn cung, các người thấy bốn cung đều phải quỳ xuống với bốn cung! Ha ha, đến lúc đó, Võ thị cái tiện nhân kia, bốn cung phải chinh nàng thật tốt, khiến cho nàng muốn sống không được, muốn chết không xong! Nhìn xem, hiện tại không phải là Hoàng Thượng muốn đón bốn cung hồi cung sao? Còn có ai, có thể từ Hoàng Giác Tự lại được đón trở về? Chỉ có một mình bốn cung, đây chứng

minh cái gì? Chứng minh người trong lòng Hoàng Thượng chính là bốn cung!"

"Người rốt cuộc làm sao vậy? Sao có thể hồ ngôn loạn ngữ? Ngọc Dung người xem xem, chúng ta là ai? Người chẳng lẽ không muốn trông thấy nữ nhi của người sao? Nàng lớn như vậy, người đều không nghĩ tới nàng?"

Dương Ngọc Dung lăm bầm lâu bầu: "Nữ nhi? Vì cái gì là nữ nhi? Nếu là hoàng tử Hoàng Thượng khẳng định sẽ không giận ta, nàng vì cái gì lại là nữ nhi? Nàng không phải nữ nhi của ta, nàng hại ta! Vì cái gì không phải là con trai?" Trên mặt Dương Ngọc Dung hiện ra biểu tình chán ghét.

Tứ công chúa có chút sợ hãi tránh ở phía sau Trường Ninh quận chúa, người này thật là đáng sợ!

Nhưng mẫu phi nói người này là mẹ đẻ của mình, sao nàng ta vì cái gì lại là như thế này?

Dương phu nhân nói với Trường Ninh: "Người ôm Tứ công chúa đi ra ngoài trước đi, nàng thành cái dạng này, cũng không ra thể thống gì!"

Trường Ninh quận chúa gật gật đầu, ôm Tứ công chúa đi ra ngoài, Dương phu nhân lúc này mới nói: "Ngọc Dung, người tỉnh lại đi, Hoàng Thượng sẽ không tới đón người, người cuối cùng có cái tâm nguyện gì, chỉ cần nương có thể làm được nhất định sẽ giúp người làm!"

"Người nói cái gì? Hoàng Thượng không có phái người tới đón ta? Vậy làm sao các người tới được? Ta không tin! Nương, ta biết Hoàng Thượng trong lòng khẳng định là có ta, chỉ là bị Võ thị cái tiện nhân kia làm mờ mắt, hắn sớm muộn gì cũng sẽ biết rốt cuộc là ai đối tốt với hắn! Chỉ có ta mới thật tình đối tốt với hắn, người khác đều là muốn dựa vào hắn để bò lên trên, ta có thể vì hắn mà chết! Thật sự, ta thật sự có thể! Nương, ngài đừng gạt ta, khẳng định là Võ thị đã rơi đài, sau đó Hoàng Thượng biết ta tốt, cho nên mới để ngài lại đây xem ta có phải hay không?"

Dương phu nhân thấy nữ nhi bộ dáng điên cuồng, hoá ra mấy năm nay ở đây tu thân dưỡng tính cũng không được gì ngược lại là thành cái dạng này. Nàng đột nhiên tát cho nữ nhi một cái.

"Người nên tỉnh táo lại đi, ta không nghĩ nữ nhi của ta tới lúc cuối cùng rồi vẫn hồ đồ như vậy. Mấy năm nay, chỉ sợ là người một chút cũng không nghĩ tới mấy người chúng ta, cho dù là nữ nhi của người. Trong lòng người cũng hận nàng, vì cái gì không phải con trai. Người như vậy, sao có thể xứng làm mẫu thân? May là Tứ công chúa không có dưỡng ở trong tay người bằng không chính là huỷ hoại nàng! Người đã làm những chuyện như thế với Hoàng Quý Phi nương nương nhưng nàng ta đã không có trách tội người, đến bây giờ người còn không biết hối cải? Người có biết hay không, người làm ra những chuyện này cho dù là tru sát toàn bộ Dương gia cũng không quá? Lúc trước người làm những việc đó có nghĩ đến người thân của người không? Chẳng lẽ cha mẹ dưỡng dục người mười mấy năm cũng không quan trọng sao? Chính người vì bản thân mình làm ra loại chuyện này, đến bây giờ cũng không biết hối cải, mở miệng ngậm miệng đều là tiện nhân. Người nói đi, người dựa vào cái gì mà dám nói Hoàng Quý Phi như vậy? Nếu không phải có Hoàng Quý Phi, người Dương gia chúng ta tất cả đều xong đời rồi, ta hiện tại cũng không thể ngồi ở chỗ này gặp người! Người vì cái gì không biết cảm ơn? Ngược lại còn oán hận như vậy? Người với cái tâm địa như vậy rốt cuộc là lớn lên như thế nào?"

"Hoàng Quý Phi? Người nói cái gì Hoàng Quý Phi? Ta mới là Hoàng Quý Phi." Dương Ngọc Dung nói.

Hoá ra nói nửa ngày, nàng chỉ nhớ rõ ba chữ Hoàng Quý Phi này. Dương phu nhân xem như hoàn toàn thất vọng, nữ nhi này ban đầu đáng yêu bao nhiêu bây giờ có bấy nhiêu thất vọng. Đây không phải nữ nhi của mình mà là người đời trước bà thiếu nợ mới đúng!

"Người không phải Hoàng Quý Phi, người chỉ là tiện nhân Dương thị!" Dương phu nhân nhàn nhạt nói.

"Ta không phải tội nhân ta là Hoàng Quý Phi, sau này ta sẽ là Hoàng Hậu, chỉ có ta mới xứng đôi với Hoàng Thượng những người khác đều không xứng, đều là tiện nhân!" Dương Ngọc Dung kêu lên.

Dương phu nhân lau nước mắt, nói với Trường Ninh quận chúa: "Trở về đi, lần này là lần cuối cùng!" Tâm đã bị thương tới chỉ uống công.

Trường Ninh quận chúa nói: "Không để Tứ công chúa đi gặp một lần sao?"

"Không cần!" Ở trong mắt nàng Tứ công chúa là một cái tội, gặp rồi nói không chừng còn có chuyện đáng sợ xảy ra.

Tô Ninh phi thấy nhanh như vậy đã ra, lại hỏi: "Dương phu nhân sao không ở lâu thêm một chút? Bên Hoàng Quý Phi nường nường rất dễ nói chuyện mà."

"Người cũng đã gặp, ngồi tiếp cũng chỉ càng thêm thương tâm. Cứ coi như là đời này duyên phận mẹ con của chúng ta đã hết rồi". Có một số việc, bà không muốn nói cho người khác những thống khổ cùng khó khăn trong chuyện này, có nói cũng chỉ là tự mình tìm phiền phức.

Tô Ninh phi nói: "Vậy các người tạm thời chờ một chút, bốn cung muốn đi gặp Dương thị một lần, dù sao, nàng cũng tặng cho bốn cung một nữ nhi tốt."

Tô Ninh phi muốn gặp Dương thị, Dương phu nhân cũng không có ý kiến gì, chỉ sợ nữ nhi mình lại nói ra lời gì đó khó nghe, chỉ là chuyện này mình cũng không có khả năng ngăn cản.

Tô Ninh phi vào, Dương Ngọc Dung vừa nhắc đầu, thấy một người xa lạ, nhưng lại có chút quen thuộc nàng ta không nói gì.

Tô Ninh phi nói: "Ngọc Dung muội muội, sau khi người đi Tứ công chúa là do bốn cung nuôi dưỡng. Cho nên bốn cung muốn nói với người một tiếng, người yên tâm, bốn cung sẽ nuôi dạy Tứ công chúa thành người, để nàng lớn lên thật tốt."

Dương Ngọc Dung hỏi: "Người là ai?"

Nữ nhân này khá lớn tuổi, khẳng định không phải là sủng phi gì, đối với nữ nhi kia, Dương Ngọc Dung một chút tưởng niệm cũng không có. Bởi vì lúc trước không phải là con trai, cho dù liếc mắt một cái nàng cũng không muốn.

"Ta sao? Trước kia là Tô chiêu nghi, hiện tại là Tô Ninh phi, người chắc không nhớ rõ bốn cung. Nhưng người chỉ cần nhớ kỹ, ta hiện tại là dưỡng mẫu của Tứ công chúa là được. Ta không có hài tử của mình, cho nên nuôi Tứ công chúa, về sau sẽ phụ trách với Tứ công chúa."

"Hừ, nuôi hài tử của người khác, người lại có thể yên tâm thoải mái."

"Ta có cái gì mà không thể yên tâm thoải mái? Người không muốn cũng không đại biểu người khác cũng không thích. Lại nói, ta cũng không đoạt hài tử của người khác, ta tự nhận là ở phương diện chiếu cố hài tử, so với người nhiều một phần tâm địa của từ mẫu!"

Dương Ngọc Dung nói: "Người hiện tại thấy ta nghèo túng cho nên mới nói như vậy, nếu là ta còn ở trong cung, người như người cũng xứng nói chuyện với ta?"

Tô Ninh phi cười: "Người nói cũng đúng, hiện tại người đang ở lại Hoàng Giác Tự, hơn nữa người cũng vĩnh viễn không được hồi cung. Hoàng Thượng vĩnh viễn sẽ không để cho người trở lại, lần này người sinh bệnh, hẳn là do cố ý đi chỉ là không nghĩ tới, người đem mình cố ý bệnh nghiêm trọng như vậy, thật là người tính không bằng trời tính. Người ở Hoàng Giác Tự, sao có thể vì người, một tội phi mà thỉnh thái y đây?"

Chỉ có thể tự mình chịu khổ, ta nếu là người chỉ cần nghĩ mình có nữ nhi ở trong cung, nên an an phận phận sống sót, cũng là vì nữ nhi mình mà tích phúc. Nhưng nhìn thấy người, ta nghĩ lần này sinh bệnh cũng là chuyện tốt, ít nhất Tứ công chúa sẽ không vì nghĩ mình còn có một mẹ đẻ như vậy sống trên đời, mà khó chịu."

"Người dám nói ta như vậy?" Dương Ngọc Dung căm tức nhìn Tô Ninh phi.

"Ta vì cái gì không dám nói người như vậy? Luận tư cách, ta so với người lớn hơn, luận phẩm cấp ta là Ninh phi người là tội nhân. Người nói thử xem ta có cái gì không thể nói? Nếu không phải nể mặt Dương phu nhân, bốn cung đã sớm cho người mấy cái vả miện rồi. Người như người mà cũng xứng làm nữ nhi, trong lòng phụ mẫu của mình cũng không có, chỉ nghĩ cho mình. Người ích kỷ như vậy có kết cục này, cũng là xứng đáng! Bốn cung hỏi lại người, người vì sao muốn người nhà người tới Hoàng Giác Tự? Không nói rõ ràng, bốn cung cũng không phải dễ bị lừa như vậy!"

Nàng cảm thấy chuyện hôm nay, không đơn giản như vậy. Dương thị sao lại cố tình gọi người Dương gia tới vào lúc này đây?

Dương Ngọc Dung ha ha cười: "Người đoán xem, ta vì cái gì muốn làm như vậy? Đoán không được là người xứng đáng! Bất quá, ta nghĩ người cũng đoán không ra đâu, ha ha. Chỗ này của bốn cung không giữ người, dù sao ở trong mắt các người, bốn cung cũng là người sắp chết, người sắp chết, còn có cái gì phải làm đây?"

Lý Già La ở trong cung, đến buổi chiều mới nhận được tin tức.

"Cái gì? Tứ công chúa các nàng bị tai nạn xe cộ? Dương phu nhân bị ngã gãy chân?" Lý Già La nhận được tin tức này, thật là có chút giật mình sao lại khéo như vậy?

Bất quá hiện tại phải xử lý chuyện này, không phải lúc nghỉ ngơi, Lý Già La nói: "Dương phu nhân bị ngã gãy chân, để Dương thống lĩnh nhanh chóng qua đó xem sao".

Mẫu thân Dương Phấn gặp chuyện không may, bên này cũng không thể không để ý đến tình cảm. Tiểu Lục Tử vội đi báo cho Dương Phấn, nhưng Lý Già La lập tức nói với đám người Anh Đào: "Ôm Tứ hoàng tử lại đây, thu thập một chút đồ vật, chúng ta đổi tới nơi khác."

Trên cổ Lý Già La mang theo ngọc bài, mặc kệ chuyện của Dương phu nhân là vừa khéo hay là người khác cố ý an bài, nàng đều tính toán đi tới Yêu Nguyệt cung, tóm lại, cẩn thận không có sai.

Tiểu Lục Tử cũng chạy về nói cho Lý Già La, Dương Phấn đã đi ra ngoài, bất quá người ở trong cung đều đã an bài tốt. Sẽ không có người nào lại đây.

Lúc này, Dương phu nhân bị ngã gãy chân, Dương Phấn đi cũng không sai. Hơn nữa phía mình cũng không có xảy ra chuyện gì, nếu không cho Dương Phấn qua đó thì lại quá không hợp tình hợp lý.

"Nhanh lên, Tiểu Lục Tử người ôm Tứ hoàng tử, chúng ta đi Yêu Nguyệt cung!" Hoàng Thượng ngầm an bài người cho mình, tin tưởng đã biết an bài của mình.

Tiểu Lục Tử cái gì cũng không nói, chẳng sợ Yêu Nguyệt cung là lãnh cung. Hẳn biết chủ tử luôn luôn không làm ra chuyện không có mục tiêu gì.

Vài người yên lặng đi tới Yêu Nguyệt Cung, không bao lâu, liền có hai người mặc quần áo thái giám đi tới bên cạnh Lý Già La hành lễ: "Ti chức phụng chỉ Hoàng Thượng, tới bảo hộ nương nương cùng hoàng tử. Mời nương nương cùng ti chức đi qua bên này."

Hai người kia tuy rằng mặc đồ thái giám, nhưng nói chuyện không phải là tiếng của thái giám.

Lý Già La nói: "Hoàng Thượng trước khi đi, cùng bốn cung nói đến cái gì?"

Hai người kia lập tức nói: "Ngọc bài!"

Cái này đúng rồi, không phải người khác giả mạo. Lý Già La gật đầu với Tiểu Lục Tử, sau đó các nàng liền tới Yêu Nguyệt cung, thuận lợi đi vào.

Chẳng được bao lâu, bên ngoài liền có thanh âm ồn ào, rất xa đều nghe thấy có người kêu 'cháy'!

Tiểu Lục Tử nói: "Nương nương, nô tài đi qua nhìn xem tình huống như thế nào!"

"Không cần đi ra ngoài cứ ở chỗ này đi, ở Yêu Nguyệt cung còn có cái Thái Dịch Trì, muốn đốt tới nơi này, không dễ dàng như vậy."

Xem ra, thật đúng là có người muốn nhân cơ hội này quấy rối, may mắn mình cảnh giác, sớm đi tới nơi này.

Một trong hai người kia nói: "Còn thỉnh nương nương đem ngọc bài lấy ra, ti chức phải dùng một chút!"

Lý Già La lấy từ trên cổ xuống, người nọ cầm đi tới một cái vách tường đem ngọc bài để vào, vách tường liền mở ra, bên trong là một cái thông đạo: "Nương nương, thỉnh nương nương tạm thời vào trong mật thất một lát."

Không thể không nói, Lý Già La cũng giật mình, ở địa phương này sao lại có một chỗ như vậy? Ai có thể nghĩ ở lãnh cung, sẽ có một nơi như vậy?

Bên trong không chỉ có ngọn đèn dầu, còn có cả đồ ăn uống, Lý Già La tính toán, phòng chừng mấy người ở trong này mười ngày cũng không có chuyện gì.

Hoàng Thượng thế nhưng lại đem cái địa phương này nói cho mình biết, như vậy chứng minh, trong lòng Hoàng Thượng mình rất quan trọng? Lý Già La có chút dao động, đúng vậy, nữ nhân cùng hài tử của mình, hẳn cũng muốn bảo vệ tốt.

Mật thất này, ngăn cách với tất cả bên ngoài. Bên trong thực an tĩnh, Lý Già La hỏi: "Bên ngoài có an bài người đi xử lí hay không?"

Nàng không tin lần cháy này không có người khác cố ý.

"Hồi bẩm nương nương, nương nương yên tâm đã có người đi xử lí!"

Lý Già La không nói gì. Lại nói bên ngoài, chỗ cháy là một cung điện cách Trường Xuân Cung không xa. Lúc khói bốc lên, người trong cung liền bắt đầu loạn cả lên. Có người vội vàng cứu hoả, cũng có người vội vàng trốn chạy, sợ lửa không dập được sau đó mình liền bị thiêu chết.

Nhưng cũng có một vài người, mặc quần áo nội thị, trong tay lại cầm đao kiếm, lặng lẽ đi vào Trường Xuân Cung.

"Mẹ nó! Chuyện gì xảy ra? Sao không có người nào?" Một kẻ trong đó mắng.

Trường Xuân Cung chỉ còn lại một ít cung nhân thô sử, không biết Hoàng Quý Phi kia chạy đi đâu. Vốn dĩ bọn họ lẫn vào vài ngày, chính là chờ cơ hội này, nhân lúc hỗn loạn giải quyết Hoàng Quý Phi nhưng mà người này cũng không thấy, còn giải quyết như thế nào?

Bọn họ mười mấy người trong tay đều có đao, cho dù bên này có an bài hộ vệ cũng chẳng không nổi bọn họ trong tay có đao kiếm.

Lại còn có bởi vì cháy, tất cả mọi người đều đi cứu hoả, lúc này, ai còn quan tâm tới chuyện bên này? Nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, là lúc tốt nhất, đến lúc đó liền có thể để lửa cháy lớn hơn chứng cứ gì cũng đều bị đốt sạch. Tính kế thì thật tốt nhưng tới lúc này lại không thấy người đâu?

"Không phải nói, hôm nay con đàn bà kia nhất định ở trong cung sao? Vì sao lại không thấy? Các người rốt cuộc là tìm hiểu tin tức kiểu gì đấy?" Tên dẫn đầu tức giận mắng.

Chuyện lần này làm không xong, về sau trở về bẩm báo kiểu gì.

"Rõ ràng vừa rồi còn thấy người, sao đột nhiên lại không thấy tăm hơi đâu? Không phải là trốn ở nơi nào chứ, nhanh tìm xem khẳng định là chạy không xa. Một thai phụ có thể chạy đi đâu? Trong cung, hiện tại phần lớn đều đi cứu hoả, chỉ cần tìm được người rồi, một đao chém xuống không phải là xong sao? Chạy nhanh đi."

Một nữ nhân còn mang theo hài tử, có thể chạy đi đâu? Chỉ cần là ở trong cung, hôm nay nhất định có thể giải quyết đến lúc đó liền nói là lửa lớn cháy chết, còn có thể thế nào?

Bọn họ tưởng tượng, thấy cũng đúng nhưng không phải vẫn tay không mà về. Vì thế ở Trường Xuân Cung tìm một vòng, cũng không thấy người đâu, liền chạy nhanh ra ngoài chuẩn bị đi tìm người ở gần Trường Xuân Cung.

"Lão Tứ, làm gì vậy? Nhanh lên!"

"Đại ca, ở đây nhiều thứ tốt như vậy, chúng ta có thể cầm đi một ít, đến lúc đó còn phải khổ cái gì nữa?" Lão Tứ nhìn thấy đồ trong cung, liền có chút không nhắc chân được.

"Ngu xuẩn! Hiện tại là lúc muốn mấy thứ này sao? Mấy thứ này đều có ấn ký, người cầm ở trong tay cũng không dùng được. Còn có khả năng bị

người điều tra ra cho nên đồ vật trong cung, con mẹ nó đều đừng có lấy, làm tốt chuyện này xong chúng nhanh rời đi, bằng không liền chờ rơi đầu đi."

Tuy rằng đều là bỏ mạng nhưng lúc có thể che chở mạng sống cũng muốn che chở cho tốt. Nếu không phải nợ nhân tình người khác, bọn họ cũng sẽ không làm chuyện này, động thủ với một thai phụ.

Lão tứ luyến tiếc rời đi, nhiều thứ tốt như vậy, thật là tiếc, lão Tứ nói. "Hoàng đế sủng Hoàng Quý Phi này nhất, cũng không biết Hoàng Quý Phi lớn lên trông như thế nào."

Nếu có thể ném thử thì tốt rồi, đáng tiếc là thai phụ, lại còn không có thời gian.

"Người, con mẹ nó sớm muộn gì cũng bị chính người hại chết, lúc này còn nghĩ tới mấy thứ lung tung rối loạn! Lớn lên có tốt, cũng là người chết nhanh thu hồi cái bản mặt kia của người cho lão tứ! Nếu bởi vì người mà làm hỏng chuyện này, lão tứ chém chết người!" Làm lão đại cũng không dễ dàng gì, có thủ hạ như vậy thật là đau gan.

Mẹ nó, lúc này còn muốn nữ nhân, thật là không biết sống chết! Cho dù nữ nhân kia là sủng phi nhưng bọn họ muốn giết chết người ta, hơn nữa còn là nữ nhân bụng to, con mẹ nó ai có hứng thú được.

"Các vị, nếu đã tới sao có thể đi nhanh như vậy?" Một thanh âm vang lên, trong chốc lát liền vây quanh mười mấy người này.

"Đại ca, chúng ta trúng mai phục!" Lão Tứ hoảng sợ nói, những người này vừa thấy chính là cao thủ đại nội, sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ là người khác để lộ tiếng gió? Nhưng chuyện này không có khả năng.

Bọn họ đã ra khỏi Trường Xuân Cung, ở bên ngoài bị người vây quanh còn có thể thế nào, đương nhiên là ra sức phản kháng rồi. Con mẹ nó ai có thời gian nói chuyện cùng bọn họ, tất cả mọi người đều là một bộ dáng liều mạng, cầm lấy đao liên chém. Trước kia cũng không phải chưa có chém người. Lần này vì muốn chạy thoát, càng phải dốc ra toàn sức lực toàn thân.

Chỉ là những người này, ở bên ngoài vào nhà cướp của vẫn là có bản lĩnh. Dù sao, đó là đối phó với bình dân áo vải nhưng lần này đối mặt với cao thủ đại nội. Trong chốc lát, mười người cũng chỉ dư lại một người cuối cùng, chính là lão đại kia.

"Đầu nhi, muốn bắt sống hay không? Chúng ta cũng muốn hỏi hãn một chút."

Lão đại kia vừa nghe thấy, càng thêm liều mạng, tìm một con đường sống trực tiếp xông ra vòng vây, thế nhưng lại chạy thoát.

"Được rồi, không cần đuổi theo! Cứ như vậy đi!"

Nói như vậy, người sau lưng kia đã cho hãn giữ lại cái mạng này. Rốt cuộc, chuyện gì bọn họ cũng chưa có làm, vừa chạy ra tới ngoài đã bị người khác bao vây. Đây rõ ràng là có người tiết lộ hành tung nhưng là ai làm việc này? Bọn họ giữ mạng cho hãn, hãn cũng ko cảm kích.

Người như vậy giữ lại, sẽ khiến cho kẻ khác phải lo lắng đề phòng.

Lý Già La ở Yêu Nguyệt Cung tới lúc trời tối, hai người nói với Lý Già La: "Hoàng Quý Phi nương nương, bên ngoài đã tẩy rửa sạch sẽ, thỉnh nương nương hồi cung!"

"Làm phiền các vị." Lần này tới đây, Lý Già La chỉ dẫn theo Tiểu Lục Tử cùng Anh Đào, những người khác ở Trường Xuân Cung, đều để cho bọn họ đi chỗ khác. Cho nên chỉ có Anh Đào cùng với Tiểu Lục Tử biết có

cái mật đạo này. Hai người đều là người bên mình, sẽ không tiết lộ ra ngoài.

Chờ Lý Già La đeo ngọc bài lên trên cổ, rất bình tĩnh mang theo nhi tử trở về Trường Xuân Cung.

Ở Trường Xuân Cung, trước khi Lý Già La trở về, đều đã quét tước sạch sẽ. So với lúc rời đi cũng không khác gì. Bất quá, Lý Già La cũng không muốn làm người mù. Tuy Hoàng Thượng bảo vệ cho nàng thực tốt, nhưng nàng cũng rất muốn biết đã xảy ra chuyện gì.

Lý Già La nói với hai người kia: "Hoàng Thượng có cho các người nói cho bốn cung biết đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Hai người lắc đầu, một người trong đó nói: "Nương nương muốn hỏi cái gì, ti chức biết cái gì sẽ nói hết."

"Tốt, chuyện hôm nay rốt cuộc là sao?"

"Có người phóng hỏa, khiến cho rối loạn. Sau đó muốn nhân cơ hội vào Trường Xuân Cung gây bất lợi cho nương nương, bất quá những người này đã bị đồng liêu ti chức xử lý sạch." Người nọ nói đơn giản một chút.

Dương Phấn ra roi thúc ngựa chạy tới Hoàng Giác Tự, trên đường gặp được mẫu thân cùng thê tử.

Dương phu nhân thấy Dương Phấn, vội chịu đựng đau đớn nói: "Phấn nhi, sao người lại tới đây? Trong cung làm sao bây giờ?"

Dương Phấn nói: "Nương, thương thế của người thế nào? Sao không ở lại Hoàng Giác Tự, bị thế này không dễ đi lại. Trong cung, nhi tử cũng an bài người xong đâu đó. Là Hoàng Quý Phi nương nương để nhi tử lại đây."

"Nường nường rộng lòng nhưng chúng ta cũng không thể ỷ vào như vậy mà không quan tâm, lỡ như trong cung xảy ra chuyện gì, người không thể thoái thác tội của mình."

"Nhi tử hiểu rõ, sau này tất nhiên sẽ không như vậy nữa."

Tô Ninh phi thấy Dương Phấn đã lại đây, đối với sự tình trong cung liền ần ần bất an, cách xe ngựa nói với Dương Phấn: "Dương thống lĩnh, bốn cung cảm thấy chuyện hôm nay có chút kỳ quặc, Dương phu nhân bên này đã có bốn cung, người vẫn là đi về trước đi."

"Đa tạ nường nường nhắc nhở, thần trở về ngay."

Chỉ là còn không chờ Dương Phấn trở về đã có người chạy vội tới, xuống ngựa lập tức nói với Dương Phấn: "Thống lĩnh, không xong rồi, trong cung xảy ra chuyện! Trong cung bị cháy!"

Dương phu nhân trong lòng run sợ, vội nói với Dương Phấn: "Người chạy nhanh trở về, chạy nhanh trở về! Ta nơi này đã có nàng dâu của người chiếu cố, không có chuyện gì. Thân là thần tử, nên toàn tâm toàn ý làm tốt việc của mình!"

Dương Phấn vội cưỡi ngựa trở về cung. Dương phu nhân nói với Tô Ninh phi: "Nường nường, có phải ngài thấy có chuyện gì không ổn không?" Dương phu nhân không dám nghĩ, nhưng những chuyện này xảy ra đều không thể không làm bà nghĩ tới bên kia. Tại sao lại như vậy?

Tô Ninh phi thở dài, nàng vốn dĩ không nghĩ đem cuộc nói chuyện của mình cùng với Dương Ngọc Dung nói cho Dương phu nhân biết. Nhưng sự tình đã tới tình trạng này, không nói cũng không được. Nàng cảm thấy rất kỳ quái ở đâu có chuyện khéo như vậy? Vừa lúc Dương Ngọc Dung sinh bệnh thì lúc này Hoàng Thượng lại không ở trong cung. Sau đó thì lúc đi trên đường Dương phu nhân còn té bị thương chân, Dương thống lĩnh chạy tới bên này, rõ ràng là kế điệu hổ ly sơn mà.

Dương thống lĩnh biết mẫu thân mình bị thương, là nhi tử duy nhất của Dương phu nhân, hẳn không đến là không thể. Hơn nữa khoảng thời gian này trong cung thực an tĩnh, Hoàng Quý Phi lại là người thông tình đạt lý biết Dương phu nhân xảy ra chuyện, khẳng định sẽ để Dương thống lĩnh lại đây đón mẫu thân mình.

Dương thống lĩnh vừa đi trong cung liền chấy, nhiều trùng hợp như vậy, nào có cái gì mà trùng hợp nhiều vậy? Chỉ hy vọng Hoàng Quý Phi cùng Tứ hoàng tử trong cung không có xảy ra chuyện gì, bằng không các nàng tất cả đều chạy không thoát!

Dương phu nhân thống khổ không thôi. "Tại sao lại như vậy? Tại sao lại như vậy, ta đây là tạo cái nghiệt gì lại nuôi ra một cái súc sinh như vậy, không đem thân nhân của mình hại hết, nàng sẽ không bỏ qua hả!"

Nếu lúc này, còn không biết chính nữ nhi mình cố ý an bày, Dương phu nhân là kẻ ngu. Lúc trước làm hại người trong nhà còn chưa đủ, hiện tại còn muốn tiếp tục hại người.

Con trai của nàng cùng tôn tử, phải làm sao bây giờ. Trường Ninh quận chúa cũng hận không nhịn được, cô em chồng này vì cái gì muốn đánh đổ Hoàng Quý Phi, lại nhẫn tâm với người trong nhà mình như vậy. Đây chính là mẹ ruột nàng ta, có thể làm cho bà bị thương thì có thể thấy được nàng ta tàn nhẫn đến cỡ nào. Chuyện này, một mình nàng ta tuyệt đối làm không được, nàng ta không có cái năng lực kia. Nhất định là có người lợi dụng cô em chồng này nhưng cô em chồng này còn không phải là cam tâm tình nguyện bị người lợi dụng sao?

Nàng cho rằng diệt trừ được Hoàng Quý Phi, nàng có thể hồi cung? Nằm mơ đi! Hiện tại chỉ mong Hoàng Quý Phi cùng Tứ hoàng tử bình an, bằng không Hoàng Thượng nổi giận lôi đình, ai có thể thừa nhận nổi?

Không lâu sau, bên Hoàng Giác Tự cũng truyền đến tin tức, nói là Dương thị đã bệnh nặng bỏ mình.

Dương phu nhân khóc lóc. "Tạo nghiệt! Nàng chết vẫn còn muốn cho chúng ta không được sống yên ổn, ta chính là tội nhân của Dương gia!"

Trường Ninh quận chúa thầm nghĩ, nàng ta biết mình phải chết, còn muốn tính kế người. Đúng thật là không buông tha bất luận một cơ hội nào! Quả thực là phát rồ!

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 149: Phản Tính

Edit: Chang Phi

Beta: Sutháiphi

Dương Phấn ra roi thúc ngựa chạy về cung, lửa đã được dập tắt, phòng ở bị dính tro bụi đen xì. Ở Trường Xuân Cung tất cả đều an toàn, Dương Phấn thở dài nhẹ nhõm, tuy rằng trước khi đi Hoàng Thượng nói nếu có việc gì đột xuất, mình phải đi ra ngoài cũng không cần ngại, có thể đi ra ngoài. Nhưng mình cũng sợ lỡ như Hoàng Quý Phi nương nương cùng Tứ hoàng tử xảy ra chuyện gì, vậy không riêng gì mình xong đời, chỉ sợ rất nhiều người đều phải chịu liên lụy.

"Dương thống lĩnh, mấy người làm ra chuyện này đã bị tru sát. Những việc còn lại bọn ti chức cũng không tiện xử lý, thỉnh Dương thống lĩnh, xử lý những chuyện còn lại này sạch sẽ."

Dương Phấn chấp tay: "Ta hiểu rõ, lần này nhờ có các vị."

Lý Già La phân phó: "Đi các cung khác xem có người nào bị thương gì hay không. Sau đó đến chỗ Nghi phi, mời nàng tới Trường Xuân Cung."

"Phái người đi đón Tô Ninh phi cùng Tứ công chúa trở về. Không được chậm trễ." Ở bên ngoài chỉ sợ càng nguy hiểm hơn, Lý Già La đã biết chuyện có người nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

Như vậy, còn đám người Tô Ninh phi ở bên ngoài thì sao, có phải cũng gặp là nguy hiểm hay không?

Lần này có người muốn đưa mình vào chỗ chết, chẳng qua bị hoàng thượng phá hỏng. Bởi vì Hoàng Thượng đoán được trước nên đánh cho bọn họ trở tay không kịp.

Nghĩ đến Hoàng Thượng trước khi đi nói với mình những lời đó, xem ra Hoàng Thượng đã sớm biết có người muốn nhân cơ hội này mà làm loạn.

Mà mình chính là mối câu, dùng để câu con cá đó.

Lý Già La không vì bị Hoàng Thượng lợi dụng mà tức giận. Dù sao lúc xử lý chuyện này Hoàng Thượng an bày rất thỏa đáng, bảo vệ cho mình cùng hài tử rất tốt, mà nàng cũng không phải bị kinh sợ cái gì cả. Cho nên bị trở thành mối câu, cũng không có gì tức giận.

"Nương nương, Dương thống lĩnh quỳ ở bên ngoài thỉnh tội." Tiểu Lục Tử bẩm báo.

Lý Già La nói: "Dương thống lĩnh đi ra ngoài là do bốn cung cho phép. Bảo hắn đứng lên đi, chuyện này hắn cũng không làm gì sai. Để hắn xử lý những chuyện còn lại cho tốt, lại đưa đến Uy Viễn Hầu phủ một chút đồ bổ cùng dược liệu đi, Uy Viễn Hầu phu nhân không phải bị thương sao? Cũng nên dưỡng thương thật tốt."

Chuyện này tạm thời bất luận là trách nhiệm của ai, Dương Phấn cũng không phải tự ý ra ngoài, không tính là không làm tròn trách nhiệm. Lý Già La không phải loại người tùy tiện giận chó đánh mèo lên người khác. Huống hồ, trong chuyện này Dương phu nhân còn bị thương, nàng không phải người không nói đạo lý, không biết phân biệt thị phi đúng sai.

Tiểu Lục Tử đi ra ngoài, khuyên Dương trở về, tỏ vẻ trong cung còn cần Dương thống lĩnh an bài. Những việc này, nương nương tinh lực hữu hạn, hiện tại cũng không phải lúc truy cứu trách nhiệm.

Một lát sau, Nghiêm Nghi Phi mang theo Ngũ công chúa lại đây, nàng vẫn còn bình tĩnh. Bởi vì mục tiêu của những người đó là Hoàng Quý Phi, phóng hoả cũng là chỗ gần Trường Xuân Cung nhất. Nghiêm Nghi Phi ở chỗ cách Trường Xuân Cung cũng khá xa, lúc cháy thì ngồi ở trong cung mình không tùy tiện đi ra ngoài.

Cho nên nhìn thấy Hoàng Quý Phi an toàn, Nghiêm Nghi Phi cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi. "Nương nương bình an thì tốt rồi, thần thiếp không dám tùy tiện đi lại, sợ mình đi ra lại mang đến phiền toái cho nương nương, nên tốt nhất là ngồi yên trong cung của mình."

Nếu tùy tiện ra ngoài đi loạn, đến lúc đó người bên Hoàng Quý Phi còn phải chiếu cố cho nàng cùng Ngũ công chúa, thì không phải càng thêm phiền sao? Nghiêm Nghi Phi biết Hoàng Thượng trước khi xuất cung, khẳng định an bài nhân thủ bên người Hoàng Quý Phi. Dù sao Hoàng Quý Phi cũng được Hoàng Thượng coi trọng, còn đang có mang, lại nói còn có Tứ hoàng tử, không coi trọng cũng không được.

Trái lại, phía các nàng cũng chỉ là một phi tử cùng công chúa, ai quan trọng hơn liếc mắt một cái là có thể rõ. Cho nên nếu trong cung xảy ra chuyện, bên này tính nguy hiểm của các nàng ít hơn một ít.

"Nghi phi mời ngồi, bốn cung gọi người lại đây là muốn hỏi một câu, lần cháy này chỗ người ở có bị tổn thất gì không? Nếu có thì nói ra, để cho bọn họ đi sửa sang lại."

"Thưa Hoàng Quý Phi nương nương, thần thiếp cùng Ngũ công chúa tất cả đều tốt, xin nương nương yên tâm. Nương nương phải chú ý tinh dưỡng, đảm người thần thiếp mới yên tâm được."

"Nếu như vậy, buổi tối cùng nhau dùng cơm ở bên này đi." Nàng sợ trong cung còn có chưa xử lý sạch sẽ hết, nếu đến lúc đó bên chỗ Nghiêm

Nghi Phi trốn đi cũng không dễ, Trường Xuân Cung đề phòng chặt chẽ hơn, ở cạnh nhau cũng tránh việc phân tán hộ vệ.

"Cần tuân ý chỉ của nương nương." Nghiêm Nghi Phi cũng đang có tính toán, càng là lúc này mọi người tụ tập ở bên nhau, càng an toàn hơn. Có thể nói Trường Xuân Cung hiện tại là nơi an toàn nhất trong cung.

Trong hoàng cung có hoả hoạn, cũng không giấu được người ở trong kinh thành, mọi người còn tưởng rằng sẽ xảy ra đại loạn gì, thấy một nhóm cấm quân ở trên đường phố giới nghiêm điều tra. Các cửa thành đều đóng lại, làm cho lão bách tính ở kinh thành cũng không dám ra cửa, ai cũng đều đóng cửa lại không buôn bán gì nữa.

Lúc này, ở yên trong nhà là an toàn nhất, đi ra ngoài lỡ như đụng tới cái gì nói không chừng còn khó giữ được cái mạng nhỏ này.

Bất quá, mọi người cũng không lo lắng có người nhân cơ hội tạo phản, Hoàng Thượng mang theo nhiều binh lính đi đông sẵn. Có thể nói kinh thành hiện giờ chính là một tòa thành không, chiếm được thì lại thế nào? Không có một chút giá trị. Đến lúc đó Hoàng Thượng phản công trở về, những người này chỉ có thể tìm chết.

Nhưng nghe nói trong cung Hoàng Quý Phi nương nương không có đi cùng, lần này trong cung cháy lớn, chẳng lẽ là Hoàng Quý Phi gặp xuo xẻo?

"Không phải nói Hoàng Thượng sủng ái Hoàng Quý Phi sao? Sao không đưa Hoàng Quý Phi đi cùng? Vậy nếu lỡ xảy ra chuyện gì không phải là quá thảm sao?"

"Người không biết à? Hoàng Quý Phi nương nương không phải có mang sao? Sao có thể đi đường mệt nhọc? Hoàng Thượng cũng là đau lòng Hoàng Quý Phi, nên không có cho đi theo cùng. Bất quá Hoàng Thượng lại mang theo Tam hoàng tử, chứng minh cái gì? Chứng minh trong lòng

Hoàng Thượng có Hoàng Quý Phi nương nương , khẳng định mọi chuyện đều an bài tốt rồi."

"Nếu như theo người nói, sao trong cung lại cháy lớn như vậy?"

"Nói không chừng là có người không cẩn thận gây ra. Mặc kệ nói thế nào, chuyện này không liên quan với chúng ta không cứ ở yên đi, chỉ cần không phải phạm tội, chúng ta đều có đường sống."

Lão bách tính đối với việc hoàng cung cháy lớn đương nhiên sẽ có điều nghị luận, rốt cuộc đây cũng là việc lớn. Chỉ là sau đó cấm quân tới duy trì trật tự kinh thành, biết trong cung không xảy ra chuyện gì lớn, tất cả mọi người đều mở cửa nhà mình, lại bắt đầu sinh hoạt bình thường.

Lão bách tính bọn họ, mấy trăm năm qua đã trải qua không biết bao nhiêu đại sự rồi. Cho nên rất có kinh nghiệm, đều rất bình tĩnh ứng đối, như là chuyện tạo phản linh tinh, dù sao nếu không phải tàn sát hàng loạt dân trong thành thì cũng không sao. Mấy ngàn năm lịch sử, thật đúng là chưa có chuyện dân trong kinh thành bị tàn sát hàng loạt, kinh thành là long mạch nếu muốn tàn sát hàng loạt dân trong thành, chính là tội phạm quan trọng bị người người phỉ nhổ.

Dương phu nhân cùng Trường Ninh quận chúa từ Hoàng Giác Tự trở lại, mà Uy Viễn Hầu cũng đi xử lý sự tình từ bên ngoài trở về. Trong cung xảy ra chuyện lớn như vậy hẳn cũng phải đi sắp xếp. Hoàng Thượng trước khi đi còn triệu kiến hẳn, đây cũng là do Hoàng Thượng tín nhiệm hẳn.

Vừa từ bên ngoài trở về, thấy thê tử cũng đã trở lại: "Đã có chuyện gì? Sao lại bị thương?"

Thê tử đi gặp nữ nhi lần cuối, sao trở về lại thành cái dạng này?

"Hầu gia, đều là thiếp thân sai nếu lần này Hoàng Thượng tức giận, ngài liền giao thiếp thân ra thôi, thiếp thân thật xin lỗi người Dương gia!"

Dương phu nhân thống khổ nói.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Uy Viễn Hầu thấy phu nhân thành cái dạng này, thật sự hỏi không được vì thế liền quay ra hỏi con dâu đang hầu hạ bên cạnh.

Trường Ninh quận chúa cũng không dấu giếm cái gì cho cô em chồng bị tâm thần kia. Huống chi, chuyện này có thể dấu diếm sao? May mắn Hoàng Quý Phi không xảy ra chuyện gì, bằng không cả nhà các nàng đều xong đời rồi.

Loại yêu tinh hại người này, cho dù đã chết còn muốn nàng giúp cho nàng ta ở trong lòng cha mẹ có ấn tượng tốt, nàng cũng xứng? Vì thế Trường Ninh liền nói ra những điểm mấu chốt. Bao gồm cả việc Tô Ninh phi cùng Dương Ngọc Dung nói chuyện, nói xong liền đứng im một câu cũng không nói thêm.

Uy Viễn Hầu cảm giác mình muốn hôn mê, nữ nhi lúc sắp chết lại làm ra loại việc này! Nàng ta là muốn đem Dương gia đẩy vào hiểm cảnh.

Đặc biệt là nữ tử, nếu thật là bị điều đi, hơn nữa người sau lưng còn muốn tính kế phu nhân mình, nàng ta sao tâm tư tỉ mỉ có thể tính kế như vậy được ?

Nếu nữ tử mình ở trên đường, ngoài ý muốn chết đi, có phải ở trong lòng nữ nhi cũng không coi là chuyện gì không?

"Nghịch nữ! Về sau coi như chưa từng sinh ra nàng!" Uy Viễn Hầu nói: "Ta sẽ tự mình thỉnh tội với Hoàng Thượng!" Xảy ra chuyện này, Hoàng Thượng có thể tha thứ cho mình hay không vẫn chưa biết. Nếu Hoàng Thượng bởi vậy mà trách tội nhà bọn họ, cũng là bọn họ nên chịu.

Ai bảo trong lòng bọn họ vẫn luôn nhớ thương nữ nhi, cảm thấy tốt xấu gì vẫn là cốt nhục của mình, nhưng ai ngờ nữ nhi này căn bản là không

quan tâm đến bọn họ. Làm phụ thân, hắn không biết mình như thế là thành công hay là thất bại nữa. Nhi tử, hắn dạy dỗ thực tốt nhưng vì cái gì mà nữ nhi lại thất bại như vậy?

Gia môn bất hạnh, là dùng để nói hắn.

Lúc này, trong cung Hoàng Quý Phi phái người đưa dược liệu cùng với đồ bổ tới Dương gia, đến lúc này trong lòng Trường Ninh quận chúa mới xem như yên tâm, xem ra Hoàng Quý Phi cũng không có trách tội Dương gia. Trong lòng nàng hận Dương Ngọc Dung muốn chết, mấy năm nay, nàng vội vàng tạo quan hệ tốt với Hoàng Quý Phi. Đều đã có hiệu quả nhưng Dương Ngọc Dung này lại đánh một gậy làm cho nỗ lực lúc trước của nàng đều trở thành công dã tràng. Làm cho nàng đau lòng không thôi.

Cho dù là da mặt nàng dày vì nhà chồng mà cầu tình nhưng là lần này cầu tình, sau này còn có giao tình gì nữa?

Quả nhiên là của nợ, nuôi nữ nhi không tốt chính là tự tạo cho mình một địch nhân. Nhìn xem, đây là chuyện gì đang xảy ra?

Vốn dĩ là tốt bụng đi gặp Dương Ngọc Dung lần cuối cùng, ai biết Dương Ngọc Dung lại so đo, lúc làm những việc này rốt cuộc nàng ta có nghĩ tới người nhà hay không. Cha mẹ sinh người, dưỡng người, còn có ca ca luôn yêu thương người từ bé nữa?

Nếu nhi tử mình bởi vì chuyện này bị liên lụy, cho dù Dương Ngọc Dung chưa chết, nàng cũng sẽ giết chết nàng ta! Quả thực là đồ tai họa! Không đúng, phải nói không có đầu óc! Trong lòng nghĩ sao mới có thể làm như vậy? Kẻ điên cũng bất quá cũng chỉ như thế mà thôi!

"Mẫu thân, phụ thân, Hoàng Quý Phi nương nương phái người đưa dược liệu tới cho mẫu thân, nhà chúng ta tạm thời an toàn rồi." Trường Ninh quận chúa ổn định cảm xúc nói.

Uy Viễn Hầu thở dài. "Hoàng Quý Phi hào phóng khéo léo, có ân với Dương gia!" Hắn nghĩ, về sau kiểu gì cũng muốn hồi báo Hoàng Quý Phi một chút, cho dù là bằng bất cứ giá nào, kể cả là cái mạng già này. Tính toán thử xem, Hoàng Quý Phi đã tha thứ cho nhà mình mấy lần rồi? Mỗi lần nếu so đo, Dương gia từ trên xuống dưới mấy trăm mạng người, đều không sống nổi. Nàng cứu nhiều người Dương gia như vậy, một cái mạng của mình thì tính cái gì?

Dương phu nhân cũng cảm kích nói: "Từ nay về sau, ta mỗi ngày đều thắp thêm một nén nhang, cầu xin phù hộ cho Hoàng Quý Phi nương nường mỗi ngày đều bình bình an an, mọi chuyện mong muốn đều thành."

Đến nỗi tiến cung tạ ơn, nàng hiện tại cũng không có tư cách vào trong cung.

Tô Ninh phi mang theo Tứ công chúa trở về, không trở lại thăm cung mình trước, mà là trực tiếp đi Trường Xuân Cung, kể tỉ mỉ việc xảy ra dọc đường nói cho Hoàng Quý Phi biết.

"Thần thiếp ngồi ở xe sau, nên mới không bị lật xe." Nghĩ lại thấy thật là mạo hiểm, nếu lật xe nàng còn mang theo Tứ công chúa, tiểu hài tử như vậy nếu xảy ra chuyện gì, thật khiến người ta đau lòng muốn chết.

Nếu thật là Dương Ngọc Dung kia cùng người ta liên thủ thì thật đúng là một kẻ máu lạnh mà. Ngay đến nữ nhi và nương của mình cũng không màng, cũng không biết nàng ta muốn cái gì, sắp chết đến nơi rồi vẫn muốn lật đổ Hoàng Quý Phi?

Tô Ninh phi còn chưa biết trong cung có chuyện máu tanh như vậy xảy ra.

Hoàng Quý Phi nghe Tô Ninh phi nói chuyện, nàng vừa mang theo người đi xuống, ai biết Nghiêm Nghi Phi đã chờ ở cửa thăm cung nàng.

Nghiêm Nghi Phi nói với Tô Ninh phi. "Người hôm nay đi ra ngoài, còn tính là tốt, trong cung thiếu chút nữa náo loạn. Không biết ai phóng hoả, đốt hồng phòng ở còn thiêu chết mấy cung nhân. Thật là tạo nghiệt!"

"Ta đi ra ngoài, ở trên đường cũng thiếu chút nữa lật xe. Ta thấy, việc này tuyệt đối không trùng hợp như vậy. Chúng ta thì không sao nhưng có người muốn nhắm vào Hoàng Quý Phi. Thấy Hoàng Thượng không ở trong cung nên muốn giết Hoàng Quý Phi!"

Nghiêm Nghi Phi nghe xong, nói: "Suy đoán này của người cũng đúng, ta từ Trường Xuân Cung trở về, ta cảm giác thấy càng phải đề phòng hơn. Nghe nói, cách Trường Xuân Cung không xa, có nội thị bưng rất nhiều nước đi dọn dẹp, thấy trên mặt đất để lại rất nhiều máu." Bằng không sẽ không dùng nhiều nước như vậy.

Tô Ninh phi giật mình: "Đã chết rất nhiều người? Vậy rốt cuộc là ai mưu tính? Cả Dương thị ở bên ngoài cũng tính kế cùng vừa vặn Hoàng Thượng không ở trong cung, trong cung lại đề phòng không nghiêm như trước kia. Lần này nếu Hoàng Quý Phi xảy ra chuyện, chờ Hoàng Thượng trở về, không phải chậm rồi sao?"

Nghiêm Nghi Phi nói: "Bên người Hoàng Thượng có Tam hoàng tử, cho dù Hoàng Quý Phi không còn nữa, Tam hoàng tử khẳng định sẽ càng được Hoàng Thượng thương tiếc, đây không phải vô dụng sao?"

"Nếu trong cung xảy ra chuyện này, vậy đông sản bên kia, người cảm thấy sẽ không động thủ với Tam hoàng sao?"

"Vậy phải làm sao?" Nếu Tam hoàng tử cùng Tứ hoàng tử đều không còn nữa, không phải là tiện nghi cho nữ nhân Vương gia sao? Cái này tuyệt đối không được.

"Người sợ cái gì? Không nói cái khác, hiện tại Hoàng Quý Phi cùng Tứ hoàng tử đều không có chuyện gì. Hoàng Quý Phi cũng không có vì hoả

hoạn lần này mà động thai khí, ta thấy khí sắc của nàng cũng không tệ. Nói không chừng trong bụng vẫn là hoàng tử, người sau lưng kia trộm gà không thành còn mất năm gạo. Ta thấy Hoàng Thượng nói không chừng đã sớm an bài tốt, còn có thể để cho người ta động thủ với Tam hoàng tử sao? Người bên cạnh Hoàng Thượng cũng không phải ăn chay." Tô Ninh phi nói.

"Không phải sợ mà là ta không muốn tiện nghi cho người sau lưng thôi" Người sau lưng này, Nghiêm Nghi Phi cùng Tô Ninh phi đều nghĩ đến Vương gia, nếu không phải Vương gia thì là ai? Ai có năng lực lớn như vậy?

"Chỉ mong lần này Hoàng Thượng có thể cho người nhà kia một cái giáo huấn, thật là quá vô pháp vô thiên mà!"

Lại nói, chẳng phải là muốn thay thế sao? Hoàng Thượng sao có thể chịu đựng được người nhà như vậy?

"Hiện tại đã không có việc gì nếu đã có chuyện xảy ra, tất nhiên sẽ không sao nữa rồi. Đợi mấy ngày nữa Hoàng Thượng trở về, mọi việc đều sẽ có kết quả." Tô Ninh phi nói: "Chúng ta cứ nuôi dưỡng hai đứa nhỏ cho tốt là được, chỉ cần chúng ta không gây chuyện, cuộc sống cũng sẽ tốt hơn."

Đối với chuyện của Dương Ngọc Dung, Tô Ninh phi cảm thấy vẫn là không nên nói cho những người này biết thì hơn, cho nên cũng không nói cho Nghiêm Nghi phi biết.

Trong cung rất nhanh được dọn dẹp sạch sẽ, đã chết mất mấy người rồi lại tra xét được mấy người nữa. Vì chuyện xảy ra có vài người trà trộn vào trong cung muốn giết Hoàng Quý Phi, nên nguyên nhân xảy ra hoả hoạn đã không còn quan trọng nữa.

Trong cung tăng cường phòng vệ, Uy Viễn Hầu đã đem những việc phát sinh viết thành sổ con, cho người đưa tới chỗ Hoàng Thượng.

Ở nơi diễn ra Đông sản Hoàng Thượng nhìn mấy cái thi thể nằm trên mặt đất, phân phó cho cận vệ. "Treo tất cả lên cho trẫm, để cho tất cả mọi người đều nhìn thấy!"

Những người này muốn ra tay với Lạc Nhi, may mắn hãn đã chuẩn bị trước. Đầu tiên chuẩn bị một thể thân để Lạc Nhi trốn ở trong tối, chính là để dẫn xà xuất động. Hiện tại những người này bị dẫn lại đây, vừa ra tay chính là sát chiêu. Bất quá, hiện tại bọn họ tất cả đã biến thành thi thể.

Bởi vì thấy nhiều thi thể như vậy, những người đi theo tới Đông sản, đều biết là Hoàng Thượng gặp hành thích. Hiện giờ những người này đều thành quỷ hồn dưới đao, bất quá nhiều thi thể, trong lòng nhiều người đều thấy run sợ. Không ít người tìm Hoàng Hậu cùng Thái Hậu, để Thái Hậu cùng Hoàng Hậu cầu tình, có thể đừng treo những thi thể này lên không, nhìn rất sợ hãi, sợ buổi tối gặp ác mộng?

Triệu hoàng hậu nói: "Những kẻ to gan lớn mật này dám can đảm hành thích Hoàng Thượng, cứ chết như vậy, bốn cung vẫn cảm thấy tiện nghi cho bọn họ? Muốn bốn cung ra mặt, chẳng lẽ bốn cung còn phải đồng tình cho những kẻ làm bậy này sao?"

Triệu hoàng hậu không muốn đi cầu xin, thử nghĩ xem nếu đã không dám nhìn, vậy thì đừng nhìn. Muốn giả bộ nhu nhược, vậy đây cũng không phải là việc Hoàng Hậu có thể quản.

Nhưng Vương thái hậu lại cùng Hoàng Thượng nói: "Treo lên như vậy, làm cho các nữ quyến nhìn thấy sẽ sợ hãi, vẫn là cho người mang những người này đi chôn đi."

Hoàng Thượng nói: "Đã có cái lá gan làm chuyện này, trẫm không cho người biết kết cục của việc hành thích trẫm, nói không chừng lần sau còn

có người to gan lớn mật hơn. Cho nên phải treo thêm mấy ngày, nếu sợ hãi thì ở trong phòng không cần đi ra ngoài!"

Vương thái hậu cầu tình không được. Hơn nữa, bà nói nhiều, nói không chừng Hoàng Thượng còn tưởng bà đồng tình những kẻ hành thích đó vậy thì không tốt lắm.

Chỉ là chờ sau khi bà biết tin tức trong cung, rốt cuộc cũng ngồi không yên được nữa: "Sao lại thành như vậy, không phải đã nói sẽ không xảy ra sai lầm gì sao? Vì sao lại thất thủ?" Vương thái hậu tức giận muốn mắng Thừa ân công một trận, không phải vỗ ngực cam đoan nhất định sẽ diệt trừ được Võ thị kia sao?

Cơ hội tốt như vậy, trong cung không có Hoàng Thượng, cho dù là Hoàng Thượng có an bài người cho Võ thị, nhưng hẳn cũng mang đi nhiều người, nhất định sẽ không để lại được bao nhiêu người.

Hơn nữa lại là hỏa hoạn nhân cơ hội giết người, không phải là thời cơ tốt nhất sao?

Mười mấy người kia, thật vất vả an bài vào, chỉ chờ đến lúc đó giết Võ thị cùng Tứ hoàng tử là được, kết quả thế nhưng lại thất bại!

Vương thái hậu không bức bối sao được? Sau này làm gì có cơ hội tốt như vậy nữa. Qua chuyện này Hoàng Thượng nhất định sẽ càng phòng bị kỹ hơn.

Để cho người càng tức hơn chính là, "Không phải đã nói, cho người động tay động chân ở chỗ Tam hoàng tử sao? Sao lại xuất hiện mấy người như vậy?" Nói chính là những kẻ bị treo lên!

Quả thực, ý của bà là không muốn lấy mạng Tam hoàng tử, mà là cho người động tay động chân vào ngựa của Tam hoàng, đến lúc đó Tam hoàng

tử bị quăng ngã thành tàn phế là được. Một hoàng tử bị tàn tật không có khả năng được lập làm Thái tử.

Đến lúc đó, cho dù Hoàng Thượng có thích thì sao? Trở thành người tàn tật là không có tư cách ngồi trên cái vị trí kia. Cho dù Hoàng Thượng đoán được, nhưng không có chứng cứ, tàn phế chính là tàn phế, vĩnh viễn cũng sẽ không chữa được.

Kế hoạch lần này, bà cảm thấy thiên y vô phòng. Trong cung làm cho Võ thị cùng Tứ hoàng tử chết ở trong biển lửa, bên này Tam hoàng tử bị quăng ngã thành tàn phế. Cũng chỉ có Đại hoàng tử cùng Ngũ hoàng tử, Đại hoàng tử là con ma ốm, chỉ bằng cái xuất thân cung nữ của Lý Dung Hoa, cả đời cũng đừng nghĩ xuất đầu.

Bà cảm thấy mình vẫn còn xem như nhân từ, có thể giữ lại một cái mạng cho Tam hoàng tử, về sau Võ thị vẫn còn một tia huyết mạch trên đời. Bằng không nếu giết chết, nàng ở trên đời này cái gì cũng không lưu lại được.

Chờ đến thời điểm chỉ có Đại hoàng tử cùng Ngũ hoàng tử có tư cách lập làm Thái tử, cho dù Hoàng Thượng có sủng hạnh nữ nhân khác, sinh hoàng tử. Khi đó, tuổi tác của hoàng tử này cũng không lớn được như Ngũ hoàng tử.

Lập đích, lập trưởng, Triệu hoàng hậu không có nhi tử vậy thì Ngũ hoàng tử không phải là thuận lý thành chương sao? Kế hoạch tốt như vậy nhưng bây giờ đều thành công dã tràng.

"Người tìm người nào làm? Không phải đã khẳng định có thể thành công sao? Sao lại thành cái dạng này?" Vương thái hậu bức bối nói với Thừa ân công.

Thừa ân công cũng thực buồn bức: "Mấy người này trước đây cùng phụ thân có giao tình. Năm đó, triều đình muốn diệt thổ phỉ, Tôn Râu sơn trại thiếu chút nữa bị tận diệt, là phụ thân cứu hãn. Bây giờ Tôn Râu không còn

nữa nhưng con của hần vẫn nhớ rõ chuyện này. Chuyện lần này, thần cho người đi nhờ bọn họ, ai biết được sự tình lại biến thành như vậy."

"Được, không nói cái này nữa bây giờ điều ai gia lo lắng chính là chuyện này có thể liên lụy đến Vương gia chúng ta, lúc người liên hệ có nói chúng ta là người nhà ai không?"

Hiện tại không phải lúc so đo, mà là lúc giải quyết hậu quả, miễn cho nhà mình bị liên lụy.

"Nương nương yên tâm, người này sẽ không nói, cũng không phải thần tự mình đi liên hệ. Chẳng qua là có cái ân tình, hần mới làm chuyện này. Không nói đến, đưa vàng bạc cho bọn họ, coi như chuyện làm ăn bình thường. Huống hồ, lúc ấy phụ thân cũng cũng không có nói cho Tôn Râu, hần là ai? Chỉ là để cho người cầm tín vật, có tín vật hậu nhân hần tất nhiên phải giúp người cầm tín vật làm việc rồi. Thần để cho một tộc nhỏ trong tộc đi làm. Hơn nữa, có truyền tới tin tức chỉ sợ những người đó đều đã không còn sống sót. Nếu thật sự sống sót, hiện tại cũng sẽ không thể yên ổn thế này."

Tóm lại, Thừa ân công biểu đạt ý tứ rõ ràng. Chuyện này cùng dòng chính Vương gia không có quan hệ, đây chỉ là sinh ý bình thường, bất quá là cho tiền bạc nhiều chút thôi.

Nếu thật sự Hoàng Thượng đã biết nội tình, còn không phải đã sớm bắt hần rồi?

Nhưng cho tới bây giờ, Hoàng Thượng nhìn thấy cữu cữu hần, vẫn dùng vẻ mặt ôn hoà. Nếu thật là đã biết chuyện còn đối xử hòa nhã thì thực không phải là người nữa.

"Tóm lại, bây giờ phải lấy tĩnh chế động, người ngàn vạn lần đừng cho người đi tra chuyện này, bằng không bị bắt được. Thì đúng là kiếm củi ba năm thiêu một giờ! À phải rồi, ai gia hỏi người vì sao muốn phái người đi

ám sát Tam hoàng tử? Ai gia không phải nói rồi sao? Sao phải dùng cái loại biện pháp này?" Vương thái hậu hỏi.

"Vốn dĩ đã mua được thái giám trông ngựa kia, đã chuẩn bị xuống tay nhưng bỗng dừng lại đổi người. Còn thủ vệ thì không dễ mua chuộc cho nên thần cũng không còn cách nào, chỉ có thể tìm thời cơ lúc Tam hoàng tử cùng Hoàng Thượng không ở cạnh nhau mà xuống tay. Thái Hậu xin yên tâm, những người này đều là người của tiểu quốc mà Đại Sở đã tiêu diệt, Hoàng Thượng cùng mọi người chỉ nghĩ tới người của quốc gia kia. Bởi vì bị diệt quốc, cho nên mới xông tới hành thích Hoàng Thượng, cùng chúng ta một chút cũng không liên quan."

Mọi việc hẳn đều an bài thỏa đáng, chỉ là kết quả lại không được như ý.

Nhưng là, vì tôn tử mình có thể lên làm hoàng đế, bất luận phải làm việc gì hẳn cũng không tiếc. Vương gia có nhân mạch cùng tài lực lớn như vậy, tìm những người này cũng không khó chút nào.

"Được, ai gia vẫn là câu nói kia giải quyết cho tốt hậu quả, ai gia không hy vọng có việc gì dính dáng tới Vương gia. Nếu lần này không được, trước cứ bất động đã chờ về sau lại tìm cơ hội khác, nếu không được ai gia lại nghĩ cách!"

Nếu loại âm mưu này không thành, muốn đổi thành dương mưu, vậy còn phải suy nghĩ một chút.

Bên này, Hoàng Thượng cũng nhận được tin tức trong cung. "Làm càn!"

Tuy rằng giống với suy đoán của mình cũng không sai biệt lắm nhưng lá gan của những người này lại lớn như vậy. Đến trong hoàng cung cũng dám nhét người vào, quả thực là không để hoàng đế như hắt vào mắt mà.

Thật là đủ kiêu ngạo! Hoàng Thượng nghĩ nghĩ nói. "Cho người đuổi theo giết tên chạy trốn kia đi, cho hẳn nghĩ là người sau lưng hẳn muốn giết

người diệt khẩu. Trầm thật muốn xem nếu đã biết mình không còn giá trị lợi dụng, lại còn bị diệt khẩu, sẽ có cái hành động gì."

Con cá lọt lưới này, vốn dĩ chính là vì người sau lưng kia mà chuẩn bị, dùng chính người của bọn họ chuẩn bị để đối phó với bọn họ, như thế thật tốt quá.

"Trầm nghe nói, Thừa ân công thế tử với cậu em vợ quan hệ không tốt?"
Hoàng Thượng hỏi.

Lưu Vĩnh Toàn nói: "Thừa ân công thế tử phu nhân cùng huynh đệ của mình tình cảm thực tốt. Huynh đệ của nàng không thấy Thừa ân công thế tử xin lỗi tử tử mình, cho nên trong lời nói có chút xung đột, cứ vài lần như vậy, quan hệ sẽ không thể nào tốt được."

Những thế gia công tử có chút phong lưu điều này cũng không tránh được. Sau đó thì một bên vì tử tử mình mà bênh vực kẻ yếu, một bên lại cảm thấy đến lão bà mình cũng không nói cái gì, thế mà chỉ một cậu em vợ thôi mà cũng muốn xen vào? Cho nên hai người rất không hợp nhau. Quan hệ cũng thực căng thẳng.

Hoàng Thượng cười: "Thực tốt, nếu đã tới thì đều nên cho đi săn thú rừng thể hiện khí khái nam nhi đi."

"An bài tốt một chút, luôn có người muốn tính kế trầm, trầm không làm gì cũng không được đâu?" Hoàng Thượng cười nói.

"Không tốt, xảy ra chuyện rồi!" Có người chạy vọt vào trong viện của Thừa ân công phu nhân Trần thị.

"Làm cái gì mà hấp ta hấp tấp như vậy?" Trần thị nói: "Ở đây không phải là quý phủ, mọi việc đều phải ổn trọng."

Người tới báo tin thực vội vàng: "Phu nhân, phu nhân, không tốt, không tốt rồi, thế tử hấn xảy ra chuyện!"

"Cái gì? Người nói cái gì? Ai xảy ra chuyện?" Thừa ân công phu nhân Trần thị sốt ruột đứng lên: "Nhanh nói rõ ràng cho ta, rốt cuộc là làm sao vậy?"

Sự tình liên quan đến nhi tử mình có thể không nóng nảy sao?

Người nọ nói: "Thế tử từ trên ngựa ngã xuống dưới, hiện giờ đang được thái y khám rồi."

"A!" Trần thị bị dọa muốn té xỉu, tin tức này, thật không phải tin tức tốt: "Không được, ta muốn đi xem thế tử, các người nhanh dẫn đường đi!" Trần thị không quan tâm, một hai phải đi xem nhi tử, lúc này ai cũng không ngăn cản được nàng.

Ma ma bên người Trần thị cũng sốt ruột, nhưng vẫn không quên hỏi kỹ đã xảy ra chuyện gì.

"Kỳ thật tiểu nhân cũng không rõ lắm nhưng tiểu nhân nghe nói là thế tử gia cùng cữu gia đã xảy ra xung đột. Sau đó đang ở trên ngựa lại đánh nhau, kết quả mũi tên của cữu gia không cẩn thận trúng phải ngựa thế tử gia cưỡi, con ngựa kia liền bị kinh hách, quăng thế tử ngã xuống. Hiện tại thái y đang khám cho thế tử."

Thái y còn nói chân thế tử bị thương rất nặng chỉ sợ không thể bình phục, nói như vậy, thế tử gia trở thành què chân sao? Sau này phải làm sao bây giờ. Còn có, thế tử gia là cùng với cữu gia xảy ra xung đột, đến lúc đó thế tử phu nhân thì sao? Nếu như vậy, nhà thế tử không phải là thê ly tử tán à?

Sao mọi chuyện lại đột nhiên trở thành như vậy?

Ma ma biết được tình trạng này, trong lòng cũng cảm thấy mọi chuyện khẳng định rất phức tạp.

Mà Thừa ân công phu nhân vừa biết chân của nhi tử bị thành như vậy là do huynh đệ của con dâu tạo thành. Phong độ gì cũng không cần, trực tiếp túm tóc con dâu, nhất định phải cùng con dâu liều mạng. Bà chỉ có mỗi một nhi tử thôi, nếu thật sự không thể bình phục, bà nên làm cái gì bây giờ.

Thừa ân công thấy kỳ cục, vội ngăn cản: "Làm loạn cái gì? Không cho lão đại đường thương sao? Người nào loạn như vậy, thì có ích lợi gì? Sự tình còn chưa làm rõ? Có liên quan gì với con dâu đâu?"

Thừa ân công phu nhân Trần thị lập tức nói: "Sao lại không có quan hệ gì với nàng ta nếu không phải mỗi lần nàng về nhà mẹ đẻ đều oán giận, huynh đệ nàng ta sao có thể cùng lão đại như nước với lửa? Lần này, còn không phải mượn cớ biến nhi tử ta thành như vậy, ta không tha thứ cho nàng được! Con dâu như vậy, ta cũng không nhận nổi!"

Thế mà lại muốn hừ con dâu.

"Người nói linh tinh cái gì vậy? Đi xuống cho ta!" Thừa ân công tuy rằng cũng đau lòng cho nhi tử, nhưng cũng biết nếu thật sự hừ con dâu, vậy thì quan hệ với thông gia xem như là xong rồi. Mà hiện tại Vương gia vẫn cần thông gia ủng hộ, cho nên con dâu này không thể hừ!

Thừa ân công đem thi tử túm trở về phòng, để con dâu chiếu cố nhi tử, Thừa ân công nói với Trần thị: "Người muốn giận chó đánh mèo cũng phải có mức độ thôi, con dâu còn sinh tôn tử cho nhà chúng ta mà, chỉ bằng điểm này, người đã không thể hừ người ta. Lại nói, chuyện lần này chỉ là ngoài ý muốn, người một hai phải túm chặt không buông, người cho là hừ con dâu là có thể giải quyết được chuyện này? Trước khi nói chuyện phải động não một chút, đừng nghĩ cái gì liền nói cái đấy?"

Trần thị nói: "Ta không giống người, người là người thông minh, mọi việc đều suy nghĩ tinh tường? Ta chỉ biết là, nhi tử của ta bởi vì huynh đệ nàng ta mới thành như vậy, hiện tại nhìn thấy nàng ta, trong lòng ta hận đến không chịu được. Nói không chừng ta cũng sẽ xuống tay với nàng ta, cho nên tốt nhất để cho ta hưu nàng ta về nhà đi. Hơn nữa, nàng ta cho rằng chuyện này xem như không có chuyện gì ư? Hại nhi tử ta, nên có báo ứng, ta cũng muốn chặt đứt chân của huynh đệ nàng ta!"

"Làm càn! Lời này, ta muốn chỉ nghe một lần, sau này không bao giờ được nói nữa. Sao người không tự hỏi xem nhi tử người đã làm ra chuyện gì? Cứ như vậy mà càn quấy?" Bởi vì muốn thông gia ủng hộ, cho nên Thừa ân công phải thuyết phục thê tử mình.

"Nhi tử ta có thể làm chuyện gì? Nhi tử ta tốt như vậy, mà cho dù hấn có làm chuyện gì cũng không thay đổi được, việc huynh đệ nàng ta hại nhi tử ta là sự thật." Trần thị nói: "Đây là nhi tử của ta, ta mang thai mười tháng rồi sinh ra hấn. Bây giờ hấn lại bị người ta biến thành người què. Ta làm nương mà không thể đòi lại công đạo cho hấn thì ta cũng không xứng làm nương nữa!"

"Nhưng chuyện này cùng con dâu có quan hệ gì đâu? Người đừng càn quấy, Thái Hậu cũng khẳng định không tán thành người làm như vậy!"

"Thái Hậu, Thái Hậu, người trong lòng chỉ nghĩ tới Thái Hậu, lão đại rốt cuộc có phải con của người hay không? Hấn thành như vậy, người còn không nghĩ vì hấn báo thù, mà lại bảo vệ người hại hấn, người còn xứng là phụ thân sao?" Trần thị nói xong liền khóc, nàng đây là tạo cái nghiệt gì vậy? Cô em chồng nhà khác, xuất giá phải dựa nhà mẹ đẻ chống lưng, cho nên đối với tẩu tử nhà mẹ đẻ đều thực khách khí. Mà bà thì sao, mỗi lần gặp cô em chồng là Thái Hậu, bà đều phải hành lễ. Còn không thể nói cái gì, phải lấy lòng nàng, bà đây là đã tạo nên cái tội gì vậy.

Thừa ân công thấy nói mãi với thế tử cũng không thông, cũng không còn nhẫn nại được nữa, liền rời đi. Tóm lại, con dâu này không thể hưu, điểm này, Thừa ân công rất kiên trì.

Bên kia Thái Hậu cũng biết được chân tướng sự tình, bà cũng đau lòng cho chất nhi, cho nên phái thái y tốt nhất đi qua đó.

"Huynh đệ thế tử phu nhân làm thế nào biết thế tử ở bên ngoài có ngoại thất?" Vì sao chất nhi ngã từ trên ngựa xuống? Vương thái hậu không khỏi trầm tư suy nghĩ.

Cao trường hưng nói: "Nô tài đã hỏi thăm qua, là có một lần huynh đệ thế tử phu nhân ở bên ngoài gặp được thế tử gia, phát hiện hắn đi đến chỗ không phải nhà mình, liền đi theo. Thấy có nữ nhân ở cùng thế tử gia bộ dáng thực thân thiết, huynh đệ thế tử phu nhân liền phái người đi hỏi thăm cho nên biết được chuyện này. Lần này Đông sấn, huynh đệ thế tử phu nhân muốn tìm một cơ hội nói chuyện với thế tử gia. Ai biết hai người càng nói càng lớn, rồi xảy ra tranh chấp, sau đó làm cho ngựa bị kinh hãi."

"Tìm người kiểm tra con ngựa kia chưa? Có bị người nào hạ dược không?"

"Đã cho người đi tra xét, con ngựa kia không có bị người hạ dược, hoặc là động tay chân gì, chỉ là đôi mắt bị cung tiễn chọc vào bị đỏ, mới có thể làm cho ngựa bị kinh hãi." Cao Trường Hưng báo cáo hết.

Nói như vậy, không phải có người cố ý tính kế. Bà ở trong cung cũng nghe nói, chất nhi mình cùng với huynh đệ của nàng dâu quan hệ không được tốt.

Không nghĩ tới, lại xảy ra chuyện này.

Chẳng lẽ là báo ứng? Nhưng báo ứng này cũng không nên báo ứng đến trên người chất nhi mới đúng, bởi vì mưu toan của bọn họ có thành công

dâu. Vương thái hậu trong lòng niệm Phật một tiếng, nói với Cao Trường Hưng: "Người đi tìm người, giải quyết ngoại thất kia đi! Nói cho người nhà mẹ đẻ ai gia, sai là ngoại thất kia, không cần chỉ trích lẫn nhau! Ai gia không muốn có gièm pha gì truyền ra nữa."

Vì một ngoại thất nữ mà đánh nhau, nếu lời đồn như vậy truyền ra, Vương gia liền thật sự mất mặt.

Còn nàng dâu của chất nhi, Vương thái hậu nói: "Để nàng chiêu cố Thừa ân công thế tử thật tốt, ai gia thấy, như vậy cũng tốt, miễn cho sau này lại ra ngoài tìm ngoại thất. Trong nhà nữ nhân vẫn chưa đủ nhiều sao? Bên ngoài đều là loại dơ bẩn, không ra thể thống gì!"

"Đây chỉ là ngoài ý muốn, hai nhà thông gia cũng đừng nóng vội. Vương gia là gia đình biết đạo lý, không thể tùy tiện nói lung tung."

Nếu Vương thái hậu biết Thừa ân công phu nhân há mồm ngậm mồm đều muốn hừ con dâu, khẳng định sẽ nổi trận lôi đình, đem sự tình nháo lớn đối với Vương gia có ích gì? Lúc này là lúc để hừ thê sao? Một cho nàng nghĩ ra được, còn sợ chuyện của Vương gia không đủ náo nhiệt à. Nhất định phải làm cho mọi người đều biết, mới được?

"Cô mẫu, ngài chưa đi nghỉ sao?" Vương Minh Nhã đến chỗ Vương thái hậu.

Vành mắt Vương Minh Nhã có chút hồng, ca ca mình xảy ra chuyện, trong lòng thương tâm là chuyện không thể tránh được.

Wương thái hậu nói: "Hài tử ngoan, ai gia đã để cho thái y tốt nhất đi qua bên đó rồi, ca ca ngươi nhất định có thể trị tốt."

"Chất nữ hiểu rõ, chỉ là trong lòng vẫn khó chịu, cũng chỉ có ở bên cô mẫu mới có thể dễ chịu một ít." Vương Minh Nhã thở dài.

"Vậy chịu khó tới chỗ ai gia một chút, ai gia thấy mấy ngày nữa đã phải trở về. Ca ca người như vậy, ai gia sẽ nói với Hoàng Thượng để ca ca người ở lại đây một thời gian, miễn phải di chuyển gây bất lợi cho hãn dượng thương."

Tác giả có lời muốn nói: "Mười đại nhất chen chúc cảnh khu" đứng hàng ra lò: Cửu Trại Câu, ngách tế nạp kỳ, lệ giang, lô cô hồ, Tam Á, Trương gia giới, cổ cung, cổ lăng đảo, lúa thành á đình, Nga Mi sơn

Ổng nhóm, quốc khánh ra cửa nhưng đừng chỉ xem người kia

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 150: Thiên Luân

Edit: Như Hiền Dung.

Beta: Sutháiphi

Thời điểm Đông sản, Thừa Ân công Thế Tử xảy ra chuyện nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Bởi vì Vương Thái Hậu có quan hệ với Vương gia, tới cửa vấn an thường xuyên. Bất quá quan hệ ở sau lưng rất khó nói, chỉ sợ là không tốt như vẻ bề ngoài.

Rốt cuộc cũng làm cho con người ta té gãy chân, tuy rằng vô tình nhưng cũng đã làm cho người ta thành như vậy. Có người nói, chân của thế tử Thừa Ân công dù có khỏi cũng sẽ để lại di chứng, ảnh hưởng đến tiền đồ sau này, tuyệt đối không phải nói mấy câu xin lỗi là có thể giải quyết, có thể cho qua. Thử nghĩ mà xem nếu người khác đánh người gãy chân, sau đó nói xin lỗi, vậy người có bỏ qua cho người đó không?

Hoàng Thượng ban thưởng rất nhiều dược liệu, dặn dò Thừa Ân công Thế Tử dưỡng thương cho tốt. Thừa Ân công Thế Tử là biểu đệ của Hoàng Thượng, còn là ruột thịt, biểu đệ xảy ra chuyện, trong lòng Hoàng Thượng cũng sẽ có chút khổ sở không phải sao?

Vương Thái Hậu bởi vì có quan hệ với nhà mẹ đẻ của cháu trai, khi còn nhỏ bị bệnh một trận, bất quá ba ngày sau đã tốt lên, vừa lúc có thể cùng nhau trở lại kinh thành.

Thừa Ân công trong lòng cực kì buồn bực, chuyện bên ngoài đã không thành nay con trai lại bị người ta đánh què chân, sau đó thế tử và con dâu

gặp mặt là như gặp kẻ thù.

Cũng may quan hệ thông gia hai bên vẫn như cũ, thông gia bên kia đã mang nhi tử đến Vương gia xin lỗi. Người ta cũng đã biểu đạt rõ ràng là muốn duy trì quan hệ thông gia với mình.

Nhưng Thừa Ân công phu nhân lại kiên quyết đòi đánh gãy chân con nhà người ta, để đòi lại công bằng cho con trai mình, đây không phải là làm loạn sao? Chuyện này thực sự là ngoài ý muốn, nếu Thừa Ân công phu nhân thật sự đánh gãy chân con trai người ta, thì đó chính là cố ý, một cái vô tình một cái cố ý, Thừa Ân công cũng sẽ ngu ngốc làm như thế.

Ngày thường Thừa Ân công phu nhân rất hiểu chuyện, tại sao khi đụng đến chuyện này lại trở nên ngu xuẩn, không nói lí lẽ như thế?

Thừa Ân công không biết. Vì nhi tử mình, chuyện gì Thừa Ân công phu nhân cũng có thể làm được.

Thừa Ân công tuy rằng có chút thương tiếc cho con trai mình, nhưng dù sao con trai ông cũng đã sinh cho ông một đứa cháu trai, mà đứa cháu trai đó rất có khả năng sau này sẽ thành người nắm quyền một quốc gia, cho nên cho dù không có Thừa Ân công Thế Tử, thì ông cũng chỉ thương tâm một thời gian, bởi vì còn có chuyện quan trọng đang chờ ông làm.

Đến nỗi chuyện của Ngũ hoàng tử, Thừa Ân công cũng không nói cho Thừa Ân công Thế Tử biết. Ông đương nhiên biết con trai mình có qua lại với nữ nhân Đường gia, ông chờ sau khi nàng ta mang thai, liền phái người đi bắt nàng ta. Mà Thừa Ân công Thế Tử cũng không biết nàng ta có thai.

Bởi vì chuyện này, càng ít người biết thì càng tốt, Thừa Ân công Thế Tử trẻ người non dạ, nếu lỡ đem chuyện này nói ra, tới lúc đó cả gia tộc đừng mong có kết cục tốt.

Đương nhiên, nữ nhân Đường gia kia hiện tại cũng không còn trên nhân thế. Bọn họ làm nhiều việc như vậy, cũng không phải là để cho nàng ta hưởng thụ. Vốn dĩ thời điểm Đông sơn là một cơ hội tốt để diệt trừ tảng đá ngáng đường kia, cứ nghĩ kế hoạch sẽ thành công, ai biết mọi chuyện lại trở thành như vậy?

Thừa Ân công buồn bực thương tâm không ngừng, sau khi trở lại kinh thành thì có quân sự Vương gia đến báo. Nói là Vương Thất gia và người nhà Vương Thất gia bị người ta giết, vợ con già trẻ không một ai sống sót, thủ pháp giết người cực kỳ tàn độc. Khiến cho quê quán bên kia oanh động, đại bộ phận người ở đó đều nói là Vương Thất và gia đình bị thổ phỉ chặn giết.

"Cái gì? Ai to gan như vậy? Dám ở trên địa bàn Vương gia làm loạn?"

Quân sự nói: "Vương Thất gia và người nhà trên đường đi dâng hương thì bị người ta giết!".

Thừa Ân công vừa tức giận vừa lo lắng, cho rằng Tôn Đại Hổ có quan hệ với đám thổ phỉ kia.

Hiện tại Vương Thất gia đã bị người ta giết chết, có phải mọi chuyện đã bại lộ? Hay là lúc trước thời điểm làm việc, không có giết sạch, có cá lọt lưới?

Nhưng chuyện đó không có liên quan với Vương gia, cho dù chuyện đó không thành cũng là do bọn họ hành sự bất lực. Trước kia cũng đã nói trước, đây là chuyện rất nguy hiểm, huống chi lúc trước cũng đã trả tiền cho bọn họ, thế nào. Làm việc không thành, lại muốn kéo người khác chết chung sao?

Tuy rằng Vương Thất gia và Thừa Ân công đã phân gia nhưng suy cho cùng Vương Thất gia cũng mang họ Vương.

Người làm việc này cũng quá kiêu ngạo đi.

Nhưng Thừa Ân công không biết con cá lợt kia là Tôn Đại Hổ, từ trong Hoàng Cung chạy ra, trên đường đi đều bị người ta đuổi giết, thật vất vả nhất về một cái mạng. Nghĩ lại mọi chuyện thì có điểm không đúng, vì sao phải đuổi tận giết tuyệt như thế? Nếu bị Quan phủ và người của Hoàng Cung bắt gặp, thì họ cũng đâu biết mình là ai, đây khẳng định là có người muốn giết người diệt khẩu.

Hơn nữa sau khi Tôn Đại Hổ trở về, hang ổ thổ phỉ của hắn đã bị người ta phá nát, vợ con hắn cũng bị hạ sát. Tôn Đại Hổ tức giận, liền sai người đi điều tra, số hắn cũng thật đỏ, trong mấy ngày đã tìm ra gia đình Vương Thất gia.

Gặp mặt kẻ thù, hận thù cuộn cuộn trào dâng. Nhất định là vì hắn hành sự bất thành, Vương Thất gia sợ hắn bị bắt sau đó sẽ khai ra mọi chuyện, cho nên liền tìm người giết hắn để diệt khẩu.

Tôn Đại Hổ nếu là người có tâm tư tỉ mỉ, nói không chừng đầu tiên hắn sẽ khai ra mọi chuyện, sau đó lại nghĩ cách trả thù.

Tôn Đại Hổ là thổ phỉ biết thuộc hạ của mình đã chết hết, thật vất vả chạy mới chạy thoát, lại bị người ta ám toán muốn giết người diệt khẩu. Lửa giận bùng bùng thiêu đốt lý trí, hắn nghĩ người giết cả nhà ta, ta sẽ giết cả nhà người như vậy mới công bằng. Cho nên cả nhà Vương Thất gia gặp xui xẻo, bị người ta chặn giết trên đường đi dâng hương.

Tôn Đại Hổ giết người xong, chuẩn bị tìm một ngọn núi tự mình thống trị hoặc là đổi thân phận bắt đầu cuộc sống mới. Nhưng đang lúc này, từ một nơi xa, có một mũi tên nhắm ngay trái tim hắn bắn tới.

"Tại sao không giữ lại mạng hắn?" Một người ở bên cạnh nói.

"Mấy chuyện như thế này, lời của một tên thổ phỉ có thể tin sao? Do Tôn Đại Hổ làm thì để cho hăn đi gặp Diêm Vương."

Dám mang theo người ám sát Hoàng Quý Phi và Tứ Hoàng tử, người này khẳng định là không muốn sống. Thả hăn cũng chỉ là muốn cho hăn một con đường sống, cho Vương gia một cái cảnh cáo. Đương nhiên, cũng là vì muốn xác nhận chuyện lần này có phải có liên quan đến Vương gia hay không.

Ám vệ bọn họ còn không phải là dùng để làm những việc này sao? Hiện tại Hoàng Thượng còn chưa muốn trở mặt với Vương gia, dùng loại thủ đoạn này, làm cho Vương gia kinh sợ một phen như thế cũng không tồi. Hoàng Thượng vì cái gì mà đối phó với Vương gia, bọn họ cũng không biết. Bọn họ chỉ cần nghe theo lệnh mà làm, không cần suy nghĩ nhiều.

"Người nói cái gì? Cả nhà Vương Thất gia bị người ta giết? Người đó còn chưa bắt được?" Vương Thái Hậu lo lắng hỏi. Chuyện quan trọng bây giờ là không thể để cho con cá lọt lưới kia bị người ta bắt được. Bằng không đến lúc bị bắt, người đó nói hươu nói vượn, Vương gia sẽ gặp nguy cơ diệt tộc.

Thừa Ân công nói: "Người đó không biết chạy đi đâu nhưng Thái Hậu yên tâm, người như vậy sao có gan đi tìm quan phủ? Giết người chính là tội phạm, bị quan phủ bắt được, xử tử ngay tại chỗ là có thể. Thần quen biết không ít quan viên, chỉ cần hăn vào kinh tuyệt đối không có đường sống!"

Tôn Đại Hổ này cũng thật là to gan, dám động thủ với người Vương gia. Bất quá, may mắn mình với bên kia liên hệ không lớn, nếu có tra ra thì cũng không có liên quan đến bọn họ.

"Thừa Ân công, Hoàng Thượng cho mời." Bên Dưỡng Tâm Điện, Hoàng thượng cho người lại đây mời Thừa Ân công.

Thừa Ân công liếc mắt nhìn Vương Thái Hậu một cái, Vương Thái Hậu cười nói: "Hoàng Thượng cho mời, khẳng định là có chuyện muốn nói."

Thừa Ân công cảm thấy yên tâm, vì chuyện đó không có bằng chứng nếu Hoàng thượng muốn gây bất lợi với Vương gia bọn họ, thì cũng không thể công khai đối đầu. Về phía Hoàng thượng, cứ tùy cơ ứng biến là được.

Thừa Ân công cười nhìn vị công công kia nói: "Mời công công dẫn đường."

Thừa Ân tâm trạng thấp thỏm đi tới Dưỡng Tâm Điện, hành lễ với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng nói: "Miễn lễ, người tới dọn chỗ."

Hoàng Thượng cho Thừa Ân công ngồi xuống, Thừa Ân công cảm tạ Hoàng Thượng, Hoàng Thượng nói: "Cửu cửu hà tất phải khách khí như thế? Trẫm hôm nay gọi người tới, là muốn hỏi thăm tình trạng của biểu đệ. Lần Đông sơn này, xảy ra việc như vậy trong lòng trẫm cũng rất khó chịu. Nếu cần cái gì thì cứ việc nói, nếu Hoàng cung không có, trẫm cũng sẽ sai người đi tìm."

Thừa Ân công cảm kích nói: "Đa tạ Hoàng Thượng quan tâm, nhi tử hiện tại đã không còn gì đáng ngại."

Chỉ là về sau đi lại có chút bất tiện, bất quá cũng không phải là làm Hoàng đế, thừa kế tước vị cũng không có vấn đề gì.

"Cửu cửu còn có một việc Hình Bộ vừa hồi báo. Nói là quê quán của cửu cửu xuất hiện thổ phỉ, nghe nói một nhà họ Vương đã bị thổ phỉ giết chết, không biết cửu cửu đã biết tin này chưa?"

Thừa Ân công nghe xong, làm ra bộ mặt bi thương, nhìn Hoàng Thượng nói: "Thần đã biết tin tức này, người đó là Vương Thất gia là huynh đệ của thần, cả nhà trên đường đi dâng hương thì bị thổ phỉ giết chết. Thời điểm

thần nhận được tin tức lòng thần đau như cắt, chỉ là việc này đã có Quan phủ địa phương truy tra, thần cũng không tiện nhúng tay vào."

Nếu Hoàng thượng đã hỏi không bằng tự mình nói ra, không chừng sẽ lấy được một ít tin tưởng của hoàng đế, Thừa Ân công nghĩ như vậy. Thật ra Thừa Ân công chưa phát hiện Hoàng Thượng đã nghi ngờ bọn họ. Chết nhiều người như vậy, tất nhiên sẽ có người đến Quan phủ báo án, Quan phủ sẽ báo lên cho Hình bộ. Người xảy ra chuyện không may kia lại có quan hệ với Vương gia, Hình Bộ nhất định sẽ bẩm báo với Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng nói. "Nếu đã như vậy, trẫm cũng không tiện xen vào. Nhưng là lá gan của đám thổ phỉ này cũng thật lớn, ban ngày ban mặt dám giết người. Thiên hạ của trẫm, trẫm không cho phép bọn chúng càn rỡ nếu lần này không diệt sạch bọn thổ phỉ đó, Quan phủ ở địa phương nơi đó nên về hưu là vừa. Trẫm nói được thì làm được."

Xảy ra chuyện như vậy, nếu Quan phủ ở nơi đó không giải quyết được, quả thực là rất vô dụng.

Thừa Ân công sau khi trở về trong lòng vẫn còn lo lắng, sợ Hoàng Thượng sẽ thật sự phái người đi bới lông tìm vết, đến lúc đó lại bắt được Tôn Đại Hổ. Trong quá trình bức cung Tôn Đại Hổ chịu không được lại nói ra điều không nên nói, vậy khẳng định là sẽ dính phải phiền toái lớn. Nhưng cũng may cả nhà Vương Thất gia đã chết, cái này gọi là chết vô đối chứng. Dựa vào lời nói một phía của Tôn Đại Hổ Hoàng thượng sẽ tin sao? Huống chi, trong cung còn có Thái Hậu, Thái Hậu là mẹ đẻ của Hoàng Thượng làm sao có thể đi hại cháu trai của con trai mình?

Hiện tại chuyện quan trọng là phải tìm và diệt trừ được Tôn Đại Hổ, vạn lần không thể để hắn rơi vào tay Quan phủ, bằng không là họa rơi trúng đầu. Nghĩ đến đây, Thừa Ân công vội vàng an bài nhân thủ đi tìm Tôn Đại Hổ.

Hoàng Thượng cũng đã nhận được tin tức, Vương gia phái người đi tìm Tôn Đại Hổ. Đối với loại tin tức này, Hoàng Thượng không có tức giận, trên thực tế hiện tại Vương gia làm ra nhiều chuyện quá phận, đến lúc đó hẳn càng có lý do để xử trí Vương gia.

Hoàng Thượng từ Đông sơn trở về, trực tiếp chạy tới Trường Xuân Cung. Thấy Hoàng Quý Phi và Tứ Hoàng tử đều bình an mới thở dài nhẹ nhõm.

Trong cung xảy ra chuyện lớn, Hoàng Quý Phi không thể tự ý quyết định, phải chờ Hoàng Thượng và Hoàng Hậu đã trở lại xử lý, như vậy mới danh chính ngôn thuận. Tam Hoàng tử trở về, thấy mẫu phi và đệ đệ, liền thao thao bất tuyệt thuật lại chuyện mình đã làm ở thời điểm đông sơn cho bọn họ nghe.

Lý Già La ôn nhu nhìn Tam Hoàng tử, Tam hoàng tử nói: "Mẫu phi, nhi tử còn sản được một con thỏ nữa. Phụ hoàng nói, đây con mồi đầu tiên của nhi tử tuy rằng chỉ là một con thỏ nhưng ý nghĩa lại rất lớn nha. Cho nên nhi tử muốn làm một đôi găng tay lông con thỏ tặng cho mẫu phi, khi mùa Đông đến mẫu phi có thể dùng."

"Lạc Nhi trưởng thành, đã biết lo lắng cho mẫu thân."

Lạc Nhi gật gật đầu, nói: "Mẫu phi, sau này ta sẽ trưởng thành hơn nữa. Phụ hoàng nói, trưởng thành là có thể bảo vệ mẫu phi và tứ đệ còn có các đệ đệ muội muội nữa."

"Còn có ta, còn có ta, ta cũng sẽ bảo vệ mẫu phi và đệ đệ." Tứ Hoàng tử kiên trì cho rằng hài tử trong bụng Quý phi là đệ đệ.

Hơn nữa mẫu phi nói, bọn họ không được nói với người khác, Tứ Hoàng tử liền không nói, một chút cũng không hé răng.

"Tốt, về sau mẫu phi liền an gối vô ưu." Lý Già La cười nói.

Tam Hoàng tử và Tứ Hoàng tử ăn cơm xong, hai tiểu huynh đệ nắm tay nhau đi chia sẻ chiến lợi phẩm của Tam hoàng tử lúc mang về, chỉ còn lại Hoàng Thượng và Lý Già La. Trong cung đã xảy ra chuyện như vậy, hai người có chút cảm giác sống sót sau tai nạn.

"Thần thiếp hiện tại bình an vô sự, Hoàng Thượng không cần lo lắng, hài tử trong bụng thần thiếp cũng không có bị kinh hách." Lý Già La an ủi nói.

Lại nói tiếp, cảm thấy những chuyện như thế này là không thể xảy ra nhưng là nó đã thật sự đã xảy ra.

"Có thể thấy được hài tử của trẫm là một người tốt, biết thương tiếc mẫu phi," Hoàng Thượng cười nói. "Việc này, trẫm không nói cho người biết là vì sợ người sẽ lo lắng, người chỉ cần nhớ kỹ trẫm sẽ không để cho mẹ con các người gặp nguy hiểm là được."

"Thần thiếp tin tưởng Hoàng Thượng."

Có một số việc không cần phải hỏi rõ ràng, là một hoàng đế lại có thể tính toán vì một phi tử đã là tốt rồi. Quyền khuynh như hần, muốn loại nữ nhân nào mà không có? Nhưng hần không quan tâm, người khác cũng không dám nói gì. Càng không cần phải nói, hần một tay an bài là để đám người đó vào hoàng cung, nhưng nàng cũng có thể bình an chờ hần trở về.

"Hoàng Thượng, chuyện của Dương Thống lĩnh là thần thiếp cho phép, Hoàng Thượng đừng phạt hần. Hần không phải là tự tiện rồi bỏ nhiệm vụ." Lý Già La nghĩ nghĩ, vẫn là nói ra.

Kỳ thật Dương gia cũng coi như là người bị hại, bị con gái nhà mình hại. So với bị người khác thương tổn càng đau lòng hơn.

"Trẫm biết, chẳng qua chuyện này khá lớn, không trừng phạt hần một chút thì không đủ để phục chúng. Trẫm phạt hần một năm bổng lộc."

Hắn còn muốn giữ lại Dương gia, lần này Quý phi lại cho Dương gia một cái ân điển, như vậy về sau Dương gia chỉ có thể về phe của Quý phi. Nàng không có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa cần người khác nâng đỡ, mà người nâng đỡ nàng bởi vì có ân tình, sẽ không ỷ vào công nâng đỡ mà trở thành Vương gia thứ hai. Bản thân không có quan hệ thân thích, mới có thể dễ dàng quản lí.

Phạt bổng lộc? Trừng phạt như thế cũng không phải là nhẹ nhưng cũng không nặng, viên quan triều đình không phải dựa vào bổng lộc sống sao? Uy Viễn Hầu gia sản nghiệp trong tay đủ cho cả nhà phung phí cả năm, cho nên phạt một năm bổng lộc chỉ là một trừng phạt nhỏ.

Triệu Hoàng hậu vừa hồi cung, công việc lại nhiều lên, đầu tiên trong cung có nơi bị cháy phải tìm người tu sửa. Đương nhiên là do Công Bộ tu sửa nhưng tu sửa phòng ở đều là đàn ông con trai, trong cung có người muốn lánh tránh, cho nên chủ nhân nơi đó yêu cầu dùng màn che che lại.

"Hoàng Thượng, ngài xem nơi bị cháy gần Trường Xuân Cung của Quý phi, bên này cần phải tu sửa, có nên phân cho Quý phi một cung để ở tạm?" Triệu Hoàng hậu hỏi.

Lần này trong cung xử trí một số người, rửa sạch bọn hạ nhân từ trên xuống dưới. Triệu hoàng hậu biết, đây là Hoàng thượng muốn nhổ sạch cọc ngầm của Vương gia. Có thể rửa sạch đi một số người cũng sẽ có người mới tiến vào, nhưng người mới vào, thời gian ở trong cung chưa lâu nên thế lực sẽ không lớn, cho nên dù có người vào được, cũng tốn rất nhiều thời gian để xây dựng lại thế lực.

Triệu Hoàng hậu đối với chuyện này rất vui mừng, Vương gia nhân thủ quá đông. Sao lại có thể vì có một Thái Hậu là mẹ đẻ của Hoàng Thượng mà nhiều lần khiêu chiến điểm mấu chốt của Hoàng Thượng được?

Vương Thái hậu càng ngày càng gấp gáp, chỉ là mỗi lần làm việc đều không để lại chứng cứ. Chuyện lần này giống như có kẻ ở sau lưng giật dây nhưng Vương Thái hậu và người nhà Vương gia đều đi Đông sơn, không có ở kinh thành, thì làm sao có thể làm chuyện này được?

Bất quá, Hoàng Thượng có thể chịu đựng chuyện như thế này thêm mấy lần nữa?

Hoàng Thượng nghe xong Triệu Hoàng hậu nói, nghĩ một lát nói: "San bằng chỗ bị cháy, sau đó trồng hoa làm một cái hoa viên nhỏ. Cần gì phải lãng phí tiền bạc như vậy, trong cung phòng xá cũng đủ nhiều không cần phiền toái như thế."

Hoàng Thượng nghĩ trong Trường Xuân Cung không có hoa cỏ, đi một chuyến đến Ngự Hoa Viên tốn nhiều thời gian. Nếu bên này đã bị cháy không bằng xây một cái hoa viên nhỏ, chờ bọn nhỏ trưởng thành cũng có một nơi để chơi đùa.

Triệu Hoàng hậu cười. "Như vậy cũng ít hao tiền tốn sức, thần thiếp sẽ đi an bài người đi làm."

Thời gian xây một cái hoa viên so với tu sửa phòng ở đương nhiên là ngắn hơn nhiều. Lý Dung Hoa đi đông sơn nhìn thấy Đại hoàng tử, Triệu hoàng hậu cũng sắp xếp cho nàng ở cùng Đại hoàng tử, để tiện cho việc chăm sóc Đại hoàng tử. Thời điểm Đại hoàng tử ở đông sơn, bệnh tình không có trở nặng nhưng hằng ngày đều phải uống thuốc.

Sau khi trở về cung, Đại hoàng tử vẫn đi cung điện ở, không ở cùng Lý Dung Hoa. Lý Dung Hoa vốn dĩ cho rằng Hoàng Hậu để nàng chăm sóc Đại hoàng tử là sau khi trở về sẽ để cho Đại Hoàng tử đi theo nàng. Đáng tiếc, kết quả vẫn như cũ không có gì thay đổi.

Nhóm cung phi từ bên ngoài trở về dùng mọi cách hỏi thăm được chuyện cháy ở trong cung. Nghe nói nơi bị cháy rất gần Trường Xuân Cung, tâm

tình nhóm phi tần rất đa dạng, có người cao hứng, cũng có người tức giận.

Nghe nói nơi bị cháy kia sẽ không tu sửa nữa mà là trực tiếp biến thành hoa viên. Có rất nhiều người không bình tĩnh, chỗ đó gần Trường Xuân Cung xây hoa viên là vì ai? Còn không phải là vì Hoàng Quý Phi?

"Hoàng Thượng cũng thật thiên vị lúc trước trong cung cũng có nhiều người bị kinh hãi, sao Hoàng thượng chỉ đổ dành một mình Hoàng Quý Phi?" Một Mỹ nhân lên tiếng.

"Ta nói này, người vẫn nên ít nói một chút đi, bị người khác nghe thấy được người chết là cái chắc." Lại dám đàm tiếu chuyện Hoàng Thượng làm.

"Cũng có sao đâu, không phải ta cũng chỉ tùy tiện nói thôi sao? Cũng chỉ nói với người, người không thể đi nói với người khác." Mỹ nhân nghe xong cũng có chút sợ hãi.

"Ta thì có thể nói với ai, hiện tại mặt của Hoàng Thượng chúng ta cũng không mặt thấy được, nói việc này ra không chừng ta lại tự mình tìm chết."

Lại nói, trong cung này người ghen tỵ cũng không ít, các nàng chỉ là một Mỹ nhân nho nhỏ, thì tính là cái gì căn bản là không đáng nhắc tới. Huống chi, các nàng nói những lời này là tấm cung của các nàng, hai người vội vàng đi cảnh cáo đám hạ nhân không được tùy tiện nói bậy.

Lại một trận tuyết mới trút xuống, chỗ bị cháy nay đã được xây mới nhưng vì là mùa đông, cho nên không có giống hoa đẹp, phải chờ đến mùa xuân hoa mới nở, lúc đó mới bắt đầu trồng hoa.

Bất quá, Hoàng Thượng vẫn có tâm trạng nhàn hạ đã sớm phân phó người an bài tốt bên Thái Dịch trì ở Ngự Hoa Viên, còn đốt nóng địa long* ở mấy gian nhà ở, toàn bộ nhà ở ấm áp như xuân. Mở cửa sổ ở đối diện thì

có thể nhìn thấy Thái Dịch Trì, nhưng vào lúc này chỉ nhìn thấy được một mảng băng lớn phủ trên mặt hồ.

(*Địa long: hệ thống lò sưởi dưới lòng đất).

Bởi vì đã đáp ứng với Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử, Hoàng Thượng liền thừa dịp ngày hưu mộc*, chuẩn bị tổ chức tiệc nướng ngoài trời ở đình giữa hồ với Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử.

Tiệc thịt nướng này là do Tam hoàng tử ở Đông sản đề nghị, lại nói Tứ hoàng tử cũng hâm mộ đến không chịu được. Hoàng Thượng thấy Tứ hoàng tử như vậy, cảm thấy con hăn sao có thể làm đến như vậy? Huống chi đây cũng chỉ là một bữa tiệc thịt nướng hun khói nho nhỏ?

Thời điểm tuyết rơi ăn thịt nướng cũng thích hợp nhất, ngày nào hăn cũng phải phê duyệt tấu chương, hiếm khi mới có cơ hội nghỉ ngơi để hưởng thụ thiên luân chi nhạc*, hăn đương nhiên sẽ không bỏ qua.

(*Thiên luân chi nhạc: hạnh phúc gia đình).

Lý Già La nói: "Không bằng Hoàng Thượng mang theo Lạc Nhi và Uyên nhi đi, thần thiếp không đi đâu." Đây cũng là vì phòng ngừa người khác nói Hoàng Thượng quá mức sủng ái Hoàng Quý Phi, nói nàng cậy sủng mà kiêu.

Hoàng Thượng nói: "Người đi đi, Hoàng Hậu cũng đi một chuyến, Bình An cũng sẽ tới."

Lúc này Lý Già La mới đáp ứng đi, Hoàng Thượng ngày thường cũng chú ý tới điểm này. Lần này thiếu chút nữa là xảy ra chuyện, cũng do ngày thường hăn đối xử đặc biệt với Hoàng Quý Phi, ảnh hưởng tiền đồ của một số người. Nhưng hiện tại hăn không giống như trước, sẽ không để cho người ta cảm thấy hăn độc sủng Hoàng Quý Phi, liền đi sủng ái nữ nhân khác. Huống chi, bây giờ Hoàng thượng lại cảm thấy địa vị của Vương gia

ở hiện tại đang không ngừng đi xuống. Hẳn sao có thể để mắt tới đám người đó?

Hẳn là hoàng đế lại không thể sủng người mình thích? Thật là mất mặt. Hoàng Hậu là người hiểu lý lẽ. Hoàng Thượng để đại công chúa và mấy huynh đệ xây dựng mối quan hệ tốt, cũng là muốn làm cho Hoàng Hậu an tâm.

Địch nhân của Quý phi không thể quá nhiều. Hoàng Hậu bên kia gần như đã đứng về phe Quý phi, như vậy ngày thường lại tiến thêm một bước cũng không có gì không thể.

Con đường bị phủ một lớp tuyết khá dày, nhưng đã được cung nhân quét dọn, sau đó còn lót thêm một lớp đá phòng ngừa trơn trượt, giúp cho đi lại dễ dàng.

Cung nhân bên người Lý Già La rất nhiều, chân bọn họ đều mang giày có rãnh ở đế để chống trơn trượt. Lý Già La ngồi trên nhuyễn kiệu, tay cầm lò sưởi đang nóng hừng hực, một chút cũng không cảm thấy lạnh.

Đình nằm ở giữa hồ Thái Dịch Trì, cổ kiệu nâng tới trước cửa đình mới dừng lại.

Đình ở giữa hồ này cũng có vài gian phòng ở. Mùa hè, trong phòng treo chuông gió, sau đó mở cửa sổ ở bốn phía ra, gió thổi nhẹ nhẹ lướt qua mặt hồ, thật là một nơi tuyệt vời để hóng mát.

Bây giờ là mùa đông cũng không tồi, các cung nhân trong đình thấy Hoàng Quý Phi đều quỳ xuống hành lễ. Lý Già La gật đầu nhìn Hồ Phách, Hồ Phách lên tiếng. "Nương nương cho các người miễn lễ, các người vất vả, đây là nương nương thưởng cho các người."

Đình nằm giữa hồ này có vài gian phòng nhỏ, có người thường xuyên quét dọn. Nếu là ba mùa Xuân Hạ Thu, các phi tần trong cung thường đến

đây trò chuyện hoặc là có đôi khi nổi hứng, mời mấy tỷ muội đến đây ăn trái cây, thưởng thức phong cảnh. Nhưng đám cung nhân bọn họ so ra vẫn không thể bằng với cung nhân bên cạnh các phi tần. Nếu bây giờ chủ tử cao hứng, nói không chừng sẽ thưởng nhiều cho bọn họ.

Đặc biệt hiện tại, trong cung ai không hâm mộ cung nhân Trường Xuân Cung, nơi đó có một sủng phi. Một cung nhân quét sân của Trường Xuân Cung còn có thể diện hơn so với bọn họ, ra ngoài vừa nói mình là người của Trường Xuân Cung, ai mà không kính nể?

Nhưng mấy năm nay, Hoàng Quý Phi nương nương chưa từng đến hồ Trung Đình này tổ chức yến tiệc gì, lần này có thể đến đây, không phải là vinh hạnh của bọn họ sao?

"Tạ ơn Hoàng Quý Phi nương nương! Nương nương, trong phòng đã chuẩn bị tốt, nương nương cần gì cứ việc nói với bọn nô tài."

Các cung nhân Trường Xuân Cung đều cười trộm ở trong lòng, nương nương bọn họ có nhiều người hầu như vậy, khi nào thì đến lượt các người hầu hạ. Chỉ là tất cả mọi người đều không dễ dàng, muốn trèo lên cao cũng có thể lý giải, chỉ cần không làm chuyện gì thương tổn đến nương nương thì tốt rồi.

"Các người đi xuống đi, nếu bốn cung cần gì, bốn cung sẽ gọi các người." Lý Già La mỉm cười nói.

Thấy Hoàng Quý Phi khách khí với bọn họ, trong lòng mọi người không khỏi kích động, vội hành lễ rồi lui ra. Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử đã sớm không kìm nén được, đi xem đồ vật dùng để làm thịt nướng hun khói.

Hai huynh đệ vây quanh đồ vật, ríu rít trò chuyện nhưng thật ra là chỉ có mình Tam Hoàng tử nói còn Tứ hoàng tử thì ở một bên gật đầu.

"Tốt, lát nữa hai người các người làm thử đi, xem có thể nướng chín thịt hay không. Cũng cho mẫu phi nếm thử, nói không chừng sau khi mẫu phi ăn xong, năm mơ cũng có thể cười."

Tam hoàng tử nghe xong liền vỗ vỗ bộ ngực nhỏ, tỏ vẻ nhất định sẽ cho mẫu phi ăn món thịt nướng ngon nhất, Tứ hoàng tử cũng cam đoan, gật cái đầu nhỏ thật mạnh.

"Tam hoàng đệ, Tứ hoàng đệ!" Đại công chúa khoác một cái áo choàng đỏ thắm đi tới, nổi bật giữa màu trắng của tuyết.

"Hoàng Quý Phi nương nương!" Đại công chúa hành lễ với Lý Già.

"Đại công chúa tới còn Hoàng Hậu nương nương đâu?" Lý Già La hỏi.

"Mẫu hậu nói sắp đến Tết, trong cung còn nhiều việc phải thẩm tra đối chiếu, không thể tới nên bảo ta đến đây chơi với Tam hoàng đệ và Tứ hoàng đệ." Đại công chúa nói.

Quả thực gần đến Tết số lượng công việc nhiều lên tuy rằng trong cung có nhiều người giúp, nhưng không có Hoàng Hậu đồng ý là không thành.

"Mẫu hậu nói chúng ta đừng buồn, lần sau có cơ hội người nhất định sẽ đến. Hoàng Quý Phi nương nương, một lát nữa ta sẽ học cách làm thịt hun khói với Tam hoàng đệ, lúc ở Đông sơn, Tam hoàng đệ học rất nhanh, hẳn còn nướng cho phụ hoàng một khối hươu thịt nữa."

Tam hoàng tử nghe xong, nhìn Đại công chúa nói: "Đại hoàng tử chờ tới Đông sơn lần sau, đệ sẽ săn cho tỷ một con, con mỗi lần này là con mỗi đầu tiên của đệ, cho nên đệ muốn tặng cho mẫu phi. Phụ hoàng nói, lúc mẫu phi sinh đệ rất vất vả, muốn đệ hiếu thuận với mẫu phi."

Đại công chúa nghe xong cười nói: "Biết rồi, ta đâu có tức giận người." Lần đó nàng đúng là nói đùa với Tam hoàng tử, lúc ấy Tam hoàng tử săn

được một con con thỏ, nàng liền nói giỡn muốn con thỏ kia, nhưng Tam hoàng tử lại không cho, nàng liền giả bộ tức giận.

Nếu thật sự tức giận sinh khí với hắc vậy không phải là nàng quá hẹp hòi sao? Huống chi, Tam đệ hiếu thuận, thông minh như vậy nhân phẩm lại rất tốt, là một đứa trẻ ngoan.

Tuy rằng không trông cậy vào hắc sẽ đối tốt với mẫu hậu nàng giống mẫu phi hắc, nhưng chỉ cần hắc tôn trọng mẫu hậu nàng, nàng sẽ an tâm. Đại công chúa cười hì hì kể chuyện ở Đông sơn cho Hoàng Quý Phi nghe.

"Mọi người đi theo đều nói, lần đầu đi săn mà Tam hoàng đệ có thể có thu hoạch là rất tài giỏi, ta cũng nghĩ như vậy. Lúc trước, lần đầu tiên ta đi săn, lông con thỏ cũng không bắn trúng, sau đó đi theo hộ vệ, ta cảm thấy mình thật vô dụng. Bọn hộ vệ thấy vậy liền cho ta con mồi bọn họ săn được, khi đó ta còn nhỏ cảm thấy người khác không bằng mình. Hiện tại nghĩ lại ta cảm thấy lúc đó mình thật ngốc, khi ấy ta còn nhỏ thì làm sao có thể săn được nhiều? So ra ta vẫn còn kém Tam Hoàng đệ rất nhiều. Lúc đó cũng có thị vệ muốn lấy con mồi của mình cho Tam Hoàng đệ nhưng Tam Hoàng tử lại cự tuyệt, ở trước mặt phụ hoàng nói mình chỉ săn được một con thỏ."

Đại Công chúa cảm thấy chuyện này Tam Hoàng làm rất tốt, ở trước mặt phụ hoàng còn giở trò bịp bợm thì thật không tốt. Nàng chỉ là một công chúa không đáng nói tới nhưng hắc là Hoàng tử, không nên làm hành động như thế, thế nhưng phụ hoàng và mấy cái đại thần tử đều lộ ra ý cười? Đây mới là điểm quan trọng, làm đám thần tử nhìn ra Tam Hoàng đệ là người thành thật, ấn tượng đầu tiên đương nhiên là rất quan trọng. Sau này cũng không giành bữa công trạng.

Lý Già La nghe xong cười. "Còn có chuyện này à, sao lúc Lạc Nhi trở về không kể cho mẫu phi biết?"

Tam hoàng tử ngượng ngùng. "Mẫu phi, phu tử có dạy chúng ta làm người phải khiêm tốn, ta cảm thấy chuyện đó rất bình thường, cho nên mới không nói với mẫu phi."

Đại công chúa cười. "Xem Tam hoàng đệ còn thẹn thùng kìa, chuyện đó có gì mà không thể nói? Vốn dĩ Đại Hoàng đệ cũng phải đi săn thú nhưng hẳn chỉ ngồi không trên lưng ngựa, phụ hoàng đang chọn ngựa cho mấy hoàng đệ, vừa thấy Đại Hoàng đệ như vậy, liền vội vàng sai người đưa Đại Hoàng đệ trở về."

Bất quá Đại Công chúa cũng đi hỏi thăm, nghe nói là do Lý Dung Hoa muốn cho Đại Hoàng tử lộ diện trước mặt Hoàng Thượng và các đại thần, cho nên mới làm như vậy.

Còn không phải là muốn làm người ta thấy là Đại hoàng tử đã trưởng thành, thân thể không yếu ớt như lời đồn, sau đó lại tính toán để tiến thêm một bước?

Lý Dung Hoa suy nghĩ cũng thật là quá tốt đẹp đi, thân thể của Đại Hoàng tử nhỏ đã không tốt. Nhưng Lý Dung Hoa không muốn dùng lý do này mà nói là Đại Hoàng Đệ sợ cưỡi ngựa, nhìn thấy ngựa sắc mặt sẽ trắng bệch, tất cả là vì trước đây học cưỡi ngựa đã để lại bóng ma.

Cho nên lần này hồi cung, tại sao không cho Lý Dung Hoa chăm sóc Đại hoàng tử. Còn không phải là vì Lý Dung Hoa làm chủ quá nhiều việc cho Đại hoàng tử, làm Hoàng Thượng không vui nên mới thành như vậy.

"Các người đang nói gì mà vui vẻ vậy? Từ đằng xa trầm đã nghe được tiếng cười." Hoàng Thượng đẩy cửa ra cho người cầm áo choàng trên người, Lý Già La vội vàng hành lễ, Hoàng Thượng nói. "Ở đây không cần đa lễ. Nhanh ngồi xuống đi để cho bọn họ hầu hạ chúng ta."

Nướng thịt, chủ tử như bọn họ đương nhiên sẽ không động tay, người có kinh nghiệm nướng thịt hun khói nướng. Một lát sau mùi thịt chín đã bay

vào mũi bọn họ, Đại công chúa có chút nóng lòng muốn thử, Lý Già La nói. "Hoàng Thượng, không bằng người để cho bọn nhỏ làm thử thịt nướng hun khói, để cho chúng ta nếm thử có được không?"

Hoàng Thượng gật đầu. "Đề nghị không tồi, hôm nay trẫm cũng hưởng phúc một phen, các người đi đi cẩn thận một chút đừng để bị bỏng."

Đại công chúa cùng Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử đều hoan hô nhảy nhót.

Hoàng Thượng nhìn Đại công chúa đứng cách đó không xa, cảm khái nói: "Chớp mắt một cái mà Bình An đã lớn như vậy, xem ra đến lúc trẫm phải tìm một phò mã thích hợp cho nàng rồi."

Cái đề tài này, Lý Già La không thể trả lời, vì Đại công chúa không phải con nàng, nàng không thể có đưa ra ý kiến gì, người nên ra đề nghị chính là Hoàng Hậu nương nương bên kia.

"Mắt nhìn người của Hoàng Thượng rất tốt, đến lúc đó khẳng định sẽ có thể tìm cho Đại công chúa một phò mã tốt."

Nếu không tốt đến lúc đó còn có thể hưu Phò mã, sau đó lại tìm một Phò mã khác, đây chính là cái lợi của việc làm công chúa.

"Bất quá, Hoàng Hậu nương nương đối với người được chọn làm Phò mã của Đại công chúa chắc chắn sẽ có ý kiến." Lý Già La là đang nhắc nhở Hoàng Thượng nên bàn bạc chuyện hôn sự của Đại công chúa với Hoàng Hậu, vì Hoàng Hậu mới là mẹ đẻ của Đại công chúa, Triệu Hoàng hậu đối với nữ nhi này cực kì yêu thương.

Tất nhiên sẽ suy nghĩ cho Đại công chúa.

Hoàng Thượng nghe xong nói: "Đương nhiên, chỉ là trẫm cảm thấy có chút đáng tiếc, nếu nhà mẹ đẻ ái phi có người thích hợp được chọn thì tốt rồi, trẫm thật ra hy vọng Bình An có thể gả đến nhà mẹ đẻ người."

Lý Già La cười. "Hoàng thượng, Võ gia cũng chỉ mới đi lên từ đời phụ thân thần thiếp, không thể so sánh với các gia tộc khác."

Hoàng Thượng nói. "Gia tộc lớn cũng chưa chắc tốt, thành viên trong gia tộc quá nhiều quan hệ quá phức tạp. Tuy rằng, sau này Bình An sẽ ở phủ công chúa nhưng lỡ như người nhà của Phò mã có làm gì sai, Bình An có thể mặc kệ sao? Càng nhiều người rắc rối càng tăng lên, còn không bằng gả cho một người có gia thế đơn giản. Ái phi có biết vì sao trong lịch sử có nhiều công chúa gả cho những Trạng Nguyên nhà nghèo không?"

Lý Già La hỏi: "Vì sao?"

Hoàng Thượng cười. "Bởi vì nếu phò mã có thể thi đậu Trạng Nguyên, đó chính là người tài xứng với công chúa. Hơn nữa xuất thân nhà nghèo, trời sinh có sự kính sợ với hoàng tộc, về sau vinh hoa phú quý cũng là dựa vào phủ công chúa, chỉ có thể cung cung kính kính với công chúa, cho nên mới có chuyện như vậy."

"Hoàng Thượng, lời này người nói chỉ đúng một nửa, mấu chốt vẫn nên để Đại công chúa tự mình quyết định. Bằng không sẽ xuất hiện một đám người khi dễ công chúa." Mẫu thân của Trường Ninh không phải là ví dụ sao?

Hoàng Thượng cũng nghĩ đến điểm này, hắn nói: "Trong thiên hạ người như vậy cũng không nhiều, nhưng người nói cũng rất có lý. Bản thân mềm yếu thì bị người khác khi dễ, trường hợp này cũng không phải là không có. Công chúa của trẫm tuyệt đối không thể như vậy." Ít nhất Bình An không phải là quả hồng mềm để tùy người khác bóp nắn.

Hoàng Thượng cẩn thận suy tính, trong mấy công chúa của hắn, đứa còn nhỏ thì chưa nhìn ra được, nhưng hai công chúa lớn tính tình đều không hề nhu nhược. Nhị công chúa thì ngoan ngoãn hơn một chút, nhưng cũng không phải loại mềm yếu, cho nên hắn vẫn cực kỳ yên tâm.

Mẫu thân Trường Ninh có đôi khi, Hoàng Thượng cũng rất tức giận, đường đường là một công chúa lại bị một nam nhân ăn bám vào nàng điều khiển, còn chỉ lo bị khinh bỉ thật mất mặt.

Muốn trách hấn mặc kệ chất nhi trong hoàng thất? Có nhiều hoàng cô mẫu như thế nhưng cũng không có ai sống giống nàng. Huống hồ, hấn là hoàng đế không có khả năng lo hết cho bọn họ.

Trong hoàng tộc không phải có Tông Nhân Phủ sao, nếu là bị ủy khuất có thể đến Tông Nhân Phủ cáo trạng. Tự nhiên sẽ có người tới cửa giáo huấn phò mã nhưng mẫu thân của Trường Ninh lại chịu đựng, không chỉ mình nàng chịu khổ, nữ nhi cũng bị nàng dưỡng cho tính tình phải quặt cường.

Muốn nói mẫu thân Trường Ninh không có sai? Tuyệt đối không có khả năng.

Hôm nay Hoàng thượng lại đây, vốn là muốn hưởng thụ thiên luân chi nhạc nhưng không nghĩ mình lại ử rũ phá hỏng không khí. Vốn dĩ chỉ thuận miệng nói ra việc hôn sự của Đại công chúa, bây giờ cũng còn sớm đâu? Để thêm vài năm cũng không phải không thể.

"Thứ này ăn nhiều không tốt cho sức khỏe, lát người ăn ít thôi". Hoàng Thượng nói.

"Vâng ạ." Lý Già La gật đầu.

*Ngày hưu mộc: Theo định chế từ đời Tần, việc tắm tấp không chỉ là vệ sinh thuộc cá nhân, mà còn là nghi thức bắt buộc đối với bá quan. Từ trung ương xuống phủ huyện. Cách ba ngày phải gội đầu (gọi là "mộc"), cách năm ngày phải tắm toàn thân (gọi là "dục"). Vì thế, đời Hán có lệ cứ cách năm ngày lại cho các quan được nghỉ một ngày tắm tấp, ngày nghỉ đó gọi "hưu mộc" 休沐: nghỉ phép để tắm gội.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 151: Yếu Thế

Edit: Như Hiền Dung

Beta: Sutháiphi

"Hử? Hôm nay cái đình giữa hồ kia sao lại náo nhiệt như vậy? Cũng không biết là vị phi tần nào nữa." Điền Quý nhân chỉ vào đình giữa hồ cách đó không xa nói.

Hiện tại Điền Quý nhân đang ở Trữ Tú Cung, vốn dĩ Trữ Tú Cung chỉ có một mình Vương Minh Nhã ở nhưng năm ngoái có thêm mấy Quý nhân vào ở, Điền Quý nhân là một trong số đó. Điền Quý nhân và Vương Minh Nhã tiến cung cùng một thời gian, chẳng qua là vị Điền quý nhân này sau khi tiến cung thị tẩm chỉ được vài lần, không được sủng hạnh nhiều. Thời điểm tiến cung được sắc phong Quý nhân, đến bây giờ vẫn là Quý nhân.

Cũng là do vận khí Điền Quý nhân không tốt, trong cung có một sủng phi Vô thị, Hoàng Thượng liền không để ý tới mấy phi tần mới tới.

Điền Quý nhân không muốn bị người khi dễ nên kết thân với Vương Minh Nhã, người có Vương Thái Hậu chống lưng. Mấy ngày nay ở Trữ Tú Cung cũng không tệ lắm, trừ việc Hoàng Thượng không có thường xuyên tới thì mọi việc coi như tốt.

Vương Minh Nhã có Ngũ Hoàng tử, Hoàng Thượng không đến xem nàng ta, cũng sẽ đến thăm Ngũ Hoàng tử. Nhưng từ lúc Đông san trở về, Hoàng Thượng chỉ gặp Ngũ Hoàng tử ở Từ Ninh cung của Vương Thái

Hậu, không đến Trữ Tú Cung nữa. Nên Điền Quý nhân cũng không thể gặp được Hoàng Thượng.

Hơn nữa, lần này Hoàng Thượng tổ chức tiệc thịt nướng ở đình giữa hồ, không rêu rao khắp nơi, hẳn cảm thấy chuyện này là không cần thiết.

Chờ khi có người đi gần đến hồ, nhìn thấy thị vệ canh gác, tự nhiên sẽ biết người bên trong là ai. Quả nhiên, lúc Điền Quý nhân và Vương Minh Nhã đi tới gần hồ thì phát hiện có hộ vệ canh gác, trong vòng 100 mét không thể đến gần, không có khả năng không biết người ở bên trong là ai.

Điền Quý nhân kích động một hồi, Hoàng thượng đang ở nơi đó. Thời tiết thế này mà Hoàng Thượng còn ở trong đình, hẳn là hẳn đi một mình nếu có thể nhìn thấy Hoàng Thượng, như vậy với cái không khí này...

Điền Quý nhân đang nghĩ thật hay nhưng không dám đi vào bên trong tìm Hoàng thượng, vì bên người còn có một Vương Minh Nhã. Huống chi đám hộ vệ này cũng chưa chắc sẽ cho nàng vào.

Nàng chính là muốn làm chút gì đó, nhưng không có cơ hội.

Điền Quý nhân nhìn Vương Minh Nhã nói: "Thục Viện tỷ tỷ, không biết Hoàng Thượng dẫn theo vị tỷ tỷ nào ở trong đình giữa hồ nữa."

Vương Minh Nhã nói. "Nếu Hoàng Thượng ở chỗ này, ta liền về trước." Vương Minh Nhã không phải ngốc tử, Điền Quý nhân xúi dục nàng qua đó giúp nàng ta mở đường, thật là uổng phí tâm kế.

Điền Quý nhân ghen lời tuy rằng có chút không cam lòng nhưng Vương Minh Nhã đã nói như vậy, nếu nàng không nghe theo, cũng chỉ có thể là sai càng thêm sai thôi.

Bất quá, trước khi đi Điền quý nhân còn lưu luyến nhìn đình giữa hồ. Nếu chỉ có một mình Hoàng Thượng ở bên trong, nếu nàng có thể đi vào,

như vậy... Cơ hội tốt sao mà lại bỏ lỡ, nàng có chút không cam lòng. Quanh năm suốt tháng khó được có thể nhìn thấy Hoàng Thượng, lần này, nếu là Hoàng Thượng đang cô đơn, ở chỗ này gặm nhấm nỗi buồn. Nếu nàng đi qua đó nói không chừng là có thể an ủi được Hoàng Thượng. Đến lúc đó có thể sẽ được Hoàng Thượng đặt trong lòng.

Vương Minh Nhã và Điền Quý nhân trở về từ Ngự Hoa Viên, giữa đường Điền Quý nhân nhìn Vương Minh Nhã nói: "Thục Viện tỷ tỷ, tần thiếp còn có chút việc cần làm, không thể cùng trở về với Thục Viện tỷ tỷ được."

Vương Minh Nhã cũng không có quản nàng, Điền Quý nhân vội vã cáo từ.

Đại cung nữ Bảo Thiên khinh thường nói: "Điền Quý nhân khẳng định là trở lại Ngự Hoa Viên, vừa rồi sao nường nường không ngăn cản?"

Vương Minh Nhã nói: "Để nàng ta nhận một cái giáo huấn cũng tốt. Người như vậy, nếu người ngăn cản nàng ta sẽ cảm thấy người đang trở ngại tiền đồ của nàng ta sau đó sẽ ghi hận người. Lại nói, bốn cung không cần phải làm trưởng bối của nàng ta, sẽ có người khác dạy dỗ nàng ta."

Tuy rằng ở cùng một cung nhưng Vương Minh Nhã không phải Phi vị, nên không có trách nhiệm dạy dỗ Điền Quý nhân. Nếu lần này Điền Quý nhân có xảy ra chuyện gì thì nàng cũng sẽ không bởi vì nàng ta mà bị liên lụy.

Huống chi, ai làm người đó gánh, ai cũng sẽ không phụ trách cuộc đời của người khác.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Vương Minh Nhã, không đến một canh giờ đã có người báo cho nàng biết. Nói rằng Điền Quý nhân ở Trữ Tú Cung, lén trộm quần áo cung nữ, sau đó đi theo mấy cung nữ hầu hạ vào đình giữa hồ. Kết quả bị phát hiện, sau đó bị người bắt giữ.

Hiện tại đã bị đưa đến Thận Hình Tư. Một phi tần lại bị đưa đến Thận Hình Tư, quả thật là rất mất thể diện. Thận Hình Tư là nơi của các cung nhân phạm tội, nàng ta là một Quý nhân, sao cũng bị đưa đến thận hình tư?

Bảo Thiên nói: "Điền Quý nhân sao có thể dễ dàng đi vào được? Chẳng lẽ thị vệ bên người Hoàng Thượng muốn bị phạt?"

Nếu là thích khách, trà trộn như vậy đi vào, ám sát Hoàng Thượng là quá dễ dàng.

Vương Minh Nhã nói: "Thủ vệ canh gác ở những nơi như đình giữa hồ, chỉ cần đưa tiền, là có thể mua chuộc. Huống chi, Điền Quý nhân là phi tần trong cung, lúc trước còn tổ chức tiệc ở nơi đó nên hầu hết các cung nhân đều biết nàng, nàng đi vào cũng là vì tranh sủng đi. Nếu đổi lại là người không quen biết muốn đi vào đình giữa hồ, có thể dễ dàng như vậy sao?"

Khảng định là có người tham tiền, cho nên mới biến thành như vậy. Phỏng chừng người đó cảm thấy đó là chuyện nhỏ. Nếu như Điền Quý nhân được Hoàng Thượng thích, vậy chẳng phải là đã lập được một đại công? Người nọ giúp Điền Quý nhân, Điền Quý nhân được sủng ái, nói không chừng sẽ đưa người nọ về bên người hầu hạ.

Làm một cung nhân ở một nơi như vậy, cùng với làm cung nhân hầu hạ phi tần, đương nhiên cái thứ hai sẽ làm cho người ta đỏ mắt hơn. Lợi ích đôi khi có thể làm cho con người ta điên cuồng. Huống chi, chỉ tốn một bộ quần áo, chuyện đơn giản như vậy đại gì mà không làm?

Vương Minh Nhã nói. "Nếu đã xảy ra chuyện như vậy bản cung cũng nên đi thỉnh tội với Hoàng Thượng, dù sao Điền Quý nhân cũng là người của Trữ Tú Cung."

Tuy rằng Vương Minh Nhã không phải chủ một cung nhưng ở Trữ Tú Cung nàng là người có phẩm cấp lớn nhất, nếu đã biết chuyện này thì không thể làm như không biết, tốt xấu cũng nên cầu tình cho nàng ta.

Chỉ là Vương Minh Nhã nghĩ, hiện tại vị Điền Quý nhân này rất có khả năng mất ghế Quý nhân nha.

Hoàng Thượng bị một Quý nhân quấy rầy, trong lòng rất không dễ chịu, cho nên trực tiếp sai người đưa Điền quý nhân đến tận hình tư. Nếu người muốn làm cung nữ, trăm nghìn thành toàn cho người. Dựa theo cung quy loại hành vi này của Điền quý nhân là phải bị phạt trượng, còn phải bị đánh trước mặt mọi người.

May mắn Hoàng Thượng không có nói Điền Quý nhân có ý muốn hành thích vua, bằng không cái mạng nhỏ của Điền Quý nhân rất khó giữ được.

Từ trước đến nay Đại công chúa đối với nữ nhân này không có hảo cảm gì, nữ nhân này ăn gan trời mới dám trà trộn vào. Cho nên lúc phụ hoàng ra lệnh kéo Điền Quý nhân kia xuống, trong lòng nàng không khỏi cười thầm.

Mà Lý Già La cũng không rảnh đeo lên bộ mặt thánh mẫu mà đi cầu tình cho Điền Quý nhân. Gan của nàng ta thật lớn, dám cải trang cung nữ trà trộn vào, may mắn không có mang chủy thủ gì đó, mà cho dù nàng có mang chủy thủ thì cũng không thể tổn thương được ai, bởi vì bên này còn có người của Hoàng Thượng.

Nữ nhân này vì muốn tranh sủng mà đã dùng không ít tâm tư nhưng sao nàng ta không chịu hỏi thăm rõ ràng mà đã chạy tới đây? Cung nữ đổi quần áo với nàng ta, không biết nơi này không phải chỉ có một mình Hoàng Thượng?

Sao có thể lỗ mãng như vậy, vừa vào được, liền nũng nịu kêu một tiếng "Hoàng Thượng!", sau đó nhìn đến nơi này mới biết có nhiều người, liền ngây dại.

Không biết rõ tình huống mà dám chạy tới tranh sủng, không nói nàng ta to gan thì cũng là nào phăng.

Nói nàng ta nào phăng, nàng ta lại có biện pháp trà trộn vào. Nói nàng ta thông minh, nàng ta cái gì cũng không biết mà lại vào được. Hết nói

Chuyện này cũng không ảnh hưởng tới việc ăn thịt nướng của bọn họ, mà còn ở lại thêm một canh giờ, sau đó mới rời đi.

Về tới Trường Xuân Cung, Tiểu Lục Tử đã sớm đi hỏi thăm sự tình cho rõ ràng. Người đối quần áo với Điền Quý nhân đã tự sát. Nhưng trước khi tự sát còn để lại di ngôn, nói là đã báo được thù, mình chết cũng nhắm mắt.

Trước khi Điền Quý nhân dọn đến Trữ Tú Cung, có một đoạn thời gian rất là kiêu ngạo, chủ yếu là đối với các cung nhân. Trong đó có một lần, ở Ngự Hoa Viên không cẩn thận bị một cung nữ đụng phải, nàng ta liền phạt vả miệng cung nữ đó. Cung nữ đó vốn dĩ vừa khỏi bệnh thân thể mới khôi phục, đi đường không cẩn thận nên đụng phải nàng ta, ăn hết mười cái tát. Kết quả bệnh lại phát tác được đưa ra ngoài cung để dưỡng bệnh, nhưng bệnh tình không có chuyển biến tốt, sau đó liền đi đời nhà ma.

Tuy rằng đây chỉ là một việc nhỏ, cung nữ chết trong cung là chuyện hết sức bình thường. Nhưng là ở trong cung, vị cung nữ đó còn có một biểu muội, mắt thấy biểu tỷ vẫn luôn chiếu cố mình nay vì không cẩn thận đụng vào một Quý nhân mà bị người ta đánh chết, có thể cam lòng sao?

Vì thế cung nữ đó liền nghĩ cách tiếp cận Điền Quý nhân. Mùa hè, Điền Quý nhân và một số phi tần tổ chức tiệc ngắm hoa sen ở đình giữa hồ. Điền Quý nhân thấy cung nữ đó ân cần hầu hạ mình, tự nhiên sẽ không nghĩ đến cung nữ đó có thân phận gì, chỉ nghĩ đến cung nữ đó vì muốn nịnh bợ mình nên mới làm như vậy. Vì thế, liền thưởng cho cung nữ đó một thỏi bạc.

Lần này Điền Quý nhân có thể trà trộn đi vào là vì Điền Quý nhân có quen biết với cung nữ đó. Điền Quý nhân lấy lợi ích dụ dỗ, còn cung nữ đó là muốn Điền Quý nhân gặp xui xẻo, tuy rằng có chút do dự nhưng vẫn đối quần áo cho Điền Quý nhân. Còn nói với Điền Quý nhân rằng Hoàng

Thượng đang ở một mình, tâm tình Hoàng Thượng không tốt, nếu Điền Quý nhân có thể an ủi được Hoàng Thượng, vậy khẳng định là Hoàng Thượng sẽ đặt Điền Quý nhân vào trong lòng.

Điền Quý nhân đã bị cảnh đẹp này hấp dẫn, mặc quần áo cung nữ vào, sau đó trong tay cầm khay đi vào. Ai biết vừa đi vào, mới nũng nịu hô "Hoàng Thượng!" thì một tiếng đã bị Hoàng Thượng sai người kéo ra ngoài.

Điền Quý nhân có hối hận không? Khẳng định là có. Bị đánh trước mặt mọi người, tiếp theo còn bị hạ vị xuống hàng Tài tử, nàng đã sớm ghi hận cái cung nữ đó, chờ lúc nàng tốt lên, khẳng định sẽ lột da cung nữ đó.

Nàng là tài tử, cũng là tiểu chủ, so với cung nữ kia cao không biết bao nhiêu lần. Dám tính kế mình, đúng là chán sống làm cho mình gặp xui xẻo lớn như vậy.

Ai biết sau khi nàng trở lại Trữ Tú Cung, thời điểm sai người đi hỏi thăm chuyện cung nữ kia, mới biết cung nữ kia đã tự sát. Còn biết được cung nữ kia là vì muốn trả thù nên mới làm như vậy.

Hiện tại Điền Tài tử vừa cảm thấy hoảng sợ vừa cảm thấy vui mừng. Lần này nàng bị người ta tính kế, nếu nàng nói rõ ràng với Hoàng Thượng, vậy nàng sẽ không có chuyện gì đúng không?

Nhưng lại có người khuyên nhủ nàng. "Nếu Hoàng Thượng biết được chuyện này, vậy chẳng phải là muốn nói tiểu chủ làm người quá mức hung ác? Đến lúc đó trộm gà không thành lại mất luôn năm gạo, tiểu chủ vẫn là nên dưỡng thương thật tốt. Nô tỳ nghe nói, lần này tiểu chủ có thể trở về nhanh như vậy là nhờ Thục Viện nương nương cầu tình, sao tiểu chủ không đi cảm ơn Thục Viện nương nương?"

Điền Tài tử nghe xong nói: "Bộ dạng ta như thế này có thể đi sao? Chỉ có thể chờ ta tốt lên, bằng không, người đi cảm tạ giúp ta đi?"

Trong lòng Điền tài tử đối Vương Minh Nhã vẫn còn bất mãn. Lúc trước nếu nàng ta khuyên can mình, thì bây giờ mình cũng không phải ăn trái đắng như vậy.

Lúc Điền Tài tử chuyển đến Trữ Tú Cung, cũng không có ở sự trợ giúp của Vương Minh Nhã cũng có thể thị tẩm. Trong lòng Điền Tài tử không ngừng chửi rủa Vương Minh Nhã, cảm thấy trong chuyện này đều là Vương Minh Nhã sai, bằng không nàng chắc chắn sẽ không gặp xui xẻo như vậy.

Vương Minh Nhã bên này căn bản không để bụng chuyện Điền Tài tử có oán trách mình hay không. Thời điểm đi Từ Ninh Cung, Vương Thái Hậu hỏi: "Nghe nói Trữ Tú Cung của người có một phi tần làm sai, bị người của Hoàng Thượng kéo tới tận hình tư phạt trượng?"

Vương Thái Hậu nghe thấy tin này xong, cảm thấy Hoàng Thượng không cho cháu gái bà một chút mặt mũi. Tốt xấu là người trong cung của cháu gái bà, không nể mặt nó thì cũng phải nể mặt bà, sao lại có thể đưa đến tận hình tư?

Về sau người khác nhắc tới Trữ Tú Cung, liền sẽ nói 'A, trong cung kia có phi tần bị đưa đến tận hình tư. Giống với cung nữ đều bị đánh bản tử.'

Nói như vậy thật là khó nghe. Vương thái hậu nghe xong trong bụng nổi lên một cỗ lửa giận.

"Hay là đuổi cái phi tần kia ra khỏi Trữ Tú Cung đi, bằng không người ở trong cung sẽ mất hết mặt mũi!" Vương Thái Hậu nói. Hoàng Thượng không phải là muốn làm mất mặt của cháu gái mình sao.

Vương Minh Nhã nghe xong nói: "Chuyện cũng đã xảy ra rồi, nếu là như đuổi nàng ta ra khỏi Trữ Tú Cung, chẳng phải sẽ làm cho người ta nói ta lòng dạ hẹp hòi, vốn dĩ chuyện này đã bị bỏ quên, nói ra lại làm cho người ta 'đào bới'. Lại nói, ta cũng chỉ là một cái Thục Viện không được tính là

chủ một cung, nơi nào có chỗ cho ta lên tiếng. Cô mẫu không cần lo lắng, chuyện này như bây giờ đã là rất tốt rồi."

Vương Thái Hậu nghĩ cháu gái bà đến bây giờ vẫn là Thục viện, một cái Phi Vị cũng không có được, mà Võ thị kia đã lên làm Hoàng Quý Phi.

Đối cô nương của Vương gia mà nói đây quả thực là một nỗi sỉ nhục.

Tuy rằng cô cháu gái này không thể sinh con, nhưng cũng nuôi dưỡng Ngũ hoàng tử. Không tính những cái khác, chỉ cần dựa vào mặt mũi của Ngũ hoàng tử cũng đủ để thăng lên phi vị.

"Minh Nhã người chờ thêm một thời gian nữa, ai gia sẽ không để người chịu thiệt."

Vài ngày sau Vương Thái Hậu gọi Hoàng Thượng và Hoàng Hậu đến, nhìn hai người nói: "Nếu năm nay Hoàng Thượng không tuyển tú, các phi tần ở trong cung cũng đã lâu. Ai gia nghĩ, không bằng thừa dịp ăn tết, thăng cho mỗi người một cấp, coi như cho các nàng một cái hỉ sự."

Triệu Hoàng hậu thầm nghĩ, mình và Hoàng Quý Phi không thể thăng vị, trong tứ phi Đức phi cũng không thể thăng, đám người Ninh phi và Nghi phi không có công lao gì nên cũng không thăng được.

Xem ra, đây là Thái Hậu muốn cho cháu gái mình thăng lên Phi vị.

Vương Thái Hậu thấy hai người không nói lời nào, liền nói: "Ai gia như vậy cũng là vì tôn tử. Đại Hoàng tử tốt xấu gì cũng là trưởng tử của Hoàng Thượng, nhưng mẹ đẻ của nó đến bây giờ vẫn là một Dung hoa. Người ngoài sẽ vì mẹ đẻ nó thấp kém mà khi dễ nó, như vậy đối Đại hoàng tử cũng không tốt. Mấy phi tần nuôi công chúa đều là Phi Vị, tuy rằng Lý Dung Hoa xuất thân là cung nữ, nhưng nói thế nào Đại Hoàng tử cũng là do nàng sinh. Đã đi theo Hoàng Thượng cũng nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, Hoàng Thượng thấy thế nào?"

Nếu đã lấy chuyện Lý Dung Hoa ra nói, Hoàng Thượng liền nói: "Lý Dung Hoa có thể thăng vị, nhưng không thể thăng lên Phi Vị."

"Hoàng Thượng, lời này là có ý gì?" Vương Thái Hậu hỏi.

"Chẳng lẽ mẫu hậu thật sự muốn để Lý Dung Hoa nuôi Mộc nhi đến trưởng thành? Trẫm thấy Lý Dung Hoa không đủ tư cách để nuôi Mộc nhi, cho dù là thăng Phi Vị, cũng là không đủ tư cách." Hoàng Thượng nhàn nhạt nói.

Thật ra là nhìn Lý Dung Hoa không vừa mắt nên mới nói như vậy, nếu Lý Dung Hoa ở đây, tuyệt đối sẽ xấu hổ và giận dữ đến không chịu được.

"Mẫu hậu đã quên chuyện ở Đông sơn sao? Hoàng tử của trẫm, không thể để cho một người chỉ nghĩ đến ích lợi nuôi nấng."

Chính là nói Lý Dung Hoa muốn Đại Hoàng tử lộ mặt trước mặt các đại thần mà ép Đại hoàng tử cười ngượng.

Vương Thái hậu nghe xong, cũng không dám nói gì. Chuyện này, quả thực là Lý Dung Hoa không đủ phúc hậu, hưởng hồ, Vương Thái hậu cũng không phải cầu xin cho Lý Dung Hoa .

Triệu Hoàng hậu cũng nói: "Không bằng thăng cho Lý Dung Hoa làm Tiệp dư đi, những người còn lại nếu chưa từng làm gì sai, đều thăng một bậc."

Vương thái hậu nói: "Hoàng Quý Phi và Đức phi sao có thể thăng một bậc, vậy không phải muốn cướp quyền Hoàng Hậu quyền sao, chuyện này ai gia không đồng ý."

Không ngoài dự đoán của Triệu Hoàng hậu. Triệu Hoàng hậu cười nói: "Hoàng Quý Phi đương nhiên là không thể thăng, Đức phi cũng vậy, tin tưởng hai vị muội muội này sẽ không có ý kiến. Kỳ thật, nếu xét về công

trạng, Nghiêm Nghi Phi và Tô Ninh phi đi theo Hoàng Thượng đã nhiều năm, tuy rằng hầu hạ Hoàng Thượng là phúc khí của các nàng, nhưng hiện tại hai nàng cũng đang nuôi mấy vị công chúa. Thần thiếp thấy, tứ phi còn trống ba ghế không bằng để thăng một cấp cho Nghi phi và Ninh phi đi. Bằng không người bên ngoài sẽ chê cười phi tử của hậu cung chúng ta, tứ phi mà cũng không đồng đều, quả thật là chuyện cười trong thiên hạ."

"Hoàng Hậu nói phải. Vậy Ninh phi là Hiền phi, còn Nghi phi là Thục phi." Ghế Quý phi này Hoàng Thượng không muốn cho người khác. Trong ba cái phi vị chỉ có một người là sinh công chúa, còn lại đều là nuôi con người khác, không có quan hệ máu mủ.

Vương Thái hậu nói: "Đức phi vì sinh Nhị Công chúa mới thăng làm Đức phi, hai vị này chỉ là dưỡng mẫu của Tứ Công chúa và Ngũ Công chúa cũng thăng lên phi vị, như vậy sẽ không công bằng với phi tần khác. Ai gia nghĩ, về sau nếu ai sinh được hoàng tử thì có thể trở thành một trong tứ phi, bằng không mẹ đẻ của các hoàng tử sau này sao chịu nổi? "

Triệu Hoàng hậu nói: "Vốn dĩ chọn tứ phi là dựa vào đức hạnh của phi tần, nếu dựa theo sinh hoàng tử mà tính, vậy đứa con dâu này thật hổ thẹn với tổ tông."

Vương Thái hậu thấy hôm nay Triệu Hoàng hậu luôn đối đầu với mình, trong lòng cực kì không thoải mái.

Vương Thái hậu đột nhiên rơi lệ, nhìn Hoàng Thượng và Hoàng Hậu nói: "Có phải ai gia đã làm gì cho người không vui, nên người không thích ai gia?"

Triệu Hoàng hậu nghe Vương Thái hậu nói vậy liền vội vàng quỳ xuống, "Mẫu hậu, con dâu không có ý đó chỉ là việc nào ra việc nấy thôi, nếu mẫu hậu không thích con dâu chỗ nào, con dâu có thể sửa."

Vương thái hậu vội nói: "Đứa nhỏ này, quỳ xuống đất như vậy làm gì? Từ lúc người làm con dâu ai gia đều luôn kính trọng ai gia, hậu cung của Hoàng Thượng có thể tốt như vậy, đều là nhờ công lao của người, người trước nay không đổ ky, hiền huệ hào phóng, có thể nói, trong cung này không thể không có người. Ai gia cũng không vì người không thể sinh hoàng tử mà ghét bỏ người, người vì sinh cho ai gia sinh một đứa cháu gái mới bị thương thân mình. Nói lời thật lòng, ai gia rất hy vọng người sinh cho ai gia một đứa cháu trai, như vậy, về sau có thể giảm được rất nhiều phiền toái. Nhưng chuyện đã như vậy, cũng thể thay đổi được gì cũng may hiện tại Hoàng Thượng đã có vài hoàng tử, cũng không phải hổ thẹn với tổ tông!

Chỉ hy vọng thai lần này của Hoàng Quý Phi là hoàng tử, như vậy ai gia mới cao hứng. Nhưng Hoàng Thượng à, ai gia biết người thích Hoàng Quý Phi nhưng cũng không thể để nàng vượt qua Hoàng Hậu, Hoàng hậu mới là thê tử của người, về sau sẽ chôn cùng huyết với người, những cái phi tần đó, đến lúc đó cũng chỉ là ở lăng tẩm của phi tần."

"Mẫu hậu, Hoàng Thượng đối thần thiếp rất tốt, nên cho thần thiếp thể diện đều cho, thần thiếp thấy như vậy là đủ rồi." Triệu Hoàng hậu thầm nghĩ, may mắn Hoàng Thượng biết mình là loại người gì, bằng không bị Thái Hậu này xúi giục, còn tưởng rằng mình không hạ lòng với Hoàng Thượng, Thái Hậu ở một bên kể ra ủy khuất, sau đó lại xúi con dâu như mình ra trận.

Hoàng Thượng nói: "Mẫu hậu yên tâm, Hoàng Hậu là Hoàng Hậu, nhi tử không có hồ đồ biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm. Đương nhiên sẽ đặt Hoàng Hậu ở vị trí đầu tiên."

Vương Thái hậu nói: "Như vậy thì ai gia an tâm rồi. Ai gia không nói cái khác, chỉ là mặt dày muốn thương lượng với Hoàng Thượng và Hoàng Hậu một cái phong thưởng. Cháu gái của ai gia đang nuôi Ngũ hoàng tử, là một đứa nhỏ nhu thuận, tuy rằng Ngũ Hoàng tử không phải con nàng, nhưng

nàng vẫn xem như con ruột mà đối đãi. Ngũ Hoàng tử cũng là đứa nhỏ đáng thương, vừa sinh ra đã mất mẹ, Lâm Trang Phi và cháu gái ai gia có quan hệ tốt, cho nên mới đem Ngũ hoàng tử giao cho Minh Nhã. Ai gia nghĩ, nếu đã nuôi Ngũ hoàng tử thì phải đối đãi với Ngũ hoàng tử thật tốt, nhưng hiện tại Minh Nhã còn chưa là chủ một cung. Lại nói tiếp, là ai gia da mặt dày, muốn cho vương gia một cái thể diện, ít nhất có thể để lúc Ngũ hoàng tử ra cửa, có thể ngẩng cao đầu mà đi. Bọn nhỏ từng ngày trưởng thành, phân lượng của mẹ đẻ Ngũ hoàng tử như vậy, có thể để Minh Nhã trở thành chủ một cung hay không?"

Vương Thái hậu là muốn Vương Minh Nhã trở thành một trong tứ phi. Kỳ thật, lời lúc này của Hoàng hậu đã nói sai rồi, nói Tô Ninh phi và Nghiêm Nghi Phi chỉ là dưỡng mẫu của công chúa, như vậy là đã gián tiếp nói đến Vương Minh Nhã. Nếu để Hoàng Thượng và Hoàng Hậu nương theo chuyện mà nói, vậy thì Minh Nhã không thể trở thành Phi Vị. Vậy là trái với ước nguyện ban đầu của Thái Hậu.

Vương Thái hậu chính là đang dùng khổ nhục kế. Bà nói: "Tuổi tác ai gia càng lúc càng lớn, không biết chết ngày nào nhưng Minh Nhã còn ở trong cung, ai gia nghĩ nếu lên Phi Vị, tốt xấu gì có thể trở thành chủ một cung, về sau cũng không bị các vị tần tiến cung ức hiếp. Cũng quan hệ đến thể diện ai gia."

Đây là Vương Thái hậu đã bỏ mặt mũi đi xin cho Vương Minh Nhã một cái Phi Vị. Thái Hậu đã mở lời, nếu Hoàng Thượng và Hoàng Hậu không đáp ứng, đó chính là không cho Thái Hậu mặt mũi.

Nếu không muốn trở mặt với Thái Hậu, Hoàng Thượng còn muốn hiếu thuận Thái Hậu. Hơn nữa yêu cầu của Thái Hậu cũng không phải là lớn lao gì, có thể đáp ứng được.

Hoàng Thượng vừa nghe Thái Hậu nói Vương Minh Nhã chăm sóc Ngũ hoàng tử, bàn tay trong tay áo đã siết thành nắm đấm nhưng trên mặt vẫn là

nụ cười nhàn nhạt.

"Mẫu hậu không cần nói như vậy, trẫm cũng không có nói, không thăng cho Vương Thục Viện lên Phi Vị. Lại nói tiếp, nàng là biểu muội của trẫm, trẫm cũng sẽ cho Vương gia và cữu cữu một cái mặt mũi. Lúc trước có thể để Nhân Nhã làm Hiền phi, hiện giờ cho thêm một cái Phi Vị, trẫm cũng không luyến tiếc. Như vậy đi, lần này thăng Vương Thục Viện Thuận phi, chờ khi nào biểu muội sinh con, trẫm sẽ thăng cho biểu muội làm Quý phi, mẫu hậu thấy thế nào?"

Sắc mặt Vương Thái hậu cứng đờ, nhưng sau đó lại khôi phục như bình thường: "Hoàng Thượng nói thế nào thì làm thế ấy. Việc này, là Hoàng Thượng và Hoàng Hậu cho ai gia một ân tình, về sau những chuyện thế này ai gia sẽ không làm nữa."

Thương lượng chuyện này, Ninh phi thành Hiền phi, Nghiêm phi thành Thục phi. Ghế Tứ phi lập tức lấp đầy ba cái, còn thừa một ghế quý phi, cũng không biết là ai có bản lĩnh để ngồi lên.

Mà Vương Thục Viện từ thục viện thăng làm Thuận phi, trở thành chủ một cung. Người khác đều là chỉ thăng một bậc, nàng lại nhảy hai cấp, bất quá nghĩ đến nàng là cháu gái của Thái Hậu, lại cảm thấy có chút gì kỳ quái.

Đến nỗi chuyện Vương Thái hậu đi tìm Hoàng Thượng Hoàng Hậu cầu Phi Vị cũng không có truyền ra ngoài.

Bởi vì chỉ có Hoàng Thượng và Hoàng Hậu biết, nô tài của hai người này cũng sẽ không dám lăm lờ. Hơn nữa nếu truyền ra ngoài, Thái Hậu sẽ cảm thấy mất mặt, tự nhiên cũng sẽ không cho người của mình truyền ra. Nếu không người bên Thái Hậu nói, như vậy chính là người bên Hoàng Thượng hoặc là bên Hoàng Hậu bên nói.

Hoàng Thượng và Hoàng Hậu lại không phải gốc tử, đương nhiên sẽ không dẫn loại chuyện phiền toái này tới trên đầu Thái Hậu, cho nên chuyện này căn bản là không có truyền ra ngoài. Vương Thái hậu nghĩ như vậy mới dám đi cầu Hoàng Thượng và Hoàng Hậu. Thật là co được dẫn được.

Cung ma ma biết chủ tử nhà mình làm như vậy, cũng là yếu thế, tỏ vẻ mình không có năng lực gì mới có thể cho cháu gái mình một Phi Vị, vẫn đúng như ý nguyện ban đầu, cũng làm cho người khác bỏ qua sự uy hiếp của Thái Hậu. Làm cho Hoàng Thượng và Hoàng Hậu có thể an tâm với Thái Hậu.

Vương Thái hậu cũng chỉ là lão nữ nhân tuổi già sức yếu, năng lực cũng không bằng trước kia. Mọi người cũng sẽ không phòng bị bà.

Vương Thái hậu nhìn Cung ma ma nói: "Chuyện ai gia đi cầu Hoàng Thượng và Hoàng Hậu người đừng nói cho Minh Nhã biết. Bằng không nó lại không thích ứng được với chức Thuận phi này, đứa nhỏ này cái gì cũng tốt, nhưng lại có chút thanh cao, cảm thấy tất cả mọi chuyện đều phải đi lên từ chính đôi chân của mình. Nhưng nàng ta lại không nghĩ tới, nếu nàng ta không phải là người của Vương gia thì nàng ta có thể tiến cung sao, sau đó luôn cao hơn người khác một bậc? Nếu đã là người của Vương gia là cháu gái của ai gia. Vậy sao một chút phúc khí của ai gia cũng không thể dính được?

Nàng không thể sinh, sau này muốn dựa vào chuyện sinh dục để thăng Vị là tuyệt đối không thể. Nàng lại không giống với Nhàn Nhã từ đầu đã đi theo Hoàng Thượng, không có cái tư lịch này, chờ khi có phi tần mới vào cung thì ai gia đã già rồi, còn có thể giúp đỡ nàng nữa sao?

Chỉ có thể da mặt dày, đi xin cho nàng cái Phi Vị, tốt xấu gì cũng là chủ một cung, sau này Ngũ hoàng tử cũng có thể ngẩng cao đầu, rốt cuộc thì nàng ta và mẹ đẻ của hắn đều là phi, không phải là chó là mèo. Cho nên ai

gia hy sinh một chút mặt mũi này thì có làm sao? Chỉ cần có thể được việc, nếu bắt ai gia quỳ với Hoàng Thượng ai gia cũng sẽ không nhú mào, có được dân được mới là anh hùng thật sự."

Vương Thái hậu khoảng thời gian này có chút cảnh giác, những chuyện đó nếu để Hoàng Thượng nghi ngờ thì không tốt. Cho nên mới dùng khổ nhục kế làm cho Hoàng Thượng cũng biết, bà ta kỳ thật muốn cầu phân vị cho chất nữ của mình.

"Năm nay ở Thái Dịch Trì không phải sẽ có tiệc múa trên băng sao? Để Minh Nhã thể hiện một chút, để cho mọi người biết nàng không phải dựa vào thân phận cô nương của Vương gia mới có thể trở thành Thuận phi."

Nàng ta là cô nương của Vương gia bản lĩnh cũng sẽ không ít. Tuyệt đối xứng với Phi Vị. Từ nhỏ Vương Minh Nhã đã học rất nhiều loại hình nghệ thuật, múa trên băng này nàng cũng đã học qua.

Băng ở Thái Dịch Trì dày đến nỗi có thể cưỡi ngựa đi từ đầu nên này qua tới đầu bên kia, chờ tới đêm 30, trong cung sẽ cử hành múa trên băng, phi tần trong cung cũng có thể biểu diễn đều là vì để náo nhiệt.

Băng không giống với mấy lần trước, đều là ăn cơm nghe diễn, sẽ rất nhàm chán.

Cho nên vừa bước vào tháng chạp, ở Thái Dịch Trì đã bắt đầu chuẩn bị các loại tổ chức. Đình giữa hồ là nơi quan trọng, vì nơi này là nơi tốt nhất để xem múa trên băng trong phòng ấm áp như mùa xuân, nhìn mọi người diễn trò trên mặt băng, cũng là một loại hưởng thụ. Còn có người của giáo phường tư sẽ ở biểu diễn ca vũ trên mặt băng.

Hồ giữa đình chỉ có mấy gian phòng ở đương nhiên sẽ không đủ cho tất cả mọi người cùng ở. Chỉ có những người đứng đầu ở hậu cung mới có thể vào, những người còn lại cũng không thể ở bên ngoài nhìn với thời tiết thế

này. Cho nên xung quanh Thái Dịch Trì cũng bắt đầu bố trí phòng ở, thậm chí còn có người dựng lều, đến lúc đó sẽ đốt than sưởi cũng không lạnh lắm, bất quá cho dù lạnh, ở trong cung này có thể xem biểu diễn cũng là một loại vinh hạnh.

Cuối năm, đại bộ phận phi tần trong cung đều thăng một bậc, chỉ có những người phạm sai lầm mới không thể thăng vị. Tuy rằng tất cả mọi người đều được thăng vị, thoát nhìn cũng giống trước kia nhưng hiện tại có cơ hội thăng này, bằng không đám phi tần mới tiến cung đến lúc đó bọn họ còn có cơ hội để thăng sao?

Các nàng không giống Hoàng Quý Phi, chỉ có thể thừa dịp cơ hội này, có thể tiến thêm một bước nào, liền tiến thêm một bước.

Bởi vì phần lớn các phi tần đều thăng Phân Vị, trong cung là một mảnh hạnh phúc. Tết năm nay vui hơn so với mấy năm trước.

Hoàng Quý Phi không có thăng cấp, là bởi vì nàng không thể thăng được nữa. Hoàng Thượng lại sai Lưu Vĩnh Toàn đích thân mang theo rất nhiều ban thưởng đồ vật qua. Trường Xuân Cung đồ ban thưởng nhiều đến mức không còn chỗ để, trừ lảng la tơ lụa, còn có vàng bạc châu báu, quả thực chói đến mức mù mắt người khác.

Hoàng Thượng làm gì vậy. Sao lại tặng nhiều đồ vật như vậy? Trong lòng Hoàng Thượng vẫn không thích Vương Thái hậu diễn trò, mỗi lần đều không thích Hoàng Quý Phi, lần này còn âm thầm nói Hoàng Quý Phi có ý đồ với Hoàng Hậu.

Nếu nói Hoàng Quý Phi không thể thăng, như vậy hẳn ban thưởng đồ vật cho Hoàng Quý Phi cũng là có thể. Mấy thứ kia, hẳn ban thưởng cho Hoàng Quý Phi cũng nhiều hơn những người khác.

Phân Vị cũng chỉ là hư vinh, vẫn là mấy thứ lợi ích thực tế thôi.

Đương nhiên, chuyện này cũng bị người truyền ra, ở sau lưng tất cả mọi người đều nghị luận. Lần này có phải Hoàng Thượng lấy những đồ vật vốn ban thưởng cho các nàng đi ban cho Hoàng Quý Phi. Ban thưởng nhiều như vậy, quả thực là làm người ta hâm mộ không thôi. Lại nói tiếp, các nàng đều thăng Phân Vị, nhưng cũng nên ban thưởng một chút đồ vật chứ.

Bất quá, cũng không có bởi vì vậy mà ghen ghét Hoàng Quý Phi, lần này tất cả mọi người đều thăng Phân Vị, Hoàng Quý Phi vẫn tại chỗ, tất cả mọi người đều có một loại cảm giác chột dạ, giống như đồ vật vốn dĩ không nên thuộc về mình lại bị mình cầm đi.

Luận công lao, mọi người ai không biết Hoàng Quý Phi có công nhiều nhất. Hoàng Thượng cảm thấy Hoàng Quý Phi chịu ủy khuất, cho nàng đồ vật, hẳn là có thể lý giải.

Vốn dĩ Lý Dung Hoa thăng làm Lý Tiệp dư còn rất cao hứng, nhưng vừa nghe Vương Thục Viện thăng lên Thuận phi, tâm trạng liền không tốt. Tuy rằng Vương Minh Nhã là người của Vương gia, nhưng nàng ta một đứa con cũng không có thì dựa vào cái gì ngồi lên Phi Vị?

Chỉ vì nàng ta là người của Vương gia? Nữ nhân Vương gia quả thật rất đáng giận, tiệp nhân kia đã chết, không phân đen trắng đã cướp mất con trai mình. Người khác phấn đấu nhiều năm mới có thể lên tứ phi, thậm chí có người cả đời cũng không thể sờ đến ghế tứ phi. Còn nàng ta thì rất tốt, cái gì cũng không cần làm, trực tiếp bay lên làm Hiền phi, còn đoạt con của người khác. Một chút cảm giác tội lỗi cũng không có, còn cảm thấy ta dưỡng con của người đó là vinh hạnh của người.

Sau đó nữ nhân Vương gia mới tiến cung, không thể sinh con nay lại leo lên tới vị trí Thuận phi. Nhưng mình vất vả sinh con vẫn còn là một Tiệp dư nho nhỏ, trên đời này sao lại không công bằng như vậy, đặc biệt là so sánh với nữ nhân Vương gia.

Vương Minh Nhã cũng không giống với Hoàng Quý Phi. Hoàng Quý Phi cũng là từ một cái Quý nhân nho nhỏ đi lên. Hơn nữa Hoàng Quý phi vận khí tốt sinh được hai hoàng tử, trở thành Hoàng Quý Phi còn Vương Minh Nhã là dựa vào cái gì?

Chỉ bằng nàng ta họ Vương hay là dựa vào nàng ta nuôi Ngũ hoàng tử? Ngũ hoàng tử không phải nàng ta sinh, nàng ta khoe khoang cái gì? Lý Tiệp dư càng nghĩ càng cảm thấy không công bằng, tất cả mọi người đều thăng một bậc, chỉ có Vương Minh Nhã là thăng hai cấp. Dựa vào cái gì?

Tuy không cam lòng, cũng không có biện pháp kéo Vương Minh Nhã xuống dưới, chỉ là bởi vì nàng biết, Vương Minh Nhã có Thái Hậu là cô mẫu. Vương thái hậu còn sống thì Vương Minh Nhã sẽ vĩnh viễn có chỗ dựa.

Lại nói tiếp, Lý Tiệp dư đối có oái hận với Vương thái hậu so với hai phi tần của Vương gia thì hơn hẳn. Bởi vì nếu không phải có một Vương thái hậu, lúc trước Đại hoàng tử cũng sẽ không bị ôm đi, khi đó nàng vừa mới sinh hạ Đại hoàng tử, một cơ hội đều không có, đã trực tiếp bị ôm đến chỗ Vương Hiền Phi rồi. Nói chính là ôm đi từ nhỏ thì mới không thân cận với mẹ đẻ. Một mẫu thân hoài thai mười tháng, một chân đã dẫm vào quỹ môn quan khổ cực sinh hạ hài tử, vậy mà tư cách nuôi hài tử cũng không có, đã bị người ôm đi, đối lại là ai, nàng ta cũng chịu không nổi.

Cho nên, đừng nhìn Lý Tiệp dư hận Hoàng Quý Phi nhưng tuyệt đối so với Vương thái hậu thì không hận bằng.

Cho nên Lý Tiệp dư ở sau lưng mỗi ngày thắp hương bái Phật, yên lặng cầu nguyện hy vọng Vương thái hậu sớm chết một chút. Tốt nhất là bệnh không trị được bỏ mình, mới làm cho người ta thống khoái nhân tâm.

Chính nàng không có năng lực có thể đối phó Vương thái hậu cho nên chỉ có thể thông qua phương thức này, làm Vương thái hậu bị thần phạt

trường phật. Đảo mắt, đã đến ba mươi thắp chạp, ba mươi phía trước, trong cung các cung nhân đều vây quanh Thái Dịch Trì chuyển động, chính là muốn nhìn một chút này Thái Dịch Trì biến thành cái dạng gì.

Bất quá, nhiều người tò mò về những ai được vào ở trong Hồ trung đình, thì chính là những người có thể làm cho người ta đỏ mắt. Hồ trung đình không lớn không nhỏ, có năm gian phòng ở nếu ngồi đây, có thể là hai mươi người. Gian trung tam, đương nhiên là Hoàng Thượng, hơn nữa Thái Hậu cùng Hoàng Hậu, vậy là có ba vị chủ tử, bất quá tất cả mọi người đều suy đoán chắc chắn là có Hoàng Quý Phi.

"Hoàng Quý Phi hẳn là mang theo Tam hoàng tử cùng Tứ hoàng tử ở một gian phòng đi, ở trong phòng cách vách." Có cung nhân suy đoán nói.

"Hoàng Thượng khẳng định sẽ để Hoàng Quý Phi ở bên người mình. Mấy hoàng tử chắc hẳn ở một gian, mấy vị công chúa có một gian, sau đó dư lại hai gian, là trọng thần trong hoàng thất có thể diện, không thể nói được, có thể là Tán vương và Tán Vương phi đều có thể ở."

"Sao thế nào lại không có Thừa ân công và toàn gia Thừa ân hầu vậy? Thường thấy hai nhà không phải đều ở nơi gần hoàng thượng nhất sao?"

"Năm nay và năm vừa rồi không giống nhau, người nhìn bốn phía xem, nhiều người như vậy, muốn cùng Hoàng Thượng đó là có bao nhiêu vinh quang. Không phải dễ dàng như vậy, nếu người không tin thì chúng ta đánh cược, xem rốt cuộc là người nói rất đúng, hay là ta nói đúng."

"Chơi thì chơi, ai sợ ai."

Bởi vì chuyện này, nhiều người đặt cược đều là các cung nhân nhàn đến chán, bất quá tất cả mọi người đều nhất trí cho rằng, Hoàng Quý Phi khẳng định là có một vị trí nhỏ, điểm này không ai có nghi ngờ. Đến nỗi toàn gia Thừa ân công cùng toàn gia Thừa ân hầu có thể vào ở trong Hồ trung đình hay không. Đây là chuyện cảm thấy cũng có thể được và có không thể

không được, còn có thể có một nhà cũng có thể vào ở. Vì cái này, tiền đặt cược là đủ loại kiểu. Chờ tới hôm ba mươi sẽ công bố kết quả.

Kết quả đã có danh sách phòng ở cho ngày ba mươi, những người ở trong Hồ Trung đình. Trong cung có vài người là các công chúa ở một gian, các hoàng tử ở một gian, Hoàng Thượng mang theo Thái Hậu, Hoàng Hậu cùng Hoàng Quý Phi ở một gian. Dư lại hai gian, an bài rất nhiều thị vệ, hơn nữa các cung nhân, nhân số cũng không tính thiếu.

Chờ tiết mục múa trên băng bắt đầu, tất cả mọi người đều hứng thú bừng bừng nhìn lên, xác thật là so với nghe diễn thì hấp dẫn hơn nhiều

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Cứu Giá

Edit: Hy Thực Dung

Beta: Nhã Hiền Phi

Vũ cơ đã bắt đầu biểu diễn, thân nhẹ như yến, nhanh nhẹn trượt trên mặt băng từ bên này sang bên kia, vừa trượt vừa nhẹ nhàng múa khiến người xem trầm trồ khen ngợi. Bên cạnh đó còn có một nhóm ca cơ của giáo phường, cũng bắt đầu biểu diễn tiết mục xa hoa, duyên dáng yếu điệu trên nền băng.

Vương thái hậu cười nói: "Tiết mục năm nay thật không tồi, ai gia xem xong, trong lòng liền thích, Hoàng Hậu quả thực có công lao."

Triệu hoàng hậu nghe thế vội vàng nói: "Đa tạ mẫu hậu khích lệ, thần thiếp không dám nhận công lao một mình. Các cục bộ đều có công lao, đặc biệt là Thượng Cung Cục, không có bọn họ, hôm nay cũng không có tiết mục này."

"Đúng vậy tất cả đều được thưởng! Hoàng Hậu xem thử đi, rồi ban thưởng ít đồ. Nhân tiện, thân thể Hoàng Quý Phi thế nào rồi?" Vương thái hậu quay sang hỏi Lý Già La.

Lý Già La là Hoàng Quý Phi, ngồi ở phía dưới Hoàng Hậu một bậc. Hoàng Thượng ngồi chính giữa, hai bên là Thái Hậu và Hoàng Hậu. Tuy rằng Thái Hậu là mẫu hậu của Hoàng Thượng, nhưng xét về quyền lực, Hoàng Thượng vẫn là lớn nhất.

Nghe thấy Vương thái hậu hỏi mình, Lý Già La vội đứng lên, nói: "Đa tạ Thái Hậu quan tâm, thần thiếp cảm thấy rất tốt."

Vương thái hậu nhàn nhạt nói: "Mau ngồi xuống, không cần khách khí như vậy, người mang thai mà có thể ăn nhiều là phúc. Nhớ năm đó, lúc Hoàng Thượng vẫn còn trong bụng ai gia, ai gia không ăn được bất kỳ cái gì. Có khi ngay cả nước trái cây cũng không uống được, thật sự là rất cực khổ! Hoàng Quý Phi ăn uống như vậy là rất tốt, ai gia ngóng trông Hoàng Quý Phi lại sinh đứa cháu trai cho ai gia đâu. Được vậy trong cung mới càng náo nhiệt."

Triệu hoàng hậu cười cười: "Theo thần thiếp thấy, cái thai này của Hoàng Quý Phi cho dù là hoàng tử hay là công chúa, đều sẽ giống Hoàng Thượng và Hoàng Quý Phi, thông minh lanh lợi, ngoan ngoãn đáng yêu."

"Đúng vậy. Thấy Hoàng Quý Phi rất thích ăn hoa quả, vậy mâm hoa quả này ai gia ban thưởng cho Hoàng Quý Phi vậy."

Có đôi khi, trên bàn tiệc của Thái Hậu có món ăn mà phi tần phía dưới không có. Dù sao bà cũng là Thái Hậu, chắc chắn phần hoa quả sẽ nhiều hơn so với người khác.

Vương thái hậu ban cho Lý Già La một mâm hoa quả, là cống phẩm từ phía nam tiến cống sau khi quân ta thắng trận. Loại trái cây này gọi là trái Thơm, sau khi gọt bỏ vỏ thì cắt thành từng miếng nhỏ, hương vị không tồi.

Hoàng Thượng thấy vậy liền nói với Vương thái hậu: "Mẫu hậu, nếu thưởng cho Hoàng Quý Phi thì cũng nên ban thưởng cho nhi tử một ít."

Vương thái hậu nghe xong cười nói: "Người là Hoàng đế, thứ gì không có? Còn đoạt đồ ăn với Hoàng Quý Phi? Nàng ấy còn đang mang thai, chẳng lẽ người muốn đoạt đồ ăn của tiểu hài tử? Cho dù có muốn, nơi này của ai gia cũng đã không còn đồ gì nữa."

"Mẫu hậu nếu đã không có, Hoàng Quý Phi, người chia phần của người cho trăm một nửa ." Hoàng Thượng nói với Hoàng Quý Phi.

Triệu hoàng hậu cười nói: "Thấy tất cả mọi người đều tranh nhau ăn hoa quả của mẫu hậu, thần thiếp cũng muốn ăn. Hoàng Quý Phi, người cũng chia cho bốn cung một ít đi."

Cứ như vậy, Vương thái hậu ban cho một mâm trái Thơm, bị Hoàng Thượng và Hoàng Hậu lấy đi mất một ít, đến tay Lý Già La cũng chỉ còn một phần ba.

"Loảng xoảng!"

Bên ngoài mặt băng đột nhiên vang lên âm thanh, thì ra là có người không cẩn thận té ngã. Té ngã vào lúc này chính là tội lớn, tất cả vũ cơ đều quỳ trên mặt băng nơm nớp lo sợ không dám đứng lên.

Vương thái hậu nhìn bọn họ, mở miệng: "Đáng thương, bọn chúng còn nhỏ như vậy, trong lòng chắc chắn rất sợ hãi. Hoàng Thượng người xem, tha cho bọn họ đi."

Hoàng Thượng nói: "Mẫu hậu nói đúng." Thực ra hắn cũng không có ý định muốn xử tội những người này.

Vương thái hậu là người mềm lòng, nhìn thấy tiểu hài tử phía dưới ai cũng rất gầy nên nảy lòng thương cảm. Gần Tết, thời tiết rét lạnh mà phải mặc quần áo đơn bạc để biểu diễn tiết mục. Thái hậu cho cung nhân gọi hai đứa nhỏ đến bên cạnh mình, ý là muốn ban thưởng đồ vật.

Thái giám gọi hai đứa nhỏ vào trong gian trong. Thoạt nhìn bọn chúng mới bảy tám tuổi, bởi vì phải biểu diễn nên mặc quần áo rất đơn bạc, mặt và tay đều rét lạnh đỏ bừng.

Vương thái hậu nhìn hai đứa nhỏ, nói: "Hài tử đáng thương, thường bọn họ chút trái cây ăn đơ." Sau đó Thái hậu lại hỏi thân thế, lúc này mới biết chúng đều là cô nhi không cha không mẹ. Vương thái hậu khẽ niệm một tiếng A Di Đà Phật, sau đó thưởng tiền cho bọn họ.

Ngay lúc này lại phát sinh biến cố, một trong hai tiểu hài tử, đột nhiên bật dậy từ trên mặt đất, trực tiếp lấy một thanh chủy thủ từ trong tay áo của mình, lao về phía Hoàng Thượng.

Bởi vì khoảng cách rất gần, nháy mắt một cái, thích khách đã đứng trước mắt Hoàng Thượng. Thấy Hoàng Thượng đang cận kề nguy hiểm, mà Lý Già La chỉ đứng ở dưới một chút, cho nên nàng lập tức dùng bàn tay nắm lấy cổ tay của đứa bé. Sau đó một trận đau nhức đột nhiên truyền tới, thì ra nàng không nắm được cổ tay thích khách mà nắm vào lưỡi của thanh đao nhỏ, ngay lập tức máu tươi chảy xuống.

Nhờ vào hành động này của Lý Già La, bọn thị vệ có thời gian bắt lấy thích khách. Hoàng Thượng nhìn tay của Lý Già La, nhanh chóng gọi thái y. Tay Lý Già La đã đau đến mất cảm giác nhưng vẫn cố nhìn kẻ đã ám sát Hoàng Thượng, khoé miệng hằn bắt đầu chảy ra máu đen, nàng liền biết đứa bé này đã chết.

Bởi vì có thích khách nên trong hoàng cung bắt đầu giới nghiêm, ngay cả các đại thần cũng không thể rời đi. Dù sao dám ám sát Hoàng Thượng chính là tội không thể sống. Mặc dù tất cả mọi người đều không biết tình hình cụ thể ra sao, nhưng biết Hồ Trung Đình cho gọi thái y, chắc chắn là có người bị thương, không lẽ là Hoàng Thượng? Để tránh gây hoảng loạn Hoàng Thượng liền công bố là Hoàng Quý Phi chấn dao cho Hoàng Thượng nên bị thương ở tay.

Nghe xong tin tức này, mỗi người có một tâm tư khác nhau. Có người nghĩ, sao Hoàng Quý Phi còn không bị thích khách giết chết, như vậy, những phi tần khác sẽ có cơ hội được sủng, không phải sao? Bây giờ

Hoàng Quý Phi anh dũng cứu giá, Hoàng Thượng lại càng sủng ái nàng ta. Sau này cả hậu cung chính là thiên hạ của Hoàng Quý Phi. Thật là một tin tức quá xấu!

Nhưng trong lòng của các đại thần, việc Hoàng Quý Phi làm rất đáng khen ngợi. Trước kia có vài thần tử lo lắng Hoàng Thượng quá sủng ái Hoàng Quý Phi, sợ Hoàng Quý Phi mê hoặc Hoàng Thượng khiến triều đình hoảng loạn. Nhưng mà bây giờ gia tộc của Hoàng Quý Phi không còn ai, ngoại thích vượt quyền là không thể. Hơn nữa Hoàng Quý Phi lại lấy thân mạo hiểm, đặt sự an toàn của Hoàng Thượng lên trên hết, lúc này hình tượng của Hoàng Quý Phi lập tức lớn hơn nhiều.

Mà các Cáo mệnh phu nhân trong lòng cũng rất sốt ruột, nếu chuyện này liên lụy đến gia đình mình, kết cục sẽ rất thảm.

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi, hy vọng có thể mau chóng điều tra rõ chân tướng, sau đó được thả trở về.

Lòng bàn tay Lý Già La bị cắt một đường, chảy rất nhiều máu. Thái Y nói chỉ cần bôi thuốc cầm máu, băng bó kín là được, nhưng mà miệng vết thương quá sâu nên thực sự rất đau.

Hoàng Thượng trực tiếp đến Trường Xuân Cung, đầu tiên là sai người trấn an Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử, sau đó ngồi nhìn thái y xử lý miệng vết thương cho Hoàng Quý Phi.

Thái y muốn kê đơn thuốc giảm đau, nhưng Lý Già La lại cảm thấy thuốc nào cũng có ba phần độc, không tốt cho hài tử trong bụng. Hơn nữa thuốc chỉ có tác dụng giảm đau, nỗi đau này nàng chịu đựng một chút là xong. Thời tiết tháng chạp, miệng vết thương rất khó nhiễm trùng, cho nên cũng không cần uống thuốc, căn bản là Lý Già La muốn dựa vào ý chí của bản thân để chịu đựng.

Hoàng Thượng nhìn Hoàng Quý Phi cố nén đau đớn, hẳn cảm thấy rất đau lòng, dù sao nàng ấy vì cứu hắn nên mới bị thương, chỉ cần là nam nhân chắc chắn sẽ cảm động. Tuy rằng ván cờ này không quá nguy hiểm, đặc biệt là trước đó hắn còn âm thầm quạt gió thêm củi (1).

(1) Chỉ việc Hoàng Thượng đã biết có ám sát, còn âm thầm hỗ trợ cho sự việc càng thêm thuận lợi.

Hoàng Thượng nói: "Về sau nàng đừng lỗ mãng như vậy, trăm là thiên tử, làm sao có thể dễ dàng bị thương? Xung quanh đều có thị vệ, chắc chắn sẽ bắt được thích khách."

Lý Già La nghe xong, gượng cười: "Khi đó thần thiếp làm sao nghĩ được nhiều như vậy? Chỉ nghĩ không thể để Hoàng Thượng bị thương, cho nên mới mạo hiểm."

Nguyên nhân chính là thế này mới khiến người khác cảm động. Cứu hắn hoàn toàn là vô ý thức, không có dụng tâm nào khác. Điều này khiến Hoàng Thượng nghĩ, tất cả nữ nhân trong cung, chỉ có Hoàng Quý Phi có thể đối xử với mình như vậy.

Nhưng Hoàng Thượng vẫn xụ mặt nói: "May mắn trên thanh chủ tử thủ không có độc, nếu không sẽ càng phiền toái. Nàng còn đang mang thai, về sau gặp chuyện gì cũng nên nghĩ nhiều một chút."

"Thần thiếp nghe Hoàng Thượng. Hoàng Thượng, đứa bé kia vì sao lại muốn hành thích? Hoàng Thượng tốt như vậy, những người này làm sao có thể hành xử như vậy?"

Hoàng Thượng khụ một cái, đáp: "Hắn ta không phải hài tử, chẳng qua thân hình lúc lớn lên thấp bé, cho nên giả dạng thành hài tử."

"Vậy làm sao hắn có thể dễ dàng vào cung được? Trong cung không phải có người kiểm tra thân thể sao?" Lại còn có thể mang theo chủ tử vào

cung, thậm chí tới gần Hoàng Thượng. Lý Già La nhớ lại, hai đứa nhỏ là do Vương Thái hậu gọi đến, chẳng lẽ thích khách và Thái Hậu có quan hệ? Cho dù lần này Hoàng Thượng không trách Thái Hậu, nhưng chính Thái Hậu cho người dẫn thích khách vào trong, điều này sẽ càng làm lòng người không thoải mái.

Lý Già La nghĩ, chẳng lẽ Hoàng Thượng đã biết chuyện này, cho nên việc ám sát thật ra là do Hoàng Thượng tự nghĩ? Mục đích chính là sau này có lý do đối phó với Thái Hậu? Nếu thật là như thế, hành động lao ra giúp Hoàng Thượng của nàng chỉ là dư thừa? Đã thế còn bị thương? Nhưng dù sao, nếu Hoàng Thượng không nói với mình, nàng cũng sẽ không tự cho mình thông minh mà nói ra ý tưởng này. Đó gọi là chán sống!

"Chuyện thích khách này, nàng không cần để trong lòng, trăm sẽ xử lý tốt, nàng chỉ cần dưỡng thương thật khoẻ. Dù sao hôm nay vẫn là sinh nhật của nàng, trăm cũng đã chuẩn bị quà, lát nữa Lưu Vĩnh Toàn sẽ đưa lại đây." Hoàng Thượng nói.

Bởi vì muốn xử lý chuyện ám sát, cho nên Hoàng Thượng chỉ ngồi một lát liền rời đi.

Hoàng Thượng đi đến Dưỡng Tâm Điện, Dương Phấn đang đợi gặp hần. Nhìn Dương Phấn quỳ gối ở đó, Hoàng Thượng nói: "Đứng lên đi, mọi việc đều xử lý tốt?".

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, thi thể của thích khách đã xử lý xong, nhưng thần không nghĩ tới chuyện hần sẽ làm Hoàng Quý Phi nương nương bị thương."

"Chuyện này không cần nhắc lại, bên ngoài không phải có rất nhiều người muốn hành thích trăm sao? Trăm cho bọn họ cơ hội lần này, đáng tiếc bọn họ không thành công. Cũng chỉ có thể nói, bọn họ quá vô dụng."

Hiện tại nếu thích khách đã chết thì chờ qua rằm tháng giêng hằng công bố chân tướng."

Trong lòng Hoàng Thượng nghĩ, nửa tháng cũng đủ khiến Vương gia run rẩy, về phía Vương thái hậu, chỉ sợ cũng sẽ hoài nghi chính huynh đệ của mình. Nếu như vậy, cứ để cho bọn họ hoài nghi lẫn nhau đi, rút dây động rừng, chính là chờ rắn bò ra ngoài.

Không sai, việc hành thích lần này là Hoàng Thượng cố ý sai người thực hiện. Mục đích chính là vì Vương thái hậu cùng Vương gia. Vương gia người nhiều lần vượt qua giới hạn của hãn, nếu không đáp lễ một chút thì hãn cũng không là Hoàng thượng nữa.

Vương thái hậu hiểu rõ Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cũng hiểu rõ Vương thái hậu, bà ta rất hay thương tiếc người nhỏ yếu. Trong yến tiệc, Vương thái hậu nhìn thấy tiểu hài tử vất vả như vậy còn nơm nớp lo sợ bọn hãn bị trừng phạt, bà ta chắc chắn sẽ muốn đứng ra cầu tình giúp tiểu hài tử, sau đó thể hiện mình là người khoan dung rộng lượng. Những việc này khiến người khác cảm thấy bà không hổ là Thái Hậu nương nương nhân từ. Trong yến tiệc có các cáo mệnh phu nhân, bọn họ đều sẽ biết việc này, sau khi ra về chắc chắn sẽ kể lại, mỗi người lại nói với một người khác. Mười người, mấy hàng trăm người, cứ như vậy mỹ danh của Thái Hậu sẽ được tuyên truyền rộng rãi. Vương thái hậu chắc chắn rất thích làm việc nhẹ nhàng nhưng kết quả cao như vậy.

Nhưng mà sự tình sẽ không suôn sẻ, Vương thái hậu mang vào hai đứa bé, lại có một đứa bé là thích khách, suýt chút nữa làm Hoàng Thượng bị thương. Cho dù hiện tại thích khách và Thái Hậu không có quan hệ gì, nhưng mà trong lòng mọi người, hình tượng Thái Hậu khoan dung thiện lương không còn vững chắc. Thậm chí còn có người nghĩ nhiều, có phải Vương thái hậu và thích khách có quan hệ gì đó hay không? Cho dù sau này cũng sẽ công bố chuyện hành thích không liên quan gì đến Thái Hậu vì bà ta là mẹ đẻ của Hoàng Thượng, sẽ không làm chuyện gì gây nguy hiểm

cho Hoàng Thượng, nhưng thanh danh của Vương thái hậu vẫn sẽ bị giảm mạnh.

Lúc trước xảy ra việc hành thích vua, sau này nếu lại có chuyện gì xảy ra, đó chính là nhuận vật tế vô thanh (2), ngược lại càng tiện cho Hoàng Thượng tiến hành bước tiếp theo.

(2) Đây là một câu thơ trong bài Xuân Dạ Hỉ Vũ của Đỗ Phủ. Trong trường hợp này có thể hiểu là việc hành thích và sự việc sắp xảy ra âm thầm tạo điều kiện thuận lợi cho Hoàng Thượng thực hiện bước tiếp theo.

Còn thích khách đúng là "chân chính thích khách", hẳn là người của quốc gia thua trận phải đến ám sát, coi như Hoàng Thượng cho bại quốc một cơ hội, nhưng bọn hãn đã vụt mất cơ hội.

Hoàng Thượng sẽ không làm những vụ mua bán lỗ vốn, chỉ là không nghĩ tới Hoàng Quý Phi sẽ lao ra chặn cho Hoàng Thượng. Cũng may Hoàng Quý Phi không có việc gì, ngược lại khiến cho vị trí của Hoàng Quý Phi trong lòng Hoàng Thượng càng thêm quan trọng. Hoàng Quý Phi xem như nhân hoạ đặc phúc (3).

(3) Câu này có thể hiểu Hoàng Quý Phi bị thương là gặp việc không tốt nhưng từ đó lại may mắn khi vị trí Hoàng Quý Phi trong lòng Hoàng Thượng càng quan trọng

Hồ Phách biết chủ tử của mình bị thương, nhịn không được ngầm khuyên Lý Già La: "Chủ tử, ngài như vậy, nô tỳ thật sự rất đau lòng."

Lý Già La nói: "Lúc ấy, Hoàng Thượng không thể xảy ra chuyện gì, nếu Hoàng Thượng có chuyện, người thực sự cho rằng Thái Hậu sẽ bỏ qua cho ta và Lạc Nhi cùng Uyên nhi sao?. Chuyện đó tuyệt đối sẽ không bao giờ xảy ra, bà ta sẽ dùng thân phận mẹ đẻ của Hoàng Thượng, mạnh mẽ yêu cầu lập Thái tử, lập tân quân. Đến lúc đó thiên hạ này là của Vương gia, ta

cùng hài tử của ta sẽ không còn đường sống. Cho nên lần này, ta làm vậy là vì cứu chính mình, mà không phải vì nguyên nhân khác."

Nếu Hoàng Thượng đột ngột băng hà, không có đủ thời gian để chuẩn bị bất kỳ việc gì, như vậy mình và hai đứa nhỏ tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt. Người của Vương gia thủ đoạn độc ác, chắc chắn sẽ không lưu lại 'sủng phi' của Tiên đế còn sống trên đời. Cho dù có Triệu hoàng hậu đứng về phía mình thì cũng sẽ không thay đổi được gì. Vương thái hậu chính là trường bối, lấy thân phận trường bối ra thì Triệu hoàng hậu cũng không thể ngăn chặn, cho nên nàng chỉ có thể dựa vào Hoàng Thượng. Hoàng Thượng phải sống thật lâu, nếu không chính nàng cũng gặp cảnh gió tanh mưa máu.

Hồ Phách phải thừa nhận chủ tử nói rất đúng, nhưng mà nàng vẫn rất đau lòng. Miệng vết thương rất sâu, nếu còn không chịu uống thuốc giảm đau, chủ tử sẽ phải đau đớn mấy ngày liền.

"Không cần lo lắng, cho dù chủ tử có độc, ta cũng sẽ không có chuyện gì, người thấy hiện tại ta vẫn tốt đấy thôi! Hơn nữa chuyện này, đối với ta cũng có lợi, ít nhất người khác sẽ cảm thấy ta có đủ tư cách làm 'sủng phi'."

Hiện tại nữ nhân trong hậu cung có đủ can đảm chặn dao giúp Hoàng Thượng cũng chỉ có một mình nàng, người khác cho dù ganh tỵ cũng không còn gì để nói.

"Nếu Hoàng Hậu nương nương nghi ngờ chủ tử muốn ngồi lên bảo tọa Hoàng Hậu thì chúng ta phải làm gì mới tốt đây?"

Sau chuyện này, Hoàng Thượng khẳng định sẽ càng thích chủ tử nhà mình, vậy nên chủ tử sẽ uy hiếp nghiêm trọng địa vị Hoàng Hậu.

Lý Già La đáp: "Nếu Hoàng Hậu thật sự nghĩ như vậy, bốn cung cũng không còn lời nào để nói. Nhưng ta tin rằng, Hoàng Hậu không hẹp hòi như vậy, dù sao nàng ấy cũng đã làm Hoàng Hậu rất nhiều năm".

Nữ nhân trong hậu cung có đủ can đảm chần dao giúp Hoàng Thượng hiện tại cũng chỉ có một mình nàng, người khác cho dù ganh tỵ cũng không có gì để nói.

"Nếu Hoàng Hậu nương nường nghi ngờ chủ tử muốn ngồi lên bảo tọa thì chúng ta phải làm gì mới tốt?"

Sau chuyện này, Hoàng Thượng khẳng định lại càng thích chủ tử nhà mình, vì vậy sẽ uy hiếp nghiêm trọng địa vị Hoàng Hậu.

Lý Già La nói: "Nếu Hoàng Hậu thật sự nghĩ như vậy, bốn cung cũng không còn lời nào để nói. Nhưng ta tin tưởng, Hoàng Hậu không phải kẻ hẹp hòi, dù sao nàng ấy cũng đã làm Hoàng Hậu rất nhiều năm".

Chỉ sợ người của Triệu gia sẽ lo lắng, có khi còn khuyến khích Hoàng Hậu đối phó với mình. Nhưng nếu Triệu hoàng hậu thật sự nghe lời Triệu gia, thì trước đây cũng sẽ tiếp nhận nữ nhân mà Triệu gia đưa tới rồi.

Những người vào cung tham gia Trừ Tịch yến, đợi khi sự tình rõ ràng xong đều được thả ra ngoài. Đầu mục của Giáo phường đã bị bắt, bởi vì hắn thất trách nghiêm trọng làm cho thích khách trà trộn vào mới dẫn đến việc ám sát. Nhất là trong giáo phường còn phát hiện một thi thể của tiểu hài tử đã chết được mấy canh giờ, chính là hài tử mà thích khách giả dạng.

Vì Giáo phường làm việc sơ suất nên gây ra hậu quả nghiêm trọng, bọn họ chắc chắn là không giữ nổi tánh mạng. Nhưng bây giờ là thời điểm năm mới, Hoàng Thượng cũng khôn muốn đại khai sát giới, chỉ là nhốt người lại, chờ đầu xuân khai ấn lại xử trí chuyện này.

Vương thái hậu trở lại Từ Ninh Cung, cho dù cố giữ phong thái cũng nhin không được ném vỡ mấy chén trà. Chuyện này, người mất mặt nhất chính là Thái Hậu bà, câu trước vừa mới cảm thán bọn họ đáng thương, ngay lập tức bọn họ lại đi ám sát Hoàng thượng.

Nếu chuyện này là bà cho người làm thì thôi, nhưng mà rõ ràng bà không biết gì. Không biết thích khách là do ai phái đến làm mất hết thể diện, Vương thái hậu càng nghĩ càng tức giận. Trùng hợp là Võ thị lại chần dao giúp Hoàng Thượng, lập công lớn. Nếu lúc đó nếu bản thân bà tiến lên một bước can thích khách giúp Hoàng Thượng, thì lúc này tình cảnh sẽ không quá xấu hổ như vậy.

Nhưng Vương thái hậu cũng không thêm nghĩ đến việc, lúc gặp thích khách bà ta chắc chắn không có can đảm đi chần dao. Người nào cũng tham sống, lúc sinh mệnh gặp nguy hiểm, bản tính con người liền thể hiện rất rõ. Tận bây giờ mới suy nghĩ đến việc can dao giúp Hoàng Thượng thì đã quá muộn.

Hiện tại Thái hậu chỉ có thể buồn bực chịu đựng nghi ngờ của người khác, tuy rằng không có ai dám nói trực tiếp trước mặt Vương thái hậu, nhưng sau lưng có nói hay không thì không ai biết. Trong lòng người khác nghĩ gì sao có thể không chế được đây?

Mấy ngày nay tâm trạng Vương thái hậu đều không tốt, mặc dù đang nghỉ ăn tết nhưng mừng một tháng giêng bà cũng không thể gặp Thừa Ân công. Bà muốn gặp sau đó hỏi thử xem, việc ám sát đêm Trừ tịch có phải hãm cho người làm hay không? Nhưng hôm nay là mừng một Tết, có các vị cáo mệnh phu nhân tiến cung thỉnh an Thái Hậu và Hoàng Hậu, sau khi chúc tết Thái Hậu và Hoàng Hậu xong, nếu vị phu nhân nào có thân thích là phi tần trong cung thì lại đi thỉnh an người thân thích. Vương thái hậu thực sự không có cơ hội nhìn thấy Thừa Ân công.

Tâm trạng Thừa Ân công phu nhân mấy ngày nay rất xấu, tất cả đều là vì chuyện của Thừa Ân công thế tử, con trai của bà hoàn toàn phế đi một chân, coi con dâu giống như kẻ thù. Bà thực sự không muốn nhìn thấy người con dâu này, nếu không phải trượng phu nói không thể hữu năng ta, bà muốn khiến cho nàng ta lập tức đóng gói về nhà mẹ đẻ.

Cho dù hôm nay cùng nhau tiến cung, Trần thị cũng không nói chuyện với con dâu một câu, bà thực sự rất chán ghét nàng ta, chỉ đợi Vương thái hậu hỏi cái gì thì bà trả lời cái đó.

Vương Thái hậu thấy vậy rất tức giận, nói với Trần thị: "Nếu người còn không buông bỏ việc đó, có phải người muốn ai gia cũng phải xin lỗi người hay không? Việc cũng đã xong rồi, mỗi ngày người làm bộ mặt khóc tang để làm gì? Hay là người muốn ai gia quỳ xuống xin lỗi người."

Thái Hậu nói thực sự quá nghiêm trọng, Trần thị vội vàng quỳ xuống, cúi đầu im lặng không nói.

Vương thái hậu không muốn nhìn thấy bộ dạng muốn chết không được muốn sống không xong của Trần thị, cho dù cháu trai mình là Thừa Ân công thể tử bị què một chân, nhưng những nơi khác vẫn lành lặn, đâu giống như Trần thị suốt ngày ủ rũ, nhìn thôi cũng thấy phiền lòng? Cứ như người khác đều thiếu nợ bà ta vậy. Chuyện Trần thị cộng thêm chuyện xảy ra đêm ba mươi tháng chạp, hỏa khí của Vương thái hậu lập tức bạo phát, bà cầm lấy chén trà trên tay ném về phía Trần thị.

"Thật ra người rất giỏi, đến thỉnh an ai gia còn trưng ra bộ mặt này. Ai gia cho người biết, ai gia không muốn nhìn thấy bản mặt này của người, nếu có lần sau, ai gia sẽ không dễ dàng tha thứ."

Vương Minh Nhã vội nói: "Cô mẫu, mẫu thân chỉ là nhất thời luẩn quẩn trong lòng, không bằng chất nữ thỉnh mẫu thân đi Trữ Tú Cung, chất nữ sẽ khuyên bảo mẫu thân, ngài thấy thế nào?"

Vương thái hậu xua xua tay không nói thêm gì, thật sự là nhìn thấy Trần thị đã cảm thấy đen đủi. Vương Minh Nhã vội vàng đưa mẫu thân của mình đến Trữ Tú Cung.

Bên trong Trữ Tú Cung, Trần thị nhìn thấy Ngũ hoàng tử được cung nhân chăm sóc rất tốt, bà đứng nhìn trong chốc lát liền thôi.

Chờ Ngũ hoàng tử được bà vú ôm xuống, Trần thị mới nói với Vương Minh Nhã: "Nuôi nhi tử của người khác thì có ích lợi gì? Cho dù sau này Ngũ Hoàng tử đối xử tốt với người, hẳn cũng không phải ruột thịt, không có quan hệ huyết thống với người. Người vẫn nên tự mình sinh một đứa mới tốt!".

Vương Minh Nhã nói: "Nữ nhi cũng muốn sinh, nhưng mà không có vận khí đó. Hiện tại trong lòng Hoàng Thượng đều là Trường Xuân Cung, làm sao có thể nhớ tới Trữ Tú Cung? Cho dù nữ nhi muốn sinh, tự một người có thể sinh được sao?"

Trần thị nghe xong, đáp: "Hoàng Thượng như vậy, Thái Hậu cũng không nói Hoàng Thượng? Thái Hậu cũng để yên cho Trường Xuân Cung độc sủng hậu cung? Hiện tại Hoàng Quý Phi không phải có thai sao? Còn bá chiếm Hoàng Thượng không tha? Chuyện này cũng quá kỳ cục đi!"

Một nữ nhân bụng to còn bám lấy Hoàng Thượng không tha, sớm muộn gì sẽ bị những người khác trong cung ghen ghét chết.

Vương Minh Nhã nói: "Dù sao cũng không thể trách nàng ta, là do bọn ta không có bản lĩnh, không thể nắm được trái tim Hoàng Thượng. Mẫu thân cũng biết, nàng ta đang có thai, Hoàng Thượng lại càng thích đi Trường Xuân Cung, những phi tần khác cũng không còn cách nào khác. Nếu có thì hậu cung cũng không biến thành như bây giờ. Hơn nữa lần này Hoàng Quý Phi còn giúp Hoàng Thượng chẵn dao, Hoàng Thượng lại càng coi nàng ta như bảo bối."

"Chẵn dao? Sao lại chẵn dao?" Trần thị hỏi, ngày hôm qua bà như đi vào cõi thần tiên, cả ngày mơ hồ, không lọt vào tai bất kỳ điều gì.

"Nương, người xem, so với trước kia người quá vô tâm. Ngày hôm qua xảy ra chuyện lớn như vậy, chẳng nhẽ một chút người cũng không biết? Người không thể tiếp tục như vậy, cũng khó trách Thái Hậu nương nương

mắng người, cả ngày đều u u mê mê, vạn nhất xảy ra chuyện gì, ta phải làm sao bây giờ?" Vương Minh Nhã lo lắng nói.

Trần thị hạ giọng: "Từ sau khi ca ca người xảy ra chuyện, ta liền cảm thấy trên đời không có gì quan trọng hơn chuyện của ca ca người, ta chỉ muốn tìm được thần y chữa khỏi chân của ca ca người. Mấy chục năm trước, có một vị tên là Lý thần y, Lý thần y đã từng chữa khỏi cho một người chân bị cắt làm đôi. Đáng tiếc, sau này Lý thần y mai danh ẩn tích, nếu có thể tìm được Lý thần y, vậy chân của ca ca người liền được cứu rồi."

"Nương nói là mấy chục năm trước, ta đoán Lý thần y số tuổi cũng không ít, qua vài chục năm chắc đã sớm qua đời, cho dù tìm được cũng chỉ còn một đống xương trắng." Vương Minh Nhã không muốn mẫu thân ôm hy vọng hão huyền, liền nói.

"Lý thần y là thần y, khẳng định có biện pháp bảo dưỡng, sống thêm vài chục năm hoàn toàn không là vấn đề. Trước đây Thái Hậu còn tìm Lý thần y xem bệnh cho mình, cho dù Lý thần y qua đời hẳn cũng sẽ có người kế thừa, nếu không có thì y thuật của hẳn chẳng phải sẽ thất truyền sao? Minh Nhã, nương cầu xin người, người nghĩ biện pháp, giúp nương tìm được Lý thần y, giúp trị khỏi chân cho ca ca người, cả đời này nương cũng không mong muốn gì hơn." Trần thị cất giọng cầu xin.

Vương Minh Nhã nhìn mẫu thân: "Ta sẽ nghĩ biện pháp, nhưng mà mẫu thân người không thể tiếp tục như hiện tại. Giống như chuyện đêm qua, làm sao người có thể không biết một chút nào cả? Vạn nhất xảy ra chuyện, cái gì người cũng không biết sẽ gây bất lợi cho Vương gia. Chẳng nhẽ người không nhìn ra, hôm nay tâm trạng của Thái Hậu rất không vui sao?"

Trần thị nói: "Ta vẫn luôn nghĩ đến chuyện của ca ca người, nhìn thấy tẩu tử của người lại không vừa lòng, làm gì có tâm trạng nghe người khác nói chuyện."

"Nương, như vậy không thể được, người không vì ai thì cũng nên vì chất ni mà ngừng oán hận tẩu tử. Thật lòng mà nói, chuyện này là ca ca sai trước, nếu ca ca biết đúng mực thì mọi chuyện sẽ không như bây giờ. Con cháu của Vương gia còn ở bên ngoài bao dưỡng nữ nhân, người khác biết được sẽ gièm pha. Mà các quan Ngự Sử trong triều đều hay soi mói nhìn chăm chăm ngoại thích, một khi ngoại thích làm ra chuyện sai liền ngay lập tức viết sớ kể tội. Lần này không có ai biết là vì ca ca đã bị què chân, nhưng nếu có lần sau sẽ không đơn giản như vậy. Ta ở trong cung, một hoàng tử cũng đều chưa sinh, chỉ nuôi hài tử của người khác, mỗi bước đi đều phải cẩn thận, sợ làm sai sẽ bị người ta nắm được chứng cứ, đến lúc đó cũng không còn lại gì. Cho nên nương, người không thể như vậy, tẩu tử cũng vô tội, người phải suy nghĩ một chút, có nữ nhân nào lúc biết trượng phu mình bao dưỡng nữ nhân khác ở bên ngoài, trong lòng sẽ thoải mái không? Hơn nữa, huynh đệ của tẩu tử là huynh đệ của tẩu tử, còn tẩu tử là tẩu tử, tẩu tử đã gả đến Vương gia nhiều năm như vậy, 'xuất giá tòng phu', tẩu tử đã là người của Vương gia chúng ta, nương không nên chán ghét nàng ấy.

Nương làm như vậy, ai cũng không vui vẻ, người nên rộng lượng hơn, tẩu tử chần chẫn sẽ cảm kích người. Sau này người già rồi, hầu hạ bên cạnh người sẽ là tẩu tử, ca ca là nam nhân cũng không thể cả ngày hầu hạ. Cho nên, nương, người hãy giống như trước đây, hòa hảo với tẩu tử đi."

Trần thị trầm mặc: "Người nói có chút đạo lý, nhưng mà hiện tại trong lòng ta chưa bỏ qua được, ta nhìn thấy nàng ta liền thấy phiền, người muốn ta lập tức đối xử tốt với nàng ta, ta thực sự không làm được."

"Không phải muốn ngài đối xử tốt với tẩu tử, chỉ cần đối đãi bình thường là được, đừng giống như bây giờ, nhìn thấy tẩu tử liền xụ mặt, như vậy quan hệ giữa hai người càng ngày càng xấu. Mấy đứa cháu trai đau lòng cho mẫu thân của bọn chúng, cũng sẽ xa cách người hơn. Nếu thật sự hờu tẩu tử, trong lòng mấy đứa cháu trai sẽ nghĩ như thế nào? Ca ca đã thế này,

chúng ta không thể luôn sống trong quá khứ mà phải nghĩ về tương lai. Ca ca là không thể đi lại, nhưng chỉ cần Vương gia không ngã, tước vị Thừa Ân công này chính là của ca ca. Chỉ cần có nó, ai dám coi thường chúng ta? Chỉ cần mấy năm sau, bọn chất nhi đều trưởng thành, đọc sách dụng công, cũng lấy được công danh, đến lúc đó Vương gia có khi sẽ xuất hiện một người tài giỏi giống tổ phụ thì sao?"

Nghe Vương Minh Nhã nói, Trần thị liền thoải mái hơn nhiều. Nữ nhi nói đúng, sự tình đã không thể vãn hồi, nếu làm cho tôn tử xa cách mình, như vậy mất nhiều hơn được.

"Người nói đêm qua xảy ra chuyện gì?" Trần thị hỏi.

Vương Minh Nhã liền kể lại chuyện xảy ra đêm qua cho Trần thị nghe, Trần thị vừa nghe cũng giật mình. Lá gan của tên thích khách này cũng thật lớn, lại còn dám hành thích ở ngự tiền.

"Chuyện này chắc không phải thật sự đi. Tại sao lại có thể như vậy?" Trần thị quả thực không dám tưởng tượng.

"Vì sao không phải sự thật? Người xem tâm tình Thái Hậu so với trước kia không tốt đi, chính là bởi vì kia hai đứa nhỏ là Thái Hậu gọi vào, kết quả một trong hai người họ lại muốn ám sát Hoàng Thượng."

"Nhưng mà Thái Hậu là mẹ đẻ Hoàng Thượng, làm sao có thể an bài người ám sát Hoàng Thượng? Chuyện này không có khả năng, có nhi tử làm Hoàng Thượng sẽ thoải mái hơn có tôn tử làm Hoàng Thượng nhiều lắm." Trần thị vội vàng nói, đây chính là đại sự liên quan đến Vương gia. Ngày hôm qua bà hồ đồ, nhưng mà hiện tại đã biết chuyện này, bà cảm thấy Thái Hậu chắc chắn không liên quan.

"Người xem, chúng ta đều nghĩ như vậy nhưng mà người khác thì sao? Tuy rất nhiều người đều nghĩ giống người, nhưng bọn họ không nói rõ, cho nên Thái Hậu mới không thoải mái."

Nói lí lẽ với ai đây? Hoàng Thượng cũng không trách tội Thái Hậu, càng không nói hai đứa nhỏ có quan hệ với Thái Hậu. Thái Hậu cũng là một mảnh hảo tâm, nhìn thấy bọn họ té ngã cho nên mới gọi người mang vào. Nhưng là một mảnh hảo tâm chuyển hóa thành một hồi ám sát, mảnh hảo tâm cũng liền biến từ tốt thành xấu. Chỉ là không có ai trách tội Thái Hậu, ghen khuất như vậy thật làm người khác khó chịu. Biết rõ người khác nói sau lưng Thái Hậu nhưng lại không thể bắt mọi người câm miệng, buồn bực nhất chính là như vậy.

Trần thị nói: "Nhưng mà cũng không thể mặc kệ mọi chuyện, sao Thái Hậu có thể sai người ám sát Hoàng Thượng? Trừ phi Hoàng Thượng không phải con ruột của Thái Hậu!" Nhưng mà tất cả mọi người đều biết, Hoàng Thượng xác thật là nhi tử của Thái Hậu.

Hoàng Thượng không phải con ruột của Thái Hậu? Vương Minh Nhã giật mình, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy không có khả năng, "Nương, người đừng tùy tiện nói bậy, sao Hoàng Thượng có thể không phải Thái Hậu nhi tử? Bọn họ là mẫu tử ruột thì!"

"Không phải ta nói "trừ phi" sao? Đó không phải là câu khẳng định. Nói về chuyện này, chẳng nhẽ lại bắt Hoàng Thượng cam đoan là không nghi ngờ Thái Hậu nương nương?"

"Làm sao có thể? Chỉ hy vọng Hoàng Thượng sớm tìm ra thủ phạm để trả lại trong sạch cho Thái Hậu." Vương Minh Nhã nói.

Sự việc này tuy nói là phức tạp nhưng muốn xử lý cũng đơn giản, chỉ cần tìm ra thủ phạm, như vậy sẽ chứng minh Thái Hậu vô tội. Nhưng có khi nào mọi người sẽ nghĩ, có kẻ cố tình tìm 'thể tội sơn dương'(4) để giúp hung thủ thực sự thoát tội hay không?.

(4) Ở đây có thể hiểu là tìm kẻ thế tội, tìm kẻ chết thay cho hung thủ.)

Nhưng mà thủ phạm thực sự sẽ là ai? Tất cả sức tưởng tượng của mọi người rất phong phú, chắc chắn sẽ nghĩ đến nhiều phía, nhưng mà Hoàng Quý Phi chần chao giúp Hoàng Thượng khẳng định sẽ không bị hoài nghi.

Vương Minh Nhã cũng nghĩ tới, có thể Hoàng Quý Phi cứu Hoàng Thượng cũng giống mình cứu Lâm Trang Phi năm xưa, đều là khổ nhục kế. Nhưng mà nghĩ lại liền cảm thấy không đúng. Đầu tiên, an bài thích khách cần rất nhiều mối quan hệ, từ trước đến nay Hoàng Quý Phi và giáo phường không có giao tình, tuy rằng không biết ngầm có hay không, nhưng nàng ta sẽ không tính trước được thích khách do chính miệng Thái Hậu ra lệnh gọi vào. Nếu thật sự đúng, thì Hoàng Quý Phi thật quá mức đáng sợ, có thể đoán được tâm tư của Thái Hậu, đối thủ như vậy, cho dù nàng nỗ lực hơn nữa cũng không đuổi kịp.

Thứ hai, Hoàng Quý Phi đang mang thai, nếu nàng ta muốn lấy chính bản thân mình đi liều mạng, không thể cam đoan bản thân nàng ta cùng hài tử đều an toàn? Còn nữa, người nàng ta cứu là Hoàng Thượng mà không phải Lâm Trang Phi, không phải chỉ cần che đậy một ít là có thể lừa được.

Tính cách của Hoàng Thượng là trong mắt chịu không được hạt cát, một việc không tốt sẽ biến khéo thành vụng. Với thân phận hiện tại của Hoàng Quý Phi, làm chuyện nguy hiểm như vậy hoàn toàn không có chút lợi ích gì. Không lẽ nàng ta muốn Hoàng Thượng phế Hậu sau đó phong nàng ta làm Hoàng Hậu?

Chỉ là nghe nói Hoàng Quý Phi không hề thổi gió bên tai, cho dù có người đắc tội nàng ta cũng không thấy nàng ta cáo trạng với Hoàng Thượng. Điểm này, Vương Minh Nhã hoàn toàn bội phục.

Rất nhiều phi tần đều sẽ ỷ sủng mà kiêu nhưng Hoàng Quý Phi lại không có. Đối với mức độ sủng ái của Hoàng Quý Phi, nếu nàng ta thật sự muốn làm Hoàng Hậu cũng không phải việc khó, nhưng ngay từ đầu nàng ta không muốn làm như vậy, thì hiện tại cũng sẽ không làm như vậy.

Chỉ cần Hoàng Hậu không sinh hoàng tử thì địa vị Hoàng Quý Phi Võ thị sẽ vững chắc. Hoàng Quý Phi không cần lo lắng về Hoàng Hậu, bởi vì Hoàng Hậu không hề có ý định đối phó, nên Hoàng Quý Phi cũng không cần phản kháng.

Đôi khi Vương Minh Nhã cảm thấy Triệu hoàng hậu hiểu rất rõ tình cảnh của bản thân, nàng ta chưa bao giờ nhắm vào Hoàng Quý Phi, ngược lại còn quan hệ khá tốt.

Nếu trong lòng Triệu hoàng hậu không vui, cảm thấy Hoàng Thượng đối xử với một phi tần còn tốt hơn đối xử với vợ cả, sau đó sinh lòng oán hận mà làm ra việc hại người, vậy thì ngay cả ngôi vị Hoàng Hậu cũng sẽ mất.

Trần thị nói: " Xảy ra chuyện như vậy, hiện tại trong mắt Hoàng Thượng cũng chỉ có một mình Hoàng Quý Phi!" Trần thị nghĩ mà tiếc, tại sao thích khách lại không giết chết luôn Hoàng Quý Phi đi? Cho dù không giết chết thì làm mất nàng ta bị thương cũng được, làm nàng ta hủy dung cũng tốt. Nếu thật sự như vậy, cho dù là vì Hoàng Thượng mới bị hủy dung, nhưng nam nhân đều yêu thích sắc đẹp, để Hoàng Thượng cả ngày phải nhìn một nữ nhân có vết sẹo trên mặt cũng sẽ không vui. Như vậy, nữ nhi của mình liền có cơ hội. Nhưng mà sự tình lại không giống như bọn họ mong muốn. Hoàng Thượng càng ngày càng sủng ái Hoàng Quý Phi cùng với Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử do Hoàng Quý Phi sinh ra. Nếu lần này mang thai Hoàng Quý Phi lại tiếp tục sinh thêm một hoàng tử, như vậy những phi tần khác trong cung thực sự là không còn đường sống.

Trần thị cảm thấy, chuyện quan trọng nhất bây giờ là nữ nhi của mình có thể sinh ra một hài tử, cho dù là công chúa cũng được.

Vì thế Trần thị nhỏ giọng nói với Vương Minh Nhã: "Nương có thể tìm chút dược, chờ Hoàng Thượng đến chỗ người, người đặt đốt trong lư hương sẽ có hiệu quả. Sau khi hương cháy xong thì đổ tro đi, sẽ không thấy được điều gì bất thường."

Vương Minh Nhã nghe xong, lập tức cự tuyệt: "Nương, ta biết, người sốt ruột vì ta. Nhưng mà chuyện như vậy trăm ngàn lần không thể làm, nếu làm chính là rước họa cho cả nhà. Chẳng may bị người khác vụng trộm thay đổi xuân dược thành độc dược, như vậy chính là mưu sát Hoàng Thượng. Mà cho dù không bị tráo dược đi nữa, nhưng lỡ như Hoàng Thượng phát hiện, trong lòng Hoàng Thượng sẽ có khúc mắc. Hoàng Thượng sẽ nghĩ, lần này là xuân dược, có phải lần sau sẽ là độc dược hay không? Trong cung kiêng kỵ nhất chính là hạ dược, nương, chúng ta không thể phạm hồ đồ!"

Cái chính là nàng không thể sinh con, có hạ nhiều dược cũng là vô dụng. Hơn nữa chuyện như vậy, nguy hiểm quá lớn, nàng tuyệt đối sẽ không làm. Vương Minh Nhã nàng cũng có sự kiêu ngạo, nàng cảm thấy dùng thủ đoạn thấp hèn để dụ dỗ Hoàng thượng, chính là một sự sỉ nhục.

Dù sao nàng cũng là mỹ nhân, nếu phải dựa vào thủ đoạn hạ lưu để giữ lại Hoàng Thượng, về sau phải làm sao? Chẳng nhẽ lần nào cũng phải hạ dược Hoàng Thượng. Hơn nữa Hoàng Thượng cũng không phải người hồ đồ, một lần là không cần thận nhưng những lần sau chưa chắc vẫn vậy? Hoàng Thượng có thể xem mặt mũi Thái Hậu nên tính toán toán với mình, nhưng mình cũng không thể dựa vào Thái Hậu cả đời.

"Người đừng vì ta mà nhọc lòng, ta ở trong cung tốt hơn nhiều so với người khác. Thái Hậu là cô mẫu của ta, chỉ bằng điểm này, người khác cũng không dám coi thường, cho dù là Hoàng Hậu hay Hoàng Quý Phi đi nữa. Ngũ hoàng tử còn do ta nuôi dưỡng, cho dù không sinh hài tử cũng có Ngũ hoàng tử, hơn rất nhiều so với các phi tần khác. Người nhìn những phi tần khác trong cung không sinh hài tử lại không được sủng ái, dưới gối cũng không nhận nuôi dưỡng hoàng tử hoặc công chúa nào, cả đời chỉ có thể ở trong cung đợi bản thân già đi. Ta may mắn hơn bọn họ nhiều lắm!"

"Bây giờ người hãy về nhà nói chuyện với cha, liên hệ giữa trong cung và ngoài cung đều nhờ vào người. Ta đoán, hiện tại cô mẫu muốn gặp nhất là cha để thương lượng thương lượng đối sách, nếu ngài có thể truyền tin,

cho dù cha không thể vào cung gặp Thái Hậu thì chúng ta cũng có thể giải quyết vấn đề. Đến lúc đó người chính là đại công thần! Nương, người xem ta nói có đúng hay không?"

Trần thị nói: "Minh Nhã, những gì người nói ta hiểu được, nhưng người ở trong cung phải bảo trọng. Ta phải đi một chuyến đến Từ Ninh Cung gọi tâu tử của người về, sau đó nhìn xem Thái Hậu còn phân phó điều gì."

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 153: Thằng Thẩn

Edit: Nguyệt Sung Dung

Beta: Su Thái Phi + Nguyễn Đức Phi

Vốn dĩ Vương Minh Nhã sẽ biểu diễn tiết mục trên băng, nhưng vì sự kiện thích khách đành phải huỷ bỏ, nên nàng ta cũng không xuất hiện ở Thượng Phong đài, dù vậy nàng ta cũng không đến nỗi thất vọng.

Trần thị đến Từ Ninh cung thì tâm tình cũng tốt hơn nhiều, dù không cùng con dâu của mình nói chuyện nhưng tốt xấu gì cũng không đến nỗi trở mặt.

Lời dặn dò cuối cùng của Vương thái hậu với bà là để cho Thừa Ân Công ở nhà chờ, bà ta bên này sẽ phái Cao Trường Hưng đi phủ Thừa Ân công tìm hân.

Đối với lần ám sát này, Vương thái hậu luôn muốn tìm cách giảm bớt sức ảnh hưởng của nó. Ai cũng không thích người khác ở sau lưng mình nghị luận to nhỏ, hơn nữa chuyện này còn liên quan tới Thái Hậu và Hoàng Thượng.

Ngày 15 tháng giêng, Hoàng Thuong cùng Hoàng Hậu ở ban công của Chính Dương môn tiếp nhận quỳ lạy của vạn dân. Từ ngày 16 tháng giêng bắt đầu khai ấn, chuyện thích khách kia cũng được coi như là người của các tiểu quốc khác trà trộn vào muốn ám sát hoàng thượng Đại Sở. Lão bách tính Đại Sở cực kì phẫn hận các tiểu quốc đó, thậm chí còn muốn báo thù.

Vì vậy nên không cần động viên cũng có rất nhiều người chủ động báo danh tòng quân, muốn đánh các tiểu quốc đó một trận, nếu không thì họ không biết lợi hại, đây là sự sỉ nhục đối với Đại Sở.

Lúc này Vương gia có cảm giác như đang ở đầu sóng ngọn gió, không phải bởi vì Vương gia bọn họ cưới công chúa Đại Nguyệt quốc sao? Mà sự kiện ám sát lần này, dường như người Đại Nguyệt quốc cũng tham gia. Còn không biết ai nói rằng lúc trừ tịch Vương thái hậu chủ động gọi thích khách tiến vào. Hai việc này dồn lại, càng làm cho Vương gia như ngồi trên đồng lửa.

Khiến cho Vương gia bây giờ không biết đối đãi với Đại Nguyệt quốc công chúa này ra sao. Nếu như hữu thì đây là Hoàng Thượng ban hôn cho, còn không hữu thì trong nhà có con dâu như vậy cũng khiến người ta chê trách.

Vương thái hậu nói với Cung ma ma: " Bây giờ Hoàng Thượng càng ngày càng không vừa mắt Vương gia, không lẽ hắn đã quên là nếu không có Vương gia thì cũng không có hắn ngày hôm nay sao?"

Cung ma ma nói: " Nương nương, nô tì thấy Hoàng Thượng rất hiếu thuận với nương nương."

" Hiếu thuận? Hắn cũng không còn cách nào, nếu hắn không làm vậy thì làm sao có thể làm vua một nước? Người bên ngoài ai cũng biết ai gia là mẹ ruột của hắn, nếu như có một ngày hắn biết ai gia không phải là mẹ ruột của hắn, thì không biết hắn còn hiếu thuận với ai gia nữa hay không?"

Hai người ở tiểu phật đường nói chuyện, không lo lắng có người nghe thấy.

Cung ma ma nói: "Người biết chuyện này cũng không còn ở nhân thế, nương nương không cần lo lắng."

"Đúng vậy, ai gia không cần lo lắng, đợi đến khi ngũ hoàng tử leo lên hoàng vị, ai gia liền hoàn toàn an tâm. Đã nhiều năm rồi, từ khi bắt đầu tiến cung, không thời khắc nào không nghĩ tới ngày đó. Chỉ cần ai gia vẫn còn sống, nhất định sẽ khiến cho chuyện này thành sự thật. Thuốc và người Cao Trường Hưng tìm đã tìm thấy chưa?" Vương Thái hậu hỏi Cung ma ma.

" Đây là cơ hội tốt của chúng ta, nếu như lần này không thành thì cũng chỉ có thể cá chết lưới rách thôi".

Làm nhiều việc như vậy, Vương Thái Hậu biết một khi sự việc bị phát hiện, thì bà và Vương gia nhất định sẽ không thể sống. Cho nên không thể để mình và tộc nhân Vương gia chết, phải để cho người khác chết thay.

"Võ thị bên kia đã chuẩn bị bà đỡ chưa? " Vương thái hậu hỏi.

"Đã chuẩn bị vài người rồi, nương nương, nô tì cảm thấy chuyện bà đỡ bên kia rất dễ bị phát hiện."

"Lúc này cũng không cần phải cố kị cái gì, chỉ cần thành công một cái, chúng ta cũng bớt phải động tay tới, cũng đỡ không ít chuyện". Vương Thái hậu nói, lúc này còn phải cố kị gì những thứ đó?

Kỳ thực điều khiến Vương thái hậu vui nhất chính là hoàng thượng đột nhiên băng hà. Bà làm thái hậu đương nhiên có tư cách lập ai làm thái tử. Nếu hoàng thượng đã không cho bà mặt mũi, thì bà cũng không duy trì cân bằng ngoài mặt nữa, mọi người dựa vào bản lĩnh của mình đi.

Bụng của Lý Già La từ đầu xuân đã càng ngày càng lớn, dự định là sẽ sinh lúc cuối xuân. Bất quá trước lạ sau quen, bây giờ sinh con đối với Lý Già La cũng không phải là chuyện khó gì.

Gần đây trong cung có một chuyện mới mẻ là thái hậu tặng cho hoàng thượng một cung nữ, để cung nữ này đến Dưỡng Tâm điện hầu hạ hoàng

thượng. Nói là hầu hạ, nhưng mọi người đều biết nếu cái gọi là hầu hạ này hẳn không phải là hầu hạ sinh hoạt thường ngày.

Mẫu thân tặng cung nữ cho con trai, cũng không phải là chuyện gì quá mức, có điều theo như những người biết chuyện nói rằng, hoàng thượng vẫn đối với cung nữ này rất khách khí, để cung nữ này ở Dưỡng Tâm điện làm đại cung nữ. Điều này nói rõ cái gì? đó là hoàng thượng xem trọng cung nữ này, nói không chừng ngày nào đó cũng trực tiếp trở thành chủ tử trong cung.

Mọi người đều nhìn Trường Xuân cung, dù sao thì người bên trong Trường Xuân cung cũng là sủng phi, nếu như để cho một cung nữ đoạt đi sủng ái, vậy cũng thật quá mất mặt. Không ít người đến vấn an Lý Già La, nỗ lực khiến Lý Già La ra tay, mạnh mẽ giáo huấn cung nữ này.

Nghe nói có người đã gặp cung nữ này, thái độ nàng ta rất kiêu căng, luôn cảm thấy mình chính là người của hoàng thượng, không để các phi tần này vào mắt. Bị tức giận như vậy nhất định phải trả lại, nếu để một cung nữ khinh thường thì làm sao được?

Mẹ đẻ của Tam công chúa vốn là Trương Ôn tần. Hôm nay đã là Trương Phương nghi, đang ở bên cạnh Lý Già La kể những chuyện xấu của cung nữ tên Như Vân kia.

" Thần thiếp vốn nghĩ Tam công chúa cũng đã lâu không gặp hoàng thượng rồi, nên muốn đưa Tam công chúa đến Dưỡng Tâm điện. Khi đến Tam công chúa rất vui vẻ, còn mặc áo mới muốn cho hoàng thượng nhìn một chút, kết quả lại không vui. Lưu công công cũng không nói gì, cung nữ tên Như Vân đó lại tự mình nói hoàng thượng đang bận, không có thời gian gặp Tam công chúa. Tam công chúa dù sao cũng là chủ tử, là con gái của hoàng thượng mà nàng ta chỉ là một cung nữ, mặt mũi lại còn muốn lớn hơn chủ tử. Hoàng Quý Phi nương nương, ngài nhất định phải giáo huấn

cung nữ Như Vân đó. Bây giờ vẫn chưa là phi tần đã kiêu căng như vậy, nếu thực sự là phi tần thì chúng ta làm sao còn đường sống đây?"

Bọn họ đều là những người hoàng thượng không lâm hạnh nữa, nhưng Hoàng Quý Phi lại khác, cho dù hoàng thượng không còn sủng hạnh thì nàng ta vẫn còn hai vị hoàng tử, trong bụng cũng còn một vị sắp sinh, ở trước mặt hoàng thượng nói chuyện cũng có phân lượng. Cho nên Trương Phương Nghi đến tìm Hoàng Quý phi, hy vọng nàng có thể giáo huấn cung nữ Như Vân đó. Dựa vào cái gì mà lớn lối như vậy, không phải chỉ là một cung nữ thôi sao? Làm sao có khả năng.

Lý Già La nói: " Cung nữ này là Thái Hậu nương nương đưa cho hoàng thượng, tục ngữ có câu đánh chó phải nể mặt chủ, bản cung làm gì cũng phải nhìn mặt mũi Thái Hậu."

Trương Phương Nghi không lay chuyển được Hoàng Quý Phi, đành phải tức giận mà về.

Lời của Trương Phương Nghi vừa thật vừa giả, Lý Già La cũng không phải là người chuyên làm bia cho người ta ngắm, cần gì phải tự đi tìm phiền phức. Huống hồ cho dù Hoàng Thượng có sủng hạnh cung nữ Như Vân đó thì cũng không có gì quá mức. Dù sao Hoàng Thượng muốn nữ nhân nào mà không được? Hơn nữa cung nữ Như Vân này là Thái Hậu đưa tới, quan hệ giữa Hoàng Thượng và Thái Hậu như thế nào, chẳng lẽ nàng không biết? Tuyệt đối không phải là chuyện tốt đẹp gì. Hoàng Thượng tại sao đối xử với nàng ta như thế, e là bên trong còn có nội tình.

Ngày hôm sau, càng làm cho Lý Già La không ngờ là mẹ đẻ của Đại Hoàng tử, Lý Tiệp Dư lại đến bái phỏng.

Những ngày gần đây, bởi vì cung nữ Như Vân này mà không biết bao nhiêu phi tần đến Trường Xuân cung bái phỏng, chỉ là không nghĩ tới Lý Tiệp Dư cũng tới. Không lẽ cũng đến nói chuyện cung nữ Như Vân sao,

nàng quả thực rất "vinh hạnh" khi nhiều người như vậy đến thăm nàng chỉ vì muốn lời Như Vân kia xuống.

" Nương nương, tần thiếp lúc ở phủ Thái tử cũng là một cung nữ, có điều khi ấy tần thiếp rất hâm mộ một vị cung nữ tử tử, được chăm sóc Hoàng Thượng từ khi còn nhỏ, gọi là Y Vân. Mặc dù không được xinh đẹp như Hoàng Quý Phi nhưng khiến người nhìn vào rất thoải mái. Chỉ là sau này, Y Vân tử tử sinh bệnh nặng qua đời, khi ấy hoàng thượng vẫn là Thái tử đau lòng không thôi, mấy ngày không ăn cơm. Sau đó Hoàng Thượng thụ hoàng hậu, lúc ấy tần thiếp còn ở phủ Thái tử, có người nói tần thiếp mặt mày giống với Y Vân tử tử. Sau khi được hoàng thượng lâm hạnh, tần thiếp còn nghĩ có phải vì mình có chút giống Y Vân tử tử hay không? Không phải thì làm sao chuyện tốt lại đến phiên tần thiếp, tần thiếp cũng gặp qua Như Vân cô nương, bên ngoài cũng có tám chín phần giống Y Vân tử tử, nói không chừng trong cung cũng sắp tới sẽ có thêm tử muội.

Lý Tiệp dư nhìn thần sắc Hoàng Quý phi vẫn như cũ, trong lòng có chút thất vọng. Đến khi rời đi, Hoàng Quý phi ban thưởng cho nàng ta một vài thứ, nàng ta thì không làm được gì nhưng không biết Hoàng Quý phi nghe rồi trong lòng có tính toán gì không. Nhưng cho dù nói thế nào, điều nên nói mình cũng đã nói rồi, nếu Hoàng Quý phi nghe rồi trong lòng không thoải mái, vậy thì mục đích đã đạt được. Bất kể là Hoàng Quý phi tức giận công tâm động thai khí, hay động tay trừng trị Như Vân kia, vậy thì đối với nàng mà nói cũng đều có lợi.

Lý Tiệp Dư cảm thấy mình đã thành công mà lui xuống.

Lý Già La cười cười, Lý Tiệp Dư này cũng thật thú vị, nàng ta nói những lời này đơn giản là muốn nói với Hoàng Quý phi nàng rằng trong lòng Hoàng Thượng vẫn luôn thương yêu một người khác, mà người đó chính là Y Vân, người đã cùng hoàng thượng lớn lên. Hơn nữa Lý Tiệp Dư còn mượn ánh sáng của Y Vân mà được ân sủng của Hoàng Thượng.

Chỉ là mặt mày nàng ta có chút giống Y Vân đã có thể sinh hạ hoàng tử, vậy Như Vân kia có đến bảy, tám phần giống với Y Vân, không phải phúc khí của nàng ta càng lớn hay sao?

Hơn nữa, Y Vân, Như Vân, vừa nghe tên là có thể suy đoán được một số chuyện.

Nói không chừng Hoàng Thượng sẽ xem Như Vân đó như người thay thế, sau đó đối đãi tốt với Như Vân. Cho nên Hoàng Quý Phi nàng muốn bảo vệ địa vị của mình cần phải nghĩ cách cẩn thận, xử lý Như Vân đó nếu không sau này người chịu khổ là nàng.

Theo cách nói này thì thông minh hơn nhiều so với Trương Phương Nghi kia. Nếu Lý Già La dễ kích động, nghe "sự thực" như thế mà tức giận tuyệt đối sẽ động thai khí, nếu nghiêm trọng thì sẽ là một xác hai mạng. Còn nữa, nếu trong cơn thịnh nộ mà đi tìm Hoàng Thượng hỏi rõ ràng, nói không chừng Hoàng Thượng nhất định sẽ phiền chán Hoàng Quý Phi này. Còn không thì nàng sẽ đi tìm Như Vân tính sổ, như vậy Lý Tiệp Dư cũng không có một chút bất lợi, thật là biết tính toán, quả nhiên thông minh hơn nhiều.

Hơn nữa, nàng ta mang thân phận cung nữ, còn là lão nhân trong cung, lời nói càng có sức thuyết phục, e là Lý Tiệp Dư này cũng đoán ra được nếu nàng muốn tìm lão nhân trong cung hỏi chứng cứ, cũng hỏi không ra. Bởi vì khi Y Vân vẫn còn thì Triệu hoàng hậu vẫn chưa gả vào, càng không cần phải nói đến Hiền phi, Thục phi, Đức phi, thế nên muốn hỏi rõ ràng là điều không thể.

Nữ nhân một khi đổ kị, hậu quả tuyệt đối nghiêm trọng.

Mọi người đều muốn mượn tay Lý Già La để diệt trừ mối uy hiếp tiềm ẩn kia. Hơn nữa mối uy hiếp kia là do Thái hậu đưa tới, nếu xử lí rồi thì Thái hậu sẽ tức giận, Hoàng Thượng vì mẫu hậu và cung nữ mình yêu thích

tuyệt đối sẽ giáo huấn Lý Già La, khi ấy nàng sẽ không được Hoàng Thượng yêu thích nữa.

Haha, xem ra chiêu đưa người tới của Vương Thái hậu quả thật là vừa tiến vừa thủ.

Chỉ là Vương Thái hậu quên rằng nàng căn bản không có lòng đố kỵ, hơn nữa biết quan hệ giữa Hoàng Thượng và Thái hậu, Hoàng Thượng có gốc mới tiếp nhận ý tốt của Thái hậu.

Còn nữa, nếu Hoàng Thượng là người thâm tình như vậy, một cung nữ, một nữ nhân có thể khiến Hoàng Thượng mất đi đúng mực sao? Tuyệt đối không thể, Hoàng Thượng càng không phải loại người xem trọng tình cảm nam nữ. Chỉ là Hoàng Thượng rốt cuộc có kế hoạch gì đây? Cho nên nói Lý Già La hiểu rõ Hoàng Thượng, vốn dĩ không tin Hoàng Thượng bị Như Vân đó mê hoặc, trái lại cảm thấy Hoàng Thượng đang kín đáo an bài gì đó. Bằng không, sao ban đêm Lý Già La còn được ám vệ mời tới mật thất Nguyệt cung chứ.

" Hoàng Thượng" Lý Già La gặp được Hoàng Thượng, mấy ngày rồi không thấy, kích động hô một tiếng.

Hoàng Thượng cười nói: " Nhanh ngồi xuống đi, trẫm gọi nàng đến đây là vì có vài lời không tiện nói ở Trường Xuân cung."

" Hoàng thượng nói có phải là chuyện cung nữ Như Vân?" Lý Già La hỏi.

" Ồ? Ái phi cũng đã nói vậy rồi, có phải nàng đã nghe được gì rồi không?" Hoàng thượng rất có hứng thú.

Lý Già La cau mày. " Chính là có người nói với thần thiếp Hoàng Thượng thương yêu một nữ nhân tên Y Vân, tiếc là nàng ta không có phúc khí lại bệnh chết. Sau đó Hoàng Thượng gặp Lý Tiệp Dư có dung mạo khá

giống Y Vân cô nương nên mới sủng hạnh nàng ta, còn sinh Đại hoàng tử. Bây giờ Như Vân cô nương lại rất giống với Y Vân cô nương, sợ là sau này sẽ sủng quan hậu cung".

Hoàng thượng nghe rồi nói: " Ái phi có tin không?"

" Hoàng thượng sao có thể là người như vậy? Chỉ cần hoàng thượng thích nhất định sẽ đổ xử tử tể với nàng, tuyệt đối sẽ không để có kết cục như vậy, càng không cần nói đến chuyện là vật thể thân. Nếu hoàng thượng thích một người, vậy thì người đó phải là độc nhất vô nhị, cho dù bên ngoài có giống nhau, thì cũng không thích."

" Quả nhiên ái phi so với người khác hiểu rõ trăm. Như vậy thì trăm cũng yên tâm rồi, xem ra những ngày này nàng đều ăn ngon ngủ yên, một chút cũng không nôn nóng." Ái phi của mình hiểu rõ mình, Hoàng Thượng thật cao hứng, nhưng dáng vẻ không ghen tuông này cũng thật khiến người ta có hơi khó chịu.

" Hoàng Thượng thật hy vọng thần thiếp giống đồ phụ sao, ăn giấm chua sau đó chạy đến Đường Tâm điện? Thần thiếp vẫn còn phải chống đỡ cái bụng lớn này đây" Lý Già La cười nói.

" Haha, trăm cũng không biết rốt cuộc muốn nàng đi hay là không đi nữa".

Chuyện nói đến bước này, rốt cuộc Hoàng Thượng có thích Như Vân hay không, chẳng phải đã quá rõ ràng rồi hay sao.

" Hôm nay ở đây trăm có vài lời muốn nói với nàng, trăm và ái phi đều nên thành thật với nhau."

Lý Già La trong lòng khẽ động nhìn Hoàng Thượng, Hoàng Thượng thờ dãi một hơi rồi nói. " Người của Thái Hậu đã tìm đến quê nhà của Võ gia,

muốn tìm bà đỡ lúc trước của đại tiểu thư Võ gia . Chỉ là trễ một bước, bà đỡ đó đã bệnh chết mấy ngày rồi"

Lý Già La trong lòng cả kinh, bình tĩnh nhìn Hoàng Thượng. Nàng muốn mở miệng, nhưng lại nói không nên lời, Hoàng Thượng sợ Lý Già La bị dọa, vội nói: "Trẫm quả thực đã biết nàng không phải là đại tiểu thư Võ gia Võ Uyển Trinh, cũng biết Thái Hậu một mực muốn tra ra thân phận của nàng. Ái phi, trẫm cũng đã nói thật lòng với nàng rồi, nếu nàng vẫn cứ phòng bị trẫm, thì trẫm là thật đau lòng."

"Hoàng Thượng, trước giờ thần thiếp chưa từng có lòng muốn hại Hoàng Thượng".

"Trẫm biết, nên nàng không cần do dự mà thay trẫm đỡ dao, trên đời này cũng chỉ có nàng như vậy, người khác bất quá chỉ vì chức trách của mình mà thôi. Trẫm đã tra ra thì không cần nói, chỉ vì thời điểm này còn chưa tới nhưng trẫm sợ là Thái Hậu sẽ tiếp tục phái người đi tra, đến lúc đó lại trở tay không kịp."

" Ái phi ở bên trẫm nhiều năm nay, lại còn sinh cho trẫm hai hoàng tử, nếu trẫm không tin nàng vậy còn có thể tin tưởng ai?" Hoàng Thượng nói.

" Vậy nếu Hoàng Thượng đã biết thần thiếp không phải là đại tiểu thư Võ gia, có phải hoàng thượng cũng biết Thái Hậu không phải là mẹ ruột của người không?"

Nếu không phải vậy, Hoàng Thượng tuyệt đối sẽ không phòng bị thái hậu như vậy, ngay cả việc Thái Hậu phái người thăm dò Lý Già La cũng biết, còn thuận tiện xử lý trước. Kỳ thực cho dù tra ra được bà đỡ của Uyển Trinh, Lý Già La cũng không sợ, bởi vì trên người Uyển Trinh cũng không có cái bốt nào. Hơn nữa cho dù có nói đến những chỗ Lý Già La không biết, nàng khi ấy cũng có thể nhờ Võ lão gia nhỏ máu nghiệm thân. Một khi

đã thử, nàng muốn hai người là cha con thì là cha con, không muốn thì không phải.

Hoàng Thượng nghe rồi gật gật đầu. " Trẫm đã biết, còn biết Ngũ Hoàng tử không phải là con trai của trẫm. Ngũ Hoàng tử thực sự sau khi sinh ra không bao lâu đã không còn ở nhân thế nữa, người của Vương gia mưu tính thật lớn, muốn đem giang sơn của Tiêu gia đổi thành họ Vương, vì thế đã làm không ít chuyện."

Nếu chuyện gì Hoàng Thượng cũng đã biết, Lý Già La cũng quyết định thẳng thắn với hắn.

" Hoàng Thượng, thần thiếp biết mẫu thân Võ Uyển Trinh khoảng 10 năm. Khi đó nàng ấy và mẫu thân đều bị nhiễm bệnh, vừa khéo thần thiếp mang theo nha đầu Hồ Phách không còn chỗ nào để đi, thần thiếp cũng có chút phương pháp giúp bệnh tình trì hoãn nên ở lại cùng họ. Sau vài năm, đại tiểu thư Võ gia và mẫu thân của nàng ấy không chịu đựng nổi, lần lượt qua đời. Lúc đó cậu của đại tiểu thư Võ gia sau khi tìm mấy năm mới tìm đến được chỗ này, đã đáp ứng với Tiên bá mẫu là sẽ chăm sóc tốt cho người nhà Tiên gia. Hơn nữa thần thiếp biết Tiên bá mẫu đối với Võ gia là không cam tâm, vì báo đáp Tiên bá mẫu đã cứu mang giúp đỡ, thần thiếp liền nghĩ đến biện pháp thay thế thành đại tiểu thư Võ gia. Nghĩ rằng nếu là đại tiểu thư Võ gia, đợi đến khi nàng phải gả đi thì nhất định sẽ đến đây tìm, sau đó quả nhiên giống như thần thiếp suy đoán, Võ gia phái người đến Tiên gia đón người. Khi ấy người lớn ở Tiên gia gặp phải nạn sạt lở, ai cũng không còn, nên thần thiếp dẫn theo Tiên Tiểu Bảo đi Võ phủ ở Trác Châu. Vào Võ phủ mới biết người của Võ gia thật sự đối với đại tiểu thư có tính toán khác, sau cùng lại bị đưa vào cung tuyển tú. Sau đó thần thiếp trở thành phi tần của Hoàng Thượng. Hoàng Thượng nếu đã nói ra thần thiếp cũng không còn gì để giấu giếm người nữa, thần thiếp ban đầu đã muốn tiến cung, cho nên để nha hoàn của thiếp là Hồ Phách vào Võ phủ trước, sau đó lấy được sự tín nhiệm của phu nhân Vân thị. Sau đó biết một số chuyện của

Võ gia, còn biết Võ gia cũng không có cô nương nào xuất sắc, do đó vì chỉ định tuyển tú nên họ nhất định sẽ nghĩ cách. Hơn nữa lúc này chỉ cần có người nhắc nhở một chút, bọn họ sẽ nhớ ra ở thôn quê còn có một đại cô nương Võ gia, dung mạo cũng không tệ. Vì vậy thần thiếp liền thuận lợi tham gia tuyển tú".

Hoàng Thượng nói: " Trẫm cũng không trách nàng che giấu thân phận để tuyển tú".

Nếu nói che giấu cũng là phạm tội, nhưng Hoàng Quý Phi từ lúc tiến cung đến nay, cũng chưa hề làm ra chuyện gì tổn hại đến Hoàng Thượng, còn đỡ dao cho hăn, còn sinh cho hăn hai vị hoàng tử khỏe mạnh.

" Trẫm muốn biết tại sao nàng nhất định phải tiến cung? Nếu nói muốn báo thù những người Võ gia, cũng có rất nhiều cách"

Dù sao Hoàng Quý Phi cũng không phải là nữ tử bình thường, nếu ở bên ngoài cũng có cách khiến người Võ gia sống không bằng chết. Hăn cũng không phản cảm nữ nhân của mình thông minh, chỉ có thông minh mới không hại người lung tung, người thông minh mới có thể bảo vệ chính mình. Huống hồ, Hoàng Quý Phi còn sinh được hai đứa trẻ, bây giờ còn mang thai đứa thứ ba. Hơn nữa nếu nói những nữ nhân này, có thể thật sự đi vào lòng Hoàng Thượng e là chỉ có một mình Hoàng Quý Phi mà thôi. Bằng không hăn cũng không nói cho nàng biết mật đạo này, vào lúc quyết định nói cho nàng biết, hăn đã xem Hoàng Quý Phi là nữ nhân quan trọng nhất trên đời này của mình.

Lý Già La nghe Hoàng Thượng hỏi như vậy, liền cười nói. " Thần Thiếp là vì báo ân mà đến".

"Lẽ nào ái phi vì trẫm mà đến báo ân sao?" Hoàng thượng cũng cười.

" Đúng vậy, Hoàng Thượng, lúc này người cũng nói Thái Hậu không phải là mẹ ruột của người. Vậy mẹ ruột của Hoàng Thượng là ai? Hoàng

Thượng có biết hay không?"

Hoàng thượng than thở. " Trẫm vẫn không tra được, nàng biết sao?"

Lý Già La nói: " Tổ phụ của thần thiếp mười năm trước có y thuật cao minh, nhưng ông lại không màng công danh lợi lộc. Người của triều đình muốn đưa ông vào Thái Y Viện nhưng ông đều từ chối, chỉ là có một lần tiến cung, lại bị Hoàng Hậu lúc ấy, chính là Thái hậu hôm nay ép tiến cung. Khi ấy tổ phụ của thần thiếp cảm thấy sự việc có nguy hiểm, cho nên dặn dò phụ thân của thần thiếp phải rời khỏi kinh thành. Quả nhiên sau đó cũng không còn được gặp tổ phụ nữa, chỉ là bằng hữu của tổ phụ lại đem tin tức của ông từ trong cung đến, nói rằng vì tổ phụ từ chối yêu cầu của Thái Hậu nên đã bị Thái Hậu giết chết. Tổ phụ biết Thái Hậu không thể sinh con và chuyện này là bí mật, cho nên lúc ấy bên cạnh Thái Hậu đã có Hoàng Thượng người, liền biết Hoàng Thượng không phải con ruột do Thái Hậu sinh ra. Vốn muốn cùng tổ phụ thông đồng làm bậy, như vậy cũng có nhược điểm của ông, chỉ là ông lại không đáp ứng."

Nói đến đây, Lý Già La dừng lại, nhìn Hoàng Thượng, có nhiều lời thật khó nói, đặc biệt là chuyện liên quan đến Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng hiểu ngay, nói: " Chuyện Thái Hậu muốn tổ phụ nàng đáp ứng, có phải liên quan đến trẫm?"

Lý Già La gật gật đầu, nói: "Đúng vậy, ban đầu Thái Hậu muốn hạ dược Hoàng Thượng, tổ phụ không đáp ứng, cảm thấy là chuyện phạm vào y đức, sau đó bị lén lút giết chết. Chỉ là xem ra bây giờ Hoàng Thượng đã bị Thái Hậu dùng thuốc của người khác chế ra hạ độc rồi, tổ phụ vì đề phòng chuyện này phát sinh, còn chế ra một hộp thuốc, cuối cùng cũng bị người của Vương gia cướp đi."

Hoàng Thượng nói: " Trẫm cũng không sợ gì nữa, nàng cứ nói thẳng là thuốc gì đi".

Lý Già La nói: " Thuốc đó rất thâm độc, nam tử sau khi lớn lên nếu như có con nối dõi, sinh nữ tử thì bình thường nhưng nếu là nam thì từ nhỏ thể chất yếu kém. Sau khi lớn lên con nối dòng lại càng gian nan, nghiêm trọng hơn là sống không đến tuổi thành niên."

Hoàng Thượng vỗ một cái thật mạnh lên ghế dựa. " Vậy hộp thuốc đó vẫn còn trong tay Vương gia, chả trách bọn họ không sợ hãi, e là vì trẫm và nữ tử khác sẽ không sinh được hoàng tử khỏe mạnh. Đợi nữ nhân Vương gia tiến cung, uống thuốc đó liền có thể sinh được hoàng tử khỏe mạnh. Như vậy khi trẫm muốn lập Thái Tử chỉ có thể là Hoàng tử mà bọn họ sinh."

Lý Già La gật đầu: " Thuốc tố phụ lấy đối với thể chất Hoàng Thượng không có thay đổi nhưng có thể thông qua nữ nhân để cải thiện, cho nên Vương gia biết được sự thật này liền cướp thuốc đi rồi giết tố phụ thần thiếp diệt khẩu."

Hoàng Thượng bình ổn hơi thở của mình một chút, dù ai biết mình bị người khác hạ dược cũng không dễ chịu, đặc biệt là khi hắn còn nhỏ, không thể làm chủ, bị người ta hạ độc, cảm giác này thật sự rất tồi tệ.

" Nhưng Hoàng Thượng yên tâm, thuốc đó đối với thân thể Hoàng Thượng không có ảnh hưởng gì. Chỉ là con nối dòng mới có ảnh hưởng, thân thể của thần thiếp bởi vì từ khi ra đời đã được phụ thân dùng phương thuốc tố truyền tẩm qua cho nên không bị ảnh hưởng chút nào."

" Nàng nói báo ân là chuyện như thế nào?" Hoàng thượng hỏi.

" Người đưa thư cho phụ thân thần thiếp là một nội thị bên cạnh mẹ ruột của người, lúc tố phụ gần chết, đã lén lút tìm thấy tố phụ nên liều chết đem tin tức tố phụ cho phụ thân thần thiếp, cũng viết bí phương đưa cho phụ thân thần thiếp. Bởi vì như vậy, khi phụ thân của thần thiếp sắp lâm chung, sợ con nối dòng của Hoàng Thượng khó khăn, lại sợ âm mưu của Vương

gia thực hiện được, nên mới để thần thiếp cả đời tìm phương pháp trị liệu, nghĩ cách giúp Hoàng Thượng có hoàng tử khỏe mạnh."

Đương nhiên tâm nguyện của phụ thân còn là báo thù cho tổ phụ, lúc trên đường chạy trốn gặp được mẫu thân của Lý Già La. Hai người sau khi kết hôn đã sống ẩn dật, khi mẫu thân sinh nàng xong liền qua đời, Lý Già La là do một tay phụ thân nàng nuôi lớn. Sau này nàng học y thuật cũng là do phụ thân tự dạy, có thể nói phụ thân không phải vì nàng là con gái mà không đồng ý truyền lại y thuật của Lý gia cho nàng, hơn nữa còn dốc hết khả năng của mình.

Phụ thân trên đường chạy trốn cũng bị người đuổi giết, bị thương rất nghiêm trọng. Nội thị báo tin cho phụ thân Lý Già La sau này vì muốn đánh lạc hướng người truy sát, bất đắc dĩ làm mồi nhử, cuối cùng bị giết.

Vì lí do này, phụ thân nàng càng phải báo đáp ân tình, nếu không phải nội thị đó đánh lạc hướng, thì ông đã không sống được, còn cưới vợ sinh con, cho nên mạng của ông và con gái đều là do người ta cho. Ân tình lớn như vậy, nội thị đó nói rằng tất cả đều thuộc về chủ tử, cho nên Lý Già La muốn báo đáp, cũng là báo đáp Hoàng Thượng, vậy thì vị nội thị kia ở dưới lòng đất cũng yên tâm rồi.

Hắn đã phí nhiều sức lực trốn khỏi cung, cho người khác biết được sự thật này để sau này Hoàng Thượng hiểu rõ. Đương nhiên sẽ không để con nối dòng của Hoàng Thượng là do nữ nhân Vương gia sinh.

" Nội thị đó có nói mẹ ruột của trẫm là ai không?" Hoàng thượng có chút khàn khàn hỏi.

" Nghe phụ thân nói, là Trấn bắc hầu trước đây, Thấm gia đại tiểu thư".

Trấn bắc hầu vào thời Tiên đế đã vì phạm lỗi mà cả nhà phải mất đầu, sau đó nữ quyến đều thành cung nô, nhưng nữ nhân Thấm gia đương thời

phần lớn đều tự vẫn. Trong danh sách người tự vẫn, cũng bao gồm tên của Thầm gia đại tiểu thư.

Nhưng hiện tại Thầm đại tiểu thư lại trở thành mẹ đẻ của Hoàng Thượng, bên trong còn có chuyện gì, Hoàng Thượng cũng không khó để lí giải.

Hoàng Hậu khi ấy là Vương Hoàng Hậu lợi dụng giao thiệp trong tay mình, đem Thầm đại tiểu thư giả chết đưa vào cung. Sau đó để người được cho là đã chết sinh cho nàng ta một đứa nhỏ, vào lúc sinh được con trai, cũng là lúc Thầm đại tiểu thư phải chết, nhưng trong mắt người đời, Thầm đại tiểu thư vốn dĩ đã sớm chết rồi.

Đáng tiếc khi ấy Vương Hoàng Hậu không biết rằng lúc Thầm đại tiểu thư bị giấu ở trong cung đã cứu được mạng của một nội thị, nội thị này luôn nghĩ muốn báo ân cho nên mới liều mình xuất cung hành động, tất cả đều vì Thầm đại tiểu thư và Hoàng Thượng.

" Hoàng Thượng, người không sao chứ?" Nhìn thấy Hoàng Thượng trầm mặc không nói, Lý Già La cũng rất lo lắng, chuyện như vậy người bình thường còn chịu không nổi.

" Trẫm không sao, hôm nay trẫm cũng biết được, mẹ ruột của mình là ai. Bằng không cả đời này trẫm vẫn bgu muội. Đa tạ nàng, tên thật của nàng là gì?"

Hoàng thượng luôn cứ gọi ái phi, trước giờ chưa từng gọi tên của nàng.

Bây giờ lại hỏi tên của nàng, Lý Già La đáp. " Thần thiếp gọi là Lý Già La."

Tên này đã bao lâu rồi không dùng đến, vì phòng ngừa mình lộ ra nên vẫn tự nói với mình rằng nàng là Võ Uyển Trinh, vì lẽ đó nhiều khi nàng theo bản năng cảm thấy mình tên là Võ Uyển Trinh, cái tên Lý Già La chỉ có thể chôn sâu trong lòng, cho dù có nằm mơ cũng không thấy được.

" Từ nay về sau, Già La trước mặt trẫm, không cần phải biến thành một người khác nữa, trẫm biết nàng cũng cực khổ rồi".

" Hoàng Thượng không trách thần thiếp tội che giấu là tốt rồi".

" Trẫm trách nàng bao giờ, chuyện như vậy nếu không phải có căn cứ thực sự, trẫm cũng không dám tin. Càng không cần là nàng, nếu ban đầu nàng nói với trẫm những lời này, trẫm nhất định sẽ không tin, sợ là còn cảm thấy nàng đang ly gián trẫm và Thái Hậu. Huống hồ trẫm còn phải đa tạ nàng, nếu nàng không tiến cung, e là âm mưu của Vương gia đã thành sự thật. Được rồi, nàng nói nhiều như vậy cũng mệt rồi, bây giờ đến phiên trẫm".

"Khi trẫm còn nhỏ, trong cung có cung nữ tên là Y Vân. Lúc trước trẫm còn chưa trưởng thành, quan hệ với cung nữ Y Vân đó rất tốt, cảm thấy nàng ta chăm sóc trẫm giống như tỷ tỷ vậy. Đợi khi trẫm lớn rồi, dự định lúc cần người dạy trẫm chuyện phòng the, sẽ để Y Vân dạy. Chỉ là có một lần trẫm phát hiện nàng ta hạ dược vào trong nước trà, trẫm kêu người bắt lại, kết quả theo như Y Vân khai, nàng ta là người của Mật Vương. Do mẫu phi của Mật Vương an bài con cờ bên người trẫm, cho nên cuối cùng Y Vân bị "bệnh chết". Trẫm khi ấy còn cảm thấy thể diện rất quan trọng, cho nên chưa từng nói với Thái Hậu là bị người bên cạnh phản bội, đã sa sút một thời gian.

E là vào lúc ấy, Thái Hậu thấy trẫm đối với Y Vân đó có chút cảm tình, cho nên lần này mới tặng Như Vân qua. Nghĩ lại "mẫu hậu tốt" của trẫm là muốn Như Vân này bù đắp tiếc nuối trong lòng trẫm. Thậm chí Lý Tiệp Dư mặt mày có giống với Y Vân sao? Trẫm thực không thấy giống." Sợ là Hoàng Thượng không thêm quan tâm Lý Tiệp Dư giống ai.

"Ban đầu khi sủng hạnh Lý Tiệp Dư cũng bởi vì mẫu hậu nói người này có nghi nam tướng* (tướng người phụ nữ dễ sinh con). Khi ấy trẫm là một hoàng tử, cái gì cũng không có nên mới như vậy. Hơn nữa sau này Lý Tiệp

Dư sinh Mộc nhi, Thái Hậu cũng nói với trẫm để Mộc nhi cho Vương Nhân Nhã nuôi dưỡng. Trẫm nghĩ quan hệ với Vương gia cũng không tệ, hơn nữa Mộc nhi sau khi sinh cũng rất yếu ớt cho nên mới đồng ý. Bất quá, hiện tại nghĩ lại e là tâm tư của Thái Hậu vốn không muốn nuôi dưỡng hoàng tử của người khác sinh. Vương Minh Nhã mới là lá bài tẩy của bà ta, vậy thuốc đó cũng ở trên người Vương Minh Nhã, chỉ là trẫm lại tin tưởng báo ứng, Vương Minh Nhã lại không sinh được con nối dòng. Bằng không họ cũng sẽ không dùng tới chiêu trộm long tráo phụng này."

Lý Già La hỏi: "Hoàng thượng, Ngũ Hoàng tử bây giờ thật sự không phải là Ngũ Hoàng tử sao?"

Mặc dù nàng có chút nghi vấn, nhưng hiện tại mới dám xác định.

"Nếu không phải là cháu ruột của Thái Hậu, tại sao Ngũ hoàng tử càng lớn càng giống người Vương gia, đặc biệt là giống với thể tử Thừa Ân công như vậy. Nếu người không biết nội tình, e là sẽ nói trẫm và thể tử Thừa Ân công đó không hồ là biểu huynh đệ, cho nên việc Ngũ Hoàng tử giống thể tử Thừa Ân công cũng không có gì lạ. Nhưng mà bây giờ trẫm và người Vương gia một chút quan hệ cũng không có, cho nên nếu nói Ngũ Hoàng tử giống với thể tử Thừa Ân công của Vương gia, Già La, nàng cảm thấy có khả năng không?"

Trên thực tế, chỉ cần Hoàng Thượng không phải là do Vương Thái Hậu sinh, một số việc vừa nhìn sẽ hiểu ngay, căn bản không cần nhân chứng vật chứng gì nữa.

Hôm nay đại khái nghe sự việc chấn động như vậy, Hoàng Thượng có cảm giác mình có chút choáng váng. Hơn nữa có cảm giác co giật nhẹ, giống như có vật gì đó, cực kì muốn người nó.

"Hoàng Thượng, người sao rồi?" Lý Già La vừa thấy Hoàng Thượng là lạ, nhanh chóng tới đỡ, sau đó chấn mạch, vừa chấn nàng đã bị dọa đến

hoảng hốt " Người đâu!" Lý Già La hô.

Lập tức hạ xuống hai người áo đen : " Có chủ thủy hay không?"

Hai người áo đen hai mặt nhìn nhau, không khỏi nhìn Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng nói: " Đem dao ra đưa cho Hoàng Quý Phi"

Một người trong đó lấy trong tay áo ra một chủ thủy khéo léo, Lý Già La lập tức rạch một đường trên cánh tay mình, nói với Hoàng Thượng: " Hoàng Thượng, thần thiếp bắt mạch của người, phát hiện Hoàng Thượng bị hạ loại độc khiến người bị ngiện. Nếu như bây giờ không trị, e là sau này sẽ không rời được độc này, trực tiếp bị người khống chế, rất khó từ bỏ. Bây giờ người uống máu của thần thiếp mới có thể giải độc. Hoàng Thượng người mau uống đi, thần thiếp từ nhỏ đã được dùng nước thuốc ngâm mình, cho nên máu trên người có thể giải độc, may mà Hoàng Thượng mới ở kỳ đầu nếu để lâu hơn, thần thiếp e là không chữa được."

Lý Già La liên tiếp giục Hoàng Thượng uống, hai người áo đen không nghĩ nàng muốn chủ thủy là vì muốn lấy máu cho Hoàng Thượng uống. Vì vậy cả hai đều lui xuống, Hoàng Thượng nhìn Lý Già La, nàng nói: " Hoàng Thượng người mau uống đi, nếu người không tin thần thiếp, thiếp uống trước một ngụm cho người xem có được không?"

Không đợi Lý Già La uống, Hoàng Thượng đã uống rồi, ở đây không có chén, đành phải uống trên vết thương của nàng, Hoàng Thượng uống một ngụm liền không uống được nữa. Đây là máu của nữ nhân mà mình yêu thương, trừ phi hãm máu lạnh mới uống được.

" Hoàng Thượng, người uống thêm vài ngụm đi, thần thiếp không có chuyện gì đâu. Vài ngày liền bồi bổ lại, người bình an vô sự thì thần thiếp và hoàng nhu mới có hy vọng. Hoàng Thượng chẳng lẽ muốn thần thiếp và hài tử bị người khác hại chết sao ?"

Hoàng Thượng nghe lời Lý Già La nói, lập tức uống vài ngụm, sau đó nói: " Già La đã cứu trăm nhiều lần, trăm làm sao để báo đáp nàng đây?"

Lý Già La nhìn Hoàng Thượng dùng mảnh lụa băng bó vết thương cho mình, nói: " Hoàng Thượng, thần thiếp không cần báo đáp, chỉ cần Hoàng Thượng khỏe mạnh là được. Sau khi người quay về, tra cẩn thận chỗ ở của mình, nhất là những vật như lư hương, thần thiếp thấy vật này chính là thông qua phương thức đốt cháy khiến hoàng thượng trúng độc".

Hoàng Thượng hỏi. " Nếu là do phương thức đốt cháy, chẳng phải người bên cạnh trăm cũng trúng loại độc này ? Như vậy cơ hội bị người phát hiện rất lớn, e là còn có thuốc dẫn khác."

" Hoàng Thượng minh giám, xác thực là còn có thuốc dẫn khác, ví dụ như chu sa, trên đời này chỉ có Hoàng Thượng là dùng bút son phê tấu chương, cho nên người hạ độc e là nhắm vào một mình Hoàng Thượng. Người uống máu của thần thiếp, sau này không dùng lại một trong những thứ đó thì sẽ không tái phát".

Hoàng Thượng nói: " Nếu có người ước gì ta bị khống chế, không bằng trăm làm theo họ, bằng không không phải sẽ làm người ta thất vọng sao?"

" Hoàng Thượng, ý của người là muốn tương kế tựu kế? Nhưng nếu như vậy, thần thiếp sợ là người đằng sau sẽ đưa ra yêu cầu vô lí".

Hoàng Thượng cười lạnh nói: " Sợ là người phía sau muốn tiến hành từng bước, đầu tiên chính là muốn Như Vân nói gì trăm đều nghe theo hoặc là muốn trăm cực kì sủng ái Như Vân. Đây chỉ là bước thứ nhất, cũng cần thời gian, trăm cũng cần thời gian bố trí thỏa đáng. Già La, khoảng thời gian này dù trăm có làm gì, nàng nhất định không được nghĩ nhiều, tất cả chỉ là để kéo dài thời gian. Đợi sau khi trăm dẫn rấn ra khỏi hang, trăm nhất định sẽ bắt bọn họ trả giá."

Lý Già La nói: "Hoàng Thượng, thần thiếp tin tưởng người, chỉ cần người cẩn thận ngàn vạn đừng đụng vào loại thuốc làm người nghiện nữa. Thần thiếp cảm thấy bảo đảm nhất là đem đổi chu sa thành thứ gần như vậy. Thần thiếp cảm thấy son cũng không tệ, thần thiếp sẽ đem son trong cung thần thiếp đưa cho Hoàng Thượng."

"Già La, nàng không cần phải dùng máu của nàng nữa, hôm ba mươi, nàng đã bị thương, vừa rồi lại cho trẫm uống nhiều máu như vậy, nàng còn đang mang thai, trẫm không nhẫn tâm."

"Hoàng Thượng, thần thiếp chỉ dùng son làm chút thuốc bột, Hoàng Thượng dùng sẽ không bị loại thuốc kia làm nghiện, còn có thể nâng cao tinh thần. Nếu Hoàng Thượng không đồng ý, thần thiếp làm sao yên tâm được. Hoàng Thượng người đáp ứng thần thiếp đi, bằng không đêm nay thần thiếp ngủ không yên giấc".

Nếu đã nói như vậy, Lý Già La cũng không cần băn khoăn nhiều, chỉ cần làm hết sức để bảo đảm an toàn cho Hoàng Thượng là được.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 154: Thịnh Sủng

Edit: Nguyễn Đức Phi

Beta: Tâm Hiền tần

Đúng như lo lắng của phi tần hậu cung, cung nữ Như Vân rất được Hoàng thượng tín nhiệm. Nghe nói hiện tại nàng ta luôn bên cạnh Hoàng Thượng, ngay cả Lưu Vĩnh Toàn cũng phải lui về sau một bước. Khi Hoàng thượng nghỉ ngơi ở Dưỡng Tâm điện gần như đều là do nàng ta hầu hạ, không cần đến tay người khác.

Tất cả người trong cung đều biết trước kia có cung nữ tên Y Vân, có thể nói đây là người mà Hoàng thượng thật sự yêu thích. Chẳng qua là ả Như Vân này có dung mạo rất giống Y Vân cho nên mới được Hoàng thượng sủng ái, đến mức Hoàng Thượng còn không thèm rời khỏi nàng ta.

Còn có khi Hoàng Hậu nương nương đến Dưỡng Tâm Điện tìm Hoàng Thượng, sau đó Như Vân này tranh luận cùng Hoàng Hậu, Hoàng Thượng không phạt ngược lại còn nói giúp ả ta.

Vậy Hoàng Quý Phi nương nương được sủng ái nhất đâu?

Vì Hoàng Quý Phi bị thương cho nên toàn bộ Trường Xuân cung đều bị Hoàng Thượng xử phạt, không cho bất cứ ai ra vào Trường Xuân cung, có thể xem như là đang giam lỏng Hoàng Quý Phi. Mọi người đều suy đoán có phải Hoàng Quý Phi cũng đắc tội Như Vân cho nên mới bị cấm túc như vậy hay không?

Nếu thật là như vậy, vậy hướng gió hậu cung này tuyệt đối là đang thay đổi.

Phải biết rằng Hoàng Quý Phi chính là một đường từ quý nhân lên tới Hoàng Quý Phi, được sủng nhiều năm như vậy. Vậy mà hiện tại cũng chỉ mới xuất hiện một cung nữ có dung mạo giống với Y Vân lại có thể áp Hoàng Quý Phi xuống, đúng là thời thế thay đổi khiến người ta chóng mặt.

Có người muốn tìm hiểu tin tức từ Trường Xuân cung, muốn biết lý do tại sao Hoàng Quý Phi bị cấm túc, nhưng lại hỏi không ra. Bởi vì Trường Xuân Cung luôn phái người chuyên môn đề phòng, bốn thái giám hung thần ác sát đứng ở cửa, nếu ai tiến lên, lập tức sẽ bị đuổi đi, làm cho mọi người càng suy đoán, có thể Hoàng Quý Phi đã phạm vào tội lớn cho nên Hoàng Thượng mới không cho nàng gặp người khác. Chờ nàng sinh hài tử trong bụng ra, phỏng chừng cũng chính là lúc bị biếm vào lãnh cung.

Thời điểm được Hoàng Thượng sủng ái chính là sủng phi, đến khi không còn sủng thì chính là phượng hoàng rơi xuống đất, còn không thể thăm bằng gà.

Trong cung có vài người muốn nhân cơ hội này mà bỏ đá xuống giếng, nhưng mà nói dễ hơn làm. Hoàng Thượng không cho người khác vào Trường Xuân cung, ngay cả Hoàng Hậu cũng không được.

Nội tình rốt cuộc là gì tất cả mọi người đều không biết.

Cũng có người nghĩ, Hoàng Thượng không có hạ chỉ răn đe cho nên chưa chắc là Hoàng Quý Phi phạm sai lầm. Nếu chỉ như vậy mà kết luận Hoàng Quý Phi thất sủng không phải đến lúc sự thật phơi bày sẽ gặp xui xẻo hay sao? Cho nên nhiều người chọn biện pháp an toàn chính là tốt nhất là không đi Trường Xuân cung.

Lại có một vài người lo lắng cho Hoàng Quý Phi, tỷ như đám người Hiền phi, Thục phi, cùng Đức phi, bao gồm Viên Thục Hoa, nhìn thấy

Trường Xuân Cung như vậy, đều không biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì, sao đột nhiên lại bị Hoàng Thượng hạ lệnh vây quanh?

Nếu nói xử phạt cũng không đúng vì Hoàng thượng không có xử trí Hoàng Quý Phi, này rốt cuộc là ý gì?

Đám người Hiền phi đi vào Khôn Ninh Cung tìm Hoàng Hậu nói chuyện, Hoàng Hậu thở dài: "Các người cho rằng bốn cung không có đi tìm Hoàng Thượng cầu tình? Chỉ là không biết Hoàng Thượng nghe lời đồn từ ai, nói Hoàng Quý Phi trong khoảng thời gian này bị sao xấu chiếu cho nên mới liên tiếp xảy ra chuyện bị thương, còn có thể gây trở ngại đến người khác, cho nên mới hạ lệnh cho Hoàng Quý Phi ở Trường Xuân Cung không được ra ngoài."

Xấu tính có rất nhiều cách nói, có thể nói là gây trở ngại Hoàng Thượng, hoặc là Thái Hậu, hoặc có thể là người khác.

Chỉ là Hoàng Quý Phi mới chẵn một dao cho Hoàng Thượng, nếu nói gây trở ngại cho Hoàng Thượng lại không hợp lý lắm. Nếu muốn nói một người không tốt, vậy dạng gì cũng nói ra được.

Tô Thục phi nghe xong nói: "Trong cung hiện tại lại có nhiều tiểu nhân như vậy, nói cái gì tinh tú bất lợi, vậy thời điểm không có người đến Dưỡng Tâm điện thì không có cách nói này, sai hiện tại lại có?"

Viên Thục Hoa nói: "Hoàng Hậu nương nương, không thể cầu tình cùng Hoàng Thượng sao? Vốn dĩ Hoàng Quý Phi không có phạm sai lầm lại bị nhốt lại, hiện tại trong cung đều nói là Hoàng Quý Phi làm sai, càng nói càng thái quá."

Triệu hoàng hậu nói: "Bốn cung cũng từng có ý này, nhưng mà suy đi nghĩ lại, Hoàng Quý Phi cũng sắp sinh, nếu thật sự không cấm đủ thời gian, lỡ những phi tần kia đến Trường Xuân cung gây phiền toái, hay có chút

không nên nói là ảnh hưởng đến thai nhi, vậy cũng bất lợi. Cho nên tốt nhất đợi đến khi nàng sinh hạ rồi hẵng nói."

Miễn cho bị những người đó va chạm phải.

"Trường Xuân Cung nếu có yêu cầu đồ, bốn cung tuyệt đối không tùy tiện, sẽ tự mình đi an bài. Các vị muội muội đều quan tâm đến Hoàng Quý Phi, bốn cung cũng vậy. Hơn nữa bốn cung cũng tin tưởng, Hoàng Quý Phi nhất định sẽ không có chuyện gì. Bên chỗ Hoàng Thượng bốn cung sẽ tận lực khuyên giải, trong cung này không thể chứa chấp người muốn gây sóng gió."

Một cung nữ nho nhỏ lại có thể tạo nên sóng lớn như vậy, Triệu Hoàng hậu cũng biết Hoàng Thượng có vài cung nữ cùng nhau lớn lên, nghe nói cảm tình cũng không tệ lắm, nhưng mà Hoàng Thượng thật sự dễ dàng bị một cung nữ nho nhỏ mê hoặc như vậy sao?

Triệu hoàng hậu không tin, nàng cảm thấy phương diện này có phải có âm mưu gì hay không?

Bởi vì Trường Xuân Cung cô lập với toàn bộ những nơi khác trong cung, cho nên những người không tiếp cận được Trường Xuân cung cũng không tiếp tục có ý đồ đi tìm hiểu tin tức.

Nói không chừng có người còn nghĩ, tốt nhất Hoàng Quý Phi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, đến lúc đó các nàng một chút hiềm nghi cũng không có, lại có thể đánh bại một đối thủ lớn.

Chỉ là mọi người đối với cung nữ Như Vân ở Dưỡng Tâm Điện càng kiêng kị, có thể kéo Hoàng Quý Phi xuống ngựa, cho dù nói Hoàng Quý Phi bây giờ vẫn là Hoàng Quý Phi, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ bị biếm vào lãnh cung, cho nên ai nấy đối với nàng cũng vừa sợ vừa hận.

Dường Tâm Điện bên này, Như Vân bật lửa lư hương huân hương, hung hăng hút một ngụm, sau đó cười đối Hoàng Thượng nói: "Hoàng Thượng, nô tỳ đã đốt huân hương, ngài có thể bắt đầu phê tấu chương."

Hoàng Thượng cười gật gật đầu, nói: "Như Vân, chuẩn bị châu sa* giúp trẫm đi."

(*)Châu sa: trường hợp này là mực đỏ dùng để phê tấu chương.

Như Vân vội đáp lời, màu đỏ châu sa giống hệt như màu máu, đương nhiên, chỉ cần một nét bút của Hoàng Thượng, rất có khả năng một người sẽ bị chém đầu.

Hoàng Thượng là nam nhân quyền lực nhất Đại Sở, mà hiện tại người nam nhân này lại bị mình chinh phục, Như Vân chỉ cần nghĩ đến đều hưng phấn không thôi.

"Hoàng Thượng, gần đây có vài vị nương nương đến hỏi thăm nô tỳ về chuyện của Hoàng Quý Phi nương nương, nói đi nói lại đều là có ý nô tỳ nói lời gièm pha trước mặt Hoàng Thượng mới làm Trường Xuân cung nổi lên sóng gió, nô tỳ cảm thấy mình thật là oan uổng."

Như Vân đáng thương nhìn Hoàng Thượng, Hoàng Thượng nghe xong nói: "Chuyện này có quan hệ gì với người? Nếu lại có người đến hỏi người, người nói với các nàng trực tiếp đến tìm trẫm, trẫm muốn xem các nàng có lá gan đó hay không. Như Vân, trẫm thấy huân hương này khá tốt, đốt thêm một ít đi"

"Vâng, Hoàng Thượng, nô tỳ làm liền." Như Vân thầm nghĩ, người càng nhiều càng dễ nghiện, hiện tại Hoàng Thượng đã chủ động yêu cầu đốt, chờ đến khi thực sự nghiện, còn không phải mình muốn cái gì Hoàng Thượng đều đáp ứng hay sao?

Hoàng Thượng là người có quyền nhất trên đời này, đến lúc đó đừng nói đến Hoàng Quý Phi, ngay cả Hoàng Hậu nàng cũng có thể làm.

Nhưng lại nghĩ tới chuyện Thái Hậu muốn nàng làm nàng nhất định không thể từ chối, huân hươg này cũng là bên chỗ Thái Hậu cung cấp, nếu Thái Hậu không cho nàng cũng không thể khống chế được Hoàng Thượng.

Thời điểm Như Vân ra khỏi điện thì đụng phải công công Lưu Vĩnh Toàn , ban đầu khi mới bị đưa đến Dưỡng Tâm điện, nàng vẫn cung cung kính kính với Lưu Vĩnh Toàn, có điều nhìn sự coi trọng của Hoàng Thượng đối với nàng ngày càng tăng, nàng cơ hồ liền không để Lưu Vĩnh Toàn vào mắt.

Chỉ là thái giám, cho dù là đại tổng quản thì như thế nào?

Chỉ cần Hoàng Thượng nghe lời nàng nói, vậy sống hay chết của Lưu Vĩnh Toàn cũng chẳng có gì quan trọng.

Như Vân thưa cũng không thưa Lưu Vĩnh Toàn một tiếng, trực tiếp đi qua.

Lưu Vĩnh Toàn thật bình tĩnh, nhưng tiểu đồ đệ hăn lại không vừa mắt, Như Vân vừa đi liền nhìn Lưu Vĩnh Toàn nói: "Sư phụ, Như Vân này chỉ là một cung nữ, cung nhân trong cung ngay cả Dưỡng Tâm điện đều là do ngài quản, ngài xem dáng vẻ của ả ta kia đúng là không hề để ngài vào mắt mà!"

Lưu Vĩnh Toàn nói: "Hôm nay sư phó sẽ dạy người một cách nhìn người, kẻ không có bản lĩnh càng thích nháy nhót, về sau rơi đài sẽ càng thảm hại, cho nên tốt nhất đừng để tâm đến loại người này, đến lúc đó hãy chờ xem."

Lưu Vĩnh Toàn rất chúgng mắt Như Vân này, có điều là công công lão nhân mấy chục năm trong cung, gặp phải vô số loại người, cho nên không

thể nào không biết bộ mặt thật của Y Vân, nếu nói Hoàng Thượng thật sự bởi vì Y Vân mà sủng hạnh Như Vân thì có đánh chết hăn cũng không tin.

Người nào sẽ thích nữ nhân có gương mặt giống với kẻ đã phản bội mình đây, trừ khi người đó là một kẻ ngốc.

Tất nhiên Hoàng Thượng không phải kẻ ngốc, nếu như thật sự bị một nữ nhân mê hoặc đến thần hồn điên đảo, không phân nổi phải trái, vậy Đại Sở cũng coi như xong đời.

Cho dù Hoàng Thượng không nói gì với Lưu Vĩnh Toàn, hai người vẫn phối hợp thật ăn ý, không một kẻ hở.

Trong khi Như Vân trở về phòng rửa mặt chải đầu, Lưu Vĩnh Toàn liền đi vào tắm điện của Hoàng Thượng.

"Như Vân đâu rồi?"

"Hồi Hoàng Thượng, Như Vân cô nương đã trở về phòng."

Hoàng Thượng nghe xong liền nói: "Xử lý huân hương kia cho trẫm!"

Lưu Vĩnh Toàn không hỏi gì cả, dùng đỉnh che lại khói hương, Hoàng Thượng nói: "Ngâm lưu ý Như Vân kia, nếu như nàng đi Từ Ninh Cung, không cần phải xen vào."

Lưu Vĩnh Toàn vừa nghe xong trong lòng liền hiểu, hăn đã nói mà, Hoàng Thượng sẽ không thích loại nữ nhân này. Ấy Như Vân này đúng là mơ mộng hão huyền, xem mình là chính cung nương nương, ngay cả lời Hoàng Hậu cũng dám phản bác.

Có điều tại sao lúc trước Hoàng Thượng còn nói giúp cho nàng?

Chẳng lẽ đều là diễn kịch? Lưu Vĩnh Toàn phát hiện hình như mình đã biết chân tướng mọi chuyện. Mà qua không bao lâu, Lưu Vĩnh Toàn cũng

biết Hoàng Thượng vì sao lại muốn làm như vậy cũng là do ám vệ của Hoàng Thượng nói cho hẳn biết.

Lưu Vĩnh Toàn vừa nghe, thật là vì Hoàng Thượng mà cảm thấy đau lòng, trách không được Hoàng Thượng muốn dùng kế nối tiếp kế, Vương gia đúng thật là lớn mật! Chuyện trộm long tráo phụng cũng làm ra được, thử hỏi còn gì không dám làm?

"Thân thể Hoàng Thượng không có chuyện gì chứ?" Lưu Vĩnh Toàn thật lo lắng.

Ám vệ kia nói: "Hoàng Quý Phi nương nương đã trị hết cho Hoàng Thượng, nhưng mà công công ngàn vạn đừng làm lộ ra dấu vết để khỏi cho công sức của Hoàng Thượng đổ sông đổ bể."

Hoàng Thượng tín nhiệm hẳn cho nên mới nói cho hẳn tình hình thực tế, sao Lưu Vĩnh Toàn lại không biết đạo lý này? Vội nói: "Thỉnh Hoàng Thượng yên tâm, cho dù có mất mạng nô tài cũng sẽ không phá hư chuyện của Hoàng Thượng."

Luận diễn kịch, Lưu Vĩnh Toàn cũng là một trong số những cao thủ, chỉ là lừa gạt một cung nữ, còn không phải dễ như trở bàn tay hay sao. Hoàng Thượng lựa chọn nói cho mình biết sự thật, đó là tín nhiệm lớn bao nhiêu, cho nên hẳn phải phối hợp thật tốt giúp Hoàng Thượng lần này một lưới bắt hết.

Hiện tại chẳng qua thiếu một cái cơ danh chính ngôn thuận, trong mắt người đời Vương Thái Hậu là mẹ đẻ của Hoàng Thượng, nếu như vô duyên vô cớ mà phế đi, chắc chắn Hoàng Thượng sẽ bị xem là bất hiếu. Cho nên muốn dẫn rắn xuất động, phải khiến cho người Vương gia phạm sai lầm không thể dung thứ, người đời cũng không có lý do gì gièm pha việc Hoàng Thượng xử trí Vương gia cùng Vương Thái Hậu.

Hiện tại Hoàng Thượng làm như vậy khiến cho người Vương gia cứ ngỡ Hoàng Thượng đang từng bước đi vào cái bẫy họ đặt ra, sau đó mới có thể làm ra chuyện không thể tha thứ.

Không độc được thân thể Hoàng Thượng thì muốn mạnh mẽ khiến "Ngũ hoàng tử" thượng vị? Đúng ta tâm tư thâm độc.

Thật sự chờ đến ngày Ngũ hoàng tử thượng vị, hẳn là thái giám tam phúc của hoàng đế khẳng định sẽ sống không lâu. Lưu Vĩnh Toàn chính là vì mạng nhỏ của bản thân mà suy nghĩ, cũng khẳng định sẽ phối hợp với Hoàng Thượng, vận ngã người Vương gia.

Mà bên Hoàng Quý Phi, có lẽ là Hoàng Thượng vì muốn bảo hộ Hoàng Quý Phi cho nên bên ngoài mới công bố là cấm túc Hoàng Quý Phi. Tam hoàng tử cùng Tứ hoàng tử cũng liên lụy bị cấm túc ở Trường Xuân cung. Như vậy cũng tốt, miễn cho người Vương gia cùng Vương Thái hậu lại làm khó bọn họ.

Như Vân rửa mặt chải đầu xong, phân phó cung nữ bên cạnh không cần đi theo. Nàng hầu hạ ở Dưỡng Tâm điện Hoàng Thượng cũng không có sai xử nàng nhiều việc, trên dưới Dưỡng Tâm điện còn ai dám xem thường?

Đều là vôi vàng nịnh bợ, thứ tốt cũng phải có một phần của nàng. Tuy rằng đến bây giờ Hoàng Thượng vẫn chưa sủng hạnh, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ có.

Hơn nữa nàng còn có một số việc chưa hoàn thành, trước khi làm xong nàng không muốn trở thành một chủ tử. Trở thành chủ tử sẽ phải dọn vào hậu cung, không thể tiếp tục ở Dưỡng Tâm điện, khi đó khoảng cách với Hoàng Thượng quá xa. Không bằng hầu hạ ở Dưỡng Tâm điện, được Hoàng Thượng yêu thích lại ở gần ngay bên cạnh Hoàng Thượng, những nữ nhân ở hậu cung đó gặp mình còn không phải là cung cung kính kính?

Cho nên hiện tại nàng chỉ là cung nữ, nhưng lại uy phong gấp mấy lần so với các chủ tử nương nương. Chờ Hoàng Thượng hoàn toàn nghiện, nàng sẽ được sủng hạnh, chỉ cần nàng có thể trị bệnh khi hấn phát tác, không sợ hấn sẽ không đến chỗ nàng.

Lại chờ đến khi Hoàng Thượng không thể rời khỏi nàng, hậu cung này còn không phải là thiên hạ của nàng sao?

Như Vân tưởng tượng ra viễn cảnh tươi đẹp trong tương lai, Triệu Hoàng Hậu cùng Hoàng Quý Phi đều bị phế đi, nàng sẽ là người lớn nhất trong hậu cung.

Không lâu sau đã tới Từ Ninh cung, cung nhân vào thông báo, một lát sau Vương Thái Hậu liền cho gọi vào, Như Vân cung kính hành lễ với Thái Hậu.

Trong lòng Như Vân vẫn cảm thấy rất sợ hãi Vương Thái Hậu, cảm thấy nữ nhân này thật là tàn nhẫn, vì để đạt được mục đích, ngay cả thân sinh nhi tử cũng không tha, khiến cho hấn phát nghiện rồi không thể tự mình thoát ra.

Vương thái hậu nói: "Như Vân đi cùng ai gia đến tiểu Phật đường đi."

Chuyện cơ mật cũng chỉ nói thể nói ở tiểu Phật đường mới an toàn, từ khi nháo ra sự kiện kia, Thái Hậu trông coi càng nghiêm ngặt. Trừ bỏ bản thân Thái Hậu không một ai có thể ra vào, kẻ nào tự ý đi vào kết cục sẽ là cái chết.

Vương Thái hậu mang theo Như Vân đi vào tiểu Phật đường, Vương Thái Hậu cũng không nói nhiều lời vô nghĩa, vào thẳng vấn đề: "Ai gia cho người được, người có cho Hoàng Thượng dùng hay không?"

"Hồi bẩm Thái Hậu nương nương, mỗi ngày nô tỳ đều đốt cháy trong lư hương, hiện tại Hoàng Thượng một ngày nếu không ngửi thấy, sẽ cảm thấy

cả người không thoải mái, nô tỳ thấy, Hoàng Thượng đã nghiệm."

"Vậy thì tốt, diện mạo của người chỉ có thể giúp người vào ban đầu, nhưng về sau phải dựa vào chính người, ai gia sẽ không giữ người dễ mềm lòng, đã hiểu?"

"Như Vân hiểu rõ, đa tạ Thái Hậu nương nương đã cho nô tỳ cơ hội." Như mây cảm kích nói.

"Ai gia cũng không phải là người tốt gì, cũng không phải ai gia cho người cơ hội này, người phải nhớ kỹ, người là người của ai gia, ai gia muốn người sống người mới có thể sống, muốn người chết, người sẽ phải chết. nô tài không nghe lời, ai gia một chút cũng không thích. Có điều hiện tại chuyện ai gia giao phó người làm rất tốt, ai gia có thể cho người nhiều được một chút, đủ cho người chịu một thời gian."

Nguyên lai là Như Vân này cũng bị được làm cho nghiệm Vương Thái Hậu mới dùng nàng.

Vương thái hậu sẽ không dùng người mà mình không nắm chắc, đây là chuyện lớn, nếu dùng phải nữ nhân dễ mềm lòng, cảm thấy Hoàng Thượng anh tuấn tiêu sái, do đó phản bội mình, như vậy Vương Thái Hậu cùng Vương gia chính là sẽ gặp tai họa ngập đầu.

Cho nên phải dùng một người có thể hoàn toàn khống chế được người này mới có thể yên tâm mà dùng.

Suy nghĩ một chút, Như Vân bị Vương Thái Hậu khống chế, sau đó thông qua cung nữ Như Vân này khống chế Hoàng Thượng, chờ Hoàng Thượng cũng hoàn toàn nghiệm, muốn hãm làm cái gì đều phải thông qua tay Như Vân, Vương Thái Hậu không hề nhúng tay vào lại có thể đạt được mục đích của mình, kế hoạch hoàn mỹ biết bao.

Chính là về sau nếu như Hoàng Thượng phát hiện không thích hợp, thì hẳn đã nghiệm, chỉ có thể nghe theo bọn họ. Trên đời này, không ai có nghị lực thoát ra nổi cơn nghiện của nha phiến.

Nếu Lý thần y còn sống trên đời, nói không chừng còn sẽ có phương pháp giải độc, nhưng mà Lý thần y đã sớm bị Thái Hậu giết chết vào hai mươi mấy năm trước.

Dù tính là Lý thần y có hậu nhân trên đời, trúng độc nặng, hẳn cũng không có khả năng cứu nổi.

Trách thì trách Hoàng Thượng không phải thân sinh nhi tử của Vương Thái Hậu, tất nhiên nàng sẽ không dung cho kẻ không cùng huyết thống lên làm hoàng đế.

Cũng là ý trời trêu người, sao bà lại không nghĩ đến việc cho Hoàng Thượng một con đường lui, cho nên mới đem hai cái chất nữ nhi của mình đều đưa vào cung, chỉ cần các nàng sinh hạ hoàng tử, như vậy dựa vào thân phận cùng thủ đoạn của mình, bình bình an an đưa cô nương Vương gia sinh được hoàng tử lên bảo tọa, như vậy cho dù có chết cũng không tiếc.

Đáng tiếc, ông trời lại ra nan đề cho bọn họ, cả hai chất nữ nhi đều không sinh được hài tử, Vương Thái Hậu hiển nhiên không cam tâm, cho nên chuyện "trộm long tráo phụng" cũng dám làm, vậy còn chuyện gì là bà không dám làm nữa?

Dù sao cũng phải chết, vậy tại sao trước khi chết không làm chuyện gì đó kinh thiên động địa?

Bởi vì không phải người chết chính là ta mất mạng. Mấy năm gần đây thái độ của Hoàng Thượng đối với Vương gia sao Vương Thái Hậu lại không biết, càng không cần phải nói, vạn nhất Hoàng Thượng đã biết Vương gia đã từng phái người ám sát hẳn thì phải làm sao, tất cả đều là tội diệt tộc!

Cho nên vì mạng người từ trên xuống dưới của Vương gia, Vương Thái Hậu liền quyết định ' đại nghĩa diệt thân ', muốn Hoàng Thượng giúp bà làm mọi chuyện xong xuôi, sau đó khiến cho hãn nhiêm bệnh mà chết đi.

Mà Triệu hoàng hậu, chỉ cần nàng ngoan ngoãn, nhìn vào phân lượng nàng chỉ sinh một công chúa, còn có thể diện người Triệu gia, bà có thể tạm thời để lại mạng của nàng, chờ thêm mấy năm, lại làm cho mẫu hậu là Triệu Hoàng Hậu chết tại nhà.

Còn Hoàng Quý Phi Võ thị, nàng nhất định phải chết, bởi vì nàng sinh mấy hoàng tử, chỉ cần có mấy hoàng tử ở, về sau chính là phiên toái, vì phòng trừ hậu hoạn, nàng cùng con trai của nàng, một người cũng không thể lưu lại, đều phải chết.

Đến lúc đó, khiến Hoàng Thượng ban chết cho nữ nhân hãn yêu thương cùng nhi tử của hãn, cho dù có thanh tỉnh mọi thứ có hối hận cũng không còn kịp nữa.

Sắc mặt Như Vân trắng bệch, nàng đã quên mình vẫn bị Vương Thái Hậu khống chế trong tay, loại được nỳ căn bản là không nơi nào bán, nếu như không có, loại thống khổ đó làm nàng hận không thể chết đi ngay lập tức, nhưng lại cũng không còn sức lực mà đi tự sát.

Mấy ngày này, được người ta phụng trong lòng bàn tay, khiến nàng cảm thấy mình là kẻ lớn nhất hậu cung, hiện tại ở nơi này của Vương Thái Hậu nàng cũng chỉ là một cung nữ hèn mọn, nghe theo chỉ thị của Vương Thái Hậu mà làm việc.

Tuy rằng nàng không cam lòng, nhưng sự thật chính là như vậy, nàng bị Thái Hậu khống chế trong lòng bàn tay, không thể phản kháng.

Vương thái hậu hỏi: "Hoàng Thượng có sủng hạnh ngươi hay không?"

Như Vân sắc mặt biến hồng, nhỏ giọng nói: "Hoàng Thượng chỉ là thích nhìn nô tỳ, còn chưa có sủng hạnh nô tỳ."

"Hắn coi trọng người, xem ra thật sự vẫn chưa quên được Y Vân. Cũng là lúc trước Y Vân chết quá đột ngột, nam nhân đều giống nhau, chiếm không được trong lòng càng vương bận, hận không thể đem những thứ tốt nhất đều cho nàng. Cho nên hiện tại Hoàng Thượng không sủng hạnh người người cũng không cần gấp gáp, chưa chắc Hoàng Thượng sẽ không, bởi vì trong lòng hắn thật sự có Y Vân."

Cho nên Hoàng Thượng mới có thể tôn trọng Như Vân này, không có lập tức sủng hạnh nàng.

Có điều Vương Thái Hậu không cho rằng dựa vào một nữ nhân có thể khiến cho Hoàng Thượng nói gì nghe nấy, cho nên được kia mới là chính yếu, chờ Hoàng Thượng nghiệm, đến lúc đó không cần nữ nhân này vẫn có thể đạt được mục đích của mình.

"Thêm một ít thời gian nữa liền đề cập chuyện lập Thái Tử với Hoàng Thượng đi, người biết làm thế nào rồi chứ?"

"Nô tỳ hiểu rõ"

"Tốt nhất là có thể làm cho Hoàng Thượng ban xuống thánh chỉ lập Thái tử, như vậy cũng coi như là danh chính ngôn thuận, nếu như không thuận lợi vậy liền nghĩ cách làm cho bệnh tình Hoàng Thượng tăng thêm, tốt nhất là đã không còn ý thức, ai gia nói chính là làm Hoàng Thượng nằm ở trên giường, không còn năng lực nói chuyện, hiểu rõ?" Vương thái hậu nói: "Hiện tại chỉ có người có thể tiếp cận Hoàng Thượng, làm chuyện này đối với người mà nói là vô cùng đơn giản, nhưng đó là thời điểm chưa hạ xuống thánh chỉ lập Thái Tử. Nếu Hoàng Thượng phát hiện không thích hợp, người cũng mau chóng thông tri cho ai gia, ai gia còn sớm mà tính toán"

Như Vân nghe xong nói: "Nường nường yên tâm, Như Vân hiểu rõ." Cứ cho là Hoàng Thượng đã biết sự tình không thích hợp đi, nhưng vậy thì sao, hắn đã nghiệm, muốn từ bỏ không phải chuyện dễ dàng. Đến giới hạn không thể chịu đựng nổi, chỉ có thể quỳ dưới chân Thái Hậu nường nường, chỉ mong bà thưởng cho ít dược, cho nên Như Vân cảm thấy chuyện lập Ngũ hoàng tử làm Thái Tử sẽ không có gì là khó khăn cả.

Ngay cả chuyện muốn Hoàng Thượng hạ chỉ lập nàng làm Hoàng Hậu cũng dễ như trở bàn tay. Như Vân đi ra khỏi Từ Ninh cung, dọc đường đi đến Dưỡng Tâm điện những nữ nhân hậu cung kia gặp nàng đều cười chào hỏi, thân thiết kêu nàng Như Vân cô nương, nói cái gì mà phía trước là Trường Xuân cung, nàng có muốn đi bái phỏng Hoàng Quý Phi một chút hay không.

Những người này đừng tưởng nàng không biết, còn không phải là muốn nàng đi gây chuyện với Hoàng Quý Phi hay sao?

Thật ra nàng cũng rất muốn đi, chẳng qua hiện tại không phải lúc, Hoàng Thượng đã từng nói không thể đi làm phiền Hoàng Quý Phi, hiện tại nàng hoài thượng hoàng tự không nên làm phiền nàng, này chứng tỏ cái gì? Chứng tỏ Hoàng Thượng không phải hoàn toàn quên Hoàng Quý Phi, chứng tỏ Hoàng Thượng còn chưa nghiệm nặng, cho nên mới có thể vẫn nhớ đến Hoàng Quý Phi.

Lại chờ qua thêm một đoạn thời gian nữa, Hoàng Quý Phi là ai hắn cũng sẽ không nhớ nổi, cho nên những người này Như Vân cũng không để vào mắt. Muốn nàng nghe lời các nàng còn phải xem các nàng có tư cách đó hay không.

"Cũng chỉ là một cung nữ lại phách lối như vậy, có bản lĩnh thì leo lên vị trí Hoàng Hậu nường nường, bản cung liền phục nàng"

Phi tần hậu cung cơ hồ đều là thông qua tuyển tú mới được tiến cung, xuất thân tuyệt đối là tốt, hiện tại bị một cung nữ đề lên đầu, tâm tình quả thật là không thể diễn tả, thật sự rất không nói nên lời"

Để rồi xem nữ nhân này rốt cuộc sẽ được phong phân vị gì, nếu như thấp hơn mình, chắc chắn sẽ khiến cho nàng nhục nhã đến không ngóc đầu lên được.

Một cung nữ vừa được Hoàng Thượng sủng ái một chút đã không biết trời cao đất dày, tiểu nhân đắc chí liền càn rỡ.

Bên ngoài tin đồn nhảm nhí lan tràn, Lý Già La cùng Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử sung sướng tự do ngụ trong Trường Xuân cung, hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài. Bên trong Trường Xuân cung cũng không phải là sống những ngày tháng cực khổ không thấy ánh mặt trời như bên ngoài vẫn tưởng.

Cuộc sống của một người, một nửa là ăn - mặc - ở.

Ở thì không cần phải nói, Trường Xuân Cung tuyệt đối là nơi số một số hai trong cung, đặc biệt là đầu xuân phong cảnh càng đẹp.

Mặc thì trước nay cũng không thiếu, trong nhà kho của Trường Xuân Cung, các loại vải vóc đa dạng màu sắc nhiều đến không đếm xuể.

Ăn uống, Trường Xuân Cung có phòng bếp riêng, tuy Trường Xuân Cung có người canh gác nhưng đồ vật đưa đến Trường Xuân Cung không hề ít chút nào. Cho nên người ở Trường Xuân Cung, trừ bỏ việc không thể đi ra ngoài thì mọi thứ còn lại đều vô cùng tốt.

Bởi vì đã nói rõ mọi thứ với Hoàng Thượng, cho nên hiện tại Hoàng Thượng muốn dùng loại phương pháp này để khiến Lý Già La an tâm dưỡng thai, Lý Già La cũng rất vui lòng.

Hai lần rồi nàng đều mất máu hơi nhiều, vừa vận thừa dịp này, bồi bổ kĩ một chút.

Sau khi Hồ Phách biết Lý Già La lại bị thương, vẫn là nhịn không được mà nói với Lý Già La.

"Chủ tử, nô tỳ đi theo ngài từ nhỏ, nếu không phải ngài và lão gia mua lại nô tỳ thì có khả năng nô tỳ sẽ bị người ta đánh chết. Ở trong lòng nô tỳ, trên đời này không có người nào quan trọng hơn chủ tử. Nhưng chủ tử ngài không yêu quý thân thể của mình như vậy khiến nô tỳ rất là khó chịu. Ngài đừng quên, trong bụng ngài còn có tiểu chủ tử đấy, thân thể ngài không tốt, thân thee tiểu chủ tử có thể tốt sao?"

Lý Già La thở dài một hơi rồi nói: "So với người khác, ta đã là rất để ý đến thân thể của bản thân. Một người, nếu mạng đều không còn nữa thì dù có núi vàng núi bạc, dù có nhiều người nhớ tới thì cũng chẳng hưởng thụ được. Nhưng... ai cũng có việc nên làm và có việc không nên làm, trong tình huống mệnh của mình còn giữ không nổi, ta bỏ ra chút máu là có thể bảo trụ mệnh của mình, vậy người nói ta nên lựa chọn bỏ ra chút máu hay là an vị đợi chết?"

Vốn dĩ chuyện của Hoàng Thượng, nếu nàng bỏ mặc, như vậy sẽ thật sự để Vương thái hậu cùng Vương gia thực hiện được âm mưu. Nói thật, nếu để cho cái gọi là Ngũ hoàng tử kia lên làm hoàng đế, trong lòng Lý Già La đều là không phục cùng không vui.

Đặc biệt đây còn là cái âm mưu của Vương gia. Thử nghĩ xem, nếu Hoàng Thượng thật sự bị bọn họ tính kế, như vậy bọn họ khống chế được Hoàng Thượng, trên đời này còn ai có thể bảo hộ nàng cùng hai đứa nhỏ? Càng không cần phải nói tới một hài tử nữa sắp chào đời.

Nếu Vương thái hậu dám làm ra loại chuyện trộm long tráo phượng, như vậy một khi âm mưu của bà ta sắp thành công, mình cùng bọn nhỏ đều là

cái đình trong mắt bà ta, tuyệt đối sẽ diệt trừ cho sáng khoái. Khi đó đã không còn Hoàng Thượng, cho dù hoàng đế an bài người bảo hộ các nàng, nhưng cũng chỉ là thoát đi khỏi hoàng cung, sau đó trải qua cuộc sống trốn đông trốn tây, thậm chí bị Vương thái hậu phái người đi truy sát, điều này là không thể nghi ngờ.

Nàng không muốn phải giống như phụ thân của mình, trải qua cuộc sống trốn đông trốn tây, thà là quang minh chính đại đấu một trận với Vương gia, không phải người chết thì chính là ta chết.

Mà bản thân mình, nếu có thể cứu Hoàng Thượng, khiến Hoàng Thượng không còn nghiện nha phiến nữa, như vậy bỏ ra chút máu thì có cái gì mà không thể?

Thân thể Hoàng Thượng tốt, hẩn ở bên ngoài sẽ có thể che mưa chắn gió cho mấy mẫu tử bọn họ, sẽ không bị quấy nhiễu từ đám người ngoài kia nữa.

Hiện tại bản thân được trải qua những ngày an nhàn như vậy là do dùng một chút máu đổi lấy, không phải là rất có lời đấy sao?

Nói tiếp, trong cung này có rất nhiều đồ tốt bổ máu, nàng dùng qua một thời gian thì sắc mặt lại hồng nhuận mà thôi, tính như thế nào thì bản thân làm như vậy, cũng là quá chuẩn xác.

Vốn là nàng đang nghĩ, nếu Vương thái hậu làm khó dễ, bản thân phải làm như thế nào rồi như thế nào.

Hiện tại thì tốt rồi, rốt cuộc được an nhàn, nàng chỉ chờ Hoàng Thượng xử lý sạch sẽ chuyện bên ngoài, sau đó sẽ không còn có chuyện phiền lòng gì nữa.

Hồ Phách có biết đại khái, có một số việc Lý Già La cũng không hề giấu Hồ Phách. Ở trên đời này, Hồ Phách chính là người nàng tín nhiệm nhất,

các nàng đều có thể trả giá sinh mệnh vì đối phương. Điều này là không thể nghi ngờ.

"Chủ tử, trước kia còn chưa tính, về sau chủ tử cũng không nên không yêu quý thân mình như vậy, dù là có thể bù đắp trở về, nhưng cũng là rất đau, cũng không phải chỉ như bị muỗi cắn." Hồ Phách nghĩ trong lòng, Vương thái hậu này thật đúng là to gan, ngay cả hoàng tử đều dám dùng kẻ giả mạo.

Có điều, hài tử của người khác mà bà ta còn ôm tới rồi làm như tự mình sinh ra, cũng thân nhiên làm mẫu hậu người ta qua đến vài thập niên, cho nên nhận nuôi một cái hoàng tử giả cũng không phải cái chuyện gì quá bất ngờ.

Chỉ là Vương thái hậu này cũng quá chấp nhất, chính mình không thể sinh liền nhận nuôi hài tử của người khác, sau đó hiển nhiên khiến hân trở thành cháu ngoại trai của Vương gia. Nhờ điều này, vài thập niên này, có thể nói Vương gia là đệ nhất ngoại thích của Đại Sở, lúc sau lại còn tiếp tục muốn đưa huyết mạch Vương gia vào trong hoàng thất.

Đáng tiếc là ông trời có mắt, không thể để âm mưu của bà ta thực hiện được, cho nên hai cô nương của Vương gia đều không thể sinh ra hài tử.

Cũng chính vì như vậy, bà ta lại dám đưa hài tử Vương gia vào giả mạo hoàng tử của Hoàng Thượng, rồi hiên ngang nuôi dưỡng.

Hồ Phách hỏi: "Chủ tử, ngài nói xem Vương Hiền Phi kia cùng Vương Thuận phi hiện tại vì sao lại không sinh được hài tử? Có phải thật sự là ông trời có mắt?"

Lý Già La nói: "Ông trời có mắt? Chỉ sợ nếu thật sự trông cậy vào ông trời có mắt, Vương thái hậu cũng sẽ không làm như vậy. Vương Hiền Phi trước kia, ta đoán là bởi vì quá tâm hỏa vượng[1], cho nên không dễ dàng mang thai hài tử, hoặc là phương diện này cũng có nguyên nhân từ Hoàng

Thượng, còn có khả năng là Hoàng Hậu nhúng tay vào. Rốt cuộc ngay lúc đó Vương Hiền Phi đang nổi bật vô cùng, bức Hoàng Hậu đến mức không thể không lui một bước, nếu nàng ta còn sinh ra hoàng tử, nói không chừng Hoàng Hậu còn phải rút dài."

[1] (dùng trong đông y) Tâm có vọng tưởng, không đạt ý muốn, tâm thần không yên, quân hoả căng một phía, Tâm âm ngấm ngấm hao tổn, tướng hoả vọng động, quấy rối tinh thần.

Vương Hiền Phi là một người đường hoàng, nhưng cũng là người thích ghen ghét, ghen ghét quá mức thì sẽ tâm hoả vượng, tâm hoả vượng thì không dễ dàng hoài thai hài tử, hơn nữa cả ngày nhìn chăm chăm Hoàng Thượng, không muốn Hoàng Thượng sủng hạnh nữ nhân khác, cứ thế nhọc lòng quá nhiều, làm sao có thể hoài thai?

Nóng tính liên tục hại đến bản thân, đáng tiếc nàng ta còn chưa bao giờ tự biết.

"Vậy Vương Thuận phi hiện tại thì sao?" Hồ phách hỏi.

"Trước kia không biết chuyện Ngũ hoàng tử, ta còn đoán không ra, hiện tại ta đoán Vương Thuận phi này là trước khi tiến cung cũng đã không thể sinh! Chỉ là phỏng chừng lúc ấy Vương thái hậu còn không biết chuyện này, chờ đến khi biết, mới nghĩ tới dùng phương pháp này."

Rốt cuộc, Vương Minh Nhã này là một cô nương Vương gia được Vương thái hậu coi trọng nhất, hơn nữa độ tuổi cũng thích hợp, nếu nàng ta tiến cung mà có thể sinh hoàng tử, như vậy so với hài tử của mình cũng kém không xa. Đến lúc đó muốn lập Thái tử, dù có nhỏ tuổi nhưng có Vương thái hậu cùng Vương gia ủng hộ, phần thắng vẫn là rất lớn.

Nhưng ai ngờ là trước khi tiến cung Vương Minh Nhã cũng đã không thể sinh.

Vương Minh Nhã biết cô nương Vương gia chỉ phân ra hai loại là hữu dụng và vô dụng, nếu lúc ấy nàng ta nói với Vương thái hậu tình hình thực tế, Vương Minh Nhã tuyệt đối sẽ bị Vương thái hậu từ bỏ.

Bị Vương thái hậu từ bỏ có kết cục là gì? Vương Nhân Nhã-Vương Hiền Phi chính là một vết xe đổ.

"Chủ tử, ý ngài nói, Vương Hiền Phi là bị Vương thái hậu hại chết?" Hồ Phách càng cảm thấy Vương thái hậu này quá tàn nhẫn độc ác.

"Lúc trước Vương Hiền Phi muốn tính kế ta, sau đó khi Hoàng Thượng muốn xử trí nàng, Vương thái hậu liền tới. Sau này Vương Hiền Phi liền sinh bệnh, không bao lâu Vương Hiền Phi lập tức qua đời. Một người sao có thể dễ dàng sinh bệnh mà chết như vậy? Phương diện này tuyệt đối là Vương thái hậu động thủ."

Hồ Phách nói: "Nếu nói là người khác thì không có máu mủ gì với Vương thái hậu, nhưng Vương Hiền Phi là cháu gái ruột của Vương thái hậu, bà ta không có nữ nhi, Vương Hiền Phi là người thân cận nhất, thế nhưng bà ta cũng có thể tàn nhẫn xuống tay. "

Vương thái hậu này quả thực không phải người, còn có chuyện gì là bà ta không dám làm đâu?

"Nếu người thân cận chặn lối đi của bà ta, bà ta cũng sẽ diệt trừ. Nếu Vương Hiền Phi không chết, trong cung này vẫn có một phi tần từ Vương gia. Dù Thái Hậu có là Thái Hậu, nếu muốn đưa thêm cô nương Vương gia vào cung cũng sẽ bị người ta nói này kia, bà ta không muốn bị người ta nói, cho nên cũng chỉ có thể khiến Vương Hiền Phi chết. Vương Hiền Phi không còn, Thái Hậu nhớ người nhà mẹ đẻ, muốn một cháu gái khác từ nhà mẹ đẻ vào trong cung làm bạn, thế này không phải là nước chảy thành sông?"

Như vậy nghĩ đến nếu Vương thái hậu thật sự bồi dưỡng Vương Minh Nhã ngay từ đầu, vậy thì Vương Nhân Nhã tiến cung trước chẳng phải cũng chỉ là một quân tốt, sớm muộn gì cũng phải hy sinh?

Khẳng định là như thế rồi, hẳn là bàn tính đó. Vương thái hậu làm người như vậy, tuyệt đối là để lại cho người có bản lĩnh Vừa nhìn Vương Minh Nhã cùng Vương Nhân Nhã liền biết, tuyệt đối là Vương Minh Nhã có bản lĩnh, thông minh hơn. Vương thái hậu đành lựa chọn Vương Minh Nhã thông minh, sinh một hoàng tử khỏe mạnh, như vậy mới càng có lợi với Vương gia bọn họ.

Cho nên, lúc trước Vương Nhân Nhã không sinh ra hài tử, Thái Hậu cũng không trách tội. Vương Nhân Nhã muốn nhận nuôi Đại hoàng tử, Vương thái hậu cũng là thờ ơ lạnh nhạt, bởi vì tất cả mọi thứ đều chỉ là kế sách của Vương thái hậu. Có một Vương Nhân Nhã ương ngạnh, ưu điểm thông minh hiểu chuyện của Vương Minh Nhã lại càng nổi bật.

Một người nam nhân, đối mặt với Vương Nhân Nhã cùng Vương Minh Nhã, sẽ càng thích ai? Cái này tuyệt đối rất dễ chọn.

Hồ Phách nghĩ nghĩ, nói: "Chủ tử, nếu nói như vậy, kên trong Vương gia cũng không yên ổn, bằng không một cô nương đang yên đang lành, làm sao lại không thể sinh hài tử chứ? Không phải bị người hạ dược là cái gì?"

"Vương Minh Nhã là nữ nhi của Thừa ân công, mà Vương Nhân Nhã là nữ nhi của Nhị đệ của Thừa ân công. Sau khi Vương Nhân Nhã chết, trước khi Vương Minh Nhã tiến cung liền có tin Vương gia Nhị thái thái bị bệnh, bị chuyển qua thôn trang. Ta đoán, tất nhiên là Vương Nhị thái thái làm ra cái đại sự gì cho nên mới ' bị bệnh ', cuối cùng Vương Nhị thái thái còn phải chết bệnh."

"Vậy Vương Minh Nhã kia không thể sinh là do Vương Nhị thái thái gây ra?" Cái này thật đúng là chó cắn chó, một miệng đầy lông. Vương gia này,

một nhà tự đấu đến vô cùng vui vẻ, có điều bọn họ đấu như vậy cũng tốt. Vương Minh Nhã không thể sinh, còn làm ra chuyện lớn như vậy, Vương gia cũng chỉ còn một con đường chết.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 155: Ngả Bài

Edit: Mai Thái Phi + Hy Thục Dung

Beta: Sutháiphi

"Cái này rất có khả năng, ta đã từng gặp qua Vương gia Nhị thái thái, nếu bà ta biết nữ nhi của mình sở dĩ sẽ chết là vì nhường đường cho Vương Minh Nhã, mà bà ta chỉ có một nữ nhi duy nhất là Vương Hiền Phi bà ta chắc chắn sẽ trả thù."

Đây chính là báo ứng, cho dù không có ai biết. Nhưng mà người Vương gia tính kế người Vương gia cũng đỡ mất công người khác phải động thủ.

Âu Dương Thủ Phụ muốn cáo lão hồi hương, nhưng mà trước khi về hưu hẩn viết một cuốn sổ con thỉnh cầu Hoàng Thượng lập Thái tử. Dù sao quốc có trữ quân xã tắc mới ổn, hơn nữa mấy vị hoàng tử ở trong cung đều đã lớn.

Hẩn vừa thượng tấu sổ con khiến cả triều đình oanh động. Hiện tại cũng chưa có ai dám đề cập đến việc lập Thái Tử với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng tuổi còn rất trẻ sau này sẽ tiếp tục có Hoàng tử được sinh ra. Ngay lúc này đã lập Thái Tử có phải sẽ không công bằng với những Hoàng tử sinh sau hay không?.

Đặc biệt là hiện tại Hoàng Hậu nương nương không có sinh ra đích tử, tất cả Hoàng Tử do các phi tần sinh ra đều có cơ hội trở thành Thái Tử.

Lập đích lập hiền lập trưởng. Lập đích, Hoàng Hậu không có con trai. Lập hiền, các hoàng tử đều không có ban sai [1], còn đang ở tuổi đọc sách, chưa biết ai hiền ai không hiền?. Như vậy lập trưởng? Đại hoàng tử là Hoàng Trưởng tử đã hơn mười tuổi. Nên lập Đại hoàng tử sao?.

([1] Ban sai: khi các Hoàng tử thành niên sẽ bắt đầu vào triều giúp Hoàng Đế làm việc, khi được giao nhiệm vụ thường gọi là ban sai.)

Nhưng mà sức khoẻ của Đại hoàng tử tuyệt đối không thích hợp làm quốc quân. Vì thế triều đình loạn thành một đoàn. Rốt cuộc nên lập ai làm Thái tử, điều này sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của bọn họ về sau, nghiêm trọng hơn là liên quan đến tính mạng cả nhà.

Có người nói lập Tam hoàng tử làm Thái tử, ngoại trừ Đại hoàng tử thì Tam hoàng tử tuổi tác lớn nhất, lại có mẫu phi là Hoàng Quý Phi, tử bằng mẫu quý, xét về phía cạnh nào Tam hoàng tử đều thích hợp.

Nhưng cũng có người phản đối, yêu cầu lập Ngũ hoàng tử. Mẹ đẻ của Ngũ hoàng tử là Lâm Trang Phi, Lâm Trang Phi có hoàng thất huyết thống, hơn nữa dưỡng mẫu của Ngũ hoàng tử là người của Vương gia, Vương gia chính là nhà mẹ đẻ của Thái Hậu. Dựa vào cái này, Ngũ hoàng tử cũng đủ tư cách.

Sau khi Hoàng Thượng nghe xong những lời này cũng không có tức giận chỉ nói một câu bây giờ lập Thái tử còn hơi sớm, đợi mấy năm nữa lại bàn.

Trong triều có triều thần cảm thấy nên lập Thái tử sớm, vạn nhất phát sinh chuyện gì thì về sau cũng không có nỗi lo. Tất cả mọi người đều hiểu cái gọi là 'nỗi lo về sau' là gì, chính là sợ Hoàng Thượng xảy ra chuyện thôi.

Dù sao bất kỳ chuyện gì cũng có thể xảy ra, nếu không phòng ngừa chu đáo chờ đến lúc thật sự xảy ra sẽ gây rối loạn. Sớm lập Thái tử, trong lòng

mọi người cũng an tâm, nếu không sẽ luôn cảm thấy không có trữ quân về sau chắc chắn sẽ náo động.

Nếu làm việc cho triều đình đương nhiên phải suy nghĩ cho tương lai của đất nước. Sớm lập Thái tử, tất cả mọi người đều an tâm, cho nên vẫn có không ít người nghĩ cách yết kiến Hoàng Thượng để tiếp tục nói chuyện lập Thái tử.

Âu Dương Thủ Phụ dâng tấu lập thái tử như đã ném một hòn đá vào hồ nước, chính hấn lại thanh nhàn, có thể thành công lui thân, thành công về hưu. Âu Dương Thủ Phụ nhanh chóng dọn nhà từ kinh thành về quê, trải qua cuộc sống điền viên.

Về phía Thừa Ân công bị số con của Âu Dương Thủ Phụ đánh một cái trở tay không kịp. Theo thương lượng trước đó là chờ Hoàng Thượng thân thể hư nhược mới đưa ra yêu cầu lập Thái Tử mà không phải ngay lúc này, mọi sự sau đó là nước chảy thành sông. Bọn họ chỉ cần lấy ra thánh chỉ lập Thái Tử thì không ai có thể nói gì được nữa. Hiện nay chuyện lập Thái Tử đã bị Âu Dương Thủ Phụ nói ra trước, Hoàng Thượng lại không đồng ý, sau này mọi chuyện có thể sẽ không thuận lợi.

Sau khi Âu Dương Thủ Phụ về hưu, số quan viên đầu nhập vào Vương gia đã ít đi rất nhiều. Hiện tại Trương đại nhân tiếp nhận chức vụ, lại không phải người cùng một thuyền với Vương gia, tình thế bây giờ càng ngày càng bất lợi đối với Vương gia. Nếu Hoàng Thượng bị các triều thần thuyết phục mà đồng ý lập Thái Tử, khả năng rất lớn Hoàng Thượng sẽ lập Tam hoàng tử, điều này quá bất lợi cho Vương gia bọn họ. Thừa Ân công suy nghĩ hồi lâu, sau đó viết một phong thư cho người lạng lẽ đưa tới Từ Ninh Cung.

Vương thái hậu nhận được tin, đọc xong trầm mặc một lúc lâu, hỏi Cao Trường Hưng. "Thừa Ân công nói, những người kia đã sắp tới rồi?"

Cao Trường Hưng nói: "Hồi bẩm Thái Hậu nương nương, người đã xuất phát chờ thêm mấy ngày sẽ đến."

"Tốt! Lần này ai gia muốn nhìn, rốt cuộc là ai gia lợi hại hay là Hoàng Thượng lợi hại."

Hiện tại Hoàng Thượng nghiêng về phía Tam hoàng tử, muốn lập hắn làm Thái tử, Vương thái hậu quyết định không thể tiếp tục đợi. Nếu chờ đến lúc Hoàng Thượng ban bố thánh chỉ lập Thái tử thì Vương gia lại phải mất công làm vài việc để văn hồi cục diện, thay bằng đợi đến lúc đó thì hiện tại lập tức hành động sẽ tốt hơn.

"Nói cho Như Vân tăng liều lượng được lên, ai gia quá nhân từ rồi, vì cái gì nhất định phải đợi Hoàng Thượng suy yếu mới viết xuống chiếu thư. Chỉ cần Hoàng Thượng ở trong tay ai gia thì ai gia muốn bất kì loại chiếu thư nào mà chẳng được?"

Qua mấy ngày, truyền đến tin tức thân thể của Hoàng Thượng không khoẻ nên bãi triều.

Không khí trên triều đình lập tức thay đổi, từ ngày Hoàng Thượng tự mình chấp chính đến nay chưa có một ngày nào Hoàng Thượng không thượng triều. Thế nhưng hôm nay lại xảy ra việc này, đúng là không ai có thể tượng tượng được.

Mọi người đều nghĩ có phải vì chuyện lập Thái Tử nên Hoàng Thượng cố ý sinh bệnh để tránh? Có lẽ đây là Hoàng Thượng muốn tung hỏa mù?.

Ngày đầu tiên thì không sao, sang ngày thứ hai Hoàng Thượng vẫn không thượng triều, khiến tất cả mọi người bắt đầu hoảng sợ. Cũng may có Trương đại nhân thay Hoàng Thượng chủ trì mọi việc mới khiến cho tình hình không quá mức rối ren.

Thái Y Viện cũng bắt đầu có người ra vào, tất cả đều muốn hỏi thăm bệnh tình của Hoàng Thượng. Nhưng Thái Y Viện công bố với bên ngoài là Hoàng Thượng nhiễm phong hàn, cho nên yêu cầu tĩnh dưỡng, chỉ cần mười ngày bệnh tình của Hoàng Thượng sẽ khỏi. Các vị Thái Y của Thái Y Viện đều trả lời giống nhau, không có vị Thái Y nào nói bệnh tình của Hoàng Thượng rất nghiêm trọng. Tất cả mọi người tạm thời yên tâm, dù sao chỉ cần đợi mười ngày là có thể nhìn thấy Hoàng Thượng.

Trong vòng mười ngày bọn họ cũng không dám làm chuyện gì xằng bậy, sợ chuyện này thực sự là Hoàng Thượng tung hỏa mù, bọn họ trong lòng có quý, sợ sau khi xong việc sẽ bị Hoàng Thượng thanh toán. Nếu trừng phạt đơn giản chỉ là phạt bổng lộc thì tốt, chỉ sợ là sẽ bị chém đầu. Cũng chỉ có mười ngày không phải thời gian quá dài, bọn họ có thể đợi được.

Vương thái hậu thấy Viện phán của Thái Y Viện đã dựa theo chỉ thị của mình mà công bố bệnh tình của Hoàng Thượng, cảm thấy rất vừa lòng. Có một số việc nếu để các triều thần tham gia vào sẽ không ổn, đặc biệt là văn thần. Trong vòng mười ngày chỉ cần nàng có thể khống chế được Hoàng Thượng, Vương gia lại điều binh từ nơi khác đến thì không sợ bọn họ không câm miệng. Những văn nhân này mở miệng lúc nào cũng là đạo lý, nhưng khi bị kẻ đao lên cổ thì một chút cốt khí cũng không còn.

Vương thái hậu đi vào Dưỡng Tâm Điện, vấn an Hoàng Thượng. Đối với bệnh tình của Hoàng Thượng rất lo lắng hỏi. "Hài tử của ta, người ở đây dưỡng bệnh không tốt, không bằng đến Từ Ninh Cung của ai gia dưỡng bệnh đi. Dù sao ai gia cũng là mẫu thân của người, để nương chiếu cố người thì trong lòng nương mới không khó chịu."

Hoàng Thượng suy yếu nhìn Vương thái hậu nói không ra lời, Vương thái hậu liếc ánh mắt với Như Vân, nàng ta lập tức đi đến trước mặt Hoàng Thượng, ôn nhu nói: "Hoàng Thượng, Thái Hậu nương nương một mảnh khổ tâm, chúng ta đi qua đi, dù sao Thái Hậu nương nương cũng là mẹ đẻ

của Hoàng Thượng, chắc chắn sẽ chiếu cố tốt Hoàng Thượng. Hơn nữa đến chỗ của Thái Hậu nương nương sẽ làm Hoàng Thượng càng thoải mái."

Hoàng Thượng trên mặt xuất hiện biểu tình giãy giụa vừa không nghĩ đi lại gần không được dự hoặc.

Lưu Vĩnh Toàn lập tức ngăn cản: "Hoàng Thượng ở Dưỡng Tâm Điện, tất cả đều đã chuẩn bị tốt. Đi Từ Ninh Cung thì Hoàng Thượng sẽ phải di chuyển, nếu làm bệnh tình của Hoàng Thượng nặng thêm thì phải làm sao bây giờ?"

"Làm càn!" Vương thái hậu quát

"Ai gia là mẹ đẻ của Hoàng Thượng, là một người mẫu thân đương nhiên hy vọng hài tử của mình tốt, làm sao lại chăm sóc cho Hoàng Thượng không tốt? Ở Từ Ninh Cung ai gia càng dễ dàng chiếu cố Hoàng Thượng. Chẳng lẽ một chuyện nhỏ như vậy ai gia cũng không thể làm sao? Hoàng Thượng, người nói xem, người có thể đi Từ Ninh Cung hay không?"

Hoàng Thượng cắn răng nói: "Nếu mẫu hậu đã nói vậy, trẫm đến Từ Ninh Cung đi. Lưu Vĩnh Toàn, thu dọn một chút đồ vật của trẫm, trẫm cũng nên đi Từ Ninh Cung nghỉ ngơi thật tốt. Ở lại Dưỡng Tâm Điện mỗi ngày phải phê tấu chương trẫm cũng không nghỉ ngơi được. Như Vân cũng đi theo trẫm."

Vương thái hậu vừa lòng gật đầu, Hoàng Thượng trực tiếp kêu Như Vân, xem ra đã nghiệm nha phiến rất nặng không thể tự thoát ra được. Nếu không cũng sẽ không nghe lời như vậy, chỉ cần Hoàng Thượng rơi vào tay mình, muốn hãm làm gì mà hãm chả làm.

Vương thái hậu nói. "Lưu Vĩnh Toàn không cần đi, miễn cho ai gia nhìn thấy liền sinh khí!"

Lưu Vĩnh Toàn chỉ có thể cúi đầu, nhìn người của Vương thái hậu nâng Hoàng Thượng đi. Sắc mặt của Lưu Vĩnh Toàn rất khó coi, đến khi nhìn không thấy đoàn người của Vương thái hậu hẳn mới nở nụ cười. Sự việc xảy ra theo đúng dự định, bây giờ chỉ cần chờ.

Uy Viễn Hầu phu nhân Dương thị và Trường Ninh quận chúa đang ở trong nhà chơi với hài tử. Thái giám trong cung đến truyền khẩu dụ của Thái Hậu thỉnh hai mẹ con nàng tiến cung một chuyến.

Trường Ninh quận chúa cười hỏi. "Xin hỏi vị công công này, Thái Hậu nương nương mời chúng ta tiến cung không biết là vì chuyện gì? Còn nữa, là mời hai người là ta và mẫu thân hay là tất cả mọi người đều đi?"

Vị Thái giám kia không kiên nhẫn nói. "Ý chỉ của Thái Hậu nương nương, các người hỏi nhiều như vậy để làm gì? Chẳng lẽ không có chuyện gì Thái Hậu không thể gọi các người tiến cung? Các người có can đảm dám cãi lời Thái Hậu?"

Trường Ninh quận chúa vừa nghe, liền vội nói: "Thần thiếp không dám, chỉ sợ là không biết việc gì vào cung sẽ chọc Thái Hậu không thích, như vậy không tốt." Trường Ninh quận chúa cho người rút cho thái giám một cái túi tiền, bên trong là bạc.

Thái giám nhận túi tiền, nói chuyện hòa nhã hơn với Trường Ninh quận chúa. "Việc của Thái Hậu, ta cũng không rõ ràng lắm, người tiến cung sẽ biết."

Không rõ ràng lắm người còn dám nhận bạc. Ấn tượng của Trường Ninh quận chúa với vị công công này không tốt. Nàng luôn cảm thấy việc này có chút kỳ quặc nhưng đây là ý chỉ của Thái Hậu không thể không đi.

Trường Ninh quận chúa nói với thái giám. "Mẫu thân của thần thiếp gần đây bị cảm, sợ tiến cung sẽ lây bệnh cho quý nhân trong cung. Công công ngài xem, một mình thần thiếp tiến cung có được không?"

Thái giám nghĩ nghĩ, liền không kiên nhẫn. "Nể tình thái độ của người tốt, vậy một mình người tiến cung đi."

"Cám ơn công công, thỉnh công công chờ một chút, thần thiếp đi thay quần áo, sau đó lại cùng công công tiến cung."

Thái giám nghĩ, dù sao người cũng chạy không được liền đáp ứng nhưng cũng không cho bao nhiêu thời gian.

Trường Ninh quận chúa nhỏ giọng nói với Dương phu nhân: "Mẫu thân, con dâu cảm thấy chuyện hôm nay rất không thích hợp. Chỉ sợ trong cung phát sinh đại sự, có khi cùng phu quân có quan hệ, nếu con dâu xảy ra chuyện gì, con dâu phò thác hài tử cho mẫu thân."

Dương phu nhân nắm chặt Trường Ninh quận chúa tay. "Người có thể nghĩ biện pháp cho mình không cần tiến cung hay không?". Đây là một người con dâu tốt, nàng ấy không có điểm nào đáng chê trách. Tại sao đột nhiên lại yêu cầu mẹ con nàng tiến cung chứ?.

Trường Ninh quận chúa nói: "Mẫu thân yên tâm, nếu thật sự có việc gì thì Thái Hậu cũng là dùng ta tới áp chế phu quân. Chỉ cần phu quân không bị áp chế, bọn họ cũng không có cách nào với ta. Nếu bọn họ thật sự giết hại gia quyến của thần tử, bọn họ cũng khó ăn nói với tất cả mọi người."

Dương phu nhân lưu luyến không rời tiễn Trường Ninh quận chúa vào cung. Trường Ninh quận chúa vừa bị đưa vào trong cung liền phát hiện không phải chỉ có một mình nàng tiến cung mà còn có rất nhiều thần tử gia quyến khác. Trường Ninh thầm nghĩ, quả nhiên là xảy ra chuyện, không biết hiện tại tình hình của Hoàng Quý Phi nương nương như thế nào?. Còn có Hoàng Thượng, nói là bị bệnh có phải là Vương thái hậu cùng người của Vương gia giở trò quỷ hay không?

Cùng thời điểm các vị phu nhân lo sợ bất an, Hoàng Thượng đã được Vương thái hậu mang tới Từ Ninh Cung, sau đó đưa vào Phật đường nhỏ.

Vương thái hậu cho Như Vân đi ra ngoài, Hoàng Thượng càng lúc càng hư nhược.

"Mẫu hậu muốn thay đổi triều đại sao?" Hoàng Thượng suy yếu hỏi, hần nói được một câu cũng cảm thấy tốn rất nhiều sức.

Vương thái hậu nghe xong, nhàn nhạt nói. "Không phải Hoàng Thượng cũng đang muốn đổi phò ai gia sao? Cái gọi là tiên hạ thủ vi cường [2]. Nếu ai gia không ra tay, ai gia và Vương gia đều sẽ chết dưới tay Hoàng Thượng."

([2] Tiên hạ thủ vi cường: ở đây có thể hiểu là ai là người ra tay trước sẽ có lợi thế hơn.)

Hoàng Thượng nghe xong cười. "Mẫu hậu, nếu đã như vậy, thỉnh mẫu hậu nói thật với trẫm. Trẫm có phải do mẫu hậu sinh hay không?"

Vương thái hậu cười, "Phải hay không phải thì có quan hệ gì? Hoàng Thượng, người hiện tại biến thành như vậy, cho dù ai gia nói ra người có thể làm được gì?"

Hoàng Thượng nói. "Nếu mẫu hậu đã biết tất cả sự tình đều do mẫu hậu khống chế thì trước khi trẫm chết, trẫm chỉ muốn biết chân tướng. Mẫu hậu coi như hơn hai mươi năm trẫm gọi người 'mẫu hậu', nói cho trẫm biết sự thật đi."

Vương thái hậu cười. "Ai gia cũng không sợ nói thật với người, hiện tại trong cung, ngoài cung đều đã bị ai gia khống chế. Người không tin? Ai gia biết, người dùng Thống lĩnh Cấm Vệ quân Dương Phấn, đáng tiếc hiện tại hần có lẽ đã không ở nhân thế, ai gia cho gọi mẫu thân và thê tử của Dương Phấn tiến cung. Chỉ cần Dương Phấn bị người của ai gia dẫn đến nơi đã được bố trí sẵn, thì lập tức giết chết hần là được. Phó thống lĩnh của Cấm Vệ quân chính là con rể của Vương gia, như vậy toàn bộ Cấm Vệ quân đều ở trong tay ai gia. Sống chết của tất cả mọi người trong cung đều do ai gia

định đoạt. Cho dù Hoàng Thượng có ám vệ thì sao, bọn họ có thể đánh thẳng mười vạn Cẩm quân sao? Hơn nữa quân đội đang từ Ký Châu tiến đến, đánh cờ hiệu 'Cần vương' [3], mục đích chính là chém giết yêu phi Võ thị. Võ thị mê hoặc Hoàng Thượng, dùng cấm được làm hại thân thể Hoàng Thượng, càng ngày càng yếu. Đáng tiếc Hoàng Thượng đã bị yêu phi mê hoặc không nghe trung thần can gián, cho nên cần phải có trung thần tới 'giải cứu' Hoàng Thượng. Hoàng Thượng yên tâm, chờ lúc quân đội tới 'giải cứu' Hoàng Thượng thì người có thể yên tâm xuống suối vàng tìm ái phi của mình rồi. Còn có ái tử của Hoàng Thượng, ai gia cũng sẽ cho bọn họ đi theo Phụ hoàng và Mẫu phi của bọn họ. Như vậy hẳn phải cả nhà các người cũng có thể đoàn tụ dưới hoàng tuyền. Yên tâm, ai gia sẽ thành toàn nguyện vọng của Hoàng Thượng, chôn người và Võ thị cùng với nhau. Mặc dù Võ thị là gian phi nhưng mà ai gia không muốn ném xác nàng ta ra bãi tha ma, nàng ta là nữ nhân mà 'nhi tử' của ai gia yêu nhất, người nói có đúng không?".

([3] Cần Vương: Ở đây có thể hiểu là quân đội từ Ký Châu xuất phát về kinh thành với danh nghĩa cứu giá.)

"Hóa ra mẫu hậu thật sự không phải mẹ đẻ của trẫm!" Hoàng Thượng nói: "Nếu không ngay cả tôn tử của mình cũng không buông tha."

"Ai gia thấy Hoàng Thượng không phần nộ một chút nào? Chẳng lẽ Hoàng Thượng sủng ái Võ thị đều là giả?" Vương thái hậu hỏi.

"Trẫm phần nộ có lợi ích gì? Chỉ có thể khiến tiểu nhân đắc chí. Mẫu hậu tính kế rất tốt không hổ danh là người có thể lên làm Thái Hậu." Hoàng Thượng nói.

"Hừ, Thái Hậu! Vì có thể được làm Thái Hậu, ai gia đã mất đi rất nhiều thứ. Tiên đế chưa bao giờ thích ai gia, cưới ai gia là vì phụ thân của ai gia. Đến lúc cưới được ai gia có được trợ lực rồi, hẳn lại muốn đem ai gia cùng với Vương gia đá đi. Hẳn yên tâm đi sủng hạnh nữ nhân khác làm cho bọn

họ ngồi lên đầu ai gia. Đáng hận nhất là từ lúc quyết định cưới ai gia, hẳn đã cho người ẵm vào Vương gia, sau đó cho dượng vào thức ăn của ai gia khiến ai gia bị bệnh cung hàn nghiêm trọng. Hẳn còn dỗ ngon dỗ ngọt ai gia rằng chỉ cần ai gia sinh Hoàng tử, sẽ truyền ngôi cho con trai của ai gia, kỳ thật hẳn biết rõ ai gia rất khó sinh được hài tử. Đáng tiếc, ai gia không tin số mệnh, nhất quyết phải sinh một hài tử để tiên đế thực hiện lời hứa. Cho dù ai gia không thể sinh nhưng ai gia rất thông minh, mượn bụng sinh con đổi ai gia mà nói là chuyện hết sức đơn giản. Tìm một người có thân phận thấp kém để dễ dàng khống chế, đợi nàng ta sinh ra hài tử thì trực tiếp lưu tử diệt mẫu [4]. Hoàng Thượng, kỳ thật người nên cảm tạ ai gia, nếu không có ai gia người cũng sẽ không có cơ hội được sinh ra. Nếu người không phải nhi tử của ai gia thì ngôi vị Hoàng Đế cũng không tới lượt người. Ngay từ đầu là ai gia tốt bụng, ai gia nghĩ cho dù muốn mượn bụng sinh con cũng nên tìm một người có gia thế tốt. Vì vậy ngay từ đầu ai gia đã tìm một tiểu thư thế gia nhưng bị lưu lạc vào cung làm nô tỳ. Nữ nhân như vậy từ nhỏ đã được dưỡng dục tỉ mỉ, cho dù lưu lạc cũng tốt hơn rất nhiều so với những người khác."

([4] Lưu tử đi mẫu: Ở đây có thể hiểu là sau khi sinh con chỉ lưu lại hài tử, còn người mẹ thì giết chết.)

Hoàng Thượng nói. "Mẫu hậu nói rất đúng, chỉ là bởi vì người không muốn hài tử của mình kém hơn so với người khác mà thôi."

Thế nhưng Hoàng Thượng lại nhất tâm kiến huyết (Chỉ tâm một mũi là thấy máu, ý nói một câu ngắn mà chỉ được chỗ trọng yếu) nói ra sự thật.

Vương thái hậu nói. "Người nói như vậy cũng đúng, hài tử của ai gia sao có thể kém hơn so với người khác? Đáng mừng chính là người cũng thật sự muốn tranh đua, chỉ là phụ hoàng của người không vui khi hài tử của ai gia làm Thái tử. Nhưng bởi vì người ưu tú cho nên cuối cùng vẫn lập người làm Thái tử, tránh cho ai gia phải ra tay với tiên đế. Chẳng qua ai gia chỉ

động thủ với những nữ nhân không phục trong hậu cung mà thôi, vì bảo vệ cái ghế Thái tử của người, ai gia không ngại trên tay mình dính nhiều máu."

"Mẫu hậu nói thật dễ nghe, chỉ là xem trầm như một công cụ quá độ mà thôi, sau đó chờ nữ nhân Vương gia sinh hài tử, đó chính là ngày chết của trầm."

"Không, sao có thể chỉ cần người đừng giống với phụ hoàng của người, không muốn hoàng tử do cô nương Vương gia sinh làm Thái tử, ai gia cam đoan người sẽ sống rất lâu dài. Chính là Hoàng Thượng, người làm ai gia quá thất vọng rồi, có thể nói không có ai gia, thì sẽ không có người hiện giờ quân lâm thiên hạ, thật là đáng chê cười. Nhưng mà, người đối đãi với ai gia và nhà mẹ đẻ của ai gia như thế nào? Nói chuyện của Nhàn Nhã trước, nàng ta không thể sinh con, có phải do người ra tay hay không?"

Bên ngoài thượng sủng nàng ta nhưng lại làm cho nàng ta mang danh ương ngạnh. Sau đó, nếu không phải ai gia người còn không cho Minh Nhã tiến cung, chỉ là đã tiến cung, người cũng không cho mẫu hậu như ai gia mặt mũi, thế nhưng lại sủng một Võ thị cái gì cũng không có! Võ thị kia sao có thể tốt như cô nương Vương gia?

Hoàng Thượng người có mắt nhưng không biết đâu là vàng ngọc, nếu người cùng chất nữ của ai gia sinh sống thật tốt, ai gia thật sự sẽ rất vui mừng. Cũng có thể cho người sinh một người đủ tư cách thừa kế, nhưng cơ hội này người cũng không cho, có phải người cố ý truyền tin tức cho nhị đệ muội của ai gia ở Vương gia hay không? Cho bà ta biết là ai gia làm cho Nhàn Nhã đi tìm chết?

Cho nên nhị đệ muội kia của ai gia ghi hận trong lòng, làm cho Minh Nhã người được ai gia bồi dưỡng từ nhỏ không thể sinh con! Khi biết tin tức này lòng của ai gia lạnh đi, tại sao lại như vậy, tại sao lại như thế này? Nữ nhân Vương gia chúng ta rốt cuộc làm sai chuyện gì, mà phải chịu trừng phạt như vậy? Ai gia chẳng qua chỉ muốn hoàng tử có huyết thống

của Vương gia làm hoàng đế thôi, một cái yêu cầu nho nhỏ như vậy, Hoàng Thượng người cũng không cho ai gia như nguyện. Người nói, đổi lại là người trong lòng người có thể thoải mái không? Lại có, mấy năm nay người làm xấu mặt Vương gia ở nhiều nơi. Ai gia biết người không chấp nhận được người Vương gia tiếp tục phú quý, cùng với bị Hoàng Thượng người giết, còn không bằng những người bị giết như chúng ta thử phản kháng một lần xem sao?"

Hoàng Thượng nghe xong, cười lạnh. "Mẫu hậu nói rất xuất sắc, nếu là người không biết sẽ nghĩ trẫm vong ân phụ nghĩa. Mẫu hậu, khi trẫm còn nhỏ người đã thỉnh vụ y cho hãn hạ độc trẫm, làm cho sau này trẫm sinh hoàng tử đều ồm yếu bệnh tật. Cái này phải giải thích thế nào? Đúng rồi, bởi vì Vương gia các người có loại giải dược này, có thể để cho nữ nhân Vương gia thuận lợi sinh hạ hoàng tử khỏe mạnh. Sau đó người khác sẽ không tranh cùng các người được, thiên hạ này nên sửa thành họ Vương. Mẫu hậu nói, trẫm phải cảm tạ mẫu hậu như thế nào, bất luận là vì cái gì một người làm mẫu thân, có thể hạ độc nhi tử của mình sao? Người làm tất cả đều là vì người và Vương gia, sao lại nói một cách đường hoàng như vậy? Vả lại người biết rõ thân thể trẫm như thế nào nhưng người lại không đưa giải dược cho Vương Nhàn Nhã. Bởi vì người đã sớm không xem trọng Vương Nhàn Nhã, chờ Vương Minh Nhã trưởng thành có thể tiến cung tuyển tú, người sớm muộn gì cũng phải mượn tay người khác để diệt trừ Vương Nhàn Nhã. Không phải quý phi thì cũng là người khác, người thấy trẫm sủng ái quý phi cho nên nói với bên ngoài là quý phi bức tử Vương Nhàn Nhã, mẫu hậu da mặt cũng đủ dày trẫm tự thấy không bằng. Trẫm là hoàng đế, sủng ái ai đều là tự do của trẫm, chẳng lẽ mẫu hậu nói trẫm sủng hạnh ai thì sủng hạnh người đó sao. Vậy hoàng đế như trẫm còn có cái ý nghĩa gì? Mẫu hậu có thể tự mình buông rèm chấp chính, trẫm làm con rồi như vậy mới có thể giống như lời mẫu hậu nói, ngoan ngoãn nghe lời của người. Đúng rồi, lần này, mẫu hậu giam lỏng trẫm ở Từ Ninh Cung, chính là tính toán về sau nâng đỡ Ngũ hoàng tử, người muốn buông rèm chấp chính, mẫu hậu không hổ là nữ trung hào kiệt. Như Vân kia cũng là do

người an bài cho nàng ta dần dần hạ được trăm, cho nên trăm mới thành như hiện giờ, các người thật là giỏi tính kế! Không sợ về sau bị thế nhân thóa mạ sao?"

"Hoàng Thượng nói rất đúng nhưng kẻ bị thế nhân thóa mạ là người và Võ thị. Bởi vì người sủng hạnh gian phi, hãm hại trung lương, đến lúc đó sách sử sẽ ghi nhớ sự việc như vậy, cũng không lo hậu nhân quên các người đi. Võ thị cũng không uổng phí đã sống trên đời, hậu nhân sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ một gian phi hại nước hại dân như nàng ta. Khi nhắc tới sẽ thóa mạ nàng ta, còn có mấy hoàng tử do nàng ta sinh ra, cũng sẽ bị thế nhân nói thành vụng về vô năng, còn kiêu xa ương ngạnh, bởi vì toàn bộ sách sử, đều do người thẳng viết."

"Nói đến Như Vân là do người còn nghĩ đến Y Vân kia, muốn bồi thường cho Y Vân. Ai gia biết người đối với Y Vân vẫn luôn nhớ mãi không quên, ai gia sẽ cho sử quan viết lại. Cung nữ Như Vân thông tuệ thiện lương, cuối cùng Hoàng Thượng lạc đường đã biết quay lại, đáng tiếc đã chậm, Hoàng Thượng cảm thấy thế nào?"

"Rất tốt, văn chương của mẫu hậu xác thật không tồi." Hoàng Thượng nói.

"Hoàng Thượng không biết là, kỳ thật văn chương của mẹ đẻ Hoàng Thượng lúc ấy mới là tốt nhất, bất quá văn chương có tốt, cũng không có mệnh hưởng, cũng là chỉ có thể mai danh ẩn tích!"

"Mẹ đẻ của Trẫm an táng ở nơi nào?" Hoàng Thượng hỏi.

Vương thái hậu cười nói. "Ai gia sao có thể lưu lại một sơ hở lớn như vậy, cho nên đã sớm hỏa thiêu thi thể. Sau đó cho người rải tro cốt ra bên ngoài, Hoàng Thượng muốn lập bia mộ cho nàng ta, đáng tiếc người không có cơ hội này. Ai gia đã nói với người nhiều như vậy, Hoàng Thượng cũng nên thấy đủ, ở nơi này người trốn không thoát đâu, tin tưởng không lâu sau,

Hoàng Quý Phi của người cũng sẽ bị người ai gia phái đi bắt tới. Ai gia làm người nhân từ một lần cho người tái kiến Hoàng Quý Phi của người, sau đó ai gia sẽ ở trước mặt Hoàng Thượng, đưa nàng ta và hài tử của nàng ta lên đường. Hoàng Thượng cứ từ từ, không nên gấp gáp."

"Mẫu hậu không cần ngọc tỷ của trẫm và chiếu thư truyền ngôi sao?" Hoàng Thượng hỏi.

"Cái này đợi một chút, người nghiện ma túy phát tác, dù ai gia không cần, người cũng sẽ chủ động đưa cho ai gia, thế nào? Lúc phát tác cơn nghiện, đặc biệt khó chịu đúng không? Đây là ai gia chuẩn bị riêng cho người, kỳ thật ban đầu ai gia không nghĩ sẽ dùng đến, ai biết Hoàng Thượng không nghe lời như vậy, một hai phải buộc ai gia phải đi đến bước này."

"Ngũ hoàng tử hần là hài tử của Vương gia." Hoàng Thượng không để ý đến những lời Vương thái hậu nói, đột nhiên hỏi.

"Chuyện tới giờ, ai gia cũng không gạt người. Ngũ hoàng tử xác thật là con cháu Vương gia ta, cho nên sau này giang sơn của Tiêu gia trên thực tế chính là do người của Vương gia ta ngồi. Người yên tâm chờ ngày giỗ sang năm của người, ai gia sẽ dẫn theo Ngũ hoàng tử tự mình tế bái cho người, tốt xấu gì hần cũng là 'nhị tử' của người. Hần sẽ thay người nắm giữ giang sơn này thật tốt, người cũng có thể an giấc ngàn thu."

Cùng thời gian, Phó thống lĩnh cấm vệ quân mang theo cấm quân vây quanh Trường Xuân Cung. Sau khi giao chiến kịch liệt với thủ vệ ở Trường Xuân Cung, xông vào Trường Xuân Cung, muốn một lần bắt được Hoàng Quý Phi Võ thị đưa đến Từ Ninh Cung.

Phó thống lĩnh cấm vệ quân tới Trường Xuân Cung rồi lại phát hiện người không phòng trống, trừ cung nhân thô sử ra mấy chủ tử đều không thấy nữa.

Thê tử của Phó thống lĩnh Cẩm vệ quân chính là nữ nhi của Vương gia. Vương gia phải làm đại sự, tất nhiên không thể thiếu phần của hãn, đây là cơ hội một vốn bốn lời, không làm thì người là ngốc tử.

Lúc trước hãn cưới nữ nhi Vương gia, nghĩ sẽ dính chút hào quang của Vương gia. Cho nên lần này nếu sự thành, như vậy hãn chính là đại công thần, phong hầu cũng không thành vấn đề.

Chỉ là, bắt không được Hoàng Quý Phi, hãn sao có thể lập công.

"Lục soát khắp nơi cho ta! Lão tử cũng không tin, một nữ nhân mang theo hai tiểu tử còn thêm bụng lớn, có thể chạy đi nơi đâu!". Tuyệt đối là trốn ở trong cung, phải nhanh chóng tìm được, bằng không đến lúc người ra khỏi cung, Hoàng Quý Phi còn có hai hoàng tử đó chính là hậu hoạn vô cùng. Dù có giết Hoàng Thượng thì còn có hai hoàng tử, có thể vào hai hoàng tử này ra chiếu lệnh tới các chi sĩ trí thức ở các nơi.

Đây không phải là kết quả bọn họ muốn, cho nên nhất định phải tìm được người! Chỉ là vị Phó thống lĩnh này tự mình mang theo người tìm các góc trong cung. Ngay cả lãnh cung cũng lật tung lên tìm Hoàng Quý Phi và Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử mà vẫn không thấy, giống như đã biến mất vô tung vô ảnh!

Bất đắc dĩ Phó thống lĩnh chỉ có thể chạy đến Từ Ninh Cung báo tin, Cao Trường Hưng nhận được tin tức này, sắc mặt cũng không tốt sự tình khẩn cấp, sau đó để Cung ma ma nói cho Vương thái hậu.

Vương thái hậu đang ở tiểu Phật đường nói chuyện với Hoàng Thượng, nghe thấy Cung ma ma gõ cửa, nói: "Vào đi, có chuyện gì?"

Cung ma ma nhìn thoáng qua Hoàng Thượng, Vương thái hậu nói. "Ở chỗ này, không có gì gạt Hoàng Thượng." Dù sao hãn cũng là người sắp chết.

"Hồi bẩm Thái Hậu nương nương, bên Trường Xuân Cung không thấy người?"

"Có ý gì?" Vương thái hậu hỏi.

"Chính là Hoàng Quý Phi, Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử đều không thấy, không biết đi nơi nào? Trần Phó thống lĩnh mang theo người tìm khắp toàn bộ hoàng cung, cũng không thấy người!"

"Phế vật!" Vương thái hậu mắng. "Chuyện như vậy cũng làm không xong! Bên Hoàng Hậu thì sao?"

"Bên Hoàng Hậu cũng không có người!" Người của Vương thái hậu đã sớm khống chế hậu cung, phái người trông coi Hoàng Hậu ở Khôn Ninh Cung. Bởi vì khi bắt đầu có người nhìn chăm chăm Hoàng Quý Phi, cho nên vẫn phí chút sức.

"Hiện tại không phải là lúc so đo cái này, truyền lệnh của ai gia đóng tất cả các cửa thành lại cho ai gia. Tuyệt đối không thể cho bọn họ chạy khỏi kinh thành."

Bên ngoài kinh thành có các chốt quân đội đóng quân, nếu thật sự để bọn họ chạy ra ngoài, chỉ bằng hai hoàng tử này cũng có thể làm lay động nhân tâm.

Đến lúc đó, ngôi vị hoàng đế của Ngũ hoàng tử cũng ngồi không vững.

Cung ma ma đi ra ngoài, Vương thái hậu nhìn Hoàng Thượng, hỏi. "Hoàng Thượng, việc này có phải do người an bài hay không, người an bài từ lúc nào? Ai gia thật sự đã coi thường người, thế nhưng chơi chiêu ấy với ai gia, cho nên nói bên ngoài người sung hạnh Như Vân cũng là gạt người, người cấm túc Hoàng Quý Phi vì bảo hộ Võ thị không chịu quấy nhiễu? Hoàng Thượng thật đúng là chung tình, so với phụ hoàng của người thì

mạnh hơn nhiều, chỉ là Hoàng Thượng người thật là bất công, chỉ lo cho Hoàng Quý Phi của người. Hoàng Hậu người cũng không để ý sao?"

Hoàng Thượng nói: "Triệu gia đối với Vương gia các người còn có chỗ hữu dụng, cho nên người sẽ không ra tay với Hoàng Hậu. Còn nữa, nàng ấy sinh công chúa, không tranh ngôi vị hoàng đế với Ngũ hoàng tử của người, Vương gia các người còn cần Hoàng Hậu duy trì Ngũ hoàng tử thượng vị. Như vậy chẳng phải là danh chính ngôn thuận hay sao?"

"Người nói rất đúng chỉ là Hoàng Thượng, người trăm triệu lần cũng không nghĩ tới, cho dù người diễn kịch thì thế nào? Người vẫn trúng độc NGHIỆN, ai gia có thể khống chế người đừng nói nhảm nữa. Hoàng Thượng nhanh viết chiếu thư truyền ngôi đi, lập Ngũ hoàng tử làm hoàng đế đời kế tiếp. Ai gia sẽ cho người giải được, ai gia cũng không muốn nhìn thấy người phát tác cơn NGHIỆN, có cái bộ dáng thống khổ đáng thương!"

"Phải không? Nếu mẫu hậu không đành lòng thấy dáng vẻ kia của trẫm, vậy trẫm sẽ không có cái bộ dáng đó." Hoàng Thượng từ bộ dạng suy yếu không chịu nổi, biến thành tinh thần phấn chấn.

Vương thái hậu cả kinh, chỉ vào Hoàng Thượng nói không ra lời, "Người, người thế nhưng!"

"Đúng vậy, trẫm thế nhưng không có trúng độc, mẫu hậu ngài nên thất vọng rồi."

"Thất vọng? Vì sao phải thất vọng? Người hiện tại ở trong tay ai gia, toàn bộ hoàng cung cũng bị ai gia khống chế. Nhóm văn thần cũng bị Thừa Ân công canh giữ hơn nửa đến tối, bên ngoài sẽ có quân binh, vây quanh kinh thành, ai gia có nhiều phần thắng còn sợ người cái gì?" Nhưng trong lòng Vương thái hậu thật ra vẫn rất thất vọng, tại sao lại như vậy?

"Vì sao người không trúng độc? Chuyện này không có khả năng!" Loại độc được này là do vu y phía nam chế thành, không có giải được. Giải được

chính là phải luôn dùng độc được kia, sau đó thân thể phải tự chống đỡ, gây yếu cuối cùng không rời được độc được, cho đến khi chết đi.

"Chuyện trên đời này, không có gì là không có khả năng, giống như mẫu hậu không phải mẫu thân của trẫm, muốn đổi trắng thay đen, tựa như mẫu hậu muốn dùng người Vương gia thay thế Tiêu gia ngồi trên giang sơn Đại Sở. Trẫm không có trúng độc thì có cái gì hiểm lạ?"

"Người đâu! Bắt Hoàng Thượng lại cho ai gia!" Vương thái hậu kêu to.

Nhưng bà ta kêu một lúc lâu, bên ngoài cũng không có động tĩnh gì. Vương thái hậu dần dần cảm thấy không thích hợp, thấy sự tình xảy ra không theo dự tính của bà ta.

"Mẫu hậu không cần kêu, Từ Ninh Cung của người, hiện tại đã hoàn toàn nằm trong tay người của trẫm. Mẫu hậu ngài không nên coi thường nhitử do mình nuôi lớn, hãn nếu dễ dàng bị người đánh bại thì hãn cũng không cần làm hoàng đế nữa! Phó thống lĩnh Cấm vệ quân? Hãn hiện tại đầu đã không còn nữa. Trẫm chờ mẫu hậu mang tin tức ở Trường Xuân Cung đến, mới có thể động tay, đa tạ mẫu hậu, cho trẫm biết tin tức của Trường Xuân Cung. Xuất hiện hết đi." Hoàng Thượng ngầm hô.

Vương thái hậu giật mình nhìn Phật đường của bà ta đã vài chục năm, xuất hiện một lỗ hổng to từ bên dưới chỗ hổng, xuất hiện rất nhiều người. Có tông thân hoàng thất, có tông lệnh của Tông Nhân Phủ, tộc trưởng quản lý người của hoàng thất Tiêu gia, còn có những đại thần vốn ở trong tay Thừa Ân công, đều xuất hiện ở nơi này.

Vương thái hậu chỉ cảm thấy bản thân giống như bị người ta cởi hết quần áo, ở dưới ánh mặt trời cho người quan khán, như muốn lấy mạng của bà ta! Vừa rồi bà ta nói nhiều như vậy, những người này đều nghe được, hành động của bà ta, đều bị những người này biết, như vậy chờ bà ta là kết cục gì, tuyệt đối là tử lộ!

Chỉ là, nghĩ đến quân đội sắp đến kinh thành, Vương thái hậu lại tự tin đôi chút, nói với Hoàng Thượng. "Nếu Hoàng Thượng không muốn kinh thành xuất hiện náo động, chúng ta có thể cùng nhau thương lượng."

"Mẫu hậu muốn nói chuyện người cho phụ thân của Vương Vũ Lộ mang binh lính Ký Châu tới kinh thành sao? Mẫu hậu yên tâm, hắn tới không được đâu, khi hắn bước ra khỏi nơi đóng quân của Ký Châu một khắc, đầu của hắn từ cổ hắn rơi xuống, không bao giờ thuộc về hắn nữa!"

Vương thái hậu cả người lạnh lẽo, nhìn chăm chăm vào Hoàng Thượng. "Thì ra, quả nhiên người cố ý giả bệnh, chính là vì làm cho ai gia nhập cuộc. Huynh đệ của ai gia hiện tại thế nào?"

Dương Phấn vốn đã thành người chết trong miệng Vương thái hậu. Lúc này mang theo một đầu người máu chảy đầm đìa, ném tới dưới chân Vương thái hậu, làm cho một ít văn thần hoảng sợ. Vương thái hậu lập tức thấy rõ là đầu của Thừa Ân công.

"Các người, các người cũng dám!"

Dương Phấn chấp tay nói. "Thái Hậu nương nương và Thừa Ân công làm ra việc đại nghịch bất đạo như vậy, giết Thừa Ân công, thần có cái gì mà không dám?"

Thừa Ân công này, giam giữ các triều thần, vừa đe dọa vừa dụ dỗ. Còn chém vài ngón tay của văn thần đe dọa bọn họ, các văn thần nghe những tiếng kêu thảm thiết đó, đều hận Thừa Ân công, cho nên tuy rằng nhìn sợ hãi, nhưng Thừa Ân công đã chết, cũng là đại khoái nhân tâm (mọi người sung sướng và tán thưởng)!

Tộc trưởng Tiêu gia Mẫn quận vương vượt râu, nói với Hoàng Thượng. "Thần khẩn cầu Hoàng Thượng, phải nghiêm trị độc phụ vọng tưởng muốn điên đảo giang sơn Tiêu gia ! Thịnh hoàng thượng hạ chỉ, ban chết cho độc phụ này!"

Đám người Mẫn quận vương sở dĩ có địa vị như hôm nay, còn không phải là bởi vì họ Tiêu sao? Hiện giờ nữ nhân họ Vương này, thế nhưng muốn đưa con cháu Vương gia ngồi lên long ỷ, quả thực như thế mà còn nhịn được thì còn có gì không nhịn được nữa!

Dù có thiên đao vạn quả (chém ngàn vạn vết đao) bà ta, cũng không cảm thấy đáng tiếc!

Nhóm tông thân Hoàng thất đều nghiêng về một phía đứng ở bên Mẫn quận vương, độc phụ này, làm ra việc như vậy, chết một ngàn cũng có thể!

Lời nói của bà ta với Hoàng Thượng, bọn họ ở dưới nghe được rõ ràng. Khi ở dưới đó, hận không thể đi lên, hung hăng vả miệng độc phụ này!

Trên đời thế nhưng lại có nữ nhân độc ác như vậy, thiếu chút nữa hại chết nam nhân Tiêu gia.

Mà các triều thần, cũng hận Vương thái hậu, thâm long chuyển phượng(muốn nói đến sự thay đổi huyết mạch hoàng gia), nói là vì bảo trụ địa vị bản thân còn có thể nói được đi. Dù sao thì Hoàng Thượng vẫn là nhi tử của tiên đế, vậy cũng không khác gì nhưng sau lại thâm long chuyển phượng, đổi hoàng tử thành con cháu Vương gia, việc này so với tạo phản còn nghiêm trọng hơn!

Nghĩ đến Ngũ hoàng tử đáng thương cũng bị người Vương gia hại chết, mưu hại hoàng tử, tội càng thêm tội. Càng không cần phải nói, vừa rồi Vương thái hậu còn nói, muốn đưa Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử xuống hoàng tuyền. Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử đều là nhi tử của Hoàng Thượng so với Ngũ hoàng tử giả kia, cao quý hơn biết bao nhiêu lần?

Những thần tử này đều là người đọc sách, học chính là trung với vua, chú ý chính là huyết mạch tương truyền. Thái Hậu này, thế nhưng vì hàng giả, mà giết hoàng tử hoàng tôn chân chính, chuyện này quả thực không thể tha thứ.

"Hoàng Thượng, thần cảm thấy hiện tại quan trọng nhất chính là tìm ra Hoàng Quý Phi nương nương và Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử. Thái Hậu bên này, tự nhiên có người luận tội!"

Nhiều triều thần làm chứng thì người Vương gia muốn chạy trốn cũng trốn không thoát.

Vương thái hậu cười ha ha, lúc này mới gọi là người thắng làm vua người thua làm giặc. Bà ta thua, lần này bà ta thua thật sự, vốn cho rằng nắm chắc sự tình trong tay, thế nhưng không ngờ được! Xem ra, ở thời điểm bà ta không biết, Hoàng Thượng đã sớm biết bà ta không phải mẹ đẻ của hần. Cho nên mọi nơi đều phòng bị bà, bà ta vốn dĩ tưởng nắm giữ tiên cơ, ai ngờ Hoàng Thượng thế nhưng không có nghiến ma túy! Cho nên bà ta thua ở đây. Vốn dĩ bà ta cho rằng, chỉ cần Hoàng Thượng phát tác cơn nghiến, chẳng sợ sự tình bại lộ, Hoàng Thượng vì có thể giảm bớt thống khổ cho bản thân, cũng sẽ cầu xin bà ta.

Nhưng mà, tại sao lại như vậy, rốt cuộc là ai giải độc cho Hoàng Thượng?

Vương thái hậu nhớ tới Lý thần y, chẳng lẽ hậu nhân Lý thần y có người còn sống? Hoàng Thượng tìm được rồi? Mặc kệ Vương thái hậu không cam lòng thế nào thì sự tình cũng đã không phải do bà khống chế. Cấm vệ quân vốn nắm trong tay đã về tay Hoàng Thượng, cấm quân đi theo phản loạn cũng đều bị xử trí, các nơi ở hậu cung, đều bắt lấy những người trợ Trụ vi ngược (ý nói làm phản).

Khôn Ninh Cung của Vương thái hậu bị bao vây, Cung ma ma và Cao Trường Hưng bên người Vương thái hậu bị xử tử trước, bao gồm cả Như Vân. Khi Như Vân bị treo cổ, còn kêu Hoàng Thượng cứu mạng nhưng người hành hình sao còn cho nàng ta cơ hội , dùng lụa trắng, hai nội thị khỏe mạnh, dùng một chút lực, lụa trắng trên cổ làm cho nàng ta mất mạng.

Lưu Vĩnh Toàn nhìn Như Vân trước mặt, Lưu Vĩnh Toàn nói với Như Vân. "Lần sau khi đầu thai, phải thông minh một chút, không nên làm sự tình trợ Trụ vi ngược này! Tốt, kéo người ra ngoài ném đi."

Loại nữ nhân này, vài chục năm nay Lưu Vĩnh Toàn không biết đã xử trí bao nhiêu người. Mới đầu nhảy nhót vô cùng lợi hại không phải cuối cùng ngay cả cái chiếu che thân cũng không có sao. Đáng tiếc khi nàng ta đắc chí càn rỡ bội phần, người như vậy, một chút cũng không đáng được đồng tình.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 156: Tử Vong

Editor: Nhã Quý Phi

Beta: Nga Dung Hoa

Bởi vì chuyện tạo phản, có nhiều nơi trong cung đã bị phá hoại rất nghiêm trọng.

Lúc trước bọn phản nghịch không tìm thấy Hoàng Quý Phi nên tức giận đập phá Trường Xuân Cung, hầu như tất cả đồ đạc đều đã vỡ vụn lộn xộn. Những vật phẩm quý giá xa xỉ cũng bị nhiều tên phản tặc lấy ôm đi. Chỉ có điều đám phản quân này còn chưa kịp ra khỏi cửa cung thì đã bị bắt lại, vậy nên nói cho cùng cũng không tổn thất quá lớn.

Ở bên ngoài, Thừa Ân công đã sớm bị binh cấm vệ bao vây, không có bất kỳ một ai chạy thoát.

Mà người dân trong kinh thành, từ khi thấy cổng chính bị đóng lại cũng tự giác khép chặt cửa nhà mình. Nghe binh lính chạy ầm ĩ bên ngoài, bọn họ đều biết vụ náo động lớn này vẫn chưa kết thúc, cho nên dù có thể nào cũng phải thực bình tĩnh.

Cứ như vậy, chờ tới khi không còn việc gì, quân lính liền đi khắp nơi báo cho mọi người biết cấm nghiêm đã kết thúc. Lúc này từng người từng người mới dám mở cửa một cách nhẹ nhõm.

Có người quen biết muốn hỏi mấy quân lính, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại muốn giới nghiêm kinh thành. Tuy rằng thái độ của mọi người

đối với chuyện phát sinh lần này đều rất bình tĩnh, nhưng nếu tò mò muốn biết sự tình thế nào thì cũng là việc bình thường.

Lần trước trong cung có cháy lớn, khi đó tất cả mọi người đều nhìn thấy, cho nên cũng biết đại khái. Lần này hoàn toàn là rơi vào sương mù, một chút cũng không biết đã có chuyện gì xảy ra.

Tên lính kia đã được phía trên chỉ thị, đương nhiên muốn nói ra sự tình.

"Các vị còn không biết sao, là đại sự đấy! Các vị đoán thế nào?" Tên lính ra vẻ thần bí.

"Nha đầu, người cứ việc nói thẳng đi, chúng ta là dân đen nhỏ bé, sao có thể có được tin tức linh thông như người! Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì mà lại loạn như vậy?"

"Hiện tại đã không còn rối loạn, những tên phản loạn đó đều bị bắt được, các vị có thể an tâm. Vừa rồi không phải ta đã gõ trống và báo với mọi người sao?"

"Cái gì? Phản loạn? Lần này lại là nhà nào đảo chính đây?"

"Chính là Thừa ân công Vương gia! Người của Vương gia cùng Vương thái hậu nội ứng ngoại hợp, muốn ám hại Hoàng Thượng, lập Ngũ hoàng tử làm Hoàng đế. Chỉ là Hoàng Thượng của chúng ta anh minh thần võ, sớm biết Vương gia âm mưu, liền bày mưu lập kế trước một bước, khống chế Vương gia cùng Vương Thái hậu. Hiện tại kinh thành cũng an toàn, mọi người có việc gì cần làm thì làm đi."

Vừa dứt câu, tất cả mọi người đều đồng loạt ồ lên. Có người thắc mắc: "Vương Thái hậu không phải mẹ của Hoàng Thượng sao? Vương gia không phải là nhà ngoại Hoàng Thượng à? Sao còn có chuyện cừu cừu trong nhà tạo phản lật đổ cháu mình nữa? Mà chưa nói đến người khác, Vương Thái hậu sao lại coi trọng nhà mẹ đẻ hơn cả nhi tử ruột thịt?"

"Chuyện này cũng tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi, làm gì có người mẹ nào như vậy, trừ khi không phải mẹ đẻ!" Có người chột lên tiếng, chỉ có điều nói cũng thật đúng!

Không bao lâu sau, tất cả mọi người đều đã biết Vương Thái hậu đoạt hài tử của người khác làm hài tử của chính mình, còn hại chết mẹ đẻ Hoàng Thượng. Lúc này mọi người mới hiểu rõ, đúng là không sai đi đâu được, Vương Thái hậu hành xử như thế bởi vì đứa nhỏ này vốn dĩ không phải con ruột! Nhưng vì cái gì mà Vương gia muốn cho Ngũ hoàng tử làm Hoàng đế đây? Ngũ hoàng tử cũng không phải hài tử của Vương gia, chỉ là được nuôi dưỡng dưới danh nghĩa của nương nương Vương gia mà thôi.

"Chuyện này thì ta biết, biểu muội của vợ ta là bà vú giúp việc trong nhà của vị đại quan kia. Nghe nói Ngũ hoàng tử thật đã sớm chết, Ngũ hoàng tử bây giờ cũng chỉ là đứa bé được đem đến từ nhà Vương gia."

"Thật là to gan lớn mật, lại còn dám nghĩ ra chủ ý như vậy!"

"Nữ nhân này điên rồi, chuyện này gây ra nguy hại rất lớn, không hiểu sao Vương gia và Vương thái hậu dám làm được? Tội này cùng tội tạo phản có cái gì khác nhau đâu? Theo ta thấy, lần này người Vương gia nhất định không có ai trốn thoát."

"Chắc chắn rồi, chỉ là lần này nhà ngoại của vị Ngũ hoàng tử chân chính kia chẳng phải là được bồi thường rồi? Dù sao họ cũng bị người ta hại chết cháu ngoại."

Nhà ngoại Ngũ hoàng tử, hình như là Lâm gia đi! Lâm gia Thái phu nhân nghe nói vẫn là người của hoàng gia, là phi tần của Hoàng Thượng.

"Chuyện này thì không rõ, nhưng nói không chừng Lâm gia này đã sớm cấu kết cùng Vương gia. Không tin chúng ta liền chờ xem, Hoàng Thượng có xử tội người của Lâm Gia hay không."

Dân chúng bên ngoài đã biết đại khái, rằng toàn bộ Vương gia đều bị nhốt vào đại lao, thứ chờ đợi bọn họ cũng không còn là ngày lành. Dù sao cũng là tội tày đình, nam nhân có lẽ sẽ bị chém đầu, nữ nhân, nói không chừng phải biếm làm nô lệ, hoặc là lưu đày đến mấy ngàn dặm bên ngoài.

Triệu hoàng hậu vừa được giải thoát khỏi khổ cảnh, liền nhanh chóng thanh tẩy hậu cung. Lần này những chỗ bị phá hư cũng tương đối nhiều, đặc biệt là Trường Xuân Cung, phải sửa chữa thêm một lần nữa.

Triệu hoàng hậu nói: "Hoàng Thượng, không bằng an bài Võ muội muội ở Dưỡng Tâm Điện đi, như vậy Hoàng Thượng người cũng có thể ở gần để bảo vệ Võ muội muội, còn có cả Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử. Hơn nữa Võ muội muội sắp sinh, thần thiếp cảm thấy Dưỡng Tâm Điện là nơi tốt nhất."

Hoàng Thượng đáp: "Cứ dựa theo những gì Hoàng Hậu nói mà làm. Người trong hậu cung, nên xử lý thì xử lý, không cần mềm lòng."

Sự việc lần này qua đi, Vương Minh Nhã cùng Vương Vũ Lộ khẳng định không thể sống. Gia tộc của bọn họ đều đã tham dự phản loạn, tuy sớm biết hai người này có ngầm lui tới, nhưng không nghĩ lại dám bàn cả chuyện tạo phản này.

Trước đây đã biết người của Vương gia không an phận, chỉ là không ngờ bọn họ không an phận đến mức này! Bắt đầu từ vài thập niên trước đã có mưu tính, đến tận hôm nay rốt cuộc đã phát tác.

Phụ thân của Hoàng hậu là Thừa ân hầu, lúc ấy cũng bị Thừa ân công giam giữ, sau đó mới được Hoàng Thượng phái đi người giải cứu. Đương nhiên hắn cũng vào địa đạo kia, nghe được những chuyện kinh thiên động địa!

Nếu Hoàng Thượng có thể khiến những người này nghe chuyện xong, thì cũng có thể khiến bọn họ im miệng. Huống chi, các triều thần này cũng sẽ lựa chọn cách nói thật, ví dụ như Vương gia và Vương thái hậu ác độc âm hiểm đến mức nào, ví dụ như mẹ đẻ của Hoàng Thượng đã bị Vương thái hậu hãm hại, giết chết như thế nào.

Bao gồm cả việc trước đây Trần Bắc hầu phủ rơi đài, có thể nói tất cả đều do Thái Hậu và Vương gia giở trò quỷ.

Tóm lại, cây đổ bầy khi tan, hiện tại Vương gia đã bị yêu ma hóa, cho nên toàn bộ gia tộc phải bị chém đầu, cũng là trừng phạt đúng tội.

Đến nỗi đứa bé "được gọi" là Ngũ hoàng tử kia, Triệu hoàng hậu nghĩ, thân phận của hắn như vậy, sống hay chết cũng chỉ phụ thuộc vào một câu nói của Hoàng Thượng. Nhưng vì đứa nhỏ là hài tử của Vương gia, trước sau gì chưa đủ mười sáu tuổi cũng sẽ phải đi theo các nữ quyến lưu đầy!

Chỉ là việc lưu đầy này, ít có người nào có thể tồn tại mà đi đến nơi bị lưu đầy. Tất cả mọi người đều biết bọn họ là tội nhân, lúc áp giải bọn họ đi lưu đầy, nếu biết những người này trước kia cao cao tại thượng, hiện tại đều thành tù nhân, ai cũng sẽ có chút tâm lý khinh thường, hành động cũng sẽ thêm khi dễ.

Cho nên cho dù để lại bọn họ tính mạng, đến lúc đó cũng sống không bằng chết, càng không nói đến một đứa trẻ nhỏ.

Tuy rằng trẻ nhỏ vô tội, nhưng ai bảo nó lại là người của Vương gia? Còn bị biến thành hoàng tử nuôi dưỡng hai ba năm trong cung.

Wang gia rơi đài, đứa bé cũng chỉ có thể có kết cục này.

Triệu hoàng hậu chưa bao giờ muốn thương hại người khác, bởi vì thương hại cũng không có tác dụng gì.

Địa vị càng cao, thì phải càng biết lúc nào cần tàn nhẫn. Cho nên việc đầu tiên nàng làm, là mang người đến Trữ Tú Cung của Vương Minh Nhã.

Từ sau khi chuyện của Vương Thái hậu và Thừa ân công bại lộ xong, Vương Minh Nhã đã bị nhốt tại Trữ Tú Cung này, còn phân người giám sát chặt chẽ để nàng ta không thể sợ tội mà tự sát.

Ở trong cung này, phạm vào lỗi sai, thì cũng phải dùng cung quy để xử lý, người muốn tự sát chính là phá hỏng quy củ! Nói cách khác, hiện tại Vương Minh Nhã đã không có quyền được tự sát, sống hay chết, đều phụ thuộc vào một câu nói của Hoàng Thượng.

Chỉ có điều, nàng ta là nữ nhi Vương gia, Vương gia làm ra chuyện nghịch thiên như vậy, khẳng định nàng ta cũng không thể yên ổn. Tuy rằng mọi người đều nói, con gái gả theo chồng như nước đổ đi, nhưng tuyệt đối không có khả năng Vương Minh Nhã không tham dự chuyện này. Đầu tiên chính là việc nuôi dưỡng Ngũ hoàng tử, mấy năm trôi qua, chẳng lẽ nàng ta thật sự không biết Ngũ hoàng tử đã không còn là Ngũ hoàng tử chân chính sao?

Cho nên, Vương Minh Nhã cũng là đồng lõa.

Vương Minh Nhã mặc quần áo trắng, nàng ta đã biết phụ thân mình bị chém đầu. Hiện tại người của Vương gia toàn bộ đều bị áp đến nơi tồ tàn chờ chém. Đây chính là cái gọi là người thắng làm vua người thua làm giặc. Nếu người thắng là Vương gia bọn họ, nói không chừng tình huống bây giờ sẽ hoàn toàn tương phản, mà Vương Minh Nhã nàng, có lẽ đang ở trong cung tiền một vài phi tần lên đường.

"Hoàng Hậu nương nương tới là để đưa thần thiếp đi sao?" Vương Minh Nhã nhàn nhạt nói: "Thần thiếp thực có vinh hạnh, tốt xấu gì cũng khiến Hoàng Hậu nương nương tự mình tới, mà không phải là sai bọn hạ nhân đưa thần thiếp lên đường."

Triệu hoàng hậu cười nhẹ: "Tội nhân Vương thị, người còn có lời gì muốn nói?"

Từ khi vụ việc kia chấm dứt, Vương Minh Nhã đã bị biếm làm thứ dân, không còn là Thục phi nương nương.

Vương Minh Nhã đáp: "Thần thiếp có rất nhiều lời muốn nói. Thần thiếp muốn hỏi Hoàng Hậu nương nương một câu, mẫu thân của thần thiếp thế nào rồi?"

Triệu hoàng hậu đã sớm biết, lúc đó Phu nhân Thừa ân công nghe tin nhà mình bị bại lộ xong, đã treo cổ tự sát trước khi quan binh đến. Bà ta làm như vậy cũng là để tránh chịu vũ nhục về sau.

"Thừa ân công phu nhân đã đi trước một bước."

Nước mắt Vương Minh Nhã chảy ra. Nếu lúc trước nàng không ham muốn danh vọng, nếu lúc trước nàng không trăm phương nghìn kế tiến cung, chỉ ở bên ngoài gả cho nhà quan thế nào đó, có phải kết quả sẽ khác hay không? Nữ nhi không xuất giá là một cái tội, nhưng Vương gia có rất nhiều nữ nhi không xuất giá, nếu thật sự muốn chịu tội, chắc chắn là liên lụy đến không ít người. Nhưng tốt xấu cũng bảo vệ được tính mạng, không phải sao?

Nếu bản thân nàng có thể tiếp tục sống, mẫu thân xảy ra chuyện gì cũng sẽ có nàng nghĩ cách chăm sóc. Dù cho mẫu thân bị lưu đày hay bị bán đi, nàng đều biết tìm cách xoay sở.

Nhưng mà, hiện tại nói gì cũng đều muộn rồi! Vương gia bọn họ đã tâm bước hụt một bước vào vực sâu, bao gồm cả bản thân nàng, vạn kiếp không thể quay đầu.

Nàng vốn tranh cường háo thắng, cho rằng cô nương Vương gia là đệ nhất. Hơn nữa còn có vị Thái hậu cao cao tại thượng kia, nàng liền nghĩ

ngôi vị cửu tôn nhất định là của Hoàng tử do cô nương Vương gia sinh hạ.

Chấp niệm này lớn đến nỗi trở thành dã tâm, một khi không thực hiện được thì không cam lòng, cũng không thể buông bỏ.

Nàng không cầu sau khi chết có thể chôn cùng nơi với mẫu thân, bởi vì một yêu cầu của tội nhân sẽ không có ai để ý, người khác cũng không có nghĩa vụ phải thực hiện nguyện ước của nàng.

Nàng có tâm kế, có cường quyền ở trước mặt, nhưng tất cả đều trở nên vô nghĩa. Cái chết ngay cận kề, nàng cũng không định phản kháng. Mẫu thân đã chết, người trong nhà chắc chắn không có kết cục tốt, nếu bản thân chết đi còn có thể chăm sóc bọn họ. Chỉ mong kiếp sau, nàng sẽ không phải là cô nương của thế gia đại tộc, yên ổn sống trong một gia đình nghèo, tạo dựng một cuộc sống đơn giản bình thường bên cha mẹ, không bao giờ xảy ra lục đục với nhau.

Vương Minh Nhã lựa chọn uống rượu độc, điều này so với chủ tử thì bớt thống khổ hơn một chút. Nàng không muốn kết liễu bằng lụa trắng, không muốn đến lúc chết mà cũng khó coi như vậy.

Vương Minh Nhã không chút do dự uống hết ly rượu độc.

Khi đó Triệu hoàng hậu đã đi ra ngoài, chờ thêm một lát, cho người đi kiểm tra hơi thở của Vương Minh Nhã, rốt cuộc cũng đã đã tắt thở.

Từ đầu đến cuối, Vương Minh Nhã đều không hỏi đến Vương thái hậu một câu nào, giống như bà ta đã không còn tồn tại trên đời.

Xuân Oanh thắc mắc hỏi Triệu hoàng hậu, vì cái gì mà Vương Minh Nhã không hỏi về Vương Thái hậu.

Triệu Hoàng hậu đáp: "Nếu không phải vì Vương Thái hậu, nàng ta cũng không có kết cục như hiện tại, thân nhân của nàng ta cũng sẽ không bị xử

tử. Vương Minh Nhã sẽ quan tâm đến Vương thái hậu được sao?"

Lại nói, đây đều là dã tâm của Vương Thái hậu và Thừa ân công, người khác chẳng qua cũng chỉ là đồng lõa. Chỉ là nếu trước kia đã hưởng thụ sung sướng từ Vương gia, thì hiện tại bị liên lụy cũng là lẽ thường tình.

Cũng giống như tiền triều có công chúa hòa thân vậy, công chúa nào sẽ vui vẻ đi đến nơi đất khách quê người để hòa thân đây? Nhưng nếu đã hưởng thụ quyền lợi của một công chúa, thì phải thực hiện trách nhiệm của một công chúa!

Người Vương gia nếu không cam lòng thì chẳng lẽ còn muốn tôn quý hơn công chúa sao?

Bắt đầu từ Vương thái sư, mãi cho đến hiện tại, người của Vương gia ít nhất đã hưởng thụ ba mươi năm vinh hoa phú quý cực hạn, bây giờ cũng nên bước đến hồi kết.

Triệu Hoàng hậu nghĩ đến chuyện phụ thân yết kiến mình trong tâm trạng thấp thỏm lo sợ, không biết nên cảm thấy may mắn hay thương cảm.

May mắn phụ thân mình nhất gan, không thông đồng làm bậy với người của Vương gia, bằng không hiện tại có cùng kết cục với Vương gia chính là Triệu gia! Ngôi vị Hoàng Hậu này, nàng cũng làm không nổi nữa.

Phụ thân Triệu hoàng hậu - Thừa ân hầu, sau khi từ trong cung trở về, tay chân liên mềm nhũn rũ rượi. Nghĩ đến lúc trước có người từ Vương gia tới tìm hãn, còn may hãn không đồng ý, bằng không hiện tại đã thành tù nhân.

Chỉ là, người của Triệu gia, trừ Thừa ân hầu, vẫn có rất nhiều kẻ khác không chống nổi sự mê hoặc mà quan hệ thân cận với Vương gia.

Thừa ân hầu lập tức gọi tộc trưởng Triệu gia đến, một lệnh phân phó, những kẻ dám đứng cùng phe với Vương gia, trực tiếp đuổi khỏi tộc! Nếu không, chờ đến lúc Hoàng Thượng xử lý sạch sẽ Vương gia bên kia, nhờ đâu lại thanh toán tới bên này thì sao? Dù sao cũng không thể bởi vì một hai kẻ trong tộc mà hại toàn bộ gia tộc được.

Lần này nam đình thuộc Vương gia không có hi vọng gì thoát được, toàn bộ đều phải bị xử tử. Vốn dĩ cũng đã làm ra chuyện lớn như vậy, không xử tử cũng không hợp lẽ thường.

Thừa ân hầu nói với Triệu phu nhân: "Sau này đừng nghe một vài người trong tộc nói hươu nói vượn, cũng đừng tiến cung bàn bạc những việc đó cùng nương nương. Bây giờ ta xem như đã rõ, danh lợi này danh vọng kia cũng không quan trọng bằng mạng sống."

Thật ra hẳn không có lá gan lớn như vậy, không dám làm ra những chuyện mà Vương gia đã làm. Nhưng lỡ đâu hẳn dám làm, thì nữ nhi đang làm Hoàng Hậu kia của hẳn cũng sẽ ngăn cản mà thôi.

Cho nên có một nữ nhi dã tâm không quá lớn cũng coi như là chuyện tốt. Nếu nữ nhi của mình cũng giống như Vương Thái hậu, mượn bụng người khác sinh con, thay long tráo phượng như vậy, trải qua vài thập niên, kết cục của Triệu gia cũng sẽ giống Vương gia bây giờ!

Triệu phu nhân cũng bị hù dọa một trận, nghe nói đám người Vương gia kia bị đối đãi như gia súc, phải áp giải đi ngàn dặm. Mấy ngày trước, những người đó còn gặp mặt mình trong yến hội, lúc ấy quyền uy vô hạn, ai ngờ trong nháy mắt đã thành tù nhân.

Mạng không giữ được, toàn bộ gia tộc đều xong đời. Nghe nói những nữ nhi Vương gia được gả đi trước đây, bây giờ phần lớn đều bị hưu. Nhưng cho dù có không bị hưu, thì ngày tháng ở nhà chồng về sau cũng sẽ trôi qua rất mệt mỏi. Cũng chỉ có ai tuổi đã lớn, đã có con trai làm chủ gia đình thì

mới hoạ may không bị đảo lộn cuộc sống. Nhưng suy cho cùng với thân phận như vậy, về sau ít nhiều cũng sẽ làm ảnh hưởng đến tiền đồ của con cháu.

Chỉ cần một người dã tâm như Vương thái hậu là đủ để hại Vương gia trở nên thê thảm.

Nhưng nói không chừng, trong mắt Vương thái hậu chỉ cảm thấy nếu việc này thành công, thì Vương gia lại càng trở nên lớn mạnh quyền lực.

Triệu phu nhân nói: "Thiếp đã biết. Nhưng thiếp nghe nói, ngoài Vương gia ra còn có những người khác bị chém đầu? Còn là nhà chồng của vị cô nương Vương gia nào đó?"

Thừa ân hầu đáp: "Đó là Phó thống lĩnh cấm vệ quân thuộc Trần gia. Lúc ấy trong cung phản loạn, chính vị Phó thống lĩnh họ Trần này mang theo người đến, còn muốn giết chết Hoàng Quý Phi và Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử. Người nói xem, phạm vào chuyện lớn như vậy, cả nhà bọn họ có thể chạy trốn sao?"

Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử chính là cốt nhục Hoàng Thượng, thế nhưng bọn họ lại muốn giết hai đứa nhỏ, Hoàng Thượng không xuống tay với Trần gia mới là chuyện lạ.

"Vậy, vậy Hoàng Quý Phi có xảy ra chuyện hay không?" Trong lòng Triệu phu nhân có chút vui mừng, nếu Hoàng Quý Phi xảy ra chuyện gì, thì Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử không phải sẽ do nữ nhi của mình nuôi dưỡng sao? Cũng không phải bọn họ giết chết Hoàng Quý Phi, cho nên về sau Tam hoàng tử có làm hoàng đế, trong lòng sẽ không oán hận Triệu gia.

Thừa ân hầu sao lại không biết thê tử của mình đang nghĩ điều gì, hai mày nhăn lại, nói: "Trong lòng người có những suy tính gì, thì nhân lúc còn sớm đẹp bỏ đi cho ta. Ta đã nói rồi, Vương gia bọn họ muốn giết chết cả hai đứa nhỏ là vì địa vị sau này của Ngũ Hoàng tử giả, nên kết cục mới trở

thành như bây giờ. Người còn muốn động tâm tư, nảy ra những ý tưởng sai trái?"

Hoàng Hậu nương nương nói rất đúng, thê tử này của mình cần phải được cảnh tỉnh rõ ràng một phen, bằng không sẽ phạm vào hồ đồ.

Hiện tại tình thế đã rất rõ ràng, chuyện Tam hoàng tử được lập làm Thái tử coi như ván đã đóng thuyền, cho nên, "Giữ gìn quan hệ thật tốt với Võ gia, đừng vì hiện tại Võ gia yếu thế mà coi thường bọn họ."

Đến lúc này, việc Võ gia chính là nhà ngoại Thái tử, xem như là ai cũng hiểu rõ. Hoàng Thượng không thích nhà ngoại quá uy quyền, Võ gia bây giờ lại vừa đủ. Triệu gia cũng cần phải nhún nhường, đừng vì có một nữ nhi là Hoàng Hậu nương nương liền không biết trời cao đất rộng. Tốt nhất là, không đi vào vết xe đổ của Vương gia.

Chỉ có điều, hiện tại Võ gia lại nhận tin tức không tốt. Một đoạn thời gian trước đó, nghe nói Hoàng Quý Phi nương nương bị thất sủng, còn bị cấm túc, bệnh tình của Võ đại lão gia liền tăng thêm, đến nói chuyện cũng không nói nên lời. Vân thị muốn tiến cung hỏi ý Hoàng Quý Phi cũng đều không thể.

Ánh mắt của những người xung quanh bắt đầu thay đổi, ai cũng cảm thấy Hoàng Quý Phi thất sủng nên thái độ đối với Võ gia rất khinh bạc. Cũng vì vậy, Vân thị đóng cửa phủ không ra ngoài.

Cũng may nhà chồng Võ Uyển Đình vẫn đối xử với Võ Uyển Đình giống như trước đây, không vì Hoàng Quý Phi thất sủng mà thay đổi. Vân thị lại một lần cảm thấy, lúc trước lựa chọn một nhà gia giáo để gả là chính xác nhất. Mặc kệ Võ gia có tồn hay sụp, bọn họ đều đối đãi như cũ, so với những kẻ trở mặt ngoài kia thì tốt hơn rất nhiều.

Bệnh tình của Võ đại lão gia càng ngày càng nghiêm trọng, Vân thị đành phải gọi nữ nhi cùng con rể đến. Dù là bây giờ hay sau này, cũng chỉ còn

con rể là có thể giúp đỡ một chút.

Tuy biết hiện tại nương nương ở trong cung không xảy ra việc gì, nhưng cái thai của nương nương đã lớn như vậy, người khác tuyệt đối sẽ không cho phép bà tiến cung.

Vân thị nhìn vị trượng phu mình đã chung sống suốt vài thập niên. Hiện tại hắn đã thành bộ dáng như vậy, không hề giống như thời còn trẻ khiến nàng phải rung động, thậm chí kiên quyết đòi không phải hắn thì sẽ không gả.

Giờ đây, hắn chỉ còn là một nam nhân mang bệnh khó chữa, sinh mệnh cũng đã sắp đến hồi kết.

Vân thị nói cho Võ đại lão gia nghe tin tức mình vừa biết được: "Lão gia yên tâm, nương nương và hai vị hoàng tử đều không có chuyện gì, Hoàng Thượng đã dẹp bỏ vụ phản loạn. Việc Hoàng Quý Phi nương nương thất sủng lúc trước là do Hoàng Thượng cố ý đánh lừa Vương thái hậu. Hiện tại cung nữ "được sủng ái" kia đã bị xử tử, nương nương của chúng ta vẫn là một người có thực quyền trong cung!"

Vân thị biết Võ đại lão gia muốn nghe những chuyện gì, cho nên chọn những chuyện hân thích nghe để bịa ra mà nói. Đến nỗi lần phản loạn này, chính Vân thị còn nửa biết nửa không, hơn nữa nàng cho rằng, những việc này có nói với Võ đại lão gia nói cũng vô dụng.

"Lão gia, ngài cứ yên tâm đi, về sau có Hoàng Quý Phi nương nương và Tam hoàng tử, chúng ta chắc chắn sẽ sống tốt."

Võ đại lão gia lắc đầu, dùng tay vẽ ra hai chữ. Vân thị suy nghĩ trong chốc lát, nói: "Lão gia có phải muốn hỏi Nhị đệ về chuyện này hay không?"

Võ đại lão gia gật đầu thật mạnh, trong miệng ê ê a a, nhưng hắn nói không rõ, càng cố gắng càng nói không rõ, càng muốn nói lại càng không

thể được.

Vân thị vội hỏi: "Lão gia muốn có người thờ phụng hương khói sao? Lão gia muốn chọn ai? Thiếp cảm thấy vẫn nên tìm trong tộc Võ gia, tìm đứa trẻ nào tuổi còn nhỏ. Về sau, đợi chúng ta đều già đi, hẳn cũng vừa vận thay chúng ta kế thừa gia tộc."

Võ đại lão gia lắc đầu, vẫn khoả tay múa chân viết chữ 'nhị'. Vân thị biết, nam nhân này nếu còn sống ngày tháng bình thường, tuyệt đối sẽ không chọn nhi tử của Nhị đệ mình. Nhưng bây giờ hẳn không còn bao lâu nữa, liền cảm thấy Nhị đệ và mình có huyết thống gần nhất, suy cho cùng vẫn là muốn chọn nhi tử của Võ Nhị lão gia.

Nam nhân này chính là như vậy, vẫn luôn ích kỷ, chưa bao giờ vì người mà suy nghĩ.

Chính hẳn vừa thấy bộ mặt của nhị đệ, nhưng lại thật sự muốn chọn nhi tử của Võ Nhị lão gia làm con thừa tự. Hai đứa nhỏ kia tuổi đều lớn như vậy, đến lúc đó, nếu bọn hắn muốn tra tấn nàng, một quả phụ cô độc như nàng nên làm cái gì đây?

Nàng chỉ muốn chọn một người có huyết thống không quá gần, bởi vì đến khi Võ Đại lão gia chết, người khác cũng không tra tấn được nàng.

Vân thị lắc đầu, nói: "Lão gia, chuyện này... thiếp không thể đáp ứng lão gia. Bởi vì nương nương trong cung cũng nói, muốn làm người thừa kế thì phải nhỏ tuổi một chút, tuổi lớn rồi, nàng sẽ không nhận làm đệ đệ. Thật ra lão gia à, thiếp cảm thấy như vậy cũng khá tốt, lựa chọn đứa trẻ nhỏ tuổi trong tộc, đương nhiên là thân cận với chúng ta. Nếu nuôi dưỡng từ nhỏ, tình cảm cũng sẽ sâu sắc hơn. Lão gia đừng quên, chọn đứa trẻ nhỏ tuổi, đến lúc đó sẽ không chênh lệch nhiều với Tam hoàng tử Tứ hoàng tử, nói không chừng còn có thể tiến cung làm thư đồng cho bọn họ. Một khi đã làm thư đồng cho hoàng tử, tiền đồ về sau sao có thể thấp kém được? Về

phần hài tử của Nhị đệ, hiện tại bọn họ đều đã có thể tử, có thể đến chơi cùng Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử sao? Lão gia, ngài nói xem có lý hay không?"

Võ Uyển Đình cũng nghe chuyện, mở miệng nói với Võ đại lão gia: "Cha, sao cứ phải nhất định chọn hài tử nhà Nhị thúc làm con thừa tự? Ngài không thể suy xét chút nào cho tỷ muội chúng ta hay sao? Thật ra Uyển Đình không sợ, tốt xấu gì nữ nhi cũng đã gả ra ngoài, nhưng còn mấy muội muội, tuổi của bọn họ còn nhỏ. Trước kia lúc chưa phân nhà, nhị thúc nhị thẩm đối xử với bọn họ không tốt, nếu thật sự có một đứa con thừa tự về đây, bọn họ còn có đường sống sao?"

Bọn họ cũng đều là nữ nhi của cha, là máu mủ cốt nhục. Người cũng đừng nghĩ còn có Hoàng Quý Phi ở trong cung thì nhị thúc bọn họ không dám khi dễ, hù, người trong cung là nước ở xa, không giải được cái khát ở gần. Huống chi, nếu thật sự muốn nhận làm thừa tự thì cũng trở thành huynh đệ của Hoàng Quý Phi nương nương, đến lúc đó phải giúp ai đây? Còn có mẫu thân, đi theo cha vài thập niên như vậy, không có công lao cũng có khổ lao. Nhị thẩm luôn luôn thấy nương chướng mắt, nếu muốn chọn nữ tử của nàng ta thừa kế, còn không phải là tạo điều kiện cho nhị thẩm khi dễ nương?

Nói không chừng còn cướp đi sản nghiệp trong tay nương. Phụ thân, người thật muốn như vậy? Chẳng lẽ người đã quên, lúc trước khi người trúng phong, nhị thúc còn muốn người nhường chức vị quận công cho hắn sao? Người có thể quên, nhưng Uyển Đình thì không thể. Nếu phụ thân còn muốn chọn hài tử của nhị thúc làm con thừa kế, nữ nhi sẽ trực tiếp tiến cung tìm nương nương nhờ nương nương phân xử."

Võ đại lão gia nghe xong lời này, gân xanh nổi lên, càng ngày càng thờ dốt. Vân thị vội nói Võ Uyển Đình ra ngoài, nàng không muốn khiến nữ nhi gánh vác tiếng xấu bức tử phụ thân trên người, may mắn là lúc này con rể không ở đây.

Đại phu vẫn luôn ở trong phủ, vôi vàng điểm mấy huyết trên người Võ đại lão gia, cuối cùng hắc cũng bình thường trở lại. Chỉ có điều đại phu cũng nói với Vân thị, người bệnh không còn nhiều thời gian, việc gì cần chuẩn bị thì nên nhanh chóng thu xếp.

Vân thị đứng trước mặt đại phu, giả dùng khăn tay lau khóe mắt. Sau đó đợi đại phu đi rồi mới đến bên người Võ đại lão gia.

"Lão gia, từ khi thiếp gả cho người đến bây giờ, thiếp thực có lỗi với Tiền thị, cũng thực có lỗi với nương nương, nhưng lại không hề cảm thấy có lỗi với người. Lão gia vì cái gì mà nhẩn tâm như vậy, đến cuối cùng rồi vẫn không lưu lại cho thiếp một đường sống? Nhưng thôi, cũng là may mắn, lão gia người không còn bao lâu, vị Nhị đệ tốt kia dù muốn gấp gấp trở về thì cũng cả một tháng sau. Chờ một tháng nữa, thiếp đã an bài thật tốt việc chọn con nối dòng. Lão gia yên tâm, thiếp nhất định sẽ giúp lão gia tuyển một đứa con nối dòng có phẩm hạnh tốt, như vậy sẽ không bôi nhọ lão gia ngài. Lão gia tốt nhất là bình thản nghe theo, đừng khiến nương nương thêm phiền. Lão gia, người hãy an tâm rồi đi đi, thiếp nhất định sẽ tiếp tục sống thật tốt."

Qua nửa canh giờ, Võ đại lão gia liền vĩnh viễn nhắm hai mắt lại. Không biết trước khi chết hắc cam lòng hay không cam lòng, nhưng dù có không cam lòng đi nữa, hắc cũng không thể nói ra lời.

Cổng phủ Võ gia treo đèn lồng trắng.

Bởi vì hiện tại Võ gia có rất nhiều người muốn quan hệ thân cận, cho nên việc này thực sự gây chú ý. Bên này mới treo đèn lồng, bên kia đã có người biết, rốt cuộc Võ đại lão gia cũng đã qua đời.

Bản thân Võ đại lão gia không có năng lực gì, cái chính là hắc có một nữ nhi năng lực - Hoàng Quý Phi nương nương.

Hiện tại Vương gia và Vương thái hậu đều rơi đài, có thể nói nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Tam hoàng tử chính là Thái tử.

Võ đại lão gia là ông ngoại của Thái tử tương lai, bây giờ hấn mất, còn chưa đến một nén nhang là sẽ có người đến cửa phúng viếng.

Không lâu sau, Lý Già La trong cung cũng biết. Vẫn là Lưu Vĩnh Toàn nghe tin trước, sau đó đến Đường Tâm Điện nói cho Hoàng Thượng, Hoàng Thượng lại nói cho Lý Già La.

Bởi vì Hoàng Thượng biết Lý Già La không phải là nữ nhi của Võ đại lão gia cho nên cũng không sợ Lý Già La bị thương quá độ. Có thể nói, Võ đại lão gia xảy ra chuyện gì cũng đều không ảnh hưởng đến bọn họ.

Chỉ là, trước lúc Lý Già La dọn đến Đường Tâm Điện, hai người bọn họ đã thương lượng không nói ra thân phận thật của Lý Già La. Cái chính là vì trong tâm trí của mọi người, Hoàng Quý Phi chính là Võ gia cô nương, nếu muốn nói ra thì lại dính líu đến rất nhiều chuyện cũ. Thực phiền toái!

Thứ hai, Võ gia càng lúc càng yếu thế, Hoàng Quý phi có thân phận như vậy, hai người đều yên tâm. Có thể nói, đến lúc đó nếu Võ gia thật sự gây ra chuyện gì, Hoàng Thượng xử trí bọn họ cũng sẽ không vì nghĩ cho tâm tình của Hoàng Quý Phi mà lo lắng nhiều.

Vả lại, các triều thần rất dễ chấp nhận một nhà ngoại tương đối yếu kém như vậy, đặc biệt là sau khi xảy ra chuyện của Vương gia, người trong hoàng thất đều cảm thấy nếu ngoại thích quá lớn, sớm muộn gì cũng mang tai họa. Võ gia sao? Cho dù bọn họ có gây chuyện cũng không gây nổi chuyện gì lớn, bởi vì bọn họ không có người đứng đầu, không có người đứng đầu thì cũng không có nhân mạch rộng rãi. Muốn làm ra loại chuyện như Vương gia đã làm, căn bản chính là nằm mơ!

Còn có, nếu thật sự công khai thân phận thật của Hoàng Quý Phi thì phải giải thích rất nhiều, dẫn đến hàng tá loại tình huống, rồi phải ứng phó với

những người muốn ngầm giở trò quỷ. Tuy rằng Hoàng Quý Phi hoàn toàn là vì báo ân nên mới tiến cung, nhưng là có vài người sẽ không nghĩ như vậy, một hai đòi làm rõ chuyện.

Cho nên hai người đều cảm thấy, tình huống hiện tại là vừa đủ. Chờ Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử lớn một chút sẽ nói cho bọn họ những việc này, cũng để cho bọn họ nhớ kỹ ông ngoại của chính mình là ai.

Đương nhiên, Hoàng Thượng cũng sẽ lựa một dịp gần nhất để sắc phong cho mẹ đẻ của mình và tổ phụ của Hoàng Quý Phi.

Mẹ đẻ Hoàng Thượng đương nhiên là được phong làm Thái Hậu, mà tổ phụ của Hoàng Quý Phi, hẳn dự tính sẽ lấy thân phận ân nhân để sắc phong. Còn có phụ thân của Hoàng Quý Phi, hẳn cũng sẽ sắc phong, lý do có rất nhiều, chọn đại một cái là được.

Mà bản thân Lý Già La cũng không để ý quá nhiều đến việc này, chỉ cần nàng nhớ rõ tổ phụ và phụ thân là được. Trong lòng nhớ đến bọn họ, thì bọn họ có thể vĩnh viễn sống trong lòng nàng. Lúc phụ thân của Lý Già La mất, ngay cả việc xây mộ cũng không muốn, mà là nhờ người đốt thân thể của mình, rải tro cốt ở nơi sông núi mà ông thích nhất.

Phụ thân đã từng nói, con người vốn dĩ tới từ sông núi, đương nhiên lúc chết phải về với núi sông. Thậm chí có xây mộ đi nữa cũng không chống được ngàn năm thiên thu, đến cuối cùng vẫn hóa thành đất đá không phải sao?

Cho nên hẳn làm như vậy là giữ cho mình một chút tự tại, tránh việc có ai đào trộm mộ quấy rầy sự thanh tĩnh của hẳn.

Có lẽ là suy nghĩ này của phụ thân cũng gián tiếp ảnh hưởng tới Lý Già La, cho nên sau khi phụ thân mất, nàng không thương tâm quá lâu. Chỉ cần nàng nhớ kỹ, hoàn thành di nguyện của phụ thân chính là sự tưởng niệm cao cả nhất.

May mắn thay, trải qua mấy năm đằng đẵng, rốt cuộc nàng cũng làm được!

Vì thế lúc biết mẹ đẻ Hoàng Thượng đã bị đốt thành tro, đến năm mộ cũng không tìm thấy, Lý Già La liền đem những lời phụ thân nói ra để khuyên Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng thật ra rất đáng thương, mẹ đẻ của mình hình dáng ra sao cũng không biết. Lý Già La nói: "Hoàng Thượng, nếu ngài muốn biết ngài mẹ đẻ mình trông thế nào, kỳ thật cũng không khó. Người trước kia từng nhìn thấy đại tiểu thư Trần Bắc hầu vẫn còn tồn tại rất nhiều, thần thiếp tin bọn họ sẽ vui lòng vẽ lại dung mạo của Thẩm đại tiểu thư cho Hoàng thượng xem. Cũng không sợ bọn họ lừa gạt, vì chỉ cần tìm nhiều người đến, vẽ nhiều bức họa, thì ắt sẽ biết."

Hiện giờ tất cả mọi người đều đã biết Thẩm đại tiểu thư Trần Bắc hầu là mẹ đẻ của đương kim hoàng thượng. Một cơ hội tốt như vậy, tuyệt đối sẽ có rất nhiều người vui vẻ đáp ứng. Huống chi, những tiểu thư khuê ác đều thông thạo cầm kỳ thư họa từ nhỏ, vẽ một bức hình cũng không phải việc gì khó khăn.

Hiện tại Hoàng thượng và Lý Già La ngày càng thân cận, lúc biết Võ đại lão gia đã chết, Hoàng Thượng liền phân phó: "Cho Lưu Vĩnh Toàn qua thăm viếng đi."

Lưu Vĩnh Toàn là nội thị tâm phúc của Hoàng Thượng, để hẳn qua cũng là cho Võ gia chút mặt mũi!

"Vậy cho Hồ Phách qua cùng Lưu công công đi, dù sao Hồ Phách cũng là người thần thiếp mang từ Võ gia đến."

Phái tâm phúc cung nữ của mình đi, Lý Già La coi như đã hết sức coi trọng nhà mẹ đẻ.

Đối với Võ đại lão gia, Lý Già La không có một chút cảm tình nào, công đường dục cũng không có, đừng nói đến công sinh thành.

Nhưng dù có dùng thân phận Võ Uyển Trinh để nói, người nam nhân này tuy cho nàng ấy sinh mệnh, nhưng lúc nàng ấy còn chưa sinh ra đã vứt bỏ, mười mấy năm sau đó cũng không một lần hỏi thăm. Có một phụ thân như vậy, thà không có còn hơn!

Lại nói về Trường Ninh quận chúa, lúc ấy nàng tiến cung đã có cảm giác không thích hợp. Bên cạnh có hai tên thái giám đi theo, sau đó bọn họ đưa nàng tới một căn nhà nhỏ, trói nàng lại, còn khoá kín cửa.

Trường Ninh quận chúa trước khi bị trói đã cầm sẵn một cái cây trâm trong tay, chờ hai tên nội giám rời khỏi liền dùng cây trâm kia cắt đứt dây thừng, giải thoát ho chính mình. Đang chuẩn bị trốn đi bằng cửa sau thì cổng trước lại mở ra, nàng định dùng trâm đâm vào hăn, kết quả cánh tay đã bị bắt được. Đến lúc này nàng mới nhận ra, đó chính là Dương Phấn - trượng phu của nàng.

Trường Ninh quận chúa nhờ thế mới biết trong cung đã xảy ra nhiều loạn lớn như vậy.

Mà người của Vương thái hậu gọi nàng và Dương phu nhân tiến cung chính là vì muốn tách hai người ra khỏi Dương Phấn, dụ dỗ trượng phu chạy đến nơi hẻo lánh này, âm mưu một đao giết chết.

Nhưng rốt cuộc Hoàng Thượng đã an bài thật đầy đủ, chờ bên này có người xuất hiện ám sát Dương Phấn, người của Hoàng Thượng cũng xuất hiện, trực tiếp giết chết bọn họ, xử lý lặng yên không một tiếng động.

Dương Phấn lưu luyến nói với Trường Ninh quận chúa: "Nàng đi thăm Hoàng Quý Phi đi, chờ việc kết thúc, ta lại phái người đưa nàng về nhà!"

"Chàng bảo trọng!"

Nàng biết lần này đi, đối với trượng phu là quyết định sống chết, trong lòng chưa kịp thương cảm đã bị hai tên hắc y nhân đưa đến một nơi xa lạ. Nàng bị bịt mắt đưa tới nơi đó, lúc tháo miếng vải đen xuống thì đã ở một nơi xa lạ, sau đó nhìn thấy Hoàng Quý Phi nương nương cùng Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử.

"Hoàng Quý Phi nương nương! Trường Ninh bái kiến Hoàng Quý Phi nương nương, bái kiến Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử."

Hoàng Quý Phi mỉm cười: "Trường Ninh không cần khách khí, hiện tại bên ngoài tương đối loạn, chúng ta cứ việc trốn ở chỗ này đi. Nơi này tương đối an toàn."

Trường Ninh gật gật đầu, hỏi Lý Già La: "Nương nương, có phải là liên quan đến Vương gia hay không?"

Đương nhiên nàng đoán được Vương gia bọn họ âm mưu điều gì, nhưng cụ thể là thế nào thì nàng cũng không xác định rõ.

Hoàng Quý Phi gật đầu nói với Trường Ninh: "Là Vương gia, còn có Vương thái hậu. Có điều tất cả mọi người không cần lo lắng, Hoàng Thượng đã biết trước sự toan tính Vương gia, cho nên bọn họ không thể gây nên chuyện gì. Chúng ta chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, sẽ sớm có tin tức tốt." Dừng một chút lại hỏi: "Còn Trường Ninh ngươi sao lại tiến cung?"

Trường Ninh quỳ thưa đáp: "Là do Thái Hậu nương nương phái nội thị triệu thần thiếp tiến cung. Vốn còn có Dương phu nhân, nhưng thần thiếp thấy sự tình có chút kỳ quặc, nên nói với bọn họ bà đang bệnh."

Nàng vốn nghĩ rằng, lần này dù chết cũng không thể liên lụy đến người trong nhà, nhưng tình huống hiện tại lại khá hơn nhiều. Nàng không chỉ không cần chết mà còn có thể ở cạnh Hoàng Quý Phi cùng Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử. Nơi này chắc chắn là nơi an toàn nhất trong cung.

Đến một canh giờ sau, rốt cuộc cũng có người tới, Trường Ninh quận chúa lại bị bịt kín mắt, đưa lên cổ kiệu. Lúc tới cửa cung, Trường Ninh mới được tháo mảnh vải ra, một lát sau đã về đến nhà.

Dương phu nhân nhìn thấy Trường Ninh quận chúa bình an trở lại, trong lòng mới có thể nhẹ nhõm.

"Ông trời phù hộ! Trường Ninh, trong cung nhất định đã xảy ra chuyện gì phải không?" Dương phu nhân hỏi.

"Mẫu thân, hiện tại trong cung đang nhiễu loạn, nhưng dù sao cũng đã bình ổn. mấy ngày gần đây, tất cả mọi người đều không được tùy tiện đi ra ngoài, phòng chừng bên ngoài đường lớn có rất nhiều biến động. Chúng ta vẫn nên đóng chặt cổng phủ thì tốt hơn."

"Ta hiểu! Cha người cũng đã ra ngoài, xem ra, lần này thật sự là đại sự!" Dương phu nhân cũng là phu nhân nhà gia thế, đối nhân xử thế nhất định hiểu rất rõ.

Cho nên mấy ngày nay Dương gia vẫn luôn đóng chặt cổng phủ, chờ hai cha con Uy Viễn Hầu trở về, Trường Ninh và Dương Phu nhân mới biết được cụ thể đã xảy ra chuyện gì.

"Ông trời ơi! Thái Hậu điên rồi sao? Sao có thể làm ra chuyện như vậy?" Chuyện mà Dương phu nhân nói, chính là việc Vương thái hậu dùng con cháu Vương gia thay thế hoàng tử. Lúc trước bà ta cũng tìm cách biến Hoàng Thượng trở thành con ruột của mình, nhưng ít nhất Hoàng Thượng cũng thực sự là con cháu nhà tiên đế, thực sự là con cháu Tiêu gia. Nhưng bây giờ bà ta còn dám trà trộn huyết mạch hoàng gia, quả thực không thể tha thứ!

"Nói như vậy, Vương gia quá sai trái rồi!" Làm ra loại chuyện đại nghịch bất đạo này, Vương gia căn bản đã phạm tội khi quân, lại còn có âm mưu tạo phản, tội càng thêm tội!

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 157: Mặt Đối Mặt

Edit: Nhiên Thục tần

Beta: Sutháiphi

Trong mấy năm nay, Vương gia có thể nói là phong quang vô hạn, vừa là nhà mẹ đẻ của Thái Hậu, vừa là nhà ngoại của Hoàng Thượng. Ở Đại Sở này đúng thực là đệ nhất thế gia, ai có thể được gả vào Vương gia đó chính là vinh hạnh. Ai có thể lấy được cô nương Vương gia khẳng định là tiền đồ rộng mở. Hiện giờ những người này không biết trong lòng đang suy nghĩ điều gì.

Mà lúc này, phụ thân của Hoàng Quý Phi đã qua đời. Dương gia sau khi nghe được tin tức này, cũng nhanh chóng phái người đi qua viếng lễ tang. Ngày hôm sau, Dương phu nhân cùng Trường Ninh quận chúa cũng đi đến Võ phủ giúp đỡ Võ đại thái thái Vân thị tiếp đón nhóm phu nhân, tiểu thư.

Bởi vì lần này trong quá trình dẹp phản loạn, phu quân của Trường Ninh quận chúa - Dương Phấn lập đại công, còn chém được đầu của Thừa Ân công cứu được các triều thần, cho nên số người vây quanh Dương phu nhân tăng lên không ít. Bên này Vân thị cũng không ít người vây quanh, sau này Vân thị có thể trở thành ngoại tổ mẫu (bà ngoại) của Thái tử.

Mặc dù có người biết chuyện khi còn trẻ Vân thị đã đoạt trượng phu của người ta. Nhưng sự việc cũng đã trôi qua nhiều năm, hiện tại trên danh nghĩa Vân thị vẫn là mẫu thân của Hoàng Quý Phi. Nghe nói số lần tiến cung cũng không ít, vì vậy mọi người đối với Vân thị vẫn rất tốt. Đợi đến

khi Hoàng Quý phi thấy chướng mắt với bà ta, mọi người sẽ lại suy nghĩ xem phải đối đãi với bà ta sao cho thích hợp.

Hoàng Quý phi đã nói tang lễ của Võ Đại lão gia không cần làm lớn, giao cho người ở Lễ bộ dựa theo quy tắc mà tổ chức tang lễ dành cho Quận công, đưa quan tài của Võ Đại lão gia về quê an táng. Nhưng mọi người ai cũng muốn lấy lòng nên trên đường đi đến nơi cúng tế rợp bóng cờ tang, cả một đoạn phố một màu trắng xoá.

Cả nhà Võ Nhị lão gia ở xa nên đến tận ngày đưa Võ Đại lão gia hồi hương mới về tới. Cả nhà Võ Nhị lão gia vừa tới lập tức khóc lên, khóc cho người đại ca số khổ của mình, một người đưa linh cữu cũng không có. Ý tứ thực rõ ràng là muốn ngay lúc này đem người nối dõi của đại phong để lại cho mình. Bọn họ ở nơi hoang sơ không có mấy bóng người sinh sống, trong vài năm nay cũng đã chịu nhiều khổ cực. Nhìn xem bộ dáng của bọn họ cũng đã già hơn tuổi thật đến mấy năm, đã vậy bọn họ còn dẫn theo Võ lão thái thái đã tuổi già sức yếu.

Cho dù bọn họ muốn về kinh thành thì cũng phải có công văn cho truyền về kinh, còn không thì có muốn cũng không thể trở về. Địa phương kia ở xa, dân cư thưa thớt, lại còn có Vệ sở thủ *, nếu thực sự muốn trở về thì phải được người ở Vệ sở thủ phê duyệt thì mới có thể trở về, bằng không thì không thể đi nơi khác. Có thể nói mấy năm nay ở nơi kia quả thực rất cô độc, tịch mịch, Võ lão thái thái vô cùng hối hận về quyết định đi theo Võ Nhị lão gia. Nếu bà ở lại kinh thành có lẽ cái gì cũng không thiếu.

* Vệ sở thủ: là một đơn vị lính phòng vệ đóng quân và canh giữ ở biên giới. Vào thời nhà Minh mỗi đơn vị có 3600 người.

Nhìn xem, hiện tại trường tôn nữ của mình là Hoàng Quý phi. Ngay từ lúc trở về kinh thành đã nghe nói Hoàng Thượng muốn lập Tam hoàng tử làm Thái tử. Ngay cả Thái Hậu cũng bị cháu gái mình khiến cho suy sụp,

sau này ở kinh thành, Võ gia chả phải trở thành đệ nhất thế gia, so với Vương gia không chừng còn tốt hơn.

Cho nên lần này Võ lão thái thái trở về liền hạ quyết tâm sẽ không đi đâu hết, nhất quyết phải ở lại kinh thành. Mà cả nhà Võ Nhị lão gia cũng tính toán như thế, cháu gái lớn càng ngày càng có tiền đồ, có thể nói là người được sủng ái nhất hậu cung. Như vậy bọn họ ở lại kinh thành tuyệt đối là có chỗ tốt. Huống hồ tiền tài của đại phòng nhiều như vậy không thể để cho người ngoài hưởng.

Vân thị khóc lóc nói: " Nhị đệ trở về gấp, không nói đến chuyện tự mình đưa lão gia hồi hương, liền đề cập đến chuyện này, chính là nên chờ đến khi lão gia mờ yên mả đẹp thì hãy nói tới. Nhị đệ là đệ đệ ruột của lão gia thì nên tự mình đưa lão gia hồi hương, làm phiền Nhị đệ cùng mấy đứa cháu lo lắng."

Võ Nhị thái thái lập tức nói: " Chúng ta ngàn dặm gấp gáp về đây trên đường đi còn bị bệnh mấy lần, lại muốn chúng ta đi đường xa như vậy. Đại tẩu là hy vọng Nhị lão gia cùng nhi tử bệnh càng trở nên nghiêm trọng sao? Thật là không phải người nhà thì không cảm thấy đau lòng!"

Vân thị nghe xong nói: " Nếu đã như vậy các người nghỉ ngơi cho tốt, ta cùng các tộc nhân của Võ gia sẽ cùng nhau đưa lão gia hồi hương."

Võ lão thái thái nói: " Không được, các tộc nhân của Võ gia đó quăng tám sào (đơn vị đo độ dài ngày xưa ở Trung Quốc) cũng không tới làm sao có thể để cho bọn họ đưa đi."

" Cái này không được, cái kia cũng không cũng không được, chẳng lẽ trở mắt nhìn quan tài của lão gia ở lại ngôi chùa ngoài ngoài ô sao? Các người vui nhưng Hoàng Quý phi nương nương không vui đâu. Chuyện này là chuyện của đại phòng, đại phòng cùng nhị phòng đã phân gia, ta thân là đại phòng thái thái cũng không cần nghe các người, vẫn là không được chọc

cho nường nường nổi giận bởi vì nường nường tức giận sẽ động thai khí. Nường nường sẽ lâm bồn trong mấy ngày sắp tới, Hoàng Thượng sẽ không tha thứ cho các người. Trong kinh thành, người của Vương gia đều đã bị Hoàng Thượng chém đầu, các người chẳng lẽ thật sự muốn chứng kiến bộ dạng nổi giận của Hoàng Thượng?"

Lúc này cũng không phải như trước kia khi chưa phân gia, bà hiện tại chỉ lẻ loi một mình còn sợ cái gì chứ? Chính là người nhị phòng không thể chiếm lấy toà nhà của đại phòng. Võ Nhị thái thái còn nghĩ sẽ cùng Vân thị tranh luận thì có người từ trong cung tới. Võ lão thái thái thầm nghĩ khẳng định là Hoàng Quý phi biết tổ mẫu của nàng đã trở lại cho nên mới muốn đón bà vào cung. Đến lúc đó ở bên người Hoàng Quý phi nường nường khóc lóc kể lể, nói không chừng chính mình còn có thể trở thành một cái cáo mệnh phu nhân.

Kết quả là không chỉ có người của Hoàng Quý phi mà còn có người của Hoàng Thượng cùng tới truyền đạt ý chỉ của Hoàng Thượng cùng ý tứ của Hoàng Quý phi.

Võ Nhị lão gia Võ Chính Nghĩa sau trở về bái tế Võ Đại lão gia lập tức tiếp tục khởi hành đi làm nhiệm vụ mới. Bởi vì Võ Nhị lão gia không cần giữ đạo hiếu ba năm mà chỉ cần trong một trăm ngày không mở tiệc ca múa uống rượu, không có quan hệ thân xác, mặc quần áo trắng, đối với người làm quan không có gì ảnh hưởng. Xét thấy Võ Chính Nghĩa làm Huyện Thái gia ở địa phương kia vô cùng tốt, nên Hoàng Thượng liền hạ chỉ để Võ Nhị lão gia tiếp tục làm Huyện Thái gia ở đó.

Mà Hoàng Quý phi cho người tới nói để Vân thị và con rể của bà cô trong gia tộc cùng nhau đưa Võ Đại lão gia về quê. Sau đó ở Võ gia dòng bên chọn một đứa trẻ cô nhi, cha mẹ chết hết nuôi dưỡng thật tốt cũng coi như là để Võ Đại lão gia có người thừa kế hương khói. Hơn nữa con nối dõi muốn ở quê giữ đạo hiếu trong ba năm hay tới kinh thành ở cũng được.

Vì để an toàn khi khởi hành Hoàng Thượng còn phái người hộ tống quan tài của Võ Đại lão gia về quê. Sau khi mồ mả của Võ Đại lão gia đã an bài xong xuôi, bà cô cùng con rể có thể trở lại.

Hoàng quyền lớn hơn tất cả, Hoàng Thượng cùng Hoàng Quý phi phái người tới truyền lời như vậy, Võ Nhị lão gia và Võ Nhị thái thái đều tức giận. Bọn họ nghĩ việc tranh dành con nối dõi của đại phòng phần lớn chính là dựa vào thân phận của Hoàng Quý phi ở trong cung, dù sao thân phận Hoàng Quý phi cũng mang lại cho họ chỗ tốt.

Hiện tại Hoàng Quý phi đã lên tiếng, không cho người của nhị phòng trở thành con nối dõi. Nếu như bọn họ một hai phải như vậy chẳng phải bị coi là trái ý của Hoàng Quý phi sao. Không cần phải nói về sau không có chỗ tốt, mà hiện tại địa vị cũng giữ không được. Hơn nữa còn có lệnh để Võ Nhị lão gia trở lại địa phương kia, đây đúng thật là tin sét đánh ngang tai mà.

Hai vợ chồng Võ Nhị lão gia cũng không kiêu ngạo, thực sự bọn họ không nghĩ sẽ trở lại nơi đó, cả ngày đều không thấy được mấy người. Tuy rằng là Huyện Thái gia nhưng đến nước luộc còn không có, mỗi ngày đồ ăn chính là thịt. Đừng nói mỗi ngày ăn thịt là tốt, ở địa phương kia rau dưa so với thịt quý hơn nhiều, rau dưa với tiền có thể cho là giống nhau, quả thực là đau lòng muốn chết.

Hoàng Thượng còn hạ lệnh cho Võ Nhị lão gia trở lại đó, thực không phải muốn dồn họ vào đường cùng sao? Võ Nhị lão gia cùng Võ Nhị thái thái lập tức hướng Vân thị cầu tình, để bà tiến cung nói vài lời với Hoàng Quý phi, cho bọn họ không phải đi nữa, địa phương kia quả thực không thể sống nổi.

Bọn họ cho rằng Vân thị cáo trạng với Hoàng Quý phi cho nên bọn họ mới bị như vậy. Không nghĩ tới mấy năm nay đi xa, ở kinh thành Vân thị

cùng Hoàng Quý phi lại có quan hệ tốt như vậy, thực sự không thể tưởng tượng được.

Vân thị nói: " Hoàng Thượng tín nhiệm Nhị đệ nên mới hạ chỉ. Người dâu thế vì chuyện này mà lật lọng, như vậy thì uy nghiêm của Hoàng Thượng để ở đâu? Ta khuyên Nhị đệ cùng Nhị đệ muội vẫn là sớm lên đường đi, mẫu thân nếu như không muốn đi theo thì có thể cùng ta trở về quê. Tuy rằng lúc trước mẫu thân người lựa chọn đi theo cả nhà Nhị đệ, nhưng ta cũng không phải là người nhẫn tâm nên đương nhiên sẽ chăm sóc tốt cho mẫu thân. Ta đã quyết định ở lại quê thủ tiết, cho nên lần này đưa quan tài lão gia về ta sẽ không trở lại kinh thành nữa. Mẫu thân, ý người thế nào?"

Võ lão thái thái vừa nghĩ sẽ không theo Võ Nhị lão gia đi tới nơi hoang vắng kia nữa nhưng cũng không muốn trở về quê, ở lại kinh thành là tốt nhất, bà liền hỏi. " Không thể ở lại kinh thành được sao?"

Vân thị nói:" Lão gia hiện giờ đã qua đời, ta thân là thê tử của hãn tể nhiên phải thủ tiết ba năm."

" Người là thê tử thủ tiết một năm cũng không sao." Giống như bà là mẫu thân của Võ Đại lão gia, là trưởng bối căn bản không cần thủ tiết.

" Ta đương nhiên có thể chỉ cần thủ tiết một năm, nhưng không thể sinh con nối dõi nên phải thủ tiết ba năm xem như là xin lỗi lão gia nhà ta!" Quả nhiên là mẫu tử đều ích kỷ như nhau. Người làm con dâu muốn vì nhi tử của mình dành nhiều năm thủ tiết, lẽ ra người làm mẫu thân hãn phải vui mừng mới phải. Võ lão thái thái nghĩ sẽ không muốn ở lại nông thôn nên mới nói ra loại lời này, thật là ích kỷ muốn chết!

Mặc kệ Võ Nhị lão gia đồng ý hay không, thì hãn cũng bị Hoàng Thượng phái người đưa đến huyện thành nhỏ trước kia. Hai nhi tử cùng con dâu của Võ Nhị lão gia lại không muốn tới nơi đó, thực sự quá hoang vắng. Bọn họ

tính toán cũng trở về quê, xem tình hình như thế nào, giữ đạo hiếu với đại bá phụ. Hiện tại bọn họ cũng là đường đệ của Hoàng Quý phi muốn tìm một công việc tốt cũng rất dễ. Võ Nhị lão gia lại cho rằng, hễ là cha phải đi chịu khổ thì người làm con lại sợ chịu khổ mà trốn tránh một mình hưởng thụ? Muốn chịu khổ thì cả nhà cùng nhau chịu khổ, Võ Nhị thái thái vì hai nhi tử mà cầu tình nhưng bị chính Võ Nhị lão gia không đồng ý.

Võ Nhị thái thái hướng Vân thị nói: " Đại tẩu, tỷ có thể giữ lại hai cháu trai, đến lúc muốn đi tìm con nối dõi bọn chúng cũng có thể hỗ trợ."

Võ Nhị thái thái nghĩ hiện tại Vân thị và Hoàng Quý phi quan hệ rất tốt, có thể để Hoàng Quý phi nói chuyện cùng như vậy thì không được làm căng lên với Vân thị. Nhi tử là do bà sinh ra nên cũng phải vì bọn họ tính toán, nếu cả đời này phải ở lại địa phương kia thì chẳng phải từ giờ về sau không còn tiền đồ gì sao.

Vân thị cũng nghĩ nếu như Hoàng Quý phi đã lên tiếng, mà mình cũng chỉ còn có con gái và con rể, cuối cùng cũng phải chọn một người từ nhị phòng qua làm con thừa tự, mà hai hài tử của nhị phòng nhân phẩm cũng không có xấu giống cha mẹ bọn chúng. Vì vậy nàng lại suy nghĩ thêm một chút, dù sao con người sống cũng cần phải có họ hàng, đâu thể nào không có được.

Nếu như bọn họ tốt hoặc việc chọn con nối dõi ở quê không được, có thể từ hài tử của bọn họ chọn ra một tôn tử, như vậy vừa có tiểu hài tử lại có cùng huyết thống cũng không tồi. Bằng chính bản lĩnh của mình, bà tin rằng nếu tiểu hài tử mới sinh ra, lập tức được đưa qua ở với bà, bà tuyệt đối có thể dạy dỗ hài tử sao cho nó chỉ có thể thân cận với bà.

"Vậy cũng tốt, hai cháu trai, các người muốn đi theo cha mẹ hay đi theo chúng ta về quê?"

" Khi tổ chức đám tang cho đại bá phụ chúng ta đã về trễ nên chưa giúp đỡ được gì, lần này nhất định phải đưa đại bá mẫu cùng tổ mẫu về quê." Không có nhi tử cũng thật là đáng buồn, Vân thị liền đồng ý. Võ Nhị lão gia cùng Võ Nhị thái thái đã bị người đưa đi nhanh chóng.

Lý Già La biết mọi việc cuối cùng cũng đã được giải quyết. Cả nhà nhị phòng của Võ gia, nhất là Võ Nhị lão gia cùng Võ Nhị thái thái nếu còn tà tâm thì ngày nào đó cũng sẽ nổi lên. Huống hồ ý của nàng cùng Hoàng Thượng giống nhau, nàng cũng không phải là người của Võ gia, nếu thật sự muốn xử trí hết bọn họ, tuyệt đối sẽ không nường tay. Sau đó người khác còn có thể khen nàng là đại nghĩa diệt thân*. Cho nên Lý Già La căn bản không sợ người Võ gia làm chuyện xấu.

*Đại nghĩa diệt thân: dùng để chỉ những người không vì tình riêng mà làm việc sai trái.

May mắn Võ Đại lão gia cuối cùng không thể nói chuyện, nếu có thể nói thì để xem tiền đồ của nữ nhi còn có thể lên cao được không. Nói không chừng sẽ thể hiện sự thâm tình muốn cùng Tiền thị hợp táng. Lý Già La cảm thấy nếu như chính mình nghe thấy di ngôn đó thì tuyệt đối nàng sẽ vô cùng khinh thường. Lúc trước khi không cần Tiền thị liền quyết liệt tuyệt tình. Hiện tại nếu thật sự muốn biểu hiện bộ dáng thâm tình thì tuyệt đối sẽ làm. Huống chi Tiền thị sẽ không hợp táng cùng hãn, như vậy chả phải là vũ nhục Tiền thị.

Mà chuyện này cũng sẽ khiến Vân thị bị đả kích, Lý Già La cũng sẽ không đồng ý. Nói không chừng Tiền thị cùng nữ nhi của mình ở dưới hoàng tuyền đã đầu thai chuyển thế, vì cái gì còn muốn một nam nhân quấy rầy sự bình yên của các nàng.

Trong cung, trước mắt Vương thái hậu đang bị cấm túc, Hoàng Thượng cũng không nói ngay lập tức xử trí bà, rốt cuộc bà phạm vào chuyện động trời này sớm muộn gì cũng sẽ được ban chết. Nếu như trong tâm cảm thấy

hồ thẹn, ở thời điểm sự tình bại lộ nên lập tức tự sát, miễn cho về sau bị trị tội. Nếu muốn một người sống không tốt có rất nhiều cách, đặt biệt là ở trong cung. Bất quá, Vương thái hậu cũng không biết nghĩ như thế nào, kiên cường sống, không có ý nghĩ muốn tự sát, giống như còn muốn sống lâu thêm vài năm. Cũng không ít người cảm thấy tính cách của Vương thái hậu thật ương ngạnh, sống còn có gì tốt?

Hoàng Thượng cũng không cho người canh giữ bà hay cho người cố ý làm khó bà, không cho bà ăn hoặc không cho bà uống. Tất cả không có gì thay đổi vẫn là dựa theo phân lệ bình thường, một ngày ba bữa cơm đều có. Chỉ là bên cạnh không còn nhiều cung nhân phục vụ như trước đây, vì thân phận Thái hậu đã bị phế, hiện tại chỉ là một tội nhân mà thôi.

Hoàng Thượng không muốn giết Thái hậu, bởi vì bà có thân phận mẹ cả mà đi lên vị trí Thái hậu, cũng không nhẫn tâm giết bà. Nếu không phỏng chừng sẽ bị người khác nói là bất hiếu, đó cũng là quy củ bất đắc dĩ ở trên đời. Bất quá tộc trưởng của Tiêu gia Mẫn Quận vương lại cảm thấy chuyện này không thể cứ cho qua vậy. Vương Thái hậu này đã không thể để bà ta tồn tại nữa rồi. Bà đã làm ra loại chuyện như vậy lại còn phải chăm sóc tốt cho bà quả thực là lãng phí lương thực!

Mặt khác người của Tiêu gia cũng đều nói: " Nếu như có người làm ra chuyện giống như Vương Thái hậu, thì chắc chắn sẽ sợ tội mà tự sát. Đến lúc đó Hoàng Thượng cũng không còn cách nào?"

Đang nói đến đây thì có người trong cung truyền đến tin tức Vương Thái hậu sinh bệnh. Mẫn Quận vương vui mừng, ông biết Hoàng Thượng không phải là người dễ mềm lòng. Nay Vương Thái hậu sinh bệnh liền cho là 'bị sinh bệnh', cũng không có người dám nói bậy gì Hoàng Thượng. Vương Thái hậu sớm đã đáng chết.

Cái này tốt, bệnh của Vương Thái hậu khẳng định là trị không hết. Loại nữ nhân này có chết một ngàn lần cũng không đáng tiếc. Là một nữ nhân

thế nhưng lại có cái dã tâm lớn như vậy, muốn đánh bại giang sơn của lão tổ tông Tiêu gia. Bà ta muốn trộm long tráo phụng đem giang sơn đổi họ thật là một giấc mộng hảo huyền.

Thật ra Vương Thái hậu đúng là thực sự sinh bệnh, ý chí của Vương Thái hậu phải nói là rất kiên cường, bà ta một chút cũng không muốn chết. Bởi vì bà ta biết, chỉ cần bà ta còn sống thì Hoàng Thượng sẽ không dám ban chết cho bà. Bà ta là mẹ cả của Hoàng Thượng, trừ khi có ý chỉ của Tiên đế muốn bà chết, bằng không bà vẫn sống. Đây là quy củ.

Nhưng chính bà cũng đã quên rằng hiện tại bà không còn là Thái hậu, cũng không phải là mẹ cả của Hoàng Thượng, miễn cưỡng có thể xem như là trường bối mà thôi. Lần này bà sinh bệnh là vì buổi tối khi ngủ mơ thấy ác mộng gặp Tiên đế. Tiên đế bóp cổ bà, hỏi bà vì cái gì mà muốn hại con cháu của ông. Vương Thái hậu bừng tỉnh liền bị cảm lạnh mà sinh bệnh. Bà nghĩ cả đời này mình quá oanh liệt, chẳng lẽ đến cuối đời lại thê lương như vậy?

Bà biết Hoàng Thượng vì muốn có thanh danh tốt nên sẽ không ban chết cho bà. Rốt cuộc bà vẫn là mẹ cả của Hoàng Thượng, nuôi dưỡng Hoàng Thượng từng ấy năm, chỉ cần điều này sẽ khiến cho những đại thần khuyên can Hoàng Thượng, muốn Thái hậu bà 'tự nhiên chết', để tránh ảnh hưởng đến thanh danh của Hoàng Thượng. Thêm vào đó bà ta tuổi đã già cũng không còn sống được bao lâu.

Trong lòng bà vạn lần không phục, không hỏi rõ ràng, bà không thể nào chết nhắm mắt được.

Bên này Hoàng Thượng đang ở cùng với Lý Già La, hắc nhàn nàng nói: "Vương thị kia trầm nghĩ là chờ người sinh hài tử xong, sau khi hết cử, thì mới xử trí bà ta. Bằng không hài tử vừa sinh ra, trong cung liền có một người chết đi, cũng không tốt."

Kỳ thật Hoàng Thượng còn nghĩ sẽ chờ Lý Già La hết giận, vì dù sao lúc trước Vương Thái hậu nhiều lần nhắm vào nàng mà sinh sự. Hoàng Quý phi bên này khẳng định cũng có lời muốn nói rõ ràng với Vương Thái hậu, nhưng hiện tại bụng nàng đã lớn, nếu để xúc động mạnh xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?

Cho nên ý của Hoàng Thượng là Vương Thái hậu sớm muộ gì cũng chết, để bà ta ném thử cảm giác ngã từ trên cao xuống như thế nào? Hẳn không cho người đi làm nhục bà vì Hoàng Thượng cảm thấy làm như vậy quả thực rất hèn hạ. Nhưng làm cho bà chịu sự vắng vẻ, Vương Thái hậu có thể chịu đựng được không. Ngày thường chả phải bà ta thích niệm kinh lạy Phật sao, đúng lúc để cho bà ta một mình, một phòng kính Phật thật tốt đi.

Lý Già La nghe xong nói: " Ta đoán rằng Vương Thái hậu khẳng định cũng có rất nhiều lời muốn nói với ta, cũng là lúc ta cùng bà ta nói rõ ràng." Đến lúc nói rõ ràng cũng chính là lúc Vương Thái hậu sẽ về hoàng tuyền. Nàng sẽ không bỏ đá xuống giếng nhưng sẽ vì tố phụ báo thù. Nàng tiến cung ngoài vì báo đáp ân nghĩa, còn vì tố phụ báo thù Vương Thái hậu.

Vương Thái hậu ngoan cường chính là vì bà ta cho rằng mình đã nuôi dưỡng Hoàng Thượng bao nhiêu năm nên mới có thể tha thứ cho bà để bà tiếp tục sống sao? Cái gọi là dưỡng dục còn bao hàm cả việc hạ độc nữa sao.

Đúng rồi Lý Già La chợt nghĩ đến một việc vội nhìn Hoàng Thượng hỏi. " Những đại thần biết Hoàng Thượng bị người của Vương thái hậu hạ độc từ nhỏ, sau khi trưởng thành sẽ không sinh hạ được hoàng tử khỏe mạnh. Vậy thì Hoàng Thượng giải thích thế nào về chuyện Lạc nhi cùng Uyên nhi khỏe mạnh?" Lý Già La không nói với người khác thân phận thật của mình.

Hoàng Thượng nghe xong cười nói:" Những đại thần đó không cần trầm nói nói gì cũng đều sẽ tự mình nghĩ, cho rằng trầm đã biết chuyện này từ

trước nên đã ngầm đi tìm người chữa bệnh, hoặc là giống Yên Vương gia cho người tìm những viên thuốc trị bệnh."

Cho nên khẳng định trong lòng bọn họ cho rằng Hoàng Thượng với Hoàng Quý phi không giống người bình thường. Vì vậy Hoàng Quý phi sinh Tam hoàng tử nếu muốn lập làm Thái tử thì chuyện này tuyệt đối dễ dàng. Bởi vì Hoàng Thượng chỉ cùng Hoàng Quý phi sinh ra hoàng tử khỏe mạnh, không lập Tam hoàng tử thì lập ai?

Nhưng còn có kẻ yêu cần lập trưởng tử, nghe vậy thôi chứ tuyệt đối không thể lập Đại hoàng tử. Thân thể Đại hoàng tử căn bản không đủ sức để có thể đảm đương vị trí Hoàng Đế, nói không chừng sau này con nối dõi cũng không có. Người như vậy còn muốn lập làm Hoàng Đế, đến lúc không có con nối dòng chẳng phải vẫn phải chọn hài tử của hoàng tử khác sao. Còn không bằng bỏ qua Đại hoàng tử, lập Tam hoàng tử làm Thái tử, như vậy mọi người đều vừa lòng mà Hoàng Thượng cũng vừa lòng.

Hơn nữa bọn họ cũng tính toán, từ khi Hoàng Quý phi vào cung cũng không có làm gì hại nước hại dân. Đơn giản chỉ vì được Hoàng Thượng sủng ái mà bị Vương Thái hậu tính kế, cuối cùng Vương Thái hậu nói những lời đó cũng đều là nhằm vào Hoàng Quý phi. Vương Thái hậu kia thực sự là một người xấu, nàng là một người chủ yếu hại người thì người bị hại tự nhiên sẽ là người tốt.

Nửa tháng sau, Hoàng Quý phi rốt cuộc lần nữa sinh ra một nhi tử là Lục hoàng tử, trước khi sinh cũng đã chọn được một cái tên tốt.

Trong cung từ sau sự việc Vương gia tạo phản, cuối cùng cũng có một cái hi sự. Lục hoàng tử sinh ra, các thế gia trong kinh thành đều vui mừng khôn xiết. Bởi vì Hoàng Thượng vui vẻ, thì bọn họ cũng vui vẻ sẽ không đối đãi bọn họ giống như Vương gia đại khai sát giới (Xuống đao giết người thỏa sức chém giết).

Phải biết rằng sau sự việc đó, rất nhiều người có quan hệ xa gần với Vương gia đều nơm nớp lo sợ, sợ sẽ bị liên lụy, đến lúc đó sẽ rơi vào cảnh nhà tan cửa nát. Nhóm đao phủ chém người sẽ không chút nề tình. Hiện tại Hoàng Thượng lại có thêm một hoàng tử, tâm tình liền trở nên tốt, nói không chừng sẽ tha thứ cho một ít sai phạm của các gia tộc nhỏ, coi như toàn gia thoát chết.

Mọi người đoán rất đúng, vì Hoàng Quý phi sinh thêm một hoàng tử cho nên Hoàng Thượng sẽ không tiếp tục truy cứu những người có quan hệ nữa. Trong kinh thành suốt một tháng toàn là huyết vũ tinh phong (máu tanh rơi gập nơi như mưa gió) rồi cuộc cũng dừng lại.

Sau đó Lý gia cũng không rõ nghe được chuyện ở đâu, nguyên nhân Đại hoàng tử từ khi sinh ra thân thể suy nhược là do Vương Thái hậu cùng Vương gia, liên mắng một trận vẫn cảm thấy chưa hết giận. Nghĩ rằng nếu như Hoàng Thượng không bị hạ độc thì Đại hoàng tử cũng sẽ rất khỏe mạnh, vậy thì vị trí Thái tử chả phải là của Đại hoàng tử rồi sao. Hoàng Hậu không sinh được Đích tử, Đại hoàng tử là trưởng tử vốn dĩ nên lập làm Thái tử. Cho nên tâm tư bất bình ngày càng lớn, hận không thể vào cung nói một câu với Hoàng Thượng.

Chỉ là bọn họ không nghĩ là sẽ nói gì với Hoàng Thượng. Trong lịch sử có mấy vị trưởng tử chân chính lên ngôi? Nếu còn nghĩ trưởng tử phải làm Thái tử thì quả thực đó là suy nghĩ viển vông.

"Đại hoàng tử thành ra như vậy, Hoàng Thượng hẳn là nên cảm thấy áy náy, người là trưởng bối cũng nên bồi thường một chút cho Đại hoàng tử cùng Lý tiếp dư mới đúng." Người của Lý gia đều có suy nghĩ này.

Bản thân có suy nghĩ này đã là sai rồi, Hoàng Thượng tuyệt đối không vì chuyện này mà cảm thấy áy náy. Hẳn cũng là người bị hại, người của Lý gia vì Đại hoàng tử mà từ gia đình làm ruộng ở nông thôn trở thành gia đình phú quý hưởng thụ vinh hoa phú quý, chẳng lẽ còn không biết đủ?

Hoàng Thượng cũng không cần áy náy với kẻ nào, hắn cũng không có lỗi gì với Đại hoàng tử. Nếu người Lý gia cảm thấy không phục thì cũng là nên tìm người Vương gia mà tính sổ.

Huống chi Tam hoàng tử cùng Tứ hoàng tử khỏe mạnh cũng là vì mẹ đẻ của chúng có phúc. Không thể vì Tam hoàng tử cùng Tứ hoàng tử khỏe mạnh mà cảm thấy bọn chúng phải có lỗi với Đại hoàng tử, cái này cũng quá vớ vẩn. Nếu người của Lý gia làm cái gì không tốt, Hoàng Thượng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người của Lý gia.

Muốn nói cảm thấy áy náy, hắn sớm cũng có. Hoàng Thượng biết chuyện lúc trước Lý gia tính kế Võ gia, thiếu chút nữa làm mất đi thanh danh của Võ gia cùng Hoàng Quý phi. Làm ra loại chuyện như vậy hắn đã không phán cho bọn họ lưu đầy, thì nên cảm thấy may mắn. Như thế nào trong lòng vẫn muốn lấy trứng chọi đá?

" Lại sinh ra một hoàng tử sao?" Lý Tiệp dư nghe được tin tức này liền cảm thấy rất mất mát. Ba hoàng tử, Đại hoàng tử của nàng hoàn toàn không có cơ hội. Có ba hoàng tử lại là Hoàng Quý phi, còn làm cho Vương Thái hậu cùng Vương gia suy sụp. Người như vậy nàng hiện tại còn dám đắc tội sao? Không dám!

Tâm tư của Hoàng Thượng trước nay là ý trời, chỉ có hoàng tử của Hoàng Quý phi sinh ra khỏe mạnh, các nàng còn muốn tính toán cái gì. Có lẽ có người sẽ nói, khi Lý Tiệp dư sinh hạ Đại hoàng tử, Hoàng Thượng căn bản không biết mình bị hạ độc cho nên Đại hoàng tử mới bị như vậy. Đại hoàng tử như vậy là xứng đáng?

Nếu như không cam lòng thì thế nào chứ? Lại không phải như lúc ở nông thôn, có thể tìm người khác đánh một trận mắng một hồi. Hiện tại ở đây là hoàng cung nàng nào dám tìm Hoàng Quý phi nói chuyện. Lý Tiệp dư liền nghĩ, nếu Hoàng Thượng cảm thấy áy náy đến lúc đó ban cho nhi tử mình

một vùng đất tốt, sau đó bồi thường thêm một ít, khi đó nàng mới có ngày lành.

Hiện giờ ở trong cung, ngoài nàng có Đại hoàng tử ra thì, là các hoàng tử khác đều là do Hoàng Quý phi sinh ra. Nghĩ đến điều này Lý Tiệp dư có chút nhút nhát, nếu Hoàng Quý phi cũng nghĩ đến chỗ nàng, xem Đại hoàng tử không vừa mắt thì phải làm sao bây giờ? Lý Tiệp dư liền run lên, nàng không nghĩ nhi tử có thể làm được Thái tử, nếu có cũng làm không nổi.

Nếu Hoàng Quý phi thật sự tàn nhẫn xuống tay, đem Đại hoàng tử trở thành cái đinh trong mắt, phải nhanh chóng diệt trừ thì phải làm sao. Bởi vì trong cung, Đại hoàng tử không phải là do Hoàng Quý phi sinh ra. Nếu mà ngày đó có xảy ra, Lý Tiệp dư lại suy nghĩ xem làm thế nào để bảo vệ mạng sống cho Đại hoàng tử, nàng có chỗ nào để có thể nghĩ cùng Hoàng Quý phi tranh giành chức vị Thái tử đó chứ.

Lý Già La sinh Lục hoàng tử xong ở cửu đả một tháng, sau đó mới đi tới gặp Vương Thái hậu. Có một số chuyện phải nói cho rõ ràng, sớm muộn gì cũng phải chấm dứt. Hơn nữa trong khoảng thời gian này Vương Thái hậu sinh bệnh, thân thể không thể đi lại, mỗi ngày đều yêu cầu gặp Hoàng Quý phi. Người hầu hạ bà đều không nghe bà nhưng lúc sau cũng đem lời nói của Vương Thái hậu nói cho phía trên.

Hoàng Thượng vốn muốn đi theo Lý Già La, nàng cười nói: " Hoàng Thượng không cần lo lắng, bà ta cũng không phải lão hồ, hiện tại cũng không thể làm gì được thần thiếp. Hơn nữa có một số chuyện thần thiếp muốn cùng với Vương Thái hậu nói chuyện cho rõ ràng, nếu không chúng ta đều không an lòng."

Hoàng Thượng biết chuyện Lý Già La muốn nói chính là về tổ phụ nàng, cho nên cũng không cùng nàng đi qua. Có một số việc, nếu mình không ở đó, nàng cùng Thái hậu nói có thể thoải mái nói.

Vương Thái hậu đang tụng kinh liền nghe thấy tiếng động, không quay đầu lại liền nói. " Ai tới vậy?"

Lý Già La nói:" Là ta đến!"

Vương Thái hậu không tụng kinh nữa, đứng lên nhìn Lý Già La nói: " Hoàng Thượng thực sự để người một mình tới đây, không sợ lão bà ta lấy mạng của người sao?"

" Thái hậu nương nương cứ việc thử một lần, xem có thể lấy mạng của ta không!" Lý Già La cười nói.

Vương Thái hậu nhìn nữ nhân trước mặt, bà ta vậy mà lại thua dưới tay nàng, quả thực là làm Vương Thái hậu không cam lòng. Hơn nữa bà nghe người bên cạnh hầu hạ nói, nữ nhân này lại sinh ra một vị hoàng tử! Bà cùng hai cháu gái đều thua ở dưới tay nàng, Vương Thái hậu nói "Ai gia bất quá là thua ở trong tay Hoàng Thượng, cũng không phải thua ở trong tay người."

Lý Già La gật đầu. " Người nói rất đúng, người là thua ở trong tay Hoàng Thượng," Đối với kẻ thất bại để họ mạnh miệng một chút cũng không sao. Dù sao bà cũng chỉ có thể mạnh miệng.

" Bất quá ai gia đến bây giờ suy nghĩ cẩn thận lại, người không phải là người của Võ gia, người là hậu nhân của Lý thần y!" Vương Thái hậu tuy rằng sinh bệnh nhưng ở trước mặt đối thủ của mình cũng sẽ không biểu hiện ra bộ dáng yếu thế.

Trong khoảng thời gian bị cấm túc chỗ này, bà suy nghĩ lại tất cả những chuyện mấy năm nay một lần nữa. Càng nghĩ càng cảm thấy không hợp lý, cảm giác mình đã sơ sót cái gì đó, đến khi Hoàng Quý phi lại sinh hoàng tử, nghe nói thân thể còn cực kỳ khỏe mạnh bà liền thông suốt. Bản thân bà hiện tại dù có thông suốt thì cũng đã quá muộn, Vương gia đã không còn nữa, bà lại trở thành cái dạng này.

Nếu không phải là hậu nhân của Lý thần y thì vì cái gì có thể sinh được ba hoàng tử khỏe mạnh? Một vị có thể nói là do vận khí, hai vị là có thể miễn cưỡng nói là vận may, ba vị là không có khả năng, trừ phi nàng sinh ra công chúa. Nay nàng lại sinh ra hoàng tử, ngoài là hậu nhân của Lý thần y ra thì không làm cách nào khác để giải thích. Nếu mình phát hiện sớm một chút ra chuyện này, thì bà cũng không thua như ngày hôm nay. Biết sớm diệt trừ Hoàng Quý phi này, bà đã thiếu cảnh giác để nàng sống mà không gặp chút sóng gió nào.

Lý Già La cười nói: " Thái hậu nương nương anh minh ngài nói đúng, ta chính là hậu nhân của Lý thần y, Lý thần y là tổ phụ của ta."

Thấy Lý Già La dứt khoát thừa nhận, Vương Thái hậu nói: " Người thật khi quân, không sợ Hoàng Thượng đến lúc đó không sủng ái người nữa sao?"

" Thái hậu nương nương muốn dùng điều này để uy hiếp ta sao? Thái hậu nương nương cứ việc đi nói cho Hoàng Thượng biết đi. Về phần Hoàng Thượng mà nói sẽ không bao giờ gặp lại người nữa, người có cách nào để nói với Hoàng Thượng? Người hầu hạ Thái hậu nương nương người, người cảm thấy bọn họ sẽ nghe lời người sao? Nếu không chỉ có ta biết người biết, ở trước mặt Hoàng Thượng người cảm thấy Hoàng Thượng sẽ tin lời người nói hay là tin lời ta nói?"

Nàng cố ý không nói cho Vương Thái hậu biết là mình đã nói thẳng thắn cho Hoàng Thượng biết. Tim gan nàng còn cào hổi hận, chẳng sợ chết, cũng vì chuyện này mà trong lòng nàng không thoải mái.

Quả nhiên Vương Thái hậu tức giận đến xanh mặt, bà nén tức giận lại nói: " Thật nên để Hoàng Thượng nhìn xem bộ dạng ác độc của ái phi mà mình sủng ái. Ai gia không có bản lĩnh nếu không thực muốn đào một cái hầm thông tới chỗ Hoàng Thượng để người có thể nghe được những gì người nói, trên đời này không gì có thể là bí mật mãi mãi. Ai gia hy vọng

lúc Hoàng Thượng biết được sự thật về thân phận của người, xem người còn có thể kiêu ngạo thế nào!"

" Ha ha, không quan hệ, phải biết rằng tổ phụ ta chính là bị Thái hậu nương nương hại chết. Vì sao muốn hại chết tổ phụ ta thì trong lòng người cũng rất rõ ràng, người cảm thấy Hoàng Thượng sẽ trừng phạt ta sao? Căn bản là sẽ không!"

Vương Thái hậu bình ổn lại nói: "Ai gia cuối cùng đã hiểu rõ vì sao Hoàng Thượng có hoài nghi đối với chính thân thể mình, thì ra là do người dở trò quỷ. Từ lúc bắt đầu người đã biết ai gia không phải là mẹ đẻ của Hoàng Thượng, cho nên người cố gắng quyến rũ Hoàng Thượng sủng ái người. Sau đó người sinh ra một hoàng tử khỏe mạnh, chậm rãi làm Hoàng Thượng hoài nghi, quả nhiên trước kia ai gia coi thường người! Chỉ là ai gia còn có chuyện này không nghĩ rõ, lúc trước ai gia cũng hoài nghi về thân phận của người, còn ở tiểu Phật đường nhìn phía sau lưng người. Vì ai gia biết, người Lý gia các người ở dưới nách có một vết bớt màu hồng nhạt, người vì sao lại không có?"

Bởi vì thời điểm tuyển tú, vết bớt màu hồng nhạt này không rõ ràng, vẫn là ở dưới nách nhưng vì không ảnh hưởng đến mỹ quan cho nên sẽ bỏ qua.

Lý Già La nói: " Nếu ta muốn vào cung, vậy nhược điểm này cũng không thể nào cho Thái hậu nương nương ngài nhìn thấy được? Vết bớt hồng nhạt này, khi ta còn nhỏ đã bị phụ thân ta xóa đi, Thái hậu nương nương đã quên? Tổ phụ ta là thần y, ta từ nhỏ theo đọc y thư, nương nương ở tiểu Phật đường có bí được ta khi tới đã biết qua rồi. Bất quá là phối hợp với Thái hậu nương nương thôi, cũng thuận tiện trừ đi sự nghi ngờ của Thái hậu nương nương. Cũng may Thái hậu nương nương ngài không làm ta thất vọng, quả nhiên lúc ấy Thái hậu nương nương còn tự mình kiểm tra, ta xem như an toàn."

Vương Thái hậu muốn nói là không hối hận, đó là tuyệt đối không có khả năng! Lần này làm phản, nếu mình sớm biết thân phận của Hoàng Quý phi cũng sẽ không sợ hãi cho rằng Hoàng Thượng trúng độc, do đó tất cả đều thất bại. Bà cho rằng sự thất bại lớn nhất là chịu thua trong tay của nữ nhân này. Quả nhiên là Lý thần y bảo nàng đến báo thù sao? Như vậy Lý thần y có thể an giấc ngàn thu, mối thù lớn nhất của ông ta đã báo được rồi.

Vương Thái hậu ha ha cười: "Quả nhiên là ai gia coi thường người, Hoàng Thượng cũng bị người lừa gạt, đương nhiên ai gia cũng bị lừa gạt. Bất quá Hoàng Thượng sớm muộn gì cũng biết người chỉ là kẻ lừa đảo!"

Lý Già La cười lạnh. "Thái hậu chính ngài làm nhiều chuyện xấu như vậy mà cũng không cảm thấy mình đã làm sai rồi sao. Khi thất bại chỉ cảm thấy mình không có mưu kế tốt, nếu thành công thì trước nay đều không nhìn lại mình, cho nên người nhất định phải thất bại. Không ngại nói cho người biết, người thực sự cho rằng trong cung này, chỉ có một mình ta biết thân thế của Hoàng Thượng sau đó ngấm 'nhuận vật tế vô danh*' sao?

(* Nhuận vật tế vô danh: là một câu thơ trong bài 'Dạ Hi Vũ' của Đỗ Phủ. Ý Lý Già La là dù biết thân thế của Hoàng Thượng nhưng cũng sẽ không nói ra)

Trong cung người biết thân thế của Hoàng Thượng không phải ít, chẳng qua trước kia thân phận người cao quý, nên người khác không dám nói thôi. Nhưng là người thì đều phải chết, nói hay không nói có gì khác nhau. Thái hậu hẳn là sẽ không quên Lâm Thái phi chứ, bà ta trước khi chết có để lại cho Hoàng Thượng một bức thư, ta tin là Thái hậu nương nương ngài thông minh tất nhiên là đoán được bức thư kia có nội dung là gì. Còn có mẹ đẻ của Nhị hoàng tử Tả thị, Tổ phụ của Tả thị vài năm trước có được một quyển sách ghi chép mạnh tượng của các phi tần, bên trong ghi rõ ràng Hoàng Hậu nương nương ngài chính là bị cung hàn."

Nếu đã nói, Lý Già La liền một lần nữa nói lại để Vương Thái hậu thanh tỉnh. Nếu bà nói trên đời này không có gì là bí mật như vậy để cho bà biết cái bí mật của mình đã bị phanh phui ra như thế nào. Hiện tại cái bí mật này khắp nơi đều đã biết.

" Phòng chường Thái hậu nương nương ngài không nhớ rõ vị thái y nào mật báo cho người Tả gia, bởi vì người Tả gia lúc bấy giờ là Đại Lý Tự khanh, vị thái y kia nghĩ rằng chính mình cũng sẽ bị ngài hạ độc, cho nên chuẩn bị trước. Chỉ là người Tả gia cảm thấy quyển sách đó sẽ mang lại lợi ích, nghĩ là sẽ dùng quyển sách đó cứu vớt lại chút ít. Đáng tiếc sự tình không như bọn họ mong muốn, Tả thị đã làm chuyện sai liền nói cho Hoàng Thượng. Hoàng Thượng khi đó còn không tin, ngài liền âm thầm điều tra Thái hậu nương nương, một chút cũng không khiến người hoài nghi.

Trừ bỏ cô nương Vương gia, người khác sinh hoàng tử ngài đều không coi trọng. Đây tuyệt đối không phải là một chuyện mà tổ mẫu nên làm, hơn nữa có vài vị cố ý nhắc nhở, Hoàng Thượng thực sự sẽ không biết ngài không phải là mẹ đẻ sao?"

Lại nói tiếp, sơ hở lớn nhất chính là Vương Thái hậu, nếu bà không phải vội vàng muốn sinh hoàng tử thì hiện tại tình hình cũng sẽ không như vậy. Bà chủ động nói với Hoàng Thượng bà không phải là mẹ đẻ của người, dù vậy Hoàng Thượng cũng sẽ chăm sóc bà mẹ vì công sức dưỡng dục hần lớn lên.

Đáng tiếc, Vương Thái hậu không làm được việc này, cảm thấy chỉ cần nói với Hoàng Thượng chuyện này thì Hoàng Thượng sẽ không còn thân cận với Vương gia nữa. Về sau chuyện gì cũng không dễ làm, cho nên thành ra như vậy. Người có dã tâm là không thể tồn tại, bước đầu Vương Thái hậu thất bại vì dã tâm quá lớn.

Vương Thái hậu càng muốn cười, vậy mà còn có cả chuyện như vậy. Quả nhiên là lâu nay chỉ tính kế người khác, không ngờ người khác cũng tính kế với chính mình. Hàng năm đánh chim ưng, một ngày kia sẽ bị chim ưng mổ đôi mắt.

" Thái hậu nương nương còn có chuyện gì muốn hỏi, nếu không bốn cung phải trở về rồi, Lục hoàng tử còn đang chờ bốn cung." Lý Già La sử dụng 'bốn cung' để xưng hô.

" Ai gia còn có một câu hỏi cuối cùng, Hoàng Thượng nhìn trúng người, tất cả mọi chuyện đều nói cho người. Ai gia hỏi người một vấn đề, lúc trước làm thế nào mà người có thể chạy thoát ra khỏi Trường Xuân cung?"

Lúc trước Trần Phó Thống lĩnh đem quân bao vây Trường Xuân cung, trừ phi Hoàng Quý phi bay lên trời. Bằng không, không thể chạy thoát khỏi. Đây cũng là nguyên nhân đầu tiên khiến bà thất bại. Nếu lúc đấy Trần Phó Thống lĩnh bắt được Hoàng Quý phi cùng Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử. Hoàng Thượng rất quan tâm Hoàng Quý phi, đến lúc đó có thể dùng ba người họ uy hiếp Hoàng Thượng. Để cho các nàng chạy ra khỏi kinh thành, không thì bây giờ cũng không bị bắt hết một lượt.

Nói đến việc này, Lý Già La cười: "Thái hậu nương nương, sao ngài không hỏi xem mật đạo ở tiểu Phật đường sẽ dẫn tới đâu? Chính người mỗi ngày đều đi tiểu Phật đường vì sao lại không biết có một mật đạo chứ?"

Lý Già La đã nói cho Vương Thái hậu biết đáp án. Từ khi Hoàng Thượng hoài nghi Vương Thái hậu không phải mẹ đẻ, hẳn có một thời gian ngủ không ngon, lúc ở Ngự thư phòng xem sách cổ có thấy nói đến thời cổ thường xây mật đạo. Hoàng Thượng liền nghĩ biện pháp từ dưới nền đất đào một cái mật đạo đi thông tới tiểu Phật đường của Từ Ninh cung. Chuyện này đều sai nhóm ám vệ đi làm trong đêm tối lúc tĩnh lặng không một người phát hiện, đến ban ngày lại ở trong một viện hoang phế không

một bóng người. Hoàng Thượng đào vài cái đường hầm, Yêu Nguyệt cung cũng là bí mật xây dựng.

Bất quá Yêu Nguyệt cung so với nơi khác tốt hơn một chút, cần phải có ngọc bài mới có thể đi vào, mà từ đây đi qua đường hầm sẽ tới tiêu Phật đường của Từ Ninh cung. Hoàng Thượng từ đây đi qua đường hầm tới tiêu Phật đường Từ Ninh cung, nghe được sự thật mà có thể vĩnh viễn không bao giờ mình có thể biết. Cho nên mới có thể nắm giữ được tiên cơ đem Vương Thái hậu cùng người của Vương gia một lưới bắt hết.

Bằng không Vương Thái hậu bố trí thế nào, Hoàng Thượng làm sao mà có thể nắm rõ được. Vương Thái hậu cùng những người bên cạnh đều cảnh giác, đáng tiếc không phòng ở dưới chân mình, để Hoàng Thượng nghe được hết sự thật. Bất quá quá cái đường hầm kia sau khi sự việc đó xảy ra liền cho người phá hủy, để nhiều người biết đến ngược lại sẽ không còn tác dụng nữa.

Chính Lý Già La chỉ khi biết Trường Xuân cung cũng bị đào một cái đường đi thông tới mật đạo Yêu Nguyệt cung thì có chút giật mình. Chẳng qua Hoàng Thượng vì sự an nguy của nàng và các hài tử nên như vậy thần không biết quỷ không hay làm.

Vương Thái hậu nghe xong cười ha ha: "Quả nhiên là nhi tử của tiên đế, ai gia sẽ chống mắt lên nhìn xem các người về sau có thể thuận lợi mãi được không. Ai gia cũng muốn báo cho người biết sự sủng ái của nam nhân sẽ không kéo dài mãi, người về sau cũng sẽ rơi vào kết cục như ai gia mà thôi."

Lý Già La nói: " Xin Thái hậu nương nương yên tâm, bốn cung tuyệt đối sẽ không rơi vào kết cục như người!"

Lý Già La, Hoàng Quý phi đi rồi, thân thể căng chặt của Vương Thái hậu mới thả lỏng ra, cả đời này của bà rốt cuộc dù là chuyện tốt hay là chuyện

xấu, nếu có thể hối hận thì bà có làm chuyện như vậy hay không? Không bà vẫn sẽ làm chuyện như vậy. Ở trong cung này, người chết ta sống, bà tốt xấu gì cũng tranh tới vị trí Thái hậu, cũng nhiều năm ở vị trí trên cao có nhiều quyền lợi chính là để người Vương gia dựa vào vinh quang của mình mà hưởng thụ vài năm. Cho nên bọn họ không nên tự trách mình. Bà có xuống hoàng tuyền cũng sẽ mang công đạo cho Vương gia.

Bất quá bà đã quên không hỏi tên thật của Hoàng Quý phi, như vậy xuống hoàng tuyền bà phải nói như thế nào đây? Chính là hiện tại hỏi hay không cũng không còn quan trọng.

Lý Già La về đến Dưỡng Tâm điện, Hoàng Thượng đã sớm chờ: " Bà ta không nói gì khó nghe chứ?"

Lý Già La lắc đầu nói: "Vương Thái hậu trong lòng không phục, có một số chuyện một hai phải hỏi cho minh bạch, nếu không trong lòng liền cảm thấy không cam tâm."

Chẳng qua hỏi rõ rồi trong lòng càng không cam lòng.

Hoàng Thượng nói: " Cam tâm hay không cam tâm, chẳng lẽ bà ta còn có thể thay đổi sự thật sao? Trẫm nghĩ là nàng nên an tâm rồi."

Vương Thái hậu rất nhanh suy nhược, tức khí ở trong nén lại lâu ngày tiết ra, nay tinh thần đã không còn minh mẫn. Trước ngày Hoàng Thượng lập Tam hoàng tử làm Thái tử, Vương Thái hậu chết trong phòng, chỉ là bà ta cũng như là một tội nhân nếu đã chết liền cho vào quan tài. Hoàng Thượng cũng không hà khắc, cho vào một quan tài rất dày rồi sai người đưa Vương Thái hậu ra ngoài cung. Vương Thái hậu không còn là Thái hậu nữa cho nên căn bản không cần các mệnh phụ phải túc trực bên linh cữu, chỉ cần yên lặng không một tiếng động mang ra ngoài cung.

Vương Thái hậu không thể tiến vào Hoàng lăng được vì bà ta đã phản bội Tiêu gia, căn bản không có tư cách để vào Hoàng lăng. Dù Hoàng

Thượng có mềm lòng thì đám người Mẫn Quận vương cũng sẽ không đồng ý, không thể để một độc phụ ở bên Tiên đế được. Một nữ nhân cả đời huy hoàng cuối cùng lại có kết thúc như vậy.

Vương Thái hậu mất cũng không làm ảnh hưởng đến đại lễ sắc phong Thái tử. Lý Già La nói với Hoàng Thượng hiện tại Tam hoàng tử còn nhỏ chuyện sắc phong có phải quá sớm hay không? Hoàng Thượng lại cảm thấy hiện tại đúng là thời điểm để sắc phong Thái tử, hắn cũng không tính toán là sẽ lập người khác làm Thái tử ngoài Tam hoàng tử, sớm muộn gì cũng sẽ lập. Hiện tại đúng lúc hắn có thể an bài bồi dưỡng trữ quân, để cho Tam hoàng tử biết trách nhiệm của chính mình.

" Trăm nghĩ không quá mười năm sau, Lạc nhi có thể tự làm tất cả, đến lúc đó trăm có thể buông tay. Trăm hiện tại làm Hoàng Đế cũng đã mệt mỏi. Mười năm sau trăm đem tất cả những gì mình học được để lại cho Lạc nhi, nó cũng sớm phụ giúp phụ hoàng."

Xét theo tình cảnh này nếu như lập Thái tử chính là giải thoát cho Hoàng Thượng. Lạc nhi thật là đáng thương, hắn mới sáu tuổi mà gánh nặng mang trên người đã tăng thêm.

" Hoàng Thượng ngài không cảm thấy Lạc nhi rất đáng thương sao?" Từ khi dọn đến Dưỡng Tâm điện, mỗi ngày đều nhìn thấy Hoàng Thượng phê duyệt rất nhiều tấu chương, thật là quá vất vả, đôi khi còn có tấu chương làm cho tức giận, phải chịu đựng không thể phát tác, thực là muốn ghen đến nội thương mà.

"Sao lại đáng thương? Ái phi đáng ra nên thương cho trăm, từ khi còn bé được lập làm Thái tử, mãi cho đến bây giờ đều bận rộn như vậy. Tam hoàng tử là con của trăm chẳng lẽ không thể chia sẻ gánh nặng với trăm sao?" Hoàng Thượng cảm thấy ái phi chỉ lo nghĩ cho nhi tử mà không lo nghĩ cho trượng phu, trong lòng thực sự không vui.

Đối với Đại hoàng tử thân thể hần như vậy, để cho hần một ngày phê duyệt nhiều tấu chương, hần làm sao chịu nổi được? Đáng tiếc người của Lý gia chỉ nhìn đến vị trí Thái tử không có nhìn đến trách nhiệm mà Thái tử phải gánh. Mặt khác Lý Già La lại đem trách nhiệm của Thái tử nhìn đến trước tiên chứ không phải là vị trí Thái tử, như vậy mới có nhiều chỗ tốt. Cho nên, vì sao mình không thể sủng ái một nữ nhân thông minh, hiểu chuyện như vậy chứ? Một hai phải sủng ái những nữ nhân vô tri mới xem là tốt? Hần không phải người ngốc, ai tốt ai xấu, nếu dụng tâm để ý tự nhiên sẽ biết.

"Chờ mười năm sau, Thái tử đại hôn, chúng ta cải trang đi vi hành, trăm cảm thấy lúc đó chính là thời điểm bản thân vui vẻ nhất."

"Mười năm nữa, nói không chừng thần thiếp đã già đi rồi. Phỏng chừng khi đó có nhiều người mới ở bên cạnh Hoàng Thượng, người liên không còn nhớ rõ thần thiếp nơi này nữa." Lý Già La cố ý nói.

Hoàng Thượng nghe xong cười ha ha: "Bộ dáng của ái phi khi ghen là đẹp nhất, trăm quyết định về sau sẽ không tuyển tú nữa. Trăm cảm thấy trong cung hiện tại nữ nhân như vậy là quá đủ rồi. Nếu như còn nhiều thêm nữa, trăm sợ là nuôi không nổi."

Lý Già La thật ra chưa từng nghĩ sau này có thể cùng Hoàng Thượng nhất sinh nhất thế nhất song thân (trọn đời trọn kiếp chỉ có hai người), căn bản là không có khả năng, ít nhất nếu muốn chỉ có hai người thì Triệu Hoàng Hậu để đâu. Tiến cung làm phi tử cũng phải biết rằng không có khả năng Hoàng Thượng chỉ có một nữ nhân. Bất quá hiện tại bọn họ ở chung một chỗ cũng càng ngày càng tốt. Một Đường kim Hoàng đế ở thời điểm bị người khác mưu phản vẫn có tâm tư lo cho mình, cùng bọn nhỏ tới nơi an toàn cho người bảo vệ quả là không tồi.

Là người nên cảm thấy đủ, người không biết đủ sẽ rơi vào dục vọng cùng dã tâm rồi sẽ rơi vực sâu.

Suy nghĩ một chút, mười năm sau nếu thật sự có thể đi ra ngoài Lý Già La liền có chút hưng phấn. Tuy rằng có chút cảm thấy tội lỗi với nhi tử, nhưng khi đó Lạc nhi chả phải đã trưởng thành rồi sao, tự nhiên hẳn có thể giúp phụ hoàng hẳn gánh vác chút nhọc lòng. Nàng là người mẹ cũng nên bớt lo lắng đi một chút, bằng không nhi tử không thể trưởng thành được.

"Hoàng Thượng nói sao thì chính là như vậy. Mười năm sau mang theo thần thiếp cải trang vi hành. Không được nuốt lời, bằng không thần thiếp sẽ không đồng ý!" Lý Già La nói.

"Đột nhiên ái phi không còn đau lòng cho Lạc nhi nữa sao?" Hoàng Thượng trêu chọc nói.

"Ai khi đó hẳn có thể tử, tự nhiên thể tử sẽ đau lòng cho hẳn, ta cũng đã là một lão nương cũng nên ra ngoài đi dạo chơi." Lý Già La giống như bất dĩ nói.

Hoàng Thượng muốn nhin cười cũng không được liền cười theo, hai người ở đây một khắc cảm thấy từ trước tới giờ chưa từng có yên lặng tới vậy

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 158: Thừa Kế

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: Rine Hiền phi

"Biểu tỷ!" Tiền Tiểu Bảo tiến cung, sau đó đi gặp biểu tỷ Hoàng Quý phi nương nương của mình.

"Quả nhiên là người! Tiểu Bảo!" Lý Già La đã biết Tiền Quân Bảo chính là Tiền Tiểu Bảo, hiện giờ hắn đã thăng làm tướng quân. Lúc trước thời điểm đi đánh những tiểu quốc phía nam, hắn cũng đã thăng quan, chẳng qua cuối cùng Hoàng Thượng vẫn cho Tiền Tiểu Bảo về Ký Châu, làm trợ thủ của phụ thân Vương Vũ Lộ, Đô Chỉ Huy Đồng Tri. Hắn ở tuổi này đã làm tới chức quan đó, tuyệt đối là tuổi trẻ tài cao. Tuy rằng phẩm cấp võ tướng cũng không đáng giá như quan văn.

Sau đó Hoàng Thượng lại cho người âm thầm tìm hắn, nói cho hắn, một khi Vương đại nhân này có ý hành động, có thể xử quyết ngay tại chỗ.

Tiền Tiểu Bảo trong tay hắn cũng có người, sau lại biết Vương đại nhân này thế nhưng lại cầu kết với Vương gia ở kinh thành, sau đó còn muốn đưa Ngũ hoàng tử lên hoàng vị.

Khi đó hắn không chút do dự, lập tức chặt đứt đường lui của Vương đại nhân, sau đó mang theo người đuổi theo Vương đại nhân, không nói hai lời, chém đứt đầu Vương đại nhân.

Bởi vì hẳn biết nếu Ngũ hoàng tử thượng vị, như vậy biểu tỹ trong cung sẽ không có đường sống. Nếu Vương đại nhân không cho bọn họ đường sống, hẳn cũng sẽ không cho Vương đại nhân đường sống.

"Biểu tỹ, người ở trong cung có khỏe không?" Tuy rằng bên ngoài đều nói Hoàng Thượng sủng ái biểu tỹ, nhưng đó cũng chỉ là người khác nói. Tiền Tiểu Bảo muốn từ chính miệng biểu tỹ nói ra mới tin.

Lý Già La cười nói: "Người nhìn xem khí sắc này của ta, đâu có chỗ nào không khỏe. Vốn dĩ trong cung có Vương Thái Hậu, ta còn chút lo lắng đề phòng nhưng hiện tại người Vương gia đều không còn nữa, ta nào có chỗ nào không ổn? Đợi chút cho Lạc Nhi và Uyên Nhi gặp qua người, người là cữu cữu của bọn chúng đấy."

Về phần Lục hoàng tử, mới hai tháng tuổi, mỗi ngày đều là ăn xong lại ngủ, nhưng Lý Già La cũng sai bà vú ôm ra, để Tiền Tiểu Bảo xem một lát.

Tiền Tiểu Bảo sợ mình dùng lực không phù hợp, làm đau hài tử, cho nên cả người đều căng cứng, khiến Lý Già La cười không thôi. Thấy biểu tỹ như vậy, Tiền Tiểu Bảo cũng coi như yên tâm, xem ra cuộc sống của biểu tỹ thật sự không tệ.

Một lát sau Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử đều từ thư phòng trở về. Bọn họ cũng đều đã biết hôm nay biểu cữu cữu của mình lại đây, cho nên nhìn thấy trong phòng có một nam tử xa lạ liền biết đó là biểu cữu cữu.

Tiền Tiểu Bảo không đợi Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử mở miệng, trước tiên hành lễ với hai hoàng tử, trong đó một người còn là Thái tử. Đạo lý quân thần khác biệt, hẳn biết rõ ràng.

Lý Già La nói: "Bọn chúng đều còn nhỏ."

Tiền Tiểu Bảo nói: "Không có việc gì, ta hành lễ với bọn chúng là phải."

Tam hoàng tử Tiêu Lạc cười nói: "Vừa rồi là cữu cữu hành quốc lễ với chúng ta, hiện tại đến phiên chúng ta hành gia lễ với cữu cữu." Nói rồi, cùng với Tứ hoàng tử Tiêu Uyên đồng thời hành lễ văn bái với Tiên Tiểu Bảo.

Lý Già La vui mừng nhìn bọn nhỏ, đây mới là nhi tử ngoan của nàng.

Tiên Tiểu Bảo thầm nghĩ, biểu tử quả nhiên là sống tốt, nhi tử cũng ngoan ngoãn như vậy. Tâm tình tốt xấu, hẳn có thể cảm giác được, đây không phải giả bộ.

Tam hoàng tử Tiêu Lạc nói với Tiên Tiểu Bảo: "Trưa nay cữu cữu ở lại đây ăn bữa cơm đi, một lát nữa ta bồi tiếp người. Tứ đệ, chúng ta đi xem Lục đệ đi." Hẳn biết mẫu phi mình và cữu cữu có chuyện muốn nói, nên kêu Tứ đệ cùng rời đi.

Tứ hoàng tử nghe nói được đi thăm Lục đệ liền cao hứng, bởi vì hẳn rất cuộc cũng làm ca ca, hơn nữa mẫu phi sinh chính là đệ đệ, giống mình, cho nên Tứ hoàng tử càng quan tâm đến Lục hoàng tử hơn.

Lý Già La nói với Tiên Tiểu Bảo: "Lúc trước biết người từ Võ gia đi ra ngoài là đi theo sư phó của người."

Tiên Tiểu Bảo gật đầu, nói: "Sư phó cũng tới Trác Châu, để lại tin tức cho ta, ta liền rời khỏi Võ gia. Biểu tử, người đừng giận ta!"

"Ta sao có thể vì chuyện này mà giận người? Lúc trước, thời điểm chúng ta từ quê tới Trác Châu, ta đã nói với người, nếu sư phó của người tới, người hãy đi cùng hẳn, Võ gia cũng không phải chỗ tốt lành gì."

Lý Già La nói: "Mặt khác còn có một việc ta muốn nói với người."

"Biểu tử muốn nói, chuyện người không phải biểu tử của ta."

Lý Già La vội hỏi: "Tiểu Bảo, người biết từ khi nào? Người không trách ta lừa người chứ?"

Tiền Tiểu Bảo nói: "Ta đi theo sư phó đầu tiên là đi biên quan, sau đó còn đi trở về quê một chuyến, nghĩ muốn táng di hài cô mẫu bên cạnh cha mẹ ta. Sau đó ở thời điểm mở quan tài, phát hiện chuyện kia."

Hắn tự mình đối quan tài cho cô mẫu. Chỉ là ở thời điểm đối quan tài, phát hiện bên trong là hai người, liền biết sự tình có điểm kỳ lạ. Hơn nữa bộ dáng biểu tử và cô mẫu một chút cũng không giống nhau, cũng không giống với người gọi là dưỡng kia, cho nên hắn liền đoán được.

"Vậy người không hoài nghi ta không có lòng tốt sao?" Lý Già La hỏi.

Tiền Tiểu Bảo nói: "Từ khi biểu tử đến nhà ta, nhất cử nhất động của người chẳng lẽ còn có thể gạt người? Ở thời điểm ta thành cô nhi, là biểu tử chăm sóc ta, nếu thật sự có ý xấu đối với chúng ta, sao còn để cho ta tồn tại? Lại nói, nếu cô mẫu ta thật do biểu tử làm hại, người căn bản sẽ không an táng cô mẫu ta, còn khiến cô mẫu có được thể diện như vậy!" Bên trong quần áo đều rất tốt, còn có đồ chôn cùng, nếu thật sự là hại người, đâu cần phiền toái như vậy?

Tiền Tiểu Bảo còn nhớ rõ, khi còn nhỏ mình nghịch ngợm, nhất định đòi leo cây, sau đó té từ trên cây xuống, chân không thể đi được, là biểu tử công mình đi quãng đường rất dài, đưa mình về nhà, lúc ấy còn xử lý vết thương cho mình, băng bó chân lại. Nếu biểu tử thật sự có ý hại mình, khi đó không cần làm nhiều việc như vậy là có thể khiến chân mình tàn phế.

Lý Già La thở dài: "Lúc ấy là trị bệnh bất trị của người. Trước khi mất, cô mẫu người nói với ta, để mẹ con họ táng bên nhau, như vậy xuống dưới đất cũng có bạn, biểu tử người ở đó cũng sẽ không sợ hãi. Ta biết trong lòng cô mẫu người không cam tâm, hơn nữa ta cũng có mục đích riêng, cho

nên mới dùng thân phận biểu tỹ Võ Uyển Trinh của người. Người không giận ta là được."

Tiền Tiểu Bảo nói: "Sao ta lại giận biểu tỹ? Biểu tỹ quan tâm ta là thật. Có đôi khi, huyết mạch tình thân so ra còn kém một người xa lạ." Người dưỡng tốt của hã còn không phải có thể nhẫn tâm bỏ mặc nữ nhi thân sinh sao? Nhưng là ở thời điểm cha mẹ mình mất, biểu tỹ không bỏ rơi mình, ngược lại đối xử với mình như thân đệ đệ, chăm sóc mình.

Tiền Tiểu Bảo cũng không hỏi biểu tỹ vì sao muốn vào cung, nếu biểu tỹ đã không nói thì ắt tỹ ấy có đạo lý riêng. Trên đời này, người duy nhất sẽ không hại mình chính là biểu tỹ. Suy nghĩ một chút, biểu tỹ trước giờ không hề có chút ý đồ nào với Tiền gia, ngược lại bởi vì cha mẹ coi nàng là Uyển Trinh biểu tỹ, bốn năm đó đều rất vui vẻ. Bởi vì cha mẹ không tìm được cô mẫu, cho nên không nhìn thấy mặt cô mẫu lần cuối mà có tiếc nuối, có thể chiếu cố được nữ nhi của cô mẫu, ít nhiều cũng coi như đền bù tiếc nuối trong lòng bọn họ.

Cho dù lúc trước biểu tỹ không đi theo nhà mình, nàng cũng sẽ nghĩ cách tìm được nhà khác, sau đó đi tuyển tú. Hã một chút cũng không trách biểu tỹ lừa gạt chính mình.

"Tổ phụ ta bị Vương thái hậu hại chết, cho nên ta muốn vào cung, hơn nữa còn thiếu mẹ đẻ Hoàng Thượng một nhân tình vô cùng lớn, điều này cũng thúc đẩy ta cần phải tiến cung." Lý Già La giải thích nói.

Biểu tỹ cuối cùng vẫn nói nguyên nhân với hã, Tiền Tiểu Bảo biết, biểu tỹ đây là tín nhiệm mình.

Tiền Tiểu Bảo nói: "Biểu tỹ, nếu nói trách cũng nên là biểu tỹ trách ta mới phải, nhiều năm như vậy, ta cũng không giúp được tỹ chút gì. Ta chỉ kém tỹ vài tuổi, nhưng trước nay đều là tỹ chăm sóc ta, ta lại chưa từng

chăm sóc tử điều gì! Cho nên biểu tử, mặc kệ người có phải biểu tử ruột hay không, ở trong lòng ta, cũng là tử tử của ta!"

Hai người đều đem lời trong lòng nói ra nên cảm thấy thoải mái hơn hẳn, có điều đối với việc biểu tử hỏi chuyện hôn nhân đại sự của mình, Tiền Tiểu Bảo có chút đau đầu. Hiện tại đến chỗ nào cũng có người cầu hôn với hắn, ai nấy đều thấy tiền đồ hắn không tồi, cho nên đều muốn gả nữ nhi cho hắn.

"Biểu tử, sao người cũng giống những người khác, nói mấy chuyện này, ta nghe đến phiền muốn chết. Mỗi ngày đều có bà mối tới cửa, đến khi vào kinh cũng không ngừng nghỉ, ta đều đã cho người ngăn cản không để các bà ấy vào. Hiện tại ta thật sự chưa có ý định thành thân, hơn nữa, ta cũng không ở lại kinh thành được mấy ngày đã phải về Ký Châu, hà tất làm chậm trễ người ta?"

Lý Già La nói: "Không phải ta thúc giục người, chỉ là trong nhà người không có người lo liệu, về sau làm quan cũng không thuận tiện. Hay là người có ý trung nhân, chỉ là hiện tại nàng chưa đến tuổi kết hôn?" Chẳng lẽ người Tiểu Bảo thích nhỏ tuổi hơn hắn rất nhiều?

Tiền Tiểu Bảo cười nói: "Ta là một đại nam nhân, đâu cần người lo liệu dùm, lại nói, ta luôn ở quân doanh, nam nhân dù xuề xòa một chút cũng không sao. Ta muốn chính là, nếu Hoàng Thượng có thể ban cho ta một cửa hôn sự thì tốt rồi."

"Tiểu Bảo, ta không muốn dùng hôn sự của người để trao đổi lợi ích, ta hy vọng người có thể cưới cô nương người thích, chứ không phải vì củng cố địa vị của ta mà khiến người một hai phải nghe theo Hoàng Thượng, nếu như vậy, ta cũng sẽ không vui. Hiện tại ta sống rất tốt, Hoàng Thượng và Hoàng Hậu đối với ta đều tốt, về sau ta sẽ càng tốt."

Ta chỉ hy vọng người có thể sống đơn thuần một chút, không cần bị những lợi ích tranh đấu cuốn lấy, nếu không ta thà rằng không cần người làm tướng quân. Tiểu Bảo ta quen trước nay đều thích tự do, không muốn bị trói buộc, ta biết người vào quân doanh một phần lớn là bởi vì biết ta vào cung, lại còn sinh hoàng tử. Võ gia không ra gì, người muốn cho ta một chỗ dựa vững chắc. Nhưng những cái đó so với hạnh phúc của người, đều không quan trọng. Thê tử sẽ theo người cả đời, tất nhiên phải tìm người người thích, bằng không trở thành một đôi phu thê bất hòa, biểu tỷ sẽ áy náy cả đời.

Huống hồ, Hoàng Thượng cũng biết thân phận thật của ta, cũng biết chúng ta không phải biểu tỷ đệ ruột, cho nên người thật sự không cần làm như vậy. Thế lực ngoại thích càng yếu càng tốt, như vậy Hoàng Thượng mới không lo ngoại thích chiếm quyền. Tiểu Bảo, người hiểu lời ta nói không?"

Tiền Tiểu Bảo nghe xong lời Lý Già La, nói: "Biểu tỷ, ta hiểu được, ta đã sớm quyết định sẽ không công khai quan hệ của chúng ta ra bên ngoài, bởi vì hiện tại ta tên Tiền Quân Bảo. Hơn nữa, ta cũng không muốn có dính líu quan hệ với Võ gia, như vậy tốt hơn."

Hoàng Thượng kỳ thật cũng đồng ý như vậy, miễn cho người khác nói Hoàng Quý phi có biểu đệ làm võ tướng, bị người ta nói thành nhà mẹ đẻ thế lực quá lớn. Như vậy từ nay, hãn cũng có thể âm thầm bảo vệ biểu tỷ và Thái Tử gia.

"Hiện tại Võ đại lão gia đã qua đời, người khác chỉ sợ hiện tại thấy người, cũng không biết người chính là Tiểu Bảo." Tiểu Bảo thay đổi rất nhiều, vóc dáng cao hơn, bớt đi vẻ non nớt, trở nên thành thực hơn. Còn đâu cái bộ dáng cậu nhóc con năm nào?

Lúc trước thời điểm ở Trác Châu, người Võ gia căn bản không coi trọng Tiền Tiểu Bảo, phỏng chừng ở trong lòng còn cảm thấy hãn ăn không ngồi

rồi, cho nên Tiểu Bảo mới có thể dễ dàng bỏ đi như vậy. Dù hiện tại dù Tiểu Bảo có đứng trước mặt bọn họ, bọn họ cũng không biết hắn là ai.

"Hiện tại người đại phòng bọn họ đều trở về quê, xem tình huống này là phải thủ hiếu ba năm. Chỉ sợ ba năm thủ hiếu qua đi, bọn họ sẽ lại tới kinh thành."

"Biểu tỹ yên tâm, trong ba năm tới ta sẽ không về quê, phần mộ tổ tiên trong nhà ta cũng đã cho người sửa chữa. Lại nói, nhà ta và quê Võ gia cách đến hơn trăm dặm. Hiện tại Vân thị kia làm chủ gia đình, bà ta tuyệt đối không hy vọng nghe được tin tức về Tiền gia chúng ta."

Rốt cuộc Vân thị chỉ là vợ kế, nếu người Tiền gia tìm tới, yêu cầu bà ta hành lễ vợ kế với vợ cả trước mộ Tiền thị, Vân thị tuyệt đối không thể chịu nổi.

Giữa trưa, Tam hoàng tử và Tiền Tiểu Bảo cùng nhau ăn cơm trưa, không khí thực không tồi. Sau khi ăn cơm trưa xong, Hoàng Thượng cũng tới nói chuyện chính sự với Tiền Tiểu Bảo. Tới buổi chiều Tiền Tiểu Bảo phải xuất cung, vừa ra khỏi cung, lập tức đi Ký Châu nhận nhiệm vụ, bởi vì Hoàng Thượng giao Ký Châu cho Tiền Tiểu Bảo quản.

"Từ khi nào Hoàng Thượng biết Tiểu Bảo chính là Tiền Quân Bảo?" Lý Già La hỏi.

Hoàng Thượng nói: "Từ khi người kể về biểu đệ Tiền Tiểu Bảo, trăm liền phái người hỏi thăm, rồi xác nhận đó là Tiền Quân Bảo, sau đó lại quan sát hắn một thời gian, lúc này mới liên hệ với hắn. Thật ra Tiền Tiểu Bảo là người có chính kiến, đối với người cái biểu tỹ này rất tốt. Trăm cũng phải ghen tị."

Lý Già La cười nói: "Hoàng Thượng ăn dấm chua thật vô lý. Thời điểm ta nhận thức Tiểu Bảo, hắn vẫn còn là trẻ sơ sinh, bây giờ cao như vậy

nhưng trước nay ta đều coi Tiểu Bảo là đệ đệ. Ta thích hần thế nào, cũng thích Hoàng Thượng như vậy. Hoàng Thượng hần là biết."

Một phen lời nói ra khiến Hoàng Thượng tâm hoa nở rộ, cũng không ăn dấm với Tiểu Bảo nữa.

Lại nói về đám người Võ gia, bởi vì có thị vệ Hoàng Thượng phái theo bảo hộ trên đường đi, còn có trượng phu Võ Uyển Đình là Liên gia nhị gia cũng đi theo cùng, cho nên dọc đường đi cũng không có gì không ổn. Điểm không hài hòa duy nhất chính là hai người con dâu của nhị phòng Võ gia, suốt dọc đường cứ luôn miệng kêu khổ.

Võ Uyển Đình tức giận đến nỗi mỗi ngày đều phải mắng các nàng một trận. Nếu không muốn chịu khổ thì cắt trở về đi, cũng chẳng ai muốn các nàng đi theo, tính còn tiểu thư hơn thiên kim đại tiểu thư, mỗi ngày bọn họ phải chi bạc ra nuôi các nàng, cứ như vậy, còn dám kén cá chọn canh. Còn nói cái gì mà mỗi ngày đều ăn chay, các nàng lại không phải ni cô.

Hiện tại là đại tang cha nàng, đương nhiên không thể ăn thịt. Những người này nếu không muốn giữ đạo hiếu, cứ cắt qua một bên đi. Quả thật là tức chết người!

Vân thị âm thầm khuyên Võ Uyển Đình: "Con rể còn ở đây, tính tình này của người thu lại một chút đi, miễn cho con rể thấy không hài lòng."

"Nương, trước kia người cũng là vì quá ôn nhu, đến cuối cùng không phải cha còn trái ôm phải ấp? Nương, ta không phải cố ý nói như vậy, người đừng nóng giận. Ý ta nói là, hiện tại nhị gia hần thích ta chân thật. Chỉ cần ta ở trong nhà không phá quy củ, đối phó cũng không phải người trong nhà, hần đều mặc kệ ta. Nương, ngài không cảm thấy, tính tình này của ta đối với bên ngoài vẫn là khá tốt sao?

Hai người kia dù là thứ gì cũng kén cá chọn canh, không tôn trọng chúng ta, đã vậy chúng ta cần gì tôn trọng các nàng? Làm ra cái vẻ kia, còn không

phải muốn cho chúng ta chịu không nổi, thả các nàng trở lại kinh thành sao? Nhưng các nàng cũng đừng quên, chúng ta và nhị phòng đã sớm phân gia, tòa nhà trong kinh thành là của hồi môn của nương, các nàng còn vọng tưởng muốn vào ở? Da mặt dày chừng này chắc chỉ có bọn họ."

"Điều này không thể, kế nhà đất ở trong tay ta, bọn họ không thể làm gì được." Vân thị nói.

"Không làm gì được, nhưng các nàng sẽ nói với người bên ngoài, đây là nhà của các nàng, đến lúc đó người khác đều tin là thật. Loại chuyện không biết xấu hổ này, các nàng tuyệt đối làm được. Cũng không biết người nhị phòng nghĩ thế nào lại cưới hai người con dâu như vậy cho nhi tử của bọn họ. Thật là mất mặt muốn chết."

Vân thị nói: "Ở địa phương bên kia có thể tìm dạng người thế nào? Ta xem hai đứa con dâu này, bộ dáng đều không tồi, phỏng chừng là xem ở dung mạo đi."

"Dung mạo tốt lại không được tiến cung tuyển tú, vậy có ích lợi gì? Còn tự mình nói là nữ nhi quan gia, ta thấy nói không chừng chính là nữ nhi của tiểu quan, nghe cũng chưa từng nghe nói qua. Cũng là nhị phòng kiến thức hạn hẹp mới tìm hai cái kẻ dở hơi này, về sau bọn họ chắc chắn sẽ chịu hậu quả, đặc biệt là nhị thẩm, nói không chừng về sau còn bị con dâu làm cho tức chết."

Võ Uyển Đình có chút vui sướng khi người gặp họa, vị nhị thẩm này trước giờ vẫn luôn giúp lão thái thái khi dễ mẫu thân mình. Đây nói không chừng chính là báo ứng của bà ta. Bà ta không phải ỷ vào việc sinh ra hai nhi tử nên được coi trọng sao? Cuối cùng còn không phải chẳng bằng đại phòng của mình?

Võ Uyển Tình bên nhị phòng vì muốn thủ hiếu mà chậm trễ hôn sự ba năm nhưng nàng ta vốn chưa đến tuổi gả chồng, chỉ là đính hôn. Thật ra

Vân Thị cũng không mấy lo lắng bị người ta từ hôn, rốt cuộc hiện tại ai cũng biết tình huống của Võ gia rất tốt, ngó ngán mới có thể từ hôn, nói không chừng ở trong lòng mọi người đều hâm mộ vị hôn phu của Võ Uyển Tình. Cho nên Võ Uyển Tình đi theo hồi hương, bà một chút cũng không lo lắng, chờ nàng ủ hiếu xong, vào kinh là có thể gả cho người.

Lần này Võ đại lão gia mất, vị con rể tương lai này cũng lo trước lo sau. Chỉ là bởi vì rốt cuộc chưa thành thân, cho nên không giống Liên gia nhị gia có thể đi theo trở về quê.

Võ Uyển Đình nói: "Tại sao lần này Võ Uyển Nhu không trở về? Nhà chồng nàng ta cũng không xảy ra chuyện gì, đến phụ thân ta mất nàng cũng không lộ mặt. Rốt cuộc là không muốn đi theo chúng ta, hay là không biết chuyện?"

Vân thị nói: "Người đó, mỗi ngày đều ở nội trạch nên chuyện bên ngoài cũng không rõ ràng lắm, nhà chồng Uyển Nhu có quan hệ họ hàng với Vương gia, lần này cũng bị liên lụy giáng chức quan. Thật ra Uyển Nhu cũng muốn trở về, hình như còn định cầu tình với Hoàng Quý phi nương nương, chỉ là bên kia lại thúc giục bọn họ nhanh chóng đi địa phương khác nhận nhiệm vụ. Vậy nên cả nhà họ đều vội vàng đi qua, đến muộn sẽ không tốt, nói không chừng tiếp theo còn bị cách chức."

"Bọn họ đây là xứng đáng, ai bảo lúc trước nhất quyết đòi tìm một nhà như vậy, hiện tại việc thành thế này cũng không trách được người khác. Ta còn nghĩ sao khoảng thời gian trước Võ Uyển Nhu lại gửi cho ta một phong thư kể lể về tình tỷ muội trước kia, thì ra là có chuyện như vậy."

Vân thị vội nói: "Mặc kệ nàng ta nói cái gì, người ngàn vạn đừng đáp ứng nàng ta. Ta xem như hiểu rõ, chỉ cần chúng ta không gây phiền toái cho Hoàng Quý phi thì có thể bình yên sinh sống. Nếu tự cho là đúng, mỗi ngày đều sinh sự, đến lúc đó nhất định sẽ đắc tội Hoàng Quý phi."

"Biết rồi, biết rồi. Nương, hiện tại ta không như trước kia, ta cũng đã hiểu chuyện hơn nhiều, người cứ yên tâm đi. Hơn nữa, vốn dĩ ta và Võ Uyển Nhu quan hệ không tốt, ta giúp đỡ nàng ta làm gì?" Trước kia người Nhị phòng luôn khi dễ người đại phòng, còn muốn đoạt tước vị của phụ thân. Nàng có thể giúp đỡ bọn họ mới là lạ, chỉ ước gì bọn họ càng xui xẻo càng tốt.

"Nhị nãi nãi, bên kia lại làm loạn, nói là phòng ở cách âm không tốt, còn có thể nghe được động tĩnh từ bên ngoài, các nàng ở không quen." Nha hoàn bên người của Võ Uyển Đình rất không vừa mắt hai người con dâu kia. Những người kia ăn của người khác, uống của người khác, lại còn kén cá chọn canh, luôn miệng như thế này không tốt, như thế kia không tốt, mỗi ngày đều gây chuyện.

Võ Uyển Đình vừa nghe, lập tức phát hỏa, nói với nha hoàn của mình: "Nói cho các nàng, nếu ngại chỗ ở không tốt thì dọn đồ cút đi, tự mình bỏ tiền ra tìm phòng ở, cô nãi nãi ta không hầu hạ được các nàng. Bảo bọn nha hoàn đều trở về, không cần hầu hạ các nàng, chúng ta hầu hạ không nổi người quý giá như thế."

Một khi nàng đã phát tác thì các nàng cứ coi chừng đó, thật là không cho các nàng nể chút mùi, các nàng không biết sự lợi hại của nàng.

Nha hoàn của Võ Uyển Đình đi qua truyền lời, người bên kia nghe nói xong, đầu tiên là nhảy dựng lên mắng chửi người. Có điều đợi đến thời điểm nha hoàn mạnh mẽ đóng gói đồ đạc, muốn các nàng cút đi, lúc đó các nàng mới hoảng sợ, vội im bật.

Chờ trượng phu của các nàng trở về, các nàng nhất định sẽ cáo trạng với trượng phu. Vốn dĩ các nàng chính là con gái Huyện thừa một địa phương, bởi vì bộ dáng xinh đẹp cho nên muốn gả cao. Nhưng ở nơi đó, dân cư thưa thớt, nào có thể tìm được nhà quyền quý?

Sau đó, rốt cuộc người Võ gia này tới, nghe nói là hoàng thân quốc thích, trong cung còn có nương nương, cho nên cha mẹ đồng ý gả các nàng qua. Ban đầu, cuộc sống không tốt, sự bất mãn của các nàng mau chóng lộ ra, rốt cuộc khi có tin tức được về kinh, các nàng mới cảm thấy những ngày tươi sáng tới rồi.

Thời điểm đến kinh thành, nghe nói nương nương Võ gia trong cung thế nhưng là Hoàng Quý phi. Suốt đường đi, quan viên chiếu cố bọn họ càng ngày càng nhiều, lại ân cần cung kính, làm hờn dỗi mấy năm nay của các nàng rốt cuộc chấm dứt.

Vốn tưởng rằng tới kinh thành là có thể tận hưởng cuộc sống sang quý, thế nhưng vẫn phải đi địa phương nhỏ nhậm chức. Lúc vừa đến mông còn ngồi chưa ấm đã phải về địa phương chim không thềm ỉa kia. Sao các nàng có thể cam tâm chịu được? Nhưng đến nương nương trong cung cũng ra mặt, các nàng lại không thể phản đối Hoàng Quý phi nương nương, chỉ có thể lựa chọn trở lại quê Võ gia.

Chính là dọc đường đi, Võ gia nhị cô nãi nãi kia tựa hồ không ngừng đối phó các nàng, suốt một đường nhìn các nàng không vừa mắt, hiện tại lại còn dám kêu nha hoàn bảo các nàng cắt đi. Chờ Võ đại gia và Võ nhị gia trở lại, hai người các nàng nhất định khóc lóc, kể lể với trượng phu mình đãi ngộ không công bằng hôm nay.

"Dám bảo chúng ta cắt đi, đây là lời mà một cô nãi nãi đã xuất giá nên nói sao? Dù sao chúng ta mới là người Võ gia, nàng ta là bát nước đã hắt đi, có tư cách gì để đuổi chúng ta?"

Võ đại gia an ủi thê tử của mình: "Uyển Đình tính tình ngang ngược, thời điểm trước kia ở nhà mẹ đẻ, còn cãi nhau với Hoàng Quý phi nương nương, nàng ta nào biết sợ ai? Hiện tại tính tình thế này cũng xem như tốt rồi."

Võ đại nãi nãi nghe xong, giật mình nói: "Thật sao, nhị cô nãi nãi thật sự từng cãi nhau với Hoàng Quý phi nương nương? Lá gan nàng ta cũng quá lớn đi, hiện tại nàng ta cũng kiêu ngạo, không biết sợ như vậy sao?"

Nếu nàng là Hoàng Quý phi nương nương, thời điểm nghĩ tới người trước kia từng khi dễ mình, tuyệt đối sẽ không để nàng ta sống tốt, làm gì có chuyện để cho nàng ta ra về ta đây?

Võ đại gia nói: "Ta cũng không biết lý do tại sao Hoàng Quý phi lại bỏ qua cho nàng ta. Mấy năm nay, ngược lại bọn họ và Hoàng Quý phi nương nương quan hệ khá tốt, cho nên chúng ta không được gây sự với họ, về sau chuyện của chúng ta, còn cần đến bọn họ giúp đỡ. Hoàng Quý Phi nương nương ở trong cung, chúng ta không thể gặp nàng, chỉ có thể dựa vào đại bá mẫu, vậy nên đừng trở mặt với họ, như vậy không có lợi. Lại nói, dọc đường đi, chúng ta cũng không bỏ tiền, có câu nói gọi là, có tiền thì có tất cả. Nếu thật sự cãi vã với các nàng, đến lúc đó chúng ta sẽ phải tự mình chi tiền, người muốn như vậy sao?"

"Nhưng những thứ kia xác thật không thể nuốt nổi, người xem ta cũng gầy đi. Còn có phòng này xác thật cũng không tốt. Thời điểm chúng ta trên đường hồi kinh, ở nơi tốt như vậy. Vì sao lần này trở về, lại không thể ở phòng tốt?"

Thời điểm các nàng hồi kinh là bởi vì có người nịnh bợ, cho nên mới được ăn ở tốt nhưng lần này về quê là bởi vì phải thủ hiếu. Vân thị lại không đánh cờ hiệu với Hoàng Quý phi, cho nên dọc đường đi rất khiêm tốn, tất nhiên là chỗ ở cũng không tốt rồi. Hơn nữa có khách điểm cũng không muốn chứa chấp một cái quan tài, nói là đen đui, vì thế điều kiện tất nhiên kém.

Võ đại gia vội dĩ đành: "Được rồi được rồi, chờ về sau bốn đại gia phát đạt, người muốn ở phòng dạng gì thì ở phòng dạng đó, tuyệt đối không lừa

người." Võ đại gia tuyệt đối không nghĩ sẽ tranh cãi với đám người Vân thị, như vậy đối với mình tuyệt đối không có một chút chỗ tốt nào.

Bên kia Võ nhị nãi nãi lại khóc lê hoa đái vũ, kể Võ Uyển Đình khi dễ nàng như thế nào, lời nói đặc biệt nghiêm trọng: "Ta gả cho người, cũng không phải để chịu ảm ức thế này. Nàng ta dựa vào gì để nói với ta như vậy, nàng ta còn chưa có tư cách đó đâu. Nhị gia, chờ về tới quê, người nhất định phải tranh thủ cơ hội trở thành con nối dòng, đến lúc đó báo thù cho ta."

Chỉ cần trượng phu làm con nối dòng, Vân thị kia còn không phải là ở trong lòng bàn tay mình và trượng phu mình, để xem Võ Uyển Đình kia còn lợi hại với ai.

Võ nhị gia do dự nói: "Không phải ta không muốn làm con nối dòng, là Hoàng Quý phi nương nương đã lên tiếng nói rõ, muốn tìm một đứa trẻ nhỏ tuổi, không cha không mẹ. Ta và đại ca đều đã lớn như vậy, đâu có phù hợp với điều kiện của Hoàng Quý phi, nếu muốn trở thành con nối dòng, chuyện này không có khả năng. Đến lúc đó Hoàng Quý phi nương nương tức giận, chúng ta đều xúi quẩy. Hoàng Thượng thích Hoàng Quý phi như vậy, lại vô cùng sủng nàng, nếu là Hoàng Quý phi nương nương nói lời gì với Hoàng Thượng, dù ta là con nối dòng, cũng sẽ bị trách phạt, hơn nữa còn đắc tội Hoàng Quý phi." Võ nhị gia không có cái lá gan kia.

"Nhưng người phải biết rằng, nếu làm con nối dòng thì chính là quận công đấy." Khi đó nàng chính là quận công phu nhân.

Võ nhị gia thở dài: "Quận công cũng là do Hoàng Thượng phong, chọc Hoàng Thượng tức giận, đừng nói quận công, dù là tước vị Vương gia cũng có thể bị thu hồi lại. Ta xem chuyện này không thành đâu." Không thể vì chuyện này mà đắc tội những người kia được.

"Như nhà ngoại Đại hoàng tử, bởi vì làm sai chuyện, một cái tước vị huyện công cũng không còn. Lại nhìn Thừa Ân công Vương gia kia, đó chính là đệ nhất thế gia, các người ở nhà mẹ đẻ chắc đều nghe nói qua, hiện tại thế nào, còn không phải một câu của Hoàng Thượng liền rơi đầu sao? Nếu thật sự chọc giận Hoàng Thượng, nói không chừng sẽ đầu rơi xuống đất. Hoàng Thượng lại sủng Hoàng Quý phi, người nói là chúng ta và Hoàng Thượng quan hệ gần hơn, hay Hoàng Quý phi và Hoàng Thượng quan hệ gần hơn? Đó là chưa kể đến, chúng ta còn chưa từng gặp qua Hoàng Thượng, tất nhiên là Hoàng Quý phi quan hệ gần hơn rồi."

Nói tới đây, Võ nhị nãi nãi cũng cảm thấy thật ử rữ, nghĩ chính mình là mệnh khổ, tại sao lại gả cho cái kẻ bất lực như vậy? Nếu lúc trước nhà mình có cách, nhận một quan viên ngũ phẩm làm cha nuôi, như vậy chính mình cũng có thể tiến cung tuyển tú, bằng tư sắc của mình làm gì còn chỗ cho Hoàng Quý phi chứ. Nói không chừng hiện tại sủng phi chính là mình, Thái tử cũng do mình sinh.

Võ nhị nãi nãi hỏi Võ nhị gia: "Hoàng Quý phi nương nương rốt cuộc trông như thế nào, Hoàng Thượng sao lại thích nàng như vậy?"

Võ nhị gia nói: "Thời điểm Hoàng Quý phi nương nương đi đến Võ gia chúng ta, ta đã thấy mặt vài lần, bộ dáng của nàng so với cô nương Võ gia chúng ta đều đẹp hơn. Võ đại bá phụ vốn chính là người anh tuấn tiêu sái, bộ dáng đại bá mẫu ở quê của ta cũng đẹp. Nghe tổ mẫu ta nói, bọn họ còn được người ta nói là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ cho nên bộ dáng Hoàng Quý phi nương nương đẹp cũng là theo lẽ thường."

Võ nhị nãi nãi hừ lạnh trong lòng, cái gì mà Kim Đồng Ngọc Nữ, còn không phải cuối cùng vẫn bị người khác đoạt đi sao?

Hoàng Quý phi nương nương này cũng quá dễ tính đi. Nếu nàng là nàng ta, nàng tuyệt đối không để yên cho những kẻ hại mẫu thân mình năm đó, đâu có giống hiện tại, còn khách khách khí khí đối với Vân thị này. Chẳng

lẽ nàng ta đã quên mẫu thân mình phải chịu khổ thế nào sao? Người như vậy còn có thể làm sủng phi? Đến thị phi cũng chẳng phân biệt được!

Võ nhị nãi nãi nói thầm: "Hoàng Quý phi nương nương không hận đại bá mẫu của người sao?" Võ nhị nãi nãi cũng biết chút chuyện cũ.

Võ nhị gia nói: "Thị phi của trường bối, văn bối chúng ta sao có thể bàn luận? Có điều trước kia quan hệ của các nàng không phải tốt như vậy, hiện tại quan hệ cũng không được tốt lắm. Không phải người ta vẫn nói, càng là địa vị cao, càng phải tuân thủ quy củ sao? Đại bá mẫu là thê tử đại bá phụ cưới hỏi hoàng cung, trên danh nghĩa chính là kế mẫu của Hoàng Quý phi nương nương. Nếu nàng muốn đối phó Vân thị cũng chính là đối phó kế mẫu, như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt."

Nha, thật ra người biết nhiều chuyện như vậy, tại sao đại sự lại không rõ?

"Chúng ta thật sự phải ở nông thôn này ngây ngốc ba năm sao?" Võ nhị nãi nãi hỏi.

"Đúng vậy, kỳ thật ở nông thôn cũng tốt, con người đơn giản, người đến rồi sẽ thích nơi đó thôi."

Ta một chút cũng không thích, trong lòng Võ nhị nãi nãi nói như vậy, có điều ngoài miệng vẫn không mở lời.

Tóm lại ngày hôm sau, hai vị nãi nãi này rốt cuộc ngoan ngoãn. Võ Uyển Đình nói với Vân thị: "Nương, ta đã nói rồi, nên cho các nàng thấy chút lợi hại, người xem, hiện tại thành thật hơn nhiều."

Vân thị nói: "Ngày hôm qua con rể không nói gì người chứ?"

"Chính hắc cũng không quen nhìn hai người kia, ta vừa lúc thay hắc giáo huấn bọn họ, sao hắc có thể trách ta?"

Vân thị nói: "Con rể tốt như vậy, chờ người thủ hiếu cho cha người xong, nhanh nhanh sinh đứa con trai. Như vậy nương mới có thể yên tâm."

Đối với các quý nhân trong cung, nhà mẹ đẻ xem như không còn quan hệ với các nàng, cho nên không cần thủ hiếu. Bởi vì hoàng gia là quân, nhà khác là thần, nào có đạo lý quân cần giữ đạo hiếu với thần?

Hoàng Quý phi nương nương trong cung không thiếu nhi tử, thiếu nhi tử chính là cô nương nhà mình. Vân thị cũng sốt ruột, sợ nữ nhi giống như mình, chỉ sinh được con gái, cho nên mới nói lời này.

Võ Uyển Đình nói: "Nương không cần lo lắng, ta lại không phải không thể sinh, đến lúc đó chẳng lẽ còn không sinh được nhi tử? Liên gia lại không cho phép nạp thiếp, sớm muộn gì ta cũng sẽ có nhi tử của mình."

Mà qua mấy ngày, các nàng lại từ quan phủ địa phương biết được tin tức, nói là Hoàng Quý phi nương nương sinh, lại sinh một hoàng tử. Người Võ gia càng cao hứng. Hoàng Quý phi nương nương sinh càng nhiều hoàng tử, địa vị càng củng cố.

Ba hoàng tử, nàng tuyệt đối là người duy nhất trong cung có thể sinh. Quả nhiên, chờ thời điểm các nàng về tới quê Võ gia đã nhận được tin tức Tam hoàng tử được lập làm Thái tử.

Toàn bộ đều vô cùng vui mừng, chỉ là bởi vì mang người chết hồi hương, cho nên không thể biểu hiện quá rõ ràng.

Quê Võ gia bên này đã sớm biết được tin tức, cho nên đã chờ từ trước.

Nơi ở của Võ gia ở quê chỉ là nhà ngói ba gian, nhưng ở nông thôn, đây cũng đã là khá giả. Đến cả Huyện thái gia ở địa phương cũng tự mình lại đây, bá tể Võ đại lão gia. Ngay sau đó, quan viên vùng phụ cận cũng đều tới. Võ đại lão gia nhập thổ vi an, rất náo nhiệt, nghe người ta nói một trăm năm nay cũng chưa từng náo nhiệt như vậy.

Ai cũng nói Võ đại lão gia sinh nữ nhi tốt, làm thời điểm hãn chết cũng phong quang như vậy.

Nhưng cũng có người nói, nam nhân vong ân phụ nghĩa như vậy, còn có thể hưởng thụ nương này? Tiền thị sinh Hoàng Quý phi nương nương nhưng cho tới bây giờ còn chưa tìm được mộ phần đâu.

Lại còn có người nói, nếu không nhờ Võ đại lão gia, lúc trước Hoàng Quý phi nương nương căn bản không đủ tư cách đi tuyển tú, tất nhiên cũng không có phong quang như hiện tại. Cho nên vẫn là Võ đại lão gia đọc sách, đi ra ngoài làm quan mới có thể cho Hoàng Quý phi nương nương được tiến cung. Hơn nữa, nếu không có Võ đại lão gia thì nào có Hoàng Quý phi nương nương?

Cho nên Võ đại lão gia này cũng nên nhận được phong quang.

Không quan tâm người khác nói như thế nào, Võ đại lão gia nhập thổ vi an. Ngay sau đó chính là chuyện muốn tuyển con nối dòng. Dòng bên Võ gia cũng không tính là nhiều người, nhưng chuyện tốt như vậy, không ai không muốn giành lấy. Sau đó vừa nghe là tuyển đứa nhỏ không cha không mẹ, rất nhiều người đều không phù hợp điều kiện.

Bởi vì đại bộ phận mọi người đều có cha mẹ, đi làm con thừa tự vì muốn có thể giúp đỡ cha mẹ ruột của mình. Có cái gọi là một người dắt đạo gà chó lên trời, nếu không có lợi thì ai sẽ muốn đưa nhi tử mình ra.

Chỉ là tước vị quận công này sức dụ hoặc quá lớn, không ít người đều muốn Vân thị bỏ cái chủ ý này. Nhưng chủ ý này là Hoàng Quý phi nói ra, mục đích chính là không đành lòng chia lìa hài tử và cha mẹ nó, như vậy quá tàn nhẫn. Tuyển cô nhi không có cha mẹ cũng là giúp đối phương, tất cả mọi người đều có thể có lợi cho nên Vân thị sẽ không thay đổi chủ ý. Bà cũng tin tưởng, sẽ không có người vì đạt được mục đích mà giết phụ mẫu hiện tại của mình. Người như vậy ai dám nhận hãn? Dù cho thật sự nhận,

đến lúc đó nếu có lợi ích lớn hơn nữa, nói không chừng hẳn cũng có thể giết chết bà.

Vì thế cũng chỉ có ba người phù hợp cái điều kiện kia. Chỉ là Vân thị vừa thấy ba người này, liền nói tuổi hơi lớn, bà muốn chính là tuổi càng nhỏ càng tốt. Nếu không có, thà rằng không chọn người thừa kế, hơn nữa Vân thị còn nói với mọi người: "Hiện tại tước vị quận công này ta sẽ chưa định vội. Chờ ta chọn được con nối dõi tốt nhất, nuôi lớn hài tử, xem đứa nhỏ này tính tình như thế nào. Nếu tốt, ta mới có thể truyền tước vị, nếu không tốt, như vậy tước vị này ta không cần, để cho tước vị bị thu hồi đi. "

Cứ như vậy tới nay, không có ai phù hợp điều kiện, lúc Võ Uyển Đình và Liên gia nhị gia phải đi, cũng chưa tuyển ra.

Vân thị nói: "Ta vốn dĩ không tính tuyển ra con nối dõi sớm như vậy. Hiện tại có cái mối treo này, ta ở đây cũng có thể sống tốt mấy năm, đến lúc đó xem tình huống rồi nói sau. Nhưng thật ra ta muốn trực tiếp chọn một tôn tử từ hai đường huynh đệ kia của người. Như vậy cũng coi như miễn cưỡng không làm cha người thất vọng."

"Nương, hai bà cô kia không tốt như vậy, nếu thật sự chọn hài tử của các nàng thừa kế, về sau chẳng phải các nàng sẽ dựa vào cái cơ này đến gây phiền toái cho người sao?"

"Ta ở nông thôn này nhìn xem một thời gian, đến lúc đó lại tuyển, người và con rể lên đường trở về đi. Ta thật lo lắng cho người, khi trở về, nhớ không được mang theo tính tình như lúc dọc đường đi bày ra trước mặt mẹ chồng. Như vậy ta không an tâm."

"Nương, người cũng đừng nhọc lòng, ta biết phải làm thế nào."

Cứ như vậy, Vân thị lưu lại quê Võ gia. Dọc đường đi, Võ lão thái thái bởi vì sinh bệnh, nên không ra mặt hay lên tiếng gì nhưng về tới quê rồi, bệnh tình cũng không khá hơn là bao. Tại đây ở nông thôn giữ đạo hiếu ba

năm, Võ lão thái thái tựa hồ vẫn luôn không khỏe, cũng không biết có phải bà không hợp khí hậu hay không. Nếu đúng là khí hậu không hợp, chuyện này thật đáng chê cười, nơi bà từng sinh sống mấy chục năm mà lại có thể không hợp khí hậu, quả nhiên là hưởng phú quý quen nên quên mất quê nhà rồi sao?

Mà ở ba năm này còn xảy ra một chuyện có thể nói là bê bối trong Võ gia, Võ nhị nãi nãi thế nhưng bỏ trốn cùng người khác. Nghe nói là trong lúc đi dạo ở huyện thành, nàng ta đụng phải một quý công tử, công tử kia không biết là hầu gia hay Vương gia. Võ nhị nãi nãi tự thấy dung mạo mình như vậy, nên xứng với một công tử thế gia. Nàng không đủ kiên định cho nên bị người lời ngon tiếng ngọt mê hoặc. Người ta nói muốn mang nàng trở lại kinh thành, nàng liền đáp ứng, còn lấy đi tiền của Võ nhị gia, chờ thời điểm phát hiện ra, đã chậm rồi.

Võ nhị gia đánh nha hoàn của Võ nhị nãi nãi một trận đòn đau, tội bao che chủ nhân làm xằng bậy, Võ nhị gia hận không thể lập tức lấy thanh đao chém người. Thời điểm biết mình bị đội nón xanh, nam nhân luôn không thể bình tĩnh, đặc biệt còn là thê tử của mình.

Võ lão thái thái đã biết chuyện này, tức giận đến hộc ra một búng máu, sau đó tỉnh lại, trực tiếp nói với mọi người: "Chuyện này không thể để lộ ra bên ngoài, quá mất mặt!" Sau đó bảo Vân thị nghĩ cách xử lý chuyện này.

Kỳ thật Vân thị cũng không nghĩ sẽ truyền chuyện này ra ngoài, bà còn cảm thấy Võ nhị nãi nãi này nhất định là bị kẻ lừa đảo lừa rồi. So sánh thiệt hơn, không bằng nói ra ngoài rằng Võ nhị nãi nãi đã sinh bệnh chết. Người chết coi như xong hết mọi chuyện, kể cả về sau nàng ta trở lại cũng là người đã chết.

Cuối cùng Võ nhị gia đồng ý cách giải quyết của Vân thị, vì thế Võ nhị nãi nãi liền 'tử vong'.

Nhưng Võ nhị nãi nãi còn để lại một tiểu nhi tử chưa đến một tuổi, chỉ là Võ nhị gia nhìn thấy tiểu nhi tử này, trong lòng sẽ không vui. Có đôi khi sẽ hoài nghi, đây rốt cuộc có phải là nhi tử của hãn không, dù cho nhi tử này lớn lên có chút giống hãn.

Võ nhị gia tiểu nhi tử trở thành cha không đau, mẹ không còn, là một đứa trẻ số khổ.

Vân thị nói với Võ lão thái thái: "Nhìn nhị chất nhi khó chịu như vậy, tiểu hài tử của hãn cũng bị liên lụy, không bằng ta chọn hài tử này làm người thừa kế. Thứ nhất, ta bên này cũng có người hương khói cho lão gia, thứ hai, nhị chất nhi chẳng khác nào không có nhi tử, như vậy về sau đi bước nữa cũng dễ dàng hơn." Đối với việc chồng có con với vợ trước, rất nhiều người đều không thích.

Võ lão thái thái vừa nghe liền cảm thấy chủ ý này rất tốt. Dù sao đều là cốt nhục của bà, đến đại phòng làm con nối dòng còn không phải đều giống nhau. Nhị tôn nhi rõ ràng không thích chặt trai này của mình, cảm tình cũng không tốt, không bằng đưa cho Vân thị nuôi, như vậy cũng có thể chăm sóc tốt cho nó.

"Chỉ là Hoàng Quý phi nương nương bên kia có đồng ý hay không?" Võ lão thái thái sợ Hoàng Quý phi tức giận.

"Hoàng Quý phi nương nương chỉ sợ chúng ta bị người vô lại quấy rối, cho nên mới nói như vậy. Lúc này đây, nàng nhất định không có ý kiến." Trên thực tế, Vân thị đã sớm báo tin cho Hoàng Quý phi nương nương cho nên mới dám nói như vậy.

Võ lão thái thái vui mừng khôn xiết, nói chuyện này với Võ nhị gia, hãn tất nhiên vội vàng đáp ứng rồi, hiện tại hãn vừa thấy đứa con trai này, liền giận sôi máu, hãn sợ chính mình một ngày nào đó nhận không được sẽ bóp

chết đứa con trai này. Lúc này cho đi làm con thừa tự, không có quan hệ gì với mình nữa, cũng coi như lưu cho nó đường sống.

Vì thế quá trình nhận con nuôi vô cùng thuận lợi, tất cả mọi người đều vui mừng, kể cả những người vẫn luôn quăn lắt muốn đưa hài tử cho Vân thị nhận nuôi cũng từ bỏ ý đồ. Bởi vì đây chính là huyết thống gần nhất, mọi người đều coi trọng huyết thống, hơn nữa lại là huynh đệ ruột thịt.

Vân thị ôm hài tử trong lòng, cũng vui vẻ cười. Ba năm này, rốt cuộc được như ý nguyện, về sau bà sẽ nuôi nấng đứa nhỏ này.

Bà đã sớm cảm thấy Võ nhị nãi nãi này là người tham hư vinh. Dù Võ gia có Hoàng Quý phi nương nương, nhưng ba năm nay, Vân thị gần như không liên hệ với kinh thành, làm Võ nhị nãi nãi này cảm thấy mình không thể trở về kinh thành, sau đó tâm tư liền bất định.

Kế tiếp rất dễ dàng, tìm một kẻ lừa đảo bộ dáng tuấn tú, từng bước lừa Võ nhị thái thái ham hư vinh vào tròng. Nếu nàng ta thật sự có lập trường kiên định, căn bản sẽ không động tâm. Nhưng Võ nhị nãi nãi sao có thể không động tâm? Nàng ta cảm thấy tìm được tình yêu đích thực, lại là một công tử thế gia, không đi theo hãn thì đi theo ai? Vốn dĩ nàng ta chường mắt trượng phu mình, cho nên khi ở phía trước có tiền đồ tốt chờ nàng ta, sao nàng ta có thể chịu đựng được?

Lại nghĩ, dù cho Hoàng Quý phi có chiếu cố Võ nhị gia, hãn cũng không thể thành hầu gia cho nên Võ nhị nãi nãi mới bỏ trốn cùng người. Chỉ là chờ đến khi nàng ta bị lừa đến nơi rất xa rất xa, sau đó rốt cuộc không về được cũng không thể trách Vân thị nhẫn tâm, Võ gia có một kẻ tai họa như vậy, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện. Cùng với chờ tương lai xảy ra chuyện, còn không bằng nhân lúc còn sớm giải quyết luôn.

Hiện tại thật tốt, bà có được tôn tử, về sau Võ nhị gia còn có thể tìm một người vợ xứng đáng, tất cả đều vui mừng.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 159: Lựa Chọn Của Nữ Nhân

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: Rine Hiền phi

"Đây là chuyện gì xảy ra?" Gia Thành huyện chủ nhìn phủ đệ nhà mình bị một đội quan binh vây quanh, mà trượng phu mình cũng bị quan binh bắt đi, quả thực là không biết làm sao.

Bọn họ nhậm chức ở nơi khác, mấy năm nay đều không hồi kinh. Bởi vì nữ nhi tiến cung, sinh Ngũ Hoàng tử, cho nên Lâm đại nhân vốn là thông phán được thăng làm tri phủ, ở Đàm Châu có thể nói như cá gặp nước.

Tuy rằng về sau nữ nhi vì khó sinh mà chết, Gia Thành huyện chủ và Lâm đại nhân cũng đều thương tâm, nhưng cuộc sống này vẫn phải tiếp diễn, trong nhà còn có thân nhân khác. Cũng may cuối cùng còn để lại một Ngũ Hoàng tử, cũng coi như nữ nhi còn lưu lại huyết mạch trên đời.

Cuối cùng, trước khi Lâm đại nhân bị áp giải đi, chỉ có thể nhờ người chuyển cho Gia Thành huyện chủ một câu, bảo bà nhanh chóng hồi kinh, đi tìm người nhà Đại trưởng công chúa, nhờ bọn họ tiến cung cầu tình cho hãn. Bằng không phỏng chừng tính mạng của hãn khó giữ được.

Cả nhà ai nấy đều kinh hoàng thất thố. Tuy rằng chỉ áp giải Lâm đại nhân đi nhưng Lâm đại nhân lại là người làm chủ gia đình.

Gia Thành huyện chủ nén bi thương, lập tức vào kinh. Đi vào kinh, chỉ thay đổi một bộ quần áo, Gia Thành huyện chủ vội vàng đi đến nhà bà

ngoại Thái An Đại trưởng công chúa.

Thái An Đại trưởng công chúa đã sớm không ở nhân thế, nhưng người còn lưu lại mấy hài tử. Nơi này là nhà cữu cữu của Gia Thành huyện chủ, từ nhỏ bà thường xuyên lại đây chơi, chỉ là lúc này, mọi người nhìn thấy bà tới, thần sắc liền có chút không thích hợp, có vẻ không thân thiện như trước kia.

Cũng may đại cữu mẫu (mợ) của Gia Thành huyện chủ là Phùng thị, bởi vì không có nữ nhi cho nên coi Gia Thành huyện chủ như cốt nhục ruột thịt. Cũng chính là Phùng thị còn có thể nói mấy lời với Gia Thành huyện chủ.

"Đại cữu mẫu, đây rốt cuộc là chuyện gì? Sao lão gia nhà ta lại đột nhiên bị bắt?"

Phùng thị thở dài: "Cái này phải hỏi trượng phu người đã làm chuyện gì?"

Gia Thành huyện chủ vội nói: "Lão gia vẫn luôn ở nơi nhậm chức, làm việc cũng rất cần cù, không gây ra sai sót gì."

Phùng thị nói: "Người chắc là vừa hồi kinh, chuyện trong kinh thành này người không rõ ràng lắm. Vừa mới xảy ra phản loạn nhưng đã được Hoàng Thượng bình ổn. Thừa Ân công Vương gia là thủ phạm chính, toàn bộ người Vương gia bị giam giữ, hiện giờ đều đã chém đầu, còn dư lại một ít tông phạm, Hoàng Thượng muốn từng bước từng bước khai đao."

Phùng thị nói tất cả những gì mình biết cho Gia Thành huyện chủ nghe, Gia Thành huyện chủ lắng lắng nói: "Theo ý của người thì Ngũ Hoàng tử là huyết mạch Vương gia? Không phải do Trang phi nương nương sinh? Nhưng nữ nhi kia của ta cũng không có lá gan lớn như vậy, nào dám làm ra loại sự tình này?"

Nếu lúc trước nữ nhi thật sự làm ra loại sự tình này, như vậy cả nhà bọn họ đều xong đời.

"Trang phi nương nương tất nhiên không làm loại sự tình này, bằng không, cũng không phải chỉ có một mình lão gia nhà các người bị áp giải vào kinh. Chỉ là từ trong Vương gia lục soát được thư tín lão gia nhà các người có trao đổi với bên đó, ngoài ra còn có một phong thư chứng tỏ lão gia nhà người biết chuyện người Vương gia tráo long đối phượng. Người nói đây phải tội đồng lõa không?"

"Không có khả năng, lão gia nhà ta sẽ không làm loại sự tình này! Vương gia kia đáng giận như vậy, lại còn hại cháu ngoại ta, lão gia nhà ta sao có thể thông đồng với họ làm bậy?"

Phùng thị thở dài: "Người thật sự dám xác định sao? Nếu xác định, người đến lấy chứng cứ ra. Rốt cuộc chuyện lớn như vậy, nếu không có chứng cứ Hoàng Thượng cũng sẽ không khai đao với Lâm gia. Lại nói tiếp, Lâm gia các người vẫn là người bị hại, nếu Hoàng Thượng không điều tra rõ, như vậy nhất định sẽ bồi thường cho các người, thăng quan cho lão gia người, mà không phải áp giải hãm hời kinh như bây giờ."

Chuyện này đã rõ ràng, bằng không Hoàng Thượng cần gì phải làm loại chuyện thừa thãi này?

Đúng là bởi vì Lâm đại nhân quá đáng giận, phát hiện sự thật này, không chỉ không báo, ngược lại cấu kết với người Vương gia, nghĩ chờ Ngũ Hoàng tử bước lên ngôi vị Hoàng đế, như vậy Lâm gia sẽ trở thành nhà ngoại Ngũ Hoàng tử, cái này tuyệt đối rất huy hoàng.

Hơn nữa, việc Lâm Thái phi chết cũng có điểm kỳ quặc.

Gia Thành huyện chủ nhớ tới lúc trước lão gia nhận được một phong thư của Lâm Thái phi, còn nửa đêm ngủ không yên, một mình đi thư phòng.

Mấy ngày sau đều có chút không thích hợp, hỏi hăn, hăn cũng chỉ nói là bởi vì chuyện trên nha môn.

Nghĩ như vậy, nói không chừng chính là Lâm Thái phi phát hiện ra cái gì, sau đó mật báo với lão gia nhà mình, nhưng lão gia lại hiểu sai.

"Nhưng bây giờ làm thế nào cho phải? Nếu lão gia nhà ta có bất trắc gì, cả nhà chúng ta biết sống thế nào?"

Phùng thị nói: "Hiện tại chuyện người phải lo lắng chính là, chuyện này có liên lụy đến người và nữ nhi khác của người không? Rốt cuộc chuyện này cũng không phải nhỏ, từ trên xuống dưới Lâm gia đều có tội."

Lúc này bà cũng chỉ có thể nói cháu rể này lá gan cũng quá lớn, lại dám lột da hổ. Người ta giết chết cháu ngoại người, người một chút cũng không phần nộ, ngược lại còn mưu tính lợi ích với người ta. Giờ hay rồi, chỗ tốt không thấy đâu, lại làm chính mình bị liên lụy.

Nếu Hoàng Thượng dễ bị lừa gạt như vậy thì người đã không phải là Hoàng Thượng. Hăn quả thực là đồng lõa, tráo đổi huyết mạch Tiêu gia.

Nếu hăn chỉ là nể tình không báo thì sự việc cũng không nghiêm trọng như vậy. Mấu chốt chính là hăn đã biết chuyện này, hơn nữa lại còn tham dự vào, đó chính là tội càng thêm tội.

"Đại cữu mẫu, hiện tại ta nên làm gì bây giờ? Cả nhà chúng ta không thể không có lão gia." Gia Thành huyện chủ sốt ruột, vốn còn không biết chuyện như thế nào, tưởng rằng sự tình không quá nghiêm trọng, hoặc là bị người khác vu oan, chỉ cần tìm được đại cữu cữu tiến cung cầu tình, nói không chừng có thể bảo trụ lão gia. Nhưng hiện tại chuyện thành thế này, Gia Thành huyện chủ cũng không oán giận chuyện trượng phu mình không báo thù thay cháu ngoại nữa, điều cần làm lúc này là phải cứu trượng phu ra. Bởi vì bà biết, sở dĩ trượng phu làm như vậy đều là vì tiền đồ cả nhà Lâm gia.

Phùng thị nói: "Mọi việc phải xem thái độ của Hoàng Thượng. Nếu có thể hơi buông lỏng một chút, phỏng chừng cháu rể có thể bảo trụ tánh mạng. Nhưng người phải hiểu rõ trong lòng, chuyện này muốn cũng không được, đó là không có khả năng."

Lâm đại nhân đây chính là không khác gì tham dự việc mưu phản. Rốt cuộc hẳn cũng hy vọng Ngũ Hoàng tử bước lên ngôi vị Hoàng đế, người của Vương gia còn muốn hại chết Hoàng Thượng cùng với Tam Hoàng tử, Tứ Hoàng tử để một đường lên ngôi. Lâm đại nhân cũng ở bên trong hỗ trợ cho nên nếu muốn không chịu hậu quả gì, đó thật là ý nghĩ kỳ lạ.

Nhưng bọn họ bên này cũng sợ rước họa vào thân, rốt cuộc tất cả mọi người còn có một nhà già trẻ đây.

"Nếu bà bà còn trên đời thì có thể tiến cung cầu tình, dù sao bà bà cũng là cô mẫu của Hoàng Thượng. Nhưng hiện giờ bà bà đã không còn nữa, quan hệ của chúng ta và hoàng gia có chút xa. Hiện giờ, các người phải nói rằng ngoại trừ cháu rể, những người khác đều không biết sự tình. Như vậy mới có thể bảo toàn tính mạng."

Làm sao bây giờ? Không có biện pháp gì, đã làm sai thì nên chịu trừng phạt.

Gia Thành huyện chủ trong lòng nguội lạnh, xem ra nhà cữu cữu không giúp được gì. Mấy cữu cữu vẫn là biểu cữu cữu của Hoàng Thượng cũng không có quyền nói chuyện, người khác còn có thể thế nào?

Nhà mẹ đẻ bà, mẫu thân bà cũng không còn nữa, sau đó phụ thân lại tục huyền (đi bước nữa), bà và mẹ kế quan hệ không tốt, dẫn đến cả phụ thân cũng không thân cận. Cho nên dù bà tới cửa tìm, phụ thân cũng không làm nên chuyện gì. Phụ thân bà lại là người nhát gan, sợ phiền phức, nói không chừng lúc này đã bị mẹ kế thuyết phục, tránh không gặp bà.

Gia Thành huyện chủ chưa bao giờ tuyệt vọng như lúc này. Chẳng lẽ phải trơ mắt nhìn trượng phu bị chém đầu?

Không, dù cho chỉ có một chút hy vọng, bà cũng tuyệt đối không thể từ bỏ.

Gia Thành huyện chủ nói: "Ta còn có cái phong hào huyện chủ, dùng phong hào này của ta đổi lấy một mạng của trượng phu, có được hay không?"

Phùng thị thở dài: "Nha đầu ngốc, nhà các người xảy ra chuyện này, tước vị huyện chủ này của người, người cảm thấy còn có thể giữ được sao? Cái tước vị này vốn dĩ là hoàng gia cho người, khi nào bọn họ muốn thu hồi thì chính là khi đó thu hồi, chứ không phải người được cò kè mặc cả."

"Thế ta đây nên làm gì bây giờ, ta nên tìm ai đây? Đại cữu mẫu, ngài kiến thức rộng rãi, ngài giúp ta đi." Gia Thành huyện chủ bất lực nói.

Phùng thị nói: "Hiện tại có thể bảo trụ người và hài tử của người cũng đã không tồi. Trong cung Hoàng Quý phi nương nương cũng sắp sinh, chỉ mong Hoàng Quý phi nương nương có thể lại sinh một hoàng tử. Như vậy, tâm tình Hoàng Thượng tốt, nói không chừng sẽ lưu một cái mệnh của cháu rể."

Gia Thành huyện chủ giống như thấy được hy vọng, nói: "Ta đi tìm Hoàng Quý phi nương nương cầu tình. Chỉ cần Hoàng Quý phi nương nương có thể cầu tình với Hoàng Thượng, như vậy lão gia sẽ không có việc gì."

"Gia Thành, người thanh tỉnh đi, nói cái gì vậy? Không phải vừa nói Hoàng Quý phi nương nương sắp lâm bồn sao, Hoàng Thượng sao có thể để người gặp nàng ấy? Còn có, lần này Vương gia làm ra chuyện như thế, chính là muốn hại chết Hoàng Quý phi nương nương và hài tử của nàng ấy, người cảm thấy một người làm mẫu thân, có thể tha cho thủ phạm và tòng

phạm sao? Nếu người thật sự đi cầu tình, chộc giận Hoàng Thượng và Hoàng Quý phi, đến lúc đó, không chỉ cháu rể phải chịu tội mà người và hài tử của người cũng không sống nổi, người ngàn vạn lần đừng làm chuyện ngốc nghếch."

Gia Thành huyện chủ không biết làm cách nào về tới tòa nhà của mình ở kinh thành. Con cái của bà đều xông tới, đối với việc phụ thân bị bắt, trong lòng tất cả mọi người đều hoảng sợ, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chờ đến khi từ trong miệng mẫu thân biết phụ thân đã làm chuyện gì, tất cả mọi người đều trầm mặc. Loại sự tình này, làm sao còn biện pháp gì để giải quyết?

Một người không tốt, bọn họ đều bị liên lụy. Vốn dĩ nếu phụ thân không tham lam như vậy, dựa vào Lâm Trang phi, nói không chừng hiện tại có thể lại thăng một bậc.

Gia Thành huyện chủ tất nhiên thấy rõ ràng biểu tình của con cái, nói:

"Các người không nên trách phụ thân các người, hẳn cũng là vì muốn các người về sau có tiền đồ tốt, đây cũng là tấm lòng người làm cha. Hiện tại phụ thân các người gặp khó khăn, các người đáng ra nên nghĩ cách cứu phụ thân các người. Lúc này, không thể chỉ dựa vào một mình ta đi lại, các người có quan hệ gì đều tới nhờ vả đi. Bằng không phụ thân bị tội, các người có thể có cái tiền đồ gì?"

Mọi người Lâm gia nghe xong nói: "Mẫu thân nói phải, dù mẫu thân không nói, chúng ta cũng sẽ nghĩ cách. Mẫu thân, ta nghĩ, không bằng chờ sau khi Hoàng Quý phi nương nương sinh, nói không chừng khi đó sẽ có cơ hội. Chỉ cần trong khoảng thời gian này, bảo trụ tính mạng của phụ thân, không định ra phán quyết, chúng ta sẽ có cơ hội."

Nếu quá thường xuyên đi lại lôi kéo, sẽ khiến cho người khác phản cảm.

Lâm nhị gia nói: "Thật ra ta nghe nói Trường Ninh quận chúa và Hoàng Quý phi nương nương quan hệ rất tốt. Không bằng chúng ta đi nhờ cậy Trường Ninh quận chúa?"

Lại nói tiếp, Gia Thành huyện chủ vẫn là biểu di của Trường Ninh quận chúa, tăng quan hệ này hẳn là có thể nói chuyện. Gia Thành huyện chủ có chút suy nghĩ, bà nói: "Hoàng Quý phi nương nương Võ gia bên kia cũng đi bái phỏng một chút. Chuyện này, chỉ có thể cho là phụ thân các người nhất thời hồ đồ, càng phải nói là người Vương gia vừa đe dọa vừa dụ dỗ. Ngàn vạn lần đừng nói là phụ thân các người chủ động, như vậy không thể cứu được phụ thân các người, biết không?"

Chuyện này là Lâm Thái phi phát hiện không thích hợp, viết thư cho chất nhi mình, bảo hẳn sớm tính toán. Nhưng Lâm lão gia lại cảm thấy đây là cơ hội, còn chủ động liên hệ với Vương gia, trao đổi thư tín qua lại một hồi, sau đó hại chết Lâm Thái phi. Cho nên nói, những lời của Gia Thành huyện chủ căn bản là tự nói cho chính mình nghe, người hiểu rõ trong lòng sẽ không tin tưởng cái cách nói dối này.

Cho nên thời điểm Gia Thành huyện chủ đi Uy Viễn hầu phủ bái phỏng, được tin Trường Ninh quận chúa sinh bệnh, không tiện gặp khách.

Uy Viễn hầu Dương phu nhân thấy Gia Thành huyện chủ, liền nói với bà: "Khoảng thời gian trước, trong cung đại loạn, con dâu ta cũng bị kinh sợ nên lần này sinh bệnh, thỉnh thái y lại đây xem, thái y nói là phải tĩnh dưỡng. Hiện giờ chúng ta cũng không tiện để nàng ra gặp khách."

Trong khoảng thời gian này, bởi vì chuyện của Vương gia liên lụy rất nhiều người, cho nên người tới cửa cầu cạnh cũng rất nhiều. Hiện tại ai cũng không thể đạt được kết quả, bởi vì Uy Viễn hầu phủ sẽ không dùng sự tín nhiệm của Hoàng Thượng đối với họ để đi giúp người khác cầu tình. Cho nên hầu phủ luôn đóng cửa không gặp khách. Nhưng vị này tốt xấu

cũng là biểu di của Trường Ninh quận chúa, trên người lại có cái tước vị huyện chủ, cho nên Dương phu nhân phải ra mặt.

Gia Thành huyện chủ quỳ xuống trước mặt Dương phu nhân. Bà biết họ nói sinh bệnh chính là ý tứ không muốn gặp mình.

Gia Thành huyện chủ nói: "Dương phu nhân, ta đây cũng không có cách nào, chỉ cần có thể giữ tính mạng cho lão gia nhà ta, dù táng gia bại sản ta cũng chấp nhận. Ta biết các người có biện pháp, các người hãy giúp đỡ chúng ta đi, nếu có thể cứu lão gia ra, bảo chúng ta làm gì cũng được."

Dương phu nhân vừa nghe, trên mặt liền thay đổi, bà lạnh mặt nói: "Gia Thành huyện chủ, ta nể mặt người là thân thích của con dâu nhà ta, mới có ý tốt nói chuyện cùng người. Chẳng lẽ chúng ta không cứu lão gia nhà người thì chính là người ác độc? Táng gia bại sản ư? Nhà chúng ta cần gia sản của nhà người sao? Lão gia nhà các người đã phạm vào chuyện gì, trong lòng người rất rõ ràng. Bảo chúng ta cầu tình giúp người, như vậy, chẳng phải chúng ta cũng bị Hoàng Thượng trách phạt sao?

Tự người nghĩ đi, chúng ta cần gì vì lão gia nhà người, khiến nhà mình cũng bị Hoàng Thượng chán ghét? Đã làm sai chuyện thì phải chịu trừng phạt, đây là đạo lý tự cổ chí kim. Chẳng ai nói rằng đã làm sai chuyện lại có thể giống người không làm sai, dù là vương tử phạm pháp cũng phạt như thứ dân. Lão gia nhà các người phạm vào chuyện này, không nên chịu trừng phạt sao?

Người biết lão gia nhà người giúp đỡ Vương gia, thiếu chút nữa hại chết nhi tử và con dâu ta, ta không tính sổ với các người đã là nhân đạo rồi. Hiện tại người bảo chúng ta đi cầu tình cho các người, người nói một chút, vì sao ta phải giúp đỡ kẻ hại nhi tử và con dâu mình? Chẳng lẽ chúng ta là thánh nhân sao? Ta khuyên người, cũng đừng đi nhờ vả khắp nơi, Hoàng Thượng đã rất nhân từ, chỉ bắt lão gia nhà người lại. Người đi hỏi thăm đi, nếu nhà người khác phạm sai như lão gia nhà các người, có phải cả nhà đều

phải vào đại lao hay không? Đừng ở trong phúc mà không biết phúc, đến lúc đó phúc khí cũng không còn!"

Gia Thành huyện chủ thất vọng mà về, Dương phu nhân đi nhìn Trường Ninh quận chúa.

Trường Ninh quận chúa hỏi: "Mẫu thân, Gia Thành biểu di trở về rồi sao?"

Dương phu nhân gật đầu: "Ta thấy bà ta không thanh tỉnh, chạy khắp nơi cầu người, lời nói lại khiến ta tức giận. Bà ta không thể tiếp tục đi xin giúp đỡ như vậy, nếu còn lộn xộn, khiến nhi tử của bà ta cũng bị liên lụy, thế phải làm sao cho tốt bây giờ."

Một nữ nhân, không chỉ làm thê tử, còn phải nhớ kỹ mình là mẫu thân. Biết rõ trượng phu phạm vào chuyện này là không thể tha thứ, còn khẳng khái như vậy. Cũng không suy nghĩ cho nhi tử một chút? Sao có thể như vậy?

Trường Ninh quận chúa chờ sau khi Dương Phấn trở về, hỏi Dương Phấn về sự tình của Lâm đại nhân.

Dương Phấn nói: "Sao vậy, người Lâm gia tới cửa tới tìm người?"

Trường Ninh quận chúa gật đầu: "Là Gia Thành huyện chủ, mẫu thân đi gặp bà, không phải ta. Chuyện này của Lâm gia có còn đường sống hay không?"

Dương Phấn nói: "Hoàng Thượng đã mở ra một đường cho họ, cũng là nể tình Lâm Thái phi và Lâm Trang phi. Nếu dựa vào việc Lâm đại nhân làm chuyện này, cả nhà bọn họ đều bị tổng giam. Vì cái gì người Vương gia lại tìm tới Ký Châu Đô chỉ huy sứ Vương đại nhân? Chính là do vị Lâm đại nhân này ra chủ ý, hẳn thật đúng là nhân tài, nghĩ tới một mũi tên trúng hai đích, không chỉ có muốn khống chế trong cung, còn muốn bao vây kinh

thành. Đến lúc đó, quân đội địa phương khác đến không kịp, bọn họ có thể dựa theo di chiếu của Hoàng Thượng, cho Ngũ Hoàng tử đăng cơ. Đáng giận nhất chính là Lâm đại nhân này rõ ràng biết Ngũ Hoàng tử không phải cháu ngoại hãn nhưng vẫn trợ giúp đăng cơ. Người như vậy, Hoàng Thượng sao có thể buông tha? Lâm Thái phi là cô mẫu hãn, hãn cũng có thể bán đứng Lâm Thái phi, bằng không Lâm Thái phi cũng sẽ không chết. Vậy mà hãn vẫn còn muốn sống, người bất trung bất nghĩa bất hiếu như thế nên sớm chết đi!"

Lại nói, Vương gia người ta là chủ mưu làm chuyện này, cũng đã chịu trừng phạt. Nhưng vị Lâm đại nhân này mới bị áp vào đại lao, lại bắt đầu cầu xin tha thứ, một chút cốt khí cũng không có. Dương Phấn nghe tới liền muốn đánh hãn một trận.

Nếu dám đảm đương, lúc này, hãn nên cho mình một đao tự sát đi, cũng không liên lụy người nhà mình. Nhưng vị này thật giỏi, nhất định phải bắt người trong nhà đi lại cầu tình giúp hãn, nếu đi lại hữu dụng cũng thôi, nhưng rõ ràng vô dụng, còn sẽ liên lụy người nhà. Lâm đại nhân người ta chính là không hé miệng bảo người trong nhà đừng đi lại nữa, thật là quá có nghị lực và quyết tâm.

Trường Ninh quận chúa nói: "Chỉ sợ dù hãn muốn tự sát, cũng sợ đau đi." Loại nam nhân này chính là dám làm mà không dám chịu.

Vị Lâm đại nhân này thế nhưng chết bệnh ở trong ngục, nghe thấy tin tức này, Gia Thành huyện chủ sửng sờ. Nhưng Lâm đại gia và Lâm nhị gia lại không biết vì sao ngầm thở dài nhẹ nhõm một hơi. Vì đạo hiếu, bọn họ không thể không bồn ba khắp nơi vì phụ thân. Nhưng trong quá trình đi khắp nơi này, bọn họ cũng biết phụ thân mình đã làm ra chuyện gì. Có người hảo tâm ngầm nhắc nhở bọn họ, còn ám chỉ cho bọn họ rằng nếu không phải bởi vì Lâm Thái phi có công tổ giác, nói không chừng cả nhà bọn họ đều bị giam vào ngục, người đó bảo bọn họ không cần uống phí công phu.

Mẫu thân ở nhà lại nhất định kiên trì phải cứu phụ thân ra, không phải bọn họ bất hiếu, là thật sự bất lực. Đặc biệt là bọn họ còn có con cái, chung quy không thể làm con cái cũng chịu tội theo. Nếu phụ thân đã không thể cứu trở lại, như vậy hãy khiến những người còn lại đều bình an.

Nhưng làm người con, cũng không thể thật sự mặc kệ phụ thân, cho nên mấy ngày này, thể xác và tinh thần bọn họ đều mệt mỏi. Cho đến khi nghe được tin phụ thân sinh bệnh mất, trong lòng bọn họ bất tri bất giác thở phào nhẹ nhõm.

Tuy rằng bọn họ cũng rất bi thương, nhưng so với việc cả nhà đều phải ra pháp trường, kết quả này xem như tốt.

Gia Thành huyện chủ lại không chịu nổi, bà cùng trượng phu cả đời ân ái ái. Bởi vì ở nhà mẹ đẻ không tốt, phụ thân và mẹ kế đối với bà đều rất lãnh đạm, cũng chính là ở nơi này cùng trượng phu, bà mới có cuộc sống hạnh phúc. Hiện tại trượng phu đã qua đời, Gia Thành huyện chủ chịu không nổi, càng giống như người điên, nhìn thấy hai nhi tử, liền chỉ trích bọn họ không tận tâm, muốn khiến cho phụ thân bọn họ chết đi.

Lâm đại gia và Lâm nhị gia chỉ có thể mặc cho mẫu thân quở trách mình, một tiếng cũng không dám đáp lại.

Bọn họ chịu nổi nhưng thể tử của bọn họ lại chịu không nổi. Lâm đại nãi nãi đã sớm không quen nhìn mẹ chồng như vậy, chỉ lo cho trượng phu, không quan tâm con cái.

Nàng ta trực tiếp nói với Gia Thành huyện chủ: "Mẫu thân vì sao quở trách đại gia và nhị gia? Bọn họ làm cái gì sai? Phụ thân chính mình phạm vào sai lầm, lại không phải chúng ta khiến hấn thành như vậy, sao người có thể trách bọn họ?"

Gia Thành huyện chủ nói: "Người là con dâu, thế nhưng dám chỉ trích người làm mẹ chồng là ta, hiếu đạo của người rốt cuộc ở đâu? Phụ thân

người làm những việc này còn không phải là vì nam nhân và con của người sao? Hẳn như vậy vì các người, các người còn dám nói hẳn? Người con dâu như người vậy, ta cũng không cần!"

"Mẫu thân, xem ra người vẫn luôn sống trong lừa gạt, có một số việc ta thấy cũng không thể gạt người!" Thế nhưng muốn hừ mình, Lâm đại nãi nãi mới không để yên: "Mẫu thân thật sự cho rằng phụ thân làm những việc này đều là vì chúng ta sao? Mẫu thân thật đúng là sai mười phần! Phụ thân không phải vì chúng ta, hẳn là vì biểu muội thanh mai trúc mã kia và nhi tử của bọn họ. Cũng chỉ có mẫu thân chẳng hay biết gì, cho rằng phụ thân vì người, vì chúng ta."

"Người nói cái gì?" Gia Thành huyện chủ không dám tin, hỏi lại con dâu của mình.

Lâm đại gia vội vàng ngăn cản thế tử, không cho nàng ta nói nhưng trong khoảng thời gian này Lâm đại nãi nãi chịu đủ rồi. Huống chi nếu không nói ra, bà mẹ chồng này còn tưởng rằng trượng phu của bà tình thâm ý trọng cỡ nào.

Cho nên Lâm đại nãi nãi nói: "Mẫu thân, ta nói cái gì, người khẳng định nghe hiểu được. Ta là nói, phụ thân cũng không cắt đứt với biểu muội thanh mai trúc mã của hẳn. Người ta vẫn ở bên ngoài sống một nhà ba người, chẳng qua là gạt mẫu thân người. Ở trong lòng phụ thân, biểu muội kia của hẳn và nhi tử bọn họ sinh mới là cốt nhục chí thân. Cho nên hẳn muốn liều mạng bò lên trên là để về sau không phải dựa vào thân phận huyện chủ của mẫu thân, có thể quang minh chính đại đón mẫu tử hai người kia trở về. Phụ thân căn bản không phải tính toán vì chúng ta, người ta đều là vì hai mẫu tử ở bên ngoài kia. Nếu mẫu thân không tin, người hỏi đại gia nhị gia một chút đi, còn có tiểu muội. Bọn họ đều biết, nhưng sợ mẫu thân thương tâm, cho nên mới gạt mẫu thân!"

Người cha chồng này có cái gì tốt? Lúc trước muốn đưa cô em chồng tiến cung, được thơm lây từ mẫu thân và em chồng nhưng còn nghĩ muốn ở cùng thanh mai trúc mã. Mặt ngoài ân ân ái ái với mẫu thân nhưng sau lưng giấu giếm mẫu thân bao nhiêu chuyện. Đến khi bị nhi tử của mình phát hiện sự thật này, lại cầu nhi tử che giấu hộ, nói cái gì mà nếu để mẫu thân biết, sẽ thương tâm khổ sở, ta khinh! Nàng đã sớm không vừa mắt, dựa vào cái gì ở thời điểm phú quý thì biểu muội và nhi tử bên ngoài của hần được hưởng thụ. Đến lúc xảy ra sự tình, nguy hiểm gì bọn họ cũng không cần gánh nhưng hần lại muốn cho các nàng bốn ba cầu tình vì hần?

Nữ nhân kia không phải tình yêu đích thực của hần sao? Sao lúc này không yêu tiếp đi? Vừa thấy xảy ra sự tình, lập tức chạy trốn không thấy bóng dáng, sợ bị chuyện của Lâm gia làm liên lụy. Tình yêu chó má gì, sao cha chồng không bảo tình yêu của hần đi tìm người hỗ trợ đi? Ngược lại lúc này khiến các nàng chạy đông chạy tây?

Mẫu thân thật đúng là dễ lừa gạt, thật cho rằng phụ thân cả đời chỉ yêu một mình bà, vì tình cảm này bà có thể bất chấp tất cả, nhi tử của mình cũng mặc kệ. Lúc này còn không nói toạc ra, chẳng lẽ để bà tiếp tục điên?

"Không, đây không phải sự thật, có phải hay không, đây không phải sự thật!" Gia Thành huyện chủ muốn một đáp án phủ định, đáng tiếc mấy nhi tử nhi nữ cũng đều trốn tránh ánh mắt của bà. Gia Thành huyện chủ chịu không nổi, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Lâm gia xảy ra một trận rối ren.

Lâm đại gia còn có chút oán trách Lâm đại nãi nãi, thời điểm hiện tại nói chuyện này làm gì? Đối với mẫu thân không phải giống như đổ dầu vào lửa sao?

Lâm nhị gia lại có suy nghĩ khác, hần nói với Lâm đại gia: "Đại ca, ta cảm thấy đại tẩu vừa rồi nói như vậy chưa chắc không phải một chuyện tốt.

Cho tới nay mẫu thân đều cho rằng phụ thân một lòng với chúng ta, nếu không nói ra chuyện này, ta sợ mẫu thân đắm chìm trong chuyện của phụ thân không thể tự thoát ra được, ngược lại không tốt."

Đây là chuyện rất có khả năng, Gia Thành huyện chủ đối với trượng phu của mình tình cảm rất sâu, bằng không cũng sẽ không mất kiểm soát như vậy.

"Mà đại tẩu nói toạc sự tình ra, mẫu thân biết phụ thân không phải như bà tưởng tượng, nói không chừng sẽ lập tức tỉnh ngộ."

Có đôi khi, cừu hận ngược lại càng làm cho người ta sống tốt hơn. Đối với kẻ phản bội mình, tin rằng người bình thường đều sẽ không nhớ mãi không quên hẳn. Dù có nhớ mãi không quên, cũng không phải bởi vì yêu mà nhớ.

Lâm nhị gia đã sớm muốn nói chuyện của phụ thân ra, nhưng đại ca không cho phép, sợ thương tổn mẫu thân nên vẫn luôn kéo dài tới hiện tại.

Giờ thì tốt rồi, lúc này đại tẩu đã nói ra điều mình muốn nói, nói rồi trong lòng mọi người cũng nhẹ nhàng hơn, đoán rằng về sau mẫu thân sẽ không cố chấp như vậy nữa.

Nhưng nếu càng nghiêm trọng, Lâm đại gia nói: "Nếu mẫu thân không chịu nổi, đến lúc đó làm sao bây giờ?"

Lâm nhị gia nói: "Ta tin tưởng mẫu thân sẽ thương tâm một thời gian, nhưng sẽ không bao giờ mù quáng vì phụ thân nữa."

Phụ thân phản bội, mẫu thân chắc chắn sẽ rất phẫn nộ. Có phần nộ như vậy, mẫu thân hẳn sẽ nhanh chóng khá lên.

Lâm nhị gia nói rất chuẩn, ngày hôm sau Gia Thành huyện chủ tỉnh lại, ngược lại tinh thần tốt hơn rất nhiều. Bà gọi tất cả con cái đến bên người,

có điều không gọi con dâu, chủ yếu là cảm thấy mất mặt.

Gia Thành huyện chủ nhất quyết phải nói rõ ràng với nhi tử và nữ nhi, hỏi chuyện ngày hôm qua con dâu cả nói có phải sự thật hay không?

"Các người cũng đừng tưởng lại gạt ta, nếu ngày hôm qua các người đã nói ra, ta muốn nghe được, tất nhiên sẽ hỏi thăm ra. Ta đã ngây ngốc bị phụ thân các người lừa gạt, nhưng chuyện khác, ta cũng không ngốc!"

Lâm đại gia đành phải miễn cưỡng nói ra sự tình. Hắn cũng là trong lúc vô tình phát hiện ở bên ngoài phụ thân mình có nữ nhân khác, sau đó nói với nhi đệ mình. Hai người còn tra xét bối cảnh của nữ nhân này, thế mới biết thì ra vị này chính là biểu muội của phụ thân. Có điều gia tộc lụn bại, vốn còn có thể cùng phụ thân trở thành phu thê, sau lại không thành.

Lúc sau chính là phụ thân cưới mẫu thân, sau đó phú quý như hiện nay, nhưng lại không quên biểu muội nghèo túng kia của hắn. Hắn lặng lẽ an trí nàng ta ở bên ngoài, còn sinh một nhi tử. Nhi tử kia so với Lâm đại gia không kém bao nhiêu tuổi.

Ban đầu Lâm đại gia biết chuyện này cũng rất phẫn nộ, cảm thấy không đáng cho mẫu thân, còn ngả bài với phụ thân mình. Phụ thân lại cầu hắn đừng nói ra chuyện này cho mẫu thân, hắn cũng không nghĩ khiến mẫu thân thương tâm. Hơn nữa, hài tử bên ngoài cũng là đệ đệ của hắn, hiện tại còn bơ vơ không nơi nương tựa, chung quy không thể mặc kệ bọn họ.

Phụ thân còn nói, nếu hắn thật sự nói ra, người thương tâm chính là mẫu thân. Có đôi khi không biết gì cũng là một loại hạnh phúc cho nên Lâm đại gia tự mình suy ngẫm lại, rốt cuộc có muốn nói cho Gia Thành huyện chủ hay không? Hơn nữa hắn tỏ vẻ, hắn tuyệt đối sẽ không cho hai người kia vào cửa Lâm gia, cho nên có liên quan gì đến nhau đâu?

Chỉ cần tất cả mọi người đều không nói, cả nhà bọn họ có thể tiếp tục sống hạnh phúc. Nhưng nếu là nói ra, cái nhà này sẽ tan vỡ.

Lâm đại gia suy nghĩ một đêm, vẫn là không nhẫn tâm nói ra.

Gia Thành huyện chủ hô lớn: "Vì sao các người đều phải gạt ta? Chẳng lẽ ta không phải mẫu thân các người sao? Đến hài tử của ta cũng không hướng về ta, ta tồn tại để làm cái gì?"

Bọn Lâm đại gia đều quỳ xuống, xin mẫu thân Gia Thành huyện chủ tha thứ. Đêm qua nước mắt Gia Thành huyện chủ đều đã chảy khô, mấy chục năm nay mình vẫn luôn sống trong dối trá, một lời nói dối tỉ mỉ. Vốn bà còn cảm thấy trượng phu yêu thương mình, thì ra chỉ là lợi dụng thân phận của mình, kết quả còn ở bên ngoài sinh hài tử với nữ nhân khác.

Thế nên trước đây có bao nhiêu ân ái, hiện tại có bấy nhiêu hận thù. Bà thật đúng là ngốc, thế nhưng còn vì một người nam nhân như vậy mà đánh mất tôn nghiêm đi cầu xin người khác, khiến cho người thân trở thành người không giống người, quý không giống quý, kết quả trong lòng người ta còn nghĩ tới người khác.

"Một đôi tiện nhân!" Gia Thành huyện chủ nghiêng răng nghiêng lợi.

Đáng tiếc Lâm lão gia đã chết, bằng không Gia Thành huyện chủ tuyệt đối có thể tát sừng mặt Lâm lão gia!

Cũng vì chuyện này Gia Thành Huyện chủ không còn thương tâm vì sự ra đi của Lâm lão gia. Nam nhân phụ bạc này không đáng để bà bi thương cả đời. Về sau bà tuyệt đối phải sống thật tốt, khiến tiện nhân kia đi tìm chết.

Gia Thành huyện chủ dần dần khôi phục bình thường, Lâm gia biết điều nhận thi thể Lâm lão gia trở về, sau đó mai táng.

Nghe nói, tại thời điểm hạ táng còn có một nữ nhân mang theo nhi tử và con dâu lại đây muốn nhận tổ quy tông. Có điều Gia Thành huyện chủ lại cười lạnh, nói một phen, nữ nhân kia liền bị dọa sợ.

Lời nói của Gia Thành huyện chủ ý tứ là, hiện tại bởi vì chuyện của Lâm lão gia, Lâm gia cũng phải chịu liên lụy. Người muốn nhận tổ quy tông, tốt thôi, hiện tại có thể nhận nhưng lập tức bị vào đại lao.

Nữ nhân kia không tin, bởi vì Gia Thành huyện chủ và hài tử đều không sao. Lâm gia nhiều gia sản như vậy, chung quy không thể thiếu một phần cho bà ta và nhi tử. Gia Thành huyện chủ cười lạnh nói: "Vì sao ta và bọn nhỏ không có việc gì? Đó là bởi vì ta thai đầu tốt, ta là họ hàng của Hoàng Thượng, có quan hệ huyết thống với Hoàng Thượng. Cho nên hài tử của ta cũng có quan hệ huyết thống với Hoàng Thượng, tất nhiên sẽ không xảy ra chuyện. Nhưng người và nhi tử của người tính là gì? Chẳng lẽ cũng có quan hệ huyết thống với Hoàng Thượng? Hài tử của người chính là huyết mạch của Lâm lão gia, Lâm lão gia phạm sai, nếu các người muốn nhận tổ quy tông, cũng vừa lúc, ta bởi vì được Hoàng Thượng khai ân, còn cảm thấy có chút áy náy. Nếu các người trở về, ta vừa vặn có thể đưa một huyết mạch của lão gia đi vào, vừa đúng bổ sung vào chỗ trống!"

Nữ nhân kia nghe xong lời này, sợ hãi tới mức chạy trốn. Gia Thành huyện chủ cười ha ha, cười đến mức nước mắt chảy ra, nói với bìa mộ Lâm lão gia: "Lão gia, lão gia, mắt nhìn người của người là như vậy sao? Tiện nhân như vậy, người còn coi thành trân bảo, quả nhiên là đê tiện, xứng đôi với nhau. Sao ta lại mắt mù như vậy, coi trọng một kẻ tiện nhân. Rốt cuộc mấy chục năm nay ta ngu ngốc bao nhiêu đây?"

Bởi vì yêu trọng phu, cái gì bà cũng đều nghe hẵn, chính là đưa nữ nhi tiến cung cũng không chút do dự. Kết quả nữ nhi của mình đã chết, trọng phu lại lợi dụng nữ nhi đã chết của mình để thăng quan phát tài.

Sau đó còn lợi dụng cháu ngoại của mình, từng bước từng bước một mưu lợi vì nữ nhân kia, hẵn quả thật không để mình vào mắt. Trước kia sở dĩ thể hiện tình thâm ý trọng chẳng qua là vì lợi dụng thân phận huyện chủ của mình. Khi đó, bà và bà ngoại rất thân cận, cho nên mới có phong vị huyện chủ. Trong nhà Lâm lão gia lại dần dần suy bại, cho nên mới cưới bà.

Mấy chục năm này của bà thật sự là quá không đáng!

Cho nên về sau bà sẽ không bao giờ như thế nữa, bà còn có con cái, còn cháu trai cháu gái. Do vậy bà không thể lại khiến mình phí công phí sức lẫn lộn vì người không đáng. Nếu mấy chục năm về trước đã đều sống uống phí, như vậy những năm sau này, bà nhất định sống thật tốt.

Lâm đại nãi nãi còn tưởng rằng nhất định mẹ chồng sẽ phát tác với mình một phen, nhưng không ngờ tới từ sau sự kiện kia, mẹ chồng nàng lại đối tốt với nàng hơn. Thật là không thể tưởng tượng nổi.

Bà cũng không còn giống trước kia, trong mắt chỉ có mỗi cha chồng, ngược lại giờ đây bà hưởng thụ niềm vui gia đình cùng mấy cháu trai cháu gái.

Nói là thay đổi triệt để cũng không quá.

Nếu sớm biết rằng nói ra hiệu quả tốt như vậy, nàng nhất định sẽ nói ra sớm hơn, cũng không để cả nhà lẫn lộn uống phí một đoạn thời gian.

Nữ nhân ấy à, không cần coi trọng tình tình ái ái, thật sự không đáng, vẫn nên thành thật kiên định sống thật tốt. Đặc biệt nữ nhân có nhi nữ, càng nên đặt tinh lực lên người nhi nữ, như vậy, chẳng sợ về sau nam nhân thay lòng cũng còn có con cái. Phải biết rằng, trên đời này, nhi nữ của mình vĩnh viễn sẽ không bao giờ thay lòng đổi dạ với mình.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 160: Sư Đồ

Edit: Huệ Hoàng Hậu

Beta: An Thực Phi

Với thân phận Chỉ Huy Sứ thì mười năm sau Ký Châu này vẫn luôn là thiên hạ của Vương gia. Có thể nói, ở Ký Châu này có thể không biết Hoàng Thượng, nhưng nhất định sẽ biết Vương gia.

Chỉ là hiện tại Vương gia đã suy tàn rồi, bởi vì Vương Đô Chỉ Huy Sứ tham dự mưu phản của Vương gia ở kinh thành nên bị chém đầu. Vương gia hiện nay - kẻ bị chém đầu thì chém đầu, kẻ bị lưu đầy thì lưu đầy.

Nghe nói nương nương ở trong cung của Vương gia cũng bị ban chết. Một gia tộc, từ huy hoàng lập tức đi đến suy tàn, cũng làm người ta thổn thức không thôi.

Thật đúng là lòng người không đủ - như rắn nuốt voi vậy, không nuốt trôi được, ngược lại còn mất đi tính mạng.

Tiền Quân Bảo từ kinh thành trở về liền tiếp nhận chức vị Chỉ Huy Sứ Ký Châu. Nhưng không ai không phục, bởi vì lần náo động này đã quét sạch không ít người. Rất nhiều "lão thần" đều sợ bị Vương gia liên lụy đến mình.

Mà kiểu quý nhân đột nhiên nổi trội như Tiền Quân Bảo - còn chưa có thể tử, tự nhiên trở thành chàng rể quý đầy lý tưởng trong mắt nhiều người.

Có điều, Tiền Quân Bảo phải đi kinh thành trước, ở trong kinh thành có Hoàng Thượng, nếu Hoàng Thượng trọng dụng vị thiếu tướng quân này, tự nhiên sẽ ban cho hôn sự.

Nhưng sau khi Tiền Quân Bảo trở về từ kinh thành vẫn không nghe nói được tứ hôn gì, tâm tư mọi người liên sinh sôi, các nhà có cô nương vừa tới tuổi đều bắt đầu tìm biện pháp đi dò la tin tức.

Chỉ là đến bây giờ vẫn không có tin chính xác gì, người khác cũng không dám cường bách hẳn, bởi vì ở đây hẳn là quan lớn nhất.

Cũng có người biết được chút tin tức nhỏ, nói là hôn sự của Tiền Chỉ Huy Sứ phải do sự phụ của hẳn làm chủ, cho nên bản thân hẳn không thể tự quyết định.

Nếu không thể làm chủ, như vậy trước mắt không cần suy nghĩ tới vị trí chính thể, nhưng là một người nam nhân, cũng không thể một nữ nhân ở bên cạnh cũng không có, cho nên có vài người liền muốn đưa nữ nhi của mình qua làm thiếp.

Đưa đi làm thiếp, đương nhiên không có khả năng là các môn hộ lớn, như vậy cũng rất mất mặt, cho nên đa phần đều là một số quan viên nhỏ bên dưới muốn đưa cô nương trong nhà mình đến quý phủ của Chỉ Huy Sứ.

Bình thường Tiền Quân Bảo đều để thân binh của mình phụ trách mấy chuyện lông gà vỏ tỏi như vậy. Chỉ là trong khoảng thời gian này, thân binh của hẳn cũng có chút chịu không nổi, nghĩ tới mình là một đại nam nhân, sao lại càng ngày càng giống bà quản gia thế này?

Đều là mấy cái chuyện gì đâu không, Chỉ Huy Sứ của bọn họ có cưới tức phụ hay không, hẳn có thể làm cái gì chứ?

Có một loại người, thật sự không dễ chống đỡ, đó chính là bà mối. Các bà ấy há mồm, chết đều có thể nói thành sống, thân binh của Tiền Quân

Bảo - Lý Thuận cảm thấy phiền quá là phiền, chỗ này của đại lão gia, người đưa nhiều cô nương nũng nịu như vậy đến làm gì cơ chứ...

Nói tới trước kia lúc Vương đại nhân còn ở đây, trong Vương gia trừ bỏ Vương phu nhân ra, tiểu thiếp di nương không biết là nhiều đến bao nhiêu.

Nghe nói ngay cả số lượng công tử, tiểu thư thứ xuất cũng đã có rất nhiều.

Có điều hiện tại không biết các công tử, tiểu thư này đã đi nơi nào.

Phía triều đình đương nhiên sẽ không giết cả nữ nhân và hài tử, chỉ biếm thành nô bộc bán đi. Liên quan đến án lớn như vậy, cũng không có thân thích nào dám ngầm mua người Vương gia về, như vậy chẳng phải là tự tìm phiền toái cho bản thân?

Cho nên các công tử, tiểu thư quen với cấm y ngọc thực kia sau khi bị biếm thành nô bộc không biết đi nơi nào rồi.

"Tiền tướng quân, thiếu tướng quân, là ta đây, ta là lục cô nương của Vương gia đây." Vương lục cô nương hiện giờ cũng không phải Vương lục cô nương nữa, hiện tại nàng đang ở trong Vạn Hoa Lâu của Ký Châu.

Lúc trước bị đem bán, nàng liền trôi dạt đến nơi này. Nguyên tưởng rằng cả đời đều không thể thoát ra được, không nghĩ tới vào lúc đang đàn hát cho người ta lại gặp người quen. Cái người quen này chính là Tiền Quân Bảo, trước kia phụ thân còn khen hãnh niên thiếu đây hứa hẹn, phụ thân còn từng muốn để một trong số thứ nữ các nàng hứa hôn với vị Tiền thiếu tướng quân này.

Khi đó, Vương lục cô nương rất có khả năng trở thành thê tử của Tiền Quân Bảo, có điều lúc trước nàng cùng di nương đều cảm thấy Tiền Quân Bảo này không cha không mẹ, một chút chỗ dựa cũng không có, đến lúc đó

thì có cái tiền đồ gì? Cho nên di nương liền một khóc hai nháo ba thắt cổ, và thế là mối hôn sự này đã không thành.

Ai ngờ phong thuỷ luân chuyển, ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, hiện giờ Tiền Quân Bảo trở thành cao cao tại thượng, mà chính mình sau sự bại của gia tộc, đã trở thành kẻ hầu hạ mua vui cho người.

Bởi vì Tiền Quân Bảo muốn nói chuyện công vụ với tri phủ Ký Châu, sau đó tri phủ Ký Châu lại sai người đến Vạn Hoa Lâu kêu mấy vị cô nương lại đây tiếp khách. Mấy trường hợp kiểu này, Tiền Quân Bảo biết là không tránh được, cho nên cũng không hề bày ra bộ dáng tránh còn không kịp..

Chỉ là Tiền Quân Bảo không thích các cô nương nũng nịu kia dựa vào trên người, những cô nương đó cũng biết nhìn sắc mặt, vì thế bọn họ cũng không tích cực ân cần với hắn như những người khác.

Thời điểm Tiền Quân Bảo đi tịnh phòng (nhà vệ sinh) đã bị cô nương Vạn Hoa Lâu này chặn ngang, vốn dĩ hắn tính một tay chém xuống, đối với người không có quy củ như vậy, từ trước đến nay hắn không khách khí.

Đặc biệt là người ngầm theo dõi hành tung của hắn. Có điều cô nương này nói nàng là lục cô nương của Vương gia, như thế hắn còn có chút để ý.

Tiền Quân Bảo cười nói: "Vương lục cô nương? Người là người của Vương gia ở kinh thành?"

Vương lục cô nương kia vội lắc đầu đáp: "Thiếp là tiểu thư của Vương gia Chỉ Huy Sứ ở Ký Châu, đơn giản là do đích tỷ trong cung quần vào án tạo phản liên lụy cả nhà chúng ta đều không có kết cục tốt, bao gồm cả phụ thân thiếp, nếu không phải bởi vì dã tâm của đích tỷ, cũng không đến mức đánh mất tánh mạng."

Vương lục cô nương cảm thấy tất cả những điều này đều là do Vương Vũ Lộ tạo thành, Vương Vũ Lộ lớn lên thật xinh đẹp, dù nàng không thích thừa nhận điều này nhưng vẫn phải thừa nhận. Từ nhỏ, Vương Vũ Lộ liền cảm thấy bản thân không giống người thường, cho rằng các nam tử thô tục trong thiên hạ không có một ai xứng đôi với nàng, cho nên từ nhỏ đã xác định mục tiêu chính là tiến cung, tiến cung giành sủng ái.

Đến khi Vương Vũ Lộ trưởng thành, cũng tuyển tú thành công rồi vào cung, ban đầu phân vị được phong cũng đủ cao, làm Vương phu nhân kia cũng đặc ý một thời gian rất lâu. Ngay cả Vương đại nhân cũng cảm thấy nữ nhi này của mình về sau sẽ có tiền đồ. Không! Không phải một quãng thời gian dài mà là cho tới nay, Vương đại nhân cùng Vương phu nhân đều cảm thấy nữ nhi của mình rất có tiền đồ, vào trong cung khẳng định có thể được Hoàng Thượng sủng ái, sau đó sinh hạ hoàng tử, cháu ngoại của Vương đại nhân liền có cơ hội bước lên ngôi bảo tọa quý giá kia.

Chính bởi vì có dã tâm như vậy, cho nên mới khiến cho bao nhiêu con người từ trên xuống dưới của Vương gia đều trở thành tù nhân, thành nô bộc thân phận hèn mọn.

Nếu hỏi Vương lục cô nương hận nhất là ai, đó tuyệt đối là Vương Vũ Lộ. Nếu không phải do nàng ta, nếu nàng ta biết an phận một ít thì bây giờ nàng vẫn là Vương lục cô nương, tuy rằng là thứ xuất, nhưng cũng là cấm y ngọc thực.

Tất cả những tốt đẹp đó, đều bị Vương Vũ Lộ làm hỏng. Dù hiện tại Vương Vũ Lộ đã bị ban chết, nàng vẫn hận không thể nghiền xương nàng ta thành tro.

Vốn dĩ đã không được sủng ái, còn nghĩ tới mưu phản, vậy không phải là tự tìm cái chết sao?

Một cô nương nói ra lời như vậy với người gặp mặt chưa quá hai lần, thật là làm Tiền Quân Bảo mở rộng tầm mắt.

Sở dĩ nói là hai lần, là bởi vì người này nhận ra hãn, phỏng chừng trước kia đã gặp qua hãn lúc nào đó.

Tiền Quân Bảo mỉm cười nói: "À thì ra là gia quyến của tội nhân."

Lời này khiến trên mặt Vương lục cô nương vừa xanh rồi vừa trắng. Nàng đều đã nói là nữ nhi của Vương đại nhân, Vương đại nhân là bởi vì Vương Vũ Lộ ở trong cung mới bị liên lụy, Tiền Quân Bảo này còn nói chuyện như vậy, đây rõ ràng là vả thẳng mặt người ta.

Có điều hiện tại cũng không phải là vấn đề có thể diện hay mất thể diện, thật vất vả mới gặp được một người quen, cái người quen này còn là quyền cao chức trọng. Cho dù vào quý phủ của hãn làm một tiện thiếp, cũng là cầm y ngọc thực, nàng không muốn tiếp tục ở lại Vạn Hoa Lâu kia, cũng không có dũng khí đi tìm cái chết.

Vì thế đối với Vương lục cô nương, đây tuyệt đối là lối thoát quá tốt, Vương lục cô nương có chút hoa lệ lắm mà nói: "Tiền tướng quân, đúng vậy, thiếp là gia quyến của tội nhân, nhưng thiếp cũng là bị liên lụy, thiếp ở nhà chỉ là một nữ tử nhu nhược, chưa từng làm một chuyện gì trái với lương tâm, nhưng lại phải rơi xuống kết cục này - mỗi ngày trưng ra khuôn mặt tươi cười đón chào, khách hơi không như ý, liền phải chịu đánh chịu mắng. Hôm nay thiếp đánh cược thể diện mình, cũng chỉ là muốn thỉnh cầu tướng quân nể tình trước kia phụ thân thiếp dúi dặt tướng quân mà cứu vớt thiếp."

Tiền Quân Bảo hỏi: "Vương lục cô nương, người biết phụ thân người chết như thế nào chứ?" Nữ nhân này có phải đầu óc không bình thường hay không?

Vương lục cô nương nói: "Đều là do đích tử của thiếp tạo nghiệt, chẳng trách tướng quân, tướng quân cũng là trung quân vì nước."

"Ha ha," Tiền Quân Bảo cười nói: "Rốt cuộc bản tướng quân nhìn thấy được người có da mặt dày hơn cả cổ nhân của ta, chẳng lẽ người không biết phụ thân người chính là bị ta một đao chặt rơi đầu? Lại nói tiếp, ta còn là kẻ thù giết cha của người, thế nhưng người lại cầu cứu ta - kẻ thù giết cha mình? Khó trách sư phụ nói " Có nữ nhân là không thể nói lý" . Hôm nay xem như bản tướng quân được chứng kiến rồi. Người nhớ kỹ, nếu đã thành quan nô rồi thì đừng nói cái gì bị liên lụy, trước kia lúc người cầm y ngọc thực sao không có nói, không cần những gì phụ thân người cho người? Hiện tại thì quay lại trách phụ thân người khiến người bị liên lụy. Người như vậy, bản tướng quân thật sự không có gì lý do để đón người về, về sau cũng đừng nghĩ tới có thể chặn đường ta, nói mấy thứ giao tình linh tinh. Nếu lúc trước bản tướng quân dám chém rơi đầu phụ thân người thì đã không nhìn tới giao tình gì đó. Nếu người không phục, vậy thì sống cho tốt rồi tới báo thù cho phụ thân người. Nhớ kỹ, là Tiền Quân Bảo ta giết phụ thân người, không liên quan tới người khác, người muốn báo thù, phải tìm đúng người!"

Tiền Quân Bảo cảm thấy mình đã nói quá nhiều với Vương lục cô nương này rồi, không chút do dự liền rời đi. Vương lục cô nương chỉ có thể trở mắt nhìn Tiền Quân Bảo rời đi.

Nàng thật quá hối hận, nếu lúc trước khi phụ thân nói đến mối hôn sự kia nàng không chê Tiền Quân Bảo này chỉ là tiểu tử đến từ nông thôn nghèo, so ra kém những công tử danh môn thế gia rồi xúi di nương đi làm âm ỉ, khiến phụ thân cuối cùng từ bỏ ý định, như vậy hiện tại cuộc sống của nàng còn phải chật vật như vậy sao?

Nàng đã thành tướng quân phu nhân rồi! Chính là Tiền Quân Bảo này, cũng sẽ không tự mình giết chết nhạc phụ đâu.

Mà nàng thì có thể sống một cuộc đời được người người hâm mộ, nói không chừng hiện tại cũng là tướng quân phu nhân, mà không phải là hoa nương như bây giờ.

Tiền Quân Bảo không hề để chuyện hôm nay ở trong lòng chút nào. Có điều tri phủ Ký Châu này không biết từ nơi nào nghe được vị cô nương hoa lâu này đã có chút "ôn chuyện" cùng Tiền tướng quân, vì thế hẳn tính toán muốn đưa cái cô nương này đến quý phủ của Chỉ Huy Sứ. Nếu như vậy, cũng có thể tạo ra chút giao tình với Tiền tướng quân.

Huống chi, tặng người giữa những đồng liêu với nhau cũng là chuyện thường tình, còn có thể bồi đắp quan hệ.

Kết quả là thời điểm hẳn đang muốn đưa người tới, phụ tá của hắn vội vàng ngăn cản.

Phụ tá nói: "Đại nhân, người mà ngài muốn đưa đi, ti chức cũng đã tra xét rồi, người kia không thể đưa qua được! Nàng ta là thứ nữ của Vương Chỉ Huy Sứ trước đây! "

Thứ nữ của Vương Chỉ Huy Sứ, đó chính là người có thù oán với Tiền Quân Bảo, đưa nữ nhi của một kẻ thù tới, đây là muốn làm gì?

Tri phủ Ký Châu cũng bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh. Chuyện này mà thật sự xảy ra, vậy mũi quan này của hắn cũng giữ không nổi nữa rồi!

Có điều sao Tiền tướng quân này còn có tâm tư ôn chuyện với nữ nhi của kẻ thù như vậy, nghe nói là "ôn chuyện" một lúc lâu.

Đừng nói là trước kia hai người có tư tình, sau đó bởi vì thù nhà, cho nên không đến được với nhau đấy chứ.

[trời ơi ta muốn quỳ lạy ông tri phủ này luôn :)))]

Tri phủ Ký Châu tự mình tưởng tượng ra một câu chuyện ngược luyến tình thâm, tiết mục này còn có nội dung thật lâm ly bi đát cơ.

Có điều tưởng tượng thì tưởng tượng, hãn cũng không có cái lá gan đưa người đến trong phủ tướng quân, rất sợ nữ nhân này lập tức phát cuồng lên, ám sát Tiền tướng quân. Đến lúc đó người là do hãn đưa đến, vậy hãn cũng không thể tránh khỏi trách nhiệm.

Nữ nhân khi nổi điên lên thì thật đúng là đáng sợ mà, cũng giống như cạp mẹ ở phủ hãn vậy, một khi phát cuồng, thật sự có thể bắt hãn hơn nửa đêm rồi còn phải quỳ trên mặt đất, hãn cũng chỉ biết ngoan ngoãn mà quỳ xuống thôi.

Bằng không với cái thân thể yếu đuối này của hãn liền đối phó không lại với lưng hùm vai gấu của cạp mẹ nhà mình.

Sau khi Vương lục cô nương trở lại Vạn Hoa Lâu, tú bà nói: "Đừng có giở trò với lão nương, roi của lão nương cũng không phải để không như vậy. "

Đối phó với cô nương không nghe lời, bà cũng sẽ không hề khách khí. Mấy cô nương này chính là không đánh không nghe lời, đánh mới biết sợ hãi. Là bà xuất bạc đàn hoàng mua người từ quan phủ về, cũng không phải là cưỡng đoạt. Mua các nàng về là để kiếm tiền cho bà, chứ không phải là nuôi dưỡng các tiểu thư yêu kiều.

Vương lục cô nương trở về từ chỗ tri phủ, biết chuyện đến tướng quân phủ là vô vọng, trong lòng vô cùng thất vọng, đồng thời cũng đang bắt đầu tìm đường lui. Tới cái địa phương này rồi, khóc suốt mướt cũng không dùng được, còn nàng, thanh xuân hữu hạn, ở chỗ này cả đời, vậy chỉ có một chữ chết.

"Mụ mụ nói phải, trước kia đều là nữ nhi không hiểu chuyện, còn xin mụ mụ tha thứ cho nữ nhi. " Các cô nương ở đây, đều dùng "nữ nhi" để tự xưng

ở trước mặt tú bà.

Tú bà kia ồ một tiếng, "Thế nào, Hương Ngọc à, đột nhiên hiểu chuyện rồi sao?" Hương Ngọc này, thời điểm mới đến Vạn Hoa Lâu còn mang theo vẻ ngạo mạn của thiên kim tiểu thư, còn phải bỏ đói nàng mấy ngày, nàng mới biết được lợi hại.

Có điều thời điểm bắt đầu tiếp khách cũng tiếp tục làm mình làm mẩy. Nhưng bà là ai? Cái dạng người nào mà chưa gặp qua? Những người được mua trở về này rất nhiều người trước đây đều là thiên kim đại tiểu thư, nàng mua những người này, chính là bởi vì trước kia các nàng là tiểu thư thế gia. Như vậy, những khách nhân kia mới càng nguyện ý lại đây vung tiền.

Nam nhân đều là đồ dê tiện, nhìn thiên kim tiểu thư trước kia rơi vào cảnh nghèo túng, hơn nữa dùng mấy lượng bạc liền có thể ngủ được, tự nhiên là thích thú mà lại đây.

Tuy rằng tâm tư nam nhân thực biến thái, nhưng chỉ cần tâm tư biến thái này có thể làm bà kiếm được tiền là được, bà không cảm thấy có vấn đề gì.

"Mụ mụ, nữ nhi biết mụ mụ muốn tốt cho nữ nhi."

Tú bà vội vẫy vẫy tay, nói: "Đừng dùng bộ dáng này nói chuyện với lão nương, nói đi, có chuyện gì? Mau nói đi, lão nương không có sức lực để vòng vo với người."

Tú bà là người nào, vừa nhìn liền biết người này có chuyện muốn nói.

Vương lục cô nương nói: "Mụ mụ, không biết lần trước có khách thương muốn chuộc nữ nhi, vậy còn tính hay không?"

"Thế nào? Người muốn hoàn lương? Không chê người ta là thương nhân người đầy hơi tiền nữa rồi? Ôi, nữ nhi ngoan của ta, người thật đúng là thông suốt. Kỳ thật thân phận này của chúng ta cũng chỉ có thể tiến vào

trong kiểu nhà như vậy làm thiếp. Thương hộ như vậy không có nhiều quy củ, cũng sẽ không ghét bỏ chúng ta, làm thiếp coi như thoải mái, chỉ cần được sung ái thì chính thê cũng phải nể người vài phần. Nếu người đến trong nhà thế gia thử xem? Một cái quy củ đủ ép người tới không dám ngẩng đầu, động một chút liền nói chúng ta đi ra từ thanh lâu, trên người không sạch sẽ. Cái này còn là dễ nghe, thậm chí mấy lời không dễ nghe, lời nói thô tục xỉ nhục đều có thể nói ra miệng. Rồi chỉ vì xuất thân này mà cả đời đều không dám ngẩng đầu. Haizz, đây chính là kinh nghiệm của mụ mụ, bằng không mụ mụ cũng sẽ không quay lại làm nghề cũ. Được rồi, nếu người còn muốn gả cho những phú thương đó, mụ mụ sẽ cân nhắc thật tốt cho người."

Thật ra không phải tú bà suy nghĩ vì Vương lục cô nương, mà là ở độ tuổi này của Vương lục cô nương thì cũng không kiếm tiền được mấy năm nữa, cũng chỉ được lúc đầu khi đang còn mới mẻ thì có giá, sau này lại phải dùng bạc mà dưỡng. Cho nên, không bằng hô cái giá tốt, trực tiếp bán đi luôn, như vậy là được một số bạc, sau đó bà lại tìm người mới trẻ hơn để bồi dưỡng, về sau có thể kiếm càng nhiều bạc. Cho nên đối với việc Vương lục cô nương thức thời, bà rất là vui mừng.

Không bao lâu, Vương lục cô nương liền cùng một thương nhân rời khỏi phủ Ký Châu. Đương nhiên, thân phận quan nô của nàng là cả đời sẽ không thay đổi, trừ phi là Hoàng Thượng hạ thánh chỉ mới có thể trừ bỏ thân phận quan nô, đáng tiếc cả đời này của nàng cũng không có cơ hội này.

Khi Vương lục cô nương rời đi, là đi bằng xe ngựa. Lúc đi ngang qua phố của quý phủ Chỉ Huy Sứ, từ xa xa nhìn cánh cửa kia, nàng nghĩ là cả đời này nàng đều sẽ không thể quay về nơi đó, đó là nơi bản thân sinh sống mười mấy năm, đáng tiếc mọi thứ đã trôi xa mấy rồi.

"Sư phụ, lần này ngài tới rồi thì đừng đi nữa, để cho đồ nhi phụng dưỡng ngài!"

Sư phụ của Tiền Tiểu Bảo đến Ký Châu, tất nhiên Tiền Tiểu Bảo hy vọng sư phụ sẽ ở luôn lại bên cạnh để hẳn có thể phụng dưỡng.

Sư phụ của Tiền Tiểu Bảo nói: "Cuộc sống phú quý này, ta thật không quen nổi. Vẫn nên theo thói quen cũ, vì sư thấy tự tại hơn. Nếu thật sự ở lại chỗ này, nói không chừng ba ngày là vì sư đã thấy chán."

"Người lựa chọn cuộc sống hiện tại này, vì sư cũng không trách người, rốt cuộc là người trẻ tuổi, ai không nghĩ đến kiến công lập nghiệp một phen, chỉ cần người không làm chuyện trái lương tâm là được. Chuyện khác, vì sư cũng sẽ không quản người. Tất cả dựa vào bản tâm* đi."

*tâm tư bản thân

"Sư phụ, ta giết họ Vương kia, nhưng ta không hề cảm thấy ta làm sai!" Tiền Tiểu Bảo nói.

"Hẳn tham ô hối lộ biết bao nhiêu, như một con sâu mọt, còn không biết đủ mà muốn tạo phản. Nếu thật sự chờ đến khi hẳn mang binh đi bao vây kinh thành, không bao nhiêu người lại phải chịu tai ương vì hẳn? Rõ ràng Hoàng Thượng không có chuyện gì, thế nhưng hẳn vẫn cùng Vương gia ở kinh thành hợp mưu tạo phản. Nếu lần này không ngăn cản hẳn, thật sự chờ hẳn thành công, tiếp theo có phải tự hẳn muốn làm hoàng đế luôn không?" Chuyện này là rất có khả năng.

Sư phụ của Tiền Tiểu Bảo nói: "Vi sư không có nói việc này người làm sai! Có điều, vì sư nhắc nhở người, Hoàng Thượng cũng là nam nhân, nếu người biểu hiện quá mức để ý đến biểu tỵ của người thì trong lòng hẳn sẽ không thoải mái."

"Sư phụ, ta cùng biểu tỵ là tỵ đệ, sao có thể sẽ khiến người ta hiểu lầm chứ?" Tiền Tiểu Bảo cảm thấy không thể tưởng tượng được. Nếu Hoàng Thượng thật sự hoài nghi chính mình cùng biểu tỵ, vậy thì quả thực là đồ ngốc.

Sư phụ của Tiền Tiểu Bảo nhìn bộ dạng ngốc nghếch này của đồ đệ thì biết hẳn còn chưa có thông suốt. Vì chưa thích cô nương nào, cho nên hẳn không biết nam nhân đối với nữ nhân mình thích có ham muốn chiếm hữu rất mạnh, không cho phép người khác mơ ước đến. Huống chi, biểu tở biểu đệ này lại không phải tử đệ ruột, cũng có thể được phép thành thân.

Vì tránh cho đồ đệ vấp ngã ở chuyện này, cho nên người làm sư phụ chỉ có thể nhắc nhở hẳn một phen.

"Sao vi sư lại nghe nói, người vẫn mãi không thành thân là chờ vi sư tìm thê tử cho người? Có chuyện này hay là không có?"

...

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 161: Nhớ Thời Niên Thiếu

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Rine Hiền phi

Triệu gia là một đại gia tộc, bắt đầu từ khi Hoàng đế Đại Sở khai quốc đã có người làm quan ở trên triều đình, trải qua trăm năm, tiền đồ con cháu Triệu gia luôn không ngừng lớn mạnh.

Dòng chính của Triệu gia vẫn luôn ở tại kinh thành. Triệu gia lão thái gia đương nhiệm Lại bộ Thượng thư, rất được Hoàng Thượng coi trọng.

Triệu lão thái gia có đông con cháu, có điều từ trước đến nay ông luôn phân biệt đích thứ rõ ràng, cho nên nề nếp gia phong của Triệu gia vô cùng tốt.

Triệu Đại lão gia là đích trưởng tử của Triệu lão thái gia, có điều cũng là đọc sách nhưng muốn hấn đạt tới chức vị như Triệu lão thái gia lại là rất khó.

"Phụ thân, trong cung truyền khẩu dụ nói là đưa mấy đại cô nương vừa độ tuổi trong nhà tiến cung tham gia mẫu đơn yến, đây là có ý tứ gì?" Triệu Đại lão gia có mấy nữ nhi đã sắp nghị thân, hiện giờ đều phải tiến cung, chẳng lẽ đây là muốn tuyển chọn nàng dâu?

Có điều bên trong các thân thích hoàng thất này, rốt cuộc là ai muốn đính hôn?

Nhưng dù sao đối với Triệu Đại lão gia, đây đều là chuyện tốt cả. Có thể kết thân cùng hoàng thân, đối với Triệu gia là có thể càng tiến lên thêm một bước.

Triệu lão thái gia không có trực tiếp đáp lời đại nhi tử mà là nói: "Hôm nay sau khi hạ triều, Hoàng Thượng giữ ta lại, muốn cho ta làm Thái tử thiếu sư."

Thái tử thiếu sư? Đó tuy rằng là cái chức suông, nhưng ý vị trong đó không cần nói cũng biết. Hoàng Thượng lập đích trưởng tử của Hoàng Hậu làm Thái tử, những năm gần đây, địa vị Thái tử vẫn luôn vững như bàn thạch, lại là hoàng tử của trung cung hoàng hậu, Hoàng Thượng cũng vừa lòng với Thái tử, cho nên nói, Hoàng Thượng là muốn... ?

Triệu Đại lão gia suy nghĩ Thái tử cũng tới tuổi có thể thành hôn rồi, nói như vậy, là phải tuyển Thái tử phi cho Thái tử? Vậy chẳng phải đại nhi tử của mình rất có khả năng?

Triệu Đại lão gia thật kích động: "Phụ thân, có phải là Thái tử muốn tuyển phi hay không? Cho nên mới bảo nhà chúng ta đưa người đi qua, để Hoàng Hậu xem xét?"

Triệu lão thái gia nói: "Uống cho người là người đọc sách, sự tình còn chưa có định đã vui mừng lộ rõ trên nét mặt như vậy, còn thể thống gì? Việc này, người cho rằng là chuyện tốt? Người đã quên Hoàng Hậu họ gì?"

Triệu Đại lão gia nghe Triệu lão thái gia nói như vậy thì cũng có chút giật mình ngẫm lại. Hoàng Hậu họ Vương, hơn nữa hiện tại đều đồn thổi rằng Vương Hoàng Hậu muốn tác hợp cháu gái nhà mình với Thái tử. Vương cô nương kia cũng thường thường tiến cung, làm bạn ở bên cạnh Hoàng Hậu.

"Phụ thân, chẳng lẽ là bảo Triệu gia chúng ta làm trắc phi? Cái này, cái này." Triệu Đại lão gia vẫn cảm thấy thiệt thòi, nữ nhi của hãn phải làm

thiếp cho người ta, tuy rằng là thiếp thất của Thái tử nhưng vẫn quá là thiệt thòi.

Triệu lão thái gia nói: "Việc này không phải người và ta nói là xong, đi một bước tính một bước thôi. Cũng đừng nói với thế tử của người, miễn cho nàng ta thật sự rất đúng mực. Đại cô nương thì thật ra ta rất yên tâm, là người có chừng mực, không phải chúng ta thì chúng ta cũng không cần tranh. Có điều, là chúng ta thì chúng ta cũng không thể lùi bước."

Triệu lão thái gia nghĩ Hoàng Thượng giữ hẩn lại, sau đó còn đơn độc hỏi đại tôn nữ của mình, trong lòng hẩn liền nắm chắc năm phần, xem ra là Hoàng Thượng không hài lòng để Vương cô nương kia làm Thái tử phi.

Như vậy, nếu thật sự là tôn nữ của mình làm Thái tử phi, lại có Vương Hoàng Hậu làm bà bà (mẹ chồng), chỉ sợ ngày tháng sau này là không dễ dàng gì.

Chính là quân mệnh khó từ, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Triệu Đại lão gia có ba cô nương, đại cô nương là đích nữ, nhị cô nương cùng tam cô nương đều là thứ xuất. Tính tình đại cô nương, có thể nói là từ trên xuống dưới đều cảm thấy tốt, vừa hào phóng vừa khéo léo. Muốn Triệu Đại lão gia nói, nếu tuyển Thái tử phi thì đại nữ nhi của mình là thích hợp nhất.

Tuyệt đối có phong phạm của một mẫu nghi thiên hạ.

Đương nhiên, tất nhiên nữ nhi của mình nên bản thân càng nhìn càng ưng, đến nỗi người khác thấy thế nào, hẩn cũng không nghĩ đến cần đi dò hỏi.

Triệu Đại lão gia nói với Triệu Đại phu nhân việc dự mẫu đơn yển, để Triệu Đại phu nhân đi chuẩn bị cho ba cái cô nương.

Ba cô nương này của hãn, tuổi tác không chênh lệch nhiều, đại cô nương hơn nhị cô nương nửa tuổi, nhị cô nương lại hơn tam cô nương nửa tuổi, cho nên đều có thể xem như cùng độ tuổi.

Hơn nữa đều là cùng nhau mời tiên sinh đến dạy, học nữ hồng, chờ cập kê chứ không đến học đường, chuẩn bị chờ lựa chọn mỗi hôn sự phù hợp, sau đó là chuẩn bị của hồi môn, gả chồng.

Tình cảm giữa Triệu Đại cô nương cùng Triệu Nhị cô nương, Triệu Tam cô nương không tốt cũng không xấu, rốt cuộc thì không phải cùng một mẫu thân sinh ra, không có khả năng tốt với nhau như tỷ muội ruột.

Mẫu thân của Triệu Nhị cô nương cùng Triệu Tam cô nương là di nương, mỗi ngày đều phải hầu hạ trước mặt Triệu Đại phu nhân, trời sinh liền thấp hơn người một đầu.

Giữa đích thứ cũng không phải không có tranh đấu gay gắt, có điều đều không quá khác người.

Thấy các cô nương tuổi tác đều lớn, đến lúc đó phần lớn là trông cậy vào đích mẫu, bởi vì lúc này chỉ có đích mẫu mới có tư cách mang các cô nương đi dự các loại yến hội cùng hoa yến, có thể tiếp xúc với các phu nhân, tiểu thư, từ đó mới có thể được người ta biết đến mà có cơ hội tìm mỗi hôn sự.

Thử nghĩ xem, thân phận như di nương, cho dù đi ra ngoài, cũng không có người quan tâm đến bọn họ, hơn nữa cũng sẽ không có nhà nào cho một cái di nương mang theo tiểu thư đi dự tiệc vả. Đó không chỉ có nhà mình mất mặt, mà còn làm người cảm thấy người xem thường chủ tiệc, là chuyện đắc tội với người.

Triệu Đại phu nhân biết được ý chỉ triệu người tiến cung của Hoàng Hậu, trong lòng cũng thật vui vẻ, nói với Triệu Đại lão gia: "Lão gia, không phải ta khen nữ nhi của mình, nhưng đại cô nương của chúng ta ở phương diện

đức dung là tuyệt đối không có ai hơn được nàng. Ta ngóng trông nàng có thể có một nhân duyên tốt, về sau cũng có thể giúp đỡ Triệu gia chúng ta."

Triệu Đại lão gia nói: "Chuyện Hoàng gia, ai định được? Liền xem vận khí của con bé thôi." Hắn cũng cảm thấy đại nữ nhi của mình là cái gì cũng tốt, hoàn toàn đủ tư cách làm một Thái tử phi. Chỉ là phía trước có Vương gia - chướng ngại vật kia, thật khó mà nói được rốt cuộc là kết quả thế nào.

Có điều nếu muốn vào cung, phương diện ăn mặc liền không thể quá khó coi, cho nên Triệu Đại phu nhân sao phòng may vá, còn chường quần trang sức bên ngoài bắt đầu làm y phục cùng trang sức cho ba vị cô nương.

Cần phải làm cho xong hết trước khi tiến cung, không chậm trễ chuyện này được.

Triệu Tam cô nương đi tìm Triệu Nhị cô nương "Nhị tỷ tỷ, người nói xem lần này tiến cung là đi làm gì. Cũng không thể không duyên cớ vô cớ bảo chúng ta tiến cung vậy thôi, di nương của ta cũng không có hỏi thăm ra được gì từ chỗ đại phu nhân, ta sợ chính mình tiến cung không hiểu chuyện gì, đến lúc đó không cẩn thận chọc phải phiền toái, vậy cũng không tốt."

Triệu Nhị cô nương nhàn nhạt nói: "Hỏi cái này để làm gì? Đến lúc đó chỉ cần đi theo mẫu thân cùng đại tỷ tỷ thì tốt rồi, nói ít nhìn nhiều."

Các nàng chỉ là thứ nữ, tiến cung cũng là làm nèn, cho nên an phận thủ thường mới là cách tốt nhất.

Triệu Tam cô nương nói: "Nhị tỷ tỷ, người thật sự không quan tâm chút nào sao? Ta cứ cảm thấy lần này tiến cung không phải đơn giản như vậy. Nói không chừng liên quan đến chung thân đại sự của chúng ta đấy."

Triệu Nhị cô nương nghiêm mặt nói: "Chuyện như vậy, không phải là chuyện cô nương gia chúng ta nên nhọc lòng, phía trên có phụ mẫu, phụ

mẫu nói cái gì thì chính là cái ấy. Tam muội muội, về sau đừng nói mấy cái này nữa, đối với chúng ta đều không tốt."

Triệu Tam cô nương thấy không chiếm được cái tin tức hữu dụng nào từ Triệu Nhị cô nương, không khỏi có chút thất vọng.

"Nhị tiểu thư, nô tỳ thấy Tam tiểu thư sẽ không chịu yên như vậy." Nha hoàn của Triệu Nhị cô nương nói.

Triệu Nhị cô nương đáp: "Ta không sợ cái khác, chỉ sợ nàng tự cho là thông minh, đến lúc đó ở trong cung làm ra chuyện gì liên lụy đến cả nhà chúng ta. Trong cung không phải nơi bình thường, nhất cử nhất động đều không thể có sơ xuất, bằng không Triệu gia chúng ta sẽ bị liên lụy. Không được, ta phải nói một câu với Đại tỷ tỷ mới được." Cho dù bị người ta nói thành là bà ba hoa (người nhiều chuyện) thì có sao?

Vị Tam muội muội này không phải người an phận, nếu thật sự làm ra chuyện gì, vậy cũng không phải là một mình nàng ta mất mặt hoặc là mất mạng, mà là toàn bộ Triệu gia đều sẽ có nguy hiểm.

"Nhị tiểu thư tới!" Nha hoàn của Triệu Đại cô nương mỉm cười thỉnh Triệu Nhị cô nương tiến vào.

Triệu Đại cô nương đang xem sổ sách, đây là việc hiện tại mỗi ngày nàng đều phải xem đến, một sổ sổ sách của Triệu gia, Triệu Đại phu nhân đều giao cho Triệu đại cô nương.

Triệu Đại cô nương có khả năng liền bắt đầu tiếp nhận việc nhà từ sớm, khiến Triệu Đại phu nhân nhẹ gánh đi rất nhiều.

"Đại tỷ tỷ." Triệu Nhị cô nương hành lễ.

"Nhị muội muội ngồi đi, có phải có chuyện gì đúng không?" Triệu Đại cô nương cũng không vòng vo.

Triệu Nhị cô nương nói: "Cái gì cũng không thể gạt được Đại tỷ tỷ." Nhị cô nương liền đem chuyện Triệu Tam cô nương nói lại với nàng: "Chuyện tiến cung lần này, ta sợ là Tam muội muội không biết nặng nhẹ, đến lúc đó làm ra cái sai lầm gì thì đối với Triệu gia chúng ta cũng không tốt. Đại tỷ tỷ, người xem coi làm thế nào cho tốt?"

Triệu Tam cô nương có chút lạnh lợi, nhưng cũng không phải thật sự thông minh, thường sẽ hay biến khéo thành vụng, khổ nỗi là tâm luôn cao ngất.

Triệu Đại cô nương nói: "Điều Nhị muội muội nói ta hiểu được, chuyện này ta sẽ chú ý."

Triệu Nhị cô nương yên tâm, vị Đại tỷ tỷ này của mình, nói như thế nào đây, dù sao cả tổ phụ cũng đều phải khen tỷ ấy.

Triệu Nhị cô nương cáo từ. Triệu Đại cô nương cũng không xem sổ sách nữa, sai người chuẩn bị điểm tâm, đi tới viện tổ phụ, gặp Triệu lão thái gia.

Triệu lão thái gia ăn điểm tâm tôn nữ làm, gật gật đầu, "Người ngồi đi, có phải lại đây hỏi tổ phụ về chuyện tiến cung lần này đúng không?"

"Cái gì cũng không giấu được tổ phụ, tôn nữ là muốn biết lần này trong cung có ý gì. Tổ phụ lại có ý gì?"

Triệu lão thái gia nói: "Ý của tổ phụ là vẫn luôn đi theo ý của Hoàng Thượng. Tư Nghiên à, tổ phụ cũng nỗ lực với người, nhân tuyển cho vị trí Thái tử phi mà Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu chọn không cùng một người. Tất nhiên Hoàng Hậu hy vọng là Vương gia cô nương có thể làm Thái tử phi, mà Hoàng Thượng lại không muốn thế lực ngoại thích quá lớn, để hai đời Hoàng Hậu liên tiếp đều xuất từ Vương gia, đây là điều Hoàng Thượng không cho phép. Nhưng Vương gia thế lớn, Vương Thái sư còn là tiên sinh của Hoàng Thượng, cái thế diện này, Hoàng Thượng không thể không cho. Cho nên..."

"Cho nên, Hoàng Thượng sẽ chọn cô nương nhà khác làm Thái tử phi, nhưng bên phía Vương gia cũng cần được trấn an, mà Vương gia cô nương không được làm Thái tử phi, bị thiệt thòi lớn như vậy, tự nhiên là phải được ưu tiên các mặt khác. Người làm Thái tử phi này, chỉ sợ cuộc sống về sau sẽ không dễ dàng. Tổ phụ, ta nói có đúng không đúng?" Triệu Đại cô nương nói.

"Đúng là như thế, Tư Nghiên à, trong lòng người đều hiểu rõ mọi chuyện, tổ phụ cũng không vòng vo với người. Ý của Hoàng Thượng, Thái tử phi sẽ đi ra từ Triệu gia chúng ta. Người là Triệu gia đích trưởng tôn nữ, thân phận cũng xứng với Thái tử. Xét về tư tâm (tâm tư cá nhân), tổ phụ không hy vọng người rơi vào cái cục diện này. Bởi vì một Thái tử phi không được Hoàng Hậu hướng vào thì những ngày sau này... chỉ sợ sẽ rất khổ sở. Nhưng Triệu gia chúng ta luôn luôn là trung quân vì nước, hiện tại mọi thứ mà Triệu gia đang có, nếu không có Hoàng Thượng thì đều sẽ tan thành mây khói. Huống chi, hoàng gia quyết định chuyện này, chúng ta cũng không thể sửa đổi. Tư Nghiên, người là một cô nương có chủ kiến trong lòng, tổ phụ chỉ có thể khiến người phải thiệt thòi rồi."

Nếu Hoàng Thượng không tìm chính mình, như vậy dựa vào gia thế của Triệu gia bọn họ, tuyệt đối có thể tìm được một gia đình rất tốt, tôn nữ của mình cũng có thể sống thật thoải mái.

Chỉ là Hoàng Thượng đã tìm hãn, chuyện này là không thể tránh khỏi. Lần này tiến cung, cũng là một cái hình thức mà thôi.

Triệu Đại cô nương nghe xong, hỏi: "Tổ phụ, tôn nữ hỏi ngài một chút, Thái tử người này, có hoang đường hay không?"

"Thái tử là người có chủ kiến, chưa bao giờ là người hoang đường." Triệu lão thái gia đánh giá rất cao Thái tử.

"Vậy ta liền an tâm rồi, phạm là không phải người hoang đường, tự nhiên sẽ không để vị trí chính thể chịu uy hiếp, cũng sẽ không bị phụ nhân nắm đi. Cho dù Hoàng Hậu bà có hướng về cháu gái nhà mình, đó cũng là chuyện thường tình. Nhưng càng là hoàng gia thì càng sẽ không làm ra chuyện mất đúng mực. Tôn nữ cảm thấy, chính mình có thể nắm chắc đúng mực, kỳ thật chịu chút thiệt thòi cũng không đáng sợ. Ngài cũng nói rồi, đây là ý của Hoàng Thượng, Hoàng Hậu có thể nào cũng không hơn được Hoàng Thượng. Dù Hoàng Thượng không còn nữa thì vẫn còn có Thái tử, chỉ cần Thái tử có một phần tôn trọng với thể tử của mình, như vậy vị trí Thái tử phi này liền không khó làm. Nếu ta là Thái tử phi, ta tin tưởng ta có thể sống ổn. Xin tổ phụ yên tâm, bên nào nặng bên nào nhẹ, ta biết rất rõ."

Nếu đã không thể sửa đổi, hà tất phải khóc suốt mướt. Nàng không muốn tất cả mọi người đều nhọc lòng vì mình, đặc biệt là chuyện này còn quan hệ đến thành bại của cả một gia tộc.

Đây là Hoàng Thượng hỏi qua tổ phụ trước, nếu hấn không thêm hỏi gì mà trực tiếp hạ thánh chỉ, bọn họ cũng không có cách nào. Sự tình đã xảy ra, chỉ có thể là thuận thế mà làm, chứ không phải là cảm thấy không cam lòng hay hối hận.

"Quả nhiên là tôn nữ của ta! Tốt, tốt, tốt! Vậy tổ phụ không cần lo lắng nữa, tôn nữ của ta, mặc kệ ở cái tình cảnh gì đều có thể sống tốt. Nếu trong lòng người đã có quyết định, tổ phụ cũng không ngại nói với người, Thái tử là người mang chí lớn, nhất định hấn sẽ không bị Vương gia kiểm soát. Vương gia càng muốn khống chế Thái tử, về sau chỉ sợ Thái tử sẽ phản kháng càng lợi hại hơn! Nếu người thật sự thành Thái tử phi, nhớ kỹ, phải đồng lòng cùng Thái tử. Tổ phụ hỏi người, nếu Thái tử cùng Triệu gia xung đột ích lợi, người sẽ làm như thế nào?"

Triệu Đại cô nương trầm tư trong chốc lát, nói: "Tổ phụ ta... "

"Rốt cuộc là người vẫn có chút mềm lòng. Tổ phụ nói cho người biết, nếu Thái tử cùng Triệu gia xung đột ích lợi, người nhớ kỹ, người là Thái tử phi, tự nhiên tất cả lấy nhà chồng làm trọng. Tổ phụ biết, trong tộc Triệu gia cũng không phải tất cả đều hiểu lý lẽ, chỉ sợ chờ đến lúc tổ phụ qua đời sẽ làm ra một ít chuyện xấu, người không cần chuyện gì cũng đều đáp ứng bọn họ. Nam nhân, nếu người chỉ hướng về nhà mẹ đẻ người mà không hướng về hân, sớm muộn gì có một ngày, hân sẽ cạm tình nghĩa với người, đối với người không khác gì kẻ thù."

Suy nghĩ một chút đến Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu, nếu không phải có Thái tử, thật là đã sớm không còn cái tình cảm gì. Đặc biệt là Vương gia càng ngày càng quá phận, cái gì cũng đều nhúng tay. Hoàng Thượng đã sớm nhìn không thuận mắt, có điều là nhìn ở mặt mũi của Thái tử mà cho Vương gia một chút thể diện.

Nhưng nếu Vương gia tiếp tục kiêu ngạo ương ngạnh như vậy, sớm muộn gì có một ngày sẽ tự chịu diệt vong. Khi đó, chỉ sợ là không một ai trong tộc Vương gia có thể trốn thoát.

Đều nói Vương Hoàng Hậu là người thông minh, Triệu lão thái gia lại cảm thấy Vương Hoàng Hậu cũng không thông minh ra sao. Nếu nàng ta đồng lòng cùng Hoàng Thượng, Hoàng Thượng xem ở mặt mũi Hoàng Hậu cùng Thái tử, cũng sẽ có ấn tượng tốt với Vương gia. Nhưng Vương Hoàng Hậu lại chỉ một lòng hướng về Vương gia, khó trách sẽ làm Hoàng Thượng không vui.

"Trên việc nhỏ, không ảnh hưởng đại cục thì người có thể chịu đựng một hai. Nhưng nếu là đại sự, người tuyệt đối không thể hồ đồ. Cho dù về sau người sinh đích trưởng tử, cũng chớ có động tâm tư muốn cháu gái nhà mẹ đẻ gả cho hài tử của mình. Người phải nhớ kỹ, người đã sinh đích trưởng tử, vậy nhi tử của người là ruột thịt hay vẫn là nhà mẹ đẻ người là ruột thịt? Tất nhiên là con của người rồi, người vì cốt nhục của mình mà liều mạng, đây mới là bình thường, những kẻ không màng đến cốt nhục huyết thống,

tổ phụ cảm thấy làm người làm đến tình trạng đó, cả đời này cũng là cực kỳ thất bại. Tổ phụ không hy vọng người trở thành người như vậy."

Triệu Đại cô nương biết tổ phụ là thật sự suy nghĩ vì nàng, bằng không, vì Triệu gia, ông không cần phải nói nhiều như vậy, cứ để mình gả vào hoàng gia, sau đó suy tính nhiều hơn vì Triệu gia, đây mới là điều mà tổ - tộc trưởng Triệu gia nên làm.

"Tổ phụ, tôn nữ đều nhớ kỹ," cho dù về sau lại chịu nhiều đau khổ đến thế nào, có những lời này của tổ phụ, nàng đã cảm thấy mỹ mãn rồi.

"Nhớ kỹ thì tốt, một chuyện quan trọng khác mà tổ phụ cũng không thể không nói với người. Thái tử là một nam nhân, người cần nhớ kỹ phải tôn kính hẳn, ngàn vạn lần đừng nghĩ giống như người thường, gửi hy vọng vào tình yêu nam nữ, nếu vậy, người vĩnh viễn sẽ không được thoải mái."

Triệu Đại cô nương gật đầu: "Điều này, tôn nữ biết rõ."

Thái tử là người phải làm Hoàng đế, trông cậy vào tình yêu của một Đế vương, vậy không phải quá hoang đường sao?

Nàng chưa bao giờ hy vọng xa vời về điều này, ghen ghét làm người ta trở nên xấu xí, cũng sẽ làm người ta trở nên hoàn toàn thay đổi. Chỉ có trong lòng không tồn tại tình yêu, chẳng sợ đối phương có thêm bao nhiêu nữ nhân, trong lòng cũng sẽ không cảm thấy thống khổ.

Đảo mắt liền sắp đến ngày vào cung, chính là một ngày trước khi tiến cung, Triệu Tam cô nương lại bởi vì có quỳ thủ mà đau đớn lợi hại, đau đến cả mặt trắng bệch, hoàn toàn không thể rời giường. Triệu Đại phu nhân vừa thấy cái này tình huống, liền không có để Triệu Tam cô nương đi.

Triệu Tam cô nương thấy bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy, thật là hận không thể đâm ngực dậm chân. Vì sao lại xui xẻo như vậy, không phải là nàng chỉ hơi

chút hưng phấn thôi sao, quỳ thủ lại tới sớm mấy ngày, còn khiến cho nàng thống khổ như vậy.

Nhưng dù có hối hận cũng không kịp nữa rồi. Chuyện này trên người cũng không thể xấu mặt ở trong cung, Triệu Đại phu nhân cứ thể mang theo Triệu Đại cô nương cùng Triệu Nhị cô nương tiến cung.

Tháng tư, thời tiết nóng lên, hoa mẫu đơn cũng nở rộ, những bông mẫu đơn kiều diễm tranh nhau khoe sắc trong ngự hoa viên.

Các phu nhân đều mang theo cô nương nhà mình tiến cung, tới thỉnh an Hoàng Hậu nương nương, thuận tiện tới ngắm mẫu đơn.

Trong cung không có Thái Hậu, cho nên Hoàng Hậu lớn nhất.

Thời điểm mọi người tới liền thấy bên cạnh Hoàng Hậu là một cô nương mười lăm mười sáu tuổi. Cô nương kia chỉ cần là người quen thuộc đều nhận ra đúng là cháu gái nhà mẹ đẻ của Vương Hoàng Hậu, tên là Vương Nhàn Nhã.

Vương Hoàng Hậu nhìn tất cả mọi người đều đã tới, cười nói: "Đừng câu nệ, bốn cung mời các người tới chính là muốn cho các người ngắm hoa mẫu đơn nở rộ ở đây. Các vị thiên kim không cần ngại ngùng, mẫu đơn trong cung cũng rất độc đáo, bốn cung nghĩ các người đều nên đi xem đi, nếu có loại yêu thích, đến khi xuất cung, bốn cung sẽ đưa cho các người mỗi người một đoá, cũng coi như lịch sự tao nhã. Các vị các phu nhân cũng đừng khách khí, đa phần các người đều quen biết nhau, ở trong cung cũng không nên cứng nhắc như người gỗ, như vậy bốn cung mời các người tiến cung chẳng phải là khiến cho các người chịu khổ?"

Vương Hoàng Hậu để các cô nương tốp năm tốp ba đi ngắm mẫu đơn, mà bà cùng các phu nhân thì ngồi nói việc nhà.

Tất nhiên bên cạnh Vương Nhân Nhã liền có rất nhiều người vây quanh. Ở trong lòng một vài người, vị Vương gia cô nương này cơ hồ chính là Thái tử phi, cũng chính là Hoàng Hậu tương lai, cho nên không nịnh bợ nàng thì nịnh bợ ai?

Nhưng thật ra có vài người quen biết với Triệu đại cô nương Triệu Tư Nghiên nên cùng nàng đi dạo.

Thanh danh của Triệu Tư Nghiên giữa các tiểu thư rất tốt, hòa khí hào phóng, mọi người vui vẻ cùng nhau ngắm mẫu đơn.

Không biết vì cái gì, Vương Nhân Nhã liền tới tới trước mặt Triệu đại cô nương, cười nói: "Triệu muội muội, mẫu đơn ở đây người thích nhất màu nào? Ta thích nhất chính là loại màu trắng như ngọc này, bạch mẫu đơn, là vương trong các loại hoa, lát nữa khi xuất cung, ta sẽ hái thêm mấy đóa."

Triệu Đại cô nương cười nói: "Ta cảm thấy những loại mẫu đơn này cái nào cũng có vẻ riêng, chỉ cần là đẹp thì ta đều thích, thật ra không có đặc biệt thích cái nào."

Bạch mẫu đơn, vương trong các loài hoa, bên trên chữ "vương" thêm một chữ "bạch" đó chính là chữ "hoàng", vị Vương gia cô nương này, thật ra cũng không nội liễm chút nào, nói thẳng ra tâm tư của bản thân.

Muốn làm Hoàng Hậu, nhưng thật ra cũng là đúng lý hợp tình, đại khái chắc là vị này nghe được cái tiếng gió gì đó từ nơi nào rồi nên mới thiếu kiên nhẫn như vậy.

Vương Nhân Nhã hừ lạnh một tiếng, "Tâm thường! Thôi, không nói cùng người nữa, nói không chừng lát nữa Thái tử biểu ca sẽ lại đây, ta nên đi tìm Hoàng Hậu cô mẫu thôi."

Mọi người vừa nghe Thái tử sẽ lại đây, trong lòng đều có chút kích động. Lần này tiến cung có mục đích gì, tất cả mọi người đều hiểu rõ trong lòng. Tuyển phi cho Thái tử, đương nhiên, Thái tử phi xem như định rồi. Nhưng trừ bỏ Thái tử phi, nào là lương đệ, lương viện của Thái tử đều còn chưa có đâu. Thái tử là Hoàng Thượng tương lai, làm thị thiếp của Thái tử, về sau chính là phi tần của Hoàng Thượng. Đây chính là không giống với thị thiếp bình thường, đều là có phẩm cấp rõ ràng.

Cho nên rất nhiều người đi theo Vương Nhân Nhã quay lại chỗ Hoàng Hậu, nhưng Triệu Đại cô nương lại không chút hoang mang, vẫn là chăm chú ngắm nhìn những bông mẫu đơn.

Chốc lát sau, quả nhiên Thái tử tới, nhưng không phải một người, là Hoàng Thượng mang theo Thái tử cùng tới. Tất cả mọi người đều quỳ xuống, hành lễ thỉnh an Hoàng Thượng cùng Thái tử.

Hoàng Thượng trầm giọng nói: "Đều miễn lễ đi. Hoàng Hậu, mẫu đơn yến lần này tổ chức thật không tệ, từ xa trăm dặm nghe được tiếng nói cười vui vẻ."

Các phu nhân tiểu thư cũng không dám ngẩng đầu lên, vẫn luôn cúi đầu. Vương Hoàng Hậu cười nói: "Hoàng Thượng có thể khích lệ thần thiếp, trong lòng thần thiếp rất vui. Chỉ cần mọi người chơi vui vẻ thì tốt rồi."

Hoàng Thượng nói: "Ai là đích trưởng tôn nữ của Lại Bộ Thượng thư Triệu Chi Đình?"

Triệu Đại cô nương quy củ hành lễ: "Thần nữ Triệu Tư Nghiên bái kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn phúc!"

Hoàng Thượng nói: "Ngẩng đầu lên."

Triệu Đại cô nương không nhanh không chậm ngẩng đầu lên, cùng Hoàng Thượng nhìn qua một cái, lại cúi đầu xuống. Hoàng Thượng hỏi:

"Tổ phụ ngươi là một người uyên bác, không biết ngươi đã đọc được những sách gì?"

Triệu Đại cô nương đáp: "Thần nữ đọc qua nữ giới, nữ tặc, cũng đọc qua tứ thư ngũ kinh."

Hoàng Thượng lại hỏi Triệu Đại cô nương thường ngày ở nhà làm những cái gì. Sắc mặt Vương Hoàng Hậu có chút khó coi, có điều vẫn cố nén. Vương Nhân Nhã càng là ánh mắt phản hận nhìn Triệu Đại cô nương. Nhưng Hoàng Thượng đang nói chuyện, nàng cũng không dám làm càn, nếu lúc này làm càn, vậy tuyệt đối sẽ khiến Hoàng Thượng chán ghét.

Hỏi xong Triệu Đại cô nương, Hoàng Thượng lại hỏi thêm mấy cô nương nhà khác, nội dung câu hỏi cũng không khác biệt lắm, khiến trong lòng mọi người càng mờ mịt. . Rốt cuộc Hoàng Thượng muốn tuyển ai đây, nhìn ai cũng không giống người được tuyển chọn nhưng thực ra ai nấy đều có khả năng được tuyển. Cuối cùng, Hoàng Thượng còn hỏi Vương Nhân Nhã mấy vấn đề. Vương Nhân Nhã kích động đáp, chờ trả lời xong còn trộm nhìn thoáng qua Thái tử biểu ca bên cạnh, trong lòng hớn hờ.

Chờ Hoàng Thượng cùng Thái tử đi rồi, Vương Hoàng Hậu cười nói: "Các vị có thể mang theo các cô nương đi chọn mẫu đơn rồi, bốn cung nói chuyện giữ lời, chọn được cái gì, đều sẽ cho các người mang về."

Các nhà đều tự chọn hoa mẫu đơn cho mình. Vương Nhân Nhã đã thông báo bản thân chọn mẫu đơn trắng, những người khác đều không chọn màu này. Vương Hoàng Hậu cố ý nhìn Triệu Đại cô nương bên kia, Triệu đại cô nương chọn mẫu đơn tím. Vương Nhân Nhã đặc ý trong lòng, lộ ra cả trên mặt. Vương Hoàng Hậu nhìn cháu gái mình như vậy, trong lòng thấy thất vọng.

Có điều, rất nhanh sắc mặt bà liền trở lại như thường.

Đối với chuyện lần này Hoàng Thượng đến mẫu đơn yến, mọi người đều có chút tự suy đoán trong lòng. Các cô nương trẻ trung nhìn thấy được bộ dáng của Thái tử, có thể nói là rất nhiều cô nương đều động tâm. Bởi vì xác thật là Thái tử diện mạo anh tuấn, hơn nữa lại là khí chất kia, còn là hoàng đế tương lai, người không động tâm rất ít, người động tâm thì lại rất nhiều.

Có điều Thái tử không phải người thường, không phải nói động tâm là có thể đạt được mong muốn.

Chỉ có hoàng gia chọn bọn họ, không có bọn họ chọn hoàng gia, đặc biệt là Thái tử, vị trí Thái tử phi vô cùng quan trọng. Chỉ sợ đến khi Hoàng Thượng hạ chỉ mới có thể xác định. Mà cái danh sách đưa đến Lễ Bộ kia cũng chỉ là hình thức mà thôi, quyền quyết định cuối cùng là ở trong tay Hoàng Thượng. Có lẽ Hoàng Hậu có thể nói được mấy câu, nhưng phân lượng mấy câu nói đó cũng không nặng.

Cho nên, kết quả cuối cùng, tất nhiên là Triệu gia nhận được thánh chỉ, sắc phong đích trường tôn nữ của Triệu thượng thư - Triệu Tư Nghiên làm Thái tử phi, Khâm Thiên Giám chọn ngày lành tháng tốt để thành hôn. Lần này từ trên xuống dưới Triệu gia tràn ngập không khí vui mừng. Cổng và sân viện Triệu gia lập tức náo nhiệt vô cùng, đều là người vội vàng đến làm thân.

Triệu Tam cô nương càng là hối hận không kịp, nếu lúc trước bản thân cũng có thể tiến cung, nói không chừng cũng có thể được Thái tử coi trọng mà trở thành người của phủ Thái tử.

Ôi! Đáng tiếc, loại chuyện tốt này lại bị Đại tỷ tỷ đoạt đi rồi. Có điều nàng nghe nói Nhị tỷ tỷ cũng không có vớt được gì, lúc này trong lòng mới cân bằng một chút.

Mà đưa tới Vương gia lại chính là ý chỉ phong làm Thái tử lương đệ. Vương Nhân Nhã chờ người đưa thánh chỉ đi rồi mới trở lại viện của chính

mình, đập phá hết mọi đồ vật trong phòng

Nàng không phục, nàng không cam lòng, tại sao lại như vậy, vì sao nàng không thành chính thê của biểu ca mà phải làm thứ lương đệ vợ vãn này, nói thật dễ nghe nhỉ, cũng chỉ là một tiểu thiếp mà thôi!

"Tiểu tổ tông của ta, người làm gì vậy? Nhiều đồ vật như vậy, đều là phải bỏ tiền ra mua đó." Vương Nhị thái thái nói: "Nương biết người không cam lòng, nhưng sự tình đã thành như vậy, còn có thể làm sao bây giờ? Có điều người yên tâm, người cùng Thái tử là thân thích, dù sao hãn cũng thân thiết với người hơn, đến lúc đó, người còn có Hoàng Hậu cô mẫu mà, chỉ cần người sinh nhi tử trước, Triệu gia cô nương kia thì tính là cái gì? Còn không phải mặc cho người đạp xuống dưới chân. Phải biết rằng, người cười đến cuối cùng mới là kẻ thắng!"

"Nương, ta không cam lòng, từ nhỏ ta đã muốn gả cho biểu ca, nhưng tại sao, tại sao họ Triệu kia lại chen ngang vào, về sau ta còn phải mỗi ngày thỉnh an nàng ta nữa chứ!"

"Thỉnh an cũng chỉ là cái hình thức, có cô mẫu người ở đây, nàng ta không dám làm gì người đâu. Hải tử ngoan, hiện tại người chịu thiệt thòi, về sau đều có thể đòi lại hết. Người còn có Vương gia chúng ta, chỉ cần bụng người biết tranh đua, Triệu gia kia thì tính là cái gì? Chính người suy nghĩ một chút xem, có phải cái này lý này hay không? Chờ đến lúc đó, nhi tử của người thành Thái tử, nữ nhân Triệu gia kia dù có là chính thất cũng phải thoái vị nhường người."

Vương Nhàn Nhã vừa nghe, cũng thấy là đạo lý này. Cho nên trong lòng rất cuộc dễ chịu hơn một ít. Nhưng chờ đến khi Thái tử cùng Thái phi đại hôn, nàng vẫn nhìn không được khóc lớn một hồi, chính mắt nhìn nam nhân mình thích cưới người khác, nỗi đau trong lòng Vương Nhàn Nhã là cũng có thể hiểu được.

Triệu Đại cô nương cùng Thái tử thành thân, hai người đúng là tương kính như tân.

Hai người vốn dĩ cũng không có cơ sở tình cảm gì, muốn tình cảm nóng bỏng gì đó là không có khả năng xuất hiện. Đặc biệt là Thái tử rất bận, Hoàng Thượng xử lý chính vụ cũng dẫn theo Thái tử ở một bên.

Vì thế thời gian ở cùng Thái tử phi càng không nhiều.

Có điều, đối với Thái tử phi mà nói, như vậy cũng khá tốt. Nàng cùng Thái tử vốn dĩ chính là người xa lạ, nàng chỉ cần hoàn thành trách nhiệm của chính thể là tốt rồi.

Chờ Đông Cung lục tục có nữ nhân khác vào, trách nhiệm chủ yếu của Triệu Thái tử phi chính là xử lý sự vụ của Đông Cung, sau đó là quản lý tốt nhóm thị thiếp của Thái tử.

Những cái này không khác lắm so với những gì nàng đoán trước, mặc dù có một Vương Lương đệ không nghe lời, có điều Vương Lương đệ này chỉ là kẻ đầu óc đơn giản ngu xuẩn, chỉ biết ỷ vào Hoàng Hậu mà làm ra chút chuyện khiến người ta chán ghét, đặc biệt là các nữ nhân ở Đông Cung, trên cơ bản không có ai ưa nổi nàng ta.

Càng là nữ nhân ương ngạnh, ở trong tình trạng không có người quản chế sẽ càng ngày càng ương ngạnh. Mà có vẻ Vương Hoàng Hậu thực dung túng đưa cháu gái nhà mẹ đẻ này, làm cho mọi người giận mà không dám nói gì, cho nên nữ nhân ở Đông Cung đều đã biết, ngay cả Thái tử phi cũng không dám chọc vị Vương Lương đệ này.

Có điều thanh danh của Vương Lương đệ ở bên ngoài cũng thật sự không dễ nghe.

Nhưng là ai cũng bó tay đối với nàng ta. Vương Lương đệ còn từng ở trước mặt Thái tử nói rất nhiều lời nói xuyên tạc về Triệu Thái tử phi,

nhưng Thái tử gia vẫn vừa lòng với thê tử của mình, không có làm ra trách phạt gì với Triệu Thái tử phi.

Vương Lương đệ cũng từng khóc lóc kể lể trước mặt Vương Hoàng Hậu. Vương Hoàng Hậu nói: "Rốt cuộc là Thái tử phi mà Hoàng Thượng chọn, dù sao cũng phải nể thể diện của Hoàng Thượng, có điều bốn cung cũng luôn để mắt đến người con dâu này. Người a, quá nôn nóng, chờ người sinh trưởng tử cho Thái tử, bốn cung sẽ nghĩ cách cho người."

Vương Lương đệ nói: "Nhưng lỡ như là nữ nhân kia sinh trước thì sao?"

Vương Hoàng Hậu nói: "Nếu là như vậy, đó chính là mệnh, bốn cung cũng không thể làm gì."

Vương Nhân Nhã thầm nghĩ, nàng cũng không thể để chuyện này phát sinh. Vì thế, ở Đông Cung có mấy thị thiếp mang thai nhưng đều không cần thận sinh non.

Thái tử phi đã tra xét vài lần, tự nhiên là biết rõ kết quả.

"Thái tử phi không tính nói chuyện này cho Thái tử sao?"

Thái tử phi thở dài: "Nói thì có tác dụng gì? Thái tử nể tình mẫu hậu, sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt, rốt cuộc những người đó cũng chỉ là chút thị thiếp mà thôi, lại không phải là bắt ngay tại trận. Nói không chừng ngược lại sẽ nói ta ghen ghét nàng ta, hãm hại nàng ta."

"Vậy cứ để mặc cho nàng ta thoát tội?"

"Sao có thể nhẹ nhàng như vậy? Người sai người ngầm để mấy thị thiếp sinh non kia biết tin tức. Những người này trong lòng có hận, sớm muộn về sau gì tìm được cơ hội cũng sẽ báo thù. Ta à, hiện tại mặc kệ, cần trọng nhìn kĩ địa bàn của mình, bảo trụ thân mình của chính ta đã."

Bởi vì Thái tử phi cũng có thai, nàng phải suy nghĩ cho bản thân trước tiên, mấy chuyện này xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi, không thể thay đổi sự thật, thực lực không đủ nên chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Chờ khi Vương Nhân Nhã biết Thái tử phi mang thai, trong lòng liền giống như bị mèo cào, khó chịu đến không chịu được.

Cầu đến chỗ Vương Hoàng Hậu, Vương Hoàng Hậu nói: "Bốn cung không thể giúp người. Thái tử phi sinh ra cũng là tôn tử của bốn cung, người tính kế những kẻ phân vị thấp đó bốn cung không nói gì thêm, Thái tử phi bên này thì không được."

Ngay cả Hoàng Hậu cô mẫu cũng không giúp mình, nàng còn có thể làm sao bây giờ? Chỉ có thể là tự mình nghĩ cách, có điều sân viện của Thái tử phi quản rất chặt, căn bản là không thể nhúng tay vào, nàng muốn hạ được đều tìm không ra cơ hội.

Cứ như vậy, trong lúc nàng sầu lo không thôi, Thái tử phi hạ sinh, thế nhưng lại sinh ra nữ nhi. Vương Nhân Nhã lập tức vui sướng, ông trời đều giúp đỡ nàng. Lúc này thì tốt rồi, chỉ là sinh một nữ nhi, như vậy nhi tử vẫn là đợi nàng sinh thôi. Vương Nhân Nhã không khỏi nhớ tới lời cô mẫu nói, bảo mình không nên gấp gáp, chẳng lẽ cô mẫu đã sớm biết cái thai này của Thái tử phi là nữ nhi, bằng không sao lại bảo mình không nên gấp gáp chứ?

Mà Thái tử phi sau khi sinh hạ một nữ nhi xong, nghe tâm phúc bẩm lại rằng nàng sinh đứa nhỏ này đã bị tổn thương thân thể, về sau rất khó có thai được nữa.

Vì thế Triệu Thái tử phi còn khóc lớn một hồi. Có điều sau khi khóc xong thì tất cả lại trở về bình thường, sự tình nếu không thể挽回, như vậy cũng chỉ có thể nhìn tới phía trước.

Nàng còn có nữ nhi cần được chăm sóc. Chính là vì nữ nhi, nàng cũng không thể để nữ nhân Vương gia kia ngồi lên vị trí Thái tử phi này.

Cho nên, chờ đến khi Thái tử đăng cơ, ngồi trên long ỷ, nàng cũng được sắc phong làm Hoàng Hậu. Nàng biết, bản thân chỉ mới đi đúng vài bước, con đường phía sau vẫn còn rất dài.

Cũng may đến bây giờ Vương Nhân Nhã cũng không có chút động tĩnh nào. Mà Hoàng Thượng cũng chỉ có hai công chúa, cùng một hoàng tử, hoàng tử còn là do một cung nữ sinh ra.

Vương Nhân Nhã được sắc phong làm Hiền phi. Cái tên này thật đủ châm chọc, người như vậy cũng có thể kêu Hiền phi.

Vương Hiền phi tiếp tục giễu võ dương oai ở trong cung, tiếp tục tiêu xài tài nguyên của Vương gia, mãi đến khi bắt đầu tuyển tú, đến khi trong cung xuất hiện một Võ thị, ánh mắt Hoàng Thượng dần dần chuyển dời đến trên người Võ thị, Vương Hiền phi càng ngày càng táo bạo bất an, cho đến khi bản thân làm ra chuyện không thể tha thứ, cuối cùng đánh mất tánh mạng.

Mà Triệu Hoàng Hậu vẫn luôn lạnh nhạt nhìn Hoàng Thượng sủng ái nữ nhân khác, cũng may ánh mắt Hoàng Thượng không hề kém, thích nữ nhân kia cũng không phải người ngốc nghếch khó ưa. Người thông minh, kỳ thật càng có thể dễ dàng hợp tác hơn kẻ ngu dốt. Triệu Hoàng Hậu yêu cầu không cao, chỉ cần khi còn sống có thể bảo trụ được vị trí Hoàng Hậu, sau đó có thể để nữ nhi bình an về vang gả ra ngoài, một đời không lo.

Nhiều năm sau, nữ nhi của Triệu Hoàng Hậu cũng đã tuyển Phò mã gả ra ngoài, phu thê hai người cũng sống khá vui vẻ.

"Mẫu hậu, vì sao ngài không cùng phụ hoàng và Võ mẫu phi đi ra ngoài dạo quanh một chút, cứ mãi ở tại trong cung làm gì?"

An Bình công chúa hồi cung vẫn an mẫu hậu. Hiện tại tiền triều có Thái tử giám quốc, cho nên Hoàng Thượng cùng Hoàng Quý Phi đang đi tiêu dao ngắm cảnh nước non.

Triệu Hoàng Hậu nói: "An Bình, thứ theo đuổi trong lòng mỗi người không giống nhau. Đối với mẫu hậu mà nói, thế giới bên ngoài đã không còn hấp dẫn được mẫu hậu. Mẫu hậu tuổi tác lớn, đi không nổi, càng thích ở trong cung hơn."

"Mẫu hậu chính là có mệnh lo toan, chờ Tam hoàng đệ đại hôn, ta xem ngài còn lo lắng cái gì được nữa."

"Ha ha, lúc ấy à, mẫu hậu liền chờ ôm tôn tử cùng cháu ngoại, chẳng phải là càng tốt? Người đó, sinh thêm nhiều hài tử đi, mẫu hậu cũng không cần phải tranh với bà bà (mẹ chồng) của người." Triệu Hoàng Hậu cười nói.

An Bình công chúa thành thân cũng đã nhiều năm, chỉ sinh được một hài tử, tình cảm cùng Phò mã cũng tốt.

"Sinh một đứa đã khiến cho ta đau sắp chết, còn muốn sinh. Hiện tại ta nhìn mà thấy đau lòng giùm Võ mẫu phi, ngài ấy sinh vài người, mỗi lần sinh là một lần đau như vậy. Thật khổ cho ngài ấy còn chịu nổi."

Thật là chính mình không sinh hài tử thì không biết, lúc sinh hạ hài tử khiến An Bình công chúa đau muốn chết, quả thực đau không chịu nổi.

Võ mẫu phi lại sinh nhiều như vậy. Năm đó sau vụ tạo phản của Vương gia, ngài ấy sinh Lục hoàng đệ, qua ba năm, lại sinh Thất hoàng đệ, lại qua ba năm, sinh Bát hoàng đệ, sinh đến năm hoàng tử, quả thực là bội phục.

Mà từ lần tạo phản đó về sau, phụ hoàng liền không có tiến hành tuyển tú nữa, trong cung chỉ có những lão nhân này, có điều cũng không còn ai khác sinh hài tử nữa.

Đối với việc Hoàng Quý phi sinh hài tử, mọi người đều đã tập mãi thành thói quen. Hơn nữa, Đại nhi tử của người ta là Thái tử, phía dưới còn có mấy nhi tử kia, chính là luận kiểu gì cũng không tới phiên các nàng kia. Sớm dập tắt tâm tư, hậu cung thật ra lại hài hòa mà xưa nay chưa từng có.

Kỳ thật còn có một cách nói khác, không biết là từ đâu truyền ra tới, nói là nguyên lai Vương Thái Hậu kia nhân lúc Hoàng Thượng còn rất nhỏ đã cho Hoàng Thượng uống một loại dược mà chỉ có sinh được công chúa thì thân thể hài tử mới có thể khỏe mạnh, một khi mang thai hoàng tử, một là sinh non, hai là sinh hạ ra một con ma ốm, nhìn xem Đại hoàng tử liền biết.

Mà sở dĩ Hoàng Quý phi sinh hạ ra hài tử đều khỏe mạnh, là bởi vì Hoàng Thượng lấy dược giải dược từ Vương gia cho Hoàng Quý phi dùng, hơn nữa giải dược này còn là duy nhất, không còn viên thứ hai nữa. Cho nên dù Hoàng Thượng có sủng hạnh các nàng, các nàng cũng không thể có nhi tử để trông cậy vào, còn đắc tội với mẹ đẻ của Thái tử. Về sau không có hoàng tử bàng thân, chỉ có thể sinh công chúa, còn phải dựa vào Thái tử, lại đắc tội với mẹ đẻ của Thái tử, vậy không phải tự tìm chết sao?

Huống chi, Hoàng Thượng cũng không thích các nàng.

Cho nên an phận thủ thường mà sống đi.

An Bình cảm thấy chuyện này không coi là thật, thật ra nàng cảm thấy là Võ mẫu phi có vận khí tốt, thể chất vừa vặn không bị dược vật kia ảnh hưởng, bằng không lúc trước khi sinh Thái tử, lúc ấy còn quá sớm, khi đó phụ hoàng cũng không biết về tình trạng thân thể của mình, cho nên không có khả năng tìm đến giải dược sớm như vậy.

Có điều An Bình công chúa cũng không dư hơi đi giải thích, mọi người nguyện ý lý giải như vậy thì cứ lý giải như vậy đi.

Có đôi khi nàng nghĩ, năm đó nếu chính mình là một nam hài, có phải sinh ra cũng là ma ốm hay không, nói không chừng không sống được đến khi thành niên mà sớm chết non?

Triệu Hoàng Hậu nói: "Ta chưa bao giờ cảm thấy tiếc nuối vì ngươi là một công chúa, bởi vì ngươi là công chúa nên ta mới có thể toàn tâm toàn ý

tính toán vì người, không cần đổ kỵ điều gì khác, cho nên, ta thực may mắn."

"Mẫu hậu không ghen ghét với Võ mẫu phi sao?" An Bình công chúa hỏi.

Triệu Hoàng Hậu khẽ cười nói: "Ghen ghét khiến người ta xấu xí, từ khi ta biết mình phải làm chính thê của phụ hoàng người, ta liền không biết ghen ghét là thứ gì nữa. Hiểu rõ trong lòng mình gì, vậy thì tất cả đều trở nên đơn giản. An Bình, mẫu hậu cầu không phải tình yêu, thứ này quá đả thương người, mẫu hậu tình nguyện trước nay đều không có tình yêu. Phụ hoàng người thật sự không tệ, nhưng mẫu hậu không biết vì cái gì mà không hề sinh ra tình cảm gì với hân. Nếu có tình cảm cũng không phải cái loại tình yêu nam nữ, nói rõ hơn một chút thì những năm gần đây, ta và phụ hoàng người càng như là thân nhân vậy. Phụ hoàng người cũng rất tôn trọng ta, tuy rằng hân thích Hoàng Quý phi, nhưng trước nay chưa từng nghĩ tới việc kéo ta xuống để Hoàng Quý phi làm Hoàng Hậu, đây cũng là một loại tín nhiệm. Chúng ta như vậy cũng khá tốt, mỗi người được thoải mái cũng không có xung đột, ngược lại có thể tương an không có việc gì. Đương nhiên, còn có Võ mẫu phi người cũng không phải người có dã tâm, tâm địa cũng khá tốt, phàm là nàng có một chút tâm tư muốn làm Hoàng Hậu, mẫu hậu sao có thể an an ổn ổn ngồi ở chỗ này?"

An Bình công chúa nói: "Hình như trước giờ Võ mẫu phi đều chưa từng nghĩ tới chuyện làm Hoàng Hậu." Nhớ rõ khi còn nhỏ, nàng còn ám chỉ qua với Võ mẫu phi. Sự tình khi đó như còn rõ ràng ở trước mắt.

"Ha ha, nàng ta ngại làm Hoàng Hậu phiền toái, phải xen vào nhiều chuyện như vậy, mà mẫu hậu người đây lại hoàn toàn thích những thứ phiền toái này, càng làm còn càng hăng say. Có đôi khi mẫu hậu đều sẽ nghĩ có phải bị bệnh gì hay không, sao có phúc lại không ngồi hưởng đâu, thật đúng là mệnh lo toan. Cho nên, người nhanh chóng lại sinh ngoại tôn

nữ cho ta đi, để mẫu hậu ta ôm theo con cháu, lúc này mới tính là hưởng thụ thiên luân chi nhạc (hạnh phúc gia đình)."

"Mẫu hậu, ngài chờ Tam hoàng đệ cưới tức phụ rồi sinh tôn tử cho ngài, ngài mang theo chơi đi, hay là bọn Tứ hoàng đệ kìa, đến lúc đó tôn tử nhiều đến mức ngài ôm không xuể đấy. Đúng rồi, hôn sự của Tam hoàng đệ định ra chưa? Phụ hoàng cùng Võ mẫu phi đúng là chẳng vội chút nào."

"Cái này có gì mà sốt ruột, Tam hoàng đệ người là Thái tử, tuổi cũng không lớn, tuyển Thái tử phi cũng không phải một ngày hai ngày là xong. Có điều quyết định thì không phải phụ hoàng người nói một câu là xong à? Văn võ bá quan, nhà ai có khuê nữ tất cả mọi người đều rõ ràng, là cái dạng người gì hay là cái phẩm hạnh gì, phụ hoàng người muốn biết còn không phải dễ như trở bàn tay?"

"Chuyện này, người cũng không nên nhúng tay vào làm gì, cứ chung sống thật tốt cùng Phò mã là được."

Quan hệ của nữ nhi mình và Thái tử cũng khá tốt, quan hệ cùng Hoàng Quý phi càng là không tồi, không cần phải nhúng tay đến những việc này làm gì.

Hơn nữa, Tam hoàng tử rất giống tính tình Hoàng Thượng, chỉ sợ trên mặt cưới thì chỉ cần có thể đảm đương trọng trách Thái tử phi là đủ, mặt tình cảm gì đó căn bản là không suy xét đến. Có điều như vậy cũng tốt, miễn cho đến lúc đó vì một nữ nhân mà mất đi đúng mực.

Chờ Thái tử lớn tuổi hơn, kinh nghiệm dày dặn hơn, cho dù thật sự thích một nữ nhân, cũng là có lý tính, có chừng mực.

"Mẫu hậu, ta không có ý tham gia, chỉ là gần đây Tam di mẫu luôn mang theo cô nương nhà nàng ta đến quý phủ của ta hỏi thăm những việc này."

"Hừ, người để ý đến nàng ta làm cái gì? Mới trở lại kinh thành liền không an phận?" Triệu Hoàng Hậu khinh thường nói "Chỉ sợ nàng ta còn sẽ nói, Tam hoàng đệ người không phải mẫu hậu ta sinh ra, đến lúc đó chỉ biết hướng về mẹ đẻ hẳn, cho nên tốt nhất là dùng khuê nữ nhà nàng tới lung lạc Thái tử mới được, nói đến nói đi, đều là suy nghĩ vì ta đúng không?"

"Mẫu hậu thật là liệu sự như thần, còn không phải là vậy sao, đúng là Tam di mẫu nói như vậy." An Bình công chúa cười nói.

"Tam di mẫu này của người, từ khi chưa xuất giá đã là nói như rồng leo, làm như mèo mửa rồi (nói thì hay, làm không ra gì) cũng không biết đúng mực, không ngờ vài thập niên qua đi vẫn không thay đổi chút nào. Đại khái nàng ta cảm thấy đều là hy sinh vì ta, kỳ thật chỉ là muốn nữ nhi của nàng cao cao tại thượng. Chỉ là nữ nhi của một quan lục phẩm liền muốn trở thành Thái tử phi? Cũng không nhìn xem mặt mũi của mình có đủ lớn như vậy hay không, có lẽ còn nghĩ, cho dù không thể trở thành Thái tử phi, trở thành thị thiếp của Thái tử cũng tốt, muốn giống như người Vương gia sao, cũng được sủng ái mấy năm đâu. Người như vậy, về sau người không cần nể mặt ta mà gặp làm gì, cứ xem như không quen biết. Người không nhìn rõ vị trí của bản thân, thường sẽ chết rất thảm. Chính nàng không có cây thang lên trời, liền mang ra một chút chỗ tốt để câu người khác. An Bình, mẫu hậu không phải Vương Thái Hậu trước kia, mẫu hậu không có dã tâm lớn như vậy, chỉ hy vọng người có thể sống tốt, những cái khác ta cũng không để bụng chút nào."

An Bình nói: "Mẫu hậu, điều ngài nói, ta đều nhớ kỹ, về sau ta không cho Tam di mẫu vào phủ nữa."

Công chúa phủ của nàng, về sau không chào đón người như vậy, lần trước là do nể mặt nàng ta trường bối cho nên mới gặp mà thôi.

Mẫu hậu tiêu sái như vậy mới có thể sống thoải mái. Mẫu hậu không có cái loại tình kia với phụ hoàng. Từ khi bắt đầu hiểu chuyện, An Bình liền

biết ngoài mình ra, mẫu hậu không còn thương yêu ai khác.

Chính là sau khi nàng được gả đi, cùng Phò mã phu thê ân ái mới biết cái loại tình yêu nam nữ này là thứ tình cảm tốt đẹp nhất trên đời.

Vừa nhớ tới mẫu hậu, lại khiến cho nàng cảm thấy trong lòng không được thoải mái cho lắm.

Cho dù là phụ hoàng khi gặp được Võ mẫu phi cũng là loại tình yêu nam nữ này. Nhưng mẫu hậu, chẳng lẽ người chưa từng có tình cảm như vậy sao?

Triệu Hoàng Hậu nhớ tới lúc bản thân mười một hai tuổi, thiếu niên kia cười với mình, cười đến mức lộ cả hàm răng trắng đều, sáng lạn cùng tốt đẹp như vậy, khi đó nàng lặng lẽ đỏ mặt, tim lại cũng đập loạn.

Hơn nữa nghe phụ mẫu trong lúc vô tình nói rất có khả năng là minh sẽ đính hôn với thiếu niên này, khi đó nàng cảm thấy bầu trời đều đặc biệt trong xanh, tâm tình cũng một ngày so với một ngày càng vui vẻ. Mãi cho đến một ngày, truyền đến cái tin thiếu niên kia té ngựa mất mạng, thế giới lập của nàng tức biến thành hai màu trắng đen.

Có lẽ bắt đầu từ lúc ấy, tình cảm của nàng cũng đã bị thiếu niên kia mang đi rồi. Tình cảm thời niên thiếu, tuy dễ dàng quên đi, nhưng lại là thứ tình cảm tốt đẹp nhất. Nàng có thể có một khoảng tình cảm như vậy, có thể đơn thuần thích một người, thế này đã đủ rồi.

Tình cảm của nàng như ngừng lại ở một khắc kia, vĩnh viễn được chôn dấu.

Về sau rất hiếm khi nàng nhớ lại nụ cười sáng lạn kia, bởi vì nàng biết, người sống cần tiếp tục phải sống, những ngày phía trước vẫn còn phải đi qua.

Nếu có kiếp sau, thiếu niên kia cũng đã sớm đã đầu thai chuyển thế rồi, mà nàng sống lâu như vậy, nếu không có thoát thai chuyển thế, đến lúc đó, thiếu niên kia nhìn thấy mình chính là bộ dáng của một lão thái bà rồi.

Triệu Hoàng Hậu buồn cười lắc lắc đầu, đời này, nên trải qua nàng đều đã trải qua, không còn có gì để mà tiếc nuối.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 162: Mỗi Người Một Ngả

Edit: Phương Thường Tại

Beta: Huệ Hoàng Hậu

"Phụ thân, ngài tìm ta?" Vương Trác Quân đi vào thư phòng Vương thái sư, cái địa phương này, Vương thái sư không cho người bình thường đi vào, đặc biệt là nữ quyến, có điều Vương Trác Quân là một ngoại lệ.

Tình cảm của Vương thái sư cùng Vương phu nhân rất tốt, con cái cũng nhiều, có điều nữ nhi thì chỉ có một mình Vương Trác Quân.

Từ nhỏ Vương Trác Quân đã rất thông tuệ. Vương thái sư thường tiếc nuối vì sao nữ nhi này không phải nhi tử, bằng không về sau vương gia cũng không cần phải lo gì nữa rồi.

Wương thái sư cười gật đầu, hỏi: "Ngày hôm qua đi xem mã cầu, cảm thấy thế nào?"

Wương Trác Quân đáp: "Phụ thân, nữ nhi cảm thấy cũng giống nhau, thật sự không thấy đặc biệt được như phụ thân nói."

Wương thái sư cười nói: "Là không giống đâu, trước kia lúc ta còn trẻ mã cầu đều là đánh thật, không giống hiện tại còn làm cầu. Rốt cuộc vẫn là không giống nhau."

"Đúng rồi, Trác Quân, có thấy Ngô Vương không?" Vương thái sư hỏi.

Vương Trác Quân nhú nhú mày, nói với Vương thái sư: "Phụ thân, ngài thấy Ngô Vương tốt sao? Nữ nhi cảm thấy Ngô Vương không thành được cái gì đâu."

Vương thái sư nói: "Thật ra Ngô Vương có ý kết thân với nhà chúng ta. Có điều, Trác Quân à, làm phụ thân, ta còn muốn nghe ý kiến của người, nhà chúng ta như vậy, hôn sự của người tất nhiên là không phải lo, dù không tiến vào hoàng thất, phụ thân cũng có thể tìm một gia đình tốt cho người, cam đoan cả đời cơm áo không lo, cũng không có ai dám hà hiếp đến người. Nhưng nếu người muốn tiến vào hoàng gia, như vậy phải khom lưng cúi đầu chính là người! Không có người sẽ nhân nhượng người."

Vương Trác Quân nghe xong nói: "Phụ thân, nhân sinh trên đời, nếu tầm thường vô vị thì có ý tứ gì, không riêng gì nam tử, nữ tử cũng muốn được lưu tên vào sử sách, dù không phải lưu cái tên thì cũng không nên là một người mà đời sau chẳng ai nhớ đến. Phụ thân, ta nói rồi, ta hy vọng ngàn năm sau người đời đều nhớ đến có một người như ta."

Mà có thể được ghi vào sử sách, trừ bỏ Hoàng Thượng, đó chính là Hoàng Hậu và Thái Hậu.

Vương Trác Quân tự nhận là không thua kém bất kì ai, vì sao phải làm một nội trạch phu nhân bình thường, sau đó cứ như vậy mà sống cả đời?

Hơn nữa, nếu về sau có thể sinh ra một hoàng đế, như vậy nàng chắc chắn sẽ được sử quan ghi tạc vào sử sách. Đây mới là cuộc đời mà nàng muốn.

Tuy rằng cuộc sống nơi hoàng cung rất hung hiểm, nhưng Vương Trác Quân tự cảm thấy, khẳng định là nàng sẽ như cá gặp nước.

Vương thái sư lại một lần nữa cảm thấy đáng tiếc vì nữ nhi này của mình không phải nhi tử. Bằng không, Vương gia bọn họ khẳng định là có thể càng tiến thêm một bước.

Vương Trác Quân cảm thấy Ngô Vương quá mức tùy tiện, không ổn trọng. Mặc dù có một mẫu phi ở trong cung, còn tương đối được sủng ái, nhưng ngôi vị hoàng đế đối với Ngô Vương khẳng định là quá xa xôi.

"Như vậy Tấn Vương thì sao?" Vương thái sư nói "Người cảm thấy Tấn Vương như thế nào?"

Vương Trác Quân nói: "Phụ thân, Tấn Vương cùng Ngô Vương đều là học trò của ngài. So sánh với Ngô Vương thì đương nhiên Tấn Vương tốt hơn một chút. Hơn nữa mẫu thân hãn đã qua đời, nhà ngoại không có thực lực gì, nếu hãn muốn bước lên cái ngôi vị hoàng đế kia thì chỉ có thể là dựa vào thế tộc của mình. So với phía Ngô Vương, còn phải chia sẻ vinh quang này với bên mẫu tộc của hãn, không bằng chọn Tấn Vương cho thỏa đáng."

Tấn Vương này, có đôi khi Vương Trác Quân cũng nhìn không rõ. Có điều nàng cho rằng chỉ cần mình có thể vào hậu cung, tuyệt đối có thể thu hậu cung vào trong tay.

Mặt khác, rốt cuộc Vương Trác Quân là một thiếu nữ, bộ dáng Tấn Vương tuần tú lịch sự, hơn nữa đúng là mẫu người mà Vương Trác Quân thích, đã thế lại có thể thực hiện mộng đẹp của nàng, cho nên Vương Trác Quân liền xem trọng Tấn Vương.

Vương thái sư nói: "Trác Quân, người thật sự nghĩ kỹ rồi? Phải biết rằng, quý phut Tấn Vương cũng đã có vài cơ thiếp. Nếu người gả vào nhà bình thường, về mặt này tất nhiên sẽ không để người chịu thiệt như vậy."

Vương Trác Quân nói: "Phụ thân, nhà bình thường chỉ là lúc đầu không có thị thiếp, nhưng vẫn có thông phòng đấy thôi. Chờ khi chính thế tuổi già sắc suy, cũng chỉ sủng ái các nữ nhân trẻ trung. Chính thế chịu thương chịu khó, còn bị người coi khinh, so với như vậy, đã là chịu thiệt thòi, ta gả vào hoàng gia còn có thể được vẻ vang, như vậy tính ra thì vẫn là gả vào hoàng gia tốt hơn."

Đều phải đối mặt với chuyện trượng phu có rất nhiều nữ nhân, vì sao nàng không tìm một người tốt nhất, cũng chỉ có tốt nhất mới xứng đôi với nàng.

Vương thái sư thấy chủ ý của nữ nhi đã định, liền không hề nói thêm cái gì.

Lúc Vương thái sư đi gặp hoàng đế, hoàng đế cùng hắn nói một ít chuyện con cái.

Không qua bao lâu, nữ nhi của Vương thái sư đã được tứ hôn cho Tấn Vương, trở thành Tấn Vương phi.

Vương Trác Quân này làm Tấn Vương phi thực không tệ, trên dưới Tấn Vương phủ đều được quản lý rất ổn thỏa, ngay cả Tấn Vương đều cảm thấy vừa lòng.

Lại bởi vì có Vương thái sư duy trì, Tấn Vương cách ngôi vị Thái tử càng ngày càng gần.

Thứ duy nhất không được hoàn mỹ chính là bụng Vương Trác Quân vẫn luôn không có động tĩnh, mà Tấn Vương thật ra cũng tôn trọng chính thể này, không để cơ thiếp nào sinh ra thứ trưởng tử.

Nhưng cũng không thể chờ mãi được. Vương Trác Quân cũng rất sốt ruột, cũng đã mời thái y trong cung tới, chỉ nói là Vương Trác Quân trời sinh thể hàn, không dễ dàng sinh hài tử, chỉ có thể là điều dưỡng thật tốt.

Vương Trác Quân nghe xong tin này, nếu nói không sốt ruột đó là không có khả năng, nàng không nghĩ tới bản thân lo tính một hồi như vậy thế nhưng lại là công dã tràng.

Một chính thể không thể sinh hài tử, đặc biệt là còn muốn làm Hoàng Hậu, cuối cùng chẳng lẽ để nữ nhân khác làm Thái Hậu? Đây tuyệt đối là

không có khả năng.

May là Tấn Vương cũng không có trách tội Vương Trác Quân, ngược lại bảo nàng không nên gấp gáp.

Cứ như vậy, chờ đến khi Tấn Vương lên làm Thái tử, Vương Trác Quân vẫn không có động tĩnh, trong cung Hoàng Thượng không vui, lại thường cho Thái tử vài người, ý tứ là muốn Thái tử nhanh chóng khai chi tán diệp, một Thái Tử không có con nối dõi là rất không ổn.

Vương Trác Quân nói với Thái tử: "Điện hạ cứ suy nghĩ cho đại cục thôi, là thiếp thân không có phúc khí."

Vương Trác Quân đồng ý để nữ nhân khác sinh hài tử. Bởi vì Thái tử vẫn luôn không có hài tử, như vậy sẽ bị người hoài nghi có phải Thái tử không có khả năng duy trì dòng giống hay không, như vậy đối Thái tử là rất bất lợi. Đặc biệt là Thái tử có nhiều nữ nhân như vậy, nếu đều không có động tĩnh, gia tộc những người kia còn không phải như hổ rình mồi đối với Vương gia?

Cho nên để nữ nhân khác sinh trước đã là rất cần thiết, hưởng hồ, Vương Trác Quân cũng tự có nắm chắc, dù là nữ nhân khác sinh rồi có hài tử của bản thân thì nàng cũng tuyệt đối không để cho họ có cơ hội ngồi trên cái vị trí kia.

Thái tử càng cảm thấy Vương Trác Quân thâm minh đại nghĩa (hiếu rõ nghĩa lớn), trước khi Hoàng Thượng băng hà, Thái tử phủ đã có đến mấy hài tử.

Điều này cũng làm Hoàng Thượng có thể yên tâm truyền ngôi vị hoàng đế cho Thái tử.

Hoàng Thượng băng hà, Thái tử đăng cơ danh chính ngôn thuận, Thái tử thành Hoàng Thượng, tự nhiên Thái tử phi liền thành Hoàng Hậu, Vương

Trác Quân bước lên ngôi vị Hoàng hậu đã tha thiết mơ ước từ lâu, chính thức trở thành chủ nhân hậu cung.

Đương nhiên, ngoại trừ việc nối dõi tông đường làm nàng lo lắng, những vấn đề khác đều vô cùng thuận lợi.

Vương phu nhân tiến cung, đối với việc sinh con nối dõi của nữ nhi vô cùng lo lắng. Sau một hồi hàn huyên, cuối cùng cùng nhắc đến: "Nương nương, người xem có cần để các cô nương trong gia tộc ta cùng tiến cung để chia sẻ, đỡ dần cho việc này không? Dù sao khi sinh hạ được hài tử rồi liền ghi dưới danh nghĩa của người, đều trở thành cháu ngoại của Vương gia ta."

Vương Trác Quân lại vô cùng không đồng ý: "Mẫu thân, hài tử do chính mình sinh ra vẫn tốt hơn. Chẳng lẽ ngài chưa từng nghe nói từ bụng người khác sinh ra, cuối cùng cũng trở nên xa cách nghĩa mẫu hay sao? Trong Vương gia này, lại có huynh đệ tỷ muội nào không nuôi ảo tưởng trèo cao; nhìn thì hòa thuận bình yên như thế, mạch nước ngầm còn ít sao? Huống chi, việc khai chi tán diệp của hoàng gia là đại sự, sao có thể chắc không được voi đòi tiên, quyết lấy lại hài tử, rồi lại trèo lên đầu bốn cung? Sống trên đời không nhiều thì ít cũng được vài chục năm, cho dù hiện tại nhất thời bốn cung chưa thể sinh con, cũng không thể khẳng định là cả đời không thể. Mẫu thân, cho dù chỉ còn một tia cơ hội, bốn cung nhất quyết không buông tay. Nghe nói dân gian có rất nhiều thần y, nhờ ngài nhắn phụ thân tìm giúp việc này. Những thần y này thật ra vẫn tốt hơn nhiều so với lữ Thái Y viện chỉ biết suốt ngày chìm trong mê lạc, một chút tác dụng cũng không có."

Vương phu nhân tiếp lời: "Mẫu thân cũng loáng thoáng nghe nói có một vị thần y họ Lý, có thể khởi tử hồi sinh. Nhưng người này hành tung luôn luôn bất định, thích nhất đi ngao du khắp thiên hạ, xem cảnh núi sông hữu tình."

Vương Trác Quân nghe vậy vui vẻ nói: "Mẫu thân, nếu thật sự đã có những vị thần y danh bất hư truyền như thế, sao còn sợ không tìm thấy. Chẳng qua chỉ bỏ vài năm tìm kiếm mà thôi, suy cho cùng vẫn thật đáng giá. Mẫu thân, trong hậu cung đầy những hiểm ác này, bốn cung chỉ biết tin tưởng Vương gia, ngài nhất định không được phụ lòng bốn cung mong mỏi."

Vương phu nhân biết không thể nào thay đổi được tâm ý nữ nhi đã quyết, cũng đành hồi phủ kể lại, Vương thái sư chỉ biết thở dài sầu lo, tuy vậy vẫn ra sức cử người đi tìm. Chỉ là Lý thần y là người thấy đầu không thấy đuôi, mà Đại Sở lại rộng lớn như vậy, liệu biết nơi nào mà tìm?

Hoàng Thượng đăng cơ đã nhiều năm, thế mà chính cung Hoàng hậu vẫn không có lấy một hoàng tử, chuyện này đã gây ra biết bao nhiêu lời xì xào bàn tán, dù sao đây cũng là việc lớn của Hoàng gia, sao có thể không để tâm? Rất nhiều đại thần đều dâng sớ tấu vua, kiến nghị để Hoàng hậu nhận hoàng tử của các phi tần khác về ghi tạc dưới danh nghĩa.

Thật ra Hoàng Thượng cũng không nhắc đến chuyện này, chỉ là không biết trong hậu cung đã có bao nhiêu phi tần bắt đầu thường xuyên mang theo hài tử đi Khôn Ninh cung, trông mong được Hoàng hậu coi trọng, sau đó liền trở thành hoàng tử dưới danh nghĩa đích mẫu rồi.

Vương Hoàng hậu thấy thế chỉ cười lạnh, phải chăng những phi tần này đều đang ôm ấp mộng đẹp, thật sự cho rằng nàng không thể sinh sao, chỉ có thể chọn những phế tử của các nàng mà nuôi dưỡng?

Chỉ sợ những vị cung tần mỹ nữ này đều mong nàng sớm trở thành phế hậu, để các nàng trở thành tần Hoàng hậu. Thật sự là si tâm vọng tưởng!

Chỉ cần nàng vẫn còn một hơi thở, vị trí Hoàng hậu này, cho dù là ai cũng đừng mong cướp đoạt được.

Vương Hoàng hậu vốn tưởng rằng mình đã vô cùng tàn nhẫn, không nghĩ tới lại có người càng tàn nhẫn hơn nàng vạn lần. Cuối cùng khi nàng biết được nguyên nhân khiến bấy lâu nay mình không thể sinh nở, chỉ biết ngồi thẫn thờ trong phòng hồi lâu. Màn đêm buông xuống, tâm tình lạnh lẽo vẫn chưa biến mất, mà bên cạnh một người an ủi cũng chẳng có.

Ngày hôm sau, thần sắc Vương Hoàng hậu vẫn như thường ngày, hỏi Cung ma ma: "Bốn cung nghe nói Hoàng thượng vô cùng coi trọng Trấn Bắc hầu gia đại tiểu thư, còn bóng gió hỏi thăm chuyện của Thẩm đại tiểu thư sao?"

Cung ma ma cung kính trả lời: "Bẩm nương nương, tuyển tú lần này Thẩm đại tiểu thư thật ra không tham gia."

"Ha ha, từ xưa đến nay có vị đế vương nào lại không đa tình? Xem ra, Hoàng thượng lần này là sớm có lòng cầu mà chẳng được mỹ nhân rồi."

Cung ma ma tiếp lời: "Nô tỳ cảm thấy có lẽ Hoàng thượng chẳng phải yêu thương sâu sắc gì đối với vị Thẩm đại tiểu thư này, hơn nữa còn rất kiêng kỵ phụ thân Trấn Bắc hầu của nàng ta. Lần này tuyển tú Trấn Bắc hầu không để nữ nhi tiến cung, lại càng làm Hoàng Thượng thêm bất mãn."

"A Cung, người nói rất đúng. Hiện tại bốn cung mới biết được chỉ có chính bản thân mình là quan trọng nhất, mọi thứ khác đều chẳng là gì." Nếu Hoàng thượng đã lãnh tâm lãnh tình với nàng, cũng đừng trách nàng ra tay càng ngoan độc hơn. Người không vì mình, trời tru đất diệt. Nói rồi, Vương Hoàng hậu liền cho người truyền tin này đến Vương gia Vương Thái sư.

Không bao lâu sau, tin Trấn Bắc hầu Thẩm gia vì tư tàng binh khí, mưu đồ soán vị mà bị xét nhà truyền đến hậu cung. Toàn bộ nam nhân đều bị chém đầu, còn tất cả nữ quyến đều sung vào giáo phường*. Nhưng cũng có rất nhiều nữ nhân Thẩm gia trước khi bị sung vào giáo phường đều đã tự vẫn để tránh phải chịu nhục.

*nơi ở riêng của những người chuyên nghề ca, múa, chơi nhạc.

Vương Hoàng hậu phái người đi cứu vị Thẩm gia đại tiểu thư kia, bố trí vô cùng thỏa đáng. Nàng cười nhạt, tuy rằng Hoàng thượng bất nghĩa nhưng nàng vẫn nên để Hoàng thượng được thỏa như ước nguyện chứ, dù sao Hoàng thượng cũng đã "chăm sóc" nàng nhiều năm như vậy.

"Chúc mừng Hoàng hậu nương nương, người đây là có tin vui rồi!" Tin này truyền đi, trên dưới Khôn Ninh cung đều thật vui mừng. Nhiều năm như thế, nương nương các nàng cuối cùng có tin vui rồi. Để xem những phi tần kia còn có thể lấy cái gì để kiêu ngạo trước mặt Hoàng hậu?

Chỉ cần nương nương sinh hạ được một vị hoàng tử thôi, những vị hoàng tử các cung khác làm sao có chỗ để so sánh.

Hoàng Thượng biết tin, trên mặt vui vẻ, liền tự mình bãi giá đến Khôn Ninh cung, tỏ vẻ vui mừng vì Hoàng hậu mang thai.

Hoàng Thượng đi rồi, Vương Hoàng hậu hỏi Cung ma ma: "Bên phía thái y chẩn mạch kia, người đã xử lý ổn thỏa chưa?"

"Hồi bẩm nương nương, đều đã an bài thỏa đáng." Huống chi, tại thời điểm nương nương bắt mạch là dùng tay của vị Thẩm đại tiểu thư kia, dù sao các nương nương cũng thường muốn giữ lễ tiết (không trực tiếp lộ diện trước Thái y khi bắt mạch) nên chuyện này cũng dễ thực hiện, hơn nữa lại là ở trong Khôn Ninh cung nên sẽ không thể có tin tức gì bị lộ ra ngoài.

Vương Hoàng hậu nghĩ thầm, Hoàng thượng ới Hoàng thượng, người không cho bốn cung có cơ hội sinh hạ hài tử, bốn cung càng phải sinh được. Có bản lĩnh, người liền làm bốn cung sảy thai đi, như vậy xem ra người còn tàn nhẫn hơn bản cung nghĩ rất nhiều. Còn nếu không thể, sau này người sẽ bị bốn cung khống chế trong tay mà thôi.

Chính cung Hoàng hậu vất vả hoài thai mười tháng, cuối cùng sinh được một vị hoàng tử vô cùng bụ bẫm. Thật sự là đại hỉ sự, ngay lần đầu tiên đã sinh được con trai rồi!

"Nường nường, vậy vị Thấm đại tiểu thư kia nên xử lý thế nào?" Cung ma ma nhìn Vương Hoàng hậu đang ôm tiểu Hoàng tử, hỏi.

"Việc này còn phải hỏi sao? Tất nhiên là không thể lưu lại dấu vết. Chuyện này người để Cao Trường Hưng làm đi, coi như là bốn cung cho hẳn một cơ hội." Vương Hoàng hậu chỉ nhàn nhạt nói qua.

Vị Thấm đại tiểu thư này là một người đã chết ở trong mắt mọi người. Chính là Vương Trác Quân nàng "tâm địa lương thiện", giúp nàng ta để lại một huyết mạch trên thế gian này, còn có thể có cái gì mà không thỏa mãn?

Đối với việc Hoàng thượng chú ý đến nữ nhân này, nếu như nàng cũng không có được một chút thương tiếc nào từ Hoàng Thượng, vậy thì kẻ khác cũng đừng mong có được. Vì thế xét trên phương diện nào, vị Thấm đại tiểu thư này đã sớm được định là một kẻ phải chết.

Thật ra nàng ta chỉ có một tác dụng duy nhất, chính là dùng bụng nàng ta để sinh hài tử. Thấm đại tiểu thư, người có thể yên giấc ngàn thu rồi, hài tử của người, bốn cung sẽ "coi như chính mình sinh ra".

Việc này Cao Trường Hưng xử lý vô cùng chu toàn, rất vừa ý nàng. Trực tiếp giết chết Thấm đại tiểu thư, sau đó một mối lửa thiêu hết tất cả, ngay cả thi thể cũng thành tro tàn rồi, không để sót một chút dấu vết nào.

Vương gia không tìm được vị Lý thần y kia mà ngược lại tìm được một vị vu* y, mong là từ hướng này cũng có thể xem bệnh giúp Hoàng hậu. Đương nhiên, tất cả đều phải âm thầm tiến hành.

*vu (巫): thầy pháp, phù thủy, đồng cốt, kẻ thờ cúng quỷ thần - vu y ở đây được hiểu là người chế ra các loại thuốc kỳ quái, không có tác dụng

chữa bệnh.

Nhưng mà khi xem bệnh cho Vương Hoàng hậu, vị vu y này cũng không có biện pháp, hắn nói: "Tiểu nhân không thật sự am hiểu về bệnh này. Tuy nhiên, những phương diện khác thì có thể toàn tâm toàn lực giúp nương nương."

Những loại thuốc độc của hắn vô cùng kỳ lạ, ví dụ như làm người ta điên khùng, làm người ta dục tiên dục tử, còn có vô vàn những loại thuốc viên với tác dụng kỳ dị khác.

*cảm giác vô cùng thỏa mãn, thăng hoa (có thể hiểu là sướng đến chết đi sống lại =_=)

Vương Hoàng hậu cảm thấy vô cùng hứng thú với loại thuốc này: sau khi ăn vào nếu sinh ra là nữ hài thì đứa nhỏ sẽ có thể khỏe mạnh, còn nếu là nam hài thì đại bộ phận đều sẽ mang bệnh tật trong người. Loại thuốc này có thể nói là vô cùng hợp với tâm ý của Vương Hoàng hậu. Nàng nghĩ, mượn bụng vị Thẩm đại tiểu thư kia sinh hài tử chỉ là bước đầu tiên, nhưng đây không phải là huyết mạch của Vương gia. Nàng không nghĩ sẽ bận tâm suy tính một hồi như vậy chỉ để lại lợi ích cho hậu nhân của Thẩm đại tiểu thư kia. Nếu nàng đã không thể sinh, như vậy nàng yêu cầu tôn tử của mình phải có dòng máu của Vương gia.

Chuyện gì làm đều phải làm từ khi còn chưa bắt đầu, nếu không liền không kịp. "Loại thuốc viên này, ngoại trừ người ra, còn ai có thể giải được không?"

Vu y kia đắc ý cười nói: "Hồi bẩm nương nương, trên đời này, ngoại trừ tên Lý Trường Khanh kia ra, không một ai có thể giải được."

Vương Hoàng hậu lại hỏi: "Chẳng lẽ chính bản thân người cũng không biết cách giải?"

Vu y kia liền nói: "Ta chỉ thích chế thuốc, không bao giờ nghiên cứu thuốc giải. Nếu đã muốn hạ độc, hà cớ gì còn phải chế thêm thuốc giải cho phiền lòng?"

Nói cách khác, tên vu y này trước giờ chỉ luôn nghĩ cách hại người, chưa bao giờ nghĩ cách cứu người. Khó trách, y lại bị người khác gọi là vu y, độc y.

Vương Hoàng hậu cười, nắm được thuốc độc vào trong tay rồi, sau đó liền ngấm ngấm cho người xử lý tên vu y này. Nàng không thể để lưu lại loại nhược điểm như vậy trong tay hắn. Huống chi loại người tham lam này, không sớm hay muộn cũng sẽ gây họa cho nàng mà thôi.

"Nường nường cân nhắc kĩ, nếu không có giải dược thì về sau sẽ không ổn, vẫn nên chờ có thuốc giải rồi hẵng dùng." Cung ma ma khuyên nhủ.

Vương Hoàng hậu nói: "Đúng vậy! Chờ tìm được Lý thần y đã rồi tính tiếp. Mặc kệ dùng biện pháp gì, bốn cung nhất định phải làm hắn ta phối ra thuốc giải."

Một khoảng thời gian sau, cuối cùng Vương Hoàng hậu cũng được như ý nguyện - tìm thấy Lý thần y. Chỉ đáng tiếc, chỉ có những người khác dùng thuốc giải mới có mới hiệu quả, chính bản thân người trúng được dùng thì lại không có tác dụng gì. Có điều, hiệu quả mà Vương Hoàng hậu muốn còn không phải như vậy sao?

Không ngờ, Lý thần y lại là một người cứng đầu không chịu hàng phục dù nàng dùng biện pháp gì đi nữa. Nếu nàng đã không dùng được, mà người này còn nắm nhiều bí mật như thế, nhất là việc đích hoàng tử không phải do chính nàng sinh ra, nàng cũng không có hứng thú lưu giữ.

"Nghe nói Lý thần y còn có một đứa con trai. Mặc kệ dùng cách gì cũng phải nhổ cỏ tận gốc cho bốn cung!" Vương Hoàng hậu độc ác phân phó. Đã đi đến bước này rồi, chỉ là một vài sinh mạng không đáng giá, nàng còn có

thể trần trở được sao? Chỉ có người chết, bí mật mới có thể vĩnh viễn che giấu.

An bày hết thảy, mọi việc xảy ra đều như Vương Hoàng hậu dự đoán. Hoàng tử được sinh hạ, từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, cho dù có kiêng kị Vương gia nhưng Hoàng Thượng vẫn rất thích đứa nhỏ này. Hơn nữa lại là đích tử do chính cung Hoàng Hậu sinh, nên ở trên chuyện lập Thái tử, Hoàng thượng cũng không có cơ sở gì để không đồng ý cho đích hoàng tử lên làm Thái tử.

Không biết vì sao, long thể Hoàng thượng này càng trở nên suy yếu. Những triều thần do Vương Thái sư dẫn đầu liên tục dâng sớ khuyên Hoàng thượng sớm ngày lập đích Hoàng tử thành Thái tử mới là chính thống nhất. Cuối cùng Hoàng thượng cũng đồng ý. Cho dù không đồng ý thì thế nào, thân thể của hãn cũng không cho phép.

Càng kỳ lạ hơn, ngay sau khi Thái tử được lập, bệnh tình của Hoàng thượng ngày càng tốt lên. Hoàng thượng cảm thấy Thái tử là phúc tinh của mình, trong lòng thầm suy nghĩ có lẽ trước kia do chậm chạp không lập Thái tử nên tổ tiên mới trừng phạt hãn, vì thế mà sinh bệnh.

Ngoại trừ việc Thái tử có quan hệ máu mủ với Vương gia, những mặt khác thể hiện ra đều là anh tài trăm năm khó gặp, vô cùng hợp ý hãn.

Hơn nữa, ngay từ khi còn nhỏ Thái tử đã được Hoàng thượng tự tay dạy dỗ, tư tưởng và tầm nhìn của Thái tử rất tốt, Vương gia muốn dùng thân phận ngoại tộc để kiểm soát Thái tử thì đúng là nằm mơ. Đối với một vị đế vương mà nói, ai lại mong muốn bị người khác áp chế? Về điểm này, Hoàng thượng tin tưởng nhi tử của mình nhất định sẽ trò giỏi hơn thầy.

Thời gian trôi qua như vũ bão, mới đây mà đã đến lúc Thái tử đại hôn. Hoàng thượng đã sớm biết ngay từ khi Thái tử còn nhỏ, cô nương Vương gia đã được đưa vào trong cung, trên mỹ danh là muốn làm bạn với Hoàng

hậu cô mẫu, nhưng mục đích thật sự là gì, sao Hoàng thượng có thể không biết. Nhưng Hoàng thượng chính là Hoàng thượng, sẽ không hàm hồ trong việc chọn lựa vị trí Thái tử phi. Vài năm nay, Vương Thái sư đang ngày càng già đi, Hoàng thượng cũng bồi dưỡng được rất nhiều bề tôi trung thành khác, một trong số đó chính là Triệu Thượng thư Triệu đại lão gia, cũng là một đại gia tộc. Vì thế trong cuộc đua tranh giành ngôi vị Thái tử phi, Hoàng Thượng đã hạ chỉ lập Triệu gia đại tiểu thư làm Thái tử phi. Đồng thời để trấn an Vương gia, cũng lập Vương gia tiểu thư làm Thái tử lương đệ. Đương nhiên còn có thêm vài vị tiểu thư khác cũng nạp vào Đông cung, trở thành Thái tử cơ thiếp.

Mọi việc đều tiến hành thuận lợi như Hoàng thượng mong muốn. Triệu gia đại tiểu thư cũng rất đủ tư cách để làm một Thái tử phi.

Đại hôn xong xuôi, Hoàng Thượng liền yên tâm. Mà một khi đã an lòng, thân thể lập tức được buông lỏng, sau đó hần liền bệnh nặng bệnh nhẹ triền miên.

Thái tử đã bắt đầu tiếp nhận chính vụ, Hoàng thượng cũng không có gì lo lắng.

Lúc Hoàng thượng hấp hối đã truyền ngôi vị Hoàng đế lại cho Thái tử, sau đó vẫy lui mọi người, chỉ giữ lại Hoàng Hậu.

Vương Hoàng hậu nhìn nam nhân bệnh nặng nguy kịch trên giường, trong lòng có bao nhiêu loại cảm xúc hỗn tạp.

Khi xuất giá, nàng cũng đã từng có ảo tưởng, đáng tiếc nam nhân này bóp nát tất cả. Thật không ngờ hần có thể tàn nhẫn như thế, trực tiếp khiến nàng vĩnh viễn. không thể sinh được hài tử. Hần làm kẻ tàn độc thứ nhất, nàng cũng không ngại làm kẻ tàn độc thứ hai, sao lại không thể?

"Hoàng thượng, để thần thiếp nói cho người một bí mật. Kỳ thật Thái tử chẳng phải là con ruột của thần thiếp đâu." Hoàng hậu nhẹ nhàng nói bên

tai Hoàng thượng.

Quả nhiên, ánh mắt Hoàng thượng liền thay đổi, trừng mắt nhìn Vương Hoàng hậu.

Vương Hoàng hậu chỉ cười nhạt, nói: "Hoàng thượng, thần thiếp biết ngài vô cùng tức giận. Chỉ là bây giờ dù ngài có tức giận thế nào thì cũng có ích lợi gì đâu? Thái tử hiện tại vẫn là hài tử của thần thiếp, mà thần thiếp cũng sắp bước lên ngôi vị Thái hậu, cả đời sau đều hưởng vinh hoa phú quý. Ha ha, Hoàng Thượng, vốn dĩ thần thiếp cũng không muốn làm như vậy, là chính người bức thần thiếp phải ngoan độc. Đời này thần thiếp tự nhận không hề làm chuyện gì có lỗi với Hoàng thượng, vậy sao người lại sai người làm cho thần thiếp ăn phải thứ không nên ăn, để rồi vĩnh viễn không thể có hài tử? Chỉ cần Hoàng thượng có một chút ít thương tiếc thần thiếp thôi, sao thần thiếp có thể làm đến bước này. Tất cả, tất cả mọi thứ hôm nay, đều là Hoàng thượng người gieo gió gặt bão mà thôi."

Hoàng thượng suy yếu nói : "Là đế vương, ai lại cho phép thế lực ngoại thích quá lớn. Ấy là do Vương gia các người quá tham lam. Đời này có Hoàng hậu, lại trông đời sau tiếp tục làm Hoàng hậu. Hay để giang sơn của Tiêu gia đổi thành họ Vương thì các người mới cam tâm?"

Nếu đã làm thần tử, thì hãy tâm tâm niệm niệm mà làm đúng trọng trách của mình. Là Vương gia có dã tâm quá lớn, cho nên hẳn không thể buông tha, không thể không khiến Vương Hoàng hậu trở thành vô sinh.

"Ha ha, Hoàng thượng ngài thật đúng là muốn nói cái gì đúng thì chính là cái ấy đúng. Chỉ là, người ngồi lên ngai vàng sau này, nhất định sẽ là hài tử có dòng máu của Vương gia thần thiếp. Ngài nếu ở dưới hoàng quyền có linh thiêng, nhất định có thể nhìn thấy."

"Nói như vậy, Thái tử là hài tử của Vương gia các người?" Hoàng thượng lạnh lùng hỏi.

"Hoàng thượng a Hoàng thượng, chuyện như vậy sao thần thiếp có thể dám làm chứ. Chẳng phải ngài tự thấy rõ Thái tử lớn lên rất giống Hoàng thượng nên ngài mới có thể khẳng định hẳn là nhi tử của mình, nếu không sao có thể đồng ý với chuyện lập hẳn làm Thái tử, thần thiếp nói có phải hay không?"

Hoàng Thượng là người đa nghi, nếu không phải xác định được Thái tử là nhi tử của chính mình, tuyệt đối sẽ không dễ dàng lập Thái tử như thế. Nguyên nhân chính là do hẳn biết Thái tử là con hẳn, nên bao chuyện sau này mới phát sinh. Về việc này, Vương Hoàng hậu cũng chẳng cần lừa gạt Hoàng thượng làm gì.

Muốn lợi dụng sơ hở cũng cần một chỗ trống hoàn hảo. Vốn dĩ chính nàng mang thai sẽ vô cùng gian nan, nhưng lúc ấy không chỉ mang thai, còn có thể sinh hạ một Hoàng tử mà không làm Hoàng thượng nghi ngờ mới là lạ kỳ. Vì vậy, nếu hài tử lớn lên không giống Hoàng thượng, chắc hẳn sẽ dùng muôn vàn lý do để phản đối lập Thái tử.

Hoàng thượng cười: "Quả nhiên là Hoàng hậu. Chỉ là, làm nữ nhân mà quá thông minh, cũng thật không tốt."

"Thần thiếp chỉ lơ là một chút mà thôi, Hoàng thượng ngài đã đùa bỡn thần thiếp trong tay như con rối, sao còn có thể ngu ngốc tiếp nữa. Xét đến phân vị Hoàng hậu của thần thiếp, rồi phân vị của Thái tử trong lòng Hoàng thượng, thần thiếp liền nói cho người một tin tức vô cùng tốt. Người còn nhớ vị Trấn Bắc hầu gia Thẩm gia đại tiểu thư kia chứ? Kỳ thật, Thái tử là do nàng ta sinh ra. Còn nhớ lúc ấy toàn bộ nữ quyến Thẩm gia đều bị sung vào giáo phường, là thần thiếp cứu nàng ta, rồi an bài vào trong Khôn Ninh cung... rồi đợi nàng ta sinh được hài tử. Hài tử này liền trở thành đứa nhỏ của thần thiếp. Lại nói, còn chẳng phải nhờ thần thiếp mà ước nguyện của Hoàng thượng mới thành hiện thực sao? Thần thiếp biết, trước kia Hoàng thượng vô cùng coi trọng Thẩm gia đại tiểu thư, lại kiêng kị Trấn Bắc hầu gia là tai họa ngầm, nên mới vứt bỏ nàng ta thôi. Hoàng thượng vẫn nên

cảm tạ thần thiếp tác hợp, bằng không sao Thái tử có thể xuất hiện trên đời này."

Cái gọi là thích của Hoàng thượng, thực ra cũng chẳng là gì so với giang sơn của hần. Điều này, Vương Hoàng Hậu rất rõ ràng.

"Cho nên, Hoàng thượng người vẫn nên sớm yên giấc ngàn thu đi. Dù cho người còn tiếc nuôi gì thì thần thiếp sẽ thay ngài hoàn thành hết thủy. Sau đó cũng sẽ là lúc thần thiếp hoàn thành giấc mộng của mình rồi. Hoàng thượng à, thần thiếp cam đoan với người, ván cờ này, thần thiếp sẽ là người thắng cuối cùng. Hoàng thượng không cho huyết mạch của Vương gia kế thừa ngôi vị Hoàng đế sao, vậy hãy chờ vài chục năm nữa mà xem, ngài ở dưới cửu tuyền chắc chắn có thể thấy rõ ràng, xem giang sơn này rốt cuộc có quan hệ với Vương gia hay không?"

Hoàng thượng kích động: "Người đã làm gì Thẩm thị?"

"Sao Hoàng thượng có thể hỏi câu hỏi ngớ ngẩn thế này chứ? Trên đời này làm gì còn có Thẩm thị? Không phải nàng ta cũng đã sớm tự vẫn rồi sao? Chính là thần thiếp mềm lòng, cho nàng để lại huyết mạch duy nhất của mình trên đời. Nàng ta ở dưới hoàng tuyền, cũng nên cảm tạ ân đức của thần thiếp. Thần thiếp chúc cho Hoàng thượng có thể tìm được nàng ta ở dưới ấy. Nhưng mà thần thiếp cũng thực tin tưởng, sao nàng ta có thể vui vẻ chào đón kẻ đã diệt cửu tộc nhà nàng chứ! Hai người ấy à, sớm đã là kẻ thù rồi."

Vương Hoàng hậu nhàn nhạt nhìn Hoàng thượng kích động đến tắt thở, mà trong lòng nàng, cuối cùng cũng tâm như chỉ thủy (dứt khoát, không còn lưu luyến gì).

Quãng đường còn lại, chỉ có thể là người tàn nhẫn mới có thể đi tiếp. Vương Hoàng hậu bi thương lui ra ngoài, nghẹn ngào nói với mọi người:

"Hoàng thượng băng hà." Nàng - cái người còn sống này, chỉ có thể càng bị thương hơn so với người khác thì mới có thể chấp nhận được.

HẬU CUNG KẾ

Lý Hào

www.dtv-ebook.com

Chương 163: Kiếp Sau

Edit: Huệ Hoàng Hậu

Beta: An Thực Phi

"Vẫn là phong cảnh Giang Nam tốt, cái thời tiết này, dù là trời mưa cũng chỉ là mưa phùn mênh mang, làm cả người cảm thấy thực thoải mái." Lý Già La ngồi ở trên xe ngựa, ngắm nhìn mưa nhỏ lất phất bên ngoài, không khỏi cảm khái.

Toàn bộ không khí, đều trở nên mềm như bông.

Hiện tại đã là mười năm sau, nàng và Hoàng Thượng đang cải trang vi hành. Mấy năm trước ở trong hoàng cung, nàng lại tiếp tục sinh hai đứa nhỏ, mãi đến khi lão Bát đã năm tuổi nàng mới có thể cùng Hoàng Thượng túi lớn túi nhỏ bắt đầu chuyến đi. Thật ra lão Bát quá bám người, một hai phải đòi đi theo cùng, nhưng không biết Lạc Nhi nói với hắn cái gì, hắn mới từ bỏ chuyện muốn cùng đi.

Hiện giờ đã qua mười mấy năm, Thái tử Tiêu Lạc đã đại hôn, Hoàng Thượng cũng yên tâm buông xuống tất cả chính sự trên tay, có thể nói, hoàn toàn làm một người phú quý nhàn rồi.

Tứ hoàng tử Tiêu Uyên cũng đã ra cung khai phủ, chỉ là hắn không vội thành thân. Hắn nói là thành hôn liền thêm một người quản hắn, hắn sẽ không được thoải mái.

Lý Già La cũng không có quản hãn, nam hài tử mà, chờ hãn chơi đủ rồi, tự nhiên sẽ nghĩ tới thành gia lập nghiệp. Trong khoảng thời gian còn chưa có thành thân này, phải thoả mái mà chơi đi! Hài tử nàng - nàng biết, đều là hiểu rõ trong lòng, dù hãn cả đời không thành thân, Lý Già La cũng sẽ không giống như người khác mà nhất quyết ép buộc hãn phải thành thân.

Hoàng Thượng cười nói: "Kỳ thật Tái Bắc cũng không tồi, nơi đó hơi hoang dã một chút nhưng là hoang dã cũng có chỗ tốt của hoang dã. Người nơi đó đều mồm to ăn thịt, mồm to uống rượu, dân phong cũng bừa hãn, tuy nhiên thường thường cái dạng người này ở trong chiến sự mới có thể không e sợ mà dũng cảm tiến tới."

"Lão gia nói vậy khiến ta cũng muốn đi Tái Bắc. Đọc ở trong sách thấy người nơi đó ăn thịt nướng đều là nướng cả con rồi ăn. Lúc ăn thì trực tiếp dùng chủy thủ để cắt ra." Lý Già La cười nói.

"Chúng ta có rất nhiều thời gian, không cần vội, cứ chậm rãi mà đi. Hiện tại phía Tái Bắc cũng rất ổn định, đi qua đó cũng không có gì phải sợ."

"Lão gia, phu nhân, phía trước là đã tới sông Phú Xuân." Thị vệ bẩm báo.

Ở bên ngoài, bọn họ đều biến thành lão gia cùng phu nhân, mười mấy năm nay hai người đều ổn trọng hơn không ít. Lý Già La nghĩ, chính mình đã sắp phải làm tổ mẫu rồi còn không ổn trọng thì thật không nói nổi.

Nay con dâu cũng đã có rồi, thật là năm tháng thoi đưa, con người già đi nhanh chóng, không muốn cũng không được.

Nhưng Hoàng Thượng lại cảm thấy Lý Già La không hề thay đổi, trừ bỏ khí chất càng tốt ra, dung mạo nàng tựa hồ như không có chút khác biệt nào.

Từ sau khi Hoàng Thượng ba mươi tuổi liền bắt đầu để râu, ngược lại càng uy nghiêm hơn. Có điều bởi vì Lý Già La không thích râu dài cho nên hắn chỉ để lại một chút râu ở trên mép, phía dưới thì không có.

Đại hoàng tử dù bệnh tật nhưng cũng đã đại hôn, Hoàng Thượng sớm đã cho Đại hoàng tử phong vương, khai phủ, sau đó cũng ban hôn cho hắn. Có thể nói, so với Thái tử, thì Đại hoàng tử thành hôn sớm hơn nhiều, nhưng bởi vì thân thể như vậy nên đến bây giờ vẫn chưa có một đứa con nối dòng nào.

Có thể sống là tốt rồi. Đối với Đại hoàng tử, Hoàng Thượng yêu cầu không cao. Giữ khuôn phép mà sống, cũng sẽ không có ai gây bất lợi gì cho hắn.

Đại công chúa đã sớm có mấy hài tử, Hoàng Thượng cũng đã làm ngoại tổ phụ từ nhiều năm trước.

Bản thân hắn lớn hơn Lý Già La bảy tám tuổi, hiện tại thấy Lý Già La không hề già đi chút nào, ngược lại bản thân hắn thì đang bị tuổi tác kéo đi nên có đôi khi cảm thấy hơi sốt ruột trong lòng.

Cho nên hắn mới không màng đến mọi chuyện, muốn mang theo Lý Già La đi ra ngoài dạo chơi, không thể chỉ chút nguyện vọng này mà cũng không thể thực hiện được. Từ nhiều năm trước, hắn liền dẫn theo Thái tử xử lý chính vụ, hiện tại buông tay cũng không lo lắng chút nào.

Nghe nói cá chép trên sông Phú Xuân đặc biệt ngon, cho nên bọn họ liền tới nơi này. Thuê một cái thuyền ở bờ sông, trong cảnh mưa phùn, bọn họ ở trên sông thả câu ngắm cảnh, như vậy tuyệt đối là hưởng thụ.

"Nón lá biếc, áo tươi xanh; Gió nghiêng mưa nhẹ chẳng nên về" [1] chính là loại ý cảnh này.

[1] trích bài thơ Ngư Ca Tử Kỳ 1: Thanh nhược lập, lục thoa y; Tà phong tế vũ bất tu quy

Chủ thuyền là người chuyên chèo thuyền trên sông Phú Xuân này, nhìn một đoàn người của bọn họ liền biết là nhà đại phú đại quý, nhìn khí thế tuyệt đối không phải người bình thường.

Có điều ra cửa làm ăn buôn bán, chính là hạn chế hỏi han, có bạc là được.

"Bên ngoài tuy chỉ là mưa nhỏ, nhưng rốt cuộc là mùa xuân, đừng để bị cảm lạnh. Để cho bọn họ câu đi." Hoàng Thượng nói với Lý Già La "Chúng ta an vị ở bên cửa sổ này ngắm phong cảnh, cũng là một loại lạc thú."

Chủ thuyền kia cười nói: " Lão gia cùng phu nhân cũng thật ân ái nha."

Trước nay hầu như đều là các lão gia mang theo sủng thiếp ra đây, có điều thường thì vị tiểu thiếp kia trẻ đến mức đủ để làm nữ nhi của nam nhân đó. Hai vị này nhìn lại không giống vậy, vừa nhìn liền thấy là phu thê đàng hoàng, một tiểu thiếp không thể có được khí chất như vậy.

Có điều nếu Lý Già La biết được suy nghĩ này chắc chắn sẽ nói giỡn lại: người nói cũng thật chuẩn, nàng còn không phải là một tiểu thiếp sao? Đương nhiên, nàng cũng không phải có hối hận, làm thiếp hoàng gia cũng không có gì mất mặt, hưởng chi, những năm gần đây những gì nàng đều có được tất cả mọi thứ bản thân muốn, vị trí chính thê kia, nàng hà tất phải hùng hổ dọa người, một hai ép Hoàng Hậu nhường ra làm chi? Gây ra lắm phiền toái như vậy để làm gì? Mọi người đều đã có được thứ bản thân mình muốn, cứ như tình trạng hiện tại là quá tốt rồi.

Bởi vì chủ thuyền nói ngọt, Hoàng Thượng sai người thưởng cho hẳn, vì trước đây đã từng ra ngoài nên biết thưởng bao nhiêu là không bị hớ. Bởi vì nếu cứ khoe giàu thì thứ chờ bọn họ chính là phiền toái, cho nên thưởng

cho chủ thuyền cũng chỉ là mức bạc mà các nhà giàu bình thường hay thưởng cho hạ nhân.

Chủ thuyền được thưởng bạc, tự nhiên là ngàn ân vạn tạ, hầu hạ càng ân cần hơn. Vốn dĩ đã rất lâu rồi hắn không tự mình xuống bếp nữa, nhưng lần này đột nhiên hắn liền có cái hứng thú kia. Đám người câu được một con cá chép lớn, hắn tự mình xuống bếp làm một bàn tiệc toàn món cá: canh cá, cá kho, cá hấp... nhìn thấy liền muốn ăn.

Thê tử của hắn ở trong bếp hỗ trợ, cười nói: "Bình thường bắt người động tay vào một chút thì người liền âm ỉ lên như muốn mạng của người vậy, hiện tại sao lại có hứng thế này? Không phải uống lộn thuốc đấy chứ."

Chủ thuyền nói: "Người biết cái gì? Khách của chúng ta hôm nay ấy, ta thấy không phải người bình thường, chúng ta ở trên mặt sông này nhiều năm như vậy, đây lần đầu tiên ta nhìn thấy đôi phu thê có khí chất như thế đấy. Ta đoán là quý nhân từ kinh thành tới, không phải nên hầu hạ cho tốt à?"

Thê tử của hắn lại nói: "Quý nhân từ kinh thành, mấy năm nay chúng ta gặp được cũng không ít, đến mức phải như vậy sao?"

Chủ thuyền đáp: "Không nói rõ với người được, người cứ hỗ trợ cho ta đi, đừng nói năng linh tinh gì, bằng không ta không để yên cho người đâu đấy!"

"Đã biết, đã biết! Ta còn không có mắt nhìn sao? Đúng rồi, Hương Xảo đâu, cũng đừng để cho nàng lại lên trên thuyền, nếu làm ra chuyện xấu mặt, ta sẽ không khách khí nữa đâu!"

Hương Xảo là nữ nhi của tỷ tỷ chủ thuyền, bởi vì tỷ tỷ và tỷ phu của hắn qua đời cho nên chủ thuyền đưa nàng về nuôi.

Ai biết cô nương này tuy người không lớn, nhưng thật ra tâm lại rất lớn. Có một lần, thừa dịp phu thê chủ thuyền không chú ý, nàng chạy đến phía trước đi chiêu đãi khách, làm cho lão bản cùng thê tử rất là xấu hổ. Bởi vì Hương Xảo kia làm vẻ ta đây, thật là quá mất mặt. Nói đơn giản chút chính là muốn trèo cao, thấy người ta phú quý liền muốn khoe khoang ở trước mặt người ta, chắc trong lòng nàng còn nghĩ: nói không chừng sẽ được quý nhân coi trọng, sau đó liền thành chim sẻ biến phượng hoàng.

Từ sau sự kiện kia, chủ thuyền không cho Hương Xảo này xuất hiện trước mặt khách để tránh nàng gây ra chuyện xấu hổ gì.

Chủ thuyền nghe xong nói: "Ta còn không biết nặng nhẹ à, đã sớm bảo nàng đi về rồi, ở trên thuyền làm trò còn ra cái gì?"

Hắn cũng rất bức bối với đứa cháu gái không biết tự trọng này, vốn dĩ hắn nghĩ nuôi lớn nàng, sau đó tìm một gia đình môn đăng hộ đối, cho thêm một bộ của hồi môn, cũng coi như là bản thân làm cứu cứu đã tận tình tận nghĩa. Ai ngờ tâm tư Hương Xảo rất lớn, một lòng muốn đi vào nhà phú quý.

Nhưng chờ đến khi chủ thuyền đưa đồ ăn lên, liền thấy đứa cháu gái kia đang đứng ở một bên. Trong lòng hắn lập bộp một cái. Nàng lên thuyền từ khi nào? Sao đã tới nơi này rồi?

Chủ thuyền cười với Lý Già La cùng Hoàng Thượng: "Hai vị khách nhân, đây là Toàn ngư yến (bàn tiệc toàn món cá) đặc sắc của sông Phú Xuân chúng ta, xin mời từ từ thưởng thức."

Sau đó hắn vội vã kéo Hương Xảo về "Đây là cháu gái bên ngoại của tiểu nhân. Nàng không hiểu quy củ, va chạm các khách nhân, ta xin ở đây tạ lỗi với khách nhân!"

Chủ thuyền chấp tay thi lễ thật sâu.

Lý Già La hỏi chủ thuyền: "Lão bản, đây là cháu gái bên ngoại của người? Vậy phụ mẫu của nàng đâu?"

Trong lòng chủ thuyền lộp bộp một chút, không phải đứa cháu gái này của mình làm ra cái chuyện không tốt gì rồi chứ? Hẳn vội ăn nói thật: "Tỷ tỷ cùng tỷ phu của tiểu nhân đã qua đời, chỉ còn lại có đứa nhỏ này, cho nên ta đưa nàng về đây, cũng coi như là có một mái nhà."

Hồ Phách ở bên cạnh liền nói: "Lão bản thật có tâm, vậy sao vừa rồi vị cô nương này lại ở trước mặt lão gia và phu nhân nhà ta nói là hãy cứu mạng nàng, rốt cuộc là chuyện như thế nào? Làm cho chúng ta còn tưởng rằng thuyền này của ngài là hắc thuyền*, chuyên môn bắt cóc nữ nhi nhà lành chứ."

Nghe xong lời này, chủ thuyền liền hiểu là đã xảy ra chuyện gì. Hẳn thật sự thấy thất vọng, đây gọi là dưỡng bạch nhãn lang* phải không? Cháu gái của mình mà lại làm trò và nói những lời như thế trước mặt người ngoài?

*kẻ vong ân

Chủ thuyền nói: "Xin khách nhân lượng thứ, nàng là tiểu hài tử không hiểu chuyện, ta liền đưa người trở về. Hương Xảo, còn không nhanh lui xuống đi?"

Thời điểm Hương Xảo trộm lên thuyền liền biết hôm nay không còn đường lui nữa rồi, đặc biệt hôm nay còn nhìn thấy vị lão gia này, tuy rằng tuổi hơi lớn, nhưng tuyệt đối đủ để cho mình cảm y ngọc thực, nếu thật sự bị cứu cứu đuổi rời thuyền, vậy không phải uổng phí mọi nỗ lực rồi sao. Cho nên sau khi chủ thuyền nói xong lời kia, nàng liền vội nói: "Cầu lão gia và phu nhân cứu Hương Xảo, tuy rằng người này là cữu cữu của Hương Xảo, nhưng vì tiền tài mà hẳn muốn gả Hương Xảo cho lão già bảy tám chục tuổi. Đây là chuyện có thể làm sao? Cầu xin các người, cứu ta đi! " nói xong liền dập đầu trước mặt đám người Lý Già La khiến chủ thuyền vô

cùng tức giận. Sao hẳn có thể ngờ cháu gái mình lại nói ra lời này, hẳn muốn gả nàng cho lão già bảy tám chục tuổi khi nào?

Ai ngờ thê tử của chủ thuyền nghe được động tĩnh, cũng qua đây, khi nghe được Hương Xảo nói hươu nói vượn như thế rồi cuộc liên nhện không được, lập tức nhảy ra nói: "Người là đồ ăn cháo đá bát, năm đó vì đánh cược thiếu nợ mà cha mẹ người bị người ta đánh chết, vẫn là cứu cứu người giúp cả nhà các người trả nợ để cứu người ra. Cả nhà chúng ta còn phải luôn ở trên mặt sông này kiếm ăn, là vì để nuôi thêm một cái miệng ăn là người. Không nói là muốn người phải tri ân báo đáp, nhưng người lại còn nói hươu nói vượn thế này. Khách quý, đây là tuyệt đối không thể nào, dù chúng ta có xấu bụng cũng sẽ không làm ra loại chuyện này. Đây là tiểu nha đầu này thấy khách quý đều là người nhà giàu cho nên nói hươu nói vượn, mục đích chính là muốn các người có thể mang nàng đi."

Ta nói cho người, người làm người như vậy là sẽ không thực hiện được đâu!

Nếu khách nhân không tin, xin đi hỏi một chút về chúng ta quanh vùng này xem có phải chúng ta ngược đãi tiểu nha đầu này hay không, lại hỏi thêm một câu xem khoảng thời gian trước nha đầu này làm ra chuyện gì, khiến chúng ta đều không dám ngăn đầu. Đây thật đúng là, dường người lại dường ra một bạch nhãn lang!"

Hương Xảo nói: "Người xung quang đây đều là một loại người giống như các người, tất nhiên nói chuyện đều bênh các người. Khách nhân, xin khách nhân cứu ta, thật sự là ta không có cách nào khác."

Lý Già La nhàn nhạt nói: "Các người mạnh ai nấy nói, đều có lý của mình, nhưng có liên quan gì đến chúng ta đâu. Nói đến nói đi, đó là việc nhà các người. Chúng ta tới đây chỉ muốn cảm thụ một chút phong cảnh sông Phú Xuân, chúng ta cũng không phải người trong nhà môn, cũng không có cái quyền lợi xử án cho các người. Nếu các người không phục, có

thể đưa thuyền đến bờ sông, bờ sông có bờ đầu tuần tra, có thể đưa các người tới nha môn đấy."

Ở trong cung nhiều năm như vậy, ai thật ai giả, sao nàng lại không nhìn ra được cơ chứ. Chẳng qua là hiện tại không giống trước kia, không thích quan.

Thật là cực phẩm nơi nào cũng có, Lý Già La trừng mắt liếc nhìn Hoàng Thượng một cái, đều là hấn gây ra họa, nếu không phải vị cô nương này coi trọng Hoàng Thượng, sao lại bất chấp mọi giá như thế?

Còn không phải là muốn đi theo vị lão gia này sao? Chuyện như thế này, trong suốt quá trình cải trang vi hành đã gặp qua rất nhiều lần. Tuy nhiên Lý Già La chỉ xem những việc này như một lần chế thuốc.

Đương nhiên Hoàng thượng nhận được ánh mắt Lý Già La trừng lại đây, đối với loại sự tình này hấn cũng không hề thấy "nhột" chút nào. Theo dọc đường đi, không chỉ riêng hấn bị loại chuyện kiểu này quấy rầy, ngay cả Già La cũng bị một ít 'nhân sĩ ái mộ' đuổi theo, cho nên hai người bọn họ là kẻ tám lạng người nửa cân, đừng có ai nói ai a.

Hoàng Thượng nghĩ, nếu không phải chính mình đi theo, khẳng định sẽ có nhiều ong bướm hơn nữa. Những người này chẳng lẽ không thấy là Già La đã có phu quân sao? Còn phải khiến hấn vội vàng ra mặt, không cho bọn họ một ít lợi hại, liền không biết trời cao đất rộng.

Hoàng Thượng khụ một chút, nói: "Phu nhân ta nói có đạo lý, vậy gặp quan đi thôi. Ta cũng muốn nhìn một chút, rốt cuộc là cháu gái người chịu thiệt hay là cháu gái người nói dối."

Lưu Vĩnh Toàn lập tức nói: "Lão gia, chuyện này còn nhìn không rõ sao? Xem cô nương này ăn mặc, một chút miếng vá cũng không có, sắc mặt lại hồng nhuận, sao có thể bị ngược đãi? Còn chuyện gả cho lão già cấp bảy tám chục tuổi, trực tiếp hỏi lão già này là ai, tên họ là gì, nhà ở nơi nào,

mời bà mỗi khi nào, có người làm chứng hay không, thế này không phải rõ ràng rồi sao? Bây giờ, các cô nương da mặt thật là dày, cái gì cũng dám nói!"

Hương Xảo nghe xong, lập tức sắc mặt trắng bệch, nàng chỉ tùy tiện nói như vậy, bây giờ tìm lão già bảy tám chục tuổi ở đâu ra. Xung quanh nếu có cũng đều là lão bà, nếu nói lung tung vậy lập tức lòi ra rồi.

Vốn tưởng rằng các quý nhân đều thích bênh vực, thương tiếc kẻ yếu, mình nói một chút như vậy, nhìn chính mình đáng thương thì họ liền thuận tay thu mình theo bên người làm nha hoàn. Còn chuyện về sau, nàng cam đoan, chỉ cần có thể tới bên cạnh quý nhân này, dựa vào tài mạo của bản thân, nàng tuyệt đối có thể bắt lấy lão gia kia.

Tuy rằng nàng không có xinh đẹp như phu nhân kia, nhưng trước kia nương nàng từng nói qua: nam nhân đều là có mối nói cũ, đặc biệt thích cô nương trẻ trung xinh đẹp, ít nhất so với phu nhân kia thì nàng trẻ hơn rất nhiều đấy.

Nhưng vì sao lại thành ra như thế này chứ, nàng không muốn gặp quan.

Lý Già La nói: "Được, nếu là việc nhà bọn họ, chúng ta không cần can thiệp vào, để cho bọn họ tự xử lý đi. Toàn ngư yển cũng làm rất ngon, không nên lãng phí. Hồ Phách mấy người các người cũng ngồi xuống, cùng nhau ăn đi, ta và lão gia sao ăn hết nổi? Lão bản cùng lão bản nương, các người không có ý kiến chứ. "

Chủ thuyền cũng không muốn làm lớn chuyện tới chỗ quan phủ, nghe thấy phu nhân này nói như thế, sao có thể không vui?

Đây là người ta buông tha cho Hương Xảo một lần, chủ thuyền nghĩ, lần này trở về, bất luận như thế nào, đều phải nhanh chóng gả Hương Xảo đi ra ngoài, bằng không chính là tai họa, hấn làm cứu cứu như vậy cũng coi như tận tình tận nghĩa rồi.

Chờ cả nhà chủ thuyền rời đi, Lý Già La cho tất cả mọi người đều ngồi xuống. Bởi vì dọc theo đường đi này, Hoàng Quý Phi nương nương cũng không hề làm giá gì cho nên tất cả mọi người đều tạ ân rồi cứ đặt nửa móng mà ngồi xuống (kiểu không dám ngang hàng với chủ tử).

Nhưng phải nói, Toàn ngư yển này làm thật không tệ. Tuy rằng ở giữa có chút "tì vết" nhỏ, nhưng tì vết không che được ánh ngọc. Đến buổi tối, trước khi nghỉ ngơi Lý Già La hài hước nhìn Hoàng Thượng: "Lão gia thật là đến nơi nào cũng chọc phải đào hoa. Nhìn xem, một cô nương đang yên đang lành lại bởi vì người mà ngay cả cữu cữu ruột thịt cũng cũng không để ý."

Hoàng Thượng cười nói: "Đào hoa cũng là đào hoa già, nếu lão gia ta không phải kẻ có tiền, những người này cũng sẽ không ham đến như vậy."

Nam nhân bộ dạng đẹp cũng không phải quan trọng nhất, những người này đơn giản là nhìn thấy mình có tiền, nếu hắn là một tên ăn mày, những nữ nhân đó sẽ như vậy sao? Tuyệt đối sẽ không!

Nhưng thật ra nữ nhân có bộ dạng đẹp, người khác cũng sẽ không quan tâm nàng có tiền hay không có tiền.

"Trẫm nghĩ, hiện tại Thái tử đều đã sắp làm cha, những người ở trong cung có thể thả ra ngoài thì liền thả ra đi thôi."

Lý Già La gật gật đầu, nói: "Hoàng Thượng nhân từ, những người đó tiến cung nhiều năm như vậy, chỉ sợ có người chưa từng gặp qua người nhà một lần. Có thể thả ra ngoài, tất nhiên là tốt."

"Trẫm cũng không để bụng những người này có thủ tiết cho trẫm hay không, mấy năm nay cũng đã đủ rồi, không thể trẫm ở nơi này sung sướng, lại để cho các nàng cả đời bị nhốt tại hậu cung. Nếu thật sự chờ đến sau khi trẫm băng hà, các nàng cũng sẽ bị đưa đến Thái Miếu mà thôi. Nếu cả đời này trẫm không có những ngày tháng hạnh phúc như hiện tại, có lẽ trẫm

cũng sẽ không có cái tâm địa từ bi này, con người, chỉ có khi bản thân đang quá an ổn, mới có thể tương đối khiến cho những người không liên quan được tốt một chút. Nói ra thì, trăm cũng chỉ là một người bình thường, chỉ biết nghĩ đến người mình để ý trước, rồi mới có thể nghĩ đến người khác."

Hắn có thể có được người mình thích là đã hạnh phúc hơn nhiều so với phụ hoàng. Những nữ nhân đó ở trong cung, mấy năm gần đây cũng chỉ để bài trí, lại ở trong cung cũng gây người đến mười mấy năm, hiện tại Thái tử đã cầm quyền, là thời điểm thả các nàng đi ra ngoài. Về sau tiêu điểm chú ý của các đại thần chính là hậu cung của Thái tử. Cho nên lúc này thả các nàng đi ra ngoài, thật ra cũng không ảnh hưởng đến đại cục.

"Cũng không phải trăm băng hà nên không cần các nàng thủ tiết. Có điều tất cả là tự nguyện, trăm cũng không ép buộc gì."

Có vài người đã thích ứng với cuộc sống trong cung, để nàng đi ra ngoài, ngược lại cảm thấy sống không nổi nữa, cho nên loại sự tình này, tuyệt đối không thể bức ép.

Hoàng Thượng có thể nghĩ vậy đã thật không tồi. Lý Già La biết, Hoàng Thượng tận lực muốn cho hai người bọn họ có những ngày tháng như phu thê bình thường, ngay việc cải trang vi hành này cũng là vì mục đích đó.

Tuy rằng bọn họ không phải phu thê, nhưng như vậy cũng đã đủ rồi.

"Hoàng Thượng, thần thiếp cảm thấy như vậy đã thực không tồi. Cảm ơn Hoàng Thượng!" Lý Già La nói.

"Giữa chúng ta, không cần phải nói hai chữ cảm tạ." Hoàng Thượng rất muốn nói, nếu có kiếp sau, Già La có nguyện ý cùng trăm làm một đôi phu thê bình thường hay không? Chỉ là rốt cuộc lời này không hỏi ra miệng. Hắn nghĩ, có vài lời nói thật ra căn bản là không cần hỏi, ở trong lòng từ từ cảm nhận cũng sẽ biết.

Làm một đế vương, hẳn không thể cho nữ nhân mình yêu thương những ngày tháng bình thường. Chỉ mong có kiếp sau, bọn họ lại bắt đầu quen biết nhau, cùng nhau làm một đôi phu thê bình thường nhất.

Như lời hứa, Page LÃNH CUNG đủ 1630likes là bản cung up full Hậu Cung Kế đây 🙏

Nàng nào đọc một lượt tới đây mà quên like 22 chương vừa rồi thì quay lại like đi nha 😊 Không là sau này không bao giờ up full một lần như vậy nữa đâu đó hahaha

Mời các nàng đón đọc 2 bộ truyện: LÀM PHI và NHẬT KÝ XOAY NGƯỜI Ở HẬU CUNG đang edit của nhà ta.

Bật mí: theo dõi Page để cập nhật thêm thông tin về một hố nữa mà nhà ta sắp đào nha 😊

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1: Lý Già La](#)

[Chương 2: Thật Thật Giả Giả](#)

[Chương 3: Đoàn Tụ](#)

[Chương 4: Giao Phong](#)

[Chương 5: Tâm Tư](#)

[Chương 6: Ra Oai Phủ Đầu](#)

[Chương 7: Tiểu Thiếp](#)

[Chương 8: Mẹ Chồng Nàng Dâu](#)

[Chương 9: Lung Lạc](#)

[Chương 10: Lấy Chết Uy Hiếp](#)

[Chương 11: Đại Kế](#)

[Chương 12: Tuyển Tú](#)

[Chương 13: Đòi Người](#)

[Chương 14: Cấm Túc](#)

[Chương 15: Bắt Lừa](#)

[Chương 16: Tú Nữ Trác Châu](#)

[Chương 17: Gợn Sóng](#)

[Chương 18: Hắc Bạch](#)

[Chương 19: Chia Phòng](#)

[Chương 20: Chân Tướng](#)

[Chương 21: Sơ Tuyển](#)

[Chương 22: Đánh Nhau](#)

[Chương 23: Hỏi Thăm](#)

[Chương 24: Triệu Hoàng Hậu](#)

[Chương 25: Phục Tuyển](#)

[Chương 26: Vương Hiền Phi](#)

[Chương 27: Che Dấu](#)

[Chương 28: Chung Tuyền](#)
[Chương 29: Sắc Phong](#)
[Chương 30: Tình Người Ấm Lạnh](#)
[Chương 31: Biến Sắc](#)
[Chương 32: Thừa Sủng](#)
[Chương 33: Thái Hậu Cho Gọi](#)
[Chương 34: Làm Nền](#)
[Chương 35: Nói Chuyện Phiếm](#)
[Chương 36: Được Sủng Ái](#)
[Chương 37: Thọ Lễ](#)
[Chương 38: Người Tới Ta Đi](#)
[Chương 39: Người Biến Mất](#)
[Chương 40: Đại Công Chúa](#)
[Chương 41: Bại Lộ](#)
[Chương 42: Cách Chức Làm Thứ Nhân](#)
[Chương 43: Mạc Danh](#)
[Chương 44: Tham Gia Vào Chính Sự](#)
[Chương 45: Chuyện Vui Nay](#)
[Chương 46: Thất Bại](#)
[Chương 47: Người Mới Người Cũ](#)
[Chương 48: Lỡ Lời](#)
[Chương 49: Nâng Cao Đạp Thấp](#)
[Chương 50: Mang Thai](#)
[Chương 51: Tiêu Tan](#)
[Chương 52: Mẫn Công Công](#)
[Chương 53: Đại Hoàng Tử](#)
[Chương 54: Quýt Vàng](#)
[Chương 55: Dụ Rắn Khỏi Hang](#)
[Chương 56: Độc Thủ Phía Sau Màn](#)
[Chương 57: Yêu Nguyệt Cung](#)
[Chương 58: Trương Phu Nhân](#)
[Chương 59: Bàn Tính](#)

[Chương 60: Buông Tha](#)
[Chương 61: Khả Nghi](#)
[Chương 62: Nhẫn Tâm](#)
[Chương 63: Dối Trá](#)
[Chương 64: Vương Minh Nhã](#)
[Chương 65: Nhân Quả Tuần Hoàn](#)
[Chương 66: Ban Thưởng](#)
[Chương 67: Mong Ngóng](#)
[Chương 68: Tối Nay](#)
[Chương 69: Phong Thưởng](#)
[Chương 70: Sợ Hãi](#)
[Chương 71: Tắm Ba Ngày](#)
[Chương 72: Ôn Tồn](#)
[Chương 73: Thu Sản](#)
[Chương 74: Thỏa Đáng](#)
[Chương 75: Nghi Kì](#)
[Chương 76: Vả Miệng](#)
[Chương 77: Cười Ngửa](#)
[Chương 78: Công Chúa Phò Mã](#)
[Chương 79: Tìm Nhà Chồng](#)
[Chương 80: Nổi Giận](#)
[Chương 81: Dương Ngọc Dung](#)
[Chương 82: Nhu Phi](#)
[Chương 83: Tâm Ma](#)
[🔪 Thông Báo Nho Nhỏ 🔪](#)
[Chương 84: Tranh Đoạt](#)
[Chương 85: Lấy Hay Bỏ?](#)
[Chương 86: Gia Yến](#)
[Chương 87: Trượng Tử](#)
[Chương 88: Ra Oai Phủ Đầu](#)
[Chương 89: Trèo Cao](#)
[Chương 90: Mùi Hương Lạ](#)

[Chương 91: Kết Cục](#)
[Chương 92: Béo Phì](#)
[Chương 93: Con Đường Mới](#)
[Chương 94: Thục Phi](#)
[Chương 95: Nguyễn Rửa](#)
[Chương 96: Khoan Thứ](#)
[Chương 97: Lợi Từ Mấy Phương](#)
[Chương 98: Cao Cao Tại Thượng](#)
[Chương 99: Nhóm Tú Nữ Mới](#)
[Chương 100: Nhớ Năm Đó](#)
[Chương 101: Trúng Phong](#)
[Chương 102: Hoàng Thượng Xuất Chiêu](#)
[Chương 103: Chung Tuyển](#)
[Chương 104: Ngựa Ô](#)
[Chương 105: Uy Hiếp](#)
[Chương 106: Kế Trong Kế](#)
[Chương 107: Nhờ](#)
[Chương 108: Thụ Thương](#)
[Chương 109: Như Nguyễn](#)
[Chương 110: Chân Tâm Giả Ý](#)
[Chương 111: Bi Phẫn](#)
[Chương 112: Hy Vọng Rồi Thất Vọng](#)
[Chương 113: Thanh Danh](#)
[Chương 114: Hòa Thuận Như Lúc Đầu](#)
[Chương 115: Nghi Ngờ](#)
[Chương 116: Công Chúa Bưu Hãn](#)
[Chương 117: Nhân Sinh Bưu Hãn](#)
[Chương 118: Nhắc Nhở](#)
[Chương 119: Huyết Án Anh Đào](#)
[Chương 120: Hào Tỹ Muội](#)
[Chương 121: Gởi Gắm Sai Người](#)
[Chương 122: Bệnh Thủy Đậu](#)

[Chương 123: Chữa Bệnh](#)
[Chương 124: Bí Mật](#)
[Chương 125: Chúc Mừng](#)
[Chương 126: Dính Phức Khí](#)
[Chương 127: Quyên Thiện](#)
[Chương 128: Làm Ổn](#)
[Chương 129: Nơi Đầu Sóng Ngon Gió](#)
[Chương 130: Rất Nhanh Thăng Chức](#)
[Chương 131: Triều Hạ](#)
[Chương 132: Ra Oai Phủ Đầu](#)
[Chương 133: Người Trung Tâm](#)
[Chương 134: Thư Nặc Danh](#)
[Chương 135: Tiếp Xúc](#)
[Chương 136: Nam Tuần](#)
[Chương 137: Minh Quân](#)
[Chương 138: Cải Trang](#)
[Chương 139: Xuống Ngựa](#)
[Chương 140: Hoa Si](#)
[Chương 141: Diệu Kế](#)
[Chương 142: Giả Thần Giả Quỷ](#)
[Chương 143: Đã Có Phòng Bị](#)
[Chương 144: Nháo Chuyện](#)
[Chương 145: Giải Cục](#)
[Chương 146: Tìm Đường Lui](#)
[Chương 147: Đông Săn](#)
[Chương 148: Điều Hồ Ly Sơn](#)
[Chương 149: Phản Tính](#)
[Chương 150: Thiên Luân](#)
[Chương 151: Yếu Thế](#)
[Chương 152: Cứu Giá](#)
[Chương 153: Thăng Thấn](#)
[Chương 154: Thịnh Sủng](#)

[Chương 155: Ngả Bài](#)

[Chương 156: Tử Vong](#)

[Chương 157: Mặt Đối Mặt](#)

[Chương 158: Thừa Kế](#)

[Chương 159: Lựa Chọn Của Nữ Nhân](#)

[Chương 160: Sư Đồ](#)

[Chương 161: Nhớ Thời Niên Thiếu](#)

[Chương 162: Mỗi Người Một Ngả](#)

[Chương 163: Kiếp Sau](#)